Ó- és Újszövetségi Szentírás

MÓZES ÖT KÖNYVE

TEREMTÉS KÖNYVE

A KEZDETEK: 1,1-11,9

1 **A világ teremtése** 1 Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet. 2 A föld puszta és
üres volt, és sötétség volt a mélység felett, és Isten Lelke a vizek felett lebegett.
3 És Isten szólt: »Legyen világosság!« És lett világosság. 4 Látta Isten, hogy a
világosság jó. Elválasztotta a világosságot a sötétségtől, 5 és elnevezte a világosságot
nappalnak, a sötétséget pedig éjszakának. Akkor este és reggel lett: egy nap.
6 Azután újra szólt Isten: »Legyen boltozat a vizek között, s válassza el a vizeket a
vizektől!« 7 Meg is alkotta Isten a boltozatot, s elválasztotta azokat a vizeket, amelyek a
boltozat alatt voltak, azoktól, amelyek a boltozat felett voltak. Úgy is lett. 8 Isten elnevezte a
boltozatot égnek. Akkor este és reggel lett: a második nap.
9 Azt mondta ezután Isten: »Gyűljenek egy helyre a vizek, amelyek az ég alatt
vannak, és tűnjék elő a száraz!« Úgy is lett. 10 Isten elnevezte a szárazat földnek, az
egybegyűlt vizeket pedig elnevezte tengernek. És látta Isten, hogy jó. 11 Majd azt mondta
Isten: »Hajtson a föld füvet, amely zöldül és magot hoz, és gyümölcstermő fát, amely a
földön faja szerint meghozza gyümölcsét, a belsejében maggal!« Úgy is lett. 12 A föld füvet
hajtott, amely zöldül, és faja szerint magot hoz, és fát, amely faja szerint gyümölcsöt hoz, a
belsejében maggal. És látta Isten, hogy jó. 13 És lett este és reggel: a harmadik nap.
14 Azt mondta ezután Isten: »Legyenek világítók az ég boltozatán! Válasszák el a
nappalt az éjszakától, jelezzék az időket, a napokat és az esztendőket, 15 ragyogjanak az ég
boltozatán, és világítsanak a földre!« Úgy is lett. 16 Megalkotta tehát Isten a két nagy
világítót – a nagyobbik világítót, hogy uralkodjék a nappalon, meg a kisebbik világítót, hogy
uralkodjék az éjszakán –, és a csillagokat. 17 Az ég boltozatára helyezte őket, hogy
világítsanak a földre, 18 s uralkodjanak a nappalon és az éjszakán, és válasszák el a
világosságot a sötétségtől. És látta Isten, hogy jó. 19 És lett este és reggel: a negyedik nap.
20 Azt mondta ezután Isten: »Hozzanak elő a vizek csúszó-mászó élőlényeket, és
szárnyaljon szárnyas a föld felett, az ég boltozata alatt!« 21 Megteremtette tehát Isten a nagy
tengeri szörnyetegeket, és mindazt az élő és nyüzsgő lényt, amelyet a vizek előhoztak, faja
szerint, és minden szárnyast, faja szerint. És látta Isten, hogy jó. 22 És megáldotta őket Isten:
»Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a tenger vizeit, és sokasodjék a szárnyas a
földön!« 23 És lett este és reggel: az ötödik nap.
24 Azt mondta ezután Isten: »Hozzon elő a föld élőlényt, faja szerint: lábasjószágot,
csúszó-mászót és szárazföldi vadat, faja szerint.« Úgy is lett. 25 Megalkotta tehát Isten a
szárazföld vadjait, fajuk szerint, a lábasjószágokat, fajuk szerint, és a föld minden csúszó-
mászóját, faja szerint. És látta Isten, hogy jó.

26 Majd azt mondta Isten: »Alkossunk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra,
hogy uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, az állatokon és az egész földön, s minden
csúszó-mászón, amely mozog a földön!«
27 Megteremtette tehát Isten
az embert a maga képére;

Isten képére teremtette őt,
férfinak és nőnek teremtette őket.

28 Isten megáldotta őket, és azt mondta nekik Isten: »Szaporodjatok, sokasodjatok,
töltsétek be a földet! Hajtsátok azt uralmatok alá, és uralkodjatok a tenger halain, az ég
madarain, és minden állaton, amely mozog a földön!« 29 Majd azt mondta Isten: »Íme,
nektek adtam minden füvet, amely magot hoz a földön, s minden fát, amelynek a
gyümölcsében benne van a magva, hogy legyen ennivalótok, 30 a zöld növényzetet pedig a
föld minden állatának, az ég minden madarának és mindannak, ami mozog a földön, s
amiben élő pára van, hogy eledelük legyen!« Úgy is lett. 31 És látta Isten, hogy mindaz, amit
alkotott, nagyon jó volt. És lett este és reggel: a hatodik nap.

2 1 Elkészült tehát az ég és a föld, s azok minden ékessége. 2 A hetedik napra
befejezte Isten a munkáját, amelyet végzett, és a hetedik napon megnyugodott minden
munkától, amelyet végzett. 3 Megáldotta Isten és megszentelte a hetedik napot, mert azon
nyugodott el minden munkájától, amelyet végezve teremtett Isten.

4 Ez volt az ég és föld története a teremtésükben.

Az Édenkert Azon a napon, amelyen az Úr Isten megalkotta az eget és a földet, 5 még
semmiféle mezei bokor nem hajtott a földön, és semmilyen fű nem sarjadt, ugyanis még
nem hullatott az Úr Isten esőt a földre, és ember sem volt, aki művelje a földet. 6 Akkor
forrás fakadt a földből, és megöntözte a föld egész színét. 7 Megalkotta tehát az Úr Isten az
embert a föld agyagából, az orrába lehelte az élet leheletét, és az ember élőlénnyé lett.

8 Ültetett az Úr Isten egy kertet Édenben, keleten, és elhelyezte benne az embert, akit
alkotott. 9 S növesztett az Úr Isten a földből mindenféle fát, amelyet látni szép és melyről
enni jó – az élet fáját is a kert közepén, s a jó és a rossz tudásának fáját.

10 Édenből folyóvíz jött ki, hogy öntözze a kertet, utána pedig négy ágra szakadt.
11 Az egyiknek a neve Píson: ez az, amelyik körüljárja Hevilának egész földjét, ahol az
arany terem – 12 annak a földnek az aranya igen jó, s ott található a bdellium és az ónixkő. –
13 A második folyó neve Gihon: ez az, amelyik körüljárja Etiópia egész földjét. 14 A
harmadik folyó neve Tigris: ez folyik az asszírok felé; a negyedik folyó pedig az Eufrátesz.

15 Fogta tehát az Úr Isten az embert, és az Éden kertjébe helyezte, hogy művelje és
őrizze meg. 16 Azt parancsolta az Úr Isten az embernek: »A kert minden fájáról ehetsz, 17 de
a jó és gonosz tudásának fájáról ne egyél, mert azon a napon, amelyen eszel róla, meg kell
halnod!«

18 Azt mondta továbbá az Úr Isten: »Nem jó, hogy az ember egyedül van: alkossunk
hozzá illő segítőt is!« 19 Az Úr Isten ugyanis megalkotta a földből a föld minden állatát és az
ég összes madarát, és odavezette őket az emberhez, hogy lássa, minek nevezi el őket – mert
minden élőlénynek az lett a neve, aminek az ember elnevezte. – 20 Meg is adta az ember a
maga nevét minden állatnak és az ég összes madarának és a föld minden vadjának, de az
embernek nem akadt magához illő segítője. 21 Ezért az Úr Isten mély álmot bocsátott az
emberre, s amikor elaludt, kivette egyik bordáját, és hússal töltötte ki a helyét. 22 Azután az
Úr Isten asszonnyá formálta a bordát, amelyet az emberből kivett, és odavezette az
emberhez. 23 Az ember ekkor azt mondta:

»Ez végre csont az én csontomból,
és hús az én húsomból!
Legyen a neve feleség,
mert a férfiből vétetett!«

24 Ezért elhagyja a férfi apját és anyját, a feleségéhez ragaszkodik, és egy testté
lesznek. 25 Az ember és a felesége mezítelenek voltak mindketten, de nem szégyellték

magukat.

3 **A bűnbeesés** 1 A kígyó azonban ravaszabb volt, mint a föld minden állata, amelyet az Úr Isten alkotott. Azt mondta az asszonynak: »Miért parancsolta meg nektek Isten, hogy a kert egyetlen fájáról se egyetek?« 2 Az asszony azt felelte neki: »A kertben levő fák gyümölcséből ehetünk. 3 Hogy azonban a kert közepén levő fa gyümölcséből ne együnk, és hogy ahhoz ne nyúljunk, azt azért parancsolta meg nekünk Isten, hogy meg ne találjunk halni.« 4 A kígyó erre azt mondta az asszonynak: »Dehogy is haltok meg! 5 Csak tudja Isten, hogy azon a napon, amelyen arról esztek, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok a jót és a rosszat!«

6 Mivel az asszony látta, hogy a fa evésre jó, szemre szép és tekintetre gyönyörű, vett a gyümölcséből, evett, adott a férjének is, és ő is evett. 7 Erre megnyílt mindkettőjük szeme. Amikor észrevették, hogy mezítelenek, fügefaleveleket fűztek egybe, és kötényeket készítettek maguknak. 8 S amint meghallották az Úr Isten szavát, aki a kertben járkált az alkony hűvösén, az ember és a felesége elrejtőztek a kert fái közé az Úr Isten színe elől.

9 Az Úr Isten azonban szólította az embert: »Hol vagy?« 10 Az így válaszolt: »Hallottam szavadat a kertben, és megijedtem, mert mezítelen vagyok, ezért elrejtőztem.« 11 Erre megkérdezte tőle: »Ki adta tudtodra, hogy mezítelen vagy? Csak nem ettél arról a fáról, amelyről megparancsoltam neked, hogy ne egyél?« 12 Az ember azt felelte: »Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem a fáról, és ettem.« 13 Az Úr Isten ekkor megkérdezte az asszonyt: »Miért tetted ezt?« Ő így felelt: »A kígyó rászedett és ettem.«

14 Ekkor az Úr Isten így szólt a kígyóhoz: »Mivel ezt tetted, légy átkozott
minden állat és földi vad között;
a hasadon járj,
és port egyél életed valamennyi napján!
15 Ellenségeskedést vetek közéd és az asszony közé,
ivadékod és az ő ivadéka közé:
Ő széttiporja fejedet,
te pedig a sarkát mardosod.«

16 Az asszonynak pedig azt mondta:
»Megsokasítom gyötrelmeidet
és terhességed kínjait!
Fájdalommal szüld a gyermekeket!
Vágyakozni fogsz a férfi után,
és ő uralkodni fog rajtad!«

17 Ádámnak pedig azt mondta:
»Mivel hallgattál feleséged szavára,
és ettél a fáról,
amelyről megparancsoltam, hogy ne egyél,
átkozott legyen a föld miattad!
Fáradozva élj belőle
életed minden napján!
18 Teremjen az neked tövist és bogáncsot,
és edd csak a föld növényeit!
19 Arcod verejtékével edd kenyeredet,
míg vissza nem térsz a földbe,
amelyből vétettél,
– mert por vagy, és visszatérsz a porba!«

20 És elnevezte az ember a feleségét Évának, mert ő lett az anyja minden élőnek.

21 Az Úr Isten ezután bőrköntösöket készített az embernek és a feleségének. Felöltöztette őket, 22 és azt mondta az Úr Isten: »Íme, az ember olyanná lett, mint egy közülünk: tud jót és rosszat. Most aztán nehogy kinyújtsa a kezét, vegyen az élet fájáról is, egyen, és örökké éljen!«

23 Ezért aztán kiküldte őt az Úr Isten az Éden kertjéből, hogy művelje a földet, amelyből vétetett. 24 Amikor kiűzte az embert, az Éden kertjétől keletre kerubokat és villogó lángpallost állított, hogy őrizzék az élet fájához vezető utat.

4 **Káin és Ábel** 1 Az ember aztán megismerte feleségét, Évát. Az fogant, megszülte Káint, és így szólt: »Embert kaptam Istentől!« 2 Majd ismét szült: az öccsét, Ábelt. Ábel juhpásztor volt, Káin pedig földműves. 3 Történt pedig számos nap múltán, hogy Káin ajándékot mutatott be az Úrnak a föld gyümölcséből. 4 Ábel is áldozott nyája elsőszülötteiből és azok kövérjéből. Az Úr rátekintett Ábelre és ajándékaira, 5 de Káinra és ajándékaira nem tekintett. Nagy haragra gerjedt erre Káin, és lehorgasztotta a fejét. 6 Ám az Úr azt mondta neki: »Miért gerjedtél haragra, s miért horgasztod le a fejed? 7 Nemde, ha jól cselekszel, jutalmat nyersz, de ha rosszul, legott az ajtóban leselkedik a bűn! Kíván téged, de te uralkodj rajta!« 8 Mindazonáltal Káin azt mondta Ábelnek, a testvérének: »Menjünk ki!« Amikor kint voltak a mezőn, Káin rátámadt testvérére, Ábelre, és megölte. 9 Azt mondta ekkor az Úr Káinnak: »Hol van Ábel, a testvéred?« Ő így felelt: »Nem tudom. Talán bizony őrzője vagyok én a testvéremnek?« 10 Azt mondta erre neki: »Mit műveltél? Testvéred vérének szava hozzám kiált a földről. 11 Ezért légy átkozott e földön, amely megnyitotta száját, s befogadta öcséd vérét kezedből! 12 Ha műveled, ne adja meg neked gyümölcsét! Kóbor bujdosó légy a földön!« 13 Azt mondta erre Káin az Úrnak: »Nagyobb az én gonoszságom, hogysem viselhetném. 14 Íme, ma kivetsz engem e föld színéről, el kell takarodnom színed elől, s kóbor bujdosó lesz belőlem a földön: így bárki megölhet, aki rám talál!« 15 Azt mondta erre az Úr neki: »Korántsem lesz úgy, sőt bárki, aki megöli Káint, hétszeresen bűnhődik!« Jelt is tett az Úr Káinra, hogy meg ne ölje senki sem, aki rátalál.

16 Eltávozott erre Káin az Úr színe elől, és bujdosóként lakott Nód földjén, Édentől keletre.

Káin utódai 17 Káin aztán megismerte feleségét, s az fogant, és megszülte Hénokot. Majd várost épített, s azt elnevezte a fia nevéről Hénoknak. 18 Hénok aztán nemzette Irádot, Irád pedig nemzette Mehujaélt, Mehujaél pedig nemzette Matuzsálemet, Matuzsálem pedig nemzette Lámeket. 19 Ez két feleséget vett: az egyiknek a neve Áda, a másiknak a neve Cilla. 20 Áda megszülte Jábelt: ez lett a sátorlakók és a pásztorok atyja. 21 Öccsét Jubálnak hívták: ez lett a lantosok és a furulyások atyja. 22 Cilla is szült: Tubálkaint, aki kovács lett, és mindenféle réz- és vasmunkának művese. Tubálkain nővére Noéma volt. 23 Lámek azt mondta a feleségeinek:

»Áda és Cilla, halljátok szavamat
Lámek feleségei, hallgassátok szózatomat:
Megöltem sebemért egy férfit,
Sérülésemért egy ifjút:
24 Hétszeres a bosszú Káinért:
De hetvenhétszeres Lámekért!«

Szet utódai 25 Ádám megismerte még a feleségét, s az fiút szült, és elnevezte Szetnek, mondván: »Másik magzatot adott nekem Isten Ábel helyett, akit megölt Káin!« 26 Szetnek szintén született fia, ezt Enósnak nevezte el; ő kezdte segítségül hívni az Úr nevét.

5 1 Ádám nemzetségtáblája. Azon a napon, amelyen Isten az embert teremtette, az
Isten hasonlatosságára alkotta. 2 Férfinak és nőnek teremtette, megáldotta, és embernek
nevezte el őket, azon a napon, amelyen teremtette. 3 Amikor aztán Ádám százharminc
esztendős lett, gyermeket nemzett a maga képére és hasonlatosságára, s elnevezte azt
Szetnek. 4 Azután, hogy Szetet nemzette, Ádám még nyolcszáz esztendeig élt, és nemzett
még fiakat meg leányokat. 5 Ádám összesen kilencszázharminc esztendeig élt, azután
meghalt.

6 Amikor Szet százöt esztendős lett, Enóst nemzette. 7 Miután Enóst nemzette, Szet
még nyolcszázhét esztendeig élt, s nemzett még fiakat meg leányokat. 8 Szet összesen
kilencszáztizenkét esztendeig élt, aztán meghalt.

9 Amikor Enós kilencvenesztendős lett, Káinánt nemzette. 10 Ennek születése után
nyolcszáztizenöt esztendeig élt, s nemzett még fiakat meg leányokat. 11 Enós összesen
kilencszázöt esztendeig élt, s aztán meghalt.

12 Amikor Káinán hetvenesztendős volt, nemzette Maláleélt. 13 Káinán azután, hogy
Maláleélt nemzette, nyolcszáznegyven esztendeig élt, és nemzett még fiakat meg leányokat.
14 Káinán összesen kilencszáztíz esztendeig élt, azután meghalt.

15 Amikor Maláleél hatvanöt esztendős volt, nemzette Járedet. 16 Maláleél azután,
hogy Járedet nemzette, nyolcszázharminc esztendeig élt, és nemzett még fiakat meg
leányokat. 17 Maláleél összesen nyolcszázkilencvenöt esztendeig élt, azután meghalt.

18 Amikor Járed százhatvankét esztendős volt, nemzette Hénokot. 19 Járed azután,
hogy Hénokot nemzette, nyolcszáz esztendeig élt, és nemzett még fiakat meg leányokat.
20 Járed összesen kilencszázhatvankét esztendeig élt, azután meghalt.

21 Amikor Hénok hatvanöt esztendős volt, nemzette Matuzsálemet. 22 És Hénok az
Istennel járt. Azután, hogy Matuzsálemet nemzette, háromszáz esztendeig élt, és nemzett
még fiakat meg leányokat. 23 Hénok összesen háromszázhatvanöt esztendeig élt. 24 Az
Istennel járt, és eltűnt, mert Isten elvitte.

25 Amikor Matuzsálem száznyolcvanhét esztendős volt, nemzette Lámeket.
26 Matuzsálem azután, hogy Lámeket nemzette, hétszáznyolcvankét esztendeig élt, és
nemzett még fiakat meg leányokat. 27 Matuzsálem összesen kilencszázhatvankilenc
esztendeig élt, azután meghalt.

28 Amikor Lámek száznyolcvankét esztendős volt, fiút nemzett, 29 és elnevezte
Noénak, mondván: »Ez vigasztal meg majd minket kezünk munkáiban és fáradalmaiban a
földön, melyet az Úr megátkozott!« 30 Lámek azután, hogy Noét nemzette,
ötszázkilencvenöt esztendeig élt, és nemzett még fiakat meg leányokat. 31 Lámek összesen
hétszázhetvenhét esztendeig élt, azután meghalt.

32 Noé pedig, amikor ötszáz esztendős volt, nemzette Szemet, Kámot és Jáfetet.

Noé és a vízözön: 6,1-11,9

6 **Az emberek gonoszsága** 1 Amikor azután az emberek sokasodni kezdtek a földön,
és leányokat nemzettek, 2 látták az Isten fiai, hogy az emberek leányai szépek, és feleségül
vették közülük mindazokat, akiket kiszemeltek. 3 Isten ekkor így szólt: »Ne maradjon
lelkem örökké az emberben, mivel test: százhúsz esztendő maradjon meg napjaiból!«
4 Óriások voltak a földön azokban a napokban – azután, hogy az Isten fiai bementek az
emberek leányaihoz, és azok szültek –, ezek az ősidők erős, híres férfiai.

5 Amikor azonban az Úr látta, hogy nagy az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve
minden gondolata folyton gonoszra irányul, 6 megbánta az Úr, hogy embert alkotott a

földön, és mélyen bánkódva szívében 7 így szólt: »Eltörlöm a föld színéről az embert, akit
teremtettem, az embert és a jószágot, a csúszómászót és az égi madarat, mert bánom, hogy
alkottam őket!«

8 Noé azonban kegyelmet talált az Úr előtt.

Isten gondoskodik Noéról 9 Noé nemzetségének története a következő. Noé igaz és
tökéletes ember volt nemzedékében: Istennel járt. 10 Három fiút nemzett: Szemet, Kámot és
Jáfetet.

11 A föld azonban megromlott Isten előtt, és telve volt gonoszsággal. 12 Amikor aztán
látta Isten, hogy a föld megromlott – mert romlott útra tért minden test a földön –, 13 azt
mondta Noénak: »Elérkezett a vége minden testnek előttem: megtelt a föld gonoszsággal
általuk, s én elpusztítom őket a földről.

14 Készíts magadnak bárkát cédrusfából – kamrákat készíts a bárkában –, és kend be
szurokkal belülről, kívülről. 15 Így készítsd el: háromszáz könyök legyen a bárka hossza,
ötven könyök a szélessége, és harminc könyök a magassága. 16 Készíts ablakot a bárkára, s
attól egy könyöknyire legyen a teteje; a bárka ajtaját pedig oldalt helyezd el; alsó, középső
és felső fedélzetet készíts benne.

17 Mert íme én az özön vizeit hozom majd a földre, hogy megöljek minden testet,
amelyben az élet lehelete van az ég alatt; minden, ami a földön van, elvész. 18 Veled
azonban szövetséget kötök: menj be majd a bárkába, te, és veled a fiaid, a feleséged és a
fiaid feleségei. 19 Vigyél be a bárkába minden állatból, minden testből kettőt-kettőt, hímet és
nőstényt, hogy életben maradjanak veled. 20 A madárból, faja szerint, a lábasjószágból, faja
szerint, s a föld minden csúszómászójából, faja szerint. Mindenből kettő-kettő menjen be
majd veled, hogy életben maradjon. 21 Végy magaddal minden eledelből is, ami ennivaló, s
hordd be magadhoz, hogy eleségül legyen neked és nekik.«

22 Meg is tette ezt Noé. Mindent megtett úgy, ahogy Isten megparancsolta neki.

7 1 Azt mondta erre az Úr Noénak: »Menj be a bárkába, te és egész házadnépe, mert
téged találtalak igaznak előttem ebben a nemzedékben. 2 Minden tiszta állatból végy hetet-
hetet, hímet és nőstényt, a nem tiszta állatokból pedig kettőt-kettőt, hímet és nőstényt, 3 az
ég madaraiból is hetet-hetet, hímet és nőstényt, hogy a magja megmaradjon az egész föld
színén. 4 Mert még hét nap, azután esőt hullatok a földre negyven napon és negyven éjen át,
s eltörlök a föld színéről minden lényt, amelyet alkottam!« 5 Meg is tette Noé mindazt, amit
az Úr megparancsolt neki. 6 Hatszáz

esztendős volt, amikor az özönvíz elárasztotta a földet.

7 Bement tehát Noé a bárkába az özönvíz elől, és vele fiai, felesége, és fiainak
feleségei. 8 A tiszta és tisztátalan állatokból, a madarakból is, és mindabból, ami mozog a
földön, 9 kettő-kettő, hím és nőstény ment be Noéhoz a bárkába, amint az Úr
megparancsolta Noénak. 10 Amikor aztán eltelt a hét nap, elárasztották az özön vizei a
földet.

11 Noé életének hatszázadik esztendejében, a második hónapban, a hónap tizenhetedik
napján feltört a nagy mélység minden forrása, megnyíltak az ég zsilipjei, 12 és negyven
napon és negyven éjen át esett az eső a földre. 13 Ugyanazon a napon ment be Noé a
bárkába, és vele Szem, Kám és Jáfet, a fiai, s velük felesége és fiainak három felesége, 14 ők,
és minden állat, faja szerint, minden lábasjószág, faja szerint, és minden csúszó-mászó,
amely mozog a földön, faja szerint, minden, ami repül, faja szerint, minden madár és
minden szárnyas. 15 Kettő-kettő ment be Noéhoz a bárkába minden testből, amelyben az élet
lehelete volt. 16 Hím és nőstény ment be minden testből, amely bement, amint Isten
megparancsolta neki. És bezárta őt az Úr kívülről.

A vízözön 17 A vízözön pedig negyven napig áradt a földre. A vizek megszaporodtak,
és felemelték a bárkát a földről. 18 Azután rettenetesen megáradtak, és betöltöttek mindent a
föld színén; a bárka pedig továbbhaladt a vizeken. 19 Végül igen elhatalmasodtak a vizek a
föld felett, és elborítottak minden magas hegyet az egész ég alatt: 20 tizenöt könyökkel volt
magasabb a víz, mint a hegyek, amelyeket elborított.

21 Oda is veszett minden test, amely mozgott a földön, minden madár és barom, vad,
és minden csúszó-mászó, amely nyüzsög a földön – és valamennyi ember. 22 Minden
meghalt, amiben a szárazföldön az élet lehelete volt. 23 Eltörölt tehát minden lényt, amely a
földön volt, embert, jószágot, csúszómászót és égi madarat, eltörölte őket a földről, csak
Noé maradt meg, és azok, akik vele voltak a bárkában. 24 Százötven napig tartották
hatalmukban a vizek a földet.

8 1 Ekkor megemlékezett Isten Noéról, s minden állatról és minden baromról, amely
vele volt a bárkában. Szelet támasztott a földön, és a vizek apadni kezdtek. 2 Bezárultak a
mélység forrásai és az ég zsilipjei, s megszűnt az eső az égből. 3 A vizek visszahúzódtak a
földről, folytak visszafelé, és százötven nap múlva apadni kezdtek. 4 A hetedik hónapban, a
hónap tizenhetedik napján megállapodott a bárka Ararát hegyein. 5 A vizek pedig egyre
apadtak a tizedik hónapig: s a tizedik hónapban a hónap első napján előtűntek a hegyek
ormai.

6 Amikor aztán még negyven nap elmúlt, kinyitotta Noé a bárka ablakát, amelyet
készített, és kibocsátotta a hollót; 7 az ide-oda szállt, majd visszatért, mert a vizek még nem
száradtak fel a földön. 8 Ezután kibocsátotta a galambot is, hogy lássa, megszűntek-e már a
vizek a föld színén. 9 De az, mivel nem talált helyet, ahol megpihenhetett volna a lába,
visszatért hozzá a bárkára – ugyanis viz volt még az egész földön. – Erre ő kinyújtotta a
kezét, megfogta, és bevette a bárkába. 10 Ezután várt még másik hét napig, s akkor újra
kibocsátotta a galambot a bárkából. 11 Az pedig estefelé visszatért hozzá, és zöldlevelű
olajfagallyat hozott a csőrében. Noé megértette, hogy megszűnt a víz a földön, 12 de várt
még másik hét napig, aztán kibocsátotta a galambot, és az többé nem tért vissza hozzá.

13 Így tehát, Noé hatszázegyedik esztendejében, az első hónapban, a hónap első
napján leapadtak a vizek a földön. Noé kinyitotta a bárka fedelét, kitekintett, és látta, hogy
megszáradt a föld színe. 14 A második hónapra, a hónap huszonhetedik napjára megszáradt a
föld.

15 Ekkor Isten így szólt Noéhoz: 16 »Szállj ki a bárkából, te és veled a feleséged, fiaid
és a fiaid feleségei! 17 Hozd ki magaddal az összes állatot, amely veled van, minden testet,
szárnyast, lábasjószágot, és minden csúszó-mászót, amely nyüzsög a földön! Járjatok-
keljetek a földön: szaporodjatok és sokasodjatok rajta!« 18 Kiszállt tehát Noé és vele fiai, a
felesége és fiainak a feleségei, 19 és kijött a bárkából valamennyi állat, lábasjószág és
csúszó-mászó, amely nyüzsög a földön, faja szerint.

20 Ekkor Noé oltárt épített az Úrnak, vett minden tiszta állatból és madárból, és
egészen elégő áldozatokat mutatott be az oltáron. 21 Az Úr megérezte a kedves illatot, és
szívében azt mondta az Úr: »Nem átkozom meg többé a földet az ember miatt: mert az
emberi szív gondolata ifjúságától fogva hajlik a rosszra. Nem sújtom többé az összes
élőlényt úgy, ahogy tettem. 22 Amíg tartanak a föld napjai, meg nem szűnik többé a vetés és
az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, az éjszaka és a nappal.«

9 **Isten szövetsége Noéval** 1 Ezután Isten megáldotta Noét és fiait, és azt mondta
nekik: »Szaporodjatok, sokasodjatok és töltsétek be a földet! 2 Féljen és rettegjen titeket a
föld minden állata, az ég minden madara, és minden, ami mozog a földön; a tenger minden

halát is kezetekbe adtam! 3 Minden, ami mozog és él, eledelül szolgáljon nektek: mint a zöld
növényzetet, íme, ezeket is mind odaadtam nektek, 4 csak a húst a vérével ne egyétek. 5 A ti
életetek vérét is számon kérem minden állattól és az embertől: számon kérem az ember
életét az embertől, a testvérétől.

6 Aki embervért ont,
ember ontsa ki annak vérét,
mert az ember
Isten képére alkottatott.

7 Ti pedig szaporodjatok és sokasodjatok: járjatok-keljetek a földön, és uralkodjatok
rajta!«

8 Majd ezt mondta Isten Noénak, s vele fiainak: 9 »Íme, szövetséget kötök veletek és
utódaitokkal, 10 és minden élőlénnyel, amely veletek van, a madarakkal, a lábasjószággal és
a mező minden vadjával, amely kijött a bárkából, s a föld minden állatával. 11 Szövetséget
kötök veletek, hogy nem pusztul el többé minden test az özönvíz által, s nem lesz többé
vízözön, amely elpusztítja a földet.»

12 Azután Isten azt mondta: »Ez lesz a jele annak a szövetségnek, amelyet megkötök
velem és veletek, és minden élőlénnyel, amely veletek van, örök időkre: 13 szivárványomat a
felhőkbe helyezem, s az lesz a jele a szövetségnek közöttem és a föld között. 14 Amikor
ugyanis felhőkbe borítom az eget, feltűnik a felhőkben szivárványom, 15 és megemlékezem
szövetségemről, amelyet veletek kötöttem, és az összes testet éltető élő lélekkel kötöttem, s
nem lesz többé özönvíz, hogy eltöröljön minden testet. 16 A felhőkben lesz tehát a
szivárvány, s én látni fogom, és megemlékezem arról az örök szövetségről, amely Isten
között és a földön lévő minden testet éltető lélek között létrejött.«

17 Majd azt mondta Isten Noénak: »Ez lesz a jele annak a szövetségnek, amelyet
közöttem és a földön levő minden test között szereztem.«

Noé átka és áldása 18 Noé fiai tehát, akik a bárkából kijöttek, Szem, Kám és Jáfet
voltak; Kám ősatyja lett Kánaánnak. 19 Ők hárman voltak Noé fiai, s ezektől terjedt el
minden emberi nemzetség az egész földön.

20 Noé aztán, mint földművelő ember, elkezdett szőlőt ültetni. 21 Ivott a borból,
lerészegedett, és meztelenül feküdt a sátrában. 22 Amikor ezt Kánaán apja, Kám meglátta,
azt ugyanis, hogy apja szemérme ki van takarva, hírül adta kint levő két testvérének. 23 Ám
Szem és Jáfet vállukra terítették a palástot, és hátrafelé haladva betakarták apjuk szemérmét.
Arcukat elfordították, így nem látták apjuk szégyenét. 24 Amikor aztán Noé felébredt a
részegségből, s megtudta, mit tett vele a kisebbik fia, 25 így szólt:

»Átkozott legyen Kánaán,
legyen utolsó szolgája testvéreinek!«

26 Majd ezt mondta:

»Áldott legyen az Úr, Szem Istene,
és legyen Kánaán a szolgája!
27 Terjessze ki Isten Jáfetet,
lakozzék Szem sátraiban,
s Kánaán legyen a szolgája!«

28 Noé a vízözön után háromszázötven esztendeig élt még. 29 Aztán beteltek napjai,
amelyek összesen kilencszázötven esztendőt tettek ki, és meghalt.

10 **Noé utódai; a népek táblája** 1 Noé fiainak, Szem, Kám és Jáfetnek, nemzetsége a
következő: fiaik születtek ugyanis a vízözön után.

2 Jáfet fiai: Gómer, Magóg, Madáj, Jáván, Tubál, Mesek és Tírász. – 3 Gómer fiai
pedig: Askenáz, Rifát és Togorma. – 4 Jáván fiai pedig: Elisa, Tarzis, Kittím és Rodáním.
5 Ezekből különültek el a nemzetek szigetei, országaik szerint, mindegyik a maga nyelve,
családja és nemzete szerint.

6 Kám fiai pedig: Kús, Micrajim, Pút és Kánaán. – 7 Kús fiai: Sába, Havila, Szabáta,
Regma és Szabátáka. – Regma fiai: Sába és Dedán. – 8 Kús nemzette még Nimródot: ő volt
az első uralkodó a földön. 9 Erős vadász is volt az Úr előtt, azért vált közmondássá: »Mint
Nimród, olyan erős vadász az Úr előtt.« 10 Birodalmának kezdete volt: Babilon, Erek,
Akkád és Kálne, Sineár földjén. 11 Erről a földről kiment Asszúrba, és megépítette Ninivét,
Rehobót-Írt, Kálét 12 és Reszent – Ninive és Kále között –, vagyis a nagy várost. 13 Micrajim
nemzette: a luditákat, az anamitákat, a lahabitákat, a neftuitákat, 14 a fetruszitákat, a
kaszluitákat és a kaftoriakat – ezek közül vonultak ki a filiszteusok. 15 Kánaán pedig
nemzette: Szidont, az elsőszülöttét, valamint a hetitákat, 16 a jebuzitákat, az amoritákat, a
girgasitákat, 17 a hivvitákat, az arákitákat, a színitákat, 18 az arvaditákat, a zemaritákat és a
hamatitákat. Miután a kánaániak nemzetségei szétszéledtek, 19 a kánaániak területe
Szidontól, ha Gerár felé megyünk, Gázáig, ha Szodoma, Gomorra, Adáma és Ceboim felé
megyünk, Lesáig terjedt. 20 Ezek Kám fiai, nemzetségeik, nyelveik, utódaik, országaik és
nemzeteik szerint.

21 Szemtől, Héber valamennyi fiának atyjától, Jáfet bátyjától is születtek fiak. 22 Szem
fiai: Élám, Asszúr, Arfaxád, Lúd és Arám. – 23 Arám fiai: Úc, Húl, Geter és Mes. 24 Arfaxád
Selahot nemzette, ettől Héber származott, 25 Hébernek meg két fia született: az egyiknek a
neve Peleg – azért, mert az ő napjaiban került felosztásra a föld –, a testvérének neve pedig
Joktán. 26 Ez a Joktán nemzette Elmodádot, Sálefet, Hacármótot, Járét, 27 Hadorámot, Uzált,
Deklát, 28 Ebált, Abimaélt, Sábát, 29 Ofírt, Havilát és Jobábot; ezek mind Joktán fiai.
30 Lakóhelyük Mésából haladva Szefárig, a keleti hegységig terjedt.

31 Ezek Szem fiai, nemzetségeik, nyelveik, országaik és nemzeteik szerint.

32 Ezek Noé fiainak nemzetségei, népeik és nemzeteik szerint; ezekből különültek el a
nemzetek a földön a vízözön után.

11 **A bábeli torony** 1 A föld akkor még egy ajkú és egyazon beszédű volt. 2 Amikor
azonban Keletről elköltöztek, Sineár földjén egy mezőségre bukkantak, és ott letelepedtek.
3 Azt mondták egymásnak: »Gyertek, vessünk téglát, és égessük ki tűzben!« Aztán
felhasználták a téglát építőkőnek, az aszfaltot meg habarcsnak, 4 és azt mondták: »Gyertek,
építsünk magunknak várost és tornyot! Érjen a teteje az égig, hogy híressé tegyük nevünket,
és szét ne szóródjunk az egész földre!«

5 Az Úr ekkor leszállt, hogy megnézze a várost és a tornyot, amelyet építettek az
ember fiai, 6 és azt mondta az Úr: »Íme, egy ez a nép, és egyajkú az egész: ezzel az
alkotással kezdik, s ezentúl nem fognak elállni szándékaiktól, amíg meg nem valósítják
azokat tettekkel. 7 Gyertek tehát, szálljunk alá, és zavarjuk ott össze a nyelvüket, hogy ne
értsék meg egymás szavát!« 8 Így el is szélesztette őket onnan az Úr az egész földre, s ők
abbahagyták a város építését. 9 Azért nevezték el tehát azt Bábelnek, mert ott zavarodott
össze az egész föld nyelve, s onnan szélesztette el őket az Úr a föld egész színére.

Az Ősatyák: 11,10-36,43

Ábrahám ősei 10 Szem nemzetsége a következő: Szem százesztendős volt, amikor
Arfaxádot nemzette, két esztendővel a vízözön után. 11 Szem azután, hogy Arfaxádot
nemzette, ötszáz esztendeig élt, és nemzett még fiakat meg leányokat.

12 Amikor aztán Arfaxád harmincöt esztendős lett, nemzette Selahot. 13 Arfaxád

azután, hogy Selahot nemzette, négyszázhárom esztendeig élt, és nemzett még fiakat meg leányokat.

14 Amikor aztán Selah harmincesztendős volt, nemzette Hébert. 15 Selah azután, hogy Hébert nemzette, négyszázhárom esztendeig élt, és nemzett még fiakat meg leányokat.

16 Amikor aztán Héber harmincnégy esztendős volt, nemzette Peleget. 17 Héber azután, hogy Peleget nemzette, négyszázharminc esztendeig élt, és nemzett még fiakat meg leányokat.

18 Amikor aztán Peleg harmincesztendős volt, nemzette Reut. 19 Peleg azután, hogy Reut nemzette, kétszázkilenc esztendeig élt, és nemzett még fiakat meg leányokat.

20 Amikor aztán Reu harminckét esztendős volt, nemzette Szerugot. 21 Reu azután, hogy Szerugot nemzette, kétszázhét esztendeig élt, és nemzett még fiakat meg leányokat.

22 Amikor aztán Szerug harmincesztendős volt, nemzette Náchort. 23 Szerug azután, hogy Náchort nemzette, kétszáz esztendeig élt, és nemzett még fiakat meg leányokat.

24 Amikor aztán Náchor huszonkilenc éves volt, nemzette Terahot. 25 Náchor azután, hogy Teraht nemzette, száztizenkilenc esztendeig élt, és nemzett még fiakat meg leányokat.

26 Amikor aztán Terah hetvenesztendős volt, nemzette Ábrámot, Náchort és Háránt.

27 Terah nemzetsége pedig a következő. Terah nemzette Ábrámot, Náchort és Háránt, Hárán pedig nemzette Lótot. 28 De Hárán meghalt apja, Terah színe előtt a szülőföldjén, a káldeai Úrban. 29 Ábrám és Náchor pedig feleséget vettek maguknak: Ábrám feleségének a neve Sárai volt, Náchor feleségének a neve pedig Melka. Ez Háránnak, Melka apjának és Jeszka apjának volt a lánya. 30 Sárai azonban meddő volt, s így nem volt gyermeke. 31 Terah azután fogta Ábrámot, a fiát, és Lótot, Háránnak, a fiának a fiát, valamint Sárait, a menyét, fiának, Ábrámnak a feleségét, és kivezette őket a káldeai Úrból, hogy Kánaán földjére menjenek. El is jutottak Háránig, és ott megtelepedtek. 32 És Terah kétszázöt esztendős volt, amikor meghalt Háránban.

12 **Ábrahám meghívása és útja Kánaánba** 1 Ekkor az Úr azt mondta Ábrámnak:

»Menj ki földedről,
a rokonságod közül és atyád házából
arra a földre,
amelyet mutatok majd neked!
2 Nagy nemzetté teszlek, és megáldalak,
s naggyá teszem neved, és áldott leszel.
3 Megáldom azokat, akik áldanak téged,
s megátkozom azokat, akik átkoznak téged.
Benned nyer áldást a föld minden nemzetsége.«

4 Elindult tehát Ábrám, ahogy az Úr megparancsolta neki, és vele ment Lót is. Hetvenöt esztendős volt Ábrám, amikor elindult Háránból. 5 Vette Sárait, a feleségét, és Lótot, testvérének a fiát, s minden vagyonukat, amijük volt, meg azokat a szolgákat, akiket Háránban szereztek, és elindultak, hogy Kánaán földjére menjenek. És eljutottak Kánaán földjére.

6 Ábrám átvonult az országon, egészen a szíchemi helyig, a Móre Tölgyéig. – Akkor még kánaániak laktak azon a földön. – 7 Ekkor az Úr megjelent Ábrámnak, és azt mondta neki: »Ezt a földet a te utódodnak adom!« Erre ő oltárt épített ott az Úrnak, aki megjelent neki.

8 Onnan aztán a felé a hegység felé tartott, amely Bételtől keletre volt, és ott felütötte sátrát, úgyhogy Bétel nyugatra esett, keletre pedig Ái. Ott oltárt épített az Úrnak, és

segítségül hívta az Úr nevét. 9 Aztán továbbment Ábrám, és egyre a Negeb felé tartott.

Ábrahám és Sára Egyiptomban 10 Azt a földet azonban éhínség sújtotta, ezért Ábrám lement Egyiptomba, hogy egy darabig ott tartózkodjék, mert igen elhatalmasodott az éhség azon a földön. 11 Amikor már majdnem beért Egyiptomba, azt mondta Sárainak, a feleségének: »Tudom, hogy szép asszony vagy, 12 s ha meglátnak téged az egyiptomiak, azt fogják mondani: `A felesége'. Akkor engem megölnek, téged pedig életben hagynak. 13 Mondd tehát, kérlek, hogy a húgom vagy, hogy jó dolgom legyen miattad, s életben maradjak miattad!« 14 És valóban, amikor Ábrám bement Egyiptomba, látták az egyiptomiak az asszonyon, hogy igen szép. 15 A főemberek elbeszélték ezt a fáraónak, és dicsérgették őt előtte. Erre az asszonyt elvitték a fáraó házába, 16 Ábrámmal pedig jól bántak miatta, s lettek neki juhai, marhái és szamarai, rabszolgái meg szolgálói, nőstény szamarai és tevéi. 17 Ám az Úr igen nagy csapásokkal sújtotta a fáraót és a házát Sárai, Ábrám felesége miatt. 18 Hívatta tehát a fáraó Ábrámot, és azt mondta neki: »Mit tettél velem? Miért nem mondtad meg, hogy ő a feleséged? 19 Miért mondtad húgodnak, úgyhogy én elhozattam feleségül magamnak! Most íme, itt a feleséged, vedd és menj!« 20 Aztán a fáraó embereket rendelt Ábrám mellé, s azok elkísérték őt, a feleségét és mindenét, amije volt.

13 **Ábrahám és Lót** 1 Felment tehát Egyiptomból a Negebbe Ábrám, a felesége és mindene, amije volt, és vele Lót is. 2 Ábrám igen gazdag volt jószágban, aranyban és ezüstben. 3 Aztán visszament – ugyanazon az úton, amelyen lement – a Negebből Bételbe, egészen addig a helyig, ahol azelőtt a sátrát felütötte, Bétel és Ái közé, 4 annak az oltárnak a helyéig, amelyet korábban épített, és ott segítségül hívta az Úr nevét.

5 Lótnak azonban, aki Ábrámmal volt, szintén voltak juhnyájai, marhacsordái és sátrai. 6 Így az a föld nem bírta el, hogy együtt lakjanak. Olyan sok jószáguk volt ugyanis, hogy nem lakhattak együtt. 7 Ebből aztán veszekedés támadt Ábrám és Lót nyájainak pásztorai között. – Abban az időben még kánaániak és periziták laktak azon a földön. – 8 Ábrám azt mondta tehát Lótnak: »Kérlek, ne legyen veszekedés közöttem és közötted, pásztoraim és pásztoraid között, hiszen testvérek vagyunk! 9 Itt van előtted ez az egész föld: válj el tőlem, kérlek! Ha te mégy balra, akkor én jobbra tartok, ha te jobbra akarsz, akkor én balra megyek!«

10 Felemelte tehát Lót a szemét, és látta, hogy az egész Jordán-környék, mindaddig, amíg Coárba jut az ember – ekkor még nem pusztította el az Úr Szodomát és Gomorrát –, mindenütt olyan bővizű, mint az Úr paradicsoma, és mint Egyiptom. 11 Lót ezért a Jordán-környékét választotta magának, és keletre tért; így elváltak egymástól a testvérek. 12 Ábrám Kánaán földjén maradt, Lót pedig a Jordán-környék városaiban telepedett meg, és Szodomában lakott. 13 A szodomai emberek azonban nagyon gonoszak és igen bűnösök voltak az Úr előtt.

Isten ígéretei Ábrahámnak 14 Az Úr azt mondta Ábrámnak, miután Lót elvált tőle: »Emeld fel szemedet, és arról a helyről, ahol most vagy, tekints északra és délre, keletre és nyugatra! 15 Ezt az egész földet, amelyet látsz, neked és utódaidnak fogom adni örökre. 16 Olyanná teszem utódodat, mint amilyen a föld pora: ha van ember, aki meg tudja számlálni a föld porszemeit, utódodat is meg tudja majd számlálni. 17 Kelj fel, és járd be ezt a földet széltében-hosszában, mert neked fogom adni!« 18 Felszedte tehát Ábrám a sátrát, elment, és letelepedett Mamre Tölgye mellett, amely Hebronban van, s ott oltárt épített az Úrnak.

14 **Ábrahám és Melkizedek** 1 Történt pedig abban az időben, hogy Amráfel, Sineár

királya, és Áriok, Ellaszár királya, és Kedorlaomer, az elamiták királya, és Tádál, a nemzetek királya 2 háborút indítottak Bára, Szodoma királya, és Bersa, Gomorra királya, és Sineáb, Adáma királya, és Semeber, Ceboim királya, és Bála – azaz Coár – királya ellen.

3 Az utóbbiak mind a Sziddím völgyben gyűltek össze, amely most a Sós-tenger. 4 Tizenkét esztendeig szolgáltak ugyanis Kedorlaomernek, de a tizenharmadik esztendőben elpártoltak tőle. 5 A tizennegyedik esztendőben eljött tehát Kedorlaomer, és a királyok, akik vele voltak, és megverték a refaitákat Astarót-Karnaimban, a szúszitákat Hámban, az emitákat Sáve-Kirjátaimban, 6 és a horitákat a Szeír hegységben, egészen a Párán síkságig, amely a pusztánál van. 7 Azután visszafordultak, és elmentek a Mispát forráshoz – azaz Kádeshez –, s elpusztították az amalekiták egész földjét, valamint az amoritákat, akik Hacacon-Támárban laktak. 8 Kivonult erre Szodoma királya, Gomorra királya, Adáma királya, Ceboim királya, valamint Bála – azaz Coár – királya, és csatasorba álltak a Sziddím völgyben ellenük, 9 vagyis Kedorlaomer, az elamiták királya, Tádál, a nemzetek királya, Amráfel, Sineár királya és Áriok, Ellaszár királya ellen: négy király öt ellen. 10 A Sziddím völgynek sok aszfaltgödre volt, és amikor megfutamodott a szodomai és a gomorrai király, beleestek ezekbe, a többiek pedig felmenekültek a hegységbe. 11 Erre azok elvitték Szodoma és Gomorra minden vagyonát és minden eleségét, és elvonultak. 12 Elvitték vagyonával e-együtt Lótot is, Ábrám testvérének fiát, aki Szodomában lakott.

13 De íme, egy menekült hírt vitt erről a héber Ábrámnak, aki akkor az amorita Mamrénak, Eskol testvérének és Áner testvérének a Tölgyénél lakott; ezek ugyanis szövetségben voltak Ábrámmal. 14 Amikor Ábrám meghallotta ezt, azt ugyanis, hogy a testvére, Lót fogságba esett, felsorakoztatta háromszáztizennyolc nála született, ügyes rabszolgáját, és utánukment Dánig. 15 Majd elosztotta embereit, éjszaka rájuk rontott, megverte, és egészen Hóbáig kergette őket, amely Damaszkusztól balra fekszik. 16 Visszahozta az egész vagyont és Lótot, a testvérét vagyonával együtt, valamint az asszonyokat és a népet.

17 Amikor aztán Kedorlaomer és a vele lévő királyok leverése után visszafelé tartott, kiment eléje Szodoma királya a Sáve völgybe, azaz a Király-völgybe.

18 Melkizedek, Szálem királya pedig kenyeret és bort hozott eléje, mert a fölséges Isten papja volt. 19 Megáldotta őt, és így szólt:

»Áldja meg Ábrámot a fölséges Isten,
aki az eget és földet teremtette,
20 és áldott legyen a fölséges Isten,
aki kezedbe adta ellenségeidet!«

Erre ő tizedet adott neki mindenből. 21 Szodoma királya pedig azt mondta Ábrámnak: »Az embereket add ide nekem, a többit tartsd meg magadnak!« 22 Ő azonban azt felelte neki: »Kezemet az Úrhoz, a felséges Istenhez emelem, aki az ég és a föld Alkotója, 23 hogy még egy szál fonalat vagy egy sarukötőt sem veszek el mindabból, ami a tiéd, hogy azt ne mondjad: `én tettem gazdaggá Ábrámot' – 24 kivéve azt, amit a legények megettek, és a velem jött embereknek, Ánernek, Eskolnak és Mamrénak a részét: ők kapják meg a részüket!«

15 **Isten szövetsége Ábrahámmal** 1 Ezen események után az Úr látomásban beszédet intézett Ábrámhoz, és azt mondta neki: »Ne félj, Ábrám, én az oltalmazód vagyok, és igen nagy lesz a jutalmad!« 2 Ábrám ekkor megkérdezte: »Uram, Isten, mit adhatnál nekem? Gyermektelenül költözöm én el, s házam gondviselőjének fia, a damaszkuszi Eliézer örökli a házamat!« 3 Aztán így folytatta Ábrám: »Nem adtál nekem gyermeket, és íme, a házamban született rabszolga lesz az örökösöm!« 4 De az Úr azt válaszolta neki: »Nem az lesz az

örökösöd, hanem aki a te ágyékodból származik, az lesz a te örökösöd!« 5 Majd kivezette a
szabadba, és azt mondta neki: »Nézz fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha tudod!«
Aztán így folytatta: »Éppen ilyen lesz az utódod is.« 6 Hitt az Úrnak, s ez igazságul tudatott
be neki.

7 Ekkor azt mondta neki az Úr: »Én vagyok az Úr, aki kihoztalak a káldeai Úrból,
hogy neked adjam ezt a földet birtokul.« 8 Ám ő azt válaszolta: »Uram, Isten, miből
tudhatnám meg, hogy a birtokom lesz?« 9 Az Úr erre azt felelte neki: »Hozz nekem egy
háromesztendős üszőt, egy háromesztendős kecskét, egy háromesztendős kost, továbbá egy
gerlét és egy galambot!« 10 Ekkor ő elhozta mindezeket, középen kettévágta őket, és lerakta
a két darabot egymással szembe; a madarakat azonban nem vágta ketté. 11 A húsokra
ragadozó madarak szálltak, de Ábrám elűzte őket.

12 Amikor aztán a nap leszállóban volt, mély álom fogta el Ábrámot, és nagy rettegés
és sötétség szállt rá. 13 Az Úr azt mondta Ábrámnak: »Tudd meg előre, hogy utódod
idegenként olyan földön lesz, amely nem az övé. Szolgaságba vetik és sanyargatják őket
négyszáz esztendeig. 14 De a népet, amelynek szolgálni fognak, megítélem majd, s aztán
kijönnek onnan nagy vagyonnal. 15 Te azonban békességben térsz meg atyáidhoz, és szép
öregségben fognak eltemetni. 16 Utódaid a negyedik nemzedék idején térnek vissza ide, mert
mindmáig nem telt még be az amoriták gonoszsága.«

17 Amikor a nap lenyugodott, sűrű sötétség lett. És íme, megjelent egy füstölgő
kemence és egy tüzes fáklya, s átvonult a húsdarabok között.

18 Ezen a napon kötött az Úr szövetséget Ábrámmal, ezekkel a szavakkal: »U-
tódodnak adom ezt a földet, Egyiptom folyójától egészen a nagy folyóig, az Eufráteszig, 19 a
kenitákat, a kenizitákat, a kedmonitákat, 20 a hetitákat és a perizitákat, valamint a ráfaitákat,
az amoritákat, a kanániakat, a girgasitákat és a jebuzitákat!«

16 **Izmael születése** 1 Sárai pedig, Ábrám felesége nem szült neki gyermeket. Volt
azonban neki egy egyiptomi rabszolganője, név szerint Hágár. 2 Azt mondta Sárai
Ábrámnak: »Íme, az én méhemet bezárta az Úr, hogy ne szüljek. Menj be hát a
szolgálómhoz, hátha legalább az ő révén nyerek gyermeket!« Ábrám hallgatott Sárai
szavára. 3 Ő tehát vette Hágárt, az egyiptomi rabszolganőjét, tíz esztendővel azután, hogy
Kánaán földjén megtelepedtek, és feleségül adta a férjének. 4 Ábrám pedig bement
Hágárhoz. Hágár, amikor látta, hogy fogant, lenézte asszonyát.

5 Azt mondta erre Sárai Ábrámnak: »Igaztalanul jársz el velem! Én adtam öledbe a
szolgálómat, s az, mióta látja, hogy fogant, lenéz engem. Ítéljen az Úr közöttem és
közötted!« 6 Ábrám azt felelte neki: »Íme, kezedben van szolgálód, tégy vele, ahogy
tetszik.« Erre Sárai úgy megsanyargatta, hogy az megszökött. 7 Amikor az Úr angyala így
találta őt a pusztában, annál a vízforrásnál, amely a Súr felé vivő úton van, – 8 így szólt
hozzá: »Hágár, Sárai szolgálója, honnan jössz és hová mégy?« Ő azt felelte: »Az úrnőm,
Sárai színe elől menekülök.« 9 Az Úr angyala erre azt mondta neki: »Térj vissza úrnődhöz, s
alázd meg magad a keze alatt!« 10 Majd így folytatta az Úr angyala: »Úgy megsokasítom
utódodat, hogy sokasága miatt meg sem lehet majd számlálni!« 11 Azután pedig így szólt az
Úr angyala:

»Íme, fogantál, s fiút fogsz szülni.
Nevezd Izmaelnek,
mert meghallotta az Úr nyomorúságodat.
12 Vadszamárhoz lesz hasonló:
kezet emel mindenkire,
s rá is kezet emel mindenki.

Valamennyi testvérével szemben
veri fel majd sátrait.«

13 Erre ő ezt a nevet adta az Úrnak, aki vele beszélt: »Te vagy az Isten, aki láttál
engem!« Azt mondta ugyanis: »Valóban itt néztem az után, aki látott engem.« 14 Ezért a
kútnak ezt a nevet adta: Annak a kútja, aki él, és látott engem. Ez Kádes és Bárád között
van.

15 Hágár fiút szült Ábrámnak, ő pedig Izmaelnek nevezte fiát, akit Hágár szült neki.
16 Nyolcvanhat esztendős volt Ábrám, amikor Hágár megszülte neki Izmaelt.

17 **A körülmetélés, mint a szövetség jele** 1 Amikor pedig Ábrám kilencvenkilenc
esztendős lett, megjelent neki az Úr, és azt mondta: »Én vagyok a Mindenható Isten: járj
előttem, légy tökéletes, 2 és én szövetséget szerzek közöttem és közötted, és nagyon
megsokasítlak!« 3 Ábrám arcra borult. 4 Isten így folytatta: »Íme, itt vagyok! Ez az én veled
kötött szövetségem: sok nemzet atyja leszel. 5 Ne is legyen többé Ábrám a neved, hanem
Ábrahámnak hívjanak, mert sok nemzet atyjává rendeltelek! 6 Nagyon megsokasítalak, és
számos nemzetté teszlek; királyok származnak majd tőled. 7 És azt a szövetséget kötöm meg
közöttem és közötted, és utódaid között, nemzedékről-nemzedékre örök szövetségül, hogy
Istened leszek neked, és utánad a te utódodnak. 8 Neked és utódodnak adom majd ezt a
földet, ahol most idegenként tartózkodsz, Kánaánnak egész földjét örökös birtokul, és
Istenük leszek.«

9 Isten ezután azt mondta Ábrahámnak: »Te is tartsd meg tehát szövetségemet, és
utódod nemzedékről nemzedékre. 10 Ez a szövetségem közöttem és közöttetek, és utódod
között, amelyet meg kell tartanotok: metélkedjék körül közöttetek minden férfi,
11 metéljétek körül előbőrötök húsát, hogy az legyen a jele a szövetségnek közöttem és
közöttetek. 12 Nyolcnapos korában metéljenek körül közöttetek minden fiúgyermeket,
nemzedékről nemzedékre! A rabszolgát is metéljétek körül, akkor is, ha nálatok született, s
akkor is, ha vásárolt, és nem a ti törzsetekből való. 13 Körül kell metélni a nálatok születettet
és a pénzen vásároltat is. Ez legyen a szövetségem testeteken örök szövetségül. 14 Az a férfi,
akinek előbőre húsát körül nem metélik, irtassék ki a népéből, mert megszegte
szövetségemet!«

15 Majd azt mondta Isten Ábrahámnak: »Sárait, a feleségedet, ne Sárainak hívd,
hanem Sárának, 16 mert megáldom, s tőle adom neked azt a fiút, akit majd megáldok, hogy
nemzetekké legyen, s népek királyai származzanak tőle!« 17 Arcra borult erre Ábrahám, és
nevetett, mert azt gondolta magában: »Százesztendős embernek fog fia születni, s a
kilencvenesztendős Sára fog szülni?« 18 Istennek pedig azt mondta: »Csak Izmael maradjon
életben előtted!« 19 Így szólt erre Isten Ábrahámhoz: »Nem! Sára, a feleséged fiút fog szülni
neked. Nevezd el őt Izsáknak, s én fenntartom szövetségemet vele és utódjával örökre.
20 Izmaelre vonatkozólag is meghallgattalak: íme, megáldom és megszaporítom, és nagyon
megsokasítom: tizenkét fejedelmet fog nemzeni, és nagy néppé teszem. 21 De a
szövetségemet Izsáknak tartom fenn, akit Sára szül majd neked, egy esztendő múlva
ilyenkor.« 22 Amikor aztán befejezte beszédét, amelyet vele folytatott, Isten felemelkedett
Ábrahám elől.

23 Ábrahám pedig fogta a fiát, Izmaelt, s házának valamennyi nála született és
valamennyi vásárolt rabszolgáját, háza népe minden férfi tagját, és mindjárt aznap
körülmetélte előbőrük húsát, miként Isten megparancsolta neki. 24 Kilencvenkilenc
esztendős volt Ábrahám, amikor körülmetélte előbőre húsát, 25 Izmael, a fia pedig
tizenharmadik esztendejét töltötte be, amikor körülmetélkedett. 26 Ugyanaznap metélkedett
körül Ábrahám, és a fia, Izmael, 27 és házának minden férfi tagja, minden nála született, és
minden pénzen vásárolt és máshol született rabszolga körülmetélkedett vele együtt.

18 **Isten Ábrahám vendége** 1 Ezután az Úr megjelent neki Mamre völgyében, amikor a
legforróbb napszakban éppen a sátra nyílásában üldögélt. 2 Amint fölemelte szemét,
megjelent neki három férfi, s megállt ott a közelében. Amikor észrevette őket, a sátra
ajtajából eléjük szaladt, földig borult előttük, 3 és így szólt: »Uram, ha kegyelmet találtam
szemed előtt, ne haladj el szolgád mellett! 4 Hadd hozzak egy kis vizet, mossátok meg
lábatokat, és pihenjetek le a fa alatt! 5 Teszek majd elétek egy falat kenyeret is, hogy
felüdítsétek magatokat, aztán tovább mehettek, hiszen azért tértetek erre szolgátok felé!«
Azok így szóltak: »Tégy, ahogy mondtad!«

6 Besietett erre Ábrahám a sátorba Sárához, és azt mondta neki: »Siess, keverj be
három véka lisztlángot, s készíts hamuban sült lepényt!« 7 Maga pedig elfutott a csordához,
hozott onnan egy fiatal borjút a javából, odaadta a legénynek, s az sietve elkészítette.
8 Aztán fogta a vajat, a tejet és a borjút, amelyet készíttetett, és eléjük tette, ő maga pedig
odaállt melléjük a fa alá.

9 Azok, miután ettek, így szóltak hozzá: »Hol van Sára, a feleséged?« Ő azt felelte:
»Itt, benn a sátorban.« 10 Erre az egyikük azt mondta neki: »Egy esztendő múlva, ilyen
időtájban, visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának, a feleségednek.« Amint Sára a sátor ajtaja
mögött meghallotta ezt, elnevette magát. 11 Öregek voltak ugyanis mindketten, és élemedett
korúak, Sárának megszűntek már megjönni az asszonyi dolgok. 12 Nevetett tehát magában, s
azt gondolta: »Miután megöregedtem, és az uram is vén, lehet-e még gyönyörben részem?«
13 Így szólt erre az Úr Ábrahámhoz: »Miért nevetett Sára, s miért mondta: `Szülhetek-e még
vén asszony létemre?' 14 Túlságosan csodálatos talán bármi is az Úrnak? Amint
megmondtam, egy esztendő múlva, ilyen időtájban, visszatérek hozzád, s fia lesz Sárának.«
15 Sára azonban tagadta: »Nem nevettem!« – mert félelmében megrettent. De az Úr azt
mondta: »Nem úgy van az, te bizony nevettél!«

16 Azután a férfiak felkeltek onnan, elindultak, és Szodoma felé fordították a
szemüket. Ábrahám is velük ment, hogy elkísérje őket. 17 Így szólt ekkor az Úr:
»Eltitkoljam-e Ábrahám előtt, amit tenni akarok? 18 Mert ő nagy és igen hatalmas nemzetté
lesz, benne nyer áldást a föld minden nemzete. 19 Hiszen azért ismertem meg, hogy
megparancsolja fiainak és házanépe utódainak, hogy tartsák meg az Úr útját, és
cselekedjenek a jog és az igazság szerint, hogy az Úr így teljesítse Ábrahámért mindazt,
amit mondott neki.« 20 Azt mondta tehát az Úr: »Szodoma és Gomorra ellen sok a panasz és
jajkiáltás, és a bűnük igen súlyos. 21 Lemegyek hát, és megnézem, hogy megtudjam, vajon
teljesen a hozzám szállt kiáltás szerint cselekedtek-e vagy sem!«

22 Erre a férfiak megfordultak, és lementek Szodomába. Ábrahám azonban továbbra is
az Úr előtt maradt. 23 Eléje járult, és azt mondta: »Hát elpusztítod az igazat a gonosszal
együtt? 24 Ha ötven igaz van abban a városban, azokat is elpusztítod, s nem kegyelmezel
meg annak a helynek az ötven igazért, ha van benne annyi? 25 Távol legyen tőled, hogy
ilyen dolgot cselekedj, s megöld az igazat a gonosszal együtt, s úgy járjon az igaz, mint a
gonosz! Távol legyen tőled! A mindenség Bírája ne tenne igazságot?« 26 Azt mondta erre
neki az Úr: »Ha találok Szodoma városában ötven igazat, megkegyelmezek értük az egész
helynek.« 27 Erre Ábrahám azt válaszolta: »Ha már egyszer elkezdtem, hadd szóljak
Uramhoz, noha por és hamu vagyok. 28 Hátha öt híja lesz az ötven igaznak? Negyvenötért
már eltörlöd az egész várost?« Erre ő azt mondta: »Nem törlöm el, ha találok ott
negyvenötöt.« 29 Erre ismét szólt hozzá: »És ha csak negyven lesz, mit teszel?« Ő azt
mondta: »Nem sújtom a negyvenért.« 30 »Kérlek – folytatta –, ne haragudj, Uram, hogy
szólok: És ha csak harmincat találsz?« Azt felelte: »Nem teszem meg, ha találok ott
harmincat.« 31 »Ha már egyszer elkezdtem – mondta –, hadd szóljak Uramhoz: Hátha csak
húsz lesz?« Azt mondta: »Nem pusztítom el a húszért.« 32 »Könyörgök – folytatta –, ne

haragudj, Uram, hogy még egyszer szólok: Hátha csak tíz lesz?« Erre azt mondta: »Nem törlöm el a tízért.«

33 Amikor az Úr befejezte a beszélgetést Ábrahámmal, az Úr elment, Ábrahám pedig visszatért lakóhelyére.

19 **Szodoma pusztulása és Lót megmenekülése** 1 A két angyal este érkezett Szodomába, amikor Lót éppen a város kapujában üldögélt. Amint meglátta őket, felkelt, és eléjük ment. A földig hajtotta arcát előttük, 2 és így szólt: »Könyörgök, uraim, térjetek be szolgátok házába, és szálljatok meg ott! Mossátok meg lábatokat, reggel aztán elmehettek utatokra!« Azok azt mondták: »Nem, majd megalszunk az utcán!« 3 De nagyon unszolta őket, így betértek hozzá, és bementek a házába. Ő pedig lakomát készített, kovásztalan kenyeret sütött, és ettek.

4 Mielőtt azonban lefeküdni mentek volna, a város lakói, Szodoma férfiai körülvették a házat, gyerektől az aggastyánig az egész nép. 5 Szólították Lótot, s azt mondták neki: »Hol vannak azok a férfiak, akik betértek hozzád az éjjel? Hozd ki őket ide, hadd ismerjük meg őket!« 6 Kiment erre hozzájuk Lót – maga mögött bezárva az ajtót –, és azt mondta: 7 »Kérlek titeket, testvéreim, ne tegyetek ilyen gonoszságot. 8 Van két leányom, akik még nem ismertek férfit. Kihozom őket hozzátok, és éljetek vissza velük, ahogy nektek tetszik, csak ezekkel a férfiakkal ne tegyetek semmi gonoszat, hiszen hajlékom árnyékába jöttek.« 9 Ám azok azt mondták: »Takarodj innen!« Aztán pedig így szóltak: »Jövevényként jött ide, és ő akar bíráskodni? Majd mindjárt elbánunk veled alaposabban, mint azokkal!« – Azzal nagy erővel Lótra rohantak, s már majdnem betörték az ajtót. 10 De íme, azok a férfiak kinyújtották kezüket, behúzták Lótot magukhoz, és bezárták az ajtót. 11 A kinn lévőket pedig vakséggal sújtották, az aprajától a nagyjáig, úgyhogy nem tudták megtalálni az ajtót.

12 Ekkor így szóltak Lóthoz: »Kid van még itt? Vődet, vagy fiaidat, vagy leányaidat, vagy bárkidet, akid van, vidd ki ebből a városból! 13 Mi ugyanis eltöröljük ezt a helyet, mivel megsokasodott a jajkiáltás ellenük az Úr előtt, s ő elküldött minket, hogy pusztítsuk el.« 14 Kiment tehát Lót, és szólt a vejeinek, akik a leányait el akarták venni: »Keljetek fel, menjetek ki ebből a helységből, mert az Úr eltörli ezt a várost!« Ám azok úgy gondolták, hogy csak tréfálkozik.

15 Amikor aztán megvirradt, így sürgették őt az angyalok: »Kelj fel, vedd feleségedet és két lányodat, hogy el ne vessz te is a város gonoszsága miatt!« 16 És mivel késedelmeskedett, a férfiak megragadták a kezét, a felesége kezét, és a két leányáét, mert az Úr megkegyelmezett neki. 17 Kivezették, a városon kívül elengedték, és így szóltak hozzá: »Mentsd az életedet! Ne tekints hátra, és meg ne állj az egész környéken, hanem menekülj a hegyre, hogy el ne vessz te is!« 18 Ám Lót azt mondta nekik: »Kérlek, uram, 19 hiszen kegyelmet talált előtted szolgád, s nagy volt irgalmasságod, amelyet velem cselekedtél, hogy megmentsd az életemet! Nem menekülhetek a hegyre, mert akkor utolérhet a veszedelem, és meghalok. 20 Egy város közel van itt, oda elfuthatnék. Kicsi az, ott megmenekülhetek – ugye valóban kicsi az? - és életben maradhatok.« 21 Erre azt válaszolta neki: »Íme, ebben is meghallgatom kérésedet, s nem dúlom fel azt a várost, amelyért szóltál. 22 Siess, és menekülj oda, mert semmit sem tehetek, amíg be nem érsz oda.« – Ezért nevezték el azt a várost Coárnak.

23 Éppen akkor jött fel a nap a földre, amikor Lót bement Coárba. 24 Ekkor az Úr kénkövet és tüzet hullatott az Úrtól az égből Szodomára és Gomorrára, 25 és elpusztította Isten ezeket a városokat, és az egész környéket, a városok minden lakóját, s a föld minden növényét. 26 Lót felesége pedig, aki hátratekintett, sóoszloppá változott.

27 Amikor aztán Ábrahám felkelt reggel, és onnan, ahol azelőtt az Úrral állt,

28 letekintett Szodomára és Gomorrára és a környék egész földjére, azt látta, hogy olyan füst
száll fel a földből, mint az olvasztókemence füstje. 29 Így tehát Isten, amikor elpusztította a
környék városait, megemlékezett Ábrahámról, és kimentette Lótot azoknak a városoknak a
pusztulásából, amelyekben lakott.

A moabiták és az ammoniták ősatyái 30 Lót aztán felment Coárból, és a hegyen
telepedett le két lányával együtt – félt ugyanis Coárban maradni. Egy barlangban lakott két
lányával. 31 A nagyobbik azt mondta a kisebbnek: »Az apánk öreg már, s nincs más férfi
ezen a földön, aki be tudna jönni hozzánk, az egész föld szokása szerint. 32 Gyere,
részegítsük meg őt borral, és aludjunk vele, hogy utódot támasszunk apánktól!« 33 Bort
adtak tehát inni apjuknak azon az éjszakán, aztán bement a nagyobbik, és az apjával aludt.
Az meg nem is vette észre, amikor a lány odafeküdt, sem azt, amikor felkelt. 34 Másnap
aztán azt mondta a nagyobbik a kisebbnek: »Íme, tegnap én aludtam az apámmal. Adjunk
neki ma éjjel is bort inni, s aludj vele te is, hogy utódot támasszunk apánktól!« 35 Azon az
éjszakán is bort adtak inni az apjuknak, aztán bement a kisebbik lány, és vele aludt. Az
ezúttal sem érezte meg, amikor a lány odafeküdt, sem azt, amikor felkelt. 36 Fogant is apjától
Lótnak mindkét lánya. 37 A nagyobb fiút szült, és elnevezte Moábnak – ő a mai moabiták
apja. 38 A kisebb is fiút szült, s elnevezte Ammonnak, azaz Népem fiának – ő a mai
ammoniták apja.

20 **Ábrahám Gerárban** 1 Ábrahám ezután elment onnan Negeb földjére, és letelepedett
Kádes és Súr között. Egy darabig Gerárban tartózkodott. 2 Sáráról, a feleségéről pedig azt
mondta: »A húgom ő.« Érte küldött tehát Abimelek, Gerár királya, és elvitette. 3 Isten
azonban éjjel álmában eljött Abimelekhez, és azt mondta neki: »Íme, meghalsz az asszony
miatt, akit elhozattál, mert az férjnél van.« 4 De Abimelek nem érintette még őt. Azt mondta
tehát: »Uram, hát gyanútlan és igaz népet ölsz meg? 5 Hát nem ő maga mondta nekem: `Ő az
én húgom?' És az is azt mondta: `Ő az én bátyám!' Szívem gyanútlanságában, s kezem
tisztaságában cselekedtem ezt!« 6 Isten erre azt mondta neki: »Magam is jól tudom, hogy
ártatlan szívvel cselekedted, azért óvtalak meg attól, hogy vétkezz ellenem, azért nem
engedtem, hogy hozzáérj. 7 Most tehát add vissza az asszonyt a férjének, mert ő próféta. Ő
majd imádkozik érted, hogy életben maradj. Ha azonban nem adod vissza, tudd meg, hogy
halállal lakolsz, te és minden hozzátartozód!«

8 Mihelyt felkelt Abimelek reggel, összehívatta minden szolgáját, s fülük hallatára
elbeszélte mindezeket a dolgokat. Erre az emberei mindannyian igen megrémültek. 9 Aztán
Abimelek hívatta Ábrahámot, és így szólt hozzá: »Mit tettél velünk! Mit vétettem ellened,
hogy ilyen nagy bűnt hoztál rám és országomra? Olyan dolgot tettél velem, amit nem lett
volna szabad tenned!« 10 Aztán megint kifakadt, és azt mondta: »Mi jutott eszedbe, hogy ezt
művelted?« 11 Ábrahám azt válaszolta: »Azt gondoltam magamban: Hátha nem félik Istent
ezen a helyen, és megölnek engem a feleségem miatt. 12 Egyébként valóban a húgom ő:
lánya az apámnak, csak az anyámnak nem lánya, és én feleségül vettem. 13 Amikor azonban
Isten kihozott engem apám házából, azt mondtam neki: Azzal mutasd meg szeretetedet
irántam, hogy minden helyen, ahová bemegyünk, azt mondod, hogy a bátyád vagyok!«

14 Erre Abimelek juhokat és marhákat, rabszolgákat és szolgálókat vett, odaadta
azokat Ábrahámnak, és visszaadta neki Sárát, a feleségét. 15 Azt mondta neki: »Előttetek
van ez a föld: ahol tetszik, ott lakhatsz!« 16 Sárának pedig azt mondta: »Íme, ezer ezüstöt
adtam a `bátyádnak': szolgáljon ez neked fátyolként mindazok előtt, akik veled vannak, és
mindenki előtt igazoljon téged.« 17 Isten azután Ábrahám könyörgésére meggyógyította
Abimeleket, a feleségét és a szolgálóit, úgyhogy ismét szülhettek; 18 az Úr ugyanis bezárta

Abimelek egész házanépe méhét Sára, Ábrahám felesége miatt.

21 **Izsák születése** 1 Az Úr azután meglátogatta Sárát, amint megígérte, és teljesítette
Sárának, amit mondott. 2 Fogant ugyanis és fiút szült Ábrahámnak vénségében, abban az
időben, amelyet Isten előre megmondott neki. 3 Erre Ábrahám elnevezte fiát, akit Sára szült
neki, Izsáknak, 4 s körülmetélte a nyolcadik napon, amint Isten megparancsolta neki.
5 Ábrahám százesztendős volt, amikor megszületett a fia, Izsák. 6 Sára pedig azt mondta:

»Isten nevetést szerzett nekem,
s aki csak meghallja, együtt nevet velem!«

7 Azután azt mondta:

»Ki mondta volna Ábrahámnak,
hogy Sára még fiút fog szoptatni,
hisz vénségében szültem neki!«

8 Amikor aztán megnőtt a gyermek, elválasztották, és elválasztása napján Ábrahám
nagy lakomát rendezett.

Hágár és Izmael 9 Amikor azonban Sára látta, hogy az egyiptomi Hágár fia ingerkedik
Izsákkal, az ő fiával, azt mondta Ábrahámnak: 10 »Dobd ki ezt a szolgálót és a fiát, mert
nem fog örökölni ennek a szolgálónak a fia az én fiammal, Izsákkal!« 11 Nehezére esett ez a
dolog Ábrahámnak a fia miatt. 12 De Isten azt mondta neki: »Ne essen nehezedre gyermeked
és szolgálód dolga: mindabban, amit Sára mond neked, hallgass a szavára, mert Izsák
utódait fogják utódodnak nevezni. 13 Azért a szolgáló fiát is nagy nemzetté teszem, hiszen a
te magzatod!«

14 Kora reggel felkelt tehát Ábrahám, fogott egy kenyeret és egy tömlő vizet, rátette
Hágár vállára, odaadta a gyermeket, és elbocsátotta. Az elment, és össze-vissza bolyongott
Beerseba pusztájában. 15 Amikor aztán elfogyott a víz a tömlőből, odatette a gyermeket az
egyik ott lévő fa alá. 16 Aztán elment, és vele szemben leült egy nyíllövésnyi távolságban.
Azt mondta ugyanis: »Ne lássam meghalni a gyermeket!« Leült tehát átellenben, és hangos
sírásra fakadt. 17 Isten azonban meghallotta a gyermek hangját, és Isten angyala szólította
Hágárt a mennyből: »Mi van veled, Hágár? Ne félj, mert meghallotta Isten a gyermek
hangját arról a helyről, ahol van. 18 Kelj fel, vedd fel a gyermeket, fogd őt erősen a kezeddel,
mert nagy nemzetté teszem őt!« 19 Isten azután megnyitotta az asszony szemét, mire az
meglátott egy kutat. Odament, megtöltötte a tömlőt, és inni adott a gyermeknek. 20 Isten
ettől kezdve vele volt, s az felnövekedett, a pusztában maradt, és íjász lett belőle. 21 Párán
pusztájában telepedett le, anyja pedig feleséget szerzett neki Egyiptom földjéről.

Ábrahám szövetsége Abimelekkel 22 Ebben az időben történt, hogy Abimelek és Píkol,
a hadvezére azt mondta Ábrahámnak: »Veled van Isten mindenben, amit teszel. 23 Esküdj
meg hát nekem Istenre, hogy nem ártasz sem nekem, sem az utódaimnak, sem a
nemzetségemnek, hanem amilyen jó szívvel voltam én hozzád, te is olyannal leszel
énhozzám, s ehhez az országhoz, amelyben jövevényként tartózkodtál.« 24 Azt mondta erre
Ábrahám: »Megesküszöm!«

25 Ábrahám azonban szemrehányást tett Abimeleknek a miatt a kút miatt, amelyet
Abimelek szolgái erőszakosan elvettek tőle. 26 De Abimelek azt felelte: »Nem tudom, ki
tette ezt. Te nem jelentetted nekem, én pedig nem hallottam róla, csak ma.« 27 Erre Ábrahám
juhokat és marhákat vett, odaadta azokat Abimeleknek, és szövetséget kötöttek egymással.

28 Hét bárányt azonban külön állított Ábrahám a nyájból. 29 Abimelek megkérdezte
tőle: »Mire való az a hét bárány, amelyet külön állítottál?« 30 Erre ő azt felelte: »Fogadd el

kezemből ezt a hét bárányt: szolgáljanak tanúul nekem, hogy én ástam e kutat.« 31 Azért
nevezték el azt a helyet Beersebának, mert ott esküdtek meg ők ketten. 32 Szövetséget
kötöttek tehát Beersebában.

33 Aztán felkelt Abimelek és Píkol, a hadvezére, és visszatértek a filiszteusok földjére.
Ábrahám pedig ligetet ültetett Beersebában, és ott segítségül hívta az Úr, az Örökkévaló
Isten nevét. 34 Még sok napon át lakott a filiszteusok földjén.

22 **Ábrahám áldozata** 1 Miután mindezek megtörténtek, Isten próbára tette
Ábrahámot. Megszólította őt: »Ábrahám!« Ő azt felelte: »Itt vagyok!« 2 Isten akkor azt
mondta neki: »Vedd egyszülött fiadat, Izsákok, akit szeretsz, és menj el a Mória földjére.
Áldozd fel ott egészen elégő áldozatul az egyik hegyen, amelyet majd mutatok neked!«

3 Erre Ábrahám kora reggel felkelt, megnyergelte szamarát, maga mellé vette két
szolgáját és a fiát, Izsákot, s miután fát hasogatott az egészen elégő áldozathoz, elindult arra
a helyre, amelyet Isten mondott neki. 4 A harmadik napon, amikor felemelte szemét,
meglátta azt a helyet a távolban. 5 Azt mondta erre szolgáinak: »Várjatok itt a szamárral; én
meg a gyermek elmegyünk amoda, s miután imádkoztunk, visszatérünk hozzátok!«

6 Vette tehát az egészen elégő áldozathoz való fát, feltette a fiára, Izsákra, ő pedig a
tüzet és a kardot vitte a kezében. Amint így ketten együtt mentek, 7 azt mondta Izsák az
apjának, Ábrahámnak: »Apám!« Ő válaszolt: »Mit akarsz, fiam?« »Íme – mondta a fiú –, itt
a tűz meg a fa, de hol van az egészen elégő áldozat?« 8 Ábrahám azt felelte: »Fiam, Isten
majd gondoskodik magának egészen elégő áldozatról!«

Így mentek ketten együtt, 9 míg végül eljutottak arra a helyre, amelyet Isten mutatott
neki. Ábrahám oltárt épített ott, elrendezte rajta a fát, s miután megkötözte a fiát, Izsákot,
feltette az oltárra, a farakásra. 10 Aztán Ábrahám kinyújtotta kezét, és megfogta a kardot,
hogy feláldozza a fiát. 11 De íme, az Úr angyala kiáltott a mennyből, és azt mondta:
»Ábrahám, Ábrahám!« Ő azt felelte: »Itt vagyok!« 12 Azt mondta erre neki: »Ne nyújtsd ki
kezed a gyermekre, és ne árts neki semmit! Most már tudom, hogy féled Istent, s a
kedvemért egyszülött fiadnak sem kegyelmeztél!« 13 Erre Ábrahám felemelte a szemét, s
meglátott maga mögött egy kost, amely szarvánál fogva fennakadt a bozótban. Elhozta, és a
fia helyett azt áldozta fel egészen elégő áldozatul. 14 Annak a helynek ezért ezt a nevet adta:
»Az Úr gondoskodik!« Azért mondják mindmáig: »A hegyen majd gondoskodik az Úr!«

15 Majd másodszor is megszólította az Úr angyala Ábrahámot a mennyből, és azt
mondta: 16 »Önmagamra esküszöm – mondja az Úr –, hogy mivel ezt megtetted, s a
kedvemért egyszülött fiadnak sem kegyelmeztél, 17 megáldalak, és megsokasítom
ivadékodat, mint az ég csillagait és mint a tengerpart fövenyét: utódod birtokolni fogja
ellenségeinek kapuit, 18 és a te utódodban nyer áldást a föld minden népe, mivel
engedelmeskedtél szavamnak!«

19 Erre Ábrahám visszatért szolgáihoz, elindultak, és elmentek együtt Beersebába;
Ábrahám ezután Beersebában lakott.

Ábrahám rokonsága 20 Miután ezek így végbementek, hírül hozták Ábrahámnak, hogy
Melka szintén szült fiakat Náchornak, a fivérének: 21 Húszt, az elsőszülöttet, Búzt, ennek
öccsét, továbbá Kámuelt, Arám atyját, 22 Kászedet, Azáut, valamint Feldást, Jedláfot 23 és
Bátuelt, akitől Rebekka született: ezt a nyolcat szülte Melka Náchornak, Ábrahám fivérének.
24 Mellékfelesége pedig, akit Reumának hívtak, Tábét, Gáhámot, Táhást és Maákát szülte.

23 **Sára halála és temetése** 1 Sára százhuszonhét esztendeig élt, 2 aztán meghalt

Kirját-Arbában – azaz Hebronban –, Kánaán földjén. Ábrahám odament, hogy meggyászolja
és elsirassa.

3 Amikor azután felkelt a halotti szertartástól, így szólt Hét fiaihoz: 4 »Jövevény és
idegen vagyok én nálatok, adjatok nekem sírnak birtokot köztetek, hogy eltemethessem
halottamat!« 5 Hét fiai azt felelték: 6 »Hallgass meg minket, uram! Isten fejedelme vagy te
közöttünk! Sírjaink közül a legkiválóbban temesd el halottadat! Senki sem fogja neked
megtiltani közülünk, hogy sírjába temesd halottadat.«

7 Felkelt erre Ábrahám, s meghajtotta magát a föld népe, vagyis Hét fiai előtt. 8 Azt
mondta nekik: »Ha úgy tetszik nektek, hogy eltemessem halottamat, hallgassatok meg
engem, s járjatok közben értem Efronnál, Szeor fiánál, 9 hogy adja ide nekem Makpéla
barlangját, amely a szántóföldje végében van. Adja el nekem teljes áron sírnak birtokul, a ti
színetek előtt!« 10 Efron éppen Hét fiai között tartózkodott. Azt felelte tehát a hetita Efron
Ábrahámnak, Hét összes fiainak hallatára, akik városának kapujába jöttek: 11 »Ne úgy
legyen, uram! Inkább hallgasd meg, amit mondok: odaajándékozom én neked a szántót és a
rajta lévő barlangot népem fiainak jelenlétében – temesd csak el halottadat!«

12 Meghajtotta erre magát Ábrahám a föld népe előtt, 13 és így szólt Efronhoz a föld
népe előtt: »Kérlek, hallgass meg: pénzt adok én a szántóért! Fogadd el, és úgy temetem el
oda halottamat!« 14 Azt felelte erre Efron Ábrahámnak: 15 »Uram, hallgass meg! A föld
négyszáz sékel ezüstöt ér: ez az ára köztem és közted, ugyan mi az? Temesd csak el
halottadat!«

16 Engedett Ábrahám Efronnak, és kimérte a pénzt, amelyet Efron Hét fiainak
hallatára kívánt, a négyszáz sékel ezüstöt, amint szokás volt a kereskedőknél.

17 Így szállt Efron egykori szántója, amely Makpélában volt, Mamréval szemben,
mind maga, mind a barlangja és valamennyi fája köröskörül egész határában 18 Ábrahámra
birtokul, Hét fiainak, és mindazoknak a színe előtt, akik városának kapujába jöttek. 19 Ezek
után Ábrahám eltemette a feleségét, Sárát Makpéla mezejének barlangjában, Mamréval –
azaz Hebronnal – szemben, Kánaán földjén. 20 Így szállt át a szántó és a rajta levő barlang
Hét fiairól Ábrahámra, sírnak való birtokul.

24 **Izsák és Rebekka** 1 Ábrahám, akit az Úr mindennel megáldott, öreg és élemedett
korú volt már.

2 Akkor Ábrahám azt mondta háza legöregebb szolgájának, aki gondját viselte
mindenének, amije volt: »Tedd a kezedet az ágyékom alá, 3 hadd eskesselek meg az Úrra, az
ég és föld Istenére, hogy nem veszel fiamnak feleséget a kánaániak lányai közül, akik között
lakom, 4 hanem elmégy az én földemre és az én rokonságomhoz, s onnan veszel feleséget
fiamnak, Izsáknak!«

5 A szolga azt felelte: »Hátha nem akar az a lány eljönni velem erre a földre? Vigyem
vissza akkor a fiadat arra a helyre, ahonnan kijöttél?« 6 Ábrahám erre így szólt: »Őrizkedj
attól, hogy valaha is visszavidd a fiamat oda! 7 Az Úr, az ég Istene, aki kihozott engem
atyám házából és szülőföldemről, aki szólt hozzám, és megesküdött nekem, azt mondta:
`Ivadékodnak adom majd ezt a földet!' – Ő elküldi majd angyalát előtted, s kapsz onnan
feleséget a fiamnak. 8 Ha azonban a lány nem akar követni téged, nem kötelez ez az eskü. A
fiamat azonban ne vidd vissza oda!« 9 Erre a szolga odatette kezét urának, Ábrahámnak az
ágyéka alá, és megesküdött neki erre a dologra.

10 A szolga vett azután tíz tevét ura csordájából, vitt magával mindenféle javaiból,
aztán elindult, elment, és eljutott Arám Naharaimba, Náchor városához.

11 Miután pedig letelepítette a tevéket a városon kívül, a kút mellett, estefelé, olyan
időtájban, amikor az asszonyok vizet meríteni járnak, így szólt: 12 »Uram, Ábrahámnak, az

én uramnak Istene, esedezem, jöjj ma segítségemre, és cselekedj irgalmasságot a
gazdámmal, Ábrahámmal! 13 Íme, itt állok a víz forrása mellett, s ki fognak jönni e város
lakóinak lányai vizet meríteni. 14 Add tehát, hogy az a lány, aki, ha azt mondom neki:
`Döntsd meg korsódat, hadd igyam', azt válaszolja: `Igyál, sőt a tevéidet is megitatom' – az
legyen az, akit szolgádnak, Izsáknak rendeltél, s erről ismerjem meg, hogy irgalmasságot
cselekedtél urammal!«

15 Még be sem fejezte magában ezeket a szavakat, amikor íme, korsóval a vállán kijött
Rebekka, annak a Bátuelnek a lánya, akit Melka, Náchornak, Ábrahám fivérének a felesége
szült. 16 A lány igen szép volt, még szűz, férfit nem ismert. Lement a forráshoz, telemerítette
korsóját, és feljött. 17 A szolga ekkor eléje szaladt, és így szólt: »Adj egy kis vizet innom a
korsódból!« 18 A lány azt felelte: »Igyál, uram!« Azzal gyorsan leeresztette korsóját karjára,
s inni adott neki. 19 Amikor aztán ivott, hozzátette: »Sőt tevéidnek is merítek vizet, amíg
eleget nem isznak!« 20 Ki is öntötte korsóját az itatóba, visszafutott a kúthoz, hogy vizet
merítsen. Merített, és adott valamennyi tevének. 21 A szolga csak hallgatagon nézte, mert
meg akarta tudni, szerencséssé tette-e az Úr az ő útját, vagy sem.

22 Amikor aztán ittak a tevék, a férfi elővett két aranyfüggőt, amely fél sékelt
nyomott, s ugyanannyi karkötőt, amelynek a súlya tíz sékel volt. 23 Aztán megkérdezte:
»Kinek a lánya vagy? Mondd csak nekem, van-e atyád házában hely megszállni?« 24 Az így
felelt: »Melka fiának, akit Náchornak szült, Bátuelnek a lánya vagyok.« 25 Majd hozzátette:
»Alom meg széna igen sok van nálunk, hely is van bővében megszállni.«

26 A férfi erre meghajtotta magát, leborult az Úr előtt, 27 és azt mondta: »Áldott legyen
az Úr, uramnak, Ábrahámnak Istene, aki nem vonta meg irgalmasságát és hűségét
gazdámtól, sőt, egyenesen gazdám testvérének házába vezérelt utamon!«

28 Elfutott erre a lány, s hírül vitte anyja házának mindazt, amit hallott.

29 Volt pedig Rebekkának egy fivére, akit Lábánnak hívtak; ő sietve kiment ahhoz az
emberhez, oda, ahol a forrás volt. 30 Amikor ugyanis látta a függőket és testvére kezén a
karkötőket, s hallotta mindazokat a szavakat, amelyekkel az elbeszélte: »Ezt és ezt mondta
nékem az az ember« – kiment ahhoz az emberhez, aki a tevék mellett álldogált a
vízforrásnál, 31 és azt mondta neki: »Gyere be, áldottja az Úrnak! Miért álldogálsz idekinn?
Elkészítettem a házat és a tevéknek a helyet!« 32 Azzal bevezette a szállásra, leszedte a
szerszámot a tevékről, és almot meg szénát adott a tevéknek, valamint vizet, hogy ő meg
emberei, akik vele jöttek, megmoshassák lábukat. 33 Aztán ennivalót tett eléje. Ő azonban
így szólt: »Nem eszem, amíg el nem mondom mondandómat!« Azt felelte neki: »Mondd hát
el!«

34 Erre ő így szólt: »Ábrahám szolgája vagyok. 35 Igen megáldotta az Úr az én uramat,
úgyhogy naggyá vált: adott neki juhot, marhát, ezüstöt, aranyat, rabszolgát, szolgálót, tevét
és szamarat. 36 Sára meg, a gazdám felesége öregkorában fiút szült uramnak, és ő neki adta
mindenét, amije volt. 37 Engem pedig megesketett az én uram, és azt mondta: `Ne végy fe-
leséget fiamnak a kánaániak lányai közül, akiknek a földjén lakom. 38 Menj el atyám
házához, és a rokonságomból végy feleséget fiamnak!' 39 Azt feleltem erre a gazdámnak:
Hátha nem akar a lány eljönni velem? 40 Ő azt mondta: `Az Úr, akinek színe előtt járok,
elküldi majd angyalát veled, ő vezérli utadat, és kapsz feleséget fiamnak rokonságomból és
atyám házából. 41 Ha elmégy rokonaimhoz, és nem adnak neked, akkor mentes leszel
átkomtól.'

42 Eljöttem tehát ma ehhez a vízforráshoz, és azt mondtam: Uram, Ábrahámnak, az én
uramnak Istene, ha eddig vezérelted utamat, amelyen most járok – 43 íme, itt állok a
vízforrás mellett –, add, hogy az a leány, aki kijön vizet meríteni, és azt hallja tőlem: Adj
egy kis vizet innom a korsódból, 44 azt mondja majd nekem: `Igyál csak, és a tevéidnek is
merítek' – az legyen az az asszony, akit az Úr az én uram fiának rendelt!

45 És amíg csöndben ezeket forgattam magamban, megjelent Rebekka. Odajött, korsó
volt a vállán, lement a forráshoz és vizet merített. Én pedig megszólítottam: Adj egy kicsit
innom! 46 Ő sietve leeresztette válláról a korsót, és azt mondta nekem: `Igyál csak, és a
tevéidet is megitatom!' Ittam, és ő megitatta a tevéket is. 47 Erre megkérdeztem: Kinek a
lánya vagy? Azt felelte: `Bátuel lánya vagyok, Náchornak azé a fiáé, akit Melka szült neki.'

Erre a függőket rátéve felékesítettem az arcát, karjára pedig ráhúztam a karkötőket.
48 Aztán arcra borultam az Úr előtt, és áldottam az Urat, az én uramnak, Ábrahámnak
Istenét, aki a helyes úton vezérelt engem, hogy uram testvérének lányát vigyem feleségül a
fiának. 49 Azért tehát, ha irgalmat és hűséget akartok cselekedni urammal, adjátok tudtomra;
ha pedig mást akartok, mondjátok meg azt is, hadd menjek jobbra vagy balra!«

50 Azt felelte erre Lábán és Bátuel: »Az Úrtól való ez a dolog, mi nem mondhatunk
neked sem jót, sem rosszat. 51 Itt van Rebekka előtted: vedd és menj, legyen felesége urad
fiának, ahogy az Úr szólt.«

52 Amikor Ábrahám szolgája meghallotta ezt, leborult, és földig hajtotta magát az Úr
előtt. 53 Aztán ezüst- és aranytárgyakat meg ruhákat vett elő, és odaadta Rebekkának
ajándékba; a fivérének és anyjának is adott ajándékot. 54 Lakomához kezdtek, ettek és ittak
mindnyájan, aztán lepihentek ott.

Reggel aztán felkelt a szolga, és így szólt: »Bocsássatok el engem, hadd menjek el
uramhoz!« 55 A lány testvére és anyja azt felelték: »Maradjon a lány még legalább tíz napig
nálunk, azután hadd menjen!« – 56 »Ne tartóztassatok fel – mondta erre a szolga –, hisz az
Úr vezérelte utamat! Bocsássatok el, hadd menjek uramhoz! 57 Erre ők azt felelték: »Hívjuk
ide a lányt, kérdezzük meg az ő akaratát!« 58 Hívatták, s amikor odajött, megkérdezték tőle:
»El akarsz-e menni ezzel az emberrel?« Ő azt válaszolta: »Megyek!«

59 Elbocsátották tehát Rebekkát, a nővérüket, és a dajkáját, Ábrahám szolgáját,
valamint a kísérőit. 60 Jó szerencsét kívántak nővérüknek, és ezt mondták neki:

»Nővérünk, szaporodjál
ezerszer ezerre,
s legyenek utódodé
ellenségeinek kapui!«

61 Erre Rebekka és a szolgálólányai felszálltak a tevékre, és követték a férfit, a szolga
pedig fogta Rebekkát, és elment.

62 Izsák eközben megérkezett Lahai-Rói kútjának vidékéről, és a Negeb földjén lakott.
63 Mivel a nap alkonyatra hajlott már, kiment busongani a mezőre. Amikor azonban
felemelte szemét, látta, hogy tevék jönnek a távolban. 64 Rebekka is felemelte szemét, és
meglátta Izsákot. Erre leszállt a tevéről, 65 és megkérdezte a szolgától: »Ki az az ember, aki
jön elénk a mezőn?« A szolga azt felelte neki: »Ő az én uram!« Erre a lány hamar fogta a
fátylát, és befödte magát. 66 A szolga aztán elbeszélte Izsáknak mindazt, amit végzett, 67 az
pedig bevitte Rebekkát anyjának, Sárának sátrába. Feleségül vette, és annyira megszerette,
hogy megvigasztalódott fájdalmától, amelyet anyja halála miatt érzett.

25 **Ábrahám utódai** 1 Ábrahám pedig másik feleséget vett, akit Keturának hívtak. 2 Ő
Zámránt, Jeksánt, Mádánt, Mádiánt, Jesbokot és Súát szülte neki. 3 Jeksán aztán Sábát és
Dedánt nemzette. Dedán fiai az assuriták, a letusiták és a leummiták voltak, 4 Mádiántól
pedig Éfa, Éfer, Hénok, Abida és Eldáa származott. Ezek Ketura fiai.

5 Ábrahám Izsáknak adta mindenét, amije volt, 6 a mellékfeleségek fiait pedig
megajándékozta, s még életében elküldte fia, Izsák mellől a Keleti vidékre.

Ábrahám halála és temetése 7 Ábrahám életének napjai százhetvenöt esztendőt tettek
ki. 8 Aztán elhunyt, meghalt késő öregségben, élemedett korban, napokkal telten, és népéhez
tért. 9 Erre fiai, Izsák és Izmael eltemették a Makpéla barlangjában, amely Mamréval

szemben a hetita Cohár fiának, Efronnak mezején van, 10 amelyet Ábrahám megvásárolt Hét fiaitól. Ott temették el őt, és a feleségét, Sárát.

11 Halála után Isten megáldotta fiát, Izsákot, aki az úgynevezett `Élő és látó kútja' mellett lakott.

Az izmaeliták családfája 12 Ábrahám fiának, Izmaelnek, akit az egyiptomi Hágár, Sára szolgálója szült neki, a következő a nemzetsége. 13 Izmael fiainak neve, nevük és származásuk szerint a következő: Izmael elsőszülötte, Nebajót, aztán Kedár, Adbeél, Mibszám, 14 Másma, Dúma, Mássza, 15 Hádár, Tema, Jetur, Náfis és Kedma. 16 Ezek Izmael fiai, és ez a nevük, szállásaik és lakóhelyeik szerint; tizenkét fejedelem, törzseik szerint.

17 Izmael életkora százharminchét esztendő volt, amikor elhunyt, meghalt, és népéhez tért. 18 Hevilától Súrig laktak, amely az asszírokhoz menet, Egyiptommal átellenben van. Minden testvérét megelőzve hunyt el.

Ézsau és Jákob születése 19 Izsáknak, Ábrahám fiának nemzetségtörténete a következő. Izsákot Ábrahám nemzette. 20 Amikor negyvenesztendős volt, feleségül vette Rebekkát, a mezopotámiai szír Bátuel lányát, az arám Lábán nővérét. 21 Izsáknak azonban könyörögnie kellett az Úrhoz feleségéért, mivel meddő volt. Az Úr meg is hallgatta, és megadta Rebekkának, hogy foganjon. 22 A magzatok azonban viaskodtak méhében, mire ő azt mondta: »Ha így kellett járnom, mi szükség volt fogannom?« Elment tehát, hogy megkérdezze az Urat. 23 Az Úr azt felelte:

»Két nemzet van méhedben,
és két nép válik el öledből:
az egyik nép a másik fölé kerekedik,
és az idősebb szolgálni fog a fiatalabbnak.«

24 Amikor aztán eljött a szülés napja, íme, kiderült, hogy ikrek voltak a méhében. 25 Az, aki elsőként született meg, vöröses volt és egészen szőrös, mint az állat prémje; elnevezték tehát Ézsaunak. Mindjárt megszületett a másik is, kezével a bátyja sarkát fogva. Elnevezték ezért Jákobnak. 26 Hatvanesztendős volt Izsák, amikor ezek a gyermekek születtek neki.

Ézsau eladja elsőszülöttségét 27 Amikor felnövekedtek, Ézsauból ügyes vadász és mezőt járó ember lett, Jákobból pedig csendes, sátorban lakó ember. 28 Izsák Ézsaut szerette, mert jóízűeket evett vadászatából, Rebekka viszont Jákobot szerette. 29 Amikor Jákob egyszer főzeléket főzött, Ézsau, aki akkor jött meg fáradtan a mezőről, 30 így szólt hozzá: »Adj nekem ebből a vörös főzetből, mert szörnyen fáradt vagyok!« – Emiatt nevezték el őt Edomnak (azaz Vörösnek). – 31 Jákob azt mondta neki: »Add el nekem érte az elsőszülöttségedet!« 32 Ézsau azt felelte: »Íme, úgyis meghalok, mit használ nekem az elsőszülöttség!« 33 Jákob erre azt mondta: »Akkor esküdj is meg nekem!« Ézsau megesküdött neki, és eladta az elsőszülöttséget. 34 Miután így kenyeret, és lencsefőzeléket kapott, evett és ivott, aztán elment, és csekélységnek tartotta, hogy eladta az elsőszülöttséget.

26 **Izsák Gerárban** 1 Amikor pedig éhínség támadt azon a földön – az után a szárazság után, amely Ábrahám napjaiban volt –, elment Izsák Abimelekhez, a filiszteusok királyához, Gerárba. 2 Megjelent ugyanis neki az Úr, és azt mondta: »Ne menj le Egyiptomba, hanem telepedjél meg azon a földön, amelyet majd mutatok neked, 3 és egy ideig maradj ott! Én pedig veled leszek, és megáldalak, mert neked és utódodnak fogom adni mindezeket az

országokat, teljesítve azt az esküt, amelyet atyádnak, Ábrahámnak esküvel ígértem. 4 Megsokasítom utódodat, mint az ég csillagait, és utódaidnak adom majd mindezeket az országokat. Utódodban nyer áldást a föld minden népe, 5 mert Ábrahám engedelmeskedett szavamnak, megtartotta parancsolataimat és rendeleteimet, megtartotta szertartásaimat és törvényeimet.« 6 Izsák tehát Gerárban lakott.

7 Amikor aztán ennek a helynek a férfiai a felesége felől kérdezősködtek, ő így felelt: »A húgom ő.« Félt ugyanis megmondani, hogy a felesége, mert attól tartott, hogy annak szépsége miatt megölik őt. 8 Amikor már sok nap elmúlt, miközben ott tartózkodott, egyszer Abimelek, a filiszteusok királya kitekintett az ablakon, és meglátta, hogy kedveskedik Rebekkával, a feleségével. 9 Odahívatta erre őt, és azt mondta neki: »Nyilvánvaló, hogy a feleséged ő. Miért hazudtad húgodnak?« Ekkor így felelt: »Féltem, hogy meghalok miatta.« 10 Azt mondta erre Abimelek: »Miért szedtél rá minket? Valaki a nép közül elcsábíthatta volna a feleségedet, s nagy bűnt hoztál volna ránk!« Megparancsolta tehát az egész népnek: 11 »Aki ennek az embernek a feleségét érinti, halállal lakol!«

12 Izsák aztán vetett azon a földön, s százannyit aratott abban az esztendőben, mert megáldotta őt az Úr. 13 Meg is gazdagodott, és egyre csak gyarapodott, növekedett, míg végül igen tehetőssé lett: 14 volt neki juhnyája, marhacsordája és igen sok szolgája.

A filiszteusok ezért irigykedtek rá, 15 és azokat a kutakat, amelyeket atyjának, Ábrahámnak szolgái ástak Ábrahám napjaiban, mind betömték, behányták földdel, 16 úgyhogy maga Abimelek mondta Izsáknak: »Távozz el tőlünk, mert túl hatalmas lettél számunkra!«

17 Erre eltávozott, hogy Gerár völgyébe menjen, és ott lakjon. 18 Aztán újra kiásta azokat a kutakat, amelyeket apjának, Ábrahámnak napjaiban ástak, s amelyeket annak halála után a filiszteusok betömtek. Ugyanazokat a neveket adta nekik, amelyeket egykor az apja adott nekik. 19 Izsák szolgái a völgyben is ástak, és megtalálták ott az élő víz kútját. 20 De ott is civakodni kezdtek Gerár pásztorai Izsák pásztoraival: »Miénk a víz!« Ezért arról, ami ott történt, elnevezte a kutat Eszeknek (azaz Civakodásnak), mivel civakodtak vele. 21 Másikat is ástak, amiatt is civakodtak, ezért elnevezte azt Szitnának (azaz Ellenségeskedésnek). 22 Erre elment onnan, és ásott egy másik kutat. Emiatt nem civakodtak, elnevezte tehát Rehobótnak (azaz Tágas térnek) mondván: »Most tágas teret adott az Úr nekünk, s megadta, hogy sokasodjunk ezen a földön.«

Izsák Beersebában 23 Onnan aztán felment Beersebába. 24 Ott még azon az éjszakán megjelent neki az Úr, és azt mondta:

»Én vagyok atyádnak, Ábrahámnak Istene.
Ne félj, mert én veled vagyok:
megáldalak, és megsokasítom utódodat
szolgámnak, Ábrahámnak kedvéért!«

25 Erre ő oltárt épített ott, s miután segítségül hívta az Úr nevét, leverte sátrát, és Izsák szolgái kutat ástak ott is.

26 Amikor aztán odajött Gerárból Abimelek, és a barátja, Achuzát, valamint hadvezére, Píkol, 27 Izsák így szólt hozzájuk: »Miért jöttetek hozzám, ahhoz az emberhez, akit gyűlöltök, s elkergettetek magatok közül?« 28 Azok így feleltek: »Láttuk, hogy veled van az Úr, ezért azt mondtuk: Legyen eskü köztünk, kössünk szövetséget, 29 hogy nem teszel semmi rosszat ellenünk, mint ahogy mi sem bántottuk semmidet, és semmit sem tettünk ártalmadra, hanem békességgel bocsátottunk el téged, akit naggyá tett az Úr áldása!« 30 Erre ő lakomát készített nekik, aztán ettek és ittak. 31 Reggel pedig felkeltek, esküt tettek egymásnak, aztán Izsák elbocsátotta őket békességgel a lakóhelyükre.

32 És íme, még aznap eljöttek Izsák szolgái, és hírt hoztak neki a kútról, amelyet
ástak: »Találtunk vizet.« 33 Erre ő elnevezte azt Sebuának (ami Bőséget jelent), ezért a
városnak Beerseba a neve mind a mai napig.

34 Ézsau pedig negyvenesztendős korában feleségül vette Juditot, a hetita Beeri
lányát, és Bászemátot, a hetita Élon lányát. 35 Mindketten keserűséget okoztak Izsák és
Rebekka lelkének.

27 **Az elsőszülöttségi áldás** 1 Amikor Izsák megöregedett és a szeme
elhomályosodott, úgyhogy már nem látott, hívatta idősebb fiát, Ézsaut, és azt mondta neki:
»Fiam!« Ő azt felelte: »Itt vagyok!« 2 Ekkor az apja azt mondta neki: »Látod,
megöregedtem, s nem ismerhetem halálom napját. 3 Fogd a fegyvereidet, a tegezt meg az
íjat, menj ki a mezőre, és ha elejtesz valamit a vadászaton, 4 készíts belőle nekem ételt, úgy,
amint tudod, hogy szeretem! Aztán hozd el, hogy egyek, és megáldjon téged a lelkem,
mielőtt meghalok!«

5 Rebekka meghallotta, hogy Izsák a fiával, Ézsauval beszél. Mihelyt kiment Ézsau a
mezőre, hogy zsákmányt ejtsen, és feláldozza, 6 Rebekka így szólt a fiához, Jákobhoz:
»Hallottam, amint atyád beszélt bátyáddal, Ézsauval, és azt mondta neki: 7 `Hozz nekem
vadászatodból, készíts belőle ételt, hogy egyek, és megáldjalak az Úr előtt, mielőtt
meghalok!' 8 Most tehát, fiam, hallgasd meg szavam, amit parancsolok neked: 9 menj el a
nyájhoz, hozz nekem két igen jó kecskegidát, hogy ételt készítsek belőlük atyádnak, olyat,
amilyet szeret, 10 hogy amikor beviszed atyádhoz, és megeszi, téged áldjon meg, mielőtt
meghal!« 11 Ő azt felelte neki: »Tudod, hogy Ézsau, a bátyám szőrös ember, én meg csupasz
vagyok. 12 Ha atyám megtapogat és megismer, félek, azt gondolja, hogy gúnyt akartam űzni
belőle, és áldás helyett átkot vonok magamra.« 13 Anyja azonban azt mondta neki: »Énrám
szálljon az az átok, fiam! Csak hallgass szavamra, menj el, és hozd ide, amit mondtam!«

14 El is ment tehát, elhozta és odaadta anyjának. Az elkészítette az ételt, úgy, amint
tudta, hogy atyja szereti, 15 aztán felöltöztette őt Ézsau legjobb ruháiba, amelyek nála voltak
a házban, 16 s a kecskegidák bőrével körülvette kezét, és befödte a csupasz nyakát. 17 Aztán
az ételt meg a kenyeret, amelyet készített, odaadta a fiának, Jákobnak a kezébe.

18 Ő bement atyjához, és így szólt: »Atyám!« Az így válaszolt: »Hallgatlak! Ki vagy
te, fiam?« 19 Jákob erre azt mondta apjának: »Én vagyok elsőszülötted, Ézsau! Úgy
cselekedtem, ahogy parancsoltad nekem. Kelj fel, ülj le, és egyél vadászatomból, hogy
megáldjon engem a te lelked.« 20 Ám Izsák újra szólt a fiához: »Hogy találtad ezt ilyen
hamar, fiam?« Jákob azt felelte: »Az Úr, a te Istened akarata volt, hogy hamar elém jöjjön,
amit kerestem!«

21 Izsák erre így szólt Jákobhoz: »Gyere csak ide, hadd tapogassalak meg, fiam, s
hadd győződjem meg, te vagy-e az én Ézsau fiam, vagy sem!« 22 Ő odament apjához. Izsák
megtapogatta, és így szólt: »A hang ugyan Jákob hangja, de a kéz az Ézsau keze!« 23 Nem
ismerte meg, mert a szőrös kezei jobban hasonlítottak Ézsaura. Meg akarta tehát őt áldani,
ezért 24 megkérdezte tőle: »Te vagy az én fiam, Ézsau?« Ő azt válaszolta: »Én vagyok.«

25 Erre így szólt: »Akkor hozd ide nekem az ételt a vadászatodból, fiam, hogy
megáldjon téged a lelkem!« Ő odavitte, s mikor azt elfogyasztotta, bort is nyújtott neki.
Miután megitta, 26 Izsák, az ő atyja azt mondta neki: »Gyere ide hozzám, és csókolj meg,
fiam!« 27 Ő odament, és megcsókolta. Erre aztán, mihelyt megérezte ruhái illatát,
megáldotta őt ezekkel a szavakkal:

»Íme, olyan az én fiam illata,
mint a dús mező illata,
amelyet az Úr megáldott.
28 Adjon neked Isten az ég harmatából

s a föld kövérségéből,
bőséget a gabonából és a borból.
29 Népek szolgáljanak neked,
nemzetségek boruljanak eléd:
légy ura testvéreidnek,
és anyád fiai hajoljanak meg előtted.
Aki átkoz téged, legyen átkozott,
s aki megáld téged, teljen el áldással!«

30 Alighogy Izsák befejezte Jákob megáldását, és Jákob alig ment ki apjától, Izsáktól, megjött Ézsau, a testvére. 31 Elkészítette az ételt a vadászatból, bevitte apjának, és így szólt: »Kelj fel, atyám, s egyél fiad vadászatából, hogy megáldjon engem a te lelked!« 32 Apja, Izsák erre megkérdezte tőle : »Hát te meg ki vagy?« Ő azt felelte: »Én vagyok elsőszülött fiad, Ézsau.« 33 Nagyon megrémült erre Izsák, és csodálkozva kérdezte: »Akkor ki volt az, aki az előbb, mielőtt te jöttél, a vadat, amelyet ejtett, elhozta nekem, úgyhogy én ettem mindenből? Őt áldottam meg, és ő lesz az áldott!«

34 Amikor Ézsau meghallotta apja szavait, mélységesen elkeseredve és nagy hangon kiáltva kérlelte apját: »Áldj meg engem is, atyám!« 35 Ő azonban azt mondta: »Az öcséd eljött álnokul, és elvette áldásodat!« 36 Erre ő azt mondta: »Méltán nevezték el Jákobnak, mert íme, másodízben csalt meg engem: a múltkor elvette elsőszülöttségemet, most meg másodszor: alattomban ellopta áldásomat!«

Aztán megkérdezte: »Nem tartottál fenn nekem valamiféle áldást?« 37 Izsák azt felelte: »Uraddá tettem őt, minden testvérét az ő szolgálata alá vetettem, gabonával és borral őt láttam el. Ezek után mit tehetnék még veled, fiam?« 38 Ézsau megkérdezte apját: »Csak ez az egy áldásod van, atyám? Könyörgöm, áldj meg engem is!« Mivel nagyon jajgatott és sírt, 39 Izsák megszánta, és azt mondta neki:

»A zsíros földektől távol lesz lakásod,
és távol az ég fentről jövő harmatától.
40 Kardod által fogsz élni,
s szolgálsz az öcsédnek,
de eljön az idő, mikor nekifeszülsz
és lerázod igáját nyakadról.«

Jákob Háránba menekül 41 Ézsau ezért örökre megharagudott Jákobra az áldás miatt, amellyel apja megáldotta. Azt mondta magában: »Majd eljönnek atyám meggyászolásának napjai, aztán majd megölöm Jákobot, az öcsémet.« 42 Mivel Rebekkának tudtára adták a szavakat, amelyeket idősebb fia, Ézsau mondott, ezért ő elküldött, magához hívatta kisebb fiát, Jákobot, és azt mondta neki: »Íme, bátyád, Ézsau azzal fenyegetőzik, hogy megöl téged. 43 Most tehát, fiam, hallgass a szavamra: kelj fel, menekülj a testvéremhez, Lábánhoz Háránba! 44 Légy nála egy kis ideig, amíg lecsendesedik bátyád dühe, 45 elmúlik haragja, és elfelejti, amit ellene elkövettél. Akkor majd elküldök érted, és visszahozatlak onnan. Miért veszítsem el egy napon mindkét fiamat?«

46 Rebekka azután azt mondta Izsáknak: »Meguntam az életemet Hét lányai miatt! Ha Jákob is Hét lányai közül vesz feleséget, nem kívánok tovább élni!«

28 1 Hívatta erre Izsák Jákobot, megáldotta, és megparancsolta neki: »Ne végy feleséget Kánaán lányai közül, 2 hanem eredj, menj el Paddan-Arámba, Bátuelnek, anyád atyjának a házához, s onnan végy magadnak feleséget, Lábánnak, anyád testvérének a lányai közül! 3 A mindenható Isten pedig áldjon meg téged, szaporítson és sokasítson meg, hogy

népek seregévé légy! 4 Adja Ábrahám áldásait neked, és utódodnak, hogy birtokold ezt a
földet, amelyen idegenként laktál, s amelyet nagyapádnak megígért!« 5 Miután Izsák így
elbocsátotta őt, útrakelt, és elment Paddan-Arámba Lábánhoz, az arám Bátuel fiához, Jákob
és Ézsau anyjának, Rebekkának a testvéréhez.

6 Ézsau megtudta, hogy apja megáldotta Jákobot, és elküldte Paddan-Arámba, hogy
onnan vegyen feleséget, és hogy az áldás után megparancsolta neki: »Ne végy feleséget
Kánaán lányai közül!« 7 és hogy Jákob engedelmeskedett szüleinek, és elment Szíriába.
8 Azt is tudta, hogy apja nem nézi jó szemmel Kánaán lányait. 9 Ezért elment Izmaelhez, és
az eddigieken kívül feleségül vette Máheletet, Izmaelnek, Ábrahám fiának a lányát, Nábajót
hugát.

10 Jákob tehát elindult Beersebából, és Hárán felé tartott. 11 Eljutott egy helyre, és ott,
amikor a nap leszállt, le akart pihenni. Fogott tehát egy ott heverő követ, a feje alá tette, és
elaludt azon a helyen. 12 Álmában azt látta, hogy egy létra áll a földön, a teteje pedig az eget
éri, és Isten angyalai fel és le járkálnak rajta. 13 Az Úr a létrára támaszkodott, és azt mondta
neki: »Én vagyok az Úr, atyádnak, Ábrahámnak Istene és Izsáknak Istene! A földet,
amelyen alszol, neked és utódodnak fogom adni. 14 Annyi utódod lesz, mint a föld
porszeme. Kiterjedsz nyugatra és keletre, északra és délre. Benned és utódodban nyer áldást
a föld minden nemzetsége. 15 Íme, én veled leszek, és őrződ leszek, bárhová mégy, és
visszahozlak erre a földre. Nem hagylak el, amíg nem teljesítem mindazt, amit mondtam!«

16 Amikor Jákob felébredt az álomból, így szólt: »Valóban az Úr van ezen a helyen, és
én nem is tudtam!« 17 Aztán megrémülve azt mondta: »Milyen félelmetes ez a hely! Nem
más ez, mint Isten háza és a menny kapuja!« 18 Ezért Jákob, amikor reggel felkelt, fogta a
követ, amelyet a feje alá rakott, és felállította emlékjelül, majd olajat öntött rá. 19 Azt a
várost pedig elnevezte Bételnek – azelőtt Lúzának hívták.

20 Fogadalmat is tett Jákob, ezekkel a szavakkal: »Ha velem lesz az Úr, és megőriz az
úton, amelyen járok, ha ad nekem kenyeret, amit megeszem, és ruhát, amit felveszek, 21 s ha
szerencsésen visszatérek atyám házába: az Úr lesz az én Istenem. 22 Ezt a követ pedig,
amelyet emlékjelül ideállítottam, Isten házának fogják hívni, és neked áldozom a tizedét
mindannak, amit adsz majd nekem!«

29 **Jákob feleségei és fiai** 1 Jákob azután folytatta útját. Amikor eljutott a Keleti-
földre, 2 meglátott egy kutat a mezőn, és három juhnyájat, amely mellette heverészett. Abból
szokták ugyanis itatni a nyájakat. A kút száját azonban nagy kő fedte. 3 Az volt ugyanis a
szokás, hogy amikor minden juhot összetereltek, elhengerítették a követ, miután pedig
megitatták a nyájakat, megint visszatették a kút szájára.

4 Megszólította a pásztorokat: »Testvérek, honnan valók vagytok?« Azok azt felelték:
»Háránból.« 5 Erre megkérdezte őket: »Ismeritek-e Lábánt, Náchor fiát?« Azok azt felelték:
»Ismerjük.« 6 »Egészségben van-e?« – kérdezte. »Egészségben – felelték. – Éppen ott jön
Ráchel, a lánya a nyájával.« 7 Jákob ekkor azt mondta: »Sok van még a napból, még nincs itt
az ideje, hogy aklokba tereljék a nyájakat. Itassátok meg előbb a juhokat, aztán hajtsátok
őket vissza legelni!« 8 Azok azt felelték: »Nem tehetjük, amíg minden állat össze nem
gyűlik. Akkor majd elgördítjük a követ a kút szájáról, hogy megitassuk a nyájakat.«

9 Még beszéltek, amikor íme, odaért Ráchel az apja juhaival – ő legeltette ugyanis a
nyájat. 10 Amikor Jákob meglátta – mivel tudta, hogy anyja testvérének lánya, a juhok meg
Lábánéi, anyja testvérei –, elgördítette a követ, amely a kutat fedte, 11 és megitatta a nyájat.
Aztán megcsókolta őt, és hangos sírásra fakadt. 12 Elmondta neki, hogy ő az apja rokona és
Rebekkának a fia. Erre az elsietett, és hírt vitt erről apjának.

13 Amint apja meghallotta, hogy Jákob, a nővérének fia megérkezett, eléje futott,

megölelte, össze-vissza csókolta, és bevezette a házába. Miután pedig meghallgatta őt
útjának céljáról, 14 így szólt: »Te az én csontom és húsom vagy!«

Amikor elteltek egy hónap napjai, 15 azt mondta neki: »Mivel a testvérem vagy,
ingyen fogsz nekem szolgálni? Mondd meg, mi legyen a béred?« 16 Két lánya volt neki: a
nagyobb neve Lea volt, a kisebbet pedig Ráchelnek hívták. 17 Lea azonban könnyezős
szemű volt, míg Ráchel szép termetű és bájos külsejű. 18 Mivel Jákob megszerette őt, így
szólt: »Hét esztendőt szolgálok neked Ráchelért, a kisebb lányodért.« 19 Lábán azt felelte:
»Jobb, ha neked adom, mint más embernek: maradj hát nálam!«

20 Hét esztendeig szolgált tehát Jákob Ráchelért, és ez csak néhány napnak tűnt neki
nagy szeretetében. 21 Aztán így szólt Lábánhoz: »Add ki nekem a feleségemet, mert letelt
már az idő, hadd menjek be hozzá!« – 22 Lábán lakomára hívta a helység minden lakóját, és
menyegzőt rendezett. 23 Este aztán bevitte hozzá Leát, a lányát, ő pedig bement hozzá.
24 Adott a lánynak egy szolgálót is, név szerint Zelfát.

Amikor azonban megvirradt, Jákob látta, hogy íme, Lea volt az. 25 Azt mondta erre az
apósának: »Mi az, amit velem tettél? Nem Ráchelért szolgáltam én neked? Miért szedtél rá
engem?« 26 Lábán azt felelte: »A mi vidékünkön nem szokás, hogy a fiatalabbat előbb adjuk
férjhez. 27 Töltsd ki e menyegzős napok hetét, s majd a másikat is neked adom azért a
munkáért, ha szolgálsz nekem másik hét esztendőt!«

28 Beletörődött tehát abba, amit apósa akart. Letöltötte a hét esztendőt, aztán feleségül
vette Ráchelt is. 29 Ennek Bilhát adta szolgálóul az apja. 30 Miután így végre hozzájutott az
óhajtott menyegzőhöz, és jobban szerette Ráchelt, mint Leát. Így szolgált nála másik hét
esztendőt.

31 Amikor azonban az Úr látta, hogy Leát megveti, megnyitotta Lea méhét, a húga
viszont meddő maradt. 32 Fogant tehát és fiút szült, és elnevezte Rúbennek, mondván: »Rám
tekintett az Úr megaláztatásomban: most majd szeretni fog engem az uram!«

33 Aztán ismét fogant, fiút szült, és így szólt: »Mivel meghallotta az Úr, hogy Jákob
megvet engem, ezt is megadta nekem!« Elnevezte tehát Simeonnak.

34 Harmadízben is fogant, újra fiút szült, és így szólt: »Most majd ragaszkodni fog
hozzám az uram, hiszen három fiút szültem neki!« Ezért elnevezte Lévinek.

35 Aztán negyedszer is fogant, fiút szült, és azt mondta: »Mostmár hadd dicsőítsem az
Urat!« Ezért elnevezte Júdának. Azután szünetelt a szülése.

30 1 Amikor Ráchel látta, hogy ő meddő, féltékeny lett a nővérére. Azt mondta a
férjének: »Adj nekem gyermekeket, különben meghalok!« 2 Jákob ezért megharagudott rá,
és azt felelte: »Hát én vagyok az Isten, aki megtagadta tőled méhed gyümölcsét?« 3 Erre
Ráchel így szól: »Itt van a szolgálóm, Bilha, menj be hozzá! Szüljön ő a térdemen, és
legyenek fiaim általa!« 4 Feleségül adta tehát neki Bilhát, aki, 5 miután a férfi bement hozzá,
fogant, és fiút szült. 6 Ráchel ekkor azt mondta: »Igazságot szolgáltatott nekem Isten!
Meghallgatta szavamat, és fiút adott nekem!« Ezért elnevezte Dánnak.

7 Aztán ismét fogant Bilha, Ráchel szolgálója, és szült Jákobnak egy másik fiút.
8 Ráchel erre azt mondta: »Az Úr harcát vívtam a nénémmel, és győztem!« Elnevezte tehát
Naftalinak.

9 Amikor Lea látta, hogy ő nem szül, odaadta a férjének szolgálóját, Zelfát. 10 Amikor
az fogant és fiút szült, 11 így szólt: »Szerencsére!« Elnevezte tehát Gádnak.

12 Másikat is szült Zelfa, 13 s ekkor Lea azt mondta: »Ő a boldogságomra szolgál, mert
boldognak mondanak engem az asszonyok!« Ezért elnevezte Ásernek.

14 Amikor Rúben egyszer búzaaratás idején kiment a mezőre, mandragórát talált, és

elvitte anyjának, Leának. Ráchel azt mondta neki: »Adj nekem fiad mandragórájából!«
15 Az így felelt: »Kevésnek találod, hogy a férjemet elvetted tőlem, még a fiam
mandragóráját is elvennéd?« Ráchel erre azt mondta: »Veled alhat ma éjjel a fiad
mandragórájáért!« 16 Amikor aztán Jákob estefelé megjött a mezőről, Lea kiment elé, és így
szólt: »Hozzám kell bejönnöd, mert bérbe vettelek a fiam mandragórájáért.« Vele aludt tehát
azon az éjszakán. 17 Isten pedig meghallgatta könyörgését. Fogant, megszülte az ötödik fiút,
18 és azt mondta: »Megadta Isten a béremet, mert odaadtam szolgálómat az uramnak!« –
Elnevezte tehát Isszakárnak.

19 Lea azután megint fogant, megszülte Jákobnak a hatodik fiút, 20 és azt mondta: »Jó
ajándékkal ajándékozott meg engem Isten: ezután is velem lesz az uram, mivel hat fiút
szültem neki.« Ezért elnevezte a fiát Zebulonnak.

21 Ezután egy lányt szült, név szerint Dínát.

22 Az Úr azonban megemlékezett Ráchelről is: meghallgatta őt, és megnyitotta a
méhét. 23 Fogant tehát, fiút szült, és azt mondta: »Elvette Isten a gyalázatomat.« –
24 Elnevezte a gyermeket Józsefnek, mondván: »Adjon hozzá az Úr egy másik fiút is
nekem.«

Jákob becsapja Lábánt 25 József születése után Jákob így szólt Lábánhoz: »Bocsáss el
engem, hadd térjek vissza hazámba és földemre! 26 Add ide feleségeimet és gyermekeimet,
akikért szolgáltam neked, hadd menjek! Hiszen ismered a szolgálat feltételeit, amellyel
szolgáltam neked.« 27 Lábán azt mondta neki: »Bárcsak kegyelmet találnék a szemedben!
Jóslatból tudom, hogy miattad áldott meg engem az Isten. 28 Határozd meg béredet, amelyet
adnom kell neked!«

29 Erre ő így felelt: »Tudod, hogyan szolgáltam neked, és mennyire gyarapodott
jószágod a kezemben. 30 Alig volt valamid, mielőtt hozzád jöttem, s most pedig gazdaggá
lettél, mert megáldott az Úr téged a lábam nyomában. De mikor gondoskodhatok már végre
a magam házáról is?« 31 Lábán erre megkérdezte: »Mit adjak hát neked?« Ő azt válaszolta:
»Semmit, hanem csak tedd meg, amit kérek, akkor megint legeltetem és őrzöm juhaidat.
32 Ma körüljárom minden nyájadat. Különíts el minden tarka- és pettyes szőrű juhot! Ha
aztán lesz a juhok között fekete, a kecskék között pedig pettyes vagy tarka, legyen az az én
bérem. 33 A becsületemmel felelek azért, hogy ezentúl, amikor eljössz, meglátod a béremet.
Mindaz ugyanis, ami nem lesz tarka vagy pettyes a kecskék között, vagy fekete a juhok
között, lopásról vádoljon engem!«

34 Azt mondta erre Lábán: »Szívesen elfogadom, amit kívánsz!« 35 Még aznap el is
különítette a csíkos és a foltos bakokat, és minden tarka és foltos kecskét mindattól, ami
fehér volt, és minden feketeszőrű juhot. Átadta azokat a fiai kezébe, 36 és háromnapi
járóföld távolságot hagyott maga és Jákob között, aki Lábán többi nyáját legeltette.

37 Erre Jákob zöld nyárfa-, mandulafa- és juharfavesszőket vett, részben meghántotta
őket úgy, hogy azokon, amelyeket meghámozott, előtűnt a fehérség. 38 Aztán a vesszőket,
amelyeket részben meghántott, berakta az itatóvályúba, ahova a vizet szokták önteni, hogy
amikor inni jönnek a nyájak, szemük előtt legyenek a vesszők, s azokra nézzenek, amikor
fogannak. 39 Így azután az történt, hogy a párzás hevében a juhok a vesszőkre néztek, és
csíkosakat, tarkákat és pettyeseket ellettek.

40 Jákob aztán különválasztotta a bárányokat, a nyájat pedig külön terelte mindattól,
ami csíkos és fekete volt Lábán nyájában. Külön itatta a saját nyájait, és nem tartotta őket
Lábán nyájával együtt. 41 Valahányszor erős juhok párosodtak, Jákob odatette a vesszőket a

vályúkba a juhok szeme elé, hogy azokra nézzenek, amikor fogannak. 42 Amikor azonban
gyenge juhok voltak ott, nem tette oda őket. Így aztán, ami gyenge volt, Lábáné lett, ami
pedig erős volt, Jákobé lett. 43 Jól meg is gazdagodott ez az ember, lett neki sok nyája,
szolgálója és rabszolgája, tevéje meg szamara.

31 **Jákob elhagyja Lábánt** 1 Lábán azonban meghallotta fiai beszédét, akik azt
mondták: »Elvett Jákob mindent, ami az apánké volt, az apánk vagyonából lett gazdag«.
2 Jákob azt is észrevette Lábán arcán, hogy nem olyan már hozzá, mint előző nap és azelőtt.
3 Az Úr ekkor azt mondta Jákobnak: »Térj vissza atyáid földjére, a nemzetségedhez, és én
veled leszek!«

4 Ekkor elküldött Jákob, és kihívatta Ráchelt és Leát a mezőre, ahol nyájait legeltette.
5 Így szólt hozzájuk: »Látom atyátok arcán, hogy nem olyan már hozzám, mint tegnap és
tegnapelőtt. Pedig atyám Istene velem volt, 6 és ti magatok is tudjátok, hogy minden
erőmmel szolgáltam atyátoknak. 7 Atyátok azonban megcsalt engem, és tízszer változtatta
meg a bérem, Isten mégsem engedte meg neki, hogy árthasson nekem. 8 Amikor azt mondta:
`A pettyesek legyenek a béred,' – minden juh pettyes bárányt ellett, ha viszont azt mondta:
`Ami csíkos, azt kapod bérül,' – minden nyájban csíkosak születtek. 9 Elvette ugyanis Isten
atyátok jószágát, és ideadta nekem. 10 Amikor ugyanis a juhok foganásának ideje elérkezett,
felemeltem szememet, és azt láttam álmomban, hogy a hímek, amelyek a nőstényekkel
párosodnak, tarkák, foltosak és különféle színűek.

11 Isten angyala aztán azt mondta nekem álmomban: `Jákob!' Én azt feleltem: Itt
vagyok! 12 Ő azt mondta: `Emeld fel szemedet, és lásd, hogy a hímek, amelyek a
nőstényekkel párosodnak, mind tarkák, foltosak és pettyesek. Láttam ugyanis mindent, amit
Lábán veled cselekedett. 13 Én vagyok annak a Bételnek az Istene, ahol felkented a követ, és
esküt tettél nekem. Most tehát kelj fel, menj ki erről a földről, és térj vissza szülőföldedre!'«

14 Erre Ráchel és Lea azt felelték: »Van-e még valami részünk atyánk házának
javaiban, és örökségében? 15 Nem tekintett minket idegeneknek, eladott, és elfogyasztotta
vételárunkat? 16 Isten azonban elvette atyánk örökségét, és ideadta nekünk és fiainknak.
Tedd meg tehát mindazt, amit Isten parancsolt neked!«

17 Felkelt erre Jákob, tevékre tette gyermekeit és feleségeit, és elindult. 18 Elvitte
minden vagyonát is, a nyájait is, és mindenét, amit Paddan-Arámban szerzett, és apjához,
Izsákhoz igyekezett, Kánaán földjére.

19 Abban az időben Lábán elment juhokat nyírni. Ezalatt Ráchel ellopta apja
bálványait, 20 Jákob pedig eltitkolta apósa előtt, hogy szökni akar.

21 Miután Jákob, és mindene, amije volt, elmenekült, átkelt a folyóvízen, és Gileád
hegye felé tartott, 22 harmadnapra hírül vitték Lábánnak, hogy Jákob megszökött. 23 Erre az
maga mellé vette testvéreit, hét napig üldözte őt, és Gileád hegyén utol is érte. 24 Isten
azonban eljött az arám Lábánhoz éjszaka álmában, és ezt mondta neki: »Vigyázz, ne szólj
Jákobnak se jót, se rosszat!«

25 Addigra Jákob a hegyen felütötte már a sátrát. Amikor Lábán a testvéreivel utolérte,
ugyancsak Gileád hegyén ütötte fel sátrát. 26 Majd azt mondta Jákobnak: »Miért tetted ezt,
miért csaptál be engem, hogy titokban hurcoltad el lányaimat, mint karddal szerzett rabokat?
27 Miért titokban szöktél meg és csaptál be engem? Miért nem mondtad meg nekem, és
elkísérhettelek volna örömmel és énekkel, dobokkal és lantokkal? 28 Nem engedted, hogy
megcsókoljam fiaimat és lányaimat! Balgán cselekedtél! Most ugyan 29 megtehetné a
kezem, hogy rosszal fizessek neked, de atyátok Istene tegnap azt mondta nekem: `Vigyázz,
ne szólj Jákobnak se jót, se rosszat!' 30 Ám legyen, el akartál menni a tieidhez, s vágyakoztál
atyád házába. De az isteneimet miért loptad el?«

31 Jákob így felelt: »Tudtod nélkül azért jöttem el, mert féltem, hogy erőszakkal
elveszed tőlem lányaidat. 32 Akinél megtalálod az isteneidet, az ne maradjon életben!
Testvéreink előtt keresd meg, amit nálam a te holmidból találsz, s vidd el!« Ezt mondta,
mert nem tudta, hogy Ráchel ellopta a bálványokat.

33 Bement tehát Lábán Jákobnak, Leának és mindkét szolgálónak a sátrába, de semmit
sem talált. Amikor Lea kijött a sátrából, és bement Ráchel sátrába, 34 az gyorsan elrejtette a
bálványokat a tevenyereg aljába, és ráült. Amikor Lábán átkutatta az egész sátort, és semmit
sem talált, 35 ő azt mondta neki: »Ne haragudj, uram, hogy fel nem kelhetek előtted, de
éppen most jött rám az, ami az asszonyokra jönni szokott!« Kutatta tehát, de nem találta a
bálványokat.

36 Felháborodott erre Jákob és így perlekedett: »Milyen vétkemért, s milyen bűnömért
rohantál így utánam, 37 és hánytad fel minden holmimat? Találtál valamit is a házad egész
vagyonából? Tedd ide testvéreim és testvéreid elé, hadd szolgáltassanak igazságot közöttem
és közötted! 38 Ezért voltam nálad húsz esztendeig? Juhaid és kecskéid meddők nem voltak,
nyájad kosait meg nem ettem. 39 Amit a vad szétszaggatott, nem mutattam be neked?
Magam térítettem meg minden kárt, sőt ami nappal és éjjel lopás által veszett el, azt is
rajtam követelted. 40 Nappal a hőség emésztett, éjjel meg a hideg, és elkerülte szememet az
álom. 41 Így szolgáltam a házadban húsz esztendeig: tizennégy évig a lányaidért, hatig meg a
nyájaidért, és tízszer változtattad meg a bérem! 42 Ha atyámnak Istene, Ábrahámnak Istene
és Izsák Félelme nem lett volna velem, most talán üres kézzel bocsátanál el! De Isten
rátekintett nyomorúságomra és kezem fáradalmára, s tegnap megfeddett téged!«

43 Lábán erre azt felelte neki: »A lányok lányaim, a fiúk fiaim, a nyájak a nyájaim, és
minden, amit itt látsz, az enyém; a lányaim ellen mit tehetnék, és az ő fiaik ellen, akiket
szültek? 44 Gyere tehát, kössünk szövetséget, s szolgáljon az tanúul közöttem és közötted!«

45 Jákob ekkor fogott egy követ, felállította emlékjelül, 46 testvéreinek pedig azt
mondta: »Hozzatok köveket!« Azok köveket hordtak össze, és egy dombot emeltek. Aztán
ettek rajta. 47 Lábán elnevezte azt Jegár Szahadutának (azaz Tanú-dombnak), Jákob pedig
Gileádnak (mindegyikük a maga nyelvjárása szerint). 48 Aztán Lábán így szólt: »Ez a domb
legyen tanú ma közöttem és közötted« – ezért nevezték el azt Gileádnak (azaz Tanú-
dombnak), – 49 és Micpának is (azaz Látásnak) is, mondván: »Lássa ezt az Úr, és ítéljen
közöttünk, amikor majd elválunk egymástól, 50 ha nyomorgatod lányaimat, és más
feleségeket veszel melléjük. Mivel senki sincs velünk, íme, Isten a tanú közöttem és
közötted!« 51 Lábán azután azt mondta Jákobnak: »Íme, ez a domb meg ez az emlékkő,
amelyet ideállítottam közém és közéd, 52 legyen a tanú: ez a domb, mondom, meg ez az
emlékkő szolgáljon tanúul, hogy sem én nem megyek túl rajta, feléd tartva, sem te nem
jössz el mellette, gonoszat forralva ellenem! 53 Ábrahám Istene és Náchor Istene, ítéljen
közöttünk!«

Erre megesküdött Jákob, atyjának, Izsáknak Félelmére, s áldozati barmot vágott a
hegyen, és meghívta testvéreit a lakomára. Miután ettek, ott aludtak a hegyen.

32 Jákob követeket és ajándékokat küld Ézsaunak

1 Amikor aztán Lábán reggel
felkelt, megcsókolta fiait és lányait, megáldotta őket, és visszatért lakóhelyére.

2 Jákob pedig folytatta megkezdett útját. Egyszer csak szembejöttek vele Isten
angyalai. 3 Amikor meglátta őket, így szólt: »Isten tábora ez!« Elnevezte tehát azt a helyet
Mahanaimnak (azaz Két-Tábornak).

4 Majd követeket küldött maga előtt Ézsauhoz, a bátyjához, Szeír földjére, Edom
vidékére. 5 Megparancsolta nekik: »Így szóljatok uramhoz, Ézsauhoz: Ezt üzeni szolgád,
Jákob: Lábánnál tartózkodtam, nála voltam mindmáig. 6 Van marhám, szamaram, juhom,

rabszolgám és szolgálóm: most pedig követséget küldök uramhoz, hogy kegyelmet találjak
színed előtt!«
7 Amikor a követek visszatértek Jákobhoz, elmondták: »Eljutottunk bátyádhoz,
Ézsauhoz, és íme, ő siet eléd négyszáz emberrel!« 8 Jákob erre nagyon megijedt. Két táborra
osztotta a vele lévő népet, valamint a nyájakat és a juhokat, a marhákat és a tevéket, 9 és azt
mondta: »Ha Ézsau az egyik tábort megtámadja és megveri, a másik tábor megmarad és
megmenekül.«
10 Jákob ezután így szólt: »Atyámnak, Ábrahámnak Istene, és atyámnak, Izsáknak
Istene, Uram, aki azt mondtad nekem: `Térj vissza földedre, születésed helyére, és jót teszek
veled'! 11 Méltatlan vagyok mindarra az irgalomra és hűségre, amelyet szolgáddal műveltél!
Egy szál botommal keltem át a Jordánon, és két táborral jövök vissza most. 12 Ments meg
engem bátyámnak, Ézsaunak kezéből, mert igen félek tőle! Ha eljön, nehogy megtaláljon
ölni anyát és gyermeket egyaránt! 13 Te azt mondtad, hogy jót teszel velem, és oly bőségessé
teszed utódomat, mint a tenger homokját, amelyet sokasága miatt megszámlálni nem lehet!«
14 Miután ott aludt azon az éjszakán, abból, amije volt, kiválasztott ajándékul
bátyjának, Ézsaunak 15 kétszáz kecskét, húsz bakot, kétszáz juhot és húsz kost, 16 harminc
szoptatós tevét csikóstul, negyven tehenet és húsz bikát, húsz nőstény szamarat és tíz
szamárcsikót. 17 Aztán külön-külön elküldte szolgáival ezeket a nyájakat, a szolgáinak pedig
meghagyta: »Vonuljatok előttem úgy, hogy szabad tér legyen az egyes nyájak között!«
18 A legelöl lévőnek azt parancsolta: »Ha találkozol bátyámmal, Ézsauval, és
megkérdezi tőled: `Kié vagy?' vagy: `Hová mégy?' vagy: `Kié az, amit terelsz?', 19 ezt feleld
neki: Jákobé, a te szolgádé. Ajándékba küldte ezt uramnak, Ézsaunak, és ő maga is jön
utánunk.«
20 Hasonló parancsot adott a másodiknak, a harmadiknak és mindazoknak, akik a
nyájakat hajtották: »Ugyanezekkel a szavakkal szóljatok Ézsauhoz, ha találkoztok vele, 21 és
tegyétek hozzá: A te szolgád, Jákob maga is követi utunkat. – Azt gondolta ugyanis:
Megengesztelem az ajándékkal, amely elől halad, csak azután kerülök a színe elé. Talán
kegyelmes lesz irántam!«
22 Az ajándék elindult tehát előtte, ő maga pedig akkor éjjel a táborban aludt.

Jákob harca az Úrral 23 Miután igen korán felkelt, fogta két feleségét, két szolgálóját,
valamint tizenegy fiát, és átkelt a Jabbok gázlóján. 24 Vette őket, átvitte a folyón
mindannyiukat, és mindent, ami hozzá tartozott, 25 aztán egyedül maradt.
És íme, egy férfi küzdött vele egész virradatig. 26 Amikor azt látta, hogy nem tud erőt
venni rajta, megérintette csípőjének inát, s a vele való küzdelemben kificamodott Jákob
csípőjének ina. 27 Aztán arra kérte: »Eressz el, mert elérkezett már a hajnal!« Ő azt felelte:
»Nem eresztelek el, amíg meg nem áldasz!« 28 Erre a férfi megkérdezte: »Mi a neved?« Ő
azt felelte: »Jákob.« 29 A férfi ekkor így szólt: »Ne Jákobnak hívjanak ezentúl, hanem
Izraelnek! Mert küzdöttél Istennel és az emberekkel, s győzedelmeskedtél!« 30 Erre Jákob
megkérdezte tőle: »Mondd meg nekem, mi a neved?« Az így felelt: »Miért kérdezed a
nevemet?« És azzal megáldotta őt azon a helyen. 31 Erre Jákob elnevezte azt a helyet
Penuelnek, mondván: »Színről-színre láttam itt Istent, mégis megmenekült a lelkem!«
32 A nap éppen akkor kelt fel felette, amikor elhagyta Penuelt. A lábára azonban
sántított. – 33 Emiatt nem eszik meg Izrael fiai mind a mai napig azt az inat, amely a
csípőben van: mert ő megérintette Jákob csípőjének inát.

33 **Jákob kibékül Ézsauval** 1 Amint aztán Jákob felemelte szemét, látta, hogy
megérkezik Ézsau, és vele négyszáz ember. Erre különválasztotta Leának, Ráchelnek és a

két szolgálónak gyermekeit, 2 a két szolgálót és gyermekeit felállította elöl, Leát és a
gyermekeit a második helyen, Ráchelt és Józsefet pedig leghátul. 3 Aztán eléjük állt, és
hétszer földig hajtotta magát, amíg a bátyja közelébe ért. 4 Erre Ézsau az öccse elé futott,
megölelte, a nyakába borult, megcsókolta, és sírt.

5 Amikor aztán felemelte szemét, meglátta az asszonyokat és gyermekeiket. Így szólt:
»Kik ezek?« Ő azt felelte: »Ezek azok a gyermekek, akiket Isten nekem, szolgádnak
ajándékozott.« 6 Erre közelebb jöttek a szolgálók és fiaik, és meghajtották magukat.
7 Odament Lea is a gyermekeivel, és ők is meghajtották magukat. Végül odalépett József és
Ráchel, és meghajtotta magát.

8 Ézsau ekkor azt mondta: »Mire való az a tábor, amellyel találkoztam?« Ő azt felelte:
»Hogy kegyelmet találjak uram előtt!« 9 Ám Ézsau azt mondta: »Van nekem mindenem
bőven, öcsém! Ami a tied volt, maradjon csak a tied!« 10 De Jákob így szólt: »Ne legyen
úgy, kérlek: ha kegyelmet találtam szemedben, fogadd el ezt a kicsiny ajándékot a
kezemből, mert úgy néztem arcodra, mintha Isten arcát láttam volna. Légy hozzám kegyes,
11 és fogadd el az áldást, amelyet neked hoztam, mert kegyes volt hozzám Isten, és
mindenem megvan!«

Öccse unszolására nagy nehezen elfogadta azokat, majd 12 így szólt: »Menjünk
együtt, társad leszek utadon!« 13 Jákob erre azt mondta: »Tudod, uram, hogy gyenge
gyermekek, szoptatós juhok és tehenek vannak velem. Ha a járásban jobban megerőltetem
őket, egy nap alatt elhull az egész nyájam. 14 Uram csak menjen előre a szolgája előtt, én
meg majd lassan ballagok az előttem járó jószág és a gyerekek járása szerint, amíg el nem
jutok uramhoz Szeírbe!« 15 Ézsau azt felelte: »Kérlek, hadd maradjanak legalább a velem
levő népből néhányan útitársaid!« »Nem szükséges – felelte Jákob –, csak arra van
szükségem, hogy kegyelmet találjak szemedben, uram!«

16 Ézsau tehát még aznap visszatért Szeírbe azon az úton, amelyen jött.

17 Jákob pedig Szukkótba ment. Ott házat épített magának, és sátrakat állított a
nyájainak, ezért el is nevezte azt a helyet Szukkótnak (azaz Sátraknak).

18 Jákob azután sértetlenül eljutott Szíchem városába, amely Kánaán földjén van –
miután Paddan-Arámból visszatért –, és letelepedett a város mellett. 19 Megvette azt a darab
földet, amelyen a sátrait felütötte, Hémornak, Szíchem atyjának fiaitól száz bárányon, 20 s
ott oltárt állított. Így nevezte el: »Isten, Izrael Istene.«

34 **Jákob fiainak bosszúja** 1 Egyszer aztán kiment Dína, akit Lea szült Jákobnak, hogy
megnézze annak a vidéknek a lányait. 2 Szíchem, a föld fejedelmének, a hivvita Hémornak a
fia megszerette, elrabolta, és vele aludt, erőszakot követve el ellene. 3 Mivel teljes szívéből
ragaszkodott hozzá, és szerette a lányt, a szívére beszélt, 4 aztán elment apjához, Hémorhoz,
és azt mondta: »Vedd meg nekem feleségül ezt a lányt!« 5 Amikor Jákob meghallotta, hogy
lányát, Dínát megbecstelenítették, miközben a fiai távol voltak, s a nyáj legeltetésében
foglalatoskodtak, hallgatott, amíg azok vissza nem jöttek.

6 Hémor pedig, Szíchem atyja kiment, hogy beszéljen Jákobbal. 7 Közben azonban
Jákob fiai megjöttek a mezőről. Amikor meghallották, hogy mi történt, nagyon
elszomorodtak, és megharagudtak, hogy gyalázatos dolog esett Izraelen, és meggyalázták
Jákob lányát, tilalmas dolgot cselekedtek.

8 Hémor így szólt hozzájuk: »Fiamnak, Szíchemnek a lelke lányotokhoz ragaszkodik.
Adjátok feleségül neki, 9 és kössünk egymás között házasságokat! Adjátok lányaitokat
mihozzánk, ti pedig vegyétek el a mi lányainkat, 10 és lakjatok velünk! Ez a föld a
birtokotokban van: maradjatok, lakjatok rajta, és birtokoljátok!« 11 Maga Szíchem is szólt a
lány apjához és testvéreihez: »Hadd találjak kegyelmet előttetek, s bármit határoztok,

megadom! 12 Szabjátok magasra a hozományt, és követeljetek nászajándékot! Örömest megadom, amit kívántok, csak adjátok nekem azt a lányt feleségül!«

13 Jákob fiai azt felelték Szíchemnek és apjának, Hémornak – álnokul, mivel nővérüket meggyalázták –: 14 »Nem tehetjük meg, amit kértek, mert nem adhatjuk nővérünket körülmetéletlen embernek: gyalázatos dolog az minálunk. 15 Csak abban az esetben szövetkezhetünk, ha hasonlók akartok lenni hozzánk, és körülmetélkedik közöttetek minden férfi. 16 Akkor hozzátok adjuk lányainkat, mi pedig elvesszük a tieiteket, és veletek lakunk majd, s egy néppé leszünk! 17 Ha azonban nem akartok körülmetélkedni, fogjuk a lányunkat, és megyünk!«

18 Ajánlatuk tetszett Hémornak és fiának, Szíchemnek. 19 Az ifjú nem vonakodott attól, hogy azonnal teljesítse, amit kívántak, mert nagyon szerette Jákob lányát; márpedig ő igen tekintélyes ember volt apja egész házában.

20 Hémor és a fia, Szíchem bementek tehát a város kapujába, és így szóltak a város férfiaihoz: 21 »Ezek az emberek békességesek irántunk. Maradjanak ezen a földön, és lakjanak rajta, hisz tágas az és széles előttük! Vegyük lányaikat feleségül, és adjuk nekik a mieinket! 22 De csak akkor egyeznek bele ezek a férfiak, hogy velünk maradjanak és egy néppé legyünk, ha körülmetéltetjük közülünk a férfiakat, követve ezzel ennek a népnek szertartását. 23 Akkor a jószáguk is, barmuk is és mindenük, amijük van, a mienk lesz! Csak ebbe egyezzünk bele, akkor együtt fognak lakni velünk!«

24 Mindannyian beleegyeztek, és körülmetéltette magát minden férfi, aki kiment a város kapuján.

25 A harmadik napon azonban, amikor a legsúlyosabb a sebek fájdalma, íme, Jákob két fia, Simeon és Lévi, Dína fivérei kardot ragadtak, sértetlenül bementek a városba, és megöltek minden férfit. 26 Megölték Hémort és Szíchemet is, Dínát pedig, a nővérüket elvitték Szíchem házából. 27 A megöltek fölött berohant Jákob többi fia is, és kipusztították a várost, hogy bosszút álljanak a megbecstelenítésért. 28 Juhaikat és marháikat, szamaraikat és mindenüket, ami a városban és a mezőkön volt, elhajtották. Fogságba vitték minden vagyonukat, 29 gyermekeiket és feleségeiket is. Kifosztottak mindent, ami a házakban volt. 30 Jákob azonban így szólt Simeonhoz és Lévihez: »Megszomorítottatok, mert gyűlöletessé tettetek engem e föld lakói, a kánaániak és a periziták előtt! Mi kevesen vagyunk, ők meg majd egybegyűlnek, és megölnek minket, eltörölnek engem és házam népét.« 31 Ők azonban azt felelték: »Hát kellett nekik úgy bánniuk a nővérünkkel, mint valami utcanővel?«

35 **Jákob újra Bételben** 1 Isten ekkor így szólt Jákobhoz: »Kelj fel, és menj fel Bételbe. Telepedj le ott, és építs oltárt Istennek, aki megjelent neked, amikor a bátyád, Ézsau elől menekültél!« 2 Erre Jákob összehívta egész házanépét, és így szólt: »Dobjátok el a nálatok levő idegen isteneket, tisztítsátok meg magatokat, és váltsatok ruhát. 3 Keljetek fel, és menjünk fel Bételbe, hogy ott oltárt építsünk Istennek, aki meghallgatott engem szorongatásom napján, és kísérőm volt utamon!« 4 Odaadták tehát neki az összes idegen istent, amelyet őrizgettek, s a függőket is, amelyek a füleikben voltak. Ő pedig elásta azokat az alatt a tölgyfa alatt, amely Szíchem városa mögött van. 5 Amikor aztán elindultak, Isten rémületet támasztott a körülöttük fekvő városokban, úgyhogy azok nem merték űzőbe venni Jákob fiait.

6 Jákob eljutott tehát Lúzába – amely Kánaán földjén van –, más néven Bételbe az egész vele levő néppel együtt. 7 Ott oltárt épített, és elnevezte azt a helyet Bétel Istenének, mivel ott jelent meg neki Isten, amikor a bátyja elől menekült. 8 Ugyanebben az időben meghalt Debóra, Rebekka dajkája. Bétel mellett a tölgyfa alatt temették el, és azt a helyet elnevezték Siratás tölgyének.

9 Isten ekkor ismét megjelent Jákobnak, miután visszatért Paddan-Arámból.
Megáldotta őt 10 ezekkel a szavakkal: »Ne Jákobnak hívjanak ezentúl, hanem Izrael legyen a
neved!« Elnevezte tehát Izraelnek, 11 és azt mondta neki: »Én vagyok a Mindenható Isten:
szaporodj tehát és sokasodj. Egy nemzet, sőt a nemzetek sokasága lesz belőled, királyok
erednek ágyékodból. 12 Azt a földet, amelyet Ábrahámnak és Izsáknak adtam, neked adom.
Utánad pedig utódodnak fogom adni ezt a földet.« 13 Azzal Isten eltávozott tőle.

14 Erre ő emlékkövet állított arra a helyre, ahol Isten szólt hozzá. Italáldozatot
mutatott be rajta, olajat öntött rá, 15 és elnevezte azt a helyet Bételnek.

Benjamin születése és Ráchel halála 16 Azután elindultak Bételből, és Ráchel még
jóval Efrata előtt, útközben vajúdni kezdett, 17 és a szülés nehézsége miatt életveszélybe
került. A bába ekkor azt mondta neki: »Ne félj, ez is fiú lesz!« 18 Amikor aztán lelkét
gyötrelmében már-már kiadta, és elközelgett a halála, elnevezte a fiát Ben-Óninak (azaz
Gyötrelmem fiának). Apja azonban Benjaminnak (azaz Jobbom fiának) nevezte őt.

19 Aztán meghalt Ráchel, és eltemették azon az úton, amely Efratába, vagyis
Betlehembe visz. 20 Jákob emlékkövet állított a sírjára: ez Ráchel sírjának emlékköve mind a
mai napig.

Jákob fiai; Izsák halála 21 Aztán elindult onnan, és a Migdaléderen (azaz Nyáj-
tornyon) túl verte le a sátrát. 22 Amíg azon a földön lakott, Rúben elment, és Bilhával hált,
apja mellékfeleségével. Ez azonban nem maradt titokban apja előtt.

Jákob fiai tizenketten voltak: 23 Lea fiai: az elsőszülött, Rúben, azután Simeon, Lévi,
Júda, Isszakár és Zebulon. 24 Ráchel fiai: József és Benjamin. 25 Bilhának, Ráchel
szolgálójának a fiai: Dán és Naftali. 26 Zilpának, Lea szolgálójának a fiai: Gád és Áser. Ezek
Jákob fiai, akik Paddan-Arámban születtek neki.

27 Jákob ezek után odaérkezett apjához, Izsákhoz Mamrébа, Kirjat-Arbába, azaz
Hebronba, ahol Ábrahám és Izsák jövevényként lakott.

28 Ekkor beteltek Izsák napjai – száznyolcvan esztendőt tettek ki – 29 aztán elhunyt.
Öreg korában, napokkal telten megtért népéhez. Fiai pedig, Ézsau és Jákob eltemették.

36 **Ézsau utódai** 1 Ézsaunak, azaz Edomnak nemzetsége pedig a következő.

2 Ézsau feleségül vette Kánaán lányai közül Ádát, a hetita Élon lányát, ezenkívül
Oholibámát, Ánának, a horita Cibón fiának lányát, 3 továbbá Bászemátot, Izmael lányát,
Nebajót nővérét. 4 Áda Elifázt szülte, Bászemát Reuelt szülte, 5 Oholibáma Jehust, Ihelont
és Kórét szülte.

Ezek Ézsaunak azon fiai, akik Kánaán földjén születtek neki.

6 Ézsau azután fogta a feleségeit, a fiait s a lányait, és háza egész népét, valamint
jószágát és barmait, s mindent, amit Kánaánban szerzett, és Szeír földjére ment, különválva
öccsétől, Jákobtól. 7 Igen gazdagok voltak ugyanis, így nem élhettek együtt, mert a föld,
ahol laktak, nyájaik sokasága miatt nem tudta mindkettőjüket eltartani.

8 Azután Ézsau, vagyis Edom, letelepedett Szeír hegyén.

9 Ézsaunak, az edomiták atyjának nemzetsége Szeír hegyén a következő, 10 és fiainak
neve a következő: Elifáz, Ádának, Ézsau feleségének a fia, és Reuel, Bászemátnak, Ézsau
feleségének a fia.

11 Elifáz fiai voltak: Temán, Ómár, Szefó, Gátám és Kenez. 12 Támna pedig, aki
Elifáznak, Ézsau fiának mellékfelesége volt, Amaleket szülte neki. Ezek Ádának, Ézsau
feleségének fiai.

13 Reuel fiai pedig: Náhát, Zára, Sámma és Meza; ezek Bászemátnak, Ézsau
feleségének fiai.
14 Oholibáma pedig, Ézsaunak az a felesége, aki Cibón lányának, Ánának volt a lánya,
a következő fiúkat szülte neki: Jehust, Ihelont és Kórét.
15 Ézsau fiainak fejedelmei a következők: Elifáznak, Ézsau elsőszülöttének fiai:
Temán fejedelem, Ómár fejedelem, Szefó fejedelem, Kenez fejedelem, 16 Kóré fejedelem,
Gátám fejedelem, Amalek fejedelem. Ezek az Elifáztól való fejedelmek Edom földjén, és
ezek Áda fiai.
17 Reuelnek, Ézsau fiának fiai pedig a következők: Náhát fejedelem, Zára fejedelem,
Sámma fejedelem, Meza fejedelem. Ezek a Reueltől való fejedelmek Edom földjén, és ezek
Bászemátnak, Ézsau feleségének fiai.
18 Oholibámának, Ézsau feleségének fiai pedig a következők: Jehus fejedelem, Ihelon
fejedelem, Kóré fejedelem. Ezek az Oholibámától, Ána lányától, Ézsau feleségétől való
fejedelmek.
19 Ezek Ézsaunak, azaz Edomnak fiai, és ezek a fejedelmeik.
20 A horita Szeír fiai, és annak a földnek a lakosai a következők: Lótán, Sobál, Cibón,
Ána, 21 Díson, Eszer és Dísán. Ezek a horiták fejedelmei, Szeír fiai, Edom földjén. 22 Lótán
fiai pedig ezek voltak: Hóri és Hemán. Lótán nővére pedig Támna volt. 23 Sobál fiai a
következők: Alván, Manhat, Ebál, Szefó és Onám. 24 Cibón fiai a következők: Ája és Ána.
Ez az az Ána, aki meleg forrásokat talált a pusztában, amikor apjának, Cibónnak a szamarait
legeltette. 25 A fia Díson volt, a lánya pedig Oholibáma. 26 Díson fiai a következők:
Hamdán, Esebán, Jetrám és Kárán. 27 Eszer fiai a következők: Bálaán, Záván és Ákán.
28 Dísán fiai pedig Úc és Arán voltak.
29 A horiták fejedelmei a következők: Lótán fejedelem, Sobál fejedelem, Cibón
fejedelem, Ána fejedelem, 30 Díson fejedelem, Eszer fejedelem, Dísán fejedelem. Ezek a
horiták fejedelmei, törzseik szerint Szeír földjén.
31 A királyok pedig, akik Edom földjén uralkodtak, mielőtt Izrael fiainak királyuk lett
volna, a következők voltak: 32 Uralkodott Edomban Bela, Beor fia; a városának neve:
Denába. 33 Amikor Bela meghalt, Jobáb, a boszrai Zára fia lett a király helyette. 34 Amikor
pedig Jobáb is meghalt, a temániták földjéről való Husám lett a király helyette. 35 Amikor az
is meghalt, Hadad, Bádád fia lett a király helyette, az, aki megverte Mádiánt Moáb földjén.
A városának neve: Ávit. 36 Amikor Hadad meghalt, a mászrekai Szemla lett a király
helyette. 37 Amikor az is meghalt, a folyóvíz melletti Rehobótból való Saul lett a király
helyette. 38 Amikor pedig az is meghalt, Balánán, Ákobor fia követte az uralkodásban.
39 Amikor ő meghalt, Ádár lett a király helyette. A városának neve Fáu, a feleségét pedig
Meetábelnek hívták, ő Mátrednek, Mezaáb lányának volt a lánya.
40 Ézsau fejedelmeinek neve pedig családjuk, helyeik és nevük szerint a következő:
Támna fejedelem, Álva fejedelem, Jetet fejedelem, 41 Oholibáma fejedelem, Éla fejedelem,
Finon fejedelem, 42 Kenez fejedelem, Temán fejedelem, Mábszár fejedelem, 43 Magdiél
fejedelem, Hírám fejedelem.

Ezek Edomnak, azaz Ézsaunak, az edomiták atyjának fejedelmei, annak megfelelően,
ahogy birodalmuk földjén laktak.

JÁKOB FIAI: 37,1-50,26

37 **József és testvérei** 1 Jákob pedig Kánaán földjén telepedett meg, ahol apja mint
jövevény élt. 2 Jákob nemzetségtörténete a következő.

József tizenhét esztendős korában, még mint ifjú, a nyájat legeltette testvéreivel.
Bilhának és Zilpának, apja feleségeinek fiai mellett volt. Egyszer valami igen nagy vétek

miatt bevádolta testvéreit apjánál. 3 Izrael ráadásul minden fiánál jobban szerette Józsefet,
mert öregségében nemzette, ezért készíttetett neki egy tarka köntöst. 4 Amikor testvérei
látták, hogy apjuk őt minden fiánál jobban szereti, meggyűlölték, és egy jó szót sem tudtak
szólni hozzá.

5 Történt ezenkívül, hogy álmot látott, és elbeszélte azt testvéreinek; és még jobban
meggyűlölték őt. 6 Azt mondta ugyanis nekik: »Halljátok álmomat, amelyet láttam: 7 Azt
álmodtam, hogy kévét kötöttünk a mezőn, az én kévém felemelkedett és egyenesen állt, a ti
kévéitek pedig köréje álltak, és leborultak az én kévém előtt.« 8 A testvérei azt felelték neki:
»Talán a királyunk leszel, vagy uralmad alá kerülünk?« Ezek miatt az álmok és beszédek
miatt még jobban meggyűlölték őt.

9 Egy másik álmot is látott, és azt is elbeszélte testvéreinek: »Azt láttam álmomban,
hogy a nap, a hold és tizenegy csillag leborult előttem.« 10 Amikor elbeszélte ezt apjának és
testvéreinek, apja megdorgálta: »Mit jelent ez az álom, amelyet láttál? Talán én és anyád is
a testvéreiddel együtt földig boruljunk előtted?« 11 Irigykedtek ezért rá a testvérei, apja
pedig némán fontolgatta magában a dolgot.

12 Amikor testvérei egyszer apjuk nyájait legeltetve Szíchemben tartózkodtak,
13 Izrael azt mondta Józsefnek: »Testvéreid Szíchemben legeltetik a juhokat. Gyere, hadd
küldjelek el hozzájuk!« Ő azt felelte: 14 »Itt vagyok!« Izrael erre azt mondta neki: »Menj,
nézd meg, rendben van-e minden a testvéreid és a juhok körül. Hozz nekem hírt arról, hogy
mi van velük!« Elküldte tehát Hebron völgyéből, s ő el is jutott Szíchembe. 15 Miközben a
mezőn keresgélt, találkozott vele egy ember, és megkérdezte, mit keres. 16 Ő azt felelte: »A
testvéreimet keresem. Mondd meg nekem, hol legeltetik a nyájaikat!« 17 Az ember erre azt
felelte neki: »Elmentek innen, de hallottam, hogy azt mondták: `Menjünk Dótainba!'« József
elment tehát a testvérei után, és Dótainban meg is találta őket.

18 Amikor messziről meglátták, mielőtt még odaért volna hozzájuk, arra gondoltak,
hogy megölik. 19 Így szóltak ugyanis egymáshoz: »Itt jön az álomlátó! 20 Gyertek, öljük
meg, dobjuk egy régi vízverembe, és mondjuk azt, hogy fenevad tépte szét. Akkor majd
meglátjuk, mit használnak neki az álmai!«

21 Amikor azonban Rúben meghallotta ezt, azon volt, hogy kiszabadítsa a kezükből,
ezért így szólt: 22 »Ne vegyétek el az életét! Ne ontsatok vért, inkább dobjátok ebbe a
pusztai vízverembe, és őrizzétek meg tisztán a kezeteket!« Ezt csak azért mondta, mert ki
akarta szabadítani a kezükből, és visszaadni atyjának. 23 Így tehát, amikor odaért
testvéreihez, azok tüstént lehúzták róla a tarka, bokáig érő köntöst, 24 őt pedig beledobták a
régi vízverembe, amelyben nem volt víz.

25 Amikor aztán leültek enni, és föltekintve látták, hogy izmaelita vándorkereskedők
jönnek arrafelé Gileádból, és fűszert, gyantát és mirhazsengét visznek tevéiken Egyiptomba.
26 Júda ekkor azt mondta a testvéreinek: »Mi hasznunk, ha megöljük testvérünket, és a vérét
eltitkoljuk? 27 Jobb lesz, ha eladjuk az izmaelitáknak, és nem szennyezzük be a kezünket.
Hiszen testünk és vérünk ő!« Testvérei hallgattak szavára, 28 és amikor odaértek a mádiánita
kereskedők, kihúzták a vízveremből, és eladták az izmaelitáknak húsz ezüstért. Azok
elvitték Egyiptomba.

29 Így aztán, amikor Rúben visszatért a veremhez, nem találta a gyermeket. 30 Erre
megszaggatta ruháit, visszament testvéreihez, és így szólt: »Nincs meg a gyermek, jaj, hova
legyek!« 31 Azok pedig fogták a testvérük köntösét, belemártották egy levágott kecskegida
vérébe, 32 és ezekkel a szavakkal küldték el apjukhoz: »Ezt találtuk, nézd meg, a fiad
köntöse-e vagy sem?«

33 Amikor apjuk megismerte, így szólt: »A fiam köntöse! Fenevad ette meg, vadállat
falta fel Józsefet!« 34 Aztán megszaggatta ruháit, szőrzsákba öltözött, és hosszú ideig

gyászolta fiát. 35 Bár a fiai mind összegyűltek, hogy enyhítsék apjuk bánatát, nem akart megvigasztalódni. Csak azt hajtogatta: »Gyászolva megyek el fiamhoz az alvilágba!« Az apja tehát szakadatlanul siratta.

36 A mádiániták pedig eladták Józsefet Egyiptomban Putifárnak, a fáraó udvari tisztjének, a testőrök kapitányának.

38 **Júda családjának története** 1 Ebben az időben Júda lement testvéreitől, és betért egy Híra nevű adullámi emberhez. 2 Ott meglátta egy Súa nevű kánaáni embernek a lányát, feleségül vette, és bement hozzá. 3 Az fogant, fiút szült, és elnevezte Hernek. 4 Aztán ismét gyermeket fogant az asszony, s a fiút, akit szült, elnevezte Onánnak. 5 Harmadikat is szült: azt Selának nevezte el. Keszibben volt, amikor azt szülte.

6 Júda egy Támár nevű feleséget adott elsőszülöttjének, Hernek. 7 Her azonban, Júda elsőszülöttje gonosz volt az Úr színe előtt, és az Úr megölte. 8 Júda ezért azt mondta Onánnak: »Menj be bátyád feleségéhez, és vedd el, hogy utódot támassz a bátyádnak!« 9 Ő azonban, mivel tudta, hogy nem az ő számára születik a gyermek, amikor bement bátyja feleségéhez, a földre ontotta a magot, hogy a bátyja nevére ne szülessék gyermek. 10 Ezért elveszítette őt az Úr, mivel utálatos dolgot cselekedett. 11 Júda ekkor azt mondta a menyének, Támárnak: »Légy özvegyen az apád házában, amíg Sela fiam fel nem nő!« Attól félt ugyanis, hogy ez is meghal, mint bátyjai. Az asszony elment, és atyja házában lakott.

12 Sok nap múltával aztán meghalt Súa lánya, Júda felesége. Amikor Júda a gyász leteltével megvigasztalódott, Hírával, adullámi barátjával felment Támnába azokhoz, akik a juhait nyírták. 13 Hírül vitték ekkor Támárnak, hogy az apósa Támnába megy a juhnyírásra. 14 Erre ő levetette özvegysége ruháit, fátyolt öltött, és külsejét elváltoztatva leült a Támnába vivő út elágazásánál, Énaim kapujánál. Sela ugyanis felnövekedett már, mégsem kapta meg férjül. 15 Amikor Júda meglátta, azt hitte róla, hogy parázna személy; eltakarta ugyanis az arcát. 16 Odament tehát hozzá, és azt mondta: »Engedd meg, hogy lefeküdjek veled!« Nem tudta ugyanis, hogy a menye. Az így felelt: »Mit adsz nekem, ha lefekhetsz velem?« 17 Ő azt mondta: »Küldök neked egy kecskegidát a nyájból.« Erre az így szólt: »Adj zálogot nekem, amíg megadod.« 18 Júda megkérdezte: »Mit kérsz magadnak zálogul?« Az így felelt: »A gyűrűdet, a karkötődet és a botodat, amelyet kezedben tartasz.« Ő odaadta neki. Miután bement hozzá, az asszony fogant. 19 Aztán felkelt, és elment, letette öltözékét, amelyet magára vett, majd újra felvette özvegysége ruháit.

20 Júda később elküldte a kecskegidát adullámi barátja által, hogy visszakapja a zálogot, amelyet az asszonynak adott. Mivel nem találta meg az asszonyt, 21 megkérdezte annak a helységnek az férfiait: »Hol az az asszony, aki Énaimban az út elágazásánál üldögélt?« Azok mindannyian azt felelték: »Ezen a helyen sohasem volt parázna személy!« Erre 22 visszatért Júdához, és azt mondta neki: »Nem találtam meg, és annak a helységnek az emberei is azt mondták nekem, hogy ott sohasem ült parázna személy.« 23 Júda erre azt mondta: »Tartsa csak meg magának a zálogot; hazugsággal igazán nem vádolhat minket. Én elküldtem a gidát, amelyet ígértem, de te nem találtad meg.«

24 Három hónap múlva aztán jelentették Júdának: »Paráználkodott Támár, a menyed, és már meglátszik rajta, hogy viselős.« Júda erre azt mondta: »Vigyétek ki, és égessétek el!« 25 Amikor azonban ki akarták vinni a büntetésre, ezt üzente az apósának: »Attól a férfitól fogantam, akié mindez: nézd meg, kinek a gyűrűje, karkötője és botja ez!« 26 Az megismerte, amit odaadott és így szólt: »Igazabb ő, mint én, mert nem adtam oda őt Selának, a fiamnak!« Többé azonban nem ismerte meg őt.

27 Amikor aztán a szülés elérkezett, ikrek voltak a méhében. A gyermekek szülése közben az egyik kidugta a kezét, mire a bába piros fonalat kötött rá, mondván: 28 »Ez jön ki

elsőnek.« 29 De az visszahúzta a kezét, és a testvére született meg. Az asszony erre azt
mondta: »Miért hasadt meg előtted a burok?« Ezért Fáresznek (azaz Szakadásnak) nevezte
el őt. 30 Aztán megszületett a testvére is, az, akinek a kezén a piros fonal volt; s ő elnevezte
Zárának (azaz Napkeltének).

39 **József szolgasága Egyiptomban** 1 Józsefet tehát Egyiptomba vitték. Egy egyiptomi
ember, Putifár, a fáraó udvari tisztje, a testőrség kapitánya vette meg az izmaelitáktól, akik
odavitték. 2 Az Úr azonban vele volt, úgyhogy mindenben szerencsés kezű ember lett, és
bent lakott az ura házában. 3 Ura nagyon jól tudta, hogy az Úr vele van, és mindent, amit
csinál, sikeressé tesz a kezében. 4 József tehát kegyelmet talált a gazdája előtt, és
személyesen neki szolgált. Őt rendelte mindene fölé, rábízta a házát, átadta neki mindenét,
így ő viselte gondját mindenének. 5 Az Úr pedig megáldotta az egyiptomi házát Józsefért, és
az Úr áldása volt annak minden vagyonán, házán és mezején egyaránt. 6 Mindent, amije
csak volt, József kezére bízott. Nem is volt annak semmi másra gondja, csak arra a kenyérre,
amelyet megevett. József pedig szép termetű és csinos külsejű volt.

7 Egy idő múlva szemet vetett Józsefre urának asszonya, és így szólt hozzá: »Hálj
velem!« 8 Ő azonban sehogysem állt rá erre a gonosz cselekedetre. Azt mondta neki: »Íme, a
gazdám mindent rám bízott, azt sem tudja, mije van házában. 9 Nincs semmi sem, ami ne
lenne az én hatalmamban, vagy amit nekem át nem adott volna, rajtad kívül, aki a felesége
vagy. Hogy tehetnék tehát ilyen gonoszságot, és hogyan vétkezhetnék Istenem ellen?«
10 Hasonló szavakkal beszélt az asszony nap mint nap az ifjúhoz, de József visszautasította,
hogy vele aludjon.

11 Történt azonban egy napon, hogy József bement a házba valami dolgot elintézni,
amikor éppen senki sem volt odabenn. 12 Ekkor az asszony megragadta a ruhája szélét, és
azt mondta: »Feküdj le velem!« Ő azonban otthagyta a palástját, elfutott, és kiment.
13 Amikor az asszony látta, hogy kezében hagyta ruháját és kifutott, 14 összehívta házanépét,
és így szólt: »Íme, héber legényt hoztak ide, hogy pajzánkodjon velünk! Bejött hozzám,
hogy lefeküdjön velem! De amikor kiáltottam, 15 és meghallotta a hangomat, itthagyta a
palástját, amelyet megragadtam, és kifutott!« 16 A palástot magánál tartotta tehát, és mihelyt
hazajött a férje, megmutatta neki, 17 ezekkel a szavakkal: »Bejött hozzám az a héber legény,
akit idehoztál, hogy pajzánkodjon velem. 18 Amikor azonban meghallotta, hogy kiáltok,
itthagyta a palástját, amelyet megragadtam, és kiszaladt!«

19 Amikor a gazda meghallotta felesége szavát, nagyon megharagudott. 20 Börtönbe
vettette Józsefet, abba, amelyikben a király foglyait őrizték. Ott maradt tehát, bezárva.

József a börtönben 21 Az Úr azonban Józseffel volt. Megkönyörült rajta, és kedvessé
tette őt a főfoglár szemében, 22 úgyhogy az József kezére bízta az összes foglyot, akiket a
börtönben tartottak, és mindent, amit kellett, ő intézett. 23 Nem is volt a főfoglárnak semmi
gondja semmire sem, amit rábízott, mert az Úr vele volt, és sikerre vitte minden
cselekedetét.

40 1 Miután ezek így végbementek, történt, hogy az egyiptomi király pohárnoka és a
sütőmestere vétkeztek uruk ellen. 2 A fáraó ekkor megharagudott a két eunuchra, akik a
pohárnokok és a sütőmesterek vezetői voltak, 3 és a testőrök kapitányának tömlöcébe
vettette őket, oda, ahol József is fogságban volt. 4 A főfoglár pedig Józsefre bízta őket, ő
pedig ellátta őket. Hosszú ideig fogságban voltak.

5 Egyszer azután egyazon éjjel álmot láttak mind a ketten, mindegyikük önmagára
vonatkozó jelentéssel. 6 Amikor reggel József bement hozzájuk, és látta, hogy szomorúak,

7 megkérdezte őket: »Miért szomorúbb ma az arcotok a szokottnál?« 8 Azok azt felelték:
»Álmot láttunk, de nincs, aki megfejtse nekünk.« József erre azt mondta nekik: »Nem Istené
az álomfejtés? Mondjátok csak el nekem, mit láttatok!«

9 Elsőként a főpohárnok beszélte el álmát: »Azt láttam, hogy egy szőlőtő volt előttem,
10 amelyen három vessző volt. Lassanként kihajtott, aztán elvirágzott és fürtöket érlelt.
11 Nekem pedig kezemben volt a fáraó pohara. Fogtam a fürtöket, belefacsartam a pohárba,
amelyet tartottam, és odanyújtottam a poharat a fáraónak.« 12 József azt felelte: »Az álom
megfejtése ez: a három szőlővessző még három nap; 13 azután felemeli fejedet a fáraó, és
visszahelyez előbbi hivatalodba, hogy adogasd neki a poharat, tiszted szerint, amint azelőtt
szoktad. 14 De eszedbe jussak ám, ha jól megy majd sorod, és cselekedj irgalmasságot
velem! Beszéld rá a fáraót, hogy vitessen ki engem ebből a tömlöcből, 15 mert úgy loptak el
engem a héberek földjéről, és itt is ártatlanul vetettek ebbe a verembe.«

16 Amikor a fősütőmester látta, hogy milyen jól megfejtette az álmot, így szólt: »Én is
álmot láttam: három lisztes kosár volt a fejemen. 17 A legfelső kosárban vittem a fáraó
összes ételét, amelyek sütőmesterséggel készültek, de a madarak kiették belőle.« 18 József
azt felelte: »Az álom megfejtése ez: a három kosár még három nap, 19 azután a fáraó fejedet
véteti és bitófára akasztat, és a húsodat madarak tépik le.«

20 Harmadnapra a fáraó születésnapja volt, és nagy lakomát rendezett szolgáinak.
Lakoma közben eszébe jutott a főpohárnok és a fősütőmester. 21 Az egyiket visszaállította a
helyére, hogy adogassa neki a poharat, 22 a másikat pedig bitófára akasztatta, amint József
megmondta nekik.

23 Ám a főpohárnok nem emlékezett meg Józsefről, mert megfeledkezett álmának
megfejtőjéről.

41 **A fáraó álma és az álom megfejtése** 1 Két esztendő múlva a fáraó látott álmot. Azt
álmodta, hogy a folyóvíz mellett állt, 2 és abból feljött hét szép és igen kövér tehén, és
legelészett a mocsaras helyeken. 3 Aztán hét másik emelkedett fel utánuk a folyóvízből,
csúnyák és soványságtól elaszottak. Ott álltak a vízparton, 4 és elnyelték a hét szép és kövér
tehenet. Ekkor felébredt a fáraó. 5 Aztán ismét elaludt, és egy másik álmot látott: Hét kalász
növekedett egy száron, mind teljes és szép, 6 aztán pedig ugyanannyi hitvány, forróság-
perzselte kalász sarjadt. 7 Ezek elnyelték az előbbiek minden szépségét. Ekkor felébredt a
fáraó az álomból.

8 Amikor megvirradt, a fáraó félelemtől remegve elküldött Egyiptom valamennyi
jósához és minden bölcséhez, összehívta őket, és elbeszélte nekik az álmot. Nem akadt
azonban senki, aki meg tudta volna fejteni. 9 Ekkor a főpohárnok végre észbekapott, és azt
mondta: »Egy vétkemről szólok: 10 amikor a király megharagudott szolgáira, engem és a
fősütőmestert a testőrök kapitányának tömlöcébe vetett. 11 Ott egy és ugyanazon éjszakán
mindketten jövőre vonatkozó álmot láttunk. 12 Volt ott egy héber ifjú, a testőrök
kapitányának a legénye, s mi elbeszéltük neki az álmokat. 13 Tőle mindazt meghallottuk,
amit aztán a dolgok menete igazolt. Én ugyanis visszakerültem tisztembe, a társamat pedig
bitófára függesztették.«

14 Parancsot adott erre a király, és tüstént kihozták Józsefet a tömlöcből, megnyírták,
más ruhát adtak rá, és eléje vezették. 15 A fáraó így szólt hozzá: »Álmokat láttam, és nincs,
aki megfejtse. Azt hallottam, hogy te igen bölcsen meg tudod fejteni azokat.« 16 József ezt
válaszolta: »Nem én, hanem Isten ad majd szerencsés választ a fáraónak!«

17 Erre a fáraó elbeszélte, amit látott: »Azt álmodtam, hogy a folyó partján álltam.
18 Hét, igen szép és kövérhúsú tehén jött fel a folyóból, és legelte a mocsaras legelő zöldjét.
19 De íme, követte őket hét másik tehén, annyira rút és sovány, hogy sohasem láttam olyat

Egyiptom földjén. 20 Ezek elnyelték és elemésztették az előbbieket, 21 mégsem mutatták
semmi nyomát annak, hogy jóllaktak, ugyanolyan soványak és rútak maradtak. Felébredtem,
és amikor újra elnyomott az álom, 22 ezt az álmot láttam: Hét kalász nőtt egy száron, mind
teljes és igen szép. 23 Aztán hét másik nőtt egy száron, hitvány és forróságtól aszott. 24 Ezek
elnyelték az előbbiek szépségét. Elmondtam az álmot a jósoknak, de nincs, aki megfejtse.«

25 József azt felelte: »A király mindkét álma ugyanazt jelenti: amit Isten cselekedni
akar, megmutatta a fáraónak. 26 A hét szép tehén és a hét teli kalász a bőség hét esztendeje;
ezek az álomnak egy és ugyanazon jelentését tartalmazzák. 27 A hét hitvány és sovány tehén,
amely utánuk feljött, valamint a hét üres és forrószélperzselte kalász az elkövetkező éhség
hét esztendeje. 28 Mindezek pedig ebben a rendben teljesednek be: 29 Most hét, nagyon
termékeny esztendő köszönt Egyiptom egész földjére. 30 Ezek után hét másik olyan
terméketlen esztendő következik, hogy feledésbe merül az előző bőség, mert elemészti az
éhség az egész földet, 31 és a nagy bőséget elpusztítja a nagy ínség. 32 Az pedig, hogy
kétszer láttál ugyanarra a dologra vonatkozó álmot, a bizonyosság jele, mert megtörténik az,
amit Isten mondott, és Isten hamarosan beteljesíti.

33 Most azért válasszon ki a fáraó egy bölcs és ügyes férfit, és állítsa azt Egyiptom
földje fölé. 34 Ő pedig rendeljen tiszttartókat minden tartományba, és a termés ötödét a hét
termékeny esztendőben, 35 amely majd most következik, gyűjtse raktárakba. Minden
gabonát gyűjtsenek be a fáraó hatalma alá, és raktározzanak el a városokban. 36 Így
készüljenek fel az elkövetkezendő hétesztendős éhínségre, amely azután Egyiptomra
szakad, hogy el ne vesszen ez a föld az éhség miatt!«

József Egyiptom kormányzója 37 Tetszett a tanács a fáraónak és minden szolgájának.
38 Azt mondta nekik: »Találhatunk-e olyan férfit, mint őt, akit betölt az Isten lelke?« 39 Így
szólt azért Józsefhez: »Mivel Isten neked mutatta meg mindazt, amit mondtál, találhatok-e
bölcsebbet nálad, vagy hozzád hasonlót? 40 Te légy házam felett, és a te szád parancsára
hallgasson az egész nép. Csak a trón tesz nagyobbá engem tenálad.« 41 Azután a fáraó azt
mondta Józsefnek: »Íme, Egyiptom egész földje fölé rendeltelek!«

42 Azzal levette a gyűrűt a kezéről, és ráhúzta az ő kezére, bisszus ruhába öltöztette, és
nyakába akasztotta az aranyláncot. 43 Aztán körülvitette második kocsiján, egy hírnöknek
pedig azt kellett kiáltania: »Térdre!« hogy mindenki térdet hajtson előtte, és tudja meg, hogy
ő Egyiptom egész földjének a feje.

44 A király azután így szólt Józsefhez: »A fáraó én vagyok, de a te parancsod nélkül se
kezét, se lábát ne mozdítsa senki Egyiptom egész földjén.« 45 Új nevet is adott neki, és
elnevezte Szafanet Fánek-nek (ami Világszabadítót jelent), és feleségül adta neki Ászenetet,
Putifárnak, a heliopoliszi papnak a lányát.

Kiment tehát József Egyiptom földjére 46 – harmincesztendős volt, amikor a fáraó-
király színe előtt állt –, és bejárta Egyiptom összes tartományát.

47 Amikor aztán eljött a hétesztendős bőség, kévékbe kötötték a gabonát,
összegyűjtötték Egyiptom raktáraiba, 48 és elrakták a gabona minden feleslegét az egyes
városokban. 49 Oly nagy volt a gabona bősége, hogy annyi volt, mint a tenger homokja;
nagy mennyisége miatt megmérni sem lehetett.

50 Józsefnek még az éhség eljövetele előtt született két fia, akiket Putifárnak, a
heliopoliszi papnak a lánya, Ászenet szült neki. 51 Az elsőszülöttet Manasszénak nevezte,
mondván: »Elfeledtette velem Isten minden gyötrelmemet és atyám házát.« 52 A másikat
pedig elnevezte Efraimnak, mondván: »Megsokasított engem Isten szegénységem földjén.«

53 Amikor aztán eltelt a bőség hét esztendeje, amely Egyiptomra köszöntött,
54 elkövetkezett az éhség hét esztendeje, amint József előre megmondta. Az éhség

elhatalmasodott az egész földön, de Egyiptom egész földjén volt félretéve eleség. 55 Amikor
tehát megéheztek, a nép a fáraóhoz kiáltott, és élelmet kért tőle. Ő azt felelte nekik:
»Menjetek Józsefhez, s amit ő mond nektek, azt cselekedjétek!« 56 Amikor aztán
súlyosbodott az éhínség Egyiptom egész földjén, József megnyitotta az összes
gabonatárolót, és adott az egyiptomiaknak, mert őket is sújtotta az éhség. 57 Erre minden
ország Egyiptomba ment, hogy eleséget vásároljon Józsefnél, mivel az éhínség egyre
súlyosabb volt az egész földön.

42 **József testvéreinek első útja Egyiptomba** 1 Amikor aztán Jákob meghallotta, hogy
Egyiptomban lehet kapni eleséget, azt mondta fiainak: »Miért késlekedtek? 2 Hallottam,
hogy Egyiptomban lehet kapni gabonát; menjetek le, vegyetek, amennyire szükségünk van,
hogy életben maradjunk, és el ne pusztítson bennünket az ínség.«

3 Lement tehát József tíz testvére, hogy gabonát vegyen Egyiptomban. 4 Benjamint,
József testvérét azonban otthon tartotta Jákob. Azt mondta a testvéreinek: »Nehogy valami
baja történjen az úton!« 5 Bementek tehát Izrael fiai Egyiptom földjére, másokkal együtt,
akik szintén odamentek vásárolni, mert éhség pusztított Kánaán földjén.

6 József volt tehát a kormányzó Egyiptom földjén, és az ő engedélyével adták el a
gabonát a népeknek. Amikor aztán testvérei leborultak előtte, 7 megismerte őket, de mintha
idegenek lettek volna, keményen szólt hozzájuk, és megkérdezte tőlük: »Honnan jöttetek?«
Azok azt felelték: »Kánaán földjéről, hogy ennivalót vegyünk.«

8 Ő felismerte testvéreit, de azok nem ismerték fel őt. 9 Ekkor eszébe jutottak az
álmok, amelyeket egykor látott, és azt mondta nekik: »Kémek vagytok! Azért jöttetek, hogy
megnézzétek, hol gyenge ez az ország!« 10 Azok azt mondták: »Nem, uram! Azért jöttek
szolgáid, hogy eleséget vegyenek. 11 Mindannyian egy ember fiai vagyunk, békességesen
jöttünk, semmi gonoszat nem forralnak szolgáid.« 12 Ő azt felelte nekik: »Nem úgy van az!
Azért jöttetek, hogy kifürkésszétek, hol védtelen ez az ország!« 13 De azok erősítették:
»Tizenketten vagyunk mi, szolgáid, testvérek, egy embernek fiai, Kánaán földjén; a
legkisebb az apánknál van, a másik pedig nincs többé.«

14 Ő azonban azt mondta: »Úgy van, ahogy mondtam: kémek vagytok! 15 Mindjárt
próbára is teszlek titeket! Úgy éljen a fáraó, hogy el nem mentek innen, amíg el nem jön
legkisebb öcsétek is. 16 Küldjetek el valakit közületek, hogy hozza el! Ti pedig fogságban
maradtok, amíg kiderül, hogy amit mondtatok, igaz-e, vagy hamis. Különben, úgy éljen a
fáraó, kémek vagytok!« 17 Azzal fogságba vetette őket, három napra.

18 Harmadnapon azonban kihozatta őket a börtönből, és így szólt hozzájuk: »Tegyétek
meg, amit mondok, s akkor életben maradtok! Hiszen félem én Istent! 19 Ha békességes
emberek vagytok, maradjon egyik testvéretek megkötözve a börtönben! Ti pedig menjetek,
vigyétek el házatoknak a gabonát, amelyet vettetek! 20 Aztán hozzátok el hozzám
legkisebbik öcséteket, hogy meggyőződhessem szavaitokról, és meg ne haljatok!«

Úgy tettek tehát, amint mondta. 21 Egymás közt azonban így szóltak: »Méltán
szenvedjük ezeket, mert vétkeztünk öcsénk ellen! Láttuk lelke szorongását, amikor
rimánkodott nekünk, de nem hallgattuk meg, azért jött ránk ez a nyomorúság!« 22 Egyikük,
Rúben, így szólt: »Nem megmondtam-e nektek, hogy ne vétkezzetek a gyermek ellen? De ti
nem hallgattatok rám! Lám, most számon kérik a vérét!«

23 Nem tudták ugyanis, hogy József érti őket, mert tolmács segítségével beszélt velük.
24 Erre ő egy kissé elfordult és sírt. Aztán visszafordult, és beszélt velük, 25 majd fogta
Simeont, és megkötöztette előttük. A szolgáknak pedig megparancsolta, hogy töltsék meg a
zsákjukat gabonával, tegyék vissza mindegyikük pénzét a zsákjába, és adjanak nekik
élelmet is az útra. Azok úgy tettek, ahogy meghagyta nekik.

26 Erre ők feltették a gabonát a szamaraikra, és elmentek. 27 Amikor aztán egyikük
kinyitotta a zsákját, hogy abrakot adjon a jószágnak a szálláson, meglátta a pénzt a zsák
szájában. 28 Erre azt mondta a testvéreinek: »Visszaadták a pénzemet, itt van a zsákban!«
Álmélkodva és döbbenten mondták erre egymásnak: »Lám, mit cselekedett velünk az
Isten!«

29 Amikor aztán megérkeztek apjukhoz, Jákobhoz Kánaán földjére, elbeszélték neki
mindazt, ami velük történt, és azt mondták: 30 »Keményen beszélt velünk annak a földnek az
ura! Az ország kémeinek gondolt minket.« 31 De mi megmondtuk neki: »Békességes
emberek vagyunk, és nem akarunk kifürkészni semmit. 32 Tizenketten vagyunk, testvérek, és
egy apától származunk. Egyikünk nincs többé, a legkisebb pedig apánknál van, Kánaán
földjén. 33 Az az ember, annak a földnek az ura, erre azt mondta nekünk: `Ebből fogom
megítélni, hogy békességesek vagytok-e: egyik testvérteket hagyjátok itt nálam, ti meg
vegyétek a házatoknak szükséges élelmet, menjetek, 34 és hozzátok el hozzám legkisebb
öcséteket! Akkor tudni fogom, hogy nem vagytok kémek, és őt, aki fogságban van,
visszakaphatjátok. Azontúl pedig, amit csak akartok, szabadon vásárolhattok.'«

35 Ezt mondták. Amikor aztán kitöltötték a gabonát, ott találta mindegyik a zsákja
szájában egybekötve a pénzét. Meg is ijedt valamennyi egyaránt. 36 Apjuk, Jákob azonban
így szólt: »Megfosztotok engem minden gyermekemtől: József nincs többé, Simeon
fogságban van, Benjamint is elvinnétek! Rám szakad az összes baj!« 37 Rúben azt felelte
neki: »Az én két fiamat öld meg, ha vissza nem hozom neked! Bízd az én kezemre, és én
visszahozom neked!« 38 Ám ő azt mondta: »Nem megy le veletek a fiam; a testvére meghalt,
ő maradt meg egyedül. Ha valami baja történnék az úton, ősz fejemet bánatával juttatnátok
az alvilágba.«

43 **József testvéreinek második útja Egyiptomba** 1 Közben az éhínség egyre súlyosabb
lett az egész vidéken. 2 Amikor tehát elfogyasztották az élelmet, amelyet Egyiptomból
hoztak, Jákob így szólt a fiaihoz: »Menjetek el ismét, vegyetek nekünk egy kis eleséget!«
3 Júda azt felelte: »Meghagyta nékünk az az ember, és esküvel is megerősítette, hogy `ne
kerüljetek a színem elé, ha el nem hozzátok magatokkal legkisebb öcséteket!' 4 Ha tehát el
akarod őt engedni velünk, akkor elmegyünk ismét, és megvesszük neked, amire szükség
van. 5 Ha azonban nem akarod, nem megyünk, mert az az ember, mint ahogy már sokszor
mondtuk, meghagyta nekünk: `Ne kerüljetek a színem elé legkisebb öcsétek nélkül!'«

6 Izrael azt felelte nekik: »Hogy bajt szerezzetek vele nekem, azért mondtátok el neki,
hogy van még egy öcsétek.« 7 Ám azok azt felelték: »Az az ember kérdezett ki sorban
nemzetségünkről: hogy él-e az apánk, hogy van-e még testvérünk. Ezért feleltünk mi neki
annak megfelelően, amit kérdezett. Tudhattuk-e, hogy azt fogja mondani: `Hozzátok el
magatokkal öcséteket?'«

8 Júda ekkor így szólt az apjához, Izraelhez: »Engedd el velem a gyermeket, hadd
menjünk, hogy életben maradhassunk, és meg ne haljunk, mi és a gyermekeink! 9 Felelek én
a gyermekért: az én kezemből kérd őt számon! Ha vissza nem hozom és vissza nem adom
neked, bűnös legyek előtted minden időre! 10 Ha ez a huzavona közbe nem jön, már kétszer
is visszajöttünk volna!«

11 Izrael, az apjuk azt mondta erre nekik: »Ha így kell lennie, tegyétek hát meg, amit
akartok! Tegyetek edényeitekbe e föld legkiválóbb gyümölcseiből, s vigyétek el ajándékul
annak az embernek: egy kis gyantát és mézet, szóraxot, mirhazsengét, terebintdiót és
mandulát! 12 Pénzt meg kétannyit vigyetek magatokkal! Azt is vigyétek vissza, amit a
zsákotokban találtatok, hátha tévedés történt! 13 Aztán vigyétek öcséteket is, és menjetek el
ahhoz az emberhez! 14 Az én mindenható Istenem pedig tegye őt könyörületessé hozzátok,

hogy visszabocsássa veletek fogságban levő testvéreteket, és ezt a Benjamint is. Én magam meg így maradok, elárvultan, gyermek nélkül!«

15 Fogták erre a férfiak az ajándékot, a kétszerannyi pénzt és Benjamint, lementek Egyiptomba, és József elé álltak. 16 Amikor József meglátta őket és velük Benjamint, megparancsolta háza felügyelőjének: »Vezesd be ezeket az embereket a házba, aztán vágj állatot, és készíts lakomát, mert velem fognak enni délben!« 17 Az teljesítette a parancsot, és bevezette a férfiakat József házába.

18 Azok pedig megrettentek ott, és azt mondták egymásnak: »Bizonyosan a pénz miatt hoztak be minket ide, amelyet a múltkor visszavittünk zsákjainkban, hogy hamis vád alapja legyen, és erőszakos módon rabszolgaságra vessenek minket is, szamarainkat is.« 19 Azért még az ajtóban a ház felügyelője elé járultak, 20 és azt mondták: »Kérünk, uram, hallgass meg minket! A múltkor egyszer itt voltunk már eleséget venni. 21 A vásárlás után, amikor a szállásra értünk, kinyitottuk zsákjainkat, és a pénzt a zsákok szájában találtuk. Most súlyban visszahoztuk azt, 22 sőt más pénzt is hoztunk, hogy vegyünk, amire szükségünk van. Nem tudjuk, ki tette azt a zsákjainkba!«

23 Ám az így felelt: »Béke veletek, ne féljetek! Istenetek és atyátok Istene adta nektek azt a kincset zsákjaitokba. A pénzt ugyanis, amit nekem adtatok, én igazolom.« Aztán kivezette hozzájuk Simeont, 24 és bevitte őket a házba. Vizet hozott, hogy mossák meg a lábukat, és abrakot adott szamaraiknak. 25 Ők pedig előkészítették az ajándékot, mire József délben megjön; hallották ugyanis, hogy ott fognak enni.

26 Amikor aztán József hazatért, elé rakták az ajándékot, amelyet a kezükben hoztak, és földre borultak előtte. 27 Erre ő kegyesen köszöntötte őket, és megkérdezte tőlük: »Egészséges-e a ti idős atyátok, akiről beszéltetek nekem? Él-e még?« 28 Ők azt felelték: »Egészséges a szolgád, a mi atyánk: még életben van.« Azzal meghajtották magukat, és leborultak előtte.

29 Amikor József felemelte szemét és meglátta Benjamint, az ő édes testvérét, így szólt: »Ez a ti legkisebb öcsétek, akiről beszéltetek nekem?« Aztán pedig azt mondta: »Fiam, legyen kegyes Isten irántad!« 30 Aztán elsietett, mert megindult a szíve az öccse miatt, és kicsordultak a könnyei. Bement tehát a belső szobába, és sírt.

31 Aztán megmosta az arcát, erőt vett magán, ismét kijött, és így szólt: »Adjátok fel az étkeket!« 32 Miután feltátaltak, külön Józsefnek, külön a testvéreinek, és külön az egyiptomiaknak, akik ott ettek – az egyiptomiaknak ugyanis nem szabad a héberekkel együtt enniük, ők az ilyen lakomát tisztátalannak tartják –, 33 leültették őket előtte: az elsőszülöttet rangja szerint, és a legfiatalabbikat is a maga kora szerint. Ezen ők nagyon elcsodálkoztak. 34 Mindegyikük elvette a részét, amelyet tőle kapott – Benjaminnak akkora rész jutott, hogy ötször nagyobb volt, mint a többieké –, aztán ittak, és megrészegedtek vele együtt.

44 1 József ezután megparancsolta a háza felügyelőjének: »Töltsd meg zsákjaikat gabonával, amennyi csak fér beléjük, s tedd mindegyikük pénzét a zsákja szájába. 2 A legfiatalabbnak a zsákja szájába pedig tedd be az ezüstpoharamat, és azt a pénzt, amelyet a gabonáért adott!« Úgy is történt.

3 Hajnalhasadtakor aztán elbocsátották őket szamaraikkal együtt. 4 Amikor kiértek a városból és haladtak egy keveset, József hívatta háza felügyelőjét, és azt mondta neki: »Kelj fel, menj azok után a férfiak után, és ha utolérted őket, mondd nekik: Miért fizettetek rosszal a jóért? 5 Az a pohár, amelyet elloptatok, uram ivópohara, abból szokott jósolni! Nagyon nagy gonoszságot műveltetek!«

6 Az úgy tett, ahogy József megparancsolta, és amikor utolérte őket, az utasítás szerint beszélt hozzájuk. 7 Ők azt felelték: »Miért mondja ezt a mi urunk, mintha szolgáid ekkora

vétket követtek volna el? 8 Azt a pénzt, amit a zsákjaink szájában találtunk, Kánaán földjéről
visszahoztuk neked: hogyan loptunk volna tehát aranyat vagy ezüstöt urad házából? 9 Ha
szolgáid közül bárkinél előkerül, amit keresel, az haljon meg, mi pedig rabszolgái leszünk
urunknak!«

10 Ő azt mondta nekik: »Legyen, ahogy állítjátok! De ha bárkinél előkerül, az
rabszolgám lesz, ti pedig sértetlenek maradtok.« 11 Erre mindegyik sietve lerakta zsákját a
földre, és kinyitotta. 12 Ő végigkutatta mindegyiket, a legnagyobbtól kezdve a legkisebbig,
és Benjamin zsákjában megtalálta a poharat.

13 Erre megszaggatták ruháikat, újra felrakodtak a szamarakra, és visszatértek a
városba. 14 Júda a testvéreivel együtt bement Józsefhez – ő ugyanis még nem távozott el
arról a helyről –, és mindnyájan a földre vetették magukat előtte. 15 Ő azt mondta nekik:
»Miért tettétek ezt? Nem tudjátok, hogy nincs hozzám hasonló a jósolás tudományában?«
16 Júda azt válaszolta neki: »Mit feleljünk uramnak, mit szóljunk, vagy mit hozhatnánk fel
mentségünkre? Isten feltárta szolgáid vétségét. Íme, mindannyian rabszolgái vagyunk
uramnak: mi is, és az is, akinél megkerült a pohár!« 17 József azt felelte: »Távol álljon
tőlem, hogy így cselekedjek! Aki a poharat ellopta, az legyen a rabszolgám, ti pedig
menjetek szabadon atyátokhoz!«

18 Júda ekkor közelebb járult és bizakodva így szólt: »Kérlek, uram, hadd szóljon
szolgád egy szót a füledbe, és ne haragudj meg szolgádra, hiszen olyan vagy, mint a fáraó!
19 Az én uram a múltkor azt kérdezte szolgáitól: `Van-e atyátok vagy testvéretek?' 20 Mi azt
feleltük uramnak: Van egy idős apánk és egy kisöcsénk, aki az ő öregségében született. Az
édes testvére meghalt, így egyedül ő maradt meg anyjától, és az apja igen szereti. 21 Ekkor te
azt mondtad szolgáidnak: `Hozzátok el hozzám, hadd lássam őt!' 22 Mi kijelentettük
uramnak: Nem hagyhatja el az a gyermek az apját, mert ha elhagyja, meghal az apja. 23 Te
azonban azt mondtad szolgáidnak: `Ha el nem jön veletek legkisebb öcsétek, ne kerüljetek
többé a színem elé!'

24 Amikor tehát felmentünk szolgádhoz, az apánkhoz, elbeszéltünk neki mindent, amit
uram mondott. 25 Amikor aztán azt mondta apánk: `Menjetek el ismét, és vegyetek egy kis
gabonát nekünk,' 26 mi azt mondtuk neki: Nem mehetünk. Ha eljön velünk legkisebb öcsénk,
vele együtt elmegyünk. Mert ha ő nem lesz velünk, nem merünk annak az embernek a színe
elé kerülni. 27 Erre ő azt felelte: `Tudjátok, hogy csak kettőt szült nekem ez a feleségem.
28 Az egyik elment tőlem, és így szóltam: Fenevad falta fel! És mindeddig nem került elő.
29 Ha ezt is elviszitek, és valami éri az úton, ősz fejemet bánatával juttatjátok az alvilágba.'

30 Ha tehát én most elmegyek szolgádhoz, az apánkhoz, és hiányzik a fiú – mivel az ő
lelke ennek a lelkén csüng –, 31 amikor meglátja, hogy nincs velünk, meghal, és ősz fejét
bánatával juttatják szolgáid az alvilágba. 32 A gyermek helyett hadd legyek én a rabszolgád,
aki kezességet vállaltam apámnál ezekkel a szavakkal: Ha vissza nem hozom, bűnös legyek
atyám előtt minden időre!

33 Hadd maradjak tehát én, a te szolgád, a gyermek helyett uram szolgálatában, a
gyermek pedig hadd menjen fel testvéreivel! 34 Úgysem tudnék visszatérni apámhoz e
gyermek nélkül, hogy ne legyek tanúja a bajnak, amely alatt összeroskad az apám!«

45 1 József nem tudta tovább tartóztatni magát, noha sokan álltak körülötte.
Felkiáltott: »Menjen ki mindenki!« Senki más nem volt vele, amikor felfedte kilétét
testvérei előtt. 2 Aztán hangos sírásra fakadt – úgyhogy meghallották az egyiptomiak, és a
fáraó egész háza – 3 és így szólt testvéreihez: »Én vagyok József! Él-e még az atyám?«
Testvérei nagy félelmükben a rémülettől felelni sem tudtak. 4 Ő azonban szelíden szólt
hozzájuk: »Gyertek ide hozzám!« Amikor aztán közelebb jöttek, azt mondta nekik: »Én
vagyok József, a testvéretek, akit eladtatok Egyiptomba. 5 Ne féljetek, és ne is

szörnyülködjetek azon, hogy eladtatok engem ebbe az országba! Hiszen a ti
megmentésetekre küldött engem Isten előttetek Egyiptomba. 6 Két esztendeje ugyanis, hogy
elkezdődött az éhség ezen a földön, és még öt olyan esztendő van hátra, amelyben sem
szántani, sem aratni nem lehet. 7 Előre küldött tehát engem Isten, hogy megtartson a földön
titeket, és életeteket nagy szabadítással. 8 Nem a ti elhatározásotok, hanem Isten akarata
küldött engem ide. Ő tett engem szinte a fáraó atyjává, egész házának urává, és Egyiptom
egész földjének fejedelmévé.

9 Siessetek, menjetek fel atyámhoz, és mondjátok neki: »Ezt üzeni a fiad, József: Isten
Egyiptom egész földjének urává tett engem! Ne késlekedj, gyere le hozzám! 10 Gósen
földjén fogsz majd lakni, a közelemben leszel, te és a fiaid, s fiaidnak fiai, juhaid és
marháid, és mindened, amid van. 11 Én pedig ellátlak ott élelemmel – mert még öt esztendő
van hátra az éhínségből –, hogy el ne vessz házad népével és mindeneddel együtt, amid van!
12 Íme, saját szemetek és testvérem, Benjamin szeme látja, hogy én beszélek hozzátok.
13 Mondjátok el atyámnak minden dicsőségemet, és mindazt, amit Egyiptomban láttatok!
Siessetek, hozzátok el hozzám!«

14 Azután Benjaminnak, az öccsének a nyakába borult, megölelte, és sírt. Ugyanúgy
sírt Benjamin is a nyakába borulva. 15 Majd a többi testvérét is megcsókolta József, átölelte
őket és sírt. Erre aztán szóba mertek állni vele.

16 Amikor tudomást szereztek erről, a szokásos szóbeszéd által elterjedt a király
udvarában: »Eljöttek József testvérei!« Örült neki a fáraó, és egész házanépe. 17 Sőt,
meghagyta Józsefnek, hogy parancsolja meg testvéreinek: »Rakodjatok fel a teherhordó
állataitokra, menjetek el Kánaán földjére, 18 és hozzátok el onnan atyátokat és
rokonságotokat, és jöjjetek el hozzám! Nektek adom Egyiptom minden javát, úgyhogy majd
ennek a földnek a javából éltek. 19 Parancsold meg azt is: vigyetek magatokkal szekereket
Egyiptom földjéről, hogy elhozhassátok gyermekeiteket és feleségeiteket! Hozzátok atyá-
tokat, és siessetek, gyertek minél előbb! 20 Ne sajnáljatok semmit a holmitokból, mert
Egyiptomnak minden java a tiétek lesz!«

21 Úgy is tettek Izrael fiai, ahogy parancsolták nekik. József pedig a fáraó parancsa
szerint szekereket adott nekik, és ennivalót az útra. 22 Hozatott mindegyiküknek két-két rend
ruhát is, Benjaminnak pedig háromszáz ezüstöt és öt drága ruhát adott. 23 Apjának is küldött
tíz szamarat, amelyek Egyiptom mindenféle javaiból vittek, és ugyanannyi nőstény
szamarat, megrakva gabonával és útravaló kenyérrel. 24 Aztán elbocsátotta testvéreit.
Amikor elindultak, azt mondta nekik: »Ne veszekedjetek az úton!«

25 Azok felmentek Egyiptomból, eljutottak Kánaán földjére apjukhoz, Jákobhoz, 26 és
elmondták neki: »József él, és ő uralkodik Egyiptom egész földjén!« Apjuk szíve azonban
hideg maradt, mert nem hitt nekik. 27 De amikor elbeszélték József minden szavát, amit
mondott nekik, és látta a szekereket, s mindazt, amit küldött, hogy elvigyék őt, feléledt a
lelke, 28 és így szólt: »Elég nekem, ha József fiam még él! Elmegyek, hadd lássam, mielőtt
meghalok!«

46 **Jákob családja Egyiptomban** 1 El is indult Izrael mindenével, amije volt. Amikor
eljutott Beersebába, ott áldozati állatokat vágott atyja, Izsák Istenének. 2 Hallotta, hogy Isten
szólítja őt éjszakai látomásban, és azt mondja neki: »Jákob, Jákob!« Ő így felelt: »Itt
vagyok!« 3 Isten azt mondta neki: »Én vagyok Isten, atyád Istene! Ne félj, csak menj le
Egyiptomba, mert ott nagy nemzetté teszlek téged! 4 Lemegyek oda veled, és amikor majd
visszatérsz, felhozlak onnan. József fogja lezárni a szemedet saját kezével.«

5 Fölkerekedett erre Jákob Beersebából. Fiai feltették őt gyermekeikkel és fe-
leségeikkel együtt azokra a szekerekre, amelyeket a fáraó küldött, hogy elhozzák rajtuk az

idős embert 6 és mindenét, amit Kánaán földjén szerzett. El is jutott Egyiptomba Jákob
minden utódával: 7 fiaival, unokáival, lányaival és egész nemzetségével együtt.

8 Izrael fiainak neve, akik vele és gyermekeikkel Egyiptomba bementek, a következő
volt.

Az elsőszülött Rúben. 9 Rúben fiai: Hénok, Fállu, Ezron és Kármi.

10 Simeon fiai: Jámuel, Jámin, Áhod, Jákin, Szohár és Saul, a kánaáni asszony fia.

11 Lévi fiai: Gerson, Kaát és Merári.

12 Júda fiai: Her, Onán, Sela, Fáresz és Zára. Her és Onán azonban meghalt Kánaán
földjén. Fáresznek ezek a fiai születtek: Ezron és Hámul.

13 Isszakár fiai: Tóla, Fúa, Jasúb és Semron.

14 Zebulon fiai: Száred, Élon és Jáhelél.

15 Ezek Lea fiai, akiket Paddan-Arámban szült, éppúgy, mint Dínát, a lányát. Fiainak
és lányainak száma összesen harminchárom.

16 Gád fiai: Széfion, Hággi, Súni, Eszebon, Heri, Árodi és Áreli.

17 Áser fiai: Jimna, Jisva, Jisvi és Béria, a nővérük pedig Sára. Béria fiai: Héber és
Melkiel.

18 Ezek Zilpának a fiai, akit Lábán adott Leának, a lányának. Ezeket szülte ő
Jákobnak: tizenhat személyt.

19 Ráchelnek, Jákob feleségének a fiai: József és Benjamin. 20 Józsefnek Egyiptom
földjén ezek a fiai születtek, ezeket szülte neki Ászenet, Putifárnak, a heliopoliszi papnak a
lánya: Manassze és Efraim.

21 Benjamin fiai: Bela, Bekor, Ásbel, Gera, Námán, Ehi, Rós, Mofím, Ofím és Áred.

22 Ezek Ráchel fiai, ezeket szülte Jákobnak; összesen tizennégy személy.

23 Dán fia: Húsim.

24 Naftali fiai: Jásziel, Gúni, Jeszer és Sillem.

25 Ezek Bilha fiai, akit Lábán adott Ráchelnek, a lányának. Ezeket szülte ő Jákobnak;
összesen hét személy.

26 Azok száma tehát, akik Jákobbal Egyiptomba bementek, és az ő ágyékából
származtak, fiainak feleségein kívül, összesen hatvanhat. 27 Ezenkívül József fiai, akik neki
Egyiptom földjén születtek: két személy. Jákob házanépének létszáma tehát, amely
Egyiptomba bement, összesen hetven volt.

28 Júdát közben előre küldte Józsefhez, hogy mondja meg neki, jöjjön elé Gósenbe.
29 Amikor aztán Gósen földjére érkezett, József befogatott szekerébe, és felment apja elé
Gósenbe. Amikor meglátta, a nyakába borult, átölelte. és hosszan sírt. 30 Izrael ekkor azt
mondta Józsefnek: »Mostmár örömest halok meg, mert láttam arcodat, és életben hagylak itt
téged.«

31 Erre ő így szólt testvéreihez és apja egész házához: »Felmegyek, jelentem a
fáraónak, és megmondom neki: Testvéreim és atyám házanépe, akik Kánaán földjén voltak,
eljöttek hozzám. 32 Juhpásztorok azok az emberek, és nyájak tenyésztésével foglalkoznak.
Juhaikat és marháikat, s mindenüket, amijük csak volt, elhozták magukkal. 33 Ha aztán majd
ő hívat titeket, és megkérdezi: `Mi a foglalkozásotok?' 34 feleljétek azt: `Pásztoremberek
vagyunk mi, szolgáid, ifjúságunktól kezdve a mai napig, mi is, mint atyáink.' Ezt kell
mondanotok, hogy Gósen földjén lakhassatok, mert az egyiptomiak minden juhpásztort
utálnak.«

47 1 Bement tehát József, és jelentette a fáraónak: »Atyám és testvéreim, juhaik és

marháik, és mindenük, amijük van, eljöttek Kánaán földjéről, s most Gósen földjén állnak.«
2 Maga mellé vett ötöt a testvérei közül, és odaállította a király elé. 3 Az megkérdezte őket:
»Mi a foglalkozásotok?« Ők azt felelték: »Juhpásztorok vagyunk mi, szolgáid is, mint
atyáink.« 4 Aztán elmondták a fáraónak: »Eljöttünk, hogy egy darabig földeden
tartózkodjunk, mert nincs füve szolgáid nyájainak, mivel elhatalmasodott az éhség Kánaán
földjén. Arra kérünk tehát, engedd meg, hogy mi, szolgáid, itt lehessünk Gósen földjén.«

5 A király erre azt mondta Józsefnek: »Atyád és testvéreid eljöttek hozzád. 6 Előtted
van Egyiptom földje: telepítsd le őket a legjobb helyen, és add nekik Gósen földjét. Ha
pedig tudsz közöttük ügyes férfiakat, tedd meg őket jószágaim felügyelőivé!«

7 Ezután József bevitte apját is a királyhoz. Eléje állította, és ő megáldotta a fáraót.
8 Amikor az megkérdezte tőle: »Hány esztendős vagy?« – 9 ő azt felelte: »Vándorlásom
ideje százharminc esztendő, kevés és mostoha, és nem érte el atyáim vándorlásának idejét.«
10 Aztán megáldotta a királyt, és elment.

11 József pedig birtokot adott apjának és testvéreinek Egyiptomban, az ország legjobb
helyén, Rámszeszben, amint a fáraó megparancsolta, 12 és gondoskodott róluk, s atyja egész
házáról, ellátva mindannyiukat élelemmel.

József intézkedései Egyiptomban 13 Nem volt ugyanis kenyér sehol a föld kerekségén,
és az éhség ránehezedett a földre, főként Egyiptomra és Kánaánra. 14 Össze is szedett
ezekből minden pénzt az eladott gabona fejében, és bevitte a király kincstárába.

15 Amikor aztán a vásárlóknak elfogyott a pénzük, egész Egyiptom Józsefhez ment, és
így szólt: »Adj nekünk kenyeret! Miért haljunk meg a szemed előtt pénz hiányában!« 16 Ő
azt felelte nekik: »Hozzátok el jószágaitokat, azokért adok én nektek élelmet, ha pénzetek
nincsen!« 17 Amikor elhozták, adott nekik élelmet a lovakért, a juhokért, a marhákért és a
szamarakért. Ellátta őket abban az esztendőben is, cserébe a jószágaikért.

18 A következő esztendőben ismét elmentek hozzá, és azt mondták neki: »Nem
titkoljuk el urunk elől, hogy elfogyott a pénzünk, és elfogyott a jószágunk is. Az sem titok
előtted, hogy testünkön és földünkön kívül semmink sincsen. 19 Miért haljunk meg tehát
szemed láttára? Hadd legyünk a tieid: mi magunk is, a földünk is. Végy meg minket és
földünket a király szolgálatára, csak adj vetőmagot, nehogy elpusztuljanak a föld művelői,
és sivataggá váljék!«

20 Megvette tehát József Egyiptom egész földjét – mert mindenki eladta birtokát a
nagy éhínség miatt –, és a fáraó tulajdonává tette azt, 21 és minden népét szolgaságba vetette,
Egyiptom egyik határától a másik határáig. 22 Csak a papok földjét nem vette meg, amelyet a
király adott nekik. Ők ugyanis meghatározott élelmet is kaptak az állami raktárakból, így
nem kellett eladniuk birtokaikat.

23 József ekkor azt mondta a népnek: »Íme, amint látjátok, ti magatok is, a földetek is
a fáraó tulajdona. Vigyétek a magot, és vessétek be a földeket, 24 hogy legyen gabonátok!
Egy ötödrészt be kell szolgáltatnotok a királynak, a többi négyet nektek hagyom vetésre és
házatok népének s gyermekeiteknek élelmére!« 25 Azok azt felelték: »A te kezed műve,
hogy megmenekültünk! Csak tekintsen ránk urunk, és mi örömest leszünk rabszolgái a
királynak.«

26 Attól az időtől kezdve mind a mai napig Egyiptom egész földjén egy ötödrész a
királynak jár – s ez József óta mintegy törvénnyé vált –, kivéve a papi földet, amely mentes
volt ettől a kötelességtől.

Jákob utolsó kívánsága 27 Izrael letelepedett tehát Egyiptomban, azaz Gósen földjén,
és elfoglalta azt. Gyarapodott, és nagyon megsokasodott. 28 Tizenhét esztendeig élt Jákob

Egyiptom földjén. Életének napjai összesen száznegyvenhét esztendőt tettek ki.

29 Amikor aztán látta, hogy közeledik halálának napja, magához hívatta fiát, Józsefet,
és így szólt hozzá: »Ha kegyelmet találtam szemedben, tedd kezedet ágyékom alá, és
cselekedj velem irgalmasságot és hűséget: ne temess el engem Egyiptomban. 30 Hadd
nyugodjak atyáim mellett! Vigyél ki tehát majd engem erről a földről, és temess őseim
sírjába!« József azt felelte neki: »Megteszem, amit parancsoltál!« 31 Erre ő azt mondta:
»Akkor esküdj is meg nekem!« Ő pedig megesküdött. Erre Izrael imádta Istent, az ágy
fejére borulva.

48 1 Miután ezek megtörténtek, jelentették Józsefnek, hogy beteg az apja. Erre
magához vette két fiát, Manasszét és Efraimot. 2 Amikor megmondták az idős embernek:
»Íme, a fiad, József eljött hozzád« – összeszedte erejét, és kiült az ágy szélére. 3 Amikor
bement hozzá, azt mondta neki: »A mindenható Isten megjelent nekem Lúzában, amely
Kánaán földjén van, és megáldott engem. 4 Azt mondta: `Megszaporítalak és
megsokasítalak, és népek seregévé teszlek. Neked és utódaidnak adom majd ezt a földet
örökös birtokul.' 5 Azért tehát a két fiad, aki neked Egyiptomban született, mielőtt idejöttem
hozzád, legyen az enyém: Efraimot és Manasszét számítsák éppúgy az enyémnek, mint akár
Rúbent és Simeont. 6 A többiek azonban, akiket utánuk nemzel, a tieid legyenek, és
testvéreik nevét viseljék birtokaikban. 7 Amikor ugyanis visszatértem Paddanból, Ráchel, a
te anyád, meghalt az úton, Kánaán földjén. Efratához közeledtem akkor, és eltemettem őt az
efratai – másik nevén a betlehemi – út mentén.«

8 Amikor Izrael meglátta József fiait, megkérdezte tőle: »Kik ezek?« 9 Ő így felelt: »A
fiaim, akiket itt adott nekem Isten.« Azt mondta erre: »Vezesd csak őket ide hozzám, hadd
áldjam meg őket!« – 10 Elhomályosodott ugyanis Izrael szeme a késő öregségtől, így nem
látott tisztán. – Odavitte tehát hozzá őket, ő pedig megcsókolta és megölelte őket. 11 Aztán
ezt mondta a fiának: »Nem fosztottak meg látásodtól, sőt Isten még utódodat is megmutatta
nekem!« 12 József erre elvette őket az apja öléből, és földig borult. 13 Aztán Efraimot a maga
jobbjára, azaz Izrael balkeze elé, Manasszét meg a maga baljára, azaz apjának jobb keze elé
állította, és mindkettőjüket odavezette hozzá. 14 Erre ő kinyújtotta jobbkezét, és Efraimnak,
a fiatalabb testvérnek a fejére tette, a balkezét pedig Manasszénak, az idősebbnek a fejére,
kezeit keresztbe téve. 15 Aztán megáldotta Jákob Józsefet ezekkel a szavakkal:

»Isten, akinek színe előtt
jártak atyáim, Ábrahám és Izsák,
Isten, aki pásztorom volt
ifjúságomtól kezdve mind a mai napig,
16 az angyal, aki megszabadított engem minden bajtól,
áldja meg ezeket a gyermekeket,
szálljon át rájuk az én nevem,
atyáimnak, Ábrahámnak és Izsáknak a neve,
és növekedjenek sokasággá a földön!«

17 Amikor azonban József látta, hogy apja Efraim fejére tette a jobb kezét, rosszul
esett ez neki. Megfogta tehát apja kezét, le akarta venni Efraim fejéről, és áttenni Manassze
fejére. 18 Közben azt mondta apjának: »Nem jó ez így, atyám, mert ez az elsőszülött, ennek
a fejére tedd a jobbkezedet!« 19 Ő azonban ellenállt neki, és azt mondta: »Tudom, fiam,
tudom! Ez is több néppé lesz, meg is sokasodik, de a kisebb testvére nagyobb lesz nála, s
annak utódja sok nemzetté növekszik.« 20 Aztán megáldotta őket, és azt mondta: »Tebenned
nyerjen áldást Izrael! Hadd mondják:

`Úgy cselekedjék veled Isten,
mint Efraimmal és mint Manasszéval!'«

Efraimot tehát Manassze elé helyezte. 21 Józsefnek, a fiának pedig azt mondta: »Íme,
én meghalok, de Isten veletek lesz, és visszavisz titeket atyáitok földjére. 22 Adok neked ott
egy részt a testvéreidén kívül: azt, amelyet kardommal és íjammal vettem el az amoriták
kezéből.«

49 **Jákob áldása** 1 Jákob azután hívatta a fiait. Azt mondta nekik: »Gyűljetek össze,
hadd adjam tudtotokra, mi vár rátok a távoli napokban!
2 Gyűljetek össze, s halljátok, Jákob fiai,
halljátok atyátokat, Izraelt!
3 Rúben, elsőszülöttem,
te erőm és erősségem kezdete:
a méltóságból elsőbbség,
a hatalomból nagyobb rész illetne!
4 De kicsaptál, mint a víz!
Nem lesz elsőbbséged,
mert atyád fekhelyére léptél,
és ágyamat beszennyezted.
5 Simeon és Lévi: testvérek ők,
fegyvereik az erőszak edényei.
6 Tanácsukba a lelkem ne menjen,
gyülekezetükben dicsőségem ne legyen,
mert férfit gyilkoltak dühükben,
bikákat erőtlenné tettek önkényükben!
7 Átkozott a dühük, mert nyakas,
és a haragjuk, mert kemény.
Elosztom őket Jákobban,
és szétszórom őket Izraelben.
8 Júda: téged dicsőítenek majd testvéreid;
ellenségeid nyakán lesz a kezed,
és atyád fiai meghajolnak előtted.
9 Júda fiatal oroszlán,
zsákmányért indulsz, fiam,
s megpihenve lefekszel, mint az oroszlán,
mint a nőstény oroszlán – ki merné felkelteni?
10 El nem vétetik a fejedelmi pálca Júdától,
sem a vezér botja az ő térdei közül,
míg el nem jön az, akié az,
akinek a népek engedelmeskednek.
11 Szőlőtőhöz köti csikaját,
az indához a szamara vemhét.
Borban mossa ruháját,
és szőlő vérében a palástját.
12 Szeme feketébb a bornál,
s a foga fehérebb a tejnél.
13 Zebulon a tenger partján lakik,
hajók kikötőjénél, és elér egész Szidonig.
14 Isszakár mint erős szamár
hever a karámok között.
15 Látja, hogy jó a nyugalom,

és hogy a földje kiváló.
Vállát tehát teher alá hajtja
s lesz belőle adózó szolga.
16 Dán igazságot szolgáltat népének,
mint bármely törzse Izraelnek.
17 Kígyó lesz Dán az úton,
vipera az ösvényen,
amely megmarja a ló patáját,
hogy lovasával hanyatt essék.
18 A te szabadításodra várakozom, Uram!
19 Gád ellen rablók támadnak,
de harcra készen ő követi nyomukat.
20 Áser kenyere kövér,
királyoknak adhatna csemegét!
21 Naftali iramló szarvas,
viseli szép szarvait.
22 Gyümölcsöző fa József,
gyümölcstermő fa a forrás felett,
ágai áthajolnak a falon.
23 Megkeserítették azonban, és belekötöttek,
ellene fordultak a dárdavetők.
24 Ám összetört az íjuk,
s karjuk inai szétszakadtak
Jákob Hatalmasának keze által,
Izrael Pásztorának, Kövének neve által.
25 Atyád Istene segítőd lesz,
s a Mindenható meg fog áldani téged
az ég áldásaival onnan felülről,
és a lent fekvő mélység áldásaival,
a mell és az anyaméh áldásaival.
26 Atyád áldásai erősebbek
az örök hegyek áldásainál,
az ősi halmok kívánságánál!
Szálljanak József fejére,
testvérei nazírjának homlokára!
27 Benjamin ragadozó farkas:
reggel prédát eszik,
este pedig zsákmányt osztogat.«

Jákob halála és temetése 28 Ezek Izrael törzsei, mind a tizenketten. Ezt mondta nekik apjuk, és megáldotta őket, mindegyiket a neki szóló áldással.

29 Aztán megparancsolta nekik: »Én immár népemhez térek. Temessetek engem atyáimhoz a Makpéla barlangba, amely a hetita Efron mezején van, 30 Mamréval szemben, Kánaán földjén, amelyet Ábrahám vett meg a hetita Efrontól, a mezővel együtt, temetőbirtokul. 31 Ott temették el őt, és a feleségét, Sárát. Ott temették el Izsákot is a feleségével, Rebekkával együtt, és ott fekszik eltemetve Lea is.«

32 Amikor aztán befejezte parancsait, amelyeket fiainak adott, felhúzta lábát az ágyra, meghalt, és népéhez tért.

50 1 József ráborult apja arcára, siratta és csókolgatta őt. 2 Aztán megparancsolta
rabszolgáinak, az orvosoknak, hogy balzsamozzák be apját. 3 Mialatt azok a parancsot
teljesítették, elmúlt negyven nap, mert így szokott az lenni a holttestek bebalzsamozásánál.
Egyiptom siratta őt hetven napig.

4 Amikor letelt a siratás ideje, így szólt József a fáraó házanépéhez: »Ha kegyelmet
találtam előttetek, mondjátok meg a fáraónak, 5 hogy apám megesketett engem: `Íme, én
meghalok. Temess engem az én síromba, amelyet Kánaán földjén ástam meg magamnak!'
Hadd menjek fel tehát, hadd temessem el atyámat, aztán majd visszatérek!« 6 A fáraó azt
üzente neki: »Menj csak fel, és temesd el atyádat, amint megesketett!«

7 Felment tehát, és vele ment a fáraó összes szolgája, házának vénei és Egyiptom
földjének összes nagyja, 8 valamint József házanépe és testvérei. Csak a gyermekek, a
nyájak és a csordák nem, ezeket Gósen földjén hagyták. 9 Szekerek és lovasok is voltak a
kíséretében, így nem volt kicsi a tábor. 10 Amikor aztán eljutottak Átád szérűjéhez, amely a
Jordánon túl fekszik, ott nagy és keserves siránkozással gyászszertartást tartottak. Hét napot
töltöttek el ezzel. 11 Amikor Kánaán földjének lakosai látták ezt, így szóltak: »Nagy gyászuk
van az egyiptomiaknak!« Azt a helyet elnevezték tehát Egyiptom gyászának.

12 Jákob fiai úgy tettek tehát, ahogy apjuk megparancsolta nekik: 13 elvitték őt Kánaán
földjére, és eltemették a Makpéla barlangba, amelyet Ábrahám vett meg a mezővel együtt a
hetita Efrontól, temetőbirtokul, Mamréval szemben.

József utolsó évei és halála 14 Miután apját eltemette, József visszatért Egyiptomba
testvéreivel és egész kíséretével együtt.

15 Mivel Jákob meghalt, a testvérei félni kezdtek, és azt mondták egymásnak: »Csak
meg ne emlékezzen arról a bántalomról, amelyet elszenvedett! Nehogy visszafizesse nekünk
mindazt a gonoszságot, amelyet elkövettünk!« 16 Azt üzenték tehát neki: »Atyád meghagyta
nekünk, mielőtt meghalt, 17 hogy az ő szavaival ezt mondjuk neked: `Kérlek, felejtsd el
testvéreid vétkét, a bűnt és a gonoszságot, amelyet ellened elkövettek!' Mi magunk is
kérünk, bocsásd meg ezt a gonoszságot azoknak, akik szolgái atyád Istenének!« Ennek
hallatára József sírni kezdett. 18 Ezután a testvérei maguk is eléje járultak, és földig borulva
azt mondták: »A szolgáid vagyunk!« 19 Ő azonban ezt felelte: »Ne féljetek! Ellene
szegülhetünk-e Isten akaratának? 20 Ti gonoszat terveltetek ellenem, de Isten jóra fordította
azt, hogy felmagasztaljon engem, amint most látjátok, és sok népet megmentsen. 21 Ne
féljetek, én gondoskodom rólatok és gyermekeitekről.« Megvigasztalta tehát őket, és
barátságosan, szelíden beszélt hozzájuk.

22 Ettől kezdve Egyiptomban lakott apja egész házanépével együtt. Száztíz esztendőt
élt, 23 és meglátta Efraim fiainak harmadik nemzedékét. Manassze fiának, Mákirnak a fiai is
József térdén születtek.

24 Ezek megtörténte után azt mondta testvéreinek: »Halálom után meg fog emlékezni
rólatok Isten, és felvisz titeket erről a földről arra a földre, amelyet esküvel ígért
Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak.« 25 Azután megeskette őket: »Ha majd megemlékezik
rólatok Isten, vigyétek fel magatokkal csontjaimat erről a helyről!« Végül 26 meghalt,
miután száztíz esztendőt ért meg életében. Bebalzsamozták, és koporsóban eltemették
Egyiptomban.

KIVONULÁS KÖNYVE

IZRAEL FIAI EGYIPTOMBAN: 1,1-11,10

1 **Jákob utódai Egyiptomban** 1 Ezek Izrael fiainak nevei, akik Jákobbal Egyiptomba
mentek. Mindegyikük a háza népével együtt ment: 2 Rúben, Simeon, Lévi, Júda, 3 Isszakár,
Zebulon, Benjamin, 4 Dán, Naftali, Gád és Áser. 5 Azoknak a száma tehát, akik Jákob
ágyékából származtak, összesen hetven volt; József azonban már Egyiptomban volt.
6 Amikor aztán meghalt ő, minden testvére és az egész nemzedék, 7 Izrael fiai tovább
szaporodtak, és úgy megsokasodtak, mintha a földből sarjadtak volna. Annyira népesek
lettek, hogy megtelt velük az ország.

8 Közben Egyiptomnak új királya támadt, aki nem ismerte Józsefet. 9 Ez azt mondta
népének: »Íme, Izrael fiainak népe túl számos és túl hatalmas számunkra. 10 Gyertek,
nyomjuk el okosan, hogy ne sokasodjék tovább. Nehogy ellenségeinkhez szegődjön, ha
háború támad ellenünk, ne harcoljon ellenünk, és ki se vonuljon erről a földről!«
11 Munkafelügyelőket rendelt tehát föléjük, hogy nehéz munkával sanyargassák őket.
Raktárvárosokat építettek a fáraónak: Pítomot és Rámszeszt. 12 De minél inkább
nyomorgatták őket, annál inkább sokasodtak és gyarapodtak. 13 Ezért az egyiptomiak
meggyűlölték Izrael fiait, és gyalázatosan megsanyargatták őket. 14 Megkeserítették életüket
az agyag- és téglavetés kemény munkájával, és mindenféle olyan szolgálattal, amellyel a
mezei munkában nyomorgatták őket.

15 Egyiptom királya azután parancsot adott a héberek bábáinak, akik közül az egyiket
Sifrának, a másikat Puának hívták, 16 és megparancsolta nekik: »Amikor a héber
asszonyoknál bábáskodtok, és eljön a szülés ideje, ha fiú az, öljétek meg, ha pedig lány,
hagyjátok életben!« 17 A bábák azonban félték Istent, és nem tették meg amit az egyiptomi
király parancsolt nekik, hanem életben hagyták a fiúgyermekeket. 18 Magához hívatta erre
őket a király, és kérdőre vonta őket: »Miért hagytátok életben a fiúgyermekeket?« 19 Azok
azt felelték: »Nem olyanok ám a héber asszonyok, mint az egyiptomiak, hanem életerősek!
Mire mi odaérünk hozzájuk, már megszülnek!« 20 Isten ezért jót tett a bábákkal. A nép pedig
sokasodott, és nagyon megerősödött. 21 Mivel a bábák félték Istent, ő házat épített nekik.

22 Erre egész népének megparancsolta a fáraó: »Ha fiú születik, vessétek mindet a
folyóba, ha lány, hagyjátok mindet életben!«

2 **Mózes ifjúsága** 1 Egy Lévi házából való férfi elment, és feleséget vett a maga
nemzetségéből. 2 Az fogant és fiút szült. Mivel látta, hogy szép, rejtegette három hónapig.
3 Amikor aztán tovább már nem titkolhatta, fogott egy gyékénykosárkát, bekente aszfalttal
és szurokkal, beletette a gyermeket, és kitette a folyó partján levő sás közé. 4 A nénje pedig
messzebb megállt, és figyelte a dolog kimenetelét.

5 A fáraó lánya éppen lement, hogy megfürödjék a folyóban. A szolgálói ezalatt a
folyó partján járkáltak. Amikor a fáraó lánya meglátta a kosárkát a sás között, odaküldte
egyik szolgálóját, elhozatta, 6 és kinyitotta. Amikor látta, hogy egy nyöszörgő gyermek van
benne, megkönyörült rajta, és így szólt: »Ez a héberek gyermekei közül való!« 7 A gyermek
nénje ekkor azt mondta neki: »Akarod-e, hogy elmenjek, és hívjak neked egy héber
asszonyt, hogy szoptassa a gyermeket?« 8 Az így felelt: »Menj!« Elment a lány, és elhívta a
gyermek anyját. 9 A fáraó lánya így szólt hozzá: »Fogd ezt a gyermeket, és szoptasd nekem!
Jutalmadat megadom majd neked!« Az asszony fogta a gyermeket, szoptatta, és amikor
megnőtt, átadta a fáraó lányának. 10 A fáraó lánya fiává fogadta, és elnevezte Mózesnek,
mondván: »Mert a vízből vettem ki.«

11 Azokban a napokban, amikor Mózes már felnőtt, kiment testvéreihez. Látta
sanyargatásukat, és hogy egy egyiptomi ember üti az ő egyik héber testvérét. 12 Ekkor
szétnézett erre is, arra is, és amikor látta, hogy nincs ott senki sem, leütötte az egyiptomit, és

elrejtette a homokban. 13 Másnap ismét kiment, és azt látta, hogy két héber ember civódik.
Azt mondta erre annak, aki jogtalanul cselekedett: »Miért ütöd felebarátodat?« 14 Az így
felelt: »Ki tett téged fejedelemmé és bíróvá fölénk? Talán meg akarsz ölni, ahogy tegnap
megölted az egyiptomit?« Megijedt erre Mózes, és azt mondta: »Hogyan derülhetett ki ez a
dolog?«

Mózes Mádiánban 15 De a fáraó is hallott a dologról, és halálra kerestette Mózest. Erre
ő elmenekült a fáraó színe elől, és Mádián földjén telepedett meg. Elérkezett tehát Mádián
földjére, és leült egy kút mellé. 16 Mádián papjának volt hét lánya, ezek odajöttek vizet
meríteni. Megtöltötték az itatókat, és meg akarták itatni apjuk nyáját. 17 Odajöttek azonban a
pásztorok, és elkergették őket. Felkelt erre Mózes, megvédelmezte a lányokat, és megitatta
juhaikat. 18 Amikor azok visszatértek atyjukhoz, Ráguelhez, az megkérdezte tőlük: »Miért
jöttetek meg hamarabb a szokottnál?« 19 Ők azt felelték: »Egy egyiptomi férfi kiszabadított
minket a pásztorok kezéből, sőt vizet is merített nekünk, és megitatta a juhokat.« 20 Erre ő
megkérdezte: »Hol van ő? Miért engedtétek el azt az embert? Hívjátok meg, hogy egyen
kenyeret!« 21 Mózes ezután úgy döntött, hogy vele fog lakni. A lányát, Cippórát pedig
feleségül vette. 22 Az fiút szült neki, s ő elnevezte Gersámnak, mondván: »Jövevény voltam
idegen földön.«

Mózes meghívása 23 Sok idő múltán meghalt Egyiptom királya. Ekkor Izrael fiai
sóhajtoztak és segítségért kiáltottak a munka miatt. Kiáltásuk felszállt Istenhez a
szolgaságból, 24 ő pedig meghallotta sóhajtozásukat, és megemlékezett arról a szövetségről,
amelyet Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal kötött. 25 Rátekintett az Úr Izrael fiaira, és
megjelent nekik.

3 1 Mózes pedig apósának, Jetrónak, Mádián papjának a juhait legeltette. Egyszer,
amikor behajtotta a nyájat a puszta belsejébe, eljutott Isten hegyéhez, a Hórebhez. 2 Ekkor
megjelent neki az Úr angyala, tűz lángjában egy csipkebokor közepéből. Látta ugyanis,
hogy a csipkebokor lángol, de nem ég el.

3 Erre Mózes így szólt: »Odamegyek, megnézem ezt a különös látványt, miért nem ég
el a csipkebokor!« 4 Amikor az Úr látta, hogy odamegy megnézni, szólította őt Isten a
csipkebokor közepéből, és azt mondta: »Mózes, Mózes!« Ő azt felelte: »Itt vagyok!« 5 Az
Úr ekkor így szólt: »Ne közelíts ide! Oldd le lábadról sarudat, mert a hely, amelyen állsz,
szent föld!« 6 Azután azt mondta: »Én vagyok atyáid Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és
Jákob Istene.« Mózes erre eltakarta az arcát, mert nem mert Istenre nézni.

7 Az Úr ezután azt mondta neki: »Láttam népem nyomorúságát Egyiptomban,
hallottam kiáltását a munkafelügyelők kegyetlensége miatt, 8 és ismerem szenvedését.
Leszálltam tehát, hogy megszabadítsam az egyiptomiak kezéből, és kivezessem arról a
földről egy jó és tágas földre, egy tejjel és mézzel folyó földre, a kánaániak, a hetiták, az
amoriták, a periziták, a hivviták és a jebuziták lakóhelyére. 9 Mert Izrael fiainak kiáltása
felhatolt hozzám, és láttam sanyargatásukat, amellyel az egyiptomiak nyomorgatják őket.
10 Most tehát jöjj, hadd küldjelek a fáraóhoz, hogy kivezesd népemet, Izrael fiait
Egyiptomból!« 11 Mózes erre azt felelte Istennek: »Ki vagyok én, hogy a fáraóhoz menjek,
és kivezessem Izrael fiait Egyiptomból?« 12 Ő azt mondta neki: »Én veled leszek! Ez legyen
a jel számodra, hogy én küldtelek: miután kivezetted népemet Egyiptomból, ezen a hegyen
fogtok szolgálni Istennek!«

13 Mózes azt felelte Istennek: »Íme, elmegyek Izrael fiaihoz, és azt mondom nekik:
Atyáitok Istene küldött engem hozzátok! Ha ők akkor azt kérdezik tőlem: `Mi az ő neve?' –

mit mondjak nekik?« 14 Isten erre azt mondta Mózesnek: »Én vagyok az, `Aki vagyok'.«
Aztán azt mondta: »Ezt mondd Izrael fiainak: Az `Aki van' küldött engem hozzátok!«
15 Azután Isten azt mondta Mózesnek: »Ezt mondd Izrael fiainak: Az Úr, atyáitok Istene,
Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákob Istene küldött engem hozzátok. Ez az én nevem
mindörökké, és ez az én emlékezetem nemzedékről nemzedékre. 16 Menj el, és gyűjtsd
egybe Izrael véneit, és mondd nekik: Az Úr, atyáitok Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és
Jákob Istene megjelent nekem, és azt mondta: Íme, meglátogattalak benneteket, és láttam
mindazt, ami veletek Egyiptomban történt. 17 Elhatároztam, hogy kivezetlek titeket
Egyiptom nyomorúságából a kánaániak, a hetiták, az amoriták, a periziták, a hivviták és a
jebuziták földjére, a tejjel és mézzel folyó földre. 18 Ők hallgatni is fognak szavadra. Aztán
menj be Izrael véneivel Egyiptom királyához, és mondd neki: Találkoztunk az Úrral, a
héberek Istenével. Most elmegyünk háromnapi járásra a pusztába, hogy áldozzunk az
Úrnak, a mi Istenünknek!

19 Ám én tudom, hogy Egyiptom királya nem fogja megengedni, hogy elmenjetek,
csak ha erős kéz kényszeríti. 20 Ki fogom tehát nyújtani a kezem, és megverem Egyiptomot
azokkal a csodáimmal, amelyet közöttük véghezvinni szándékozom, azok miatt aztán majd
elbocsát titeket. 21 Ezt a népet pedig kedvessé teszem az egyiptomiak előtt, úgyhogy amikor
kijöttök, nem jöttök ki üres kézzel. 22 Az asszonyok kölcsön fognak kérni
szomszédasszonyuktól és a lakótársnőjüktől ezüst- és aranyholmikat és ruhákat. Ti pedig
ráadjátok azokat fiaitokra és lányaitokra, s így kifosztjátok Egyiptomot.«

4 1 Mózes azt felelte: »Nem hisznek majd nekem, és nem hallgatnak szavamra! Azt
fogják mondani: `Nem is jelent meg neked az Úr!'« 2 Ezért az Úr azt mondta neki: »Mi az,
amit kezedben tartasz?« Ő azt felelte: »Egy bot.« 3 Az Úr erre azt mondta: »Dobd csak le a
földre!« Ő ledobta, s az kígyóvá változott, úgyhogy Mózes elfutott. 4 Aztán azt mondta neki
az Úr: »Nyújtsd ki a kezedet, és fogd meg a farkát!« Ő kinyújtotta és megfogta, és az bottá
változott a kezében. 5 »Hogy elhiggyék – folytatta –, hogy megjelent neked az Úr, atyáik
Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákob Istene!«

6 Azután az Úr azt mondta: »Dugd csak be a kezedet a kebledbe!« Ő bedugta a
keblébe, és amikor kihúzta, olyan volt a leprától, mint a hó. 7 »Dugd vissza a kezedet
kebledbe!« – mondta azután. Ő visszadugta, és amikor megint kivette, olyan volt, mint a
többi testrésze. – 8 »Ha nem hinnének neked – mondta –, és nem hallgatnának az első jel
szavára, majd hisznek a második jel szavára. 9 Ha pedig e két jelre sem hinnének, és nem
hallgatnának szavadra, végy vizet a folyóból, öntsd szét a szárazon, és amit a folyóból
merítettél, vérré fog változni!«

10 Mózes erre azt mondta: »Kérlek, Uram, nem vagyok én a szavak embere, sem
tegnap, sem tegnapelőtt nem voltam az, sem azelőtt, mielőtt szolgáddal beszéltél volna.
Nehéz ajkú, nehéz beszédű ember vagyok én!« 11 Az Úr azt felelte neki: »Ki teremtett szájat
az embernek, vagy ki tesz némává és süketté, látóvá és vakká? Nem én, az Úr? 12 Menj
tehát, én pedig a száddal leszek, és megtanítalak arra, hogy mit beszélj!« 13 De ő
ellenvetette: »Kérlek, Uram, küldj mást, ha valakit küldeni akarsz!« 14 Megharagudott ezért
az Úr Mózesre, és így szólt: »Tudom, hogy Áron, a te levita bátyád ékesen szóló. Íme, ő
eléd fog jönni, és ha meglát, szívből fog örülni. 15 Beszélj majd vele, add szájába szavaimat,
és én a te száddal és az ő szájával leszek, s megmutatom nektek, mit kell tennetek! 16 Ő
beszél majd helyetted a néphez, ő lesz a te szád, te meg olyan leszel neki, mint az Isten.
17 Vedd kezedbe ezt a botot is, s vidd végbe vele a jeleket!«

Mózes visszatérése Egyiptomba 18 Elment tehát Mózes, és visszatért apósához,

Jetróhoz. Azt mondta neki: »Elmegyek, visszatérek testvéreimhez Egyiptomba, hogy lássam, élnek-e még.« Jetró azt felelte neki: »Menj békességgel!« 19 Az Úr ugyanis ezt
mondta Mózesnek Mádiánban: »Menj, térj vissza Egyiptomba, mert meghaltak mindazok,
akik életedre törtek!« 20 Mózes tehát fogta feleségét és fiait, szamárra ültette őket, és
visszatért Egyiptomba, kezében Isten botjával. 21 Miközben úton volt Egyiptomba, az Úr azt
mondta neki: »Vigyázz, hogy minden csodát, amelyet a kezedbe adtam, véghezvígy a fáraó
előtt! Én azonban megkeményítem az ő szívét, s ő nem fogja elengedni a népet. 22 Mondd
azért majd azt neki: Ezt üzeni az Úr: Izrael elsőszülött fiam nekem. 23 Megmondtam ezért
neked: Engedd el fiamat, hogy szolgáljon nekem, de te nem akartad elengedni! Íme, én
megölöm a te elsőszülött fiadat!«

24 Amikor úton volt, a szálláson eléje állt az Úr, és meg akarta őt ölni. 25 Cippóra
azonban mindjárt fogott egy jó éles követ, körülmetélte a fia előbőrét, aztán megérintette
azzal a lábát, és így szólt: »Vérvőlegényem vagy te nekem!« 26 Alighogy kimondta az
asszony, hogy »Vérvőlegényem vagy a körülmetélés miatt«, az Úr eltávozott tőle.

27 Áronhoz pedig így szólt az Úr: »Menj Mózes elé a pusztába!« Ő elment, Isten
hegyénél találkozott vele, és megcsókolta. 28 Erre Mózes elbeszélte Áronnak az Úr minden
szavát, amellyel őt küldte, és mindazokat a jeleket, amelyeket rendelt. 29 Aztán elmentek
együtt, és összegyűjtötték Izrael fiainak valamennyi vénjét. 30 Áron elmondta mindazokat a
szavakat, amelyeket az Úr Mózesnek mondott, ő pedig véghezvitte a jeleket a nép előtt.
31 Hitt erre a nép, és amikor meghallották, hogy az Úr megemlékezett Izrael fiairól, és
rátekintett nyomorúságukra, meghajoltak és leborultak.

5 **Sikertelen tárgyalások a fáraóval** 1 Ezután Mózes és Áron bementek, és azt mondták
a fáraónak: »Ezt üzeni az Úr, Izrael Istene: Engedd el népemet, hogy áldozzék nekem a
pusztában!« 2 Ám az így felelt: »Ki az az Úr, hogy hallgassak szavára, és elengedjem
Izraelt? Nem ismerem én az Urat, és nem engedem el Izraelt!« 3 Erre ők azt mondták:
»Találkoztunk a héberek Istenével. Most elmegyünk háromnapi útra a pusztába, hogy
áldozzunk az Úrnak, a mi Istenünknek. Különben pestis vagy kard fog sújtani ránk!« 4 Erre
azt mondta nekik Egyiptom királya: »Mózes és Áron, miért vonjátok el a népet munkájától?
Menjetek csak dolgozni!« 5 Aztán így folytatta a fáraó: »Máris túl sok a föld népe!
Láthatjátok, hogy megnövekedett száma. Hát még ha megengeditek, hogy elnyugodjék a
kényszermunkától?«

6 Ezért még aznap megparancsolta a munkafelügyelőknek és a nép elöljáróinak: 7 »Ne
adjatok többé szalmát a népnek a tégla készítéséhez, mint azelőtt! Menjenek ők maguk, és
gyűjtsenek maguknak szalmát! 8 De azért vessétek ki rájuk ugyanazt a téglaszámot, amelyet
ezelőtt készítettek, semmivel se szállítsátok alább! Ráérnek ugyanis, azért lármáznak,
mondván: `Menjünk, és áldozzunk Istenünknek!' 9 El kell nyomni őket a munkával, hogy azt
végezzék, és ne hajoljanak hazug szavakra!«

10 Kimentek tehát a munkafelügyelők és az elöljárók, és azt mondták a népnek: »Ezt
üzeni a fáraó: Nem adok nektek szalmát. 11 Menjetek, szedjetek ott, ahol találtok! A
teljesítményeteket azonban semmivel sem szállítják lejjebb.« 12 Elszéledt erre a nép
Egyiptom egész földjén, hogy szalmát gyűjtsön. 13 A munkafelügyelők pedig csak
hajszolták őket: »Végezzétek el napi munkátokat, mint ahogy azelőtt szoktátok, amikor
kaptátok a szalmát!« 14 A fáraó tisztjei pedig megostoroztatták Izrael fiainak
munkafelügyelőit ezekkel a szavakkal: »Miért nem készítettétek el sem tegnap, sem ma a
téglaszámot, mint azelőtt?«

15 Izrael fiainak elöljárói erre elmentek és a fáraóhoz kiáltottak: »Miért teszel így
szolgáiddal? 16 Szalmát nem adnak nekünk, mégis ugyanannyi téglát követelnek! Minket,

szolgáidat íme, ostoroznak, és népeddel igazságtalanul bánnak!« 17 Ő azonban azt felelte:
»Ráértek henyélni, azért mondjátok: `Menjünk, áldozzunk az Úrnak!' 18 Menjetek csak, és
dolgozzatok! Szalmát nem kaptok, de a szokásos téglaszámot be kell szolgáltatnotok!«
19 Látták ekkor Izrael fiainak elöljárói, hogy bajban vannak, mivel azt mondták nekik:
»Semmivel sem szabad alábbszállítani a napi téglaszámot!«

Mózes panasza és Isten ígérete 20 Amikor kijöttek a fáraótól, találkoztak Mózessel és
Áronnal, akik éppen ott álltak velük szemben. 21 Azt mondták nekik: »Tekintsen rátok az
Úr, és ítéljen felettetek azért, hogy kiállhatatlanná tettétek illatunkat a fáraó és szolgái előtt!
Kardot nyújtottatok neki, hogy megöljön minket!« 22 Mózes erre visszament az Úrhoz, és
megkérdezte: »Uram, miért sanyargattatod ezt a népet? Miért küldtél engem? 23 Hiszen
azóta, hogy bementem a fáraóhoz, és szóltam a nevedben, még jobban sanyargatja népedet,
te pedig nem szabadítottad meg őket!«

6 1 Azt mondta erre az Úr Mózesnek: »Most majd meglátod, mit teszek a fáraóval,
mert egy erős kéz kényszerítésére el fogja őket engedni, sőt, egy hatalmas kéz kényszere
alatt el fogja őket kergetni a földjéről!«
2 Aztán így szólt az Úr Mózeshez: »Én, az Úr 3 jelentem meg Ábrahámnak, Izsáknak
és Jákobnak, mint Mindenható Isten – mert azt a nevemet: `Úr', nem közöltem velük –, 4 és
szövetséget kötöttem velük, hogy nekik adom Kánaán földjét, vándorlásuk földjét, amelyen
jövevények voltak. 5 Aztán meghallottam Izrael fiainak sóhajtozását, hogy elnyomják őket
az egyiptomiak, és megemlékeztem szövetségemről. 6 Mondd tehát Izrael fiainak: Én, az Úr
vagyok az, aki kiviszlek titeket az egyiptomi kényszermunka házából, és kiszabadítalak
titeket a szolgaságból. Megváltalak titeket kinyújtott karral, nagy ítéletek által, 7 és
népemmé fogadlak titeket. Istenetek leszek, és megtudjátok, hogy én, az Úr, a ti Istenetek
vagyok az, aki kiviszlek titeket Egyiptom kínszenvedéseiből, 8 és beviszlek arra a földre,
amely felől esküre emeltem kezem, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak adom, és
odaadom azt nektek birtokul, én, az Úr!«
9 Mózes elmondta mindezt Izrael fiainak, de azok nem hallgattak rá kishitűségük,
kíméletlenül kemény munkájuk miatt. 10 Aztán így szólt az Úr Mózeshez: 11 »Menj be és
mondd meg a fáraónak, Egyiptom királyának, hogy engedje el földjéről Izrael fiait!«
12 Mózes azt felelte az Úr előtt: »Izrael fiai sem hallgatnak rám, hogy hallgatna tehát rám a
fáraó, amikor én ráadásul körülmetéletlen ajkú is vagyok!«
13 Az Úr tehát szólt Mózeshez és Áronhoz, s megparancsolta Izrael fiainak és a
fáraónak, Egyiptom királyának, hogy vezessék ki Izrael fiait Egyiptom földjéről.

Rúben, Simeon és Lévi leszármazottai 14 A következők a családok fejei, nemzetségük
szerint:
Rúbennek, Izrael elsőszülöttjének fiai: Hénok, Fállu, Ezron és Kármi. Ezek Rúben
nemzetségei.
15 Simeon fiai: Jámuel, Jámin, Áhod, Jákin, Szoár és Saul a kánaáni asszony fia. Ezek
Simeon nemzetségei.
16 Lévi fiainak, származásuk szerint, a következő a nevük: Gerson, Kaát és Merári.
Lévi százharminchét esztendeig élt.
17 Gerson fiai: Libni és Szemei, nemzetségeik szerint.
18 Kaát fiai: Armám, Jiszhár, Hebron és Oziel. Kaát százharminchárom esztendeig élt.
19 Merári fiai: Moholi és Músi. Ezek Lévi nemzetségei, származásuk szerint.

20 Armám Jokebedet, apai nagybátyjának lányát vette feleségül, aki Áront és Mózest szülte neki. Armám százharminchét esztendeig élt.

21 Jichár fiai: Kóré, Nefeg és Zekri.

22 Oziel fiai: Misaél, Eliszafán és Szetri.

23 Áron Erzsébetet, Aminádáb lányát, Nahson nővérét vette feleségül, aki Nádábot, Ábiut, Eleazárt meg Itamárt szülte neki.

24 Kóré fiai: Asszír, Elkána és Abiászáf. Ezek a kóriták nemzetségei.

25 Eleazár, Áron fia, Futiel lányai közül vett magának feleséget, aki Fineeszt szülte neki. Ezek a leviták családjának fejei, nemzetségük szerint.

26 Ez az az Áron és Mózes, akiknek azt parancsolta az Úr, hogy vezessék ki Izrael fiait Egyiptom földjéről, seregeik szerint. 27 Ők azok, akik szóltak a fáraónak, Egyiptom királyának, hogy kivezethessék Izrael fiait Egyiptomból. Ez az a Mózes és Áron, 28 azon a napon, amelyen szólt az Úr Mózeshez Egyiptom földjén.

29 És szólt az Úr Mózeshez: »Én, az Úr parancsolom: Mondd el a fáraónak, Egyiptom királyának mindazt, amit mondok neked!« 30 Azt mondta erre Mózes az Úr előtt: »Íme, én körülmetéletlen ajkú vagyok, hogyan hallgatna rám a fáraó?«

7 **Az egyiptomi csapások** 1 Azt mondta erre az Úr Mózesnek: »Íme, mintegy Istenné tettelek a fáraó számára, és bátyád, Áron lesz a prófétád. 2 Te neki mondj el mindent, amit parancsolok neked, a fáraóhoz pedig ő szóljon, hogy engedje el földjéről Izrael fiait! 3 Én azonban megkeményítem a szívét. Megsokasítom jeleimet és csodáimat Egyiptom földjén, 4 s ő mégsem hallgat majd rátok. Erre kinyújtom kezeimet Egyiptomra, és hatalmas ítéletek által vezetem ki seregemet és népemet, Izrael fiait Egyiptom földjéről. 5 Akkor majd megtudják az egyiptomiak, hogy én, az Úr vagyok az, aki kinyújtom kezemet Egyiptomra, és kivezetem Izrael fiait közülük!«

6 Úgy tettek tehát Mózes és Áron, amint az Úr megparancsolta, úgy cselekedtek. 7 Mózes nyolcvanesztendős volt, Áron pedig nyolcvanhárom, amikor a fáraóhoz szóltak.

8 Az Úr akkor így szólt Mózeshez és Áronhoz: 9 »Ha azt mondja nektek a fáraó: Mutassatok jeleket, akkor mondd Áronnak: Vedd a botodat, dobd a fáraó elé, és kígyóvá változik!« 10 Bement tehát Mózes és Áron a fáraóhoz, és úgy tettek, ahogy az Úr megparancsolta. Áron odadobta a botot a fáraó és szolgái elé, és az kígyóvá változott.

11 Előhívatta azonban a fáraó is a bölcseket és a varázslókat, és azok az egyiptomi bűbájosság és egyéb titkos mesterség által hasonlóképpen tettek. 12 Mindegyikük odadobta a botját, és az kígyóvá változott; ám Áron botja elnyelte a botjukat. 13 De a fáraó szíve megkeményedett, és nem hallgatott rájuk, ahogy az Úr előre megmondta.

14 Azt mondta erre az Úr Mózesnek: »Megátalkodott a fáraó szíve, nem akarja elengedni a népet. 15 Menj tehát ki eléje reggel, akkor íme, ő kimegy a vízhez. Állj elé a folyó partján, vedd kezedbe a botodat, amely kígyóvá változott, 16 és mondd neki: Az Úr, a héberek Istene elküldött engem hozzád. Azt üzeni: Engedd el népemet, hogy áldozzék nekem a pusztában. Te azonban mindeddig nem akartál rá hallgatni. 17 Ezt üzeni tehát az Úr: Erről tudod meg, hogy én, az Úr vagyok: íme, ezzel a bottal, amely a kezemben van, ráütök a folyó vizére, és az vérré változik. 18 Odavész a hal, amely a folyóban van, megromlik a víz, és undor fogja el az egyiptomiakat, amikor a folyó vizét isszák.«

19 Azután azt mondta az Úr Mózesnek: »Mondd Áronnak: Vedd botodat, és nyújtsd ki kezedet Egyiptom vizeire, folyóira, patakjaira, tavaira, és minden víztárolójára, hogy vérré változzanak, és vér legyen Egyiptom egész földjén, a fa- és kőedényekben egyaránt!« 20 Úgy is tett Mózes és Áron, amint az Úr megparancsolta: felemelte a botot, ráütött a fáraó

és szolgái előtt a folyó vizére, s az vérré változott. 21 Odaveszett a hal, amely a vízben volt,
megáporodott a folyó, és nem tudtak inni az egyiptomiak a folyó vizéből, és vér lett
Egyiptom egész földjén.

22 De az egyiptomi varázslók bűbájosságuk által hasonlóképpen cselekedtek.
Megkeményedett erre a fáraó szíve, és nem hallgatott rájuk, ahogy az Úr előre megmondta.
23 Megfordult, hazament, és ezt sem vette szívére. 24 Az egyiptomiak mindnyájan vízért
ástak ekkor a folyó környékén, hogy ihassanak: nem tudtak ugyanis inni a folyó vizéből.
25 Hét nap telt el attól fogva, hogy az Úr csapással sújtotta a folyót.

26 Ekkor azt mondta az Úr Mózesnek: »Menj be a fáraóhoz, és mondd neki: Ezt üzeni
az Úr: Engedd el népemet, hogy áldozzék nekem. 27 Ha nem akarod elengedni, íme, békával
sújtom egész határodat. 28 Hemzsegni fog a folyó a békától! Feljönnek, bemennek házadba,
a hálószobádba és az ágyadba, szolgáid házába és néped közé, a sütőkemencéidbe és
dagasztóteknőidbe, 29 tehozzád, a népedhez és minden szolgádhoz bemennek a békák!«

8 1 Az Úr azután ezt mondta Mózesnek: »Mondd Áronnak: Nyújtsd ki kezedet a
botoddal a folyókra, a patakokra és a tavakra, és hozd fel a békákat Egyiptom földjére!«
2 Kinyújtotta erre Áron a kezét Egyiptom vizeire, feljöttek a békák, és ellepték Egyiptom
földjét. 3 De a varázslók is hasonlóképpen cselekedtek bűbájosságuk által, és felhozták a
békákat Egyiptom földjére.

4 Hívatta erre a fáraó Mózest és Áront, és azt mondta nekik: »Könyörögjetek az
Úrhoz, hogy vigye el rólam és népemről a békákat! Akkor elengedem a népet, hogy
áldozzék az Úrnak!« 5 Azt mondta erre Mózes a fáraónak: »Határozd meg nekem, mikor
könyörögjek érted, szolgáidért és népedért, hogy eltávozzanak a békák tőled és házadtól, és
csak a folyóban maradjanak meg!« 6 A fáraó így felelt: »Holnap.« Erre ő azt mondta:
»Szavad szerint cselekszem, és megtudod, hogy nincs hasonló az Úrhoz, a mi Istenünkhöz!
7 El fognak távozni a békák tőled és házadtól, szolgáidtól és népedtől, csak a folyóban
maradnak meg!« 8 Amikor aztán Mózes és Áron kimentek a fáraótól, Mózes az Úrhoz
kiáltott a békák miatt, ahogy a fáraónak megígérte. 9 Erre az Úr Mózes szava szerint
cselekedett, és kiveszett a béka a házakból, az udvarokból és a mezőkről. 10 Mérhetetlen
rakásokba dobálták össze őket, és büzlött tőlük az ország. 11 Amikor azonban a fáraó látta,
hogy visszatért a nyugalma, megkeményítette szívét, és nem hallgatott rájuk, ahogy az Úr
előre megmondta.

12 Azt mondta ekkor az Úr Mózesnek: »Szólj Áronnak: Nyújtsd ki botodat, és üss a
föld porára, hogy szúnyoggá legyen az Egyiptomnak egész földjén!« 13 Úgy is tettek: Áron
kinyújtotta a kezét a bottal, ráütött a föld porára, és szúnyog lett abból emberen és állaton. A
föld minden pora szúnyoggá változott Egyiptom egész földjén.

14 Ugyanígy cselekedtek a varázslók is, hogy bűbájosságukkal szúnyogot
támasszanak, de nem tudtak. Szúnyog volt tehát emberen és állaton. 15 A varázslók azt
mondták erre a fáraónak: »Isten ujja ez!« Ám a fáraó szíve megkeményedett, és nem
hallgatott rájuk, ahogy az Úr előre megmondta.

16 Ekkor azt mondta az Úr Mózesnek: »Kora reggel kelj fel, állj a fáraó elé – kimegy
ugyanis a vízhez –, és mondd neki: Ezt üzeni az Úr: Engedd el népemet, hogy áldozzék
nekem, 17 mert ha el nem engeded, íme, mindenféle legyet bocsátok rád, szolgáidra, népedre
és házaidra, úgyhogy megtelik százféle léggyel az egyiptomiak háza és az egész föld,
amelyen laknak. 18 Gósen földjével azonban csodát teszek, ahol az én népem van, hogy ott
ne támadjon légy, és megtudd, hogy én, az Úr itt vagyok ezen a földön! 19 Így teszek
különbséget az én népem és a te néped között. Holnap következik be ez a jel.« 20 Úgy is tett
az Úr: tömérdek légy lepte el a fáraó és szolgáinak házát és Egyiptom egész földjét, és ezek

a legyek tönkretették az országot.

21 Hívatta erre a fáraó Mózest és Áront, és azt mondta nekik: »Menjetek, áldozzatok
Isteneteknek, de itt, ezen a földön!« 22 Mózes azonban azt felelte: »Azt nem lehet, mert az
egyiptomiak előtt utálatos az, amit mi áldozunk az Úrnak, a mi Istenünknek. Ha azt, amit az
egyiptomiak tisztelnek, levágjuk előttük, megköveznek minket. 23 Hadd menjünk tehát
háromnapi útra a pusztába, hogy ott áldozzunk az Úrnak, a mi Istenünknek, ahogy
megparancsolta nekünk!« 24 Azt mondta erre a fáraó: »Elengedlek titeket, hogy áldozzatok
az Úrnak, a ti Isteneteknek a pusztában. De nagyon messzire ne menjetek, és könyörögjetek
értem!« 25 Mózes azt felelte: »Mihelyt kimegyek tőled, imádkozni fogok az Úrhoz, és
holnap eltávozik a légy a fáraótól, szolgáitól és népétől. De aztán rá ne szedj megint, hogy
nem engeded el a népet, hogy áldozzék az Úrnak!« 26 Amikor tehát Mózes kiment a fáraótól,
imádkozott az Úrhoz, 27 és az Úr az ő szava szerint cselekedett. Eltávolította a legyet a
fáraóról, a szolgáiról és a népéről, egy sem maradt belőle. 28 Ám a fáraó szíve
megkeményedett, és ezúttal sem engedte el a népet.

9 1 Így szólt ekkor az Úr Mózeshez: »Menj be a fáraóhoz, és mondd meg neki: Ezt
üzeni az Úr, a héberek Istene: Engedd el népemet, hogy áldozzék nekem, 2 mert ha tovább is
ellenállsz, és visszatartod őket, 3 íme, az Úr keze nehezedik a mezőn nyájaidra, dögvészt
bocsát lovaidra, szamaraidra, tevéidre, marháidra és juhaidra. 4 Ugyanakkor csodálatos
különbséget is tesz az Úr Izrael jószága és az egyiptomiak jószága között, és abból, ami
Izrael fiaié, semmi sem vész el. 5 Az időt is megállapította az Úr: Holnap cselekszi meg az
Úr ezt a dolgot ezen a földön.«

6 Meg is cselekedte az Úr ezt a dolgot másnap, és elhullott az egyiptomiak minden
marhája. Izrael fiainak marháiból azonban nem hullott el egy sem. 7 A fáraó oda is küldetett,
hogy megnézze, és íme, semmi sem hullott el abból, ami Izraelé volt. Ám a fáraó szíve
megkeményedett, és nem engedte el a népet.

8 Így szólt ekkor az Úr Mózeshez és Áronhoz: »Vegyetek egy tele marok
kemencehamut, és Mózes szórja azt az ég felé a fáraó előtt! 9 Legyen az porfelhővé
Egyiptom egész földje felett, és legyenek belőle fekélyek és hólyagos kelések emberen és
állaton, Egyiptomnak egész földjén!«

10 Fogták tehát a kemencehamut, a fáraó elé álltak, és Mózes az ég felé szórta azt, erre
fekélyes kelések támadtak emberen és állaton. 11 A varázslók nem is állhattak Mózes elé,
mert rajtuk is fekélyek voltak, és Egyiptomnak egész földjén. 12 Ám az Úr megkeményítette
a fáraó szívét, és az nem hallgatott rájuk, amint az Úr előre megmondta Mózesnek.

13 Így szólt ekkor az Úr Mózeshez: »Reggel kelj fel, állj a fáraó elé, és mondd neki:
Ezt üzeni az Úr, a héberek Istene: Engedd el népemet, hogy áldozzék nekem! 14 Különben
ezúttal minden csapásomat ráküldöm szívedre, szolgáidra és népedre, és megtudod, hogy
nincs hozzám hasonló az egész földön! 15 Már eddig is kinyújthattam volna a kezem,
döghalállal sújthattalak volna téged és népedet, hogy eltűntél volna a földről. 16 De
megtartottalak, hogy megmutassam rajtad hatalmamat, és hirdessék nevemet az egész
földön. 17 Még mindig visszatartod népemet, és nem akarod elengedni? 18 Íme, holnap
ugyanebben az órában hatalmas jégesőt hullatok, olyat, amilyen nem volt még
Egyiptomban, attól a naptól fogva, hogy megalapították, mindmáig. 19 Most tehát küldj el és
hozasd be állataidat, és mindenedet, amid a mezőn van, mert ember, állat és minden, ami
kinn marad, nem kerül be a mezőről, és rázúdul a jégeső, elpusztul!« 20 Aki a fáraó szolgái
közül félte az Úr szavát, fedél alá mentette szolgáit és állatait, 21 aki pedig nem törődött az
Úr szavával, az a mezőn hagyta szolgáit és állatait.

22 Így szólt ekkor az Úr Mózeshez: »Nyújtsd ki kezedet az ég felé, hogy jégeső

hulljon Egyiptom egész földjére, emberre, állatra, és a mező minden füvére Egyiptomnak
földjén!« – 23 Erre Mózes kinyújtotta botját az ég felé, és az Úr mennydörgést, jégesőt és
cikázó villámokat bocsátott a földre. Jégesőt hullatott az Úr Egyiptom földjére, 24 és szakadt
a jégeső és a tűz vegyesen. Akkora volt, hogy sohasem láttak olyat azelőtt Egyiptom egész
földjén, amióta azt a nemzetet megalapították. 25 El is vert a jégeső Egyiptom egész földjén
mindent, ami a mezőn volt, embert, állatot egyaránt. A mező minden füvét elverte a jégeső,
és a föld minden fáját összetörte. 26 Csak Gósen földjén, ahol Izrael fiai voltak, nem esett
jégeső.

27 Elküldött erre a fáraó, hívatta Mózest és Áront, és azt mondta nekik: »Vétkeztem
most is! Az Úr az igaz, én és népem vagyunk a bűnösök. 28 Imádkozzatok az Úrhoz, hogy
szűnjék meg Isten mennydörgése és a jégeső! Elengedlek titeket, és semmiképpen sem kell
tovább itt maradnotok!« – 29 Mózes azt felelte: »Mihelyt kimegyek a városból, kiterjesztem
kezem az Úrhoz, és megszűnik a mennydörgés. Nem lesz jégeső, hogy megtudd, hogy az
Úré a föld, 30 bár tudom, hogy te és szolgáid még mindig nem félitek az Úr Istent!« – 31 A
len és az árpa tönkrement, mert az árpa zsendülőben, a len pedig már virulóban volt. 32 A
búza és a tönköly nem szenvedett kárt, mert azok későiek.

33 Amikor aztán Mózes kiment a fáraótól a városon kívülre, kiterjesztette kezét az
Úrhoz, megszűnt a mennydörgés és a jégeső, és az eső nem ömlött tovább a földre.
34 Amikor azonban a fáraó látta, hogy megszűnt az eső, a jég és a mennydörgés, tovább
vétkezett. 35 Megkeményedett a szíve a szolgáéival együtt, egészen megkeményedett, és
nem engedte el Izrael fiait, ahogy az Úr Mózes által megmondta.

10 1 Így szólt ekkor az Úr Mózeshez: »Menj be a fáraóhoz, mert megkeményítettem a
szívét, és szolgáinak szívét, hogy véghez vigyem rajta ezeket a jeleimet, 2 és hogy
elbeszélhesd majd fiaidnak és unokáidnak, hányszor törtem meg az egyiptomiakat, s hogyan
hajtottam végre rajtuk jeleimet. Így megtudjátok, hogy én vagyok az Úr!«

3 Bement tehát Mózes és Áron a fáraóhoz, és azt mondták neki: »Ezt üzeni az Úr, a
héberek Istene: Meddig nem akarsz meghódolni előttem? Engedd el népemet, hogy
áldozzék nekem! 4 Ha ellenszegülsz, s nem akarod elbocsátani, íme, holnap sáskát hozok
határodra. 5 Az úgy ellepi a föld színét, hogy semmi sem látszik ki belőle, és megeszi, ami a
jégeső után megmaradt. Lerág minden fát, amely a mezőn kihajt, 6 ellepi házaidat és
szolgáidnak, az összes egyiptominak a házát. Nem láttak annyit atyáid és őseid attól fogva,
hogy megjelentek a földön, mindmáig!« Azzal megfordult, és kiment a fáraó színe elől.

7 Azt mondták erre a fáraó szolgái: »Meddig szenvedjük még ezt a veszedelmet?
Engedd el azokat az embereket, hadd áldozzanak az Úrnak, az ő Istenüknek! Nem látod,
hogy elpusztul Egyiptom?« 8 Visszahívták erre Mózest és Áront a fáraó elé, és ő azt mondta
nekik: »Menjetek, áldozzatok az Úrnak, a ti Isteneteknek! Kik mennek el közületek?« 9 Azt
mondta Mózes: »Kicsinyeinkkel és öregeinkkel együtt megyünk, fiainkkal és lányainkkal,
juhainkkal és állatainkkal, mert ünnepe lesz az Úrnak, a mi Istenünknek!« 10 A fáraó azt
felelte erre: »Úgy legyen az Úr veletek, ahogy én elengedlek titeket és gyermekeiteket! Ki
vonhatná kétségbe, hogy a szándékotok gonosz? 11 Nem jó lesz ez! Menjetek egyedül ti,
férfiak, és áldozzatok az Úrnak, hisz magatok is ezt kértétek!« Mindjárt ki is kergették őket
a fáraó színe elől.

12 Így szólt erre az Úr Mózeshez: »Nyújtsd ki kezed Egyiptom földje fölé, hogy
sáskák szálljanak rá, és faljanak fel minden füvet, amely a jégesőből megmaradt!« 13 Erre
Mózes kinyújtotta botját Egyiptom földje fölé, az Úr pedig forró szelet küldött azon az
egész napon és éjszakán át. Amikor reggel lett, a forró szél előhozta a sáskákat.
14 Megszállták Egyiptom egész földjét, és leszálltak az egyiptomiak egész területére oly

nagy számban, hogy annyi sem azelőtt nem volt, sem azután nem lesz. 15 Ellepték a föld
egész színét, és elsötétedett a föld. Felfalták a föld füvét és a fák minden gyümölcsét,
amelyet a jégeső meghagyott, úgyhogy nem maradt semmi zöld sem a fákon, sem a mező
füvén egész Egyiptomban.

16 Erre a fáraó sietve hívatta Mózest és Áront, és azt mondta nekik: »Vétkeztem az Úr,
a ti Istenetek ellen és ellenetek! 17 De bocsássátok meg még egyszer vétkemet, és
könyörögjetek az Úrhoz, a ti Istenetekhez, hogy vigye el ezt a halált rólam!« 18 Amikor
aztán Mózes kiment a fáraó színe elől, könyörgött az Úrhoz, 19 és az Úr igen erős nyugati
szelet támasztott. Az felkapta a sáskákat, és belesöpörte a Vörös-tengerbe. Nem maradt egy
sem Egyiptom egész területén. 20 Ám az Úr megkeményítette a fáraó szívét, és ő nem
engedte el Izrael fiait.

21 Így szólt ekkor az Úr Mózeshez: »Nyújtsd ki kezedet az ég felé, és olyan sűrű
sötétség legyen Egyiptom földjén, hogy meg lehessen tapogatni!« 22 Kinyújtotta erre Mózes
a kezét az ég felé, és iszonyú sötétség lett Egyiptom egész földjén három napig. 23 Senki
sem látta a testvérét, és senki sem mozdult ki arról a helyről, ahol volt. Ahol azonban Izrael
fiai laktak, ott világos volt.

24 Hívatta erre a fáraó Mózest és Áront, és azt mondta nekik: »Menjetek, áldozzatok
az Úrnak; csak juhaitok és jószágaitok maradjanak itt, gyermekeitek elmehetnek veletek!«
25 Mózes erre azt felelte: »Vágóáldozatot, és egészen elégő áldozatot is kell adnod nekünk,
hogy bemutathassuk az Úrnak, a mi Istenünknek! 26 Minden nyájunknak velünk kell jönnie,
egy pata sem maradhat itt, mert abból vesszük majd, ami szükséges az Úrnak, a mi
Istenünknek tiszteletéhez – annál is inkább, mivel nem is tudjuk, mit kell majd áldoznunk,
amíg arra a helyre nem jutunk!«

27 Ám az Úr megkeményítette a fáraó szívét, és ő nem akarta elengedni őket. 28 Sőt, a
fáraó azt mondta neki: »Távozz tőlem! És vigyázz, a színem elé ne kerülj többé, mert amely
napon elém jössz, meghalsz!« 29 Mózes azt felelte: »Úgy lesz, ahogy mondtad: nem fogok
többé a színed elé kerülni!«

11 1 Azt mondta ugyanis az Úr Mózesnek: »Még egy csapással sújtom a fáraót és
Egyiptomot, arra aztán elenged titeket, sőt kényszerít, hogy kimenjetek. 2 Mondd tehát az
egész népnek, hogy kérjenek a férfiak a barátaiktól, az asszonyok a szomszédasszonyaiktól
ezüst- és aranyholmikat! 3 Az Úr majd kedvessé teszi népét az egyiptomiak előtt!« Maga
Mózes is igen nagytekintélyű ember volt Egyiptom földjén a fáraó szolgái és az egész nép
előtt.

4 Aztán így szólt Mózes: »Ezt üzeni az Úr: Éjfélkor kimegyek Egyiptomba, 5 és
meghal minden elsőszülött az egyiptomiak földjén, a trónján ülő fáraó elsőszülöttjétől
kezdve a kézimalomnál levő rabszolganő elsőszülöttjéig, és az állatok minden elsőszülöttje
is. 6 Olyan nagy jajgatás lesz akkor Egyiptom egész földjén, amilyen sem azelőtt nem volt,
sem azután nem lesz. 7 Izraelnek azonban egyetlen fiánál sem fog üvölteni a kutya sem
ember, sem állat miatt, hogy megtudjátok, milyen csodálatosan különbséget tesz az Úr az
egyiptomiak és Izrael között! 8 Akkor majd leereszkednek hozzám ezek a szolgáid
mindnyájan, leborulnak előttem, és azt mondják: `Vonulj ki az egész néppel, amely követ
téged!' Akkor aztán kivonulunk!« És nagy haraggal kiment a fáraó elől.

9 Megmondta az Úr Mózesnek: »A fáraó nem fog hallgatni rátok, hogy sok jel
történjék Egyiptom földjén.« 10 Mózes és Áron végbe is vitték mindezeket a csodákat a
fáraó előtt, de az Úr megkeményítette a fáraó szívét, és ő nem engedte el földjéről Izrael
fiait.

MENEKÜLÉS EGYIPTOMBÓL: 12,1-18,27

12 **A Pászka** 1 Akkor az Úr azt mondta Mózesnek és Áronnak Egyiptom földjén:
2 »Ez a hónap legyen nálatok a hónapok kezdete, ez legyen az első az esztendő hónapjai
között. 3 Szóljatok Izrael fiainak egész közösségéhez, és mondjátok nekik: Ennek a
hónapnak a tizedik napján vegyen mindenki, családonként és házanként, egy-egy bárányt!
4 Ha háznépének száma kevés egy bárány elfogyasztásához, vegye maga mellé háza
legközelebbi szomszédját, annyi személyt, amennyi elég egy bárány elfogyasztásához. 5 A
bárány hibátlan, hím, egyesztendős legyen! Ugyanezen szabály szerint kecskegidát is
vehettek. 6 Aztán tartsátok őrizet alatt ennek a hónapnak a tizennegyedik napjáig! Akkor
estefelé vágja le azt Izrael fiainak egész sokasága! 7 Vegyenek a véréből, és kenjék be
mindkét ajtófélfát és a szemöldökfát azokban a házakban, amelyekben elfogyasztják. 8 A
húsát pedig egyék meg azon az éjszakán, tűzön sütve, kovásztalan kenyérrel, keserű
salátával! 9 Ne egyetek belőle se nyersen, se vízben főzve, hanem csak tűzön sütve! A fejét a
lábszáraival és belső részeivel együtt egyétek! 10 Semmi se maradjon belőle reggelre! Ha
valami megmarad, égessétek el a tűzben! 11 Így egyétek: derekatokat övezzétek fel, sarutok
legyen a lábatokon, botokat tartsátok a kezetekben, és sietve egyétek, mert az Úr Pászkája
(vagyis: Átvonulása) ez.

12 Átvonulok ugyanis azon az éjszakán Egyiptom földjén, megölök minden
elsőszülöttet Egyiptom földjén, embert, állatot egyaránt, és ítéletet tartok Egyiptom minden
istenén: én, az Úr. 13 Ez a vér jel lesz számotokra a házakon, amelyekben lesztek. Én
meglátom a vért, elvonulok mellettetek, és nem ér benneteket pusztító csapás, amikor
megverem Egyiptom földjét. 14 Legyen azért ez a nap emléknap nálatok: üljétek meg
nemzedékről nemzedékre, mint az Úr Ünnepét, örök szertartásként!

15 Hét napig kovásztalant egyetek! Már az első napon se legyen kovász házatokban!
Aki kovászosat eszik, az első naptól kezdve a hetedik napig, azt ki kell irtani Izraelből. 16 Az
első nap szent és ünnepélyes legyen, és hasonló ünnepélyesség szentelje meg a hetedik
napot! Semmiféle munkát ne végezzetek ezeken, kivéve azt, ami az evéshez tartozik.

17 Tartsátok meg tehát a kovásztalanok ünnepét, mert ez az a nap, amelyen kivezettem
seregeiteket Egyiptom földjéről! Tartsátok meg azt a napot nemzedékről nemzedékre örök
szertartásként! 18 Az első hónapban, a hó tizennegyedik napjának estéjétől kovásztalant
egyetek, ugyanazon hó huszonegyedik napjának estéjéig!

19 Ezen a hét napon ne legyen kovász a házatokban. Aki kovászosat eszik, azt ki kell
irtani Izrael közösségéből, akár jövevény, akár földetek szülöttje! 20 Semmiféle kovászosat
ne egyetek, minden lakóhelyeteken csak kovásztalant egyetek!«

21 Összehívta tehát Mózes Izrael fiainak valamennyi vénjét, és azt mondta nekik:
»Menjetek, fogjatok családonként egy-egy állatot, és vágjátok le a Pászkát. 22 Aztán
mártsatok egy izsópköteget az edényben lévő vérbe, és hintsetek belőle a szemöldökfára s
mind a két ajtófélfára, és senki ne menjen ki közületek háza ajtaján reggelig. 23 Körüljár
ugyanis az Úr, és megveri az egyiptomiakat. Ha azonban látja a vért a szemöldökfán és a két
ajtófélfán, elvonul a ház ajtaja előtt, és nem engedi, hogy az Öldöklő bemenjen a házatokba
ártani. 24 Tartsd meg ezt a dolgot, törvény legyen az neked és fiaidnak mindörökre! 25 Ha
majd bejuttok arra a földre, amelyet az Úr nektek ad, amint megígérte, ott is tartsátok meg
ezt a szertartást! 26 Ha pedig a fiaitok azt kérdezik majd tőletek: `Miféle szertartás ez?' –
27 mondjátok nekik: `Az Úr elvonulásának áldozata ez, mert elvonult Izrael fiainak háza
felett Egyiptomban, amikor megverte az egyiptomiakat, és megmentette házainkat.'« – A
nép erre meghajtotta magát, leborult, 28 aztán Izrael fiai elmentek, és úgy tettek, amint az Úr
megparancsolta Mózesnek és Áronnak.

29 Történt azután éjfélkor, hogy az Úr megölt minden elsőszülöttet Egyiptom földjén,
a trónján ülő fáraó elsőszülöttjétől kezdve a börtönben levő rab elsőszülöttjéig, valamint az

állatok minden elsőszülöttjét. 30 Felkelt erre azon az éjjelen a fáraó, az összes szolgája és
egész Egyiptom, és nagy jajveszékelés támadt Egyiptomban, mert nem volt ház, amelyben
halott ne lett volna. 31 A fáraó el is hívatta Mózest és Áront még azon az éjszakán, és azt
mondta: »Keljetek fel, és menjetek ki népem közül, ti is, Izrael fiai is! Menjetek, áldozzatok
az Úrnak, amint mondtátok. 32 Juhaitokat és jószágaitokat is vigyétek magatokkal, ahogy
kívántátok! Csak menjetek el, és áldjatok meg engem!« 33 Az egyiptomiak is sürgették a
népet, hogy gyorsan menjen ki a földről, hiszen: »Mindnyájan meghalunk!« 34 Fogta tehát a
nép a beáztatott tésztát, mielőtt kovásszal elegyítette volna, a ruhájába kötötte, és a vállára
vetette. 35 Közben Izrael fiai úgy tettek, amint Mózes megparancsolta: kértek az
egyiptomiaktól ezüst- és aranyholmikat, és igen sok ruhát. 36 Az Úr pedig kedvessé tette a
népet az egyiptomiak előtt, úgyhogy azok adtak nekik, így kifosztották az egyiptomiakat.

37 Aztán Izrael fiai elindultak Rámszeszből Szukkót felé, mintegy hatszázezer
gyalogos férfi a gyermekeken kívül. 38 Nagyszámú gyülevész nép is felment velük, valamint
igen sok juh, marha, és mindenféle jószág. 39 Megsütötték a beáztatott tésztát, amelyet még
Egyiptomból hoztak, és hamuban sült kovásztalan lepényeket készítettek belőle. Nem tudták
ugyanis megkovászosítani, mert az egyiptomiak hajszolták őket, hogy menjenek, és nem
engedték, hogy késlekedjenek. Így még útravaló eleséget sem készíthettek.

40 Izrael fiainak egyiptomi tartózkodása négyszázharminc esztendeig tartott. 41 Ennek
elteltével, ugyanazon a napon kivonult az Úr egész serege Egyiptom földjéről. 42 Ez az
éjszaka az Úrnak szentelt virrasztás, amikor kivezette őket Egyiptom földjéről. Meg kell azt
tartania Izrael minden fiának nemzedékről nemzedékre.

43 Azt mondta ezután az Úr Mózesnek és Áronnak: »Ez a Pászkára vonatkozó előírás.
Semmiféle idegen lakos nem ehet belőle. 44 Minden vásárolt rabszolgát körül kell metélni,
akkor ehet belőle. 45 Jövevény és napszámos nem ehet belőle. 46 Egy házban kell megenni:
ne vigyetek ki a húsából, és ne törjétek szét csontjait. 47 Izrael fiainak egész közössége
készítse el azt! 48 Ha valamely idegen közétek akar telepedni, és Pászkát akar készíteni az
Úrnak, előbb metélkedjék körül nála mindenki, aki férfi, akkor annak rendje s módja szerint
megülheti. Olyan lesz, mint a földetek szülötte. Aki azonban nem metélkedik körül, nem
ehet belőle. 49 Ugyanaz legyen a törvénye a föld szülöttjének és a közöttetek tartózkodó
idegennek!« – 50 Úgy is tett Izrael valamennyi fia, amint az Úr megparancsolta Mózesnek és
Áronnak. 51 Ugyanezen a napon kivezette tehát az Úr Izrael fiait Egyiptom földjéről,
seregeik szerint.

13 1 Így szólt ekkor az Úr Mózeshez: 2 »Nekem szentelj minden elsőszülöttet, amely
méhet nyit Izrael fiainál, akár ember, akár állat, mert az enyém valamennyi!« 3 Mózes erre
azt mondta a népnek: »Emlékezzetek meg erről a napról, amelyen kijöttetek Egyiptomból, a
rabszolgaság házából, mert erős kézzel hozott ki az Úr onnan titeket, és ne egyetek kovászos
kenyeret! 4 Ezen a napon vonultok ki, abíb (azaz az új kalász) havában. 5 Ezért ha majd
bevisz téged az Úr a kánaániak, a hetiták, az amoriták, a hivviták és a jebuziták földjére,
amelyről megesküdött atyáidnak, hogy neked adja, arra a tejjel-mézzel folyó földre, végezd
el ezt a szent szolgálatot ebben a hónapban!

6 Hét napon át kovásztalant egyél, és a hetedik nap az Úr ünnepe legyen!
7 Kovásztalant egyetek hét napon át, ne lehessen látni semmiféle kovászosat se nálad, se
egész határodban! 8 Fiadnak pedig mondd majd el ezen a napon, hogy `amiatt történik ez,
amit az Úr cselekedett velem, amikor kijöttem Egyiptomból.' 9 Legyen mindez jelként a
kezeden és emlékeztetőül a szemed előtt, hogy mindig az Úr törvénye legyen a szádban,
mert erős kézzel hozott ki téged az Úr Egyiptomból! 10 Tartsd meg tehát ezt a szertartást a
megszabott időben, esztendőről esztendőre.

11 Amikor pedig az Úr bevisz majd téged a kánaániak földjére, amint megesküdött
neked és atyáidnak, és odaadja azt neked, 12 különítsd el az Úr számára mindazt, ami méhet
nyit, és állataidnak minden elsőszülöttjét, ha hím, amelyre szert teszel, szenteld az Úrnak!
13 A szamár elsőszülöttjét váltsd meg egy báránnyon! Ha nem váltod meg, öld meg! De az
ember minden elsőszülöttjét pénzzel meg kell váltanod fiaid közül. 14 És ha a fiad holnap
megkérdezi majd tőled: `Mire való ez?' – azt feleld neki: `Erős kézzel hozott ki minket az Úr
Egyiptom földjéről, a rabszolgaság házából. 15 Amikor ugyanis a fáraó megátalkodott, és
nem akart elengedni minket, megölt az Úr minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, az ember
elsőszülöttjétől az állatok elsőszülöttjéig. Ezért áldozok az Úrnak minden hímet, amely
méhet nyit, és ezért váltok meg fiaim közül minden elsőszülöttet.' 16 Legyen ez tehát jelként
a kezeden, és mint felfüggesztett emlékeztető jelzés a szemeid között, mert erős kézzel
hozott ki minket az Úr Egyiptomból!«

Menekülés a Vörös tengeren 17 Miután a fáraó végre elengedte a népet, Isten nem a
filiszteusok földje felé vivő úton vezette őket, bár az a rövidebb – azt gondolta ugyanis,
hogy a nép megbánja a dolgot, amikor látja, hogy háború támad ellene, és visszatér
Egyiptomba –, 18 hanem kerülővel, a pusztai úton, a Vörös tenger felé vitte őket.
Felfegyverkezve vonultak ki Izrael fiai Egyiptom földjéről. 19 Mózes magával vitte József
csontjait is, mivel ő megeskette Izrael fiait: »Amikor Isten megemlékezik majd rólatok,
vigyétek el innen csontjaimat magatokkal!«

20 Elindultak tehát Szukkótból, és Etámban, a puszta legszélső határán vertek tábort.
21 Az Úr előttük vonult, hogy mutassa az utat, nappal felhőoszlopban, éjjel pedig
tűzoszlopban, hogy mind a két napszakban vezérelje őket az úton. 22 A nép elől sohasem
hiányzott nappal a felhőoszlop, éjjel pedig a tűzoszlop.

14 1 Így szólt ekkor az Úr Mózeshez: 2 »Szólj Izrael fiaihoz: Kanyarodjanak vissza, és
Piháhirót előtt, Migdol és a tenger között üssenek tábort! Beelszefonnal átellenben, vele
szemben üssetek tábort a tenger mellett! 3 Ekkor a fáraó azt mondja majd Izrael fiairól:
`Eltévedtek földemen, körülzárta őket a puszta.' 4 Én pedig megkeményítem a szívét, hogy
vegyen üldözőbe titeket, s én megdicsőülök a fáraó által és egész hadserege által, és
megtudják az egyiptomiak, hogy én vagyok az Úr!« Ők aztán úgy is tettek.

5 Jelentették eközben az egyiptomiak királyának, hogy megszökött a nép.
Megváltozott erre a fáraónak és szolgáinak a szíve a nép iránt, és azt mondták: »Mit is
tettünk, hogy elengedtük szolgálatunkból Izraelt?« 6 Befogatott tehát harci szekerébe, maga
mellé vette egész hadnépét, 7 vett hatszáz válogatott harci szekeret, és minden egyéb harci
szekeret, amely Egyiptomban volt, és mindegyikbe harcosokat helyezett. 8 Az Úr pedig
megkeményítette a fáraónak, Egyiptom királyának szívét, és ő üldözni kezdte Izrael fiait,
jóllehet azok hatalmas kéz oltalma alatt vonultak ki. 9 Amikor aztán az egyiptomiak
követték az előttük haladók lábnyomait, a tenger mellett levő táborban rájuk bukkantak. A
fáraó egész lovassága, harciszekerei és egész hadserege ott volt Piháhirót mellett,
Baálcefonnal szemben.

10 Amíg a fáraó közeledett, Izrael fiai felemelték szemüket, és meglátták, hogy az
egyiptomiak mögöttük vannak. Erre igen megijedtek. Az Úrhoz kiáltottak, 11 Mózesnek
pedig azt mondták: »Talán nem voltak sírok Egyiptomban, hogy ide a pusztába hoztál ki
minket meghalni? Miért is tetted azt, hogy kihoztál minket Egyiptomból? 12 Nem így
hangzott-e a szavunk, amelyet mondtunk neked Egyiptomban: Hagyj minket, hadd
szolgáljunk az egyiptomiaknak? Hiszen sokkal jobb volt szolgálni nekik, mint meghalni a
pusztában!« 13 Mózes erre azt mondta a népnek: »Ne féljetek, várjatok csak, és meglátjátok

az Úr üdvösségét, amelyeket ma cselekedni fog! Mert az egyiptomiakat, akiket most láttok,
nem látjátok többé sohasem! 14 Az Úr fog harcolni értetek, és ti el fogtok némulni!«

15 Így szólt ekkor az Úr Mózeshez: »Mit kiáltasz hozzám! Szólj Izrael fiaihoz, hogy
induljanak! 16 Te pedig emeld fel botodat, nyújtsd ki kezedet a tenger fölé, és oszd azt
kétfelé, hogy szárazon járjanak Izrael fiai a tenger közepén! 17 Én pedig megkeményítem az
egyiptomiak szívét, hogy nyomuljanak utánatok, és megdicsőülök a fáraó által, egész
hadserege, harci szekerei és lovasai által. 18 Az egyiptomiak meg fogják tudni, hogy én
vagyok az Úr – amikor megdicsőülök a fáraó által, harci szekerei és lovasai által!«

19 Felkelt erre Isten angyala, aki Izrael tábora előtt vonult, és mögéjük ment. Vele
együtt elvonult a felhőoszlop is elölről, és a hátuk mögé 20 állt, az egyiptomiak tábora és az
izraeliták tábora közé. Hátrafelé sötét volt a felhő, előre pedig világossá tette az éjszakát,
úgyhogy egész éjszaka nem közelíthettek egymáshoz.

21 Amikor aztán Mózes kinyújtotta kezét a tenger fölé, az Úr erős és forró szél által,
amely egész éjjel fújt, elhajtotta és szárazzá tette a tengert, s a víz kétfelé vált. 22 Erre Izrael
fiai bementek a kiszáradt tenger közepébe, miközben a víz olyan volt jobbjuk és baljuk
felől, mint a kőfal. 23 Ekkor az egyiptomiak üldözni kezdték őket, és bementek utánuk: a
fáraó minden lovassága, harci szekere és lovasa bement a tenger közepébe. 24 Amikor aztán
eljött a hajnali őrváltás ideje, íme, az Úr a tűz- és felhőoszlopból rátekintett az egyiptomiak
táborára. Szétzilálta hadseregüket, 25 és kitörte harci szekereik kerekeit, úgyhogy
megfeneklettek. Azt mondták ekkor az egyiptomiak: »Fussunk Izrael elől, mert az Úr harcol
érettük ellenünk!«

26 De az Úr ekkor azt mondta Mózesnek: »Nyújtsd ki kezedet a tenger fölé, hogy
térjenek vissza a vizek, rá az egyiptomiakra, harci szekereikre és lovasaikra!« 27 Amikor
aztán Mózes kinyújtotta kezét a tenger fölé, az hajnalban visszatért előbbi helyére, a vizek
nekizúdultak a menekülő egyiptomiaknak, és az Úr belesodorta őket a habok közepébe.
28 Így a visszatérő vizek elborították a fáraó egész hadseregének harci szekereit és lovasait,
akik utánuk nyomultak a tengerbe: egy sem maradt meg közülük. 29 Izrael fiai azonban
átkeltek a kiszáradt tenger közepén, miközben a víz olyan volt jobbjuk és baljuk felől, mint
a kőfal.

30 Így szabadította meg az Úr azon a napon Izraelt az egyiptomiak kezéből. 31 Amikor
aztán látták a tenger partján a meghalt egyiptomiakat, s azt a hatalmas kezet, amellyel az Úr
elbánt velük, félte a nép az Urat, és hittek az Úrnak és szolgájának, Mózesnek.

15 **Mózes éneke** 1 Akkor Mózes és Izrael fiai ezt az éneket énekelték az Úrnak:
»Énekeljünk az Úrnak, mert fenségeset művelt,
lovat és lovast a tengerbe vetett!
2 Az Úré az én erőm és dicsérő énekem,
mert ő lett az én szabadulásom.
Ő az én Istenem, hadd dicsőítsem,
Atyámnak Istene, hadd magasztaljam!
3 Olyan az Úr, mint hős harcos: Mindenható az ő neve,
4 a fáraó szekereit és seregét a tengerbe vetette,
válogatott vezérei elmerültek a Vörös-tengerben.
5 Hullámok borították el őket,
miként a kő, a mélységbe süllyedtek.
6 Jobbodat, Uram, megdicsőíti ereje,
jobbod, Uram, az ellenséget megverte.
7 Dicsőséged nagyságában elgáncsoltad ellenfeleidet,

elengedted haragodat, s az mint tarlót, megemésztette őket.
8 Haragod kiáradt, s a vizek feltorlódtak,
a hömpölygő hullámok falként megálltak,
s a tenger közepén a mélységek megdermedtek.
9 Szólt az ellenség: `Üldözöm és elérem,
zsákmányt osztok, és megelégszik a lelkem,
kirántom kardomat, s megöli őket a kezem.'
10 De leheleted ráfújtad, és tenger borította el őket,
a hatalmas vizekben, mint ólom, elmerültek.
11 Ki olyan, mint Te, Uram, az istenek között,
ki olyan, mint Te, szentségben dicső,
félelmetes, dicsérendő és csodatevő?
12 Kinyújtottad jobbodat, s a föld elnyelte őket.
13 A népet, melyet megváltottál, irgalmasan vezetted,
szent lakóhelyedre hatalmaddal elvitted.
14 A népek felkeltek és haragra gerjedtek:
Filisztea lakóit gyötrelem szállta meg,
15 Edom fejedelmei megrökönyödtek,
Moáb erőseit remegés szállta meg,
Kánaán minden lakója megdermedt.
16 Szakadjon is rájuk félelem és rettegés,
karod erejétől kővé meredjenek,
míg átvonul közöttük, Uram, a te néped,
míg átvonul néped, melyet a sajátoddá tettél!
17 Vidd be és ültesd őket örökséged hegyére,
erős lakóhelyedre, melyet, Uram, te készítettél,
szent helyedre, melyet kezed erősített meg,
18 s uralkodjék az Úr mindenkor, örökre!«

19 Bement ugyanis a fáraó lovassága, szekereivel és lovasaival együtt a tengerbe, az Úr pedig visszabocsátotta rájuk a tenger vizeit, míg Izrael fiai szárazon keltek át a tenger közepén.

20 Ekkor Mirjám próféta asszony, Áron nővére a dobot kezébe vette, kiment utána az összes asszony dobokkal, táncoló karokban, 21 és ő így énekelt előttük:

»Énekeljünk az Úrnak, mert fenségeset művelt,
lovat és lovast a tengerbe vetett!«

A Sínai hegyre vezető úton 22 Mózes ezután elindította Izraelt a Vörös-tengertől. Kimentek a Súr pusztába, és három napig jártak a pusztában anélkül, hogy vízre akadtak volna. 23 Így jutottak el Márába, de Mára vizét sem ihatták, mert keserű volt. Ezért nevezték el az a helyet Márának (azaz Keserűségnek). 24 Ekkor a nép zúgolódni kezdett Mózes ellen. Azt kérdezték: »Mit igyunk?« 25 Erre ő az Úrhoz kiáltott, és az Úr egy fadarabot mutatott neki. Amikor ő beledobta azt a vízbe, az édessé változott. Az Úr ott adott nekik parancsokat és rendeleteket, és ott tette őket próbára. 26 Azt mondta: »Ha hallgatsz az Úr, a te Istened szavára, ha azt cselekszed, ami helyes a szemében, ha engedelmeskedsz parancsainak, és megtartod minden rendeletét: azon betegségek közül, amelyeket Egyiptomra bocsátottam, egyet sem bocsátok rád: mert én, az Úr vagyok a te gyógyítód!«

27 Izrael fiai ezután Elimbe jutottak, ahol tizenkét forrás és hetven pálmafa volt, és tábort ütöttek a vizek mellett.

16 1 Majd elindultak Elimből, és az Egyiptom földjéről való kivonulásuktól számítva
a második hónap tizenötödik napján eljutott Izrael fiainak egész sokasága a Szín-pusztába,
amely Elim és a Sínai között van.

2 Zúgolódott ekkor Izrael fiainak egész közössége Mózes és Áron ellen a pusztában.
3 Azt mondták nekik Izrael fiai: »Bárcsak meghaltunk volna az Úr keze által Egyiptom
földjén, amikor a húsos fazekak mellett ültünk, és jóllakásig ettünk kenyeret! Miért hoztatok
ki minket ebbe a pusztába, hogy éhen veszítsétek ezt az egész sokaságot?«

4 Azt mondta erre az Úr Mózesnek: »Íme, én majd kenyeret hullatok nektek az égből!
Menjen ki a nép, és szedjen egy-egy napra valót, hogy próbára tegyem, vajon törvényem
szerint jár-e el, vagy sem. 5 A hatodik napon is készítsék el azt, amit bevisznek, de az
kétszerannyi legyen, mint amennyit naponta szedni szoktak.«

6 Azt mondta erre Mózes és Áron Izrael valamennyi fiának:

»Estére megtudjátok,
hogy az Úr hozott ki titeket
Egyiptom földjéről,
7 reggel pedig meglátjátok
az Úr dicsőségét!

Meghallotta ugyanis, hogy zúgolódtok az Úr ellen. Ugyan kik vagyunk mi, hogy
ellenünk zúgolódtatok?«

8 Azt mondta továbbá Mózes: »Estére az Úr húst ad nektek enni, reggelre pedig
kenyeret jóllakásig, mert meghallotta zúgolódásotokat, mellyel ellene zúgolódtatok. Ugyan
kik vagyunk mi? Nem mi ellenünk irányul zúgolódástok, hanem az Úr ellen!«

9 Áronnak pedig azt mondta Mózes: »Mondd Izrael fiai egész közösségének:
Járuljatok az Úr elé, mert meghallotta zúgolódástokat!« 10 Amikor aztán Áron Izrael fiai
egész közösségének elmondta ezt, ők a puszta felé tekintettek, és íme, megjelent az Úr
dicsősége a felhőben. 11 Így szólt ekkor az Úr Mózeshez: 12 »Hallottam Izrael fiainak
zúgolódását. Mondd nekik: Estére húst fogtok enni, reggel pedig jóllaktok kenyérrel, hogy
megtudjátok, hogy én, az Úr vagyok a ti Istenetek!«

13 És történt este, hogy fürjek szálltak fel, és ellepték a tábort, reggel pedig harmat
szállt a tábor köré.

14 Miután elborította a föld színét, apró, mozsárban tört dologhoz hasonló valami lett
látható a pusztán, olyan, mint a földre hullott dér. 15 Amikor Izrael fiai meglátták, azt
mondták egymásnak: »Man-hu?«, ami azt jelenti, hogy: »Mi ez?« Nem tudták ugyanis, hogy
micsoda. Mózes pedig azt mondta nekik: »Ez az a kenyér, amelyet az Úr eledelül adott
nektek. 16 Ezt parancsolja az Úr: `Szedjen belőle mindenki annyit, amennyi élelemre
szüksége van: fejenként egy-egy ómernyit; a sátratokban lakó személyek számához mérten
szedjétek!'« 17 Úgy is cselekedtek Izrael fiai, és szedtek, ki többet, ki kevesebbet. 18 Aztán
megmérték az ómer mértékével, és sem azé nem lett több, aki többet szedett, sem azé nem
lett kevesebb, aki kevesebbet szedett. Mindenki annyit gyűjtött, mint amennyit megehetett.

19 Ekkor azt mondta nekik Mózes: »Senki se hagyjon belőle holnapra!« 20 Ám ők nem
hallgattak rá, hanem közülük egyesek hagytak belőle másnapra, de az megférgesedett és
megromlott. Erre Mózes megharagudott rájuk. 21 Mindig reggel szedték, mindenki annyit,
amennyi élelemre szüksége volt, mert ha a nap kisütött, elolvadt.

22 A hatodik napon azonban kétszerannyi eleséget szedtek össze, azaz két ómernyit
egy-egy embernek. Erre elment a sokaság valamennyi vezetője, és jelentette ezt Mózesnek.
23 Ő azt mondta nekik: »Ezt mondta az Úr: Holnap az Úrnak szentelt szombati nyugalom
van. Amit el akartok készíteni, készítsétek el, amit meg akartok főzni, főzzétek meg, ami
pedig megmarad, azt tegyétek el holnapra!« 24 Úgy is cselekedtek, ahogy Mózes

parancsolta, és nem romlott meg, sem féreg nem támadt benne. 25 Azt mondta ekkor Mózes:
»Ezt egyétek ma, mert ma az Úr szombatja van, ma nincs belőle a mezőn. 26 Hat napon
szedhettek, de a hetedik napon az Úr szombatja van, azért nem találni!«

27 A hetedik nap eljöttével is kimentek azonban néhányan a nép közül, hogy
szedjenek, de nem találtak. 28 Azt mondta erre az Úr Mózesnek: »Meddig vonakodtok
megtartani parancsaimat és törvényemet? 29 Láthatjátok, hogy az Úr adta nektek a
szombatot, és ezért ad nektek kétszerannyi eledelt a hatodik napon! Maradjon tehát
mindenki otthon, ne menjen ki senki a helyéről a hetedik napon!« 30 Erre szombati
nyugalmat tartott a nép a hetedik napon.

31 Az ételt pedig mannának nevezte Izrael háza. Olyan volt, mint a koriander magva,
fehér, és olyan ízű, mint a mézeskalács.

32 Azt mondta ezután Mózes: »Ezt parancsolta az Úr: Tölts meg vele egy ómert, és
őriztesd meg azt a jövendő nemzedékek számára, hogy lássák azt a kenyeret, amellyel
tápláltalak titeket a pusztában, amikor kihoztalak titeket Egyiptom földjéről!« 33 Azt mondta
azért Mózes Áronnak: »Végy egy edényt, tégy bele egy ómernyi mannát, és tedd az Úr elé,
hogy őrizzék meg nemzedékeitek számára!« 34 Amint az Úr parancsolta Mózesnek, Áron be
is tette a szent sátorba, hogy őrizzék meg.

35 Negyven esztendőn át ették a mannát Izrael fiai, addig, amíg lakott földre nem
jutottak. Ezzel az eledellel táplálkoztak, amíg el nem érték Kánaán földjének határait. –
36 Az ómer tizedrésze az éfának.

17 1 Aztán elindult Izrael fiainak egész sokasága a Szín-pusztából, állomásról-
állomásra, az Úr parancsa szerint, és tábort ütöttek Rafidimban. Itt nem volt ivóvize a
népnek. 2 Perbe szálltak ezért Mózessel, és azt mondták: »Adj nekünk vizet, hogy
ihassunk!« Mózes megkérdezte: »Miért pereltek velem? Miért kísértitek az Urat?« 3 A nép
azonban szomjazott ott a víz hiánya miatt, és zúgolódott Mózes ellen: »Miért hoztál ki
minket Egyiptomból? Azért, hogy szomjan veszíts minket, gyermekeinket és állatainkat?«
4 Ekkor Mózes az Úrhoz kiáltott: »Mitévő legyek ezzel a néppel? Kis híja, és megkövez
engem!« 5 Azt mondta erre az Úr Mózesnek: »Vonulj el a nép előtt, végy magad mellé
néhányat Izrael véneiből, aztán vedd kezedbe botodat, amellyel a folyóvízre ütöttél! Aztán
jöjj, 6 és íme, én majd odaállok eléd a Hóreb sziklájára. Üss a sziklára, és víz fakad belőle,
hogy ihasson a nép!« Úgy is cselekedett Mózes Izrael vénei előtt. 7 Azt a helyet pedig
elnevezte Masszának és Meríbának, Izrael fiainak perelése miatt, és azért, mert kísértették
az Urat, mondván: »Köztünk van-e az Úr, vagy sem?«

8 Eljött ekkor Amalek, és harcra kelt Izrael ellen Rafidimban. 9 Mózes ekkor azt
mondta Józsuénak: »Válassz ki férfiakat, és vonulj hadba Amalek ellen! Én pedig holnap a
domb tetejére állok, kezemben Isten botjával.« 10 Józsue úgy tett, ahogy Mózes mondta, és
harcba bocsátkozott Amalekkel. Mózes, Áron és Húr pedig felmentek a domb tetejére.
11 Valahányszor aztán Mózes felemelte kezét, győzedelmeskedett Izrael, ha azonban egy
kissé leeresztette, Amalek kerekedett felül. 12 Mózes keze azonban elfáradt. Fogtak tehát
egy követ, és odatették alá. Ő ráült, Áron és Húr pedig kétfelől felemelve tartották a kezét.
Történt aztán, hogy keze nem ernyedt el naplementéig, 13 és Józsue megfutamította
Amaleket és a népét kard élével. 14 Azt mondta erre az Úr Mózesnek: »Írd be ezt a könyvbe
emlékeztetőül, és add Józsue tudtára, hogy el fogom törölni Amalek emlékét az ég alól!«
15 Mózes erre oltárt épített, és ezt a nevet adta neki: Az Úr az én hadijelvényem:

16 »Felemeli kezét trónusán az Úr,
és harcol az Úr az amalekiták ellen
nemzedékről nemzedékre.«

18 **Jetró tanácsa: a bírák meghívása** 1 Amikor aztán Jetró, Mádián papja, Mózes
apósa meghallotta mindazt, amit Isten Mózessel és népével, Izraellel cselekedett, és azt,
hogy az Úr kihozta Izraelt Egyiptomból, 2 fogta Cippórát, Mózes feleségét, akiket az
visszaküldött, 3 valamint a két fiát. – Ezek közül az egyiket Gersámnak hívták, mivel apja
azt mondta: »Jövevény voltam idegen földön«, 4 a másikat pedig Eliézernek, mivel azt
mondta: »Atyám Istene segítőm volt, és megmentett engem a fáraó kardjától.« – 5 Aztán
elment Jetró, Mózes apósa Mózes fiaival és feleségével Mózeshez a pusztába, oda, ahol ő
Isten hegye mellett táborozott. 6 Azt üzente Mózesnek: »Én, Jetró, az apósod jövök hozzád,
feleségeddel és két fiaddal.«

7 Erre ő kiment apósa elé, meghajtotta magát, megcsókolta, és békességes szavakkal
köszöntötték egymást. Amikor aztán betértek a sátorba, 8 Mózes elbeszélte apósának
mindazt, amit az Úr Izraelért a fáraóval és az egyiptomiakkal tett, s mindazt a bajt, amely
őket az úton érte, és azt, hogy az Úr megszabadította őket. 9 Örült erre Jetró mindannak a
jónak, amelyet Isten Izraellel cselekedett, hogy kiszabadította őket az egyiptomiak kezéből.
10 Így szólt: »Áldott legyen az Úr, aki megszabadított titeket az egyiptomiak kezéből és a
fáraó kezéből, s aki megszabadította népét Egyiptom kezéből! 11 Most már tudom, hogy
nagyobb az Úr minden istennél, hiszen ők olyan elbizakodottan bántak velük!« 12 Erre Jetró,
Mózes apósa egészen elégő és vágóáldozatokat mutatott be Istennek. Áron és Izrael
valamennyi véne is eljött, hogy kenyeret egyenek vele Isten előtt.

13 Másnap aztán Mózes leült, hogy igazságot szolgáltasson a népnek, míg a nép ott
állt Mózes körül reggeltől estig. 14 Amikor ezt apósa látta, vagyis mindazt, amit ő a néppel
cselekedett, azt mondta: »Mi az, amit a néppel teszel? Miért ülsz te itt egyedül, és miért
várakozik az egész nép reggeltől estig?« 15 Mózes azt felelte: »Hozzám jön a nép, hogy
megtudja Isten ítéletét. 16 Ha ugyanis valami vita támad közöttük, eljönnek hozzám, hogy
szolgáltassak igazságot nekik, és közöljem Isten parancsait és törvényeit.« 17 Erre ő azt
mondta: »Nem jól csinálod a dolgot! 18 Kimerít ez a hiábavaló munka téged is, a nálad levő
népet is: az ügy meghaladja erőidet, egyedül nem végezheted. 19 Hallgass tehát szavamra és
tanácsomra, és Isten veled lesz. Te azokban a dolgokban légy a nép szolgálatára, amelyek
Istent illetik: terjeszd elé azt, amit hozzá intéznek, 20 közöld a néppel a szertartásokat és az
istentisztelet módját, és az utat, amelyen járniuk kell, azokat a dolgokat, amelyeket tenniük
kell! 21 Ugyanakkor szemelj ki az egész népből derék, istenfélő, megbízható férfiakat, akik
gyűlölik a haszonlesést! Tedd meg őket ezrek, százak, ötvenek és tizek elöljáróivá!
22 Szolgáltassanak ők igazságot a népnek minden időben! Ha azonban valami fontosabb
dolog akad, terjesszék azt teeléd, ők pedig csak a kisebb dolgokban ítélkezzenek! Így
könnyebb lesz neked, mert megosztod másokkal a terhet. 23 Ha ezt megteszed, Isten
parancsát teljesíted, eleget tudsz tenni az ő rendeleteinek, és ez az egész nép is békességgel
tér vissza a helyére!«

24 Miután Mózes meghallgatta, meg is tette mindazt, amit apósa mondott. 25 Derék
férfiakat választott egész Izraelből, és megtette őket a nép fejedelmeivé: ezredesekké,
századosokká, ötvenedesekké és tizedesekké. 26 Ezek szolgáltattak igazságot a népnek
minden időben. Ha azonban valami fontosabb akadt, azt őelé terjesztették; ők csak a kisebb
dolgokban ítélkeztek. – 27 Aztán elbocsátotta apósát. Az visszatért, és elment a földjére.

A SÍNAI HEGYEN : 19,1-40,38

19 **Isten felajánlja a szövetséget** 1 A mai napon, Izraelnek Egyiptomból való
kijövetele után a harmadik hónapban, eljutottak a Sínai pusztába. 2 Elindultak ugyanis
Rafidimból, és amikor a Sínai pusztába érkeztek, tábort vertek ezen a helyen. Izrael itt a

heggyel szemben verte fel sátrait.

3 Mózes pedig felment Istenhez. Ekkor az Úr szólította őt a hegyről, és azt mondta: »Ezt mondd Jákob házának
s ezt hirdesd Izrael fiainak:
4 Ti magatok láttátok, mit műveltem az egyiptomiakkal,
és hogyan hordoztalak titeket sasszárnyakon,
amíg idehoztalak titeket magamhoz.
5 Ha tehát majd hallgattok szavamra
és megtartjátok szövetségemet,
tulajdonommá lesztek minden nép közül
– hiszen az egész föld az enyém –,
6 és ti lesztek az én papi királyságom
és szent népem.
Ezek azok a szavak, amelyeket el kell mondanod Izrael fiainak.«

7 Mózes elment, összehívta a nép véneit, és eléjük terjesztette mindazokat a szavakat, amelyeket az Úr parancsolt. 8 Az egész nép egy szívvel-lélekkel azt felelte erre: »Megtesszük mindazt, amit az Úr mondott« Amikor aztán Mózes elvitte a nép válaszát az Úrnak, 9 az Úr azt mondta neki: »Most tehát eljövök majd hozzád a felhő homályában, hogy hallja a nép, amikor beszélek veled, és higgyen neked mindörökre.«

Miután Mózes elmondta a nép szavait az Úrnak, 10 az Úr azt mondta neki: »Menj el a néphez, és tartass velük megszentelődést ma és holnap! Mossák ki ruháikat, 11 hogy készen legyenek a harmadik napra, mert a harmadik napon leszáll az Úr az egész nép előtt a Sínai hegyére! 12 Vonj továbbá körös-körül határt a nép számára, és mondd nekik: Vigyázzatok, fel ne menjetek a hegyre, még a széléhez se érjetek! Minden, ami a hegyhez ér, halállal lakoljon – 13 kéz azonban ne érintse, hanem kövekkel verjék agyon, vagy nyíllal lőjék le – akár jószág, akár ember, ne maradjon életben! Ha majd megharsan a kürt, akkor jöjjenek a hegyre!« 14 Lement erre Mózes a hegyről a néphez, és elrendelte, hogy szentelődjék meg. Miután kimosták ruháikat, 15 azt mondta nekik: »Legyetek készen a harmadik napra, és feleségeitekhez ne közelítsetek!«

16 Amikor aztán eljött a harmadik nap, és felvirradt a reggel, íme, mennydörögni és villámlani kezdett. Egészen sűrű felhő borult a hegyre, és egyre erősödő harsonazengés zúgott, úgyhogy megrémült a nép, amely a táborban volt. 17 Erre Mózes kivezette őket a táborhelyről Isten elé, s ők odaálltak a hegy tövébe. 18 Füstölgött az egész Sínai hegy – mert az Úr tűzben szállt le rá –, úgy szállt belőle a füst felfelé, mint az olvasztókemencéből, igazán félelmetes volt az egész hegy. 19 A harsonazengés pedig csak növekedett és egyre erősebben szólt: Mózes beszélt és Isten válaszolt neki.

20 Miután az Úr leszállt a Sínai hegyére, a hegy csúcsára, Mózest felhívta a hegy tetejére. Amikor felment, 21 az Úr azt mondta neki: »Menj le, és figyelmeztesd a népet, hogy kedve ne kerekedjék átlépni a határt, hogy megnézze az Urat, mert akkor igen sokan elvesznek belőlük! 22 A papok is, akik az Úr közelébe járulhatnak, szentelődjenek meg, hogy meg ne büntesse őket!« 23 Mózes erre azt mondta az Úrnak: »A nép nem jöhet fel a Sínai hegyére, hiszen te figyelmeztettél és parancsoltad meg: `Szabj határt a hegy körül, és tedd szentté a hegyet!'« 24 Az Úr azt felelte neki: »Eredj, menj le! Aztán gyere fel Áronnal együtt, de a papok és a nép ne lépjék át a határt, ne jöjjenek fel az Úrhoz, hogy meg ne ölje őket!« 25 Lement erre Mózes a néphez, és mindezt elbeszélte nekik.

20 **A tízparancsolat** 1 Akkor Isten elmondta mindezeket a szavakat:

2 »Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a

rabszolgaság házából. 3 Rajtam kívül más istened ne legyen! 4 Ne készíts magadnak faragott
képet, és semmiféle képmást arról, ami fenn van az égen, vagy lenn a földön, vagy a föld
alatt, a vizekben! 5 Ne imádd ezeket, és ne szolgáld őket, mert én, az Úr, a te Istened erős és
féltékeny vagyok, és az atyák vétkét megtorlom gyermekeiken, és azok harmadik és
negyedik nemzedékén, akik gyűlölnek engem! 6 De irgalmasságot gyakorlok ezer
nemzedéken át azokkal, akik szeretnek engem, és megtartják parancsaimat.

7 Ne vedd hiába az Úr, a te Istened nevét: mert nem hagyja büntetlenül az Úr azt, aki
hiába veszi az Úr, az ő Istene nevét!

8 Emlékezzél meg arról, hogy a szombat napját megszenteld! 9 Hat napon dolgozzál,
és végezd minden munkádat! 10 A hetedik napon azonban az Úrnak, a te Istenednek
szombatja van: semmiféle munkát se végezz azon se te, se fiad, se lányod, se rabszolgád, se
szolgálód, se állatod, se a jövevény, aki a kapuidon belül van! 11 Hat nap alatt alkotta
ugyanis az Úr az eget és a földet, a tengert, és mindazt, ami bennük van, a hetedik napon
azonban megpihent, azért áldotta meg az Úr a szombat napját, és azért szentelte meg.

12 Tiszteld apádat és anyádat, hogy hosszú életű légy azon a földön, amelyet az Úr, a
te Istened ad majd neked!

13 Ne ölj!

14 Ne paráználkodj!

15 Ne lopj!

16 Ne tégy hamis tanúságot felebarátod ellen!

17 Ne kívánd meg felebarátod házát!

Ne kívánd meg feleségét, se rabszolgáját, se rabszolganőjét, se marháját, se szamarát:
semmijét se, ami az övé!«

18 Az egész nép látta a mennydörgéseket és a villámokat, a harsonazengést és a
füstölgő hegyet, ezért rémülten, a félelemtől remegve megállt a távolban, 19 és így szólt
Mózeshez: »Te szólj hozzánk, és meghallgatjuk! Ne Isten szóljon hozzánk, hogy meg ne
találjunk halni!« 20 Mózes azt felelte erre a népnek: »Ne féljetek! Azért jött Isten, hogy
próbára tegyen titeket, és legyen bennetek az ő félelme, hogy ne vétkezzetek!« 21 A nép
tehát a távolban maradt, Mózes pedig odajárult ahhoz a homályhoz, amelyben Isten volt.

Az oltár törvénye 22 Az Úr azt mondta ekkor Mózesnek: »Ezt mondd Izrael fiainak:
Magatok láttátok, hogy az égből szóltam hozzátok. 23 Ne készítsetek tehát ezüst isteneket, és
ne készítsetek magatoknak arany isteneket! 24 Oltárt földből építsetek nekem, és azon
mutassátok be egészen elégő- és békeáldozataitokat, apró- és lábasjószágaitokat minden
olyan helyen, ahol megemlékezem nevemről: eljövök hozzád és megáldalak. 25 Ha pedig
kőből készítesz nekem oltárt, ne építsd azt faragott kövekből, mert ha vésőt emelsz rá,
tisztátalanná válik! 26 Ne lépcsőn járj fel oltáromhoz, hogy fel ne tároljon a szemérmed!

A szövetség könyve

21 **Bevezetés** 1 Ezek azok a rendeletek, amelyeket eléjük kell terjesztened:

Héber rabszolgák 2 Ha héber rabszolgát vásárolsz, hat esztendeig szolgáljon neked, a
hetedikben váljék ingyen szabaddá! 3 Ha egyedül jött, egyedül is menjen el, ha volt felesége,
a felesége is menjen el vele! 4 Ha azonban a gazdája adott neki feleséget, s ez fiúkat és
lányokat szült, akkor az asszony és gyermekei a gazdájáé maradnak, ő pedig menjen el
egyedül. 5 De ha a rabszolga azt mondja: `Szeretem gazdámat, feleségemet és
gyermekeimet, nem akarok szabaddá válni', 6 akkor vigye el gazdája Isten elé, állítsa az

ajtóhoz vagy az ajtófélfához, fúrja át a fülét árral, és legyen a rabszolgája örökre! 7 Ha valaki a lányát eladja rabszolgának, akkor az ne szabaduljon fel úgy, mint ahogy a rabszolgák fel szoktak szabadulni! 8 Ha nem talál tetszésre a gazdája szeme előtt, akié lett, akkor engedje meg, hogy kiváltsák! Ahhoz azonban nincs joga, hogy idegen embernek eladja, mert igazságtalanul bánt vele. 9 Ha a fia számára jegyzi el, akkor úgy bánjon vele, mint a lányaival. 10 Ha az második asszonyt vesz magának, akkor se tagadja meg tőle az ételt, a ruházatot és a házastársi jogot. 11 Ha ezt a hármat nem teljesíti, akkor elmehet ingyen, váltságdíj nélkül.

Emberölés 12 Aki valakit úgy megüt, hogy az illető belehal, az halállal lakoljon. 13 Ha azonban nem leselkedett utána, hanem Isten ejtette a kezébe, akkor meneküljön arra a helyre, amelyet majd rendelek neked. 14 Ha azonban valaki szántszándékkal és orvul öli meg felebarátját, oltáromtól is szakítsd el, hogy meghaljon.

Szülők bántalmazása 15 Aki megveri apját vagy anyját, halállal lakoljon.

Emberrablás 16 Aki embert rabol, akár eladja, akár még nála van, halállal lakoljon.

Szülők gyalázása 17 Aki megátkozza apját vagy anyját, halállal lakoljon.

Ember által okozott testi sértés 18 Ha férfiak verekednek, és az egyik megüti a másikat kővel vagy ököllel, de az nem hal meg, hanem csak ágynak esik: 19 ha felkel, és bottal kinn tud járni, maradjon büntetlen, aki megütötte, csak a fekvés idejére adjon kártérítést és gyógyíttassa meg.

20 Aki rabszolgáját vagy rabszolganőjét úgy megbotozza, hogy az a keze alatt meghal: bűnhődjék érte. 21 Ha azonban él még egy-két napig, ne bűnhődjék, mert a saját pénze az.

22 Ha férfiak összevesznek, s az egyikük megüt egy viselős asszonyt, és az elvetél, de más baja nem történik: akkora kártérítésre köteles az illető, amekkorát az asszony férje követel, és amennyit a bírák megítélnek. 23 Ha azonban az asszony belehal, akkor adjon életet az életért. 24 Szemet szemért, fogat fogért, kezet kézért, lábat lábért, 25 égetést égetésért, sebet sebért, sérülést sérülésért. 26 Ha valaki úgy megüti rabszolgája vagy rabszolganője szemét, hogy őt félszeművé teszi: bocsássa azt szabadon kiütött szeméért. 27 Ha rabszolgájának vagy rabszolganőjének a fogát üti ki: szintén bocsássa szabadon.

Háziállatok által okozott testi sértés 28 Ha egy ökör férfit vagy asszonyt öklel meg szarvával, s az illető meghal: kövezzék agyon az ökröt és a húsát ne egyék meg – de az ökör gazdája büntetlen maradjon. 29 Ha azonban az ökör tegnap is, tegnapelőtt is öklelős volt, a gazdáját pedig már figyelmeztették, és mégsem zárta be, s az ökör férfit vagy asszonyt ölt meg: kövezzék meg az ökröt, és öljék meg a gazdáját is. 30 Ha azonban pénzben váltságot szabnak ki rá, adjon életéért annyit, amennyit megszabnak. 31 Ha az ökör fiút vagy lányt öklel meg szarvával: ugyanilyen megítélés alá essék. 32 Ha rabszolgát vagy rabszolganőt öklel agyon, harminc sékel ezüstöt kell adni a gazdájuknak, az ökröt pedig meg kell kövezni.

Kártérítés idegen állatokon esett sérülés miatt 33 Ha valaki kinyitja a vermet, vagy újat ás, s azt nem födi be, és ökör vagy szamár esik bele: 34 a verem tulajdonosa térítse meg az állat árát, de ami beleveszett, legyen az övé.

35 Ha valakinek az ökre úgy megsebesíti másnak az ökrét, hogy az elhull: adják el az

élő ökröt, felezzék meg az árát, és osszák meg egymás között az elhullott állat húsát. 36 Ha azonban tudott dolog volt, hogy az ökör tegnap is, tegnapelőtt is öklelős volt, és a gazdája mégsem vigyázott rá: adjon egy ökröt az ökörért, de az elhullott állatot kapja meg egészen.

Kártérítés lopás esetén 37 Ha valaki ökröt vagy aprójószágot lop, s azt levágja vagy eladja: akkor öt lábasjószágot adjon egy ökörért, és négy aprójószágot egy juhért.

22 1 Ha éjszaka kapják rajta a tolvajt a ház betörése vagy aláásása közben, és az olyan sebet kap, hogy meghal: aki megölte, nem felelős a vérért. 2 Ha azonban napkelte után tette, gyilkosságot követett el, és haljon meg ő maga is. Ha a tolvajnak nincs miből megtéríteni a lopást, el kell adni őt magát. 3 Ha azt, amit ellopott, élve találják meg nála, akár ökör, akár szamár, akár juh: a kétszeresét térítse meg.

Kártérítés tűz esetén 4 Ha valaki kárt tesz a mezőben vagy a szőlőben, azáltal, hogy jószágát a máséra ereszti legelni: mezejének és szőlőjének javával fizessen a megbecsült kár szerint.

5 Ha tűz támad, tövisbe kap, és megemészti az asztagokat vagy az álló gabonát a mezőn: térítse meg a kárt, aki a tüzet gyújtotta.

Felelősség idegen javakért 6 Ha valaki pénzt vagy ingóságot bíz felebarátjára megőrzés végett, s annak házából ellopják: ha a tolvaj megkerül, kétannyit térítsen meg. 7 Ha a tolvaj nem kerül meg, állítsák a ház gazdáját Isten elé, és esküdjék meg, hogy nem nyújtotta ki kezét felebarátja holmijára.

8 Csalárdság elkövetése ügyében, akár ökörről, akár szamárról, akár juhról, akár ruháról, akár bármiféle kártételről van szó: Isten elé kell vinni mindkét ember ügyét, s akit Isten elítél, az térítsen meg kétannyit felebarátjának.

9 Ha valakire szamarat, ökröt, juhot vagy bármiféle jószágot bíz felebarátja megőrzés végett, s az elhull, megsérül vagy az ellenség elhajtja, de senki sem látta: 10 eskü bizonyítsa kettejük között, hogy nem nyújtotta ki kezét felebarátja jószágára, s a tulajdonos fogadja el az esküt, amazt pedig ne kötelezzék kártérítésre. 11 Ha azonban ellopták, térítse meg a kárt a tulajdonosnak. 12 Ha vad tépte szét: vigye el hozzá a széttépett állatot, és ne térítse meg.

13 Ha valaki kölcsön kér valami ilyesmit embertársától, s az megsérül vagy elhull: ha a tulajdonos nem volt jelen, akkor az illetőt kötelezzék a kártérítésre. 14 Ha azonban a tulajdonos jelen volt, nem kell megtérítenie. Ha bérbe adták, csak a bért köteles megtéríteni.

Nemi erőszak 15 Ha valaki elcsábít egy szűz lányt, aki még nem volt eljegyezve, és lefekszik vele: adja meg érte a jegyajándékot, és vegye feleségül. 16 Ha a szűz apja nem akarja odaadni, akkor is adja meg érte azt a pénzt, amit a szüzek jegyajándékul kapni szoktak.

Halálbüntetéssel sújtandó bűnök

17 Varázslót ne hagyj életben.

18 Aki állattal közösül, halállal lakoljon.

19 Aki az isteneknek áldozik, nem egyedül az Úrnak, azt meg kell ölni.

Védelem nyomorgatás és kihasználás ellen 20 A jövevényhez ne légy kegyetlen és ne sanyargasd, hiszen ti is jövevények voltatok Egyiptom földjén.

21 Az özvegyet vagy árvát ne nyomorgassátok. 22 Ha sanyargatjátok őket, hozzám

kiáltanak. Én meghallgatom kiáltásukat, 23 felizzik haragom, és megöllek titeket karddal,
úgyhogy feleségeitek özvegyekké lesznek és a fiaitok árvákká.

24 Ha pénzt adsz kölcsön az én népemből való szegénynek, aki közötted lakik, ne
szorongasd, mint az uzsorás, és ne vess ki rá kamatot.

25 Ha zálogba vetted embertársad köpenyét, naplemente előtt add vissza neki.
26 Hiszen az az egyetlen takarója, testének öltözete, és nincs egyebe, amiben alhatna. Ha
hozzám kiált, meghallgatom, mert én irgalmas vagyok.

Istenkáromlás és felségsértés 27 Istent ne rágalmazd, és néped fejedelmét ne átkozd.

Zsengeáldozat 28 Tizedeidet és zsengéidet ne halogasd megadni. Fiaid közül az
elsőszülöttet nekem add.

29 Hasonlóképp cselekedj marháddal és aprójószágoddal: hét napig maradjon
anyjánál, a nyolcadik napon add nekem.

Széttépett állatok 30 Szentek legyetek számomra! Mezőn széttépett állat húsából ne
egyetek: a kutyának vessétek.

23 **Hamis tanúskodás** 1 Hazug hírt ne terjessz! Ne fogj össze a bűnössel, hogy hamis
tanúságot tégy!

2 Ne kövesd a tömeget gonoszság elkövetésében, és ne csatlakozz a perben a többség
vallomásához, eltérve az igazságtól.

3 Perben a szegénynek se kedvezz!

Ellenséggel való bánásmód 4 Ha ellenséged eltévedt marhájára vagy szamarára
bukkansz, hajtsd vissza hozzá.

5 Ha látod, hogy haragosod szamara a teher alatt leroskadt, ne menj el mellette, hanem
segítsd fel vele.

Hamis tanúskodás 6 Ne csavard el a szegény ember igazát.

7 Óvakodj a hazug ügyektől. Ártatlan és igaz embert meg ne öless, mert én elfordulok
a gonosz embertől.

8 Ajándékot el ne fogadj, mert az megvakítja az okosak szemét, és elferdíti az igazak
szavát.

Az idegenek védelme 9 A jövevényt ne nyomd el, hiszen ismeritek a jövevény életét,
mivel ti is jövevények voltatok Egyiptom földjén.

Szombatév és szombat 10 Hat esztendőn át vesd be szántódat, és gyűjtsd be termését,
11 a hetedik esztendőben azonban hagyd ugaron. A termését hagyd a sorsára, hadd egyék
meg néped szegényei. Amit azok meghagynak, hadd egye meg a mező vadja. Szőlőddel és
olajfakerteddel hasonlóképp cselekedj.

12 Hat napon dolgozzál, a hetedik napon pihenj meg, hogy pihenjen ökröd és
szamarad, s felüdüljön rabszolganőd fia és a jövevény.

Hűség a szövetséghez 13 Tartsátok meg mindazt, amit mondtam nektek: más istenek
nevére ne esküdjetek, hallani se lehessen azt a te szádból.

A három fő ünnep 14 Esztendőnként három ízben zarándokünnepet tartsatok nekem.

15 Tartsd meg a kovásztalanok ünnepét: hét napon át kovásztalant egyél, amint parancsoltam neked, abib havának idején, mert akkor jöttél ki Egyiptomból: ne jelenj meg üres kézzel színem előtt.

16 Tartsd meg ezenkívül munkád zsengéinek, szántód minden veteményének aratási ünnepét, – és az évet záró ünnepet, amikor betakarítod minden termésedet a mezőről.

17 Közüled minden férfi háromszor jelenjék meg esztendőnként az Úr, a te Istened előtt.

Áldozati előírások 18 Kovászos kenyérrel együtt ne áldozd fel áldozatom vérét, és ünnepi áldozatom kövérje ne maradjon meg reggelig.

19 Földed terményeinek zsengéjét vidd el az Úr, a te Istened házába.

Ne főzz kecskegidát anyja tejében.

Végső intelmek 20 Íme, elküldöm angyalomat, hogy előtted haladjon, őrizzen téged az úton, és bevigyen arra a helyre, amelyet neked szántam. 21 Féld őt, hallgass a szavára, és ne gondold, hogy megvetheted, mert nem nézi el, ha vétkezel, hiszen az én nevem van benne. 22 Ha hallgatsz a szavára, és megteszed mindazt, amit mondok, akkor ellensége leszek ellenségeidnek, és szorongatni fogom szorongatóidat.

23 Ha tehát előtted megy majd angyalom, és bevezet téged az amoriták, a hetiták, a periziták, a kánaániak, a hivviták és a jebuziták közé, akiket majd kiirtok – 24 ne imádd és ne tiszteld isteneiket, ne utánozd tetteiket, hanem rontsd le bálványaikat, és törd össze emlékoszlopaikat.

25 Szolgáljátok tehát az Urat, a ti Isteneteket, akkor megáldom kenyeredet és vizedet. Távol tartom tőled a betegséget, 26 nem lesz gyermektelen és meddő asszony a földeden, és teljessé teszem napjaid számát.

27 Elküldöm előtted félelmetességemet, megölök minden népet, amely közé bemégy, és megfutamítom előled minden ellenségedet. 28 Darazsakat küldök előtted, hogy űzzék ki a hivvitákat, a kánaániakat és a hetitákat, mielőtt bevonulsz. 29 Nem egy esztendőben űzöm ki majd őket színed elől, hogy sivataggá ne váljék az ország, és károdra meg ne szaporodjék a vadállat. 30 Csak fokozatosan űzöm ki majd őket színed elől, amíg te megsokasodsz, és birtokodba veheted az országot. 31 Úgy szabom meg határaidat, hogy a Vörös-tengertől a filiszteusok tengeréig, a pusztától a folyóvízig érjenek: kezetekbe adom az ország lakóit, és kiűzöm őket színetek elől. 32 Ne lépj szövetségre velük és isteneikkel, 33 ne lakjanak földeden, hogy bűnbe ne vigyenek ellenem: mert ha isteneiknek szolgálnál, bizony, vesztedre lenne az neked.«

24 **A szövetségkötés** 1 Ezután így szólt az Úr Mózeshez: »Jöjjetek fel az Úrhoz, te és Áron, Nádáb, Ábiu és hetven vén Izraelből, és imádjátok őt a távolban. 2 De egyedül Mózes jöjjön közel az Úrhoz, ők ne jöjjenek a közelébe, és a nép se jöjjön fel vele!«

3 Elment tehát Mózes, és elmondta a népnek az Úr minden szavát és rendeletét. A nép egy szívvel-lélekkel felelte: »Megtesszük mindazt, amit az Úr mondott!« 4 Ekkor Mózes leírta az Úr minden beszédét. Majd felkelt kora reggel, oltárt épített a hegy tövében, és tizenkét emlékoszlopot állított, Izrael tizenkét törzsének megfelelően. 5 Aztán odaküldte Izrael fiainak ifjait, hogy mutassanak be egészen elégő áldozatokat, és vágjanak az Úrnak békeáldozatul fiatal bikákat. 6 Mózes pedig fogta a vér felét, és a medencékbe töltötte, a másik felét pedig az oltárra öntötte. 7 Aztán fogta a szövetség könyvét, és felolvasta a nép hallatára. Erre ők azt mondták: »Megtesszük mindazt, amit az Úr mondott, és engedelmesek

leszünk!« 8 Ő pedig fogta a vért, és meghintette vele a népet, és így szólt: »Ez annak a
szövetségnek a vére, amelyet az Úr megkötött veletek e szavak alapján!«

9 Aztán Mózes és Áron, Nádáb, Ábiu és hetvenen Izrael vénei közül felmentek, 10 és
látták Izrael Istenét. – Olyan valami volt a lába alatt, mintha zafírkőből készült volna, és
mint az ég, amikor tiszta. – 11 Az Úr nem emelt rájuk kezet, pedig messzire távoztak Izrael
fiaitól. Látták Istent, és ettek és ittak.

12 Az Úr azt mondta eztán Mózesnek: »Jöjj fel hozzám a hegyre, maradj ott, és én
átadom neked a kőtáblákat, a törvényt és a parancsokat, amelyeket leírtam, hogy tanítsd
őket!« 13 Fel is készült Mózes és szolgája, Józsue, és amikor Mózes elindult Isten hegyére,
14 azt mondta a véneknek: »Várjatok itt, amíg vissza nem térünk hozzátok! Áron és Húr
veletek vannak, ha valami peres dolog felmerül, vigyétek őeléjük!«

15 Amikor aztán Mózes felment, a felhő elborította a hegyet, 16 és az Úr dicsősége
leszállt a Sínai hegyére. Miután azt hat napig eltakarta a felhővel, a hetedik napon szólította
őt a felhő közepéből. – 17 Izrael fiainak szeme előtt olyan látvány volt az Úr dicsősége, mint
a hegy ormán égő tűz. – 18 Erre Mózes bement a felhő közepébe, felment a hegyre, és ott
volt negyven nap és negyven éjen át.

A szentélyre és a kultuszra vonatkozó előírások: 25,1-31,17

25 **A szentély és tartozékai** 1 Így szólt ekkor az Úr Mózeshez: 2 »Szólj Izrael fiainak,
hogy gyűjtsenek nekem adományokat! Minden embertől, aki önként ajánlja fel, fogadjátok
el. 3 A következő dolgokat kell összegyűjtenetek: aranyat, ezüstöt, rezet, 4 kék, bíbor és
kétszer festett, karmazsin színű fonalat, bisszust, kecskeszőrt, 5 vörösre festett kosbőrt,
halbőrt, akácfát, 6 olajat a mécsesek feltöltéséhez, fűszereket a kenethez, jóillatú
füstölőszereket, 7 ónixköveket és drágaköveket az efód és a tudakoló díszítésére.
8 Készítsenek nekem szentélyt, hogy közöttük lakhassam, 9 mindenben annak a hajléknak és
a hozzá tartozó eszközöknek a mintájára, amelyet majd mutatok neked. A következőképpen
csináljátok:

10 Készítsetek akácfából egy ládát: két és fél könyöknyi legyen a hossza, másfél
könyöknyi a szélessége, és ugyancsak másfél könyöknyi a magassága. 11 Ezt aztán vond be
színarannyal belülről, kívülről, és helyezz rá körös-körül aranyszegélyt. 12 Önts ezenkívül
négy arany karikát, és illeszd a láda négy sarkára: két karika legyen az egyik oldalon és
kettő a másikon. 13 Azután készíts rudakat akácfából, vond be azokat arannyal, 14 és dugd be
őket a láda oldalain levő karikákba, hogy hordozni lehessen velük a ládát. 15 Ezek legyenek
mindig a karikákban, sohase húzzák ki onnan azokat. 16 Ebbe a ládába tedd majd azt a
bizonyságot, amelyet adni fogok neked.

17 Azután készítsd el színaranyból az engesztelőhelyet! Két és fél könyöknyi legyen a
hossza, másfél könyöknyi a szélessége. 18 Készíts két kerubot vert aranyból az
engesztelőhely két szélére. 19 Az egyik kerub az egyik oldalon legyen, a másik a másikon,
20 úgyhogy az engesztelőhely mindkét oldalát befedjék, terjesszék ki szárnyukat, és borítsák
be az engesztelőhelyet. Egymással szemben legyenek, és arcukkal az engesztelőhely felé
forduljanak. Ezzel aztán fedd be a ládát, 21 tedd bele a bizonyságot, amelyet adok majd
neked. 22 Onnan, és az engesztelőhelyről fogok találkozni veled, és beszélni hozzád. A
bizonyság ládája felett levő két kerub közül szólok majd hozzád mindarról, amit általad
Izrael fiainak parancsolok.

23 Készíts továbbá akácfából egy asztalt: két könyöknyi legyen a hossza, egy
könyöknyi a szélessége, és másfél könyöknyi a magassága. 24 Ezt aztán vond be
színarannyal, és helyezz rá körös-körül aranyszegélyt: 25 a szegélyre négy ujjnyi magas,
átvert párkányzatot, fölé pedig egy másik aranyszegélyt. 26 Készíts továbbá négy arany

karikát, és illeszd azt rá az asztal négy sarkára, minden lábhoz egyet. 27 Az arany karikák a szegély alatt legyenek, úgy, hogy rudakat lehessen beléjük dugni, és hordozni lehessen az asztalt. 28 Készítsd el a rudakat is akácfából, és vond be őket arannyal; ezekkel hordozzák az asztalt. 29 Készítsd el továbbá a tálakat, a csészéket, a tömjéntartókat és az italáldozatok bemutatására szolgáló serlegeket, színaranyból. 30 Tedd aztán az asztalra a kitett kenyereket: ezek mindenkor színem előtt legyenek.

31 Készíts továbbá mécstartót, színaranyból verve. A szára, az ágai, kelyhei, gömböcskéi és liliomai egy darabból legyenek. 32 Hat ág jöjjön ki oldalaiból: három az egyik oldalon, három a másikon. 33 Három dióalakú kehely legyen az egyik ágon, mindegyik egy gömböcskével és liliommal; hasonlóképpen három dióalakú kehely a második ágon, mindegyik gömböcskével és liliommal. Ilyen művű legyen mind a hat ág, amely a szárból kijön. 34 A mécstartó szárán pedig négy dióalakú kehely legyen, mindegyik gömböcskével és liliommal. 35 Egy-egy gömböcske legyen két-két ág tövében, mind a három helyen, mind a hat ág alatt, amely a szárból kijön. 36 A gömböcskék és az ágak egy darabból legyenek – színaranyból legyen verve az egész. 37 Készíts továbbá hét mécsest, és rakd fel azokat a mécstartóra úgy, hogy messzire világítsanak. 38 Hamuszedői is, és azok az edények, amelyekben a leszedett hamvat eloltják, színaranyból legyenek. 39 A mécstartó egész súlya – minden eszközével együtt – egy talentum színarany legyen. 40 Nézd meg, és arra a mintára készítsd, amelyet a hegyen mutattam neked.

26 1 A hajlékot pedig a következőképpen készítsd: Szőjj tíz szőnyeget sodrott lenből kék, bíbor és kétszer festett karmazsinszínű fonalból, műszövő munkával tarkítva. 2 Huszonnyolc könyöknyi legyen egy-egy szőnyeg hossza, négy könyöknyi a szélessége; egy mérete legyen valamennyi szőnyegnek. 3 Aztán fűzz össze egymással öt szőnyeget, majd a másik ötöt is foglald egybe, ugyanolyan módon. 4 Azután készíts hurkokat kékszínű fonalból a szőnyegek oldalára, a szélükre, hogy össze lehessen fűzni őket egymással. 5 Ötven hurok legyen mindkét szőnyeg oldalán, úgy alkalmazva, hogy hurok hurokkal szembe kerüljön, és egyiket a másikhoz lehessen kapcsolni. 6 Aztán készíts ötven aranykarikát, és kapcsold velük össze a szőnyegek két szárnyát, hogy a hajlék eggyé legyen.

7 Készíts továbbá tizenegy kecskeszőr sátorlapot a hajlék tetejének betakarására. 8 Harminc könyöknyi legyen egy-egy sátorlap hossza, négy a szélessége; egyenlő mérete legyen valamennyi sátorlapnak. 9 Ötöt közülük aztán fűzz össze külön, majd foglald egybe a hatot is egymással, úgy, hogy a hatodik lapot kétrét hajthasd a fedél elejére. 10 Készíts aztán ötven hurkot az egyik sátorlap szélére, hogy a másikkal össze lehessen kapcsolni, és ötven hurkot a másik sátorlap szélére, hogy az előzővel össze lehessen kapcsolni. 11 Készíts aztán ötven rézkapcsot, és kapcsold velük össze a hurkokat, hogy egy sátorlap legyen az összesből. 12 Ami pedig a fedél lapjából fennmarad, vagyis az az egy sátorlap, amellyel több van, annak a felével a hajlék hátulját fedd be. 13 Abból meg, ami a sátorlapok hosszából marad meg, egy könyöknyi függjön le az egyik oldalon, egy pedig a másikon, befedve a hajlék mindkét oldalát.

14 Készíts egy másik takarót is a fedélre vörösre festett kosbőrből, efölé pedig még egy takarót halbőrből.

15 Készítsd el a hajlék deszkáit is akácfából, úgy, hogy fel lehessen állítani azokat. 16 Tíz könyöknyi legyen mindegyiknek a hossza, és másfél a szélessége. 17 A deszkák oldalain két-két ereszték legyen, hogy az egyik deszkát a másik deszkához lehessen velük foglalni; így készüljön valamennyi deszka. 18 Húsz legyen belőlük a déli oldalon, a dél felé eső szárnyon. 19 Ezek számára önts negyven ezüsttalpat, úgy, hogy egy-egy deszka alá, a két eresztékhez képest két-két talp kerüljön. 20 A hajlék másik oldalán, az észak felé esőn,

szintén húsz deszka legyen 21 negyven ezüst talppal; egy-egy deszka alá két-két talp
kerüljön. 22 A hajlék nyugati oldalához pedig hat deszkát készíts, 23 és még kettőt, utóbbiak
a sarkokra kerüljenek, a hajlék hátulján. 24 Legyenek összefogva alulról a tetejéig, és egy
foglalat tartsa össze valamennyit. Azon a két deszkán is, amelyet a sarkokra kell helyezni,
hasonló foglalat legyen. 25 Összesen tehát nyolc deszka legyen tizenhat ezüsttalppal – két-
két talpat számítva egy-egy deszka alá.

26 Készíts továbbá reteszrudakat akácfából a deszkák összefogására – ötöt a hajlék
egyik oldalához, 27 öt másikat a másikhoz, és ugyanannyit a nyugati oldalhoz. 28 Dugd át
őket a deszkák közepén az egyik végtől a másik végig. 29 Magukat a deszkákat pedig vond
be arannyal, és önts hozzájuk aranykarikákat, hogy ezeken keresztül a reteszrudak
összetarthassák a deszkákat. A reteszrudakat is vond be arannyal. 30 Aztán állítsd fel a
hajlékot a szerint a minta szerint, amelyet a hegyen mutattam neked.

31 Készíts továbbá függönyt kék, bíbor, kétszer festett, karmazsin színű fonalból és
sodrott lenből, műszövő munkával, szép tarkára szőve. 32 Ezt aztán függeszd fel elölről négy
akácfaoszlopra: ezek egészét arany borítsa, az oszlopfő is arany legyen, de a talpuk ezüst.
33 Aztán akaszd fel a függönyt a karikákra, és helyezd el mögötte a bizonyság ládáját: ez a
függöny válassza el a szentélyt a szentek szentjétől. 34 Helyezd aztán az engesztelőhelyet a
bizonyság ládájára, a szentek szentjébe, 35 az asztalt a függönyön kívülre, a mécstartót pedig
az asztallal szembe, a hajlék déli oldalára – az asztal ugyanis az északi oldalon álljon.

36 Készíts továbbá leplet a sátor bejáratára kék, bíbor, kétszer festett karmazsin színű
fonalból és sodrott lenből, hímző munkával. 37 Aztán vonj be öt akácfaoszlopot arannyal, és
akaszd rájuk elölről a leplet: a tetejük arany, a talpuk réz legyen.

27 1 Készítsd el az oltárt is akácfából: öt könyök legyen a hossza, ugyanannyi a
szélessége, tehát négyzet legyen, és három könyök a magassága. 2 Szarvai a négy sarkán
magából az oltárból jöjjenek elő. Az egészet vond be rézzel. 3 Készíts hozzá ezenkívül
hamuszedő üstöket, lapátokat, villákat és parázstartókat; rézből készítsd valamennyi
eszközét. 4 Készíts azután egy hálószerű rézrostélyt is. Ennek négy rézkarika legyen a négy
sarkán, 5 és tedd az oltár pereme alá, úgy, hogy a rostély az oltár közepéig érjen. 6 Készíts
aztán akácfából két rudat az oltár számára, vond be őket rézlemezekkel, 7 és dugd be a
karikákba. Legyenek az oltár két oldalán, hogy hordozni lehessen. 8 Ne tömörre, hanem
belül üresre, üregesre készítsd, úgy, amint a hegyen mutattam neked.

9 Készítsd el a hajlék udvarát is: déli oldalán, a délre eső szárnyán kárpitok legyenek,
sodrott bisszusból, lenből – száz könyöknyi legyen a hossza ennek az oldalnak – 10 húsz
oszloppal és ugyanannyi réztalppal. Az oszlopfők metszéseikkel együtt ezüstből legyenek.
11 Északi oldalán, hosszában, szintén száz könyöknyi kárpit, húsz oszlop és ugyanannyi
számú réztalp legyen. Az oszlopfők metszéseikkel együtt ezüstből legyenek. 12 Az udvar
nyugatra néző szélességében ötven könyöknyi kárpit, tíz oszlop és ugyanannyi talp legyen.
13 Az udvar keletre néző szélessége szintén ötven könyöknyi legyen. 14 Az egyik oldalán
tizenötkönyöknyi kárpit, három oszlop és ugyanannyi talp legyen, 15 a másik oldalán is
tizenöt könyök kárpit, három oszlop és ugyanannyi talp legyen. 16 Az udvar bejáratán pedig
húszkönyöknyi lepel legyen kék, bíbor, kétszer festett karmazsin színű fonalból és sodrott
lenből, hímző munkával. Ennek négy oszlopa legyen, ugyannyi talppal. 17 Az udvar minden
oszlopát körös-körül ezüstlemezek borítsák; oszlopfőik ezüst, talpuk réz legyen.
18 Hosszában száz könyöknyi legyen az udvar, széltében ötven, magassága öt könyök
legyen. Sodrott lenből készüljön, talpai rézből legyenek. 19 A hajlék minden eszközét,
bármely célra és szolgálatra való, valamint annak és az udvar cövekeit, rézből készítsd.

20 Parancsold meg Izrael fiainak, hogy hozzanak neked színtiszta, sajtóval ütött

faolajat, hogy mindenkor mécses égjen 21 a bizonyság sátrában, a bizonyság előtt kifeszített
függönyön kívül. Ezt Áron és fiai helyezzék oda úgy, hogy estétől reggelig égjen az Úr
előtt. Örök szolgálat legyen ez nemzedékről nemzedékre Izrael fiai részéről.

28 **A papok öltözéke** 1 Állítsd továbbá magad elé Izrael fiai közül Áront, a bátyádat
fiaival együtt, hogy papjaimmá legyenek: Áront, Nádábot, Ábiut, Eleazárt és Itamárt.
2 Készíts szent ruhákat Áronnak, a bátyádnak, dicsőségül és ékességül. 3 Szólj tehát
minden bölcsszívű embernek, akit betöltöttem a bölcsesség lelkével, hogy készítsék el Áron
ruháit, hogy fel lehessen szentelni, és szolgálhasson nekem bennük. 4 A következő ruhákat
kell elkészíteniük: efódot, vállravalót, felsőköntöst, szoros gyolcsruhát, süveget és övet.
Készítsenek tehát szent ruhákat a bátyádnak, Áronnak és a fiainak, hogy papjaimmá
legyenek. 5 Aranyat, kék, bíbor, kétszer festett karmazsin színű fonalat és lent használjanak
hozzá.
6 Az efódot aranyból, kék, bíbor, kétszer festett karmazsin színű fonalból és sodrott
lenből, műszövő munkával készítsék. 7 Két vállpánt csatlakozzon hozzá fönt két oldalon
úgy, hogy vele egyet alkosson. 8 Szövése és művének egész hímzése aranyból, kék, bíbor,
kétszer festett karmazsin színű fonalból és sodrott lenből legyen. 9 Végy továbbá két
ónixkövet, és vésd rájuk Izrael fiainak nevét: 10 hat nevet az egyik kőre, a másik hat nevet a
másikra, születésük rendjében; 11 kőmetsző munkával, a pecsétmetsző mesterségével vésd
rájuk Izrael fiainak nevét. Ezeket aztán szorítsd és foglald körös-körül aranyba. 12 Aztán
illeszd ezt a vállravaló két vállpántjára, emlékeztetőül Izrael fiaira, hogy viselje Áron a
nevüket a két vállán az Úr előtt emlékeztetőül. 13 Készíts továbbá kis horgokat aranyból,
14 két sodrott kis láncot színaranyból, és fűzd rá őket a horgokra.
15 Készítsd el az ítélet tudakolóját is: műszövő munkával, a vállravaló szövésének
módjára, aranyból, kék, bíbor és kétszer festett karmazsin színű fonalból és sodrott lenből.
16 Négyzetalakú legyen és kétrétű, hosszában is, széltében is egy-egy arasznyi méretű.
17 Ebbe aztán foglalj négy sor drágakövet: az első sorban karneol, topáz és smaragd legyen,
18 a másodikban karbunkulus, zafír és jáspis, 19 a harmadikban jácint, achát és ametiszt, 20 a
negyedikben krizolit, ónix és berill. Aranyba legyenek foglalva fajtánként, 21 és Izrael
fiainak neve legyen rajtuk. Tizenkét név legyen beléjük vésve, kövenként egy-egy név, a
tizenkét törzs szerint. – 22 Készíts továbbá a tudakolóra sodrott láncokat színaranyból,
23 valamint két aranykarikát, és az utóbbiakat illeszd a tudakoló két felső sarkára. 24 Aztán
fűzd be az arany láncokat a tudakoló sarkain levő karikákba, 25 a láncok végét pedig
kapcsold a két kis horoggal a vállravalónak az efóddal szembe eső két vállpántjára. 26 Aztán
készíts két aranykarikát, és illeszd a tudakoló két alsó sarkára, az efóddal szembe eső, befelé
néző szélére, 27 ezenkívül két másik aranykarikát; ezeket illeszd a vállravaló efód két
vállpántjának alsó részére, az alsó összefoglalással szembe, hogy a tudakolót össze lehessen
fűzni az efóddal. 28 Szorítsák aztán a tudakolót kék zsinórral, karikáinál fogva, a vállravaló
karikáihoz úgy, hogy a mesterien készült összekapcsolás látható maradjon, és a tudakoló és
az efód el ne válhasson egymástól. 29 Így viselje Áron a mellén, az ítélet tudakolóján Izrael
fiainak nevét mindig, amikor bemegy a szentélybe, emlékeztetőül az Úr előtt. 30 Az ítélet
tudakolójába pedig tedd bele az Urimot és a Tumimot, hogy Áron mellén legyenek, amikor
bemegy az Úr elé: így viselje Izrael fiainak ítéletét a mellén az Úr színe előtt mindenkor.
31 Készítsd el a vállravalóhoz tartozó felsőköntöst is, kékszínű fonalból az egészet.
32 Fenn a közepén nyílás legyen rajta a fej számára, körülötte szövött szegéllyel, olyan, mint
a ruhák szélén szokott lenni, hogy egykönnyen be ne szakadjon. 33 Alulra, a felsőköntös
aljára készíts körös-körül gránátalmához hasonló díszeket, kék, bíbor és kétszer festett
karmazsin színű fonalból, azok közé pedig tégy csengőket, 34 úgy, hogy először

aranycsengő, aztán gránátalma, majd megint aranycsengő, és ismét gránátalma legyen rajta.
35 Öltse fel ezt Áron, ha szolgálatot teljesít, hogy hallatsszék a csengés, amikor bemegy a szentélybe az Úr színe elé, és amikor kijön, hogy halállal ne lakoljon.

36 Készíts ezenkívül egy lemezt színaranyból, és a pecsétmetsző mesterségével vésd rá: »Az Úr Szentje«. 37 Ezt aztán kösd egy kékszínű zsinórra, legyen a süvegen, 38 és feküdjön a főpap homlokára, hogy így Áron magára vegye azokat a vétkeket, amelyek Izrael fiainak áldozataihoz és szentelményeihez, bármilyen ajándékaihoz és adományaihoz tapadnak. Mindig legyen ez a lemez a homlokán, hogy az Úr kegyelmes legyen irántuk.

39 Készíts ezenkívül egy szűk köntöst lenből, készíts egy lensüveget, valamint egy hímzett övet.

40 Áron fiainak pedig készíts gyolcsköntösöket, öveket és süvegeket dicsőségül és ékességül. 41 Aztán öltöztesd fel mindezekbe Áront, a bátyádat, vele fiait, és szenteld fel valamennyiük kezét. Szenteld fel őket, hogy papjaimmá legyenek. 42 Készíts még gyolcsnadrágokat is, hogy csípőtől combig befödjék szemérmüket. 43 Viseljék ezeket Áron és fiai, amikor bemennek a bizonyság sátrába, vagy amikor az oltárhoz járulnak, hogy szolgálatot teljesítsenek a szentélyben, hogy vétket ne hívjanak magukra, és halállal ne lakoljanak. Örök törvény legyen ez Áronra és utódaira nézve.

29 **A papok felszentelése** 1 A következőképpen kell majd eljárnod, hogy papjaimmá szenteld őket. Végy majd egy fiatal bikát a csordából, valamint két hibátlan kost, 2 ezenkívül kovásztalan kenyereket, olajjal meghintett, kovásztalan kalácsokat, és olajjal megkent, kovásztalan lepényeket: búzalisztlángból készítsd valamennyit. 3 Az utóbbiakat rakd egy kosárba, és hozd elém az ökörrel és a két kossal együtt. 4 Aztán állítsd Áront és fiait a bizonyság sátrának ajtaja elé. Miután megmostad az apát és a fiait vízzel, 5 öltöztesd fel Áront a ruháiba, azaz a gyolcsköntösbe, a felsőköntösbe, a vállravalóba, a tudakolóba, fogd össze ezt az övvel, 6 tedd a fejére a süveget, a süvegre a szent lemezt, 7 aztán öntsd fejére a kenet olaját, és szenteld fel őt ezzel a szertartással. – 8 A fiait is léptesd előre, és öltöztesd fel a gyolcsköntösökbe, aztán övezd fel őket az övvel – 9 vagyis Áront és fiait –, végül tedd rájuk a süvegeket, és papjaimmá lesznek örök jogon.

Miután így felszentelted kezüket, 10 állítsd a bikát a bizonyság sátra elé, Áron és fiai tegyék rá kezüket a fejére, 11 aztán vágd le az Úr színe előtt, a bizonyság sátrának ajtaja mellett. 12 Majd végy a bika véréből, és tedd ujjaddal az oltár szarvaira, a többi vért pedig öntsd az oltár aljára. 13 Végül vedd az egész hájat, amely a beleket fedi, ezenkívül a máj hártyáját, a két vesét és a rajtuk lévő hájat, és égesd el áldozati füstként az oltáron. 14 A bika húsát, bőrét és trágyáját pedig égesd el a táboron kívül, mert bűnért való áldozat.

15 Aztán vedd az egyik kost, Áron és fiai tegyék rá kezüket a fejére, 16 aztán vágd le, végy a véréből, és öntsd azt körös-körül az oltárra. 17 A kost pedig vagdald darabokra, mosd meg a belét és a lábszárait, tedd rá felvagdalt húsára és fejére, 18 és égesd el az egész kost áldozati füstként az oltáron. Egészen elégő áldozat az az Úrnak, kedves tűzáldozati illat az Úrnak.

19 Aztán fogd a másik kost, Áron és fiai tegyék rá kezüket a fejére, 20 aztán vágd le, végy a véréből, és kend meg vele Áronnak és fiainak jobb fülcimpáját, valamint jobbkezüknek és -lábuknak hüvelykujját, aztán öntsd a vért körös-körül az oltárra. 21 Majd végy az oltáron levő vérből és a kenet olajából, hintsd meg Áront és ruháit, a fiait és azok ruháit, és szent lesz ő és a ruhája, az ő fiai és az ő ruhájuk.

22 Aztán vedd a kos háját, farkát, a beleket borító hájat, a máj hártyáját, a két vesét, a rajtuk levő hájat és a jobboldali lapockát – mert ez felszentelési kos –, 23 hozzá egy kenyércipót, egy olajjal meghintett kalácsot és egy lepényt az Úr színe elé helyezett

kovásztalan kenyerek kosarából. 24 Tedd mindezeket Áronnak és fiainak a kezére, és szenteld meg és ajánld fel őket az Úr előtt. 25 Aztán vedd el mindezt a kezükből, és égesd el az oltáron az egészen elégő áldozat felett, kedves illatul az Úr színe előtt, mert az ő tűzáldozata ez. 26 Vedd aztán annak a kosnak a szegyét, amellyel Áront felszentelted, szenteld meg azt és ajánld fel az Úr előtt, és ez legyen a te részed. 27 Így tedd szentté a szegyet, amelyet felajánlottál, és a lapockát, amelyet elvettél abból a kosból, 28 amellyel Áront és fiait felszentelted, hogy ezek Áronnak és fiainak a járandóságai legyenek Izrael fiai részéről, örök törvény alapján. Ezek ugyanis adomány részei, és mint az adomány részeit kell ezeket odaadniuk békeáldozataikból; ezeket az Úrnak kell adományozniuk.

29 A szent öltözet pedig, amelyet Áron visel, őutána fiaira szálljon, hogy abban kenjék fel őket, és abban szenteljék meg kezüket. 30 Hét napon át viselje, aki főpappá lesz helyette a fiai közül, és bemegy a bizonyság sátrába, hogy szolgáljon a szentélyben.

31 Fogd azután a felszentelési kost, a húsát főzd meg a szent helyen, 32 és egyék meg Áron és fiai. Ők egyék meg a kosárban levő kenyereket is a bizonyság sátrának ajtajánál, 33 hogy engeszteljen az áldozat, és szentté váljon azok keze, akik bemutatják. Idegen ember ne egyen belőlük, mert szentek. 34 Ha valami megmarad a felszentelési húsból vagy a kenyérből reggelig, a maradékot égesd el a tűzben; megenni nem szabad azt, mert szent.

35 Mindazt, amit parancsoltam neked, tedd meg majd Áronnal és fiaival. Hét napon át szenteld meg a kezüket, 36 és naponta mutass be egy bikát bűnért való áldozatul, engesztelésül. Tisztítsd meg az oltárt az engesztelő áldozat bemutatása által, és kend fel megszentelésül. 37 Hét napon tisztítsd és szenteld meg így az oltárt, akkor szent lesz: mindenki, aki érinti, szentté lesz.

Az istentiszteletre vonatkozó előírások 38 Ezt kell majd áldoznod az oltáron: két egyesztendős bárányt, minden nap, megszakítás nélkül – 39 az egyik bárányt reggel, a másikat este –, 40 és egy tizedrész lisztlángot, meghintve egy negyed hín mennyiségű, vert olajjal, italáldozatul pedig ugyanannyi mennyiségű bort – az egyik bárányhoz. 41 A másik bárányt pedig estefelé áldozd fel, a reggeli áldozat szertartása és a mondottak szerint, kedves illatul. 42 Ez legyen az Úrnak bemutatandó egészen elégő áldozat, ezt kell szüntelenül bemutatni közöttetek nemzedékről nemzedékre, a bizonyság sátrának ajtajánál, az Úr előtt. Oda foglak majd téged rendelni, hogy szóljak hozzád.

43 Ott parancsolok majd Izrael fiainak, és dicsőségem megszenteli az oltárt. 44 Az oltárral együtt megszentelem a bizonyság sátrát, valamint Áront és fiait, hogy papjaimmá legyenek. 45 Izrael fiai között fogok lakni és Istenük leszek, 46 s megtudják, hogy én, az Úr vagyok az ő Istenük, aki kihoztam őket Egyiptom földjéről, hogy közöttük lakjam, én, az Úr, az ő Istenük.

30 1 Készíts továbbá akácfából egy oltárt az illatáldozatok bemutatásához: 2 hosszúsága egy könyök, szélessége szintén egy, tehát négyzet alakú, magassága pedig két könyök legyen. Szarvai magából az oltárból jöjjenek elő. 3 Ezt aztán vond be színarannyal – a rostélyát is, körös-körül a falait is, és a szarvait is. Helyezz rá körös-körül aranyszegélyt, 4 a szegély alá pedig mindkét oldalon két aranykarikát, hogy rudakat lehessen dugni beléjük, és hordozni lehessen az oltárt. 5 Készítsd el a rudakat is akácfából, és vond be őket arannyal. 6 Aztán tedd az oltárt az elé a függöny elé, amely a bizonyság ládája és a bizonyságot fedő kegyelemtábla előtt függ, ahonnan majd szólok hozzád. 7 Áron pedig égessen rajta jó illatú füstölőszert: égessen rajta reggel, amikor előkészíti a mécseseket, 8 és égessen estefelé is, amikor feltölti őket. Szüntelen égő illatáldozat legyen ez részetekről az Úr előtt, nemzedékről nemzedékre. 9 Más összetételű füstölőszert, egészen elégő áldozatot és

ételáldozatot ne mutassatok be rajta, és italáldozatot se öntsetek rá. 10 Évente egyszer pedig könyörögjön Áron ennek az oltárnak a szarvai felett a bűnért való áldozat vérével, és végezzen engesztelést rajta, nemzedékről nemzedékre közöttetek. Legyen szent az Úrnak.«

11 Aztán így szólt az Úr Mózeshez: 12 »Amikor majd szám szerint összeírod Izrael fiainak összességét, adjon mindegyikük váltságot életéért az Úrnak, hogy ne legyen rajtuk csapás, amikor megszámlálják őket. 13 Ezt kell adnia mindenkinek, akinek a nevét felveszik: fél sékelt a szentély súlyegysége szerint – egy sékelben húsz gera van –, fél sékelt ajánljon fel az Úrnak. 14 Akit számbavesznek, húszesztendőstől fölfelé, ezt a váltságot adja meg. 15 A gazdag ne adjon többet fél sékelnél, és a szegény se kevesebbet. 16 Te pedig vedd a pénzt, amelyet Izrael fiai adnak, és fordítsd azt a bizonyság sátrának szolgálatára, hogy emlékeztetőjük legyen az az Úr előtt, és ő megkegyelmezzen életüknek.«

17 Aztán így szólt az Úr Mózeshez: 18 »Készíts majd rézből egy mosdómedencét, valamint egy hozzávaló talapzatot, tedd a bizonyság sátra és az oltár közé, és tölts bele vizet. 19 Ebből mossák meg Áron és fiai a kezüket és lábukat, 20 amikor bemennek a bizonyság sátrába, vagy amikor az oltárhoz járulnak, hogy rajta illataldozatot mutassanak be az Úrnak, 21 – nehogy halállal lakoljanak. Örök törvény legyen ez számára és utódai számára nemzedékről nemzedékre.«

22 Aztán így szólt az Úr Mózeshez: 23 »Végy ezután fűszereket: ötszáz sékel finom mirhazsengét, félannyi, azaz kétszázötven sékel fahéjat, ugyancsak kétszázötven sékel illatos nádat, 24 és ötszáz sékel kassziát, a szentély súlyegysége szerint, végül egy hín mennyiségű faolajat. 25 Készíts belőle kenethez való szent olajat, kenetet a kenetkészítők mestersége szerint. 26 Ezzel aztán kend meg a bizonyság sátrát, a szövetség ládáját, 27 az asztalt és eszközeit, a mécstartót és eszközeit, az illataldozat oltárát 28 és az egészen elégő áldozatét, s minden eszközt, amely szolgálatukhoz tartozik. 29 Így szenteld meg mindezt, és szentek lesznek: aki hozzájuk ér, szentté válik.

30 Kend fel és szenteld meg ezzel Áront és fiait is, hogy papjaimmá legyenek. 31 Izrael fiainak pedig mondd: Nekem szentelt kenet olaja legyen ez közöttetek nemzedékről nemzedékre. 32 Senki se kenje meg ezzel a testét, és ennek összetétele szerint másikat ne készítsetek, mert szent ez, és szentnek számítson előttetek. 33 Mindaz, aki ugyanilyet készít, vagy ebből idegen embernek ad, irtassék ki népéből.«

34 Az Úr ezután azt mondta Mózesnek: »Végy ismét fűszereket: mirhazsengét, ónixot, jó illatú galbánt, fehér tömjént – egyenlő mennyiségű legyen valamennyi – 35 és készíts a kenetkészítők mestersége szerint jól összevegyített, tiszta és szentelésre alkalmas füstölőszert. 36 Aztán törd az egészet finom porrá, és tégy belőle a bizonyság sátra elé, ahol majd megjelenek neked. Szent legyen előttetek ez a füstölőszer: 37 ilyen keveréket a saját használatra ne készítsetek, mert az Úrnak szentelt dolog ez. 38 Mindaz, aki ilyet készít, hogy élvezze illatát, irtassék ki népéből.«

31 **A művészek és kézművesek megbízása** 1 Aztán így szólt az Úr Mózeshez: 2 »Íme, név szerint meghívtam Bezeleélt, Úrinak, a Júda törzséből való Húr fiának a fiát. 3 Eltöltöttem Isten lelkével, bölcsességgel, értelemmel és tudással minden munkára, 4 mindannak kigondolására, amit csak alkotni lehet aranyból, ezüstből, rézből, 5 márványból, drágakövekből és mindenféle fából. 6 Egyszersmind társul adtam mellé Oliábot, a Dán törzséből való Ahiszámek fiát. Bölcsességet adtam minden műértő ember szívébe, hogy el tudják készíteni mindazt, amit neked parancsoltam: 7 a szövetség sátrát, a bizonyság ládáját, az e fölé való kegyelemtáblát, a sátor minden eszközét, 8 az asztalt és eszközeit, a színarany mécstartót és eszközeit, a füstölőszer oltárát, 9 valamint az egészen elégő áldozatét és minden eszközüket, a medencét és talapzatát, 10 a szent ruhákat Áronnak, a papnak és

fiainak szolgálatához, hogy gyakorolhassák szent tisztüket, 11 a kenet olaját és a fűszerekből
készült füstölőszert a szentély számára: mindent tegyenek meg, amit parancsoltam neked.«

A szombat ünnepe 12 Végül így szólt az Úr Mózeshez: 13 »Szólj majd Izrael fiaihoz, és
mondd nekik: Vigyázzatok, hogy szombatomat megtartsátok, mert jel az közöttem és
közöttetek nemzedékről nemzedékre, hogy tudjátok, hogy én, az Úr szentséget kívánok
tőletek. 14 Tartsátok meg szombatomat, mert szent az nektek. Aki megszentségteleníti,
halállal lakoljon, s aki dolgozik rajta, irtassék ki népéből. 15 Hat napon dolgozzatok: a
hetediken szombat van, szent nyugalom az Úr tiszteletére. Mindaz, aki munkát végez azon a
napon, halállal lakoljon. 16 Tartsák meg Izrael fiai a szombatot, és üljék meg nemzedékről
nemzedékre. Örök szövetség az 17 közöttem és Izrael fiai között. Örök jel az, mert hat nap
alatt alkotta az Úr a mennyet és a földet, és hetednapra felhagyott a munkával.«

A szövetség megszegése: az aranyborjú 18 Amikor a Sínai hegyen befejezte ezeket a
szavakat, az Úr átadta Mózesnek a bizonyságnak Isten ujjával megírt két kőtábláját.

32 1 Amikor azonban a nép látta, hogy Mózes késik lejönni a hegyről, összegyűlt
Áron ellen, és azt mondta: »Rajta, készíts nekünk isteneket, hogy előttünk járjanak! Nem
tudjuk ugyanis, hogy mi történt Mózessel, azzal az emberrel, aki kihozott minket Egyiptom
földjéről!« 2 Áron erre azt mondta nekik: »Szedjétek le az aranyfüggőket feleségeitek,
fiaitok és lányaitok füléről, és hozzátok el hozzám!« 3 Meg is tette a nép, amit parancsolt, és
elvitte Áronhoz a fülbevalókat. 4 Ő pedig átvette, öntőmesterséggel megformálta, és öntött
borjút készített belőlük. Erre ők azt mondták: »Ezek a te isteneid, Izrael, akik kihoztak téged
Egyiptom földjéről!« 5 Amikor Áron látta ezt, oltárt épített eléje, és hírnök szavával
kikiáltatta: »Holnap ünnepe lesz az Úrnak!« 6 Másnap aztán kora reggel felkeltek, egészen
elégő- és békeáldozatokat áldoztak, aztán leült a nép enni és inni, majd nekiállt játszani.

7 Így szólt ekkor az Úr Mózeshez: »Menj le hamar, mert vétkezett néped, amelyet
kihoztál Egyiptom földjéről! 8 Hamar letértek arról az útról, amelyet mutattál nekik: öntött
borjút készítettek maguknak, imádták azt, áldozatokat mutattak be neki, és azt mondták:
`Ezek a te isteneid, Izrael, akik kihoztak téged Egyiptom földjéről!'« 9 Aztán így szólt az Úr
Mózeshez: »Látom már, hogy keménynyakú nép ez! 10 Hagyj engem, hadd izzék fel
haragom ellenük, hogy eltöröljem őket, és téged tegyelek nagy nemzetté!«

11 Mózes erre így kezdte kérlelni az Urat, az ő Istenét: »Miért gerjedne fel, Uram,
haragod néped ellen, amelyet kihoztál Egyiptom földjéről, nagy erővel és hatalmas kézzel?
12 Kérlek, ne mondhassák az egyiptomiak: `Álnokul kivitte őket, hogy megölje
mindnyájukat a hegyekben, és eltörölje őket a földről.' Szűnjék meg haragod, és légy
kegyelmes néped gonoszságával szemben! 13 Emlékezzél meg Ábrahámról, Izsákról és
Izraelről, a te szolgáidról, akiknek megesküdtél önmagadra: `Megsokasítom utódaitokat,
mint az ég csillagait, és ezt az egész földet, amelyről szóltam, utódaitoknak adom, s
birtokolni fogjátok azt örökké!'« 14 Megengesztelődött erre az Úr, és nem tette meg azt a
rosszat, amelyet népe ellen mondott.

15 Visszatért erre Mózes a hegyről, kezében a bizonyság két táblájával. Mindkét
oldalukon írás volt. 16 Magának Istennek voltak a művei, a táblákba vésett írás is Istené volt.
17 Amikor Józsue meghallotta az ujjongó nép zajongását, azt mondta Mózesnek: »Harci
lárma hallatszik a táborból!« 18 Ő így felelt:

»Nem harcra buzdítás kiáltása ez,
és nem harcra serkentők ujjongása ez:

énekesek szavát hallom én!«

19 Amikor aztán a tábor közelébe ért, és meglátta a borjút és a táncokat, igen megharagudott. Ledobta kezéből a táblákat, és összetörte azokat a hegy tövében. 20 Aztán megragadta a borjút, amelyet készítettek, elégette, porrá zúzta, beleszórta a vízbe, és megitatta Izrael fiaival.

21 Áronnak pedig azt mondta: »Mit tett veled ez a nép, hogy ilyen nagy bűnt hoztál rá?« 22 Az így felelt neki: »Ne haragudjon az én uram, hiszen ismered ezt a népet, hogy hajlik a gonoszra! 23 Azt mondták nekem: `Készíts nekünk isteneket, hogy előttünk járjanak; mert nem tudjuk, hogy mi történt ezzel a Mózessel, aki kihozott minket Egyiptom földjéről!' 24 Én azt mondtam nekik: Kinek van közületek aranya? – Elhozták, ideadták nekem, én a tűzbe vetettem, és ez a borjú készült belőle.«

25 Amikor Mózes látta, hogy a nép fegyvertelen – Áron ugyanis elvette fegyverzetüket az undok gyalázatosság által, és fegyvertelenül állította őket ellenségeik elé –, 26 megállt a tábor kapujában, és így szólt: »Aki az Úrral tart, álljon ide mellém!« Erre Lévi fiai mindnyájan odagyűltek köré, 27 ő pedig azt mondta nekik: »Ezt mondja az Úr, Izrael Istene: Kössön mindegyiktek kardot derekára, és menjetek oda és vissza a táboron keresztül, kaputól kapuig, és ölje meg mindenki a testvérét, a barátját és a rokonát is!« 28 Erre Lévi fiai megtették, amit Mózes parancsolt nekik. Aznap mintegy huszonháromezer ember halt meg. 29 Mózes azután azt mondta nekik: »Ma az Úrnak szenteltétek kezeteket, mindenki a fia és a testvére által, így ő nektek adja majd áldását.«

30 Másnap aztán így szólt Mózes a néphez: »Igen nagy vétekkel vétkeztetek! Felmegyek az Úrhoz, talán sikerül megkövetnem őt vétketekért!« 31 Vissza is ment az Úrhoz, és így szólt: »Kérlek, igen nagy vétekkel vétkezett ez a nép: aranyisteneket csinált magának. Most azonban vagy bocsásd meg nekik ezt a vétket, 32 vagy pedig, ha ezt nem teszed, törölj ki engem könyvedből, amelyet írtál!« 33 Az Úr azt felelte neki: »Aki vétkezett ellenem, azt törlöm ki könyvemből. 34 Te csak menj, és vezesd azt a népet, ahová mondtam neked! Angyalom előtted megy majd, de a megtorlás napján meg fogom torolni ezt a vétküket is.«

35 Meg is verte az Úr a népet ezért a vétekért, a borjúért, amelyet Áron készített.

33 1 Az Úr ezután így szólt Mózeshez: »Eredj, menj fel erről a helyről, te és a néped, amelyet kihoztál Egyiptom földjéről, arra a földre, amely felől megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak: Az utódaidnak adom. 2 Egy angyalt küldök előtted, és kiűzöm a kánaániakat, az amoritákat, a hetitákat, a perizitákat, a hivvitákat és a jebuzitákat, 3 s te bemész a tejjel-mézzel folyó földre. Én azonban nem megyek fel veled, mert keménynyakú nép vagy, és még el találnálak pusztítani az úton.« 4 Amikor a nép meghallotta ezt a nagyon rossz hírt, gyászba borult, és senki sem vette fel a szokott díszeit.

5 Azt mondta ugyanis az Úr Mózesnek: »Mondd Izrael fiainak: Keménynyakú nép vagy! Ha csak egy kis ideig is veled járnék, eltörölnélek. Most azonban tedd le díszeidet, hogy megtudjam, mit tegyek veled!« 6 Le is tették Izrael fiai a díszeiket a Hóreb hegyénél.

A szövetség megújítása 7 Mózes pedig fogta a sátrat, és messze a táboron kívül verte azt fel, s elnevezte szövetség sátrának. Így a népből mindenkinek, akinek valami kérdezni valója volt, ki kellett mennie a szövetség sátrához, a táboron kívülre. 8 Valahányszor Mózes kiment a sátorhoz, fölkelt az egész nép, mindenki kiállt sátra ajtajába, és nézett Mózes után, amíg ő be nem ment a sátorba. 9 Amikor aztán belépett a szövetség sátrába, leszállt a felhőoszlop, megállt az ajtónál, és az Úr beszélt Mózessel. 10 Amikor az izraeliták látták, hogy a felhőoszlop ott áll a sátor ajtajánál, mindannyian felálltak, és leborultak sátruk ajtajában. 11 Az Úr pedig beszélt Mózessel, szemtől szembe, úgy, ahogy az ember a

barátjával szokott beszélni. Aztán Mózes visszatért a táborba, de szolgája, az ifjú Józsue,
Nún fia nem távozott a sátortól.

12 Mózes ekkor azt mondta az Úrnak: »Azt parancsolod, hogy vezessem fel ezt a
népet, de nem adod tudtomra, kit küldesz majd velem! Pedig azt mondtad: `Név szerint
ismerlek, és kegyelmet találtál előttem.' 13 Ha tehát kegyelmet találtam színed előtt, mutasd
meg nekem arcodat, hogy ismerjelek, és valóban kegyelmet találjak szemed előtt. Vedd
figyelembe, hogy a te néped ez a nemzet.« 14 Azt mondta erre az Úr: »Magam fogok előtted
haladni, és nyugalmat szerzek neked!« 15 Mózes azt válaszolta: »Ha nem te magad mégy
előttünk, ne is vezess ki minket erről a helyről! 16 Miből is tudhatnánk meg, én és a te néped,
hogy kegyelmet találtunk színed előtt, hacsak velünk nem jársz, hogy így dicsőbbek legyünk
minden népnél, amely a földön lakik?«

17 Az Úr erre azt mondta Mózesnek: »Ezt is, amit mondtál, megteszem, mert
kegyelmet találtál előttem, és név szerint ismerlek téged.« 18 Mózes azt felelte: »Mutasd
meg nekem dicsőségedet!« 19 Az Úr erre így szólt: »Neked megmutatom egész jóságomat,
és kimondom előtted az Úr nevét, mert könyörülök azon, akin akarok, és kegyelmes vagyok
az iránt, aki iránt nekem tetszik.« 20 Majd azt mondta: »Ám arcomat nem láthatod, mert nem
láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon.« 21 Azután így szólt: »De, íme, van itt egy
hely mellettem: állj erre a kősziklára! 22 Ha majd elvonul előtted dicsőségem, beállítlak a
kőszikla hasadékába, és befödlek jobbommal, amíg el nem vonulok. 23 Aztán elveszem
kezemet, és utánam tekinthetsz – de arcomat nem láthatod!«

34 1 Ezután így szólt: »Vágj magadnak két ugyanolyan kőtáblát, mint az elsők voltak,
hogy rájuk írhassam azokat az igéket, amelyek azokon a táblákon voltak, amelyeket
összetörtél! 2 Reggelre légy készen, hogy akkor mindjárt feljöhess a Sínai hegyére, és állj
elém ott a hegy tetején. 3 Senki se jöjjön fel veled, és senkit se lehessen látni az egész
hegyen, se marha, se juh ne legeljen arrafelé!« 4 Vágott tehát két ugyanolyan kőtáblát, mint
az előbbiek voltak, aztán felkelt az éjszakából, és fölment a Sínai hegyére, amint az Úr
parancsolta neki. A két kőtáblát felvitte magával.

5 Amikor aztán az Úr leszállt a felhőben, Mózes odaállt mellé, és kiáltotta az Úr nevét.
6 Amíg az Úr elvonult előtte, azt mondta: »Uralkodó Úr, irgalmas és kegyes Isten, hosszan
tűrő, nagy könyörületességű és hűségű, 7 te irgalmasságot gyakorolsz ezer nemzedéken át,
megbocsátasz gonoszságot, vétket és bűnt. Előtted azonban semmi sem marad büntetlen,
mert megtorlod az apák gonoszságát gyermekeiken, unokáikon, harmadik és negyedik
nemzedékükön!« 8 Ekkor Mózes sietve leborult a földre, meghajtotta magát, 9 és így szólt:
»Ha kegyelmet találtam színed előtt, Uram, kérlek, járj velünk! Bár keménynyakú ez a nép,
bocsásd meg gonoszságainkat és bűneinket, és fogadj tulajdonoddá minket!«

10 Az Úr azt felelte: »Megkötöm a szövetséget: mindenki láttára olyan jeleket fogok
művelni, amilyeneket még nem láttak a földön semmiféle népnél, hogy lássa ez a nép, amely
között vagy, az Úr rettenetes tetteit, amelyeket cselekedni fogok.

11 Vigyázz azonban mindarra, amit ma parancsolok neked! Én magam fogom kiűzni
előled az amoritákat, a kánaániakat, a hetitákat, a perizitákat, a hivvitákat és a jebuzitákat.
12 Őrizkedj tehát attól, hogy valaha is barátságra lépj annak a földnek a lakosaival, mert az
romlásodra lenne. 13 Ehelyett rontsd le oltáraikat, törd össze emlékoszlopaikat, és vágd ki
berkeiket.

14 Ne imádj más istent, mert féltékenynek nevezik az Urat, féltékeny Isten ő! 15 Ne
köss szövetséget annak a földnek a lakóival, hogy amikor isteneikkel paráználkodnak, és
bálványaiknak áldoznak, meg ne hívjanak téged, hogy egyél áldozataikból. 16 Feleséget se
végy lányaik közül fiaidnak, hogy amikor azok paráználkodnak, isteneikkel paráznává ne

tegyék fiaidat.

17 Öntött isteneket ne készíts magadnak!

18 Tartsd meg a kovásztalanok ünnepét! Hét napon át egyél kovásztalant, amint megparancsoltam neked, abíb havának idején, mert a tavaszi idő hónapjában jöttél ki Egyiptomból.

19 Minden hím, amely méhet nyit, az enyém legyen! Az állatok közül minden elsőszülött, akár marha, akár aprójószág, az enyém legyen. 20 Szamarad elsőszülöttjét váltsd meg egy juhon. Ha nem adsz érte váltságot, meg kell ölni. Fiaid közül az elsőszülöttet meg kell váltanod. Ne jelenj meg üres kézzel színem előtt.

21 Hat napon dolgozzál, a hetedik napon pihentesd a szántást és az aratást!

22 Tartsd meg a hetek ünnepét, amikor búzád zsengéjét aratják, és azt az ünnepet, amikor az esztendő végén mindenedet betakarítják!

23 Esztendőnként három ízben minden férfi jelenjék meg a mindenható Úrnak, Izrael Istenének színe előtt! 24 Amikor ugyanis elűzöm majd a nemzeteket előled, bár kiterjesztem határodat, senki sem fog földedre lecsapni, amikor te felmégy, hogy megjelenj az Úr, a te Istened színe előtt, esztendőnként háromszor.

25 Ne ontsd kovász mellett áldozatom vérét, és ne maradjon reggelre semmi sem a pászka ünnep áldozatából!

26 Földed termésének zsengéjét vidd fel az Úrnak, Istenednek házába!

Ne főzz kecskegidát anyja tejében!«

27 Az Úr végül azt mondta Mózesnek: »Írd fel magadnak ezeket az igéket, mert ezek alapján kötöttem szövetséget veled és Izraellel!«

28 Ő tehát ott volt az Úrnál, negyven nap és negyven éjen át. Kenyeret nem evett, vizet nem ivott, és felírta a táblákra a szövetség tíz igéjét.

29 Amikor aztán Mózes leszállt a Sínai hegyéről, kezében a bizonyság két táblájával, nem tudta, hogy ragyog az arca az Úrral való beszélgetés miatt. 30 Áron és Izrael fiai azonban meglátták, hogy sugárzik Mózes arca, ezért féltek a közelébe menni. 31 Ő azonban hívta őket. Erre Áron is, a gyülekezet fejedelmei is odamentek hozzá. Miután velük már beszélt, 32 odamentek hozzá Izrael fiai is mindnyájan, és ő megparancsolta nekik mindazt, amit az Úrtól a Sínai hegyén hallott.

33 Amikor aztán befejezte beszédét, fátyolt borított az arcára. 34 Ezt mindig levette, ha bement az Úrhoz, hogy beszéljen Vele, addig, amíg ki nem jött. Akkor aztán elmondta Izrael fiainak mindazt, amit az Úr parancsolt neki. 35 Amikor kijött, látták, hogy sugárzik Mózes arca, ő azonban ismét eltakarta arcát, amikor hozzájuk szólt.

Az istentiszteletre vonatkozó szabályok

35 **A szombat törvénye** 1 Aztán egybegyűjtötte Izrael fiainak egész közösségét, és azt mondta nekik: »Ez az, amit az Úr parancsolt, hogy meg kell tennetek. 2 Hat napon át végezzétek munkátokat, a hetedik nap szent legyen nektek, szombat és nyugalom az Úr tiszteletére. Aki azon munkát végez, ölessék meg! 3 Tüzet se gyújtsatok szombat napján egyetlen lakóhelyeteken sem!«

Adományok a szentély számára 4 Azt mondta továbbá Mózes Izrael fiai egész közösségének: »Ezt parancsolta az Úr: 5 Különítsetek el magatok közt adományokat az Úr számára! Önként, jószántából hozza azokat mindenki az Úrnak: aranyat, ezüstöt, rezet, 6 kék, bíbor, kétszer festett karmazsin színű fonalat, ezenkívül lent, kecskeszőrt, 7 vörösre festett kosbőrt, halbőrt, akácfát, 8 olajat a mécsesek feltöltésére és a kenet elkészítéséhez,

kellemes illatú füstölőszert, 9 ónixköveket és drágaköveket a vállravaló és a tudakoló díszítésére.

10 Aki bölcs köztetek, jöjjön és készítse el, amit az Úr parancsolt: 11 a hajlékot, annak fedelét és sátorlapját, a karikákat, a deszkázatot, a reteszrudakat, a cövekeket és a talpakat, 12 a ládát és rúdjait, a kegyelem táblát és az előtte lévő függönyt, 13 az asztalt, annak rúdjait és eszközeit, a kitett kenyereket, 14 a mécstartót a mécsesek számára, annak tartozékait és mécseseit, az olajat a mécsesek táplálására, 15 az illatáldozat oltárt és rúdjait, a kenet olaját, a fűszerekből készült illatáldozatot, a hajlék ajtajára való leplet, 16 az égőáldozati oltárt, annak rézből való rostélyát, rúdjait és tartozékait; a mosdómedencét és talapzatát, 17 az udvar kárpitjait, oszlopait és talpazatát, az udvar ajtajára való függönyt, 18 a hajlék és az udvar cövekeit, a hozzájuk tartozó köteleket, 19 a ruhákat, amelyeket a szentély szolgálatában használnak, végül pedig Áronnak, a főpapnak és fiainak ruháit, hogy nekem papokként szolgáljanak.«

20 Elment erre Izrael fiainak egész közössége Mózes színe elől, aztán 21 készséges és ájtatos szívvel adományokat hoztak az Úrnak a bizonyság sátrának elkészítéséhez, és mindahhoz, ami a szolgálathoz és a szent ruhákhoz kellett. 22 A férfiak és az asszonyok átadták a karpereceket, fülbevalókat, gyűrűket, karkötőket: mindenféle aranytárgy került az Úr ajándékai közé. 23 Akinek volt kék, bíbor, kétszer festett karmazsin anyaga, lenvászna, kecskeszőre, vörösre festett kosbőre, halbőre, 24 ezüstje, reze vagy akácfája a különféle célokra, elhozta az Úrnak.

25 A hozzáértő asszonyok beszolgáltatták azt, amit megfontak: a kék, bíbor, karmazsin színű, len 26 és kecskeszőrfonalat, jószántukból adva mindent. 27 A fejedelmek átadták az ónixköveket és a drágaköveket a vállravalóhoz és a tudakolóhoz, 28 valamint a fűszereket és az olajat a mécsesek feltöltéséhez, a kenet elkészítéséhez és a kellemes illatú füstölőszer elkészítéséhez. 29 Minden férfi és asszony buzgó szívvel hozott ajándékot, hogy elkészüljön a munka, amelyet az Úr Mózes által parancsolt: Izrael fiai mindnyájan jószántukból ajándékoztak az Úrnak.

A művészek és kézművesek megbízása 30 Azt mondta erre Mózes Izrael fiainak: »Íme, az Úr név szerint meghívta Bezeleélt, Úrinak, a Júda törzséből való Húr fiának fiát. 31 Eltöltötte őt Isten lelkével, bölcsességgel, értelemmel, tudással és minden ismerettel 32 az aranyból, ezüstből és rézből való munkák kigondolására és elkészítésére, 33 kövek metszésére, fa faragására. Mindazt, amit mesterséggel el lehet készíteni, 34 a szívébe adta. Ugyanígy Oliábnak, a Dán törzséből való Ahiszámek fiának is. 35 Betöltötte mindkettőjüket bölcsességgel, hogy tudjanak faragott, műszövő és hímzett munkákat készíteni kék, bíbor, kétszer festett karmazsin színű fonalból és lenből, tudjanak mindenfélét szőni és mindenféle új dolgokat kigondolni.«

36 1 Dolgozni kezdtek tehát Bezeleél, Oliáb és mindazok a bölcs férfiak, akiknek az Úr bölcsességet és értelmet adott, hogy mesterien meg tudják csinálni, ami a szentély szolgálatára szükséges, és amit az Úr parancsolt.

2 Mózes ugyanis meghívta őket és mindazokat a hozzáértő férfiakat, akiknek az Úr bölcsességet adott, és akik önként ajánlkoztak a munka elvégzésére. 3 Átadta nekik Izrael fiainak minden adományát. Ezek már javában szorgoskodtak a munkában, amikor a nép még minden reggel hozott önkéntes adományokat. 4 Ez arra indította a mestereket, hogy menjenek el, 5 és mondják meg Mózesnek: »Többet hord össze a nép, mint amennyi szükséges!« 6 Erre Mózes megparancsolta, hogy hirdessék ki a hírnökök: »Se férfi, se asszony ne hozzon többé semmit a szentély készítéséhez!« Így aztán nem hoztak több

ajándékot, 7 mivel elég volt az, amit hoztak, sőt már sok is.

A szentély berendezése 8 Mindazok, akiknek a szíve bölcs volt, készítettek tehát a hajlék berendezéséhez tíz szőnyeget, sodrott lenből, kék, bíbor és kétszer festett karmazsin színű fonalból, tarka mintákkal, műszövő munkával. 9 Huszonnyolc könyöknyi volt egynek-egynek a hossza, négy a szélessége; mindegyik szőnyegnek azonos volt a mérete. 10 Aztán összekapcsolta az egyik öt szőnyeget, egyiket a másikhoz, és összekapcsolta a másik ötöt is. 11 Ezután kék színű hurkokat erősítettek mindkét oldalra: az egyik szőnyeg szélére is, s ugyanúgy a másik szőnyeg szélére is, 12 úgy hogy a hurkok egymással szembe kerüljenek, és egymásba lehessen kapcsolni őket. 13 Öntött ötven aranykarikát is, hogy azok összekapcsolják a szőnyegek hurkait, és a hajlék egybefüggő legyen. 14 Készített ezenkívül tizenegy kecskeszőr sátorlapot is a hajlék tetejének befedésére. 15 Harminc könyök volt egy-egy sátorlap hossza, négy könyök a szélessége; egyenlő méretű volt valamennyi. 16 Ötöt közülük egybefoglalt külön, és hat másikat is külön. 17 Aztán készített ötven hurkot az egyik sátorlap szélére, és ötven hurkot a másik sátorlap szélére, hogy össze lehessen kapcsolni őket egymással, 18 valamint ötven rézkapcsot, hogy össze lehessen kapcsolni a fedelet, és egy sátorlap legyen az egész.

19 Takarót is készített a sátorra, vörösre festett kosbőrből, fölé pedig egy másik takarót, halbőrből. 20 Elkészítette a deszkákat is a hajlékhoz akácfából, úgy, hogy fel lehessen állítani őket. 21 Tíz könyök volt egy-egy deszka hossza, másfél könyök volt a szélessége. 22 Két-két ereszték volt mindegyik deszkán, hogy össze lehessen fogni őket egymással. Így készítette el a hajlék valamennyi deszkáját. 23 Húsz közülük a déli oldalon, a dél felől eső szárnyon volt, 24 negyven ezüsttalppal. Két-két talpat tettek egy-egy deszka alá, egyet-egyet mind a két sarkára, oda, ahol az oldalt levő eresztékek sarkokban végződtek. 25 A hajléknak arra az oldalára, amely északra néz, szintén húsz deszkát helyezett, 26 negyven ezüsttalppal, két-két talpat egy-egy deszkához. 27 Nyugat felé pedig, vagyis a hajléknak arra az oldalára, amely a tenger felé néz, hat deszkát helyezett, 28 két másikat pedig a hajlék mindegyik hátsó sarkára. 29 Az utóbbiak lentről a tetejükig egybe voltak fogva, és egy foglalat tartotta össze őket. Így tettek mindkét oldal szegletén, 30 úgyhogy hátul összesen nyolc deszka volt, tizenhat ezüsttalppal, két-két talp volt ugyanis egy-egy deszka alatt. 31 Készített ezenkívül reteszrudakat is akácfából: ötöt a hajlék egyik oldalán levő deszkák összefogására, 32 másik ötöt a másik oldal deszkáinak összefogására. Ezeken kívül másik öt reteszrudat a hajlék nyugati, a tenger felé eső oldalára. 33 Elkészítette azt a másik reteszrudat is, amelynek a deszkák közepén, az egyik végtől a másik végig kellett érnie. 34 Magukat a deszkákat bevonta arannyal, és ezüsttalpakat öntött hozzájuk. Elkészítette az aranykarikáikat is, amelyekbe a reteszrudakat kellett dugni, és ezeket is bevonta aranylemezekkel.

35 Elkészítette a függönyt is, kék, bíbor, kétszer festett karmazsin színű fonalból és sodrott lenből, műszövő munkával, tarka mintával, 36 és a négy oszlopot akácfából. Az utóbbiakat oszlopfőikkel együtt bevonta arannyal, és ezüsttalpakat öntött hozzájuk.

37 Készített egy függönyt is a sátor bejáratára kék, bíbor, kétszer festett karmazsin színű fonalból és sodrott lenből, hímző munkával, 38 valamint öt oszlopot, és ezekhez oszlopfőket. Az utóbbiakat bevonta arannyal, talpukat pedig rézből öntötte.

37 1 Elkészítette Bezeleél a ládát is akácfából. Két és fél könyök volt a hossza, másfél könyök a szélessége, és ugyancsak másfél könyök a magassága. Aztán kívül-belül bevonta színarannyal, 2 és körben egy aranyszegélyt helyezett rá. 3 Azután öntött még négy aranykarikát, ennek a négy sarkára: két karikát az egyik oldalára, és kettőt a másikra. 4 Aztán rudakat készített akácfából, bevonta őket arannyal, 5 és bedugta a láda oldalain levő

karikákba, hogy hordozni lehessen a ládát.

6 Elkészítette az engesztelőhelyet is, azaz a tudakolóhelyet színaranyból – két és fél
könyök volt a hossza, másfél könyök a szélessége –, 7 és két kerubot vert aranyból. Az
utóbbiakat rátette az engesztelőhely két végére: 8 az egyik kerubot az egyik oldalon a
végére, a másik kerubot a másik oldalon a végére, tehát egy-egy kerubot az engesztelőhely
mindkét végére. 9 Kiterjesztették szárnyukat, és befödték az engesztelőhelyet, egymás felé
és az engesztelőhely felé néztek.

10 Elkészítette az asztalt is, akácfából; két könyök volt a hossza, egy könyök a
szélessége, és másfél könyök a magassága. 11 Aztán bevonta színarannyal, és körben
aranyszegélyt helyezett rá, 12 a szegély fölé pedig egy négy ujj magas átszegett
párkányzatot, afölé pedig egy másik aranyszegélyt. 13 Öntött továbbá négy aranykarikát,
ráillesztette az asztal négy sarkára, minden lábhoz egyet, 14 a szegély mellé. Aztán
keresztüldugta rajtuk a rudakat, hogy hordozni lehessen az asztalt. 15 Elkészítette a rudakat
is akácfából, aztán bevonta őket arannyal – 16 valamint a különféle célokra szolgáló asztali
edényeket: a tálakat, a csészéket, a serlegeket és a tömjénezőket színaranyból, az
italáldozatok bemutatásához.

17 Elkészítette a mécstartót is, színaranyból verve. A szárából ágak, kelyhek, kis
gömbök és liliomok ágaztak ki, 18 összesen hat a két oldalból: három ág az egyik oldalból,
és három a másikból. 19 Három dióformájú kehely volt az egyik ágon, mindegyik egy-egy
kis gömbbel és liliommal; három dióalakú kehely volt a másik ágon, mindegyik egy-egy kis
gömbbel és liliommal. Egyformára készült mind a hat ág, amely a mécstartó szárából
kiágazott. 20 Magán a száron négy dióformájú kehely volt, mindegyik egy-egy kis gömbbel
és liliommal: 21 egy-egy kis gömb volt két-két ág tövén, mind a három helyen, mind a hat ág
alatt, amely a szárból leágazott. 22 A kis gömbök is, az ágak is magából a szárból jöttek elő,
és az egész színaranyból volt verve. 23 Elkészítette a hét mécsest is színaranyból,
hamuszedőikkel és azokkal az edényekkel együtt, amelyekben a leszedett hamvat eloltják.
24 Egy talentum aranyat nyomott a mécstartó, minden tartozékával együtt.

25 Elkészítette az illatáldozat oltárát is akácfából; egy könyök volt mind a négy oldala,
kettő a magassága, a sarkaiból álltak ki a szarvak. 26 Aztán bevonta színarannyal,
rostélyával, falaival, szarvaival együtt, 27 és körben aranyszegélyt, a szegély alá pedig
mindegyik oldalára két-két aranykarikát, hogy rudakat lehessen beléjük dugni, és hordozni
lehessen az oltárt. 28 Elkészítette a rudakat is akácfából, és bevonta őket aranylemezekkel.

29 Elkészítette az olajat is, a szentelés kenetét, valamint a füstölőszert színtiszta
fűszerekből, a kenetkészítők mestersége szerint.

38 1 Elkészítette az egészen elégő áldozat oltárát is akácfából – öt könyök volt mind a
négy oldala, három a magassága, 2 a szarvai a sarkaiból álltak ki –, azután bevonta
rézlemezekkel. 3 Elkészítette rézből a különféle tartozékokat is: az üstöket, a lapátokat, a
villákat, a horgokat és a parázstartókat. 4 Elkészítette hálószerű rézrostélyát is, ez alá az oltár
közepére a párkányzatot. 5 Öntött még négy karikát a rostély minden sarkára, hogy rudakat
lehessen beléjük dugni, és hordozni lehessen az oltárt. 6 A rudakat is elkészítette akácfából,
aztán bevonta rézlemezekkel, 7 és bedugta az oltár oldalain kiálló karikákba. Maga az oltár
nem volt tömör, hanem üreges, deszkákból való és belül üres.

8 Elkészítette a rézmedencét is talapzatával együtt, az asszonyok tükreiből, akik a
sátor ajtajánál várakoztak.

9 Elkészítette az udvart is. Déli oldalán száz könyök széles kárpit volt sodrott lenből,
10 valamint húsz rézoszlop és talpazat. Az oszlopfők és az egész mű metszései ezüstből
voltak. 11 Északi oldalán a kárpitok, az oszlopok, a talpak és az oszlopfők ugyanilyen
méretűek és alakúak voltak, ugyanabból a fémből. 12 Nyugatra néző oldalán ötven könyök

széles kárpit, tíz rézoszlop és talpazat volt, az oszlopfők és az egész mű metszései ezüstből
voltak. 13 Kelet felé is ötven könyök széles kárpitot készített. 14 Ezek közül tizenöt
könyöknyi, három oszloppal és talppal az egyik oldalt foglalta el. 15 A másik oldalon – a két
oldal közé helyezte ugyanis az udvar bejáratát – szintén tizenöt könyök kárpit, három oszlop
és ugyanennyi talp volt. 16 Az udvar valamennyi kárpitja sodrott lenvászon volt. 17 Az
oszlopok talpa rézből, fejük pedig összes metszésükkel együtt ezüstből volt. Az udvar
oszlopait is bevonta ezüsttel. 18 Bejáratára hímző munkával, kék, bíbor, karmazsin színű
fonalból és sodrott lenből készítette el a függönyt. Ennek hossza húsz könyök, a magassága
öt könyök volt, az udvar valamennyi kárpitjának méretével megegyezően. 19 A bejáratnak
négy oszlopa volt, réztalppal, ezüstfővel és metszésekkel. 20 Elkészítette körben a hajléknak
és az udvarnak a cövekeit is rézből.

21 A következők voltak a bizonyság hajlékához felhasznált dolgok: Mózes parancsára,
a leviták szolgálata által Itamár, Áron papnak a fia számlálta össze őket. 22 Bezeleél, Úrinak,
a Júda törzséből való Húr fiának a fia készítette el mindazt, amit az Úr Mózes által
parancsolt. 23 A társa Oliáb, a Dán törzséből való Ahiszámek fia volt, aki maga is kiváló
mester volt a fafaragásban, a kék, bíbor, karmazsin színű fonallal és lenből való
műszövésben és hímzésben.

24 Az arany, amelyet a szentély elkészítéséhez felhasználtak, és amelyet ajándékul
felajánlottak, összesen huszonkilenc talentum és hétszázharminc sékel volt a szentély
súlyegysége szerint. 25 Ezt azok ajánlották fel, akiket számbavettek, azaz a húszévesnél
idősebb hatszázháromezer-ötszázötven fegyverfogató férfi. 26 Volt továbbá száz talentum
ezüst: ebből öntötték a szentélynek és a függönnyel fedett bejáratnak a talpait. 27 Száz talp
készült a száz talentumból, egy-egy talentumot számítottak minden talpra.
28 Ezerhétszázhetvenöt sékelből pedig oszlopfőket készített, és az oszlopokat bevonta
ezüsttel. 29 Rézből hetvenkétezer talentumot és négyszáz sékelt ajánlottak fel. 30 Ebből
öntötték a talpakat a bizonyság sátrának bejáratához, a rézoltárt és rostélyát, és mindazokat a
kellékeket, amelyek annak szolgálatához tartoznak, 31 udvar talpazatát körben és a
bejáratánál, valamint a hajlék és az udvar cövekeit körös-körül.

39 **A papi öltözékek elkészítése** 1 A kék, bíbor és karmazsin színű fonalból és a lenből
pedig ruhákat készített, és Áron azokba öltözött, amikor a szentélyben szolgált – úgy, ahogy
az Úr megparancsolta Mózesnek.

2 Elkészítette tehát az efódot is aranyból, kék, bíbor, kétszer festett karmazsin színű
fonalból és sodrott lenből, 3 műszövő munkával; az aranyat vékony lemezekre vágta, és
fonalakra nyújtotta, hogy bele lehessen szőni az előbb említett színű fonalak közé.
4 Elkészítette a két csatlakozó vállpántot is a két felső végére, 5 valamint az övet
ugyanazokból a színekből, úgy, ahogy az Úr parancsolta Mózesnek. 6 Elkészítette a két
ónixkövet is aranyba foglalva, és rájuk véste pecsétmetsző munkával Izrael fiainak nevét.
7 Aztán rátette őket a vállravaló vállpántjaira, hogy emlékeztessenek Izrael fiaira, úgy,
ahogy az Úr parancsolta Mózesnek.

8 Elkészítette a tudakolót is műszövő munkával, a vállravaló szövése szerint,
aranyból, kék, bíbor, kétszer festett karmazsin színű fonalból és sodrott lenből. 9 Ez négyzet
alakú volt, kétrétű, egy-egy arasz méretű. 10 Aztán tett rá négy sor drágakövet: az első
sorban karneol, topáz és smaragd volt, 11 a másodikban karbunkulus, zafír és jáspis, 12 a
harmadikban jácint, achát és ametiszt, 13 a negyedikben krizolit, ónix meg berill, aranyba
foglalva fajtánként. 14 Erre a tizenkét kőre Izrael tizenkét törzsének neve volt vésve, egy-egy
név mindegyikre. 15 Készítettek a tudakolóra sodrott láncocskákat is színaranyból,
16 valamint két kis horgot és ugyanannyi aranykarikát. A karikákat aztán ráillesztették a

tudakoló két sarkára, 17 hogy róluk függjön a két aranylánc, ezeket pedig hozzáfűzték a
vállravaló pántjain kiálló kis horgokhoz. 18 Ezek a dolgok elöl is, hátul is úgy egymáshoz
illettek, hogy az efód és a tudakoló egymáshoz simultak, 19 mert az övnél össze voltak
szorítva, és a kék zsinórral odakapcsolt karikák révén jó erősen összefogva, hogy lazán ne
álljanak, és egymástól el ne váljanak.

20 Készítettek még két aranykarikát, ezeket ráillesztették az efód két vállrészére, elöl
kissé lejjebb, közel az összefűzéshez az efód öve felett. 21 Kék bíborzsinórral csatolták a
tudakolót karikáinál fogva az efód karikáihoz, úgyhogy az efód öve felett volt, és nem
csúszott el a tudakoló az efódtól – amint az Úr megparancsolta Mózesnek.

22 Elkészítették az efód köntösét is, kék fonalból az egészet, 23 rajta fenn, középen a
nyílást a fej számára, és a nyílást körülvevő szövött szegélyt, 24 alul pedig, a lábnál, a
gránátalmákat, kék, bíbor, karmazsin színű fonalból és sodrott lenből, 25 valamint a
csengőket színaranyból. Az utóbbiakat a köntös alsó szegélyére helyezték a gránátalmák
közé körbe, 26 mindig egy aranycsengőt, aztán egy gránátalmát, hogy ezekkel ékesítve járjon
a főpap, ha szolgálatot teljesít – úgy, ahogy az Úr parancsolta Mózesnek.

27 Elkészítették a lenvászon köntösöket is Áronnak és fiainak szövőmunkával, 28 és a
süvegeket ékességükkel együtt lenből, 29 valamint a gyolcsnadrágokat lenből, az övet pedig
sodrott lenből, kék, bíbor, kétszer festett karmazsin színű fonalból, hímző munkával, úgy,
ahogy az Úr parancsolta Mózesnek.

30 Elkészítették a szent méltóság lemezét is színaranyból, és ráírták pecsétmetsző
munkával: »Az Úr Szentje«, 31 és kék zsinórral hozzáfogták a süveghez, úgy, ahogy az Úr
parancsolta Mózesnek.

A munka befejezése 32 Elkészült tehát a hajléknak és a bizonyság sátrának egész
műve, és Izrael fiai megtettek mindent, amit az Úr megparancsolt Mózesnek.

33 Erre elvitték Mózeshez a hajlékot, a fedelét és minden tartozékát, karikáit, deszkáit,
reteszrúdjait, oszlopait, talpait, 34 a vörösre festett kosbőrből készült takarót, a másik,
halbőrből való takarót, 35 a függönyt, a ládát, annak rúdjait, az engesztelőhelyet, 36 az
asztalt, annak tartozékaival és a kitett kenyerekkel együtt, 37 a mécstartót, a mécseseket
tartozékaival és az olajjal együtt, 38 az aranyoltárt, a kenetet, a fűszerekből való füstölőszert,
a sátor bejáratára való függönyt, 39 a rézoltárt, annak rostélyát, rúdjait és minden eszközét, a
mosdómedencét talapzatával együtt, az udvar kárpitjait és oszlopait talpukkal együtt, 40 az
udvar bejáratára való függönyt, az udvar köteleit és cövekeit. Semmi sem hiányzott azokból
az eszközökből, amelyeket a hajlék szolgálatára a szövetség sátra számára a parancs szerint
készíteni kellett. 41 A ruhákat, amelyeket a szentélyben a papok, azaz Áron és fiai viselnek,
szintén 42 elhozták Izrael fiai, úgy, ahogy az Úr parancsolta.

43 Amikor Mózes látta, hogy elkészült minden, megáldotta őket.

40 **A szentély felszentelése** 1 Ekkor így szólt az Úr Mózeshez: 2 »Az első hónapban, a
hó első napján, állítsd fel a bizonyság hajlékát! 3 Helyezd el benne a ládát, és bocsásd le
előtte a függönyt. 4 Azután vidd be az asztalt, és tedd rá azt, amit annak rendje és módja
szerint megparancsoltam. Állítsd fel a mécstartót mécseseivel együtt. 5 Helyezd az
aranyoltárt, amelyen a füstölőszert égetik, a bizonyság ládája elé, és akaszd fel a függönyt a
hajlék bejáratára. 6 Ez elé aztán tedd az egészen elégő áldozat oltárát, 7 az oltár és a sátor
közé pedig a mosdómedencét, és ez utóbbit töltsd meg vízzel. 8 Végül vond be a kárpitokkal
az udvart körben és a bejáratnál. 9 Aztán vedd a kenet olaját, és kend fel a hajlékot
felszerelésével együtt, hogy szentté legyen. 10 Kend fel az egészen elégő áldozat oltárát és
minden eszközét, 11 a mosdómedencét és talapzatát. Mindezt a kenet olajával szenteld fel,

hogy szentek legyenek. 12 Aztán állítsd Áront és fiait a bizonyság sátrának ajtajához, mosd
meg őket vízzel, 13 aztán öltöztesd fel Áront a szent ruhákba, és kend fel őt és szenteld fel,
hogy papként szolgáljon nekem. 14 A fiait is állítsd oda és öltöztesd fel a köntösökbe, 15 és
szenteld fel őket, amint felszentelted apjukat, hogy papként szolgáljanak nekem, és
felkenésük örökös papság legyen számukra nemzedékről nemzedékre.« 16 Meg is tette
Mózes mindazt, amit az Úr parancsolt.

17 A második esztendő első hónapjában, a hónap első napján felállították tehát a
hajlékot. 18 Mózes felállította a hajlékot, elhelyezte a deszkákat, a talpakat és a
reteszrudakat, felállította az oszlopokat, 19 ráterítette a hajlékra a fedelet, arra meg rátette a
takarót, úgy, ahogy az Úr parancsolta. 20 Betette továbbá a bizonyságot a ládába, arra pedig
rátette alul a rudakat, felül az engesztelőhelyet. 21 Aztán bevitte a ládát a hajlékba, és
felakasztotta elé a függönyt, hogy teljesítse az Úr parancsát. 22 Aztán betette az asztalt a
bizonyság sátrába, az északi oldalra, a függönyön kívülre, 23 és elrendezte rajta a kitett
kenyereket, úgy, ahogy az Úr parancsolta Mózesnek. 24 Betette a mécstartót is a bizonyság
sátrába, szembe az asztallal, a déli oldalra, 25 és sorban rárakta a mécseseket az Úr parancsa
szerint. 26 Betette az aranyoltárt is a bizonyság sátrába, a függöny elé, 27 és fűszerekből való
füstölőszert gyújtott rajta, úgy, ahogy az Úr parancsolta Mózesnek. 28 Aztán felakasztotta a
függönyt a bizonyság hajlékának bejáratára. 29 Elhelyezte az egészen elégő áldozat oltárát a
bizonyság bejárata előtt, és egészen elégő és ételáldozatokat mutatott be rajta, úgy, ahogy az
Úr parancsolta. 30 Elhelyezte a mosdómedencét is a bizonyság sátra és az oltár közé,
megtöltötte vízzel, 31 és Mózes, valamint Áron és fiai megmosták kezüket és lábukat, 32 ha a
szövetség sátrába mentek, vagy ha az oltárhoz járultak, úgy, ahogy az Úr parancsolta
Mózesnek. 33 Felállította az udvart is, a hajlék és az oltár köré, és feltette bejáratára a
függönyt. Így aztán minden elkészült.

34 Ekkor a felhő eltakarta a bizonyság sátrát, és betöltötte az Úr dicsősége. 35 Mózes
nem is tudott bemenni a szövetség sátrába, amíg a felhő mindent eltakart, és az Úr dicsősége
tündöklött, mert mindent beborított a felhő. 36 Ha felemelkedett a felhő a hajlékról,
elindultak Izrael fiai, nemzetségenként; 37 ha állt felette, azon a helyen maradtak. 38 Nappal
ugyanis az Úr felhője lebegett a hajlék felett, éjszaka pedig tűz, Izrael egész népének láttára,
egész vándorlásuk alatt.

LEVITÁK KÖNYVE

A NÉP ÁLDOZATAINAK SZABÁLYAI: 1,1-5,26

1 **Az égőáldozat** 1 Szólította az Úr Mózest, és így szólt hozzá a bizonyság sátrából:
2 »Szólj Izrael fiaihoz, és mondd nekik: Ha valaki áldozati ajándékot mutat be közületek az
Úrnak, és vágóállatot, azaz szarvasmarhát vagy aprómarhát mutat be áldozati ajándékul, 3 és
áldozati ajándéka egészen elégő áldozatul bemutatott szarvasmarha, akkor hibátlan hímet
mutasson be. Vigye a bizonyság sátrának ajtajához, hogy kedvessé tegye magát az Úr előtt.
4 Aztán tegye rá kezét az áldozat fejére, hogy az kedves legyen, és engesztelést szerezzen
neki. 5 Majd vágja le a bikát az Úr előtt, Áron fiai, a papok pedig áldozzák fel a vérét:
öntsék rá körben arra az oltárra, amely a sátor ajtaja előtt van. 6 Aztán húzzák le az áldozat
bőrét, tagjait pedig vágják darabokra. 7 Majd tegyenek tüzet az oltárra. Először rakjanak rá
fát, 8 arra pedig rakják rá a szétvágott tagokat, valamint a fejet és mindazt, ami a májra tapad
9 – a beleket, s a lábszárakat mossák meg vízben –, végül égesse el a pap mindezt az oltáron,

egészen elégő áldozatul, kedves illatul az Úrnak.

10 Ha aprómarha az áldozati ajándék, azaz juh vagy kecske, éspedig egészen elégő áldozat, akkor hibátlan hímet mutasson be. 11 Vágja le az oltárnak északra néző oldalánál, az Úr előtt, a vérét pedig Áron fiai öntsék körben az oltárra. 12 Aztán válasszák el a tagokat, a fejet, és mindazt, ami a májra tapad, és rakják rá a fára, az alá meg tegyenek tüzet. 13 A beleket és a lábszárakat mossák meg vízben. Végül mutassa be, égesse el a pap az oltáron az egészet, egészen elégő áldozatul, kedves illatul az Úrnak.

14 Ha madár, gerle vagy galambfióka az Úrnak egészen elégő áldozatul szánt áldozati ajándék, 15 akkor vigye azt a pap az oltárhoz, tekerje fejét a nyakához, vágjon sebet rajta, és csurgassa vérét az oltár oldalára. 16 Aztán dobja a begyét és tollait az oltár keleti oldalára, arra a helyre, ahová a hamut szokták önteni, 17 a szárnyait pedig törje meg, s anélkül, hogy összevagdalná és késsel feldarabolná, égesse el az oltáron a tűzre rakott fán: egészen elégő áldozat az, kedves illatú tűzáldozata az Úrnak.

2 **Az ételáldozat** 1 Ha valaki ételáldozatot mutat be áldozati ajándékul az Úrnak: akkor lisztláng legyen áldozati ajándéka és öntsön arra olajat és tegyen rá tömjént. 2 Ezt aztán vigye el Áron fiaihoz, a papokhoz. Azok egyike vegyen egy tele marékkal a lisztlángból meg az olajból, s azt az egész tömjénnel együtt égesse el emékeztetőül az oltáron, kedves illatul az Úrnak. 3 Ami az ételáldozatból megmarad, az Ároné és fiaié legyen: szentséges rész az az Úr tűzáldozataiból.

4 Ha kemencében készült süteményt mutatsz be ételáldozatul: akkor lisztlángból való, kovásztalan, olajjal meghintett kalácsokat vagy olajjal megkent kovásztalan lepényeket hozz. 5 Ha áldozati ajándékod a serpenyőből való: akkor olajjal meghintett, kovásztalan lisztlángból legyen; 6 oszd darabokra, s önts rá olajat. 7 Ha az ételáldozat a rostélyról való, akkor szintén olajjal meghintett lisztlángból legyen. 8 Ha ilyesmit viszel az Úrnak, add a pap kezébe; 9 ez, amikor bemutatja, vegye el az ételáldozatból az emlékeztető részt, s égesse el azt az oltáron, kedves illatul az Úrnak. 10 Ami megmarad, Ároné és fiaié legyen: szentséges rész az Úr tűzáldozataiból.

11 Valamennyi ételáldozat, amelyet az Úrnak bemutatnak: kovász nélkül készüljön; kovászból és mézből semmit sem szabad tűzáldozatul elégetni az Úrnak. 12 Ezeknek csak zsengéit mutassátok be áldozati ajándékul az Úrnak, de az oltárra azok se kerüljenek fel kedves illatul.

13 Mindazt, amit ételáldozatul bemutatsz, sózd meg; el ne hagyd ételáldozatodból Istened szövetségének jelképét: a sót; minden áldozati ajándékodban mutass be sót.

14 Ha gabonád zsengéjéből mutatsz be ételáldozatot az Úrnak, akkor még zöld kalászokat hozz; ezeket pörköld meg a tűzön, s törd meg, mint a darát szokás és úgy mutasd be zsengéidet az Úrnak. 15 Önts rá olajat és tégy rá tömjént is, mert az Úr ételáldozata az. 16 Ebből égesse el a pap az ajándék emlékeztető részéül a megtört darának, s az olajnak egy részét és az egész tömjént.

3 **A békeáldozat** 1 Ha békeáldozat valakinek az áldozati ajándéka és szarvasmarhát akar bemutatni, akár hímet, akár nőstényt: hibátlant mutasson be az Úr előtt. 2 Tegye rá kezét az áldozati ajándéka fejére, aztán vágja le a bizonyság sátrának bejáratánál, s Áron fiai, a papok, öntsék vérét körben az oltárra. 3 Majd mutassák be a békeáldozatból tűzáldozatul az Úrnak: azt a hájat, amely a beleket borítja, s azt az egész hájat, amely a belek között van, 4 a két vesét, a véknyakot borító hájukkal együtt, s a vesékkel együtt a máj hártyáját: 5 égessék el az oltáron, az egészen elégő áldozattal, a tűzre tett fán, kedves illatú áldozatul az Úrnak.

6 Ha aprómarha valakinek az áldozati ajándéka és békeáldozatnak szánja: akár hímet,

akár nőstényt mutat be, hibátlan legyen. 7 Ha bárányt mutat be az Úr előtt, 8 akkor tegye rá
kezét áldozati ajándéka fejére, aztán vágja le a bizonyság sátrának bejáratánál, Áron fiai
pedig öntsék vérét körben az oltárra. 9 Majd mutassák be a békeáldozatból tűzáldozatul az
Úrnak: a hájat, az egész farkat, 10 a vesékkel együtt, meg azt a hájat, amely a hasat és az
összes beleket borítja, meg a két vesét, a vékonyánál levő hájukkal együtt, s a vesékkel
együtt a máj hártyáját: 11 égesse el a pap az oltáron tűzáldozati eledelül az Úrnak.

12 Ha kecske valakinek az áldozati ajándéka és azt mutat be az Úrnak: 13 akkor tegye
rá kezét az állat fejére, aztán vágja le a bizonyság sátrának bejáratánál, Áron fiai pedig
öntsék rá vérét körben az oltárra. 14 Majd vigyék el belőle tűzáldozati eledelül az Úrnak: azt
a hájat, amely a hasat borítja, s az összes beleket fedi, 15 a két vesét, azzal a hártyával együtt,
amely rajtuk a vékonyánál van, s a vesékkel együtt a máj háját 16 és a pap égesse el mindezt
az oltáron tűzáldozati, kedves illatú eledelül. Minden háj az Urat illeti! 17 Örök törvény
legyen ez nemzedékeitek számára minden lakóhelyeteken: vért és hájat egyáltalán ne
egyetek.«

4 **A papok engesztelő áldozata** 1 Majd így szólt az Úr Mózeshez: 2 »Szólj Izrael
fiaihoz: Ha valaki tudatlanságból bűnt követ el azáltal, hogy az Úr valamelyik tilalma
ellenére megtesz valamit, aminek megtételét az Úr megtiltotta: 3 ha a fölkent pap követ el
bűnt, bűnbe ejtve népét: akkor mutasson be bűnéért egy hibátlan fiatal bikát az Úrnak.
4 Vigye ezt a bizonyság sátrának ajtajához, az Úr elé, tegye rá kezét a bika fejére és vágja le
az Úr előtt. 5 Aztán merítsen a bika véréből, vigye be a bizonyság sátrába, 6 mártsa bele ujját
a vérbe és hintsen belőle hétszer az Úr elé, a szentély függönye felé. 7 Aztán tegyen
ugyanebből a vérből az Úr előtt kedves füstölőszer oltárának szarvaira, arra, amely a
bizonyság sátrában van, az egész többi vért pedig öntse a sátor bejáratánál levő égőáldozati
oltár aljára. 8 Aztán szedje ki a bűnért való áldozatul szolgáló fiatal bika háját, azt, amely a
beleket borítja és mindazt, ami a belek között van, 9 a két vesét, azzal a hártyával együtt,
amely rajtuk, a vékonyánál van, s a vesékkel együtt a máj háját, 10 úgy, ahogy a
békeáldozatra való szarvasmarhából kiszedni szokás és égesse el az égőáldozatok oltárán.
11 Végül a bőrt, s az egész húst, a fejjel, a lábszárakkal, a belekkel, a bélsárral, 12 s az egyéb
testtel együtt vigye ki a táboron kívülre, tiszta helyre, oda, ahova a hamut szokták önteni és
gyújtsa meg egy rakás fán: azon a helyen kell elégetni, ahova a hamut szokták önteni.

A közösség engesztelő áldozata 13 Ha Izrael egész közössége téved meg és tesz meg
tudatlanságból valamit, ami az Úr tilalma ellen van, 14 s azután rájön bűnére: mutasson be
bűnéért egy fiatal bikát. Vigye a sátor ajtajához, 15 s a nép vénei tegyék rá kezüket az Úr
előtt a fejére. Aztán vágják le a fiatal bikát az Úr színe előtt, 16 s a felkent pap vigyen be a
véréből a bizonyság sátrába, 17 mártsa bele ujját, s hintsen hétszer a függöny felé. 18 Aztán
tegyen ugyanebből a vérből annak az oltárnak a szarvaira, amely az Úr előtt, a bizonyság
sátrában van, a többi vért pedig öntse az égőáldozati oltár aljára, arra, amely a bizonyság
sátrának ajtaja előtt van. 19 Aztán vegye az állat egész háját és égesse el az oltáron; 20 úgy
járjon el ezzel a fiatal bikával is, mint ahogy az előbb említettel kell eljárnia; így
könyörögjön értük a pap, s az Úr megbocsát nekik. 21 Magát a fiatal bikát pedig vigye ki a
táboron kívülre, s égesse el, úgy, mint az előbb említett fiatal bikát, mert a közösség bűnéért
való áldozat az.

A fejedelem engesztelő áldozata 22 Ha fejedelem követ el bűnt és tesz meg
tudatlanságból valami olyasmit, amit az Úr törvénye tilt, 23 s azután rájön bűnére: akkor
vigyen egy hibátlan kecskebakot áldozati ajándékul az Úrnak. 24 Tegye rá kezét a kecskebak
fejére, aztán vágja le, azon a helyen, ahol az egészen elégő áldozatra valókat szokták

levágni, az Úr előtt, mert bűnért való áldozat az, 25 a pap pedig mártsa bele ujját a bűnért
való áldozat vérébe, s érintse meg vele az égő áldozatok oltárának szarvait; aztán a többi
vért öntse az oltár aljára, 26 a hájat pedig égesse el az oltáron, mint a békeáldozatoknál
szokás; így könyörögjön a pap érte és bűnéért és akkor ő bocsánatot nyer.

A köznép engesztelő áldozata 27 Ha a föld népe közül követ el valaki tudatlanságból
bűnt, azáltal, hogy megtesz valamit, amit az Úr törvénye tilt, s így vétekbe esik, 28 ha rájön
bűnére, mutasson be egy hibátlan nősténykecskét. 29 Tegye rá kezét a bűnért való áldozat
fejére, aztán vágja le az egészen elégő áldozatok helyén, 30 a pap pedig vegyen a vérből az
ujjára és érintse meg vele az égő áldozatok oltárának szarvait, a többi vért pedig öntse az
oltár aljára; 31 aztán vegye el az egész hájat, úgy, ahogy azt a békeáldozatokból szokás
elvenni és égesse el az oltáron kedves illatul az Úrnak; így könyörögjön érte és akkor ő
bocsánatot nyer.

32 Ha valaki a juhnyájból visz bűnért való áldozatot, tudniillik egy hibátlan
nőstényjuhot, 33 tegye rá kezét a bűnért való áldozat fejére, s vágja le azon a helyen, ahol az
egészen elégő áldozatra való állatokat szokás levágni, 34 a pap pedig vegyen a véréből az
ujjára és érintse meg vele az égő áldozatok oltárának szarvait, a többi vért pedig öntse az
oltár aljára; 35 aztán szedje ki az egész hájat, úgy, ahogy a békeáldozatul levágott kosok
háját szokás kiszedni és égesse el az oltáron az Úr tűzáldozatai felett, így könyörögjön érte
és bűnéért és akkor ő bocsánatot nyer.

5 **Engesztelő áldozat egyéni vétségért** 1 Ha valaki bűnt követ el azáltal, hogy hallja
annak szavát, aki esküszik, s bár tanúja volt a dolognak, minthogy vagy maga látta vagy
tudomást szerzett róla, s nem jelenti be, s így gonoszságát viseli; 2 ha valaki valamilyen
tisztátalan állatot érint, akár olyat, amelyet a vad tépett szét, akár olyat, amely magától
hullott el, akár valamilyen más csúszómászót, s nem tudja, hogy tisztátalanná lett, s így
bűnös és vétkes marad; 3 vagy ha valamelyik embernek a tisztátalanságát érinti, bármely
tisztátalanságát, amely tisztátalanná szokott tenni, s nem tudja, de később rájön, hogy
vétkessé lett; 4 végül ha valaki esküt tesz, kiejtve ajkain, hogy valamit, akár jót, akár rosszat,
megtesz, s ezt esküvel és szóval erősíti, anélkül, hogy észrevenné, de később rájön vétkére –
5 ha tehát valaki ezen vétkek egyikébe esik, tartson bűnéért bűnbánatot, 6 és vigyen áldozatul
egy nőstény bárányt vagy egy nőstény kecskét a nyájból, s a pap könyörögjön érte és
bűnéért.

7 Ha nem tud aprómarhát vinni, két gerlét vagy két galambfiókát vigyen áldozatul az
Úrnak, egyet bűnért való áldozatul, egyet pedig egészen elégő áldozatul. 8 Adja oda őket a
papnak, az meg mutassa be az elsőt bűnért való áldozatul: tekerje fejét hátra a szárnyához,
de úgy, hogy rajta maradjon a nyakán, s egészen le ne szakadjon 9 és hintsen véréből az oltár
falára, a többi vért pedig csurgassa az oltár aljára, mert bűnért való áldozat az –, 10 a másikat
pedig égesse el egészen elégő áldozatul, úgy, ahogy az történni szokott. Így könyörögjön a
pap érte és bűnéért és akkor bocsánatot nyer.

11 Ha két gerlét vagy két galambfiókát sem tud bemutatni keze, akkor egy tized éfa
lisztlángot vigyen áldozatul bűnéért; olajat ne tegyen bele, s tömjént ne tegyen rá, mert
bűnért való áldozat az. 12 Adja oda a papnak, az vegyen belőle egy tele marokkal, s azt
égesse el az oltáron, emlékeztetőül arra, aki bemutatta; 13 így könyörögjön érte és így
szerezzen engesztelést neki. A fennmaradt rész a papé legyen, éppen úgy, mint az
ételáldozatnál.«

Engesztelő áldozat szakrális vétségért 14 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 15 »Aki

hűtlenséget követ el a szertartások ellen és tévedésből valamit bűnös módon elvesz az Úrnak szentelt dolgokból: az vigyen áldozatul vétkéért egy hibátlan kost a nyájból, olyat, amely a szentély súlyegysége szerint két sékelbe kerül, 16 és térítse meg azt a kárt, amelyet okozott, ráadásul tegye hozzá az ötödét, adja oda a papnak. Az könyörögjön érte, mutassa be a kost, és akkor bocsánatot nyer.

17 Aki tudatlanságból bűnt követ el, azáltal, hogy megtesz valami olyasmit, amit az Úr törvénye tilt, s így vétkessé válik, s aztán rájön gonoszságára: 18 vigyen áldozatul egy hibátlan, a vétek megbecsült nagyságának megfelelő kost a nyájból a paphoz, s az könyörögjön érte, mivel tudatlanságból cselekedett és akkor bocsánatot nyer, 19 minthogy tévedésből vétkezett az Úr ellen.«

Engesztelő áldozat közösség elleni vétségért 20 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 21 »Ha valaki bűnt követ el, azáltal, hogy semmibe sem véve az Urat, letagadja felebarátjának nála elhelyezett, az ő hűségére bízott holmiját, vagy valamit erőszakkal kicsikar, vagy hamisságot követ el, 22 vagy elvesztett jószágot talál és azt eltagadja, s a tetejébe hamisan meg is esküszik, vagy pedig más olyasvalamit követ el, amivel az emberek vétkezni szoktak – 23 ha rájön, hogy vétkezett, térítse meg 24 mindazt, amit csalárdsággal szerezni akart, a maga egészében, s ráadásul tegye hozzá az ötödét és adja oda a tulajdonosnak, akinek a kárt okozta. 25 Vétkéért pedig vigyen áldozatul egy hibátlan, a vétek megbecsült nagyságának megfelelő kost a nyájból, s adja oda a papnak, 26 s az könyörögjön érte az Úrnál, s akkor az Úr megbocsátja neki mindazt, aminek elkövetése által vétkezett.«

A PAPOKRA VONATKOZÓ ÁLDOZATI SZABÁLYOK: 6,1-7,38

6 **Az égőáldozat** 1 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 2 »Parancsold meg Áronnak, s fiainak: Ez az egészen elégő áldozat törvénye: Égjen az az oltáron egész éjszaka, reggelig; a tűz ugyanarról az oltárról való legyen. 3 Akkor vegye fel a pap a gyolcsköntöst és nadrágot és szedje ki az emésztő tűz által kiégetett hamvakat, s öntse az oltár mellé; 4 aztán vesse le az imént felvett ruhát, öltsön másikat és vigye ki a hamvakat a táboron kívülre, s hagyja egy tiszta helyen az utolsó szikráig elégni. 5 A tűz mindenkor égjen az oltáron, s táplálja azt a pap: minden reggel rakjon rá fát, s tegye rá az egészen elégő áldozatot, s afölött égesse el a békeáldozatok háját. 6 Szüntelen való tűz legyen az, sohase aludjon ki az az oltáron.

Az ételáldozat 7 Ez az ételáldozatul szánt adományok törvénye. Vigyék az ilyet Áron fiai az Úr elé, az oltár elé. 8 Aztán vegyen a pap az olajjal meghintett lisztlángból egy marékkal, s azt meg a lisztlángra tett egész tömjént égesse el az oltáron kedves illatú emlékeztető részül az Úrnak. 9 A lisztláng többi részét aztán egye meg Áron a fiaival; kovász nélkül, a sátor udvarának szent helyén egye meg. 10 Azért ne kovászosítsák meg, mert egy részét az Úr tűzáldozatául mutatták be. Szentséges az, éppúgy, mint a bűnért vagy a vétekért való áldozat. 11 Áron nemzetségének csupán férfitagjai egyenek belőle. Örök járandóság legyen ez utódaitok számára az Úr tűzáldozataiból. Mindaz, aki érinti, szentté legyen.«

Áldozat papok felszentelése alkalmával 12 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 13 »Ez Áronnak és fiainak áldozati ajándéka, ezt kell majd bemutatniuk az Úrnak, Áron felkenésének napjától fogva: egy tized éfa lisztlángot mutassanak be állandó ételáldozatul, felét reggel, felét este. 14 Serpenyőben készüljön, olajjal meghintve, s melegen mutassa be azt kedves illatul az Úrnak 15 az a pap, aki a törvény szerint atyja örökébe lép. Egészen égessék el az oltáron, 16 mert a papok minden ételáldozatát a tűznek kell megemésztenie és

belőle senkinek sem szabad ennie.«

Az engesztelő áldozat 17 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 18 »Szólj Áronhoz és fiaihoz: Ez a bűnért való áldozat törvénye: Ahol az egészen elégő áldozatokat szokás levágni, ott vágják le, az Úr előtt: szentséges az. 19 Az a pap egye meg, aki bemutatja: szent helyen, a sátor udvarában egye meg. 20 Mindaz, ami a húsához ér, szentté lesz; ha a véréből valami ráfreccsen a ruhára, azt ki kell mosni a szent helyen. 21 A cserépedényt, amelyben főzték, össze kell törni; ha rézedény volt, ki kell súrolni, s vízzel kiöblíteni. 22 A papi nemzetségnek csupán a férfitagjai ehetnek a húsából, mert szentséges az. 23 De azt a bűnért levágott áldozatot, amelynek vérét beviszik a bizonyság sátrába, hogy a szentélyben tartsanak engesztelést vele, nem szabad megenni, hanem tűzben el kell égetni.

7 **A bűnért való áldozat** 1 Ez a vétekért való áldozat törvénye: szentséges az. 2 Tehát, ahol az egészen elégő áldozatot szokás megölni, ott öljék meg a vétekért való áldozatot is. Vérét öntsék körben az oltárra. 3 Mutassák be belőle a farkat meg a beleket borító hájat, 4 a két vesét, s a vékonyánál levő hájukat, s a vesékkel együtt a máj hártyáját: 5 égesse el a pap az oltáron; tűzáldozat az az Úrnak, vétekért való áldozat az. 6 A papi nemzetségnek csupán a férfitagjai ehetnek ebből a húsból: szent helyen, mert szentséges az. 7 Ahogy a bűnért való áldozatot szokás bemutatni, úgy kell a vétekért valót is: ugyanaz a törvénye van mindkét áldozatnak. Azé a papé legyen, aki bemutatja.

8 Az a pap, aki az egészen elégő áldozatot bemutatja, az kapja meg a bőrét. 9 A lisztlángból való minden olyan ételáldozat, amelyet kemencében sütnek, rostélyon vagy serpenyőben készítenek, azé a papé legyen, aki bemutatja; 10 az olajjal meghintettet vagy a szárazat szét kell osztani Áron valamennyi fia között, kinek-kinek egyenlő mértékkel.

A békeáldozat 11 Ez az Úrnak bemutatott békeáldozat törvénye: 12 Ha hálaadásból történik az áldozat, akkor kovásztalan, olajjal meghintett kalácsokat, kovásztalan, olajjal megkent lepényeket, főtt lisztlángot és olajjal kevert süteményeket kell bemutatni, 13 de kovászos kenyereket is hozzanak a hálaadó békeáldozatul bemutatott áldozati ajándékhoz. 14 Ezek közül egyet-egyet be kell mutatni adományul az Úrnak, s az aztán azé a papé legyen, aki az áldozati állat vérét kiontja. 15 A húst még aznap meg kell enni: reggelre ne maradjon belőle semmi sem.

16 Ha valaki fogadalomból vagy jószántából mutat be békeáldozatot, ugyancsak aznap meg kell enni azt; ha másnapra is marad belőle valami, meg szabad enni; 17 amire azonban a harmadik napra megmarad belőle, azt a tűz emésszе meg.

18 Ha a harmadik napon eszik valaki a békeáldozat húsából, érvénytelenné válik az áldozat és nem használ a bemutatónak, sőt az, aki magát efféle eledellel beszennyezi, törvényszegés vétkébe esik. 19 Azt a húst, amely valami tisztátalanhoz ért, nem szabad megenni, hanem a tűzben el kell égetni. Csak annak szabad ennie áldozati húst, aki tiszta; 20 aki tisztátalan létére eszik az Úrnak bemutatott békeáldozatok húsából, az vesszen el népéből, s 21 aki érinti embernek, állatnak vagy bármi olyas dolognak a tisztátalanságát, amely tisztátalanná tesz, s eszik az efféle húsból, az vesszen el népéből.«

A háj és a vér fogyasztásának tilalma 22 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 23 »Szólj Izrael fiaihoz: Se juh, se marha, se kecske háját ne egyétek. 24 Az elhullott vagy a vadállat által széttépett állat háját bármily célra felhasználhatjátok. 25 Ha valaki olyan hájat eszik, amelyet az Úr tűzáldozatául kell bemutatni, vesszen el népéből. 26 Vérét se egyétek semmiféle állatnak, se madárnak, se vadnak, se háziállatnak: 27 mindaz, aki vért eszik,

vesszen el népéből.«

A tűzáldozat 28 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 29 »Szólj Izrael fiaihoz és mondd:
Aki békeáldozatot mutat be az Úrnak, vigyen neki áldozati ajándékot, vagyis megfelelő
áldozati adományokat is. 30 Vegye kezébe a tűzáldozatra szánt hájat meg a szegyet, s miután
mindkettőt felajánlotta és az Úrnak szentelte, adja oda a papnak. 31 Ez a hájat égesse el az
oltáron, a szegy pedig legyen Ároné és fiaié. 32 A békeáldozatokból a jobb lapocka is a
papnak jusson adományul. 33 Aki bemutatja a vért és a hájat Áron fiai közül, annak legyen
osztályrésze a jobb lapocka is. 34 A felajánlási szegyet és az adománylapockát ugyanis
elvettem Izrael fiaitól, az ő békeáldozataikból, s Áron papnak és fiainak adtam örök
járandóságul Izrael egész népétől.«

35 Ez Áronnak és fiainak felkenési járandósága az Úr szertartásaiból, attól a naptól
fogva, amelyen Mózes odaállította őket, hogy papokká legyenek 36 és ezt kötelesek Izrael
fiai az Úr parancsára nekik adni, örök járandóságul, nemzedékről nemzedékre.

37 Ez az egészen elégő áldozatnak, az ételáldozatnak, a bűnért és a vétekért való
áldozatnak, a felszentelési és a békeáldozatnak az a törvénye, 38 amelyet az Úr Mózesnek a
Sínai hegyen meghagyott, akkor, amikor megparancsolta Izrael fiainak, hogy mutassák be
áldozati ajándékaikat az Úrnak a Sínai pusztában.

A PAPSÁGRA VONATKOZÓ TÖRVÉNYEK: 8,1-10,20

8 **A papok felszentelése** 1 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 2 »Vedd Áront és fiait
meg öltözeteiket, a kenet olaját, a bűnért való áldozatra szánt fiatal bikát, a két kost meg a
kosár kovásztalan kenyeret, 3 s gyűjtsd egybe az egész közösséget a sátor ajtaja elé.« 4 Úgy
tett Mózes, ahogy az Úr parancsolta. Amikor egybegyűlt az egész közösség a sátor ajtaja
előtt, 5 így szólt: »Ezek azok a dolgok, amelyeket az Úr megparancsolt, hogy meg kell
tenni.«

6 Aztán legott odaállította Áront és fiait, s miután megmosta őket, 7 felöltöztette a
főpapot a gyolcs alsóköntösbe, átövezte az övvel, ráadta a kék köntöst, efölé rátette a
vállruhát, 8 azt megszorította az övvel, s ráillesztette a tudakolót, amelyben az Urim és a
Tumim volt, 9 aztán befödte fejét a süveggel, arra meg elöl rátette a szenteléssel megszentelt
aranylemezt, úgy, ahogy az Úr megparancsolta neki.

10 Majd fogta a kenet olaját és felkente a hajlékot és minden eszközét. 11 Aztán hétszer
meghintette az oltárt, hogy azt felszentelje és felkente azt és minden eszközét, s
megszentelte az olajjal a vízmedencét és talapzatát. 12 Aztán öntött az olajból Áron fejére és
felkente és felszentelte őt, 13 majd odaállította fiait, felöltöztette őket a gyolcsköntösökbe, s
felövezte őket az övekkel, s rájuk tette a süvegeket, amint az Úr parancsolta.

14 Aztán előhozta a bűnért való áldozatra szánt fiatal bikát, s miután Áron és fiai
rátették a kezüket a fejére, 15 levágta, felfogta a vért, belemártotta az ujját és megérintette
vele körben az oltár szarvait. Miután ezt így megtisztította és felszentelte, a megmaradt vért
az aljára öntötte. 16 Aztán elégette a beleken levő hájat meg a máj hártyáját és a két vesét, a
hájukkal együtt az oltáron, 17 a bikát pedig, a bőrrel, a hússal és a bélsárral együtt, elégette a
táboron kívül, amint az Úr parancsolta.

18 Aztán odaállította az egészen elégő áldozatra szánt kost, s miután Áron és fia
rátették a kezüket a fejére, 19 levágta és a vérét ráöntötte körben az oltárra. 20 Aztán magát a
kost darabokra vagdalta, s a fejét, darabjait és háját elégette a tűzön, 21 a beleket, s a
lábszárakat azonban előbb megmosta. Az egész kost mindenestül elégette az oltáron, mert
kedves illatú egészen elégő áldozat volt az az Úrnak – úgy, amint parancsolta neki.

22 Aztán odaállította a másik, a papok felszentelésére való kost és Áron és fiai rátették

a kezüket a fejére, 23 Mózes pedig levágta és vett a véréből és megérintette vele Áron jobb
fülcimpáját, jobb keze és ugyanazon lába hüvelykujját. 24 Aztán odaállította Áron fiait, s
miután megérintette mindegyikük jobb fülcimpáját, jobb kezének és lábának hüvelykjét az
áldozati kos vérével, a megmaradt vért ráöntötte körben az oltárra. 25 Aztán fogta a hájat, a
farkat, azt az egész hájat, amely a beleket borítja, a máj hártyáját, a két vesét a hájukkal
együtt meg a jobb lapockát 26 és vett a kovásztalan kenyereknek az Úr előtt levő kosarából
egy kovásztalan kalácsot, egy olajjal meghintett kalácsot és egy lepényt, s rátette a
hájrészekre és a jobb lapockára 27 és átadta mindezt Áronnak és fiainak. Miután azok
felajánlották az Úr előtt, 28 ismét elvette kezükből, s elégette az egészen elégő áldozatok
oltárán, mivel felszentelési áldozat volt, kedves illatul és tűzáldozatul az Úrnak. 29 Aztán
fogta a szegyet és felajánlotta az Úr előtt, s elvette a maga részére a felszentelési kosból,
amint az Úr parancsolta neki. 30 Végül fogta a kenetet és az oltáron levő vért, s meghintette
Áront és ruháit, fiait és azok ruháit.

31 Miután így felszentelte őket és ruháikat, megparancsolta nekik: »Főzzétek meg a
húst a sátor ajtaja előtt, s egyétek meg ugyanott. Egyétek meg a kosárban levő felszentelési
kenyereket is, miként az Úr parancsolta nekem, mondván: `Áron és fiai egyék meg azokat.
32 Ami meg a húsból és a kenyérből megmarad, azt a tűz emésszе meg.' 33 A sátor ajtajától
pedig el ne távozzatok hét napig, addig a napig, amelyen letelik felszentelésetek ideje, mert
hét napon át kell végezni a felszentelést, 34 úgy, ahogy most történt, hogy az áldozati
szertartás teljessé legyen. 35 Éjjel-nappal egyaránt maradjatok a sátornál, s tartsátok meg,
amit az Úr megtartani rendelt, hogy meg ne haljatok: mert ezt a parancsot kaptam.«

36 Meg is tették Áron és fiai mindazt, amit az Úr Mózes által mondott.

9 **Áldozatok a főpap felszentelése alkalmával** 1 A nyolcadik napon aztán szólította
Mózes Áront és fiait meg Izrael véneit és azt mondta Áronnak: 2 »Végy egy borjút a
csordából bűnért való áldozatul, meg egy kost egészen elégő áldozatul – mindkettő hibátlan
legyen – és mutasd be őket az Úr előtt. 3 Izrael fiaihoz pedig szólj: `Vegyetek egy
kecskebakot bűnért való áldozatul, meg egy-egy egyesztendős hibátlan borjút és bárányt
egészen elégő áldozatul 4 és egy szarvasmarhát meg egy kost békeáldozatul és vágjátok le
őket az Úr előtt, ételáldozatul pedig hozzátok mindegyikhez olajjal meghintett lisztlángot –
mert ma megjelenik az Úr nektek.'«

5 Elhozták tehát mindazt, amit Mózes parancsolt, a sátor ajtaja elé, s amikor ott együtt
volt az egész közösség, 6 így szólt Mózes: »Ezeket parancsolta az Úr: tegyétek meg, és
megjelenik nektek dicsősége.« 7 Azzal azt mondta Áronnak: »Járulj az oltárhoz, s mutasd be
bűnért való áldozatodat, s áldozd fel egészen elégő áldozatodat, s könyörögj magadért, s a
népért, aztán pedig mutasd be a nép áldozatát, s könyörögj érte – amint az Úr
megparancsolta.«

8 Ekkor Áron mindjárt az oltárhoz járult, s levágta a borjút bűnért való áldozatul,
önmagáért; 9 vérét fiai odavitték hozzá, s ő belemártotta ujját és megérintette vele az oltár
szarvait, a maradékot pedig az oltár aljára öntötte. 10 Aztán elégette a hájat meg a veséket és
a máj hártyáját, mint amelyek bűnért valók, az oltáron, amint az Úr parancsolta Mózesnek,
11 a húsát és a bőrét pedig elégette a táboron kívül, tűzben.

12 Azután levágta az egészen elégő áldozatra való állatot, fiai odavitték hozzá a vérét,
s ő ráöntötte körben az oltárra. 13 Aztán odavitték hozzá magát a darabokra vágott áldozatot,
a fejet, s az egyes tagokat, s ő elégette mindezt az oltáron, a tűzben, 14 a beleket, s a lábakat
azonban előbb megmosta vízzel.

15 Aztán bemutatta a nép bűnért való áldozatát: levágta a kecskebakot és elvégezte az
engesztelést az oltáron. 16 Aztán elkészítette az egészen elégő áldozatot, 17 s rátette az

ételáldozatból azt a részt, amelyet azzal egyidejűleg be szokás mutatni és elégette az oltáron,
a reggeli egészen elégő áldozat szertartásán felül.

18 Aztán levágta a szarvasmarhát és a kost, a nép békeáldozatait, s fiai odavitték hozzá
a vért, s ő ráöntötte körben az oltárra, 19 a szarvasmarha háját pedig, valamint a kos farkát
meg a veséket a hájukkal együtt és a máj hártyáját 20 rátették a szegyekre, s miután a hájat
elégette az oltáron, 21 a szegyeket és a jobb lapockákat felajánlotta Áron az Úr előtt és
félretette magának, amint Mózes parancsolta.

22 Aztán kiterjesztette kezét a népre és megáldotta. Miután így elvégezte a bűnért
való, az egészen elégő és a békeáldozatot, lejött. 23 Akkor bement Mózes és Áron a
bizonyság sátrába; amikor aztán kijöttek, megáldották a népet. Ekkor megjelent az Úr
dicsősége az egész közösségnek, 24 s íme, tűz jött ki az Úrtól és megemésztette az egészen
elégő áldozatot, s a hájrészeket az oltáron. Amikor ezt a tömeg látta, dicsérte az Urat és
arcra borult.

10 **Büntetés a szabálytalan áldozatért** 1 Áron fiai, Nádáb és Ábiu pedig fogták a
tömjénezőjüket, tüzet tettek bele, s füstölőszert rá, s idegen tüzet vittek az Úr elé, amit nem
parancsolt nekik. 2 Erre tűz jött ki az Úrtól és megemésztette őket, s meghaltak az Úr előtt.

3 Azt mondta ekkor Mózes Áronnak: »Ez azt bizonyítja, amit az Úr mondott:
`Megmutatom szentségemet azokon, akik hozzám közelítenek, s dicsőnek bizonyulok az
egész nép előtt.'« – Amikor Áron ezt hallotta, hallgatott. 4 Majd odaszólította Mózes Misaélt
és Eliszafánt, Ozielnek, Áron atyai nagybátyjának fiait és azt mondta nekik: »Menjetek,
szedjétek fel testvéreiteket a szentély elől, s vigyétek ki őket a táboron kívülre.« 5 Azok
tüstént odamentek, fogták őket, úgy, ahogy gyolcsköntösükben feküdtek, s kivitték őket,
amint megparancsolta nekik.

Szolgálat a szentélyben 6 Így szólt aztán Mózes Áronhoz és fiaihoz, Eleazárhoz és
Itamárhoz: »Fejeteket díszétől meg ne fosszátok, ruháitokat meg ne szaggassátok, hogy meg
ne találjatok halni és harag ne zúduljon az egész közösségre. Testvéreitek, Izrael egész háza,
sirassák meg a tűzvészt, amelyet az Úr támasztott, 7 ti azonban ne távozzatok a sátor
ajtajától, különben elvesztek, mert a szent kenet olaja van rajtatok.« – Azok mindenben
Mózes parancsa szerint cselekedtek.

8 Azt mondta erre az Úr Áronnak: 9 »Bort vagy más részegítő italt ne igyatok, se te, se
fiaid, ha a bizonyság sátorába mentek, hogy meg ne haljatok: örök parancs legyen ez
nemzedékeitek számára, 10 hogy különbséget tudjatok tenni a szent és a közönséges, a
tisztátalan és a tiszta között, 11 s taníthassátok Izrael fiait valamennyi törvényemre, amelyet
nekik az Úr Mózes által meghagyott.«

12 Így szólt aztán Mózes Áronhoz és megmaradt fiaihoz, Eleazárhoz és Itamárhoz:
»Vegyétek az ételáldozatot, amely fennmaradt az Úr tűzáldozatából és egyétek meg –
kovász nélkül, az oltár mellett, mert szentséges az. 13 Egyétek meg szent helyen: neked, s
fiaidnak jár az az Úr tűzáldozataiból, amint parancsolta nekem. 14 A felajánlott szegyet, s az
adományul adott lapockát is egyétek meg és pedig tiszta helyen, te és fiaid meg lányaid
veled, mert azok neked és gyermekeidnek járnak Izrael fiainak békeáldozataiból. 15 A
lapockát meg a szegyet ugyanis felajánlották az oltáron elégetendő hájjal az Úr előtt, s ezek
neked meg gyermekeidnek járnak, örök törvény alapján, amint az Úr parancsolta.«

16 Eközben, amikor Mózes a bűnért való áldozatul bemutatott kecskebakot kereste,
rájött, hogy elégették. Megharagudott erre Eleazárra és Itamárra, Áron megmaradt fiaira és
azt mondta: 17 »Miért nem ettétek meg a szent helyen a bűnért való áldozatot? Szentséges az
és az Úr tinektek adta, hogy magatokra vegyétek a sokaság gonoszságát, s könyörögjetek

érte az Úr színe előtt. 18 Hiszen ennek a véréből nem vittek be a szentélybe: meg kellett
volna tehát ennetek a szent helyen, amint parancsolta nekem.« 19 Azt felelte Áron: »Ma
mutatták be az Úr előtt a bűnért való áldozatot meg az egészen elégő áldozatot, amikor
engem az ért, amit látsz: hogyan tudtam volna megenni, s hogy tetszhettem volna az Úrnak a
szolgálatban keseredett szívvel!« 20 Amikor ezt Mózes hallotta, elfogadta mentségül.

TISZTASÁGI TÖRVÉNYEK: 11,1-15,33

11 **Tiszta és tisztátalan állatok** 1 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez és Áronhoz:
2 »Mondjátok Izrael fiainak: Ezeket az állatokat szabad ennetek a föld minden állata közül:
3 mindazt, aminek hasadt körme van és kérődzik az állatok közül, ehetitek. 4 Viszont ami
kérődzik ugyan, van körme, de nem hasadt, mint amilyen a teve és hasonlók, azt ne egyétek,
hanem számláljátok a tisztátalanok közé. 5 A tengeri nyúl, amely kérődzik ugyan, de körme
nem hasadt, tisztátalan; 6 a nyúl is, mert az is kérődzik, de körme nem hasadt; 7 a sertés
szintén, mert az meg hasadtkörmű ugyan, de nem kérődzik. 8 Ezeknek húsát ne egyétek, s
tetemüket ne érintsétek, mert tisztátalanok nektek.

9 Ezeket szabad ennetek a vízben élő állatok közül: mindazt, aminek úszószárnya és
pikkelye van, akár a tengerben, akár a folyókban, akár a tavakban, ehetitek. 10 Viszont
aminek nincsen úszószárnya és pikkelye a vizekben nyüzsgő és élő állatok közül, az utálatos
legyen nektek: 11 undok legyen, húsukat ne egyétek, tetemüket utáljátok. 12 Mindaz, aminek
nincsen úszószárnya és pikkelye a vizekben: utálatos legyen.

13 Ezeket nem szabad ennetek, s kell utálnotok a madarak közül: a sast, a saskeselyűt,
a tengeri sast, 14 a kányát és a héjafajtát, 15 valamennyi hollófajtát és hasonlókat, 16 a
struccot, a baglyot, a sirályt és a karvalyt, 17 a kuvikot, a búvárt, az íbiszt, 18 a hattyút, a
pelikánt, a dögkeselyűt, 19 a gémet, a gólyát, a büdös bankát, a denevért.

20 A szárnyas rovarok közül mindaz, ami négy lábon jár, utálatos legyen nektek.
21 Ami azonban négy lábon jár ugyan, de hosszabb hátsólábakkal bír, amelyekkel szökdécsel
a földön, 22 azt megehetitek; ilyen a cserebogársáska és fajtája, a szarvasbogársáska, a
kígyóval vívó sáska, a nagy sáska és ezek fajtái. 23 Aminek azonban csak négy lába van a
szárnyas rovarok közül, az utálatos legyen nektek. 24 Aki ezek tetemét érinti, tisztátalanná
teszi magát és tisztátalan lesz estig, 25 aki pedig vinni kénytelen ezek valamelyikének
tetemét, mossa ki ruháit és legyen tisztátalan estig.

26 Minden olyan állat, amelynek van ugyan körme, de nem hasadt és nem kérődzik,
tisztátalan legyen; aki ilyet érint, tisztátalan legyen. 27 Mindaz, ami a talpán jár a négylábú
állatok közül, tisztátalan legyen; aki tetemüket érinti, tisztátalan legyen estig, 28 aki pedig
ilyen tetemet visz, mossa ki ruháit és legyen tisztátalan estig, mert mindez tisztátalan nektek.

29 Ugyancsak a tisztátalanokhoz kell számítani a földön nyüzsgő állatok közül a
következőket: a menyétet, az egeret, a krokodilust és ezek fajait, 30 a cickányt, a kaméleont,
a tarka gyíkot, a zöld gyíkot és a vakondokot. 31 Mindez tisztátalan.

Aki tetemüket érinti, tisztátalan legyen estig. 32 Amire ezek egyikének hullája esik,
tisztátalan legyen, akár faholmi, akár ruha vagy bőr, vagy zsák vagy valamilyen szerszám:
vízbe kell tenni és estig tisztátalan legyen, akkor aztán tiszta lesz. 33 A cserépedény azonban,
amelybe valami ezek közül esik, végleg tisztátalanná válik és azért össze kell törni.
34 Minden fertőzött ehető eledel, amelyre vizet öntenek, tisztátalan legyen és minden ilyen
innivaló folyadék, bármilyen edényben van, tisztátalan legyen. 35 Mindaz, amire ilyen tetem
esik, tisztátalan legyen: ha kemence vagy tűzhely, le kell rontani és tisztátalan legyen.
36 Forrás, vízverem, s minden vízmedence azonban tiszta marad; de aki a bennük levő ilyen
tetemet érinti, tisztátalan legyen. 37 Ha vetőmagra esik ilyesmi, nem teszi tisztátalanná; 38 ha
azonban a magot leöntik vízzel, s aztán éri ilyen tetem, legott tisztátalan lesz.

39 Ha elhull valamilyen olyan állat, amelyet szabad ennetek, aki a tetemét érinti,
tisztátalan legyen estig, 40 aki pedig eszik vagy visz belőle valamit, mossa ki ruháit és
legyen tisztátalan estig.

41 Mindaz, ami csúszik-mászik a föld színén, utálatos legyen: eledelül ne szolgáljon.
42 Semmit, ami a hasán jár, akár négy lábbal, akár sok lábbal, akár csúszva-mászva a földön,
ne egyetek, mert utálatos. 43 Ne tegyétek utálatossá magatokat általuk és semmit se
érintsetek közülük, hogy tisztátalanokká ne legyetek, 44 mert én, az Úr, vagyok a ti
Istenetek: szentek legyetek, mert én szent vagyok. Ne tegyétek tisztátalanná magatokat
semmiféle csúszó-mászó által, amely a földön mozog, 45 mert én, az Úr, hoztalak ki titeket
Egyiptom földjéről, hogy Istenetek legyek: szentek legyetek, mert én szent vagyok.

46 Ez a törvény az állatokról, a szárnyasokról, s minden élőlényről, amely a vizekben
mozog, s amely a földön csúszik-mászik, 47 hogy különbséget ismerjetek a tiszta és a
tisztátalan között, s tudjátok, mit szabad ennetek, s mit kell megvetnetek.«

12 **A gyermekágyas megtisztulása** 1 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 2 »Szólj Izrael
fiaihoz és mondd nekik: Ha egy asszony magzatot fogan és fiút szül, hét napig olyan
tisztátalan legyen, mint a havi tisztulás miatt való elkülönülés napjaiban. 3 A nyolcadik
napon aztán metéljék körül a kisdedet, 4 ő maga pedig maradjon harminchárom napig
otthon, tisztulása vérében; semmi szent dolgot ne érintsen, a szent helyre be ne menjen, míg
le nem telnek tisztulása napjai.

5 Ha lányt szül, két hétig legyen olyan tisztátalan, mint a havi tisztuláskor szokás és
hatvanhat napig maradjon otthon tisztulása vérében.

6 Amikor aztán letelnek a fiú vagy a lány miatt való tisztulása napjai, vigyen egy
egyesztendős bárányt egészen elégő áldozatul meg egy galambfiókát vagy egy gerlét bűnért
való áldozatul a bizonyság sátrának ajtajához, s adja oda a papnak, 7 az pedig mutassa be
azokat az Úr előtt és könyörögjön érte, s akkor megtisztul vérfolyása miatt való
tisztátalanságától. Ez a törvény a fiút vagy a lányt szülő asszonyra vonatkozólag.

8 Ha azonban arra nem telik neki és bárányt vinni nem tud, két gerlét vagy két
galambfiókát vigyen: egyet egészen elégő áldozatul, s egyet bűnért való áldozatul, s
könyörögjön érte a pap, s akkor megtisztul«.

13 **A lepra az emberen** 1 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez és Áronhoz: 2 »Az olyan
embert, kinek teste bőrén színbeli különbség vagy kelés, vagy valami fehér folt, vagyis
lepraszerű kiütés támad, el kell vinni Áronhoz, a paphoz, vagy valamelyik fiához. 3 Ha az
megnézve a kiütést a bőrön, azt látja, hogy szőre fehérszínűvé változott, s a kiütés felszíne
mélyebb, mint a test többi bőre, akkor leprás kiütés az, s mondja ki az illető felett az
elkülönítő ítéletet. 4 Ha azonban csak fénylő fehér folt van a bőrön, de az nem mélyebb,
mint a többi test, s a szőr színe a régi, akkor zárassa el őt a pap hét napig; 5 a hetedik napon
aztán nézze meg, s ha a kiütés nem terjedt tovább, s nem haladta meg a bőrön a múltkori
határokat, akkor ismét zárassa el újabb hét napig; 6 a hetedik napon aztán nézze meg: ha a
kiütés homályosabb lett, s nem terjedt tovább a bőrön, akkor nyilvánítsa tisztának, mert
kelés az. Az illető mossa ki ruháit, és tiszta lesz. 7 Ha azonban továbbterjed a kelés, miután a
pap az illetőt megnézte és tisztának nyilvánította, akkor vigyék el őt ismét hozzá, 8 ő meg
ítélje tisztátalannak.

9 Ha leprás kiütés támad valakin, vigyék el az illetőt a paphoz, 10 s az nézze meg őt.
Ha fehér folt van a bőrön, s az megváltoztatta a szőr színét, s maga az eleven hús is
kilátszik, 11 idült, a bőrbe rögzött leprának kell azt ítélni. Nyilvánítsa tehát őt a pap
tisztátalannak, ne is zárassa el, mert nyilvánvalóan tisztátalan. 12 Ha azonban a lepra
rohamosan tör ki a bőrön és ellepi az egész bőrt tetőtől talpig, bármerre tekint a szem,
13 nézze meg őt a pap, s ítélje teljesen tiszta leprában levőnek, mivel az egészen fehérré

változott, s ennélfogva az illető tiszta. 14 Mihelyt azonban eleven hús mutatkozik rajta,
15 ítélje őt a pap tisztátalannak és számítsák a tisztátalanok közé, mert az eleven hús, ha
lepra van rajta, tisztátalan. 16 De ha ismét fehérré változik, s ellepi az egész embert, 17 nézze
meg őt a pap és ítélje tisztának.

18 Ha a test bőrén fekély volt, s az meggyógyult, 19 de a fekély helyén fehér vagy
vörhenyes folt támad, vigyék az illetőt a paphoz. 20 Ha az azt látja, hogy a kiütés helye
mélyebb a többi húsnál, s a szőr fehérré változott, ítélje tisztátalannak, mert leprás kiütés
támadt a fekélyen. 21 Ha azonban a szőr színe a régi, a folt homályos, s nem mélyebb a
körülötte levő húsnál, zárja el őt hét napig: 22 ha továbbterjed, ítélje őt leprásnak, 23 ha pedig
megállapodik a helyén, akkor a fekély sebhelye az, s az illető tiszta.

24 Ha a test bőrét tűz égette meg, s amikor az meggyógyult, sebhelye fehér vagy
vörhenyes, 25 nézze meg a pap, s ha szőre íme, fehérré változott, s helye mélyebb a többi
bőrnél, ítélje tisztátalannak az illetőt, mert leprás kiütés támadt a sebhelyen. 26 Ha pedig a
szőr színe nem változott meg, s a kiütés nem mélyebb a többi húsnál, s a kiütés színe
homályos, zárja el az illetőt hét napig, 27 s a hetedik napon nézze meg: ha a kiütés
továbbterjedt a bőrön, ítélje tisztátalannak az illetőt; 28 ha azonban a fehér folt
megállapodott a helyén, s nem elég élénk, az égés helye az, ítélje tehát az illetőt tisztának,
mert égési heg az.

29 Ha egy férfinak vagy asszonynak kiütése támad a fején vagy a szakállában, nézze
meg az illetőt a pap, 30 és ha a hely mélyebb a többi húsnál, a haj pedig szőke, s a szokottnál
vékonyabb, ítélje tisztátalannak, mert a fej vagy a szakáll leprája az. 31 Ha azonban azt látja,
hogy a var felszíne egyenlő a körülötte levő hússal, a haj pedig fekete, zárja el az illetőt hét
napig, 32 s a hetedik napon nézze meg: ha a var nem terjedt, s a hajnak megvan a maga
színe, s a kiütés felszíne egyenlő a többi hússal, 33 az illető borotválkozzék meg, kivéve a
var helyén és zárják el másik hét napig. 34 Ha a hetedik napon az látszik, hogy a kiütés
megállapodott a helyén, s nem mélyebb a húsnál, ítélje tisztának az illetőt: mossa ki ruháit, s
tiszta legyen. 35 Ha azonban a tisztának nyilvánítás után a var továbbterjed a bőrön, 36 ne is
vizsgálja többé, szőkévé változott-e a szőr, minthogy nyilvánvalóan tisztátalan az illető.
37 Ha azonban a var megállapodott, s a szőr fekete, tudja meg, hogy az illető meggyógyult, s
ítélje bízvást tisztának.

38 Ha egy férfi vagy asszony bőrén fehér folt támad, 39 nézze meg őket a pap: ha azt
találja, hogy a fehér folt homályosan fehérlik a bőrön, tudja meg, hogy nem lepra az, hanem
fehérszínű sömör, s az illető tiszta.

40 Ha egy férfi fejebúbján kihullik a haj, az illető kopasz és tiszta; 41 ha elöl hull ki a
haj, az illető elöl kopasz és tiszta. 42 Ha azonban a hátul levő kopaszságon vagy az elöl levő
kopaszságon fehér vagy vörhenyes folt támad, akkor az lepra, amely ennek az embernek a
fején vagy homlokán támadt. 43 A papnak meg kell őt vizsgálnia. Ha megállapítja, hogy az
ember tarkóján vagy homlokán olyan vörhenyes folt támadt, amilyen a bőrlepra, 44 akkor az
ember leprás és tisztátalan. A papnak ki kell nyilvánítani, hogy tisztátalan, hogy a fején
megtámadta a lepra.

45 Mindaz pedig, akit a lepra tisztátalanná tett, s a pap ítélete elkülönített,
46 megszaggatott ruhában s hajadon fővel járjon, száját fedje be kendővel, s kiáltsa ezt
magáról: `Tisztátalan, tisztátalan!' 46 Mindaddig, amíg leprás és tisztátalan, egyedül lakjon, a
táboron kívül.

47 Ha lepraszerű folt támad egy gyapjú- vagy lenruhán, 48 a láncfonalon vagy a
vetülékfonalon, vagy pedig valamelyik bőrön vagy bőrből készült holmin, 49 s a rajtuk levő
folt fehér vagy vörhenyes: leprának kell tartani és meg kell mutatni a papnak. 50 Az, miután
megnézte, zárassa el hét napig; 51 a hetedik napon aztán nézze meg újra, s ha azt találja,
hogy terjedt, akkor makacs lepra az: tisztátalannak ítélje azt a ruhát vagy egyebet, amin

található, 52 s azért égettesse el tűzzel. 53 Ha pedig azt látja, hogy nem terjedt, 54 akkor
parancsolja meg, hogy mossák ki azt, amin a kiütés van, s zárassa el ismét hét napig. 55 Ha
akkor azt látja, hogy régi színét nem nyerte vissza, noha a kiütés nem terjedt, akkor ítélje
tisztátalannak, s égettesse el tűzzel, mivel lepra lepte el az egész ruhát vagy felszínét. 56 Ha
pedig a ruha kimosása után a kiütés helye elhomályosodott, akkor szakítsa azt le és válassza
el az éptől; 57 ha aztán előtűnik azokon a helyeken, amelyek azelőtt nem voltak foltosak,
akkor terjedő, vándorló lepra az: el kell égetni tűzzel; 58 ha nem mutatkozik, mosassa ki a
tiszta részt másodszor is vízzel, s az tiszta lesz.

59 Ez a törvény a gyapjú- és a lenruha, a láncfonal és a vetülékfonal s minden bőrből
készült holmi leprájáról, hogy mi módon kell őket tisztáknak vagy tisztátalanoknak ítélni.«

14 **A leprás megtisztulása** 1 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 2 »Ez a törvény áll a
leprásra, amikor őt meg kell tisztítani: Vigyék el a paphoz, 3 akinek azonban ki kell mennie
a tábor elé, s ha ő úgy találja, hogy a lepra meggyógyult, 4 parancsolja meg a
megtisztítandónak, hogy hozzon magáért két élő, ehető madárkát, cédrusfát, karmazsinszínű
fonalat meg izsópot. 5 Aztán parancsolja meg, hogy vágják le az egyik madárkát
cserépedényben lévő élővíz felett, 6 a másikat pedig, az élőt, mártsa a cédrusfával, a
karmazsinszínű fonállal és az izsóppal együtt a levágott madárka vérébe. 7 Aztán hintse meg
ezzel hétszer a megtisztítandót, hogy így annak rendje s módja szerint megtisztuljon, az élő
madárkát pedig engedje elrepülni a mezőre. 8 Aztán az illető mossa ki ruháját és borotválja
le testének minden szőrét, s fürödjék meg vízben, s tiszta lesz, s bemehet a táborba, de hét
napig még sátrán kívül kell maradnia. 9 A hetedik napon aztán borotválja le fejének haját,
szakállát, szemöldökét, s egész testének szőrét és mossa meg ismét ruháját és testét.

10 A nyolcadik napon vegyen két hibátlan hím bárányt s egy egyesztendős hibátlan
nőstény bárányt s háromtized, olajjal meghintett lisztlángot, ételáldozatul, s külön még
egyhatod olajat. 11 Aztán állítsa a pap, aki az illető tisztítását végzi, őt és mindezt az Úr elé,
a bizonyság sátrának ajtajához. 12 Vegye az egyik bárányt, s mutassa be a hatod olajjal
vétekért való áldozatul, s ajánlja fel mindkettőt az Úr előtt. 13 Ott vágja le a bárányt, ahol a
bűnért való áldozatot és az egészen elégő áldozatot szokták levágni, tudniillik a szent
helyen: mert, miként a bűnért való áldozat, úgy ez a vétekért való áldozat is a papé:
szentséges az. 14 Aztán vegyen a pap a vétekért bemutatott áldozat véréből, s kenje meg vele
a megtisztítandó ember jobb fülcimpáját, jobb keze és lába hüvelykujját. 15 Aztán öntsön a
hatod olajból a maga balkezébe, 16 mártsa bele jobb ujját, s hintsen belőle hétszer az Úr elé,
17 ami pedig megmarad az olajból a bal kezében, azt kenje a megtisztítandó ember jobb
fülcimpájára, jobb kezének és lábának hüvelykujjára a vétekért való áldozatul kiontott vér
fölé, 18 meg a fejére, 19 és könyörögjön érte az Úr előtt. Aztán végezze el a bűnért való
áldozatot, majd vágja le az egészen elégő áldozatot, 20 s rakja fel az oltárra, ételáldozatával
együtt, s az illető annak rendje s módja szerint megtisztul.

21 Ha azonban az illető szegény, s keze nem tud szert tenni a mondottakra, akkor
vegyen egy bárányt, vétekért való áldozatul, a felajánlás céljára, hogy a pap könyöröghessen
érte, meg egy tized, olajjal meghintett lisztlángot, ételáldozatul, meg egy hatod olajat,
22 továbbá két gerlét vagy két galambfiókát, egyet bűnért való áldozatul, egyet pedig
egészen elégő áldozatul, 23 és vigye ezeket, tisztulása nyolcadik napján, a paphoz, a
bizonyság sátrának ajtajához, az Úr elé. 24 Az vegye a vétekért való áldozatul szánt bárányt
meg a hatod olajat, s ajánlja fel mindkettőt. 25 Aztán vágja le a bárányt, kenjen a véréből a
megtisztítandó ember jobb fülcimpájára, jobb keze és lába hüvelykujjára, 26 az olaj egy
részét pedig öntse a maga bal kezébe, 27 mártsa bele jobb keze ujját, s hintsen belőle hétszer
az Úr elé, 28 s érintse meg vele a megtisztítandó ember jobb fülcimpáját, jobb keze s lába
hüvelykujját, a vétekért való áldozatul kiontott vér helyén, 29 a maradék olajat pedig, amely

bal kezében van, öntse a megtisztítandó ember fejére, hogy kiengesztelje érte az Urat. 30 Aztán mutassa be a két gerlét vagy galambfiókát, 31 az egyiket bűnért való áldozatul, a másikat egészen elégő áldozatul, ételáldozatával együtt.

32 Ez legyen az áldozata annak a leprásnak, aki nem tud mindent megszerezni tisztulásához.«

A leprás ház 33 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez és Áronhoz: 34 »Ha majd bejuttok Kánaán földjére, amelyet én nektek fogok adni birtokul, és lepraszerű kiütés támad valamelyik házon, 35 menjen el az, akié a ház és jelentse a papnak, s mondja: `Lepraszerű kiütést látok a házamon.' 36 Erre az parancsolja meg, hogy hordjanak ki mindent a házból, mielőtt ő bemegy, hogy megnézze, leprás-e az, hogy tisztátalanná ne váljék mindaz, ami a házban van. Aztán menjen be, hogy megnézze a ház lepráját 37 és ha azt látja, hogy falain zöldes vagy vörhenyes horpadásfélék éktelenkednek, s azok mélyebbek a többi falfelületnél, 38 menjen ki a ház ajtaján, s tüstént zárassa be hét napig. 39 A hetedik napon aztán menjen el ismét és nézze meg. Ha azt találja, hogy a kiütés terjedt, 40 parancsolja meg, hogy szedjék ki azokat a köveket, amelyeken a kiütés van és dobálják valamilyen tisztátalan, a városon kívül levő helyre, 41 a ház belsejét pedig körös-körül vakarják le, s a levakart port öntsék valamilyen tisztátalan, a városon kívül levő helyre, 42 s tegyenek más köveket a kivettek helyére, s tapasszák be más sárral a házat.

43 Ha aztán, miután a köveket kiszedték, a port levakarták, s a házat más földdel kitapasztották, 44 bemegy a pap és azt látja, hogy a kiütés újra előjött, s a falak foltosak – akkor makacs lepra az, s a ház tisztátalan: 45 tüstént rontsák le, s kövét, fáját s minden porát vessék valamilyen tisztátalan, a városon kívül levő helyre. – 46 Aki bemegy a házba, míg az zár alatt van, tisztátalan legyen estig, 47 aki pedig ott alszik vagy eszik valamit benne, mossa ki ruháit.

48 Ha azonban a pap bemegy és azt látja, hogy a kiütés nem terjedt a házon, miután újra tapasztották, ítélje tisztának, mert visszanyerte épségét. 49 Megtisztítására pedig vegyen két madárkát, cédrusfát, karmazsinszínű fonalat és izsópot, 50 s vágja le az egyik madárkát cserépedényben lévő élővíz felett, 51 s vegye a cédrusfát, az izsópot meg a karmazsinszínű fonalat s az élő madárkát, s mártsa mindezt a levágott madárka vérébe és az élővízbe, s hintse meg ezzel hétszer a házat, 52 s tisztítsa meg azt a madárka vérével meg az élővízzel, az élő madárkával, a cédrusfával, az izsóppal s a karmazsinszínű fonállal. 53 Aztán engedje a madárkát szabadon elrepülni a mezőre, s könyörögjön a házért, s az annak rendje s módja szerint tiszta lesz.

54 Ez a törvény a különféle lepráról és kiütésről, 55 a ruha és a ház leprájáról, 56 a sebhelyről, a kelésről, a fehér és a különböző színváltozatú foltról, 57 hogy tudni lehessen, mikor tiszta vagy tisztátalan valami.«

15 **A férfiak tisztátalansága** 1 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez és Áronhoz: 2 »Szóljatok Izrael fiaihoz, s mondjátok nekik: Az olyan férfi, aki magfolyásban szenved, tisztátalan legyen. 3 Akkor kell pedig valakit ebben a bajban levőnek ítélni, ha testén szüntelenül folyik és megalszik az az undok nedvesség. 4 Minden fekvőhely, amelyen hál s minden, amire ül, tisztátalan legyen. 5 Ha valaki érinti ilyennek a fekvőhelyét, mossa ki ruháját, maga pedig fürödjék meg vízben, s legyen tisztátalan estig; 6 ha ráül valamire, amin ilyen ült, szintén mossa ki ruháját, fürödjék meg vízben, s legyen tisztátalan estig; 7 ha érinti ilyennek a testét, mossa ki ruháját, fürödjék meg vízben, s legyen tisztátalan estig. 8 Ha az ilyen ember leköp valakit, aki tiszta, akkor az mossa ki ruháját, fürödjék meg vízben, s legyen tisztátalan estig. 9 A nyereg, amelyben az ilyen ült, tisztátalan legyen, 10 s mindaz, ami a magfolyásban szenvedő alatt volt, tisztátalan legyen estig; ha valaki visz valamit ezen

dolgok közül, mossa ki ruháját, fürödjék meg vízben, s legyen tisztátalan estig. 11 Mindaz, akit az ilyen érint anélkül, hogy előzőleg leöblítené a kezét, mossa ki ruháját, fürödjék meg vízben, s legyen tisztátalan estig. 12 Az olyan cserépedényt, amelyet ilyen érint, össze kell törni, a faedényt vízzel kiöblíteni.

13 Ha meggyógyul az ilyenfajta bajban szenvedő, számláljon hét napot tisztulása után, s mossa meg ruháját s egész testét élővízzel, s tiszta lesz. 14 A nyolcadik napon pedig vegyen két gerlicét vagy két galambfiókát, s menjen az Úr színe elé, a bizonyság sátrának ajtajához, s adja oda azokat a papnak, 15 az meg áldozza fel az egyiket bűnért való áldozatul, a másikat egészen elégő áldozatul, s könyörögjön érte az Úr előtt, hogy megtisztuljon magfolyása miatt való tisztátalanságától.

16 Ha egy férfitól elmegy a közösülés magva, fürössze meg egész testét vízben, s legyen tisztátalan estig; 17 a ruhát vagy a bőrt, amely rajta volt, mossa ki vízzel, s az tisztátalan legyen estig.

18 Az asszony, akivel hált, fürödjék meg vízben, s legyen tisztátalan estig.

Az asszonyok tisztátalansága 19 Az asszony, amikor a hó fordultával vérfolyást szenved, különüljön el hét napig. 20 Mindaz, aki érinti, tisztátalan legyen estig. 21 Amin alszik vagy ül elkülönülése napjaiban, tisztátalan legyen. 22 Aki érinti a fekvőhelyét, mossa ki ruháját, maga pedig fürödjék meg vízben, s legyen tisztátalan estig. 23 Aki érint valami holmit, amelyen ilyen nő ült, mossa ki ruháját, maga pedig fürödjék meg vízben, s legyen tisztátalan estig. 24 Ha valamelyik férfi hál vele havi vérzése idején, akkor hét napig tisztátalan legyen, s minden fekvőhely, amelyen hál, tisztátalan legyen.

25 Az olyan asszony, aki sok napon át szenved vérfolyást, a havibaj idején kívül, vagy akinél a havi tisztulás után a vérfolyás meg nem szűnik – mindaddig, amíg ebben a bajban szenved, olyan tisztátalan legyen, mint havi tisztulásának idején. 26 Minden fekvőhely, amelyen hál, s minden holmi, amelyen ül, tisztátalan legyen; 27 aki ezeket érinti, mossa ki ruháját, maga pedig fürödjék meg vízben, s legyen tisztátalan estig. – 28 Ha megáll a vérzés, s megszűnik folyása, számláljon hét napot tisztulására, 29 s a nyolcadik napon vigyen magáért két gerlét vagy két galambfiókát a bizonyság sátrának ajtajához, a paphoz, 30 s az áldozza fel az egyiket bűnért való áldozatul, a másikat egészen elégő áldozatul, s könyörögjön érte az Úr előtt, tisztátalanságot okozó folyása miatt.

31 Így oktassátok Izrael fiait arra, hogy óvakodjanak a tisztátalanságtól, hogy meg ne haljanak tisztátalanságuk miatt, ha tisztátalanná teszik hajlékomat, amely közöttük van. – 32 Ez a törvény arról, aki magfolyásban szenved, aki közösülés által tisztátalanná lesz, 33 akit a havi tisztulás ideje elkülönít vagy aki szüntelen vérfolyásban van és arról a férfiról, aki az ilyennel hál.«

AZ ENGESZTELÉS NAPJÁNAK SZERTARTÁSA: 16,1-34

16 1 Áron két fiának halála után pedig, amikor azok idegen tüzet vittek az Úr elé, s azért halállal lakoltak, így szólt az Úr Mózeshez 2 és azt parancsolta neki: »Szólj bátyádnak, Áronnak, hogy ne menjen be akármikor a függönyön belül levő szent helyre, a ládát fedő engesztelőhely elé, hogy meg ne haljon (mert a felhőben megjelenek az engesztelőhely felett), 3 hanem csak akkor, ha előbb ezt megtette: vegyen egy fiatal bikát bűnért való áldozatul, s egy kost egészen elégő áldozatul, 4 öltözzék gyolcsköntösbe, fedje be szemérmét gyolcsnadrággal, övezze magát körül gyolcsövvel, tegyen a fejére gyolcssüveget – szent ruhák ezek: fürödjék meg azért, s aztán vegye fel mindezeket.

5 Izrael fiainak egész közösségétől pedig vegyen két kecskebakot, bűnért való áldozatul és egy kost egészen elégő áldozatul. 6 Aztán mutassa be a bikát és könyörögjön

magáért és házáért. 7 Előbb azonban állítsa a két kecskebakot az Úr elé, a bizonyság
sátrának ajtajához, 8 s vessen mindkettőre sorsot, egyet `az Úrnak', egyet pedig
`kibocsátandó kecskebakul' felírással; 9 amelyikre `az Úrnak' sors esik, azt majd áldozza fel
bűnért való áldozatul, 10 amelyikre pedig a `kibocsátandó kecskebakul', azt majd állítsa
elevenen az Úr elé, hogy könyörögjön felette, s kibocsássa a pusztába.

11 Amikor aztán mindezt annak rendje s módja szerint elvégezte, mutassa be a fiatal
bikát, s könyörögve magáért és házáért, vágja le. 12 Aztán vegye a tömjénezőt, töltse meg az
oltárról parázzsal, vegye tele kezét fűszerekből kevert füstölőszerrel, és menjen be a
függönyön belülre, a szent helyre, 13 s tegye a tűzre a füstölőszert, hogy felhője s füstje
elfedje a bizonyság felett levő engesztelőhelyet, s meg ne haljon. 14 Aztán vegyen a bika
véréből, s hintse ujjával hétszer az engesztelőhely felé, napkelet felé.

15 Majd vágja le a kecskebakot a nép bűnért való áldozatául és vigye be vérét a
függönyön belülre – úgy, ahogy a bika vérére vonatkozólag parancsoltam –, hogy az
engesztelőhely felé hintse. 16 Így tisztítsa meg a szent helyet Izrael fiainak
tisztátalanságaitól, törvényszegéseitől, s minden bűnétől. Ugyanilyen módon cselekedjék a
bizonyság sátrával is, amely közöttük, lakóhelyük tisztátalanságai között áll. 17 Senki se
legyen a sátorban, amikor a főpap bemegy a szent helyre, hogy könyörögjön magáért,
házáért s Izrael egész gyülekezetéért, mindaddig, amíg ki nem jön. – 18 Erre aztán menjen ki
ahhoz az oltárhoz, amely az Úr előtt van és könyörögjön magáért, s vegyen a fiatal bikának
és a kecskebaknak véréből, s kenje körben az oltár szarvaira, 19 majd hintsen belőle az
ujjával hétszer az oltárra; így tisztítsa meg és így szentelje meg Izrael fiainak
tisztátalanságaitól.

20 Miután így megtisztította a szent helyet, a sátrat és az oltárt, hozza elő az élő
kecskebakot, 21 tegye rá mindkét kezét a kecskebak fejére, s vallja meg Izrael fiainak
minden gonoszságát, minden vétkét s bűnét, s átkozza azokat a kecskebak fejére, s küldje ki
azt egy arra rendelt emberrel a pusztába. 22 Amikor aztán a kecskebak kivitte minden
gonoszságukat egy kietlen földre, s azt elengedték a pusztában, 23 menjen be Áron ismét a
bizonyság sátrába, s vesse le azokat a ruhákat, amelyeket az elébb, amikor a szent helyre
bement, felvett, s hagyja ott azokat, 24 s fürössze meg testét a szent helyen, s vegye fel a
maga ruháit. Aztán menjen ki, mutassa be a maga és a nép egészen elégő áldozatát, s
könyörögjön mind magáért, mind a népért. 25 A bűnért való áldozat háját égesse el az
oltáron. 26 Az, aki a kibocsátandó kecskebakot elengedte, mossa meg ruháját és testét
vízben, s úgy menjen be a táborba.

27 A fiatal bikát meg a kecskebakot, amelyeket bűnért való áldozatul mutattak be, s
amelyeknek vérét bevitték a szent helyre engesztelés végzésére – vigyék ki a táboron
kívülre, s mind bőrüket, mind húsukat, mind a bélsárukat égessék el tűzben. 28 Az pedig, aki
elégeti őket, mossa meg ruháját és testét vízben, s úgy menjen be a táborba.

29 Ez pedig örök törvény legyen számotokra: a hetedik hónapban, a hó tizedik napján,
tagadjátok meg magatokat és semmiféle munkát se végezzetek – se a bennszülött, se a
köztetek tartózkodó jövevény. 30 Ezen a napon engesztelés lesz értetek, megtisztítás minden
bűnötöktől: megtisztultok az Úr előtt. 31 Nyugalom szombatja legyen ez tehát és tagadjátok
meg magatokat örök törvény alapján.

32 A jövőben pedig majd az a pap végezze az engesztelést, akit fel fognak kenni, s
akinek a kezét fel fogják avatni, hogy pappá legyen atyja helyett: öltözzék a gyolcsruhába, a
szent öltözetbe 33 és végezzen engesztelést a szent helyért, a bizonyság sátráért, az oltárért,
valamint a papokért és az egész népért. 34 Örök törvény legyen számotokra, hogy
esztendőnként egyszer könyörgést tartsatok Izrael fiaiért, s minden bűnükért.«

Áron úgy is tett, amint az Úr parancsolta Mózesnek.

A SZENTSÉG TÖRVÉNYE: 17,1-26,46

17 **Az állatok levágása és a vér fogyasztása** 1 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez:
2 »Szólj Áronhoz és fiaihoz s Izrael valamennyi fiához, s mondd nekik: Ezt parancsolta az
Úr: 3 Ha valaki Izrael házából marhát, juhot vagy kecskét vág, akár a táborban, akár a
táboron kívül, 4 és nem a sátor ajtajához viszi áldozatul az Úrnak: vérontásban legyen bűnös;
mintha vért ontott volna, éppúgy vesszen el népéből. 5 Azért kell a paphoz vinniük Izrael
fiainak vágóáldozataikat, amelyeket azelőtt a mezőkön szoktak levágni, hogy az Úrnak
szenteljék azokat a bizonyság sátrának ajtaja előtt és békeáldozatul vágják le az Úrnak, 6 és
a pap a vért a bizonyság sátrának ajtajánál az Úr oltárára hintse, a hájat pedig kedves illatul
elégesse az Úrnak, 7 s ne áldozzák többé vágóáldozataikat a démonoknak, akikkel
paráználkodtak. Örök törvény legyen ez nekik, s utódaiknak.

8 Mondd továbbá nekik: Ha valaki, Izrael házából vagy a közöttetek tartózkodó
jövevények közül, egészen elégő áldozatot vagy vágó áldozatot mutat be, 9 s azt nem a
bizonyság sátrának ajtajához viszi, hogy az Úrnak mutassa be: vesszen el népéből.

10 Ha valaki, Izrael házából, vagy a közöttük tartózkodó jövevények közül, vért eszik,
én ellene fordítom arcomat, s elvesztem őt népéből. 11 A test lelke ugyanis a vérben van, és
én a vért arra rendeltem nektek, hogy engesztelést végezzetek vele lelketekért az oltáron és a
vér a lélek által engesztelésre szolgáljon. 12 Ezért mondtam Izrael fiainak: Senki se egyék
vért közületek vagy a közöttetek tartózkodó jövevények közül.

13 Ha valaki, Izrael fiai közül vagy a közöttetek tartózkodó jövevények közül,
vadászással vagy madarászással olyan vadat vagy madarat ejt, amelyet nem szabad enni,
folyassa ki vérét, s födje be földdel. 14 Minden testnek a lelke ugyanis a vérben van. Azért
mondtam Izrael fiainak: Semmiféle test vérét ne egyétek, mert a test lelke a vérben van – s
aki eszi, vesszen el.

15 Ha valaki elhullott vagy vad által széttépett állatot eszik, akár bennszülött, akár
jövevény: mossa meg ruháját s önmagát vízzel, s legyen tisztátalan estig; ez után a
rendtartás után tiszta lesz. 16 Ha azonban nem mossa meg ruháját és testét, viselje
gonoszságát.«

A nemi életre vonatkozó előírások: 18,1-30

18 **Bevezetés** 1 Így szólt az Úr Mózeshez: 2 »Szólj Izrael fiaihoz, s mondd nekik: Én,
az Úr, vagyok a ti Istenetek. 3 Ne tegyetek úgy, ahogy Egyiptom földjén szokás, ahol
laktatok, s ne tegyetek úgy, ahogy Kánaán földjén szokás, ahová majd beviszlek titeket, és
ezek törvényei szerint ne járjatok. 4 Az én rendeléseim szerint tegyetek, az én parancsaimat
tartsátok meg, s azok szerint járjatok: én, az Úr, vagyok a ti Istenetek. 5 Tartsátok meg
törvényeimet s rendeleteimet, mert az az ember, aki szerintük cselekszik, élni fog általuk.
Én vagyok az Úr!

Erkölcstelenség rokonok között 6 Senki se közelítsen vér szerinti rokonához, hogy
felfedje szemérmét. Én vagyok az Úr!

7 Atyád szemérmét fel ne fedd, sem anyád szemérmét: anyád ő, fel ne fedd
szemérmét. 8 Atyád feleségének szemérmét fel ne fedd: atyád szemérme az. 9 Atyádtól vagy
anyádtól való nővérednek, akár a házban született, akár azon kívül, szemérmét fel ne fedd.
10 Fiad lányának vagy lányod lányának szemérmét fel ne fedd: a te szemérmed az. 11 Atyád
felesége lányának, akit ő atyádnak szült, s aki neked nővéred, szemérmét fel ne fedd.
12 Atyád nővérének szemérmét fel ne fedd: atyád teste az; 13 anyád nővérének szemérmét fel
ne fedd: anyád teste az. 14 Atyád fivérének szemérmét fel ne fedd: ne közelíts tehát
feleségéhez: nagynénéd ő neked. 15 Menyed szemérmét fel ne fedd: fiad felesége ő, fel ne

fedd szemérmét. 16 Fivéred feleségének szemérmét fel ne fedd: fivéred szemérme az.

17 Feleségének és a lányának szemérmét fel ne fedd, fiának lányát vagy lányának lányát el ne vedd, hogy szemérmét felfedjed: az ő teste az, és vérfertőzés az ilyen közösülés. 18 Feleséged nővérét társfeleségül el ne vedd mellé és szemérmét fel ne fedd az ő életében.

Más szemérem elleni bűnök 19 Havi tisztulásban szenvedő asszonyhoz ne közelíts, s fel ne fedd szemérmét. 20 Felebarátod feleségével ne hálj, és a mag vegyítése által magadat vele tisztátalanná ne tedd.

21 Gyermekedet ne add oda, hogy a Molok bálványnak szenteljék: ne szentségtelenítsd meg a te Istened nevét. Én vagyok az Úr!

22 Férfival ne hálj asszonnyal való hálás módjára: undokság az!

23 Semmiféle állattal se közösülj, és ne tedd magadat tisztátalanná vele, asszony pedig ne feküdjék állat alá, hogy közösüljön vele: iszonyú bűn az!

Záró intelmek 24 Ne tegyétek magatokat tisztátalanná semmivel se ezek közül: ezekkel tették magukat tisztátalanokká mindazok a nemzetek, amelyeket ki fogok űzni színetek elől, 25 és ezek által lett tisztátalanná az a föld, amelynek bűneit számon fogom kérni, hogy okádja ki lakóit. 26 Tartsátok meg törvényeimet és rendeleteimet, s ne kövessetek el semmit se ezek közül az undokságok közül, se a bennszülött, se a közöttetek tartózkodó jövevény. 27 Ezeket az undokságokat cselekedték ugyanis mind meg földeteknek előttetek levő lakói és így tették azt tisztátalanná: 28 vigyázzatok tehát, mert ha hasonlókat tesztek, titeket is úgy kiokád, mint ahogy kiokádta az előttetek levő nemzetet. 29 Mindaz, aki elkövet valamit ezek közül az undokságok közül, vesszen el népéből. 30 Tartsátok meg parancsaimat, s ne tegyétek azt, amit az előttetek levők cselekedtek, és ne tegyétek magatokat tisztátalanokká ezekkel a dolgokkal. Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek.«

Az istentiszteletre és a társadalmi életre vonatkozó törvények: 19,1-37

19 **Bevezetés** 1 Így szól az Úr Mózeshez: 2 »Szólj Izrael fiainak egész gyülekezetéhez és mondd nekik: Szentek legyetek, mert én, az Úr, a ti Istenetek, szent vagyok!

A szülők tisztelete 3 Ki-ki tisztelje atyját és anyját. Szombatjaimat tartsátok meg: én, az Úr, vagyok a ti Istenetek.

4 Ne forduljatok a bálványok felé, és ne csináljatok magatoknak öntött isteneket: én, az Úr, vagyok a ti Istenetek.

A békeáldozattal kapcsolatos szabályok 5 Ha békeáldozatot vágtok az Úrnak, akkor, hogy az kedves legyen, 6 aznap, amelyen levágjátok, meg a következőn meg kell ennetek: ami harmadnapra marad belőle, azt égessétek el tűzben. 7 Ha valaki a két nap után eszik belőle, szentségtelen lesz és istentelenségben vétkes; 8 viselje is gonoszságát, mert megszentségtelenítette az Úr szentségét: vesszen el az ilyen ember népéből.

Az utószüret tilalma 9 Amikor földed terményeit aratod, ne arasd le egész a föld színéig és ne szedd össze az elmaradt kalászokat; 10 szőlődben se szedd össze az elmaradt gerezdeket, s a lehullott szemeket: hadd szedjék össze a szegények és a jövevények – én, az Úr, vagyok a ti Istenetek.

Az emberséges viselkedés szabályai 11 Ne lopjatok, ne tagadjatok le semmit és ne csalja meg egyiktek a másikat!

12 Ne esküdjél nevemre hamisan, hogy meg ne szentségtelenítsd Istened nevét – én vagyok az Úr!

13 Ne keress ürügyet felebarátod ellen, és erőszakkal se nyomd el őt! Napszámosod bére ne maradjon reggelig tenálad!

14 Ne átkozz süketet és ne tégy gáncsot vak elé: féld az Urat, a te Istenedet – mert én vagyok az Úr!

15 Ne kövess el jogtalanságot és ne ítélj igazságtalanul! Ne nézd a szegény személyét, s ne légy tekintettel a hatalmas arcára: igazság szerint ítélj felebarátodnak. 16 Ne légy rágalmazó, se besúgó a nép között. Ne törj felebarátod vérére – én vagyok az Úr!

17 Ne gyűlöld testvéredet szívedben, hanem fedd meg nyíltan, hogy ne legyen bűnöd miatta. 18 Ne állj bosszút, s ne emlékezzél meg polgártársaid igazságtalanságáról: szeresd felebarátodat, mint te magadat – én vagyok az Úr!

A párosítás tilalma 19 Tartsátok meg törvényeimet.

Ne párosítsd állatodat másféle állattal, ne vesd be szántódat kétféle maggal, ne öltözzél kétféléből szőtt ruhába.

Jegyesek, mellékfeleségek védelme 20 Ha valaki olyan asszonnyal hál és közösül, aki másnak sem váltságdíjjal ki nem váltott, sem szabadsággal meg nem ajándékozott rabszolganője és jegyese: veréssel lakoljanak mind a ketten, de halállal ne bűnhődjenek, mert a nő nem volt szabad. 21 Vétkéért pedig vigyen a férfi áldozatul egy kost az Úrnak, a bizonyság sátrának ajtajához, 22 s a pap könyörögjön érte és vétkéért az Úr előtt, s ő megkegyelmez neki és megbocsátja bűnét.

Az első gyümölcsök 23 Ha majd bejuttok földetekre és gyümölcsfákat ültettek rajta, ne távolítsátok el előbőrüket, azaz az első gyümölcsüket; a gyümölcs, amelyet hoznak, tisztátalan legyen nektek: ne egyetek belőle. 24 A negyedik esztendőben pedig minden gyümölcsüket hálaadásul az Úrnak kell szentelni. 25 Az ötödik esztendőben aztán egyétek gyümölcsüket és gyűjtsétek be a termést, amelyet hoznak. Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek!

Idegen istentiszteletek tilalma 26 A vérével semmit ne egyetek.

Ne jósolgassatok, álmokra ne adjatok.

27 Hajatokat ne vágjátok kerekre, szakállatokat le ne nyírjátok. 28 Halott miatt testeteket be ne vagdaljátok, semmiféle jelet vagy bélyeget se csináljatok magatokra. Én vagyok az Úr!

29 Lányodat ne add paráználkodásra, hogy gyalázatossá ne legyen az ország, s meg ne teljék gonoszsággal.

30 Szombatjaimat tartsátok meg, s szentélyemet féljétek. Én vagyok az Úr!

31 Ne forduljatok a halottidézőkhöz és semmit se kérdezzetek a jósoktól, hogy tisztátalanná ne tegyétek magatokat általuk. Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek!

Az idősek tisztelete 32 Ősz fő előtt kelj fel, s tiszteld az öreg ember személyét: félj az Úrtól, a te Istenedtől: én vagyok az Úr!

Idegenekkel való bánásmód 33 Ha jövevény lakik földeteken, s tartózkodik köztetek, ne tegyetek szemrehányást neki: 34 olyan legyen köztetek, mint a bennszülött, s úgy szeressétek, mint önmagatokat, hisz ti is jövevények voltatok Egyiptom földjén. Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek!

Csalás tilalma 35 Ne kövessetek el jogtalanságot az ítéletben, a hosszmértékben, a súlymértékben s az űrmértékben: 36 igaz mérleg, igaz súly, igaz véka, igaz meszely legyen köztetek. Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek, aki kihoztalak titeket Egyiptom földjéről.

Záró intelem 37 Tartsátok meg minden parancsomat s minden rendeletemet s mindent azok szerint tegyetek: én vagyok az Úr!«

Halálra méltó bűnök: 20,1-27

20 **A gyermekáldozat** 1 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 2 »Ezt mondd Izrael fiainak: Ha valaki, Izrael fiai vagy az Izraelben lakó jövevények közül, odaadja gyermekét a Molok bálványnak: halállal lakoljon, kövezze agyon a föld népe. 3 Én ugyanis ellene fordítom arcomat, s kiirtom népéből, mert odaadta gyermekét a Moloknak, s tisztátalanná tette szentélyemet, s megszentségtelenítette szent nevemet. 4 Ha pedig a föld népe nem törődik vele, s mintegy kevésbe veszi parancsomat és hagyja azt az embert, aki odaadta gyermekét a Moloknak, s nem öli meg: 5 akkor én fordítom arcomat az ellen az ember ellen s rokonsága ellen, s kiirtom népéből őt és mindazokat, akik egyetértettek vele a Molokkal való paráználkodásban.

Halottidézés és jóslás 6 Ha valaki a halottidézőkhöz s a jósokhoz fordul, s paráználkodik velük: ellene fordítom arcomat, s kiirtom népéből. 7 Szentül viselkedjetek, és szentek legyetek, mert én, az Úr, vagyok a ti Istenetek! 8 Tartsátok meg parancsaimat, és cselekedjetek szerintük: én, az Úr, szentséget kívánok tőletek!

Szülők megátkozása 9 Ha valaki megátkozza atyját vagy anyját, halállal lakoljon; atyját vagy anyját átkozta: vére legyen rajta.

Házasságtörés 10 Ha valaki paráználkodik másnak a feleségével és házasságtörést követ el felebarátja feleségével: halállal lakoljon a házasságtörő férfi is, a házasságtörő asszony is.

Vérfertőzés 11 Ha valaki a mostohaanyjával hál, és így felfedi atyja szemérmét: halállal lakoljon mind a kettő, vérük legyen rajtuk.

12 Ha valaki a menyével hál: haljon meg mind a kettő; iszonyú bűnt követtek el, vérük legyen rajtuk.

13 Ha valaki férfival hál asszonnyal való hálás módjára: förtelmességet követett el mind a kettő, halállal lakoljanak, vérük legyen rajtuk.

14 Ha valaki feleségül veszi a lányt, s hozzá annak az anyját: nagy vétket követett el, elevenen égessék el velük együtt, ne maradjon ilyen nagy bűn közöttetek.

15 Ha valaki marhával vagy más állattal közösül: halállal lakoljon, s öljétek meg az állatot is; 16 ha asszony valamilyen állat alá fekszik: öljék meg azzal együtt, vérük legyen rajtuk.

17 Ha valaki elveszi a nővérét, atyja lányát vagy anyja lányát, s meglátja annak szemérmét, s az meglátja fivére szemérmét: gyalázatos dolgot cselekedtek, öljék meg őket népük színe előtt, mert felfedték egymásnak szemérmüket, s viseljék gonoszságukat.

Havi tisztulás 18 Ha valaki havi tisztulásban levő asszonnyal hál, s felfedi annak

szemérmét, s az felfedi vére forrását: irtassanak ki mindketten népükből.

Vérfertőzés rokonok között 19 Anyád és atyád nővérének szemérmét fel ne fedd; ha valaki ezt megteszi, önnön testének szemérmét fedi fel: viseljék mindketten gonoszságukat.

20 Ha valaki atyja vagy anyja fivérének feleségével hál, s így felfedi önnön rokonsága szemérmét: viseljék mindketten vétküket, haljanak meg gyermek nélkül.

21 Ha valaki elveszi fivére feleségét, tilalmas dolgot követ el, fivére szemérmét fedte fel: gyermektelenek legyenek.

Befejező intelem 22 Tartsátok meg törvényeimet és rendeleteimet, és cselekedjetek szerintük, hogy titeket is ki ne okádjon az a föld, amelyre lakni mentek. 23 Ne járjatok azoknak a nemzeteknek a törvényei szerint, amelyeket én majd kiűzök előletek, mert mindezeket cselekedték és én megutáltam őket. 24 Nektek pedig azt mondom: foglaljátok el földjüket, nektek adom azt örökségül, azt a tejjel és mézzel folyó földet. Én, az Úr, a ti Istenetek, elkülönítettelek titeket a többi néptől.

25 Tegyetek tehát ti is különbséget a tiszta és a tisztátalan állat között, a tiszta és a tisztátalan madár között, hogy be ne szennyezzétek magatokat olyan állattal, madárral vagy valamilyen földi csúszó-mászóval, amelyet tisztátalannak nyilvánítottam nektek. 26 Szentek legyetek számomra, mert szent vagyok én, az Úr, s én elkülönítettelek titeket a többi néptől, hogy az enyéim legyetek.

Kiegészítés: halottidézés 27 Az olyan férfi vagy asszony, akiben halottidéző vagy jósló lélek van, halállal lakoljon; kövezzék agyon őket, vérük legyen rajtuk!«

Előírások papok számára: 21,1-24

21 **A pap rokonainak temetése** 1 Azt mondta továbbá az Úr Mózesnek: »Szólj a papokhoz, Áron fiaihoz és mondd nekik: Pap ne tegye magát tisztátalanná polgártársainak holtteste által, 2 ha csak nem közeli vérrokona, azaz atyja, anyja, fia, lánya, fivére 3 vagy még férjhez nem ment, szűz nővére. 4 Még népének fejedelme által se tegye magát tisztátalanná.

5 Ne nyírják meg fejüket és szakállukat, testükön bevágásokat ne csináljanak. 6 Szentek legyenek Istenüknek, meg ne szentségtelenítsék nevét, mert az Úr tűzáldozatait, Istenük kenyerét áldozzák, s azért szenteknek kell lenniük.

Megkötések házasodó pap esetében 7 Parázna vagy becstelen asszonyt ne vegyenek nőül, olyat se, akit férje eltaszított, mert Istenüknek szentelték magukat, 8 s a kiteendő kenyereket áldozzák. Szentek legyenek tehát, mert szent vagyok én is, az Úr, aki szentséget kívánok tőlük.

A parázna paplány büntetése 9 A pap lányát, ha paráznaságon érik, s így atyja nevét megszentségteleníti, tűzben égessék el.

Főpapok viselkedése haláleset idején 10 A főpap, azaz testvérei között a legfőbb pap, kinek fejére öntötték a kenet olaját, s akinek kezét felszentelték a papságra, s akit felöltöztettek a szent ruhákba, fejét díszétől meg ne fossza, ruháját meg ne szaggassa. 11 Egyáltalán semmiféle holttesthez be ne menjen – még atyja vagy anyja által se tegye magát tisztátalanná –, 12 s ki ne menjen a szent helyről, hogy meg ne szentségtelenítse az Úr szent helyét, mert Istene szent kenetének olaja van rajta. Én vagyok az Úr!

Megkötések főpap házasodása esetén 13 Szűz lányt vegyen feleségül, 14 özvegyet, eltaszítottat, becstelent vagy parázna nőt el ne vegyen, hanem csak népéből való hajadon leányt, 15 hogy nemzetsége törzsét össze ne keverje nemzete köznépével, mert én, az Úr, szentséget kívánok tőle.«

A papok testi alkalmasságának feltételei 16 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 17 »Szólj Áronhoz: Ha valakinek utódaid közül, bármely nemzedékben, testi hibája van: ne mutasson be kenyeret Istenének; 18 ne járuljon az ő szolgálatához olyan, aki vak, sánta, tömpe-, nagy- vagy görbeorrú, 19 aki töröttlábú vagy -kezű, 20 aki púpos, aki fájósszemű, akinek a szemén hályog, a testén állandó var vagy sömör van, vagy aki megszakadt. 21 Senki, akinek testi hibája van Áron pap ivadékai közül, elő ne álljon, hogy tűzáldozatot mutasson be az Úrnak, kenyeret az Istenének.

22 Ehet ugyan a szent helyen bemutatott kenyerekből, 23 de a függönyön belülre nem mehet, s az oltárhoz nem járulhat, mert testi hibája van, s nem szabad szentségtelenné tennie szent helyemet. Én, az Úr, szentséget kívánok tőlük!«

Záró megjegyzés 24 Elmondta tehát Mózes Áronnak s fiainak meg egész Izraelnek mindazt, amit az Úr megparancsolt neki.

Áldozatok bemutatása és fogyasztása: 22,1-33

22 **A papok kizárása a fogyasztásból** 1 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 2 »Szólj Áronnak és fiainak, hogy kellő tartózkodást tanúsítsanak Izrael fiainak szent adományaival szemben, és ne szentségtelenítsék meg azoknak a szent dolgoknak nevét, amelyeket nekem bemutatnak. Én vagyok az Úr!

3 Mondd nekik és utódaiknak: Mindaz, aki nemzetségetekből olyankor közelít azokhoz a szent adományokhoz, amelyeket Izrael fiai az Úrnak bemutattak, amikor tisztátalanság van rajta: vesszen el az Úr elől. Én vagyok az Úr!

4 Ha valaki Áron utódai közül leprás vagy magfolyásban szenved, mindaddig ne egyék a nekem szentelt dolgokból, míg meg nem gyógyul. Aki pedig olyan dolgot érint, amely halott miatt tisztátalan, vagy akitől elmegy a mag, úgy, mint a közösüléskor, 5 vagy aki valamely csúszómászót vagy bármi más olyan tisztátalan dolgot érint, amelynek érintése tisztátalanná tesz: 6 legyen tisztátalan estig, és ne egyék a szentelt dolgokból; miután azonban testét megfürösztötte 7 és a nap lenyugodott, tisztává lesz és ehet a szentelt dolgokból, mert azok szolgáltatják az ő élelmét. 8 Elhullott vagy vad által széttépett állatot ne egyenek, hogy tisztátalanná ne tegyék magukat vele. Én vagyok az Úr! 9 Tartsák meg ezeket a parancsaimat, hogy bűnbe ne essenek, és meg ne haljanak a szent helyen, ha azt megszentségtelenítik. Én, az Úr, szentséget kívánok tőlük.

Idegenek kizárása 10 Semmiféle idegen se egyék a szentelt dolgokból. A pap zsellére és napszámosa ne egyék belőlük, 11 a pap vásárolt vagy házánál született rabszolgája azonban ehet belőlük. 12 Ha a pap lánya valakihez a népből megy férjhez, a szentelt dolgokból és adományokból nem ehet. 13 Ha azonban özvegyként vagy eltaszítottként visszatér atyja házába és gyermeke nincsen: éppúgy ehet atyja eledeléből, mint lány korában szokott. Semmiféle idegennek sem szabad ennie belőle.

14 Ha valaki tudatlanságból mégis eszik a szentelt dolgokból, tegye hozzá a megevett mennyiséghez annak ötödrészét, s adja a papnak a szent helyre. 15 Ne engedjék megszentségteleníteni a papok Izrael fiainak azokat a szentelt dolgait, amelyeket az Úrnak adományoznak, 16 hogy ne kelljen viselniük vétkük gonoszságát, ha szentelt dolgokat

esznek. Én, az Úr, szentséget kívánok tőlük!«

Az áldozati állatok épségéről 17 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 18 »Szólj Áronhoz
és fiaihoz és Izrael valamennyi fiához és mondd nekik: Ha valaki Izrael házából vagy a
nálatok lakó jövevények közül be akarja mutatni áldozati ajándékát, akár fogadalmat akar
leróni, akár jószántából áldozik, mindannak, amit egészen elégő áldozatul akar bemutatni az
Úrnak, 19 hogy általatok bemutatható legyen, hibátlan hím állatnak, szarvasmarhának,
juhnak vagy kecskének kell lennie. 20 Ha hibája van, ne mutassátok be, mert nem lenne
kedves.

21 Ha valaki békeáldozatot akar bemutatni az Úrnak, akár fogadalmat akar leróni, akár
jószántából áldozik, akár szarvasmarhát, akár aprómarhát: hibátlant mutasson be, hogy
kedves legyen. Semmiféle hiba ne legyen benne: 22 ha vak, ha törött tagú, ha sebhelyes, ha
fekélyes, ha rühös vagy sömörös, ne mutassátok be az Úrnak és ne égessetek belőle az Úr
oltárán. 23 Levágott fülű vagy farkú szarvasmarhát s aprómarhát jószántadból bemutathatsz,
de fogadalmat nem lehet leróni vele. 24 Semmiféle szétnyomott, összezúzott, kimetszett
vagy kiszakított heréjű állatot se mutassatok be az Úrnak: egyáltalában ne tegyétek ezt
földeteken. 25 Idegen ember kezéből ne mutassatok be kenyeret Isteneteknek vagy
másvalamit, amit adni akarna, mert mindaz romlott és hibás: ne fogadjátok el.«

További követelmények 26 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 27 »Újszülött borjú,
bárány és kecske hét napig anyja tőgye alatt maradjon; a nyolcadik napon és azon túl
bemutatható az Úrnak. 28 Se szarvasmarhát, se aprómarhát nem szabad kicsinyével egy
napon levágni.

29 Ha hálaáldozatot vágtok az Úrnak, akkor, hogy az kedves legyen, 30 aznap egyétek
meg; ne maradjon belőle semmi sem másnap reggelig. Én vagyok az Úr!

Záró intelem 31 Tartsátok meg parancsaimat és cselekedjetek szerintük: én vagyok az
Úr! 32 Ne szentségtelenítsétek meg szent nevemet, hogy szentnek bizonyuljak Izrael fiai
között. Én, az Úr, szentséget kívánok tőletek, 33 én hoztalak ki titeket Egyiptom földjéről,
hogy Istenetek legyek, én, az Úr.«

Az ünnepek rendje: 23,1-24,23

23 **Bevezetés** 1 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 2 »Szólj Izrael fiaihoz és mondd
nekik: Ezek az Úr azon ünnepei, amelyeket szenteknek kell hívnotok.

A szombat 3 Hat napon dolgozzatok, a hetedik napot, mivel szombat nyugalma,
szentnek nevezzétek; semmiféle munkát ne végezzetek rajta, szombat legyen az az Úr
tiszteletére, minden lakóhelyeteken.

A pászka és a kovásztalan kenyér ünnepe 4 Ezek pedig az Úrnak azok a szent ünnepei,
amelyeket a maguk idejében kell megülnötök.

5 Az első hónapban, a hó tizennegyedik napján, estefelé, az Úr pászkája van; 6 ennek a
hónapnak tizenötödik napján pedig az Úr kovásztalan ünnepe van. Hét napon át
kovásztalant egyetek. 7 Az első nap nagy és szent legyen számotokra, semmiféle szolgai
munkát ne végezzetek rajta. 8 Mind a hét napon tűzáldozatot mutassatok be az Úrnak. A
hetedik nap ismét nagy és szent legyen: semmiféle szolgai munkát ne végezzetek rajta.«

Az első termés 9 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 10 »Szólj Izrael fiaihoz, s mondd

nekik: Ha majd bejuttok arra a földre, amelyet én nektek adok, s learatjátok vetését,
vigyetek egy kalászos kévét aratásotok zsengéjéül a paphoz, 11 s ő ajánlja fel a szombat után
következő napon a kévét az Úr előtt és szentelje meg, hogy kedvesen fogadja tőletek.
12 Ugyanazon a napon, amelyen a kévét szentelik, le kell vágni egy hibátlan, egyesztendős
bárányt egészen elégő áldozatul az Úrnak, 13 s be kell mutatni vele ételáldozatul két tized,
olajjal meghintett lisztlángot, kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak, italáldozatul pedig egy
negyed hín bort. 14 Se kenyeret, se darát, se kását ne egyetek a termésből addig a napig, míg
be nem mutattok belőle Isteneteknek. Örök parancs legyen ez nemzedékről nemzedékre
közöttetek, minden lakóhelyeteken.

A hetek ünnepe 15 Számláljatok aztán a szombatot követő naptól, amelyen a zsenge
kévét bemutattátok, hét teljes hetet 16 a hetedik hét letelte után következő napig, azaz ötven
napot, s akkor mutassatok be új ételáldozatot az Úrnak 17 minden lakóhelyetekről: két
zsengekenyeret, két tized kovászos lisztlángból sütve, zsengéül az Úrnak. 18 Mutassatok be
továbbá a kenyerekkel együtt hét hibátlan egyesztendős bárányt meg egy fiatal bikát a
csordából, meg két kost, egészen elégő áldozatul, a hozzájuk tartozó étel- és italáldozattal
együtt, kedves illatul az Úrnak, 19 és készítsetek el egy kecskebakot bűnért való áldozatul,
meg két egyesztendős bárányt békeáldozatul. 20 Utóbbiakat ajánlja fel a pap a
zsengekenyerekkel együtt az Úr előtt, s aztán legyenek az övéi. 21 Magát ezt a napot pedig
nagynak és szentnek hívjátok: semmiféle szolgai munkát ne végezzetek rajta. Örök törvény
legyen ez minden lakóhelyeteken, nemzedékről nemzedékre közöttetek.

22 Amikor pedig földetek vetését aratjátok, ne vágjátok le egészen a földig, s az
elmaradt kalászokat ne szedjétek össze, hanem hagyjátok a szegényeknek s a
jövevényeknek. Én, az Úr vagyok a ti Istenetek!«

Az újév 23 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 24 »Szólj Izrael fiaihoz: A hetedik
hónapban, a hó első napján harsonazengéssel emlékeztető ünnepetek legyen; szentnek
nevezzétek, 25 semmiféle szolgai munkát ne végezzetek rajta, és mutassatok be tűzáldozatot
az Úrnak.«

Az engesztelés napja 26 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 27 »Ennek a hetedik
hónapnak tizedik napján az engesztelés nagy ünnepe legyen; szentnek nevezzétek,
tagadjátok meg magatokat rajta és mutassatok be tűzáldozatot az Úrnak. 28 Semmiféle
szolgai munkát ne végezzetek e nap folyamán, mert ez a nap az engesztelésé, hogy
megengesztelődjék az Úr, a ti Istenetek, irántatok. 29 Mindaz, aki nem tagadja meg magát
ezen a napon, vesszen el népéből, 30 s aki valami munkát végez, azt eltörlöm népéből.
31 Semmiféle munkát ne végezzetek tehát rajta: örök törvény legyen ez minden
nemzedéketekben és lakóhelyeteken! 32 Nyugalom szombatja legyen és tagadjátok meg
magatokat a hó kilencedik napján: estétől estéig üljétek meg nyugalmatokat.«

A sátoros ünnep 33 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 34 »Szólj Izrael fiaihoz: Ennek
a hetedik hónapnak tizenötödik napjától fogva hét napon át sátoros ünnep legyen az Úrnak.
35 Az első napot nagynak és szentnek hívjátok: semmiféle szolgai munkát ne végezzetek
rajta. 36 Mind a hét napon mutassatok be tűzáldozatot az Úrnak. A nyolcadik nap ismét nagy
és szent legyen és mutassatok be rajta tűzáldozatot az Úrnak, mert az a záró gyülekezés
napja: semmiféle szolgai munkát ne végezzetek rajta.

Befejező intelem 37 Ezek az Úrnak azok az ünnepei, amelyeket nagynak és szentnek
kell hívnotok és amelyeken tűzáldozatokat, egészen elégő áldozatokat és ételáldozatokat
kell bemutatnotok az Úrnak, aszerint, amint azt az egyes napok szertartása megszabja, 38 az

Úr szombatjain felül, ajándékaitokon felül, fogadalmi áldozataitokon felül és azon felül, amit jószántotokból adományoztok az Úrnak.

Külön előírás a sátoros ünnephez 39 Tehát a hetedik hó tizenötödik napjától kezdve, miután földetek minden termését betakarítottátok, üljétek meg hét napon át az Úr ünnepét; az első és a nyolcadik napon szombat, azaz nyugodalom legyen. 40 Vegyetek magatoknak az első napon szép fákról való gyümölcsöket, pálmafaágakat, sűrűlombú fákról való gallyakat, patakmenti fűzfaágakat és örvendezzetek az Úr, a ti Istenetek, előtt 41 hét napig; így üljétek meg ünnepét esztendőről esztendőre. Örök törvény legyen ez nemzedékről nemzedékre közöttetek. A hetedik hónapban üljétek ezt az ünnepet, 42 és sátrakban lakjatok hét napig: mindenki, aki Izrael nemzetségéből való, sátorban lakjon, 43 hogy megtudják utódaitok, hogy sátrakban lakattam Izrael fiait, miután kihoztam őket Egyiptom földjéről, én, az Úr, a ti Istenetek.«

44 Mózes el is mondta Izrael fiainak az Úr ünnepeit.

24 **A mécses, az asztal, a kitett kenyerek** 1 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 2 »Parancsold meg Izrael fiainak, hogy hozzanak neked teljesen tiszta, világos faolajat, hogy állandóan mécseseket lehessen fenntartani 3 a bizonyság függönyén kívül, a szövetség sátrában. Áron állítsa fel őket, estétől reggelig égjenek az Úr előtt: örök rend- és szertartás legyen ez nemzedékről nemzedékre közöttetek. 4 A színarany mécstartóra kerüljenek, állandóan az Úr előtt égjenek.

5 Végy továbbá lisztlángot és süss belőle tizenkét kenyeret – két-két tizednyi legyen mindegyik –, 6 és tedd őket hatonként egymás mellé a színarany asztalra az Úr elé, 7 és tégy rájuk világos tömjént, a kenyérnek az Úr tűzáldozatára szánt emlékeztető részéül. 8 Ezeket minden szombaton fel kell váltani az Úr előtt, mint örök szövetségi járandóságot Izrael fiai részéről, 9 azután Ároné és fiaié legyenek, hogy egyék meg szent helyen, mert szentséges részként őket illetik az Úr tűzáldozataiból örök törvény alapján.«

Kitérés: Isten nevének káromlása 10 Kiment pedig egy izraelita asszonynak a fia, akit ő egy egyiptomi embertől szült, Izrael fiai közé és összeveszett a táborban egy izraelita emberrel. 11 Mivel eközben káromolta és szidalmazta a Nevet, elvitték Mózeshez (anyját Selomitnak hívták, s a Dán törzséből való Dibri lánya volt) 12 és tömlöcbe vetették, míg megtudják, mit parancsol az Úr. 13 Így szólt erre az Úr Mózeshez: 14 »Vidd ki a káromlót a táboron kívülre, s mindazok, akik hallották, tegyék rá a kezüket a fejére, és kövezze meg az egész nép. 15 Izrael fiaihoz pedig így beszélj:

Aki átkozza Istenét, viselje bűnét, 16 s aki káromolja az Úr nevét, halállal lakoljon: kövekkel verje agyon az egész közösség, akár bennszülött, akár jövevény, mert aki az Úr nevét káromolja, annak halállal kell lakolnia.

17 Aki agyonüt valakit, halállal lakoljon.

18 Aki állatot üt agyon, adjon másikat helyette, azaz életet életért.

19 Aki sebet ejt valamely embertársán: ahogy ő tett, úgy tegyenek vele is: 20 törést törésért, szemet szemért, fogat fogért adjon; amilyen sebet ejtett, olyat kelljen elviselnie neki is.

21 Aki állatot üt agyon, adjon másikat helyette, aki embert üt agyon, lakoljon. 22 Egyenlő ítélet legyen nálatok, akár jövevény, akár bennszülött vétkezik mert én, az Úr, vagyok a ti Istenetek.«

23 Szólt erre Mózes Izrael fiainak, és kivitték a káromlót a táboron kívülre, s kövekkel

agyonverték. Úgy tettek Izrael fiai, ahogy az Úr megparancsolta Mózesnek.

Szombatév és jubileumi esztendő: 25,1-55

25 1 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez a Sínai hegyen:

A szombatév 2 »Szólj Izrael fiaihoz és mondd nekik: Ha majd bejuttok arra földre,
amelyet én nektek adok, tartson a föld is szombatot az Úrnak. 3 Hat esztendőn át vesd be
szántódat, hat esztendőn át metszd meg szőlődet, és takarítsd be gyümölcsét, 4 a hetedik
esztendőben azonban szombati nyugalma legyen a földnek az Úr tiszteletére. Szántódat be
ne vesd, szőlődet meg ne metszd. 5 Amit a föld magától terem, ne arasd le és tőkédet meg ne
metszd és ne szüreteld le, mert a föld nyugalmának esztendeje az. 6 Szolgáljon neked,
rabszolgádnak, szolgálódnak, napszámosodnak s a közöttetek tartózkodó jövevénynek
eledelül, 7 jószágodnak és az állatoknak nyújtson eledelt mindaz, ami magától terem.

A jubileumi esztendő 8 Számlálj továbbá magadnak hét évhetet, azaz hétszer hét, tehát
összesen negyvenkilenc esztendőt, 9 s a hetedik hónapban, a hónap tizedik napján, az
engesztelés idején, fúvasd meg a kosszarvat egész földeteken, 10 s tedd szentté az ötvenedik
esztendőt. Hirdess szabadulást földed minden lakójának, mert örvendetes esztendő az. Kapja
vissza akkor mindenki a birtokát, és térjen vissza mindenki eredeti családjához, 11 mert az
örvendetes, az ötvenedik esztendő az. Ne vessetek, ami a szántón magától terem, ne
arassátok le, tőkéiteket ne metsszétek és termését ne takarítsátok be, 12 hogy szent legyen az
örvendetes esztendő, hanem azt egyétek, amit éppen találtok. 13 Az örvendetes esztendőben
mindenki kapja vissza a maga birtokát.

14 Ha eladsz valamit embertársadnak, vagy vásárolsz valamit tőle, ne szomorítsd meg
testvéredet, hanem az örvendetes esztendő óta eltelt évek száma szerint vásárolj tőle, 15 ő
meg a termés száma szerint adjon el neked. 16 Minél több esztendő van hátra az örvendetes
esztendőig, annál nagyobb legyen az ár, s mennél kevesebb időt számlálhatsz, annál olcsóbb
legyen a vétel, mert a termésidőt adja el ő neked. 17 Ne nyomorgassátok meg a saját
nemzetségetekből levőket, hanem mindenki félje Istenét, mert én, az Úr vagyok a ti
Istenetek.

18 Tegyétek meg parancsaimat és tartsátok meg rendeleteimet, s teljesítsétek őket,
hogy minden rettegés nélkül lakhassatok országotokban, 19 s a föld megteremje nektek
gyümölcsét, és ehessetek belőle jóllakásig, nem rettegve senki támadásától.

20 Ha erre ti azt mondjátok: `Mit eszünk a hetedik esztendőben, ha nem vetünk és nem
takarítjuk be termésünket?' – 21 Áldásomat adom én nektek a hatodik esztendőben, és három
esztendőre való terem nektek. 22 A nyolcadik esztendőben vethettek, és a kilencedik
esztendeig az ógabonából fogtok enni: amíg az új meg nem terem, a régiből fogtok enni.

23 Ne adjátok el tehát örökre a földet, mert az enyém az, ti csak jövevények és
zsellérek vagytok nálam. 24 Éppen azért birtokotok minden földjét a visszaválthatóság
kikötésével kell eladni.

25 Ha testvéred elszegényedik, és eladja kicsi birtokát, ha rokona úgy akarja,
visszaválthatja, amit ő eladott. 26 Ha pedig nincs ilyen rokona, de ő maga szert tesz a
kiváltási költségre, 27 akkor számítsa ki a termés értékét az eladás idejétől kezdve, s ami
azon felül van, adja vissza a vevőnek, s nyerje vissza ilyenképpen birtokát. 28 Ha pedig keze
nem tud szert tenni arra, hogy visszaadja a vételárat, legyen a vevőé, amit vett, egészen az
örvendetes esztendőig; akkor ugyanis minden eladott birtok visszaszáll urára s eredeti
birtokosára.

29 Ha valaki olyan házat ad el, amely város falain belül van, szabadságában áll
visszaváltani, míg egy esztendő el nem telik. 30 Ha nem váltja vissza, s az esztendő tartama

lepergett, a vevőnek és utódainak tulajdona legyen örökre: nem lehet visszaváltani, még az
örvendetes esztendőben sem. 31 Ha azonban a ház körülkerítetlen faluban van, a
szántóföldekre vonatkozó törvény szerint kell eladni: ha előbb vissza nem váltják, az
örvendetes esztendőben visszaszáll urára.

Külön utasítások a levitáknak 32 A levitáknak azokat a házait, amelyek az ő
városaikban vannak, mindenkor vissza lehet váltani; 33 ha nem váltják őket vissza, az
örvendetes esztendőben visszaszállnak urukra, mert a levita városok házai földbirtokszámba
mennek Izrael fiai között. 34 A városaikhoz tartozó legelőiket azonban soha el ne adják, mert
azok örökös birtokuk.

Viselkedés a társadalmi életben 35 Ha testvéred elszegényedik és vagyonilag meginog,
s felsegíted mint jövevényt vagy idegent, s így eléldegél melletted, 36 ne végy tőle kamatot
vagy többet, mint adtál: féld Istenedet, hogy megélhessen melletted testvéred. 37 Pénzedet ne
kamatra add neki, s gabonádért ráadást ne követelj tőle. 38 Én az Úr vagyok, a ti Istenetek,
aki kihoztalak titeket Egyiptom földjéről, hogy nektek adjam Kánaán földjét, és Istenetek
legyek.

Zsidó rabszolgák felszabadítása 39 Ha a szegénység arra kényszeríti testvéredet, hogy
eladja magát neked: ne terheld rabszolgamunkával, 40 hanem napszámosnak vagy zsellérnek
tekintsd. Az örvendetes esztendőig szolgáljon nálad, 41 azután szabaduljon fel gyermekeivel
együtt és térjen vissza rokonságához és atyái birtokához. 42 Az én szolgáim ugyanis ők, én
hoztam ki őket Egyiptom földjéről: nem lehet eladni őket rabszolgák módjára. 43 Ne
sanyargasd hatalmaddal, hanem féld Istenedet.

Idegen rabszolgák 44 Rabszolgáitok és rabszolganőitek a körülöttetek levő
nemzetekből kerüljenek ki, 45 meg a közöttetek tartózkodó jövevényekből s azokból, akik
tőlük születtek földeteken; ezeket rabszolgákként tarthatjátok, 46 örökségül hagyhatjátok
utódaitokra, s bírhatjátok örökké: testvéreiteket, Izrael fiait azonban ne sanyargassátok
hatalmatokkal.

Idegeneknél lévő zsidó rabszolgák megváltása 47 Ha valamely jövevény vagy idegen
vagyonilag megerősödik nálatok, s elszegényedett testvéred eladja magát neki vagy
valakinek az ő nemzetségéből: 48 az eladás után ki lehessen váltani. Ha akarja, válthassa ki
őt valamelyik testvére, 49 atyai nagybátyja, atyai nagybátyjának fia vagy valamelyik
vérrokona és hozzátartozója, vagy ha ő maga képes rá, sajátmaga is kiválthassa magát. 50 Ki
kell ugyanis számítani az esztendőket attól az időtől fogva, hogy magát eladta, egészen az
örvendetes esztendeig, s a pénzt, amelyen eladta magát, az esztendők száma szerint, s
napszámbérszerűen kell elszámolni. 51 Ha sok esztendő van hátra az örvendetes esztendőig,
ahhoz mérten fizesse a váltságot is, 52 ha kevés, akkor is az esztendők száma szerint ejtse
meg az elszámolást az illetővel, s a hátralevő esztendőkhöz mérten fizessen a vevőnek.
53 Amit már leszolgált, bérül kell betudni. Ne sanyargassa őt ura erőszakoskodva színed
előtt. 54 Ha pedig így nem lehet kiváltani, szabaduljon fel az örvendetes esztendőben
gyermekeivel együtt.

Záró indoklás 55 Izrael fiai ugyanis az én szolgáim, akiket kihoztam Egyiptom
földjéről.

Áldás és átok: 26,1-46

26 **Isten legfőbb parancsa** 1 Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek. Ne csináljatok
magatoknak bálványt vagy faragott képet, ne emeljetek emlékoszlopokat, s ne állítsatok fel
jelzett követ földeteken, hogy imádjátok, mert én, az Úr vagyok a ti Istenetek! 2 Tartsátok
meg szombatjaimat, s féljétek szentélyemet: én, az Úr, parancsolom!

Az áldás ígérete 3 Ha rendeleteim szerint jártok, parancsaimat megtartjátok és
megteszitek: megadom nektek az esőket a maguk idejében, 4 megtermi a föld a maga
termését, és megtelnek a fák gyümölccsel. 5 A gabona cséplése eléri a szüretet, a szüret eléri
a vetést. Jóllakásig fogjátok enni kenyereteket, és rettegés nélkül laktok földeteken.
6 Békességet adok földeteken, alhattok, mert nem lesz, aki felriasszon, kiirtom az ártalmas
vadat, s kard nem járja földeteket. 7 Megkergetitek ellenségeiteket, és ők elhullanak
előttetek. 8 Öten közületek száz idegent kergetnek meg, és százan közületek tízezret:
kardélre hullanak ellenségeitek előttetek.

9 Rátok tekintek és megszaporítalak titeket: megsokasodtok, és megerősítem
szövetségemet veletek.

10 A réginél is régibb gabonát ehettek, s ki kell hordanotok a régit a beérkező új elől.

11 Közétek helyezem hajlékomat, s nem vet meg titeket lelkem. 12 Közöttetek járok, a
ti Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek. 13 Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, aki
kihoztalak titeket az egyiptomiak földjéről, hogy ne legyetek rabszolgáik, s összetörtem azt
a láncot, amely a nyakatokban volt, hogy felegyenesedve járjatok.

Fenyegetés és átok 14 Ha azonban nem hallgattok rám, és nem teszitek meg minden
parancsomat, 15 ha megvetitek törvényeimet és semmibe sem veszitek rendeleteimet, s nem
teszitek meg azt, amit meghagytam, és megszegitek szövetségemet, 16 akkor én is azt teszem
veletek. Meglátogatlak titeket csakhamar sorvadással és lázzal, az tönkreteszi szemeteket és
elsorvasztja életeteket. Hiába vetitek el a magot: ellenségeitek eszik meg a termést.
17 Ellenetek fordítom arcomat, és elhullotok ellenségeitek előtt, azok alá kerültök, akik
gyűlölnek titeket, s futni fogtok, noha senki sem kerget titeket.

18 Ha pedig még így sem engedelmeskedtek nekem, akkor hétszeresen fenyítlek meg
titeket bűneitekért, 19 s megtöröm makacs gőgötöket. Olyanná teszem az eget felettetek,
mint a vas, földeteket pedig mint az érc. 20 Hiába emésztődik erőtök, nem hoz termést a föld,
s nem adnak gyümölcsöt a fák.

21 Ha azután is ellenemre jártok, és nem hallgattok rám, akkor hétszeresen sújtlak
titeket bűneitekért: 22 rátok bocsátom a mező vadjait, hogy faljanak fel titeket és
jószágaitokat, s fogyasszanak el mindent, úgy, hogy pusztákká legyenek útjaitok.

23 Ha pedig még így sem akartok fegyelemre térni, hanem továbbra is ellenemre
jártok, 24 akkor én is ellenetekre járok és hétszeresen sújtlak titeket bűneitekért: 25 Rátok
bocsátom szövetségem bosszúálló kardját, s ha városaitokba menekültök, döghalált
bocsátok közétek, és ellenség kezére kerültök, 26 mert eltöröm kenyérsütő botokat,
úgyhogy tíz asszony süt egy kemencében kenyeret, mértékre adják azt, és jóllakásig nem
ehettek.

27 Ha pedig még ezek után sem hallgattok rám, hanem továbbra is ellenemre jártok,
28 akkor én is ellenetekre járok ellenséges haraggal, hétszeres csapással fenyítlek meg titeket
bűneitekért, 29 úgyhogy fiaitok és lányaitok húsát eszitek. 30 Lerontom magaslataitokat,
összetöröm bálványszobraitokat. Bálványaitok romjai közé hullotok, s megutál titeket a
lelkem 31 annyira, hogy sivataggá teszem városaitokat, elpusztítom szentélyeiteket, s nem
fogadom el többé a kedves illatot. 32 Úgy elpusztítom földeteket, hogy álmélkodni fognak
rajta ellenségeitek, amikor lakosaivá lesznek. 33 Titeket pedig szétszórlak a nemzetek közé,

kivonom a kardot a hátatok mögött, pusztasággá válik földetek, és romokká lesznek városaitok.

34 Akkor kedvére megtartja majd a föld a maga szombatjait, pusztaságának egész
ideje alatt – amikor ti 35 ellenséges földön lesztek –, szombatot tart, s nyugodni fog
pusztasága szombatjain, mivel nem nyugodott szombatjaitokon, amikor ti rajta laktatok.

36 Azoknak a szívébe pedig, akik megmaradnak közületek, félénkséget öntök az
ellenség földjén. Megrémíti őket a hulló levél zörrenése, s úgy futnak majd, mint a kard elől,
elhullanak, pedig senki sem kergeti őket. 37 Egymásra omlanak, mintha harcból
szaladnának; senki sem mer majd megállni közületek az ellenség előtt, 38 elpusztultok a
nemzetek között, s az ellenséges föld felemészt titeket.

Visszatérés és megbocsátás 39 Ha pedig néhányan ezek ellenére is megmaradnak
közületek, azok sorvadozni fognak gonoszságaik miatt ellenségeik földjén és
meggyötrődnek atyáik és önmaguk bűneiért, 40 míg meg nem vallják maguk és atyáik
gonoszságait, amelyekkel megszegték az irántam köteles hűséget és ellenemre jártak, 41 s
amelyekért én is ellenükre járok, s ellenséges földre viszem őket, míg meg nem szégyenül
körülmetéletlen szívük. Akkor majd könyörögnek istentelenségükért, 42 s én megemlékezem
szövetségemről, amelyet Jákobbal, Izsákkal és Ábrahámmal kötöttem, s megemlékezem
földjükről is. 43 A föld pedig, ha majd ők elhagyják, kedvére megtartja szombatjait, mert
pusztasággá válik miattuk, ők azonban könyörögni fognak bűneikért, mert megvetették
rendeleteimet, és megutálták törvényeimet.

44 De noha ellenséges földön lesznek is, mégsem vetem el őket egészen, mégsem
utálom meg őket annyira, hogy megsemmisüljenek és felbontsam velük való szövetségemet,
mert én vagyok az ő Istenük 45 és megemlékezem ősi szövetségemről, amelyet akkor
kötöttem, amikor kihoztam őket Egyiptom földjéről a nemzetek színe előtt, hogy Istenük
legyek, én, az Úr.«

Összefoglalás 46 Ezek azok a rendeletek, parancsok és törvények, amelyeket az Úr a
Sínai hegyen Mózes által adott, szövetségül önmaga és Izrael fiai között.

A FOGADALMI ÉS SZENTELÉSI AJÁNDÉKOK MEGVÁLTÁSA: 27,1-34

27 **Személyek esetében** 1 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 2 »Szólj Izrael fiaihoz és
mondd nekik: Ha valaki fogadalmat tesz és valamilyen személyt ígér Istennek, becse szerint
adja meg értékét. 3 Ha az illető férfi, húsz esztendőtől hatvan esztendőig, ötven sékel ezüstöt
adjon a szentély súlyegysége szerint, 4 ha nő, harmincat. 5 Öt esztendőtől húszig férfiért húsz
sékelt adjon, nőért tízet. 6 Egy hónaptól öt esztendőig fiúgyermekért öt sékelt kell adni,
lányért hármat. 7 Hatvanesztendős és azon felül levő férfiért tizenöt sékelt adjon, nőért tízet.
8 Ha szegény, s e becslés szerint fizetni nem tud, állítsa az illetőt pap elé, s amennyire az
becsüli, s amennyinek a megfizetésére őt képesnek tartja, annyit adjon.

Állatok esetében 9 Ha valaki olyan jószágot ígér, amelyet be szabad mutatni az Úrnak,
akkor az szent legyen: 10 kicserélni ne lehessen, azaz se a jobbat hitványra, se a hitványabbat
jóra; ha mégis kicseréli, azt is, amelyet kicserélt, azt is, amelyre cserélte, az Úrnak kell
szentelni. 11 Ha valaki tisztátalan állatot ígér az Úrnak, olyat, amilyet az Úrnak bemutatni
nem szabad, akkor azt el kell vinni a pap elé, 12 s az ítélje meg, jó-e vagy hitvány, s
határozza meg az árát; 13 ha fizetni akar érte az, aki felajánlotta, egyötöddel többet adjon a
becslésnél.

Házak esetében 14 Ha valaki a házát ígéri és szenteli az Úrnak, nézze meg a pap, jó-e
vagy rossz, s adják el az általa megállapított áron. 15 Ha vissza akarja váltani az, aki a
fogadalmat tette, egyötöddel többet adjon a becslésnél, s legyen a ház az övé.

Földterületek esetében 16 Ha örökségéhez tartozó szántóföldet fogad és szentel valaki
az Úrnak, akkor a vetőmag mennyisége szerint kell megbecsülni az árát: ha harminc hómer
árpa kell a föld bevetésére, ötven sékel ezüstön kell eladni. 17 Ha mindjárt az örvendetes
esztendő kezdetén ígéri a földet, akkor amennyi a teljes értéke, annyira kell becsülni; 18 ha
pedig bizonyos idő múlva, akkor a papnak az örvendetes esztendőig hátralevő évek száma
szerint kell számítania az árat, s az értékből levonást kell eszközölni. 19 Ha vissza akarja
váltani a szántót az, aki a fogadalmat tette, egyötöddel többet adjon a becslési árnál, s legyen
az övé. 20 Ha azonban nem akarja visszaváltani, s eladják valaki másnak, akkor az, aki a
fogadalmat tette, többé meg nem válthatja, 21 mert amikor az örvendetes esztendő ideje
elérkezik, az Úrnak kell szentelni, s mint véglegesen szent birtok a papok tulajdona lesz.
22 Ha a szántót vették, s nem az ősök örökségéből szentelik az Úrnak, 23 akkor a pap az
örvendetes esztendőig hátralevő évek száma szerint számítsa az árat, s azt adja oda az, aki
fogadta, az Úrnak, 24 a szántó pedig szálljon vissza az örvendetes esztendőben előbbi urára,
arra, aki eladta, s akinek az örökségi része volt.

A becslés alapja 25 Minden becslés a szentély sékelje szerint történjék: egy sékelben
húsz gera van.

Különleges esetek 26 Az elsőszülötteket, amelyek amúgy is az Urat illetik, senki sem
szentelheti vagy ígérheti: akár szarvasmarha, akár aprómarha, az amúgy is az Úré. 27 Ha a
jószág tisztátalan, akkor váltsa meg az, aki felajánlotta, az árát megbecsülve, és megtoldva
az ár egyötödével. Ha megváltani nem akarja, el kell adni másnak, annyiért, amennyire
becsülöd.
28 Semmit, amit véglegesen az Úrnak szentelnek, akár ember, akár állat, akár szántó,
nem szabad eladni, s nem lehet megváltani. Amit egyszer véglegesen az Úrnak szenteltek,
az szentséges legyen az Úrnak. 29 Senkit, akit véglegesen az Úrnak szenteltek és
felajánlottak az emberek közül, megváltani nem szabad: halállal lakoljon.
30 A föld minden tizede, akár a veteményből, akár a fák gyümölcséből való, az Urat
illeti és szent neki. 31 Ha valaki meg akarja váltani tizedét: egyötöd résszel többet kell adnia.
32 Minden tizedik marhát, juhot, kecskét, amely átmegy a pásztor botja alatt, azt, amelyik
tizediknek jön, az Úrnak kell szentelni. 33 Nem szabad kiválasztani sem a jót, sem a
hitványt, s nem szabad kicserélni mással; ha valaki kicseréli, akkor azt is, amelyet kicserélt,
azt is, amelyre cserélte, az Úrnak kell szentelni: megváltani nem lehet.«

Összefoglalás 34 Ezek azok a parancsok, amelyeket az Úr Mózes által a Sínai hegyen
Izrael fiainak meghagyott.

SZÁMOK KÖNYVE

PAPI TÖRVÉNYEK: 1,1-10,10

1 **A kivonulás rendje** 1 Így szólt az Úr Mózeshez a Sínai pusztában, a szövetség

sátrában, a második hónap első napján, az Egyiptomból való kivonulásuk után a második
esztendőben: 2 »Írjátok össze Izrael fiainak egész közösségét nemzetségük, nagycsaládjuk és
nevük szerint: minden férfit, 3 a húszévesektől kezdve felfelé mindazokat a férfiakat, akik
hadra alkalmasak Izraelben. Azután te és Áron számláljátok meg őket csapataik szerint.

4 Legyen azonban mellettetek törzsenként egy-egy olyan férfi, aki feje nemzetsége
nagycsaládjának, 5 név szerint: Rúbenből Eliszúr, Sedeúr fia; 6 Simeonból: Salámiel,
Szúrisaddáj fia; 7 Júdából Nahson, Aminádáb fia; 8 Isszakárból Natanael, Szuár fia;
9 Zebulonból Eliáb, Helon fia; 10 József fiaiból Efraimból Elisáma, Ammiúd fia,
Manasszéból Gamáliel, Fadasszúr fia; 11 Benjaminból Abidán, Gedeon fia; 12 Dánból
Ahiézer, Ammisaddáj fia; 13 Áserből Fegiel, Okrán fia; 14 Gádból Eliászáf, Dúel fia;
15 Naftaliból Áhira, Enán fia.«

16 Ezek voltak a nép nemes fejedelmei, mindegyikük fejedelme a maga törzsének és
nagycsaládjának, feje Izrael népének. 17 Ezeket tehát Mózes és Áron maguk mellé vették, a
nép egész közösségét 18 pedig összegyűjtötték a második hónap első napján, és
megszámláltak származása, nemzetsége és nagycsaládja szerint, fejenként és nevenként
mindenkit, a húszesztendősöktől kezdve felfelé, 19 úgy, ahogy az Úr megparancsolta
Mózesnek a Sínai pusztájában.

20 Rúbennek, Izrael elsőszülöttjének fiai közül származása, nemzetsége és
nagycsaládja szerint, nevenként és fejenként, húszesztendőset és annál idősebbet, olyat, aki
hadba vonulhatott, összesen 21 negyvenhatezer-ötszáz férfit számláltak össze.

22 Simeon fiai közül származása, nemzetsége és nagycsaládja szerint, nevenként és
fejenként, húszesztendőst és annál idősebbet, olyat, aki hadba vonulhatott, összesen
23 ötvenkilencezer-háromszáz férfit számláltak össze.

24 Gád fiai közül összeszámláltak származása, nemzetsége, nagycsaládja és neve
szerint, húszesztendőst és azon felül levőt, mindenkit, aki hadba vonulhatott, összesen
25 negyvenötezer-hatszázötvenet.

26 Júda fiai közül származása, nemzetsége, nagycsaládja és neve szerint,
húszesztendőst és azon felül levőt, olyat, aki hadba vonulhatott, összesen 27 hetvennégyezer-
hatszázat számláltak.

28 Isszakár fiai közül származása, nemzetsége, nagycsaládja és neve szerint,
húszesztendőst és azon felül levőt, olyat, aki hadba vonulhatott, összesen 29 ötvennégyezer-
négyszázat számláltak.

30 Zebulon fiai közül számláltak származása, nemzetsége, nagycsaládja és neve
szerint, húszesztendőst és azon felül levőt, olyat, aki hadba vonulhatott, összesen
31 ötvenhétezer-négyszázat.

32 József fiai közül: Efraim fiai közül számláltak származása, nemzetsége,
nagycsaládja és neve szerint, húszesztendőst és azon felül levőt, olyat, aki hadba
vonulhatott, összesen 33 negyvenezer-ötszázat,

34 Manassze fiai közül pedig számláltak származása, nemzetsége, nagycsaládja és
neve szerint, húszesztendőst és azon felül levőt, olyat, aki hadba vonulhatott, összesen
35 harminckétezer-kétszázat.

36 Benjamin fiai közül számláltak származása, nemzetsége, nagycsaládja és neve
szerint, húszesztendőst és azon felül levőt, olyat, aki hadba vonulhatott, összesen
37 harmincötezer-négyszázat.

38 Dán fiai közül számláltak származása, nemzetsége, nagycsaládja és neve szerint,
húszesztendőst és azon felül levőt, olyat, aki hadba vonulhatott, összesen 39 hatvankétezer-
hétszázat.

40 Áser fiai közül számláltak származása, nemzetsége, nagycsaládja és neve szerint,

húszesztendőst és azon felül levőt, olyat, aki hadba vonulhatott, összesen
41 negyvenegyezer-ötszázat.

42 Naftali fiai közül számláltak származása, nemzetsége, nagycsaládja és neve szerint,
húszesztendőst és azon felül levőt, olyat, aki hadba vonulhatott, összesen
43 ötvenháromezer-négyszázat.

44 Ezek voltak azok, akiket Mózes és Áron meg Izrael tizenkét fejedelme
megszámlált, mindenkit az apja családja szerint. 45 Izrael azon fiainak száma, nemzetségeik
és nagycsaládjaik szerint, akik húszesztendősök és azon felül levők voltak, s hadba
vonulhattak, összesen 46 hatszázháromezer-ötszázötven férfi volt.

47 A levitákat azonban, nagycsaládjuk törzse szerint nem számlálták meg velük.
48 Mert az Úr azt mondta Mózesnek: 49 »Lévi törzsét ne számláld meg, őket ne írd össze
Izrael fiaival, 50 hanem rendeld őket a bizonyság hajlékához, annak minden eszközéhez és
minden olyan dolgához, amely a szertartásokhoz tartozik. Ők vigyék a hajlékot és minden
eszközét, ők lássák el szolgálatát, s ők táborozzanak a hajlék körül. 51 Ha indulni kell, a
leviták szedjék szét a hajlékot, ha tábort kell ütni, ők állítsák fel, ha rajtuk kívül álló közelít
hozzá, meg kell ölni. 52 Izrael fiai közül mindenki a maga csapata, szakasza és serege szerint
táborozzék. 53 A hajlék körül pedig a leviták üssék fel sátraikat, hogy harag ne zúduljon
Izrael fiainak sokaságára, s ők lássák el a bizonyság sátrának tennivalóit.«

54 Mindent úgy tettek Izrael fiai, ahogy az Úr megparancsolta Mózesnek.

2 **Beosztás a táborban és útközben** 1 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez és Áronhoz:
2 »Ki-ki a maga csapata, jelvénye, zászlaja és nagycsaládja szerint táborozzon Izrael fiai
közül a szövetség sátra körül.

3 Keletre Júda üsse fel sátrait, seregének csapatai szerint; fiainak fejedelme Nahson,
Aminádáb fia legyen; 4 a törzséből való harcosok száma összesen: hetvennégyezer-hatszáz.
5 Mellette táborozzanak az Isszakár törzséből valók; fejedelmük Natanael, Szuár fia legyen;
6 harcosainak száma összesen: ötvennégyezer-négyszáz. 7 Zebulon törzsében Eliáb, Helon
fia legyen a fejedelem; 8 a törzséből való harcosok száma összesen: ötvenhétezer-négyszáz.
9 Júda táborának megszámláltjai összesen: száznyolcvanhatezer-négyszáz. Ezek induljanak
elsőknek csapataik szerint.

10 A déli oldalon, Rúben fiainak táborában Eliszúr, Sedeúr fia legyen a fejedelem;
11 megszámlált harcosainak száma összesen: negyvenhatezer-ötszáz. 12 Mellette
táborozzanak a Simeon törzséből valók; fejedelmük Salámiel, Szúrisaddáj fia legyen,
13 megszámlált harcosainak száma összesen ötvenkilencezer-háromszáz. 14 Gád törzsében
Eliászáf, Dúel fia legyen a fejedelem; 15 megszámlált harcosainak száma összesen:
negyvenötezer-hatszázötven. 16 Rúben táborának megszámláltjai, csapataik szerint,
összesen: százötvenegyezer-négyszázötven; másodiknak induljanak.

17 Aztán szedjék fel a leviták a bizonyság sátrát, tisztük és csapataik szerint; ahogy
felállítják, úgy tegyék le is; mindenki a maga helye és rendje szerint vonuljon.

18 A nyugati oldalon Efraim fiainak tábora legyen; fejedelmük Elisáma, Ammiúd fia
legyen, 19 megszámlált harcosaik száma összesen: negyvenezer-ötszáz. 20 Mellettük
Manassze fiainak törzse; fejedelmük Gamáliel, Fadasszúr fia legyen, 21 megszámlált
harcosainak száma összesen: harminckétezer-kétszáz. 22 Benjamin fiainak törzsében Abidán,
Gedeon fia legyen a fejedelem; 23 megszámlált harcosainak száma összesen: harmincötezer-
négyszáz. 24 Efraim táborának megszámláltjai, csapataik szerint, összesen: száznyolcezer-
egyszáz; harmadiknak induljanak.

25 Az északi részen Dán fiai táborozzanak; fejedelmük Ahiézer, Ammisaddáj fia
legyen; 26 megszámlált harcosainak száma összesen: hatvankétezer-hétszáz. 27 Mellette az

Áser törzséből valók üssék fel sátraikat; fejedelmük Fegiel, Okrán fia legyen,
28 megszámlált harcosainak száma összesen: negyvenegyezer-ötszáz. 29 Naftali törzséből
Áhira, Enán fia legyen a fejedelem; 30 harcosainak száma összesen: ötvenháromezer-
négyszáz. 31 Dán táborának megszámláltjai összesen: százötvenhétezer-hatszáz; utolsóknak
induljanak.«

32 Izrael fiainak száma, miután mindet megszámolták nagycsaládjaik és hadosztályaik
csapatai szerint, a következő volt: hatszázháromezer-ötszázötven. 33 A levitákat nem
számlálták meg Izrael fiai között, mert az Úr úgy parancsolta Mózesnek.

34 Egészen úgy is tettek Izrael fiai, ahogy az Úr parancsolta: csapataik szerint
táboroztak és nemzetségeik meg nagycsaládjaik szerint indultak.

3 **A papi és levita nemzetségek** 1 A következők voltak Áron és Mózes nemzedékei
azon a napon, amelyen az Úr Mózeshez szólt, a Sínai hegyén.

2 A következő volt Áron fiainak neve: az elsőszülött Nádáb, azután Ábiu, Eleazár és
Itamár. 3 Ez volt a neve Áron fiainak, a papoknak, akiket felkentek, s akiknek kezét
felavatták és felszentelték, hogy papokká legyenek. 4 Nádáb és Ábiu azonban utód nélkül
meghaltak, amikor idegen tűzzel áldoztak az Úr előtt a Sínai pusztájában, s így Eleazár és
Itamár voltak a papok atyjuk, Áron színe előtt.

5 Így szólt az Úr Mózeshez: 6 »Hozasd elő Lévi törzsét és állítsd Áron pap színe elé,
hogy szolgáljanak neki, teljesítsék parancsait 7 és lássák el mindazt, ami a bizonyság sátra
előtt a közösség tisztéhez tartozik: 8 viseljék gondját a sátor eszközeinek és lássák el a hajlék
szolgálatát. 9 Add tehát oda ajándékul a levitákat 10 Áronnak és fiainak, nekik engedjék át
őket Izrael fiai, de Áront és fiait rendeld a papi szolgálatra: ha rajtuk kívül álló közelít a
szolgálathoz, halállal lakoljon.«

11 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 12 »Elhatároztam, hogy elveszem a levitákat
Izrael fiaitól, cserébe minden elsőszülöttért, amely méhet nyit Izrael fiai között, hogy az
enyéim legyenek a leviták. 13 Az enyém ugyanis minden elsőszülött attól kezdve, hogy
megvertem az elsőszülötteket Egyiptom földjén. Magamnak szenteltem mindent, ami
elsőnek születik Izraelben, akár ember, akár állat: az enyémek. Én vagyok az Úr!«

14 Így szólt ezután az Úr Mózeshez a Sínai pusztájában: 15 »Számláld meg Lévi fiait,
nagycsaládjaik és nemzetségeik szerint, minden férfit, az egyhónapostól kezdve felfelé!«
16 Meg is számlálta őket Mózes, amint az Úr parancsolta, 17 és a következők voltak Lévi fiai,
nevük szerint: Gerson, Kaát és Merári. 18 Gerson fiai voltak: Libni és Szemei, 19 Kaát fiai:
Amrám, Iszaár, Hebron és Oziel, 20 Merári fiai: Moholi és Músi.

21 Gersontól két nemzetség volt: a libnita és a szemeita; 22 megszámlált, egyhónapos
és annál idősebb férfiak: hétezer-ötszáz. 23 Ők a hajlék mögött, nyugaton táborozzanak,
24 Eliászáf, Láel fia fejedelem alatt. 25 Az ő gondjuk legyen a szövetség sátrában: 26 maga a
hajlék és takarója, a szövetség sátrának ajtajára való lepel, az udvar kárpitjai, a hajlék
udvarának bejáratára való lepel, mindaz, ami az oltár szolgálatához tartozik, meg a sátor
kötelei és összes szerszámai.

27 Kaát nemzetségéhez tartozott az amrámiták, az iszaáriták, a hebroniták és az
ozieliták nemzetsége. Ezek a kaátiták nemzetségei; megszámlálva nevük szerint, 28 a férfiak,
az egyhónaposok, s az azoknál idősebbek, összesen: nyolcezer-hatszáz. Ők viseljék gondját
a szentélynek, 29 a déli oldalon táborozzanak, 30 fejedelmük Eliszafán, Oziel fia legyen.
31 Az ő gondjuk legyen: a láda, az asztal, a mécstartó, az oltárok, a szentély azon eszközei,
amelyekkel szolgálatukat végzik, a függöny s minden ilyenféle felszerelés. 32 A leviták
fejedelmeinek fejedelme, Eleazár, Áron papnak a fia, ügyeljen fel azokra, akik a szentély
dolgairól gondoskodnak.

33 Meráritól volt a moholiták és a músiták nemzetsége; nevük szerint megszámlálva,
34 a férfiak, az egyhónaposok és az azoknál idősebbek, összesen: hatezer-kétszáz.
35 Fejedelmük Szuriel, Abihail fia. Az északi oldalon táborozzanak. 36 Gondjuk: a hajlék
deszkái, rúdjai, oszlopai, ezek talpai s mindaz, ami az ilyesmi ellátásához tartozik, 37 meg
körben az udvar oszlopai s azok talpai, cövekei s kötelei.

38 A szövetség hajléka előtt, azaz a keleti oldalon Mózes, Áron és ennek fiai
táborozzanak; ők lássák el a szentélyt Izrael fiai között: bárki más közelít hozzá, halállal
lakoljon.

39 A férfiak, egyhónapos és annál idősebb leviták, akiket Mózes és Áron az Úr
parancsa szerint nemzetségenként megszámlált, összesen huszonkétezren voltak.

40 Azt mondta ekkor az Úr Mózesnek: »Számláld meg Izrael fiai közül az egyhónapos
és annál idősebb elsőszülött fiúkat, s állapítsd meg számukat. 41 Aztán vedd el a levitákat az
én számomra – én vagyok az Úr – cserébe Izrael fiainak minden elsőszülöttjéért, s állataikat
cserébe Izrael fiai állatainak minden elsőszülöttjéért.« 42 Meg is számlálta Mózes, amint az
Úr parancsolta, Izrael fiainak elsőszülötteit 43 és a nevek száma szerint, egyhónapos és annál
idősebb férfi volt: huszonkétezer-kétszázhetvenhárom.

44 Így szólt ekkor az Úr Mózeshez: 45 »Vedd el a levitákat cserébe Izrael fiainak
elsőszülötteiért, s a leviták állatait cserébe állataikért, s legyenek a leviták az enyéim. Én
vagyok az Úr! 46 Annak a kétszázhetvenháromnak a váltságául pedig, akik Izrael fiainak
elsőszülöttei közül a leviták számát meghaladják, 47 szedj fejenként öt-öt sékelt, a szentély
súlyegysége szerint – egy sékel húsz gera –, 48 s add ezt a pénzt Áronnak s fiainak, váltságul
azokért, akik számfölöttiek.«

49 Fogta tehát Mózes azt a pénzt, amely azokért volt, akik szám fölöttiek voltak, s
akiket megváltottak a levitáktól 50 Izrael fiainak elsőszülöttei közül, az
ezerháromszázhatvanöt sékelt a szentély súlyegysége szerint 51 és odaadta Áronnak és
fiainak aszerint a parancs szerint, amelyet az Úr meghagyott neki.

4 1 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez és Áronhoz: 2 »Írd össze a leviták közül Kaát
fiait, nemzetségük és nagycsaládjuk szerint, 3 harminc esztendőtől és feljebb ötven
esztendeig, mindazokat, akik bevonulhatnak, hogy a szövetség sátrának szolgálatába
álljanak.

4 A következő a tisztük Kaát fiainak. A szövetség sátrába és a szentek szentjébe
5 menjenek be Áron és fiai, amikor indulnia kell a tábornak. Ott aztán vegyék le azt a
függönyt, amely az ajtóban függ, takarják be vele a bizonyság ládáját, 6 majd borítsanak rá
egy halbőrből készült takarót, arra meg terítsenek egy egészen kékszínű leplet, s tegyék a
helyére rúdjait. 7 Takarják be továbbá a kitett kenyerek asztalát egy egészen kékszínű
lepellel, tegyék hozzá a tömjénezőket, a mozsárkákat, a csészéket s az italáldozat
bemutatására szolgáló serlegeket – a kenyerek mindenkor legyenek rajta –, 8 aztán terítsenek
föléjük egy karmazsin színű leplet, azt meg borítsák be egy halbőrből készült takaróval, s
tegyék a helyére rúdjait. 9 Aztán vegyenek egy kékszínű leplet, takarják be vele a mécstartót
mécseseivel, hamuszedőivel, hamutartóival s minden olyan olajos edényével együtt, amely a
mécsesek felszereléséhez szükséges, 10 tegyenek mindezek fölé egy halbőrből készült
takarót, s dugjanak be rudakat. 11 Aztán takarják be az aranyoltárt egy kékszínű lepelbe,
efölé terítsenek egy halbőrből készült takarót, s tegyék a helyére rúdjait. 12 Aztán takarjanak
be minden eszközt, mellyel a szentélyben a szolgálatot végzik, egy kékszínű lepelbe, efölé
terítsenek egy halbőrből készült takarót, s tegyenek alá rudakat. 13 Végül tisztítsák meg az
oltárt a hamutól, takarják be bíborszínű lepelbe, 14 tegyék hozzá mindazokat az eszközöket,
amelyekkel rajta a szolgálatot végzik, vagyis a parázstartókat, a villákat, a fogókat, a

horgokat meg a lapátokat, majd takarják be az oltár minden eszközét egy halbőrből készült
takaróval, s helyezzék bele a rudakat. 15 Amikor aztán Áron és fiai betakarták a szentélyt s
minden eszközét, a tábor indulásakor, akkor menjenek be Kaát fiai, hogy elvigyék a betakart
dolgokat: de magukat a szentély eszközeit ne érintsék, hogy halállal ne lakoljanak. Ezek
Kaát fiainak vinnivalói a szövetség sátrában. 16 Eleazár, Áron papnak a fia legyen a
felügyelőjük; az ő gondja legyen a mécsesek elkészítésére való olaj, a füstölőszer-keverék, a
mindenkor bemutatandó ételáldozat, a kenet olaja és mindaz, ami a hajlék szolgálatához
tartozik s minden eszköz, amely a szentélyben van.«

17 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez és Áronhoz: 18 »Ne idézzétek elő Kaát
nemzetségének pusztulását a leviták közül, 19 hanem így járjatok el velük, hogy életben
maradjanak, s halállal ne lakoljanak, ha a szentséges dolgokhoz közelednek. Áron és fiai
menjenek be, ők rendeljék el kinek-kinek teendőit, s ők osszák ki, kinek mit kell vinnie;
20 amazok ne kíváncsiskodjanak és meg ne lássák a szentélyben levő dolgokat betakarásuk
előtt, különben halállal lakolnak.«

21 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 22 »Írd össze Gerson fiait is, nagycsaládjuk és
nemzetségük szerint: 23 harminc- esztendőstől fölfelé ötvenesztendősig számláld meg
mindazokat, akik bevonulhatnak, hogy szolgálatot teljesítsenek a szövetség sátránál.

24 A következő a gersoniták nemzetségének tiszte: 25 ők vigyék a hajlék szőnyegeit, a
szövetség sátrát, a másik takarót s a mindezek fölé való, halbőrből készült takarót, a
szövetség sátrának bejáratán függő leplet, 26 az udvar kárpitjait, a bejáratra való leplet,
amely a hajlék előtt van, mindazt, ami az oltárhoz tartozik, meg a köteleket s a
szolgálatukhoz tartozó eszközöket. 27 Áronnak és fiainak parancsa szerint vigyék mindezt
Gerson fiai és tőlük tudja meg mindegyikük, hogy mit kell vinnie szolgálatában. 28 Ez a
gersoniták nemzetségének tiszte a szövetség sátrában; Itamárnak, Áron pap fiának keze alatt
legyenek.

29 Számláld meg Merári fiait is, nemzetségük s nagycsaládjuk szerint,
30 harmincesztendőstől fölfelé ötvenesztendősig mindazokat, akik bevonulhatnak
szolgálatuk végzésére a bizonyság szövetségének szolgálatára.

31 Vinnivalóik a következők: ők vigyék a hajlék deszkáit és reteszrúdjait, oszlopait s
azok talpait, 32 továbbá az udvar körben levő oszlopait azok talpaival, cövekeivel s
köteleivel együtt. Minden tárgyat és eszközt szám szerint kapjanak meg, s úgy vigyenek.
33 Ez a meráriták nemzetségének tiszte és szolgálata a szövetség sátrában: Itamárnak, Áron
pap fiának keze alatt legyenek.«

34 Megszámlálták tehát Mózes és Áron meg a gyülekezet fejedelmei Kaát fiait,
nemzetségük és nagycsaládjuk szerint, 35 harmincesztendőstől fölfelé ötvenesztendősig
mindazokat, akik bevonulhattak a szövetség sátrának szolgálatára: 36 és kétezer-
hétszázötvenen voltak. 37 Ez azoknak a száma Kaát nemzetségéből, akik bevonulhattak a
szövetség sátrába, akiket megszámlált Mózes és Áron, az Úrnak Mózes által adott
parancsára.

38 Megszámlálták Gerson fiait is, nemzetségük és nagycsaládjuk szerint,
39 harmincesztendőstől fölfelé ötvenesztendősig mindazokat, akik bevonulhattak, hogy
szolgálatot teljesítsenek a szövetség sátrában: 40 és kétezer-hatszázharmincan voltak. 41 Ez
azoknak a gersonitáknak a nemzetsége, akiket megszámlált Mózes és Áron az Úr
parancsára.

42 Megszámlálták Merári fiait is, nemzetségük és nagycsaládjuk szerint,
43 harmincesztendőstől fölfelé ötvenesztendősig mindazokat, akik bevonulhattak, hogy a
szövetség sátrának szolgálatát ellássák: 44 és háromezer-kétszázan voltak. 45 Ez Merári azon
fiainak száma, akiket megszámlált Mózes és Áron, az Úrnak Mózes által adott parancsára.

46 A leviták összes megszámláltjai, akiket megszámláltak Mózes és Áron meg Izrael
fejedelmei, nevük szerint, nemzetségük és nagycsaládjuk szerint, 47 harmincesztendőstől
fölfelé ötvenesztendősig azok, akik bevonulhattak a sátor szolgálatára, s vinnivalóinak
szállítására, 48 összesen nyolcezer-ötszáznyolcvanan voltak. 49 Az Úr parancsára számlálta
meg őket Mózes, mindenkit tiszte, s vinnivalója szerint, amint az Úr parancsolta neki.

5 **A tisztátalanok kiutasítása** 1 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 2 »Parancsold meg
Izrael fiainak, hogy utasítsák ki a táborból mindazt, aki leprás, folyásban szenved, vagy
halott miatt tisztátalan: 3 akár férfi, akár nő, utasítsátok ki a táborból, hogy tisztátalanná ne
tegyék a tábort, mert én közöttetek lakom.« 4 Úgy is tettek Izrael fiai: kiutasították az
ilyeneket a táboron kívülre, amint az Úr meghagyta Mózesnek.

Kártérítés, adományok a szentélynek 5 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 6 »Szólj
Izrael fiaihoz: Ha valaki, akár férfi, akár nő, elkövet valami vétket, amelyet az emberek el
szoktak követni, s így hűtlenül megszegi az Úr parancsát és vétkessé válik: 7 vallja meg
vétkét, s térítse meg magát az értéket, s azonfelül ötödrészét annak, aki ellen vétkezett. 8 Ha
nincsen, aki felvegye, akkor adja oda az Úrnak, s legyen a papé, azon a koson felül, amelyet
az engesztelés végett, engesztelő áldozatul kell bemutatni.

9 Minden adomány, amelyet Izrael fiai hoznak, a papot illesse, 10 s mindaz, amit
valaki a szent helyre visz és a pap kezébe ad, a papé legyen.«

Engesztelő áldozat féltékenység esetén 11 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 12 »Szólj
Izrael fiaihoz és mondd nekik: Ha valakinek a felesége megtéved és megcsalja a férjét és
13 más férfival hál, de ezt férje nem tudja megállapítani, hanem titok marad a házasságtörés,
és tanúk által sem lehet bizonyítani, mert nem érték rajta a házasságtörésen: 14 ha a
féltékenység szelleme izgatja a férfit a felesége ellen, akár valóban tisztátalanná lett az, akár
hamisan gyanúsítja, 15 vezesse a paphoz, és vigyen miatta áldozati ajándékul egy tized
mérték árpalisztet; olajat ne öntsön rá, és tömjént se tegyen rá, mert féltékenységi
ételáldozat, házasságtörést vizsgáló áldozat az.

16 A pap aztán vezesse és állítsa az asszonyt az Úr elé 17 és vegyen egy cserépedénybe
szent vizet, s tegyen abba egy kis port a hajlék padozatáról. 18 Aztán fossza meg az Úr színe
előtt álló asszony fejét a díszétől, tegye rá kezére az emlékeztető ételáldozatot, a
féltékenységi ételáldozatot, ő maga pedig tartsa kezében a keservek vizét, amelyet átokkal
megátkozott 19 és eskesse meg őt és mondja: `Ha nem hált veled más férfi, s nem lettél
tisztátalanná férjed ágyának elhagyása által, ne ártson neked e keservek vize, amelyet
megátkoztam. 20 Ha azonban elhajoltál férjedtől és tisztátalanná lettél és más férfival háltál,
21 szálljanak rád a következő átkok: Tegyen az Úr téged átokká és példázattá mindenki
számára néped között: sorvassza el csípődet, s szakadjon szét megdagadó méhed.
22 Hatoljon ez az átkozott víz beleidbe, s dagadjon meg méhed, sorvadjon el a csípőd.'
Felelje erre az asszony: `Ámen, ámen!'

23 Aztán írja rá a pap ezeket az átkokat egy lapra, s törölje bele a keservek vizébe,
amelyet megátkozott, 24 s itassa meg az asszonnyal. Mielőtt azonban megissza, 25 vegye el a
pap a kezéből a féltékenységi ételáldozatot, ajánlja fel az Úr előtt és tegye az oltárra – úgy
tudniillik, hogy előbb 26 vegyen egy marékra valót emlékeztetőrészül az áldozatból, s égesse
el az oltáron, és csak aztán itassa meg az asszonnyal a keservek vizét. – 27 Amikor megitta:
ha tisztátalanná lett, s megcsalta férjét és házasságtörésben vétkes, akkor átjárja őt az átok
vize, s feldagad a hasa, elsorvad a csípője, és az asszony átokká és példázattá lesz egész
népe között; 28 ha pedig nem lett tisztátalanná, akkor sértetlen marad és szülhet magzatot.

29 Ez a törvény a féltékenységről. Ha elhajol az asszony a férjétől és tisztátalanná lesz,

30 s a férj a féltékenység szellemétől izgatva elviszi az Úr színe elé, s a pap megteszi vele
mindazt, ami itt meg van írva, 31 akkor a férj vétek nélkül lesz, ő pedig meglakol vétkéért.«

6 **A nazíreátus** 1 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 2 »Szólj Izrael fiaihoz, s mondd
nekik: Ha egy férfi vagy nő fogadalmat tesz, hogy megszentelődik és az Úrnak fogja magát
szentelni, 3 bortól és mindattól, ami részegít, tartózkodjon. Borból vagy más valami italból
készült ecetet és semmit, amit szőlőből sajtolnak, ne igyon, se friss, se szárított szőlőt ne
egyék. 4 Azon egész idő alatt, amelyben fogadalma az Úrnak szenteli, semmit se egyék, ami
szőlőtőről való, se aszú szőlőt, se szőlőmagot. 5 Megtartóztatásának egész ideje alatt borotva
ne járja fejét; annak a napnak leteltéig, ameddig az Úrnak szentelte magát, szent legyen:
hagyja nőni fején haját. 6 Megszentelődésének egész ideje alatt halotthoz be ne menjen,
7 még atyja, anyja, fivére és nővére temetése által se tegye tisztátalanná magát, mert fején
annak a jele van, hogy Istenének szentelte magát. 8 Megtartóztatásának egész ideje alatt az
Úrnak szentelje magát.

9 Ha valaki hirtelen meghal előtte, akkor tisztátalanná válik szentelt feje: nyírja is meg
azt mindjárt tisztulása napján, s a hetediken újra. 10 A nyolcadik napon aztán vigyen két
gerlicét vagy két galambfiókát a paphoz, a bizonyság sátrának bejáratához. 11 A pap pedig
készítse el az egyiket bűnért való áldozatul, a másikat meg egészen elégő áldozatul és
esedezzék érte, amiért bűnbe esett a halott által. Ugyanazon a napon szentelje fejét, 12 és
szentelje megtartóztatásra szánt napjait újra az Úrnak, bemutatva egy egyesztendős bárányt
vétekért való áldozatul – úgy azonban, hogy az előbbi napok érvénytelenek legyenek,
minthogy tisztátalanná vált megszentelődése.

13 A megszentelődésről a következő a törvény. Amikor letelnek azok a napok,
amelyeket fogadalmára megállapított, vezesse őt a pap a szövetség sátrának ajtajához 14 és
hozasson vele áldozati ajándékul az Úrnak: egy egyesztendős hibátlan bárányt egészen
elégő áldozatul, egy egyesztendős hibátlan juhot bűnért való áldozatul, meg egy hibátlan
kost békeáldozatul, 15 meg egy kosár kovásztalan, olajjal meghintett kenyeret és
kovásztalan, olajjal megkent lepényt, a hozzájuk tartozó étel- s italáldozatokkal együtt.
16 Aztán vigye ezeket a pap az Úr elé és készítse el a bűnért való áldozatot és az egészen
elégő áldozatot, 17 a kost pedig vágja le békeáldozatul az Úrnak, és mutassa be vele a kosár
kovásztalan kenyeret meg a szokásos étel- s italáldozatot. 18 Aztán nyírassa le a nazírral a
szövetség sátrának ajtaja előtt megszentelődésének haját, és vegye a haját és tegye a
békeáldozat alá tett tűzre. 19 Majd vegye a kos megfőzött lapockáját meg az egyik
kovásztalan cipót a kosárból, s az egyik kovásztalan lepényt, s tegye rá a nazír kezére,
miután fejét megnyírták, 20 s ajánlja fel az Úr előtt; aztán vegye vissza tőle, s legyen éppúgy
a pap szent része, mint a parancs szerint odaadandó szegy meg a comb. Ezután ihat a nazír
bort.

21 Ez a kötelessége a nazírnak, minthogy megszentelődése idején áldozati ajándékát
ígérte az Úrnak – azonkívül, amire a tehetségéből telik: amint szívében a fogadalmat tette,
úgy kell cselekednie, hogy megszentelődése tökéletes legyen.«

Az ároni áldás 22 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 23 »Szólj Áronhoz és fiaihoz: Így
áldjátok meg Izrael fiait és ezt mondjátok nekik:

24 `Áldjon meg téged az Úr és őrizzen meg téged,
25 ragyogtassa rád arcát az Úr és kegyelmezzen néked,
26 fordítsa feléd arcát az Úr, s adjon békét tenéked!'

27 Így hívják le nevemet Izrael fiaira, és én megáldom őket.«

7 **A törzsek vezetőinek ajándékai** 1 Történt pedig azon a napon, amelyen Mózes
befejezte, felállította, felkente és megszentelte a hajlékot és minden eszközét, valamint az
oltárt és minden eszközét, 2 hogy Izrael fejedelmei, a nagycsaládok fejei, azok, akik az
egyes törzsek fejedelmei, s a megszámláltak elöljárói voltak, elhoztak 3 az Úr elé áldozati
ajándékul hat fedett szekeret és tizenkét szarvasmarhát. Egy-egy szekeret hozott két-két
fejedelem, egy-egy szarvasmarhát mindegyik. Amikor elhozták ezeket a hajlék elé, 4 így
szólt az Úr Mózeshez: 5 »Fogadd el tőlük és szolgáljanak a sátor szolgálatára és add oda a
levitáknak szolgálatuk tisztéhez képest.« 6 Átvette tehát Mózes a szekereket s a marhákat, és
odaadta a levitáknak. 7 Két szekeret és négy marhát Gerson fiainak adott szükségletükhöz
képest, 8 másik négy szekeret meg nyolc marhát Merári fiainak adott tisztükhöz és
szolgálatukhoz Itamárnak, Áron pap fiának keze alá. 9 Kaát fiainak azonban nem adott sem
szekeret, sem marhát, minthogy ők a szent helyen levő dolgok szolgálatát végezték, s
vinnivalóikat tulajdon vállukon vitték.

10 Azon a napon, amelyen felkenték az oltárt, elhozták a fejedelmek az oltár
felavatására áldozati ajándékukat az oltár elé. 11 Azt mondta ekkor az Úr Mózesnek:
»Minden nap egy-egy fejedelem mutassa be áldozati ajándékát az oltár felavatására.«

12 Az első napon a Júda törzséből való Nahson, Aminádáb fia mutatta be áldozati
ajándékát. 13 Volt pedig abban: egy ezüsttál, amely százharminc sékelt nyomott, egy
ezüstcsésze, amely hetven sékel volt a szentély súlyegysége szerint; mindkettő telve
ételáldozatnak szánt, olajjal meghintett lisztlánggal; 14 egy tíz aranysékeles mozsárka telve
füstölőszerrel; 15 egy fiatal bika a csordából, egy kos, egy egyesztendős bárány egészen
elégő áldozatul; 16 meg egy kecskebak bűnért való áldozatul; 17 békeáldozatul pedig két
szarvasmarha, öt kos, öt kecskebak, öt egyesztendős bárány. Ez volt Nahsonnak, Aminádáb
fiának áldozati ajándéka.

18 A második napon Natanael, Szuár fia, Isszakár törzsének fejedelme mutatta be
áldozatát: 19 egy ezüsttálat, amely százharminc sékelt nyomott, egy ezüstcsészét, amely
hetven sékel volt a szentély súlyegysége szerint, mindkettőt telve ételáldozatul szánt, olajjal
meghintett lisztlánggal; 20 egy tízsékeles aranymozsárkát telve füstölőszerrel; 21 egy fiatal
bikát a csordából, egy kost, egy egyesztendős bárányt egészen elégő áldozatul; 22 egy
kecskebakot bűnért való áldozatul; 23 békeáldozatul pedig két szarvasmarhát, öt kost, öt
kecskebakot, öt egyesztendős bárányt. Ez volt Natanaelnek, Szuár fiának áldozati ajándéka.

24 A harmadik napon Zebulon fiainak fejedelme, Eliáb, Helon fia 25 mutatta be: egy
ezüsttálat, amely százharminc sékelt nyomott, egy ezüstcsészét, amely hetven sékel volt a
szentély súlyegysége szerint, mindkettőt telve ételáldozatul szánt, olajjal meghintett
lisztlánggal, 26 egy tíz sékelt nyomó aranymozsárkát telve füstölőszerrel; 27 egy fiatal bikát a
csordából, egy kost, egy egyesztendős bárányt egészen elégő áldozatul; 28 egy kecskebakot
bűnért való áldozatul; 29 békeáldozatul pedig két szarvasmarhát, öt kost, öt kecskebakot, öt
egyesztendős bárányt. Ez volt Eliábnak, Helon fiának áldozati ajándéka.

30 A negyedik napon Rúben fiainak fejedelme, Eliszúr, Sedeúr fia 31 mutatta be
áldozatát: egy ezüsttálat, amely százharminc sékelt nyomott, egy ezüstcsészét, amely hetven
sékel volt a szentély súlyegysége szerint, mindkettőt telve ételáldozatul szánt, olajjal
meghintett lisztlánggal, 32 egy tíz sékelt nyomó aranymozsárkát, telve füstölőszerrel; 33 egy
fiatal bikát a csordából, egy kost, egy egyesztendős bárányt egészen elégő áldozatul; 34 egy
kecskebakot bűnért való áldozatul; 35 békeáldozatul pedig két szarvasmarhát, öt kost, öt
kecskebakot, öt egyesztendős bárányt. Ez volt Eliszúrnak Sedeúr fiának áldozati ajándéka.

36 Az ötödik napon Simeon fiainak fejedelme, Salámiel, Szúrisaddáj fia 37 mutatta be
áldozatát: egy ezüsttálat, amely százharminc sékelt nyomott, egy ezüstcsészét, amely hetven
sékel volt a szentély súlyegysége szerint, mindkettőt telve ételáldozatul szánt, olajjal

meghintett lisztlánggal; [38] egy tíz székelt nyomó aranymozsárkát telve füstölőszerrel; [39] egy fiatal bikát a csordából, egy kost, egy egyesztendős bárányt egészen elégő áldozatul; [40] egy kecskebakot bűnért való áldozatul; [41] békeáldozatul pedig két szarvasmarhát, öt kost, öt kecskebakot, öt egyesztendős bárányt. Ez volt Salámielnek, Szúrisaddáj fiának áldozati ajándéka.

[42] A hatodik napon Gád fiainak fejedelme, Eliászáf, Dúel fia [43] mutatta be áldozatát: egy ezüsttálat, amely százharminc székelt nyomott, egy ezüstcsészét, amely hetven sékel volt a szentély súlyegysége szerint, mindkettőt telve ételáldozatul szánt, olajjal meghintett lisztlánggal, [44] egy tíz székelt nyomó aranymozsárkát telve füstölőszerrel; [45] egy fiatal bikát a csordából, egy kost, egy egyesztendős bárányt egészen elégő áldozatul; [46] egy kecskebakot bűnért való áldozatul; [47] békeáldozatul pedig két szarvasmarhát, öt kost, öt kecskebakot, öt egyesztendős bárányt. Ez volt Eliászáfnak, Dúel fiának áldozati ajándéka.

[48] A hetedik napon Efraim fiainak fejedelme, Elisáma, Ammiúd fia [49] mutatta be áldozatát: egy ezüsttálat, amely százharminc székelt nyomott, egy ezüstcsészét, amely hetven sékel volt a szentély súlyegysége szerint, mindkettőt telve ételáldozatul szánt, olajjal meghintett lisztlánggal; [50] egy tíz székelt nyomó aranymozsárkát telve füstölőszerrel; [51] egy fiatal bikát a csordából, egy kost, egy egyesztendős bárányt egészen elégő áldozatul; [52] egy kecskebakot bűnért való áldozatul; [53] békeáldozatul pedig két szarvasmarhát, öt kost, öt kecskebakot, öt egyesztendős bárányt. Ez volt Elisámának, Ammiúd fiának áldozati ajándéka.

[54] A nyolcadik napon Manassze fiainak fejedelme, Gamáliel, Fadasszúr fia [55] mutatta be áldozatát: egy ezüsttálat, amely százharminc székelt nyomott, egy ezüstcsészét, amely hetven sékel volt a szentély súlyegysége szerint, mindkettőt telve ételáldozatul szánt, olajjal meghintett lisztlánggal, [56] egy tíz székelt nyomó aranymozsárkát telve füstölőszerrel; [57] egy fiatal bikát a csordából, egy kost, egy egyesztendős bárányt egészen elégő áldozatul; [58] egy kecskebakot bűnért való áldozatul; [59] békeáldozatul pedig két szarvasmarhát, öt kost, öt kecskebakot, öt egyesztendős bárányt. Ez volt Gamálielnek, Fadasszúr fiának áldozati ajándéka.

[60] A kilencedik napon Benjamin fiainak fejedelme, Abidán, Gedeon fia [61] mutatta be áldozatát: egy ezüsttálat, amely százharminc székelt nyomott, egy ezüstcsészét, amely hetven sékel volt a szentély súlyegysége szerint, mindkettő telve ételáldozatul szánt, olajjal meghintett lisztlánggal, [62] egy tíz székelt nyomó aranymozsárkát telve füstölőszerrel; [63] egy fiatal bikát a csordából, egy kost, egy egyesztendős bárányt egészen elégő áldozatul; [64] egy kecskebakot bűnért való áldozatul; [65] békeáldozatul pedig két szarvasmarhát, öt kost, öt kecskebakot, öt egyesztendős bárányt. Ez volt Abidánnak, Gedeon fiának áldozati ajándéka.

[66] A tizedik napon Dán fiainak fejedelme, Ahiézer, Ammisaddáj fia [67] mutatta be áldozatát: egy ezüsttálat, amely százharminc székelt nyomott, egy ezüstcsészét, amely hetven sékel volt a szentély súlyegysége szerint, mindkettőt telve ételáldozatul szánt, olajjal meghintett lisztlánggal, [68] egy tíz székelt nyomó aranymozsárkát telve füstölőszerrel; [69] egy fiatal bikát a csordából, egy kost, egy egyesztendős bárányt egészen elégő áldozatul; [70] egy kecskebakot bűnért való áldozatul; [71] békeáldozatul pedig két szarvasmarhát, öt kost, öt kecskebakot, öt egyesztendős bárányt. Ez volt Ahiézernek, Ammisaddáj fiának áldozati ajándéka.

[72] A tizenegyedik napon Áser fiainak fejedelme, Fegiel, Okrán fia [73] mutatta be áldozatát: egy ezüsttálat, amely százharminc székelt nyomott, egy ezüstcsészét, amely hetven sékel volt a szentély súlyegysége szerint, mindkettőt telve ételáldozatul szánt, olajjal meghintett lisztlánggal, [74] egy tíz székelt nyomó aranymozsárkát telve füstölőszerrel; [75] egy fiatal bikát a csordából, egy kost, egy egyesztendős bárányt egészen elégő áldozatul; [76] egy kecskebakot bűnért való áldozatul; [77] békeáldozatul pedig két szarvasmarhát, öt kost, öt

kecskebakot, öt egyesztendős bárányt. Ez volt Fegielnek, Okrán fiának áldozati ajándéka.

78 A tizenkettedik napon Naftali fiainak fejedelme, Áhira, Enán fia 79 mutatta be áldozatát: egy ezüsttálat, amely százharminc sékelt nyomott, egy ezüstcsészét, amely hetven sékel volt a szentély súlyegysége szerint, mindkettőt telve ételáldozatul szánt, olajjal meghintett lisztlánggal, 80 egy tíz sékelt nyomó aranymozsárkát telve füstölőszerrel; 81 egy fiatal bikát a csordából, egy kost, egy egyesztendős bárányt egészen elégő áldozatul; 82 egy kecskebakot bűnért való áldozatul; 83 békeáldozatul pedig két szarvasmarhát, öt kost, öt kecskebakot, öt egyesztendős bárányt. Ez volt Ahirának, Enán fiának áldozati ajándéka.

84 A következőket mutatták be tehát Izrael fejedelmei az oltár felavatására azon a napon, amelyen felszentelték: tizenkét ezüsttálat, tizenkét ezüstcsészét, tizenkét aranymozsárkát, 85 úgyhogy százharminc sékel ezüst volt egy-egy tál és hetven sékel volt egy-egy csésze, tehát ezüstből, az összes edényeket együttvéve, kétezernégyszáz sékelt a szentély súlyegysége szerint; 86 a tizenkét, füstölőszerrel telt aranymozsárka pedig tíz-tíz sékel súlyú volt a szentély súlyegysége szerint, aranyból tehát összesen százhúsz sékelt; 87 egészen elégő áldozatul tizenkét fiatal bikát a csordából, tizenkét kost, tizenkét egyesztendős bárányt meg a hozzájuk tartozó ételáldozatokat; vétekért való áldozatul tizenkét kecskebakot; 88 békeáldozatul huszonnégy szarvasmarhát, hatvan kost, hatvan kecskebakot, hatvan egyesztendős bárányt. Ezt mutatták be az oltár felavatására, amikor felkenték.

Az Úr találkozik Mózessel 89 Ha pedig Mózes bement a szövetség sátrába, hogy tanácsot kérjen, hallotta a hangot, mellyel az Úr a bizonyság ládáján levő engesztelőhelyről, a két kerub közül szólt hozzá és onnan vele beszélt.

8 **A mécstartó elhelyezése** 1 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 2 »Szólj Áronhoz és mondd neki: Ha felrakod a hét mécsest, a déli oldalra állítsd a mécstartót. Azt parancsold tehát, hogy a mécsesek észak felé, a kitett kenyerek asztala felé nézzenek, a mécstartóval szembeeső oldalra világítsanak.« 3 Áron úgy is tett: úgy rakta fel a mécseseket a mécstartóra, amint az Úr parancsolta Mózesnek. – 4 A mécstartó vert aranyból készült, a középső szára éppúgy, mint mindaz, ami az ágak mindkét oldalából kijött: azon minta szerint, amelyet az Úr mutatott Mózesnek, aszerint csinálta meg a mécstartót.

A leviták felszentelése és szolgálata 5 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 6 »Vedd ki a levitákat Izrael fiai közül és tisztítsd meg őket 7 a következő szertartással: hintsd meg őket a tisztulás vizével, borotválják le testüket egészen, és mossák ki ruhájukat. Miután így megtisztultak, 8 vegyenek egy fiatal bikát a csordából, hozzávaló ételáldozatul pedig olajjal meghintett lisztlángot, egy másik bikát a csordából pedig végy bűnért való áldozatul. 9 Aztán állítsd a levitákat a szövetség sátra elé és hívd egybe Izrael fiainak egész sokaságát. 10 Miután pedig a leviták az Úr elé álltak, Izrael fiai tegyék rájuk a kezüket, 11 Áron pedig ajánlja fel a levitákat az Úr színe előtt ajándékul Izrael fiai részéről, hogy szolgáljanak az Ő szolgálatában. 12 Majd tegyék rá a leviták a kezüket a fiatal bikák fejére, te pedig készítsd el az egyiket bűnért való áldozatul, a másikat meg egészen elégő áldozatul az Úrnak, hogy engesztelést végezz értük. 13 Így állítsd a levitákat Áronnak és fiainak színe elé, így szenteld és ajánld fel őket az Úrnak, 14 így különítsd el őket Izrael fiai közül, hogy az enyéim legyenek, 15 s aztán bemehetnek a szövetség sátrába, hogy szolgáljanak nekem.

Így tisztítsd, szenteld és ajánld fel őket az Úrnak, mert teljesen nekem adták őket Izrael fiai: 16 cserébe minden elsőszülöttért, amely méhet nyit Izraelben, vettem el őket magamnak. 17 Az enyém ugyanis minden elsőszülött Izrael fiai között, akár ember, akár

állat: attól a naptól kezdve, hogy megvertem minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, magamnak szenteltem őket. 18 De cserébe Izrael fiainak összes elsőszülötteiért elvettem a levitákat, 19 s odaadtam őket a népből ajándékba Áronnak és fiainak, hogy szolgáljanak nekem Izrael helyett a szövetség sátrában és könyörögjenek az izraelitákért, hogy csapás ne legyen a népen, ha a szentélyhez közelíteni merészel.«

20 Meg is tette Mózes és Áron meg Izrael fiainak egész közössége a levitákkal azt, amit az Úr Mózesnek parancsolt: 21 megtisztultak, kimosták ruhájukat, Áron felajánlotta őket az Úr színe előtt, s könyörgött értük, 22 hogy megtisztulva menjenek be szolgálatukra a szövetség sátrába Áron s fiai előtt. Ahogy az Úr parancsolt Mózesnek a leviták felől, úgy történt.

23 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 24 »Ez a törvény a levitákról: Huszonötesztendős koruktól kezdve vonuljanak be, hogy szolgáljanak a szövetség sátrában; 25 ha azonban ötvenedik esztendejüket betöltötték, ne szolgáljanak többé; 26 legyenek testvéreik segítői a szövetség sátrában, gondoskodjanak arról, amit rájuk bíznak, de szolgálatot ne teljesítsenek. Így rendelkezzél a levitákkal dolgaikat illetőleg.«

9 **Kiegészítés a Pászka rendjéhez** 1 Így szólt az Úr Mózeshez, a Sínai pusztájában, Egyiptom földjéről való kivonulásuk után a második esztendőben, az első hónapban, mondván: 2 »Készítsék el Izrael fiai a pászkát a maga idejében, 3 ennek a hónapnak tizennegyedik napján estefelé, annak minden törvénye és előírása szerint.« 4 Megparancsolta erre Mózes Izrael fiainak, hogy készítsék el a pászkát, 5 és ők el is készítették a maga idejében, a hónap tizennegyedik napján estefelé a Sínai hegynél. Egészen úgy tettek Izrael fiai, amint az Úr parancsolta Mózesnek.

6 Ám azonban némelyek, akik halott ember miatt tisztátalanok voltak, s így azon a napon pászkát nem készíthettek, Mózes és Áron elé járultak 7 és azt mondták nekik: »Halott ember miatt tisztátalanok vagyunk; de miért szenvedjünk hátrányt azáltal, hogy nem mutathatjuk be az áldozati ajándékot az Úrnak a maga idejében Izrael fiaival együtt?« 8 Azt felelte nekik Mózes: »Várjatok, hadd kérdezzem meg, mit parancsol az Úr felőletek.«

9 Így szólt erre az Úr Mózeshez: 10 »Szólj Izrael fiaihoz: Ha valaki nemzetetekben halott miatt tisztátalan, vagy messze úton van, készítse el a pászkát az Úrnak 11 a második hónapban, a hónap tizennegyedik napján estefelé; kovásztalan kenyérrel s mezei salátával egye meg, 12 ne hagyjon belőle semmit se reggelig, s ne törje meg csontjait: tartsa meg a pászka minden előírását.

13 Ha azonban valaki tiszta is és úton sincs, s mégsem készíti el a pászkát: irtassék ki népéből, mivel nem mutatta be idejében az áldozati ajándékot az Úrnak; az ilyen ember viselje bűnét. 14 Ha idegen vagy jövevény tartózkodik nálatok, a pászkát ő is annak törvényei és előírásai szerint készítse el az Úrnak: egy törvény legyen nálatok mind a jövevény, mind a bennszülött számára.«

A felhő és a tűzoszlop 15 Tehát azon a napon, amelyiken felállították a hajlékot, befödte a felhő, estétől reggelig pedig tűzszerű tünemény volt a hajlék felett. 16 Így volt ez állandóan: nappal a felhő borította, éjjel pedig tűzszerű tünemény. 17 Ha felemelkedett a felhő, amely a sátort fedte, akkor elindultak Izrael fiai, s ahol a felhő megállt, ott tábort ütöttek. 18 Az Úr parancsára indultak, s az ő parancsára ütöttek tábort. Mindaddig, amíg a felhő állt a hajlék felett, egy helyen maradtak. 19 Ha úgy történt, hogy hosszú ideig állt felette, Izrael fiai ügyeltek az Úrra, s nem indultak el, 20 akárhány napig állt a felhő a hajlék felett. Az Úr parancsára ütötték fel a sátrakat, és az ő parancsára szedték fel azokat. 21 Ha a felhő estétől reggelig volt ott, s mindjárt virradatkor felemelkedett a hajlékról, akkor

indultak; ha egy nap és egy éjszaka után szállt fel, akkor szedték fel a sátrakat, 22 ha két napig, egy hónapig vagy még hosszabb ideig volt a hajlékon, akkor Izrael fiai egy helyen maradtak, s nem indultak el; mihelyt pedig felemelkedett, elindították a tábort.

23 Az Úr szavára állították fel a sátrakat, az ő szavára indultak el, és ügyeltek az Úrra, Mózes által adott parancsa szerint.

10 **Trombitajelzések szabályai** 1 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 2 »Készíts magadnak két ezüstből vert trombitát, hogy egybehívhasd velük a közösséget, amikor el kell indítani a tábort. 3 Ha mindkét trombitát megfúvatod, gyűljön egybe hozzád az egész közösség a szövetség sátrának ajtajához. 4 Ha csak egyet fúvatsz, jöjjenek hozzád a fejedelmek, Izrael közösségének fejei. 5 Ha hosszú, szaggatott hang harsan, indítsák el a tábort az elsők, azok, akik kelet felé vannak; 6 a trombita második szavára, s ugyanilyen harsogására szedjék fel sátraikat azok, akik dél felé tartózkodnak; ekképpen tegyenek a többiek is. Ha indulni kell, harsogjanak a trombiták, 7 ha pedig egybe kell gyűjteni a népet, egyhuzamban zengjenek a trombiták, s ne szaggatottan harsogjanak. 8 Áron fiai, a papok fújják a trombitákat: örök rendtartás legyen ez nemzedékről nemzedékre közöttetek. 9 Ha hadba mentek földetekről az ellenség ellen, amely hadakozik ellenetek, harsogtassátok ezeket a trombitákat és megemlékezik rólatok az Úr, a ti Istenetek, és megszabadultok ellenségeitek kezéből. 10 Ha áldozati lakomátok, ünnepnapotok vagy a hó első napja van, fújjátok meg ezeket a trombitákat egészen elégő- és békeáldozataitok mellett, hogy emlékezzék meg rólatok Istenetek. Én az Úr vagyok a ti Istenetek.«

A SÍNAI HEGYTŐL A JORDÁNHOZ

Indulás a Sínai hegytől 11 A második esztendőben, a második hónapban, a hó huszadik napján felemelkedett a felhő a szövetség hajlékáról, 12 és elindultak Izrael fiai, csapataik szerint, a Sínai pusztájából. A felhő a Párán pusztájában ereszkedett le.

13 Először indították el táborukat az Úrnak Mózes által adott parancsa szerint 14 Júda fiai, csapataik szerint; a fejedelmük Nahson, Aminádáb fia volt; 15 Isszakár fiai törzsének fejedelme Natanael, Szuár fia volt, 16 Zebulon törzsének fejedelme Eliáb, Helon fia volt.

17 Aztán lebontották a hajlékot és elindultak Gersonnak és Merárinak fiai, akik vitték.

18 Erre aztán elindultak Rúben fiai, csapataik és rendjük szerint; fejedelmük Heliszúr, Sedeúr fia volt; 19 Simeon fiai törzsének fejedelme Salámiel, Szúrisaddáj fia volt, 20 Gád törzsének fejedelme Eliászáf, Dúel fia volt.

21 Aztán elindultak a kaátiták, akik a szent helyen levő dolgokat vitték. Addig vitték a hajlékot, amíg a felállítás helyére nem érkeztek.

22 Aztán elindították táborukat Efraim fiai, csapataik szerint; seregük fejedelme Elisáma, Ammiúd fia volt; 23 Manassze fiai törzsének fejedelme Gamáliel, Fadasszúr fia volt, 24 Benjamin törzsének fejedelme Abidán, Gedeon fia volt.

25 Valamennyi tábor után utolsóknak Dán fiai indultak el, csapataik szerint; seregük fejedelme Ahiézer, Ammisaddáj fia volt; 26 Áser fiai törzsének fejedelme Fegiel, Okrán fia volt, 27 Naftali fiai törzsének fejedelme Áhira, Enán fia volt.

28 Ezek voltak Izrael fiainak táborai és ekként indultak csapataik szerint, amikor elindultak.

29 Azt mondta ekkor Mózes Hóbábnak, a mádiánita Ráguel fiának, az ő rokonának: »Íme, elindulunk arra a helyre, amelyet nekünk fog adni az Úr; gyere velünk, s jót teszünk veled, mert jót ígért az Úr Izraelnek.« 30 Az így felelt neki: »Nem megyek veled, hanem visszatérek szülőföldemre.« 31 Ám ő azt mondta: »Ne hagyj el minket; te ugyanis tudod, hol kell tábort ütnünk a pusztában, légy tehát vezetőnk. 32 Ha velünk jössz, azoknak a javaknak

a legjavát, amelyeket az Úr nekünk juttat, neked fogjuk adni.«

33 Elindultak tehát az Úr hegyétől és megtettek háromnapi utat, mert az Úr
szövetségének ládája három napig haladt előttük, helyet keresve a tábornak. 34 Nappal az Úr
felhője is felettük volt, mialatt vonultak. 35 Valahányszor pedig felemelték a ládát, ezt
mondta Mózes: »Kelj fel, Uram, hadd széledjenek szét ellenségeid, s hadd futamodjanak
meg színed elől, akik gyűlölnek téged.« – 36 Amikor pedig letették, ezt mondotta: »Térj
vissza, Uram, Izrael seregének sokaságához.«

11 **Mózes és a vének** 1 Ezenközben zúgolódás támadt az Úr ellen a nép között a
fáradság miatt. Amikor az Úr ezt meghallotta, megharagudott és kigyulladt ellenük az Úr
tüze és emészteni kezdte a tábor szélét. 2 Amikor azonban a nép Mózeshez kiáltott, Mózes
könyörgött az Úrhoz és a tűz elenyészett. 3 Erre elnevezte azt a helyet Taberának (azaz
Gyulladásnak), mivel kigyulladt ellenük az Úr tüze.

4 Az a gyülevész népség pedig, amely velük feljött, kívánságra gerjedt, s leült és
siránkozott és Izrael fiait is csatlakozásra bírta és azt mondta: »Ki ad nekünk húst enni?
5 Emlékszünk a halra, amelyet ingyen ettünk Egyiptomban, eszünkbe jut az uborka, a
dinnye, a póréhagyma, a vöröshagyma s a fokhagyma. 6 Most száraz a torkunk: nem lát
szemünk semmi mást, csak mannát.«

7 A manna olyan volt, mint a koriander magva, olyan színű, mint a bdellium; 8 a nép
körüljárt, felszedte, megőrölte a kézimalmon vagy megtörte a mozsárban, aztán megfőzte a
fazékban, s kalácsot készített belőle, olyan ízűt, mint az olajos lepény. 9 Amikor éjjel leszállt
a táborra a harmat, leszállt vele a manna is.

10 Hallotta tehát Mózes, hogy siránkozik a nép családról családra, mindenki a sátra
ajtajában. Erre igen felgerjedt az Úr haragja, de Mózesnek is tűrhetetlennek tűnt ez a dolog.
11 Azt mondta azért az Úrnak: »Miért nyomorítottad meg szolgádat? Miért nem lelek
kegyelmet előtted, s miért raktad énrám az egész nép terhét? 12 Hát én fogantam-e ezt az
egész sokaságot, vagy én szültem-e őt, hogy azt mondod nekem: `Hordozd őket kebleden,
amint a dajka szokta hordozni a csecsemőt, s vidd el őket arra a földre, amely felől
megesküdtél atyáiknak?' 13 Honnan vegyek húst, hogy adjak ekkora sokaságnak? Sírnak
nekem és mondják: `Adj nekünk húst enni!' 14 Én egyedül nem győzöm ezt az egész népet,
mert nehéz az nekem. 15 Ha azonban te másként ítélsz, akkor kérlek, ölj meg engem, s
találjak kegyelmet szemed előtt, hogy ne szenvedjek ennyi nyomorúságot.«

16 Azt mondta erre az Úr Mózesnek: »Gyűjts egybe nekem hetven olyan férfit Izrael
vénei közül, akikről tudod, hogy a nép vénei s elöljárói, s vidd őket a szövetség sátrának
ajtajához és állítsd ott őket magad mellé. 17 Én majd leszállok és szólok neked, s elveszek
lelkedből, s odaadom nekik, hogy hordozzák veled a nép terhét, s ne terheljen az téged
egyedül. 18 A népnek pedig mondd: Szentelődjetek meg: holnap húst esztek. Hallottam
ugyanis, hogy azt mondtátok: `Ki ad nekünk húst enni? Jó volt nekünk Egyiptomban.' – Ad
tehát majd nektek húst az Úr, s esztek, 19 nem egy nap, sem kettőn, sem ötön, sem tízen, sem
húszon, 20 hanem egy egész hónapig, míg ki nem jön orrotokon, s utálatossá nem válik,
mivel megvetettétek az Urat, aki közöttetek van és sírtatok előtte, mondván: `Miért jöttünk
ki Egyiptomból?'« 21 Azt mondta erre Mózes: »Hatszázezer gyalogosa van e népnek, s te azt
mondod: `Húst adok nekik enni egy egész hónapig?' 22 Talán bizony juhok s marhák
sokasága kerül levágásra, hogy elég legyen eledelül, vagy egybegyűlik a tenger minden
hala, hogy jóllakassa őket?« 23 Azt felelte neki az Úr: »Hát erőtlen-e az Úr keze? Nos, majd
meglátod, valóban beteljesedik-e beszédem?«

24 Elment tehát Mózes és elmondta a népnek az Úr szavait, s egybegyűjtött hetven
férfit Izrael vénei közül, s odaállította őket a sátor köré. 25 Ekkor leszállt az Úr a felhőben,

szólt hozzá és elvett abból a lélekből, amely Mózesen volt, s odaadta a hetven férfinak.
Ezek, amikor megnyugodott rajtuk a Lélek, akkor prófétálni kezdtek, máskor azonban nem.
26 Két férfi azonban a táborban maradt: az egyiket Eldádnak, a másikat Medádnak hívták;
ezeken is megnyugodott a Lélek, mert ők is az összeírtak között voltak, csak nem mentek ki
a sátorhoz. 27 Amikor ezek prófétálni kezdtek a táborban, elszaladt egy legény, s jelentette
Mózesnek: »Eldád és Medád prófétálnak a táborban.« 28 Nyomban azt mondta Józsue, Nún
fia, Mózesnek sokak közül kiválasztott szolgája: »Uram, Mózes, tiltsd meg nekik!« 29 Ám ő
azt mondta: »Mit féltékenykedsz miattam? Bárcsak az egész nép prófétálna, s az Úr nekik
adná Lelkét!« 30 Aztán Mózes meg Izrael vénei visszatértek a táborba.

31 Ekkor szél érkezett az Úrtól, fürjeket ragadott fel a tengeren túlról, s elhozta őket és
a táborra hullatta, egynapi járóföldre körös-körül, a tábor minden oldalán; két könyöknyi
magasságban repdestek a föld felett a levegőben. 32 Felkerekedett erre a nép, s azon az egész
napon és éjszakán meg a következő napon szedte a fürjeket. Még aki keveset gyűjtött, annak
is volt tíz hómernyi; és kiterítették őket a tábor körül. 33 Még a foguk között volt a hús és
még el sem fogyott ez az eledel, amikor íme, felgerjedt az Úr haragja a nép ellen, s megverte
felette nagy csapással. 34 Erre elnevezték azt a helyet a Kívánkozás sírjainak, mert ott
temették el a kívánkozó népet. 35 Aztán elindultak a Kívánkozás sírjaitól, s eljutottak
Hácerótba, s ott telepedtek meg.

12 **Mirjám és Áron lázadása** 1 Ekkor Mirjám és Áron Mózes ellen beszéltek az ő etióp
felesége miatt 2 és azt mondták: »Hát csak Mózes által szólt az Úr? Nemde, hozzánk is
éppen úgy szólt!« Amikor az Úr ezt meghallotta – 3 Mózes ugyanis szelídebb férfi volt
minden embernél, aki a földön lakott –, 4 azonnal szólt hozzá meg Áronhoz és Mirjámhoz:
»Menjetek ki csak ti hárman a szövetség sátrához.« Amikor aztán kimentek, 5 leszállt az Úr
egy felhőoszlopban, megállt a sátor ajtajában és szólította Áront meg Mirjámot. Amikor
odamentek, 6 azt mondta nekik:

»Halljátok beszédem!
Ha valaki közületek prófétája az Úrnak,
annak látomásban jelenek
meg vagy álomban szólok.
7 Ám Mózes, az én szolgám nem ilyen:
ő az én egész házamban meghitt,
8 mert vele szemtől szembe beszélek,
s ő nyíltan, nem rejtélyekben és jelképekben
látja az Urat.
Miért nem féltetek tehát
gyalázni szolgámat, Mózest?«

9 Aztán haragra gerjedve irántuk, elment. 10 Amint pedig eltávozott a felhő, amely a
sátor felett volt, íme, Mirjám úgy fehérlett a leprától, mint a hó.

Amikor Áron rátekintett és látta, hogy lepra öntötte el, 11 azt mondta Mózesnek:
»Kérlek, uram, ne ródd fel nékünk ezt a bűnt, amelyet esztelenül elkövettünk, 12 ne legyen
ez olyan, mint a halott, s mint az idétlen magzat, amelyet anyja méhe elvetél: íme, már fél
testét megemésztette a lepra.« 13 Erre Mózes az Úrhoz kiáltott: »Isten, kérlek, gyógyítsd
meg őt!« 14 Azt felelte neki az Úr: »Ha az atyja az arcába köpött volna, nemde legalább hét
napig kellene szégyellnie magát? El kell csak különíteni hét napig a táboron kívül, aztán
vissza lehet hívni.« 15 Kizárták tehát Mirjámot hét napra a táborból és a nép nem indult el
arról a helyről, amíg vissza nem hívták Mirjámot. 16 Aztán elindult a nép Hácerótból és a
Párán pusztában ütötte fel sátrait.

13 **A hírszerzők jelentése** 1 Ekkor szólt ott az Úr Mózeshez: 2 »Küldj férfiakat, hogy
vegyék szemügyre Kánaán földjét, amelyet majd Izrael fiainak adok, minden törzsből egyet-
egyet, a fejedelmek közül.« 3 Megtette Mózes, amit az Úr parancsolt, s elküldte Párán
pusztából a fejedelmi férfiakat, név szerint: 4 Rúben törzséből: Sámuát, Zekur fiát, 5 Simeon
törzséből: Safátot, Húri fiát, 6 Júda törzséből: Kálebet, Jefóne fiát, 7 Isszakár törzséből:
Jígalt, József fiát, 8 Efraim törzséből: Hóseát, Nún fiát, 9 Benjamin törzséből: Fáltit, Ráfu
fiát, 10 Zebulon törzséből Geddiélt, Szódi fiát, 11 József törzséből: Manassze ágából: Gáddit,
Szúszi fiát, 12 Dán törzséből Ammielt, Gemálli fiát, 13 Áser törzséből: Sztúrt, Mikaél fiát,
14 Naftali törzséből Nahábit, Vápszi fiát, 15 Gád törzséből: Gúelt, Máki fiát. 16 Ez volt
azoknak a férfiaknak a neve, akiket Mózes elküldött, hogy vegyék szemügyre a földet.
Hóseát, Nún fiát azonban Józsuénak hívta.

17 Elküldte tehát ezeket Mózes, hogy vegyék szemügyre Kánaán földjét és azt mondta
nekik: »Menjetek fel a Délvidéken át, s ha feljuttok a hegyekre, 18 vegyétek szemügyre azt a
földet, hogy milyen, meg a népet, amely lakja, hogy erős-e vagy gyenge, hogy számra nézve
kevés-e vagy sok, 19 maga a föld jó-e vagy rossz, milyenek a városok, körülkerítettek-e vagy
kerítetlenek, 20 a talaj kövér-e vagy sovány, erdős-e vagy fátlan. Legyetek bátrak, s hozzatok
nekünk a föld gyümölcseiből.« – Éppen az az idő volt, amikor már enni lehetett a korai
szőlőt.

21 Felmentek tehát, s kikémlelték a földet a Szín-pusztától kezdve egészen Rohóbig,
amely Emát felé menet van. 22 Felmentek a Délvidékre, s eljutottak Hebronba, ahol
Achimán, Sisáj és Talmáj, Enák fiai voltak. – Hebron hét esztendővel előbb épült, mint
Tánisz, Egyiptom városa. – 23 Aztán elmentek a Szőlőfürt völgyéig, s levágtak egy
szőlővesszőt a fürtjével együtt, s két férfi egy rúdon elhozta, és vettek a hely gránátalmáiból
és fügéiből is, 24 a helyet pedig elnevezték Nehel-Eskólnak (azaz a Szőlőfürt völgyének),
minthogy szőlőfürtöt hoztak onnan Izrael fiai.

25 Negyven nap múlva aztán, bejárva az egész vidéket, visszatértek a föld kémei, 26 s
eljutottak Mózeshez és Áronhoz meg Izrael fiainak egész gyülekezetéhez a Párán-pusztába,
amely Kádesnél van. Beszámoltak nekik és az egész közösségnek, megmutatták a föld
gyümölcseit 27 és elbeszélték, mondván: »Eljutottunk arra a földre, amelyre küldtél minket,
s az csakugyan tejjel-mézzel folyó ország, amint ezekből a gyümölcsökből is látható, 28 de
igen erős lakói, nagy és fallal körülvett városai vannak: Enák utódait is láttuk ott.
29 Amalekiták laknak a Délvidéken, hetiták, jebuziták, amoriták a hegységben és kánaániak
laknak a tenger mellett és a Jordán folyó körül.«

30 Zúgolódni kezdett erre a nép Mózes ellen, de Káleb csendesítette őket, és azt
mondta: »Csak menjünk fel, s foglaljuk el azt a földet, mert el tudjuk foglalni.« 31 Ám a
többiek, akik vele voltak, azt mondták: »Semmiképpen sem mehetünk fel e nép ellen, mert
erősebb nálunk.« 32 Sőt gyalázták Izrael fiai előtt azt a földet, amelyet megtekintettek,
mondván: »A föld, amelyet bejártunk, elemészti lakóit, népe, amelyet láttunk, szálas
termetű, 33 láttunk ott jó néhány szörnyet Enák fiaiból, az óriások nemzetségéből, akikhez
képest mi olyanoknak látszottunk, mint a sáskák.«

14 1 Jajveszékelve sírt emiatt az egész sokaság azon az éjszakán 2 és Izrael
valamennyi fia zúgolódott Mózes és Áron ellen: 3 »Bárcsak meghaltunk volna Egyiptomban,
s bárcsak elpusztulnánk ebben a kietlen pusztában, s ne vinne be minket az Úr arra a földre,
hogy magunk kardélre ne hulljunk, feleségeink és gyermekeink pedig fogságba ne jussanak!
Nem jobb-e visszatérnünk Egyiptomba?« 4 Majd azt mondták egymásnak: »Állítsunk
magunk fölé vezért és térjünk vissza Egyiptomba.«

5 Amikor ezt Mózes és Áron meghallották, arcukkal a földre borultak Izrael fiainak
egész közössége előtt. 6 Józsue, Nún fia pedig, meg Káleb, Jefóne fia, akik szintén bejárták
azt a földet, megszaggatták ruháikat, 7 s szóltak Izrael fiainak egész közösségéhez: »A föld,
amelyet bejártunk, felette jó. 8 Ha az Úr kegyelmes lesz, bevisz minket rá, s ideadja azt a
tejjel s mézzel folyó földet. 9 Ne lázongjatok az Úr ellen, s ne féljetek annak a földnek a
lakóitól, mert úgy megehetjük őket, mint a kenyeret. Eltávozott tőlük minden oltalmuk: az
Úr velünk van, ne féljetek!«

10 Amikor erre az egész közösség felkiáltott, és meg akarta kövezni őket, megjelent az
Úr dicsősége a szövetség sátra felett, Izrael minden fia előtt. 11 Így szólt ekkor az Úr
Mózeshez: »Meddig gyaláz engem ez a nép, meddig nem hisz nekem, mindazon jelek
ellenére, amelyeket véghezvittem előttük? 12 Megverem tehát döghalállal, s elpusztítom,
téged pedig nagy és ennél erősebb nemzet fejedelmévé teszlek.«

13 Azt mondta erre Mózes az Úrnak: »Hogy meghallják az egyiptomiak, akik közül
kihoztad ezt a népet, 14 meg ennek a földnek a lakói – akik azt hallották, hogy te, Uram, e
nép között vagy és színről színre engeded látni magad, s felhőd védi őket, s felhőoszlopban
jársz előttük nappal, s tűzoszlopban éjszaka –, 15 hogy megöltél egy ekkora sokaságot, mint
egy embert, s azt mondják: 16 `Nem tudta bevinni a népet arra a földre, amely felől
megesküdött, azért ölte meg őket a pusztában!' 17 Bizonyuljon tehát nagynak az Úr ereje és
tégy úgy, amint megesküdtél, mondván: 18 `Hosszan tűrő s nagyirgalmú az Úr, megbocsát
gonoszságot és vétket, de büntetlenül nem hagy senkit, megbünteted az atyák vétkeit
fiaikon, harmadik és negyedik nemzedékükön.' 19 Bocsásd meg, kérlek, ennek a népnek a
bűnét irgalmasságod nagysága szerint, mint ahogy megbocsátottál nekik Egyiptomból való
kijövetelüktől kezdve eddig a helyig.«

20 Azt mondta erre az Úr: »Megbocsátom szavad szerint. 21 De amilyen igaz, hogy én
élek, s az egész föld tele van az Úr dicsőségével, 22 olyan igaz, hogy mindazok a férfiak,
akik látták dicsőségemet s a jeleket, amelyeket Egyiptomban és a pusztában műveltem, s
mégis próbára tettek már vagy tízszer, s nem engedelmeskedtek szavamnak, 23 nem látják
meg azt a földet, amely felől megesküdtem atyáiknak; azok közül, akik gyaláztak engem,
senki sem látja meg! 24 Szolgámat, Kálebet, aki más lélekkel telten követett engem,
beviszem majd arra a földre, amelyet bejárt, s utóda bírni fogja azt. 25 Mivel az amalekiták s
a kánaániak laknak a völgyben, holnap indítsátok el a tábort és térjetek vissza a pusztába, a
Vörös-tenger felé vivő úton.«

26 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez és Áronhoz: 27 »Meddig fog még zúgolódni
ellenem ez a felette gonosz közösség? Hallottam Izrael fiainak zúgolódását! 28 Mondd meg
tehát nekik: Amilyen igaz, hogy én élek – ezt üzeni az Úr –, olyan igaz, hogy amint szólni
hallottalak benneteket, úgy fogok tenni veletek. 29 Ebben a pusztában fog heverni
holttestetek. Senki, akit megszámláltak a húszesztendősök s az idősebbek közül, aki
zúgolódott ellenem, 30 be nem megy arra a földre, amely felől esküre emeltem kezem, hogy
lakóivá teszlek titeket, kivéve Kálebet, Jefóne fiát és Józsuét, Nún fiát. 31 Gyermekeiteket
azonban, akikről azt mondtátok, hogy ellenség zsákmányává lesznek, beviszem: hadd lássák
a földet, amely nektek nem tetszett. 32 Ebben a pusztában fog heverni holttestetek, 33 fiaitok
ebben a pusztában fognak kóborolni negyven esztendeig, s viselni fogják a ti
paráznaságotok következményeit, amíg meg nem emésztődik atyáik holtteste a pusztában.
34 Annak a negyven napnak megfelelően, amely alatt szemügyre vettétek a földet, egy-egy
esztendőt számítva minden napért, negyven esztendeig lakoltok gonoszságaitokért és
ismeritek meg bosszúmat, 35 mert amint mondtam, úgy teszek ezzel a felette gonosz
sokasággal, amely felkelt ellenem: elpusztul és meghal ebben a pusztában.«

36 Ekkor mindazokat a férfiakat, akiket elküldött Mózes, hogy szemléljék meg a
földet, s akik visszatértük után fellázították ellene az egész sokaságot, gyalázva a földet,

hogy rossz, 37 halál sújtotta az Úr színe előtt. 38 Csak Józsue, Nún fia és Káleb, Jefóne fia
maradt életben mindazok közül, akik elmentek, hogy szemügyre vegyék a földet.

39 Amikor Mózes elmondta mindezeket Izrael valamennyi fiának, igen elszomorodott
a nép. 40 Kora reggel aztán felkeltek, s fel akartak menni a hegytetőre és azt mondták:
»Készek vagyunk felmenni arra a helyre, amelyet az Úr mondott, mert vétkeztünk.« 41 Azt
mondta nekik Mózes: »Miért szegitek meg az Úr parancsát? Nem fog az javatokra válni!
42 Minthogy az Úr nincsen közöttetek, ne menjetek fel, hogy el ne hulljatok ellenségeitek
előtt. 43 Az amalekiták s a kánaániak ott vannak előttetek, s kardjuk által elhullotok: mivel
nem akartatok engedelmeskedni az Úrnak, az Úr sem lesz veletek.« 44 Azok mégis
elindultak elvakultan a hegytetőre, de az Úr bizonyságának ládája és Mózes nem mozdultak
a táborból. 45 Ekkor lerohantak az amalekiták és a kánaániak, akik a hegyen laktak és verve-
vágva kergették őket egészen Hormáig.

15 **Áldozat és engesztelés** 1 Így szólt az Úr Mózeshez: 2 »Szólj Izrael fiaihoz és
mondd nekik: Ha majd bejuttok lakóföldetekre, amelyet én nektek adok 3 és
szarvasmarhából vagy aprómarhából egészen elégő áldozatul vagy vágóáldozatul
tűzáldozatot készítetek az Úrnak, akár fogadalmat róttok le, akár jószántotokból mutattok be
áldozatot, akár ünnepeiteken gyújtotok kellemes illatot az Úrnak, 4 mindaz, aki áldozati
ajándékot mutat be, mutasson be ételáldozatul egytized éfa lisztlángot, meghintve egy
negyed hín mennyiségű olajjal, 5 italáldozatul pedig adjon ugyanannyi mennyiségű bort az
egészen elégő áldozathoz vagy a békeáldozathoz, bárányonként. 6 Koshoz kéttizednyi
lisztláng legyen az ételáldozat, egyharmad hínnyi olajjal meghintve, 7 italáldozatul pedig
ugyanezen mértékegység harmadrészét kell bemutatni kellemes illatul az Úrnak. 8 Ha pedig
szarvasmarhából készítesz egészen elégő áldozatot vagy vágóáldozatot, fogadalom
teljesítése végett vagy békeáldozatul, 9 háromtized lisztlángot adj bikánként, egy fél hín
mennyiségű olajjal meghintve, 10 italáldozatul pedig ugyanennyi mennyiségű bort, kellemes
illatú tűzáldozatul az Úrnak. 11 Így cselekedjél bikánként, kosonként, bárányonként vagy
gödölyénként. 12 Aszerint, hogy mennyi áldozatot mutattok be, ezt kell mindig tennetek.

13 Minden bennszülött ugyanazzal a szertartással mutassa be az égőáldozatot kedves
illatul az Úrnak.

14 És minden jövevény, aki veletek lakik vagy köztetek tartózkodik nemzedékről-
nemzedékre, az égőáldozatot ugyanúgy mutassa be kellemes illatul az Úrnak, ahogyan ti.

15 Egy törvény s egy rendelet legyen számotokra is, a föld jövevénye számára is.«

16 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 17 »Szólj Izrael fiaihoz és mondd nekik: 18 Ha
majd eljuttok arra a földre, amelyet én nektek adok, 19 és esztek annak az országnak a
kenyeréből, adjatok adományt az Úrnak 20 étketekből. Mint ahogy a szérűről adtok
adományt, 21 úgy adjatok a tésztából is zsengét az Úrnak.

22 Hogyha tudatlanságból elmulasztotok valamit azok közül, amiket az Úr Mózesnek
mondott 23 és általa tinektek azon a napon, amelyen parancsolni kezdett, vagy azután,
parancsolt: a következőképpen tegyetek. 24 Ha a közösség felejt el valamit megtenni:
mutasson be egy fiatal bikát a csordából egészen elégő áldozatul, kellemes illatul az Úrnak,
a szertartások által megkívánt étel- és italáldozatával együtt, meg egy kecskebakot bűnért
való áldozatul. 25 A pap aztán könyörögjön Izrael fiainak egész közösségéért, s ők
bocsánatot nyernek, minthogy nem szántszándékkal követték el a bűnt és bemutatták a
tűzáldozatot az Úrnak magukért, bűnükért és tévedésükért; 26 bocsánatot nyer Izrael fiainak
egész népe s a közöttük tartózkodó jövevény, mert az egész népet terheli a tudatlanságból
elkövetett bűn.

27 Hogyha egy személy követ el tudtán kívül bűnt, mutasson be egy egyesztendős

nőstény kecskét bűnéért, 28 s a pap esedezzék érte, mert tudtán kívül bűnt követett el az Úr
előtt, s eszközölje ki neki a bocsánatot, s ő bocsánatot nyer. 29 Bennszülöttnek, jövevénynek,
egy törvénye legyen mindenkinek, aki tudtán kívül követ el bűnt.

30 Aki azonban kevélységből követ el valamit, akár bennszülött, akár idegen
(minthogy lázadt az Úr ellen), vesszen el népéből; 31 mivel az Úr szavát megvetette, s
parancsát megszegte, azért irtassék ki: viselje gonoszságát.«

32 Történt pedig, hogy amikor Izrael fiai a pusztában voltak, rajtakaptak egy embert,
hogy fát szedeget a szombat napján. 33 Erre elvitték őt Mózeshez és Áronhoz meg az egész
közösséghez. 34 Azok tömlöcbe zárták, mert nem tudták, mit kell vele tenniük. 35 Azt
mondta ekkor az Úr Mózesnek: »Halállal lakoljon az az ember: kövezze meg az egész nép a
táboron kívül.« 36 Ki is vitték és halálra kövezték, amint az Úr megparancsolta Mózesnek.

37 Azt mondta továbbá az Úr Mózesnek: 38 »Szólj Izrael fiaihoz és mondd nekik, hogy
csináljanak maguknak felsőruhájuk sarkaira bojtokat, azokra pedig tegyenek egy-egy
kékszínű zsinórt. 39 Ha ezeket látják, emlékezzenek meg az Úr minden parancsáról és ne
kövessék gondolataikat és szemüket, amelyek oly sokféle dologban paráználkodnak,
40 hanem inkább emlékezzenek meg az Úr parancsairól, s tegyék meg azokat, s legyenek
szentek Istenüknek. 41 Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek, aki kihoztalak titeket Egyiptom
földjéről, hogy Istenetek legyek«.

16 **Koré, Dátán és Abiron lázadása** 1 Azonban Kóré, aki Jichárnak, Lévi fiának, Kaát
fiának a fia volt, meg Dátán és Abiron, Eliáb fiai és Hon, Felet fia, akik Rúben fiai közül
valók voltak 2 és más kétszázötven olyan férfi Izrael fiai közül, akik fejedelmei voltak a
gyülekezetnek s akiket tanácskozás idején név szerint szoktak meghívni, felkeltek Mózes
ellen 3 és szembeszálltak Mózessel és Áronnal és azt mondták: »Legyen elég nektek! Hiszen
az egész közösség szent, s közöttük van az Úr! Miért emelitek hát magatokat az Úr népe
fölé?«

4 Amikor ezt Mózes meghallotta, arcára borult, 5 majd így szólt Kóréhoz és egész
közösségéhez: »Reggel majd ismeretessé teszi az Úr, hogy kik az övéi: a szenteket magához
engedi, s választottjai közelíthetnek hozzá. 6 Ezt tegyétek tehát: Vegye mindenki a
füstölőjét, te, Kóré, s egész gyülekezeted, 7 töltsétek meg holnap tűzzel, s tegyetek rá
füstölőszert az Úr előtt, s akit Ő kiválaszt, az legyen a szent. Nagyon nekibátorodtatok, Lévi
fiai!«

8 Azt mondta továbbá Kórénak: »Halljátok, Lévi fiai! 9 Kevés-e nektek, hogy Izrael
Istene elkülönített titeket az egész néptől és magához fűzött, hogy szolgáljatok neki a hajlék
szolgálatában és a nép közössége elé álljatok, s nevében szolgáljatok? 10 Azért engedte-e
meg, hogy közelítsetek hozzá, te és minden testvéred, Lévi fiai, hogy még a papságot is
magatoknak követeljétek, 11 s egész pártod szembe szálljon az Úrral? Hiszen, micsoda Áron,
hogy ő ellene zúgolódtok?«

12 Aztán elküldött Mózes, hogy elhívassa Dátánt és Abiront, Eliáb fiait. Ám azok azt
felelték: »Nem megyünk. 13 Talán bizony kevés neked, hogy kihoztál minket arról a földről,
amely tejjel s mézzel folyt, hogy megölj minket a pusztában? Még uralkodni is akarsz
rajtunk? 14 Igazán tejjel s mézzel patakokban folyó földre vittél minket, s valóban adtál
nekünk szántó- és szőlőbirtokot! Ki akarod talán szúrni a szemünket is? Nem megyünk.«

15 Nagyon megharagudott erre Mózes és azt mondta az Úrnak: »Ne tekints
áldozatukra! Te tudod, hogy soha még egy fia-szamarat sem vettem el tőlük és senkit sem
bántottam közülük.«

16 Aztán azt mondta Kórénak: »Álljatok a holnapi napon az Úr elé, külön te és egész
gyülekezeted és külön Áron. 17 Vegyétek mindnyájan füstölőtöket, tegyetek rá füstölőszert,
s vigyétek az Úr elé a kétszázötven füstölőt, s Áron is tartsa füstölőjét.« 18 Amikor ezt

megtették, s Mózes és Áron is odaállt, 19 s ők egybegyűjtötték ellenük az egész közösséget a
sátor ajtajához, és megjelent mindnyájuknak az Úr dicsősége.
20 Akkor így szólt az Úr Mózeshez és Áronhoz: 21 »Váljatok ki ebből a közösségből,
hadd veszítem el őket egyszerre.« 22 Ám ők arcra borultak, s azt mondták: »Minden test
lelkének hatalmas Istene: vajon egy ember vétke miatt az egész népre zúdul-e haragod?«
23 Azt mondta erre az Úr Mózesnek: 24 »Parancsold meg az egész népnek, hogy álljon félre
Kóré, Dátán és Abiron sátrától.«
25 Felkelt tehát Mózes és elment Dátánhoz s Abironhoz, s követték őt Izrael vénei
26 és azt mondta a népnek: »Távozzatok ezeknek az istentelen embereknek a sátrától, s ne
nyúljatok semmihez sem, ami az övék, hogy el ne sodródjatok bűneik miatt.« 27 Miután ők
körben eltávoztak sátraiktól, Dátán és Abiron kijöttek és megálltak sátruk bejáratánál
feleségeikkel, gyermekeikkel s egész háznépükkel együtt.
28 Azt mondta ekkor Mózes: »Erről tudjátok meg, hogy az Úr küldött engem, hogy
megtegyem mindazt, amit láttok, s hogy nem a magam szívéből csináltam: 29 ha ők az
emberek szokott halálával múlnak ki, s az a csapás látogatja meg őket, amely a többi embert
szokta meglátogatni, akkor nem küldött engem az Úr; 30 de ha új dolgot művel az Úr,
úgyhogy a föld nyitja fel száját és nyeli el őket s mindazt, ami az övék, s elevenen szállnak
le az alvilágba, akkor tudjátok meg, hogy káromolták az Urat.«
31 S nyomban, ahogy befejezte a beszédet, meghasadt lábuk alatt a föld 32 és
felnyitotta száját, s elnyelte őket sátrukkal s minden holmijukkal együtt, 33 s leszálltak
elevenen az alvilágba, s a föld befödte őket, és így vesztek ki a közösségből. 34 Ekkor egész
Izrael, amely ott állt körben, elfutott az elveszők kiáltására, mondván: »El ne találjon nyelni
minket is a föld.« 35 Aztán tűz jött ki az Úrtól, s megölte azt a kétszázötven férfit, akik
bemutatták a füstölőszert.

17 1 Így szólt ekkor az Úr Mózeshez: 2 »Parancsold meg Eleazárnak, Áron pap fiának,
hogy szedje össze a füstölőket, amelyek a tűzvész helyén hevernek, tüzüket szórja
szerteszét, mert szentekké lettek 3 a bűnösök halála által, aztán pedig lapítsa lemezekké
azokat és szegezze az oltárra, mivel füstölőszert mutattak be azokban az Úrnak és szentekké
lettek – hogy intő jelként tekintsenek rájuk Izrael fiai.« 4 Fogta tehát Eleazár pap a
rézfüstölőket, amelyekben azok, akiket a tűzvész megemésztett, áldoztak, lemezekké
kalapálta, és rászegezte azokat az oltárra, 5 hogy a jövőben figyelmeztessék Izrael fiait, hogy
idegen ember, aki nem Áron magvából való, ne álljon elő füstölőszert bemutatni az Úrnak,
és úgy ne járjon, mint Kóré és egész közössége járt, amint az Úr megmondta Mózesnek.
6 Másnap aztán fellázadt Izrael fiainak egész közössége Mózes és Áron ellen,
mondván: »Ti öltétek meg az Úr népét.« 7 Amikor aztán lázadás támadt, s a zűrzavar
növekedett, 8 Mózes és Áron a szövetség sátrához menekültek. Miután bementek, befedte
ezt a felhő, megjelent az Úr dicsősége 9 és azt mondta az Úr Mózesnek: 10 »Váljatok ki
ebből a közösségből, hadd pusztítsam el most őket is.« Erre ők földre borultak 11 és Mózes
azt mondta Áronnak: »Fogd a füstölőt, tégy bele tüzet az oltárról, rakj rá füstölőszert, s menj
gyorsan a nép közé és esedezzél értük, mert kiáradt immár a harag az Úrtól és dúl a csapás.«
12 Megtette ezt Áron, s elfutott a közösség közé, amelyet már pusztított a tűzvész és
bemutatta a füstölőszert 13 és odaállt a holtak és az élők közé és esedezett a népért és
megszűnt a csapás. 14 Tizennégyezer-hétszázan voltak a megöltek, azokon kívül, akik Kóré
lázadásában vesztek el. 15 Amikor aztán megszűnt a pusztulás, Áron visszatért Mózeshez, a
szövetség sátrának ajtajához.
16 Így szólt erre az Úr Mózeshez: 17 »Szólj Izrael fiainak és végy tőlük, minden
nagycsaládból törzseik minden fejedelmétől egy-egy vesszőt, vagyis tizenkét vesszőt, s írd

rá kinek-kinek a nevét a maga vesszejére. 18 Áron neve Lévi törzséén legyen, egy külön
vessző pedig foglaljon egybe minden nagycsaládot. 19 Aztán tedd őket a szövetség sátrába, a
bizonyság elé, ahol szólni szoktam hozzád. 20 Akit ezek közül kiválasztok, annak a vesszeje
ki fog hajtani; így fogom lecsendesíteni magam körül Izrael fiainak panaszkodásait,
amelyekkel zúgolódnak ellenetek.«

21 Szólt erre Mózes Izrael fiainak, s törzsről-törzsre minden fejedelem adott neki egy-
egy vesszőt, úgyhogy tizenkét vessző volt, Áron vesszején kívül. 22 Ezeket Mózes odatette a
bizonyság sátrában az Úr elé, 23 s amikor másnap visszatért, azt találta, hogy a Lévi házából
való Áron vesszeje kihajtott, a duzzadó bimbókból virágok fakadtak, s azok kitárták
szirmaikat és mandulává alakultak. 24 Erre Mózes kivitte valamennyi vesszőt az Úr színe
elől Izrael valamennyi fiához, s megnézte és visszavette mindenki a vesszejét.

25 Aztán azt mondta az Úr Mózesnek: »Vidd vissza Áron vesszejét a bizonyság
hajlékába, hogy ott megőrizzék, jelül Izrael lázongó fiainak, hogy megszűnjenek előttem
panaszkodásaik és halállal ne lakoljanak.« 26 Mózes úgy is tett, ahogy az Úr parancsolta.

27 Azt mondták ekkor Izrael fiai Mózesnek: »Íme, elpusztulunk, mindnyájan
elveszünk, 28 mindenki, aki az Úr hajlékához közelít, meghal; el kell-e vesznünk
valamennyiünknek egy szálig?«

18 **A papok és leviták szolgálata és javadalmazása** 1 Így szólt erre az Úr Áronhoz: »A
szentély ellen elkövetett gonoszságokat te és veled fiaid meg családod viseljétek, a
papságtok ellen elkövetett bűnöket pedig te és veled fiaid vállaljátok. 2 Testvéreidet, Lévi
törzsét, atyád nemzetségét is vedd azonban magad mellé, hogy rendelkezésedre álljanak és
szolgáljanak neked. Te és fiaid a bizonyság sátrában szolgáljatok, 3 a leviták pedig
teljesítsék parancsaidat és lássák el a sátor minden dolgát, úgy azonban, hogy a szentély
szereihez és az oltárhoz ne közelítsenek, hogy halállal ne lakoljanak, s ti is velük ne
vesszetek. 4 Ők legyenek melletted, s ők lássák el a sátor dolgait és minden szolgálatát: más
ne keveredjék közétek. 5 Ti pedig lássátok el a szentély dolgait és az oltár szolgálatát, hogy
harag ne zúduljon Izrael fiaira. 6 Testvéreiteket, a levitákat adtam én mellétek Izrael fiai
közül, s őket adtam oda ajándékul az Úrnak, hogy szolgáljanak sátra szolgálatában. 7 Neked
pedig, s fiaidnak papságotokat kell ellátnotok: mindazt, ami az oltár szolgálatához tartozik, s
ami a függönyön belül van, a papoknak kell végezniük. Ha másvalaki közelít hozzájuk, meg
kell ölni.«

8 Így szólt továbbá az Úr Áronhoz: »Íme, neked adtam adományaim meghagyott
részét: mindazt, amit Izrael fiai szentté tesznek, neked s fiaidnak engedtem át a papi
tisztségért örök járandóságul. 9 Ezt kapd tehát azokból, amiket szentségessé tesznek és az
Úrnak áldoznak: minden olyan áldozati ajándék, akár ételáldozat, akár bűnért vagy vétekért
való áldozat, amelyet nekem adnak, s amely szent lesz, tiéd és fiaidé legyen. 10 Szent helyen
edd meg, csak a férfiak egyenek belőle, mert szent dolog az számodra.

11 Azokat az adományokat pedig, amelyeket Izrael fiai megfogadnak és felajánlanak,
neked, fiaidnak és lányaidnak adtam örök járandóságul. Aki házadban tiszta, ehet belőlük. –
12 Az olaj, a bor s a gabona minden javát, mindazt, amit ezekből zsengéül hoznak az Úrnak,
neked adtam: 13 minden termés zsengéje, amelyet földjük terem, s amelyet elhoznak az
Úrnak, a tiéd legyen; aki házadban tiszta, ehet belőle. – 14 Mindaz, amit fogadalomból adnak
Izrael fiai, a tiéd legyen. – 15 Mindaz, ami elsőként megnyitja valamelyik olyan testnek a
méhét, amelyet be szoktak mutatni az Úrnak, akár ember, akár állat, a tiéd legyen: úgy
azonban, hogy az ember elsőszülöttéért váltságdíjat kell szedned, és minden olyan állatot,
amely tisztátalan, meg kell váltatnod. 16 Ezek megváltása egy hónap után történjék öt sékel
ezüstön, a szentély súlyegysége szerint; egy sékel húsz gera. 17 De a szarvasmarha, a juh és
a kecske elsőszülöttjét meg ne váltasd, mert azokat az Úrnak kell szentelni: vérüket öntsd az

oltárra, s hájukat égesd el az Úrnak kellemes illatul; 18 húsuk azonban a tied legyen: éppúgy,
mint a felajánlott szegy s a jobb lapocka, a tied legyen. 19 A szentély minden adományát,
amelyet Izrael fiai az Úrnak hoznak, neked, fiaidnak s lányaidnak adtam örök járandóságul.
Örök só-szövetség ez az Úr előtt számodra és fiaid számára.«

20 Azt mondta továbbá az Úr Áronnak: »Földjükön semmi birtokot sem kaptok, s
osztályrészetek nem lesz közöttük: én vagyok a te osztályrészed s örökséged Izrael fiai
között. 21 Lévi fiainak pedig Izrael minden tizedét adtam birtokul azért a szolgálatért,
mellyel nekem a szövetség sátrában szolgálnak, 22 hogy Izrael fiai ne közelítsenek többé a
sátorhoz, s így el ne kövessenek olyan bűnt, amely halált hoz rájuk, 23 hanem csak Lévi fiai
szolgáljanak nekem a sátorban, s ők viseljék a nép bűneit. Örök törvény legyen ez
nemzedékeitek számára. Semmi más birtokot nem kapnak: 24 elégedjenek meg a tized
adományával, amelyet használatukra és szükségleteikre kijelöltem.«

25 Így szólt azután az Úr Mózeshez: 26 »Parancsold meg és hirdesd ki a levitáknak:
Amikor megkapjátok Izrael fiaitól a tizedet, amelyet nektek adtam, hozzatok belőle
adományt, vagyis egy tizedet a tizedből az Úrnak, 27 hogy ez úgy számítson nektek, mintha
a szérűről vagy a sajtóból hoztatok volna adományt. 28 Mindabból, amiből tizedajándékot
kaptok, hozzatok az Úrnak, s adjatok Áron papnak. 29 Mindaz, amit a tizedből hoztok, s
adományként az Úrnak adtok, a legjobb s a legkiválóbb legyen.

30 Mondd továbbá nekik: Ha elhoztátok a tized színe-javát, ez úgy számít nektek,
mintha a szérűről és a présből megadtátok volna a zsengét, 31 s akkor a többit ti is,
családotok is bármely helyeteken megehetitek, mert ez a jutalmatok azért a szolgálatért,
mellyel a bizonyság sátrában szolgáltok. 32 Ne kövessetek el tehát bűnt azáltal, hogy
magatoknak tartjátok meg a színe-javát, hogy meg ne szentségtelenítsétek Izrael fiainak
ajándékait és halállal ne lakoljatok.«

19 **A tisztító víz** 1 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez és Áronhoz: 2 »A következő
áldozati szertartást rendelte el az Úr, mondván: Parancsold meg Izrael fiainak, hogy
hozzanak hozzád kifejlett vörös tehenet, amely hibátlan, s amely jármot még nem viselt.
3 Ezt aztán adjátok oda Eleazár papnak, ő pedig vitesse ki a táboron kívülre és vágassa le
mindenki láttára. 4 Aztán mártsa bele ujját a vérébe, és hintsen vele hétszer a sátor ajtaja
felé. 5 Majd égettesse el mindenki láttára: mind bőrét és húsát, mind vérét és trágyáját
vettesse a tűzbe, 6 a pap pedig vessen cédrusfát és izsópot meg kétszer festett
karmazsinszínű fonalat a tűzbe, amely a tehenet emészti. 7 Végül aztán mossa meg ruháját és
testét, s menjen be a táborba, de tisztátalan legyen estig. 8 Aki elégette, szintén mossa meg
ruháját és testét és legyen tisztátalan estig. 9 Egy tiszta ember pedig szedje össze a tehén
hamuját, s öntse egy, a táboron kívül levő tiszta helyre, hogy megőrizzék Izrael fiainak
közössége számára, a tisztítóvíz céljára, mert bűnért való áldozatul égett el e tehén. 10 Aki a
tehén hamvát egybehordta, mossa ki ruháit és legyen tisztátalan estig. Legyen ez Izrael fiai s
a közöttük lakó jövevény számára szent, örök törvény.

11 Aki emberi holttestet érint, s ezért hét napra tisztátalanná válik, 12 azt hintsék meg a
harmadik és a hetedik napon ezzel a vízzel, s akkor tisztává válik. Ha a harmadik napon nem
hintik meg, a hetediken nem válhat tisztává. 13 Mindaz, aki emberi lény holttestét illeti, s e
keverékkel meg nem hintik, tisztátalanná teszi az Úr hajlékát, s vesszen el Izraelből; mivel
az engesztelő vízzel nem hintette meg magát, tisztátalan legyen, s maradjon rajta
tisztátalansága.

14 Ez legyen a törvény: ha valaki sátorban hal meg, akkor mindenki, aki belép sátrába,
s minden holmi, amely ott van, tisztátalanná válik hét napra; 15 ha edény, amelynek nincsen
rákötött fedele, szintén tisztátalanná válik. 16 Ha valaki a mezőn érinti megölt vagy magától

meghalt ember holttestét, csontját vagy sírját, tisztátalanná válik hét napra. 17 Vegyenek
ilyenkor a bűnért elégetett áldozat hamujából, töltsenek rá egy edényben élővizet, 18 s egy
tiszta ember mártson bele izsópot és hintse meg vele az egész sátort s minden holmiját, meg
az effajta tisztátalanság által tisztátalanná vált embereket, 19 s tisztítsa meg ekként a tiszta a
tisztátalant a harmadik s a hetedik napon, s az a hetedik napon megtisztul: mossa meg
önmagát és ruháját, s aznap estig legyen tisztátalan. 20 Ha valaki ezzel a szertartással meg
nem tisztítja magát, vesszen el a gyülekezetből, mert tisztátalanná teszi az Úr szentélyét,
mivel nem hinteti meg magát a tisztulás vizével. 21 Örök törvény legyen ez a parancsolat.
Az, aki a vizet hintette, szintén mossa ki ruháit: mindaz, aki a tisztulás vizét érinti,
tisztátalan legyen estig. 22 Bármit érint a tisztátalan, tisztátalanná teszi, s aki valami ilyesmit
érint, tisztátalan legyen estig.«

20 **A Perlekedés vize; Mirjám és ron halála** 1 Az első hónapban aztán eljutottak Izrael
fiai az egész közösséggel együtt a Szín-pusztába és Kádesben telepedett meg a nép. Ott
meghalt Mirjám és ugyanott el is temették.

2 Mivel pedig nem volt vize a népnek, egybegyűltek Mózes és Áron ellen, 3 s pörölni
kezdtek és azt mondták: »Bárcsak elvesztünk volna akkor, amikor testvéreink, az Úr színe
előtt! 4 Miért hoztátok ki az Úr gyülekezetét ebbe a pusztába, hogy meghaljunk mi is,
jószágaink is? 5 Miért hoztatok fel minket Egyiptomból, s vezettetek erre a felette rossz
helyre, amelyet bevetni nem lehet, amely nem terem sem fügét, sem szőlőt, sem
gránátalmát, sőt még csak ivóvize sincsen?«

6 Erre Mózes és Áron otthagyták a közösséget és bementek a szövetség sátrába, s
arcukkal a földre borultak, és megjelent nekik az Úr dicsősége. 7 Az Úr így szólt Mózeshez:
8 »Vedd a botot és gyűjtsd egybe, te, meg Áron bátyád, a népet és szóljatok előttük a
sziklának, s az vizet fog adni. Ha aztán így vizet fakasztottál a sziklából, ihat az egész
közösség és jószága.«

9 Fogta tehát Mózes az Úr színe előtt levő botot, amint parancsolta neki, 10 s
egybegyűjtötte a népet a szikla elé, és azt mondta nekik: »Halljátok, ti lázadók s hitetlenek!
Fogunk-e tudni vizet fakasztani nektek ebből a sziklából?« 11 Azzal felemelte Mózes a
kezét, ráütött kétszer a bottal a sziklára és bőséges víz fakadt, úgy, hogy ihatott a nép és
jószága.

12 Azt mondta erre az Úr Mózesnek és Áronnak: »Mivel nem hittetek nekem, s így
nem bizonyítottatok engem szentnek Izrael fiai előtt, nem viszitek be a népet arra a földre,
amelyet nekik adok.« – 13 Ez a Pörölés-vize: ott pöröltek Izrael fiai az Úr ellen, s ő ott
bizonyította be rajtuk szentségét.

14 Közben Mózes követeket küldött Kádesből Edom királyához, hogy mondják neki:
»Ezt üzeni testvéred, Izrael. Tudod mindazt a viszontagságot, amely minket ért, 15 hogy
miképpen mentek le atyáink Egyiptomba, hogy ott hosszú ideig laktunk, hogy az
egyiptomiak nyomorgattak minket s atyáinkat, 16 s hogy miképpen kiáltottunk az Úrhoz, s
hogy ő meghallgatott minket, s angyalt küldött, aki kihozott minket Egyiptomból. Íme, itt
vagyunk Kádes városában, amely határod szélén van, 17 s kérünk, hadd vonulhassunk át
földeden. Nem megyünk át sem szántón, sem szőlőn, kútjaidból nem iszunk vizet, csakis az
országúton megyünk, s nem térünk le sem jobbra, sem balra, míg át nem vonulunk
területeden.« 18 Azt felelte neki Edom: »Nem vonulsz át rajtam, különben fegyveresen
szállok szembe veled.« 19 Azt mondták erre Izrael fiai: »A járt úton megyünk, s ha iszunk
vizedből, mi vagy állataink, megadjuk ami jár, semmi nehézség sem lesz a fizetség körül,
csak hamarosan átvonulhassunk.« 20 Ám ő így felelt: »Nem vonulsz át!« Rögtön ki is vonult
eléje vég nélküli sokasággal és fegyveres kézzel, 21 s nem akarta meghallgatni, amikor kérte,

hogy engedje meg a területén való átvonulást. Éppen azért kitért előle Izrael.

22 Miután pedig elindították Kádesből a tábort, eljutottak a Hór hegyéhez, amely
Edom földjének határán van. 23 Így szólt ott az Úr Mózeshez: 24 »Térjen meg immár Áron a
népéhez, mert nem megy be arra a földre, amelyet Izrael fiainak szántam, minthogy nem hitt
az én számnak a Pörölés-vizénél. 25 Vedd Áront s vele fiát, s vidd fel őket a Hór hegyére,
26 s vedd le az atyáról ruháit, s add rá őket Eleazárra, a fiára: Áron pedig térjen meg népéhez
és haljon meg ott.« 27 Úgy tett Mózes, ahogy az Úr parancsolta: felmentek a Hór hegyére az
egész közösség előtt, 28 s levette Áronról ruháit, s ráadta őket Eleazárra, a fiára. 29 Amikor
aztán Áron a hegy tetején meghalt, Mózes Eleazárral együtt lejött. 30 Amikor pedig az egész
közösség látta, hogy Áron meghalt, siratta őt harminc napig valamennyi családjában.

21 **A rézkígyó; harcok útközben** 1 Amikor ezt Árád kánaáni király, aki a Délvidéken
lakott, meghallotta, azt tudniillik, hogy Izrael idejött a kémek útvonalán, hadat indított
ellene, győzött és zsákmányt szerzett tőle. 2 Ám Izrael fogadalmat tett az Úrnak, s azt
mondta: »Ha kezembe adod ezt a népet, eltörlöm városaikat.« 3 Az Úr meg is hallgatta Izrael
könyörgését, s a kezébe adta a kánaániakat, s ő megölte őket, feldúlta városaikat, a helyet
pedig elnevezte Hormának, azaz Átoknak.

4 Aztán elindultak a Hór hegyétől a Vörös-tenger felé vivő úton, hogy megkerüljék
Edom földjét. A nép azonban unni kezdte az utat meg a fáradságot 5 és Isten és Mózes ellen
lázadt: »Miért hoztál ki minket Egyiptomból, hogy meghaljunk a pusztában? Nincsen
kenyér, nincsen víz, undorodik már a lelkünk ettől a felette sovány eledeltől.«

6 Rábocsátotta ezért az Úr a népre a tüzes kígyókat, s azok sokakat halálra martak
közülük. Erre 7 elmentek Mózeshez, és azt mondták: »Vétkeztünk, mert az Úr ellen és te
ellened szóltunk; könyörögj, hogy vegye le rólunk ezeket a kígyókat!« Könyörgött is Mózes
a népért, 8 mire az Úr így szólt hozzá: »Készíts egy rézkígyót, és tedd ki jelül: amelyik
megmart feltekint rá, az életben marad.« 9 Csinált tehát Mózes egy rézkígyót és kitette jelül:
a megmartak, ha feltekintettek rá, meggyógyultak.

10 Aztán elindultak Izrael fiai, és Obótban ütöttek tábort. 11 Majd elvonultak onnan, és
Jeábarimban ütötték fel sátraikat, abban a pusztában, amely kelet felől néz Moábra. 12 Aztán
felkerekedtek onnan is, és a Szered patakhoz jutottak. 13 Miután azt elhagyták, az Arnonnal
szemben ütöttek tábort. Ez a pusztában van és az amoriták területéről jön ki. Az Arnon a
határa ugyanis Moábnak, az választja el a moabitákat és az amoritákat. 14 Ezért mondja az
Úr harcainak könyve:

»Amint a Vörös-tengerrel cselekedett,
Úgy cselekszik Arnon patakjaival is.
15 Lehajlottak a patakok szirtjei,
Hogy megpihenhessenek Árnál
És letelepedhessenek a moabiták határánál.«

16 Onnan feltűnt az a kút, amelyről azt mondta az Úr Mózesnek: »Gyűjtsd egybe a
népet, s vizet adok neki.« 17 Akkor énekelte Izrael ezt az éneket:

»Jöjj fel, kút! Énekeljetek neki!
18 Kút, amelyet fejedelmek ástak,
a nép vezérei vájtak
törvénypálcával és botjukkal.«

A pusztából Mattánába, 19 Mattánából Nahálielbe, Nahálielből Bámótba, 20 Bámótból

abba a völgybe mentek, amely Moáb mezején, a sivatagra néző Fászga tetején van.

21 Szihonhoz, az amoriták királyához pedig követeket küldött Izrael, üzenvén:
22 »Kérlek, hadd vonulhassak át földeden. Szántókra és szőlőkre nem térünk, vizet a
kutakból nem iszunk, az országúton megyünk, míg át nem vonulunk területeden.« 23 Ám ő
nem akarta megengedni, hogy Izrael átvonulhasson területén, sőt egybegyűjtötte seregét, s
kivonult ellene a pusztába, s amikor eljutott Jászába, harcba szállt Izraellel. 24 Ez azonban
megverte őt a kard élével, s elfoglalta földjét az Arnontól a Jabbokig, Ammon fiaiig, mert az
ammoniták határát erős őrség tartotta.

25 Valamennyi városát elvette tehát Izrael, s megtelepedett az amoriták városaiban,
Hesebonban és leányvárosaiban. 26 Hesebon városa ugyanis Szihoné, az amoriták királyáé
volt, mert ő harcra kelt Moáb királyával, s elvette tőle az egész földet, amely uralma alatt
volt, egészen az Arnonig. 27 Azért mondják a példabeszédben:

»Gyertek Hesebonba
Építeni, s erősítni Szihon városát.
28 Tűz csapott ki Hesebonból,
Láng Szihonnak városából
S megemésztette a moabita Árt
S Arnon magaslatainak lakóit.
29 Jaj neked Moáb!
Elvesztél Kámos népe,
Mert ő futni hagyta fiait,
Az amoriták királyának, Szihonnak
Fogságába juttatta lányait.
30 Elpusztult a birodalmuk Hesebontól Dibonig,
Kimerülve értek csak el Nóféig és Medebáig.«

31 Így telepedett meg Izrael az amoriták földjén. 32 Ekkor Mózes elküldött, hogy
kémleljék ki Józert, mire elfoglalták leányvárosait, s meghódították lakosait.

33 Aztán megfordultak és felmentek a Básán felé vivő úton. Ám Óg, Básán királya
kivonult ellenük egész népével együtt, hogy harcra keljen velük Edráiban. 34 Azt mondta
ekkor az Úr Mózesnek: »Ne félj tőle, mert kezedbe adom őt és egész népét meg földjét, s
úgy elbánsz vele, mint ahogy elbántál Szihonnal, az amoritáknak azzal a királyával, aki
Hesebonban lakott.« 35 Megverték tehát őt is a fiaival együtt, s az egész népét az utolsó
szálig, a földjét pedig elfoglalták.

22 **Bálám jövendölése** 1 Aztán elindultak, és Moáb mezőségén ütöttek tábort, ott, ahol
a Jordánon túl Jerikó fekszik.

2 Amikor pedig látta Bálák, Szefor fia mindazt, amit Izrael az amoritával cselekedett,
3 s hogy igen félnek tőle a moabiták, s támadását kiállni nem tudnák, 4 azt mondta Mádián a
véneinek: »Úgy eltöröl ez a nép mindenkit, aki határainkban lakik, mint az ökör a füvet,
amelyet tövig lerág.«

Ő volt abban az időben a király Moábban. 5 Követeket küldött tehát a jövendőmondó
Bálámhoz, Beor fiához, aki Ammon fiainak földjén, a folyóvíz mellett lakott, hogy hívják
el, s mondják neki: »Íme, egy nép kijött Egyiptomból, ellepte ennek a földnek a színét, s
letelepedett velem szemben. 6 Gyere tehát, átkozd meg ezt a népet, mert erősebb nálam,
akkor talán megverhetem valahogy és kiűzhetem földemről: tudom ugyanis, hogy áldott,
akit te megáldasz, s átkozott, akire te átkot szórsz.«

7 Elmentek tehát Moáb vénei és Mádián vénei, kezükben a jövendölés díjával. Amikor
aztán eljutottak Bálámhoz, s elmondták neki Bálák minden szavát, 8 az így felelt:

»Maradjatok itt ez éjjel, s én majd azt felelem, amit az Úr mond nekem.« Ott maradtak tehát
Bálámnál. Eljött ekkor Isten, s azt mondta neki: 9 »Mit keresnek ezek az emberek nálad?«
10 Ő azt felelte: »Bálák, Szefor fia, a moabiták királya küldte őket hozzám, 11 ezzel az
üzenettel: `Íme, az a nép, amely kijött Egyiptomból, ellepte e föld színét: gyere, s átkozd
meg, akkor talán valahogy megküzdhetek vele, s elűzhetem.'« 12 Azt mondta erre Isten
Bálámnak: »Ne menj el velük, s ne átkozd meg azt a népet, mert áldott az.« 13 Felkelt tehát
reggel és azt mondta a fejedelmeknek: »Menjetek földetekre, mert az Úr megtiltotta nekem,
hogy veletek menjek.« 14 Visszatértek tehát a fejedelmek, s elmondták Báláknak: »Nem
akart Bálám eljönni mivelünk.«

15 Erre ő ismét elküldött, sokkal több s előkelőbb fejedelmet, mint először küldött.
16 Amikor ezek eljutottak Bálámhoz, azt mondták: »Ezt üzeni Bálák, Szefor fia: `Ne
vonakodjál eljönni hozzám. 17 Kész vagyok megtisztelni téged, s bármit akarsz, megadom
neked: csak gyere, s átkozd meg ezt a népet.'« 18 Azt felelte Bálám: »Ha tele adja nekem
Bálák a házát ezüsttel s arannyal, akkor sem változtathatom meg az Úrnak, az én
Istenemnek szavát, sem arra, hogy többet, sem arra, hogy kevesebbet mondjak. 19 Kérlek,
maradjatok ti is itt ezen az éjszakán, hadd tudjam meg, mit felel ismét az Úr nekem.« 20 Erre
eljött Isten éjszaka Bálámhoz, s azt mondta neki: »Ha azért jöttek ezek az emberek, hogy
elhívjanak, akkor kelj fel és menj el velük – de csak azt tedd, amit majd parancsolok neked.«
21 Bálám reggel felkelt, megnyergelte szamarát és elindult velük.

22 Ám Isten megharagudott, s azért az Úr angyala odaállt az útra, Bálám elé; ő a
szamarán ült, s két szolga volt vele. 23 Amikor a szamár meglátta, hogy ott áll az Úr angyala
kivont karddal az úton, letért az útról és a mezőn haladt. Bálám erre megverte, hogy
visszaterelje az útra. Ekkor 24 az angyal két szőlőkerítés között egy szűk ösvényre állt.
25 Amikor a szamár meglátta, a falhoz szorult, s odaszorította utasa lábát. Erre ő ismét
megverte. 26 Ekkor azonban az angyal egy olyan szűk helyre ment, ahol sem jobbra, sem
balra nem lehetett kitérni, s eléje állt. 27 Amikor a szamár meglátta az ott álló angyalt,
lefeküdt Bálám alatt. Erre az megharagudott és még jobban csapdosta oldalát botjával.

28 Ekkor megnyitotta az Úr a szamár száját, s az így szólt: »Mit vétettem neked? Miért
versz meg engem most már harmadszor?« 29 Azt felelte Bálám: »Mert megérdemelted, s
játékot űztél velem. Bárcsak lenne kardom, hogy megölhetnélek!« 30 Azt mondta a szamár:
»Nem én vagyok-e állatod, amelyre mindig ülni szoktál mind e mai napig? Mondd, tettem-e
valaha ilyesmit veled?« Bálám azt felelte: »Sohasem.«

31 Ugyanekkor megnyitotta az Úr Bálám szemét, úgyhogy meglátta az angyalt, amint
ott állt kivont karddal az úton; erre leborult előtte arccal a földre. 32 Azt mondta neki az
angyal: »Miért vered meg már harmadszor szamaradat? Én jöttem, hogy feltartóztassalak,
mert utad gonosz, s ellenem van, 33 s ha szamarad le nem tért volna az útról, hogy kitérjen,
amikor feltartóztattam, téged öltelek volna meg, ő pedig élne.« 34 Azt mondta Bálám:
»Vétkeztem, mert nem tudtam, hogy te tartóztatsz fel; most azonban, ha nem tetszik neked,
hogy elmenjek, visszatérek.« 35 Azt mondta az angyal: »Menj csak el velük, de vigyázz,
hogy mást ne mondj, mint amit majd parancsolok neked.« Elment tehát Bálák fejedelmeivel.

36 Amikor Bálák meghallotta, hogy jön Bálám, kiment elé a moabiták városába, amely
az árnoni határszélen van. 37 Azt mondta Bálámnak: »Elküldtem követeimet, hogy
elhivassalak; miért nem jöttél el mindjárt hozzám? Talán azért, mert nem tudnám megadni
jöveteled jutalmát?« 38 Az így felelt neki: »Íme, itt vagyok. De szólhatok-e majd egyebet,
mint amit Isten ad a számba?« 39 Majd elmentek együtt, s eljutottak abba a városba, amely
országának határszélén volt. 40 Ott Bálák marhákat és juhokat vágatott, s ajándékot küldött
belőlük Bálámnak, és azoknak a fejedelmeknek, akik vele voltak.

41 Amikor aztán megvirradt, felvezette Baál magaslataira, s ő meglátta a néptömeg
szélét.

23 1 Azt mondta ekkor Bálám Báláknak: »Építs itt nekem hét oltárt, s készíts ide
ugyanannyi fiatal bikát s ugyanannyi kost.« 2 Miután ő megtette ezt Bálám szavai szerint,
bemutattak közösen mindegyik oltáron egy bikát meg egy kost. 3 Majd azt mondta Bálám
Báláknak: »Állj egy kissé egészen elégő áldozatod mellett, míg elmegyek, hátha találkozom
az Úrral: akármit parancsol, majd elmondom neked.« Amikor fölment egy kopár dombra,
4 találkozott Istennel. Ekkor Bálám így szólt hozzá: »A hét oltárt felállítottam, bikát és kost
rajtuk bemutattam.« 5 Erre az Úr ezt a szót adta Bálám szájába: »Térj vissza Bálákhoz, és
ezt és ezt mondd.« 6 Amikor visszatért, ott találta egészen elégő áldozatánál állva Bálákot és
a moabiták valamennyi fejedelmét. 7 Erre elkezdte példázatát és azt mondta:

»Arámból hozatott el engem Bálák,
Moáb királya, napkelet hegyeiről:
`Gyere, üzente, s átkozd meg Jákobot,
Siess, s átkozd el Izraelt.'
8 Hogy átkozzam meg, akit nem átkozott meg Isten?
Miképp átkozzam el, akit nem átkoz el az Úr!
9 A szirtek tetejéről látom,
A halmokról szemlélem:
Külön fog lakni e nép
S a nemzetek közé nem számítja magát.
10 Ki számlálhatná meg Jákob porát
S tudná Izrael ivadékának számát?
Bár halnék meg én az igazak halálával
S olyan lenne végem, mint amilyen az övék!«

11 Azt mondta erre Bálák Bálámnak: »Mit művelsz? Azért hívtalak, hogy átkozd meg
ellenségeimet, s te épp a fordítottját teszed, és megáldod őket!« 12 Az így felelt neki:
»Szólhatok-e egyebet, mint amit az Úr parancsolt?« 13 Azt mondta erre Bálák: »Gyere
velem valami más helyre, ahonnan Izraelnek egy részét látod, de az egészet nem láthatod, s
átkozd meg onnét.« 14 Miután fel is vitte egy magas helyre, a Fászga tetejére, Bálám hét
oltárt épített, mindegyiken bemutatott egy bikát meg egy kost, 15 és azt mondta Báláknak:
»Állj itt egészen elégő áldozatod mellett, míg én találkozom az Úrral.«

16 Ekkor megjelent az Úr és szót adott a szájába, és azt mondta: »Térj vissza
Bálákhoz, s ezt és ezt mondd neki.« 17 Amikor visszatért, ott találta egészen elégő
áldozatánál állva őt és vele a moabiták fejedelmeit. Azt mondta neki Bálák: »Mit mondott az
Úr?« 18 Erre ő elkezdte példázatát, s azt mondta:

»Állj meg, Bálák, s hallgasd,
halljad Szefor fia!
19 Isten nem ember, hogy hazudjon,
s nem ember fia, hogy változzon.
Mond-e hát valamit anélkül, hogy megtenné?
Szól-e valamit anélkül, hogy teljesítené?
20 Áldani küldtek,
s az áldást meg nem tagadhatom.
21 Nincsen bálvány Jákobban,
nem látható bálványkép Izraelben.
Az Úr, az ő Istene vanővele,
s a Király győzelmi harsonája zeng benne.
22 Isten hozta ki őt Egyiptomból,
olyan az ereje, mint az orrszarvúé.

23 Nincs jósolás Jákobban,
s nincs varázslás Izraelben:
idejében megmondják Jákobnak,
és Izraelnek, mit fog művelni Isten.
24 Íme, felkel e nép, mint a nőstény oroszlán,
s felemelkedik, mint a hím oroszlán:
le nem fekszik, míg zsákmányt nem eszik
s a megöltek vérét nem issza.«

25 Azt mondta erre Bálák Bálámnak: »Ne átkozd, és ne is áldd meg őt!« 26 Ő azonban azt mondta: »Nemde megmondtam neked, hogy amit az Úr parancsol, azt fogom tenni.« 27 Azt mondta erre neki Bálák: »Gyere, hadd vezesselek valami más helyre, hátha úgy tetszik majd Istennek, hogy onnan megátkozd őket.« 28 Ezután elvitte a Fogor hegy tetejére, amely a sivatagra néz, 29 és azt mondta neki Bálám: »Építs nekem itt hét oltárt, aztán készíts ide ugyanannyi bikát, és ugyanannyi számú kost!« 30 Úgy tett Bálák, ahogy Bálám mondta, s bemutatott mindegyik oltáron egy bikát meg egy kost.

24 1 Mivel pedig Bálám látta, hogy úgy tetszik az Úrnak, hogy áldja meg Izraelt, el sem ment, mint ahogy azelőtt elment, hogy a jövendőt megkérdezze, hanem arcát a puszta felé fordította 2 és felemelte szemét, mire meglátta Izraelt, amint sátraiban törzsei szerint táborozott. Ekkor leszállt rá Isten lelke, 3 ő pedig elkezdte példázatát, s azt mondta:

»Szól Bálám, Beor fia,
szól a bezárt szemű ember,
4 szól, aki Isten beszédeit hallja,
aki a Mindenható látomását látja,
aki leborul és akkor megnyílik a szeme:
5 Mily szépek sátraid, Jákob,
hajlékaid, ó Izrael!
6 Mint az erdős völgyek,
mint a folyóvíz menti jól öntözött kertek,
mint a sátrak, melyeket az Úr állított fel,
mint a vizek mentén a cédrusok.
7 Ömlik a víz vedreiből,
s vetése bőséges vizek közé kerül.
Elveti az Úr Ágág miatt királyát,
s elveszi a királyságát.
8 Isten hozta ki őt Egyiptomból,
olyan az ereje, mint az orrszarvúé.
Megemészti ellenségeit, a nemzeteket,
csontjaikat összezúzza
és nyilakkal átlyuggatja.
9 Ha lefekszik, alszik, mint a hím oroszlán,
sőt mint a nőstény oroszlán,
melyet senki sem mer fölkelteni.
Aki áld téged, legyen áldott,
aki átkoz, legyen átkozott.«

10 Megharagudott ekkor Bálák Bálámra és összecsapta kezét és azt mondta: »Azért hívtalak, hogy átkozd meg ellenségeimet, s te éppen fordítva, immár háromszor megáldottad. 11 Térj vissza lakóhelyedre. Eltökéltem ugyan, hogy felette megtisztellek téged, de az Úr megfosztott téged a tervezett megtiszteltetéstől.« 12 Azt felelte Bálám

Báláknak: »Nemde követeidnek, kiket hozzám küldtél, megmondtam: 13 Ha tele adja nekem
Bálák a házát arannyal s ezüsttel, akkor sem szeghetem meg az Úrnak, az én Istenemnek
parancsát, hogy csak valami jót vagy rosszat is a magam szívéből mondjak, hanem amit
majd az Úr mond, azt mondom. 14 Ám mielőtt elmegyek népemhez, hadd adjak tanácsot, mit
tegyen néped ezzel a néppel az utolsó időkben.« 15 Erre elkezdte példázatát és ismét szólt:

»Szól Bálám, Beor fia,
szól a bezárt szemű ember,
16 szól, aki Isten beszédeit hallja,
aki a Fölséges tudományát tudja,
s a Mindenható látomásait látja
leborulva, s megnyílt szemmel:
17 Látom őt, de nincs még itt,
nézem őt, de nincs még közel.
Csillag támad Jákobból
és királyi pálca kél fel Izraelből
s megveri Moáb fejedelmeit,
mind elpusztítja Szetnek gyermekeit.
18 Az ő birtoka lesz Edom,
Szeír öröksége: ellenségeire száll,
de Izrael hatalmat gyakorol.
19 Jákob sarja uralkodni fog
s elpusztítja a Város maradékait.«

20 Amikor pedig meglátta az amalekitákat, elkezdte példázatát, s azt mondta:

»Amalek első a nemzetek közül,
de az utolsó szálig elpusztul.«

21 Látta a kenitákat is, s elkezdte példázatát és azt mondta:

»Bár erős a lakóhelyed,
de ha szirtre helyezed is fészked,
22 s választottja leszel is Kain nemzetségének.
Meddig maradhatsz meg?
Asszúr ugyanis fogságba visz téged.«

23 Majd elkezdte példázatát és ismét szólt:

»Jaj, ki akar élni, amikor ezt megteszi Isten?
24 Hadihajókon jönnek a ciprusiak,
az asszírok fölé kerekednek,
elpusztítják a hébereket
s végül maguk is elvesznek.«

25 Felkelt erre Bálám és visszatért lakóhelyére, s Bálák is hazament azon az úton,
amelyen jött.

25 **Fineesz pap bosszúja** 1 Abban az időben pedig, amikor Izrael Szittimben
tartózkodott, paráználkodni kezdett a nép Moáb lányaival. 2 Ezek ugyanis meghívták őket
vágóáldozataikhoz, ők ettek, imádták az ő isteneiket, 3 és így Beelfegorhoz szegődött Izrael.
Megharagudott erre az Úr, 4 s azt mondta Mózesnek: »Vedd a nép valamennyi főemberét, s
akasztasd őket bitófákra, szembe a nappal, hogy elforduljon haragom Izraeltől.« 5 Azt
mondta erre Mózes Izrael bíráinak: »Ölje meg mindenki azokat az alattvalóit, akik
Beelfegorhoz szegődtek.«

6 Ekkor, íme, Izrael fiainak egyike bement testvérei előtt egy mádiánita parázna

személyhez, Mózesnek, s Izrael fiai egész sokaságának láttára, akik ott sírtak a sátor ajtaja előtt. 7 Amikor ezt Fineesz, Eleazárnak, Áron pap fiának a fia meglátta, felkelt a sokaságból, dárdát ragadott, 8 bement az izraelita férfi után a paráznaság helyére, és átdöfte egyszerre mindkettőt, a férfit is, meg a nőt is az ágyékukon. Erre megszűnt a csapás Izrael fiai között; 9 huszonnégyezer ember lelte akkor halálát.

10 Azt mondta erre az Úr Mózesnek: 11 »Fineesz, Eleazárnak, Áron pap fiának a fia elfordította haragomat Izrael fiaitól, mert kitöltötte rajtuk bosszúmat, hogy ne én magam töröljem el Izrael fiait bosszúmban. 12 Mondd azért neki: Íme, szövetségem békéjét adom neki, 13 s övé és ivadékáé lesz a papság örökre szóló szövetség alapján, mivel bosszút állt Istenéért és jóvá tette Izrael fiainak vétkét.«

14 A mádiánita nővel megölt izraelita férfinak a neve Zimri volt; Szálunak volt a fia, fejedelme az egyik nagycsaládnak, Simeon törzsében. 15 A vele megölt mádiánita nőt pedig Kozbinak hívták; Szúrnak, a mádiániták egyik előkelő fejedelmének volt a lánya.

16 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 17 »Váljatok a mádiániták ellenségeivé és verjétek meg őket, 18 mert ők is ellenségesen jártak el veletek és tőrbe csaltak titeket a Fogor bálvány által meg Kozbi, Mádián fejedelmének a lánya, az ő nővérük által, akit Fineesz megölt a Fogorral való szentségtörés miatti csapás napján.«

26 **A második népszámlálás** 1 A csapás megtörténte után azt mondta az Úr Mózesnek meg Eleazárnak, Áron fiának, a papnak: 2 »Írjátok össze Izrael fiainak egész közösségét, a húszesztendősöktől kezdve felfelé, házuk és nagycsaládjuk szerint mindazokat, akik hadba vonulhatnak.« 3 Meg is mondták ezt Mózes és Eleazár, a pap Moáb mezőségén, a Jordán mellett, Jerikóval átellenben, azoknak, akik 4 húszesztendősök, s annál idősebbek voltak, amint az Úr parancsolta.

Jegyzékük a következő:

5 Rúben, Izrael elsőszülötte; ennek fiai: Hénok, akitől a hénokiták nemzetsége, meg Fállu, akitől a fálluiták nemzetsége, 6 meg Ezron, akitől az ezroniták nemzetsége, meg Kármi, akitől a kármiták nemzetsége származott. 7 Ezek voltak Rúben törzsének nemzetségei; számuk negyvenháromezer-hétszázharminc volt. 8 Fállu fia Eliáb volt; 9 ennek fiai Námuel Dátán és Abiron voltak. Ezek, Dátán és Abiron, voltak a nép azon fejedelmei, akik felkeltek Mózes és Áron ellen Kóré lázadásában, fellázadva az Úr ellen, 10 mire a föld megnyitotta száját és elnyelte Kórét és sokan meghaltak, mert a tűz megemésztette a kétszázötven férfit, de az a nagy csoda történt, 11 hogy Kóré pusztulásával nem vesztek el fiai.

12 Simeon fiai, nemzetségeik szerint: Námuel, akitől a námueliták nemzetsége, Jámin, kitől a jáminiták nemzetsége, Jákin, akitől a jákiniták nemzetsége, 13 Szerah, akitől a szerahiták nemzetsége, Saul, akitől a sauliták nemzetsége származott. 14 Ezek voltak Simeon törzsének nemzetségei; számuk összesen huszonkétezer-kétszáz volt.

15 Gád fiai, nemzetségeik szerint: Szefon, akitől a szefoniták nemzetsége, Ággi, akitől az ággiták nemzetsége, Súni, akitől a súniták nemzetsége, 16 Ozni, akitől az ozniták nemzetsége, Her, akitől a heriták nemzetsége, 17 Árod, akitől az ároditák nemzetsége, Ariel, akitől az arieliták nemzetsége származott. 18 Ezek voltak Gád nemzetségei; számuk összesen negyvenezer-ötszáz volt.

19 Júda fiai: Her és Onán; ezek mindketten meghaltak Kánaán földjén. 20 Így Júda fiai, nemzetségeik szerint, a következők voltak: Sela, akitől a selaiták nemzetsége, Fáresz, akitől a fáresziták nemzetsége, Szerah, akitől a szerahiták nemzetsége származott. 21 Fáresz fiai pedig: Ezron, akitől az ezroniták nemzetsége, s Hámul, akitől a hamuliták nemzetsége származott. 22 Ezek voltak Júda nemzetségei; számuk összesen hetvenhatezer-ötszáz volt.

23 Isszakár fiai, nemzetségeik szerint: Tóla, akitől a tólaiták nemzetsége, Fúa, akitől a
fúaiták nemzetsége, 24 Jasúb, akitől a jasubiták nemzetsége, Semrán, akitől a semraniták
nemzetsége származott. 25 Ezek voltak Isszakár nemzetségei; számuk hatvannégyezer-
háromszáz volt.

26 Zebulon fiai, nemzetségeik szerint: Száred, akitől a szárediták nemzetsége, Élon,
akitől az éloniták nemzetsége, Jálel, akitől a jáleliták nemzetsége származott. 27 Ezek voltak
Zebulon nemzetségei; számuk hatvanezer-ötszáz volt.

28 József fiai, nemzetségeik szerint: Manassze és Efraim. 29 Manasszétól származott
Mákir, ettől a mákiriták nemzetsége. Mákir nemzette Gileádot, ettől származott a gileádiak
nemzetsége; 30 Gileád fiai voltak: Jézer, akitől a jézeriták nemzetsége, Helek, akitől a
helekiták nemzetsége, 31 Aszriél, akitől az aszrieliták nemzetsége, Sekem, akitől a sekemiták
nemzetsége, 32 Semida, akitől a semidaiták nemzetsége, Hefer, akitől a heferiták nemzetsége
származott. 33 Hefer volt az atyja Celofhádnak is; ennek fiai nem voltak, csak lányai, név
szerint: Maála, Noa, Hegla, Melka és Tirca. 34 Ezek voltak Manassze nemzetségei; számuk:
ötvenkétezer-hétszáz.

35 Efraim fiai, nemzetségük szerint a következők voltak: Sutála, akitől a sutálaiták
nemzetsége, Beker, akitől a bekeriták nemzetsége, Tehen, akitől a teheniták nemzetsége
származott. 36 Sutála fia volt továbbá Herán, akitől a herániták nemzetsége származott.
37 Ezek voltak Efraim fiainak nemzetségei; számuk harminckétezer-ötszáz volt. Ezek voltak
József fiai, nemzetségeik szerint.

38 Benjamin fiai, nemzetségeik szerint: Bela, akitől a belaiták nemzetsége, Ásbel,
akitől az ásbeliták nemzetsége, Ahirám, akitől az ahirámiták nemzetsége, 39 Sufám, akitől a
sufámiták nemzetsége, Hufám, akitől a hufámiták nemzetsége származott. 40 Bela fiai:
Hered és Noemán voltak; Heredtől a herediták nemzetsége, Noemántól a noemániták
nemzetsége származott. 41 Ezek voltak Benjamin fiai, nemzetségeik szerint; számuk
negyvenötezer-hatszáz volt.

42 Dán fiai, nemzetségeik szerint: Suhám, akitől a suhámiták nemzetsége származott;
ezek voltak Dán családjai, nemzetségeik szerint, 43 mindnyájan suhámiták voltak, számuk
hatvannégyezer-négyszáz volt.

44 Áser fiai, nemzetségeik szerint: Jimna, akitől a jimnaiták nemzetsége, Jessúj, akitől
a jessuiták nemzetsége, Brie, akitől a brieiták nemzetsége származott. 45 Brie fiai voltak:
Héber, akitől a héberek nemzetsége és Melkiel, akitől a melkieliták nemzetsége származott.
46 Áser lányának neve pedig Sára volt. 47 Ezek voltak Áser fiainak nemzetségei; számuk
ötvenháromezer-négyszáz.

48 Naftali fiai, nemzetségeik szerint: Jesziel, ettől a jeszieliták nemzetsége, Gúni,
akitől a gúniták nemzetsége, 49 Jeszer, ettől a jeszeriták nemzetsége, Sellem, akitől a
sellemiták nemzetsége származott; 50 ezek voltak Naftali fiainak családjai, nemzetségeik
szerint, számuk negyvenötezer-négyszáz.

51 Izrael megszámlált fiainak száma összesen a következő volt: hatszázegyezer-
hétszázharminc.

52 Így szólt ekkor az Úr Mózeshez: 53 »Ezek között kell majd elosztani az országot
birtokul, a nevek számához képest. 54 A nagyobb nemzetségnek nagyobb részt adj, a
kisebbnek kisebbet, mindegyiknek a mostani számlálás eredményéhez képest kell adni
birtokot, 55 úgy azonban, hogy a sors ossza el a törzsek és a nemzetségek között a földet:
56 amit a sors megszab, azt kapják azok is, akik sokan vannak, azok is, akik kevesen.«

57 Lévi fiainak jegyzéke, nemzetségeik szerint, a következő volt: Gerson, akitől a
gersoniták nemzetsége, Kaát, akitől a kaátiták nemzetsége, Merári, akitől a meráriták
nemzetsége származott. 58 Lévi nemzetségei a következők voltak: Libni nemzetsége,

Hebroni nemzetsége, Moholi nemzetsége, Músi nemzetsége, Kóré nemzetsége. – Kaát pedig
nemzette Amrámot; 59 ennek felesége Jókebed, Lévi lánya volt, aki Egyiptomban született
Lévinek; ő szülte Amrámnak, a férjének Mózest és Áront, a fiúkat és Mirjámot, a nővérüket.
60 Árontól származott: Nádáb, Ábiu, Eleazár és Itamár; 61 ezek közül Nádáb és Ábiu
meghalt, amikor idegen tüzet vitt az Úr elé.

62 Az egyhónapos és annál idősebb férfiak, akiket megszámláltak összesen
huszonháromezren voltak; de ezeket nem számlálták Izrael fiai közé, s nekik nem is adtak
birtokot a többiek között.

63 Ez a jegyzéke Izrael azon fiainak, akiket Mózes és Eleazár, a pap, Moáb
mezőségén, a Jordán mellett, Jerikóval átellenben írt össze. 64 Ezek között egy sem volt
azokból, akiket Mózes és Áron azelőtt a Sínai pusztájában számlált össze, 65 mert az Úr
előre megmondta, hogy azok mindnyájan meghalnak a pusztában, s nem is maradt életben
közülük senki sem, csak Káleb, Jefóne fia és Józsue, Nún fia.

27 **Az öröklés rendje** 1 Eljöttek ekkor Celofhád lányai – Celofhád Hefernek volt a fia,
az meg Gileádnak a fia, az meg Mákirnak a fia, az meg Manasszénak a fia, az meg
Józsefnek volt a fia – név szerint Maála, Noa, Hegla, Melka és Tirca 2 és megálltak Mózes,
Eleazár pap és a nép valamennyi fejedelme előtt a szövetség sátrának ajtajánál és azt
mondták: 3 »Atyánk meghalt a pusztában, de nem volt részes abban a lázadásban, amely
Kóré alatt az Úr ellen támadt, hanem a maga bűnéért halt meg; fiú utóda nem volt neki.
4 Miért tűnjék el neve az ő nemzetségéből, azért, hogy fia nem volt? Adjatok majd nekünk
birtokot atyánk rokonai között!«

5 Mózes erre elvitte ügyüket az Úr ítélete elé, 6 s az Úr ezt mondta neki: 7 »Igazságos
dolgot kívánnak Celofhád lányai: adj majd nekik birtokot atyjuk rokonai között, s lépjenek
örökébe. 8 Izrael fiainak pedig mondd meg a következőket: Ha valaki fiúgyermek nélkül hal
meg, lányára szálljon öröksége; 9 ha lánya sincs, a fivérei legyenek az örökösei, 10 ha fivérei
sincsenek, atyja fivéreinek adjátok az örökséget; 11 ha pedig atyjának sincsenek fivérei,
akkor az örökséget azoknak kell adni, akik legközelebb állnak hozzá. Örök törvény által
szentesített dolog legyen ez Izrael fiai között, amint az Úr parancsolta Mózesnek.«

Józsue megbízása 12 Majd azt mondta az Úr Mózesnek: »Eredj fel erre az Abárim
hegyre, s tekintsd meg onnan azt a földet, amelyet majd Izrael fiainak adok. 13 Ha aztán
megnézted, te is megtérsz népedhez, mint ahogy megtért bátyád, Áron, 14 mivel
megbántottatok engem a Szín-pusztában, a sokaság pörölésekor, s nem akartatok szentnek
bizonyítani előtte a vízfakasztás alkalmával.« – Ez a Pörölés-vize, Kádesben, a Szín-
pusztában.

15 Mózes azt felelte az Úrnak: 16 »Rendeljen tehát az Úr, minden test lelkének Istene,
valakit e fölé a nép fölé, 17 hogy kimenjen és bemenjen előttük, kivezesse vagy bevezesse
őket, hogy ne legyen az Úr népe olyan, mint a pásztor nélküli juhnyáj.« 18 Azt mondta erre
neki az Úr: »Vedd Józsuét, Nún fiát, azt a férfit, akiben lélek van és tedd rá kezedet –
19 eközben ő Eleazár pap és az egész közösség előtt álljon –, 20 s adj neki megbízást
mindenki láttára, meg egy részt a te méltóságodból, hogy hallgasson rá Izrael fiainak egész
gyülekezete. 21 Ha aztán valamit tenni kell, kérjen számára Eleazár pap tanácsot az Úrtól:
annak válasza szerint menjen ki vagy menjen be ő és vele Izrael valamennyi fia meg az
egész közösség.«

22 Úgy tett Mózes, ahogy az Úr parancsolta: vette Józsuét, odaállította Eleazár pap és
a nép egész sokasága elé, 23 rátette a fejére a kezét, és megismételte mindazt, amit az Úr
parancsolt.

28 **Áldozatok és ünnepek** 1 Azt mondta továbbá az Úr Mózesnek: 2 »Parancsolj Izrael
fiainak és mondd nekik: Áldozati ajándékaimat, kenyeremet, kellemes illatú tűzáldozatomat
mutassátok be a maguk idejében.

3 A következő tűzáldozatokat kell bemutatnotok: Naponkint két egyesztendős hibátlan
bárányt, állandó, egészen elégő áldozatul – 4 az egyiket reggel mutassátok be, a másikat
estefelé –, 5 meg egy-egy tized éfa lisztlángot, meghintve egy-egy negyed hín színtiszta
olajjal. 6 Ez legyen az állandó, egészen elégő áldozat: ezt áldoztátok a Sínai hegyén
tűzáldozati kellemes illatul az Úrnak. 7 Italáldozatul pedig mutassatok be bárányonként egy
negyed hín bort az Úr szent helyén. 8 A másik bárányt ugyanígy estefelé mutassátok be:
teljesen a reggeli ételáldozat s az ahhoz tartozó italáldozat rendtartása szerint, kellemes
illatú tűzáldozatul az Úrnak.

9 Szombat napján pedig mutassatok be két egyesztendős hibátlan bárányt,
ételáldozatul pedig kéttizednyi, olajjal meghintett lisztlángot, továbbá megfelelő
italáldozatot. 10 Ezt kell bemutatni szombatonként, annak rendje s módja szerint, az állandó,
egészen elégő áldozaton felül.

11 A hónapok első napján pedig mutassatok be az Úrnak két fiatal bikát a csordából,
egy kost, hét egyesztendős hibátlan bárányt egészen elégő áldozatul, 12 továbbá bikánként
háromtized, olajjal meghintett lisztlángot ételáldozatul, kosonként kéttized, olajjal
meghintett lisztlángot ételáldozatul, 13 s bárányonként egytized, olajjal meghintett
lisztlángot ételáldozatul; kellemes illatú, egészen elégő áldozat, tűzáldozat ez az Úrnak.
14 Italáldozatul pedig áldozatonként a következő mennyiségű bort kell bemutatni: bikánként
egy fél-, kosonként egy harmad-, bárányonként egy negyed hínnyit. – Ez legyen az egészen
elégő áldozat minden hónapban, amint azok az esztendő folyamán egymást követik. 15 Egy
kecskebakot pedig bűnért való áldozatul kell bemutatni az Úrnak, az állandó, egészen elégő
áldozaton s a hozzátartozó italáldozaton felül.

16 Az első hónapban, a hó tizennegyedik napján az Úr pászkája legyen, 17 tizenötödik
napján pedig ünnep. Hét napon át kovásztalant kell enni. 18 Ezek közül az első nap szent
összejövetel legyen: semmiféle szolgai munkát ne végezzetek rajta. 19 Tűzáldozatul, egészen
elégő áldozatul pedig mutassatok be az Úrnak két fiatal bikát a csordából, egy kost, hét
egyesztendős hibátlan bárányt, 20 s mindegyikhez ételáldozatot olajjal meghintett
lisztlángból, háromtizedet mindegyik bikához, kéttizedet a koshoz, 21 s egytizedet
mindegyik bárányhoz, vagyis a hét bárányhoz, 22 továbbá egy kecskebakot bűnért való
áldozatul, hogy engesztelést lehessen végezni értetek – 23 a reggeli egészen elégő áldozaton
felül, amelyet mindenkor be kell mutatnotok. 24 Így járjatok el a hét nap minden egyes
napján, hogy a tűz táplálása által kellemes illat szálljon fel az Úr felé az egészen elégő
áldozatból, s mindegyiknek italáldozatából. 25 A hetedik nap ismét szent összejövetel legyen
számotokra: semmiféle szolgai munkát ne végezzetek rajta.

26 A zsengék napja, amikor a hetek elteltével az új gabonát bemutatjátok az Úrnak,
szintén szent összejövetel legyen: semmiféle szolgai munkát ne végezzetek rajta. 27 Egészen
elégő áldozatul, kellemes illatul pedig mutassatok be az Úrnak két fiatal bikát a csordából,
egy kost és hét egyesztendős hibátlan bárányt, 28 a hozzájuk tartozó ételáldozatul pedig
olajjal meghintett lisztlángot, háromtizedet minden bikához, kettőt minden koshoz, 29 s
egytizedet minden bárányhoz, mind a hét bárányhoz, továbbá egy kecskebakot, 30 amelyet
engesztelésül kell levágni – az állandó egészen elégő áldozaton és az ahhoz tartozó
ételáldozaton felül. 31 Csupa hibátlant mutassatok be, italáldozatukkal együtt.

29 1 A hetedik hónap első napja szintén szent összejövetel legyen nektek: semmiféle

szolgai munkát ne végezzetek rajta, mert az a harsonazengés napja. 2 Egészen elégő
áldozatul, kellemes illatul pedig mutassatok be az Úrnak egy fiatal bikát a csordából, egy
kost és hét egyesztendős hibátlan bárányt, 3 a hozzájuk tartozó ételáldozatul pedig olajjal
meghintett lisztlángot, háromtizedet minden bikához, kéttizedet minden koshoz, 4 egytizedet
minden bárányhoz, mind a hét bárányhoz, 5 továbbá egy kecskebakot bűnért való áldozatul,
amelyet engesztelésül kell levágni a népért. 6 A hónapok első napjának egészen elégő
áldozatán és az ahhoz tartozó ételáldozaton, valamint az állandó egészen elégő áldozaton és
a szokásos étel- s italáldozatokon kívül, ugyanazokkal a szertartásokkal mutassátok be
ezeket kellemes illatul, tűzáldozatul az Úrnak.

7 E hetedik hó tizedik napja is szent összejövetel legyen nektek: tagadjátok meg
magatokat és semmiféle szolgai munkát ne végezzetek rajta. 8 Egészen elégő áldozatul,
kellemes illatul pedig mutassatok be az Úrnak egy fiatal bikát a csordából, egy kost, hét
egyesztendős hibátlan bárányt, 9 a hozzájuk tartozó ételáldozatul pedig olajjal meghintett
lisztlángot, háromtizedet minden bikához, kéttizedet minden koshoz, 10 s egytizedet minden
bárányhoz, mind a hét bárányhoz, 11 továbbá egy kecskebakot bűnért való áldozatul, azon
kívül, amit az engesztelés végett szoktak bűnért való áldozatul bemutatni, valamint az
állandó egészen elégő áldozaton meg az ezekhez tartozó étel- és italáldozatokon kívül.

12 A hetedik hó tizenötödik napja is szent összejövetel legyen nektek: semmiféle
szolgai munkát ne végezzetek rajta, hanem kezdjetek hétnapos ünnepet az Úrnak. 13 Egészen
elégő áldozatul, kellemes illatul pedig mutassatok be az Úrnak tizenhárom fiatal bikát a
csordából, két kost és tizennégy egyesztendős hibátlan bárányt, 14 a hozzájuk tartozó
ételáldozatul pedig olajjal meghintett lisztlángot, háromtizedet minden bikához, mind a
tizenhárom bikához, kéttizedet minden koshoz, vagyis mind a két koshoz, 15 s egytizedet
minden bárányhoz, mind a tizennégy bárányhoz, 16 továbbá egy kecskebakot bűnért való
áldozatul – az állandó egészen elégő áldozaton, s az ahhoz tartozó étel- s italáldozaton kívül.
17 A második napon áldozzatok tizenkét fiatal bikát a csordából, két kost, tizennégy hibátlan
egyesztendős bárányt, 18 s mutassátok be mindegyikkel a hozzátartozó étel- s italáldozatot
bikánként, kosonként s bárányonként annak rendje s módja szerint; 19 meg egy kecskebakot
bűnért való áldozatul, az állandó egészen elégő áldozaton s az ahhoz tartozó étel- s
italáldozaton kívül. 20 A harmadik napon áldozzatok tizenegy fiatal bikát, két kost,
tizennégy hibátlan egyesztendős bárányt, 21 s mutassátok be mindegyikkel a hozzátartozó
étel- s italáldozatot, bikánként, kosonként s bárányonként annak rendje s módja szerint,
22 továbbá egy kecskebakot bűnért való áldozatul – az állandó egészen elégő áldozaton s az
ahhoz tartozó étel- s italáldozaton kívül. 23 A negyedik nap áldozzatok tíz fiatal bikát, két
kost s tizennégy egyesztendős, hibátlan bárányt, 24 s mutassátok be mindegyikkel a
hozzátartozó étel- s italáldozatot, bikánként, kosonként, bárányonként annak rendje s módja
szerint; 25 továbbá egy kecskebakot bűnért való áldozatul az állandó egészen elégő
áldozaton s az ahhoz tartozó étel- s italáldozaton kívül. 26 Az ötödik napon áldozzatok kilenc
fiatal bikát, két kost s tizennégy egyesztendős hibátlan bárányt, 27 s mutassátok be
mindegyikkel a hozzátartozó étel- s italáldozatot bikánként, kosonként s bárányonként
annak rendje s módja szerint, 28 továbbá egy kecskebakot bűnért való áldozatul az állandó,
egészen elégő áldozaton s az ahhoz tartozó étel- s italáldozaton kívül. 29 A hatodik napon
áldozzatok nyolc fiatal bikát, két kost s tizennégy egyesztendős hibátlan bárányt, 30 s
mutassátok be mindegyikkel a hozzátartozó étel- s italáldozatot bikánként, kosonként,
bárányonként annak rendje s módja szerint; 31 továbbá egy kecskebakot bűnért való
áldozatul az állandó egészen elégő áldozaton s az ahhoz tartozó étel- s italáldozaton kívül.
32 A hetedik napon áldozzatok hét fiatal bikát, két kost s tizennégy egyesztendős hibátlan
bárányt, 33 s mutassátok be mindegyikkel a hozzátartozó étel- s italáldozatot bikánként,
kosonként s bárányonként annak rendje s módja szerint, 34 továbbá egy kecskebakot bűnért

való áldozatul az állandó egészen elégő áldozaton s az ahhoz tartozó étel- s italáldozaton kívül. 35 A nyolcadik napon ünnepélyes összejövetel legyen, semmiféle szolgai munkát ne végezzetek, 36 egészen elégő áldozatul, kellemes illatul pedig áldozzatok az Úrnak egy fiatal bikát, egy kost, hét egyesztendős hibátlan bárányt, 37 s mutassátok be mindegyikkel a hozzátartozó étel- s italáldozatot bikánként, kosonként és bárányonként annak rendje s módja szerint, 38 továbbá egy kecskebakot bűnért való áldozatul az állandó egészen elégő áldozaton s az ahhoz tartozó étel- s italáldozaton kívül.

39 Ezeket mutassátok be az Úrnak ünnepeiteken, a fogadalmi vagy önkéntes, egészen elégőáldozati, ételáldozati, italáldozati s békeáldozati ajándékokon kívül.«

30 1 Mózes el is mondta Izrael fiainak mindazt, amit az Úr megparancsolt neki.

A fogadalmak érvényessége 2 Majd így szólt Izrael fiainak törzsfőihez: »A következőket parancsolta az Úr:

3 Ha egy férfi fogadalmat tesz az Úrnak vagy esküvel kötelezi magát valamire, meg ne szegje szavát, hanem teljesítse mindazt, mit fogadott.

4 Ha olyan nő fogad valamit vagy kötelezi magát valamire esküvel, aki atyja házában és még hajadonkorban van: ha atyja tudomást szerez a fogadalomról, amelyet tett, vagy az esküről, amellyel magát kötelezte és hallgat, akkor kötelezi a nőt a fogadalom: 5 amit fogadott vagy amire esküdött, teljesítse cselekedettel. 6 Ha azonban mindjárt, ahogy hallja, ellentmond atyja, akkor fogadalma is, esküje is érvénytelen lesz, s nem köteles megtartani fogadalmát, mivel atyja ellene mondott.

7 Ha férjhez megy, s valami fogadalma van, vagy a száján egykor kiejtett szó esküvéssel kötelezi valamire, 8 ha férje azon a napon, amelyen meghallja, ellene nem mond, akkor kötelezi a fogadalom, s teljesítenie kell, amit fogadott. 9 Ha azonban férje, amikor meghallja, azonnal ellene mond, akkor érvényteleníti fogadalmait és szavait, amelyekkel kötelezte magát: az Úr meg fogja bocsátani neki.

10 Özvegy és eltaszított nő, amit fogad, teljesítse.

11 A feleség, aki ura házában kötelezi magát fogadalommal vagy esküvel valamire, 12 ha férje, amikor meghallja, hallgat és nem mond ellene a fogadalomnak, teljesítse, amit fogadott; 13 ha azonban azonnal ellene mond, akkor nem köteles megtartani a fogadalmat, mivel férje ellene mondott, s az Úr meg fogja bocsátani neki. 14 Ha fogadalmat tesz vagy esküvel kötelezi magát, hogy böjt vagy bármiféle dologtól való megtartóztatás által megsanyargatja magát, mindig ura akaratán múlik, hogy teljesítse-e, vagy sem. 15 Ha ura, amikor meghallja, hallgat és másnapra halasztja ítéletét, akkor amit fogadott vagy ígért, teljesítenie kell, mert amikor meghallotta, hallgatott; 16 ha aztán később ellene mond, noha tudta, akkor ő viselje felesége vétkét.«

17 Ezek azok a törvények, amelyeket az Úr Mózesnek parancsolt a férj és a feleség, az atya és a még hajadonkorban levő, s a szülői házban lakó lánya között.

31 **A mádiánita háború** 1 Majd így szólt az Úr Mózeshez: 2 »Állj bosszút előbb Izrael fiaiért a mádiánitákon, aztán megtérsz népedhez.« 3 Legott azt mondta Mózes: »Fegyverezzetek föl magatok közül férfiakat a hadra, hogy végrehajtsák az Úr bosszúját a mádiánitákon. 4 Ezer-ezer embert válasszatok ki és küldjetek hadba Izrael mindegyik törzséből.« 5 Rendelkezésére is bocsátottak ezret-ezret mindegyik törzsből, vagyis tizenkétezer hadra felkészült embert. 6 Ezeket elküldte Mózes Fineesszel, valamint Eleazár

pap fiát, akinek átadta a szent szereket s a riadótrombitákat is.

7 Miután ezek harcba szálltak a mádiánitákkal és győztek, megöltek minden férfit,
8 királyaikkal, Evivel, Rekemmel, Szúrral, Húrral és Rebével, nemzetük öt királyával együtt;
Bálámot, Beor fiát is megölték a karddal. 9 Aztán foglyul ejtették asszonyaikat és
gyermekeiket, elzsákmányolták minden jószágukat és minden holmijukat, amijük csak volt,
10 és lángba borították városaikat, falvaikat s majorjaikat egyaránt. 11 Majd fogták a
zsákmányt s mindazt, amit az emberek s az állatok közül foglyul ejtettek 12 és elvitték
Mózeshez, Eleazár paphoz és Izrael fiainak egész sokaságához, a többi holmit pedig elvitték
a táborba, amely Moáb mezőségén, a Jordán mellett, Jerikóval átellenben volt.

13 Ekkor kiment Mózes, Eleazár pap és a gyülekezet valamennyi fejedelme eléjük, a
táboron kívülre. 14 Ám Mózes megharagudott a sereg vezéreire, az ezredesekre meg a
századosokra, akik megjöttek a hadból 15 és azt mondta: »Miért hagytátok életben az
asszonyokat? 16 Nemde ezek azok, akik tőrbe csalták Izrael fiait Bálám tanácsára és
hűtlenség elkövetésére vittek rá titeket az Úr ellen a Fogorral elkövetett bűn által, amiért
csapás is zúdult a népre? 17 Öljetek meg tehát a gyermekek közül is minden fiúgyermeket, s
pusztítsatok el minden asszonyt, aki férfit ismert, 18 s csak a leánykákat meg a szűz nőket
hagyjátok meg magatoknak. 19 Maradjatok továbbá hét napig a táboron kívül, s aki embert
ölt vagy megöltet érintett, végezzen tisztulást a harmadik, s a hetedik napon 20 és tisztítsatok
meg minden zsákmányt is, akár ruha, akár edény, akár valami kecskebőrből vagy szőrből,
vagy fából készült eszköz.«

21 Erre Eleazár pap így szólt a sereg hadat járt férfiaihoz: »A következő a törvény
intézkedése, ezt parancsolta az Úr Mózesnek: 22 Az aranyat, az ezüstöt, a rezet, a vasat, az
ólmot, az ónt 23 és mindazt, ami átmehet tűzön, tűzzel kell megtisztítani; mindazt pedig, ami
nem állja a tüzet, a tisztítóvízzel kell megszentelni. 24 Mossátok ki továbbá ruháitokat a
hetedik napon, s akkor tiszták lesztek, s aztán bemehettek a táborba.«

25 Majd azt mondta az Úr Mózesnek: 26 »Állapítsd meg Eleazár pappal és a nép
fejeivel együtt a foglyul ejtett emberek és állatok számát 27 és felezd el a zsákmányt azok
között, akik harcoltak és kimentek a hadba, meg az egész egyéb sokaság között. 28 Végy el
azonban azoktól, akik harcoltak és hadban voltak, egyet-egyet minden ötszáz ember, marha,
szamár és juh közül részesedésül az Úrnak, 29 és add oda Eleazár papnak adományul az
Úrnak, 30 az Izrael fiainak járó fél részből pedig végy el minden ötvenedik fejet emberből,
marhából, szamárból, juhból, minden állatból, s add oda a levitáknak, akik az Úr hajlékának
gondjait viselik.«

31 Úgy is tett Mózes és Eleazár, ahogy az Úr parancsolta. 32 A zsákmány, amelyet a
hadsereg ejtett ez volt: hatszázhetvenötezer juh, 33 hetvenkétezer marha, 34 hatvanegyezer
szamár, 35 az emberekből pedig harminckétezer volt azoknak a hajadonoknak száma, akik
férfit nem ismertek. 36 Odaadták tehát azoknak, akik a hadban voltak, ennek a felét:
háromszázharminchétezer-ötszáz juhot, 37 de ebből az Úr részére levontak hatszázhetvenöt
juhot, 38 a harminchatezer marhából hetvenkét marhát, 39 a harmincezer-ötszáz szamárból
hatvanegy szamarat, 40 míg a tizenhatezer emberből harminckét személy jutott az Úr részére.
41 Aztán átadta Mózes az Úrnak járó adomány összességét Eleazár papnak, amint az Úr
parancsolta neki, 42 Izrael fiainak abból a fél részéből, amelyet azok számára különített el,
akik a hadban voltak. 43 Abból a fél részből pedig, amely a többi népnek jutott, vagyis a
háromszázharminchétezer-ötszáz juhból, 44 a harminchatezer marhából, 45 a harmincezer-
ötszáz szamárból, 46 s a tizenhatezer emberből 47 elvette Mózes minden ötvenedik fejet, s
odaadta a levitáknak, akik az Úr hajlékának gondjait viselték, amint az Úr parancsolta.

48 Ekkor Mózes elé járultak a hadsereg vezérei, az ezredesek és a századosok, s azt
mondták: 49 »Mi, szolgáid, megszámláltuk a harcosokat, akik a kezünk alatt voltak, s egy
sem hiányzik közülük. 50 Éppen azért valamennyien odaadjuk ajándékul az Úrnak az

aranyat, amit a zsákmányban találtunk: karkötőt és karperecet, gyűrűt és karékességet meg
nyakláncot, hogy esedezzél értünk az Úrnál.« 51 Mózes és Eleazár pap át is vették a
különféleképpen feldolgozott aranyat, amely összesen 52 tizenhatezer-hétszázötven sékelt
nyomott, az ezredesektől meg a századosoktól – 53 amit ugyanis a közemberek
zsákmányoltak, az az övék maradt –, 54 s miután átvették, bevitték a bizonyság sátrába, hogy
emlékeztesse az Urat Izrael fiaira.

32 **Földosztás a Jordán túlpartján** 1 Rúben és Gád fiainak pedig sok jószágúk és
temérdek állatállományuk volt. Amikor tehát látták, hogy Józer és Gileád állatok tartására
alkalmas föld, 2 elmentek Mózeshez, Eleazár paphoz meg a közösség fejedelmeihez és azt
mondták: 3 »Atarót, Díbon, Józer, Nemra, Hesebon, Elále, Szában, Nébó és Beón, 4 az a
föld, amelyet megvert az Úr Izrael fiainak színe előtt, állatok tartására igen jó föld, nekünk
pedig, szolgáidnak igen sok állatunk van. 5 Kérünk tehát, ha kegyelmet találtunk előtted, azt
add nekünk, szolgáidnak birtokul, s ne vigyél minket át a Jordánon.«

6 Azt felelte nekik Mózes: »Talán bizony testvéreitek háborúba menjenek, ti meg itt
majd ültök? 7 Miért csüggesztitek el Izrael fiainak lelkét, hogy ne merjenek átmenni arra a
földre, amelyet az Úr nekik fog adni? 8 Nem így tettek-e atyáitok, amikor elküldtem őket
Kádes-Barneából, hogy kémleljék ki a földet? 9 Miután ugyanis felmentek a Szőlőfürt
völgyéig és szemügyre vették az egész földet, elcsüggesztették Izrael fiainak szívét, hogy ne
menjenek be arra a területre, amelyet az Úr nekik adott. 10 Meg is haragudott érte az Úr és
megesküdött, mondván: 11 `Bizony azok közül, akik feljöttek Egyiptomból, egyetlen
húszesztendős és annál idősebb ember sem fogja meglátni azt a földet, amelyet esküvel
ígértem Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak, mert nem akartak követni engem, 12 kivéve a
kenizita Kálebet, Jefóne fiát meg Józsuét, Nún fiát, akik teljesítették akaratomat.' 13 Ezért
haragudott meg az Úr Izraelre, ezért barangoltatta őket negyven esztendeig a pusztában, míg
ki nem pusztult az az egész nemzedék, amely azt tette, ami gonosz az ő színe előtt. 14 És íme
– folytatta –, ti támadtatok atyáitok helyett, ti vétkes emberek fajzatai és sarjai, hogy
növeljétek az Úr haragját Izrael ellen! 15 Hiszen ha nem akarjátok követni őt, akkor a
pusztában hagyja a népet és ti lesztek az okai, hogy mindnyájan elvesznek.«

16 Erre azok közelebb járultak és azt mondták: »Csak aklokat akarunk építeni
juhainknak, istállókat barmainknak, erős városokat gyermekeinknek, 17 mi magunk azonban
felfegyverkezve és harcrakészen fogjuk járni a hadat Izrael fiainak élén, míg be nem visszük
őket helyükre. Megerősített városokban csak gyermekeink lesznek, mindazzal együtt, amink
van, a lakosok zaklatásai miatt. 18 Mi nem térünk vissza házunkba, míg Izrael fiai el nem
foglalják örökségüket, 19 s nem kívánunk semmit sem a Jordánon túl, mert meglesz már
birtokunk annak keleti vidékén.«

20 Azt mondta erre nekik Mózes: »Ha megteszitek, amit ígértek és harcrakészen
járjátok az Úr előtt a hadat, 21 s átkel minden hadakozó, fegyveres férfiatok a Jordánon, míg
az Úr el nem veszti ellenségeit, 22 s meg nem hódol előtte az az egész föld, akkor vétek
nélkül fogtok állni az Úr és Izrael előtt, s elnyeritek azt a földet, amelyet akartok, az Úr
előtt. 23 Ha azonban nem teszitek meg, amit mondtok, nincs kétség benne, vétkeztek az Úr
ellen, s tudjátok meg, hogy bűnötök utolér titeket. 24 Építsetek tehát városokat gyermeke-
iteknek, aklokat és istállókat juhaitoknak meg barmaitoknak, de amit ígértetek,
teljesítsétek.«

25 Azt mondták erre Gád és Rúben fiai Mózesnek: »Szolgáid vagyunk, megtesszük,
amit urunk parancsol. 26 Gyermekeinket, asszonyainkat, juhainkat s állatainkat Gileád
városaiban hagyjuk, 27 mi pedig, szolgáid valamennyien harcrakészen fogjuk járni a hadat,
amint te, uram, mondod.«

28 Parancsot adott tehát Mózes Eleazárnak, a papnak meg Józsuénak, Nún fiának, s az

Izrael törzseiben levő nagycsaládok fejeinek és azt mondta nekik: 29 »Ha átmennek Gád fiai
s Rúben fiai veletek a Jordánon, hogy valamennyien felfegyverkezve harcoljanak az Úr
előtt, s meghódol az a föld előttetek, akkor adjátok nekik Gileádot birtokul; 30 ha azonban
nem akarnak felfegyverkezve átmenni veletek Kánaán földjére, akkor közöttetek kapjanak
lakóhelyet.« 31 Azt felelték erre Gád fiai és Rúben fiai: »Ahogy az Úr szólott szolgáinak,
úgy cselekszünk: 32 felfegyverkezve átmegyünk az Úr előtt Kánaán földjére, de kijelentjük,
hogy ezennel megkaptuk birtokunkat a Jordánon túl.«

33 Odaadta tehát Mózes Gád és Rúben fiainak meg Manassze, József fia fél törzsének
Szihon, amorita király országát meg Óg básáni király országát: földjüket és városaikat
körös-körül. 34 Felépítették tehát Gád fiai Díbont, Atarótot, Ároert, 35 Etrótot, Sófánt, Jázert,
Jegbaát, 36 Betnemrát és Betháránt, a megerősített városokat és juhaiknak az aklokat.
37 Rúben fiai pedig felépítették Hesebont, Elálét, Kirjátaimot, 38 Nábót, Baálmeont –
nevüket megváltoztatva –, meg Szabámát és nevet adtak a városoknak, amelyeket építettek.
39 Mákirnak, Manassze fiának fiai pedig elmentek Gileádba, s azt elpusztították, lakosait, az
amoritákat pedig megölték. 40 Odaadta tehát Mózes Gileád földjét Mákirnak, Manassze
fiának, s az megtelepedett rajta. 41 Jaír, Manassze fia pedig elment, s elfoglalta falvaikat, s
elnevezte őket Hávót-Jaírnak, azaz Jaír falvainak. 42 Nóbe pedig elment, s elfoglalta Kánátot
leányvárosaival együtt, s elnevezte a maga nevéről Nóbének.

33 **A táborhelyek jegyzéke** 1 A következők voltak Izrael fiainak állomásai, amikor
kivonultak Egyiptomból csapataik szerint, Mózes és Áron vezetése alatt, 2 amint Mózes
feljegyezte a tábornak az Úr parancsára váltogatott helyei szerint.

3 Izrael fiai elindultak tehát Ramesszeszből az első hónapban, az első hó tizenötödik
napján, a pászka után való napon, hatalmas kéz által, az összes egyiptomi láttára, 4 amikor
ők azokat az elsőszülötteiket temették, akiket az Úr megölt – mert isteneiken is bosszút állt
–, 5 és tábort ütöttek Szukkótban. 6 Szukkótból aztán eljutottak Etámba, amely a puszta
határának szélén van. 7 Aztán elindultak onnét és Fiháhirót felé tartottak, amely
Beelszefonnal szemben van és tábort ütöttek Migdol előtt. 8 Aztán elindultak Fiháhirótból, s
átmentek a tenger közepén a pusztába, s három napig jártak a pusztában és tábort ütöttek
Márában. 9 Aztán elindultak Márából és eljutottak Elimbe, ahol tizenkét forrás és hetven
pálmafa volt, s tábort ütöttek ott. 10 Aztán elindultak onnét is és felütötték sátraikat a Vörös-
tenger mellett. Aztán elindultak a Vörös-tengertől 11 és tábort ütöttek a Szín-pusztában.
12 Aztán elindultak onnét és eljutottak Dáfkába. 13 Aztán elindultak Dáfkából és tábort
ütöttek Álusban. 14 Aztán elindultak Álusból, s felütötték sátraikat Rafidimban, ahol nem
volt ivóvize a népnek. 15 Aztán elindultak Rafidimból és tábort ütöttek a Sínai pusztájában.

16 Aztán elindultak a Sínai pusztájából is és eljutottak a Kibrót-Hattaavába. 17 Aztán
elindultak a Kívánság-sírjaitól és tábort ütöttek Hácerótban. 18 Hácerótból aztán eljutottak
Retmába. 19 Aztán elindultak Retmából és tábort ütöttek Remmon-Fáreszben. 20 Aztán
elindultak onnét és eljutottak Libnába. 21 Libna után tábort ütöttek Resszában. 22 Aztán
elindultak Resszából és eljutottak Keelátába. 23 Aztán elindultak onnét és tábort ütöttek a
Sefer hegynél. 24 Aztán elindultak a Sefer hegytől és eljutottak Aráfába. 25 Aztán elindultak
innét és tábort ütöttek Makelótban. 26 Aztán elindultak Makelótból és eljutottak Táhátba.
27 Táhát után tábort ütöttek Tárében. 28 Aztán elindultak onnét és felütötték sátraikat
Metkában. 29 Metka után tábort ütöttek Hesmonában. 30 Aztán elindultak Hesmonából és
eljutottak Mószerótba. 31 Mószerót után tábort ütöttek Benéjaakánban. 32 Aztán elindultak
Benéjaakánból és eljutottak a Gidgád hegyéhez. 33 Aztán elindultak innét és tábort ütöttek
Jetebátában. 34 Jetebáta után eljutottak Hebronába. 35 Aztán elindultak Hebronából és tábort
ütöttek Ecjon-Gáberben. 36 Aztán elindultak innét, s eljutottak a Szín-pusztába, vagyis
Kádesbe.

37 Aztán elindultak Kádesből és tábort ütöttek a Hór hegyénél, Edom földje határának
szélén. 38 Ekkor Áron pap felment az Úr parancsára a Hór hegyére, s ott meghalt, Izrael fiai
Egyiptomból való kivonulásának negyvenedik esztendejében, az ötödik hónapban, a hó első
napján, 39 százhuszonhárom esztendős korában.

40 Aztán meghallotta Árád kánaáni király, aki a Délvidéken lakott, hogy odajöttek
Izrael fiai, Kánaán földjére mentükben. 41 Aztán elindultak a Hór hegyétől és tábort ütöttek
Szálmonában. 42 Aztán elindultak onnét, és eljutottak Fúnonba. 43 Aztán elindultak
Fúnonból és tábort ütöttek Obótban. 44 Obót után eljutottak Ijeábarimba, amely a moabiták
határán van. 45 Aztán elindultak Ijeábarimból és felütötték sátraikat Díbon-Gádban. 46 Aztán
elindultak onnét és tábort ütöttek Helmon-Deblátaimban. 47 Aztán elindultak Helmon-
Deblátaimból és eljutottak az Abárim hegységhez, Nábóval szemben. 48 Aztán elindultak az
Abárim hegységtől, s átmentek Moáb mezőségére, a Jordán mellé, Jerikóval átellenben, 49 s
tábort ütöttek ott Betsimóttól Ábelsátimig, a moabiták sík térségein.

Utasítások a földosztáshoz 50 Itt így szólt az Úr Mózeshez: 51 »Parancsold meg Izrael
fiainak, s mondd nekik: Ha majd átkeltek a Jordánon, s bementek Kánaán földjére,
52 pusztítsátok el annak a földnek valamennyi lakóját, zúzzátok össze jelképeiket, törjétek
össze bálványszobraikat, pusztítsátok el minden magaslatukat, 53 s tisztítsátok meg azt a
földet és telepedjetek meg rajta, mert nektek adtam én azt birtokul. 54 Sors által osszátok
szét magatok között: a nagyobb nemzetségnek nagyobb birtokot, a kisebbnek kisebbet
adjatok; mindegyiknek azt kell örökségül juttatni, amire a sors esik; törzsek és nagycsaládok
szerint kell kiosztani a birtokot. 55 De ha nem akarjátok majd kipusztítani annak a földnek a
lakóit, akkor azok, akik megmaradnak, szeggé lesznek szemetekben, s dárdává
oldalatokban, s ellenségeskedni fognak veletek lakóföldeteken, 56 s amit velük
szándékoztam tenni, tiveletek teszem meg.«

34 1 Így szólt továbbá az Úr Mózeshez: 2 »Parancsolj Izrael fiainak és mondd nekik:
Ha majd bejuttok Kánaán földjére, s azt kisorsolják közöttetek birtokul, a következők
legyenek határai. 3 A déli rész az Edom mellett levő Szín-pusztától kezdődjék. Határa
keleten a Sós-tenger legyen, 4 aztán kerülje meg a Skorpió-magaslat déli oldalát, úgy hogy
átmenjen Szennán és Kádes-Barneától délre jusson; onnan haladjon a határ az Ádár nevű
faluig, majd húzódjon Aszemónáig, 5 Aszemónától aztán kanyarodjék a határ Egyiptom
patakjához és végződjék a Nagy-tenger partján.

6 A nyugati oldal a Nagy-tengernél kezdődjék, s ugyanennél a határnál végződjék.

7 Az északi oldalon a határ a Nagy-tengernél kezdődjék, aztán haladjon egészen a
Magas-hegyig, 8 onnan menjen Emát felé egészen Szedáda határáig, 9 aztán menjen a határ
egészen Zefronáig és Enán falváig. Ez legyen a határ az északi részen.

10 A keleti oldal határát innen, Enán falvától kell meghúzni egészen Sefámáig,
11 Sefámától aztán menjen le a határ addig a Rebláig, amely a Dafním forrással átellenben
van, onnan jusson el a Kinneret tenger keleti partjára, 12 majd húzódjon le a Jordánhoz, s
végül a Sós-tengernél fejeződjék be.

Ez legyen földetek, határai szerint, körös-körül.«

13 Megparancsolta tehát Mózes Izrael fiainak: »Ez és ez az a föld, amelyet majd sors
által birtokul kaptok, s amely felől azt parancsolta az Úr, hogy a kilenc törzsnek és a fél
törzsnek kell adni, 14 mert Rúben fiainak törzse nagycsaládjai szerint, meg Gád fiainak
törzse nagycsaládjainak száma szerint, meg Manassze fél törzse, 15 vagyis két és fél törzs
már megkapta a részét a Jordánon túl, Jerikóval szemben, kelet felé.«

16 Azt mondta továbbá az Úr Mózesnek: 17 »A következő a neve azoknak a férfiaknak,

akik el fogják osztani azt a földet közöttetek: Eleazár, a pap és Józsue, Nún fia, 18 továbbá
minden törzsből egy-egy fejedelem, 19 név szerint: Júda törzséből: Káleb, Jefóne fia;
20 Simeon törzséből: Sámuel, Ammiúd fia; 21 Benjamin törzséből: Elidád, Kászelon fia;
22 Dán fiainak törzséből: Bokki, Jogli fia; 23 József fiai közül: Manassze törzséből: Hanniél,
Efód fia; 24 Efraim törzséből: Kámuel, Seftán fia; 25 Zebulon törzséből: Eliszafán, Fárnák
fia; 26 Isszakár törzséből: Fáltiel fejedelem, Ozán fia; 27 Áser törzséből: Áhiud, Salómi fia;
28 Naftali törzséből: Fedaél, Ammiúd fia.«

29 Ezek azok, akiknek megparancsolta az Úr, hogy osszák fel Izrael fiai között Kánaán
földjét.

35 **A leviták és a menedékvárosok** 1 Ezt is mondta az Úr Mózesnek, Moáb mezőségén,
a Jordán mellett, Jerikóval szemben: 2 »Parancsold meg Izrael fiainak, hogy adjanak a
levitáknak birtokukból 3 városokat lakóhelyül s legelőket a városok körül, hogy a
városokban lakjanak, a legelők pedig juhaik és állataik eltartására szolgáljanak. 4 Utóbbiak a
város falától kifelé, körös-körül, ezer könyöknyire terjedjenek: 5 keleten legyen egy kétezer
könyöknyi, délen is legyen egy kétezernyi, a nyugatra néző tenger felé is legyen egy ekkora
nagyságú, végül az északi oldalon is egy ugyanilyen terjedelmű legelő, úgyhogy középen
legyenek a városok és künn a legelők.

6 A városok közül, amelyeket a levitáknak adtok, hatot a menekvők oltalmára kell
kijelölni, hogy oda meneküljön, aki vért ontott; ezeken kívül negyvenkét más várost is
adjatok, 7 vagyis összesen negyvennyolcat, legelőikkel együtt. 8 Ezeket a városokat Izrael
fiainak birtokából kell adni: azoktól, akiknek több van, több várost kell elvenni, akiknek
kevesebb van, kevesebbet: mindegyik a maga örökségének mértékéhez képest adjon
városokat a levitáknak.«

9 Azt mondta az Úr Mózesnek: 10 »Szólj Izrael fiaihoz, s mondd nekik: Ha majd
átkeltetek a Jordánon, Kánaán földjére, 11 határozzátok meg, amely városok szolgáljanak a
menekvők oltalmára, azok számára, akik akaratlanul vért ontottak, 12 hogy azt, aki ezekbe
menekül, ne ölhesse meg a megöltnek a rokona, míg a közösség elé nem áll, s ügyét meg
nem ítélik. 13 E városok közül, amelyeket a menekvők oltalmára ki kell jelölni, 14 három a
Jordánon túl, három pedig Kánaán földjén legyen, 15 s mind Izrael fiai, mind a jövevények,
mind az idegenek ezekbe meneküljenek, ha akaratlanul vért ontottak.

16 Ha valaki vasszerszámmal üt meg valakit, úgy, hogy a megütött meghal, akkor az
illető gyilkosságban vétkes és haljon meg maga is; 17 ha kővel hajít meg valakit, úgy, hogy a
meghajított meghal, akkor ugyanígy bűnhődjék; 18 ha faszerszámmal ütnek meg valakit,
úgy, hogy meghal, akkor bosszút kell érte állni annak a vérével, aki megütötte: 19 a
meggyilkoltnak a rokona ölje meg a gyilkost, mihelyt rátalál, ölje meg. 20 Ha valaki
gyűlölségből taszít meg valakit, vagy lesből hajít meg valamivel, 21 vagy ellenségeskedésből
üt meg a kezével, úgy, hogy az meghal, akkor az, aki megütötte, gyilkosságban vétkes: a
meggyilkoltnak a rokona, mihelyt rátalál, ölje meg.

22 Ha azonban véletlenségből, gyűlölség 23 és ellenségeskedés nélkül követ el valaki
ilyesmit, 24 s ezt a nép hallatára, amikor az emberölés tettese és a vérrokon között levő ügyet
megtárgyalják, igazolják, 25 akkor az illetőt, minthogy ártatlan, meg kell menteni a
bosszulónak a kezétől és az ítélet alapján vissza kell vitetni abba a városba, amelybe
menekült, s maradjon ott, míg a főpap, akit a szent olajjal felkentek, meg nem hal. 26 Ha az
emberölés tettesét a menekvők számára rendelt városok határán kívül 27 találja a vérbosszuló
és megöli, akkor az, aki megöli, nem követ el bűnt, 28 mert a menekültnek a főpap haláláig a
városban kellett volna maradnia; annak halála után az emberölés tettese visszatérhet
földjére. 29 Örök törvény legyen ez minden lakóhelyeteken.30 A gyilkost csak tanúk alapján

szabad megbüntetni: egy ember tanúvallomása alapján senkit sem szabad elítélni. 31 Váltságot ne fogadjatok el attól, aki vétkes a vérben: legott haljon meg ő maga is. 32 A
áműzöttek, s az elmenekültek semmiképpen sem térhetnek vissza városukba a főpap
halála előtt. 33 Ne szentségtelenítsétek meg lakóföldeteket: az ártatlanok vére
megszentségteleníti, s másképp nem lehet megtisztítani, mint csak annak a vére által, aki a
más vérét kiontotta. 34 Így lesz tiszta a ti birtokotok, amelyen én közöttetek lakom: mert én,
az Úr, Izrael fiai között lakom.«

36 **Rendelkezések a földtulajdonra vonatkozóan** 1 Előálltak ekkor Gileád
nagycsaládjainak fejei – Gileád Mákirnak, Manassze fiának volt a fia – József fiainak
nemzetségéből és így szóltak Mózeshez, Izrael fejedelmei előtt: 2 »Neked, urunknak, azt
parancsolta az Úr, hogy sors útján oszd el a földet Izrael fiai között, meg hogy Celofhád
testvérünk lányainak add oda az atyjukat illető birtokot. 3 Ha ezeket más törzsből való
emberek veszik feleségül, akkor birtokuk követi őket és más törzsre száll, s a mi örökségünk
csökken. 4 Így aztán az fog történni, hogy amikor az örvendetes esztendő, vagyis a
szabadulás ötvenedik esztendeje elérkezik, az, amit a sors szétosztott, összezavarodik, s az
egyik törzs birtoka a másikra száll.«

5 Azt felelte és mondta erre Mózes az Úr parancsából Izrael fiainak: »József fiainak
törzse helyesen szólt. 6 Ezt a törvényt hirdeti ki tehát az Úr Celofhád lányai felől: Férjhez
mehetnek, akihez akarnak, de csak a saját törzsükből való emberhez, 7 hogy ne szálljon át
Izrael fiainak birtoka az egyik törzsről a másik törzsre. Azért minden férfi a maga törzséből,
s a maga rokonságából vegyen feleséget, 8 s minden nő ugyanabból a törzsből nyerjen férjet,
hogy az örökség megmaradjon az egyes családokban, 9 s ne keveredjenek össze egymással a
törzsek, hanem úgy maradjanak, amint az Úr szétválasztotta őket.«

10 Úgy is tettek Celofhád lányai, ahogy a parancs szólt, 11 s Maála, Tirca, Hegla,
Melka és Noa atyjuk bátyjának fiaihoz mentek feleségül; 12 ezek Manasszénak, József
fiának nemzetségéből származtak, s így az a birtok, amelyet nekik adtak, atyjuk törzsében és
nemzetségében maradt.

13 Ezek azok a parancsok és rendeletek, amelyeket az Úr Mózes által Moáb
mezőségén, a Jordán mellett, Jerikóval átellenben parancsolt Izrael fiainak.

MÁSODIK TÖRVÉNYKÖNYV

MÓZES BESZÉDE. VISSZATEKINTÉS ÉS INTÉS: 1,1-4,43

1 **Helyszín és idő** 1 Ezek azok a szavak, amelyeket Mózes egész Izraelhez intézett a
Jordánon túl, a pusztában, a Mezőségen, a Vörös-tengerrel átellenben, Párán, Tófel, Lábán
és Hácerót között, ahol igen sok arany van. 2 Tizenegy napig tart a járás a Hórebtől a Szeír
hegy felé vivő úton Kádes-Barneáig. 3 A negyvenedik esztendőben, a tizenegyedik
hónapban, a hó első napján Mózes elmondta Izrael fiainak mindazt, amit megparancsolt neki
az Úr, 4 miután megverte Szihont, az amoriták királyát, aki Hesebonban lakott, meg Ógot,
Básán királyát, aki Astarótban és Edráiban lakott. 5 A Jordánon túl Moáb földjén kezdte el
Mózes kifejteni a törvényt ezekkel a szavakkal:

Indulás a Hórebtől 6 »Az Úr, a mi Istenünk szólt hozzánk a Hóreben, és azt mondta:
`Eleget voltatok már ennél a hegynél! 7 Forduljatok meg, és menjetek el az amoriták

hegységére, s a többi helyre, amely annak közelében van: a Mezőségre, a Hegyvidékre, az Alföldre, a Délvidékre, a tenger mellékére, a kánaániak földjére és a Libanonra, egészen a nagy folyóig, az Eufráteszig. 8 Íme, mondom, nektek adtam azt: menjetek be, és foglaljátok el azt a földet, amely felől megesküdött az Úr atyáitoknak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak, hogy nekik és utódaiknak adja.'

9 Ugyanabban az időben én azt mondtam nektek: 10 Egymagam nem boldogulok veletek, mert az Úr, a ti Istenetek megsokasított titeket, s immár olyan sokan vagytok, mint az ég csillagai. 11 Adjon az Úr, atyáitok Istene még sok ezret e számhoz, s áldjon meg titeket, amint mondta! – 12 De én egymagam nem győzöm ügyeiteket, terheiteket és pereiteket. 13 Adjatok tehát közületek bölcs és értelmes férfiakat, akiknek magaviselete törzseitekben elismert, hogy feljebbvalóitokká tegyem őket. 14 Ekkor ti ezt feleltétek nekem: `Jó dolog, amit tenni akarsz.' 15 Vettem tehát törzseitekből bölcs és nemes férfiakat, és megtettem őket feljebbvalóitokká: ezrek, százak, ötvenek és tizek fejeivé, hogy tanítsanak titeket mindenben. 16 Aztán megparancsoltam nekik: Hallgassátok meg őket, s ami igazságos, azt ítéljétek, akár bennszülött az illető, akár idegen. 17 Semmi különbség se legyen a személyek között: a kicsit éppúgy hallgassátok meg, mint a nagyot, senkinek a személyére se tekintsetek, mert Isten ügye az ítélet. Ha valami nehéznek tűnik nektek, terjesszétek elém, azt én hallgatom meg. 18 Aztán megparancsoltam mindazt, amit tennetek kell.

Hitetlenség Kádes-Barneában 19 Ezek után elindultunk a Hórebtől, és átmentünk azon a rettenetes és végtelen nagy pusztán, amelyet láttatok, az amoriták hegysége felé vivő úton, amint az Úr, a mi Istenünk parancsolta nekünk. Amikor aztán Kádes-Barneába jutottunk, 20 azt mondtam nektek: Eljutottatok az amoriták hegységéig, amelyet az Úr, a mi Istenünk nekünk ad. 21 Lásd e földet, amelyet az Úr, a te Istened neked ad, menj fel, és foglald el, amint az Úr, a mi Istenünk atyáidnak mondta; ne félj és semmit se rettegj.

22 Erre valamennyien elém járultatok, és azt mondtátok: `Küldjünk el férfiakat, hogy vegyék szemügyre a földet, és mondják meg, melyik úton kell felmennünk, és mely városokba kell mennünk.' 23 Mivel tetszett nekem ez a beszéd, elküldtem közületek tizenkét férfit, egyet-egyet minden törzsből. 24 Azok el is indultak, felmentek a hegységre, és eljutottak egészen a Szőlőfürt völgyéig. Szemügyre vették a földet, 25 vettek gyümölcséből, s hogy megmutassák termékenységét, elhozták hozzánk, és azt mondták: `Jó az a föld, amelyet az Úr, a mi Istenünk adni fog nekünk.' 26 Ti azonban nem akartatok felmenni, hanem ellene szegültetek az Úr, a mi Istenünk szavának. 27 Zúgolódtatok sátraitokban, és azt mondtátok: `Gyűlöl minket az Úr. Azért hozott ki minket Egyiptom földjéről, hogy az amoriták kezébe adjon, és eltöröljön bennünket. 28 Hova menjünk fel? Maguk a kémek félemlítették meg szívünket, mert azt mondták: Igen nagy az a sokaság, termetre szálasabb nálunknál, a városok nagyok, és meg vannak erősítve az égig: az enakiták fiait láttuk mi ott.'

29 Erre én azt mondtam nektek: Ne rettegjetek, és ne féljetek tőlük. 30 Az Úr Isten, aki vezet titeket, maga fog harcolni értetek, mint ahogy Egyiptomban cselekedett mindenki szeme láttára. 31 A pusztában is – te magad láttad –, úgy hordozott téged az Úr, a te Istened, mint ahogy az ember szokta hordozni kicsi gyermekét, az egész úton, amelyen jártatok, amíg eljutottatok erre a helyre. 32 De még ekkor sem hittetek az Úrnak, a ti Isteneteknek, 33 aki előttetek járt az úton, és kijelölte a helyet, ahol sátraitokat fel kellett állítanotok, és éjszaka tűz által mutatta nektek az utat, nappal pedig felhőoszlop által.

34 Amikor aztán az Úr meghallotta siránkozásotokat, megharagudott és megesküdött: 35 `E gonosz nemzedéknek férfiai közül senki sem fogja meglátni azt a jó földet, amelyet esküvel ígértem atyáitoknak – 36 kivéve Kálebet, Jefóne fiát: ő ugyanis meglátja, és neki meg fiainak adom azt a földet, amelyet taposott, mert követte az Urat.' – 37 Nem is lehet

csodálni a nép ellen való haragját, amikor még énrám is megharagudott az Úr miattatok, s
így szólt: `Te sem mégy be oda! 38 Józsue, Nún fia, a te szolgád megy be helyetted. Biztasd
őt, és erősítsd, mert ő osztja el sorshúzással azt a földet Izraelnek. 39 Gyermekeitek, akikről
azt mondtátok, hogy fogságba kerülnek, s fiaitok, akik ma még nem ismerik a jó és rossz
különbségét, azok mennek be; nekik adom azt a földet, s ők foglalják el. 40 Ti azonban
forduljatok meg, s menjetek vissza a pusztába, a Vörös-tenger felé vivő úton!'

41 Erre ti azt feleltétek nekem: `Vétkeztünk az Úr ellen; felmegyünk és harcolunk,
amint az Úr, a mi Istenünk parancsolta.' Amikor aztán felfegyverkeztetek, s a hegyre
tartottatok, 42 azt mondta nekem az Úr: `Mondd nekik: Ne menjetek fel, s ne harcoljatok,
mert nem vagyok veletek, hogy el ne hulljatok ellenségeitek előtt.' 43 Én szóltam, de ti nem
hallgattatok rám, hanem szembeszálltatok az Úr parancsával, és felfuvalkodottan
felmentetek a hegyre. 44 Erre kijöttek az amoriták, akik a hegységben laktak, felvonultak
ellenetek, és úgy megkergettek titeket, ahogy a méhek szokták megkergetni az embert, és
vágtak titeket Szeírtől Hormáig. 45 Amikor aztán visszatértetek és sírtatok az Úr előtt, ő nem
hallgatott meg titeket, s nem akart figyelni szavatokra. 46 Így hosszú időn keresztül Kádes-
Barneában maradtatok.

2 **Felvonulás a Jordán keleti vidékére** 1 Amikor aztán elindultunk onnét, elmentünk
abba a pusztába, amely a Vörös-tenger felé visz, amint az Úr mondta nekem és hosszú ideig
kerülgettük a Szeír hegyet. 2 Majd azt mondta az Úr nekem: 3 `Eleget kerülgettétek már ezt a
hegyet, menjetek észak felé; 4 a népnek azonban parancsold meg: Át fogtok menni
testvéreiteknek, Ézsau fiainak határán, akik Szeírben laknak, s ők félni fognak tőletek: 5 ám
nagyon vigyázzatok, hogy ellenük ne induljatok, mert egy talpalatnyit sem adok nektek
földjükből, mivel Ézsaunak adtam Szeír hegyét birtokul. 6 Pénzen vegyetek eleséget tőlük, s
azt egyétek, megfizetett vizet merítsetek s igyatok. 7 Az Úr, a te Istened megáldott téged
kezed minden munkájában, figyelemmel kísérte utadat, mint jöttél át ezen a nagy pusztán:
negyven esztendeje lakik veled az Úr, a te Istened, s nem volt hiányod semmiben sem.'

8 Amikor aztán átvonultunk testvéreink, Ézsau fiai között, akik Szeírben laktak, a
Mezőség útján át, Eláton és Ecjon-Gáberen keresztül, eljutottunk arra az útra, amely Moáb
pusztájába vezet. 9 Ekkor azt mondta az Úr nekem: `Ne indíts hadat a moabiták ellen, s ne
szállj harcba velük, mert semmit sem adok neked földjükből, mivel Lót fiainak adtam Árt
birtokul. 10 Ennek az emiták voltak az első lakói, egy nagy, erős és olyan szálas nép, mint az
enakiták nemzetsége; 11 az Óriások közé számították őket, éppen úgy, mint az enakiták fiait,
de a moabiták emitáknak nevezik őket. – 12 Szeírben pedig azelőtt a horiták laktak, de Ézsau
fiai kiűzték és eltörölték őket, s ők telepedtek oda, úgy, ahogy Izrael tett a maga birtokának
földjén, amelyet az Úr őneki adott.' 13 Felkerekedtünk tehát, hogy átkeljünk a Szered
patakján és át is keltünk rajta.

A Jordán keleti vidékének meghódítása 14 Az idő pedig, amely alatt Kádes-Barneától a
Szered patakján való átkelésig jártunk, harmincnyolc esztendő volt, s ezalatt a hadra való
férfiak egész nemzedéke kiveszett a táborból, amint az Úr megesküdött: 15 az ő keze volt
ellenük, hogy kivesszenek a táborból.

16 Amikor aztán mind elestek a hadra való férfiak, 17 így szólt az Úr hozzám: 18 `Te
ma átmégy Moáb határán, az Ár nevű városon 19 és Ammon fiainak közelébe kerülsz;
vigyázz, ne indíts hadat ellenük, s ne kezdj harcot velük, mert semmit sem adok neked
Ammon fiainak földjéből, mivel Lót fiainak adtam azt birtokul. 20 (Ezt az Óriások földjéhez
számították, s rajta egykor az Óriások laktak, de ezeket az ammoniták szamszummitáknak
nevezik; 21 nagy, sok és szálas termetű nép volt, olyan, mint az enakiták. Az Úr eltörölte

őket az ammoniták színe elől, s őket telepítette helyükre, 22 úgy, amint Ézsau fiaival
cselekedett, akik Szeírben laknak, amikor eltörölte a horitákat, s Ézsau fiainak adta
földjüket, amelyet bírnak is mind a mai napig. 23 A hivvitákat pedig, akik egészen Gázáig
falvakban laktak, a kaftoriak űzték ki: ezek ugyanis kijöttek Kaftorból, eltörölték őket, s
letelepedtek a helyükre.) 24 Kerekedjetek azonban fel és keljetek át az Arnon patakon. Íme,
az amorita Szihont, Hesebon királyát a kezedbe adtam: láss hozzá, hogy elfoglald földjét, s
indíts hadat ellene. 25 Ma kezdek el tőled való rettegést és félelmet bocsátani valamennyi
népre, amely az ég alatt lakik, hogy neved hallatára rettegjenek és gyötrődjenek.'

26 Követeket küldtem tehát Kádemót pusztájából Szihonhoz, Hesebon királyához
békességes szavakkal, ezt üzentem: 27 Hadd menjünk át földeden; az országúton megyünk,
nem térünk le sem jobbra, sem balra; 28 eleséget, hogy ehessünk, pénzért adj nékünk, vizet
pénzen adj, s úgy iszunk. Csak engedd meg nékünk az átvonulást – 29 úgy, amint Ézsau fiai
cselekedtek, akik Szeírben laknak, meg a moabiták, akik Árban laknak –, míg eljutunk a
Jordánhoz, s átkelünk arra a földre, amelyet az Úr, a mi Istenünk nekünk ad.

30 De Szihon, Hesebon királya nem akarta megengedni nekünk az átvonulást, mert az
Úr, a te Istened megkeményítette a lelkét és keménnyé tette a szívét, hogy kezedbe adhassa,
mint ahogy most látod. 31 Erre azt mondta az Úr nekem: `Íme, elkezdem kezedbe adni
Szihont és földjét: láss hozzá elfoglalásához.'

32 Amikor aztán kijött elénk Szihon, egész népével együtt, hogy megütközzék velünk
Jászában, 33 kezünkbe is adta az Úr, a mi Istenünk, s megvertük fiaival s egész népével
együtt. 34 Ugyanabban az időben elfoglaltuk valamennyi városát, megöltük azok lakóit, a
férfiakat, az asszonyokat s a gyermekeket: nem hagytunk meg bennük semmit, 35 csak az
állatokat meg az elfoglalt városokból való zsákmányt: ezek a zsákmányszerzők
osztályrészévé lettek. 36 Ároertől, amely az Arnon patak partján van, attól a várostól, amely
a völgyben fekszik, egészen Gileádig nem volt sem falu, sem város, amely megmenekült
volna kezünktől: valamennyit átadta nekünk az Úr, a mi Istenünk, 37 kivéve Ammon fiainak
földjét, amelyhez nem közelítettünk, vagyis mindazt, ami a Jabbok pataknál fekszik, meg a
hegyi városokat és mindazokat a helyeket, amelyektől eltiltott minket az Úr, a mi Istenünk.

3 1 Aztán megfordultunk, s felmentünk a Básán felé vivő úton. Ekkor kijött elénk Óg,
Básán királya egész népével együtt, hogy megütközzék velünk Edráiban. 2 Ám az Úr azt
mondta nekem: `Ne félj tőle, mert a kezedbe adom egész népével és földjével együtt. Tégy
vele úgy, ahogy Szihonnal, az amoritáknak azzal a királyával tettél, aki Hesebonban lakott.'
3 Kezünkbe adta tehát az Úr, a mi Istenünk Ógot, Básán királyát is meg egész népét, s
megvertük őket az utolsó szálig. 4 Ugyanakkor feldúltuk minden városát, úgy, hogy nem
volt város, amely megmenekült volna tőlünk: hatvan várost, az egész árgobi vidéket, amely
Óg básáni birodalmához tartozott – 5 ezek mind városok voltak, megerősítve igen magas
falakkal, kapukkal és zárakkal –, azonkívül számtalan mezővárost, amelynek nem volt
várfala. 6 Aztán eltöröltük őket, mint ahogy Szihonnal, Hesebon királyával tettünk:
eltöröltünk valamennyi várost, férfit, asszonyt és gyermeket, 7 de az állatokat meg a
városokból való prédát zsákmányul vittük.

8 Így vettük el abban az időben a földet az amoriták két királyának kezéből, akik a
Jordánon túl voltak, az Arnon patakjától a Hermon hegyéig – 9 ezt a szidoniak Szárionnak
hívják, az amoriták pedig Szánirnak –, 10 a síkságon fekvő összes várost, s Gileádnak és
Básánnak egész földjét Szelkáig és Edráiig, Óg básáni birodalmának városaiig. 11 Óg, Básán
királya volt ugyanis már csak hátra az Óriások nemzetségéből; még mutogatják vasból való
ágyát, amely Ammon fiainak Rabbátjában van: hossza kilenckönyöknyi, szélessége négy, a
férfikar könyöktávolságának mértéke szerint.

12 A földet, amelyet abban az időben elfoglaltunk, Ároertől, amely az Arnon patak

partján van, egészen Gileád hegységének feléig, meg annak városait Rúbennek és Gádnak
adtam. 13 Gileád többi részét pedig, és az egész Básánt, Óg országát, Árgob egész vidékét
Manassze fél törzsének juttattam. – Az egész Básánt az Óriások földjének is hívják. – 14 Jaír,
Manassze fia kapta ugyanis Árgob egész vidékét, a gessúriták és a makátiták határáig, mire
ő elnevezte Básánt a maga nevéről Hávót-Jaírnak, azaz Jaír falvainak, mind a mai napig,
15 Mákirnak pedig Gileádot adtam. 16 Rúben és Gád törzsének adtam a Gileád földjétől az
Arnon patakig, a patak közepéig terjedő földet meg ennek határterületét egészen a Jabbok
patakig, amely Ammon fiainak határa, 17 meg a pusztai síkságot meg a Jordánt és keleti
határterületét Kinnerettől a puszta tengeréig, azaz a Sós-tengerig, a Piszga hegy tövéig.

Előkészület a bevonulásra 18 Ugyanakkor megparancsoltam nektek: Az Úr, a ti
Istenetek odaadja nektek ezt a földet örökségül, de valamennyi vitézlő férfinak harcrakészen
kell járnia a hadat testvéreiteknek, Izrael fiainak élén 19 és csak feleségeitek, gyermekeitek
és állataitok – mert tudom, hogy sok állatotok van – maradhatnak a városokban, amelyeket
nektek adtam, 20 míg nyugodalmat nem ad az Úr testvéreiteknek is, mint ahogyan nektek
adott, s ők is el nem foglalják a földet, amelyet nekik a Jordánon túl fog adni. Akkor
visszatérhet mindenki közületek birtokához, amelyet adtam nektek.

21 Józsuénak pedig meghagytam abban az időben: Szemed látta, mit tett az Úr, a ti
Istenetek ezzel a két királlyal: így fog tenni minden országgal, ahova átmégy. 22 Ne félj
tőlük, mert az Úr, a ti Istenetek fog harcolni értetek.

23 Könyörögtem ugyanis az Úrhoz abban az időben: 24 Úr Isten, ha már elkezdted
megmutatni szolgádnak nagyságodat és erős kezedet – nincs is más Isten sem égben, sem
földön, aki végbevihetné a te cselekedeteidet és hasonlítható lenne a te hatalmadhoz –, 25 hát
akkor hadd menjek át, s hadd lássam meg azt a felette jó földet a Jordánon túl, azt a kiváló
Hegyvidéket meg Libanont. 26 Ám az Úr haragudott rám miattatok, s nem hallgatott meg,
hanem azt mondotta nekem: `Elég, ne is szólj többé nekem erről a dologról. 27 Menj fel a
Piszga tetejére, s jártasd körül szemedet nyugatra és északra, délre és keletre, s tekintsd
meg: mert te nem kelsz át ezen a Jordánon. 28 Bízd meg Józsuét, erősítsd és bátorítsd őt,
mert ő megy majd ennek a népnek az élén, s ő osztja szét azt a földet, amelyet látni fogsz.'

29 Így maradtunk ebben a völgyben, Fogorral szemben.

4 **Figyelmeztetés és előretekintés** 1 Most pedig, Izrael, hallgass azokra a parancsokra
és rendeletekre, amelyekre tanítalak, hogy megtartsd őket, s így élhess és elérhesd és
birtokolhasd azt a földet, amelyet az Úr, atyáitok Istene majd nektek ad. 2 Ne tegyetek hozzá
semmit se ahhoz az igéhez, amelyet hozzátok intézek, se el ne vegyetek belőle: tartsátok
meg az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatait, amelyeket parancsolok nektek. 3 Tulajdon
szemetek látta mindazt, amit az Úr Beelfegor miatt tett, hogy miképp veszített el mindenkit,
aki annak hódolt közületek; 4 ti pedig, akik ragaszkodtatok az Úrhoz, a ti Istenetekhez,
mindannyian éltek mind a mai napig. 5 Tudjátok, hogy parancsolatokra és rendeletekre
tanítottalak titeket, amint az Úr, az én Istenem parancsolta nekem, hogy szerintük
cselekedjetek azon a földön, amelyet elfoglalni készültök. 6 Tartsátok meg tehát őket, és
azok szerint cselekedjetek, mert ez lesz a ti bölcsességtek és értelmességtek bizonysága a
népek előtt, hogy amikor meghallják mindezeket a parancsokat, azt mondják: `Íme, bölcs és
értelmes nép ez a nagy nemzet.' 7 Nincs is más ilyen nagy nemzet, amelyhez istenei olyan
közel lennének, mint amilyen közel mihozzánk van a mi Urunk, Istenünk, valahányszor
kérjük. 8 Vagy melyik az a másik ilyen dicső nemzet, amelynek olyan szertartásai, olyan
igazságos rendeletei lennének, mint ez az egész törvény, amelyet ma én szemetek elé tárok?

9 Gondosan vigyázz tehát magadra és lelkedre: el ne feledd azokat a dolgokat,

amelyeket tulajdon szemed látott, ne távozzanak szívedtől egész életedben, ismertesd meg őket fiaiddal s unokáiddal. 10 Meg ne feledkezzél arról a napról, amelyen az Úr, a te Istened előtt álltál a Hóreben, amikor az Úr szólt hozzám és mondta: `Gyűjtsd elém a népet, hogy hallják szavaimat, s megtanuljanak félni engem minden időben, míg a földön élnek, s fiaikat is megtanítsák rá.' 11 Erre ti odajárultatok a hegy tövéhez: s az égett mind az égig és sötétség, felhő és homály volt rajta. 12 Ekkor szólt hozzátok az Úr a tűz közepéből, szavak hangzását hallottátok, de alakot egyáltalában nem láttatok. 13 Így hirdette ki nektek szövetségét, amelynek teljesítését nektek megparancsolta: a tíz igét, amelyet ráírt két kőtáblára. 14 Ugyanakkor nekem megparancsolta, hogy tanítsalak meg titeket azokra a szertartásokra és rendeletekre, amelyeket meg kell tennetek azon a földön, amelyet elfoglalni készültök.

15 Gondosan vigyázzatok tehát lelketekre! Nem láttatok semmiféle alakot sem azon a napon, amelyen szólt hozzátok az Úr a Hóreben a tűz közepéből! 16 Meg ne tévedjetek tehát valahogy, és ne csináljatok magatoknak valamilyen faragott hasonmást, képmást férfiról vagy asszonyról, 17 hasonmást valamilyen állatról, amely a földön van, vagy madárról, amely az ég alatt repül, 18 vagy csúszómászóról, amely a földön mozog, vagy halról, amely a föld alatt, a vízben van. 19 Ha felemeled szemedet az égre és látod a napot, a holdat s az ég minden csillagát, meg ne ejtsen valahogy a tévedés és ne imádd és ne tiszteld őket! Ezeket az Úr, a te Istened mindazoknak a népeknek a szolgálatára teremtette, amelyek az ég alatt vannak. 20 Titeket azonban vett az Úr, és kihozott Egyiptom vaskohójából, hogy tulajdon népévé legyetek, mint ahogy az a mai napon meg is van.

21 Rám megharagudott az Úr a ti dolgaitok miatt, s megesküdött, hogy nem megyek át a Jordánon, s nem jutok be arra az igen jó földre, amelyet nektek fog adni. 22 Íme, meghalok ezen a földön, nem megyek át a Jordánon: ti átmentek, s elfoglaljátok azt a kiváló földet. 23 Vigyázz, hogy soha meg ne feledkezz az Úr, a te Istened szövetségéről, amelyet veled kötött, és ahogy az Úr megtiltotta neked, ne készíts faragott képmást semmiről, 24 mert az Úr, a te Istened emésztő tűz, féltékeny Isten.

25 Ha majd fiakat és unokákat nemzetek, és ott tartózkodtok azon a földön, s megtévedtek, s valamilyen képmást csináltok magatoknak, s így azt cselekszitek, ami gonosz az Úr, a ti Istenetek előtt, hogy őt haragra ingereljétek. 26 Bizonyságul hívom fel ma az eget és a földet, hogy hamarosan elvesztek arról a földről, amelynek elfoglalására átkeltek a Jordánon. Nem laktok rajta hosszú ideig, hanem eltöröl róla az Úr titeket. 27 Szétszór minden nép közé, és csak kevesen maradtok meg azok között a nemzetek között, amelyek közé az Úr elvisz majd titeket. 28 Ott aztán szolgálni fogtok emberi kéz alkotta isteneknek, fának és kőnek, amelyek nem látnak, nem hallanak, nem esznek és nem szagolnak. 29 Ha azonban majd keresed ott az Urat, a te Istenedet, megtalálod őt, feltéve, hogy egész szívedből és lelked egész eltökéltségével keresed. 30 Miután utolért téged mindaz, amit az előbb mondtam, az utolsó időben visszatérsz az Úrhoz, a te Istenedhez és hallgatni fogsz szavára. 31 Irgalmas Isten ugyanis az Úr, a te Istened nem hagy el téged, s nem töröl el teljesen, s nem feledkezik meg arról a szövetségről, amelyre atyáitoknak megesküdött.

32 Kérdezősködj csak a régi napok felől, amelyek te előtted voltak, attól a naptól kezdve, hogy Isten megteremtette az embert a földön – kérdezősködj az ég egyik szélétől a másikig, történt-e valaha ilyesfajta dolog, vagy lehetett-e hallani, 33 hogy hallja egy nép Isten szavát, aki a tűz közepéből szól, mint ahogy te hallottad, s életben maradtál! 34 Vagy hogy megtette-e Isten, hogy elmegy és nemzetet választ magának a nemzetek közül próbák, jelek, csodák, harc, erős kéz, kinyújtott kar és rettenetes látványok által, mindent aszerint, amit tiértetek tett az Úr, a ti Istenetek Egyiptomban, szemed láttára, 35 hogy megtudd, hogy az Úr az Isten, s rajta kívül nincs más. 36 Az égből szavát hallatta veled, hogy oktasson

téged, a földön megmutatta neked felette nagy tüzét, s hallottad igéit a tűz közepéből,
37 mivel szerette atyáidat, s kiválasztotta utódaikat. Éppen azért az ő nagy erejével kihozott
téged Egyiptomból, s előtted járt, 38 hogy igen nagy, s nálad erősebb nemzeteket eltöröljön
utadból, s téged bevigyen helyükre és neked adja földjüket birtokul, mint ahogy azt ma is
láthatod.

39 Ismerd el tehát ma, és vésd a szívedbe, hogy az Úr az Isten fönn az égben és lenn a
földön és senki más! 40 Tartsd meg parancsait és rendeleteit, amelyeket parancsolok neked,
hogy jó dolgod legyen neked, s utánad fiaidnak és hosszú ideig maradhass azon a földön,
amelyet az Úr, a te Istened majd ad neked.«

Menedékvárosok a Jordántól keletre 41 Ekkor Mózes kiválasztott három várost a
Jordánon túl, a keleti oldalon, 42 hogy aki felebarátját akaratlanul, s a nélkül, hogy neki egy
s más nap előtt az ellensége lett volna, megölte, oda menekülhessen, s e városok egyikében
menedéket találhasson: 43 Bószort a pusztában, a sík földön, Rúben törzsében, továbbá
Rámótot, Gileádban, Gád törzsében és Gólánt Básánban, Manassze törzsében.

A TÖRVÉNYEK KIHIRDETÉSE: 4,44-28,68

Helyszín és idő 44 Ez az a törvény, amelyet Mózes Izrael fiai elé terjesztett, 45 s ezek
azok a bizonyságok, szertartások és rendeletek, amelyeket Izrael fiainak elmondott, amikor
kijöttek Egyiptomból, 46 a Jordánon túl, a völgyben, Fogor házával szemben, Szihonnak, az
amoriták királyának földjén, aki Hesebonban lakott, s akit Mózes megvert. Amikor ugyanis
Izrael fiai kijöttek Egyiptomból, 47 elfoglalták az ő földjét meg Ógnak, Básán királyának a
földjét – az amoriták két királyáét, akik a Jordánon túl, a keleti oldalon voltak – 48 Ároertől
kezdve, amely az Arnon patak partján fekszik, egészen a Szion hegyig, vagyis a Hermonig,
49 meg az egész Síkságot a Jordánon túl, a keleti oldalon, egészen a Puszta tengeréig, a
Piszga hegy tövéig.

5 **Szövetségkötés a Hóreben; a Tízparancsolat** 1 Egybehívta ugyanis Mózes egész
Izraelt és azt mondta neki: »Halld, Izrael, azokat a szertartásokat és rendeleteket, amelyeket
ma fületek hallatára elmondok: tanuljátok meg őket, és cselekedjetek szerintük. 2 Az Úr, a
mi Istenünk szövetséget kötött velünk a Hóreben. 3 Nem atyáinkkal kötötte ezt a
szövetséget, hanem mivelünk, akik itt vagyunk, s élünk. 4 Színről-színre szólt hozzánk a
hegyen, a tűz közepéből. 5 Én voltam abban az időben a közbenjáró, s a közvetítő az Úr
között és közöttetek, hogy tolmácsoljam nektek az ő igéit, mert ti féltetek a tűztől, s nem
mentetek fel a hegyre. Azt mondta:

6 `Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a
rabszolgaság házából. 7 Rajtam kívül más isteneid ne legyenek. 8 Ne készíts magadnak
faragott képet, se hasonmást semmiről, ami fenn az égen vagy lenn a földön van, vagy a föld
alatt, a vizekben lakik. 9 Ne imádd, s ne tiszteld ezeket, mert én az Úr, a te Istened, féltékeny
Isten vagyok. Megtorlom az atyák gonoszságát fiaikon harmad- és negyedízig, mindazokon,
akik gyűlölnek engem, 10 de irgalmasságot gyakorlok sok ezerízig azokkal, akik szeretnek,
és megtartják parancsaimat.

11 Ne vedd hiába az Úrnak, a te Istenednek nevét, mert nem marad büntetlen, aki
hiába veszi az ő nevét.

12 Figyelj a szombat napjára, hogy megszenteld azt, amint megparancsolta neked az
Úr, a te Istened. 13 Hat napon dolgozzál, és végezd minden munkádat, 14 a hetedik nap
azonban szombat, azaz nyugalomnap legyen az Úrnak, a te Istenednek tiszteletére. Ne
végezz rajta semmiféle munkát, se te, se fiad, se lányod, se rabszolgád, se rabszolganőd, se

marhád, se szamarad, se bármi más állatod, se a jövevény, aki kapuidon belül van, hogy nyugodjék rabszolgád és rabszolganőd, éppen úgy, mint te magad. 15 Emlékezzél meg arról, hogy magad is szolga voltál Egyiptomban, s az Úr, a te Istened hozott ki téged onnan erős kézzel és kinyújtott karral; azért parancsolta neked, hogy tartsd meg a szombat napját.

16 Tiszteld atyádat s anyádat, amint megparancsolta neked az Úr, a te Istened, hogy hosszú ideig élj, s jó dolgod legyen azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened ad majd neked.

17 Ne ölj!

18 Ne paráználkodj!

19 Ne lopj!

20 Ne tégy hamis tanúságot felebarátod ellen.

21 Ne kívánd meg felebarátod feleségét, se házát, se mezejét, se rabszolgáját, se rabszolganőjét, se marháját, se szamarát; semmit se, ami az övé.'

22 Ezeket az igéket mondta az Úr egész sokaságotoknak a hegyen, a tűz, a felhő és a homály közepéből, fennszóval, semmivel sem többet; aztán ráírta őket két kőtáblára, s ideadta azokat nekem.

Mózes közvetítő szerepe 23 Amikor ti hallottátok a szózatot a sötétség közepéből, s láttátok, hogy ég a hegy, elém járultatok valamennyi törzsfővel és vénnel, s ezt mondtátok: 24 `Íme, az Úr, a mi Istenünk megmutatta nekünk dicsőségét és nagyságát, hallottuk szavát a tűz közepéből és megtudtuk, hogy ha szól is Isten az emberhez, életben maradhat az ember. 25 Miért haljunk meg tehát, s miért emésszen meg minket e felette nagy tűz? Ha ugyanis még tovább hallgatjuk az Úrnak, a mi Istenünknek szavát, meghalunk. 26 Elvégre is micsoda mindaz, ami test, hogy hallhassa az élő Isten szavát, amint szól a tűz közepéből, mint ahogy mi hallottuk, és életben maradjon? 27 Inkább te járulj oda: hallgasd meg mindazt, amit az Úr, a mi Istenünk mond neked, aztán közöld velünk, s mi meghallgatjuk és megtesszük.'

28 Amikor ezt az Úr meghallotta, azt mondta nekem: `Hallottam ennek a népnek hozzád intézett szavait: jól mondtak mindent. 29 Bárcsak ilyen maradna a gondolkodásmódjuk és félnének engem, s megtartanák valamennyi parancsomat minden időben, hogy jó dolguk legyen nekik s gyermekeiknek mindenkor! 30 Eredj, s mondd nekik: Térjetek vissza sátraitokba. 31 Te pedig majd maradj itt velem, s én elmondom neked minden parancsomat, szertartásomat és rendeletemet, amelyekre meg kell tanítanod őket, hogy megtegyék azon a földön, amelyet nekik fogok adni birtokul.' 32 Vigyázzatok tehát, s tegyétek meg, amit az Úr Isten parancsolt nektek; ne térjetek se jobbra, se balra, 33 hanem azon az úton járjatok, amelyet az Úr, a ti Istenetek parancsolt, hogy élhessetek, jó dolgotok legyen és hosszú ideig maradhassatok birtokotok földjén.

6 **Isten legfőbb parancsai: szeretet és istenfélelem** 1 Ezek azok a parancsok, szertartások és rendeletek, amelyek felől az Úr, a ti Istenetek megparancsolta, hogy megtanítsalak titeket rájuk, s ti megtartsátok azokat azon a földön, amelyet majd birtokba vesztek. 2 Teljes életedben féld az Urat, a te Istenedet, s tartsd meg minden parancsát, amelyet én neked, fiaidnak és unokáidnak meghagyok, hogy hosszú életed legyen. 3 Halld tehát Izrael, s vigyázz, tedd meg, amit az Úr megparancsolt neked, hogy jó dolgod legyen és felette megsokasodj azon a tejjel s mézzel folyó földön, amint az Úr, atyáid Istene megígérte neked.

4 Halld Izrael: az Úr, a mi Istenünk az egyetlen Úr! 5 Szeresd Uradat, Istenedet teljes
szívedből, teljes lelkedből és minden erődből. 6 Legyenek a szívedben ezek az igék,
amelyeket ma megparancsolok neked! 7 Beszéld el ezeket fiaidnak! Elmélkedj róluk, ha a
házadban ülsz, ha úton jársz, ha lefekszel és ha felkelsz! 8 Kösd őket jelként a kezedre,
függeszd azokat a szemeid közé, 9 írd rá őket házad ajtófélfáira és kapuira!

10 Ha majd bevisz téged az Úr, a te Istened arra a földre, amely felől megesküdött
atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak, s nagy és jó városokat ad neked, amelyeket
nem te építettél, 11 házakat telve minden jóval, amelyet nem te halmoztál fel, vízvermeket,
amelyeket nem te ástál, szőlőket és olajfakerteket, amelyeket nem te ültettél, 12 s eszel és
jóllaksz: 13 szorgalmasan vigyázz arra, hogy meg ne feledkezzél az Úrról, aki kihozott téged
Egyiptom földjéről, a rabszolgaság házából. Féld az Urat, a te Istenedet és csak neki
szolgálj; s az ő nevére esküdj.

14 Ne járjatok más istenek után, semmiféle körülöttetek levő nép istenei után. 15 Mert
az Úr, a te Istened, aki közötted van, féltékeny Isten, fel ne gerjedjen ellened egyszer az
Úrnak, a te Istenednek haragja, s el ne pusztítson a föld színéről. 16 Ne kísértsd az Urat, a te
Istenedet, mint ahogy kísértetted őt Masszában. 17 Tartsd meg az Úrnak, a te Istenednek
parancsait, bizonyságait és szertartásait, amelyeket parancsolt neked, 18 s azt tedd, ami
kedves és jó az Úr színe előtt, hogy jó dolgod legyen, s elérhesd és elfoglalhasd azt az igen
jó földet, amely felől megesküdött az Úr atyáidnak, 19 s hogy eltörölje minden ellenségedet
előled, amint megmondta.

20 Ha pedig majd fiad maholnap megkérdez téged: `Mire valók ezek a bizonyságok,
szertartások és rendeletek, amelyeket az Úr, a mi Istenünk megparancsolt nekünk,' 21 mondd
neki: `A fáraó szolgái voltunk Egyiptomban, de az Úr erős kézzel kihozott minket
Egyiptomból. 22 Nagy és szörnyű jeleket és csodákat művelt Egyiptomban szemünk láttára a
fáraón és egész háza népén, 23 minket azonban kivezetett onnan, hogy behozzon ide és
nekünk adja ezt a földet, amely felől megesküdött atyáinknak. 24 Akkor parancsolta meg
nekünk az Úr, hogy tegyük meg mindezeket a törvényeket és féljük az Urat, a mi Istenünket,
hogy jó dolgunk legyen egész életünkben, mint ahogy ma van. 25 Irgalmas is lesz iránt unk,
ha az Úr, a mi Istenünk előtt vigyázunk és teljesítjük minden parancsát, amint parancsolta
nekünk.'

7 **Izrael és az ország népei** 1 Ha majd bevisz téged az Úr, a te Istened arra földre,
amelyet elfoglalni mégy, s eltöröl előled sok nemzetet, hetitát, girgasitát, amorität, kánaánit,
perizität, hivvität, jebuzität, – hét, nálad sokkal nagyobb számú, nálad erősebb nemzetet – ,
2 s ezeket a kezedbe adja az Úr, a te Istened: veszítsd el őket egy szálig. Ne köss velük
szövetséget, és ne könyörülj meg rajtuk. 3 Ne lépj velük házasságra: lányodat ne add oda
fiának, és az ő lányát el ne vedd fiadnak, 4 mert eltéríti fiadat, hogy ne engem kövessen,
hanem inkább más isteneknek szolgáljon, s akkor felgerjed az Úr haragja, s hamarosan
eltöröl téged. 5 Sőt éppen ellenkezőleg, ezt cselekedjétek velük: rontsátok le oltáraikat,
törjétek össze oszlopaikat, vágjátok ki berkeiket, égessétek el faragott képeiket. 6 Te ugyanis
az Úrnak, a te Istenednek szentelt nép vagy: téged kiválasztott az Úr, a te Istened, hogy
tulajdon népe légy minden nép közül, amely a földön van. 7 Nem azért lépett kapcsolatba
veletek és választott ki titeket az Úr, mintha számra nézve minden népet meghaladnátok,
hiszen minden népnél kevesebben vagytok, 8 hanem azért, mert szeretett titeket az Úr, s meg
akarta tartani azt az esküt, mellyel megesküdött atyáitoknak; azért hozott és szabadított ki

titeket erős kézzel a rabszolgaság házából, a fáraónak, Egyiptom királyának kezéből. 9 Tudd
tehát, hogy az Úr, a te Istened erős és hűséges Isten, aki ezerízig megtartja a szövetséget, s
az irgalmasságot azokkal szemben, akik szeretik őt, s megtartják parancsait, 10 de legott
megfizet azoknak, akik gyűlölik őt: elpusztítja őket, nem késlekedik, legott megadja nekik,
amit érdemelnek. 11 Tartsd meg tehát azokat a parancsolatokat, szertartásokat és
rendeleteket, amelyeknek a megtartását ma megparancsolom neked.

12 Ha hallgatsz ezekre a rendeletekre, megtartod és teljesíted azokat, akkor az Úr, a te
Istened is megtartja számodra a szövetséget és az irgalmasságot, amely felől megesküdött
atyáidnak 13 és szeretni fog téged. Meg fog sokasítani és megáldja méhed gyümölcsét,
földed gyümölcsét, gabonádat, szüretedet, olajodat, állataidat s juhaid nyáját azon a földön,
amely felől megesküdött atyáidnak, hogy neked adja. 14 Áldottabb leszel minden népnél,
nem lesz közötted meddő lény az egyik nemen sem, sem az emberek, sem a nyájaid között.
15 Távol tart tőled az Úr minden betegséget s Egyiptomnak gonosz nyavalyáit, amelyeket
ismersz, nem terád hozza, hanem mindazokra, akik ellenségeid. 16 Pusztítsd el tehát
mindazokat a népeket, amelyeket az Úr, a te Istened a kezedbe ad, meg ne szánja őket
szemed, s ne szolgálj isteneiknek, hogy romlásodra ne legyenek.

17 Ha azt mondanád szívedben: `Többen vannak azok a népek, mint én, hogy tudnám
eltörölni őket,' 18 ne félj, emlékezzél meg arról, amit az Úr, a te Istened a fáraóval s minden
egyiptomival művelt, 19 azokról a nagy csapásokról, amelyeket tulajdon szemed látott,
azokról a jelekről és csodákról, arról az erős kézről és kinyújtott karról, amellyel kihozott
téged az Úr, a te Istened: így fog tenni mindazokkal a népekkel, amelyektől félsz. 20 Még a
darazsakat is rájuk bocsátja az Úr, a te Istened, míg mind el nem törli őket, s el nem
pusztítja azokat is, akik el tudtak menekülni és el tudtak rejtőzni előled.

21 Ne félj tőlük, mert közötted van az Úr, a te Istened, a nagy és félelmetes Isten: 22 Ő
majd lassanként és apránként elfogyasztja ezeket a nemzeteket a színed elől. Egyszerre nem
törölheted el őket, hogy el ne sokasodjék ellened a föld vadja. 23 De az Úr, a te Istened eléd
adja és addig pusztítja őket, míg teljesen el nem törli őket. 24 Királyaikat is a kezedbe adja és
kipusztítod nevüket az ég alól: senki sem tud majd ellenállni neked, míg el nem tiprod őket.

25 Faragott képeiket azonban el kell égetned a tűzben: meg ne kívánd azt az ezüstöt és
aranyat, amelyből készültek, ne végy el belőlük semmit se magadnak, hogy bajba ne kerülj,
mert utálatos az ilyesmi az Úr, a te Istened előtt. 26 Ne vigyél tehát semmit se házadba a
bálványból, hogy átkozottá ne légy, amilyen az; undokságként vesd meg, förtelemként és
szennyként utáld, mert átkozott.

8 **Izrael és a bőség** 1 Gondosan ügyelj arra, hogy teljesíts minden parancsot, amelyet
ma parancsolok neked, hogy élhessetek, megsokasodhassatok, s elérhessétek és
bírtokolhassátok azt a földet, amely felől megesküdött az Úr atyáitoknak. 2 Gondolj csak
vissza arra az egész útra, amelyen az Úr, a te Istened negyven esztendőn át vezetett a
pusztában, hogy megsanyargasson és próbára tegyen, s így nyilvánvalóvá legyen, mi forog
szívedben: vajon megtartod-e parancsait vagy nem? 3 Éhínséggel sanyargatott téged és
eledelül mannát adott neked, amelyet nem ismertél sem te, sem atyáid, hogy megmutassa
neked, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából
származik. 4 Ruházatod, amely betakart, az öregségtől el nem kopott, lábad fel nem törött
immár negyvenedik esztendeje! 5 Ismerd el tehát szívedben, hogy amint az ember oktatja
fiát, úgy oktatott téged az Úr, a te Istened, 6 hogy megtartsd az Úrnak, a te Istenednek
parancsolatait, járj az ő útjain és féld őt.

7 Az Úr, a te Istened ugyanis bevisz téged egy pompás földre, patakok, vizek és
források földjére, amelynek mezőin s hegyein folyók mélységei fakadnak, 8 búza, árpa és

szőlő földjére, ahol füge, gránátalma és olajfa terem, olaj és méz földjére, 9 ahol minden szűkölködés nélkül eszed kenyeredet, s mindennek bőségét élvezed, olyan földre, amelynek köve vasas, és amelynek hegyeiből rézércet bányásznak. 10 Ha tehát majd eszel és jóllaksz, áldd az Urat, a te Istenedet azért a felette jó földért, amelyet neked adott.

11 Ügyelj, s vigyázz magadra, hogy soha meg ne feledkezzél az Úrról, a te Istenedről, s el ne hanyagold parancsolatait, rendeleteit és szertartásait, amelyeket ma parancsolok neked, 12 hogy amikor eszel, s jóllaksz, szép házakat építesz és azokban laksz, 13 marhacsordákra, juhnyájakra, ezüst, arany és minden dolog bőségére szert teszel, 14 fel ne fuvalkodjék szíved, s meg ne feledkezzél az Úrról, a te Istenedről, aki kihozott téged Egyiptom földjéről, a rabszolgaság házából. 15 Hogy vezéred volt a nagy és rettenetes pusztán, amelyben tüzes leheletű kígyó, skorpió és kiaszott föld volt, és egy szemernyi víz sem. Aki forrást fakasztott neked a kemény sziklából, 16 s atyáid által nem ismert mannával etetett téged a pusztában, s miután megsanyargatott és próbára tett, végül megkönyörült rajtad. 17 Ne mondd tehát majd szívedben: `Az én erőm, az én kezem ereje szerezte meg mindezt nekem,' 18 hanem emlékezzél meg az Úrról, a te Istenedről, hogy ő az, aki erőt adott neked, hogy teljesítse szövetségét, amely felől megesküdött atyáidnak, mint ahogy a mai nap mutatja. 19 Ha azonban megfeledkezel az Úrról, a te Istenedről, s más istenek után jársz, azokat tiszteled és imádod, íme, most előre megmondom neked, hogy teljességgel el fogsz veszni. 20 Mint azok a nemzetek, amelyeket majd eltöröl az Úr utadból, úgy vesztek el ti is, ha engedetlenek lesztek az Úr, a ti Istenetek szavával szemben.

9 **Izrael lázongása** 1 Halljad, Izrael! Te most átkelsz a Jordánon, hogy meghódíts nagy és nálad erősebb nemzeteket, nagy és égig bástyázott városokat, 2 nagy és szálas népet, az enakiták fiait, akiket magad láttál, s akikről azt hallottad, hogy senki sem képes ellenállni nekik. 3 Tudd meg tehát ma, hogy az Úr, a te Istened emésztő és pusztító tűzként maga megy át előtted, hogy eltiporja, eltörölje, s hamarosan elpusztítsa színed elől, amint mondta neked.

4 De amikor majd eltörli őket az Úr, a te Istened, a színed elől, azt ne mondd szívedben: `Az én igazvoltomért juttatott engem az Úr e föld birtokába' – mert istentelenségük miatt törli el azokat a nemzeteket. 5 Nem a te igaz voltodért, s nem a te szíved egyenességéért jutsz ugyanis földjük birtokába, hanem azért vesznek el utadból, mert istentelenül cselekedtek, meg azért, hogy az Úr teljesítse szavát, amelyet esküvel ígért atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak. 6 Tudd meg tehát, hogy nem a te igazvoltodért adja neked az Úr, a te Istened ezt az igazán jó földet birtokul, hiszen te kemény nyakú nép vagy!

7 Emlékezzél csak meg, s ne feledd, miképp ingerelted haragra az Urat, a te Istenedet a pusztában: attól a naptól kezdve, hogy kijöttél Egyiptomból egészen eddig a helyig, mindenkor tusakodtál az Úr ellen. 8 Hiszen magánál a Hórebnél ingerelted őt, úgyhogy megharagudott és el akart törölni téged.

Bálványimádás; a szövetség megújítása 9 Amikor felmentem a hegyre, hogy átvegyem a kőtáblákat, annak a szövetségnek a tábláit, amelyet az Úr veletek megkötött, s negyven nap és negyven éjen át tartózkodtam a hegyen anélkül, hogy kenyeret ettem és vizet ittam volna. 10 Az Úr pedig ideadta nekem az Isten ujjával írt két kőtáblát, rajta mindazokkal az igékkel, amelyeket a hegyen, a tűz közepéből mondott nektek, amikor együtt volt a nép gyülekezete. 11 Amikor ugyanis elmúlt a negyven nap és az ugyanannyi éj, az Úr ideadta nekem a két kőtáblát, a szövetség tábláit 12 és azt mondta nekem: `Kelj fel, s menj le gyorsan innen, mert néped, amelyet kihoztál Egyiptomból, hamar elhagyta azt az utat, amelyet mutattál neki, s öntött bálványt csinált magának.' 13 Majd meg azt mondta az Úr

nekem: `Látom, hogy keménynyakú ez a nép. 14 Hagyj engem, hadd tiporjam el őt, s hadd
töröljem el nevét az ég alól, s hadd rendeljelek téged egy ennél nagyobb, s erősebb nép fölé.'
15 Amikor aztán lejöttem az égő hegyről, két kezemben a szövetség két táblájával, 16 s
láttam, hogy vétkeztetek az Úr, a ti Istenetek ellen, s öntött borjút csináltatok magatoknak, s
hamar elhagytátok az ő útját, amelyet mutatott nektek, 17 ledobtam a két kőtáblát a
kezemből, s összetörtem azokat a szemetek láttára. 18 Aztán leborultam az Úr elé, s mint
ahogy először, negyven nap és negyven éjen át nem ettem kenyeret és nem ittam vizet a ti
minden bűnötökért, amelyet elkövettetek az Úr ellen, s mellyel őt haragra ingereltétek,
19 mert féltem bosszankodásától, s haragjától, amikor annyira felindult ellenetek, hogy el
akart törölni titeket. Meg is hallgatott engem az Úr ezúttal is. 20 Áronra is felette
megharagudott, s őt is el akarta tiporni, de érte is hasonlóképpen könyörögtem. 21 Bűnötök
művét pedig, amelyet csináltatok, vagyis a borjút, megragadtam, tűzben elégettem,
darabokra zúztam, teljesen porrá törtem, s belevetettem abba a patakba, amely a hegyről
lejön.
22 Taberában, Masszában és Cibrót-Hattaavában is ingereltétek az Urat, 23 és amikor
elküldött titeket Kádes-Barneából, mondván: `Menjetek fel, s foglaljátok el azt a földet,
amelyet nektek adtam,' akkor is megvetettétek az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsát, s nem
hittetek neki, s nem akartatok hallgatni szavára. 24 Mindenkor ellenszegülők voltatok, attól a
naptól kezdve, hogy megismertelek titeket.
25 Ott feküdtem tehát az Úr előtt negyven nap és negyven éjen át, miközben
alázatosan esedeztem hozzá, hogy ne töröljön el titeket, mint ahogy fenyegetett, 26 és
imádkoztam: Úr Isten, ne veszítsd el népedet és tulajdonodat, amelyet nagyságoddal
megszabadítottál, s Egyiptomból erős kézzel kihoztál! 27 Emlékezzél meg szolgáidról,
Ábrahámról, Izsákról és Jákobról, s ne tekintsd e nép konokságát, istentelenségét és bűnét,
28 hogy azt ne találják mondani annak a földnek a lakói, ahonnan kihoztál minket: `Nem
tudta az Úr bevinni őket arra a földre, amelyet megígért nekik és mivel gyűlölte őket, azért
vitte ki őket, hogy megölje őket a pusztában!' 29 Hiszen a te néped és a te tulajdonod ők,
akiket kihoztál nagy erőddel és kinyújtott karoddal.

10 1 Ugyanabban az időben azt mondta nekem az Úr: `Faragj magadnak két
ugyanolyan kőtáblát, mint az elsők voltak, s készíts egy faládát, s gyere fel hozzám a
hegyre. 2 E táblákra majd ráírom azokat az igéket, amelyek azokon a táblákon voltak,
amelyeket a múltkor összetörtél, aztán tedd őket a ládába.' 3 Csináltam tehát akácfából egy
ládát, s miután faragtam két ugyanolyan kőtáblát, mint az elsők voltak, felmentem a hegyre,
kezemben a táblákkal. 4 Rá is írta a táblákra úgy, ahogy először írta, azt a tíz igét, amelyet az
Úr a hegyen, a tűz közepéből, a nép egybegyűltekor mondott nektek, s aztán ideadta azokat
nekem. 5 Erre megfordultam, lejöttem a hegyről, s beletettem a táblákat abba a ládába,
amelyet csináltam – ott is vannak mostanáig –, amint az Úr parancsolta nekem.
6 Amikor aztán Izrael fiai elindították a tábort, Jákán fiainak Berótjából Mószerbe, ott
meghalt Áron, s ott el is temették. Helyette fia, Eleazár vette át a papságot. 7 Innen
Gidgádba jutottak, majd elindultak onnan és Jetebátában, a vizek és patakok földjén ütöttek
tábort.
8 Ugyanabban az időben kiválasztotta az Úr Lévi törzsét, hogy hordozza az Úr
szövetségének ládáját, álljon előtte a szolgálatban, s áldást adjon az ő nevében, mint ahogy
mind a mai napig van. 9 Ezért nem jutott Lévinek osztályrész és birtok a testvérei között;
maga az Úr ugyanis az ő birtoka, amint az Úr, a te Istened megígérte neki.
10 Én tehát ott álltam a hegyen, miként először, negyven nap és negyven éjen át, s az
Úr ezúttal is meghallgatott engem: nem akart elveszteni téged. 11 Aztán azt mondta nekem:

`Eredj, s menj a nép élére, hogy elérje és elfoglalja azt a földet, amely felől megesküdtem atyáiknak, hogy nekik adom.'

Hűség a szövetséghez – bőséges aratás 12 Nos tehát, Izrael, mi mást kíván az Úr, a te Istened tőled, mint azt, hogy féld az Urat, a te Istenedet, az ő útjain járj, szeresd őt és szolgálj az Úrnak, a te Istenednek teljes szívedből és teljes lelkedből, 13 s tartsd meg az Úr parancsait és szertartásait, amelyeket ma parancsolok neked, hogy jó dolgod legyen. 14 Íme, az Úré, a te Istenedé az ég s az ég ege, a föld s mindaz, ami rajta van, 15 mégis a ti atyáitokhoz ragaszkodott az Úr, s őket szerette s az ő utódaikat, vagyis titeket választott ki minden nép közül, miként ez ma nyilvánvaló.

16 Metéljétek tehát körül szívetek előbőrét, s ne keményítsétek meg többé nyakatokat, 17 mert az Úr, a ti Istenetek az istenek Istene s az urak Ura, nagy, hatalmas és félelmetes Isten, aki nem néz sem személyre, sem ajándékra, 18 igazságot szolgáltat árvának és özvegynek, szereti a jövevényt, s ad neki eledelt és ruházatot. 19 Szeressétek tehát ti is a jövevényt, mert ti is jövevények voltatok Egyiptom földjén. 20 Az Urat, a te Istenedet féljed, csak őneki szolgálj, őhozzá ragaszkodj, s az ő nevére esküdj. 21 Ő a te dicsőséged és a te Istened, ő művelte veled azokat a nagy és félelmetes dolgokat, amelyeket tulajdon szemed látott. 22 Hetven lélekkel mentek le atyáid Egyiptomba, s íme, most úgy megsokasított téged az Úr, a te Istened, mint az ég csillagait.

11 1 Szeresd tehát az Urat, a te Istenedet, s tartsd meg parancsait, szertartásait, rendeleteit és utasításait minden időben.

2 Vegyétek ma fontolóra mindazt, amiről fiaitok, akik az Úrnak, a ti Isteneteknek fenyítését nem látták, nem tudnak: az ő nagy tetteit, erős kezét és kinyújtott karját, 3 jeleit és tetteit, amelyeket Egyiptomban művelt a fáraón, a királyon és egész földjén, 4 meg az egyiptomiak egész hadseregén, lovain és harciszekerein, hogy miképpen borították el őket a Vörös-tenger vizei, amikor üldöztek titeket, s mint törölte el őket az Úr mind a mai napig; 5 meg amit veletek tett a pusztában, míg erre a helyre nem jutottatok; 6 és amit Dátánnal s Abironnal, Eliábnak, Rúben fiának fiaival cselekedett, amikor a föld felnyitotta száját és elnyelte őket háznépükkel, sátraikkal s minden vagyonukkal együtt, amijük csak volt, Izraelben.

7 A ti szemetek látta az Úr minden nagy tettét, amelyet művelt, 8 tartsátok meg tehát minden parancsát, amelyet ma meghagyok nektek, hogy elérhessétek, s elfoglalhassátok azt a földet, amelyre átkeltek 9 és hosszú ideig élhessetek azon a tejjel s mézzel folyó földön, amelyet esküvel ígért az Úr atyáitoknak s utódaiknak. 10 Az a föld ugyanis, ahová mégy, hogy elfoglald, nem olyan, mint Egyiptom földje, amelyről kijöttél, hogy az elvetett magra öntözővizet vezetnek, miként a zöldségeskertre, 11 hanem hegyes-völgyes és az égből várja az esőt. 12 Azt az Úr, a te Istened gondozza mindenkor: rajta van a szeme az esztendő kezdetétől annak végéig.

13 Ha tehát engedelmeskedtek parancsaimnak, amelyeket ma meghagyok nektek, hogy szeressétek az Urat, a ti Isteneteket és szolgáljatok neki teljes szívetekkel s teljes lelketekkel, 14 akkor megadja földeteknek a korai s a késői esőt, s betakarítotok gabonát, bort és olajat, 15 a mezőről pedig szénát, hogy elláthassátok a jószágot és ti magatok is ehessetek és jóllakjatok. 16 Vigyázzatok, hogy meg ne tévedjen valahogy szívetek, s el ne pártoljatok az Úrtól és más isteneket ne szolgáljatok, s ne imádjatok, 17 s hogy meg ne haragudjék az Úr, s be ne zárja az eget, s eső ne essék, s a föld ne adja meg termését, s hamarosan el ne vesszetek arról az igen jó földről, amelyet az Úr majd ad nektek.

18 Véssétek e szavaimat szívetekbe-lelketekbe, s kössétek jel gyanánt a kezetekre, s tegyétek a szemetek közé. 19 Tanítsátok meg ezeket fiaitoknak, hogy beszélj róluk, amikor a

házadban üldögélsz, amikor úton jársz, ha lefekszel és ha felkelsz. 20 Írd rá őket házad
ajtófélfáira s kapuira, 21 hogy addig sokasodjanak napjaid és fiaid napjai azon a földön,
amely felől megesküdött az Úr a te atyáidnak, hogy nekik adja, amíg csak ég borul a földre.

Az Ígéret földje 22 Ha ugyanis megtartjátok és teljesítitek azokat a parancsokat,
amelyeket meghagyok nektek, hogy szeressétek az Urat, a ti Isteneteket, s mindenben az ő
útjain járjatok, s hozzá ragaszkodjatok: 23 akkor elveszíti az Úr mindezeket a nemzeteket a
színetek elől, s meghódítjátok őket, bár nagyobbak s erősebbek nálatoknál. 24 Minden hely,
amelyre lábatok lép, a tiétek lesz: a pusztától a Libanonig, a nagy folyótól, az Eufrátesztől a
nyugati tengerig terjed majd határotok. 25 Senki sem tud majd ellenállni nektek: tőletek való
rettegést és félelmet bocsát az Úr, a ti Istenetek arra az egész földre, amelyre léptek, amint
mondta nektek.

Befejezés 26 Ím áldást és átkot terjesztek ma elétek: 27 áldást, ha engedelmeskedtek az
Úr, a ti Istenetek parancsainak, amelyeket ma meghagyok nektek, 28 s átkot, ha nem
engedelmeskedtek az Úr, a ti Istenetek parancsainak, hanem letértek arról az útról, amelyet
most mutatok nektek, s más istenek után jártok, akiket nem ismertek. 29 Ha tehát majd
bevisz téged az Úr, a te Istened arra a földre, amelyre lakni mégy, mondd el az áldást a
Garizim hegyén, az átkot az Ebál hegyén; 30 ott vannak ezek a Jordánon túl, a napnyugat
felé tartó út mögött, a Mezőségen lakó kánaániak földjén, azzal a Gilgállal szemben, amely
a messze benyúló völgy mellett van. 31 Ti ugyanis átkeltek a Jordánon, hogy elfoglaljátok
azt a földet, amelyet az Úr, a ti Istenetek nektek ad, hogy tiétek legyen és birtokoljátok.
32 Vigyázzatok tehát, hogy teljesítsétek e szertartásokat és rendeleteket, amelyeket ma elétek
terjesztek.

Második Törvénygyűjtemény: 12,1-26,19

12 **Bevezetés** 1 Ezek azok a parancsok és rendeletek, amelyeket azon a földön,
amelyet az Úr, atyáid Istene neked birtokul fog adni, minden időben meg kell tennetek, amíg
csak taposod ezt a földet.

Az idegen istentiszteleti helyek megsemmisítése 2 Forgassátok fel mindazokat a
helyeket, amelyeken a magas hegyeken, a halmokon, vagy valamilyen lombos fa alatt
isteneiket tisztelték azok a nemzetek, amelyeket meghódítotok. 3 Szórjátok szét oltáraikat,
törjétek össze oszlopaikat, égessétek fel tűzzel berkeiket és zúzzátok össze bálványképeiket:
irtsátok ki nevüket azokról a helyekről.

Izrael egyetlen istentiszteleti helye 4 Ti ne így tegyetek az Úrral, a ti Istenetekkel:
5 hanem arra a helyre menjetek, amelyet majd kiválaszt az Úr, a ti Istenetek valamennyi
törzsetek közül, hogy oda helyezze nevét, s ott lakozzék. 6 Azon a helyen mutassátok be
egészen elégő áldozataitokat és vágó áldozataitokat, tizedeiteket, kezetek adományait,
fogadalmaitokat és ajándékaitokat, marháitok s aprójószágaitok elsőszülöttét. 7 Ott költsétek
el áldozati lakomáitokat, az Úr, a ti Istenetek színe előtt, s ott örvendezzetek házatok
népével együtt mindannak, amire kezetek szert tett, s amivel az Úr, a ti Istenetek titeket
megáldott.

A hatálybalépés ideje 8 Ne tegyétek ott azt, amit mi ma itt teszünk: mindenki azt, amit
jónak lát. 9 Ez ideig ugyanis még nem jutottatok a nyugodalomhoz, s ahhoz a birtokhoz,
amelyet nektek az Úr, a ti Istenetek adni fog. 10 Ha azonban majd átkeltek a Jordánon, s
megtelepedtek azon a földön, amelyet nektek az Úr, a ti Istenetek adni fog, s nyugtotok lesz

körös-körül minden ellenségtől, s minden félelem nélkül laktok: 11 akkor arra a helyre menjetek, amelyet majd az Úr, a ti Istenetek kiválaszt, hogy ott legyen a neve és oda vigyétek mindazt, amit parancsolok: egészen elégő áldozataitokat, vágó áldozataitokat, tizedeiteket s kezetek adományait s mindazt, ami kiválóbb azon ajándékok közül, amelyeket fogadtok az Úrnak. 12 Ott lakmározzatok az Úr, a ti Istenetek előtt, ti és fiaitok meg lányaitok, rabszolgátok és rabszolganőitek, meg a levita, aki városotokban tartózkodik: mert neki nincsen más része és birtoka közöttetek.

Különbségtétel az áldozatbemutatás és az állatok levágása között 13 Vigyázz, be ne mutasd egészen elégő áldozataidat akármelyik helyen, amelyet meglátsz, 14 hanem azon, amelyet az Úr választ ki törzseid egyikében: ott mutasd be áldozataidat, s ott tedd meg mindazt, amit parancsolok neked. 15 Ha azonban enni akarsz, s húsételre jő kedved, vághatsz és ehetsz városaidban az Úrnak, a te Istenednek ahhoz az áldásához képest, amelyet adott neked: akár tisztátalan, azaz hibás és fogyatékos, akár tiszta, azaz ép és hibátlan, vagyis olyan, amilyet be szabad mutatni, megeheted úgy, mint a vadkecskét vagy a szarvast, 16 de a vér megevése nélkül: azt a földre kell öntened, mint a vizet. 17 Nem eheted meg azonban városaidban gabonád, borod s olajod tizedét, szarvasmarháid és aprójószágaid elsőszülöttét, mindazt, amit fogadtál vagy önként akarsz bemutatni s kezed adományait. 18 Ezeket az Úr, a te Istened előtt edd meg, azon a helyen, amelyet az Úr, a te Istened kiválaszt, te és fiaid meg lányod, rabszolgád és rabszolganőd, meg a levita, aki városodban tartózkodik, s az Úr, a te Istened előtt örvendezzél, s vigadj mindazzal, amire kezed szert tesz. 19 Vigyázz, el ne hagyd a levitát sohasem, míg azon a földön laksz.

A vérrel való bánásmód áldozatnál és vágásnál 20 Ha majd kiterjeszti az Úr, a te Istened határaidat, amint mondta neked, s húst akarsz enni, s azt kíván a lelked, 21 de a hely, amelyet az Úr, a te Istened kiválaszt, hogy ott legyen neve, távol lesz: akkor szarvasmarháidból s aprójószágaidból, amelyekre majd szert teszel, vághatsz úgy, amint parancsoltam neked, s ehetsz városaidban, kívánságod szerint. 22 Amint a vadkecskét vagy a szarvast eszik, úgy edd az ilyesmit. Tiszta és tisztátalan ember egyaránt ehet belőle. 23 Csak arra vigyázz, hogy a vért meg ne edd, mert vérük lelkük gyanánt van, s éppen azért a lelket nem szabad megenned a hússal együtt, 24 hanem a földre kell öntened, miként a vizet, 25 hogy jó dolgod legyen neked s utánad fiaidnak, ha azt teszed, ami kedves az Úr színe előtt. – 26 Amit azonban az Úrnak szentelsz vagy fogadsz, azt fogd, s menj vele arra a helyre, amelyet majd az Úr kiválaszt, 27 és az Úrnak, a te Istenednek oltárán mutasd be egészen elégő áldozataidat, a húst és a vért, s az oltárra öntsd vágó áldozataid vérét, de utóbbiak húsát megeheted magad.

28 Vigyázz, hallgass mindarra, amit parancsolok neked, hogy jó dolgod legyen neked s utánad fiaidnak mindörökké, minthogy azt teszed, ami jó és kedves az Úr, a te Istened színe előtt.

A kánaáni szokások tilalma 29 Ha majd elpusztítja az Úr, a te Istened a színed elől azokat a nemzeteket, amelyeket meghódítani mégy és meghódítod őket, s földjükön laksz: 30 vigyázz, ne utánozd őket, miután elpusztultak utadból, s ne tudakozódjál szertartásaik után, mondván: `Amint e nemzetek tisztelték isteneiket, úgy cselekszem majd én is.' 31 Ne tégy így az Úrral, a te Isteneddel, mert azok minden olyan undokságot elkövettek isteneikkel, amelyet az Úr gyűlöl: fiaikat s lányaikat feláldozták, s tűzben elégették.

13 **A törvények szilárdsága** 1 Csak azt tedd az Úrnak, amit parancsolok neked: ne tégy

hozzá semmit, és el se végy belőle.

Próféták és álomlátók által okozott elpártolás 2 Ha próféta vagy olyan ember támad
közötted, aki azt állítja, hogy álmot látott, s jelet vagy csodát jövendöl 3 és be is következik,
amit mondott, de azt mondja neked: `Gyerünk, kövessünk és szolgáljunk más isteneket,
akiket te nem ismersz,' 4 ne hallgass annak a prófétának vagy álomlátónak a szavára, mert
csak próbára tesz titeket az Úr, a ti Istenetek, hogy kiderüljön, szeretitek-e őt teljes
szívetekből és teljes lelketekből, vagy sem. 5 Az Urat, a ti Isteneteket kövessétek, őt féljétek,
az ő parancsait tartsátok, az ő szavára hallgassatok, neki szolgáljatok, s őhozzá
ragaszkodjatok. 6 Azt a prófétát vagy álomlátót pedig meg kell ölni, mert azért beszélt, hogy
eltántorítson titeket az Úrtól, a ti Istenetektől, aki kihozott titeket Egyiptom földjéről, s
megszabadított a rabszolgaság házából – azért, hogy letérítsen téged arról az útról, amelyet
az Úr, a te Istened parancsolt neked. Irtsd ki tehát a gonoszt magad közül.

Titkos rábírás az elpártolásra 7 Ha rá akar beszélni téged a testvéred, anyádnak a fia,
vagy a fiad vagy a lányod, vagy a kebleden levő feleséged, vagy az a barátod, akit úgy
szeretsz, mint lelkedet, s titkon azt mondogatja: `Gyerünk és szolgáljunk más isteneknek,'
akiket te nem ismersz és atyáid sem ismertek, 8 bármely nemzet isteneinek, amely körülötted
van, közel vagy távol, a föld egyik végétől a másik végéig: 9 ne engedj neki, s ne hallgass rá,
sőt ne szánja meg őt szemed, ne könyörülj rajta, s ne takargasd, 10 hanem öld meg mindjárt.
Először te emeld fel rá kezedet, s azután az egész nép vesse rá kezét. 11 Megkövezve kell
megölni, mert el akart tántorítani téged az Úrtól, a te Istenedtől, aki kihozott téged Egyiptom
földjéről, a rabszolgaság házából – 12 hadd hallja meg ezt egész Izrael, hogy féljen, s ne
kövessen el többé semmi ilyesmit.

Egy város eleste 13 Ha azt hallod beszélni, hogy valamelyik városodban, amelyet az
Úr, a te Istened ad majd neked lakóhelyül, 14 előálltak közüled Béliál fiai, s eltántorították
városuk lakóit, s azt mondták: `Gyerünk és szolgáljunk más isteneknek' – olyanoknak,
akiket ti nem ismertek –, 15 akkor tarts gondos és szorgalmas vizsgálatot. Ha aztán a
tényállást megállapítottad, s azt találod, hogy igaz, amit beszélnek, s valóban elkövették ezt
az utálatosságot, 16 akkor rögtön hányd kardélre annak a városnak a lakóit, s töröld el azt és
mindazt, ami benne van, a jószággal együtt. 17 Minden holmiját, amije csak van, hordd össze
utcái közepére, s gyújtsd fel a várossal együtt és égesd el teljesen az Úrnak, a te Istenednek
tiszteletére, s a város romhalmaz legyen mindörökre: fel ne építsék többé. 18 Semmi se
tapadjon ezekből az átok alá vetett dolgokból a kezedhez, hogy az Úr elforduljon haragjának
gerjedelmétől, s könyörüljön rajtad, s megsokasítson téged, amint megesküdött atyáidnak,
19 mivel hallgatsz az Úr, a te Istened szavára, megtartod minden parancsát, amelyet én ma
meghagyok neked, hogy azt tedd, ami kedves az Úr, a te Istened színe előtt.

14 **A kánaáni gyászszokások tilalma** 1 Fiai legyetek az Úrnak, a ti Isteneteknek! Ne
vagdaljátok be magatokat, s ne nyírjátok magatokat kopaszra a halott miatt, 2 mert te az
Úrnak, a te Istenednek szentelt nép vagy, s téged választott ki, hogy tulajdon népe légy
minden nemzet közül, amely a földön van.

Étkezési tilalmak 3 Meg ne egyétek, ami tisztátalan.
4 Ezek azok az állatok, amelyeket megehettek: marha, juh, kecske, 5 szarvas,
vadkecske, bivaly, vadbak, zerge, gazella, jávorszarvas. 6 Minden olyan állatot, amelynek
két részre hasadt körme van és kérődzik, megehettek; 7 azok közül azonban, amelyek bár

kérődznek, de körmük nem hasadt, ne egyetek; ilyenek: a teve, a nyúl, a tengeri nyúl; ezek,
mivel bár kérődznek, de körmük nem hasadt, tisztátalanok legyenek nektek; 8 a sertés, mivel
hasadtkörmű ugyan, de nem kérődzik, szintén tisztátalan legyen. Ezek húsát ne egyétek, s
tetemüket ne érintsétek.

9 Ezeket ehetitek mindazok közül, amik a vízben laknak: aminek úszószárnya és
pikkelye van, azt ehetitek; 10 ami úszószárny és pikkely nélkül való, azt ne egyétek, mert az
tisztátalan.

11 Minden tiszta madarat megehettek; 12 a tisztátalanokat, tudniillik a következőket ne
egyétek: a sast, a saskeselyűt, a tengeri sast, 13 a sólymot, a héját és a kányát faja szerint, 14 a
holló semmilyen fajtáját, 15 a struccot, a baglyot, a sirályt, a karvalyt faja szerint, 16 a gémet,
a hattyút, az íbiszt, 17 a búvárt, a dögkeselyűt s a vöcsköt, 18 a pelikánt, a lilét, mindegyiket a
maga fajával, a büdösbankát és a denevért. – 19 A szárnyas rovarok közül mindaz, ami
csúszik-mászik, tisztátalan legyen, s azt ne egyétek. 20 Mindazt, ami tiszta, megehetitek.

21 Semmiféle elhullott állatot se egyetek. A kapuidon belül levő idegennek add oda,
hogy megegye, vagy annak add el, mert te az Úrnak, a te Istenednek szentelt nép vagy.

Ne főzd meg a gödölyét anyja tejében.

Adományok a szentélynek 22 Esztendőről esztendőre vedd tizedét minden
termésednek, amely a mezőn terem, 23 s az Úrnak, a te Istenednek színe előtt, azon a helyen,
amelyet majd kiválaszt, hogy ott tiszteljék nevét, edd meg gabonádnak, borodnak s
olajodnak tizedét, barmaidnak s juhaidnak elsőszülöttét, hogy megtanuld félni az Urat, a te
Istenedet minden időben.

24 Ha azonban hosszú az út és messze van az a hely, amelyet az Úr, a te Istened majd
kiválaszt, téged pedig annyira megáld, hogy nem bírod odavinni mindezt, 25 akkor add el, s
tedd pénzzé mindezeket, s fogd a pénzt a kezedbe, s menj el arra a helyre, amelyet az Úr, a
te Istened majd kiválaszt 26 és végy azon a pénzen, amit csak kívánsz, barmot, juhot, bort,
részegítő italt, mindent, amit lelked óhajt, s edd meg az Úr, a te Istened előtt, s lakmározzál
te és házad népe 27 meg a levita, aki kapuidon belül van. Vigyázz, őt el ne hagyd, mert neki
nincs más osztályrésze birtokodon.

Tized a szegényeknek 28 A harmadik esztendőben vedd ismét a tizedét mindannak,
ami neked abban az időben terem, s rakd le kapuidban, 29 s jöjjön el a levita – akinek nincs
más osztályrésze és birtoka melletted –, meg az idegen és az árva meg az özvegy, akik
kapuidon belül vannak, s egyenek, s lakjanak jól, hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened
kezed minden munkájában, amelyet végzel.

15 **A hetedik esztendő** 1 A hetedik esztendőben tarts elengedést. 2 Ezt a következő
módon kell intézni: Az, akinek tartozik valamivel az embertársa, a rokona vagy a testvére,
nem követelheti a tartozást, mert az Úr elengedési esztendeje van. 3 Az idegentől s a
jövevénytől követelheted, polgártársadtól s rokonodtól nem szabad követelned. 4 Egyáltalán
nem lesz szegény és koldus közöttetek, mert megáld majd téged az Úr, a te Istened azon a
földön, amelyet birtokul fog adni neked, 5 feltéve, hogy hallgatsz az Úr, a te Istened szavára,
s megtartod mindazt, amit parancsolt, s amit én ma meghagyok neked. Megáld téged, amint
megígérte, 6 sok nemzetnek adsz kölcsönt, de te senkitől sem veszel kölcsönt, sok nemzeten
fogsz uralkodni, de rajtad nem fog uralkodni senki sem.

Hitelezés a szegényeknek 7 Ha szegénységre jut valaki a testvéreid közül, akik

valamelyik városod kapuin belül laknak, azon a földön, amelyet neked az Úr, a te Istened
adni fog, akkor ne keményítsd meg szívedet, s ne zárd be kezedet, 8 hanem nyisd meg a
szegény előtt és add neki kölcsön azt, amire látod, hogy rászorul. 9 Vigyázz, nehogy
istentelen gondolat támadjon benned, s nehogy azt mondd szívedben: `közeledik a hetedik
esztendő, az elengedés esztendeje,' s el ne fordítsd szemedet szegény testvéredtől, nem
akarva kölcsönadni neki, amit kíván – hogy az Úrhoz ne kiáltson ellened, s bűnöd ne legyen,
10 hanem csak adj neki, s ne ravaszkodjál semmit sem szükségének enyhítése körül, hogy
megáldjon téged az Úr, a te Istened minden időben, s mindenben, amit kezedbe veszel.
11 Nem fognak hiányozni a szegények lakásod földjén: azért parancsolom neked, hogy nyisd
meg kezedet szűkölködő és szegény testvéred előtt, aki veled lakik azon a földön.

A rabszolgákkal való bánásmód 12 Ha testvéred, egy héber férfi vagy héber nő, eladja
magát neked, s hat esztendeig szolgált téged, a hetedik esztendőben bocsásd szabadon.
13 Amikor azonban a szabadsággal megajándékozod, ne engedd üres kézzel elmenni,
14 hanem adj neki útravalót nyájaidból, szérűdből és sajtódból, amivel majd megáld téged az
Úr, a te Istened. 15 Gondolj csak arra, hogy te is rabszolga voltál Egyiptom földjén, s az Úr,
a te Istened megszabadított téged; azért parancsolom tehát én ezt most neked. 16 Ha azonban
ő azt mondja: `Nem akarok elmenni' – mivel szeret téged s házadat, s jól érzi magát nálad:
17 akkor vedd az árat, s fúrd át a fülét házad ajtaján, s legyen rabszolgád mindörökké. A
rabszolganővel is hasonlóan cselekedj. 18 Ne fordítsd el a szemedet róluk, amikor szabadon
bocsátod őket, hiszen a napszámos béréhez képest busásan szolgált neked hat esztendeig –
hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened minden munkádban, amelyet végzel.

Az elsőszülött állatok 19 Az elsőszülöttek közül, amelyeket szarvasmarháid és
aprójószágaid ellenek, mindazt, ami hím, szenteld az Úrnak, a te Istenednek. Ne dolgozzál
tehened elsőszülöttével, s ne nyírd meg juhaid elsőszülöttét: 20 az Úrnak, a te Istenednek
színe előtt edd meg őket te és házad népe, minden egyes esztendőben, azon a helyen,
amelyet majd az Úr kiválaszt. 21 Ha azonban testi hibája van, ha sánta vagy vak, vagy
valamelyik részében rút vagy nyomorult, akkor ne mutasd be az Úrnak, a te Istenednek,
22 hanem városod kapuin belül edd meg; tiszta is, tisztátalan is egyaránt ehet belőlük,
éppúgy, mint a vadkecskéből meg a szarvasból. 23 Csak arra ügyelj, hogy a vérüket meg ne
edd, hanem a földre öntsd, mint a vizet.

16 **A tavaszi ünnep** 1 Tartsd számon az új gabona hónapját, a tavaszi idő első
hónapját, hogy pászkát készíts az Úrnak, a te Istenednek, mert abban a hónapban hozott ki
téged az Úr, a te Istened azon az éjszakán Egyiptomból. 2 Áldozd fel tehát a pászkát az
Úrnak, a te Istenednek aprójószágaidból s marháidból azon a helyen, amelyet majd az Úr, a
te Istened kiválaszt, hogy ott lakjék a neve. 3 Kovászos kenyeret ne egyél akkor: hét napon
át edd kovásztalanul a sanyarúság kenyerét, mert rettegéssel jöttél ki Egyiptomból, hogy
megemlékezz Egyiptomból való kijöttöd napjáról életed minden napján. 4 Ne lehessen látni
kovászt egész határodban hét napon át és reggelre ne maradjon semmi sem annak a húsából,
amit az első nap estéjén levágtok. 5 A pászkát azonban nem áldozhatod fel bármelyik
városodban, amelyet az Úr, a te Istened majd ad neked, 6 hanem csak azon a helyen, amelyet
majd az Úr, a te Istened kiválaszt, hogy ott lakjék a neve. Ott áldozd fel a pászkát este,
napszálltakor, amikor kijöttél Egyiptomból, 7 s azon a helyen süsd meg, és edd meg, amelyet
az Úr, a te Istened kiválaszt. Reggel aztán kelj fel, s menj vissza sátraidhoz. 8 Hat napon át
egyél kovásztalant, s a hetedik napon munkát ne végezz, mivel az Úrnak, a te Istenednek
záróünnepe az.

A hetek ünnepe 9 Attól a naptól kezdve pedig, amelyen a vetésre veted a sarlót,
számlálj hét hetet magadnak 10 és akkor üld meg a hetek ünnepét az Úrnak, a te Istenednek
kezed önkéntes ajándékával, amelyet az Úrnak, a te Istenednek áldásához képest kell
bemutatnod. 11 Lakmározzál akkor az Úr, a te Istened előtt te és fiad meg lányod, rabszolgád
és rabszolganőd meg a levita, aki kapuidon belül van, a jövevény, az árva meg az özvegy,
akik köztetek laknak – azon a helyen, amelyet majd az Úr, a te Istened kiválaszt, hogy ott
lakjék a neve. 12 Emlékezzél meg arról, hogy rabszolga voltál Egyiptomban, s tartsd meg, s
tedd meg, amit ez a parancs megszab.

A sátoros ünnep 13 A sátrak ünnepét is üld meg hét napon át, amikor betakarítod
termésedet a szérűről és a sajtóból, 14 s lakmározzál ünnepeden te és fiaid meg lányod,
rabszolgád és rabszolganőd meg a levita, a jövevény, az árva és özvegy, akik kapuidon belül
vannak. 15 Hét napon át ülj ünnepet az Úrnak, a te Istenednek azon a helyen, amelyet majd
az Úr kiválaszt és megáld téged az Úr, a te Istened minden termésedben s kezed minden
munkájában és vigasságban leszel.

Kötelező zarándokutak 16 Esztendőnként három ízben meg kell jelennie közüled
minden férfinak az Úr, a te Istened színe előtt azon a helyen, amelyet majd kiválaszt: a
kovásztalanok ünnepén, a hetek ünnepén, s a sátrak ünnepén. De ne jelenjék meg senki sem
üres kézzel az Úr előtt, 17 hanem mutasson be mindenki áldozatot ahhoz képest, amije van,
ahhoz az áldáshoz képest, amelyet az Úr, az ő Istene juttat majd neki.

A bírák tisztsége 18 Bírákat és elöljárókat kell rendelned törzsről-törzsre minden
kapudba, amelyet neked az Úr, a te Istened adni fog, hogy ítéljék a népet igaz ítélettel 19 és
részrehajlás nélkül. Ne légy személyválogató, s ne fogadj el ajándékot, mert az ajándék
megvakítja a bölcsek szemét, s elferdíti az igazak szavát. 20 Igazsággal kövesd, ami
igazságos, hogy élhess és birtokolhasd azt a földet, amelyet neked az Úr, a te Istened adni
fog.

Idegen jelképek tilalma 21 Ne ültess berket vagy valamilyen fát az Úr, a te Istened
oltára mellé. 22 Ne készíts és ne állíts magadnak oszlopot sem: gyűlöli azt az Úr, a te
Istened.

17 **Hibás állatok feláldozásának tilalma** 1 Ne vágj az Úrnak, a te Istenednek olyan
juhot vagy marhát, amelyben fogyatkozás vagy valamilyen hiba van, mert utálatosság az az
Úr, a te Istened előtt.

Eljárás az égitestek kultusza esetén 2 Ha nálad, valamelyik kapudban, amelyet neked
az Úr, a te Istened adni fog, olyan férfi vagy nő akad, aki azt cselekszi, ami gonosz az Úr, a
te Istened színe előtt, s megszegi az ő szövetségét, 3 s elmegy és más isteneket szolgál és
imád, a napot, a holdat vagy az ég egész seregét, amit nem parancsoltam, 4 s jelentik ezt
neked, s te, miután hallottad, szorgalmasan vizsgálódsz, s azt találod, hogy igaz, s
megtörtént ez az utálatosság Izraelben: 5 akkor vidd ki azt a férfit vagy azt a nőt, aki ezt a
felette gonosz dolgot művelte, városod kapuihoz, s köveztesd agyon. 6 Két vagy három tanú
szavára szabad azonban csak megölni a kivégzendőt: senkit sem szabad megölni, ha csak
egy ember mond ellene tanúbizonyságot. 7 A tanúk keze kezdje meg a kivégzését: aztán
vesse rá kezét a többi ember. Így távolítsd el a gonoszt magad közül.

Szakrális törvénykezés 8 Ha nehéznek s kétségesnek látod az ítélkezést vér és vér
között, per és per között, lepra és lepra között, s azt látod, hogy eltérőek a bírák szavai
kapuidban, akkor kelj fel és menj fel arra a helyre, amelyet majd az Úr, a te Istened
kiválaszt, 9 s menj el a levitanemzetségből való papokhoz meg ahhoz a bíróhoz, aki abban az
időben lesz, s kérdezd meg őket, s ők majd közlik veled a helyes ítéletet. 10 De aztán tedd
meg mindazt, amit azok mondanak, akik annak a helynek a gondviselői, amelyet az Úr
kiválaszt, meg amire tanítanak téged 11 az Ő törvénye szerint, s kövesd ítéletüket, s ne térj el
attól se jobbra, se balra. 12 Aki pedig felfuvalkodik, s nem akar engedelmeskedni a pap
parancsának, aki abban az időben szolgál az Úrnak, a te Istenednek, és a bíró végzésének, az
az ember halállal lakoljon: távolítsd el a gonoszságot Izraelből, 13 hogy az egész nép hallja
és féljen és többé kevélyen senki fel ne fuvalkodjék.

A király 14 Ha majd bemégy arra a földre, amelyet neked az Úr, a te Istened adni fog, s
elfoglalod, s laksz rajta, s azt mondod: `Királyt állítok magam fölé, mint ahogy körös-körül
minden nemzetnek van,' 15 akkor azt tedd királlyá, akit majd az Úr, a te Istened választ ki
testvéreid közül. Nem tehetsz királlyá más nemzetből való embert, aki nem testvéred.

16 Az pedig, akit királlyá tesznek, ne tartson sok lovat magának, s ne vezesse vissza a
népet Egyiptomba, hogy a lovasok számával büszkélkedjen, holott az Úr megparancsolta
nektek, hogy ne térjetek többé vissza arra az útra. 17 Ne legyen neki nagyon sok felesége,
hogy magukhoz ne édesgessék szívét, se mérhetetlen mennyiségű ezüstje s aranya.
18 Amikor pedig elfoglalja királysága trónját, írassa le magának egy könyvbe e törvény
másolatát, a levita törzsből való papoktól véve a mintapéldányt, 19 s legyen az nála és
olvasgassa azt élete minden napján, hogy megtanulja félni az Urat, az ő Istenét, s megtartsa
az ő igéit és szertartásait, amelyeket ez a törvény parancsol, 20 és szíve kevélyen testvérei
fölé ne emelkedjék, s el ne térjen ettől a parancstól se jobbra, se balra, hogy ő és fiai hosszú
ideig uralkodjanak Izrael fölött.

18 **A papok javadalma** 1 A papoknak, a levitáknak, mindazoknak, akik ebből a
törzsből valók, ne legyen osztályrészük s örökségük, mint a többi izraelitának, hanem az Úr
tűzáldozataiból és ajándékaiból éljenek. 2 Semmi mást ne kapjanak testvéreik birtokából,
mert maga az Úr az ő örökségük, amint megmondta nekik.

3 A következő legyen a papok járandósága a néptől, azoktól, akik áldozatot mutatnak
be, akár marhát, akár juhot vágnak: a papnak adják a lapockát meg a gyomrot; 4 őt illesse a
gabonának, a bornak és az olajnak a zsengéje, a juhnyírásból a gyapjú első része, 5 mert őt
választotta ki az Úr, a te Istened valamennyi törzsed közül, hogy az Úr nevének
szolgálatában álljon, ő és fiai mindörökké.

6 Ha egy levita eljön városaid valamelyikéből, bármelyikből, egész Izraelben, ahol
lakik, s oda akar menni, s arra helyre kívánkozik, amelyet majd az Úr kiválaszt: 7 éppúgy
szolgálhat az Úr, az ő Istene nevében, mint többi levitatestvére, aki abban időben az Úr előtt
áll. 8 Az eledelekből ugyanakkora részt nyerjen, mint a többiek, azon kívül, ami a városában
levő atyai örökségből illeti.

Varázslók és próféták 9 Ha majd bemégy arra a földre, amelyet az Úr, a te Istened ad
neked, vigyázz, ne akard utánozni azoknak a nemzeteknek az utálatosságait. 10 Ne akadjon
közötted, aki fiát vagy lányát átviszi a tűzön, hogy megtisztítsa, vagy aki jósoktól
tudakozódik, aki álmokat s jeleket magyaráz, ne legyen varázsló, 11 se bűbájos, se aki
ördöngősöktől vagy jósoktól kér tanácsot, se aki halottaktól kérdez igazságot. 12 Mindezt
ugyanis utálja az Úr, s az effajta vétkekért törli el azokat a nemzeteket utadból. 13 Légy
tökéletesen és fogyatkozás nélkül az Úrral, a te Isteneddel. 14 Azok a nemzetek, amelyek

földjét majd elfoglalod, varázslókra és jósokra hallgatnak: téged azonban másképp teremtett az Úr, a te Istened.

15 Prófétát támaszt neked az Úr, a te Istened a te saját nemzetségedből s a te testvéreid közül, úgy, mint engem: arra hallgass. 16 Azt kérted ugyanis az Úrtól, a te Istenedtől a Hóreben, amikor együtt volt a gyülekezet: `Ne halljam tovább az Úrnak, az én Istenemnek szavát, s ne lássam tovább ezt a felette nagy tüzet, hogy meg ne haljak.' 17 Erre azt mondta az Úr nekem: `Jól mondták mindezt. 18 Prófétát támasztok majd nekik a testvéreik közül, hozzád hasonlót, s annak a szájába adom szavaimat, hogy elmondja nekik mindazt, amit parancsolok nekik. 19 Aki az ő szavára, amelyet az én nevemben szól, hallgatni nem akar, azon majd én bosszút állok. 20 Viszont a prófétát, aki elkapatja magát, s olyat mer szólni nevemben, amit én nem parancsoltam neki, hogy mondjon, vagy más istenek nevében szól, azt meg kell ölni.' 21 Ha erre te magadban gondolkodva azt feleled: `Miről tudom megismerni azt az igét, amelyet nem az Úr mondott?' 22 Ez legyen a jeled: Amit a próféta az Úr nevében megjövendöl és nem következik be, azt nem mondta az Úr, hanem lelke elkapatottságában maga a próféta koholta; ne félj tehát tőle!

19 **A menedékvárosok** 1 Ha majd elpusztítja az Úr, a te Istened azokat a nemzeteket, amelyeknek a földjét neked fogja adni, s te elfoglalod azt, s megtelepedsz városaiban és házaiban: 2 jelölj ki magadnak három várost azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened neked ad birtokul. 3 Készítsd el hozzájuk szorgosan az utat, s oszd három egyenlő részre földed egész területét, hogy annak, aki emberölés miatt menekül, közel legyen az a hely, ahol megmenekülhet.

4 A következő törvény álljon arra az emberre, aki emberölés miatt menekül. Meg kell hagyni az életét annak, aki nem szántszándékkal öli meg embertársát s akiről nyilvánvaló, hogy sem tegnap, sem tegnapelőtt nem táplált gyűlöletet ellene, 5 hanem egyszerűen elmegy vele az erdőre fát vágni, s a favágásnál kiszalad a fejsze a kezéből, s a nyeléről leesett vas felebarátját találja és megöli: az ilyen meneküljön a fent említett városok egyikébe, hogy életben maradjon, 6 hogy annak a hozzátartozója, akinek a vérét kiontotta, a fájdalomtól ingerülten, űzőbe ne vegye és ha az út hosszú, utol ne érje, s agyon ne üsse, noha nem méltó a halálra, minthogy nyilvánvaló, hogy előzetesen semmi gyűlölettel sem viseltetett az ellen, akit megölt. 7 Ezért parancsolom neked, hogy három várost válassz, egyenlő távolságra egymástól. 8 Ha pedig majd kiterjeszti az Úr, a te Istened határaidat, amint megesküdött atyáidnak, s neked adja azt az egész földet, amelyet megígért nekik – 9 feltéve, hogy megtartod parancsait, s megteszed, amit ma meghagyok neked, hogy szeresd az Urat, a te Istenedet, s az ő útjain járj minden időben –, akkor tégy hozzá ezekhez még három várost, s kettőztesd meg a fent említett három város számát, 10 hogy ártatlan vért ne ontsanak azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened neked ad birtokul, hogy vér vádja ne legyen rajtad.

Gyilkos kiadatása a menedékvárosból 11 Ha azonban valaki gyűlöli testvérét és leselkedik életére, s rátámad és halálra sújtja, s aztán menekül az előbb mondott városok egyikébe: 12 akkor küldjenek érte városának vénei, s ragadtassák ki a menedékhelyről, s adják annak az embernek a hozzátartozóinak a kezébe, akinek a vérét kiontotta, s haljon meg. 13 Ne könyörülj meg rajta: távolítsd el az ártatlan vér vádját Izraelről, hogy jó dolgod legyen.

A mezsgye elmozdítása 14 Ne szedd fel, s ne vidd tovább felebarátod határköveit, amelyeket őseid tűztek le birtokodon, amelyet neked az Úr, a te Istened majd azon a földön ad, amelyet birtokul nyerni fogsz.

A tanúk száma 15 Egy tanú bizonysága ne bírjon érvénnyel senkivel szemben sem,

semmiféle bűn vagy vétek ügyében sem: két vagy három tanú szájának kell állítania minden dolgot.

Hamis tanúskodás 16 Ha hamis tanú áll elő valaki ellen, s törvényszegéssel vádolja, 17 akkor álljanak mind a ketten, akiknek ez az ügyük van, az Úr előtt a papok és a bírák színe elé, akik abban az időben lesznek 18 és ha azok szorgos vizsgálódás után azt találják, hogy a tanú hamis, hogy hazugságot mondott a testvére ellen, 19 akkor azt cselekedjék vele, amit ő szándékozott tétetni a testvérével: távolítsd el a gonoszt magad közül, 20 hogy a többiek hallják és féljenek és semmiképp se merészeljenek ilyesmit művelni. 21 Ne könyörülj meg rajta, hanem követelj életet az életért, szemet a szemért, fogat a fogért, kezet a kézért, lábat a lábért.

20 **A nép fegyverbeszólítása** 1 Ha hadba mégy ellenségeid ellen, s látod a lovasokat, a harciszekereket, s az ellenséges had sokaságát, amely nagyobb, mint a tied: ne félj tőlük, mert veled van az Úr, a te Istened, aki kihozott téged Egyiptom földjéről. 2 Amikor pedig már közeledik az ütközet, álljon a pap a sereg elé, s így szóljon a néphez: 3 `Halljad, Izrael! Ti ma megütköztök ellenségeitekkel: meg ne ijedjen szívetek, ne féljetek, ne csüggedjetek, ne rettegjetek tőlük, 4 mert az Úr, a ti Istenetek közöttetek van, s harcol értetek az ellenség ellen, hogy megmentsen titeket a veszedelemből.'

5 Majd kiáltsák ki az elöljárók csapatonként a sereg hallatára: `Kicsoda az az ember, aki új házat épített és még nem avatta fel? Menjen és térjen vissza a házába, hogy meg ne találjon halni harcban, s ne más avassa fel. 6 Kicsoda az az ember, aki szőlőt ültetett, s még nem fordította termőre, hogy mindenki ehessék róla? Menjen, s térjen vissza házába, hogy meg ne találjon halni a harcban, s ne más ember végezze el dolgát. 7 Kicsoda az az ember, aki feleséget jegyzett el magának, s még nem vette el? Menjen, s térjen vissza házába, hogy meg ne találjon halni a harcban, s ne más ember vegye el.' 8 Miután ezt elmondták, intézzék még a következő szavakat a néphez: `Kicsoda félénk és ki rettegő szívű ember? Menjen és térjen vissza házába, hogy ne tegye testvérei szívét is olyan rettegővé, mint amilyen rettegő önmaga.' 9 Amikor aztán a sereg elöljárói elhallgattak és befejezték a beszédet, készítse el mindenki a harcra csapatait.

Háború városok ellen 10 Ha egy várost megvívni mégy, először kínáld fel a békét. 11 Ha elfogadja, s megnyitja előtted kapuit, akkor az egész nép, amely benne van, maradjon életben, fizessen adót és szolgáljon neked. 12 Ha azonban nem akar szövetségre lépni, s hadat kezd ellened, akkor vedd ostrom alá, 13 s ha kezedbe adja az Úr, a te Istened, hányj benne kardélre minden férfit, 14 az asszonyokat pedig meg a gyermekeket s az állatokat s mindazt, ami a városban van, az egész zsákmányt, oszd szét a seregnek, s egyél az ellenségeidtől szerzett zsákmányból, amelyet neked ad az Úr, a te Istened.

15 Így járj el mindazokkal a városokkal, amelyek igen messze vannak tőled, s nem azok közül a városok közül valók, amelyeket birtokul nyersz. 16 Azokban a városokban azonban, amelyeket birtokul nyersz, egyáltalában senkit se hagyj életben, 17 hanem hányd kard élére a lakosokat, tudniillik a hetitákat, az amoritákat, a kánaániakat, a perizitákat, a hivvitákat és a jebuzitákat, úgy ahogy az Úr megparancsolta neked, 18 hogy meg ne találjanak tanítani titeket arra, hogy elkövessétek mindazokat az utálatosságokat, amelyeket ők cselekedtek isteneiknek, s vétkezzetek az Úr, a ti Istenetek ellen.

A növényzet megóvása 19 Ha hosszú ideig ostromolsz egy várost, s ostromló művekkel veszed körül, hogy bevedd, ki ne vágd azokat a fákat, amelyekről enni lehet, s ne

pusztítsd el fejszével körös-körül a vidéket, mert fa az és nem ember, s nem szaporítja az
ellened hadakozók számát. 20 Azokat a fákat, amelyek nem gyümölcstermők, hanem vadak,
s más célokra valók, kivághatod, s az ostromló művekhez felhasználhatod, amíg be nem
veszed a várost, amely ellened hadakozik.

21 **Ismeretlen tettes által elkövetett gyilkosság** 1 Ha meggyilkolt ember holttestére
bukkannak azon a földön, amelyet neked az Úr, a te Istened adni fog, s nem tudni, ki a
gyilkos: 2 akkor menjenek ki véneid és bíráid, s mérjék meg a holttest helyétől a körülötte
levő városok távolságát, 3 s amelyiket a legközelebbinek találják, annak a városnak a vénei
vegyenek egy üszőt a csordából, amelyik igát még nem húzott, s földet ekevassal nem
hasított, 4 s vigyék ki egy zordon és köves völgybe, amelyet még soha fel nem szántottak és
be nem vetettek és ott szegjék nyakát az üszőnek. 5 Aztán járuljanak oda a papok, Lévi fiai,
akiket az Úr, a te Istened kiválasztott, hogy neki szolgáljanak, nevében áldjanak, s az ő
szavuk alapján ítéljenek meg minden ügyet, s minden tiszta vagy tisztátalan dolgot, 6 s
annak a városnak a vénei lépjenek a meggyilkolthoz, mossák meg kezüket a völgyben
leütött üsző felett 7 és mondják: `A mi kezünk nem ontotta ezt a vért, s a mi szemünk nem
látta a gyilkosságot. 8 Légy kegyelmes, Uram, népedhez, Izraelhez, amelyet
megszabadítottál, s ne ródd fel ezt az ártatlan vért népednek, Izraelnek.' Erre ők mentesülnek
a vér vádjától. 9 Így mentesítsd magadat a kiontott ártatlan vértől, megtéve azt, amit az Úr
parancsolt.

Hadifogoly házassága 10 Ha hadba mégy ellenségeid ellen, s az Úr, a te Istened a
kezedbe adja őket és foglyokat ejtesz, 11 s a foglyok között meglátsz egy szép asszonyt, s azt
megszereted, s feleségül akarod venni: 12 akkor vidd be házadba, s ő nyírja le haját, vágja le
körmeit, 13 vesse le azt a ruhát, amelyben fogságba jutott, lakjék a házadban és sirassa atyját
és anyját egy hónapig; akkor aztán bemehetsz hozzá, hálhatsz vele és a feleséged lehet.
14 Ha azonban később nem tetszik neked, akkor szabadon kell bocsátanod: sem pénzért el
nem adhatod, sem hatalmaskodással nem sanyargathatod, minthogy megaláztad.

Az elsőszülött fiú öröklési joga 15 Ha valakinek két felesége van, egy kedves meg egy
gyűlölt, s azok fiúkat szülnek tőle, s a gyűlöltnek a fia lesz az elsőszülött: 16 akkor, amikor
el akarja osztani vagyonát a fiai között, a kedvesnek a fiát nem teheti elsőszülötté, s nem
helyezheti a gyűlöltnek a fia elé, 17 hanem a gyűlöltnek a fiát kell elismernie elsőszülöttéül,
s annak kell kettős részt adnia mindabból, amije van, mert az az ő gyermekeinek zsengéje, s
azt illeti az elsőszülöttség.

Fiú kitagadása 18 Ha valakinek nyakas és makacs fia van, aki nem hallgat apja és
anyja parancsára, s bár megfenyítik, mégsem akar engedelmeskedni: 19 akkor fogják meg, s
vigyék városának véneihez, az ítélkezés kapujához, 20 s mondják nekik: `Ez a mi fiunk
nyakas és makacs, intéseinkre hallgatni nem akar, lakmározásnak, tobzódásnak, s ivásnak
adja magát.' 21 Erre kövezze meg őt a város népe és haljon meg, hogy eltávolítsátok a
gonoszságot magatok közül, s egész Izrael hallja és féljen.

Kivégzettek eltemetése 22 Ha valaki főbenjáró bűnt követ el, s kivégzik, s akasztófára
függesztik: 23 holttesteje ne maradjon a fán, hanem még aznap temessék el, mert Isten
átkozottja az, aki a fán függ: semmiképpen se tedd tisztátalanná földedet, amelyet neked az
Úr, a te Istened birtokul adni fog.

22 **Talált jószág** 1 Ha testvéred marhája vagy juha eltéved, ne nézd és ne menj el
mellette, hanem hajtsd vissza testvéredhez. 2 Ha testvéred nincs közel hozzád, vagy nem

ismered őt: akkor hajtsd be házadba, s legyen nálad, míg testvéred nem keresi, s vissza nem
veszi. 3 Ugyanígy cselekedjél szamarával, ruhájával, testvéred minden elveszett holmijával:
ha megtalálod, ne hagyd ott azért, mert másé.

A szomszéd megsegítése 4 Ha azt látod, hogy testvéred szamara vagy marhája elesett
az úton, ne nézz másfelé, hanem emeld fel vele együtt.

Öltözködés és a nemek 5 Asszony ne öltözzék férfiruhába, s férfi ne használjon
asszonyi ruhát: mert utálatos Isten előtt, aki ilyesmit tesz.

Madárfiókák elvitele 6 Ha az úton jársz és fán vagy földön madárfészket találsz, s az
anyamadár rajta ül a fiókákon vagy a tojáson, ne fogd meg fiókáival együtt, 7 hanem engedd
elmenni és csak a fiókákat ejtsd foglyul, hogy jó dolgod legyen és hosszú ideig élj.

Mellvéd a ház tetején 8 Ha új házat építesz, készíts védőfalat körben a tetőre, hogy
vérontás ne történjék házadban, s vétkessé ne légy, ha valaki megcsúszik, s leesik onnan.

A párosítás tilalma 9 Ne vesd be szőlődet másféle maggal: hogy a termés is, amelyet
vetettél s az is, ami a szőlődön terem, egyaránt szentté ne legyen. 10 Ne szánts egyszerre
marhával és szamárral. 11 Ne öltözz gyapjúból és lenből vegyesen szőtt ruhába.

A bojtok 12 Bojtokat készíts a köpenyedre, mellyel befeded magad, a szélére, mind a
négy sarkára.

Házasság előtti viszony 13 Ha valaki feleséget vesz, s aztán meggyűlöli, 14 s ürügyet
keres, hogy annak alapján elbocsáthassa, s azért rossz hírét költi és azt mondja: `feleségül
vettem ezt és ezt, s amikor bementem hozzá, nem találtam szűznek', 15 akkor a nő apja és
anyja fogják a nőt, s vigyék ki magukkal szüzességének jeleit a város véneihez, akik a
kapuban vannak, 16 s mondja az apa: `Lányomat ennek s ennek adtam feleségül, s mivel
gyűlöli, 17 rossz hírét költi, s azt mondja: Nem találtam lányodat szűznek – pedig íme, itt
vannak lányom szüzességének jelei' –, és terítsék ki a ruhát a város vénei előtt. 18 Erre
fogják meg az illető város vénei a férfit, veressék meg, 19 s azon felül ítéljék arra, hogy száz
sékel ezüstöt adjon a lány apjának, amiért rossz hírét költötte Izrael egyik szűzének és tartsa
meg a nőt feleségül, s el ne bocsáthassa egész életében.

20 Ha azonban igaz, amit a szemére vet, s nem talált szüzességet a lányban, 21 akkor
vessék ki a lányt apja házának ajtaján, városának férfiai pedig kövezzék halálra, mert
gonoszságot cselekedett Izraelben, minthogy paráználkodott apja házánál: távolítsd el a
gonoszságot magad közül.

Házasságtörés 22 Ha valaki másnak a feleségével hál, haljon meg mind a kettő, vagyis
a házasságtörő férfi meg a házasságtörő asszony: távolítsd el a gonoszságot Izraelből.

Viszony más menyasszonyával 23 Ha valamely szűzlányt eljegyez egy férfi, s valaki a
városban találkozik és hál vele, 24 akkor vidd ki mind a kettőt az illető város kapujához, s
kövezd agyon: a lányt, mert nem kiáltott, noha benn volt a városban, a férfit, mert megalázta
felebarátjának feleségét – távolítsd el a gonoszságot magad közül. – 25 Ha azonban a mezőn
találkozik a férfi az eljegyzett leánnyal, s megragadja, s hál vele, akkor csak ő haljon meg
egyedül. 26 A lányt ne érje semmi se, mert nem halálra méltó, mivel olyasmi történt a
leánnyal, mint amikor a rabló rátámad a felebarátra és megöli: 27 egyedül volt a mezőn,
kiáltott, de nem volt senki sem ott, aki megszabadíthatta volna.

Viszony szabad nővel 28 Ha egy férfi olyan szűzleánnyal találkozik, akinek nincsen
jegyese, s megragadja a lányt, s hál vele, s az ügy a törvény elé kerül: 29 akkor adjon az, aki
vele hált, a lány apjának ötven sékel ezüstöt, a lányt pedig vegye feleségül, minthogy
megalázta, s el ne bocsáthassa egész életében.

23 **Vérfertőzés** 1 Senki se vegye el apja feleségét, s fel ne emelje apja takaróját!

Kizárás a közösségből 2 Az olyan ember, akinek heréjét szétzúzták vagy kivágták,
vagy akinek a szeméremtestét levágták, ne jusson be az Úr gyülekezetébe. 3 Mámzer, vagyis
parázna személytől született ember ne jusson be az Úr gyülekezetébe a tizedik ízig,
4 ammoniták és moabiták még a tizedik nemzedék után se, sohase jussanak be az Úr
gyülekezetébe, 5 mivel nem akartak elétek jönni kenyérrel és vízzel az úton, amikor
kijöttetek Egyiptomból, s mivel felbérelték ellened Bálámot, Beor fiát Paddan-Arámból,
hogy átkozzon meg téged, 6 csakhogy az Úr, a te Istened nem akarta meghallgatni Bálámot,
hanem áldásodra fordította átkát, mert szeretett téged; 7 ne köss velük békét, s ne keresd
javukat soha életedben.

8 Az edomitát ne utáld, mert testvéred, sem az egyiptomit, mert jövevény voltál
földjén: 9 akik ezektől harmadízen születnek, bejuthatnak az Úr gyülekezetébe.

A táborok tisztasága 10 Ha hadba vonulsz ellenségeid ellen, őrizkedjél minden rút
dologtól. 11 Ha olyan ember lesz közöttetek, aki éjszakai álom miatt tisztátalanná válik, az
menjen ki a táboron kívülre, 12 s ne térjen vissza, míg estefelé vízben meg nem fürdött.
Napnyugta után azonban visszatérhet a táborba. 13 Tarts fenn a táboron kívül egy helyet, s
oda menj ki a természet szükségeire. 14 Viselj ásócskát az öveden, s ha leülsz, ass egy
gödröt, aztán a kiásott földdel fedd be azt, 15 amivel megkönnyebbedtél. Mivel az Úr, a te
Istened jár a táborban, hogy téged megszabadítson, s ellenségeidet kezedbe adja, szent
legyen táborod és semmi undokságot se lehessen látni benne, hogy el ne hagyjon téged.

A menekültek kiadásának tilalma 16 Ne szolgáltasd ki a hozzád menekülő rabszolgát
urának, 17 hadd lakjék veled azon a helyen, ahol neki tetszik, s hadd maradjon akármelyik
városodban: ne szomorítsd meg őt.

A kultikus prostitúció tilalma 18 Ne akadjon parázna nőszemély Izrael lányai között, se
parázna férfiszemély Izrael fiai között. 19 Ne ajánld fel parázna nőszemély bérét, se eb árát
az Úrnak, a te Istened házában, bármi legyen is az, amit fogadtál, mert mindkettő
utálatosság az Úr, a te Istened előtt.

Kamatok 20 Testvérednek ne kölcsönözz pénzt, gabonát vagy bármi más jószágot
kamatra, 21 csak idegennek: testvérednek kamat nélkül add kölcsön azt, amire szüksége van,
hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened minden munkádban azon a földön, amelyet
elfoglalni mégy.

Fogadalom 22 Ha fogadalmat teszel az Úrnak, a te Istenednek, ne késlekedj megadni,
mert megköveteli tőled azt az Úr, a te Istened, s ha késlekedsz, bűnül tudja be neked. 23 Ha
nem akarsz fogadalmat tenni, nem követsz el vele bűnt, 24 de ami kijött egyszer ajkaidon, azt
tartsd meg és teljesítsd úgy, amint az Úrnak, a te Istenednek fogadtad és szabad akaratból és
saját száddal ígérted.

Más termésének fogyasztása 25 Ha bemégy felebarátod szőlőjébe, annyi szőlőt ehetsz,
amennyi tetszik, de ki nem vihetsz magaddal; 26 ha bemégy felebarátod vetésébe, szakíthatsz
és kézzel kimorzsolhatsz kalászt, de sarlóval nem vághatsz.

24 **Elvált asszony újraházasodása** 1 Ha valaki feleséget vesz, s azt a magáévá teszi, de
az valami rút dolog miatt nem talál kedvet a szeme előtt, akkor írjon válólevelet, adja a
kezébe, s bocsássa el házából. 2 Ha azonban az elmegy és más férfihoz megy feleségül, 3 s
az is meggyűlöli, s válólevelet ad neki, s elbocsátja házából, vagy pedig, ha az meghal:
4 akkor előbbi férje nem veheti vissza feleségül, mert tisztátalanná lett, s utálatossá vált az
Úr előtt. Ne tedd bűnössé földedet, amelyet neked az Úr, a te Istened birtokul adni fog.

Újházas mentessége a katonai szolgálattól 5 Ha valaki feleséget vesz, akkor abban az
időben ne menjen hadba, s ne vessenek ki rá semmiféle közterhet, hanem éljen szabadon a
házában, hogy örvendezhessék egy esztendeig a feleségével.

Tiltott zálogtárgy 6 Ne vedd el zálogul az alsó vagy a felső malomkövet, mert azzal
életét adja neked zálogba az illető.

Emberrablás 7 Ha valakit azon kapnak, hogy elcsal valakit a testvérei, Izrael fiai
közül, s eladja, s felveszi árát: meg kell ölni; távolítsd el a gonoszságot magad körül.

A lepra 8 Vigyázz szorgosan magadra, hogy a lepra csapása rád ne jöjjön. Éppen azért
tedd meg és gondosan teljesítsd mindazt, amire a levita-nemzetségből való papok tanítanak
téged, ahogy én parancsoltam nekik, 9 s gondoljatok csak arra, mit tett az Úr, a ti Istenetek
Mirjámmal az úton, amikor kijöttetek Egyiptomból.

Zálogbevétel és zálogkezelés 10 Ha visszaköveteled felebarátodtól, amivel tartozik
neked, be ne menj házába, hogy zálogot végy tőle, 11 hanem kinn állj meg, s ő hozza ki
neked, amije van. 12 Ha az illető szegény ember, akkor ne maradjon nálad éjszakára a
zálogja, 13 hanem add vissza azt neki rögtön napszállta előtt, hogy ruházatában hálhasson és
áldjon téged, s ez érdemedül szolgáljon az Úr, a te Istened előtt.

Napszámosok bére 14 Ne tartsd vissza a szűkölködő és szegény napszámos bérét, se a
testvéredét, se a jövevényét, aki veled lakik földeden, s kapuidon belül van, 15 hanem még
aznap, napszállta előtt fizesd ki neki munkadíját – hiszen szegény, s abból tartja fenn életét
–, hogy ne kiáltson az Úrhoz miattad, s Ő bűnül ne tulajdonítsa ezt neked.

A rokonság büntetésének tilalma 16 Nem szabad kivégezni apát gyermekei miatt,
gyermeket apja miatt: mindenki csak a maga bűnéért lakolhat halállal.

A rászorultak 17 Ne ferdítsd el a jövevény és az árva igazát, s ne vedd zálogba az
özvegy ruháját. 18 Emlékezzél meg arról, hogy rabszolga voltál Egyiptomban, s az Úr, a te
Istened szabadított meg onnan: azért parancsolom neked, hogy ezt cselekedd.

A kinnfelejtett kéve 19 Ha vetésedet aratod földeden, s ott felejtesz egy kévét, ne térj
vissza, hogy elhozzd, hanem hagyd, hogy a jövevény, az árva s az özvegy vigye el, hogy
megáldjon téged az Úr, a te Istened kezed minden munkájában.

A böngészés 20 Ha olajfád termését szeded, ne térj vissza összeszedni, ami a fán
ottmaradt, hanem hagyd a jövevénynek, az árvának s az özvegynek. 21 Ha szőlőd szüreteled,
ne szedd össze az ottmaradt fürtöket, hanem hagyd, hogy azok a jövevény, az árva s az
özvegy szükségleteire szolgáljanak. 22 Emlékezzél meg arról, hogy te is rabszolga voltál
Egyiptomban: azért parancsolom neked, hogy ezt cselekedjed.

25 **Botozás** 1 Ha per támad az emberek között, s a bírákhoz fordulnak, akkor annak,
akit igaznak találnak, adjanak igazat, akit pedig vétkesnek, azt ítéljék vétkesnek. 2 Ha a
vétkest verésre találják méltónak, akkor saját jelenlétükben húzassák le és veressék meg. A
vétek nagyságához igazodjék az ütések száma, 3 úgy azonban, hogy a negyvenes számot
meg ne haladják, hogy ne rútul megszaggatva távozzék testvéred szemed elől.

Cséplő ökrök 4 Ne kösd be az ökör száját, amikor gabonádat nyomtatja a szérűn.

Sógorházasság 5 Ha a fivérek együtt laknak, s az egyik közülük meghal a nélkül,
hogy fia lenne, akkor az elhunytnak a felesége ne menjen máshoz feleségül, hanem férjének
fivére vegye el és támasszon utódot fivérének, 6 s az asszonytól származó elsőszülött fiút
nevezze el fivére nevére, hogy ki ne töröltessék annak neve Izraelből. 7 Ha azonban nem
akarja elvenni fivére feleségét, noha az a törvény szerint őt illeti: akkor menjen el az
asszony a város kapujához, s forduljon a vénekhez és mondja: `Férjem fivére nem akarja
feltámasztani fivére nevét Izraelben, nem akar engem feleségül venni.' 8 Erre azok legott
hivassák őt el, s kérdezzék meg. Ha azt feleli: `Nem akarom feleségül venni,' 9 akkor menjen
oda hozzá az asszony a vének előtt, húzza le a sarut a férfi lábáról, s köpjön az arcába és
mondja: `Így történjék azzal az emberrel, aki nem építi fel fivére házát.' – 10 Ezért házát
`sarujafosztott ember házának' nevezzék Izraelben.

Túlkapás veszekedés közben 11 Ha két férfi között veszekedés támad, s verekedni
kezdenek egymással, s az egyiknek a felesége, hogy kiszabadítsa férjét az erősebbiknek a
kezéből, kinyújtja kezét, s megragadja ennek szeméremtestét: 12 vágd le a kezét, meg ne
szánd semmiféle könyörületességből.

Hamis mértékek 13 Ne legyen zacskódban kétféle súlymérték, egy nagyobb meg egy
kisebb, 14 s ne legyen házadban kétféle űrmérték: egy nagyobb meg egy kisebb: 15 Teljes és
igaz súlymértéked legyen, s teljes és igaz űrmértéked legyen, hogy hosszú ideig élj azon a
földön, amelyet neked az Úr, a te Istened adni fog, 16 mert a te Urad utálja azt, aki ilyesmit
tesz, s gyűlöl minden csalárdságot.

Bosszú az amalekitákon 17 Emlékezz meg arról, mit tettek veled az amalekiták az
úton, amikor kijöttél Egyiptomból, 18 hogyan vonultak ki ellened, s vágták le sereged
utócsapatát, amely elfáradt és elmaradt – amikor te az éhségtől, s a fáradtságtól kimerültél,
ők nem félték Istent. 19 Azért tehát, amikor majd nyugalmat ad neked az Úr, a te Istened, s
leigáz körös-körül minden nemzetet azon a földön, amelyet ígért neked, töröld el nevüket az
ég alól; vigyázz, el ne felejtsd!

26 **Az első termések felajánlása** 1 Ha majd bemégy arra a földre, amelyet neked az Úr,
a te Istened birtokul adni fog, s azt elfoglalod, s megtelepedsz rajta, 2 vedd minden
termésedből a zsengét, tedd kosárba, s menj arra a helyre, amelyet majd az Úr, a te Istened
kiválaszt, hogy ott tiszteljék nevét, 3 és járulj a pap elé, aki abban az időben lesz, s mondd

neki: `Elismerem ma az Úr, a te Istened előtt, hogy bejutottam arra a földre, amely felől
megesküdött atyáinknak, hogy nekünk adja.' 4 Erre vegye el a pap a kosarat kezedből, s
tegye az Úr, a te Istened oltára elé. 5 Aztán mondd az Úr, a te Istened színe előtt: `Kóborló
arám volt az én atyám, s ő lement Egyiptomba, s ott tartózkodott jövevényként
kevesedmagával, s nőtt nagy és erős, temérdek sokaságú nemzetté. 6 Ám az egyiptomiak
sanyargattak és üldöztek minket, s felette nehéz terheket raktak ránk. 7 Erre mi az Úrhoz,
atyáink Isteséhez kiáltottunk, s ő meghallgatott minket, s látta megalázásunkat,
fáradalmainkat és szorongatásunkat, 8 és erős kézzel, kinyújtott karral, nagy, félelmetes
tettekkel, csodákkal és jelekkel kihozott minket Egyiptomból, 9 s behozott erre a helyre, s
nekünk adta ezt a tejjel s mézzel folyó földet. 10 Éppen azért, íme most bemutatom annak a
földnek a terméséből a zsengét, amelyet az Úr nekem adott.' – Így tedd le azt az Úr, a te
Istened színe előtt, s imádd az Urat, a te Istenedet, 11 s lakmározzál mindazon javakból,
amelyeket az Úr, a te Istened neked és házadnak adott, te meg a levita és a jövevény, aki
veled van.

A szegények tizede 12 Amikor minden termésed tizedét teljesen leróttad a tizedek
harmadik esztendejében, s odaadtad a levitának, a jövevénynek, az árvának s az özvegynek,
hogy egyenek kapuidban, s jóllakjanak, 13 akkor így szólj az Úr, a te Istened színe előtt:
`Kivittem a szent részt a házamból, s odaadtam a levitának s a jövevénynek, az árvának s az
özvegynek, úgy, ahogy parancsoltad nekem: nem szegtem meg parancsaidat, s nem feled-
keztem meg rendeletedről. 14 Nem ettem belőle gyászomban, nem vittem ki semmiféle
tisztátalan állapotomban, s nem fordítottam belőle semmit sem gyászszertartásra.
Engedelmeskedtem az Úr, az én Istenem szavának, s mindent úgy tettem, ahogy
parancsoltad nekem. 15 Tekints le szent helyedről, magasságos mennyei lakóhelyedről, s
áldd meg népedet, Izraelt s a földet, ezt a tejjel s mézzel folyó földet, amelyet nekünk adtál,
amint megesküdtél atyáinknak.'

A törvény alapja: a szövetség 16 Ma az Úr, a te Istened azt parancsolja neked, hogy
tedd meg mindezeket a parancsokat és rendeleteket: tartsd meg tehát és teljesítsd őket teljes
szívedből és teljes lelkedből. 17 Te ma az Urat választottad, hogy Istened legyen, hogy az ő
útjain járj, megtartsd szertartásait, parancsait s rendeléseit, s az ő szavának engedelmeskedj,
18 az Úr pedig ma téged választott, hogy tulajdon népe légy, amint szólt neked, s megtartsd
minden parancsát, 19 s fennköltebbé tegyen téged minden nemzetnél, amelyet teremtett a
maga dicséretére, hírnevére és dicsőségére, hogy szent népe légy az Úrnak, a te Istenednek,
amint megmondta.«

Kiegészítés: Utasítások a Jordánon való átkelés utáni időre: 27,1-26

27 1 Ekkor Mózes és Izrael vénei megparancsolták a népnek: »Tartsátok meg ezt az
egész parancsot, amelyet ma meghagyok nektek, 2 s ha majd átmentek a Jordánon arra a
földre, amelyet az Úr, a te Istened ad neked, állíts fel ott hatalmas köveket, s fesd be őket
mésszel, 3 hogy mihelyt átkeltél a Jordánon, rájuk írhasd ennek a törvénynek minden igéjét,
hogy bejuthass arra a földre, arra a tejjel s mézzel folyó földre, amelyet az Úr, a te Istened
adni fog neked, amint megesküdött atyáidnak. 4 Mihelyt tehát átkeltetek a Jordánon,
állítsátok fel az Ebál hegyen azokat a köveket, amelyeket ma parancsolok nektek, s fesd be
őket mésszel. 5 Aztán építs ott oltárt az Úrnak, a te Istenednek, olyan kövekből, amelyeket
vas nem érintett, 6 formátlan s faragatlan kövekből, s mutass be rajta egészen elégő
áldozatokat az Úrnak, a te Istenednek, 7 s vágj békeáldozatokat, s egyél, s lakmározzál az
Úr, a te Istened előtt 8 és írd rá a kövekre ennek a törvénynek minden szavát tisztán és
világosan.«

9 Erre így szólt Mózes a levita nemzetségből való papokkal együtt egész Izraelhez:
»Figyelj és halljad, Izrael! Ma lettél az Úrnak, a te Istenednek népévé. 10 Hallgass tehát
szavára, s tedd meg parancsait s rendeleteit, amelyeket meghagyok neked.«

11 Megparancsolta továbbá Mózes a népnek ugyanazon a napon: 12 »Ha majd
átkeltetek a Jordánon, a következők álljanak fel Garizim hegyén a nép áldására: Simeon,
Lévi, Júda, Isszakár, József és Benjamin; 13 átellenben pedig, az Ebál hegyén, az átkozásra,
ezek álljanak fel: Rúben, Gád, Áser, Zebulon, Dán és Naftali. 14 Aztán szólaljanak meg a
leviták, s mondják Izrael minden férfiához fennszóval:

15 `Átkozott az az ember, aki az Úr előtt utálatos, faragott vagy öntött képet,
mesterember keze alkotta művet készít, s titokban felállít.' Felelje rá az egész nép és
mondja: `Ámen!'

16 `Átkozott, aki nem tiszteli apját és anyját!' Mondja rá az egész nép: `Ámen.'

17 `Átkozott, aki odább tolja felebarátja határköveit!' Mondja rá az egész nép: `Ámen!'

18 `Átkozott, aki tévútra vezeti a vakot az úton!' Mondja rá az egész nép: `Ámen.'

19 `Átkozott, aki elferdíti a jövevény, az árva és az özvegy igazát!' Mondja rá az egész
nép: `Ámen!'

20 `Átkozott, aki apja feleségével hál, s így felemeli apja ágyának takaróját!' Mondja
rá az egész nép: `Ámen!'

21 `Átkozott, aki valamilyen állattal fajtalankodik!' Mondja rá az egész nép: `Ámen!'

22 `Átkozott, aki lánytestvérével, apja vagy anyja lányával hál!' Mondja rá az egész
nép: `Ámen!'

23 `Átkozott, aki anyósával hál!' Mondja rá az egész nép: `Ámen!'

24 `Átkozott, aki titkon agyonüti felebarátját!' Mondja rá az egész nép: `Ámen!'

25 `Átkozott, aki ajándékot fogad el, hogy érte valamilyen ártatlanvérű személyt
halálra juttasson!' Mondja rá az egész nép: `Ámen!'

26 `Átkozott, aki nem marad ennek a törvénynek szavai mellett, s nem teljesíti ezeket
tettekkel!' Mondja rá az egész nép: `Ámen.'

A törvénykezés lezárása: 28,1-68

28 **Áldások** 1 Ha hallgatsz az Úr, a te Istened szavára, s megteszed, s megtartod
minden parancsát, amelyet ma meghagyok neked, akkor dicsőbbé tesz téged az Úr, a te
Istened minden nemzetnél, amely a földön lakik, 2 s mind rád szállnak, s elérnek téged a
következő áldások, feltéve, hogy hallgatsz parancsaira:

3 Áldott leszel a városban, s áldott a mezőn, 4 áldott lesz méhednek gyümölcse,
földednek gyümölcse, állataid ellése, marháid csordája és juhaid akla. 5 Áldottak lesznek
csűreid, s áldottak éléstáraid. 6 Áldott leszel, ha bemégy és ha kimégy. 7 Összetöri az Úr
színed előtt ellenségeidet, akik ellened támadnak: egy úton jönnek ki ellened, s hét úton
futnak el színed elől. 8 Áldást bocsát az Úr magtáraidra, s kezed minden munkájára, s
megáld téged azon a földön, amelyet a te Urad, Istened ad neked.

9 Szent népévé emel az Úr téged, amint megesküdött neked, ha megtartod az Úrnak, a
te Istenednek parancsait, s az ő útjain jársz, 10 s látni fogja a föld minden népe, hogy te az Úr
nevét viseled, s félni fognak tőled.

11 Bőséget ad neked az Úr minden jóban, méhed gyümölcsében, állataid ellésében, s
földed gyümölcsében, azon a földön, amely felől megesküdött az Úr atyáidnak, hogy neked
adja. 12 Megnyitja neked az Úr gazdag kincsesházát, az eget, hogy esőt adjon földednek a
maga idejében, s megáldja kezed minden munkáját. Kölcsönt nyújtasz sok nemzetnek, de te
senkitől sem veszel kölcsönt. 13 Fejjé tesz téged az Úr, s nem farokká, s felül leszel

mindenkor, nem alul, feltéve, hogy hallgatsz az Úr, a te Istened parancsaira, amelyeket ma
meghagyok neked, s megtartod és teljesíted őket, 14 s el nem térsz tőlük sem jobbra, sem
balra, s nem követsz és nem tisztelsz más isteneket.

Átkok 15 Ha azonban nem akarsz hallgatni az Úrnak, a te Istenednek arra a szavára,
hogy tartsd meg és teljesítsd minden parancsát és szertartását, amelyet ma meghagyok
neked, akkor mind rád szállnak és elérnek téged a következő átkok: 16 Átkozott leszel a
városban, átkozott a mezőn. 17 Átkozott lesz csűröd, s átkozottak éléstáraid. 18 Átkozott lesz
méhed gyümölcse s földed gyümölcse, marháid csordája s juhaid nyája. 19 Átkozott leszel,
ha bemégy, s átkozott, ha kimégy.

20 Éhséget és ínséget bocsát az Úr rád, s átkot minden dolgodra, amelyet művelsz,
amíg csak el nem tipor, s hamarosan el nem pusztít mérhetetlenül gonosz tetteid miatt,
amelyekkel elhagytál engem. 21 Rád szakasztja az Úr a döghalált, míg csak el nem emészt
téged arról a földről, amelyet elfoglalni mégy. 22 Megver téged az Úr nyavalyával, lázzal,
hidegleléssel és gyulladással, továbbá szárazsággal, kártékony időjárással és vetési ragyával,
s az üldöz, míg el nem veszel. 23 Az ég, amely feletted van, olyan lesz, mint az érc s a föld,
amelyet tapodsz, olyan, mint a vas. 24 Eső gyanánt port ad az Úr földedre, s hamu hull rád az
égből, míg csak el nem pusztulsz. 25 Összeomlaszt téged az Úr ellenségeid előtt: egy úton
vonulsz ki ellenük, s hét felé fogsz elfutni előlük, s szétszóródsz a föld minden országába,
26 s holttested eledele lesz az ég minden madarának s a föld vadjainak, s nem lesz, aki elűzze
őket.

27 Megver téged az Úr az egyiptomi fekéllyel, tested azon részén is, amelyen a bélsár
távozik, megver rühhel és viszketéssel, úgyhogy kigyógyítani nem tudnak. 28 Megver téged
az Úr tébolyodással, vaksággal és elmezavarral, s 29 úgy fogsz tapogatózni délben, mint
ahogy a vak szokott tapogatózni a sötétben, s nem fogsz célhoz jutni útjaidon. Minden
időben sanyargatni fognak és erőszakosan elnyomnak, s nem lesz, aki megszabadítson
téged. 30 Feleséget veszel és más fog hálni vele, házat építesz és nem fogsz lakni benne,
szőlőt ültetsz és nem szüretelsz belőle. 31 Előtted fogják levágni marhádat és te nem eszel
belőle, szemed előtt rabolják el szamaradat, s nem adják többé vissza neked, ellenségeidnek
adják juhaidat, s nem lesz, aki segítsen téged. 32 Fiaid s lányaid más nép hatalmába kerülnek
és szemed azt látni fogja és bár egész nap epekedik a látásuk után, nem lesz erő kezedben.
33 Földed gyümölcsét s munkád minden eredményét olyan nép eszi meg, amelyet nem
ismersz és sanyargatni fognak mindenkor és elnyomnak minden időben 34 és eszedet veszted
rémültödben azok miatt, miket látni fog szemed. – 35 Megver téged az Úr igen gonosz
fekéllyel a térdeden s a lábszáradon, tetőtől talpig, úgyhogy kigyógyítani nem tudnak.

36 Elvisz az Úr téged s királyodat, akit majd magad fölé állítasz, egy olyan nemzethez,
amelyet nem ismersz és atyáid sem ismertek, s ott más isteneknek fogsz szolgálni: fának és
kőnek 37 és közmondás s csúfság tárgyává süllyedsz mindazon népek előtt, amelyek közé
majd az Úr elvisz téged.

38 Sok magot vetsz a földbe, s keveset gyűjtesz be, mert sáska emészti meg mindet.
39 Szőlőt fogsz ültetni és művelni, de nem iszol bort és semmit se szedsz róla, mert féreg
pusztítja el. 40 Olajfáid lesznek minden határodban, de olajjal meg nem kenheted magad,
mert termésed lehull és elpusztul. 41 Fiakat s lányokat nemzel, de nem látod hasznukat, mert
fogságba hurcolják őket. 42 Ragya emészti meg minden fádat s földed gyümölcsét. 43 A
jövevény, aki veled lakik azon a földön, föléd emelkedik, s egyre feljebb kerül, te pedig
leszállsz, s egyre lejjebb kerülsz. 44 Ő fog kölcsönözni neked, s nem te fogsz kölcsönözni
neki; ő lesz a fej és te leszel a farok.

45 Bizony rád jönnek mindezek az átkok, üldöznek és elérnek téged, míg csak el nem
pusztulsz, mivel nem hallgattál az Úr, a te Istened szavára, s nem tartottad meg parancsait és

szertartásait, amelyeket megparancsolt neked 46 és mint jelek és csodák, rajtad és utódaidon
lesznek mindörökké. 47 Mivel nem szolgáltál az Úrnak, a te Istenednek, örömmel és szívbéli
jókedvvel, bár bőségben volt mindened, 48 azért éhségben, szomjúságban, mezítelenségben,
s teljes ínségben fogsz szolgálni ellenségednek, akit az Úr rád bocsát, s ő vasigát tesz
nyakadba, míg csak el nem tipor téged.

49 Rád hoz ugyanis az Úr messziről, a föld határának széléről egy nemzetet, amely
mint a lecsapó sas, megrohan, amelynek nyelvét nem érted, 50 egy nagyon arcátlan nemzetet,
amely nem tekint öreget, s nem szán meg gyermeket. 51 Megeszi állataid ivadékát és földed
gyümölcsét, míg csak el nem pusztulsz, s nem hagy neked gabonát, bort, olajat,
marhacsordát s juhnyájat, míg csak el nem veszít 52 és össze nem tipor minden városodban s
egész földeden le nem omlanak erős és magas falaid, amelyekbe reménységedet helyezted.
Ostromzár alá vesz kapuidban, egész földeden, amelyet az Úr, a te Istened majd neked ad,
53 s a szorongatásban és a pusztításban, mellyel ellenséged nyomorgatni fog, megeszed saját
méhed gyümölcsét, fiaid és lányaid húsát, akiket az Úr, a te Istened majd neked adni fog.
54 Legkényesebb és elpuhultabb férfid is irigységgel néz majd testvérére, s ölében fekvő
feleségére, 55 s nem ad nekik fiai húsából, amelyet megenni kénytelen, mivel semmi egyebe
sem lesz abban a szorongatásban és ínségben, mellyel ellenségeid pusztítani fognak téged
valamennyi kapudon belül. 56 Az elpuhult és kényeskedő asszony, aki járni sem tudott a
földön, s a lábát sem tudta letenni az elpuhultság és a nagy kényeskedés miatt, irigyelni
fogja ölében fekvő férjétől fiának s lányának húsát 57 meg asszonyi testéből kijövő, szennyes
mását, meg újszülött gyermekeit, mert titokban maguk az asszonyok eszik meg ezeket
minden más hiányában, abban a szorongatásban és pusztításban, mellyel ellenséged
nyomorgatni fog téged kapuidon belül.

58 Ha meg nem tartod, s meg nem teszed ennek a törvénynek minden szavát, amely
meg van írva ebben könyvben, s nem féled az Ő dicsőséges és félelmetes nevét, vagyis az
Urat, a te Istenedet, 59 akkor az Úr megsokasítja csapásaidat s utódaid csapásait, nagy és
maradandó csapásokkal, rosszindulatú és tartós betegségekkel sújt, 60 mind rád fordítja
Egyiptom nyavalyáit, amelyektől annyira féltél, s azok rád ragadnak, 61 sőt mindenféle
olyan betegséget és csapást is bocsát rád az Úr, amely nincs megírva e törvény könyvében,
míg csak össze nem tipor téged. 62 Ti, akik azelőtt oly sokan voltatok, mint az ég csillagai,
kevés számmal maradtok meg, mivel nem hallgattál az Úr, a te Istened szavára.

63 Ahogyan örömét lelte az Úr bennetek, amikor jót tett veletek és megsokasított
titeket, éppúgy örömét fogja lelni akkor, amikor majd eltöröl és kiirt titeket, hogy
elvesszetek arról a földről, amelyet elfoglalni mégy. 64 Szétszór téged az Úr mindenféle nép
közé, a föld egyik szélétől a másik széléig, s ott szolgálni fogsz más isteneknek, akiket nem
ismersz, s atyáid sem ismertek: fának és kőnek. 65 De még azok között a nemzetek közt sem
fogsz megpihenni, s ott sem lesz nyugodalma lábad talpának, mert ott rettegő szívet, elapadó
szemet s bánkódás törte lelket ad az Úr neked. 66 Olyan lesz az életed, mintha hajszálon
függne előtted, rettegni fogsz éjjel-nappal és nem bízol életedben. 67 Reggel azt fogod
mondani: `Bárcsak már este volna' – és este azt: `Bárcsak már reggel volna' –, szíved
félelme miatt, amely rettegéssel tölt el, és amiatt, amit szemeddel látsz. 68 Visszavisz téged
az Úr Egyiptomba, hajókon, azon az úton, amelyről azt mondta neked, hogy azt többé ne
lásd, s ott majd el akarjátok adni magatokat ellenségeiteknek rabszolgául, s nem lesz, aki
megvegyen rabszolgának.«

69 Ezek voltak annak a szövetségnek az igéi, amely felől azt parancsolta az Úr
Mózesnek, hogy kösse meg Izrael fiaival, Moáb földjén, azon a szövetségen felül, amelyet a
Hóreben kötött velük.

MÓZES UTOLSÓ RENDELKEZÉSEI: 28,69-32,52

29 **Visszatekintés** 1 Erre Mózes összehívta egész Izraelt és azt mondta nekik: »Ti
láttátok mindazt, amit az Úr előttetek Egyiptom földjén a fáraóval, annak minden
szolgájával és egész földjével művelt, 2 azokat a nagy csapásokat, amelyeket saját
szemetekkel láttatok, azokat a nagy jeleket és csodákat, 3 de az Úr mind a mai napig nem
adott nektek értelmes szívet, látó szemet és halló fület. 4 Negyven esztendeig vezetett titeket
a pusztában. Ruháitok nem koptak el, lábatok saruját nem tette tönkre az idő, 5 kenyeret nem
ettetek, bort és részegítő italt nem ittatok, hogy megtudjátok, hogy én, az Úr vagyok a ti
Istenetek. 6 Amikor pedig eljutottatok erre a helyre és Szihon, Hesebon királya meg Óg,
Básán királya kivonult ellenünk, hogy megütközzék velünk, megvertük őket, 7 s elvettük
földjüket, s odaadtuk Rúbennek és Gádnak meg Manassze fél törzsének birtokul. 8 Tartsátok
meg és teljesítsétek tehát e szövetség igéit, hogy boldoguljatok mindenben, amit csak
tesztek.

A szövetség áldásai 9 Itt álltok ti ma mindnyájan az Úr, a ti Istenetek előtt,
fejedelmeitek, törzseitek, véneitek, elöljáróitok, Izraelnek egész férfi népe, 10 gyermekeitek,
feleségeitek, a táborban veled lakó jövevények, azokat sem kivéve, akik a fát vágják, s a
vizet hordják, 11 hogy belépj az Úrnak, a te Istenednek szövetségébe és esküvel megerősített
szerződésébe, amelyet ma az Úr, a te Istened megköt veled, 12 hogy népévé emeljen téged, s
ő legyen a te Istened, mint ahogy megígérte neked, s amint megesküdött atyáidnak:
Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak.

13 De nemcsak veletek kötöm meg ezt a szövetséget és létesítem ezt az esküvel
megerősített szerződést, 14 hanem minden jelen- és távollevővel egyaránt.

A hűtlenség büntetése 15 Nos, ti tudjátok, miképp laktunk Egyiptom földjén, s mint
jöttünk át a nemzetek között, s amikor átjöttünk közöttük, 16 láttátok azokat az
utálatosságokat és undokságokat, vagyis bálványaikat, a fát, a követ, az ezüstöt s az aranyat,
amelyet imádtak. 17 Ne akadjon tehát közöttetek olyan férfi vagy asszony, család vagy törzs,
amelynek szíve ma elfordul az Úrtól, a mi Istenünktől, s amely elmegy, s ama nemzetek
isteneinek szolgál! Ne akadjon közöttetek epét és keserűséget termő gyökér, 18 aki, amikor
hallja ennek az esküvel erősített szerződésnek az igéit, megnyugtatja magát szívében,
mondván: `Békességem lesz, ha szívem gonoszsága szerint járok is', mert akkor elpusztul az
áztatott föld a kiaszottal együtt. 19 Bizony, az ilyennek nem bocsát meg az Úr, sőt mindjárt
felgerjed haragja és bosszúja az ilyen ember ellen, s arra rászáll minden átok, amely meg
van írva ebben a könyvben, s az Úr eltörli nevét az ég alól, 20 s végleg kipusztítja őt Izrael
minden törzséből azok szerint az átkok szerint, amelyeket ennek a törvénynek és
szövetségnek könyve magában foglal.

Példás büntetés 21 Akkor majd kérdezni fogja a következő nemzedék, gyermekeitek
is, akik majd születnek, az idegenek is, akik messziről jönnek, amikor látják ennek a földnek
a csapásait és betegségeit, amelyekkel az Úr sújtotta – 22 kiégeti kénkővel és forró sóval,
úgyhogy többé bevetni nem lehet és semmi zöldet sem terem, hasonlóan a felforgatott
Szodomához, Gomorrához, Adámához és Ceboimhoz, amelyeket az Úr haragjában és
bosszújában felforgatott –, 23 kérdezni fogja valamennyi nemzet: `Miért tette ezt az Úr ezzel
a földdel? Miért bosszújának ez a mérhetetlen haragja?' 24 Azt fogják felelni erre: `Mivel
elhagyták az Úr szövetségét, amelyet atyáikkal kötött, amikor kihozta őket Egyiptomból
25 és más isteneket szolgáltak és imádtak, olyanokat, akiket azelőtt nem ismertek, s akikhez
az Úr nem utasította őket, 26 azért felgerjedt az Úr haragja ez ellen a föld ellen, s rá hozott
minden átkot, amely meg van írva ebben a könyvben, 27 s haragjában, bosszújában, s felette

nagy felháborodásában kitépte őket földjükről és idegen földre vetette őket, mint a mai nap mutatja.'

28 Ami rejtve van, az az Úrnak, a mi Istenünknek a dolga; ami nyilvánvaló, az a miénk s a mi fiainkéi mindörökké, hogy teljesítsük ennek a törvénynek minden igéjét.

30 **A megbocsátás lehetősége** 1 Ámde ha majd rád jönnek mindezek a dolgok, az áldás vagy az átok, amelyet eléd adtam, s te szíved bánatában megindulsz azok között a nemzetek között, amelyek közé szétszór téged az Úr, a te Istened, 2 s gyermekeiddel együtt teljes szívedből és teljes lelkedből visszatérsz hozzá és engedelmeskedsz parancsainak úgy, ahogy ma parancsolom neked: 3 akkor az Úr, a te Istened visszahoz téged fogságodból, megkönyörül rajtad, s ismét egybegyűjt téged azok közül a népek közül, amelyek közé egykor szétszórt. 4 Még ha az ég szélére vetett volna is téged, visszahoz onnan az Úr, a te Istened, 5 s összeszed és bevisz arra a földre, amelyet atyáid birtokoltak, s birtokolni fogod azt, s megáld téged és még nagyobb számúvá tesz, mint atyáid voltak.

6 Körülmetéli az Úr, a te Istened szívedet s utódod szívét, hogy szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből s teljes lelkedből, hogy élhess 7 és ráfordítja ezeket az átkokat ellenségeidre és azokra, akik gyűlölnek és üldöznek téged. 8 Te akkor majd ismét hallgatni fogsz az Úr, a te Istened szavára, s teljesíted ezeket a parancsokat, amelyeket ma meghagyok neked, 9 s az Úr, a te Istened bőséget ad neked kezed minden munkájában, méhed magzatában, állataid ivadékában, földed termésében, s minden dologban, mert az Úr ismét örömét fogja lelni abban, hogy téged minden jóval ellásson, mint ahogy örömét lelte ebben atyáidnál, 10 feltéve, hogy hallgatsz az Úr, a te Istened szavára, s megtartod parancsait és szertartásait, amelyek ebben a törvényben meg vannak írva, s teljes szívedből és teljes lelkedből visszatérsz az Úrhoz, a te Istenedhez.

A törvény közelsége 11 Ez a parancs, amelyet ma meghagyok neked, nem elérhetetlen számodra, és nincs messze tőled. 12 Nincs az égben, hogy azt mondhatnád: `Ki szállhatna fel közülünk az égbe, ki hozhatná le azt nekünk, hogy hallhassuk és tetteinkkel követhessük?' 13 Nincs a tengeren túl sem, hogy kifogásul azt mondhatnád: `Ki kelhetne át közülünk a tengeren, ki hozhatná el azt nekünk, hogy hallhassuk és megtehessük, amit Isten parancsol?' 14 Egészen közel van hozzád a törvény: a szádban és a szívedben, hogy hozzá szabhasd tetteidet.

Áldás és átok, élet és halál 15 Nézd, eléd tártam ma az életet és a jót, de a halált és a rosszat is. 16 Szeresd tehát az Urat, a te Istenedet, járj az ő útjain, tartsd meg parancsait, szertartásait és rendeleteit, akkor élni fogsz. Megsokasít és megáld téged azon a földön, amelyet elfoglalni indulsz. 17 Ha azonban elfordul szíved, és nem engedelmeskedsz, hanem megtévedsz, más isteneket imádsz és szolgálsz, 18 akkor – íme, ma előre megmondom neked – elpusztulsz, és rövid ideig laksz azon a földön, amelynek elfoglalására átkelsz a Jordánon.

19 Tanúul hívom ma az eget és a földet, hogy elétek tártam az életet és a halált, az áldást és az átkot! Válaszd az életet, hogy élj te is, és utódaid is! 20 Szeresd az Urat, a te Istenedet, engedelmeskedj szavának, ragaszkodj hozzá – hisz tőle függ életed és napjaid hosszúsága –, hogy sokáig lakhass azon a földön, amely felől megesküdött az Úr a te atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak, hogy nekik adja.«

31 **Mózes meghatalmazza Józsuét** 1 Elment tehát Mózes és elmondta mindezeket az igéket egész Izraelnek. 2 Aztán ezt mondta nekik: »Százhúsz esztendős vagyok immár; nem járhatok többé ki és be, legfőképpen azért nem, mert az Úr azt mondta nekem: `Nem mégy át ezen a Jordánon.' 3 Az Úr, a te Istened megy át tehát előtted, s ő majd eltörli ezeket a

nemzeteket előled, úgyhogy örökükbe léphetsz, és átmegy előtted Józsue, miként az Úr
mondta. 4 Úgy fog tenni az Úr ezekkel a népekkel, mint ahogy Szihonnal és Óggal, az
amoriták királyaival s azok földjével tette: el fogja törölni őket. 5 Éppen ezért, ha majd őket
is a kezetekbe adja, úgy tegyetek velük, ahogy parancsoltam nektek. 6 Férfiasan
viselkedjetek, legyetek bátrak, ne féljetek, s ne rettegjetek, ha meglátjátok őket, mert az Úr,
a te Istened maga vezérel majd téged, s nem marad el tőled, s nem hagy el téged.«

7 Majd előszólította Mózes Józsuét és azt mondta neki egész Izrael előtt: »Légy erős
és bátor, mert te viszed be ezt a népet arra a földre, amely felől megesküdött az Úr, hogy
atyáiknak adja, s te sorsolod ki azt közöttük. 8 Az Úr, aki vezérel titeket, maga lesz veled:
nem marad el tőled, s nem hagy el téged, ne félj és ne rettegj.«

A törvény felolvasása a szombatévben 9 Miután Mózes megírta ezt a törvényt, odaadta
a papoknak, Lévi fiainak, akik az Úr szövetségének ládáját hordozni szokták, s Izrael
minden vénének 10 és megparancsolta nekik: »Hétesztendőnként, az elengedés
esztendejében, a sátrak ünnepén, 11 amikor mindenki eljön Izraelből, hogy megjelenjék az
Úr, a te Istened színe előtt azon a helyen, amelyet majd az Úr kiválaszt, olvasd fel ennek a
törvénynek az igéit egész Izrael előtt fülük hallatára. 12 Gyűjtsd egybe az egész népet, a
férfiakat, az asszonyokat, a gyermekeket s a jövevényeket, akik kapuidon belül
tartózkodnak, hogy hallják és megtanulják, s féljék az Urat, a ti Isteneteket, s megtartsák, s
teljesítsék ennek a törvénynek minden igéjét. 13 Gyermekeik is, akik most még nem ismerik,
hallják, hogy féljék az Urat, az ő Istenüket minden időben, míg csak élnek azon a földön,
amelynek elfoglalására átkelsz a Jordánon.«

Isten megjelenik Mózesnek 14 Majd azt mondta az Úr Mózesnek: »Íme, közel van
halálod napja. Hívd elő Józsuét, s álljatok fel a bizonyság sátrában, hogy közöljem vele
megbízásomat.« Elment tehát Mózes és Józsue, s felálltak a bizonyság sátrában. 15 Akkor ott
megjelent az Úr egy felhőoszlopban, amely megállt a sátor ajtajában.

Mózes énekének kinyilatkoztatása 16 Az Úr ezt mondta Mózesnek: »Íme, ha te majd
aludni térsz atyáidhoz, ez a nép felkel, s paráználkodni fog annak a földnek idegen
isteneivel, amelyre lakni megy, s ott elhagy engem, s megszegi azt a szövetséget, amelyet
vele kötöttem. 17 Ezért akkor majd felgerjed ellene haragom, s elhagyom őt és elrejtem
arcomat előle, s martalékká válik, s mindenféle baj és szorongatás éri, úgyhogy akkor majd
mondani fogja: `Nyilván azért értek engem ezek a bajok, mert Isten nincs velem!' 18 Én
azonban akkor teljesen elrejtem és elfedem arcomat előle mindazon gonoszság miatt,
amelyet elkövetett, mivel más isteneket követett.

19 Nos tehát, írjátok le magatoknak a következő éneket, s tanítsátok meg rá Izrael fiait,
hogy betéve tudják és a szájukkal énekeljék, s ez az ének tanúbizonyságul szolgáljon nekem
Izrael fiai ellen. 20 Beviszem őt ugyanis arra a tejjel s mézzel folyó földre, amely felől
megesküdtem atyáiknak, de ők, ha majd esznek, jóllaknak és meghíznak, más istenekhez
fognak fordulni és azoknak szolgálni, engem pedig elvetnek és szövetségemet megszegik.
21 Ha tehát majd sok baj és szorongatás éri, tegyen tanúságot ellene ez az ének – amelyet
nem törölhet el semmiféle feledés sem utódja szájából –, hiszen ismerem gondolatait, miket
művel már ma, mielőtt még bevittem volna őt arra a földre, amelyet ígértem neki.« 22 Mózes
tehát leírta a következő éneket, s megtanította rá Izrael fiait.

Józsue tisztségének megerősítése 23 Majd megparancsolta az Úr Józsuénak, Nún
fiának: »Légy erős és bátor, mert te vezeted be Izrael fiait arra földre, amelyet ígértem és én
veled leszek.«

A törvény elhelyezése 24 Amikor aztán Mózes teljesen leírta egy könyvbe ennek a
törvénynek az igéit, 25 megparancsolta a levitáknak, akik az Úr szövetségládáját hordozzák:
26 »Vegyétek ezt a könyvet és tegyétek az Úr, a ti Istenetek szövetségládája mellé, hogy ott
bizonyságul szolgáljon ellened. 27 Ismerem ugyanis ellenszegülésedet és nyakasságodat.
Még éltemben és veletek jártomban is mindig ellene szegültetek az Úrnak: mennyivel
inkább, ha meghalok!

28 Gyűjtsétek elém törzsről-törzsre valamennyi véneteket és elöljárótokat, hadd
mondjam el fülük hallatára ezeket az igéket, s hadd hívjam bizonyságul ellenük az eget és a
földet, 29 hiszen tudom, hogy halálom után gonoszul fogtok cselekedni, s hamar letértek
arról az útról, amelyet meghagytam nektek, miért is utolérnek titeket a bajok az idők
folyamán, amikor azt teszitek, ami gonosz az Úr színe előtt, hogy ingereljétek őt kezetek
műveivel.«

Mózes éneke 30 Erre elmondta Mózes Izrael egész gyülekezetének hallatára a
következő ének szavait egészen végig.

32 1 »Halljátok egek, amit szólok,
hallja a föld számnak igéit!
2 Esőként csepegjen tanításom,
harmatként hulljon szólásom
úgy, mint zápor a pázsitra,
mint az esőcsepp a sarjúra.
3 Hirdetem ugyanis az Úr nevét:
ismerjétek el Istenünk fenségét!
4 Isten tettei tökéletesek,
útjai mind helyesek,
hűséges az Isten, hamisság nincs benne,
igaz ő és őszinte.
5 Mégis vétkezett ellene,
s gyalázata miatt nem fia többé
a gonosz és elvetemült nemzedék.
6 Ezzel fizetsz talán az Úrnak?
Balga és esztelen nép!
Nem atyád-e ő neked,
az övé voltál,
ő alkotott és szilárdított téged?
7 Emlékezzél meg csak az ősi napokról,
gondolj csak át minden nemzedéket,
kérdezd meg atyádat, s elbeszéli neked,
véneidet, és elmondják neked!
8 Amikor a Felséges a nemzeteket elosztotta,
amikor Ádám fiait szétválasztotta,
megszabta a népek határait
Izraelt fiainak száma szerint,
9 s az Úr osztályrésze lett az ő népe,
Jákob az ő kötélmérte öröksége.
10 Megtalálta a puszta földjén
a borzalom és a kietlen sivatag helyén.

Felkarolta, oktatgatta,
mint a szeme fényét óvta.
11 Miként a sas, amely repülésre készteti fiait
és felettük lebeg,
kiterjesztette szárnyait, felkapta
s tulajdon vállán hordozta.
12 Egyedül az Úr vezette,
idegen isten nem volt mellette.
13 Hegyes vidékre helyezte,
hogy a mezők gyümölcsét egye,
mézet szívjon a kőszálból,
olajat a kemény sziklából.
14 Élvezze tehenek vaját, juhok tejét,
bárányok és básáni kosok kövérét,
bakok húsát s búza velejét,
s igya a szőlő színtiszta vérét.
15 Ám meghízott a kedves – és ficánkolt!
Meghízott, kövér lett, meghájasodott,
és elhagyta Istent, alkotóját,
megvetette Istent, szabadító Szikláját!
16 Idegen istenekkel ingerelték,
utálatosságokkal bőszítették,
17 démonoknak áldoztak, nem-istennek,
isteneknek, kiket nem ismertek,
újaknak, nemrég jötteknek,
kiket atyáik nem tiszteltek.
18 Elhagytad Istent, szülődet,
feledted az Urat, teremtődet.
19 Látta ezt az Úr és haragra gerjedt,
mert felingerelték fiai s lányai.
20 Mondta tehát: `Elrejtem arcomat előlük,
hadd látom, mi lesz majd a végük,
mert elvetemült nemzedék ez,
hűtlenné vált gyermekek.
21 Ők azzal ingereltek, ami nem-isten,
bőszítettek semmiségeikkel,
én is ingerlem majd őket: népnek sem nevezhető néppel,
bosszantom majd őket oktalan nemzettel.
22 Tűz lobban fel haragomban
s égni fog az alvilágnak fenekéig,
megemészti a földet, termésével együtt
s elégeti a hegyek alapjait.
23 Elhalmozom őket a bajokkal,
elfogyasztom rajtuk nyilaimat,
24 éhség emészti meg őket,
s madarak falják fel őket szörnyű harapásokkal.
Rájuk uszítom a fenevadak fogát,
a porban csúszó-mászó állatoknak dühét,
25 kinn a kard fogja pusztítani őket,
odahaza a rémület,

ifjút, szüzet egyaránt,
csecsemőt és aggastyánt.
26 Sőt azt mondanám: Hol vannak?
Hadd szüntetem meg emlékezetüket az emberek között! –
27 De ettől elállok, hogy ne bosszantsanak ellenségei,
fel ne fuvalkodjanak ellenei,
s azt ne mondják: A mi diadalmas kezünk
s nem az Úr cselekedte mindezt!
28 Tanácstalan nemzet ez,
s okosság nélkül való!
29 Bárcsak eszesek és értelmesek lennének,
s fontolóra vennék végüket!
30 Hogy is kergethetne meg egy ember ezret,
szalaszthatna meg kettő tízezret?
Nemde csak úgy, hogy Sziklájuk eladja őket,
s az Úr kiszolgáltatja őket?'
31 - Hisz a mi Istenünk nem olyan, mint az ő isteneik,
ezt ellenségeink is megítélhetik. –
32 Szőlőjük Szodoma szőlőjéből való,
és Gomorra határából származó.
Szőlőszemeik epeízű szemek,
fürtjeik felette keserűek.
33 Boruk sárkányok epéje,
s viperák gyógyíthatatlan mérge.
34 Nincsen ez eltéve nálam,
s lepecsételve kincstáraimban?
35 Enyém a bosszú, én megfizetek
annak idején, amikor meginog a lábuk.
Közel van a veszedelem napja,
sietve jő időpontja.
36 Akkor az Úr igazságot szolgáltat népének,
s megkönyörül szolgáin,
látva, hogy elerőtlenedett a kezük,
oda vannak a bezártak, s a szabadok is kimerültek.
37 Akkor majd azt mondja: `Hol vannak isteneik,
akikbe bizalmukat vetették,
38 akik megették áldozataik háját,
s megitták italáldozataik borát?
Keljenek fel, segítsenek titeket,
oltalmazzanak a bajban benneteket!
39 Lássátok be, hogy én vagyok egyedül
s nincs más Isten rajtam kívül:
én ölök és én éltetek, sebesítek és gyógyítok
s nincs, aki kezemből kiszabadíthasson!
40 Égnek emelem kezemet,
s örök életemre mondom:
41 Ha megélesítem villámló kardom
s ítélethez fog kezem,
bosszút állok ellenségeimen
s megfizetek azoknak, akik gyűlölnek engem.

42 Vérrel részegítem nyilaimat,
s hússal lakik jól kardom,
a megöltek és a foglyok vérével,
a tar fejű ellenség vérével.'
43 Nemzetek, dicsérjétek népét,
mert Ő megtorolja szolgáinak vérét,
bosszút áll ellenségeiken,
s megkegyelmez népe földjének.«
44 Mózes tehát elment és Józsuéval, Nún fiával együtt elmondta ez ének minden szavát a nép füle hallatára.

A törvény továbbadása 45 Amikor aztán végig elmondta mindezeket a szavakat az egész Izraelnek, 46 ezt mondta nekik: »Véssétek szívetekbe mindezeket a szavakat, amelyekkel ma tanúságot teszek ellenetek, s parancsoljátok meg fiaitoknak, hogy tartsák emlékezetükben ezeket, s tegyék meg és teljesítsék mindazt, ami ebben a törvényben írva van, 47 mert e parancsokat nem hiába kaptátok, hanem azért, hogy általuk életetek legyen, s teljesítésük fejében hosszú ideig lakjatok azon a földön, amelynek elfoglalására átkeltek a Jordánon.«

Isten rendelkezik Mózes haláláról 48 Még ugyanazon a napon így szólt az Úr Mózeshez: 49 »Menj fel erre az Abárim (vagyis: Átkelés) hegységre, a Nébó hegyére, amely Moáb földjén, Jerikóval átellenben van és tekintsd meg Kánaán földjét, amelyet én majd Izrael fiainak adok birtokul. Aztán halj meg a hegyen, 50 amelyre felmégy és térj meg népedhez, miként a Hór hegyén Áron bátyád is meghalt és megtért népéhez, 51 mert hűtlenül jártatok el velem szemben Izrael fiai között a Pörölés vizénél, a Szín-pusztában levő Kádesnél és nem bizonyítottatok engem szentnek Izrael fiai között. 52 Átellenből megláthatod azt a földet, de be nem mehetsz abba az országba, amelyet én majd Izrael fiainak adok.«

MÓZES ÁLDÁSA: 33,1-29

33 **Bevezetés** 1 Ez az az áldás, mellyel Mózes, Isten embere, halála előtt megáldotta Izrael fiait. 2 Azt mondta:
»Eljött az Úr a Sínairól,
elénk támadt a Szeírről,
megjelent a Párán hegyről,
s megérkezett Meribat-Kádesbe,
dél felől, Asdótba.
3 A népeket szerette,
kezében van minden szentje,
s akik lábához közelednek,
tanításában részesülnek.
4 Törvényt adott nekünk Mózes által,
örökségül Jákob sokaságának,
5 királya lett az Igaznak,
amikor egybegyűltek a nép fejei,
egybe Izraelnek törzsei.«

A törzsek megáldása

6 »Éljen Rúben, s ki ne haljon
kisszámúvá ne apadjon.«
7 Júda áldása a következő volt:
»Hallgasd meg, Uram, Júda szavát,
juttasd el őt népéhez.
Kezei küzdenek majd érte,
ellenségei ellen megsegíti!«
8 Lévire vonatkozólag ezt mondta:
»Az Urimot és Tumimot
szent emberednek adtad,
akit próbára tettél a kísértésnél,
perbe fogtál a Pörölés vizénél.
9 Aki azt mondotta atyjának és anyjának:
`Nem tudok rólatok.'
A testvéreinek: `Nem vagyok tekintettel rátok,'
sőt gyermekeiről sem tudott.
Ők megtartották igéidet,
megőrizték szövetségedet,
10 rendeleteidet, ó Jákob,
törvényedet, ó Izrael!
Füstölőszert tesznek haragod elé
s egészen elégő áldozatot oltárodra.
11 Uram, áldd meg erejét,
vedd kedvesen keze cselekvését,
sújtsd derékon ellenségeit,
hogy fel ne kelhessenek, akik gyűlölik.«
12 Benjaminra vonatkozólag ezt mondta: »Ő az Úr kedveltje,
biztonságban lakik majd mellette.
A Magasságbeli védelmezi egész nap,
s az ő vállai között nyugszik.«
13 Józsefre vonatkozólag ezt mondta:
»Áldja meg az Úr a földjét
az ég gyümölcsével, a harmattal,
az alant elterülő vízáradattal,
14 nap és hold termelte gyümölcsökkel,
15 az ősi hegyek csúcsának kincseivel,
az örök halmok gyümölcseivel,
16 s a föld termésével, bőségével.
Annak az áldása, aki megjelent a csipkebokorban,
szálljon József fejére,
testvérei közt megkoronázott feje tetejére.
17 Mint elsőszülött bikáé, olyan a szépsége,
mint az orrszarvú szarvai, olyanok szarvai,
széthányja velük a nemzeteket, mind a föld széléig,
ilyenek Efraim sokaságai, ilyenek Manassze ezrei.«
18 Zebulonra vonatkozólag ezt mondta:
»Örvendj, Zebulon, kijáratodnak,
és Isszakár a sátraidnak.
19 Ők népeket hívnak meg a hegyre,

ahol igaz áldozatokat mutatnak be.
Mint a tejet, nyelik a tengerek árját
s a föveny rejtett kincseit.«
20 Gádra vonatkozólag ezt mondta:
»Áldott Gád, mert földje terjedelmes,
mint az oroszlán, leheveredett,
kart és koponyát megszerzett.
21 Fejedelmi helyet szemelt ki magának,
mert az ő részén került sírba
Izraelnek tanítója.
de azért ő kitartott a nép vezérei mellett,
és teljesítette az Úr igazságos parancsát
s a rá vonatkozó ítéletet, elkísérve Izraelt.«
22 Dánra vonatkozólag ezt mondta:
»Dán fiatal oroszlán,
ami kirohan Básánból szaporán.«
23 Naftalira vonatkozólag ezt mondta:
»Naftali bőségben fog dúslakodni,
telve az Úr áldásaival,
nyugatot s délt fogja bírni.«
24 Áserre vonatkozólag ezt mondta:
»Áldott Áser a fiúk között,
kedves legyen a testvérei előtt.
Mártsa a lábát olajba,
25 vasból és ércből legyen a saruja.
Aggkorod is olyan legyen, mint amilyen ifjúkorod!«

Befejezés 26 »Nincs más olyan Isten,
mint az Igaznak Istene,
az égre száll fel a te segítőd,
fenségétől szétfutnak a felhők,
27 lakóhelye fent van,
örökkévaló karja alant.
Színed elől elűzi az ellent
és azt mondja neki: `Pusztulj innen!'
28 Biztonságban lakik majd Izrael,
egymagában Jákob szemefénye,
gabonának s bornak földjén,
ahol harmattól párás az ég.
29 Boldog vagy, Izrael, ki hasonló hozzád?
Nép, amelyet oltalmaz az Úr,
a te segítő pajzsod
és diadalmas kardod.
Hízelegni fognak neked ellenségeid
s te a nyakukra hágsz.«

MÓZES HALÁLA: 34,1-9

34 1 Felment erre Mózes Moáb síkjáról a Nébó hegyére, a Fászga tetejére, amely

Jerikóval szemben van és az Úr megmutatta neki az egész országot: Gileádot egészen
Dánig, 2 az egész Naftalit, Efraim és Manassze földjét, Júda földjét a mögötte levő tengerig,
3 a Délvidéket és Jerikónak, a pálmafák városának terjedelmes rónaságát egészen Coárig.
4 Majd azt mondta neki az Úr: »Ez az a föld, amely felől megesküdtem Ábrahámnak,
Izsáknak és Jákobnak, mondván: Utódaidnak adom. Szemeddel ím láttad, de nem mehetsz át
oda.«

5 Aztán meghalt ott, Moáb földjén Mózes, az Úr szolgája, az Úr parancsára 6 és az Úr
eltemette őt Moáb földjének völgyében, Fogorral szemben, de senki sem ismeri a sírját mind
a mai napig. 7 Százhúszesztendős volt Mózes, amikor meghalt; szeme nem volt homályos és
fogai nem mozogtak. 8 Izrael fiai aztán harminc napig siratták őt Moáb síkjain: akkor
leteltek Mózes siratásának és gyászolásának napjai.

9 Józsue, Nún fia pedig megtelt a bölcsesség lelkével, mert Mózes rátette kezét, emiatt
Izrael fiai engedelmeskedtek neki és így aszerint tettek, ahogy az Úr meghagyta Mózesnek.

MÓZES ÖT KÖNYVÉNEK LEZÁRÁSA: 34,10-12

10 De olyan próféta nem támadt többé Izraelben, akit az Úr színről-színre ismert volna
és aki Mózeshez hasonló lett volna 11 azoknak a jeleknek és csodáknak tekintetében,
amelyekkel őt elküldte, hogy hajtsa végre Egyiptom országában a fáraón, s annak minden
szolgáján és egész földjén, 12 meg mindazon hatalmas erő és nagy csodajel tekintetében,
amelyet Mózes egész Izrael szeme láttára véghezvitt.

JÓZSUE KÖNYVE

AZ ORSZÁG MEGHÓDÍTÁSA: 1,1-12,24

1 **Parancs a Jordán keleti vidékének elfoglalására** 1 Mózesnek, az Úr szolgájának
halála után történt, hogy az Úr szólt Józsuéhoz, Nún fiához, Mózes szolgájához és ezt
mondta neki: 2 »Szolgám, Mózes meghalt. Kelj fel, és menj át a Jordánon, te és veled az
egész nép, arra a földre, amelyet majd Izrael fiainak adok. 3 Minden helyet, amelyet lábatok
tapos, nektek fogok adni, ahogy Mózesnek megmondtam. 4 A pusztától és a Libanontól
egészen a nagy folyóig, az Eufráteszig – a hetiták egész földjéig –, és a napnyugati Nagy
tengerig fog terjedni határotok. 5 Senki sem tud majd ellenállni nektek életed egész
folyamán. Ahogy Mózessel voltam, úgy leszek veled is, nem maradok el tőled és nem
hagylak el téged.

6 Légy erős és bátor: te fogod kisorsolni ennek a népnek azt a földet, amellyel
kapcsolatban megesküdtem atyáiknak, hogy nekik adom. 7 Légy tehát erős és nagyon bátor,
és vigyázz arra, hogy teljesítsd az egész törvényt, amelyet Mózes, az én szolgám
meghagyott neked; ne térj el attól se jobbra, se balra, hogy boldogulj mindenben, amit
cselekszel. 8 Ne hiányozzék ennek a törvénynek a könyve az ajkadról! Elmélkedj róla
nappal és éjjel, és vigyázz arra, hogy teljesítsd mindazt, ami abban írva van, akkor sikerrel
járod utadat és boldogulsz. 9 Megparancsolom neked: légy erős és bátor! Ne rettegj és ne
félj, mert veled van az Úr, a te Istened mindenütt, bárhova mégy.«

10 Megparancsolta erre Józsue a nép elöljáróinak: »Járjátok be a tábort, s hagyjátok
meg a népnek: 11 Készítsetek ennivalót magatoknak, mert három nap múlva átkeltek a
Jordánon, és megkezditek annak a földnek az elfoglalását, amelyet az Úr, a ti Istenetek
nektek szánt.«

12 A rúbenitáknak, a gáditáknak és Manassze fél törzsének pedig ezt mondta:
13 »Emlékezzetek meg arról a dologról, amelyet nektek Mózes, az Úr szolgája parancsolt,
amikor azt mondta: `Az Úr, a ti Istenetek nektek megadta már a nyugalmat, és odaadta ezt
az egész földet.' 14 Feleségeitek és jószágaitok maradjanak azon a földön, amelyet nektek
Mózes a Jordánon túl adott. Ti pedig, erőskarú férfiak, valamennyien keljetek át
felfegyverkezve testvéreitek élén, s harcoljatok értük, 15 amíg az Úr testvéreiteknek is
nyugalmat nem ad, mint ahogy nektek adott, s ők is el nem foglalják azt a földet, amelyet az
Úr, a ti Istenetek nekik szánt. Akkor visszatérhettek majd birtokotok földjére, s lakhattok
azon a földön, amelyet nektek Mózes, az Úr szolgája a Jordánon túl, a keleti oldalon adott.«

16 Erre ők azt felelték Józsuénak: »Mindazt, amit parancsoltál, megtesszük, s bárhova
küldesz, megyünk. 17 Amint Mózesnek engedelmeskedtünk mindenben, úgy fogunk
engedelmeskedni neked is, csak legyen veled az Úr, a te Istened, mint ahogy Mózessel volt.
18 Aki ellene szegül szádnak, és nem engedelmeskedik minden szónak, amelyet parancsolsz
neki, az halállal lakoljon. Csak légy erős és cselekedj férfiasan!«

2 **Kémek Jerikóban** 1 Erre Józsue, Nún fia, elküldött titokban két kémet Sittímből és
azt mondta nekik: »Menjetek és vegyétek szemügyre a földet és Jerikó városát.« – Azok el
is mentek és betértek egy erkölcstelen nő házába, akit Ráhábnak hívtak és megpihentek
nála. – 2 Jerikó királyának azonban jelentették: »Izrael fiai közül való emberek jöttek ide az
éjjel, hogy kikémleljék a földet.« 3 Elküldött erre Jerikó királya Ráhábhoz, és azt üzente:
»Add ki azokat az embereket, akik hozzád jöttek és házadba tértek, mert kémek, s azért
jöttek, hogy szemügyre vegyék ezt az egész földet.« 4 Fogta erre a nő az embereket,
elrejtette őket és azt mondta: »Megvallom, hozzám jöttek, de nem tudtam, honnan valók.
5 Amikor azonban a sötétség beálltakor bezárták a kaput, ki is mentek. Nem tudom, hova
mentek, de vegyétek gyorsan üldözőbe, s még eléritek őket.« 6 Ő pedig felvitte az embereket
háza tetejére, s letakarta az ott levő lenszárral. 7 A kiküldöttek el is kezdték üldözni őket a
Jordán átkelője felé vivő úton. Mihelyt kimentek, rögtön bezárták a kaput utánuk.

8 Az elrejtőzött emberek még el sem aludtak, amikor a nő felment hozzájuk és így
szólt: 9 »Tudom, hogy az Úr nektek adta ezt a földet, mert megszállt minket a tőletek való
félelem és elcsüggedt ennek a földnek valamennyi lakosa. 10 Hallottuk, hogy az Úr
kiszárította előttetek a Vörös-tenger vizét, amikor kijöttetek Egyiptomból, s hogy mit
tettetek az amoritáknak azzal a két királyával, akik a Jordánon túl voltak, Szihonnal és
Óggal, akiket megöltetek. 11 Amikor ezt hallottuk, félni kezdtünk, s elcsüggedt a szívünk, s
nem maradt bennünk bátorság arra, hogy bejöveteletek idején szembeszálljunk veletek,
hiszen az Úr, a ti Istenetek Isten fenn az égben, és lenn a földön. 12 Most azért esküdjetek
meg nekem az Úrra, hogy amint én irgalmasságot cselekedtem veletek, úgy ti is azt tesztek
majd apám házával, és biztos jelét adjátok nekem, 13 hogy életben hagyjátok apámat és
anyámat, fivéreimet és nővéreimet s mindenüket és megmentitek életünket a haláltól.« 14 Ők
azt felelték neki: »Életünkkel kezeskedünk értetek, hogyha el nem árulsz minket, s ha majd
az Úr nekünk adja ezt a földet, irgalmasságot és hűséget fogunk cselekedni veled.« 15 Erre ő
kötélen lebocsátotta őket az ablakon – háza ugyanis a város falában volt – 16 és azt mondta
nekik: »A hegység felé tartsatok, hogy ne találkozzanak veletek visszatérő üldözőitek, s ott
rejtőzködjetek három napig, míg ők vissza nem érkeznek; akkor aztán menjetek utatokra.«

17 Ők pedig azt mondták neki: »Kifogástalanul megtartjuk ezt az esküt, mellyel
megeskettél minket, 18 ha, amikor mi bevonulunk erre a földre, ezt a karmazsinszínű zsinórt
jelként alkalmazod, s rákötöd arra az ablakra, amelyen lebocsátottál minket, apádat, anyádat,
testvéreidet s minden rokonságodat pedig a házadba gyűjtöd. 19 Aki házad ajtaján kijön,
annak a vére az ő fején lesz, s azért minket felelősség nem terhel. Mindazoknak a vére
azonban, akik veled benn lesznek a házban, a mi fejünkre száll, ha valaki érinti őket. 20 De

ha elárulsz minket és ezt a megállapodást nyilvánosságra hozod, akkor mentesek leszünk ettől az esküttől, mellyel megeskettél minket.« 21 Ő erre azt felelte: »Úgy legyen, ahogy mondtátok.« Azzal útjukra bocsátotta őket, a karmazsinszínű fonalat pedig rákötötte az ablakra.

22 Ők elmentek és eljutottak a hegységbe, s ott maradtak három napig, míg vissza nem tértek az üldözők. Ezek ugyanis keresték őket az egész úton, de nem akadtak rájuk, 23 s azért visszamentek a városba. Erre a kémek megfordultak és lejöttek a hegyről, s miután átkeltek a Jordánon, eljutottak Józsuéhoz, Nún fiához és elbeszéltek neki mindent, ami velük történt 24 és azt mondták: »Kezünkbe adta az Úr ezt az egész földet: a félelem leterítette valamennyi lakosát.«

3 **Átkelés a Jordánon** 1 Erre Józsue kora reggel felkelt és elindította a tábort. El is indultak Sittímből és eljutottak a Jordánig, ő és Izrael valamennyi fia, s ott időztek három napig. 2 Ennek elmúltával az elöljárók bejárták a tábort, 3 és kikiáltották: »Mihelyt meglátjátok az Úrnak, a ti Isteneteknek szövetségládáját és hogy a Lévi törzséből való papok azt viszik, keljetek fel ti is, és menjetek utánuk, 4 – kétezerkönyöknyi távolság legyen köztetek és a láda között, hogy messziről láthassátok és tudjátok, melyik úton kell haladnotok, mert azon még nem jártatok sohasem –, de vigyázzatok ám, hogy a ládához közelebb ne kerüljetek!« 5 Józsue pedig azt mondta a népnek: »Szentelődjetek meg, mert holnap csodákat fog művelni az Úr közöttetek.« 6 Majd azt mondta a papoknak: »Vegyétek fel a szövetség ládáját, és vonuljatok vele a nép élén.« Azok teljesítették a parancsot, felvették és előttük mentek.

7 Azt mondta ekkor az Úr Józsuénak: »Ma kezdelek felemelni téged egész Izrael előtt, hogy megtudják, hogy úgy, ahogy Mózessel voltam, úgy leszek veled is. 8 Parancsolj tehát a papoknak, akik a szövetség ládáját viszik, és mondd nekik: Ha a Jordán vizének széléhez értek, álljatok meg a Jordánban.« 9 Azt mondta erre Józsue Izrael fiainak: »Gyertek ide, és halljátok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavát!« 10 Majd így folytatta: »A következő dologból fogjátok megtudni, hogy az Úr, az élő Isten közöttetek van és elűzi színetek elől a kánaánit, a hetitát, a hivvitát, a perizitát, a girgasitát, a jebuzitát meg az amoritát: 11 íme, az egész föld Urának szövetségládája bemegy előttetek a Jordánba. – 12 Válasszatok tizenkét férfit Izrael törzseiből, egyet-egyet minden törzsből – 13 s amint a papok, akik az Úrnak, az egész föld Istenének ládáját viszik, talpukat a Jordán vizére teszik, a lefelé levő víz lefolyik és elfogy, a felülről jövő pedig egy tömegben megáll.«

14 A nép tehát elindult sátraiból, hogy átkeljen a Jordánon, s a papok, akik a szövetség ládáját vitték, előtte mentek. 15 Amint beléptek a Jordánba, és lábukat belemártották a víz szélébe – mivel aratás ideje volt, a Jordán teljesen betöltötte medrének partjait –, 16 a felülről jövő víz egy helyen megállt és messze attól a várostól, amelyet Ádomnak neveznek, egészen Szártán helyéig, úgy feltornyosodott, hogy hegynek látszott, a lefelé levő víz pedig lefolyt a Puszta tengerébe (melyet most Holt-tengernek neveznek), míg egészen el nem fogyott. 17 Erre a nép átment Jerikó felé: a papok, akik az Úr szövetségének ládáját vitték, száraz talajon, a Jordán közepén, felövezve álltak, s az egész nép száraz medren ment át.

4 **A tizenkét emlékoszlop** 1 Amikor aztán átmentek, azt mondta az Úr Józsuénak: 2 »Válassz tizenkét férfit, egyet-egyet minden törzsből, 3 és parancsold meg nekik, hogy vegyenek a Jordán medrének közepéből, onnan, ahol a papok lába állt, tizenkét igen kemény követ, s tegyétek le azokat azon a táborhelyen, ahol ezen az éjszakán sátrat üttök.«

4 Hívatta erre Józsue a tizenkét férfit, akit kiválasztott Izrael fiai közül, egyet-egyet minden törzsből 5 és azt mondta nekik: »Menjetek az Úrnak, a ti Isteneteknek a ládája elé a Jordán közepébe, s hozzatok onnan a vállatokon Izrael fiai számának megfelelően

valamennyien egy-egy követ, 6 hogy jelül szolgáljon közöttetek. Ha aztán majd az
elkövetkező időkben megkérdeznek titeket fiaitok: `Mire valók ezek a kövek?' – 7 feleljétek
nekik: Elfogyott a Jordán vize az Úr szövetségének ládája előtt, amikor átment rajta: azért
tették ide ezeket a köveket örök emlékül Izrael fiai számára.«

8 Úgy tettek tehát Izrael fiai, amint Józsue meghagyta nekik: kivittek a Jordán
medrének közepéből Izrael fiai számának megfelelően tizenkét követ, amint az Úr
megparancsolta nekik, arra a helyre, ahol a tábort felütötték, s ott letették azokat.
9 Ugyanakkor másik tizenkét követ Józsue a Jordán medrének közepén helyezett el, ott, ahol
a szövetség ládáját vivő papok álltak: ott is vannak mind a mai napig. 10 A papok, akik a
ládát vitték, mindaddig a Jordán közepén maradtak, míg végbe nem ment mindaz, amit az
Úr Józsuéval a népnek mondatott és Mózes neki meghagyott, és a nép sietve át nem ment.
11 Amikor aztán mindnyájan átmentek, átment az Úr ládája is és a papok a nép élére
vonultak. 12 Rúben és Gád fiai, valamint Manassze fél törzse felfegyverkezve vonultak
Izrael fiainak élén, úgy, ahogy Mózes megparancsolta nekik: 13 negyvenezer harcos vonult
fel csapatokban és csatarendben Jerikó városának síksága és mezősége felé.

14 Ezen a napon emelte fel az Úr Józsuét egész Izrael előtt, hogy úgy tiszteljék, mint
ahogyan Mózest tisztelték, amíg élt. 15 Végül azt mondta az Úr neki: 16 »Parancsold meg a
papoknak, akik az Úr ládáját viszik, hogy jöjjenek fel a Jordánból.« 17 Ő meg is parancsolta
nekik: »Jöjjetek fel a Jordánból.« 18 Amikor aztán azok, akik az Úr szövetségének ládáját
vitték, feljöttek, és a szárazföldön kezdtek járni, visszatért a víz a medrébe, és úgy folyt,
ahogy azelőtt szokott.

19 Az első hónap tizedik napján jött fel a nép a Jordánból és Gilgálban, Jerikó
városától keletre ütöttek tábort. 20 Ekkor Józsue felállította Gilgálban azt a tizenkét követ,
amelyet a Jordán medréből kihoztak 21 és azt mondta Izrael fiainak: »Ha majd az
elkövetkező időkben fiaitok megkérdezik apjukat, s azt mondják nekik: `Mire valók ezek a
kövek?' – 22 adjátok tudtukra és mondjátok: Száraz medren jött át Izrael a Jordánon, 23 mert
az Úr, a ti Istenetek kiszárította a vizét a színetek elől, míg át nem jöttetek, 24 úgy, mint
ahogy egykor a Vörös-tengerrel cselekedett, amikor kiszárította, míg át nem jöttünk rajta,
25 hogy a föld minden népe megismerje az Úr nagyon erős kezét, ti pedig féljétek az Urat, a
ti Isteneteket minden időben.«

5 1 Amikor aztán meghallotta az amoriták összes királya, akik a Jordánon túl, a
nyugati oldalon laktak, valamint a kánaániak összes királya, akik a Nagy-tenger közelében
levő helyeken laktak, hogy az Úr kiszárította a Jordán habjait Izrael fiai előtt, míg át nem
mentek, elcsüggedt a szívük, nem maradt bátorság bennük, és féltek Izrael fiainak
bejövetelétől.

Körülmetélés Gilgálban 2 Abban az időben azt mondta az Úr Józsuénak: »Csinálj
magadnak kőkéseket, s metéld ismét körül Izrael fiait.« 3 Ő megtette, amit az Úr parancsolt
és az Előbőrök halmán körülmetélte Izrael fiait.

4 Ez volt az oka, hogy ismét körülmetélte őket: Abból az egész népből, amely
Egyiptomból kijött, minden hadviselő férfi meghalt a pusztában a hosszú bolyongásban.
5 Ezek mindnyájan körülmetéltek voltak. Az a nép azonban, amely a pusztában született,
körülmetéletlen volt. 6 Negyven évig vándoroltak ugyanis Izrael fiai, amíg meg nem halt
minden harcos, aki nem hallgatott az Úr szavára, és akiknek megesküdött, hogy nem mutatja
meg nekik azt a földet, amelyről esküvel ígérte atyáiknak, hogy azt a tejjel-mézzel folyó
földet nekik adja. 7 Ezeknek az apáknak a helyébe fiaik léptek, s ezeket metélte körül
Józsue, mert ezeknek megvolt az előbőrük, úgy ahogy megszülettek és senki sem metélte
körül őket az úton. 8 Amikor aztán valamennyien körülmetélkedtek, mindaddig azon a

táborhelyen maradtak, amíg meg nem gyógyultak. 9 Ekkor azt mondta az Úr Józsuénak:
»Ma vettem le rólatok Egyiptom gyalázatát.« Ezért hívják ezt a helyet Gilgálnak mind a mai
napig.

10 Miközben Izrael fiai Gilgálban tartózkodtak, a hónap tizennegyedik napján,
estefelé, Jerikó mezőségén elkészítették a pászkát 11 és másnap az ország terméséből ettek
kovásztalan kenyeret és ugyanazon a napon árpadarát. 12 Miután pedig ettek a föld
terméséből, megszűnt a manna és Izrael fiai nem éltek többé ezzel az eledellel, hanem
Kánaán földjének azévi terméséből ettek.

Az Úr seregének Vezére 13 Amikor aztán egyszer Józsue Jerikó városának mezején
tartózkodott, felemelte szemét, és látta, hogy egy férfi áll előtte, aki kivont kardot tart. Erre
odament hozzá és megkérdezte: »Hozzánk tartozol, vagy az ellenséghez?« 14 Az így felelt:
»Egyikhez sem: az Úr hadseregének a fejedelme vagyok és éppen most jöttem.« 15 Józsue
arccal a földre borult, meghajtotta magát és azt mondta: »Mi beszélni valója van az én
Uramnak az ő szolgájával?« 16 Az Úr seregének vezére erre így szólt Józsuéhoz: »Oldd le
lábadról sarudat, mert a hely, amelyen állsz, szent!« Erre Józsue úgy tett, ahogy az
megparancsolta neki.

6 **Jerikó bevétele** 1 Jerikó ekkor Izrael fiaitól való félelmében már bezárkózott és
megerősítette magát, úgyhogy senki sem mehetett se ki, se be.

2 Azt mondta ekkor az Úr Józsuénak: »Kezedbe adtam Jerikót és királyát, s minden
erős férfiát. 3 Járjátok körül valamennyi harcosotokkal a várost, napjában egyszer járjátok
körül. Így tegyetek hat napon át. 4 A hetedik napon aztán fogják a papok azt a hét harsonát,
amelyet az örvendetes esztendőben szokás használni, és menjenek velük a szövetségládája
előtt, és járjátok körül hétszer a várost, s közben fújják a papok a harsonákat. 5 Amikor aztán
hosszan és szaggatottan zengő harsonaszó hatol fületekbe, törjön ki az egész nép igen nagy
lármába, s tövig leomlanak a város falai, s akkor mindenki menjen be azon a helyen,
amellyel szemben éppen állni fog.«

6 Hívatta tehát Józsue, Nún fia a papokat és azt mondta nekik: »Vegyétek fel a
szövetség ládáját, hét másik pap pedig fogja az örvendetes esztendő hét harsonáját, s menjen
velük az Úr ládája előtt.« 7 A népnek pedig azt mondta: »Menjetek és járjátok körül a várost.
A fegyveresek az Úr ládája előtt menjenek.«

8 Amikor Józsue befejezte szavait, elindultak. A hét pap egyre fújta a hét harsonát az
Úr szövetségének ládája előtt, 9 elöl ment az egész fegyveres sereg, a láda után haladt a
tömeg többi része, és minden zúgott a harsonáktól. 10 A népnek azonban megparancsolta
Józsue: »Ne lármázzatok, hangotokat se lehessen hallani, egy szó se jöjjön ki szátokból, míg
el nem jön az a nap, amelyen majd azt mondom nektek: `Kiáltozzatok!' – akkor aztán
lármázzatok.« 11 Körüljárta tehát az Úr ládája azon a napon egyszer a várost, aztán visszatért
a táborba és ott maradt.

12 Kora reggel aztán Józsue felkelt, s a papok fogták az Úr ládáját 13 és heten közülük
azt a hét harsonát, amelyet az örvendetes esztendőben szokás használni, s mentek velük az
Úr ládája előtt, s menet közben egyre fújták a harsonákat. Előttük ment a fegyveres nép, s a
láda után haladt a tömeg többi része, és egyre zengett a harsonaszó. 14 Körüljárták tehát a
második napon is egyszer a várost, aztán visszatértek a táborba. Így tettek hat napon át.

15 A hetedik napon azonban már hajnalhasadáskor felkeltek és hétszer járták körül a
várost a rendelet szerint. 16 Amikor aztán a papok a hetedik fordulónál megfújták a
harsonákat, azt mondta Józsue a népnek: »Lármázzatok, mert az Úr nektek adta a várost.
17 De ezt a várost és mindazt, ami benne van, az Úrnak kell szentelni, egyedül Ráháb, a
parázna nő maradjon életben mindazokkal együtt, akik vele a házában tartózkodnak, amiért

elrejtette a követeket, akiket küldtünk. 18 Vigyázzatok tehát, hogy semmihez se nyúljatok,
ami tilos és hűtlenségbe ne essetek, s így Izrael egész tábora bűnössé ne legyen és bajba ne
jusson. 19 Minden aranyat, ezüstöt, réztárgyat és vasat az Úrnak kell szentelni: az ő kincsei
közé kell helyezni.«

20 Amikor tehát megfújták a harsonákat és ez a hang és zengés a sokaság fülébe
hatolt, az egész nép lármába tört ki, legott leomlottak a falak, és mindenki felment azon a
helyen, amely előtte volt. Aztán bevették a várost 21 és megöltek mindent, ami benne volt,
férfit, asszonyt, csecsemőt és aggastyánt egyaránt, s a marhát, a juhot, a szamarat is kardélre
hányták. 22 Azt mondta ekkor Józsue annak a két férfinak, akiket kémlelni küldött:
»Menjetek be a parázna nő házába és hozzátok ki őt és mindenét, amint ezt esküvel
megfogadtátok neki.« 23 Erre az ifjak bementek, s kihozták Ráhábot, szüleit, fivéreit, minden
holmiját és rokonságát és elhelyezték Izrael táborán kívül.

24 Aztán felgyújtották a várost s mindazt, ami benne volt, kivéve az aranyat, az
ezüstöt, a réztárgyakat és a vasat: ezt az Úr kincstárának szentelték. 25 Csak Ráhábot, a
parázna nőt s apja házát s mindazt, amije volt, hagyta életben Józsue – ott is laknak Izrael
körében mind a mai napig –, amiért az elrejtette azokat a követeket, akiket Jerikó
kikémlelésére küldött.

Ugyanabban az időben átkot mondott Józsue: 26 »Átkozott legyen az Úr előtt az a
férfi, aki feltámasztja és felépíti Jerikó városát! Elsőszülöttje árán rakja le alapját, s
legutolsó fia árán állítsa fel kapuit.«

27 Az Úr tehát Józsuéval volt és hírneve elterjedt azon az egész földön.

7 **Harc Áiért. Ákán vétke** 1 Izrael fiai azonban hűtlenül megszegték a parancsot, és átok
alá vetett dolgot bitoroltak. Ákán ugyanis, annak a Kárminak a fia, aki a Júda törzséből való
Szerah fiának, Zábdinak volt a fia, elvett valamit az átok alá vetett dologból, miért is az Úr
megharagudott Izrael fiaira.

2 Józsue tudniillik embereket küldött Jerikóból Ái ellen, amely Bétáven mellett, Bétel
városától keletre van és azt mondta nekik: »Menjetek fel, és kémleljétek ki azt a földet!«
Azok teljesítették a parancsot, kikémlelték Áit, 3 és amikor visszatértek, azt mondták neki:
»Ne is menjen fel oda az egész nép, két- vagy háromezer ember menjen csupán, s eltörlik a
várost. Miért fáradjon hiába az egész nép ilyen kevés ellenség ellen!« 4 Felvonult tehát
háromezer harcos. Ezek azonban legott meghátráltak 5 és Ái városának férfiai megverték
őket, úgyhogy harminchat ember elesett közülük, aztán az ellenség a kaputól egészen
Sabárimig üldözte őket, s amint a hegyoldalon menekültek, ismét megverték őket. A nép
szíve megfélemlett és vízzé olvadt.

6 Józsue pedig megszaggatta ruháit és Izrael valamennyi vénével együtt estig arcra
borulva feküdt a földön az Úr ládája előtt és port hintett fejére. 7 Akkor aztán azt mondta
Józsue: »Jaj, Uram Isten, miért hoztad át ezt a népet a Jordán folyóján? Azért, hogy az
amoriták kezébe adj minket és elveszíts? Bárcsak ott maradtunk volna a Jordánon túl!
8 Uram Isten, mit mondjak, látva, hogy Izrael meghátrál ellenségei előtt? 9 Ha ezt meghallják
a kánaániak és ennek a földnek többi lakói, összegyűlnek és körülvesznek minket, s eltörlik
nevünket a földről: mit fogsz tehát tenni a te nagy nevedért?«

10 Azt mondta erre az Úr Józsuénak: »Kelj fel, mit fekszel arccal a földön?
11 Vétkezett Izrael, s hűtlenül megszegte szövetségemet: vettek az átok alá vetett dologból,
ellopták, elhazudták, s a holmijuk közé rejtették. 12 Éppen azért Izrael nem fog tudni
megállni ellenségei előtt, hanem futni fog előttük, mert beszennyezte magát az átok alá
vetett dologgal. Nem is leszek mindaddig veletek, míg el nem tiporjátok azt, aki ezt a
gonoszságot elkövette. 13 Kelj fel, tartass megszentelődést a néppel, s mondd nekik:

Szentelődjetek meg holnapra: ezt üzeni ugyanis az Úr, Izrael Istene: Átok alá vetett dolog van közötted, Izrael, nem fogsz tudni megállni ellenségeid előtt, míg el nem pusztul közüled az, aki ezzel a vétekkel beszennyezte magát. 14 Reggel aztán járuljatok ide törzsről törzsre valamennyien: az a törzs, amelyet a sors bűnösnek talál, járuljon ide nemzetségenként, a nemzetség házanként, a ház férfianként, 15 s azt, aki ebben a vétekben bűnösnek bizonyul, el kell égetni minden vagyonával együtt a tűzben, mert megszegte az Úr szövetségét, s gazságot követett el Izraelben.«

16 Józsue tehát kora reggel felkelt, törzsenként felállította Izraelt, és Júda törzsét találta bűnösnek. 17 Amikor Júdát nemzetségenként felállíttatta, Szerah nemzetségét találta bűnösnek. Amikor pedig Szerahot családonként odaállította, Zábdit találta bűnösnek. 18 Amikor pedig ennek házából az egyes férfiakat felsorakoztatta, Ákánt találta bűnösnek, annak a Kárminak a fiát, aki a Júda törzséből való Szerah fiának, Zábdinak volt a fia. 19 Így szólt ekkor Józsue Ákánhoz: »Fiam, ismerd el az Úrnak, Izrael Istenének dicsőségét és tégy vallomást és mondd meg nekem, mit tettél, ne titkold el.« 20 Azt felelte erre Ákán Józsuénak: »Bizony, vétkeztem az Úr, Izrael Istene ellen, ezt és ezt tettem. 21 Láttam ugyanis a zsákmány között egy nagyon jó, karmazsinszínű köntöst, kétszáz sékel ezüstöt és egy ötvensékeles aranyrudat. Megkívántam, elvettem, és elrejtettem a földben, a sátram közepén, és az ezüstöt a kiásott földdel befedtem.« 22 Ekkor Józsue szolgákat küldött oda, s azok elfutottak sátrához, s megtaláltak mindent elrejtve azon a helyen, az ezüsttel együtt. 23 Kihozták a sátorból, és elvitték Józsuéhoz és Izrael valamennyi fiához, s letették az Úr elé.

24 Fogta erre Józsue Ákánt, Szerah fiát meg az ezüstöt, a köntöst és az aranyrudat, valamint fiait és lányait, marháit és szamarait és juhait meg magát a sátrat, s minden holmiját – egész Izraellel együtt – kivitte az Ákor völgybe. 25 Ott azt mondta Józsue: »Mivel romlásunkra lettél, legyen romlásodra az Úr ezen a napon.« Erre egész Izrael megkövezte, és mindenét, amije volt, tűzzel megsemmisítette. 26 Aztán egy nagy rakás követ halmoztak föléje, amely megvan mind a mai napig. Erre elfordult az Úr haragja tőlük. Ezért hívják azt a helyet Ákor völgynek mindmáig.

8 **Ái lerombolása** 1 Azt mondta erre az Úr Józsuénak: »Ne félj, s ne rettegj: vedd magad mellé a harcosok egész sokaságát, s kelj fel, s vonulj fel Ái városa ellen. Íme, kezedbe adtam királyát, népét, városát és földjét. 2 Úgy tegyél Ái városával és királyával, amint Jerikóval, s királyával tettél, de a zsákmányt és az összes barmot megtarthatjátok magatoknak. Helyezz lesbe csapatot a város mögé.«

3 Felkelt erre Józsue, s vele a harcosok egész serege, hogy felvonuljanak Ái ellen. Éjjel aztán elküldött harmincezer válogatott, erős férfit 4 és megparancsolta nekik: »Álljatok lesbe a város mögött, de túl messzire ne menjetek, s legyetek mindannyian készenlétben. 5 Én, s a velem lévő sokaság többi része az ellenkező oldalról megközelítjük a várost. Amikor aztán a városbeliek kijönnek ellenünk, akkor, amint a múltkor csináltuk, megfutamodunk és addig hátrálunk, 6 míg üldözőink jó messzire nem szakadnak a várostól. Azt fogják ugyanis hinni, hogy megfutamodunk, mint a múltkor. 7 Erre, míg mi futunk és ők kergetnek, keljetek fel a lesből, s dúljátok fel a várost, s kezetekbe adja azt az Úr, a ti Istenetek, 8 s amint elfoglaltátok, gyújtsátok fel. Úgy tegyetek ám mindent, ahogy parancsoltam!« 9 Azzal elbocsátotta őket, s ők elmentek a lesállás helyére, s elhelyezkedtek Bétel és Ái között, Ái városától nyugatra. Józsue azon az éjszakán a nép között maradt.

10 Hajnalban aztán felkelt, megszemlélte társait, majd a sereg élén, a vénekkel együtt, harcosai csapatától övezve, felvonult Ái ellen. 11 Amikor aztán eljutottak és felértek a város elé, a várostól északra állást foglaltak, úgyhogy a völgy köztük és Ái között volt. 12 Ötezer embert kiválasztott, és Bétel és Ái között, e várostól nyugatra lesbe állította őket, 13 a sereg többi része pedig északon állt csatarendbe, úgyhogy e sokaságból az utolsók a város nyugati

vidékéig értek. Józsue még az éjjel előrenyomult és felállt a völgy közepén. 14 Amikor ezt
Ái királya meglátta, reggel sietve felkészült és kiment a város egész seregével; hadseregét a
pusztaság felé irányította, mert nem tudta, hogy a hátában lesben állók rejtőznek. 15 Ekkor
Józsue és egész Izrael elhagyták helyüket, félelmet színleltek és futni kezdtek a puszta
irányába. 16 Erre azok, mindannyian kiáltozva és egymást biztatva, üldözni kezdték őket.
Amikor aztán elszakadtak a várostól, 17 s egyetlen ember sem maradt Ái városában és
Bételben, aki nem üldözte volna Izraelt (amint kirohantak, nyitva- hagyták a várost), 18 azt
mondta az Úr Józsuénak: »Emeld fel a pajzsot, amely kezedben van, Ái városa felé, mert
átadom neked».

19 Amikor aztán felemelte a pajzsot a város felé, az elrejtőzött lesvetők azonnal
felkeltek, s a városhoz mentek és elfoglalták és felgyújtották. 20 Ekkor hátratekintettek a
város emberei, akik Józsuét üldözték, és látták, hogy száll a város füstje egészen az égig, de
nem futhattak többé sem erre, sem arra, annál kevésbé, mivel azok, akik futást színlelve a
pusztának tartottak, üldözőikkel vitézül szembeszálltak. 21 Amikor ugyanis Józsue és egész
Izrael látta, hogy a város elesett és füst száll fel a városból, visszafordult és megverte Ái
embereit. 22 Ugyanakkor azok is, akik elfoglalták és felgyújtották a várost, kijöttek a
városból az övéik felé, és vágni kezdték a közre kapott ellenséget. Mivel tehát az ellenséget
mindkét oldalról vágták, úgyhogy hatalmas sokaságából senki sem menekülhetett meg, 23 Ái
királyát is elfogták elevenen és Józsue elé vitték.

24 Amikor aztán mindenkit leöltek, aki a pusztának tartó Izraelt üldözte, s azok
ugyanazon a helyen kard által elhullottak, Izrael fiai megfordultak, és leöldösték a város
lakóit. 25 Azok, akik aznap elhullottak, férfit s asszonyt együttvéve, tizenkétezren voltak,
úgyhogy Ái városának valamennyi embere elveszett. 26 Józsue ugyanis nem eresztette le a
kezét, amelyet a pajzsot tartva, a magasba emelt, míg Ái valamennyi lakosát meg nem ölték.
27 A városban levő állatokat meg a zsákmányt Izrael fiai elosztották maguk között, mint
ahogy az Úr Józsuénak parancsolta, 28 a várost pedig Józsue felégette és örök romhalmazzá
tette, 29 királyát meg bitófára akasztotta, s ott hagyta estig, napnyugtáig. Akkor Józsue
parancsára levették a holttestet a bitóról, s odadobták a város bejáratához, s nagy halom
követ hordtak föléje, amely megvan mind a mai napig.

Oltárépítés és törvényhirdetés 30 Aztán Józsue az Ebál hegyén oltárt épített az Úrnak,
Izrael Istenének, 31 amint Mózes, az Úr szolgája Izrael fiainak meghagyta, úgy, ahogy meg
van írva Mózes törvényének könyvében – tehát faragatlan, vas nem érintette kövekből való
oltárt –, és egészen elégő áldozatokat mutatott be rajta az Úrnak és békeáldozatokat vágott.
32 Majd ráírta a kövekre Mózes törvényének mását, úgy, ahogy azt ő Izrael fiai előtt
kifejtette.

33 Ezalatt az egész nép: a vének, a vezetők, a bírák, jövevények és bennszülöttek
egyaránt a láda két oldalán álltak, szemben a papokkal, az Úr ládájának hordozóival – egyik
felük a Garizim hegy mellett, a másik felük az Ebál hegy mellett, amint Mózes, az Úr
szolgája parancsolta. – Aztán először megáldotta Izrael népét, 34 majd felolvasta az áldás és
az átok minden igéjét és mindazt, ami a törvény könyvében írva volt. 35 Semmit sem hagyott
el abból, amit Mózes parancsolt, hanem mindent megismételt, Izrael egész sokasága, az
asszonyok, a gyermekek s a köztük tartózkodó jövevények előtt.

9 **A gibeoniak cselvetése** 1 Amikor ezt meghallották mindazok a királyok, akik a
Jordánon túl, a Hegyvidéken, az Alföldön, a Nagy tenger mellékén és partján uralkodtak,
meg azok, akik a Libanon mellett laktak, a hetiták, az amoriták, a kánaániak, a periziták, a
hivviták és a jebuziták, 2 mindannyian összegyűltek, hogy egy szívvel, egy akarattal hadba

szálljanak Józsuéval s Izraellel.

3 Azok azonban, akik Gibeonban laktak, amikor meghallották mindazt, amit Józsue
Jerikóval s Ái-jal művelt, 4 szintén cselhez folyamodtak. Eleséget vettek ugyanis magukhoz,
ócska zsákokat, szakadozott, össze-vissza varrott bortömlőket raktak szamaraikra, 5 nagyon
régi, ócskaságuk feltüntetésére bőrdarabokkal össze-vissza varrott sarukat és ócska ruhákat
öltöttek magukra – útravalóul vitt kenyerük is száraz és darabokra morzsálódott volt –, 6 és
elmentek Józsuéhoz, aki akkor Gilgálban táborozott és azt mondták neki, és vele együtt
egész Izraelnek: »Messze földről jöttünk, hogy szövetséget kössünk veletek.« Így feleltek
nekik erre Izrael fiai: 7 »Hátha azon a földön laktok, amely nekünk jár osztályrészül, s így
nem léphetünk szövetségre veletek.« 8 Ám azok azt mondták Józsuénak: »Szolgáid
vagyunk.« Józsue megkérdezte tőlük: »Kik vagytok, s honnan jöttetek?« 9 Azt felelték:
»Igen messze földről jöttek szolgáid az Úrnak, a te Istenednek hírére. Hallottuk ugyanis
hatalmának hírét, mindazt, amit művelt Egyiptomban, 10 meg az amoritáknak azzal a két
királyával, akik a Jordánon túl voltak, Szihonnal, Hesbon királyával és Óggal, Básán
királyával, aki Astarótban volt. 11 Erre azt mondták nekünk a vének s földünk összes lakója:
`Vegyetek eleséget kezetekbe, mert igen hosszú az út és menjetek eléjük, s mondjátok:
Szolgáitok vagyunk, lépjetek szövetségre velünk.' 12 Íme, a kenyeret, amikor hazulról
elindultunk, hogy hozzátok jöjjünk, melegen vettük magunkhoz: most száraz és a nagy
régiségtől csupa morzsa. 13 A boros tömlőket újkorukban töltöttük meg: most szakadtak és
feslettek. A ruha, amelyet hordunk, és a saru, amely a lábunkon van, a hosszú út fáradalma
miatt elkopott és csaknem tönkrement.«

14 Erre ők vettek eleségükből, anélkül, hogy kikérték volna az Úr döntését. 15 Így
Józsue békét kötött, szövetségre lépett velük, és megígérte, hogy nem ölik meg őket. A
sokaság fejedelmei is megesküdtek nekik.

16 A szövetségkötés után a harmadik napon azonban meghallották, hogy a közelben
vannak, és köztük fognak lakni. 17 Erre elindították Izrael fiai a tábort, s harmadnapra
eljutottak városaikhoz, név szerint: Gibeonhoz, Kafirához, Beróthoz és Kirját-Jearimhoz.
18 De nem verték meg őket, minthogy a sokaság fejedelmei megesküdtek nekik, az Úrnak,
Izrael Istenének nevére. Erre felzúdult az egész közösség a fejedelmek ellen. 19 Azok
azonban azt felelték nekik: »Megesküdtünk nekik az Úrnak, Izrael Istenének nevére, s így
nem bánthatjuk őket. 20 Cselekedjünk azonban velük a következőképpen: Maradjanak ugyan
életben, hogy fel ne gerjedjen ellenünk az Úr haragja, ha megszegjük az esküt, 21 de úgy
éljenek, hogy az egész sokaság szükségletére fát vágjanak és vizet hordjanak.«

Amikor ezt elhatározták, 22 Józsue hívatta a gibeoniakat és azt mondta nekik: »Miért
szedtetek rá álnokul minket, mondván: `Igen messze lakunk tőletek' – holott közöttünk
vagytok? 23 Legyetek tehát átok alatt, s ki ne fogyjon nemzetségetekből Istenem házának
favágója és vízhordója.« 24 Azok azt felelték: »Hírül hozták nekünk, szolgáidnak, hogy
megígérte az Úr, a te Istened Mózesnek, a szolgájának, hogy nektek adja ezt az egész földet,
és elpusztítja minden lakóját. Ezért igen megijedtünk, s a tőletek való félelem arra
kényszerített, hogy gondoskodjunk életünkről. Ezért határoztunk így. 25 Most azonban a
kezedben vagyunk: tégy velünk úgy, ahogy jónak és helyesnek látod.« 26 Józsue úgy is tett,
ahogy mondta és megmentette őket Izrael fiainak kezéből, hogy meg ne öljék őket, 27 de
elrendelte azon a napon, hogy mint favágók és vízhordók az egész népnek és az Úr
oltárának szolgálatában legyenek – azon a helyen, amelyet majd az Úr kiválaszt. Így is van
ez mindmáig.

10 **Harc az öt kánaáni királlyal** 1 Amikor ezt Adonicedek, Jeruzsálem királya
meghallotta, azt tudniillik, hogy Józsue Áit bevette és feldúlta (ahogy ugyanis Jerikóval s

királyával cselekedett, úgy cselekedett Ái-jal és királyával is), s hogy a gibeaiak átszöktek
Izraelhez és szövetségesei lettek, 2 igen megijedt. Nagy város volt ugyanis Gibeon, olyan,
mint a királyi városok, nagyobb Ái városánál, s harcosai mindannyian igazi hősök voltak.
3 Éppen azért elküldött Adonicedek, Jeruzsálem királya Ohámhoz, Hebron királyához,
Fárámhoz, Jerimót királyához, Jáfiához, Lákis királyához és Debirhez, Eglon királyához és
azt üzente: 4 »Jöjjetek fel hozzám, nyújtsatok segítséget és verjük meg Gibeont, amiért
átszökött Józsuéhoz s Izrael fiaihoz.« 5 Összegyűlt és felvonult tehát az amoriták öt királya:
Jeruzsálem királya, Hebron királya, Jerimót királya, Lákis királya, Eglon királya seregükkel
együtt, s tábort ütöttek Gibeon körül, s ostrom alá vették.

6 Erre Gibeonnak, az ostromlott városnak lakói elküldtek Józsuéhoz, aki akkor
Gilgálban táborozott és azt üzenték neki: »Ne vond meg segítő kezedet szolgáidtól: jöjj
gyorsan fel és szabadíts meg minket, s hozz segítséget, mert összegyűlt ellenünk a
Hegyvidéken lakó amoriták valamennyi királya.« 7 Felvonult tehát Józsue Gilgálból, s vele a
harcosok egész serege, a legvitézebb férfiak. 8 Azt mondta ekkor az Úr Józsuénak: »Ne félj
tőlük, mert a kezedbe adtam őket: senki sem tud majd közülük ellenállni neked.« 9 Józsue
váratlanul rájuk is rontott, miután egész éjszaka menetelt Gilgálból. 10 Az Úr megzavarta
őket Izrael színe előtt, és Izrael súlyos vereséget mért rájuk Gibeonnál, majd tovább űzte
őket a Béthoronba vezető hegyi úton, és verte őket Azekáig és Makkedáig. 11 Miközben
pedig azok Izrael fiai elől menekültek, s a béthoroni lejtőn voltak, az Úr nagy köveket
hullatott rájuk az égből egészen Azekáig, úgyhogy többen haltak meg a jégeső köveitől,
mint amennyit Izrael fiai öltek meg karddal.

12 Akkor így szólt Józsue az Úrhoz, azon a napon, amelyen odaadta az amoritákat
Izrael fiainak színe elé, és azt mondta előttük:

»Nap, ne mozdulj Gibeon felé,
és hold Ajjalon völgye felé!«
13 Erre megállt a nap és hold,
amíg a nemzet bosszút nem állt ellenségein.

Vajon nincs ez megírva az Igazak könyvében? Megállt tehát a Nap az ég közepén, s
nem sietett lenyugodni egy teljes napig. 14 Nem volt olyan hosszú nap sem azelőtt, sem
azután, mint amikor az Úr engedett az ember szavának és harcolt Izraelért. – 15 Józsue aztán
egész Izraellel együtt visszatért a táborba, Gilgálba.

16 Maga az öt király azonban elfutott és elrejtőzött Makkeda városának barlangjában.
17 Amikor aztán jelentették Józsuénak, hogy megtalálták az öt királyt, elrejtőzve Makkeda
városának barlangjában, 18 ő megparancsolta társainak: »Hengerítsetek nagy köveket a
barlang szájához, s rendeljetek melléje ügyes férfiakat, hogy őrizzék a bezártakat. 19 Ti
azonban ne álljatok meg, hanem űzzétek az ellenséget, s vágjátok a menekülő utócsapatokat,
s ne engedjétek, hogy városaik oltalmába jussanak, mert az Úr, a ti Istenetek a kezetekbe
adta őket.«

20 Amikor aztán megverték az ellenséget, s nagy vereséget okoztak neki és csaknem
egy szálig megsemmisítették, s akik el tudtak menekülni Izrael elől, bevonultak a
megerősített városokba: 21 visszatért az egész sereg Józsuéhoz Makkedába, ahol akkor a
tábor állt, épen és teljes számban és senki sem mert Izrael fiai ellen támadni.

22 Ekkor Józsue megparancsolta: »Nyissátok ki a barlang száját, s hozzátok ki hozzám
azt az öt királyt, aki benne rejtőzik.« 23 Szolgái úgy is tettek, ahogy parancsolta nekik, s
kivitték hozzá a barlangból az öt királyt: Jeruzsálem királyát, Hebron királyát, Jerimót
királyát, Lákis királyát, Eglon királyát. 24 Amikor aztán kivezették őket hozzá, előhívta
Izrael minden férfiát, s azt mondta a sereg vezéreinek, akik vele voltak: »Menjetek, s
tegyétek rá lábatokat ezeknek a királyoknak a nyakára.« Azok odamentek, legyűrték őket és
lábukkal taposták nyakukat. 25 Azt mondta ekkor nekik: »Ne féljetek, ne rettegjetek,

legyetek erősek és bátrak, mert így tesz majd az Úr minden ellenségetekkel, akik ellen
hadakoztok.« 26 Aztán Józsue leüttette és megölette őket, majd felakasztotta őket öt fára, s
ott voltak felakasztva estig. 27 Amikor aztán a nap leszállóban volt, megparancsolta
társainak, hogy vegyék le őket a bitókról. Azok levették, s bedobták őket abba a barlangba,
amelyben elrejtőztek, s hatalmas köveket helyeztek a szájához, amelyek megvannak
mindmáig.

A hat város meghódítása 28 Ugyanazon a napon Józsue Makkedát is bevette és
kardélre hányta, és megölte királyát és minden lakosát: a legkisebbet sem hagyta ott életben,
aztán úgy tett Makkeda királyával, amint Jerikó királyával tett.

29 Makkedából aztán átment egész Izraellel együtt Libnába és hadakozott ellene, 30 s
azt az Úr Izrael kezébe adta királyával együtt, s kardélre hányták a várost s minden lakóját
és senkit sem hagytak ott életben. Aztán úgy tettek Libna királyával, amint Jerikó királyával
cselekedtek.

31 Libnából egész Izraellel együtt átment Lákisba és felállította körülötte seregét és
ostrom alá vette. 32 Az Úr Izraelnek kezébe is adta Lákist. Az másnap elfoglalta, kardélre
hányt és felkoncolt minden élőt, amely benne volt, úgy, ahogy Libnával tett. 33 Ekkor feljött
Hórám, Gézer királya, hogy segítséget nyújtson Lákisnak, de Józsue megverte őt egész
népével együtt, mind egy szálig.

34 Lákisból aztán átment Eglonba és körülvette 35 és még aznap bevette. Kardélre
hányt minden élőt, amely benne volt, egészen úgy, ahogy Lákissal tett.

36 Eglonból aztán felment egész Izraellel együtt Hebronba, és hadakozott ellene.
37 Bevette azt, és kardélre hányta királyával és vidékének minden városával együtt,
felkoncolt minden élőt, amely ott tartózkodott. Nem hagyott ott senkit sem életben. Ahogy
Eglonnal cselekedett, úgy tett Hebronnal is: mindazt, amit benne talált, elpusztította karddal.
38 Innen Debir felé fordult, 39 bevette azt, és feldúlta. A királyát és a körülötte levő összes
várost kardélre hányta, nem hagyott benne senkit sem életben. Amint Hebronnal, Libnával
és azok királyával tett, úgy cselekedett Debirrel és királyával is.

40 Így verte meg Józsue az egész földet: a Hegyvidéket, a Délvidéket, az Alföldet, a
Lejtőket királyukkal együtt; nem hagyott rajta senkit sem életben, hanem mindenkit megölt,
aki lélegzett, amint az Úr, Izrael Istene megparancsolta neki, 41 Kádes-Barneától Gázáig és
Gósen egész földjén Gibeonig. 42 Mindezeket a királyokat és földjüket egy felvonulás során
vette be, s pusztította el, mert az Úr, Izrael Istene hadakozott érte. 43 Aztán visszatért egész
Izraellel a tábor helyére, Gilgálba.

11 **Győzelem Északon a királyok ellen** 1 Amikor ezeket Jábin, Hácor királya
meghallotta, elküldött Jobábhoz, Mádon királyához, továbbá Semeron királyához és Aksáf
királyához 2 meg az északi királyokhoz, akik a Hegyvidéken meg a Kinnerettől délre levő
síkságon meg az Alföldön és Dór vidékén, a tenger mellett laktak, 3 meg a keleti és nyugati
kánaániakhoz, meg az amoritákhoz, meg a hetitákhoz és a perizitákhoz, meg a Hegyvidéken
levő jebuzitákhoz, meg a hivvitákhoz, akik a Hermon tövében, Micpe földjén laktak. 4 Ezek
mindannyian ki is jöttek seregükkel együtt, nagyon sok emberrel, annyival, mint a föveny,
amely a tenger partján van, s mérhetetlen sokaságú lóval és harci szekérrel. 5 Aztán
összegyűltek mindezek a királyok a Merom vizénél, hogy hadakozzanak Izraellel.

6 Azt mondta ekkor az Úr Józsuénak: »Ne félj tőlük: mert holnap, ugyanezen órában
mindannyiukat odavetem Izrael színe elé, és megsebesítitek őket: lovaik inát azonban majd
vágd el, szekereiket pedig égesd el a tűzben.« 7 Erre Józsue az egész sereggel együtt
váratlanul odament ellenük a Merom vizéhez, s rájuk rontott. 8 Ekkor az Úr Izrael kezébe
adta őket és ők megverték és kergették őket egészen a Nagy-Szidonig és Miszrefót vizéig és

Micpe mezejéig, amely attól keletre van. Úgy megverte valamennyit, hogy senki sem maradt életben. 9 Aztán úgy tett, amint az Úr megparancsolta neki: lovaik ínát elvágta, szekereiket pedig tűzben elégette.

10 Erre rögtön megfordult, s bevette Hácort és megölte királyát karddal. Hácor volt ugyanis egykor a legfőbb ezek között a királyságok között. 11 Megölt minden élőt, amely ott lakott, nem hagyott benne életben senkit sem, hanem elpusztított minden lényt egy szálig, magát a várost pedig tűzzel semmisítette meg. 12 Az összes környező várost és királyukat is meghódította, megverte és eltörölte, amint Mózes, az Úr szolgája megparancsolta neki. 13 Azokon a városokon kívül, amelyek halmokon és dombokon feküdtek, a többit mind felgyújtotta Izrael: azok közül csak a nagyon megerősített Hácort emésztette meg a láng. 14 Ezeknek a városoknak minden zsákmányát és állatait Izrael fiai felosztották maguk között, az embereket azonban mind megölték.

Az ország meghódítása 15 Amint az Úr Mózesnek, a szolgájának parancsolt, úgy parancsolt Mózes Józsuénak, s ez mindent teljesített: egy szót sem mulasztott el mindabból a parancsból, amelyet az Úr Mózesnek meghagyott.

16 Elfoglalta tehát Józsue az egész Hegyvidéket, a Délvidéket, Gósen földjét, az Alföldet, a nyugati vidéket, Izrael hegyvidékét, s ennek Alföldjét, 17 továbbá azt a hegyrészt, amely felmegy Szeírnek egészen Baálgádig, amely a Libanon síkságán, a Hermon hegy alatt van: minden királyukat elfogta, megverte és megölte. 18 Hosszú ideig harcolt Józsue ezek ellen a királyok ellen. 19 Nem volt város, amely megadta volna magát Izrael fiainak, a Gibeonban lakó hivvitákon kívül: mind haddal vette be, 20 mert az Úr végzése az volt, hogy megkeményedjék szívük, harcoljanak Izrael ellen, elhulljanak, és semmi kegyelmet se találjanak, hanem elvesszenek, amint az Úr meghagyta Mózesnek.

21 Ugyanabban az időben Józsue elment és kipusztította az enakitákat a Hegyvidékről, Hebronból, Debirből, Anábból és Júdának és Izraelnek egész hegyvidékéről és eltörölte városaikat. 22 Egyet sem hagyott meg az enakiták fiai közül Izrael fiainak földjén, kivéve Gáza, Gát és Asdód városát: csak ezeket hagyták meg. 23 Elfoglalta tehát Józsue az egész földet, úgy, ahogy az Úr megmondta Mózesnek és odaadta Izrael fiainak birtokul, részeik és törzseik szerint. Ezzel nyugta lett a földnek a harcoktól.

12 1 Ezek azok a királyok, akiket Izrael fiai megvertek, s akiknek a földjét elfoglalták a Jordánon túl, a keleti oldalon, az Arnon pataktól a Hermon hegyéig, azzal az egész keleti vidékkel együtt, amely a pusztára néz: 2 Szihon, az amoriták királya, aki Hesbonban lakott; uralkodott Ároertől, amely az Arnon patak partján fekszik, mind a patakvölgyben levő rész közepén, mind Gileádnak a felén, egészen a Jabbok patakig, amely Ammon fiainak határa, 3 és a pusztaságon, a Kinneret tengerig, kelet felé és a pusztaság tengeréig, azaz a Sós-tengerig, kelet felé, a Bét-Jesimótba vivő út irányában, és azon a déli részen, amely Piszga lejtői alatt fekszik.

4 Továbbá a refaiták maradékaiból való Ógnak, Básán királyának a területe, ki Astarótban és Edráiban lakott; uralkodott a Hermon hegyen és Szálekában és az egész Básánban, egészen 5 a gessúriták és a makátiták határáig és Gileádnak a felén, Szihonnak, Hesbon királyának határáig. 6 Ezeket Mózes, az Úr szolgája és Izrael fiai verték meg és földjüket Mózes a rúbenitáknak, a gáditáknak és Manassze fél törzsének adta birtokul.

7 Ezek az ország azon királyai, akiket Józsue és Izrael fiai vertek meg a Jordánon túl, a nyugati oldalon, a Libanon mezején levő Baálgádtól egészen addig a hegyig, amelynek egyik része felmegy Szeírnek; ezt Józsue adta oda Izrael törzseinek birtokul, kinek-kinek a maga részét, 8 a Hegyvidéken, az Alföldön, a Mezőségen, a lejtőkön, a pusztában, a

Délvidéken – ahol a hetiták, az amoriták, a kánaániak, a periziták, a hivviták és a jebuziták laktak. 9 Jerikó királya: – egy; a Bétel oldalán levő Ái királya: – egy; 10 Jeruzsálem királya: – egy; Hebron királya: – egy; 11 Jerimót királya: – egy; Lákis királya: – egy; 12 Eglon királya: – egy; Gézer királya: – egy; 13 Debir királya: – egy; Gáder királya: – egy; 14 Herma királya: – egy; Hered királya: – egy; 15 Libna királya: – egy; Adullám királya: – egy; 16 Makkeda királya: – egy; Bétel királya: – egy; 17 Táfua királya: – egy; Éfer királya: – egy; 18 Áfek királya: – egy; Száron királya: – egy; 19 Mádon királya: – egy; Hácor királya: – egy; 20 Semeron királya: – egy; Aksáf királya: – egy; 21 Tenák király: – egy; Megiddó királya: – egy; 22 Kádes királya: – egy; a kármeli Jákanán királya: – egy; 23 Dórnak s Dór tartományának királya: – egy; Gilgál nemzeteinek királya: – egy; 24 Tirca királya: – egy; összesen: harmincegy király.

AZ ORSZÁG FELOSZTÁSA: 13,1-22,34

13 **A nyugati országrész** 1 Mivel Józsue már öreg és élemedett korú volt, azt mondta neki az Úr: »megöregedtél és koros vagy és igen terjedelmes föld maradt hátra, amely még nincs kisorsolva: 2 tudniillik a filiszteusok egész Galileája és az egész Gessúri, 3 az Egyiptomot öntöző Zavaros folyótól kezdve észak felé egészen Akkaron határáig, Kánaán földjének az a része, amely az öt filiszteus fejedelemségre, a gázaiakra, az asdódiakra, az askaloniakra, a getiekre, az akkaroniakra oszlik, 4 s amelytől délre a hivviták vannak; továbbá Kánaán egész földje, meg a szidoniak Meárája egészen Afekáig és az amoriták határáig, 5 s ennek véghelyei, valamint a Libanon keleti vidéke, Baálgádtól, amely a Hermon hegye alatt van, egészen addig, amerre Hamatba járnak, 6 mindazoknak a vidéke, akik a hegyen laknak, a Libanontól egészen Miszrefót vizéig, s akik mindnyájan szidoniak. Én majd eltörlöm őket Izrael fiainak színe elől: kerüljön tehát földjük Izrael örökségének részei közé, amint megparancsoltam neked, 7 és oszd el most ezt a földet a kilenc törzsnek és Manassze ezen fél törzsének birtokul.«

8 Rúben és Gád már megkapták földjüket, amelyet Mózes, az Úr szolgája adott nekik, a Jordán folyón túl, a keleti oldalon: 9 Ároertől kezdve, amely az Arnon patak partján és a patakvölgy közepén fekszik, Medebának egész síkságát Dibonig, 10 és Szihonnak, az amoriták azon királyának, aki Hesbonban uralkodott, valamennyi városát egészen Ammon fiainak határáig, 11 továbbá Gileádot meg a gessúriták és a makátiták határát, meg az egész Hermon hegyet és az egész Básánt Szálkáig, 12 Ógnak egész básáni birodalmát. Ez Astarótban és Edráiban uralkodott, ő volt már csak hátra a refaiták maradékaiból, amikor Mózes megverte és eltörölte őket. 13 Csak a gessúritákat és a makátitákat nem akarták elveszíteni Izrael fiai, s így azok Izrael között maradtak mind a mai napig.

14 Lévi törzsének Mózes nem adott birtokot, mert annak örökségét az Úrnak, Izrael Istenének tűzáldozatai és áldozati ajándékai alkotják, amint mondta neki.

A keleti országrész felosztása 15 Rúben fiai törzsének tehát Mózes adott birtokot nemzetségeikhez mérten. 16 Az ő területük lett Ároertől kezdve, amely az Arnon patak partján s ugyanazon patak völgyének közepén fekszik: az egész síkság, amely Medebára visz, 17 meg Hesbon s ezek valamennyi helysége, amely a síkságon van: Díbon, Bámótbaál, Baálmeon városa, 18 Jássza, Kedimót, Mefaát, 19 Kirjátaim, Szabáma, Ceret-Saar a völgy mellett fekvő hegyen, 20 Bétfegor, Piszga lejtői, Bétjesimót 21 és a síkság valamennyi városa; mindez Szihonnak, az amoriták azon királyának a birodalma volt, aki Hesbonban lakott s akit Mózes a mádiánita fejedelmekkel, Hivvitával, Rekemmel, Szúrral, Húrral és Rebével, Szihon vezéreivel, annak a földnek lakóival együtt megvert; 22 Bálámot, Beor fiát, a jóst is megölték Izrael fiai karddal, a többi megöltekkel együtt. 23 Rúben fiainak határa a Jordán folyó lett. Ez a rúbeniták birtoka, nemzetségeikhez mérten, ezek városaik és falvaik.

24 Gád törzsének és fiainak is adott Mózes birtokot, nemzetségeikhez mérten; ennek
ez a felosztása, 25 területe: Jázer, tovább Gileád valamennyi városa, meg Ammon fiai
földjének a fele addig az Ároerig, amely Rábbával szemben van 26 és Hesbontól Rámót-
Maszféig és Bétóninig és Maniámtól Debir határáig, 27 a völgyben pedig Béthárán,
Bétnemra, Szukkót, Száfon – Szihon heseboni király országának többi része. Ennek is a
Jordán a határa, egészen a Kinneret tengernek a Jordánon túl a keleti oldalon levő széléig.
28 Ez Gád fiainak, nemzetségeikhez mért birtoka, ezek a városok és falvaik.

29 Manassze törzse felének és fiainak is adott birtokot, nemzetségeikhez mérten.
30 Ennek területe lett Maniámtól kiindulva az egész Básán, azaz Ógnak, Básán királyának
egész országa, így Jaír valamennyi faluja, amely Básánban van, hatvan város, 31 és
Gileádnak a fele és Astarót és Edrái, Óg básáni országának fővárosai. Ezt adta Mózes –
Mákir, Manassze fia fiainak, Mákir fiai felének, nemzetségeikhez mérten.

32 Ezt a birtokot osztotta ki Mózes Moáb mezőségén, a Jordánon túl, a keleti oldalon,
Jerikóval szemben. 33 Lévi törzsének nem adott birtokot: mert annak az Úr, Izrael Istene a
birtoka, amint mondta neki.

14 **A nyugati országrész felosztása** 1 Kánaán földjén pedig a következő területeket
nyerték birtokul Izrael fiai. Ezeket Eleazár pap, továbbá Józsue, Nún fia meg Izrael
törzseiből egy-egy nemzetség fejedelme adta ki nekik. 2 Mindezeket sors által osztották ki a
kilenc törzsnek és a fél törzsnek, úgy, amint az Úr Mózes által parancsolta. 3 Két és fél
törzsnek ugyanis Mózes adott birtokot a Jordánon túl, a leviták pedig nem kaptak földet
testvéreik között, 4 de helyükbe léptek József fiai, akik két törzsre oszlottak: Manasszéra és
Efraimra; a leviták nem kaptak más osztályrészt az országban, mint városokat lakásra és
körülöttük legelőket barmaik és jószágaik ellátására. 5 Amint az Úr parancsolta Mózesnek,
úgy cselekedtek Izrael fiai és úgy osztották el a földet.

6 Tehát Gilgálban Józsue elé járultak Júda fiai. Ekkor a kenita Káleb, Jefóne fia így
szólt hozzá: »Tudod, mit szólt az Úr Mózeshez, Isten emberéhez felőlem és felőled Kádes-
Barneában. 7 Negyvenesztendős voltam, amikor Mózes, az Úr szolgája elküldött engem
Kádes-Barneából, hogy vegyem szemügyre ezt a földet, és én azt jelentettem neki, amit a
leghelyesebbnek láttam. 8 Azok a testvéreim, akik feljöttek velem, elcsüggesztették a nép
szívét: én azonban teljesen követtem az Urat, az én Istenemet. 9 Erre megesküdött Mózes
azon a napon, mondván: `Az a föld, amelyet lábad taposott, a te birtokod és fiaid birtoka
lesz mindörökké, mert követted az Urat, az én Istenemet.' 10 Nos, az Úr életben hagyott
engem, amint megígérte, mind a mai napig. Negyvenöt esztendeje, hogy az Úr ezt a dolgot
mondta Mózesnek, akkor, amikor Izrael a pusztában járt: ma nyolcvanötesztendős vagyok,
11 de úgy bírom magamat, mint abban az időben bírtam, amikor kémkedni küldött: az akkori
erő máig megvan bennem, mind a harcra, mind a járás-kelésre. 12 Add ide tehát nekem azt a
hegyet, amelyet az Úr, mint magad is hallottad, ígért, amelyen enakiták, valamint nagy és
erős városok vannak: hátha velem lesz az Úr, és el tudom majd törölni őket, amint megígérte
nekem.«

13 Megáldotta erre őt Józsue és neki adta Hebront birtokul, 14 s attól kezdve Hebron a
kenizita Kálebé, Jefóne fiáé lett mind a mai napig, mert ő követte az Urat, Izrael Istenét. –
15 Hebront azelőtt Kirját-Arbénak hívták; ott fekszik Ádám, az enakiták legnagyobbika. –
Ekkor már nyugta volt a földnek a harcoktól.

15 **Júda szállásterülete** 1 Júda fiainak sorsszabta osztályrésze pedig nemzetségeikhez
mérten a következő: Edom határa felé, a Szín-puszta felé, a Délvidék felé, éspedig a déli
rész legvégső széle felé terül el. – 2 Határa a Sós-tenger végénél, azaz délre néző nyelvénél

kezdődik; 3 aztán tovább halad a Skorpió-magaslattal szemben, majd átmegy Színába és felmegy Kádes-Barneába, aztán tovább megy Ezronba, felmegy Addárba és átkanyarodik Kárkaába, 4 onnan aztán átmegy Acmónába, majd tovább megy Egyiptom patakjához és a Nagy-tengernél végződik. Ez legyen a déli rész határa. – 5 Kelet felől a Sós-tenger legyen a határ, egészen a Jordán torkolatáig. – Az északra néző rész határa szintén ennek a tengernek a Jordán folyóig érő nyelvétől kezdődik, 6 aztán felmegy a határ Béthaglába, majd átmegy észak felé Bétarabába, aztán felmegy Bóennek, Rúben fiának a kövéhez, 7 majd az Ákor völgyből felhúzódik Debera határai felé, aztán észak felé, a Gilgál felé tart, amely a pataktól délre levő Adommím magaslattal szemben van, majd tovább megy az úgynevezett Napforrás vizeihez, aztán kimegy a Rógel forráshoz, 8 majd felmegy Ennom fiának völgyében a jebuziták városának, azaz Jeruzsálemnek déli oldalán, onnan aztán felmegy annak a hegynek a csúcsára, amely Géenommal szemben, nyugat felé, a Refaim völgy északi végében van, 9 a hegy tetejéről aztán átmegy a Neftoa víz forrásához, majd tovább megy Efron hegyének falvaihoz, aztán átkanyarodik Baálába, azaz Kirját-Jearimba, vagyis az Erdők városába, 10 Baálától aztán nyugatra fordul, a Szeír hegyhez, majd a Jármi hegy oldala mellett átmegy északra Keszlonba, aztán lemegy Bétsemesbe, majd átmegy Támnába, 11 aztán tovább megy Akkaron északi oldalára, majd átkanyarodik Sekronába, aztán tovább megy a Baála hegyhez és eljut Jabneélbe. – Nyugat felé a Nagy-tenger széle zárja. 12 Ezek Júda fiainak határai, körös-körül, nemzetségeikhez mérten.

13 Kálebnek, Jefóne fiának Józsue szintén Júda fiai között adott birtokot, amint az Úr parancsolta neki: Kirját-Arbét, Enák atyjának városát, azaz Hebront. 14 Erre Káleb kiűzte onnan Enák három fiát: Sesájt, Áhimánt és Talmájt, Enák sarjait. 15 Aztán felment onnan Debir lakosai ellen, amelyet azelőtt Kirját-Szefernek, azaz Írások-városának hívtak. 16 Ekkor azt mondta Káleb: »Annak, aki Kirját-Szefert megveri, és beveszi, odaadom Áxát, a lányomat feleségül.« 17 Otoniel, Kenez fia, Káleb öccse be is vette, mire ő neki adta Áxát, a lányát feleségül. 18 Amikor hozzáment, rábeszélte a férjét, hogy kérjen az apjától mezőt. Erre az leszállt a szamaráról. Káleb megkérdezte tőle: »Mi lelt?« 19 Ő azt felelte: »Adj búcsúajándékot nekem: a délvidéki száraz földet adtad nekem, adj hozzá vízforrásost is!« Erre Káleb neki adta a felső és az alsó forrás vidékét.

20 Ez Júda fiai törzsének birtoka, nemzetségeikhez mérten. 21 A városok Júda fiai birtokának végső részeitől kezdve Edom határáig a következők voltak. A Délvidéken: Kabszeél, Eder, Jágur, 22 Kína, Dimóna, Adáda, 23 Kádes, Hácor, Jetnám, 24 Zíf, Telem, Bálót, 25 Hácarhadatta, Kirját-Ezron, azaz Hácor, 26 Ámám, Sáma, Moláda, 27 Hácargadda, Hassemon, Bétfelet, 28 Hácarsuál, Beerseba, Bázjótja, 29 Baála, Jím, Eszem, 30 Eltolád, Keszíl, Hárma, 31 Szikeleg, Medemena, Szenszenna, 32 Lebáót, Selim, En és Remmon. Összesen huszonkilenc város és falvaik.

33 Az Alföldön pedig: Estaol, Córa, Ásena, 34 Zánoe, Éngannim, Táfua, Énaim, 35 Jerimót, Adullám, Szokó, Azeka, 36 Sáráim, Aditaim, Gedera, Gederótaim: tizennégy város és falvaik. – 37 Szánán, Hadassza, Migdalgád, 38 Deleán, Micpe, Jektel, 39 Lákis, Bászkát, Eglon, 40 Kebbon, Lehemán, Ketlis, 41 Giderót, Bétdágon, Naáma, Makkeda: tizenhat város és falvaik. – 42 Libna, Eter, Ásán, 43 Jefte, Esna, Neszíb, 44 Keila, Ákzib, Máresa: kilenc város és falvaik. – 45 Akkaron, leányvárosaival és falvaival együtt. 46 Akkarontól a tengerig mindazok a városkák, amelyek Asdód és falvai felé húzódnak. 47 Asdód, leányvárosaival és falvaival együtt. Gáza, leányvárosaival és falvaival együtt, egészen Egyiptom patakjáig, úgyhogy határát a Nagy-tenger alkotja.

48 A Hegyvidéken: Sámir, Jeter, Szukkót, 49 Dánna, Kirját-Szenna, azaz Debir, 50 Anáb, Istemó, Ánim, 51 Gósen, Olon, Gíló: tizenegy város és falvaik. – 52 Aráb, Rúma, Esaán, 53 Jánum, Béttáfua, Afeka, 54 Atmáta, Kirját-Arbe, azaz Hebron; továbbá Szíor: kilenc város és falvaik. – 55 Máon, Kármel, Zíf, Jutta, 56 Jezrael, Jukádám, Zánoe, 57 Akkáin,

Gibea, Támna: tíz város és falvaik. – 58 Hálhul, Besszúr, Gedor, 59 Máret, Bétanót, Eltekon:
hat város és falvaik. – Tekoa, Betlehem azaz Efrata, Peor, Etam, Kulon, Tatam Szoresz,
Karem, Gallim, Beter, Manach: tizenegy város és falvaik – 60 Kirját-Baál, azaz Kirját-
Jearim, az Erdők városa, továbbá Arebba: két város és falvaik.

61 A pusztában: Bétaraba, Meddín, Szakáka, 62 Nebsán, Só-város, Engadi: hat város és
falvaik.

63 A jebuzitákat, Jeruzsálem lakóit azonban nem tudták elpusztítani Júda fiai: ott is
laknak a jebuziták Júda fiaival Jeruzsálemben mind a mai napig.

16 **József utódainak szállásterülete** 1 Ezután a sors József fiaira esett. Határuk
Jerikóval és vizével szemben, keletre, a Jordánnál kezdődik, majd azzal a pusztával
folytatódik, amely Jerikótól felmegy a bételi hegyhez, 2 Bételből aztán kimegy Lúzába, majd
átmegy az arkiták határára, Atarótba, 3 aztán lemegy nyugat felé, a jefletiták határára,
egészen Alsó-Béthoron határáig és Gézerig, s vonalát a Nagy-tenger zárja. 4 Ezt kapták
birtokul József fiai, Manassze és Efraim.

5 Efraim fiainak területe és birtoka, nemzetségeikhez mérten, a következő: kelet felé
Atarót-Addár egészen Felső-Béthoronig, 6 aztán kimegy a határ a tengerig. Makmetát
fekszik északon, aztán a határ kelet felé fordul Taanat-Silóig, majd kelet felől átmegy
Jánoéba, 7 Jánoéból aztán lemegy Atarótba és Naárába, majd elér Jerikóhoz és kimegy a
Jordánhoz. 8 Táfuából a tenger felé a Nád-völgybe megy és vége a Sós-tengernél van. Ez
Efraim fiai törzsének birtoka, nemzetségeikhez mérten. 9 Továbbá azok a városok,
amelyeket Manassze fiainak birtoka között jelöltek ki Efraim fiai számára és az azokhoz
tartozó falvak. 10 De Efraim fiai nem pusztították ki a kánaániakat, akik Gézerben laktak: ott
is laknak a kánaániak Efraim fiai között mint robotosok, mind a mai napig.

17 1 Aztán Manassze törzsére esett a sors (ő volt ugyanis József elsőszülötte) és pedig
Mákirra, Manassze elsőszülöttjére, Gileád atyjára, aki harcos férfi volt és Gileádot és Básánt
kapta birtokul, 2 meg Manassze többi fiára, nemzetségeik szerint: Abiézer fiaira, Helek
fiaira, Eszriel fiaira, Sekem fiaira, Hefer fiaira, Semida fiaira; ezek Manasszénak, József
fiának férfi leszármazottai, nemzetségeik szerint. 3 Hefer fiának, Celofhádnak azonban nem
voltak fiai – Hefer Gileádnak volt a fia, az meg Mákirnak volt a fia, az meg Manasszénak
volt a fia –, hanem csak lányai, név szerint: Maála, Noa, Hegla, Melka, Tirca. 4 Ezek
odajárultak Eleazár papnak a színe elé és Józsue, Nún fia elé, meg a fejedelmek elé és azt
mondták: »Az Úr megparancsolta Mózes által, hogy nekünk is adjatok birtokot testvéreink
között.« Nekik is adott tehát birtokot az Úr parancsa szerint apjuk testvérei között. 5 Így tíz
kötél osztályrész esett Manasszéra – nem számítva Gileád földjét és Básánt, amelyek a
Jordánon túl vannak –, 6 minthogy Manasszénak a lányai is kaptak örökséget az ő fiai
között. Gileád földje Manassze többi fiának osztályrésze lett.

7 Manassze határa pedig Ásertől Makmetátnak halad – ez Szíchemmel szemben van –,
aztán kimegy jobbra, a Táfua forrás lakosaihoz. 8 Táfua földje ugyanis Manasszénak jutott
osztályrészül, az maga azonban, Manassze határa mellett, Efraim fiainak. 9 Aztán lemegy a
határ a Nád-völgyre, a patakvölgy déli oldalára – itt vannak Efraimnak azok a városai,
amelyek Manassze városai között vannak, míg Manassze területe a patakvölgy északi
oldalán van –, és vége a tengerig megy, 10 úgyhogy Efraim birtoka dél felé van, Manasszéé
északra, és mindkettőt a tenger zárja. Északról Áser törzsével, kelet felől pedig Isszakár
törzsével érnek össze. 11 Manassze öröksége volt, továbbá Isszakárban és Áserben: Bétsán,
leányvárosaival együtt, Jeblaám, leányvárosaival együtt, Dór lakosai leányvárosaikkal
együtt, Endor lakosai, leányvárosaikkal együtt, Tenák lakosai, leányvárosaikkal együtt,

valamint Megiddó lakosai, leányvárosaikkal együtt és Nófet városának harmadrésze. 12 Manassze fiai azonban nem tudták feldúlni ezeket a városokat, s így a kánaániak ismét megtelepedtek földjükön. 13 Amikor aztán Izrael fiai megerősödtek, leigázták a kánaániakat, s robotosaikká tették őket, de nem pusztították ki.

14 Így szóltak ekkor József fiai Józsuéhoz: »Miért adtál nekem csak egy sorsnyi és egy kötélnyi birtokot, noha oly nagy számú vagyok, s az Úr annyira megáldott engem!« 15 Azt felelte nekik Józsue: »Hát ha oly nagy nép vagy, akkor menj fel az erdőre, s irts magadnak területet a periziták és a refaiták földjén, ha szűk neked Efraim hegységének birtoka!« 16 Azt felelték neki József fiai: »Nem tudunk felmenni a hegyre, mert vasszekereik vannak a kánaániaknak, akik azon a sík földön laknak, amelyen Bétsán és leányvárosai meg a völgy közepén elterülő Jezrael fekszenek.« 17 Azt mondta erre Józsue József házának, Efraimnak, s Manasszénak: »Nagyszámú és nagy erejű nép vagy: nem lesz neked egy sorsnyi részed, 18 csak menj fel a hegyre, irts és tisztíts ott magadnak lakóterületet, s akkor tovább terjeszkedhetsz, mert bizony ki fogod tudni űzni a kánaániakat, akikről azt mondod, hogy vasszekereik vannak, és igen erősek.«

18 **A többi törzs szállásterülete** 1 Izrael fiai mindnyájan összegyűltek Silóban, s ott felállították a bizonyság sátrát, mivel az ország már meghódolt nekik. 2 Maradt azonban hét törzs Izrael fiai közül, amely még nem kapta meg birtokát. 3 Azt mondta ezeknek Józsue: »Meddig tespedtek még tunyaságban, s még meddig nem mentek elfoglalni azt a földet, amelyet az Úr, atyáitoknak Istene nektek adott? 4 Válasszatok minden törzsből három-három férfit, hadd küldjem el őket, hogy menjenek, járják be a földet, és írják össze az egyes törzsek számának megfelelően, s aztán hozzák el hozzám, amit összeírtak. 5 Osszátok el magatok közt hét részre a földet: Júda maradjon meg a maga határai között, a déli vidéken, József háza az északin, 6 a köztük levő földet írjátok össze hét részben, s aztán gyertek ide hozzám, hogy itt, az Úr, a ti Istenetek előtt sorsot vessek nektek. 7 A leviták nak ugyanis nincs részük közöttetek, mert az ő örökségük az Úr papsága, Gád és Rúben pedig, valamint Manassze törzsének fele már megkapta birtokát a Jordánon túl, a keleti oldalon, amelyet Mózes, az Úr szolgája adott nekik.«

8 Amikor aztán felkeltek azok a férfiak, hogy elmenjenek, s összeírják a földet, Józsue megparancsolta nekik: »Járjátok be a földet, s írjátok össze, aztán térjetek vissza hozzám, hogy itt, az Úr előtt, Silóban sorsot vessek nektek.« 9 Elmentek tehát, megnézték, felosztották hét részre, könyvbe írták, s aztán visszatértek Józsuéhoz a táborba, Silóba. 10 Ő sorsot vetett az Úr előtt Silóban és elosztotta a földet Izrael fiai között hét részre.

11 Elsőként Benjamin fiaira esett a sors, nemzetségeikhez mérten, éspedig úgy, hogy Júda fiai és József fiai között legyen övék a föld. 12 Északi határuk a Jordánnál kezdődik, aztán elvonul Jerikó északi oldala mellett, majd onnan felmegy nyugat felé a hegyre, és eljut Bétáven pusztájához, 13 aztán dél felől elhalad Lúza, azaz Bétel mellett, majd lemegy Atarót-Addárba, arra hegyre, amely Alsó-Béthorontól délre van. – 14 Aztán lekanyarodik, s a tenger felé eső részre kerül, délre attól a hegytől, amely Béthorontól délre van és Kirját-Baálnál, amelyet Kirját-Jearimnak is neveznek, Júda fiainak városánál végződik. Ez a tenger felé, a nyugatra eső határ. – 15 A déli határ Kirját-Jearim szélétől a tenger felől indul, majd elmegy egészen a Neftoa víz forrásáig, 16 aztán lemegy annak a hegynek a széléhez, amely Ennom fiai völgyével szemben, a Refaim völgy északi végében van, majd lemegy Géenomba (azaz Ennom völgyébe), a jebuziták városának déli oldalán, s elmegy a Rógel forráshoz, 17 aztán átmegy észak felé, s kimegy Énsemeshez, azaz a Nap-forráshoz, 18 aztán tovább megy azokig a dombokig, amelyek az Adommím magaslattal szemben vannak, majd lemegy Ében-Bóenhez, azaz Bóennek, Rúben fiának a kövéhez, aztán átmegy a Mezőség északi oldalára, majd lemegy a Mezőségre, 19 aztán átmegy a határ Béthagla mellett és a

Sós-tenger északi nyelvénél, a Jordán déli végénél végződik. 20 Keletről a Jordán a határa. –
Ez Benjamin fiainak nemzetségeikhez mért birtoka, határaik szerint, körös-körül.

21 Városai pedig ezek voltak: Jerikó, Béthagla, Kászisz völgy, 22 Bétaraba,
Szamáraim, Bétel, 23 Ávím, Áfára, Ofera, 24 Emona falva, Ofni, Gába: tizenkét város és
falvaik. – 25 Gibeon, Ráma, Berót, 26 Micpe, Kefira, Moca, 27 Rekem, Járefel, Tárela,
28 Szela, Elef, Jebuz, azaz Jeruzsálem, továbbá Gibeát, Kirját: tizennégy város és falvaik. Ez
Benjamin fiainak nemzetségeikhez mért birtoka.

19 1 Másodszorra Simeon fiaira esett a sors, nemzetségeikhez mérten; az ő örökségük
2 Júda fiainak birtokai közé esett: Beerseba, Sábe, Moláda, 3 Hácarsuál, Bála, Ászem,
4 Eltolád, Betul, Hárma, 5 Szikeleg, Bétmarkabót, Hácarszúsza, 6 Bétlebaót, Sárohen:
tizenhárom város és falvaik. 7 Áin, Remmon, Átár, Ásán: négy város és falvaik; 8 továbbá
mindazok a falvak, amelyek ezek körül a városok körül voltak, Baálát-Beerig, a délvidéki
Rámátig. Ez Simeon fiainak öröksége, nemzetségeikhez mérten, 9 Júda fiainak birtoka és
osztályrésze között. Az ugyanis túl nagy volt, s azért Simeon fiai az ő örökségük között
kaptak birtokot.

10 Harmadszorra a sors Zebulon fiaira esett, nemzetségeikhez mérten. Az ő birtokuk
egészen Száridig terjedt. 11 Határuk a tenger irányában Meralába megy fel, majd eljut
Debbásetig és addig a patakig, amely Jekonámmal szemben van. 12 Száredtől kelet felé
viszont Keszelet-Mahanaim vidékéhez megy, majd kimegy Dáberethez, aztán felmegy
Jáfiénak, 13 onnan pedig átmegy Gáthefer és Takászin keleti részére, majd kimegy
Remmonba, Amtárba és Noába, 14 aztán észak felé megkerüli Hanátont, s a Jefteél
völgyénél végződik. 15 Hozzá tartozott továbbá Kátet, Naálol, Semeron, Jerála, Betlehem:
tizenkét város és falvaik. 16 Ez Zebulon fiai törzsének, nemzetségeikhez mért birtoka, ezek a
városok és falvaik.

17 Negyedikként Isszakárra esett a sors, nemzetségeikhez mérten. 18 Az örökségük:
Jezrael, Kászalót, Sunem, 19 Hafaraim, Seon, Anáhara, 20 Rabbót, Kesion, Ábesz, 21 Rámet,
Éngannim, Énhadda, Bétfeszesz, 22 majd határa eljut a Mahanaimig és Seheszimáig és
Bétsemesig, s a Jordánnál végződik: tizenhat város és falvaik. 23 Ez Isszakár fiainak,
nemzetségeikhez mért birtoka, ezek a városok és falvaik.

24 Ötödszörre a sors Áser fiainak törzsére esett, nemzetségeikhez mérten. 25 Az ő
területük Halkát, Háli, Beten, Axáf, 26 Alammelek, Amád és Mesál, aztán határuk a tenger
irányában eljut egészen a Kármelig, és Síhorig, meg Libnátig, 27 majd visszafordul keletre
Bétdágonnak, átmegy Zebulonig és észak felől Jefteaél völgyéig, Bétemekig és Nehielig,
aztán bal felől kimegy Kabulnak, 28 majd Abdonnak, Rohóbnak, Hámonnak és Kánának,
egészen Nagy-Szidonig, 29 aztán visszafordul Horma felé egészen Tírusznak megerősített
városáig és Hószáig, és Akziba területe felől a tengernél végződik. 30 Hozzá tartozott
továbbá Ámma, Áfek és Rohób: huszonkét város és falvaik. 31 Ez Áser fiainak,
nemzetségeikhez mért birtoka, ezek a városok és falvaik.

32 A hatodikként a sors Naftali fiaira esett, nemzetségeikhez mérten. 33 Határuk
Heleftől és a Szaánanimnál levő Élontól kezdődik, majd átmegy Adámin, azaz Nekeben és
Jabneélen egészen Lekumig és a Jordánnál végződik. 34 Majd visszafordul a határ nyugat
felé Asznót-Mahanaimba, onnan aztán kimegy Hukkókig, és dél felé átmegy Zebulonig,
nyugat felé Áserig, kelet felé pedig a Jordánnál levő Júdáig. 35 Megerősített városai:
Asszedím, Szer, Hamat, Rekkát, Kinneret, 36 Edema, Aráma, Hácor, 37 Kedes, Edrái,
Énhácar, 38 Jeron, Magdalél, Hórem, Bétanát, Bétsemes: tizenkilenc város és falvaik. 39 Ez
Naftali fiai törzsének birtoka, nemzetségeikhez mérten, ezek a városok és falvaik.

40 Hetedszerre a sors Dán fiainak törzsére esett, nemzetségeikhez mérten. 41 Az ő

birtokuk területéhez tartozott Córa, Estaol, Hirsemes, azaz Nap-város, 42 Selebin, Ajjalon,
Jetela, 43 Élon, Temna, Ákron, 44 Elteke, Gebbeton, Bálaát, 45 Júd, Báne, Bárák, Gátremmon,
46 Mejárkon, Árekon, a Joppéra néző vidékkel együtt – 47 ezzel a vidékkel fejeződött be. –
Majd Dán fiai felmentek és hadakoztak Lesem ellen. Bevették, kardélre hányták, elfoglalták,
s megtelepedtek benne, és Lesemet apjuknak, Dánnak nevéről, Dánnak nevezték el. 48 Ez
Dán fiai törzsének birtoka, nemzetségeikhez mérten, ezek a városok és falvaik.

49 Amikor aztán bevégezte a föld kisorsolását, kinek-kinek törzse szerint, akkor Izrael
fiai birtokot adtak maguk között Józsuénak, Nún fiának, 50 az Úr parancsa szerint: azt a
várost, amelyet kívánt, Támnát-Száraát Efraim hegységén, s ő kiépítette a várost, s
megtelepedett benne.

51 Ezek azok a birtokok, amelyeket Eleazár pap és Józsue, Nún fia és Izrael fiainak
család- és törzsfői Silóban, az Úr előtt, a bizonyság sátrának ajtajánál kisorsoltak. Ezzel
elosztották a földet.

20 **A menedékvárosok** 1 Így szólt ekkor az Úr Józsuéhoz: »Szólj Izrael fiaihoz, s
mondd nekik: 2 Jelöljétek ki a menedékvárosokat, amelyekről nektek Mózes által szóltam,
3 hogy azokba menekülhessen, aki valakit akaratlanul megöl, s így megmenekülhessen a
vérbosszuló rokon haragjától. 4 Ha ezeknek a városoknak egyikéhez menekül, álljon meg a
város kapuja előtt, beszélje el a város véneinek mindazt, ami ártatlanságát igazolja, s arra
azok fogadják be, és adjanak neki lakóhelyet. 5 Ha a vérbosszuló utána iramodik, ne adják ki
a kezébe, mert akaratlanul ölte meg felebarátját és nem bizonyítható, hogy annak két vagy
három nappal azelőtt ellensége volt. 6 Ő aztán lakjék abban a városban, míg a törvény elé
nem áll, hogy számot adjon cselekedetéről, s amíg meg nem hal az akkori főpap. Akkor az,
aki az emberölést elkövette, térjen vissza, s menjen be városába és házába, amelyből
elmenekült.«

7 Erre kijelölték Kedest Galileában, Naftali hegységén, Szíchemet Efraim hegységén
és Kirját-Arbét, azaz Hebront Júda hegységén. 8 A Jordánon túl, Jerikótól keletre pedig
kiválasztották Bószort, amely a sík pusztában feküdt, Rúben törzséből, és Gileádban
Rámótot Gád törzséből, és Gaulont Básánban Manassze törzséből.

9 Ezeket a városokat állapították meg Izrael valamennyi fia számára és minden
jövevény számára, aki közöttük lakott, hogy ezekbe meneküljön, aki valakit akaratlanul
megölt, hogy meg ne haljon a kiontott vért megbosszulni akaró rokonnak a keze által, míg a
nép elé nem áll, hogy számot adjon ügyéről.

21 **A leviták városai** 1 Ekkor odajárultak Lévi nagycsaládjainak fejei Eleazár pap elé
és Józsue, Nún fia elé, és az Izrael fiainak törzseiben levő nagycsaládok fejei elé, 2 s így
szóltak hozzájuk Silóban, Kánaán földjén: »Az Úr megparancsolta Mózes által, hogy
adjatok nekünk városokat lakásra és körülöttük legelőket állataink táplálására.« 3 Erre Izrael
fiai az Úr parancsa szerint városokat, s körülöttük legelőket adtak nekik birtokaikból.

4 A sors útján Kaát nemzetségére és pedig Áron papnak fiaira, Júda, Simeon és
Benjamin törzséből tizenhárom város esett, 5 Kaát többi fiára pedig, azaz a többi levitára,
Efraim, Dán és Manassze fél törzséből tíz város. 6 Gerson fiaira az a sors esett, hogy
Isszakár, Áser, Naftali törzsétől és Manassze básáni fél törzsétől kapjanak összesen
tizenhárom várost, 7 míg Merári fiaira, nemzetségeikhez mérten, Rúben, Gád és Zebulon
törzséből tizenkét város esett. 8 Erre odaadták Izrael fiai a levitáknak ezeket a városokat s a
körülöttük levő legelőket, amint az Úr Mózes által parancsolta, mindegyiknek a sors szerint
adták oda.

9 Júda és Simeon fiainak törzséből Józsue a következő nevű városokat adta: 10 a Kaát

nemzetségeiből való levita származásúak közül Áron fiainak (ezekre esett ugyanis először a
sors): 11 Kirját-Arbét, Enák atyjának városát, azaz Hebront Júda hegységén s a körülötte
levő legelőket. 12 Ennek szántóit és falvait azonban Kálebnek, Jefóne fiának adta birtokul.
13 Áron pap fiainak adta tehát Hebront, a menedékvárost, s a körülötte levő legelőket,
továbbá Libnát, a körülötte levő legelőkkel együtt, 14 meg Jetert, Estemót, 15 Holont, Debirt,
16 Áint, Juttát, Bétsemest, a körülöttük levő legelőkkel együtt: kilenc város, az említett két
törzsből. 17 Benjamin fiainak törzséből pedig: Gibeont, Gábát, 18 Anatótot, Álmont, a
körülöttük levő legelőkkel együtt: négy város. – 19 Áron pap fiainak városai összesen:
tizenhárom s a körülöttük levő legelők.

20 A Kaát fiainak nemzetségeiből való többi levita származásúaknak pedig a
következő birtokot adták: 21 Efraim törzséből: a menedékvárost, Szíchemet, a körülötte levő
legelőkkel együtt, Efraim hegységén, továbbá Gézert, 22 Kibszaimot, Béthoront, a
körülöttük levő legelőkkel együtt: ez négy város. – 23 Dán törzséből pedig: Eltekót,
Gábátont, 24 Ajjalont, Gátremmont, a körülöttük levő legelőkkel együtt: ez négy város. –
25 Továbbá Manassze fél törzséből: Tánákot és Gátremmont, a körülöttük levő legelőkkel
együtt: ez két város. 26 Mindez összesen tíz város s a körülöttük levő legelők; ezt adták Kaát
alsóbb rangú fiainak.

27 A levita-nemzetségből azoknak, akik Gerson fiai voltak, adta: Manassze fél
törzséből a menedékvárost, Gaulont Básánban, továbbá Boszrát, a körülöttük levő
legelőkkel együtt: két város. 28 Továbbá Isszakár törzséből: Kesiont, Dáberetet, 29 Jarámótot,
Éngannimot, a körülöttük levő legelőkkel együtt: négy város. 30 Áser törzséből pedig:
Másált, Abdont, 31 Helkátot és Rohóbot, a körülöttük levő legelőkkel együtt: négy város.
32 Naftali törzséből a menedékvárost: Kedest Galileában, továbbá Hammót-Dórt, Kártánt, a
körülöttük levő legelőkkel együtt: három város. 33 Gerson családjának városai összesen:
tizenhárom s a körülöttük levő legelők.

34 Merári fiai nemzetségeinek, az alsóbb rangú levitáknak adták: Zebulon törzséből:
Jeknámot, Kártát, 35 Dámnát, Naálolt: négy várost, a körülöttük levő legelőkkel együtt.
36 Rúben törzséből, a Jordánon túl, Jerikóval szemben a menedékvárost, Bószort a Miszor
pusztában, Józert, 37 Kedemótot és Mefaátot: négy várost, a körülöttük levő legelőkkel
együtt. 38 Gád törzséből a menedékvárost, Rámótot, Gileádban, továbbá Mánaimot,
39 Hesbont és Józert: négy várost, a körülöttük levő legelőkkel együtt. 40 Merári fiainak
városai, családjaikhoz és nemzetségeikhez mérten, összesen: tizenkettő.

41 Összesen tehát negyvennyolc városuk volt a levitáknak Izrael fiainak birtokai
között, 42 mindegyiket a körülötte levő legelőkkel együtt adták oda az egyes
nemzetségeknek.

Nyugalom az elfoglalt hazában 43 Megadta tehát az Úr Izraelnek azt az egész földet,
amely felől megesküdött atyáiknak, hogy odaadja: ők elfoglalták, és megtelepedtek rajta.
44 Békét is adott nekik az Úr valamennyi környező nemzettel szemben és senki sem mert
ellenállni nekik ellenségeik közül, hanem valamennyien a hatalmukba kerültek. 45 Egy szó
sem hiúsult meg mindabból, ami felől azt ígérte, hogy teljesíti, hanem minden valóra vált és
beteljesedett.

22 1 Ugyanabban az időben Józsue összehívta a rúbenitákat, a gáditákat s Manassze
fél törzsét 2 és azt mondta nekik: »Megtettetek mindent, amit nektek Mózes, az Úr szolgája
parancsolt, s nekem is engedelmeskedtetek mindenben. 3 Nem hagytátok el testvéreiteket
hosszú időn keresztül egészen a mai napig, s megtartottátok az Úrnak, a ti Isteneteknek
parancsát. 4 Minthogy tehát immár nyugalmat és békességet adott az Úr testvéreiteknek,
amint megígérte: térjetek vissza, s menjetek sátraitokba, s birtokotok földjére, amelyet

Mózes, az Úr szolgája adott nektek a Jordánon túl. 5 Csak arra vigyázzatok nagyon, hogy
cselekedeteitekkel teljesítsétek a parancsot és a törvényt, amelyet nektek Mózes, az Úr
szolgája meghagyott, hogy szeressétek az Urat, a ti Isteneteket, járjatok mindenben az ő
útjain, tartsátok meg parancsait, ragaszkodjatok hozzá, s szolgáljatok neki teljes szívetekből
s teljes lelketekből. 6 Aztán Józsue megáldotta és elbocsátotta őket, hogy térjenek vissza
sátraikba.« 7 Manassze törzse felének ugyanis Mózes adott birtokot Básánban, a másik
felének pedig Józsue adott birtokot a többi testvére között a Jordánon túl, a nyugati oldalon.
Amikor pedig elbocsátotta őket sátrukba és megáldotta őket, 8 azt mondta nekik: »Sok
vagyonnal s gazdagsággal tértek vissza lakóhelyetekre: ezüsttel, arannyal, rézzel, vassal és
sokféle ruhával. Osszátok meg az ellenség zsákmányát testvéreitekkel!«

9 Erre Rúben fiai, Gád fiai és Manassze fél törzse megfordultak és eltávoztak Izrael
fiaitól Silóból, amely Kánaánban fekszik, hogy visszamenjenek Gileádba, birtokuk földjére,
amelyet az Úr parancsa szerint Mózestől kaptak.

Oltár a Jordánnál 10 Amikor aztán eljutottak a Jordán halmaihoz, Kánaán földjén, a
Jordán mellett roppant nagyságú oltárt építettek. 11 Amikor ezt Izrael fiai meghallották, hogy
Rúben, Gád és Manassze fél törzsének fiai Kánaán földjén, a Jordán halmainál, Izrael fiaival
átellenben oltárt építettek, 12 valamennyien összegyűltek Silóba, hogy felvonuljanak és
hadakozzanak ellenük.

13 Előbb azonban elküldték hozzájuk Gileád földjére Fineeszt, Eleazárnak, a papnak a
fiát, 14 s vele tíz fejedelmet, egyet-egyet minden törzsből. 15 Ezek elmentek Rúben, Gád és
Manassze fél törzse fiaihoz Gileád földjére és azt mondták nekik: 16 »Ezt üzeni az Úr egész
népe: Micsoda hitszegés ez? Miért hagytátok el az Urat, Izrael Istenét, szentségtörő oltárt
építve, s az Ő tiszteletétől eltérve? 17 Kevés nektek, hogy vétkeztetek Baál-Peor által, s hogy
ennek a véteknek szennye mind a mai napig rajtunk van és sokan elhullottak a népből? 18 Ti
ma elhagytátok az Urat, s holnap egész Izraelre fog zúdulni haragja. 19 Ha úgy vélitek, hogy
birtokotok földje tisztátalan, gyertek át arra a földre, ahol az Úr hajléka van, s lakjatok
közöttünk, csak el ne térjetek az Úrtól és a mi közösségünktől, oltárt építve az Úr, a mi
Istenünk oltárán kívül. 20 Nemde, Ákán, Szerah fia szegte meg az Úr parancsát, s mégis
Izrael egész népére szállt haragja! Egy ember volt – bárcsak egyedül ő halt volna meg
vétkéért!«

21 Azt felelték erre Rúben és Gád fiai s Manassze fél törzse Izrael követekül küldött
fejedelmeinek: 22 »Erős Isten az Úr, erős Isten az Úr, ő tudja, s Izrael is tudja meg: ha
hitszegő lélekkel építettük ezt az oltárt, ne tartson meg minket, hanem büntessen meg
azonnal. 23 Ha azzal a szándékkal készítettük, hogy egészen elégő áldozatot, ételáldozatot s
békeáldozatot helyezzünk rá, ő maga kérje számon, és torolja meg. 24 Sőt éppen az
ellenkező gondolatból és megfontolásból kifolyólag készítettük. Azt mondtuk ugyanis:
Maholnap fiaitok majd azt mondják fiainknak: Mi közötök nektek az Úrhoz, Izrael
Istenéhez? 25 Közénk és közétek vetette az Úr, ó Rúben fiai és Gád fiai, határul a Jordán
folyóját: nincs tehát részetek az Úrban – és ezzel az ürüggyel fiaitok elutasítják fiainkat az
Úr tiszteletétől. Jobbnak véltük tehát, 26 hogy azt mondjuk: Építsünk magunknak oltárt, nem
azért, hogy egészen elégő- vagy véresáldozatot mutassunk be rajta, 27 hanem azért, hogy
bizonyságul szolgáljon közöttetek és közöttünk, a mi utódaink s a ti utódaitok között arra,
hogy mi is szolgálhatunk az Úrnak, s nekünk is jogunk van egészen elégő áldozatokat,
véresáldozatokat és békeáldozatokat bemutatni és fiaitok semmiképpen se mondhassák
maholnap fiainknak: `Nektek nincs részetek az Úrban.' 28 Ha ezt találnák mondani, feleljék
nekik: `Íme, itt az Úr oltára, amelyet apáink készítettek, nem egészen elégő áldozatokra,
vagy véresáldozatokra, hanem azért, hogy bizonyságul szolgáljon közöttünk és közöttetek.'
29 Távol legyen tőlünk az a vétek, hogy elpártoljunk az Úrtól, s elhagyjuk az ő nyomdokait,

oltárt építve egészen elégő áldozatok, ételáldozatok vagy véresáldozatok bemutatására az Úrnak, a mi Istenünknek azon az oltárán kívül, amely az ő hajléka előtt épült.«

30 Amikor ezt Fineesz pap és Izraelnek követekül küldött fejedelmei, akik vele voltak, meghallották, megbékültek, s Rúben, Gád és Manassze fél törzse fiainak szavait nagy örömmel fogadták. 31 Ezért Fineesz, Eleazár fia, a pap ezt mondta nekik: »Most tudjuk, hogy velünk van az Úr, mivel mentesek vagytok a hitszegéstől, s így megóvtátok Izrael fiait az Úr kezétől.«

32 Aztán visszatért a fejedelmekkel Rúben és Gád fiaitól, Gileád földjéről, Kánaán széléről Izrael fiaihoz és beszámolt nekik. 33 Tetszett is a dolog mindazoknak, akik hallották, és Izrael fiai dicsérték az Urat, s nem mondták többé, hogy felvonulnak ellenük, s hadakoznak és elpusztítják birtokuk földjét. 34 Rúben fiai és Gád fiai pedig annak az oltárnak, amelyet építettek, ezt a nevet adták: »Ez a mi bizonyságunk arra, hogy az Úr az Isten!«

A SZÖVETSÉG MEGÚJÍTÁSA: 23,1-24,33

23 **Józsue beszéde a néphez** 1 Hosszú idővel azután, hogy az Úr békét adott Izraelnek, s körös-körül minden nemzetet alája vetett, s amikor Józsue már igen koros és nagyon öreg lett, 2 hívatta Józsue egész Izraelt, a véneket, a fejedelmeket, a vezetőembereket s az elöljárókat, s azt mondta nekik: »Megöregedtem, s igen élemedett korú vagyok. 3 Ti magatok láttátok mindazt, amit az Úr, a ti Istenetek a körben lakó összes nemzettel tett, hogy mi módon harcolt ő maga értetek. 4 Nos, mivel kisorsoltatta közöttetek ezt az egész földet, a Jordán keleti részétől kezdve egészen a Nagy-tengerig, de még sok nemzet fennmaradt, 5 azért ezeket az Úr, a ti Istenetek el fogja pusztítani és távolítani a színetek elől, hogy elfoglalhassátok ezt a földet, amint megígérte nektek. 6 Ám erősen és gondosan ügyeljetek arra, hogy megtartsátok mindazt, ami meg van írva Mózes törvényének könyvében, s el ne térjetek attól se jobbra, se balra, 7 hogy, amikor majd bejuttok azok közé a nemzetek közé, amelyek közöttetek lesznek, ne az ő isteneik nevére esküdjetek, ne azoknak szolgáljatok, s ne azokat imádjátok, 8 hanem az Úrhoz, a ti Istenetekhez ragaszkodjatok, amint ezt a mai napig tettétek. 9 Akkor majd az Úr, a ti Istenetek eltávolít előletek igen nagy s erős népeket és senki sem tud majd nektek ellenállni. 10 Egy ember közületek ezer férfit űz el az ellenségből, mert az Úr, a ti Istenetek maga fog harcolni értetek, amint megígérte. 11 Csak arra ügyeljetek nagyon nagy gonddal, hogy szeressétek az Urat, a ti Isteneteket. 12 Ha ugyanis csatlakoztok ezeknek a közöttetek lakó nemzeteknek a tévedéseihez, ha összeházasodtok és összebarátkoztok velük: 13 nos, akkor vegyétek tudomásul, hogy az Úr, a ti Istenetek nem törli el őket a színetek elől, hanem vermetekké s tőrötökké, oldalatokat érő bántalommá, szemetekben levő tüskévé lesznek, míg el nem távolít és el nem pusztít titeket erről az igen jó földről, amelyet adott nektek.

14 Íme, én maholnap elmegyek minden földi lény útjára. Ismerjétek el teljes lelketekből, hogy egy szó sem hiúsult meg mindabból, aminek teljesítését az Úr nektek megígérte. 15 Azonban ahogy teljesítette tetteivel azt, amit megígért, s mind meglett a jó, úgy rátok hozza mindazt a rosszat is, amellyel fenyegetett, míg el nem távolít és el nem pusztít titeket erről a nagyon jó földről, amelyet nektek adott, 16 ha megszegitek az Úrnak, a ti Isteneteknek szövetségét, amelyet veletek megkötött és más isteneket szolgáltok és imádtok: bizony akkor hamarosan felkél az Úr haragja ellenetek, s eltávolít titeket erről a nagyon jó földről, amelyet nektek adott.«

24 **A szíchemi országgyűlés** 1 Aztán Józsue egybegyűjtötte Izrael valamennyi törzsét Szíchembe, összehívatta a véneket, a fejedelmeket, a bírákat s az elöljárókat, s amikor azok

odaálltak az Úr elé, 2 így szólt a néphez:

»Ezt üzeni az Úr, Izrael Istene: A folyóvízen túl laktak eleinte atyáitok, Táré, Ábrahámnak és Náchornak atyja és más isteneknek szolgáltak. 3 Éppen azért kihoztam atyátokat, Ábrahámot Mezopotámia határaiból, elvittem Kánaán földjére, megsokasítottam ivadékát 4 és adtam neki Izsákot, Izsáknak pedig adtam Jákobot és Ézsaut. Ezek közül Ézsaunak odaadtam Szeír hegyét birtokul, Jákob pedig és fiai lementek Egyiptomba. 5 Aztán elküldtem Mózest és Áront és megvertem Egyiptomot sok jellel és csodával. 6 Majd kihoztalak titeket s atyáitokat Egyiptomból és eljutottatok a tengerhez, s az egyiptomiak harciszekerekkel és lovassággal egészen a Vörös-tengerig űzték atyáitokat. 7 Ekkor Izrael fiai az Úrhoz kiáltottak: s ő sötétséget vetett közétek és az egyiptomiak közé. Rájuk zúdította a tengert, s az elborította őket, a ti szemetek pedig nézte mindazt, amit Egyiptommal cselekedtem. Aztán hosszú ideig a pusztában laktatok. 8 Majd bevittelek titeket az amoriták földjére, akik a Jordánon túl laktak, s amikor azok hadba szálltak ellenetek, kezetekbe adtam őket, s ti elfoglaltátok földjüket, és megöltétek őket. 9 Aztán meg Bálák, Szefor fia, Moáb királya kelt harcra Izraellel és elküldött és elhívatta Bálámot, Beor fiát, hogy átkozzon meg titeket, 10 de én nem akartam őt meghallgatni, sőt ellenkezőleg, megáldattalak vele titeket, s így megszabadítottalak titeket kezéből.

11 Majd átjöttetek a Jordánon, s eljutottatok Jerikóhoz, és ennek a városnak az emberei, az amoriták, a periziták, a kánaániak, a hetiták, a girgasiták, a hivviták meg a jebuziták hadba szálltak ellenetek, de én a kezetekbe adtam őket. 12 Darazsakat küldtem el előttetek, s így vetettem ki helyükből őket, az amoriták két királyát – nem a te kardod és íjad által. 13 Így adtam nektek földet, amelyért nem fáradtatok, s városokat, amelyeket nem építettetek, hogy bennük lakjatok, szőlőket s olajfákat, amelyeket nem ültettetek. 14 Nos tehát féljétek az Urat, s szolgáljatok neki egész és igaz szívvel: távolítsátok el azokat az isteneket, akiknek Mezopotámiában s Egyiptomban atyáitok szolgáltak és az Úrnak szolgáljatok. 15 Ha azonban rossznak látjátok, hogy az Úrnak szolgáljatok: választhattok. Válasszátok ma, ami tetszik, kinek akartok inkább szolgálni: azoknak az isteneknek-e, akiknek atyáitok szolgáltak Mezopotámiában, vagy az amoriták isteneinek, akiknek földjén laktok: én és házam azonban az Úrnak fogunk szolgálni.«

16 Azt felelte erre a nép: »Távol legyen tőlünk, hogy elhagyjuk az Urat és más isteneknek szolgáljunk. 17 Az Úr, a mi Istenünk. Ő hozott ki minket s atyáinkat Egyiptom földjéről, a rabszolgaság házából, Ő vitt végbe szemünk láttára igen nagy jeleket, Ő őrzött minket az egész úton, amelyen jártunk, s azok között a népek között, amelyek között átjöttünk, 18 s Ő vetett ki minden nemzetet az amoritákkal, ennek a földnek, amelyre bejöttünk, lakóival együtt. Az Úrnak fogunk tehát szolgálni, mert Ő a mi Istenünk.«

19 Azt mondta erre Józsue a népnek: »Nem szolgálhattok az Úrnak, mert Ő szent és erősen féltékeny Isten, s nem nézi el vétkeiteket s bűneiteket: 20 ha elhagyjátok az Urat, s idegen isteneknek szolgáltok, akkor Ő elfordul tőletek, és megsanyargat és elpusztít titeket, bár azelőtt jót tett veletek.« 21 Azt mondta erre a nép Józsuénak: »Nem lesz úgy, amint mondod: mert az Úrnak fogunk szolgálni.« 22 Azt mondta erre Józsue a népnek: »Tanúi vagytok annak, hogy ti választottátok magatoknak az Urat, hogy neki szolgáljatok.« Azt felelték: »Tanúi vagyunk.« 23 Ő erre azt mondta: »Nos, akkor távolítsátok el magatok közül az idegen isteneket, s hajtsátok szíveteket az Úrhoz, Izrael Istenéhez.« 24 Azt mondta erre a nép Józsuénak: »Az Úrnak, a mi Istenünknek fogunk szolgálni, s az ő parancsainak fogunk engedelmeskedni.«

25 Erre Józsue megkötötte a szövetséget azon a napon, s a nép elé terjesztette a parancsokat és a rendeleteket Szíchemben. 26 Majd beírta mindezeket a szavakat az Úr

törvényének könyvébe és fogott egy igen nagy követ, s odatette az alá a tölgyfa alá, amely az Úr szent helyén volt, 27 s azt mondta az egész népnek: »Íme, ez a kő szolgáljon bizonyságul ellenetek, mert ez hallotta az Úr minden szavát, amelyet nektek mondott, hogy később le ne akarjátok tagadni és hazudni az Úrnak, a ti Isteneteknek.« 28 Aztán elbocsátotta a népet, mindenkit a birtokára.

Józsue, József és Eleazár halála 29 Ezek után meghalt Józsue, Nún fia, az Úr szolgája száztízéves korában 30 és eltemették birtokának határában, Tamnát-Szárében, amely Efraim hegységén, Gaás hegyétől északra fekszik. 31 Izrael az Úrnak szolgált Józsue és azon vének valamennyi napja alatt, akik még hosszú ideig éltek Józsue után, s akik tudtak az Úr minden tettéről, amelyeket Izraellel művelt.

32 Eltemették József csontjait is, amelyeket Izrael fiai felhoztak Egyiptomból, éspedig Szíchemben, azon a meződarabon, amelyet Jákob vett meg Szíchem atyjának, Hémornak fiaitól száz fiatal juhon, s amely József fiainak birtoka lett.

33 Meghalt Eleazár, Áron fia is, s eltemették fiának, Fineesznek Gibeájában, amely neki jutott birtokul Efraim hegységén.

BÍRÁK KÖNYVE

A BÍRÁK KORÁNAK JELLEMZÉSE: 1,1-3,6

1 **Júda és Simeon területének meghódítása** 1 Józsue halála után megkérdezték Izrael fiai az Urat: »Ki vonuljon fel közülünk elsőként a kánaániak ellen, hogy megkezdje a harcot?« 2 Az Úr azt felelte: »Júda menjen fel, íme, kezébe adtam a földet.« 3 Azt mondta erre Júda Simeonnak, a testvérének: »Jöjj fel velem sorsszabta földemre, és hadakozz a kánaániak ellen, hogy aztán én is elmenjek veled sorsszabta földedre!« Simeon el is ment vele. 4 Felvonult tehát Júda, és az Úr a kezükbe adta a kánaániakat és a perizitákat, úgyhogy Bezeknél megvertek tízezer embert. 5 Meglepték ugyanis Bezeknél Adonibezeket, hadakoztak ellene, és megverték a kánaániakat és a perizitákat. 6 Adonibezek megfutamodott, de üldözőbe vették és megfogták, és levágták a keze és lába ujjait. 7 Azt mondta ekkor Adonibezek: »Hetven király szedegette asztalom alatt az étkek hulladékait, akiknek levágattam kezük s lábuk ujjait. Ahogy én cselekedtem, úgy fizetett nekem Isten.« Aztán elvitték Jeruzsálembe, és ott meghalt.

8 Júda fiai ugyanis hadakoztak Jeruzsálem ellen, bevették, lakóit kardélre hányták, és az egész várost felgyújtották.

9 Aztán lementek, és azok ellen a kánaániak ellen hadakoztak, akik a Hegyvidéken, a Délvidéken és az Alföldön laktak. 10 Elment ugyanis Júda azok ellen a kánaániak ellen, akik Hebronban laktak – ennek neve régente Kirját-Arbe volt –, és megverte Sesájt, Áhimánt és Talmájt. 11 Onnan aztán tovább ment és Debir lakói ellen vonult. Ennek régi neve Kirját-Széfer (azaz Írások-városa) volt.

12 Azt mondta ekkor Káleb: »Aki megveri és elpusztítja Kirját-Széfert, annak odaadom lányomat, Áxát feleségül.« 13 Amikor aztán Otoniel, Kenez fia, Káleb öccse bevette, neki adta Áxát, a lányát feleségül. 14 Az pedig, amikor hozzáment, rábeszélte a férjét, hogy kérjen az apjától szántóföldet. A férfi leszállt a szamaráról, mire Káleb megkérdezte tőle: »Mi lelt?« 15 Ő így felelt: »Adj nekem búcsúajándékot, mert száraz földet juttattál nekem: adj vízzel öntözöttet is.« Erre Káleb neki adta a felső forrás és az alsó forrás

vidékét.

16 Mózes kenita rokonának fiai is felmentek a Pálmák városából Júda fiaival Júda
osztályrészének arra a pusztájára, amely Aradtól délre van, és az amalekitákkal laktak.

17 Júda viszont elment Simeonnal, a testvérével, s közösen megverték azokat a
kánaániakat, akik Szefaátban laktak. Megölték őket, ezért a várost elnevezték Hormának
(azaz Átkozottnak). 18 Aztán Júda bevette Gázát, határával együtt, továbbá Askalont és
Akkaront határukkal együtt. 19 Az Úr tehát Júdával volt, s ő elfoglalta a Hegyvidéket. A
Völgy lakóit azonban nem tudta elpusztítani, mert azoknak sok kaszás-szekerük volt.
20 Hebront Kálebnek adták, amint Mózes megparancsolta, s ő eltörölte belőle Enák három
fiát.

21 Benjamin fiai azonban nem pusztították el a jebuzitákat, Jeruzsálem lakóit, így a
jebuziták ott maradtak Benjamin fiai között Jeruzsálemben mind a mai napig.

József utódainak területe 22 Felvonult József háza is Bétel ellen, és az Úr velük volt.
23 Amikor ugyanis körülvették a várost – azt azelőtt Lúzának hívták –, 24 megláttak egy
embert, aki a városból jött ki, és azt mondták neki: »Mutasd meg nekünk a város bejáróját,
akkor irgalmasságot cselekszünk veled.« 25 Amikor megmutatta nekik, kardélre hányták a
várost, de azt az embert és egész rokonságát elbocsátották. 26 Amikor elbocsátották, az
elment a hetiták földjére, ott várost épített, és elnevezte Lúzának; így is hívják azt mind a
mai napig.

27 Manassze azonban nem törölte el Bétsánt, Tánákot és ezek leányvárosait, sem Dór
lakóit meg Jeblaámot és Megiddót és ezek leányvárosait, így a kánaániak velük kezdtek
lakni. 28 Amikor aztán Izrael megerősödött, jobbágyaivá tette, de elpusztítani nem akarta
őket. 29 Efraim sem ölte meg azokat a kánaániakat, akik Gézerben laktak, hanem
megtelepedett mellettük.

30 Zebulon nem pusztította el Keton és Naálol lakóit, hanem a kánaániak közöttük
maradtak, és csak jobbágyaikká lettek.

31 Áser sem pusztította el Akkó, Szidon, Ahaláb, Akázíb, Helba, Áfek és Rohób
lakosait, 32 hanem megtelepedett a föld lakói, a kánaániak között, és nem ölte meg őket.

33 Naftali sem pusztította el Bétsemes és Bétanát lakóit, hanem megtelepedett a föld
lakói, a kánaániak között, a bétsemesiek és a bétanátiak pedig a jobbágyaik lettek.

34 Dán fiait az amoriták felszorították a Hegyvidékre, és nem adtak nekik helyet, hogy
lejöhessenek a síkságra. 35 Az amoriták a Háresz hegyen, Ajjalonban és Sálebímben laktak.
József házának a keze azonban rájuk nehezedett, és ők annak jobbágyaivá lettek. 36 Az
amoritáké volt Skorpió-magaslattól, a Sziklától fölfelé eső terület.

2 **Megjelenik az Úr Angyala** 1 Erre felment az Úr angyala Gilgálból a Sírók-helyére és
azt mondta: »Kihoztalak titeket Egyiptomból, és bevittelek arra a földre, amely felől
megesküdtem atyáitoknak, s megígértem, hogy nem bontom fel szövetségemet veletek
sohasem, 2 csak ne kössetek szövetséget e föld lakóival, hanem rontsátok le oltáraikat. Ti
azonban nem akartatok hallgatni szavamra. Miért tettétek ezt? 3 Ezért nem akartam eltörölni
őket színetek elől, hogy ők ellenségeitekké legyenek, isteneik pedig vesztetekre
szolgáljanak.«

4 Amikor az Úr angyala elmondta ezeket az igéket Izrael valamennyi fiának, azok
hangos sírásra fakadtak – 5 azért hívják azt a helyet Bókímnak (Könnyek-helyének) –, és
áldozatokat vágtak ott az Úrnak.

6 Miután ugyanis Józsue elbocsátotta a népet, Izrael fiai valamennyien elmentek

birtokukra, hogy elfoglalják földjüket, 7 és Józsuénak meg azoknak a véneknek valamennyi napja alatt, akik ő utána még hosszú ideig éltek, s akik ismerték az Úr minden cselekedetét, amelyet Izraellel művelt, az Úrnak szolgáltak. 8 Miután azonban Józsue, Nún fia, az Úr szolgája száztíz esztendős korában meghalt, 9 és birtokának határában, Tamnát-Szárében, amely Efraim hegységén, a Gaás hegytől északra van, eltemették, 10 és az egész nemzedék is megtért atyáihoz: más emberek születtek, akik nem ismerték az Urat és azokat a cselekedeteket, amelyeket Izraellel művelt.

A bírák meghívása 11 Ekkor Izrael fiai azt tették, ami gonosz az Úr színe előtt: szolgáltak ugyanis a Baáloknak 12 és elhagyták az Urat, atyáik Istenét, aki kihozta őket Egyiptom földjéről, s más isteneket követtek és imádtak, a körülöttük lakó népek isteneit, s haragra ingerelték az Urat azzal, 13 hogy őt elhagyták és a Baálnak meg az Astartéknek szolgáltak. 14 Meg is haragudott az Úr Izraelre, s fosztogatók kezébe adta őket, s azok megfogták és eladták őket azoknak az ellenséges népeknek, amelyek körülöttük laktak: ők ellenállni sem tudtak ellenségeiknek, 15 mert bárhová akartak menni, mindenütt rajtuk volt az Úr keze, amint megmondta, s amint arra megesküdött nekik, és igen nagy nyomorúságba jutottak.

16 Ekkor az Úr bírákat támasztott, hogy azok megszabadítsák őket fosztogatóik kezéből, de azokra sem akartak hallgatni, 17 hanem parázna módon más isteneket követtek és imádtak: hamar elhagyták azt az utat, amelyen atyáik jártak, és bár hallották az Úr parancsait, mindenben az ellenkezőjét cselekedték. 18 Valahányszor az Úr bírákat támasztott, azok napjaiban megkönyörült rajtuk és meghallgatta a szorongatottak sóhajait és megszabadította őket pusztítóik öldöklésétől. 19 Mindazonáltal mihelyt meghalt a bíró, ismét elpártoltak és sokkal gonoszabbul cselekedtek, mint atyáik cselekedtek: más isteneket követtek, szolgáltak és imádtak, s nem hagyták el alkotásaikat és nagyon kemény útjukat, amelyen járni szoktak.

20 Fellobbant tehát az Úr haragja Izrael ellen, és így szólt: »Mivel ez a nemzet felbontotta szövetségemet, amelyet atyáikkal kötöttem és nem akart hallgatni szavamra, 21 azért én sem törlöm el azokat a nemzeteket, amelyeket Józsue, amikor meghalt, hátrahagyott, 22 hogy próbára tegyem általuk Izraelt, megtartják-e az Úr útját, s járnak-e azon, mint ahogy megtartották atyáik, vagy nem.«

23 Így tehát meghagyta az Úr mindezeket a nemzeteket, s nem akarta hamarosan elveszíteni őket, s nem adta őket Józsue kezébe.

3 **Idegen népek az izraeliták között** 1 A következők azok a nemzetek, amelyeket az Úr meghagyott, hogy általuk tanítsa Izraelt, mindazokat, akik nem ismerték a kánaániakkal vívott harcokat, 2 hogy aztán Izrael fiai megtanuljanak küzdeni az ellenséggel, s készséget szerezzenek a hadakozásra: 3 a filiszteusok öt fejedelme, az összes kánaániak, a szidoniak és azok a hivviták, akik a Libanon hegyén laktak, a Baál-Hermon hegytől egészen Hamat bejárójáig. 4 Azért hagyta meg őket, hogy próbára tegye általuk Izraelt, hallgatnak-e az Úr parancsaira, amelyeket Mózes által atyáiknak meghagyott, vagy sem. – 5 Ezért kellett Izrael fiainak a kánaániak, a hetiták, az amoriták, a periziták, a hivviták és a jebuziták között lakniuk.

6 Ők azonban feleségül vették azok lányait és hozzáadták lányaikat azok fiaihoz és szolgáltak azok isteneinek.

A BÍRÁK: 3,7-16,31

Otoniel 7 Azt cselekedték ugyanis, ami gonosz az Úr színe előtt és megfeledkeztek az
ő Urukról, Istenükről, s a Baáloknak és az Astartéknek szolgáltak. 8 Ezért az Úr
megharagudott Izrael fiaira és Kúsán-Rasátaimnak, Mezopotámia királyának kezébe adta
őket, mire nyolc esztendeig annak szolgáltak.
9 Ekkor az Úrhoz kiáltottak, s ő szabadítót támasztott nekik, hogy megszabadítsa őket:
Otonielt, Kenez fiát, Káleb öccsét. 10 Rászállt ugyanis az Úr lelke, s bírája lett Izraelnek és
kiment a harcba, s az Úr kezébe adta Kúsán-Rasátaimot, Szíria királyát, s ő legyőzte őt.
11 Aztán nyugta volt az országnak negyven esztendeig és Otoniel, Kenez fia meghalt.

Áod és Samgár 12 Ám Izrael fiai ismét azt cselekedték, ami gonosz az Úr színe előtt.
Ekkor ő erőt adott velük szemben Eglonnak, Moáb királyának, mivel azt cselekedték, ami
gonosz az Úr színe előtt, 13 s mellé adta Ammonnak és Amaleknek fiait. Erre az felvonult,
megverte Izraelt, és elfoglalta a Pálmák városát, 14 mire Izrael fiai tizennyolc esztendeig
Eglonnak, Moáb királyának szolgáltak.
15 Akkor aztán az Úrhoz kiáltottak, és ő szabadítót támasztott nekik, név szerint
Áodot, Gerának, Jemini fiának a fiát, aki a balkezét úgy használta, mint más a jobb kezét.
Általa ugyanis ajándékot küldtek Izrael fiai Eglonnak, Moáb királyának. 16 Ő akkor egy
kétélű kardot készített magának, amelyen tenyérnyi hosszú markolat volt, s azt felkötötte a
köntöse alá, a jobb csípőjére. 17 Így vitte el az ajándékot Eglonnak, Moáb királyának. Eglon
pedig igen kövér ember volt. 18 Amikor aztán átadta neki az ajándékot, egy darabig elkísérte
társait, akik vele jöttek, 19 de Gilgálból, ahol a bálványok voltak, visszatért, s beüzent a
királynak: »Bizalmas szavam volna hozzád, ó király!« Erre az csendet parancsolt, s amikor
mindenki kiment, aki körülötte volt, 20 Áod bement hozzá – ő nyári termében ült egyedül –,
és azt mondta: »Isteni üzenetem van a számodra.« Erre ő legott felkelt trónjáról. 21 Ekkor
Áod kinyújtotta bal kezét és előrántotta a jobb csípőjéről a tőrt, s beledöfte Eglon hasába,
22 akkora erővel, hogy a penge után a markolat is beleszaladt a sebbe, s beleszorult a kövér
hájba – ki sem húzta a kardot, hanem amint beledöfte, úgy hagyta a testben –, és a természet
elrejtett helyén legott kiomlott belének sara. 23 Erre Áod gondosan bezárta és elreteszelte a
terem ajtóit, 24 s a hátsó ajtón kiment. Amikor aztán előjöttek a király szolgái és látták, hogy
a terem ajtói be vannak zárva, azt mondták: »Nyilván szükségét végzi nyári kamrájában.«
25 Amikor azonban már oly sokáig várakoztak, hogy szinte szégyellték, s látták, hogy senki
sem nyit ajtót, vették a kulcsot, benyitottak, s ott találták urukat a földön elterülve, halva.
26 Amíg ők zavarban voltak, Áod elmenekült és elhaladt a Bálványok helye mellett,
ahonnan visszament, és eljutott Szeírába. 27 Efraim hegységén aztán legott megfújta a
harsonát, mire Izrael fiai az ő vezetésével leereszkedtek vele a hegységről. 28 Azt mondta
ugyanis nekik: »Kövessetek, mert az Úr a kezünkbe adta ellenségeinket, a moabitákat.«
Leereszkedtek tehát utána és elfoglalták a Jordánnak Moábba vezető átkelőit és nem
engedtek átkelni senkit, 29 hanem úgy megverték a moabitákat abban az időben – körülbelül
tízezer, csupa erős és vitéz embert –, hogy egy sem tudott megmenekülni közülük. 30 Így
Moáb megalázkodott azon a napon Izrael keze alatt, s az országnak nyugta volt nyolcvan
esztendeig.
31 Ő utána Samgár, Ánát fia következett. Ő egy szántóvassal megvert a filiszteusok
közül hatszáz embert, s ő is megvédte Izraelt.

Debóra és Bárák: 4,1-5,31

4 **Győzelem Sisera fölött** 1 Áod halála után azonban Izrael fiai ismét azt cselekedték,
ami gonosz az Úr színe előtt, 2 és ezért az Úr Jábinnak, Kánaán azon királyának a kezébe

adta őket, aki Hácorban uralkodott, s akinek hadvezérét Siserának hívták. Ez a Nemzetek-
Harósetjében lakott. 3 Ekkor Izrael fiai az Úrhoz kiáltottak, mert neki kilencszáz kaszás-
szekere volt, és húsz esztendőn át nagyon nyomorgatta őket.

4 Debóra prófétanő, Lápidót felesége bíráskodott ebben az időben a nép felett. 5 A róla
elnevezett pálmafa alatt ült törvényt, Ráma és Bétel között, Efraim hegységén, s hozzá
jártak fel Izrael fiai minden ügyük megítélésére. 6 Ő elküldött és elhívatta Bárákot, Abinoem
fiát Kádes-Naftaliból és azt mondta neki: »Ezt parancsolta neked az Úr, Izrael Istene: Eredj,
vigyél hadsereget a Tábor hegyére, s végy magad mellé tízezer harcost Naftali fiai és
Zebulon fiai közül 7 és én kivonultatom ellened a Kíson patakhoz Siserát, Jábin hadvezérét,
harci szekereivel és egész seregével együtt és a kezedbe adom.« 8 Bárák ekkor így szólt:
»Ha velem jössz, elmegyek, ha nem akarsz velem jönni, nem megyek.« 9 Erre ő azt felelte
neki: »Jó, hát elmegyek veled, de ezúttal a győzelmet nem neked fogják tulajdonítani, mert
Sisera asszony kezébe fog kerülni.«

Fel is készült Debóra, s elment Bárákkal Kádesbe. 10 Erre ő összehívta Zebulont és
Naftalit és tízezer harcossal Debóra kíséretében felvonult. 11 A kenita Héber pedig elvált
egykor a többi kenitától, Hóbáb testvéreitől, Mózes rokonának fiaitól és sátrait azon a
területen ütötte fel, amely a Szenním nevű, Kedes mellett levő völgyig húzódott. 12 Amikor
aztán hírül vitték Siserának, hogy Bárák, Abinoem fia felvonult a Tábor hegyére, 13 ő
egybegyűjtötte kilencszáz kaszás-szekerét és egész hadseregét a Nemzetek-Harósetjéből a
Kíson patakhoz.

14 Azt mondta ekkor Debóra Báráknak: »Rajta, mert ez az a nap, amelyen az Úr a
kezedbe adja Siserát: íme, ő maga lesz vezéred.« Leszállt tehát Bárák a Tábor hegyéről, s
vele a tízezer harcos 15 és az Úr úgy megrettentette Siserát és minden harci-szekerét és egész
seregét a kard élével Bárák színe előtt, hogy Sisera leugrott szekeréről és gyalog lábbal
menekült 16 és Bárák egészen a Nemzetek-Harósetjéig kergette a szaladó harci-szekereket
meg a hadsereget, s az ellenség egész sokasága egy szálig elhullott.

Sisera halála 17 Sisera futva, Jáhelnek, a kenita Héber feleségének sátrához tartott,
mert Jábin, Hácor királya és a kenita Héber háza között békesség volt. 18 Ekkor Jáhel kiment
Sisera elé és azt mondta neki: »Térj be hozzám, uram, térj be, ne félj.« Ő be is tért Jáhel
sátrába, s miután ez a takaróval betakarta, 19 azt mondta neki: »Adj, kérlek, egy kis vizet,
mert nagyon szomjazom.« Erre ez felnyitotta a tejes tömlőt, inni adott neki, aztán megint
betakarta. 20 Azt mondta ekkor neki Sisera: »Állj ki a sátor ajtajába, s ha valaki jön és
megkérdezi: `Van-e itt valaki?' – feleld azt: `Nincsen.'« 21 Jáhel, Héber felesége azonban
vette a sátorcöveket, s fogta a kalapácsot is, és csendesen belopózott. Ráillesztette a cöveket
halántékára, a kalapáccsal beleverte agyvelejébe, és leütötte a földig. Az egyesítette az
álmot a halállal, kiszenvedett és meghalt. 22 Amikor aztán íme, Bárák, aki Siserát hajszolta,
odaért, Jáhel kiment eléje és azt mondta neki: »Gyere, megmutatom neked azt az embert,
akit keresel.« Ő betért hozzá, s látta, hogy Sisera ott fekszik halva, s a cövek a halántékában
van.

23 Így alázta meg Isten azon a napon Jábint, Kánaán királyát Izrael fiai előtt, 24 ők
pedig napról-napra erősebbek lettek és egyre erősödő kézzel addig szorították Jábint,
Kánaán királyát, amíg el nem törölték.

5 **Debóra éneke** 1 Azon a napon így énekelt Debóra és Bárák, Abinoem fia:

2 »Ti, akik Izraelből önként veszélynek tettétek ki magatokat,
áldjátok az Urat!
3 Halljátok, királyok, hallgassátok meg fejedelmek,
amit én az Úrnak énekelek,

az Úrnak, Izrael Istenének zengek.
4 Uram, amikor kijöttél Szeírből
és átvonultál Edom mezein,
megrendült a föld,
vizet csepegtettek az egek és a felhők,
5 elolvadtak a hegyek az Úr színe előtt,
s a Sínai az Úrnak, Izrael Istenének színe előtt.
6 Samgárnak, Ánát fiának napjaiban,
Jáhel napjaiban pihentek az utak,
s akik utaztak, félreeső ösvényeken jártak:
7 nem voltak hősök Izraelben, bizony nem voltak,
amíg fel nem kelt Debóra,
fel nem kelt Izraelnek anyja.
8 Akkor új harci módot választott az Úr:
ő maga rontotta le az ellenség kapuit,
lehetett-e látni pajzsot vagy dárdát
negyvenezer izraelitánál?
9 Szívem szereti Izrael fejedelmeit,
ti, akik önként veszélynek tettétek ki magatokat,
áldjátok az Urat!
10 Ti, akik nyargaltok pompás szamarakon,
ültök a törvényben, jártok az úton: zengjetek!
11 Ahol összetörtek a harci-szekerek, s megfulladt az ellenség serege,
ott hirdessék az Úr igazságosságát,
Izrael hősei iránt való jóságát,
mert immár lement az Úr népe a kapukhoz
és visszanyerte birodalmát.
12 Kelj fel, kelj fel, Debóra!
Kelj fel, kelj fel, s zengj éneket!
Kelj fel, Bárák
s fogd meg foglyaidat, Abinoem fia!
13 Megszabadult a nép maradéka,
az Úr harcolt a hősök által!
14 Az Amalek hegyén lakó efraimiak törölték el az ellenséget,
mögöttük a benjaminiták törtek népeidre, ó Amalek.
Mákirból fejedelmek jöttek le,
Zebulonból hadvezérek,
15 Isszakár vezérei is Debórával tartottak
s követték Bárák nyomdokait,
aki úgy vetette magát a veszedelembe, mint valami mélységbe.
Ám a rúbeniták meghasonlottak egymással:
nagylelkük között vetélkedés honolt,
16 miért maradtál a két határ között?
Hogy furulyaszót hallgass a nyájaknál?
Ám a rúbeniták meghasonlottak egymással:
nagylelkük között vetélkedés honolt.
17 Gileád a Jordánon túl pihent,
Dán a hajóival foglalkozott,
Áser a tenger partján maradt
s kikötőiben tartózkodott.

18 Zebulon és Naftali kitették magukat a halálnak
a Meróme mezőn.
19 Eljöttek a királyok és hadakoztak,
Kánaán királyai harcba bocsátkoztak
Tánáknál, Megiddó vizei mellett,
de semmi zsákmányt sem szereztek,
20 mert az égből harc indult ellenük,
helyükről és pályájukról harcra keltek Siserával a csillagok,
21 elsodorta tetemüket a Kíson patak,
a Kadumim patak, Kíson patak!
Tipord csak, lelkem, hatalmasaikat!
22 Lehullott a lovak körme, oly száguldva futottak,
az ellenség hősei oly hanyatt-homlok rohantak.
23 Átkozzátok meg Meróz földjét, mondja az Úr angyala,
szórjatok átkot lakosaira,
mert nem jöttek az Úr segítségére,
hőseinek megsegítésére.
24 Áldott az asszonyok közt Jáhel,
a kenita Héber felesége!
Áldott legyen sátrában!
25 Amikor az vizet kért, ő tejet adott neki,
fejedelmi csészében vajat nyújtott neki.
26 Bal kezével a cövek után nyúlt,
jobbjával az ácskalapács után
s ütötte Siserát, helyet keresve fején a sebnek
s nagy erővel átfúrva a halántékát.
27 Az ő lába között fetrengett, múlt ki és halt meg,
az ő lába előtt hempergett
és terült el élettelenül, nyomorultan.
28 Kinézett az ablakon és jajgatott az anyja
és a felső teremből azt mondogatta:
miért késik megjönni szekere,
miért késik fogatainak lépte?
29 Feleségeinek legokosabbika
anyósának ezt a választ adta:
30 nyilván most osztja szét a zsákmányt,
neki választják ki az asszonyok legpompásabbját.
Tarka színű ruhákat adnak Siserának zsákmányul
és mindenféle ékszert hordanak össze nyakékül.
31 Így vesszen el, Uram, valamennyi ellenséged,
de akik szeretnek téged, úgy ragyogjanak,
mint ahogy tündöklik felkeltekor a Nap.«
32 Aztán nyugta volt az országnak negyven esztendeig.

6 **Gedeon meghívása** 1 Ám Izrael fiai ismét azt cselekedték, ami gonosz az Úr színe előtt, s azért ő hét esztendőre a mádiániták kezébe adta őket. 2 Ezek annyira megnyomorgatták őket, hogy ők a hegyekben levő üregeket és barlangokat meg az erődöket használták fel maguknak oltalmul. 3 Mihelyt ugyanis befejezte Izrael a vetést, feljöttek a mádiániták s az amalekiták meg a többi napkeleti népség, 4 s felütötték nála sátraikat, s úgy,

ahogy a vetés állt, mindent elpusztítottak egészen Gáza bejárójáig, s teljességgel semmi
élelmiszert sem hagytak Izraelben, sem juhot, sem marhát, sem szamarat. 5 Nyájastul,
sátrastul jöttek fel és úgy elleptek mindent, mint a sáskák, nem volt se szeri, se száma
embereiknek s tevéiknek, s amit értek, elpusztítottak. 6 Izrael pedig nagyon elszegényedett a
mádiániták miatt.

7 Ekkor az Úrhoz kiáltottak és segítséget kértek a mádiániták ellen. 8 Ő egy prófétát
küldött hozzájuk, aki ezt mondta nekik: »Ezt üzeni az Úr, Izrael Istene: Én felhoztalak
titeket Egyiptomból, kihoztalak titeket a rabszolgaság házából, 9 kiszabadítottalak titeket az
egyiptomiaknak s mindazon ellenségeiteknek a kezéből, akik sanyargattak titeket, s kiűztem
őket előletek, s nektek adtam földjüket. 10 Azt mondtam azonban: Én, az Úr, vagyok a ti
Istenetek, ne féljétek az amoriták isteneit, akiknek a földjén laktok, de ti nem akartatok
hallgatni szavamra.«

11 Aztán elment az Úr angyala, s leült az alatt a tölgyfa alatt, amely Efrában volt és
Joáshoz, Ezri nemzetségének atyjához tartozott. Amikor annak a fia, Gedeon éppen gabonát
csépelt és tisztított a sajtóban, hogy megmentse a mádiániták elől, 12 megjelent neki az Úr
angyala, és azt mondta: »Az Úr veled, hős vitéz!« 13 Gedeon megkérdezte tőle: »Kérlek,
uram, ha velünk van az Úr, miért ért minket mindez? Hol vannak azok a csodái, amelyekről
atyáink beszéltek, amikor azt mondták: `Az Úr hozott ki minket Egyiptomból?' Most
ugyanis elhagyott minket az Úr, s a mádiániták kezébe adott.« 14 Ekkor az Úr rátekintett, és
így szólt: »Menj el a te saját erőddel és szabadítsd meg Izraelt a mádiániták kezéből. Vedd
tudomásul, hogy én küldtelek.« 15 Ő azonban megkérdezte: »Kérlek, Uram, mivel
szabadítsam meg Izraelt? Íme, nemzetségem a legcsekélyebb Manasszéban, és én a
legkisebb vagyok apám házában.« 16 Az Úr erre azt felelte: »Én veled leszek, s te úgy
megvered a mádiánitákat, mintha csak egyetlenegy embert vernél meg.« 17 Erre ő így szólt:
»Ha csakugyan kegyelmet találtam előtted, adj nekem valami jelt, hogy Te szólsz hozzám,
18 és ne menj el innen, amíg vissza nem térek hozzád, s ki nem hozom áldozatomat, és fel
nem ajánlom neked.« Az Úr azt felelte: »Itt maradok, amíg vissza nem jössz.«

19 Erre Gedeon bement, megfőzött egy gödölyét, egy véka lisztből kovásztalan
kenyeret készített, aztán a húst egy kosárba tette, a hús levét pedig egy fazékba öntötte, s
kivitte mindezt a tölgy alá, s felajánlotta neki. 20 Az Úr angyala ekkor azt mondta neki:
»Vedd a húst meg a kovásztalan kenyeret, s tedd erre a sziklára, a levet pedig öntsd rá.«
Amikor ő ezt megtette, 21 az Úr angyala odanyújtotta a kezében levő bot végét, s
megérintette vele a húst és a kovásztalan kenyeret. A sziklából tűz szállt fel, s
megemésztette a húst s a kovásztalan kenyeret. Erre az Úr angyala eltűnt szeme elől.
22 Amikor Gedeon látta, hogy az Úr angyala volt az, így szólt: »Jaj nekem, Uram Isten, mert
színről színre láttam az Úr angyalát!« 23 Ám az Úr azt mondta neki: »Béke veled! Ne félj,
nem halsz meg!« 24 Erre Gedeon oltárt épített ott az Úrnak, s elnevezte azt az `Úr
békéjének'. Ott is van mind a jelen napig Abiézer fiainak Efrájában.

Baál oltárának lerombolása 25 Ugyanazon éjjel azt mondta az Úr neki: »Vedd apád
bikáját és pedig a másodikat, a hétesztendős bikát, rontsd le apád Baál-oltárát, vágd ki az
oltár körül levő berket, 26 és építs oltárt az Úrnak, a te Istenednek ennek a sziklának a
tetején, ahova az előbb az áldozatot helyezted. Aztán vedd a második bikát, és mutasd be
egészen elégő áldozatul azon a farakáson, amelyet majd a berekből kivágsz.« 27 Erre
Gedeon maga mellé vett tíz embert a rabszolgái közül, s úgy cselekedett, ahogy az Úr
parancsolta. Mivel azonban félt apja házanépétől s a város embereitől, nem akarta nappal
megtenni, hanem éjjel végzett el mindent.

28 Amikor aztán reggel a város emberei felkeltek, látták, hogy Baál oltára le van
rontva, a berek kivágva, s a második bika rátéve az akkor épült oltárra. 29 Erre azt mondták

egymásnak: »Ki művelte ezt?« Amikor aztán kutatták a dolog szerzőjét, azt mondták nekik:
»Gedeon, Joás fia cselekedte mindezt.« 30 Erre így szóltak Joáshoz: »Hozd ki ide a fiadat,
meg kell halnia, mert lerontotta Baál oltárát, s kivágta a berket.« 31 Ő azonban ezt felelte
nekik: »Hát ti álltok bosszút Baálért, hogy ti hadakoztok érte? Aki harcol Baálért, holnap
reggelig meghal! Ha ő isten, álljon ő maga bosszút azon, aki lerontotta oltárát.« 32 Ettől a
naptól kezdve Gedeont Jerubaálnak nevezték, azért, mert Joás azt mondta: »Baál maga
álljon bosszút azon, aki lerontotta oltárát.«

Isteni jel a mádiániták elleni ütközet előtt 33 Erre a mádiániták, az amalekiták s a keleti
népek valamennyien egybesereglettek, s átkeltek a Jordánon és tábort ütöttek Jezrael
völgyében. 34 Ekkor az Úr lelke megszállta Gedeont, mire ő megfújta a harsonát, s
összehívta Abiézer házát, hogy kövesse. 35 Követeket küldött egész Manasszéba, s azok is
követték, más követeket pedig Áserbe, Zebulonba és Naftaliba, s azok is csatlakoztak hozzá.

36 Azt mondta ekkor Gedeon az Úrnak: »Ha csakugyan meg akarod szabadítani kezem
által Izraelt, amint mondtad: 37 leteszem a gyapjúfürtöt a szérűre, s ha csak magán a gyapjún
lesz harmat, de a föld teljesen száraz marad, tudni fogom, hogy megszabadítod kezem által
Izraelt, amint mondtad.« 38 Úgy is lett. Amikor ugyanis reggelre kelve kifacsarta a gyapjút,
egy csészét töltött meg a harmattal. 39 Azt mondta erre Istennek: »Ne gerjedjen fel haragod
ellenem, ha még egy próbát teszek, s jelet keresek a gyapjún. Kérlek, maradjon maga a
gyapjú száraz, az egész föld pedig legyen harmattól nedves.« 40 Úgy is cselekedett Isten
azon az éjszakán, ahogy ő kívánta: maga a gyapjú száraz maradt, az egész föld pedig
harmatos lett.

7 **Harc a mádiániták ellen** 1 Erre Jerobaál, azaz Gedeon az egész vele levő néppel
együtt kora reggel felkelt és elment a Harod nevű forráshoz; a mádiániták tábora Magas-
halomtól északra, a völgyben volt.

2 Az Úr ekkor azt mondta Gedeonnak: »Sok a veled levő nép, nem adom kezébe a
mádiánitákat, hogy ne dicsekedjék velem szemben Izrael, és nehogy azt mondja: `A magam
erejéből szabadultam meg.' 3 Szólj a néphez, s hirdesd ki mindnyájuk hallatára: `Aki fél és
retteg, térjen vissza!'« Erre eltávozott Gileád hegyéről és visszatért a népből huszonkétezer
ember és csak tízezer maradt.

4 Az Úr ekkor azt mondta Gedeonnak: »Még mindig sok a nép: vezesd őket a vízhez,
s ott majd kipróbálom őket: akiről azt mondom neked, hogy menjen veled, az menjen,
akinek megtiltom, hogy menjen, az térjen vissza.« 5 Amikor aztán a nép lement a vízhez, azt
mondta az Úr Gedeonnak: »Akik nyelvükkel nyalják fel a vizet, mint ahogy a kutya nyalja,
azokat válaszd külön, akik pedig térdre esve isznak, azok maradjanak a másik csoportban.«
6 Azoknak az embereknek a száma, akik a vizet kezükkel a szájukhoz véve itták, háromszáz
volt; a többi sokaság mind térdre esve ivott. 7 Azt mondta ekkor az Úr Gedeonnak: »Az által
a háromszáz ember által szabadítalak meg titeket, s adom kezedre a mádiánitákat, aki
nyelvével nyalta a vizet. Az egész többi sokaság térjen vissza lakóhelyére!« 8 Miután tehát
amazok magukhoz vették a számuknak megfelelő eleséget és harsonát, megparancsolta az
egész többi sokaságnak, hogy vonuljon sátraiba, ő maga pedig a háromszáz emberrel
felkészült a harcra. A mádiániták tábora lent volt a völgyben.

9 Ugyanazon az éjszakán azt mondta az Úr neki: »Kelj fel, menj le a táborba, mert
kezedbe adtam őket. 10 Ha félsz egyedül lemenni, menjen le veled Fára, a legényed is, 11 és
ha majd meghallod, mit beszélnek ott, erőre kap kezed, s akkor bátran rajta ütsz az ellenség
táborán.« Lement tehát ő és a legénye, Fára a tábornak arra a részére, ahol a fegyveresek
őrségei voltak. 12 A mádiániták, az amalekiták s a keleti népek valamennyien ott feküdtek a
völgyben, s azt úgy elöntötték, mint a sáskák sokasága; tevéik is éppoly számlálhatatlanok

voltak, mint a tenger partján fekvő föveny.

13 Amikor Gedeon odaért, az egyik ember éppen álmát beszélte el a szomszédjának,
éspedig ilyen módon beszélte el, amit látott: »Álmot láttam, s úgy tűnt nekem, mintha egy
hamuban sült árpakenyér gurult és szállt volna le a mádiániták táborára, s amikor a sátorhoz
jutott, nekivágódott, s felfordította és teljesen egyenlővé tette a földdel.« 14 Így felelt az,
akinek beszélt: »Nem más ez, mint Gedeonnak, Joás fiának, az izraelita férfinak kardja:
kezébe adta ugyanis az Úr a mádiánitákat s egész táborukat.«

15 Amikor Gedeon hallotta az álmot és magyarázatát, leborult. Aztán visszatért Izrael
táborába és azt mondta: »Keljetek fel, mert az Úr kezünkbe adta a mádiániták táborát.«
16 Majd három részre osztotta a háromszáz embert, harsonát adott a kezükbe, meg egy-egy
üres korsót, s a korsóba fáklyát. 17 Aztán azt mondta nekik: »Amit láttok, hogy én teszek, azt
tegyétek: behatolok a tábor szélére, s amit teszek, kövessétek. 18 Ha megharsan a harsona
kezemben, ti is fújjátok meg a harsonákat a tábor körül, s kiáltsátok mindnyájan: `Az Úrért
és Gedeonért!'«

19 Erre Gedeon, s a vele levő háromszáz ember behatolt a tábor szélére, az éjféli
őrködés kezdetén, éppen az őrök felállítása után, és megfújta a harsonákat és összeverte a
korsókat. 20 Fújták a harsonákat három helyen a tábor körül, összetörték a korsókat, tartották
bal kezükben a fáklyákat, jobb kezükben a zengő harsonákat és kiáltották: »Kardra az Úrért
és Gedeonért«, 21 s ott állt mindegyikük mozdulatlanul a maga helyén az ellenséges tábor
körül. – Ekkor az egész tábor megzavarodott, s kiáltozva s ordítozva megfutamodott,
22 miközben a háromszáz ember rendületlenül fújta a harsonákat. Az Úr ugyanis kardot
bocsátott az egész táborra, és ők egymást ölték, vágták. El is szaladtak Bétsettáig és a
Tebbátnál lévő ábelmehulai partig.

23 Erre összehívták egymást Izrael fiai Naftaliból, Áserből, s egész Manasszéból, s
üldözőbe vették a mádiánitákat. 24 Ugyanakkor Gedeon követeket küldött Efraim egész
hegyvidékére, és azt üzente: »Menjetek le a mádiániták elé és szálljátok meg Bétberáig a
vizeket és a Jordánt.« Erre egész Efraim elfoglalta előlük Bétberáig a vizeket meg a Jordánt,
25 és elfogott két mádiánita fejedelmet, Órebet és Zebet, s Órebet megölte az Óreb sziklán,
Zebet pedig a Zeb présben és megkergette a mádiánitákat, Óreb és Zeb fejét pedig elvitte
Gedeonhoz, a Jordán folyón túlra.

8 1 Azt mondták akkor neki Efraim férfiai: »Mit akartál elérni azzal, hogy minket nem
hívtál meg, amikor hadba mentél a mádiániták ellen?« – És hevesen pereltek, s csaknem
erőszakoskodtak vele. 2 Ő azt felelte nekik: »Mit tudtam én cselekedni ahhoz képest, amit ti
cselekedtetek? Nem ér-e többet Efraim böngészése Abiézer szüretjénél? 3 A ti kezetekbe
adta az Úr a mádiániták fejedelmeit, Órebet és Zebet: mit tudtam én cselekedni ahhoz
képest, amit ti cselekedtetek?« Amikor ezt mondta, lecsendesedett az ellene háborgó lelkük.

Az északi hadjárat 4 Amikor pedig Gedeon a Jordánhoz ért, átkelt rajta azzal a
háromszáz emberrel, aki vele volt, de a kimerültség miatt nem tudták üldözni a menekülő
ellenséget. 5 Azt mondta tehát Szukkót embereinek: »Adjatok, kérlek, egy-egy kenyeret a
velem levő népnek, mert nagyon kimerült, hogy űzőbe vehessük Zebahot és Calmunnát, a
mádiániták királyait.« 6 Így feleltek Szukkót fejedelmei: »Talán bizony már a kezedben van
Zebahnak és Calmunnának a kezefeje, s azért kívánod, hogy adjunk seregednek kenyeret?«
7 Ő azt mondta nekik: »Ezért, ha majd kezembe adja az Úr Zebahot és Calmunnát,
összetöröm testeteket a puszta töviseivel s bojtorjánjaival.« 8 Erre felment onnan Fánuelbe
és ennek a helységnek embereihez is hasonlóképpen szólt, de ezek is azt felelték neki, amit
Szukkót emberei feleltek. 9 Azért ezt mondta nekik: »Ha majd békességben, győzedelmesen

visszatérek, lerontom ezt a tornyot.«

10 Zebah és Calmunna ekkor egész seregével együtt pihent. Tizenötezer ember maradt
ugyanis a keleti népek egész seregéből, amíg a megöltek száma százhúszezer kardforgató
harcos volt. 11 Felment tehát Gedeon a sátorlakók útján, amely Nóbtól és Jegbaától keletre
van, s megverte a magát biztonságban érző és semmi bajtól sem tartó ellenség táborát.
12 Erre Zebah és Calmunna futásnak eredtek, de Gedeon üldözőbe vette és elfogta őket,
seregüket pedig teljesen szétzavarta.

13 Amikor aztán visszatért a harcból napkelte előtt, 14 Szukkót emberei közül, elfogott
egy legényt, megkérdezte tőle Szukkót fejedelmeinek és véneinek nevét, és felírt hetvenhét
férfit. 15 Erre elment Szukkótba és azt mondta nekik: »Ímhol Zebah és Calmunna, akik miatt
gúnyolódtatok velem, mondva: `Talán bizony már kezedben van Zebah és Calmunna keze, s
azért kívánod, hogy adjunk fáradt és kimerült embereidnek kenyeret?'« 16 Azzal vette a
város véneit meg a puszta töviseit és bojtorjánjait, s összetörte-verte velük Szukkót
embereit. 17 Aztán lerombolta Fánuel tornyát és megölte a város lakóit.

18 Majd azt mondta Zebahnak s Calmunnának: »Milyenek voltak azok az emberek,
akiket megöltetek a Táboron? Azok azt felelték: »Olyanok, mint te, mindegyikük olyan,
mint egy királyfi.« 19 Ő ezt válaszolta nekik: »Akkor az én testvéreim, az én anyámnak a fiai
voltak. Az Úr életére mondom, hogyha meghagytátok volna őket, én sem ölnélek meg
titeket.« 20 Aztán ezt mondta Jeternek, az elsőszülöttjének: »Kelj fel, s öld meg őket.« Ám
az nem rántott kardot, mert félt, mivel még gyermek volt. 21 Azt mondta erre Zebah és
Calmunna: »Te kelj fel, s te ronts ránk, mert kor szerint van ereje az embernek.« Gedeon
felkelt és megölte Zebahot és Calmunnát, s elvette azokat az ékszereket és holdacskákat,
amelyekkel a királyi tevék nyakát szokták díszíteni.

A Gedeon visszautasítja a királyi méltóságot 22 Azt mondták ekkor Izrael férfiai
mindnyájan Gedeonnak: »Uralkodjál rajtunk mind te, mind a fiad, mind fiad fia, mert
megszabadítottál minket a mádiániták kezéből.« 23 Ám ő azt mondta nekik: »Nem
uralkodom rajtatok, s nem fog uralkodni rajtatok fiam sem: az Úr uralkodjék rajtatok.«
24 Majd azt mondta nekik: »Egy dolgot kérek csak tőletek: adjátok nekem zsákmányotokból
a fülönfüggőket.« Az izmaeliták ugyanis arany fülönfüggőket viseltek. 25 Azok ezt felelték:
»Szívesen odaadjuk.« Azzal kiterítettek a földre egy köntöst, s rádobták a zsákmányból a
fülönfüggőket. 26 A kért fülönfüggők súlya ezerhétszáz aranysékel volt, azokon az
ékszereken, függőkön s bíborruhákon kívül, amelyeket a mádiánita királyok viseltek és
azokon az aranyláncokon kívül, amelyek a tevéken voltak. 27 Ebből aztán Gedeon efódot
készített, s azt elhelyezte városában, Efrában. És paráználkodott azzal egész Izrael, s az
Gedeonnak s egész háznépének romlására lett.

28 A mádiániták tehát úgy megszégyenültek Izrael fiai előtt, hogy nem is tudták többé
felemelni nyakukat, s az országnak nyugta volt negyven esztendeig, amíg Gedeon volt az
élén.

29 Jerobaál, Joás fia tehát hazatért és otthon is maradt. 30 Hetven olyan fia volt, aki az
ő ágyékából származott, mert több felesége volt. 31 Mellékfelesége, akit Szíchemben tartott,
szintén szült neki egy fiút, név szerint Abimeleket.

32 Amikor aztán Gedeon, Joás fia, jó vénségben meghalt, eltemették Joásnak, apjának
sírjában, Ezri nemzetségének Efrájában.

33 Miután azonban Gedeon meghalt, Izrael fiai elfordultak és paráználkodtak a
Baálokkal és szövetséget kötöttek Baállal, hogy ő legyen az istenük, 34 és nem emlékeztek
meg az Úrról, az ő Istenükről, aki kiszabadította őket minden körülöttük levő ellenségük
kezéből, 35 és nem cselekedtek irgalmasságot Jerobaál-Gedeon házával mindazon jótettek

ellenére sem, amelyet ő cselekedett Izraellel.

9 **Abimelek királlyá választása** 1 Ekkor Abimelek, Jerobaál fia elment Szíchembe,
anyja testvéreihez, és szólt hozzájuk s anyja apai házának egész nemzetségéhez, ezeket
mondva: 2 »Szóljatok Szíchem valamennyi emberéhez: `Mi jobb nektek, az-e, hogy hetven
ember, Jerobaál valamennyi fia uralkodjon rajtatok, vagy az, hogy egy ember uralkodjon
rajtatok? Vegyétek tekintetbe azt is, hogy én csontotok és húsotok vagyok.'« – 3 Anyja
testvérei el is mondták róla mindezeket a dolgokat Szíchem valamennyi emberének, s
Abimelek felé hajlították azoknak a szívét, mert azt mondták: »Testvérünk ő nekünk!«
4 Erre azok hetven sékel ezüstöt adtak neki Baál-Berít templomából, s azon ő szűkölködő és
csavargó embereket fogadott magának, hogy kövessék. 5 Aztán elment Efrába, apja házába,
s megölte testvéreit, Jerobaál fiait, a hetven férfit, egy kövön; csak Jótám, Jerobaál
legkisebbik fia maradt meg, mert az elrejtőzött. 6 Erre összegyűlt Szíchem minden embere
és Milló városának valamennyi családja, és elmentek, s királlyá tették Abimeleket az alatt a
tölgyfa alatt, amely Szíchemnél állott.

Mese a fák királyáról 7 Amikor ezt hírül vitték Jótámnak, ő elment, s megállt a Garizim
hegyének tetején és harsány hangon kiáltva így szólt: »Hallgassatok meg, Szíchem emberei,
hogy Isten meghallgasson titeket! 8 Elmentek a fák, hogy királyt kenjenek föl maguknak.
Azt mondták azért az olajfának: `Uralkodj rajtunk!' 9 Az így felelt: `Elhagyhatnám-e
zsiradékomat, amelyet istenek, emberek élveznek, s elmehetnék-e, hogy a fák között ide-oda
mozogjak?' 10 Azt mondták erre a fák a fügefának: `Gyere, s vedd át közöttünk az
uralkodást!' 11 Az ezt felelte nekik: `Elhagyhatnám-e édességemet és pompás
gyümölcseimet, s elmehetnék-e, hogy a többi fa között ide-oda mozogjak?' 12 Azt mondták
erre a fák a szőlőtőnek: `Gyere, s uralkodj rajtunk!' 13 Az ezt felelte nekik: `Elhagyhatnám-e
boromat, amely Istent és embert felvidít, hogy a többi fa között ide-oda mozogjak?' 14 Azt
mondták erre a fák mindnyájan a galagonyának: `Gyere és uralkodj rajtunk!' 15 Az ezt felelte
nekik: `Ha csakugyan királyotokká tesztek, gyertek, s pihenjetek meg árnyékomban; de ha
ezt nem akarjátok, jöjjön ki tűz a galagonyából, s emésszе meg a Libanon cédrusait.' 16 Nos
tehát, ha becsülettel s bűn nélkül tettétek királyotokká Abimeleket, s ha jól cselekedtetek
Jerobaállal s házával, s megháláltátok jótéteményeit – ő hadakozott értetek, 17 s veszélynek
tette ki életét, hogy megszabadítson titeket a mádiániták kezéből, 18 ti pedig most felkeltetek
apám háza ellen, s megöltétek fiait, a hetven férfit egy kövön és Abimeleket, az ő
rabszolganőjének a fiát tettétek Szíchem lakóinak királyává azért, mert a testvéretek –,
19 tehát ha becsülettel s vétek nélkül jártatok el Jerobaállal s házával, akkor örüljetek ma
Abimeleknek, s ő is örüljön nektek; 20 ha azonban gonoszul: jöjjön ki tűz belőle, s emésszе
meg Szíchem lakóit s Milló városát, s jöjjön ki tűz Szíchem embereiből s Milló városából, s
emésszе meg Abimeleket.« 21 Ezt mondta, aztán elfutott, és elment Beerbe. Ott telepedett
meg, mert félt fivérétől, Abimelektől.

Harc Szíchemért 22 Így uralkodott Abimelek Izraelen három esztendeig. 23 Akkor az
Úr gonosz lelket küldött Abimelek és Szíchem lakói közé, s azok elkezdték őt utálni, 24 és
Jerobaál hetven fia megölésének vétkét és vére ontását Abimelekre, a testvérükre meg a
szíchemiek többi főemberére, az ő segítőtársaira hárítani. 25 Azért csapdát állítottak neki a
hegyek tetején, s amíg odajöttére várakoztak, kirabolták és kifosztották az arra menőket. Ezt
hírül vitték Abimeleknek.

26 Ugyanakkor odaérkezett Gaál, Obed fia a testvéreivel együtt, s átment Szíchembe.
Ennek eljövetelére nekibátorodtak Szíchem lakói, 27 s kimentek a mezőkre, leszüretelték a

szőlőket, kipréselték a fürtöket, éneklő karokba oszlottak, s bementek istenük templomába, s
ott lakoma s pohár között szidalmazták Abimeleket. 28 Gaál, Obed fia azt kiáltotta: »Kicsoda
Abimelek és micsoda Szíchem, hogy szolgáljunk neki? Nemde, Jerobaál fia és Zebult, a
szolgáját, nevezte ki helytartónak Emor, Szíchem atyjának emberei fölé? Miért szolgáljunk
tehát neki? 29 Csak adná valaki kezem alá e népet, hogy eltávolíthatnám Abimeleket. Erre
megüzenték Abimeleknek: Gyűjts hatalmas sereget és jöjj.«

30 Amikor ugyanis Zebul, a város kapitánya Gaálnak, Obed fiának beszédeit
meghallotta, igen megharagudott, 31 s titkon követeket küldött Abimelekhez ezzel az
üzenettel: »Íme, Gaál, Obed fia Szíchembe jött a testvéreivel és harcra tüzeli ellened a
várost. 32 Éppen azért kerekedj fel az éjszaka a veled levő néppel együtt, és állj lesben a
mezőn, 33 kora reggel, napkeltekor pedig ronts a városra, s amikor ő kivonul ellened
népével, tegyél vele azt, amit csak bírsz.«

34 Erre Abimelek éjjel egész seregével együtt felkerekedett és Szíchem mellett négy
helyen csapatokat helyezett lesbe. 35 Amikor aztán Gaál, Obed fia kijött és megállt a város
kapujának bejárójában, Abimelek s az egész vele levő sereg felkelt a leshelyről. 36 Amikor
Gaál a népet meglátta, azt mondta Zebulnak: »Íme, valami sereg ereszkedik le a hegyekről!«
Az így felelt neki: »A hegyek árnyékát nézed te emberi fejeknek, az téveszt meg téged!«
37 Ám Gaál ismét szólt: »Íme, valami nép ereszkedik alá a táj köldökéről, s egy csapat jön
azon az úton, amely a tölgyfára néz.« 38 Azt mondta ekkor neki Zebul: »Hol van most a
szád, amellyel azt mondtad: `Kicsoda Abimelek, hogy szolgáljunk neki?' Nemde, ez az a
nép, amelyet becsméreltél? Eredj ki, s kelj harcra vele!« 39 Ki is vonult Gaál, a szíchemiek
népének láttára, s harcra kelt Abimelekkel, 40 de megfutamodott, s az üldözőbe vette és
bekergette a városba, miközben a város kapujáig igen sokan elestek Gaál részéről. 41 Aztán
Abimelek Rúmában helyezkedett el, Zebul pedig kiűzte Gaált s társait a városból, s nem
tűrte, hogy ott tartózkodjanak.

42 Másnap aztán kiment a nép a mezőre. Amikor ezt hírül vitték Abimeleknek, 43 ő
vette seregét, három csapatra osztotta és lesben állt a mezőn. Amint aztán meglátta, hogy a
nép kijött a városból, felkelt és rájuk rontott; 44 a maga csapatával ostrom alá vette és
körülfogta a várost, a másik két csapat pedig a mezőn kószáló ellenség után nyomult.
45 Abimelek egész nap ostromolta a várost, végül pedig bevette, lakosait leölte, magát a
várost pedig lerombolta, és sót hintett rá.

46 Amikor ezt a szíchemiek tornyának lakói meghallották, bementek Berít istenük
templomába, oda, ahol a szövetséget kötötték vele, amiről a hely a nevét is kapta; ez ugyanis
igen meg volt erősítve. 47 Amint Abimelek meghallotta, hogy a szíchemiek tornyának
emberei mind odagyűltek, 48 felment egész népével együtt a Szelmon hegyére, fejszét
ragadott, levágott egy faágat, a vállára tette, elvitte és azt mondta társainak: »Amit láttok,
hogy én cselekszem, cselekedjétek gyorsan ti is!« 49 Erre azok is gyorsan egy-egy faágat
vágtak és követték a vezért, majd körülrakták és felgyújtották a várat, és így az történt, hogy
a füst és a tűz megölt mintegy ezer embert, minden férfit és asszonyt, aki Szíchem tornyának
lakója volt.

Abimelek halála 50 Aztán elindult onnan Abimelek és Tebesz városához ment, s azt
körülvette és megszállta hadával. 51 A város közepén azonban egy magas torony volt, s abba
menekült minden férfi és asszony s a város minden főembere; jó erősen bezárták az ajtót, s a
torony tetejére, a bástyákra álltak. 52 Ezért Abimelek a toronyhoz vonult és erős ostrom alá
vette. Megközelítette az ajtót, s arra törekedett, hogy tüzet tegyen alá.

53 Ekkor íme, fölülről egy asszony lehajított egy malomkődarabot, s eltalálta
Abimelek fejét és bezúzta koponyáját. 54 Erre ő gyorsan odahívta fegyverhordozóját, s azt
mondta neki: »Rántsd ki kardodat, s ölj meg, hogy azt ne találják mondani, hogy asszony ölt
meg engem.« Az teljesítette a parancsot, s megölte. 55 Miután meghalt, mindazok, akik vele

voltak Izraelből, visszatértek lakóhelyükre. 56 Így torolta meg Isten azt a gonoszságot,
amelyet Abimelek az apja ellen elkövetett, amikor megölte hetven testvérét; 57 a
szíchemieknek is megfizetett azért, amit tettek, s így teljesedett rajtuk Jótámnak, Jerobaál
fiának átka.

10 **Tóla és Jaír** 1 Abimelek után Tóla, Fúának, Abimelek nagybátyjának fia lett Izrael
vezére. Isszakárból való ember volt, s az Efraim hegységén levő Sámirban lakott.
2 Huszonhárom esztendeig bíráskodott Izraelen, aztán meghalt, és eltemették Sámirban.

3 Utána a gileádi Jaír következett. Ő huszonkét esztendeig bíráskodott Izraelen.
4 Harminc fia volt, akik harminc szamárcsikón nyargaltak, s harminc város fejedelmei
voltak. Utóbbiakat az ő nevéről Hávót-Jaírnak, azaz Jaír városainak hívják mind a mai
napig; Gileád földjén vannak. 5 Amikor Jaír meghalt, a Kámon nevű helységben temették el.

Az újabb elnyomatás 6 Izrael fiai azonban régi bűneikre újakat halmoztak, s azt
cselekedték, ami gonosz az Úr színe előtt: bálványoknak, a Baáloknak és az Astartéknek,
Szíria, Szidon, Moáb, Ammon fiai és a filiszteusok isteneinek szolgáltak, az Urat pedig
elhagyták és nem tisztelték. 7 Ezért az Úr megharagudott rájuk, s a filiszteusoknak és
Ammon fiainak a kezébe adta őket. 8 Ezek tizennyolc esztendőn keresztül nagyon
sanyargatták és nyomorgatták közülük mindazokat, akik a Jordánon túl, az amoriták földjén,
Gileádban laktak, 9 sőt Ammon fiai a Jordánon is átkeltek, hogy kifosszák Júdát, Benjamint
és Efraimot. Így Izrael igen szorult helyzetbe került.

10 Ekkor az Úrhoz kiáltottak, s azt mondták: »Vétkeztünk ellened, mert elhagytuk a
mi Istenünket, s a Baáloknak szolgáltunk.« 11 Azt mondta erre nekik az Úr: »Nemde az
egyiptomiak, az amoriták, Ammon fiai, a filiszteusok, 12 a szidoniak, az amalekiták, a
kánaániak szorongattak titeket, s amikor hozzám kiáltottatok, megszabadítottalak titeket
kezükből? 13 Ti mégis elhagytatok engem, s más isteneket tiszteltetek! Ezért többé nem
szabadítalak meg titeket: 14 menjetek, s hívjátok segítségül azokat az isteneket, akiket
választottatok, azok szabadítsanak meg titeket szorongattatástok idején.« 15 Azt mondták
erre Izrael fiai az Úrnak: »Vétkeztünk, bánj velünk tetszésed szerint, csak most szabadíts
meg minket.« 16 Ezt mondták, s az idegen istenek valamennyi bálványképét eltávolították
határaik közül, s az Úrnak, az ő Istenüknek szolgáltak. Erre ő megindult nyomorúságukon.

Jefte megválasztása 17 Ekkoriban összegyülekeztek Ammon fiai és felütötték sátraikat
Gileádban. Erre összegyűltek ellenük Izrael fiai és tábort ütöttek Micpában. 18 Azt mondták
ekkor Gileád fejedelmei egymásnak: »Aki hadba vezet minket Ammon fiai ellen, legyen
Gileád népének feje.«

11 1 Volt abban az időben egy Jefte nevű gileádi, aki igen vitéz és harcias férfi volt;
egy parázna nőszemélynek volt a fia és Gileádtól származott. 2 Gileádnak azonban felesége
volt, s attól fiai lettek; amikor ezek megnőttek, elűzték Jeftét, és ezt mondták: »Te nem
örökölhetsz apánk házában, mert más anyától születtél.« 3 Erre ő elfutott és eltávozott előlük
és Tób földjén telepedett meg. Ott a szűkölködő és rablásból élő emberek köréje gyűltek és
fejedelmükként követték.

4 Azokban a napokban Ammon fiai hadba szálltak Izrael ellen. 5 Mivel már nagyon
szorongatták őket, Gileád fejedelmei elmentek, hogy segítségül hozzák Jeftét Tób földjéről.
6 Azt mondták neki: »Gyere, légy vezérünk, s hadakozz Ammon fiai ellen.« 7 Ő ezt felelte
nekik: »Nemde ti vagytok azok, akik gyűlöltetek engem, s elűztetek apám házából? Most
hozzám jöttök, mert kényszerít a szükség.« 8 Azt mondták erre Gileád fejedelmei Jeftének:
»Igenis, azért jöttünk most hozzád, hogy gyere velünk és hadakozz Ammon fiai ellen.
Akkor te leszel a feje mindazoknak, akik Gileádot lakják.« 9 Azt mondta erre nekik Jefte:

»Igazán azért jöttetek hozzám, hogy hadakozzam értetek Ammon fiaival, s hogyha kezembe
adja őket az Úr, én legyek a fejedelmetek?« 10 Azok ezt felelték neki: »Az Úr, aki hallja ezt,
maga legyen közvetítőnk és tanúnk, hogy teljesítjük ígéretünket.« 11 Erre Jefte elment
Gileád fejedelmeivel, s az egész nép a fejévé tette, Jefte pedig megismételte minden szavát
az Úr előtt Micpában.

Tárgyalás az ammonitákkal 12 Aztán követeket küldött Ammon fiainak királyához,
hogy mondják a nevében: »Mi van közöttünk, hogy ellenem jöttél elpusztítani földemet?«
13 Az így felelt nekik: »Az, hogy Izrael elvette földemet, amikor feljött Egyiptomból, az
Arnon szélétől egészen a Jabbokig, s a Jordánig: add tehát vissza most nekem békességgel!«
14 Erre újra üzent általuk Jefte, s azt parancsolta, hogy ezt mondják Ammon királyának:
15 »Ezt üzeni Jefte: Izrael nem vette el sem Moáb földjét, sem Ammon fiainak földjét.
16 Amikor ugyanis feljött Egyiptomból, s átvonult a pusztán a Vörös-tengerig és Kádesbe
jutott, 17 követeket küldött Edom királyához, s azt üzente: `Engedd meg nekem, hogy
átvonuljak földeden.' Az nem járult hozzá kéréséhez. Moáb királyához is elküldött, s az is
megtagadta az átvonulás megengedését. Kádesben maradt tehát, 18 majd oldalról megkerülte
Edom földjét s Moáb földjét, s eljutott a Moáb földjétől keletre eső vidékre, s az Arnonon
túl ütött tábort. Moáb területére nem is akart bemenni, hiszen az Arnon Moáb földjének a
határa. 19 Aztán követeket küldött Izrael Szihonhoz, az amoriták azon királyához, aki
Hesbonban lakott és ezt üzente neki: `Engedd meg, hogy átvonuljak földeden a folyóig.'
20 De az is megvetette Izrael szavait, s nem engedte meg, hogy átvonuljon területén, sőt
egybegyűjtötte mérhetetlen seregét, s kivonult ellene Jászába, s erősen ellenállt. 21 De az Úr
Izrael kezébe adta egész seregével együtt, úgyhogy az megverte őt és elfoglalta az
amoritáknak, azon vidék lakóinak egész földjét, 22 s egész területét az Arnontól a Jabbokig,
s a pusztától a Jordánig. 23 Az Úr, Izrael Istene tette tönkre az amoritákat, Ő hadakozott
ellenük népéért, Izraelért, s te most el akarnád foglalni földjét? 24 Nemde az, amit Kámos, a
te istened elfoglal, az joggal megillet téged? Az tehát, amit az Úr, a mi Istenünk mint
győztes elfoglalt, nekünk jár birtokul. 25 Avagy talán különb vagy Báláknál, Szefor fiánál,
Moáb királyánál? Be tudod-e bizonyítani, hogy az perbe szállt Izraellel, s hadakozott ellene?
26 Izrael meg Hesbonban és leányvárosaiban, Ároerben s leányvárosaiban meg mindazon
városokban, amelyek a Jordán mellett vannak, háromszáz esztendő óta lakik! Miért nem
kíséreltetek meg semmit sem annyi időn át e követelés dolgában? 27 Nem én vétek tehát
ellened, hanem te cselekszel velem gonoszul, amikor igaztalan harcot indítasz ellenem. Az
Úr, e napnak bírája, tegyen igazságot Izrael és Ammon fiai között.« 28 De Ammon fiainak
királya nem hallgatott Jefte szavaira, amelyeket a követek által üzent.

Jefte győzelme 29 Ekkor Jeftét megszállta az Úr lelke, mire ő bejárta Gileádot és
Manasszét és elment Gileád-Micpába. Amikor aztán onnan átment Ammon fiai elé,
30 fogadalmat tett az Úrnak, ezekkel a szavakkal: »Ha kezembe adod Ammon fiait: 31 bárki
lép ki elsőnek házam ajtaján, hogy elém jöjjön, amikor békességgel visszatérek Ammon
fiaitól, bemutatom őt egészen elégő áldozatul az Úrnak.« 32 Átment tehát Jefte Ammon fiai
elé, hogy hadakozzon ellenük, s az Úr a kezébe is adta őket. 33 Így ő igen súlyos vereséget
mért rájuk és verte őket Ároertől kezdve egészen addig, ahol Mennítbe jutni, húsz városon
keresztül és egészen a szőlőhegyeknél fekvő Ábelig. Így Izrael fiai megalázták Ammon
fiait.

34 Amikor aztán Jefte hazatért Micpába, elé jött egyetlen lánya, dobokkal és táncoló
karokkal; más gyermeke nem is volt neki. 35 Amint ő azt meglátta, megszaggatta ruháját és
azt mondta: »Jaj nekem, lányom, csalódást szereztél nekem és csalódást szereztél magadnak
is: szavamat adtam ugyanis az Úrnak, s azt meg nem másíthatom.« 36 Az ezt felelte neki:

»Apám, ha szavadat adtad az Úrnak, hajtsd végre rajtam, amit fogadtál, hiszen megkaptad a
bosszúállást s a győzelmet ellenségeid felett.« 37 Majd azt mondta apjának: »Csak azt az
egyet tedd meg nekem, amit kérek: engedj el engem, hadd menjek két hónapra a hegyekbe, s
hadd sírjak szüzességemen barátnőimmel.« 38 Az ezt felelte neki: »Menj!« – és elengedte őt
két hónapra. Ő el is ment társ- és barátnőivel és sírt szüzességén a hegyekben. 39 Amikor
aztán eltelt a két hónap, visszatért apjához, s az úgy cselekedett vele, amint megfogadta, s ő
nem ismert meg férfit. Ebből támadt az a szokás és maradt fenn az a gyakorlat Izraelben,
40 hogy esztendőnként összegyűlnek Izrael lányai, s négy napon át siratják a gileádi Jefte
lányát.

12 **Az efraimiták harca Jefte ellen** 1 Ekkor azonban Efraimban lázadás támadt.
Átmentek ugyanis északra és azt mondták Jeftének: »Miért nem hívtál minket, amikor hadba
vonultál Ammon fiai ellen, hogy veled menjünk? Ezért felgyújtjuk házadat!« 2 Ő ezt felelte
nekik: »Nagy perünk volt, nekem és népemnek, Ammon fiaival, hívtalak is titeket, hogy
nyújtsatok segítséget, de ti nem akartátok megtenni. 3 Amikor ezt láttam, kockára tettem
életemet, s átvonultam Ammon fiai elé, s az Úr kezembe is adta őket. Mivel érdemeltem
meg, hogy hadba szálltok ellenem?«

4 Aztán magához hívatta Gileád valamennyi emberét, s harcba bocsátkozott
Efraimmal. Gileád emberei megverték Efraimot. Azt mondták ugyanis: »A gileádiak
Efraimból menekültek el, s úgy telepedtek meg Efraim és Manassze között.« – 5 A gileádiak
ezután megszállták a Jordán átkelőit, amelyeken Efraim vissza akart térni. Amikor aztán
egy-egy menekülő efraimi odajött és azt mondta: »Kérlek titeket, hadd menjek át« – a
gileádiak megkérdezték tőle: »Efraimi vagy?« Ha azt mondta: »Nem«, 6 akkor felszólították:
»Mondd ki tehát: Sibbólet« – ami annyit jelent, mint kalász. Aki azt felelte: »Szibbólet«,
mert ugyanazt a hangot a kalász szóban kiejteni nem tudta, azt legott megfogták, s ott a
Jordán átkelőjénél megölték. Negyvenkétezren estek el abban az időben Efraimból.

7 Hat esztendeig bíráskodott a gileádi Jefte Izraelen, aztán meghalt, és eltemették
városában, Gileádban.

Ibszán, Élon és Abdon 8 Utána a betlehemi Ibszán bíráskodott Izraelen. 9 Ennek
harminc fia és ugyanannyi lánya volt; utóbbiakat idegenbe küldte és adta férjhez, fiainak
pedig ugyanannyi számú feleséget szerzett és hozta be házába. Hét esztendeig bíráskodott
Izraelen, 10 aztán meghalt, és eltemették Betlehemben.

11 Utána a Zebulonból való Élon következett. Ez tíz esztendeig bíráskodott Izraelen,
12 aztán meghalt, és eltemették Zebulonban.

13 Utána a fárátoni Abdon, Hillél fia bíráskodott Izraelen. 14 Negyven fia, azoktól
pedig harminc unokája volt; ezek hetven szamárcsikón lovagoltak. Nyolc esztendeig
bíráskodott Izraelen, 15 aztán meghalt, és eltemették Fárátonban, Efraim földjén, az
amalekiták hegységén.

13 **Sámson születésének hírüladása** 1 Izrael fiai azonban ismét azt cselekedték, ami
gonosz az Úr színe előtt, s azért ő a filiszteusok kezébe adta őket negyven esztendőre.

2 Volt azonban egy córai, Dán-nemzetségbeli ember, név szerint Mánue. Felesége
meddő volt, 3 de az Úr angyala megjelent neki és így szólt hozzá: »Te meddő vagy, és nincs
gyermeked; de foganni fogsz és fiút szülsz. 4 Óvakodj tehát attól, hogy bort és szeszes italt
igyál, vagy valami tisztátalant egyél. 5 Ha fogantál és megszülted a fiút, borotva ne érintse
fejét, mert Isten nazírja lesz gyermekségétől és anyja méhétől. Ő kezdi majd megszabadítani
Izraelt a filiszteusok kezéből.«

6 Erre az asszony elment férjéhez, s azt mondta neki: »Isten egyik embere jött
hozzám, de külseje olyan volt, mint egy angyalé: igen félelmetes. Amikor megkérdeztem,
kicsoda, honnan jön és mi a neve, nem akarta megmondani nekem, 7 hanem ezt felelte: `Íme,
foganni fogsz és fiút szülsz: óvakodj attól, hogy bort és szeszes italt igyál, s valami
tisztátalant egyél, mert a gyermek Isten nazírja lesz gyermekségétől fogva, anyja méhétől
egészen halála napjáig.'«

8 Erre Mánue az Úrhoz fohászkodott és azt mondta: »Kérlek, Uram, jöjjön el ismét
Istennek az az embere, akit küldtél, s tanítson meg minket, mit kell cselekednünk a
születendő gyermekkel.« 9 Az Úr meg is hallgatta a könyörgő Mánuét. Isten angyala ismét
megjelent feleségének, amikor éppen a mezőn üldögélt, de Mánue, a férje nem volt vele.
Amikor meglátta az angyalt, 10 gyorsan férjéhez szaladt, s hírül vitte neki, ezekkel a
szavakkal: »Íme, megjelent nekem az a férfi, akit a múltkor láttam.« 11 Erre az felkelt,
követte a feleségét, s amikor odaért a férfihez, megkérdezte tőle: »Te vagy az, aki az
asszonnyal beszéltél?« Az így felelt: »Én.« 12 Mánue erre azt mondta neki: »Ha majd
beteljesedik a beszéded, mit akarsz, mit cselekedjen a gyermek, s mitől kell majd
tartózkodnia?« 13 Azt mondta erre az Úr angyala Mánuénak: »Mindattól, amit feleségednek
mondtam, tartózkodjék: 14 semmit se egyen, ami szőlőtőn terem, bort és részegítő italt ne
igyon, semmi tisztátalant se egyen, s mindazt, amit parancsoltam neki, teljesítse, s tartsa
meg.«

15 Azt mondta erre Mánue az Úr angyalának: »Kérlek, engedj kérésemnek: hadd
készítsünk neked egy kecskegödölyét.« 16 Az angyal azt felelte neki: »Ha kényszerítesz, sem
eszem ételedből: de ha egészen elégő áldozatot akarsz készíteni, ám mutasd be az Úrnak.«
Mánue ugyanis nem tudta, hogy az Úr angyala az. 17 Meg is kérdezte tőle: »Mi a neved,
hogy ha majd teljesedik beszéded, megtisztelhessünk?« 18 Ő azonban azt felelte neki: »Miért
kérdezed nevemet? Csodálatos az!« 19 Erre Mánue elhozta a kecskegödölyét és a hozzá
tartozó ételáldozatot, rátette a sziklára, és bemutatta az Úrnak. Ekkor az Úr csodálatos
dolgot cselekedett Mánue és felesége szeme láttára. 20 Amikor ugyanis az oltárról a láng
felcsapott az égnek, az Úr angyala is felszállt a lángban. Amikor ezt Mánue és felesége
látták, arcukkal a földre borultak, 21 de az Úr angyala többé nem jelent meg nekik. Ekkor
Mánue legott megértette, hogy az az Úr angyala volt 22 és azt mondta feleségének: »Meg
kell halnunk, mert láttuk Istent!« 23 Az asszony azt felelte neki: »Ha az Úr meg akarna ölni
minket, akkor nem fogadott volna el egészen elégő áldozatot és ételáldozatot kezünkből,
nem mutatta volna nekünk mindezeket, s nem mondta volna meg a jövendőt.«

24 Meg is szülte a fiút és elnevezte Sámsonnak. Aztán a gyermek felnövekedett, s az
Úr megáldotta, 25 és Dán táborában, Córa és Estaol között kezdett vele lenni az Úr lelke.

14 **Sámson menyegzője** 1 Lement tehát Sámson Tamnátába, s ott meglátott egy nőt a
filiszteusok lányai közül. 2 Aztán felment és közölte apjával és anyjával: »Láttam egy nőt
Tamnátában a filiszteusok lányai közül, kérlek, vegyétek nekem feleségül.« 3 Azt mondta
neki az apja és az anyja: »Hát nincs testvéreid lányai között, s egész népemben nő, hogy a
körülmetéletlen filiszteusoktól akarsz feleséget venni?« Sámson azt felelte apjának: »Őt
vedd el nekem, mert ő tetszett meg szememnek.« 4 Szülei ugyanis nem tudták, hogy a dolog
az Úrtól van, s hogy ő csak az alkalmat keresi, hogy beleköthessen a filiszteusokba. Abban
az időben ugyanis a filiszteusok uralkodtak Izraelen.

5 Lement tehát Sámson az apjával és anyjával Tamnátába. Amikor a város
szőlőhegyéhez jutottak, egy dühös és ordító kölyökoroszlán tűnt fel és jött eléje. 6 Erre
Sámsont megszállta az Úr lelke, s úgy széttépte az oroszlánt, mintha csak egy gödölyét
tépett volna darabokra, pedig egyáltalán semmi sem volt a kezében. Apjának és anyjának

azonban nem akarta elmondani a dolgot. 7 Majd lement és beszélt a nővel, aki megtetszett szemének. 8 Amikor aztán néhány nap múlva visszatért, hogy elvegye, került egyet, hogy megnézze az oroszlán tetemét, s íme, méhraj és lépesméz volt az oroszlán szájában. 9 Kezébe vette és eszegette az úton: amikor apjához s anyjához ért, nekik is adott belőle, s ők is ettek; azt azonban nem akarta megmondani nekik, hogy az oroszlán teteméből vette ki a mézet.

10 Lement tehát apja a nőhöz, s lakomát rendezett Sámsonnak, a fiának, mert így szoktak cselekedni a legények. 11 Amint őt a helység polgárai meglátták, harminc társat adtak melléje, hogy legyenek vele. 12 Sámson azt mondta nekik: »Találós kérdést tárok elétek: ha megfejtitek nekem a lakoma hét napja alatt, harminc inget s ugyanannyi köntöst adok nektek. 13 Ha azonban nem tudjátok megfejteni, ti adtok nekem harminc inget s ugyanannyi köntöst.« Azok ezt felelték neki: »Add elő találós kérdésedet, hadd halljuk!« 14 Azt mondta erre nekik:

»Ennivaló jött ki az evőből
s édesség került ki az erősből!«

Ők azonban nem tudták megfejteni a feladatot három napon át. 15 Amikor aztán eljött a hetedik nap, mondák Sámson feleségének: »Hízelegj férjednek, s bírd rá, hogy mondja meg neked, mit jelent a találós kérdés; ha ezt nem vagy hajlandó megtenni, elégetünk téged s apád házát. Hát azért hívtatok meg minket menyegzőre, hogy kifosszatok?« 16 Ontotta erre az asszony a könnyeit Sámsonnál és panaszkodott, mondva: »Gyűlölsz engem, s nem szeretsz, azért nem akarod megmagyarázni nekem a találós kérdést, amelyet népem fiai elé adtál.« Az ezt felelte neki: »Apámnak s anyámnak sem akartam megmondani, s veled közöljem?« 17 Mivel azonban a lakoma hét napján keresztül egyre sírt előtte, a hetedik napon, amikor már nagyon alkalmatlankodott neki, végre is megmagyarázta. Ő legott közölte a társaival. 18 Azt mondták erre azok neki a hetedik napon, napszállta előtt:

»Méznél vajon mi édesebb,
oroszlánnál mi erősebb?«
Ő azt mondta nekik:
»Ha nem az én üszőmmel szántottatok volna:
feladatomat meg nem fejtettétek volna.«

19 Erre megszállta őt az Úr lelke, lement Askalonba, s ott leütött harminc férfit, lehúzta ruhájukat, s odaadta azoknak, akik a találós kérdést megfejtették. Aztán nagy haragosan felment apja házába.

20 Erre felesége férjhez ment az ő egyik barátjához s vőfélyéhez.

15 **A vetés felgyújtása** 1 Bizonyos idő múltán azonban, amikor éppen a búzaaratás napjai közeledtek, elment Sámson, hogy meglátogassa feleségét, s vitt neki egy kecskegödölyét. De amikor szokása szerint be akart menni hálókamrájába, az asszony apja eltiltotta és azt mondta: 2 »Azt hittem, hogy meggyűlölted, s azért odaadtam barátodnak. Van azonban neki egy nővére, aki fiatalabb és szebb nála, legyen az a feleséged helyette.« 3 Azt mondta neki Sámson: »Ettől a naptól kezdve nem érhet engem vád a filiszteusok részéről, ha rosszat teszek nektek.« 4 Azzal elment, összefogdosott háromszáz rókát, egymáshoz kötözte farkukat, csóvákat kötözött közéjük, 5 azokat tűzzel meggyújtotta, aztán elengedte őket, hogy fussanak szét mindenfelé. Azok legott belementek a filiszteusok vetésébe és felgyújtották, úgyhogy elégett a már összehordott gabona is, a még szárban álló is, sőt a szőlőket és az olajfakerteket is megemésztette a láng. 6 Azt mondták erre a filiszteusok: »Ki tette ezt?« Azt mondták nekik: »Sámson, a tamnátai ember veje cselekedte, mert az elvette feleségét, s máshoz adta.« Felmentek erre a filiszteusok, s elégették az asszonyt is, az apját is. 7 Azt mondta nekik Sámson: »Ámbár ezt cselekedtétek, mégsem nyugszom mindaddig, amíg még egyszer bosszút nem állok rajtatok.« 8 Meg is verte őket

akkora veréssel, hogy rémületükben lábukat a hasuk alá húzták. Aztán lement, és Etám sziklabarlangjában telepedett meg.

Sámson győzelme Lechinél 9 Erre felvonultak a filiszteusok Júda földjére és tábort ütöttek azon a helyen, amelyet később Lechinek, azaz Állkapocsnak neveztek, s ott felállt a seregük. 10 Azt mondták ekkor nekik a Júda törzséből valók: »Miért jöttetek fel ellenünk?« Azok ezt felelték: »Azért jöttünk fel, hogy megkötözzük Sámsont, s visszafizessük neki, amit velünk művelt.« 11 Erre lement háromezer férfi Júdából Etám sziklabarlangjához, s azt mondták Sámsonnak: »Nem tudod, hogy a filiszteusok uralkodnak rajtunk? Miért művelted ezt?« Ő így felelt nekik: »Ahogy ők tettek velem, úgy tettem velük.« 12 Erre ők így szóltak: »Azért jöttünk, hogy megkötözzünk, s a filiszteusok kezébe adjunk.« Azt mondta nekik Sámson: »Esküdjetek meg, s ígérjétek meg nekem, hogy nem öltök meg engem.« 13 Azok azt mondták: »Nem ölünk meg, csak megkötözünk és kiszolgáltatunk.« Meg is kötözték két új kötéllel, s felhozták Etám sziklájából.

14 Amikor azonban ő az Állkapocs-helyére érkezett, s a filiszteusok ujjongva eléje jöttek, megszállta az Úr lelke, s úgy lemállottak s lefoszlottak róla a kötelek, amelyekkel megkötözték, mint ahogy szét szokott foszlani a len, amikor tűz éri.

15 Talált aztán egy ott heverő szamár állkapcsot, s azt felkapta és megölt vele ezer férfit. 16 Erre így szólt:

»Szamár állkapcsával,
szamárcsikó állcsontjával
Őket íme, eltöröltem,
ezer embert leütöttem.«

17 Amikor aztán befejezte ezt az éneket, elhajította kezéből az állcsontot, s elnevezte azt a helyet Rámát-Lechinek, ami annyit jelent, mint Állkapocs-magaslat. 18 Mivel igen megszomjazott, felkiáltott az Úrhoz és azt mondta: »Te adtad szolgád kezébe ezt a nagy győzelmet és diadalt: s íme, szomjan kell halnom, s a körülmetéletlenek kezébe jutnom.« 19 Erre az Úr megnyitotta a Zápfogat a Szamár-állkapcsában, s víz fakadt belőle. Amint ő ebből ivott, felüdült, s visszanyerte erejét. Ezért nevezik azt a helyet az Állkapocs mellől felkiáltó forrásának mind a mai napig.

20 Húsz esztendeig bíráskodott Izraelen a filiszteusok idejében.

16 **Sámson Gázában** 1 Elment Gázába is. Ott meglátott egy parázna nőszemélyt, s bement hozzá. 2 Amikor ezt a filiszteusok meghallották, s annak a híre, hogy Sámson bement a városba, elterjedt közöttük, bekerítették őt. Őröket állítottak ugyanis a város kapujába, s ott egész éjszaka csendben várakoztak, hogy reggel, ha kimegy, megöljék. 3 Sámson azonban csak éjfélig aludt, akkor felkelt, fogta a kapu mindkét szárnyát a kapufélfákkal és a zárakkal együtt, a vállára vette, és felvitte a Hebronra néző hegy tetejére.

Sámson és Delila 4 Azután megszeretett egy nőt, aki a Szórek völgyben lakott, s akit Delilának hívtak. 5 Odamentek hozzá a filiszteusok fejedelmei, s azt mondták: »Szedd rá őt, s tudd meg tőle, miben rejlik erejének nagysága, s mi módon győzhetnénk le őt, hogy megkötözve megsanyargathassuk. Ha megteszed, ezerszáz ezüstöt ad neked mindegyikünk.«

6 Így szólt tehát Delila Sámsonhoz: »Mondd meg nekem, kérlek, miben rejlik erőd nagysága, s mivel kellene téged úgy megkötözni, hogy ki ne szabadulhass?« 7 Sámson azt felelte neki: »Ha megkötöznek hét ki nem száradt, hanem még friss húrzsinórral, olyan erőtlen leszek, mint a többi ember.« 8 Erre a filiszteusok fejedelmei vittek neki hét olyan zsinórt, mint amilyent mondott, s ő azzal megkötözte őt – 9 a lesvetők már ott rejtőztek nála,

s várták a dolog végét a hálókamrában –, és rákiáltott: »Rajtad a filiszteus, Sámson!« Erre ő úgy elszakította a zsinórokat, mint ahogy az ember a csepűhulladékból sodrott, tűzperzselte fonalat szakítja el és nem tudódott ki, miben rejlik ereje.

10 Azt mondta ekkor neki Delila: »Ím rászedtél, s hamis dolgot mondtál; legalább most mondd meg tehát nekem, mivel kell megkötözni téged?« 11 Ő ezt felelte neki: »Ha megkötöznek új kötelekkel, amelyek soha munkában nem voltak, erőtlen leszek, s olyan, mint a többi ember.« 12 Erre megkötözte őt Delila ilyenekkel, s elkiáltotta magát: »Rajtad a filiszteus, Sámson!« – miközben a lesvetők már készenlétben álltak a kamrában. Ő azonban úgy széttépte a köteléket, mint valami cérnaszálat.

13 Azt mondta erre neki Delila: »Meddig szedsz még rá, s mondasz hamis dolgot? Közöld, mivel kell megkötözni téged?« Sámson azt felelte neki: »Ha fejem hét fonatát összeszövöd a nyüstfonállal, s rákötöd a szegre, s ezt belevered a földbe, erőtlen leszek.« 14 Megtette ezt Delila, s aztán azt mondta neki: »Rajtad a filiszteus, Sámson!« Ő felébredt álmából, s kitépte a szeget a hajfonatokkal s a nyüstfonállal együtt.

15 Azt mondta erre neki Delila: »Hogy mondhatod, hogy szeretsz, amikor lelked nincs velem? Három ízben hazudtál nekem, s nem akartad megmondani, miben rejlik erőd nagysága!« 16 Amikor aztán folyton alkalmatlankodott neki és sok napon át nyaggatta, s pihenésre sem adott neki időt, kimerült a lelke és halálra fáradt. 17 Végre is igazán feltárta a dolgot és azt mondta neki: »Borotva sohasem járta még fejemet, mert nazír, azaz Istennek szentelt ember vagyok anyám méhétől. Ha megnyírják fejemet, eltávozik tőlem erőm, elgyengülök, s olyan leszek, mint a többi ember.«

18 Amikor az látta, hogy feltárta előtte egész lelkét, elküldött a filiszteusok fejedelmeihez, s üzente: »Gyertek fel még ez egyszer, mert most feltárta előttem szívét.« Azok fel is mentek, s magukkal vitték a pénzt is, amelyet ígértek. 19 Erre ő a térdén elaltatta, fejét ölébe hajtatta, nyírót hívatott, s lenyíratta hét hajfonatát. Aztán elkezdte ellökni, s eltaszítani magától – legott eltávozott ugyanis tőle ereje –, 20 és azt mondta: »Rajtad a filiszteus, Sámson!« Ő erre felébredt álmából, s azt mondta magában: »Kimegyek, mint eddig tettem, s kivágom magamat« – nem tudta ugyanis, hogy az Úr eltávozott tőle. 21 Ám a filiszteusok megfogták, és legott kivájták a szemét. Elvitték Gázába, láncra kötötték, bezárták a tömlöcbe, és őröltettek vele.

Sámson fogsága és halála 22 De a fürtjei már-már növekedni kezdtek.

23 Összegyűltek akkor a filiszteusok fejedelmei, hogy nagy áldozatokat mutassanak be Dágon istenüknek, s lakomázzanak. Közben egyre mondogatták:

»Kezünkbe adta istenünk
Sámsont, a mi ellenségünket.«

24 Amikor ezt a nép látta, dicsérte istenét és ugyanazt kiáltotta:

»Kezünkbe adta istenünk
a mi ellenségünket,
aki pusztította országunkat
s megölt igen sokunkat.«

25 Amikor aztán jókedvük kerekedett a lakomán, az ételek elfogyasztása után megparancsolták, hívják elő Sámsont, hogy játsszon előttük. Ki is hozták a tömlöcből, s játszania kellett előttük. Két oszlop közé állították. 26 Egyszer csak azt mondta annak a legénynek, aki lépéseit irányította: »Eressz el, hadd fogjam meg az oszlopokat, amelyeken az egész ház nyugszik, s hadd támaszkodjam hozzájuk, hogy egy kissé megpihenjek.« 27 A ház tele volt férfiakkal s asszonyokkal, ott volt a filiszteusok valamennyi fejedelme, a tetőzetről és a napozóról pedig mintegy háromezer férfi és asszony nézte a játszó Sámsont.

28 Ekkor ő segítségül hívta az Urat és azt mondta: »Uram, Isten, emlékezzél meg rólam, s
add vissza nekem most, Istenem, egykori erőmet, hogy bosszút állhassak ellenségeimen, s
legalább az egyik szemem elvesztését megbosszulhassam!« 29 Aztán megfogta a két
oszlopot, amelyen a ház nyugodott, az egyiket a jobb kezével, a másikat a bal kezével 30 és
azt mondta: »Haljak meg a filiszteusokkal együtt.« Azzal nagy erővel megrántotta az
oszlopokat úgy, hogy a ház rászakadt valamennyi fejedelemre s az egyéb ott levő sokaságra,
s így sokkal többet ölt meg akkor, amikor meghalt, mint amennyit akkor ölt meg, amikor élt.
31 Lementek erre testvérei s egész rokonsága, elhozták testét, és eltemették Córa és Estaol
között apjának, Mánuénak sírboltjában. Húsz esztendeig bíráskodott Izraelen.

Kiegészítés: 17,1-21,25

17 **Míka szentélye** 1 Volt abban az időben egy Efraim hegységéről való ember, akit
Míkajehunak hívtak. 2 Ez azt mondta anyjának: »Az az ezerszáz ezüst, amelyet elvettek
tőled, és amely miatt fülem hallatára esküdöztél, íme, az én birtokomban, nálam van.« Ő így
felelt neki: »Áldjon meg az Úr, fiam!« 3 Erre ő visszaadta anyjának, aki így szólt hozzá: »Az
Úrnak akarom szentelni és ajánlani ezt az ezüstöt, úgy, hogy fiam vegye el kezemből és
csináljon belőle faragott és öntött képet: oda is adom most neked.« 4 Erre ő visszaadta
anyjának, az pedig vett kétszáz ezüstöt, s odaadta az ezüstművesnek, hogy készítsen belőle
faragott és öntött képet. Ez aztán Míka házába került. 5 Ő ott egy kis hajlékot is elkülönített
Isten tiszteletére, és efódot meg teráfokat, vagyis papi ruhákat és bálványokat készített.
Felavatta egyik fiának kezét, s az papja lett neki. 6 Azokban a napokban ugyanis nem volt
király Izraelben, hanem mindenki azt cselekedte, amit jónak látott.

7 Volt továbbá egy másik, Júda Betleheméből és nemzetségéből való ifjú, aki levita
volt, de ott lakott. 8 Ez kivándorolt Betlehem városából, s idegenként ott akart letelepedni,
ahol alkalmas helyet talál magának. Amikor aztán útján Efraim hegységére érkezett, s egy
kissé betért Míka házába, 9 az megkérdezte tőle, hogy honnan jön. Ő ezt felelte: »Levita
vagyok, Júda Betleheméből, s megyek, hogy letelepedjem valahol, ahol lehet, s ahol azt
hasznosnak látom.« 10 Azt mondta erre Míka: »Maradj nálam, s légy atyám és papom;
esztendőnként tíz ezüstöt, egy váltó ruhát s ellátást adok érte neked.« 11 Ő beleegyezett, ott
maradt az embernél, s úgy számított nála, mint fiai egyike. 12 Míka fel is avatta kezét, s az
ifjút tette meg papjának, 13 s azt mondta: »Most tudom, hogy jót fog tenni velem az Úr, mert
levita nemzetségű papom van.«

18 **Kémek Dánból** 1 Azokban a napokban nem volt király Izraelben, s Dán törzse
birtokot keresett magának, hogy ott letelepedjék, mert mindaddig nem kapott osztályrészt a
többi törzs között. 2 Elküldtek tehát Dán fiai Córából és Estaolból öt olyan bátor embert, aki
az ő törzsükből és nemzetségükből származott, hogy kémleljék ki és vegyék jól szemügyre
az országot. Azt mondták nekik: »Menjetek, vegyétek szemügyre az országot!« Azok el is
mentek, s eljutottak Efraim hegységébe, s betértek Míka házába, s ott megpihentek.
3 Miközben nála voltak szálláson, megismerték az ifjú levita hangját, s azt mondták neki:
»Ki hozott téged ide? Mit művelsz itt? Mi járatban jöttél ide?« 4 Ő azt felelte nekik: »Ezt és
ezt cselekedte velem Míka, s megfogadott, hogy papjává legyek.« 5 Erre megkérték, hogy
kérdezze meg az Urat, hadd tudják meg, szerencsével járják-e meg útjukat, s lesz-e
eredménye dolguknak? 6 Ő ezt felelte nekik: »Menjetek békességgel; az Úr tetszéssel nézi
jártatokat s az utat, amelyre mentek.«

7 Elment tehát az öt ember és eljutott Laisba és látta, hogy ott a nép a szidoniak
módjára, minden félelem nélkül, biztonságban s nyugalomban lakik, egyáltalában senki sem
bántja, igen gazdag, s távol van Szidontól, s mindenkitől független.

8 Amikor tehát visszatértek testvéreikhez Córába és Estaolba, s azok megkérdezték,
hogy mit végeztek, ezt felelték: 9 »Gyertek, vonuljunk fel ellenük, mert láttuk, hogy földjük
igen gazdag s termékeny. Ne vesztegeljetek, ne húzódozzatok, menjünk, s foglaljuk el,
semmi fáradságba sem kerül. 10 Biztonságban levő emberekhez, nagyon tágas tartományba
megyünk, s az Úr nekünk fogja adni azt a helyet, ahol semmi sem hiányzik mindabból, ami
a földön terem.«

A Dán nemzetségbeliek hadjárata Lais ellen 11 Elindult tehát Dán nemzetségéből, azaz
Córából s Estaolból hatszáz, harci fegyverekkel felszerelt ember. 12 Felvonulásuk folyamán
tábort ütöttek a júdai Kirját-Jearimnál, ezért az a hely attól az időtől kezdve a Dán tábora
nevet viseli; Kirját-Jearim mögött van. 13 Onnan átmentek Efraim hegységébe.

Amikor aztán Míka házához jutottak, 14 azt mondta az az öt ember, akit azelőtt Lais
földjének kikémlelésére küldtek, többi testvérének: »Tudjátok-e, hogy ezekben a házakban
efód, teráf, faragott és öntött kép van? Határozzatok, mit láttok jónak.« 15 Erre ők
lekanyarodtak egy kissé, s betértek annak a fiatal levitának a házába, aki Míka házában volt,
s köszöntötték őt békességes szavakkal, 16 a hatszáz ember pedig, úgy ahogy volt,
felfegyverkezve megállt a kapu előtt. 17 Ám azok, akik betértek az ifjú házába, arra
törekedtek, hogy elvihessék a faragott képet, az efódot s a teráfokat s az öntött képet.
Miközben a pap a kapu előtt állt, s nem messze várakozott a hatszáz vitéz, 18 el is vitték
azok, akik betértek, a faragott képet, az efódot, a bálványokat s az öntött képet. Rájuk szólt a
pap: »Mit műveltek?« 19 Ők ezt felelték neki: »Hallgass, tedd ujjadat szádra, jöjj velünk, és
légy atyánk és papunk. Mi jobb neked, az, hogy egy ember házában légy pap, vagy az, hogy
Izrael egy törzsében és nemzetségében?« 20 Amikor ő meghallotta ezt, engedett a
kérésüknek. Fogta az efódot, a bálványokat, a faragott képet, és elment velük.

21 Amikor elmentek, maguk előtt terelték kisdedeiket, barmaikat s minden
drágaságukat. 22 Már messzire voltak Míka házától, amikor azok az emberek, akik Míka
házában laktak, összehívták egymást, utánuk mentek, 23 és a hátuk mögött kiáltozni kezdtek.
Erre ők hátratekintettek, s azt mondták Mikának: »Mi bajod, miért kiáltozol?« 24 Az ezt
felelte: »Elvittétek az isteneimet, amelyeket készítettem magamnak, meg a papomat is és
mindenemet, s azt mondjátok: `Mi bajod?' 25 Azt mondták erre neki Dán fiai: »Vigyázz, ne
beszélj többet nekünk, hogy neked ne menjenek e felindult lelkű emberek, s el ne vessz
egész házad népével együtt.« 26 Azzal folytatták megkezdett útjukat. Mivel Míka látta, hogy
erősebbek nála, visszatért házába.

27 A hatszáz ember pedig vitte a papot, s a fent említett dolgokat, s elment Laisba, a
nyugalomban s biztonságban élő néphez, s kardélre hányta őket, s lángba borította a várost.
28 Egyáltalában senki sem vitt segítséget nekik, mivel távol laktak Szidontól és senkivel sem
volt szövetségük s ügyük.

A város pedig Rohób vidékén feküdt. Miután újra felépítették, megtelepedtek benne
29 és elnevezték a várost apjuk nevéről, akit Izrael nemzett, Dánnak; azelőtt Laisnak hívták.
30 Aztán felállították maguknak a faragott képet s Jonatánt – Gersámnak, Mózes fiának a fiát
– és fiait tették papokká Dán törzsében egészen fogságba jutásuk napjáig. 31 Ott is maradt
náluk Míka bálványa azon egész idő alatt, amíg Isten háza Silóban volt.

19 **Gibeai férfiak gaztette** Azokban a napokban nem volt király Izraelben. 1 Volt egy
levita ember, aki Efraim hegységének oldalán lakott. Ez mellékfeleséget vett Júda
Betleheméből, 2 de az elhagyta őt, s visszatért apja házába, Betlehembe, s annál maradt négy
hónapig. 3 Ekkor férje utána ment, hogy újra megnyerje, visszaédesgesse, és visszavigye
magával. Legényt és két szamarat is vitt magával. Az asszony szívesen fogadta, s bevezette

apja házába. Amikor apósa a dolgot meghallotta, s őt meglátta, örvendezve eléje ment, 4 s
megölelte az embert. A vő ott is maradt három napig apósa házában, evett és ivott vele
barátságosan. 5 A negyedik napon aztán kora reggel felkelt, és el akart menni. Ám apósa
tartóztatta, s azt mondta neki: »Egyél előbb egy kis kenyeret, s erősítsd meg gyomrodat, és
úgy menj.« 6 Le is ültek egymással és ettek és ittak. Majd azt mondta a nő apja a vejének:
»Kérlek, maradj ma itt, s vigadjunk egymással.« 7 Ám az felkelt, s indulni akart, apósa
azonban igen tartóztatta, és magánál is tartotta. 8 Amikor aztán megvirradt, felkészült a
levita az útra. Ám apósa ismét azt mondta neki: »Kérlek, végy egy kis eledelt magadhoz, s
szerezz erőt, amíg a nap megnövekszik, aztán menj.« Ettek tehát együtt, 9 majd felkelt az
ifjú, hogy elmenjen feleségével s legényével. Ám apósa ismét azt mondta neki: »Gondold
meg, hogy a nap már hanyatlóban van, s estére hajlik: maradj ma is nálam, töltsd vígan a
napot, holnap aztán indulj el, hogy házadba térj.«

10 Veje nem akart engedni a szavának, hanem legott elindult, s el is jutott Jebuz elé,
amelyet más néven Jeruzsálemnek neveznek, magával vitte két megterhelt szamarát s
mellékfeleségét. 11 Éppen Jebuz mellett voltak, amikor a nappal éjszakára fordult. Azt
mondta tehát gazdájának a legény: »Jöjj, kérlek, térjünk be a jebuziták városába és szálljunk
ott meg.« 12 A gazda azt felelte: »Nem térek be ez idegen, nem Izrael fiai közül való nemzet
városába, hanem tovább megyek Gibeáig, 13 s ha odaérek, megszállunk ott, vagy pedig
Ráma városában.«

14 Elhaladtak tehát Jebuz mellett, s folytatták a megkezdett utat. A Benjamin
törzséhez tartozó Gibea mellett aztán leszállt a nap felettük. 15 Lekanyarodtak tehát oda,
hogy ott megszálljanak. Amikor beértek, leültek a város utcájára, azonban senki sem akarta
befogadni őket szállásra. 16 De, íme, feltűnt egy öreg ember, aki éppen a mezőről,
munkájából tért vissza az estidőben; ő is Efraim hegységéről való volt, s csak jövevényként
tartózkodott Gibeában, amíg azon vidék emberei a benjaminiták voltak. 17 Amikor az öreg
felemelte szemét, meglátta holmijával a város utcáján ülő embert és megkérdezte tőle:
»Honnan jössz és hová mész?« 18 Ő így felelt neki: »Júda Betleheméből jövünk, s a
lakóhelyünkre megyünk, amely Efraim hegységének oldalán van; onnan mentünk
Betlehembe. Most az Úr házához megyünk, de senki sem akar befogadni minket hajlékába.
19 Pedig van szalmánk és szamaraink élelmére való szénánk, valamint kenyerünk és borunk
a magam, a szolgálód és a velem levő legény számára. Semmire sincs szükségünk, csak
szállásra.« 20 Azt felelte neki az öreg: »Béke veled, én mindent adok, amire szükséged van,
csak kérlek, ne maradj az utcán.« 21 Bevitte tehát házába, enni adott a szamaraknak, őket
pedig, miután megmosták lábukat, megvendégelte.

22 Mialatt lakomáztak, s az út fáradalma után testüket étellel s itallal üdítgették,
eljöttek a város férfiai, Béliálnak (azaz az Igátlannak) fiai, körülvették az öregnek a házát, s
dörömbölni kezdtek az ajtón, s bekiáltottak a ház gazdájának és azt mondták: »Hozd ki azt
az embert, aki betért házadba, hadd éljünk vissza vele.« 23 Kiment erre hozzájuk az öreg és
azt mondta: »Ne, testvéreim, ne műveljetek ilyen gonoszságot, hiszen vendégségbe jött
hozzám az az ember! Hagyjatok fel ezzel az őrültséggel! 24 Van egy szűz lányom, ennek az
embernek pedig van egy mellékfelesége; kihozom őket hozzátok, alázzátok meg azokat,
töltsétek ki rajtuk kedveteket, csak kérlek, ne kövessétek el ezt a vétket ezen az emberen.«
25 Ám azok nem akartak engedni beszédének. Amikor ezt látta az az ember, fogta és kivitte
hozzájuk mellékfeleségét. Azok egész éjszaka visszaéltek vele és kedvüket töltötték rajta,
reggel pedig elbocsátották. 26 Amikor a sötétség oszladozott, az asszony odaért annak a
háznak az ajtajához, ahol ura megszállt, s ott összeesett. 27 Amikor aztán reggel lett, felkelt
az az ember, s kinyitotta az ajtót, hogy befejezze megkezdett útját: s íme, mellékfelesége ott
feküdt az ajtó előtt, küszöbre vetett kézzel. 28 Azt hitte, hogy pihen, s azt mondta neki: »Kelj
fel, menjünk.« Amikor az semmit sem felelt, megértette, hogy halott. Erre felszedte és

feltette a szamárra, s visszatért házába. 29 Amikor hazaért, előrántotta a kardot, s felesége
holttestét csontostul tizenkét részre és darabra vágta és elküldte Izrael minden határába.
30 Mindenki, aki meglátta, felkiáltott: »Sohasem történt ilyen dolog Izraelben, attól a naptól
kezdve, hogy atyáink feljöttek Egyiptomból, mind a mai napig!« Parancsot adott ugyanis a
férfiaknak, akiket elküldött, ezekkel a szavakkal: »Így szóljatok minden izraelita férfihoz:
`Vajon történt-e valaha ilyen dolog Izraelben, attól a naptól kezdve, hogy atyáink eljöttek
Egyiptomból, egészen a mai napig? Gondoljatok erre, tanácskozzátok meg, és döntsétek el,
mi a tennivaló.'«

20 **Tanácskozás Micpában** 1 Kivonultak tehát Izrael fiai mindnyájan és összegyűltek
valamennyien, Dántól Beersebáig és Gileád földjéről, mint egy ember az Úr elé, Micpába.
2 A nép minden főembere, Izrael minden törzse összejött Isten népének gyülekezetébe:
négyszázezer gyalogos harcos. 3 (Benjamin fiai előtt sem volt titok, hogy Izrael fiai
felmentek Micpába.) Aztán megkérdezték a levitát, a megölt asszony férjét, hogy hogyan
történt az a nagy gonoszság. 4 Az ezt felelte: »Eljutottam a feleségemmel Benjamin-
Gibeába, s ott szálltam meg. 5 Éjjel aztán, íme, körülvették a város emberei azt a házat,
amelyben tartózkodtam, s meg akartak ölni, majd feleségemet a bujaság hihetetlen hevével
annyira meggyötörték, hogy végre is meghalt. 6 Erre megragadtam, s darabokra vágtam és
egy-egy részt küldtem birtokotok valamennyi területére, mert sohasem történt ekkora
aljasság és ilyen nagy vétek Izraelben. 7 Itt vagytok mindnyájan, Izrael fiai, határozzatok,
mit kell tennetek.«

8 Felállt erre az egész nép, s szinte egy ember szavával felelte: »Nem térünk vissza
sátrainkba, s nem megy egyikünk sem házába, 9 hanem közös erővel ezt cselekedjük
Gibeával: 10 ki kell választani Izrael valamennyi törzséből tíz embert száz közül, százat ezer
közül és ezret tízezer közül, hogy élelmet hordjon a seregnek, s harcolhassunk Benjamin-
Gibea ellen, s megadhassuk neki a vétekért azt, amit érdemel.«

Felvonulás Gibea ellen 11 Egybe is gyűlt egész Izrael a város előtt, mint egy ember,
egy szívvel, egy akarattal. 12 Ekkor követeket küldtek Benjamin egész törzséhez ezzel az
üzenettel: »Miért történt közöttetek ekkora gonoszság? 13 Adjátok ki azokat a gibeai
embereket, akik e gaztettet elkövették, hogy meghaljanak, s eltűnjék a gonoszság Izraelből.«

Ám azok nem hallgattak testvéreiknek, Izrael fiainak üzenetére, 14 sőt osztályrészük
valamennyi városából összegyűltek Gibeába, hogy segítséget vigyenek nekik, s
hadakozzanak Izrael egész népe ellen. 15 Huszonötezren kerültek ki Benjaminból olyanok,
akik kardot foghattak, Gibea lakosain kívül, 16 akiknek hétszáz igen erős emberük volt;
utóbbiak úgy hadakoztak bal kezükkel, mint a jobb kezükkel, s olyan biztosan hajították a
parittyából a követ, hogy a hajszálat is eltalálták, s a kő ütése semmiképpen sem tévesztett
célt.

17 Izrael fiaiból viszont, Benjamin fiain kívül, négyszázezren kerültek ki olyanok, akik
kardot foghattak, s harcrakészek voltak. 18 Ezek felkeltek, s elmentek Isten házába, azaz
Silóba, s megkérdezték Istent, s azt mondták: »Ki kezdje meg seregünkből a küzdelmet
Benjamin fiai ellen?« Az Úr azt felelte: »Júda kezdje meg közületek.«

Az izraeliták veresége 19 Erre Izrael fiai mindjárt reggel felkerekedtek, s tábort ütöttek
Gibea mellett, 20 majd onnan felvonultak a harcra Benjamin ellen, s ostromolni kezdték a
várost. 21 Benjamin fiai azonban kirontottak Gibeából, s megöltek azon a napon Izrael fiai
közül huszonkétezer embert. 22 Ám Izrael fiai, erejükben és számukban bizakodva,
ugyanazon a helyen, ahol az előbb küzdöttek, ismét csatarendbe álltak. 23 Előbb azonban

felmentek az Úr elé és sírtak előtte egészen éjszakáig, s megkérdezték őt: »Fel kell-e még
mennem harcolni Benjamin fiai, a testvéreim ellen vagy sem?« Az Úr így felelt nekik:
»Csak menjetek fel ellenük, s bocsátkozzatok küzdelembe velük.« 24 Amikor azonban Izrael
fiai másnap felvonultak a harcra Benjamin fiai ellen, 25 Benjamin fiai kirontottak Gibea
kapuiból, s eléjük rohantak, s olyan nagy öldökléssel dühöngtek ellenük, hogy
tizennyolcezer kardforgató embert terítettek le.

26 Erre Izrael fiai mindnyájan felmentek az Isten házába, leültek, sírtak az Úr előtt,
böjtöltek azon a napon egészen estig, és egészen elégő áldozatokat s békeáldozatokat
mutattak be neki, 27 s megkérdezték őt helyzetükről. Abban az időben ott volt Isten
szövetségének ládája, 28 és Fineesz, Áron fiának, Eleazárnak a fia volt a ház gondviselője.
Megkérdezték tehát az Urat, s azt mondták: »Ki kell-e még mennünk a harcra Benjamin fiai,
a testvéreink ellen, vagy hagyjuk abba?« Azt mondta az Úr nekik: »Csak menjetek fel, mert
holnap kezetekbe adom őket.«

Benjamin fiainak legyőzése 29 Erre Izrael fiai csapatokat helyeztek lesbe Gibea városa
körül, 30 s harmadízben is felvonultatták a sereget Benjamin ellen, mint először és
másodszor. 31 Ám Benjamin fiai is merészen kirontottak a városból, s jó messzire a futásnak
eredő ellenség után nyomultak, miközben úgy, mint az első és a második napon, osztották a
sebeket és vágták a hátrálókat azon a két ösvényen, amelyek közül az egyik Bételbe, a
másik Gibeába vezetett és leterítettek körülbelül harminc embert. 32 Azt hitték ugyanis, hogy
azok a szokott módon meghátrálnak. Ám ők csak mesterségesen színlelték a futást, s abban
állapodtak meg, hogy elszakítják őket a várostól, s mintha megfutamodnának, a fent említett
utakra viszik. 33 Fel is keltek Izrael fiai mindnyájan helyükről, és azon a helyen, amelyet
Baáltámárnak hívnak, csatarendbe álltak. Ugyanakkor a város körül lesben álló csapatok
lassankint felfejlődtek, 34 és előjöttek a város nyugati részéről, sőt másik tízezer, egész
Izraelből összeválogatott ember is harcra ingerelte a város lakóit. Aztán súlyos harc indult
Benjamin fiai ellen, de azok nem vették észre, hogy minden oldalról veszedelem fenyegeti
őket. 35 Végre is az Úr megverte őket Izrael fiainak színe előtt, s megöltek közülük azon a
napon huszonötezer-száz, csupa hadakozó és kardforgató férfit.

36 Amikor Benjamin fiai látták, hogy alul maradtak, futásnak eredtek. – Amikor
ugyanis Izrael fiai látták a dolgokat, helyet engedtek nekik, hogy nyomuljanak utánuk, s így
azokhoz a lesben álló csapatokhoz jussanak, amelyeket a város mellett elhelyeztek.
37 Amikor aztán Benjamin hátat fordított öldöklőinek, a lesben állók hirtelen felkeltek, s
bementek a városba, s azt kardélre hányták. 38 Izrael fiai már most abban a jelben állapodtak
meg azokkal, akiket lesbe állítottak, hogy ha bevették a várost, gyújtsanak tüzet, hogy annak
magasba szálló füstjével jelezzék, hogy elfoglalták a várost. 39 Amikor ezt Izrael
megtámadott fiai meglátták (Benjamin fiai ugyanis azt hitték, hogy megfutamodnak, s mind
hevesebben üldözték őket, s harminc embert le is vágtak seregükből), 40 s a városból
oszlopszerűen felemelkedő füstöt megpillantották, s amikor Benjamin is hátratekintett, s
látta, hogy a várost bevették és száll belőle a láng a magasba, 41 akkor ők, akik eddig futást
színleltek, megfordították arcukat és keményen helytálltak. Amikor ezt Benjamin fiai látták,
megfutamodtak, 42 s a puszta felé vivő útra tartottak, de oda is utánuk nyomultak
ellenségeik. Ugyanakkor azok, akik felgyújtották a várost, eléjük vágtak. 43 Így az történt,
hogy mindkét oldalról ellenség vágta őket és sehonnan sem volt nyugtuk és meg kellett
halniuk: elestek és elhullottak Gibea városának keleti vidékén. 44 Azok az emberek, akiket
ezen a helyen öltek meg, tizennyolcezren voltak: mind igazán erős harcos. 45 Amikor látták
ezt azok, akik Benjaminból még megmaradtak, a pusztába menekültek, és a Remmon nevű
szikla felé tartottak. Amint a menekülés közben mindenfelé bolyongtak és igyekeztek,
szintén megöltek közülük ötezer embert. Amikor pedig tovább tartottak, utánuk nyomultak

és megöltek másik kétezret is. 46 Így történt az, hogy azok, akik Benjaminból a különböző
helyeken elestek, összesen huszonötezren voltak: csupa hadra igazán alkalmas harcos.
47 Ennek következtében Benjamin egész létszámából csak az a hatszáz férfi maradt meg, aki
meg tudott menekülni és a pusztába futni; ezek Remmon szikláján maradtak négy hónapig.
48 Izrael fiai aztán visszafordultak, s kardélre hányták a városban megmaradt embereket s
barmokat egyaránt, Benjamin valamennyi városát és falvát pedig a lángok martalékává
tették.

21 **Gondoskodás a megmenekült benjaminitákról** 1 Micpában Izrael fiai meg is
esküdtek, így szólva: »Egyikünk sem fog feleséget adni a lányai közül Benjamin fiainak.«
2 Ekkor azonban elmentek mindannyian Isten házához Silóba, s ott ültek a színe előtt
estig, s hangos zokogással és nagy jajveszékeléssel sírni kezdtek és azt mondták: 3 »Urunk,
Izrael Istene, miért történt népeddel az a szerencsétlenség, hogy a mai nappal el kell vesznie
egy törzsnek közülünk?« 4 Másnap aztán hajnalban felkeltek, oltárt építettek, s egészen
elégő- s békeáldozatokat mutattak be rajta, 5 és azt mondták: »Ki nem jött fel az Úr
hadseregébe Izrael valamennyi törzséből?« Amikor ugyanis Micpában voltak, a nagy
esküvel arra kötelezték magukat, hogy megölik azokat, akik hiányoznak.
6 Izrael fiai ekkor szánalomra gerjedtek a testvérük, Benjamin iránt, s azt kezdték
mondogatni: »Kivész egy törzs Izraelből – 7 honnan vegyenek feleséget, hiszen
valamennyien egyaránt megesküdtünk, hogy nem adjuk nekik lányainkat.« 8 Ezért azt
mondták: »Ki az Izrael valamennyi törzse közül, aki nem jött fel az Úrhoz Micpába?« És
íme, Jábes-Gileádból senki sem jött fel a közösség táborába. 9 Amikor a népet számba
vették, senkit sem találtak közülük.

Hadjárat Jábes-Gileád ellen 10 Elküldtek tehát tízezer igen erős embert, s meghagyták
nekik: »Menjetek, s hányjátok kardélre Jábes-Gileád lakóit feleségeikkel és gyermekeikkel
együtt. 11 A következő módon kell eljárnotok: minden férfit s mindazokat a nőket, akik már
megismerték a férfit, öljétek meg, a szüzeket azonban hagyjátok életben.« 12 Ők négyszáz
szüzet találtak a jábesgileádiak között, akik még nem ismerték meg a férfi ágyát, s azokat
elvitték a táborba, Silóba, Kánaán földjére.
13 Aztán követeket küldtek Benjaminnak Remmon szikláján levő fiaihoz, s
megüzenték nekik, hogy békességgel visszafogadják őket. 14 Erre Benjamin fiai nyomban
visszatértek, s ők feleséget adtak nekik Jábes-Gileád lányaiból. Másokat azonban, akiket
hasonlóképpen odaadhattak volna, nem találtak.

Asszonyrablás Silóban 15 Ám egész Izrael nagyon bánkódott és szánakozott, hogy
elvész egy törzs Izraelből. 16 Azt mondták azért a vének: »Mit cselekedjünk a többiekkel,
akik nem kaptak feleséget? Benjaminban a nők mind elpusztultak!« 17 Aztán így szóltak:
»Nagy gonddal, s nagy igyekezettel valamilyen intézkedést kell tehát tennünk, hogy el ne
tűnjön egy törzs Izraelből. 18 A mi lányainkat ugyanis nem adhatjuk oda nekik, mert kötelez
minket az eskü s az átok, amellyel azt mondtuk: `Átkozott, aki lányaiból feleséget ad
Benjamin fiainak!'« 19 Erre tanácsot tartottak és azt mondták: »Íme, az Úrnak esztendőnként
ünnepe van Silóban, amely Bétel városától északra, a Bételből Szíchembe vivő úttól keletre,
Lebóna városától pedig délre fekszik.« 20 Meghagyták tehát Benjamin fiainak, s azt
mondták: »Menjetek, s rejtőzzetek el a szőlőkben, 21 s ha látjátok, hogy Siló lányai a szokás
szerint kivonulnak a körtáncra, jertek ki hirtelen a szőlőkből, s ragadjon mindegyiktek egy-
egy feleséget közülük, s menjetek el Benjamin földjére. 22 Ha aztán eljönnek apáik s
testvéreik, s panaszt emelnek ellenetek, s perelni kezdenek, mi majd azt mondjuk nekik:

`Könyörüljetek meg rajtuk, hiszen nem háborúban rabolták el őket, hanem kérték, hogy kapjanak, s ti nem adtatok nekik, s így a tiétek a vétek.'«

23 Úgy is cselekedtek Benjamin fiai, ahogy parancsolták nekik és számuknak megfelelően egy-egy feleséget ragadtak maguknak a táncolók közül. Aztán elmentek birtokukra, s felépítették városaikat és megtelepedtek bennük. 24 Izrael fiai is visszatértek törzsről-törzsre, családról-családra sátraikba.

25 Azokban a napokban nem volt király Izraelben, hanem mindenki azt cselekedte, amit jónak látott.

RÚT KÖNYVE

1 **Előzmények** 1 Az egyik bíró napjaiban, amikor a bírák kormányoztak, éhínség támadt az országban. Ekkor egy ember, aki Júda Betleheméből származott, elindult, hogy egy időre Moáb földjén telepedjen le feleségével és két fiával együtt. 2 Elimeleknek hívták, a feleségét Noéminak, két fia közül pedig az egyiket Mahálonnak, a másikat meg Kelionnak. Efrataiak voltak, Júda Betleheméből valók. El is jutottak Moáb földjére, és ott éltek. 3 Közben meghalt Elimelek, Noémi férje, és az asszony magára maradt fiaival. 4 A fiúk moábi feleséget vettek: az egyiket Orfának hívták, a másikat pedig Rútnak. Miután tíz esztendeig ott laktak, 5 meghalt mindkettő, vagyis Mahálon és Kelion, így az asszony, megfosztva két fiától és férjétől, magára maradt.

Noémi hazatér 6 Ekkor felkelt két menyével együtt, hogy visszatérjen Moáb földjéről hazájába; hallotta ugyanis, hogy az Úr rátekintett népére, és eleséget adott nekik. 7 Elindult tehát arról a helyről, ahol jövevényként tartózkodott, mindkét menyével együtt. Útközben azonban, amikor már visszatérőben volt Júda földjére, 8 mégis azt mondta nekik: »Menjetek vissza anyátok házába! Cselekedjen az Úr irgalmasságot veletek, amint ti is azt cselekedtetek a megholtakkal és velem! 9 Adja, hogy nyugalmat találjatok jövendő férjetek házában!« S azzal megcsókolta őket. Erre azok hangos sírásra fakadtak, 10 és így szóltak: »Veled megyünk népedhez!« 11 Ő azonban ezt felelte nekik: »Térjetek vissza, lányaim, miért jönnétek velem? Ugyan vannak-e még gyermekek a méhemben, hogy férjeket remélhetnétek tőlem? 12 Térjetek vissza, lányaim, menjetek; én már vén vagyok, nem vagyok alkalmas a házasságra. Még ha ezen az éjszakán foganhatnék és fiakat szülhetnék is, 13 megvárhatnátok-e, amíg felnőnek, és az ifjúság esztendeit elérik? Ne tegyétek ezt, kérlek, lányaim, hiszen a ti nyomorúságtok engem még inkább bántana, és az Úr keze is ellenem fordult!« 14 Erre azok ismét hangos sírásra fakadtak. Orfa ezután megcsókolta anyósát és visszatért, Rút azonban ragaszkodott anyósához.

15 Noémi ekkor így szólt hozzá: »Íme, sógornőd visszatért népéhez és isteneihez, menj vele!« 16 Ő azonban ezt felelte: »Ne légy ellenemre azzal, hogy hagyjalak el és távozzam, mert ahova te mégy, oda megyek én is, s ahol te laksz, ott lakom én is. Néped az én népem, Istened az én Istenem. 17 Azon a földön, amelyen te meghalsz, s amely téged befogad, ott haljak meg, s ott nyerjem el én is temetésem helyét. Úgy segítsen az Úr engem most és mindenkor, hogy egyedül csak a halál választ el engem és téged!« 18 Amikor Noémi látta, hogy Rút eltökélt lélekkel feltette magában, hogy vele megy, nem akart ellenkezni, és nem akarta őt tovább rábeszélni, hogy térjen vissza övéihez.

19 Tovább mentek tehát együtt, és eljutottak Betlehembe. Amikor bementek a városba,
hírük csakhamar eljutott mindenkihez, s az asszonyok azt mondogatták: »Ez az a Noémi!«
20 Ám ő azt kérte tőlük: »Ne hívjatok engem Noéminek (azaz Szépnek), hívjatok inkább
Márának (vagyis Keserűnek), mert egészen eltöltött engem keserűséggel a Mindenható.
21 Ép családdal mentem el, és elárvultan hozott vissza az Úr. Hogy hívhatnátok tehát
Noéminek engem, akit az Úr megalázott, és a Mindenható megsanyargatott?«

22 Eljött tehát Noémi, a moábi Rúttal, a menyével együtt, arról a földről, ahol
jövevényként tartózkodott, és visszatért Betlehembe, éppen akkor, amikor aratni kezdték az
árpát.

2 **Rút Boóz szántóföldjén** 1 Volt pedig Noémi férjének, Elimeleknek egy rokona, aki
hatalmas és igen gazdag ember volt; Boóznak hívták. 2 A moábi Rút így szólt anyósához:
»Ha parancsolod, elmegyek a mezőre, és összeszedem azokat a kalászokat, amelyek az
aratók kezét elkerülik, ott, ahol hozzám irgalmas gazdának kegyére találok.« Noémi ezt
válaszolta neki: »Menj csak, lányom!«

3 Elment tehát, és összeszedegette a kalászokat az aratók után. Úgy esett azonban,
hogy annak a mezőnek a Boóz nevű, Elimelek nemzetségéből való ember volt a gazdája.
4 És ő íme, éppen akkor kijött Betlehemből. Köszöntötte az aratókat: »Az Úr legyen
veletek!« Azok ezt felelték neki: »Áldjon meg az Úr!« 5 Boóz ezután megkérdezte az
aratókra felügyelő legénytől: »Kié ez a lány?« 6 Az ezt válaszolta: »Ez az a moábi asszony,
aki Noémivel jött Moáb földjéről. 7 Kérte, hogy az aratók nyomában járva felszedhesse az
elszórt kalászokat. Reggeltől egyfolytában itt van a mezőn, egy pillanatra sem tért be a
házba.«

8 Azt mondta erre Boóz Rútnak: »Halld, lányom, ne is menj más mezőre böngészni, el
ne távozz erről a helyről! Csatlakozz szolgáimhoz, 9 és menj utánuk, amerre aratnak.
Meghagytam ugyanis legényeimnek, hogy senki se bántson. Sőt, ha megszomjazol, csak
menj oda az edényekhez, s igyál a vízből, amelyből legényeim is isznak!« 10 Erre ő arcra
borult, a földig hajtotta magát, és azt mondta neki: »Hogyan lehet az, hogy kegyelmet
találtam színed előtt, és ismerni méltóztatsz engem, az idegen asszonyt?« 11 Boóz azt felelte
neki: »Hírül adtak nekem mindent, hogy mit cselekedtél anyósoddal férjed halála után, hogy
elhagytad szüleidet és a földet, amelyen születtél, és eljöttél ahhoz a néphez, amelyet azelőtt
nem ismertél. 12 Fizessen meg neked az Úr cselekedetedért, és nyerj teljes jutalmat az Úrtól,
Izrael Istenétől, akihez jöttél, s akinek szárnya alá menekültél.« 13 Erre ő így szólt:
»Kegyelmet találtam színed előtt, uram, megvigasztaltál, és szolgálódnak a szívéhez szóltál,
noha nem is tartozom szolgálóid közé!«

14 Boóz ezután azt mondta neki: »Ha eljön az evés órája, gyere ide, egyél az eledelből,
és mártsd be falatodat az ecetbe!« Ő le is ült az aratók mellé, és kapott egy nagy halom
árpadarát. Evett és jóllakott, a maradékot pedig eltette. 15 Aztán felkelt onnan, hogy a
szokott módon kalászt szedegessen. Ekkor Boóz megparancsolta a legényeinek: »Ha aratni
akarna veletek, ne tiltsátok meg neki, 16 sőt szántszándékkal dobáljatok el és szórjatok szét
kévéitekből, hogy pironkodás nélkül felszedhesse. Ha pedig szedeget, senki se dorgálja
meg.«

17 Így szedegetett ő a mezőn estig; akkor, amit szedett, egy bottal kicsépelte, kiverte,
és körülbelül egy éfa mennyiségű (azaz három véka) árpára tett szert. 18 Ezt aztán elvitte,
visszatért a városba, és megmutatta anyósának. Aztán elővette és adott neki annak az
ételnek a maradékából is, amellyel jóllakott.

19 Anyósa ekkor megkérdezte tőle: »Hol szedegettél, hol dolgoztál ma? Áldott legyen,
aki megkönyörült rajtad!« Erre ő elbeszélte neki, hogy kinél dolgozott. Megmondta a férfi

nevét, hogy Boóznak hívják. 20 Noémi azt felelte: »Áldja meg az Úr, mert azt az irgalmat,
amelyet az élőkkel művelt, megőrizte a holtak iránt is.« Majd hozzátette: »Rokonunk az az
ember.« 21 Rút ezután így szólt: »Azt is meghagyta nekem, hogy mindaddig csatlakozzam
aratóihoz, amíg az egész vetést le nem aratják.« 22 Az anyósa ezt válaszolta: »Jobb is,
lányom, ha az ő szolgálóival mégy ki aratni, nehogy más mezőn zaklasson valaki.«

23 Csatlakozott tehát Boóz szolgálóihoz, és addig aratott velük, amíg raktárakba nem
takarították az árpát meg a búzát.

3 **Rút Boóz szérűjén** 1 Noémi ekkor így szólt hozzá: »Lányom, hadd keressek
nyugalmat neked, és hadd gondoskodjam arról, hogy jó dolgod legyen! 2 Boóz, akinek a
szolgálóihoz csatlakoztál a mezőn, rokonunk, és az éjjel árpát szelel a szérűn. 3 Fürödj meg
tehát, kend meg magad, vedd magadra díszesebb ruháidat, és menj le a szérűre, de meg ne
lásson téged az az ember, amíg nem végez az evéssel és az ivással. 4 Amikor aztán aludni
megy, jegyezd meg a helyet, ahol aludni fog. Menj oda, hajtsd fel lábánál a köntöst,
amellyel takarózik, és feküdj oda. Ő majd megmondja, mit kell cselekedned.« 5 Noémi azt
felelte: »Mindazt, amit parancsolsz, megteszem.«

6 Lement tehát a szérűre, és megtette mindazt, amit anyósa parancsolt neki.

7 Amikor aztán Boóz evett, ivott, jókedve kerekedett, és aludni tért az asztag mellett, ő
titkon odament, felhajtotta lábánál a takarót, és odafeküdt. 8 Amikor már éjfélre járt, íme,
felneszelt a férfi, és megrettent, mert látta, hogy egy asszony fekszik a lábánál.
9 Megkérdezte tőle: »Ki vagy?« Az így felelt: »Rút vagyok, a szolgálód. Terítsd takaródat
szolgálódra, mert rokonom vagy!« 10 Erre ő azt mondta: »Megáldott téged az Úr, lányom, és
eddigi jámborságodon túltettél a mostanival, mert nem futottál sem szegény, sem gazdag
ifjak után. 11 Ne félj tehát, bármit mondasz nekem, megteszem neked, mert tudja az egész
nép, amely városom kapuján belül lakik, hogy erényes asszony vagy. 12 Nem is tagadom,
hogy rokonod vagyok, de van nálam közelebbi rokonod is. 13 Pihenj csak az éjjel, reggel
pedig, ha az illető a rokonság jogánál fogva meg akar tartani téged, jó, legyen úgy a dolog.
Ha azonban nem akar, én minden habozás nélkül elveszlek. Az Úr életére mondom! Aludj
csak reggelig!«

14 Ott is aludt a lábánál, amíg el nem múlt az éjszaka, de még mielőtt az emberek
egymást felismerik, felkelt. Boóz akkor azt mondta: »Vigyázz, meg ne tudja senki sem,
hogy idejöttél.« 15 Aztán így szólt: »Terítsd szét palástodat, amely rajtad van, és tartsd
mindkét kezeddel!« Az kiterítette és odatartotta, ő pedig belemért hat véka árpát, aztán
segített neki felvenni. Ő elvitte, és bement a városba.

Noémi tanácsa Amikor megérkezett anyósához, 16 Noémi azt kérdezte tőle: »Mit
végeztél, lányom?« Erre ő elbeszélte neki mindazt, amit az az ember cselekedett vele.
17 Azután így szólt: »Íme, hat véka árpát adott nekem, és azt mondta: `Nem akarom, hogy
üresen térj vissza anyósodhoz!'« 18 Noémi erre így szólt: »Várj csak, leányom, amíg meg
nem látjuk, mi lesz a dolog vége! Az az ember nem nyugszik ugyanis, amíg el nem intézi,
amit mondott.«

4 **Tanácskozás a kapuban** 1 Boóz ekkor felment a kapuba, és leült ott. Amikor látta,
hogy arra megy az a rokon, akiről már szó volt, megkérte: »Gyere ide egy kicsit, ülj csak le
ide!« s a nevén szólította őt. Az odament és leült. 2 Boóz ekkor odahívott tíz férfit a város
vénei közül, és azt mondta nekik: »Üljetek ide!« 3 Amikor leültek, így szólt a rokonhoz:
»Elimelek testvérünk földjét eladja Noémi, aki visszatért Moáb földjéről. 4 Akartam, hogy
halljad, és megmondjam ezt neked mindazok előtt, akik itt ülnek, s népem vénei előtt. Ha

magadnak akarod a rokonság jogánál fogva, vedd meg és legyen a tiéd! De ha nem akarod,
mondd meg nekem azt is, hogy tudjam, mit kell tennem. Nincs ugyanis más rokon, csak te,
aki az első vagy, és én, aki a második vagyok.« Az ember azt felelte: »Megveszem a
mezőt.« 5 Boóz erre így szólt: »De ha megveszed a mezőt az asszony kezéből, akkor el kell
venned a moábi Rútot is, aki az elhunytnak a felesége volt, hogy fenntartsd rokonod nevét
örökségén.« 6 Erre ő azt felelte: »Lemondok a rokoni jogról, mert nem vagyok köteles
tönkretenni saját családom utódait. Élj te a jogommal! Kijelentem, hogy szívesen megválok
tőle.«

7 Régente az volt ugyanis a szokás Izraelben a rokonok között, hogy amikor valaki a
jogát másnak átengedte, az átengedés megerősítésére az illető leoldotta saruját, és odaadta a
társának. Ez volt az átengedés bizonyítéka Izraelben. 8 Boóz tehát azt mondta a rokonának:
»Vesd le a sarudat!« Az mindjárt le is oldotta a lábáról. 9 Boóz ekkor így szólt a vénekhez és
az egész néphez: »Ti vagytok ma a tanúi annak, hogy megszereztem Noémi kezéből
mindazt, ami Elimeleké, Kelioné és Mahálóné volt! 10 A moábi Rútot, Mahálon feleségét
feleségül vettem, hogy fenntartsam az elhunytnak a nevét örökségén, hogy el ne tűnjék neve
családjából, testvérei közül és népéből. Mondom, ti vagytok e dolog tanúi!« 11 Az egész nép,
amely a kapuban volt, a vénekkel együtt azt felelte: »Tanúi vagyunk. Tegye az Úr ezt az
asszonyt, aki házadba megy, olyanná, mint Ráhelt és Leát, akik felépítették Izrael házát.

Légy az erény példaképe Efratában,
s neved dicső legyen Betlehemben!

12 Azon utód által, akit az Úr neked majd ettől az asszonytól ad, olyan legyen házad,
mint Fáresznek a háza, akit Támár szült Júdának!«

A megáldott gyermek 13 Erre Boóz magához vette Rútot. Feleségül vette, bement
hozzá, az Úr pedig megadta az asszonynak, hogy foganjon és fiút szüljön. 14 Azt mondták
ekkor az asszonyok Noéminak: »Áldott az Úr, aki nem engedte, hogy ne legyen utódja
családodnak! Emlékezzenek meg nevéről Izraelben! 15 Így most már lesz, aki
megvigasztalja lelkedet, gyámolítja öregségedet, hiszen a menyed szülte, aki szeret téged, és
sokkal többet ér néked, mintha hét fiad lenne.« 16 Erre Noémi felvette a gyermeket, az ölébe
helyezte, és dajkája és hordozója lett. 17 Ekkor a szomszédasszonyok szerencsét kívántak
neki, és azt mondták: »Fia született Noéminek!« És elnevezték Obednek. Ő Izájnak, Dávid
apjának apja.

Családfa 18 Fáresz nemzetsége a következő: Fáresz nemzette Ezront, 19 Ezron
nemzette Arámot, Arám nemzette Aminádábot, 20 Aminádáb nemzette Nahsont, Nahson
nemzette Szálmont, 21 Szálmon nemzette Boózt, Boóz nemzette Obedet, 22 Obed nemzette
Izájt, Izáj nemzette Dávidot.

SÁMUEL ELSŐ KÖNYVE

HÉLI ÉS SÁMUEL: 1,1-3,21

1 **Sámuel születése** 1 Volt egy Ramátaim-Szófímból, Efraim hegységéből való ember,
akit Elkánának hívtak. Jerohámnak volt a fia, aki Eliúnak volt a fia, aki Tóhunak volt a fia,

aki az efraimi Szúfnak volt a fia. 2 Két felesége volt, az egyiket Annának, a másikat
Fenennának hívták. Fenennának voltak gyermekei, Annának viszont nem voltak gyermekei.

3 Ez az ember minden évben felment városából Silóba, hogy imádkozzon, és áldozatot
mutasson be a Seregek Urának. Ott Héli két fia, Ofni és Fineesz volt az Úr papja.

4 Egyszer aztán, amikor feljött a nap, Elkána leölte áldozatát, és adott belőle egy-egy
részt Fenennának, a feleségének, és Fenenna valamennyi fiának és lányának. 5 Annának
azonban szomorúan adta oda az egy részt, mert Annát szerette, de az ő méhét az Úr bezárta.
6 Ezért a vetélytársnője bosszantotta is sokat, és bántotta, sőt azt is a szemére vetette, hogy
az Úr bezárta a méhét. 7 Ezt tette vele, és így ingerelte őt esztendőről-esztendőre,
valahányszor eljött az idő, és felmentek az Úr templomába. Így ő csak sírt, és nem nyúlt az
ételhez. 8 Elkána, a férje megkérdezte tőle: »Anna, miért sírsz, miért nem eszel, és miért
kesereg szíved? Nem érek-e én neked tíz fiúnál többet?«

9 Miután ettek és ittak Silóban, Anna felkelt, és amíg Héli pap az Úr templomának
ajtófélfájánál a székében üldögélt, 10 Anna keseredett szívvel imádkozott az Úrhoz, és
nagyon sírt. 11 Fogadalmat is tett, és ezt mondta: »Seregeknek Ura, ha letekintesz és
meglátod szolgálód nyomorúságát, ha megemlékezel rólam, nem feledkezel el szolgálódról,
és fiúmagzatot adsz szolgálódnak, akkor az Úrnak adom őt élete valamennyi napján, és
borotva nem éri a fejét.«

12 Történt pedig, hogy amíg ő imádkozott az Úr előtt sokáig, Héli egyre figyelte a
száját. 13 Mivel Anna csak a szívében beszélt, és csak az ajka mozgott, a szava pedig
egyáltalán nem hallatszott, Héli azt gondolta róla, hogy részeg. 14 Meg is kérdezte tőle:
»Meddig leszel részeg? Menj, emészd meg egy kissé a bort, amitől elkábultál!« 15 Anna azt
felelte: »Nem, uram! Nagyon szerencsétlen asszony vagyok én, sem bort, sem más részegítő
italt nem ittam, csak a lelkemet öntöttem ki az Úr színe előtt. 16 Ne tartsd szolgálódat Béliál
lányai közül valónak, mert bánatom és szomorúságom sokasága miatt szóltam mindeddig.«
17 Héli erre azt mondta neki: »Menj békével, és Izrael Istene teljesítse kérésedet, amelyet
hozzá intéztél.« 18 Anna így válaszolt: »Bárcsak kegyelmet találna szolgálód a szemedben!«
Azzal elment az asszony a maga útjára. Evett, és az arca többé bánatosra nem változott.
19 Reggel aztán felkeltek, imádkoztak az Úr előtt, aztán visszatértek, és elmentek házukba,
Ramátába.

Amikor aztán Elkána megismerte Annát, a feleségét, az Úr megemlékezett róla, 20 és
történt napok múltával, hogy Anna fogant, majd fiút szült. Sámuelnek nevezte el, mert az
Úrtól kérte őt.

Sámuelt az Úrnak szentelik 21 Amikor aztán felment férje, Elkána és egész házanépe,
hogy lerója ünnepi áldozatát és fogadalmát az Úrnak, 22 Anna nem ment fel. Azt mondta a
férjének: »Nem megyek fel, amíg el nem választom a gyermeket. Akkor majd felviszem,
hogy jelenjen meg az Úr színe előtt, és végleg ott is maradjon.« 23 Elkána, a férje azt felelte
neki: »Tedd csak, amit jónak látsz! Maradj, amíg el nem választod! Csak azért könyörgök,
hogy az Úr teljesítse szavát!« Otthon maradt tehát az asszony, és szoptatta fiát, míg el nem
választotta.

24 Amikor aztán elválasztotta, felvitte magával, három fiatal bikával, három véka
liszttel és egy korsó borral együtt, és elvitte az Úr házába, Silóba. A gyermek még kicsinyke
volt. 25 Amikor levágták a fiatal bikát, odavitték a gyermeket Hélihez. 26 Anna ekkor így
szólt: »Kérlek, uram! Életedre mondom, uram, hogy én vagyok az az asszony, aki előtted
álltam, amikor itt az Úrhoz imádkoztam. 27 Ezért a gyermekért imádkoztam, és az Úr
teljesítette kérésemet, amelyet hozzá intéztem. 28 Ezért én is kölcsönbe adom őt az Úrnak
arra az egész időre, amely alatt kölcsönben kell lennie az Úrnál.«

Ezután imádták ott az Urat.

2 **Anna hálaéneke** 1 Anna is imádkozott, ezekkel a szavakkal:
»Ujjongóvá vált az én szívem az Úrban,
Istenem révén felemelkedett a szarvam.
Tágra nyílt a szám ellenségeimmel szemben,
mert örvendezem segítségeden.
2 Nincs olyan szent, mint az Úr,
bizony nincsen más terajtad kívül,
nincs oly erős, mint a mi Istenünk.
3 Ne beszéljetek annyit, kérkedve, kevélyen,
távozzék a régi beszéd szátoktól,
mert mindentudó Isten az Úr
s eléje kerülnek szándékaitok.
4 Vereséget szenved az erősek íja,
de erővel övezik fel magukat a gyengék,
5 elszegődnek kenyérért, akik azelőtt bővelkedtek,
de jóllaknak, akik éheztek,
s míg sokat szül, aki meddő volt,
akinek sok fia volt, meddőségbe esik.
6 Az Úr tesz halottá és élővé,
visz le az alvilágba, s hoz vissza onnét,
7 az Úr tesz szegénnyé s gazdaggá,
megalázottá és felmagasztalttá.
8 Porból felemel szűkölködőt,
sárból kihoz szegényt,
hogy fejedelmek mellé üljön
és elfoglalja a dicsőség székét.
Mert az Úré a föld minden sarka,
s ő helyezte rájuk a föld kerekségét.
9 Szentjeinek lábát megóvja,
és sötétségben némulnak el az istentelenek,
mert nem a maga ereje teszi erőssé az embert.
10 Félni fognak az Úrtól ellenségei,
mennydörögni fog felettük az egekben,
meg fogja ítélni az Úr a föld határait,
s hatalmat ad királyának
s felemeli felkentjének szarvát.«

11 Elkána ezután visszatért Ramátába, házába, a gyermek pedig Héli pap felügyelete alatt szolgálni kezdett az Úr színe előtt.

Héli fiainak bűne 12 Ám Héli fiai Béliál fiai voltak, s nem törődtek az Úrral, 13 sem a papoknak a nép iránt való kötelességével, hanem ha valaki áldozatot vágott, amikor a húst főzték, odament a pap legénye, háromágú villával a kezében, 14 s azt beleszúrta a tűzhelybe, az üstbe, a fazékba vagy a tálba, s amit éppen a villával kihúzott, azt a pap elvette magának. Így cselekedtek a Silóba jövő egész Izraellel. 15 Sőt még a háj meggyújtása előtt is odament a pap legénye és azt mondta az áldozónak: »Adj nekem húst, hogy megfőzzem a papnak, mert főtt húst nem fogadok el tőled, csak nyerset.« 16 Ha erre az áldozó azt mondta neki: »Hadd gyújtsák meg először annak rendje s módja szerint a hájat, aztán végy magadnak, amennyit lelked kíván«, ő feleletül így szólt: »Semmiképpen sem! Csak adj azonnal,

különben erőszakkal veszek!« 17 Igen nagy volt tehát az ifjak vétke az Úr előtt, mert
elidegenítették az embereket az Úrnak való áldozattól.

18 Ott szolgált a gyermek Sámuel is az Úr színe előtt, gyolcs efóddal felövezve.
19 Anyja kicsiny felsőköntöst is szokott neki készíteni, s azt a megszabott napokon, amikor
felment a férjével, hogy bemutassa az ünnepi áldozatot, felvitte neki. 20 Ilyenkor Héli
megáldotta Elkánát és feleségét, s azt mondta nekik: »Adjon neked az Úr magzatot ettől az
asszonytól azért a kölcsönért, amelyet kölcsönöztél az Úrnak.« Ők aztán visszatértek
lakóhelyükre. 21 Az Úr meg is emlékezett Annáról, s az fogant, s három fiút és két lányt
szült. A gyermek Sámuel pedig felnövekedett az Úrnál.

22 Héli ekkor már igen öreg volt. Amikor meghallotta mindazt, amit fiai egész
Izraellel cselekedni szoktak, s hogy a sátor ajtajánál ügyelő asszonyokkal hálnak, 23 azt
mondta nekik: »Miért cselekszitek azokat a dolgokat, azokat az igen rossz dolgokat,
amelyeket az egész néptől hallok? 24 Ne fiaim, mert nem jó hír az, amelyet hallok: vétekre
viszitek az Úr népét.

25 Ha ember ellen vétkezik az ember,
Isten lehet a döntőbíró,
de ha az Úr ellen vétkezik az ember,
ki járhat közben érte?«

Ám azok nem hallgattak apjuk szavára, mert az Úr meg akarta őket ölni.

26 A gyermek Sámuel ellenben egyre nagyobb és kedvesebb lett mind az Úr, mind az
emberek előtt.

27 Egyszer aztán eljött Isten egyik embere Hélihez, s azt mondta neki: »Ezt üzeni az
Úr: Nem nyilatkoztattam-e ki magamat világosan atyád házának, amikor Egyiptomban, a
fáraó házában voltak? 28 Ki is választottam őt Izrael valamennyi törzse közül papomnak,
hogy oltáromhoz járuljon, illatot gyújtson nekem, s efódot viseljen előttem: s atyád házának
adtam Izrael fiainak minden tűzáldozatát. 29 Miért rugdaltátok lábbal véresáldozataimat s
ételáldozataimat, amelyekről azt parancsoltam, hogy be kell mutatni a templomban és miért
becsülted többre fiaidat, mint engem, azzal, hogy ti ettétek meg az én népem, Izrael minden
áldozatának legjavát?

30 Ezért ezt üzeni az Úr, Izrael Istene: Azt mondtam, hogy házad s atyád háza
szolgáljon színem előtt mindörökké. Most azonban azt mondja az Úr: Távol legyen ez
tőlem: mert aki megdicsőít engem, azt megdicsőítem, de aki megvet engem, az megvetett
lesz. 31 Íme, eljönnek majd a napok, amikor levágom karodat s atyád házának karját,
úgyhogy nem lesz többé öreg ember házadban. 32 Miközben Izraelnek mindenben jó dolga
lesz, te látni fogod vetélytársadat a templomban, s a te házadban nem lesz öreg ember az
egész idő alatt. 33 Nem távolítom el ugyanis oltáromtól teljesen nemzetségedet, hogy
elepedjen szemed, és elsorvadjon lelked, de házad nagy része meghal, ha férfikorba jut.
34 Az legyen számodra a jel, ami két fiadat, Ofnit és Fineeszt éri: egy napon fog meghalni
mindkettő.

35 Én aztán majd hűséges papot támasztok magamnak, aki szívem és lelkem szerint
fog cselekedni. Maradandó házat építek neki, és felkentem előtt fog járni minden időben.
36 Akkor aztán eljön majd az, aki megmarad házadból, leborul előtte egy ezüst pénzért s egy
karéj kenyérért, és könyörög neki: `Kérlek, végy fel engem valamelyik papi rendbe, hogy
egy falat kenyeret ehessek!'«

3 **Sámuel meghívása** 1 Azokban a napokban, amikor a gyermek Sámuel Héli előtt az
Úrnak szolgált, ritka volt az Úr szózata, s nem fordult elő gyakran látomás. 2 Történt
azonban az egyik nap, amikor Héli, akinek szeme elhomályosodott már és látni sem tudott, a

szokott helyén pihent, 3 Isten mécsesét pedig még nem oltották ki, és Sámuel az Úr
templomában aludt, ahol az Isten ládája volt, 4 hogy szólította az Úr Sámuelt. Az felelt és
így szólt: »Itt vagyok!« 5 Azután odafutott Hélihez és azt mondta: »Itt vagyok, hívtál!« Héli
azt felelte: »Nem hívtalak, menj vissza és aludj!« Elment tehát és aludt.

6 Ám az Úr ismét szólította Sámuelt. Sámuel megint felkelt, Hélihez ment, s azt
mondta: »Itt vagyok, hívtál!« Az ezt felelte: »Nem hívtalak, fiam, menj vissza és aludj!«
7 Sámuel ugyanis még nem ismerte az Urat, még nem nyilatkozott meg neki az Úr szózata.

8 Ám az Úr ismét, harmadszor is szólította Sámuelt. Ő megint felkelt, Hélihez ment,
9 és azt mondta neki: »Itt vagyok, hívtál!« Megértette erre Héli, hogy az Úr szólítja a
gyermeket, ezért azt mondta Sámuelnek: »Menj és aludj, s ha megint szólít, mondd neki:
`Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád!'« Elment tehát Sámuel, s aludt a helyén.

10 Ekkor eljött az Úr, odaállt és szólította, ahogy előbb is szólította: »Sámuel,
Sámuel!« Sámuel erre azt felelte: »Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád!« 11 Azt mondta
ekkor az Úr Sámuelnek: »Íme, olyan dolgot művelek Izraelben, hogy annak, aki meghallja,
belecsendül mindkét füle. 12 Azon a napon végrehajtom Hélin mindazt, amit a háza felől
mondtam: megkezdem és véghezviszem. 13 Megmondtam ugyanis neki, hogy elítélem házát
mindörökre a gonoszság miatt, mert tudta, hogy méltatlanul cselekszenek fiai, s mégsem
rótta meg őket. 14 Éppen azért íme, megesküszöm Héli házának, hogy nem törli el soha háza
gonoszságát sem véresáldozat, sem ételáldozat!«

15 Sámuel aztán reggelig aludt, akkor kinyitotta az Úr házának kapuit, de a látomást
nem merte elmondani Sámuel Hélinek. 16 Szólította azért Héli Sámuelt és azt mondta neki:
»Sámuel fiam!« Ő felelt, s így szólt: »Itt vagyok!« 17 Erre megkérdezte tőle: »Mi az a
szózat, amelyet az Úr hozzád intézett? Kérlek, ne titkold előttem. Büntessen téged az Isten
most és mindenkor, ha bármit is eltitkolsz előlem mindabból, amit mondott neked!«
18 Elmondta erre neki Sámuel az egész dolgot, s nem titkolt el előle semmit sem. Ő azt
felelte rá: »Ő az Úr, tegye azt, amit jónak lát szeme.«

19 Sámuel aztán felnövekedett, s az Úr vele volt, és ezekből a szavakból egy sem esett
a földre. 20 Meg is tudta egész Izrael, Dántól Beersebáig, hogy Sámuel az Úr meghitt
prófétája. 21 Az Úr aztán többször is megjelent Silóban, mert Silóban nyilatkoztatta ki magát
az Úr Sámuelnek az Úr szava által. Sámuel beszéde pedig eljutott egész Izraelhez.

A SZÖVETSÉG LÁDÁJÁNAK ELVESZTÉSE ÉS MEGMENEKÜLÉSE: 4,1-7,1

4 **A szövetség ládája a filiszteusoknál** 1 Történt aztán azokban a napokban, hogy a
filiszteusok harcra gyűltek egybe. Erre Izrael hadbavonult a filiszteusok ellen és a Segítség-
kövénél ütött tábort, amíg a filiszteusok Áfekben gyűltek össze 2 és álltak csatarendbe Izrael
ellen. Amikor aztán megkezdődött a harc, Izrael meghátrált a filiszteusok előtt, s azok
megöltek e harcban, szanaszét a mezőn, mintegy négyezer embert.

3 Amikor aztán a nép visszatért a táborba, azt mondták Izrael vénei: »Miért vert meg
minket ma az Úr a filiszteusok előtt? Hozzuk el magunkhoz Silóból az Úr szövetségének
ládáját, jöjjön közénk, hogy megszabadítson ellenségeink kezéből.« 4 Elküldött tehát a nép
Silóba és elhozták onnan a kerubok felett trónoló Seregek Urának szövetségládáját; Héli két
fia, Ofni és Fineesz volt az Úr szövetségének ládájával.

5 Amikor aztán megérkezett az Úr szövetségének ládája a táborba, akkora
örömrivalgásba tört ki egész Izrael, hogy a föld rengett belé. 6 Amint a filiszteusok
meghallották a rivalgás hangját, azt mondták: »Micsoda nagy rivalgás hangja ez a héberek
táborában?« Amikor megtudták, hogy az Úr ládája jött a táborba, 7 félelem szállta meg a
filiszteusokat és azt mondták: »Isten jött a táborba!« Majd felsóhajtottak és azt mondták:
8 »Jaj nekünk, mert nem volt ekkora ujjongás sem tegnap, sem tegnapelőtt. Jaj nekünk! Ki

szabadít meg minket ezeknek a felséges isteneknek a kezéből? Ezek azok az istenek, akik
annyi csapással sújtották Egyiptomot a pusztában! 9 Legyetek erősek, legyetek férfiak,
filiszteusok, hogy ne kelljen szolgálnotok a hébereknek, mint ahogy azok szolgáltak nektek,
legyetek erősek, harcoljatok!«

10 Harcba is szálltak a filiszteusok, s úgy megverték Izraelt, hogy mindenki a sátrába
menekült. A vereség igen nagy volt: harmincezer gyalogos esett el Izraelből. 11 Az Isten
ládáját is elfogták, s Héli két fia, Ofni és Fineesz is meghalt.

12 Még ugyanazon a napon Silóba futott és érkezett egy Benjaminból való ember a
harctérről, megszaggatott ruhával s porral hintett fővel. 13 Amikor odaért, Héli éppen a
székében ült, s egyre az út felé nézett, mert szíve rettegett az Isten ládája miatt. Beérve, hírül
vitte az az ember a dolgot a városnak, mire jajveszékelni kezdett az egész város. 14 Amikor
Héli meghallotta a jajveszékelés hangját, azt mondta: »Micsoda zsivaj hangja ez?« Erre az
sietve odament, hogy tudtára adja Hélinek. 15 Héli ekkor kilencvennyolc esztendős volt, s a
szeme már úgy elhomályosodott, hogy nem látott. 16 Azt mondta azért Hélinek: »Én vagyok
az, aki a harctérről idejöttem, én vagyok az, aki ma a harctérről idefutottam.« Erre ő azt
mondta neki: »Mi történt, fiam?« 17 A hírhozó ezt felelte: »Megszaladt Izrael a filiszteusok
elől, s nagy vereség érte a népet, sőt két fiad, Ofni és Fineesz is meghalt, s az Isten ládáját is
elfogták.«

18 Amikor ő az Isten ládáját említette, Héli hátraesett a kapu mellett székéből és
nyakát szegte és meghalt. Öreg ember volt ugyanis és élemedett korú. Negyven esztendeig
bíráskodott Izraelen.

19 Menye, Fineesz felesége ekkor éppen várandós volt, s már közel volt a szüléshez.
Amikor meghallotta a hírt, hogy az Isten ládáját elfogták, s apósa és férje meghalt,
meggörbült és szült, mert hirtelen meglepték a fájdalmak. 20 Haldoklása közepette azt
mondták neki a körülötte álló asszonyok: »Ne félj, mert fiút szültél.« Ám ő nem felelt nekik,
s nem figyelt rájuk, 21 hanem az Isten ládájának elfogása meg apósa és férje miatt elnevezte
a gyermeket Ikabódnak, mondva: »Oda van Izrael dicsősége!« 22 Majd így szólt: »Oda van
Izrael dicsősége, mert elfogták az Isten ládáját!«

5 1 A filiszteusok pedig fogták az Isten ládáját, s elvitték a Segítség-kövétől Asdódba.
2 Ott aztán vették a filiszteusok az Isten ládáját, s bevitték Dágon templomába, s
odaállították Dágon mellé. 3 Amikor azonban másnap reggel az asdódiak felkeltek, íme,
Dágon ott feküdt arccal a földön az Úr ládája előtt. Fogták erre Dágont, s visszaállították
helyére. 4 Amikor másnap reggel felkeltek, Dágont ismét arccal a földön az Úr ládája előtt
fekve találták: Dágon feje és két kézfeje levágva a küszöbön volt 5 és csak Dágon törzse
maradt a helyén. Ezért nem lépnek Dágon papjai, s mindazok, akik az ő templomába
mennek, Dágon küszöbére Asdódban mind a mai napig.

6 Ezenfelül ránehezedett az Úr keze az asdódiakra. Pusztította és daganatokkal sújtotta
Asdódnak és környékének lakóit. 7 Amikor látták az asdódi emberek ezt a csapást, azt
mondták: »Ne maradjon nálunk Izrael Istenének ládája, mert keze keményen sújt minket és
Dágon istenünket.« 8 Elküldtek tehát és összegyűjtötték magukhoz a filiszteusok valamennyi
fejedelmét, és megkérdezték: »Mit csináljunk Izrael Istenének ládájával?« Azok azt felelték:
»Körül kell vinni Gátban Izrael Istenének ládáját.« Körül is vitték Izrael Istenének ládáját.
9 Ám amikor körülvitték, az Úr a városra emelte kezét, nagy félelmet keltve. Lesújtott a
város férfiaira az aprajától a nagyjáig, úgyhogy daganatok támadtak rajtuk. 10 Erre elküldték
az Isten ládáját Akkaronba.

Amikor azonban az Isten ládája Akkaronba érkezett, az akkaroniak jajveszékelni
kezdtek és azt mondták: »Hozzánk hozták Izrael Istenének ládáját, hogy megöljön minket és

népünket!« 11 Éppen azért elküldtek és összegyűjtötték a filiszteusok minden fejedelmét.
Azok azt mondták: »Küldjétek haza Izrael Istenének ládáját, hadd térjen vissza a helyére,
hogy ne öljön meg minket népünkkel együtt.« 12 Halálos félelem volt ugyanis mindegyik
városban, s az Úr keze nagyon nehéz volt. Azokon a férfiakon, akik nem haltak meg,
daganatok támadtak, úgyhogy jajveszékelés szállt valamennyi városból az ég felé.

6 **A láda megmenekülése** 1 Hét hónapig volt az Úr ládája a filiszteusok földjén.
2 Akkor a filiszteusok összehívták a papokat és jósokat és azt mondták: »Mi a tennivalónk
az Úr ládájával? Közöljétek velünk, mi módon küldjük vissza a helyére?«

Azok ezt válaszolták: 3 »Ha visszaküldítek Izrael Istenének ládáját, ne küldjétek
vissza üresen, hanem rójátok le Neki azt, amivel a vétekért tartoztok, s akkor
meggyógyultok, s megtudjátok, miért nem távozik most rólatok keze.« 4 Erre megkérdezték:
»Mi az, amit a vétekért le kell rónunk Neki?« Azok ezt felelték: 5 »Készítsetek a filiszteusok
fejedelemségeinek számával megegyezően öt arany daganatot és öt arany egeret, mert
ugyanaz a csapás ért titeket mindnyájatokat s fejedelmeiteket. Készítsetek tehát képmásokat
daganataitokról és képmásokat azokról az egerekről, amelyek elpusztították földeteket, s
adjátok meg a tisztességet Izrael Istenének: akkor talán elveszi kezét rólatok, isteneitekről és
földetekről. 6 Miért keményítenétek meg szíveteket úgy, mint ahogy Egyiptom és a fáraó
keményítette meg szívét? Nemde, amikor csapások érték, akkor az is elbocsátotta őket, s ők
elmehettek. 7 Nos tehát, lássatok hozzá és készítsetek egy új szekeret, fogjatok a szekérbe
két olyan szoptatós tehenet, amelyen még nem volt járom, és zárjátok el borjaikat odahaza.
8 Aztán vegyétek az Úr ládáját, s tegyétek rá a szekérre, azokat az aranytárgyakat pedig,
amelyeket neki a vétekért leróttok, helyezzétek egy ládácskában melléje, és bocsássátok el,
hadd menjen. 9 Aztán figyeljétek meg: ha az Ő határa irányába, Bétsemes felé tart, akkor Ő
okozta nekünk ezt a nagy bajt, ha pedig nem, akkor tudni fogjuk, hogy nem az ő keze ért
minket, hanem véletlen volt, ami történt.«

10 Úgy is cselekedtek: vettek két olyan tehenet, amelynek szopós borja volt, s
befogták a szekérbe, s borjaikat elzárták odahaza. 11 Aztán rátették a szekérre az Isten
ládáját s azt a ládácskát, amelyben az arany egerek és a daganatok képmásai voltak.

12 Erre a tehenek egyenesen a Bétsemes felé vivő útra tartottak, mindig csak azon az
egy úton haladtak, s bár folytonosan bőgtek, nem tértek le se jobbra, se balra. A filiszteusok
fejedelmei pedig követték őket egészen Bétsemes határáig. 13 A bétsemesiek éppen búzát
arattak a völgyben, s amint felemelték szemüket, meglátták a ládát, s láttára megörültek.

14 Amikor aztán a szekér a bétsemesi Józsue mezejére jutott, ott megállapodott. Ott
éppen egy nagy kő feküdt. Ekkor ők felvagdalták a szekér fáját, s azon bemutatták a
teheneket egészen elégő áldozatul az Úrnak, 15 a leviták pedig leemelték az Isten ládáját s a
mellette levő ládácskát, amelyben az aranytárgyak voltak, s rátették a nagy kőre. Aztán a
bétsemesi emberek egészen elégő áldozatokat mutattak be és véresáldozatokat vágtak az
Úrnak azon a napon. 16 Amikor ezt a filiszteusok öt fejedelme látta, még aznap visszatért
Akkaronba.

17 A következő számú arany daganatot készítették a filiszteusok a vétekért az Úrnak:
Asdód egyet, Gáza egyet, Askalon egyet, Gát egyet, Akkaron egyet, 18 s annyi arany egeret,
ahány város volt a filiszteusok öt fejedelemségében a bekerített városoktól a be nem kerített
falvakig. Az a kő, amelyre az Úr ládáját helyezték, a mai napig tanúja ennek a bétsemesi
Józsue mezején.

19 Megverte azonban az Úr a bétsemesi emberek egy részét, mert megtekintették az Úr
ládáját: hetven embert vert meg a népből és ötvenezret a tömegből. Gyászba borult erre a
nép, hogy az Úr ekkora csapással sújtotta a népet, 20 és azt mondták a bétsemesi emberek:

»Ki állhat meg az Úr, ezen szent Isten előtt? Kihez menjen tőlünk?« 21 Követeket küldtek tehát Kirját-Jearim lakóihoz ezen üzenettel: »Visszahozták a filiszteusok az Úr ládáját, jertek le, s vigyétek fel magatokhoz.«

7 1 Erre a kirjátjearimi emberek odamentek, s felvitték az Úr ládáját magukhoz, s felvitték Abinádáb házába a dombra, Eleazárt, a fiát pedig felszentelték, hogy őrizze az Isten ládáját.

SÁMUEL ÉS SAUL: 7,2-15,35

Sámuel, a bíró 2 Amikor sok nap elmúlt már attól a naptól kezdve, hogy az Úr ládája Kirját-Jearimba került – már a huszadik esztendő volt –, az történt, hogy Izrael egész háza az Úrhoz kiáltott. 3 Ekkor Sámuel felszólította egész Izraelt: »Ha valóban teljes szívetekből akartok megtérni az Úrhoz, akkor távolítsátok el magatok közül az idegen isteneket, a Baálokat és az Astartéket, készítsétek el szíveteket az Úrnak és szolgáljatok egyedül neki, s akkor ő megszabadít titeket a filiszteusok kezéből.« 4 Erre Izrael fiai eltávolították a Baálokat és az Astartéket, s egyedül az Úrnak szolgáltak.

5 Ekkor azt mondta Sámuel: »Gyűjtsétek egybe egész Izraelt Micpába, hadd imádkozzam értetek az Úrhoz.« 6 Egybe is gyűltek Micpába, s ott vizet merítettek, s kiöntötték az Úr színe előtt, s aznap böjtöltek és azt mondták: »Vétkeztünk az Úr ellen.« Aztán átvette Sámuel a bíráskodást Izrael fiai felett Micpában.

7 Amikor azonban a filiszteusok meghallották, hogy Izrael fiai összegyűltek Micpában, a filiszteusok fejedelmei felvonultak Izrael ellen. Amikor ezt Izrael fiai meghallották, félelem fogta el őket a filiszteusoktól, 8 és azt mondták Sámuelnek: »Ne szűnj meg kiáltani értünk az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, hogy szabadítson meg minket a filiszteusok kezéből.« 9 Sámuel vett is egy szopós bárányt, s azt egészben bemutatta egészen elégő áldozatul az Úrnak, s amikor Sámuel az Úrhoz kiáltott Izraelért, az Úr meghallgatta őt. 10 Történt ugyanis, hogy miközben Sámuel bemutatta az egészen elégő áldozatot, a filiszteusok harcolni kezdtek Izrael ellen. Ám az Úr nagy mennydörgést támasztott azon a napon a filiszteusok felett és megrémítette őket, s így ők vereséget szenvedtek Izrael színe előtt. 11 Erre kijöttek Izrael emberei Micpából és üldözőbe vették a filiszteusokat, s verték őket egészen addig a helyig, amely Betkár alatt volt. 12 Vett erre Sámuel egy követ és azt elhelyezte Micpa és Sen között és Abenézernek (azaz Segítség kövének) nevezte el azt a helyet, mondva: »Idáig segített minket az Úr!«

13 Erre a filiszteusok meghunyászkodtak és nem mentek többé Izrael területére, s az Úr keze a filiszteusokon volt Sámuel valamennyi napja alatt. 14 Így azok a városok, amelyeket a filiszteusok elvettek Izraeltől, Akkarontól Gátig, visszakerültek vidékükkel együtt Izraelhez, s Izrael felszabadította őket a filiszteusok keze alól. Izrael és az amoriták között ekkor béke volt.

15 Sámuel bíráskodott Izraelben élete valamennyi napján. 16 Esztendőnként elment és bejárta Bételt, Gilgált és Micpát, s bíráskodott Izraelen a nevezett helyeken. 17 Aztán visszatért Ramátába, mert ott volt a háza és ott bíráskodott Izraelen. Ott oltárt is épített az Úrnak.

8 **Izrael királyt akar** 1 Történt pedig, hogy amikor Sámuel megöregedett, a fiait tette Izrael bíráivá. 2 Elsőszülött fiának a neve Joel, a másodiknak a neve Ábia volt; Beersebában bíráskodtak. 3 Ám fiai nem jártak az ő útjain, hanem kapzsiságra hajlottak, ajándékokat fogadtak el és elferdítették az igazságot.

4 Összegyűlt tehát Izrael minden vénje és elmentek Sámuelhez Ramátába 5 és azt

mondták neki: »Íme, te megöregedtél, s fiaid nem járnak útjaidon: rendelj királyt fölénk,
hogy az bíráskodjon felettünk, mint ahogy minden nemzetnél van.« 6 Nem tetszett Sámuel
szemének a beszéd, hogy azt mondták: »Adj nekünk királyt, hogy az bíráskodjon felettünk.«
Imádkozott tehát Sámuel az Úrhoz. 7 Ám az Úr azt mondta Sámuelnek: »Hallgass a nép
szavára mindabban, amit neked mond, mert nem téged vetettek el, hanem engem, hogy ne
én legyek a királyuk. 8 Egészen úgy cselekszenek, ahogy attól a naptól kezdve, hogy
kihoztam őket Egyiptomból, egészen eddig a napig cselekedtek: ahogy engem elhagytak, s
más isteneknek szolgáltak: úgy cselekszenek veled is. 9 Nos tehát hallgass csak szavukra, de
figyelmeztesd őket, s fejtsd ki előttük, mihez lesz joga a királynak, aki uralkodni fog
rajtuk.«

10 Elmondta erre Sámuel az Úr minden szavát a népnek, amely királyt kért tőle, 11 és
azt mondta: »A következőkhöz lesz joga a királynak, aki uralkodni fog rajtatok: fiaitokat
elveszi, szekereihez rendeli, lovasaivá teszi, s a szekerei előtt futtatja; 12 ezredeseivé és
századosaivá teszi őket, velük szántatja meg mezőit, arattatja le vetéseit, készítteti el
fegyvereit és szekereit. 13 Lányaitokat kenetkészítőivé, szakácsnőivé és kenyérsütőivé teszi.
14 Szántóföldjeiteket, szőlőiteket, legjobb olajfakertjeiteket elveszi és szolgáinak adja.
15 Vetéseiteket s szőlőitek termését megtizedeli, hogy azt odaadja udvari tisztjeinek s
szolgáinak. 16 Rabszolgáitokat s rabszolgálóitokat, legjobb ifjaitokat s szamaraitokat elveszi,
s a maga munkájára fogja. 17 Aprójószágaitokat is megtizedeli, ti pedig rabszolgáivá lesztek.
18 Akkor aztán majd jajveszékelni fogtok királyotok színe előtt, akit választottatok
magatoknak, de akkor az Úr nem fog meghallgatni titeket, mert ti kértetek királyt
magatoknak.«

19 Ám a nép nem akart hallgatni Sámuel szavára, hanem azt mondta: »Nem! Legyen
csak király felettünk, 20 s legyünk mi is olyanok, mint minden nemzet: királyunk
bíráskodjon felettünk, ő járjon élünkön, s ő vívja harcainkat értünk.« 21 Amikor Sámuel
meghallotta a népnek ezen szavait, elmondta őket az Úr hallatára. 22 Erre az Úr azt mondta
Sámuelnek: »Hallgass szavukra, s rendelj királyt föléjük.« Azt mondta azért Sámuel Izrael
férfiainak: »Egyelőre menjen mindenki a maga városába.«

9 **Sámuel királlyá keni Sault** 1 Volt egy Benjaminból való erős és vitéz ember, akit
Kísnek hívtak; ő Abielnek volt a fia, aki Szerórnak volt a fia, aki Bekorátnak volt a fia, aki
Áfiának, egy benjaminita embernek volt a fia. 2 Kísnek volt egy Saul nevű jeles s derék fia,
akinél derekabb ember nem akadt Izrael fiai között: válltól kimagaslott az egész nép közül.

3 Ekkor éppen elvesztek Kísnek, Saul apjának szamarai. Azt mondta azért Kís
Saulnak, a fiának: »Vedd magad mellé az egyik legényt, indulj el, menj, és keresd meg a
szamarakat!« Erre ők bejárták Efraim hegységét 4 és Sálisa földjét, de nem találták meg;
majd bejárták Sálim földjét is, de ott sem kerültek elő, sőt Jemini földjét is, mégsem
bukkantak rájuk. 5 Amikor aztán Szúf földjére értek, azt mondta Saul a vele levő legénynek:
»Gyere, térjünk vissza, hátha apám már letett a szamarakról, s miattunk aggódik.« 6 Az erre
így szólt: »Íme, ebben a városban van Isten egyik embere; igen híres ember: mindaz, amit
mond, kétségtelenül bekövetkezik. Nos tehát menjünk oda, talán mond nekünk valamit
utunkra vonatkozóan, ami miatt eljöttünk.« 7 Azt mondta erre Saul a legényének: »Íme,
elmehetünk, de mit vigyünk Isten emberének? A kenyér kifogyott tarisznyánkból, és nincs
sem ajándékunk, sem más egyebünk, amit az Isten emberének adhatnánk.« 8 Azt felelte erre
a legény Saulnak: »Íme, van még nálam egy negyed sékel ezüst, adjuk azt oda az Isten
emberének, hogy mutassa meg utunkat.« 9 – Régen ugyanis Izraelben mindenki, aki elment
megkérdezni az Urat, azt mondta: »Gyertek, menjünk a látóhoz!« Akit ugyanis ma
prófétának neveznek, azt régente látónak hívták. – 10 Azt mondta erre Saul a legényének:
»Beszéded igen helyes, gyere, menjünk.« El is indultak abba a városba, amelyben az Isten

embere volt.

11 Amikor a város felé vivő hegyoldalon felfelé tartottak, lányokkal találkoztak, akik vizet meríteni jöttek ki a városból. Megkérdezték őket: »Itt van-e a látó?« 12 Azok azt felelték nekik: »Itt van íme, előtted. De azonnal siess hozzá, mert ma azért jött a városba, mert ma áldozata van a népnek a magaslaton. 13 Ha bementek a városba, még éppen megtaláljátok, mielőtt felmenne enni a magaslatra. A nép ugyanis nem eszik, amíg ő oda nem érkezik. Ő áldja meg ugyanis az áldozatot, és csak aztán esznek a meghívottak. Nos tehát csak menjetek fel, mert ma éppen megtaláljátok.«

14 Fel is mentek a városba. Amikor aztán a városban járkáltak, feltűnt Sámuel, aki velük szemben kifelé tartott, hogy felmenjen a magaslatra.

15 Saul jövetele előtt egy nappal azonban az Úr titkos kinyilatkoztatást adott Sámuelnek, s azt mondta: 16 »Holnap, ugyanabban az órában, amely most van, hozzád küldök egy Benjamin földjéről való embert. Kend fel őt népem, Izrael fejedelmévé, s ő majd megszabadítja népemet a filiszteusok kezéből. Megtekintettem ugyanis népemet, mivel eljutott hozzám kiáltása.« 17 Amikor pedig Sámuel meglátta Sault, azt mondta neki az Úr: »Íme, ez az az ember, akiről beszéltem neked; ez uralkodjon népemen.«

18 Ugyanekkor Saul odalépett a kapuban Sámuelhez és azt mondta: »Mondd meg, kérlek, nekem, hol van a látó háza?« 19 Sámuel azt felelte Saulnak: »Én vagyok a látó. Menj fel előttem a magaslatra, s egyetek ma velem. Reggel aztán elbocsátalak titeket, s tudtodra adok mindent, ami szívedben van. 20 A szamarak miatt pedig, amelyeket harmadnapja elvesztettél, ne aggódj, mert megkerültek. Különben is kié lesz Izraelnek minden java? Nemde tiéd, s apád egész házáé?« 21 Saul azt felelte: »Nem Jemini fia vagyok-e én, nem Izrael legkisebb törzséből származom-e, s nem a legutolsó-e nemzetségem Benjamin törzsének valamennyi nemzetsége közül? Miért mondasz tehát nekem ilyeneket?«

22 Sámuel azonban vette Sault és legényét, és bevezette őket az étkezőterembe, s helyet adott nekik a meghívottak élén, akik mintegy harmincan voltak. 23 Majd azt mondta Sámuel a szakácsnak: »Add ide azt a részt, amelyet odaadtam neked, s amelyről meghagytam, hogy tedd félre magadnál.« 24 Erre a szakács felhozta a combot és Saul elé tette, Sámuel pedig azt mondta: »Íme, ez téged várt, vedd magad elé és edd meg, mert szántszándékkal a te számodra tetettem el, amikor összehívtam a népet.« Saul tehát együtt evett Sámuellel azon a napon.

25 Azután lementek a magaslatról a városba és Sámuel beszélt Saullal a háztetőn és ágyat vetetett Saulnak a háztetőn, aki aludni tért.

26 Amikor aztán reggel felkeltek, s már kivilágosodott, Sámuel felszólt Saulnak a tetőre és azt mondta: »Készülj fel, hadd bocsássalak el.« Erre Saul felkészült, s kimentek az utcára mindketten, azaz ő és Sámuel. 27 Amikor aztán leértek a város végére, azt mondta Sámuel Saulnak: »Szólj a legénynek, hogy menjen előre és folytassa útját: te pedig állj meg egy kissé, hadd közöljem veled az Úr szavát.«

10 1 Aztán vette Sámuel az olajos korsót, s ráöntötte Saul fejére, majd megcsókolta őt és azt mondta: »Íme, az Úr felkent téged fejedelemmé népe, Izrael felett. Te fogsz uralkodni fölötte, s te fogod megszabadítani őket ellenségeik kezéből, akik körülöttük vannak. Ez lesz a jele annak, hogy fölkent téged fejedelemmé öröksége felett: 2 amikor ma eltávozol tőlem, Ráhel sírja mellett, Benjamin határán, délen két emberrel fogsz találkozni, s ezek azt fogják mondani neked: `Megkerültek a szamarak, amelyeket elmentél megkeresni. Apád a szamarakról már le is tett, értetek aggódik, s azt mondja: Mit tegyek fiamért?' 3 Amikor aztán onnan elindulsz és továbbmégy, s a Tábor tölgyéhez jutsz, ott három emberrel fogsz találkozni, akik Istenhez mennek fel Bételbe; az egyik három gödölyét visz, a másik három

cipó kenyeret, a harmadik egy korsó bort visz. 4 Ezek üdvözölni fognak téged és két
kenyeret adnak neked, fogadd is el tőlük. 5 Aztán eljutsz az Isten halmához, ahol a
filiszteusok előőrse van. Amikor ott bemégy a városba, egy sereg prófétával fogsz
találkozni, akik éppen a magaslatról jönnek le; előttük hárfa, dob, fuvola és lant lesz, ők
maguk pedig prófétálni fognak. 6 Ekkor téged is megszáll az Úr lelke és prófétálni fogsz
velük, s más emberré változol. 7 Éppen azért, amikor teljesednek rajtad mindezek a jelek,
tedd meg mindazt, ami a kezed alá kerül, mert az Úr veled van. 8 Te lemégy előttem
Gilgálba. Én majd oda megyek le hozzád, hogy egészen elégő áldozatokat és
békeáldozatokat mutassak be. Hét napig várj rám, amíg hozzád nem megyek, és meg nem
mutatom néked, mit cselekedj.«

9 Amikor aztán Saul hátat fordított, hogy eltávozzon Sámueltől, Isten megváltoztatta
szívét, s még aznap teljesedtek mindezek a jelek. 10 Eljutottak a fent említett halomhoz is, és
ott íme, egy sereg próféta jött vele szembe, és őt megszállta Isten lelke, s prófétált közöttük.
11 Amikor azok, akik őt tegnap is, tegnapelőtt is ismerték, látták, hogy ő a próféták közt van
és prófétál, azt mondták egymásnak: »Mi történt Kís fiával? Hát Saul is a próféták közt
van?« 12 De aztán azt kérdezte az egyik a másiktól: »Hát azoknak ki az apjuk?« Ezért lett
közmondássá: »Hát Saul is a próféták közt van?«

13 Majd felhagyott a prófétálással és elment a magaslatra. 14 Ekkor Saul nagybátyja
megkérdezte tőle és legényétől: »Hova mentetek?« Ők ezt felelték: »A szamarakat keresni, s
amikor nem találtuk őket, Sámuelhez mentünk.« 15 Azt mondta erre neki nagybátyja:
»Mondd meg nekem, mit mondott neked Sámuel?« 16 Azt mondta erre Saul a
nagybátyjának: »Megmondta, hogy megkerültek a szamarak.« Sámuelnek a királyság
ügyében hozzá intézett beszédét azonban nem mondta el neki.

Sault királlyá választják 17 Erre Sámuel összehívta a népet az Úrhoz Micpába 18 és azt
mondta Izrael fiainak: »Ezt üzeni az Úr, Izrael Istene: Én kihoztam Izraelt Egyiptomból,
kiszabadítottalak titeket az egyiptomiak kezéből s mindazoknak a királyoknak a kezéből,
akik sanyargattak titeket. 19 Ti azonban ma elvetettétek Isteneteket, aki egyedül szabadított
meg titeket minden bajotokból és nyomorúságtokból, és azt mondtátok: `Nem! Királyt
rendelj fölénk.' Nos tehát álljatok az Úr elé törzseitek s nemzetségeitek szerint.«

20 Erre Sámuel odaállította Izrael minden törzsét, s a sors Benjamin törzsére esett.
21 Erre odaállította Benjamin törzsét és nemzetségeit és a sors Metri nemzetségére esett, és
benne Saulra, Kís fiára jutott. Keresték tehát őt, de nem találták. 22 Ekkor aztán
megkérdezték az Urat, vajon eljön-e oda? Így felelt erre az Úr: »Íme, otthon elrejtőzött.«
23 Elfutottak tehát és elhozták onnan: és ő megállt a nép között, s vállal magasabb volt az
egész népnél. 24 Azt mondta erre Sámuel az egész népnek: »Bizonyára látjátok azt, akit az
Úr kiválasztott, mert nincs hozzá hasonló az egész népben.« Erre az egész nép felkiáltott és
azt mondta: »Éljen a király!«

25 Sámuel aztán elmondta a népnek a királyság törvényét, s azt leírta egy könyvbe és
odatette az Úr elé. Aztán Sámuel elbocsátotta a népet, mindenkit a maga házába.

26 Saul maga is elment házába, Gibeába és vele ment a seregnek az a része, amelynek
szívét Isten megillette. 27 Béliál fiai azonban azt mondták: »Hogyan tudna ez majd
megszabadítani minket?« És megvetették őt, s nem vittek ajándékot neki. Ő azonban úgy
tett, mintha nem hallotta volna.

11 **Segítségnyújtás Jábesnek** 1 Ezután körülbelül egy hónap múlva az történt, hogy az
ammonita Naás felvonult és hadba szállt Jábes-Gileád ellen. Erre a jábesi emberek
valamennyien azt mondták Naásnak: »Fogadj el minket szövetségeseidnek, s szolgálni
fogunk neked.« 2 Ám az ammonita Naás azt felelte nekik: »Csak úgy kötök szövetséget

veletek, ha kivájathatom mindannyiatok jobb szemét, s így meggyalázhatlak titeket egész
Izrael előtt.« 3 Azt mondták erre neki Jábes vénei: »Engedj nekünk hét napot, hogy
követeket küldhessünk Izrael minden határába: s ha nem akad, aki megvéd minket, akkor
kimegyünk hozzád.« 4 Elmentek tehát a követek Saul Gibeájába, s elmondták e szavakat a
nép hallatára. Erre az egész nép hangos sírásra fakadt.

5 Íme, azonban éppen akkor jött meg Saul, aki marháit terelte haza a mezőről és azt
mondta: »Mi baja van a népnek, hogy sír?« Erre elbeszélték neki a jábesi emberek szavait.
6 Amikor e szavakat hallotta, nagyon fellobbant haragja, az Úr lelke pedig megszállta Sault.
7 Erre ő vette mind a két marhát, darabokra vagdalta, s követekkel elküldte Izrael minden
határába és azt mondta: »Aki nem vonul ki és nem követi Sault és Sámuelt, annak marháival
ugyanígy fog történni.« Elfogta erre a népet az Úr félelme, és egy emberként kivonultak. 8 Ő
meg is számlálta őket Bezekben, s Izrael fiai háromszázezren, Júda emberei pedig
harmincezren voltak. 9 Azt mondták erre az odajött követeknek: »Ezt mondjátok a
jábesgileádi embereknek: Holnap, mire az idő felmelegszik, megszabadultok.« Elmentek
tehát a követek, s hírül vitték ezt a jábesi embereknek, s azok megörültek. 10 Ki is üzentek az
ammonitáknak: »Holnap kimegyünk hozzátok, s tehettek velünk akármit, ami nektek
tetszik.«

11 Amikor aztán a másnap elérkezett, az történt, hogy Saul három részre osztotta a
népet, s a hajnali őrködés idején behatolt a táborba és mire az idő felmelegedett, megverte
az ammonitákat; a megmaradtak is úgy szétszóródtak, hogy kettő sem maradt közülük
együtt.

12 Ekkor a nép így szólt Sámuelhez: »Ki az, aki azt mondta: `Hát Saul fog uralkodni
rajtunk?' Adjátok ki azokat az embereket, s öljük meg őket.« 13 Ám Saul azt mondta:
»Senkit sem szabad megölni ezen a napon, mert ma az Úr szabadulást szerzett Izraelnek.«

Sámuel elbúcsúzik a néptől 14 Azt mondta erre Sámuel a népnek: »Gyertek, menjünk
Gilgálba, s újítsuk ott meg a királyságot.«

15 El is ment az egész nép Gilgálba, s ott királlyá tették Sault az Úr előtt Gilgálban, s
békeáldozatokat vágtak ott az Úr előtt és nagyon örvendezett Saul s Izraelnek valamennyi
embere.

12 1 Azt mondta erre Sámuel egész Izraelnek: »Íme, meghallgattam szavatokat
mindabban, amit mondtatok nekem, s királyt rendeltem fölétek, 2 s a király immár előttetek
jár. Én azonban megöregedtem, s megőszültem, fiaim is közöttetek vannak. Íme, előttetek
jártam ifjúságomtól kezdve mind a mai napig, itt vagyok, 3 nyilatkozzatok rólam az Úr előtt
és felkentje előtt, elvettem-e valakinek a szamarát? Ha erőszakoskodtam valakivel vagy
elnyomtam valakit, ha bárki kezéből ajándékot fogadtam el, hogy ügyében szemet húnyjak:
visszaadom nektek.« 4 Ők erre azt mondták: »Nem erőszakoskodtál rajtunk, nem nyomtál el
minket, s nem fogadtál el senki kezéből semmit sem.« 5 Erre ő azt mondta nekik: »Tanúm
tehát az Úr veletek szemben és tanúm az ő felkentje ezen a napon, hogy semmit sem
találtatok kezemben!« Ők azt mondták rá: »Tanúd!«

6 Majd azt mondta Sámuel a népnek: »Az Úr tehát a tanúm, aki Mózest és Áront
rendelte és aki kihozta atyáinkat Egyiptom földjéről. 7 Nos tehát álljatok elő, hadd szálljak
perbe veletek az Úr előtt, az Úr mindazon irgalmassága ügyében, amelyet veletek s
atyáitokkal cselekedett. 8 Tudjátok miként ment be Jákob Egyiptomba, s miként kiáltottak az
Úrhoz atyáitok. Akkor az Úr elküldte Mózest és Áront, s kihozta atyáitokat Egyiptomból és
letelepítette őket ezen a helyen. 9 Ám ők megfeledkeztek az Úrról, Istenükről, s azért ő
kiszolgáltatta őket Siserának, a hácori hadvezérnek a kezébe, a filiszteusoknak a kezébe,

valamint Moáb királyának a kezébe, s azok hadakoztak ellenük. 10 Akkor aztán az Úrhoz
kiáltottak, s azt mondták: Vétkeztünk, mert elhagytuk az Urat és a Baáloknak, s az
Astartéknek szolgáltunk; most azonban szabadíts meg minket ellenségeink kezéből és
szolgálunk neked. 11 El is küldte az Úr Jerobaált, Bádánt, Jeftét és Sámuelt, s kiszabadított
titeket köröskörül ellenségeitek kezéből, s biztonságban laktatok.

12 Mindazonáltal, amikor láttátok, hogy Naás, Ammon fiainak királya ellenetek
vonult, azt mondtátok nekem: `Nem! Király uralkodjék rajtunk' – holott az Úr, a ti Istenetek
uralkodott rajtatok. 13 Most tehát itt van királyotok, akit választottatok és kértetek, íme, az
Úr királyt adott nektek! 14 Ha félitek az Urat, s szolgáltok neki, s hallgattok szavára, s nem
szegültök ellen az Úr parancsának, akkor ti is, meg királyotok is, aki uralkodik rajtatok,
követni fogjátok az Urat, a ti Isteneteket. 15 Ha azonban nem hallgattok az Úr szavára,
hanem ellenszegültök szavának, akkor éppúgy rajtatok lesz az Úr keze, mint atyáitokon.

16 Most azonban csak álljatok meg és lássátok azt a nagy dolgot, amelyet az Úr
szemetek láttára művelni fog. 17 Nemde, ma búzaaratás van? Segítségül fogom hívni az Urat
és Ő mennydörgést és esőt támaszt, s így megtudjátok és meglátjátok, hogy nagy
gonoszságot követtetek el az Úr színe előtt, amikor királyt kértetek magatoknak.«

18 Erre Sámuel az Úrhoz kiáltott és az Úr mennydörgést és esőt támasztott azon a
napon. 19 Nagyon nagy félelem szállta meg erre az egész népet az Úr előtt és Sámuel előtt,
és az egész nép azt mondta Sámuelnek: »Imádkozz szolgáidért az Úrhoz, a te Istenedhez,
hogy meg ne haljunk, mert oly sok bűnünket azzal a gonoszsággal is tetéztük, hogy királyt
kértünk magunknak.«

20 Azt mondta erre Sámuel a népnek: »Ne féljetek! Elkövettétek ugyan mindezt a
gonoszságot, csak ne távozzatok az Úr nyomából, hanem szolgáljatok az Úrnak egész
szívetekből, 21 s ne forduljatok a hiábavalóságok felé, amelyek nem használnak nektek, s
nem szabadítanak meg titeket, mert hiábavalóságok. 22 Akkor az Úr, tekintettel az ő nagy
nevére, nem hagyja el népét, hiszen megesküdött az Úr, hogy népévé tesz titeket. 23 Tőlem
pedig távol legyen az a vétek az Úr ellen, hogy megszűnjek imádkozni értetek: sőt tanítani
foglak titeket a jó és helyes útra. 24 Féljétek tehát az Urat, s szolgáljatok neki hűségesen
egész szívetekből, hisz láttátok azokat a nagyszerű dolgokat, amelyeket közöttetek művelt.
25 Ha azonban a gonoszságban tartotok ki, akkor ti is és a királyotok is egyaránt elvesztek.«

13 **Saul uralkodása** 1 Amikor elmúlt egy esztendő attól kezdve, hogy Saul uralkodni
kezdett és már második esztendeje uralkodott Izraelen, 2 választott magának Saul háromezer
embert Izraelből. Ezek közül kétezren Saullal voltak Makmásban és Bétel hegyén, ezren
pedig Jonatánnal a benjaminbeli Gibeában. A nép többi részét elbocsátotta, mindenkit a
maga sátrába. 3 Jonatán azonban megverte a filiszteusoknak azt az előőrsét, amely Gibeában
volt. Amikor ezt a filiszteusok meghallották, Saul megfúvatta a harsonát az egész országban
és azt mondta: »Hallják meg a héberek!« 4 Így egész Izrael meghallotta a hírt: »Megverte
Saul a filiszteusok előőrsét.« Erre Izrael felkelt a filiszteusok ellen és összehívta a népet
Saul mögé Gilgálba.

5 Összegyűltek a filiszteusok is, hogy hadakozzanak Izrael ellen harmincezer
szekérrel és hatezer lovassal, s oly sok egyéb néppel, mint a tenger partján levő föveny,
majd felvonultak és tábort ütöttek Makmásnál, Bétaventől keletre. 6 Amikor Izrael emberei
látták, hogy szorult helyzetbe jutottak (a filiszteusok ugyanis szorongatták a népet),
elrejtőztek a barlangokba, a rejtekhelyekre, a sziklákba, az üregekbe meg a vermekbe, 7 sőt
voltak héberek, akik átkeltek a Jordánon túlra, Gád és Gileád földjére.

Saul ugyan kitartott Gilgálban, de a nép, amely követte, rettegett. 8 Így várakozott hét
napig Sámuel meghagyása szerint, de Sámuel csak nem jött Gilgálba, a nép pedig lassanként

elszéledt mellőle. 9 Erre Saul azt mondta: »Hozzátok ide az egészen elégő áldozatot és a
békeáldozatokat« – és bemutatta az egészen elégő áldozatot.

10 Éppen mire elkészült az egészen elégő áldozat bemutatásával, íme, megérkezett
Sámuel. Amikor Saul kiment eléje, hogy köszöntse, 11 azt mondta neki Sámuel: »Mit
műveltél?!« Saul azt felelte: »Mivel láttam, hogy a nép kezd elszéledni mellőlem, te pedig
nem jöttél meg a meghagyott időre, a filiszteusok meg már összegyűltek Makmásnál, 12 azt
mondtam: Most majd lejönnek ellenem a filiszteusok Gilgálba és én még nem is esedeztem
az Úr színe előtt. Így a szükség arra kényszerített, hogy bemutassam az egészen elégő
áldozatot.«

13 Azt mondta erre Sámuel Saulnak: »Esztelenül cselekedtél: nem tartottad meg az
Úrnak, Istenednek parancsát, amelyet meghagyott neked. Már pedig ha ezt nem tetted volna,
most az Úr mindörökre megszilárdította volna királyságodat Izraelen. 14 Így azonban
királyságod nem lesz maradandó. Keresett az Úr magának szíve szerint való embert, s azt
rendelte népe fejedelmévé, mivel te nem tartottad meg, amit az Úr parancsolt.«

15 Azzal Sámuel felkerekedett és felment Gilgálból Benjamin-Gibeába. Erre a
megmaradt nép felvonult Saul vezérlete alatt az ellene hadbaszállt nép elé és el is jutott
Gilgálból a Benjamin halmán levő Gibeába. Ekkor Saul megszámlálta a vele levő népet, s az
mintegy hatszáz emberből állt.

16 Saul és fia, Jonatán meg a velük levő nép Benjamin-Gibeában helyezkedett el, a
filiszteusok pedig Makmásban táboroztak. 17 Ekkor kivonult a filiszteusok táborából három
csapat zsákmányolni: az egyik csapat az Efrába vivő útra, Suál földje felé tartott, 18 a másik
a Béthoronba vivő útra tért, a harmadik a határ felé vivő, a Ceboim völgy felett a pusztára
húzódó útra fordult.

19 Ekkoriban Izrael egész földjén nem akadt kovács, mert a filiszteusok attól tartottak,
hogy a héberek kardot vagy dárdát találnak készíteni, 20 s azért egész Izraelnek a
filiszteusokhoz kellett lejárnia, hogy mindenki megélesíttethesse ekevasát, kapáját, fejszéjét
és ásóját. 21 Így tehát az ekevasaknak, kapáknak, háromágú villáknak fejszéknek és
ösztökéknek az élesítése egy pímbe került. 22 Amikor aztán eljött a csata napja, a Saullal és
Jonatánnal levő egész nép kezében nem akadt sem kard, sem dárda, csak Saulnál és fiánál,
Jonatánnál.

Jonatán hőstette 23 Ekkor a filiszteusok előőrse kivonult, hogy Makmás elé kerüljön.

14 1 Történt aztán az egyik napon, hogy Jonatán, Saul fia azt mondta fegyverhordozó
legényének: »Gyere, menjünk át a filiszteusok előőrséhez, amely odaát van.« Apjának
azonban ezt nem mondta meg. 2 Saul ekkor Gibea szélén, a Magronnál levő gránátalmafa
alatt tartózkodott, s vele volt mintegy hatszáz emberből álló népe is, 3 valamint az efódot
viselő Ahiás, annak az Ahitóbnak a fia, aki Ikabódnak a fivére, a Hélitől, az Úr silói papjától
származó Fineesznek pedig a fia volt. De a nép sem tudta, hova ment Jonatán.

4 A szorosok között pedig, amelyeken Jonatán át akart menni a filiszteusok
előőrséhez, egy-egy meredek szikla volt mind a két oldalon, s mint valami fog, egy-egy
kőszirt meredezett innen is, onnan is: az egyiknek Bószesz volt a neve, a másiknak Szene:
5 az egyik szirt északon meredezett, Makmással szemben, a másik délen, Gibeával szemben.
6 Jonatán tehát ezt mondta fegyverhordozó legényének: »Gyere, menjünk át e
körülmetéletlenek előőrséhez, hátha tesz értünk az Úr valamit, hiszen az Úrnak nem okoz
nehézséget, hogy sok vagy kevés ember által szabadít-e meg.« 7 Azt mondta erre neki
fegyverhordozója: »Tegyél egészen úgy, ahogy kedved tartja; menj, ahová szándékozol, s én
veled leszek, ahol csak akarod.« 8 Azt mondta erre Jonatán: »Íme, átmegyünk azokhoz az

emberekhez, megmutatjuk magunkat nekik, 9 s ha ők így szólnak hozzánk: `Maradjatok ott,
amíg odamegyünk hozzátok,' akkor álljunk meg helyünkön, s ne menjünk fel hozzájuk.
10 Ha azonban azt mondják: `Gyertek fel hozzánk,' akkor menjünk fel, mert kezünkbe adta
őket az Úr. Ez legyen a jel számunkra.«

11 Meg is mutatták magukat mindketten a filiszteusok előőrsének. Ekkor a filiszteusok
azt mondták: »Íme, a héberek kijönnek a lyukakból, ahova rejtőztek.« 12 Majd szóltak az
előőrs emberei Jonatánhoz és fegyverhordozójához és azt mondták: »Gyertek fel hozzánk,
mutatunk nektek valamit.« Azt mondta erre Jonatán a fegyverhordozójának: »Menjünk fel,
gyere utánam: mert az Úr Izrael kezébe adta őket.« 13 Fel is ment Jonatán, négykézláb
mászva, s utána a fegyverhordozója, s így ki Jonatán előtt hullott el, kit meg
fegyverhordozója ölt meg, aki őt követte. 14 Ezt az első vereséget, amelyben Jonatán és
fegyverhordozója mintegy húsz embert ölt meg, egy fél holdnyi földön szenvedték el,
akkora területen, amennyit egy iga ökör egy nap alatt szokott megszántani. 15 Erre óriási
riadalom támadt a mezőn levő táborban, sőt a zsákmányolni kivonuló őrs egésze is
megrémült. Zavar támadt a környéken, és szinte az Istentől származó csodálatos rémület
következett be.

Győzelem a filiszteusok fölött 16 Ekkor odatekintettek Saul őrszemei, akik a Benjamin-
Gibeában voltak, és íme, részben elhullott, részben szanaszét futkosó tömeget láttak. 17 Azt
mondta erre Saul a vele levő népnek: »Vizsgáljátok meg, nézzétek meg, hogy ki távozott
közülünk!« Amikor megvizsgálták, kiderült, hogy Jonatán, s fegyverhordozója nincs ott.
18 Azt mondta erre Saul Ahiásnak: »Hozd elő az Isten ládáját.« (Ott volt ugyanis akkor az
Isten ládája Izrael fiainál.) 19 Amíg azonban Saul a pappal beszélt, nagy lárma keletkezett a
filiszteusok táborában, amely mindinkább növekedett és hangosabb lett. Azt mondta tehát
Saul a papnak: »Hagyd abba!«

20 Azzal Saul és az egész vele levő nép felkiáltott és elment a harctérre, s látta, hogy
íme, azok egymás ellen fordították kardjukat, s nagyon nagy öldöklés folyik közöttük.
21 Hozzá azok a héberek, akik eddig a filiszteusokkal tartottak, s azokkal a táborba
felvonultak, megfordultak, és a Saullal és Jonatánnal levő izraelitákhoz szegődtek.
22 Amikor aztán azok az izraeliták, akik Efraim hegységében elrejtőztek, meghallották, hogy
a filiszteusok megfutamodtak, ők is valamennyien övéikhez csatlakoztak a harcban. Így
Saullal mintegy tízezer ember volt, 23 s az Úr megsegítette Izraelt azon a napon. A harc
egészen Bétávenig terjedt.

Saul esküje 24 Amikor aztán Izrael emberei csoportosulni kezdtek azon a napon, Saul
megeskette a népet e szavakkal: »Átkozott legyen az az ember, aki estig eledelt vesz
magához, amíg bosszút nem állok ellenségeimen.« Nem is vett magához az egész nép
semmiféle eledelt. 25 Sőt eljutott a föld egész népe egy erdőséghez, amelyben méz volt a
föld színén 26 és bement a nép az erdőségbe, s látta, hogy folyik a méz, de senki sem emelte
kezét szájához, mert félt a nép az eskü miatt.

27 Jonatán azonban nem hallotta, amikor apja megeskette a népet. Kinyújtotta tehát a
kezében levő bot végét, belemártotta a lépesmézbe, a szájához emelte kezét, és felragyogott
szeme. 28 Rászólt ekkor valaki a nép közül, és azt mondta: »Esküvel kötelezte apád a népet,
mondván: `Átkozott legyen az az ember, aki ma eledelt vesz magához!' A nép pedig nagyon
kimerült.« 29 Jonatán azt felelte: »Apám ezzel csak megzavarta az országot; magatok
láttátok, hogy felragyogott a szemem, mivel ízleltem egy keveset a mézből! 30 Ha a nép
evett volna ellenségeinek zsákmányából, amelyet talált, nemde sokkal nagyobb lett volna a
filiszteusok veresége?«

31 Mivel aznap a filiszteusokat Makmástól Ajjalonig verték, nagyon kimerült a nép.
32 Nekiesett tehát a zsákmánynak, juhot, marhát, borjút vett, levágta a földön, s a vérrel
együtt ette meg a húst a nép. 33 Hírül vitték és megmondták azonban Saulnak, hogy vétkezik
a nép az Úr ellen, mert vérrel együtt eszi a húst. Erre ő így szólt: »Hitszegésbe estetek!
Tüstént hengerítsetek hozzám egy nagy követ.« 34 Aztán azt mondta Saul: »Széledjetek el a
nép közé, s mondjátok meg nekik, hogy mindenki hozza ide hozzám a marháját s a kosát, s
itt vágjátok le ezen a kövön, s úgy egyetek, hogy ne vétkezzetek az Úr ellen azáltal, hogy
vérrel együtt eszitek a húst.« Oda is vitte aznap éjjel az egész nép közül mindenki a kezébe
került marhát, s ott vágta le, 35 Saul pedig oltárt épített az Úrnak. Ekkor épített először oltárt
az Úrnak.

36 Majd azt mondta Saul: »Üssünk ez éjjel a filiszteusokra, s pusztítsuk őket, amíg
felvirrad a reggel, s ne hagyjunk meg közülük senkit sem.« Azt mondta erre a nép: »Tegyél
egészen úgy, ahogy szemed jónak látja.« A pap azonban így szólt: »Járuljunk előbb ide
Istenhez.« 37 Meg is kérdezte Saul az Urat: »Űzőbe vegyem-e a filiszteusokat? Izrael kezébe
adod-e őket?« Ám Ő nem felelt neki azon a napon. 38 Azt mondta erre Saul: »Állítsátok ide
a nép valamennyi főemberét, s tudjátok meg és lássátok, kitől eredt ez a mai bűnös állapot!
39 Az Úrnak, Izrael szabadítójának életére mondom, hogy még ha fiam, Jonatán idézte is elő,
megmásíthatatlanul meg kell halnia.« Senki sem válaszolt neki erre a népből.

40 Majd azt mondta egész Izraelnek: »Álljatok ti külön az egyik oldalra, én meg
fiammal, Jonatánnal a másik oldalra állok.« A nép erre azt felelte Saulnak: »Tedd azt, amit
jónak lát szemed.« 41 Azt mondta ekkor Saul az Úrnak, Izrael Istenének: »Uram, Izrael
Istene, adj jelt – mi az, hogy ma nem feleltél szolgádnak? Ha bennem vagy fiamban,
Jonatánban van e vétek, nyilvánítsd jeledet, ha pedig népedben van e vétek, nyilvánítsd
szentségedet.« Erre Jonatán és Saul bűnösnek nyilvánult, a nép pedig ártatlannak bizonyult.
42 Azt mondta erre Saul: »Vessetek sorsot közöttem és fiam, Jonatán között.« Ekkor Jonatán
nyilvánult bűnösnek.

43 Azt mondta azért Saul Jonatánnak: »Beszéld el nekem, mit műveltél?« Jonatán el is
beszélte neki: »Megízleltem a kezemben levő bot végével egy kis mézet: íme, kész vagyok a
halálra.« 44 Erre Saul így szólt: »Úgy segéljen engem az Úr most és mindenkor, hogy
halállal lakolsz Jonatán!« 45 A nép azonban azt mondta Saulnak: »Tehát meghaljon Jonatán,
aki ezt a nagy győzelmet szerezte Izraelnek? Ennek nem szabad megtörténnie! Az Úr életére
mondjuk, hogy haja szálának sem szabad lehullani a fejéről a földre, hiszen ő Isten
segítségével szerezte meg a győzelmet a mai napon.« Éppen azért megváltotta a nép
Jonatánt, hogy ne kelljen meghalnia.

46 Saul erre visszavonult és nem üldözte tovább a filiszteusokat, a filiszteusok pedig
visszatértek lakóhelyükre.

47 Miután így Saul megszilárdította királyságát Izraelen, hadba szállt körös-körül
annak valamennyi ellenségével: a moabitákkal, Ammon fiaival, az edomitákkal, Szóba
királyaival s a filiszteusokkal, és mindenütt, ahova fordult, győzedelmeskedett. 48 Majd
sereget gyűjtött és megverte az amalekitákat, s megmentette Izraelt fosztogatóinak kezétől.

Saul családja 49 Saul fiai Jonatán, Jessúj és Melkisua voltak; két lányának neve: az
elsőszülöttnek a neve Merób, a fiatalabbiknak a neve Míkol. 50 Saul feleségének a neve:
Ahinoám; ez Ahimaász lánya volt. Hadvezérének a neve: Ábner; ez Nérnek, Saul apai
nagybátyjának volt a fia. 51 Kís, Saul apja ugyanis és Nér, Ábner apja Abiel fiai voltak.

52 A filiszteusok ellen Saul valamennyi napja alatt keményen folyt a harc, s azért, ha
Saul egy-egy erős, hadravaló férfit látott, azt maga mellé vette.

15 **Háború az amalekiták ellen. Saul vétke** 1 Azt mondta egyszer Sámuel Saulnak:

»Engem küldött az Úr, hogy téged népének, Izraelnek királyává kenjelek: most azért halld
az Úr szavát. 2 Ezt üzeni a Seregek Ura: Megemlékeztem mindarról, amit az amalekiták
Izraelen elkövettek, hogy miképp álltak ellene az úton, amikor feljött Egyiptomból. 3 Most
azért eredj, s verd meg az amalekitákat, s pusztítsd el mindenüket: ne kíméld őket, s meg ne
kívánj holmijukból semmit sem, hanem ölj meg férfit s asszonyt, gyermeket és csecsemőt,
szarvasmarhát, s aprójószágot, tevét és szamarat egyaránt.«

4 Erre Saul hadba szólította a népet, s megszámlálta őket, miként a bárányokat:
kétszázezer gyalogosa és tízezer júdabeli embere volt. 5 Amikor aztán Saul az amalekiták
városáig jutott, lesbeállt a völgyben. 6 Majd azt mondta Saul a kenitáknak: »Menjetek,
távozzatok, s költözzetek ki az amalekiták közül, hogy pusztulásba ne találjalak sodorni
titeket közöttük, noha ti irgalmasságot cselekedtetek Izrael valamennyi fiával, amikor
feljöttek Egyiptomból.« Erre aztán eltávoztak a keniták az amalekiták közül.

7 Saul pedig megverte az amalekitákat Hevilától egészen addig, ahol az Egyiptommal
szemben levő Súrhoz jut az ember. 8 Agágot, az amalekiták királyát elevenen elfogta, az
egész népet pedig kardélre hányatta. 9 Ám Saul és a nép megkímélte Agágot meg az
aprójószág és szarvasmarha legjavát, a juhokat és a kosokat, és mindazt, ami szép volt. Nem
akarták elpusztítani, hanem csak azt pusztították el, ami silány és megvetendő volt.

10 Ekkor az Úr szózatot intézett Sámuelhez, mondva: 11 »Bánom, hogy királlyá tettem
Sault, mert elhagyott engem, s nem hajtotta végre szavamat.« Elszomorodott erre Sámuel, s
egész éjszaka kiáltott az Úrhoz.

12 Amikor aztán éjszaka felkelt Sámuel, hogy reggelre Saul elé menjen, hírül hozták
Sámuelnek, hogy Saul Kármelbe ment, s diadalívet emelt magának, s aztán megfordult,
tovább ment, s lement Gilgálba. Odament tehát Sámuel Saulhoz, miközben Saul éppen
egészen elégő áldozatot mutatott be az Úrnak az amalekitáktól hozott zsákmány legjavából.
13 Amikor Sámuel odaért Saulhoz, azt mondta neki Saul: »Áldjon meg téged az Úr!
Teljesítettem az Úr szavát!« 14 Ám Sámuel azt mondta: »Hát micsoda juhok bégetése az,
amely a fülembe hatol, s miféle marhák bőgése az, amelyet hallok?« 15 Azt mondta erre
Saul: »Az amalekitáktól hozták őket; a nép ugyanis megkímélte az aprójószág s a
szarvasmarha legjavát, hogy feláldozza az Úrnak, a te Istenednek, a többit azonban
megöltük.«

16 Azt mondta erre Sámuel Saulnak: »Engedd, hadd közöljem veled, mit mondott
nekem az Úr ez éjszaka.« Ő így szólt: »Beszélj!« 17 Azt mondta erre Sámuel: »Nemde, noha
kicsiny is voltál a magad szemében, Izrael törzseinek fejévé lettél, és az Úr Izrael királyává
kent fel téged. 18 Aztán elküldött az Úr téged erre az útra és azt mondta: `Eredj, s pusztítsd
el a vétkes amalekitákat, s hadakozz ellenük, amíg meg nem semmisülnek.' 19 Miért nem
hallgattál tehát az Úr szavára? Miért estél neki a zsákmánynak, s miért cselekedted azt, ami
gonosz az Úr előtt?« 20 Azt mondta erre Saul Sámuelnek: »Hiszen én hallgattam az Úr
szavára, s elmentem arra az útra, amelyre az Úr küldött, s elhoztam Agágot, az amalekiták
királyát, s megöltem az amalekitákat. 21 A nép pedig azért vett el a zsákmányból
aprójószágot és marhát, hogy a megölt jószág zsengéjeként áldozatul mutassa be az Úrnak,
Istenének Gilgálban.«

22 Azt mondta erre Sámuel: »Vajon egészen elégő áldozatokat s véresáldozatokat
akar-e az Úr, s nem inkább azt, hogy engedelmeskedjenek az Úr szavának? Többet ér az
engedelmesség, mint a véresáldozat, és a szófogadás többet, mint a kosok hájának
bemutatása, 23 mert a varázslás bűnével ér fel az ellenszegülés, és a bálványimádás vétkével
az engedelmesség megtagadása. Mivel tehát megvetetted az Úr szavát, azért az Úr is
megvetett téged, hogy ne légy tovább király.«

24 Azt mondta erre Saul Sámuelnek: »Vétkeztem, mert megszegtem az Úr szavát s a te
szavadat, de féltem a néptől, azért engedtem szavuknak. 25 Most azonban kérlek, vedd el

bűnömet, s gyere vissza velem, hogy imádjam az Urat.« 26 Ám Sámuel azt mondta Saulnak:
»Nem megyek vissza veled, mert megvetetted az Úr szavát, s azért az Úr is megvetett téged,
hogy ne légy tovább Izrael királya.« 27 Azzal Sámuel megfordult, hogy távozzon: ő azonban
megragadta palástja szélét, úgyhogy az elszakadt. 28 Azt mondta erre neki Sámuel:
»Elszakította ma tőled az Úr Izrael királyságát, s odaadta másnak, aki különb, mint te.
29 Izrael Győzedelmese nem von vissza, s nem bán meg semmit, mert nem ember, hogy
megbánjon valamit!«

30 Ám ő azt mondta: »Vétkeztem! Most azonban tisztelj meg engem népem vénei és
Izrael előtt: gyere vissza velem, hogy imádjam az Urat, Istenedet.« 31 Megfordult tehát
Sámuel és követte Sault és Saul imádta az Urat.

32 Majd azt mondta Sámuel: »Hozzátok elém Agágot, az amalekiták királyát.« Oda is
vitték eléje a kövér, remegő Agágot. Azt mondta ekkor Agág: »Így szakít el a keserű halál?«
33 Azt mondta azonban Sámuel: »Amint kardod gyermektelenné tette az asszonyokat, úgy
legyen gyermektelenné anyád is az asszonyok között.« Azzal darabokra szabdalta őt Sámuel
az Úr előtt Gilgálban.

34 Sámuel azután elment Ramátába, Saul pedig felment Gibeába, házába. 35 Sámuel
nem is kereste fel többé Sault halála napjáig. Sámuel azonban egyre bánkódott Saul miatt,
mivel az Úr megbánta, hogy Izrael királyává tette.

SAUL ÉS DÁVID: 16,1-31,13

16 **Sámuel királlyá keni Dávidot** 1 Azt mondta azért az Úr Sámuelnek: »Meddig
bánkódsz még Saul miatt, noha én elvetettem őt, hogy ne uralkodjon Izraelen? Töltsd meg
szarudat olajjal, s gyere, hadd küldjelek a betlehemi Izájhoz, mert annak a fiai közül
szemeltem ki magamnak királyt.« 2 Azt mondta erre Sámuel: »Hogyan menjek? Hiszen
meghallja Saul és megöl!« Azt mondta erre az Úr: »Vigyél magaddal egy borjút a csordából
és mondd: Azért jöttem, hogy véresáldozatot mutassak be az Úrnak. 3 Izájt pedig hívd meg a
véresáldozatra és én majd értésedre adom, hogy mit cselekedj, s kend fel azt, akit majd
mutatok neked.«

4 Úgy is cselekedett Sámuel, ahogy az Úr azt mondta neki. Amikor megérkezett
Betlehembe, elcsodálkoztak a város vénei és eléje mentek és megkérdezték: »Békés-e a
jöveteled?« 5 Ő azt mondta: »Békés! Azért jöttem, hogy véresáldozatot mutassak be az
Úrnak. Tartsatok megszentelődést és gyertek velem, hogy bemutassam a véresáldozatot.«
Megszentelődést tartatott tehát Izájjal s fiaival, és meghívta őket a véresáldozatra.

6 Amikor aztán eljöttek, meglátta Eliábot és azt mondta magában: »Nemde, máris az
Úr előtt áll felkentje?« 7 Ám az Úr azt mondta Sámuelnek: »Ne nézd külsejét, se termete
magasságát, mert én elvetettem őt! Én nem aszerint ítélek, amire az ember néz: az ember
ugyanis azt nézi, ami látszik, az Úr azonban a szívet tekinti.« 8 Erre Izáj odahívta
Abinádábot, és őt vezette Sámuel elé. Ám ő azt mondta: »Ezt sem választotta az Úr.« 9 Erre
Izáj Simát vitte oda, de őróla is azt mondta: »Ezt sem választotta az Úr.« 10 Hét fiát vezette
így oda Izáj Sámuel elé, de Sámuel azt mondta Izájnak: »Ezek közül nem választott az Úr!«

11 Majd azt mondta Sámuel Izájnak: »Ez az összes fiad?« Ő azt felelte: »Hátra van
még a legkisebbik, az a juhokat legelteti.« Azt mondta erre Sámuel Izájnak: »Küldj érte, s
hozasd el, mert addig nem telepszünk le, amíg ide nem jön.« 12 Érte küldött tehát, és
elhozatta. Vörös volt, szépszemű és csinos külsejű. Azt mondta ekkor az Úr: »Kelj fel, kend
fel, mert ő az!« 13 Erre Sámuel vette az olajos szarut, s felkente őt testvérei közepette, és
ettől a naptól az Úr lelke Dávidra szállt. Sámuel aztán felkelt és elment Ramátába.

Dávid Saul szolgálatában 14 Miután Saultól eltávozott az Úr lelke, az Úr egy gonosz

lelket bocsátott rá, s az igen gyötörte. 15 Azt mondták azért Saul szolgái uruknak: »Íme,
Isten egyik gonosz lelke gyötör téged. 16 Adja ki tehát urunk a parancsot, és előtted levő
szolgáid keresnek valakit, aki ért a lantpengetéshez, hogy amikor elfog téged az Úrnak az a
gonosz lelke, ő pengesse kezével a lantot és megkönnyebbülj.« 17 Azt mondta erre Saul a
szolgáinak: »Szerezzetek tehát nekem valakit, aki jól pengeti a lantot, s hozzátok ide
hozzám.« 18 Megszólalt ekkor egyik legénye és azt mondta: »Íme, én láttam, hogy a
betlehemi Izáj egyik fia jól tudja pengetni a lantot, hozzá nagy erejű vitéz, hadra termett
ember, értelmes szavú, szép férfi, s az Úr is vele van.« 19 Erre Saul követeket küldött
Izájhoz, ezzel az üzenettel: »Küldd hozzám Dávidot, azt a fiadat, aki a legelőn van.« 20 Erre
Izáj vett egy szamarat, megrakta kenyérrel, meg egy korsó bort és egy kecskegödölyét és
elküldte Dáviddal, a fiával Saulnak. 21 Dávid el is jutott Saulhoz és szolgálatába állt, aki őt
nagyon megszerette és fegyverhordozójává tette. 22 Éppen azért Saul elküldött Izájhoz, s ezt
üzente: »Hadd maradjon Dávid a szolgálatomban, mert kedvet talált szememben.« 23 Így
aztán valahányszor elfogta Sault az Úrnak az a gonosz lelke, Dávid elővette a lantot, s
pengette kezével és Saul felüdült és megkönnyebbedett, mert a gonosz lélek eltávozott tőle.

17 **Dávid és Góliát** 1 Ám a filiszteusok ismét harcra gyűjtötték hadaikat. A júdabeli
Szókóban gyűltek össze és Szókó és Azeka között, Dommím határában ütöttek tábort. 2 Erre
összegyűltek Saul és Izrael fiai és elmentek a Terebint völgybe és csatasorba álltak, hogy
hadakozzanak a filiszteusokkal. 3 A filiszteusok az egyik hegyoldalon álltak, Izrael pedig a
másik hegyoldalon állt, úgyhogy a völgy közöttük volt.

4 Ekkor kijött a filiszteusok táborából egy harcos férfi, akit Góliátnak hívtak, s Gátból
való volt. Hat könyöknyi és egy arasznyi volt a magassága, 5 rézsisak volt a fején, s
pikkelyes páncélt viselt: páncéljának súlya ötezer rézsékel volt. 6 Lábszárán rézvért volt, s
vállát rézpajzs fedte. 7 Dárdájának nyele olyan volt, mint a takácsok zugolyfája, dárdájának
vasa hatszáz vassékel volt és fegyverhordozó járt előtte. 8 Megállt, átkiáltott Izrael
csatasorainak, és azt mondta nekik: »Miért vonultatok fel, s miért készülődtök harcra? Hát
nem vagyok-e én filiszteus, ti meg Saul szolgái? Válasszatok ki magatok közül valakit, s az
jöjjön le hozzám páros viadalra. 9 Ha meg tud velem vívni és megver: szolgáitok leszünk; ha
én kerekedek felül, s verem meg őt, ti lesztek szolgák, s ti fogtok szolgálni nekünk.« 10 Majd
azt mondta a filiszteus: »Íme, én ma gyalázattal illettem Izrael hadait: adjatok elém valakit,
hogy páros viadalra keljen velem.«

11 Amikor Saul és az izraeliták mindnyájan meghallották a filiszteusnak ezt a
beszédét, meghökkentek és nagyon nagy félelem fogta el őket.

12 Dávid annak a júdabeli Betlehemből való efratai embernek volt a fia, akiről fentebb
szóltunk. Ezt Izájnak hívták, s nyolc fia volt, de ő Saul napjaiban már öreg ember volt és az
élemedett korú férfiak közé tartozott. 13 Három idősebb fia azonban elment Saullal a harcba;
hadbavonult három fiának a neve: Eliáb, az elsőszülött, Abinádáb a második és Sámma a
harmadik. 14 Dávid volt a legfiatalabb. Minthogy a három legidősebb fiú követte Sault,
15 Dávid vissza-visszatért Saul mellől, hogy legeltesse apja nyáját Betlehemben.

16 A filiszteus negyven napon át minden reggel és este előjött és kiállt.

17 Azt mondta egyszer Izáj Dávidnak, a fiának: »Fogd ezt az éfa árpadarát s ezt a tíz
kenyeret a testvéreid számára, s fuss el vele a táborba testvéreidhez, 18 ezt a tíz darab sajtot
pedig vidd el az ezredesnek, aztán nézd meg testvéreidet, jól vannak-e, s tudd meg, kikkel
vannak egy sorban.« 19 Saul meg ők, és Izrael fiai mindnyájan ekkor éppen a Terebint
völgyben hadakoztak a filiszteusokkal.

20 Erre Dávid kora reggel felkelt, rábízta a nyájat egy pásztorra, felrakodott és elment,
amint Izáj parancsolta neki. El is jutott a Magála helyéhez és a sereghez, de az éppen

kivonult a harcra és csatakiáltásba tört ki. 21 Izrael ugyanis csatarendben állt, de velük
szemben a filiszteusok is harcra készülődtek. 22 Erre Dávid rábízta a hozott holmit a
poggyászőr kezére, aztán elfutott a harctérre, és megkérdezte, rendben van-e minden a
testvéreivel kapcsolatban.

23 Miközben beszélgetett velük, megjelent az a harcos férfi, a Góliát nevű, Gátból
való filiszteus és kijött a filiszteusok táborából és megismételte szavait Dávid hallatára.
24 Amint az izraeliták meglátták azt az embert, valamennyien elfutottak színe elől, mert igen
féltek tőle. 25 Valaki azonban azt mondta Izraelből: »Látjátok ezt az embert, aki előjött?
Azért jött elő, hogy gyalázza Izraelt! Éppen azért azt az embert, aki őt megveri, nagy
gazdagsággal ajándékozza meg a király, sőt neki adja lányát, és adómentessé teszi apai
házát Izraelben!«

26 Odaszólt erre Dávid a körülötte álló embereknek: »Mit is adnak annak az
embernek, aki megveri ezt a filiszteust, s elhárítja a gyalázatot Izraelről? Ugyan ki ez a
körülmetéletlen filiszteus, hogy gyalázni meri az élő Isten hadsorait?« 27 Elmondta erre neki
a nép a dolgot: »Ezt és ezt adják annak az embernek, aki őt megveri.« 28 Amikor Eliáb,
legidősebb bátyja meghallotta, hogy erről beszél a többiekkel, haragra gerjedt Dávid ellen és
azt mondta: »Miért jöttél ide, s miért hagytad azt a néhány juhot a pusztában? Ismerem
nagyravágyásodat és szíved gonoszságát; azért jöttél le, hogy lásd a harcot!« 29 Azt mondta
erre Dávid: »Mit követtem el? Nem beszélgetés-e ez csupán?« 30 Majd eltávozott tőle egy
kevéssé és másfelé fordult, s ugyanazokat a szavakat mondta, s a nép is ugyanazokat a
szavakat felelte neki, mint az előbb.

31 Híre ment azoknak a szavaknak, amelyeket Dávid mondott, s elbeszélték őket Saul
színe előtt. 32 Amikor aztán eléje vitték, Dávid így szólt hozzá: »Senkinek se csüggedjen el a
szíve e miatt; én, a te szolgád, elmegyek és megvívok a filiszteussal.« 33 Azt mondta erre
Saul Dávidnak: »Nem bírsz te szembeszállni és megvívni ezzel a filiszteussal, mert te
gyermek vagy, az meg harchoz szokott ember kora ifjúságától kezdve.« 34 Dávid azt felelte
Saulnak: »Amikor szolgád legeltette az apja nyáját, ha oroszlán vagy medve jött, és elvitt
egy kost a nyájból, 35 utánamentem és leütöttem, s kiszabadítottam szájából; ha rám támadt,
megragadtam az állát, megfojtottam és megöltem. 36 Oroszlánt is, medvét is megöltem én, a
te szolgád: úgy jár tehát majd ez a körülmetéletlen filiszteus is, mint azok. Nos, megyek és
elhárítom népemről a gyalázatot, elvégre is ki ez a körülmetéletlen filiszteus, hogy gyalázni
merte az élő Isten seregét.« 37 Majd azt mondta Dávid: »Az Úr, aki megszabadított az
oroszlán mancsai meg a medve mancsai közül, Ő fog megszabadítani engem e filiszteus
kezéből.« Azt mondta erre Saul Dávidnak: »Eredj, s az Úr legyen veled!«

38 Aztán Saul felöltöztette Dávidot a maga ruháiba, rézsisakot tett a fejére, s páncélt
adott rá. 39 Ekkor Dávid felcsatolta kardját a ruhái fölé, s elkezdte próbálgatni, tud-e így
felfegyverkezve járni, mert nem szokta meg. Azt mondta Dávid Saulnak: »Nem tudok így
járni, mert nem szoktam meg.« Azzal lerakta ezeket, 40 s vette botját, amelyet mindig a
kezében hordott, kiválasztott magának öt jó sima követ a patakból, s betette azokat
pásztortáskájába, amely nála volt, s kezébe vette parittyáját, s kiment a filiszteus elé.

41 Erre a filiszteus, előtte haladó fegyverhordozójával együtt, ballagva és egyre jobban
közeledve Dávid felé tartott. 42 Amikor aztán a filiszteus feltekintett és meglátta Dávidot,
semmibe sem vette, hiszen egy vörös, szép külsejű ifjú volt előtte. 43 Erre a filiszteus így
szólt Dávidhoz: »Hát kutya vagyok én, hogy bottal jössz ellenem?« Aztán a filiszteus
megátkozta isteneivel Dávidot, 44 és azt mondta Dávidnak: »Gyere csak ide hozzám, hadd
adjam húsodat az ég madarainak s a mező vadjainak!« 45 Dávid ekkor így szólt a
filiszteushoz: »Te karddal, dárdával s pajzzsal jössz ellenem, én pedig a Seregek Urának,
Izrael hadainak Istene nevével megyek ellened, amelyeket te gyalázattal illettél 46 a mai
napon. Az Úr pedig a kezembe fog adni téged, megöllek, leveszem rólad a fejedet, és még

ma az ég madarainak és a mező vadjainak adom a filiszteusok táborának hulláit, hadd tudja
meg az egész föld, hogy van Izraelnek Istene! 47 Tudja meg ez az egész gyülekezet, hogy
nem kell kard és dárda az Úrnak a győzelemhez, mert ő a harc ura, s ő a kezünkbe is fog
adni titeket!«

48 Amikor aztán a filiszteus nekikészült, s elindult, s Dávid felé közelített, Dávid
sietve a filiszteus elé futott, hogy megküzdjön vele, 49 és benyújtotta kezét táskájába, kivett
belőle egy követ, azt parittyájával megforgatta, s elhajította, s homlokon sújtotta vele a
filiszteust, úgyhogy a kő belefúródott homlokába, s az arcával a földre bukott. 50 Így győzte
le Dávid a filiszteust parittyával és kővel, s miután leverte, meg is ölte a filiszteust. Mivel
ugyanis kard nem volt Dávid kezében, 51 odaszaladt, megállt a filiszteus felett, megfogta
kardját, kirántotta hüvelyéből, s megölte őt és levágta fejét.

Amikor a filiszteusok látták, hogy hősük meghalt, megfutamodtak. 52 Erre Izrael és
Júda emberei felkeltek és felkiáltottak és addig űzték a filiszteusokat, amíg a völgybe és
Akkaron kapujához nem jutottak. Hullottak is a sebesültek a filiszteusok közül a Sáráim felé
vivő úttól kezdve egészen Gátig és Akkaronig. 53 Amikor aztán megkergették a
filiszteusokat, Izrael fiai visszatértek, s elfoglalták táborukat. 54 Dávid pedig fogta a
filiszteus fejét, s elvitte Jeruzsálembe, fegyvereit pedig elhelyezte sátrában.

55 Amikor Saul látta, hogy Dávid kimegy a filiszteus elé, azt mondta Ábnernek, a
sereg fővezérének: »Melyik nemzetségből származik ez az ifjú, Ábner?« Ábner azt felelte:
»Életedre mondom, ó király, hogy nem tudom!« 56 Azt mondta erre a király: »Kérdezd meg,
kinek a fia ez az ifjú!« 57 Ezért, amikor Dávid a filiszteus megölése után visszatért, kezében
a filiszteus fejével, Ábner megfogta, s bevitte Saul elé. 58 Saul így szólt hozzá: »Melyik
nemzetségből való vagy, ó ifjú?« Dávid azt mondta rá: »Szolgádnak, a betlehemi Izájnak
vagyok a fia.«

18 **Jonatán barátsága Dáviddal** 1 Amikor befejezte Saullal való beszédét, történt, hogy
Jonatán lelke egybeforrt Dávid lelkével, és Jonatán úgy megszerette őt, mint a saját lelkét.
2 Saul azon a napon egészen maga mellé vette és nem engedte többé visszatérni apja házába,
3 Jonatán pedig szövetségre lépett Dáviddal, mert úgy szerette, mint a saját lelkét. 4 Éppen
azért Jonatán levetette magáról azt a köntöst, amelyet viselt, s egyéb felszerelésével,
kardjával, íjával és övével együtt Dávidnak adta. 5 Valahányszor aztán Dávid kivonult
valamerre, ahová őt Saul küldte, mindig sikert aratott. Ezért Saul a harcosok fejévé tette, s
ez tetszésre talált az egész nép szemében, sőt Saul szolgáinak színe előtt is.

6 Amikor azonban Dávid a filiszteus megverése után visszafelé tartott, kivonultak az
asszonyok Izrael valamennyi városából Saul király elé, énekelve, körtáncot lejtve, ujjongó
dobokkal és csörgőkkel, 7 s egyre csak ezt zengedezték a játszó asszonyok:

»Megvert Saul ezret,
Dávid pedig tízezret.«

8 Nagyon megharagudott erre Saul, nem tetszett neki ez a beszéd, és azt mondta:
»Dávidnak tízezret adtak, nekem pedig ezret adtak: mi hiányzik még neki, mint a
királyság?« 9 Ettől a naptól kezdve Saul nem nézett egyenes szemmel Dávidra.

Saul féltékenysége 10 Másnap aztán ismét elfogta Sault Isten egyik gonosz lelke,
úgyhogy prófétált házában. Közben Dávid pengette kezével a lantot, mint minden nap.
Saulnak ekkor éppen kezében volt a dárda, 11 s azt odahajította, azt gondolva, hogy a falhoz
szegezheti Dávidot, ám Dávid két ízben is elhajolt előle.

12 Erre Saul félni kezdett Dávidtól, mert az Úr vele volt, tőle pedig eltávozott.
13 Éppen azért Saul eltávolította őt maga mellől, és egy ezred tisztjévé tette, s ő vonult ki és
be a nép élén. 14 Dávid azonban sikerrel járt el minden útjában, mert az Úr vele volt.

15 Amikor Saul látta, hogy nagyon szerencsés, tartani kezdett tőle. 16 Egész Izrael és Júda
azonban szerette Dávidot, mert ő vonult ki és be élükön.

17 Azt mondta azért Saul Dávidnak: »Íme, itt van idősebbik lányom, Merób; neked
adom feleségül, csak légy bátor harcosom és harcold az Úr harcait.« Saul azonban azt
gondolta és azt mondta magában: »Ne az én kezem bánjon el vele, bánjon el csak vele a
filiszteusok keze.« 18 Dávid azt mondta rá Saulnak: »Ki vagyok én, s mi az én életem, s mi
apám nemzetsége Izraelben, hogy én a király vejévé legyek?« 19 Mindazonáltal amikor eljött
az idő, amikor oda kellett volna adni Meróbot, Saul lányát Dávidnak, a meholita Hadrielnek
adták oda feleségül.

20 Míkol, Saul második lánya azonban megszerette Dávidot, s amikor ezt hírül vitték
Saulnak, tetszett neki a dolog. 21 Azt mondta ugyanis magában Saul: »Neki adom, hadd
legyen kelepcéjévé és hadd bánjon el vele a filiszteusok keze.« Üzent azért Saul Dávidnak:
»Légy ma e második alkalommal a vőm.« 22 Majd meghagyta Saul a szolgáinak:
»Beszéljetek titokban Dáviddal, és mondjátok neki: Íme, tetszel a királynak, s minden
szolgája is szeret: légy tehát most a király veje.« 23 El is juttatták Saul szolgái mindezeket a
szavakat Dávid fülébe. Ám Dávid azt mondta rá: »Csekélységnek látszik-e előttetek a király
vejévé lenni? Hiszen én szegény és vagyontalan ember vagyok!« 24 Jelentették erre Saul
szolgái, mondva: »Ezeket s ezeket a szavakat mondta Dávid.« 25 Azt mondta erre Saul: »Így
szóljatok Dávidhoz: Nem kell a királynak semmi más jegyajándék, csak száz filiszteus
előbőre, hogy meglakoljanak a király ellenségei.« Azt gondolta ugyanis Saul, hogy így a
filiszteusok kezébe juttatja Dávidot.

26 Amikor szolgái elmondták Dávidnak azokat a szavakat, amelyeket Saul mondott,
tetszett Dávidnak a dolog, hogy a király vejévé legyen. 27 Éppen azért néhány nap múlva
felkerekedett Dávid, elment az alatta levő emberekkel, levágott kétszáz férfit a filiszteusok
közül. Aztán elvitte és leszámlálta az előbőröket a királynak, hogy a vejévé lehessen.

Erre Saul neki adta Míkolt, a lányát feleségül. 28 Amikor Saul látta és megértette,
hogy az Úr Dáviddal van és Míkol, Saul lánya is szereti őt, 29 még inkább félni kezdett Saul
Dávidtól és minden időre ellensége lett Saul Dávidnak. 30 S valahányszor a filiszteusok
fejedelmei támadtak, Dávid mindjárt a támadásuk elején mindig nagyobb sikert aratott, mint
Saul bármelyik szolgája, s így nagyon híressé lett neve.

19 **Jonatán közbenjárása** 1 Szólt ezért Saul Jonatánnak, a fiának és minden
szolgájának, hogy öljék meg Dávidot. Ám Jonatán, Saul fia nagyon szerette Dávidot.
2 Éppen azért értesítette Jonatán Dávidot, s megmondta neki: »Saul, az apám halálra keres
téged: reggel tehát, kérlek, vigyázz magadra, s rejtőzködj el titokban. 3 Én aztán majd
kimegyek, s azon a mezőn, ahol te leszel, apám elé állok, s beszélek rólad apámnak, s amit
tapasztalni fogok, majd tudtodra adom.« 4 Jonatán erre jót szólt apjának, Saulnak Dávidról
és azt mondta neki: »Ne vétkezz király, szolgád, Dávid ellen, hiszen ő nem vétkezett
ellened, s cselekedetei nagyon hasznosak neked. 5 Kockára tette életét, és megverte a
filiszteust. Az Úr nagy győzelmet juttatott általa egész Izraelnek: láttad és örültél! Miért
vétkeznél tehát ártatlan vér ellen, s miért ölnéd meg Dávidot, aki semmit sem követett el?«
6 Amikor ezt Saul hallotta, Jonatán szavára megengesztelődött és megesküdött: »Az Úr
életére mondom, hogy nem fogom megöletni.« 7 Erre Jonatán előhívatta Dávidot és
elmondta neki mindezeket a szavakat. Aztán Jonatán bevitte Dávidot Saulhoz, s ő ismét
olyan volt előtte, mint azelőtt.

Dávid menekülése 8 Ám ismét megindult a harc és Dávid kivonult és hadakozott a
filiszteusok ellen. Nagy csapást mért rájuk, és azok megfutamodtak színe elől. 9 Erre Sault

ismét megszállta az Úr egyik gonosz lelke. Így üldögélt házában, kezében a dárdával, miközben Dávid pengette a lantot kezével. 10 Egyszer csak Saul ismét megkísérelte, hogy Dávidot a falhoz szegezze a dárdával, de Dávid elhajolt Saul színe elől, s a dárda, anélkül, hogy sebet ejtett volna, a falba fúródott. Erre Dávid elszaladt és még azon éjjel elmenekült. 11 Erre Saul elküldte csatlósait Dávid házához, hogy őrizzék és reggel megöljék.

Ám Míkol, a felesége tudtára adta ezt Dávidnak: »Ha meg nem mented magadat ez éjjel, holnap meghalsz.« 12 Éppen azért lebocsátotta őt az ablakon, s ő elment, elfutott és megmenekült.

13 Míkol aztán vette a szobrot, rátette az ágyra, szőrös kecskebőrt tett a feje alá és ruhákkal betakarta. 14 Amikor aztán Saul poroszlókat küldött oda, hogy fogják meg Dávidot, azok azt a választ hozták, hogy beteg. 15 Erre Saul visszaküldte a követeket, hogy nézzék meg Dávidot és azt mondta: »Ágyastul is hozzátok elém, hogy megölethessem.« 16 Amikor azonban a követek odaértek, a szobrot találták az ágyban, kecskebőrrel a feje alatt. 17 Azt mondta erre Saul Míkolnak: »Miért játszottál így ki, s miért engedted ellenségemet elfutni?« Míkol azt felelte rá Saulnak: »Azért, mert ő azt mondta nekem: `Engedj el, különben megöllek.'«

18 Közben Dávid elfutott és megmenekült és eljutott Sámuelhez Ramátába, s elbeszélte neki mindazt, amit vele Saul művelt. Erre ő és Sámuel elmentek, s megtelepedtek Nájótban.

19 Hírül vitték azonban Saulnak, s elmondták neki: »Íme, Dávid a ramátai Nájótban van.« 20 Erre Saul poroszlókat küldött, hogy fogják meg Dávidot. Amikor azonban meglátták a jövendölő próféták seregét és vezetőjüket, Sámuelt, őket is betöltötte Isten lelke, s ők is prófétálni kezdtek. 21 Amikor ezt hírül vitték Saulnak, más követeket küldött, de azok is prófétálni kezdtek. Erre Saul harmadszor is követeket küldött, de azok is prófétálni kezdtek. Megharagudott erre Saul,

22 s maga is elment Ramátába; amikor a Szókóban levő nagy vízveremhez jutott, megkérdezte: »Hol van Sámuel és Dávid?« Azt mondták erre neki: »Íme, a ramátai Nájótban vannak.« 23 Elindult tehát a ramátai Nájótba, de őt is eltöltötte Isten lelke, s amint ment és haladt, egyre prófétálgatott, amíg a ramátai Nájótba nem jutott. 24 Ott ő is levetette ruháit és prófétált a többiekkel együtt Sámuel előtt, s ott feküdt azon egész nap és éjjel mezítelenül. Innen is származott a közmondás: »Hát Saul is a próféták közt van?«

20 **Jonatán Dávid mellé áll** 1 Dávid azonban elfutott a ramátai Nájótból, elment és szólt Jonatánnak: »Mit követtem el? Mi a vétkem, s mi a bűnöm apád ellen, hogy életemre tör?« 2 Ő azt mondta neki: »Dehogyis, nem fogsz meghalni, mert apám nem cselekszik sem nagy, sem kicsiny dolgot, mielőtt velem nem közli. Csak éppen ezt az egy dolgot titkolta volna el előttem? Nem fog az megtörténni!« 3 Meg is esküdött újra Dávidnak. Ám Dávid azt mondta: »Nyilván tudja apád, hogy én kegyelmet találtam szemedben, s azért azt fogja mondani magában: `Ne tudjon erről Jonatán, nehogy elszomorodjék!' Én azonban az Úr életére és a te életedre mondom, hogy szinte csak egy lépés választ el engem a haláltól.«

4 Azt mondta erre Jonatán Dávidnak: »Bármit mondasz nekem, megteszem neked.« 5 Azt mondta erre Dávid Jonatánnak: »Íme, holnap újhold napja van, amikor a szokás szerint a király mellé kellene ülnöm, hogy egyem. Engedj azonban el, hadd rejtőzzem el a mezőn harmadnap estig. 6 Ha apád odanéz és keres engem, feleld neki: `Dávid megkért engem, hogy sietve Betlehem városába mehessen, mert ott most ünnepi áldozata van egész nemzetségének.' 7 Ha ő erre azt mondja: `Jól van' – akkor békessége lesz szolgádnak; ha azonban haragra gerjed, akkor tudd meg, hogy gonoszsága teljes ellenem. 8 Cselekedj tehát irgalmasságot szolgáddal, hiszen szövetségre léptél velem, szolgáddal az Úr előtt. Ha

azonban valami gonoszság van bennem, ölj meg te magad, s ne vígy apádhoz.« 9 Azt
mondta erre Jonatán: »Távol legyen tőled! Mihelyt bizonyosan megtudom, hogy apám
gonoszsága teljes ellened, lehetetlen, hogy tudtodra ne adjam.« 10 Erre Dávid megkérdezte
Jonatánt: »Ki fog értesíteni engem, ha apád netán valami rosszat mond neked rólam?«

11 Azt mondta erre Jonatán Dávidnak: »Gyere, menjünk ki a mezőre.« Miután pedig
mindketten kimentek a mezőre, 12 azt mondta Jonatán Dávidnak: »Uram, Izrael Istene, ha
megtudom holnap vagy holnapután apám szándékát, s valami jót tudok meg Dávidról, és
nem küldök azonnal hozzád, nem adom tudtodra, 13 akkor sújtsa az Úr Jonatánt most és
mindenkor! Ha pedig fennáll apám gonoszsága ellened, akkor azt juttatom füledbe, és
elbocsátalak, hogy menj békében, s az Úr legyen veled, miként apámmal volt. 14 De akkor,
ha még élek, az Úr irgalmasságát gyakorold ám velem, ha pedig már meghaltam, 15 ne vond
meg irgalmasságodat házamtól sohasem, akkor sem, amikor majd az Úr kiirtja Dávid
minden ellenségét a földről. Vegye el az Úr Jonatánt házából, s álljon bosszút Dávid
ellenségein!« 16 Így kötött szövetséget Jonatán Dávid házával, s az Úr így állt bosszút Dávid
ellenségein. 17 Majd ismételten megesküdött Jonatán Dávidnak, mert szerette őt – mint a
saját lelkét, úgy szerette.

18 Aztán azt mondta neki Jonatán: »Holnap újhold napja van, s keresni fognak téged.
19 Holnapután pedig menj el messzire, oda, ahol a tett napján elrejtőztél, és ülj le az Ezel
nevű kő mellé. 20 Én aztán majd három nyilat lövök oda, mintha a céllövésben gyakorolnám
magamat, 21 és értük küldöm a fiút, s azt mondom neki: `Eredj, s hozd vissza nekem a
nyilakat.' 22 Ha azt mondom majd a fiúnak: `Íme, a nyilak rajtad innen vannak, szedd fel
őket' – akkor te csak jöjj hozzám, mert békességed van, s nincs baj, az Úr életére mondom!
Ha azonban azt mondom majd a fiúnak: `Íme, a nyilak túl vannak rajtad', akkor te menj el
békével, mert az Úr elküldött téged. 23 Erre a dologra pedig, amelyet megbeszéltünk
egymással, az Úr legyen a tanúnk mindörökké!«

24 Dávid tehát elrejtőzött a mezőn és eljött az újhold napja és a király lakomához ült.
25 Amikor a király, ahogy szokott, leült a fal mellett levő székére, Jonatán felállt. Ábner is
leült Saul mellé, de Dávid helye üresen maradt. 26 Saul aznap nem szólt semmit, mert azt
gondolta, hogy talán történt vele valami, amiért nem tiszta, s még nem tisztult meg.
27 Amikor eljött az újhold másodnapja, Dávid helye megint üresen maradt. Azt mondta erre
Saul Jonatánnak, a fiának: »Miért nem jött el Izáj fia sem tegnap, sem ma a lakomára?«
28 Jonatán erre azt felelte Saulnak: »Igen kért engem, hadd mehessen Betlehembe.« 29 Azt
mondta: `Engedj el, mert most ünnepi áldozat van városomban, s egyik testvérem
meghívott; ha tehát kegyelmet találtam szemedben, hadd menjek el most hamarosan, hogy
megnézzem testvéreimet.' Ezért nem jött el a király asztalához.«

30 Megharagudott erre Saul Jonatánra és azt mondta neki: »Te, férfit önként magához
ragadó asszony fia! Talán bizony nem tudom, hogy szereted Izáj fiát a magad szégyenére és
gyalázatos anyád szégyenére? 31 Pedig mindaddig, amíg Izáj fia a földön él, sem személyed,
sem királyságod nem áll szilárdan! Most azért tüstént küldj el, s hozasd ide hozzám, mert
halál fia!« 32 Jonatán erre azt felelte Saulnak, az apjának: »Miért haljon meg? Mit követett
el?« 33 Erre Saul megragadta a dárdát, hogy keresztüldöfje. Megértette erre Jonatán, hogy
apja elhatározta, hogy megöli Dávidot. 34 Éppen azért Jonatán dühödt haraggal felkelt az
asztaltól és semmit sem evett az újhold másodnapján, mert bánkódott Dávid miatt, hogy apja
gyalázattal illette.

35 Amikor aztán megvirradt a reggel, Jonatán a Dáviddal való megállapodás szerint
kiment egy kis fiúval a mezőre. 36 Ott azt mondta a fiúnak: »Eredj, s hozd vissza nekem a
nyilakat, amelyeket ellövök.« Amikor azonban a fiú elszaladt, ellövött egy másik nyilat a
fiún túlra. 37 Amikor a fiú arra a helyre jutott, ahol az a nyíl volt, amelyet Jonatán először
lőtt ki, utána kiáltott Jonatán a fiúnak: »Íme, ott, tovább, rajtad túl is van egy nyíl.« 38 Majd

ismét a fiú után kiáltott: »Siess gyorsan, ne állj meg!« Felszedte tehát a fiú Jonatán nyilait, s
visszavitte urához, 39 de hogy miről van szó, egyáltalán nem tudta, mert csak Jonatán és
Dávid tudta a dolgot.

40 Ekkor Jonatán odaadta fegyvereit a fiúnak, s azt mondta: »Eredj, s vidd be a
városba.« 41 Amikor aztán a fiú elment, Dávid felkelt dél felé néző helyéről, arcával a földre
borult és háromszor meghajtotta magát, majd megcsókolták egymást és sírtak mindketten,
de kivált Dávid. 42 Azt mondta aztán Jonatán Dávidnak: »Eredj békességgel. Amire
megesküdtünk mindketten az Úr nevében, ezekkel a szavakkal: Az Úr legyen köztem és
közötted s az én ivadékom s a te ivadékod között – az álljon mindörökké.«

21 **Dávid Ahimeleknél** 1 Felkerekedett erre Dávid és elment, Jonatán pedig visszament
a városba.

2 Így Dávid Nóbba, Ahimelek paphoz jutott. Ahimelek azonban meghökkent, hogy
Dávid odajött és azt mondta neki: »Miért vagy egyedül, s miért nincs senki sem veled?«
3 Azt mondta erre Dávid Ahimelek papnak: »Megbízott engem valamivel a király, de azt
mondta: `Senki se tudja meg a dolgot, amiért elküldelek, s hogy milyen parancsokat adtam
neked.' Éppen azért a legényeket erre és erre a helyre rendeltem. 4 Nos tehát, ha van valami
a kezednél, adj vagy öt kenyeret nekem, vagy valami mást, amit tudsz.«

5 A pap azt felelte Dávidnak: »Közönséges kenyér nincs a kezemnél, csak szent
kenyér. Tiszták-e legényeid, főképpen asszonytól?« 6 Dávid erre azt mondta neki: »Igen;
ami az asszonyt illeti, megtartóztattuk magunkat tegnaptól és tegnapelőttől, amikor
elindultunk, s a legények teste is tiszta volt, s bár ez az út közönséges, a holmi
szempontjából ma ez is szent lesz.« 7 Erre a pap szent kenyeret adott neki; nem volt ott
ugyanis más kenyér, mint csak azok a kitett kenyerek, amelyeket elvettek az Úr színe elől,
hogy meleg kenyereket tegyenek helyükbe.

8 Ott volt azonban azon a napon egy ember Saul szolgái közül, benn az Úr hajlékában:
egy Dóeg nevű edomita, Saul pásztorainak felügyelője.

9 Azt mondta továbbá Dávid Ahimeleknek: »Van-e itt kezednél dárda vagy kard?
Nem hoztam ugyanis magammal kardomat s fegyvereimet, mert a király ügye sürgős volt.«
10 Azt mondta erre a pap: »Íme, a filiszteus Góliát kardja, akit megvertél a Terebint
völgyben, itt van, betakarva egy ruhába az efód mögött; ha azt el akarod vinni, vidd el, mert
itt azon kívül más nincs.« Azt mondta erre Dávid: »Nincs több olyan, mint az, add csak
ide!«

11 Dávid aztán felkerekedett, s még aznap elfutott Saul színe elől és Ákishoz, Gát
királyához ment.

Dávid Gátban, Adullámban és Micpában 12 Dávid láttára azonban Ákis szolgái, azt
mondták uruknak: »Vajon nem ez-e Dávid, annak a földnek a királya? Nem ennek
énekelték-e körtáncban, mondva:

`Megvert Saul ezret,

Dávid pedig tízezret?'«

13 Dávid a szívére vette ezeket a szavakat, s nagyon megijedt Ákistól, Gát királyától.
14 Éppen azért elváltoztatta arcát előttük, dülöngött kezük között, nekiütközött a
kapuajtóknak, s nyálát szakállára csurgatta. 15 Azt mondta erre Ákis a szolgáinak: »Látjátok,
hogy ez az ember bolond: miért hoztátok hozzám? 16 Szűkölködünk-e bolondokban, hogy
ezt behoztátok, hogy őrjöngjön előttem? Ez jöjjön be házamba?«

22 1 Dávid aztán elment onnan és Adullám barlangjába menekült. Amikor ezt bátyjai

s apjának egész házanépe meghallották, lementek oda hozzá. 2 Majd köréje sereglettek
mindazok, akik szorongatott helyzetben voltak, s akiket adósság terhelt, meg akik szívükben
elkeseredtek, s ő lett a vezérük; mintegy négyszáz ember volt vele.

3 Onnan aztán Dávid a moábi Micpába ment és azt mondta Moáb királyának: »Hadd
maradjon, kérlek, apám és anyám nálatok, amíg megtudom, mit tesz velem Isten.« 4 Ott is
hagyta őket Moáb királyának színe előtt, s azok nála maradtak mindaddig, amíg Dávid a
várban tartózkodott.

5 Gád próféta ugyanis azt mondta Dávidnak: »Ne maradj tovább a várban, hanem
indulj el és menj Júda földjére.« Erre Dávid elindult és a Háret erdőségbe ment.

Saul bosszúja a nóbi papok ellen 6 Meghallotta azonban Saul, hogy Dávid s a vele
levő emberek előkerültek. Erre Saul, aki ekkor Gibeában tartózkodott, és a tamariszkuszfa
alatt üldögélt, miközben a dárdát tartotta kezében, s valamennyi szolgája körülötte állott,
7 így szólt a körülötte álló szolgáinak: »Halljátok Jemini fiai: Vajon Izáj fia fog-e adni
mindnyájatoknak mezőket és szőlőket, és megtesz-e mindnyájatokat ezredesekké és
századosokká, 8 mivel mindannyian összeesküdtetek ellenem, és nincs senki, aki értesítene
engem a dolgokról, sőt még a fiam is szövetséget kötött Izáj fiával? Nincs senki, aki
megszánná sorsomat közületek, s értesítene engem arról, hogy fiam fellázította ellenem
szolgámat, s az leselkedik rám mindmáig!«

9 Azt felelte erre az edomita Dóeg, aki éppen ott állt és az első volt Saul szolgái
között: »Én láttam Izáj fiát Nóbban, Ahimelek papnál, Ahitób fiánál, 10 aki tanácsot kért
számára az Úrtól, eleséget adott neki, sőt a filiszteus Góliát kardját is odaadta neki.«

11 Erre elküldött a király, hogy hívják el Ahimelek papot, Ahitóbnak a fiát meg apja
egész házanépét, a nóbi papokat, s azok mindannyian el is jöttek a királyhoz. 12 Azt mondta
ekkor Saul Ahimeleknek: »Halld, Ahitób fia!« Az így felelt: »Itt vagyok, uram.« 13 Azt
mondta erre neki Saul: »Miért esküdtetek össze ellenem, te és Izáj fia azzal, hogy kenyeret
és kardot adtál neki, s tanácsot kértél számára Istentől, hogy így fellázadhasson ellenem, s
leselkedhessék rám mindmáig?« 14 Ahimelek erre azt felelte a királynak: »Ki olyan
megbízható valamennyi szolgád között, mint Dávid, aki veje a királynak, eljár
parancsaidban, s tiszteletben áll házadban? 15 Vajon ma kértem először tanácsot számára
Istentől? Távol legyen ez a dolog tőlem: ne gyanúsítsa a király ilyesmivel egyetlen szolgáját
sem apám egész házában, mert nem tudott szolgád semmit sem erről a dologról, sem kicsit,
sem nagyot.« 16 Ám a király azt mondta: »Halállal lakolsz, Ahimelek, te és apád egész
házanépe.«

17 Azt mondta azért a király a körülötte álló futároknak: »Forduljatok meg, s öljétek
meg az Úr papjait, mert kezük Dáviddal van: tudták, hogy szökik, s nem jelentették nekem.«
Ám a király szolgái nem akarták kinyújtani kezüket az Úr papjaira. 18 Azt mondta erre a
király Dóegnak: »Fordulj meg te, s ronts a papokra.« Megfordult erre az edomita Dóeg, s
rárontott a papokra és nyolcvanöt gyolcs efódot viselő embert ölt meg azon a napon,
19 Nóbot pedig, a papok városát kardélre hányta, megölt férfit és asszonyt, gyermeket és
csecsemőt, marhát, szamarat és juhot egyaránt.

20 Ahimeleknek, Ahitób fiának egyik fia azonban, akinek Abjatár volt a neve,
megmenekült és Dávidhoz futott 21 és hírül vitte neki, hogy Saul megölette az Úr papjait.
22 Azt mondta erre Dávid Abjatárnak: »Tudtam én azt aznap, amikor az edomita Dóeg ott
volt, hogy kétségkívül értesíti Sault: én okoztam apád háza minden emberének halálát!
23 Maradj nálam, ne félj: hiszen aki az én éltemre tör, az tör a tiedre is, de velem együtt
életben maradsz te is.«

23 **Dávid Keilában és Zíf pusztájában** 1 Közben hírül vitték Dávidnak, s azt mondták:

»Íme, a filiszteusok ostromolják Keilát, s fosztogatják a szérűket.« 2 Megkérdezte azért
Dávid az Urat: »Elmenjek-e és leverjem-e ezeket a filiszteusokat?« Azt mondta erre az Úr
Dávidnak: »Eredj, s verd le a filiszteusokat, s mentsd fel Keilát.« 3 Ám azok az emberek,
akik Dáviddal voltak, azt mondták neki: »Íme, mi itt is félünk, mert Júdában állunk;
mennyivel inkább fogunk, ha Keilába, a filiszteusok csatasorai elé megyünk!« 4 Erre Dávid
ismét megkérdezte az Urat. Az Úr ezt felelte neki: »Kelj fel, s menj Keilába, mert kezedbe
adom a filiszteusokat.« 5 Erre Dávid elment embereivel Keilába, s hadakozott a filiszteusok
ellen, s elhajtotta barmaikat, s nagy vereséget mért rájuk. Így Dávid megszabadította Keila
lakóit. 6 Abban az időben pedig, amikor Abjatár, Ahimelek fia Dávidhoz menekült Keilába,
az efódot is levitte magával.

7 Hírül vitték azonban Saulnak, hogy Dávid Keilába ment. Azt mondta ekkor Saul:
»Kezembe adta őt Isten, mert önmagát zárta be, amikor olyan városba ment, amelynek kapui
és zárai vannak.« 8 Meg is parancsolta Saul az egész népnek, hogy menjen le hadakozni
Keila ellen, s zárja körül Dávidot és embereit. 9 Amikor azonban Dávid megtudta, hogy Saul
titokban gonoszat forral ellene, azt mondta Abjatár papnak: »Vedd fel az efódot.« 10 Aztán
azt mondta Dávid: »Uram, Izrael Istene, azt a hírt hallotta szolgád, hogy Saul Keilába készül
jönni, hogy feldúlja a várost miattam. 11 Vajon kezébe adnának-e engem Keila polgárai? Le
akar-e jönni Saul, amint szolgád hallotta? Uram, Izrael Istene, mondd meg szolgádnak!« Azt
mondta erre az Úr: »Le akar jönni.« 12 Ekkor Dávid így szólt: »Kezébe adnának-e Saulnak
engem és a velem levő embereket Keila polgárai?« Azt mondta erre az Úr: »Kezébe
adnának.«

13 Erre Dávid és mintegy hatszáz embere felkerekedett, s kivonult Keilából és
céltalanul hol itt, hol ott kóborolt. Hírül vitték erre Saulnak, hogy Dávid Keilából
elmenekült, s megmenekült, mire ő elállt attól, hogy oda vonuljon.

14 Dávid aztán a pusztában, védett helyeken húzódott meg. Zíf pusztájának
hegységében, a Hóresa hegyen telepedett meg, s ámbár Saul mindennap kereste, Isten nem
adta kezébe. 15 Ám Dávid aggódva látta, hogy Saul kivonult, hogy életére törjön. Miközben
azonban Dávid Zíf pusztájában, az erdőben volt, 16 Jonatán, Saul fia felkerekedett és elment
Dávidhoz az erdőbe, s megerősítette bizalmát Istenben és azt mondta neki: 17 »Ne félj, mert
nem ér el téged Saulnak, apámnak keze, s te fogsz uralkodni Izraelen, s én leszek melletted
méltóságban a második. Tudja azt Saul, az apám is!« 18 Aztán szövetséget kötöttek
egymással az Úr előtt, s Dávid az erdőben maradt, Jonatán pedig visszatért házába.

19 Ám a zífbeliek felmentek Saulhoz Gibeába és azt mondták: »Íme, nem nálunk
lappang-e Dávid, az erdő legbiztosabb helyein, a Hahila dombon, amely a sivatagtól jobbra
van? 20 Nos tehát, ha lelked úgy kívánja, hogy lejöjj, jöjj le: a mi dolgunk lesz, hogy őt a
király kezébe adjuk.« 21 Azt mondta erre Saul: »Áldjon meg az Úr titeket, hogy
megszántátok sorsomat. 22 Menjetek tehát, kérlek és készítsétek elő szorgalmasabban a
dolgot, legyetek szemfülesek és lessétek ki a helyet, merre jár a lába, s ki látta őt ott, mert
sejti rólam, hogy ravaszul leselkedem utána. 23 Lessétek ki és nézzétek meg minden
rejtekhelyét, ahol rejtőzik! Ha a dolog biztos, jöjjetek vissza hozzám, hogy elmenjek
veletek. Még ha a földbe bújt is, felhajszolom Júda valamennyi ezrede közül!« 24 Azok fel is
kerekedtek és elmentek Saul előtt Zífbe.

Dávid és emberei ekkor Máon pusztájában, a Jesimontól jobbra eső mezőségen
voltak. 25 Amikor azonban Saul és társai elindultak, hogy megkeressék, Dávid értesült a
dologról, s tüstént lement a sziklához, s Máon pusztájában húzta meg magát. Amikor ezt
Saul meghallotta, üldözőbe vette Dávidot, Máon pusztájában. 26 Saul a hegy egyik oldalán
haladt, Dávid pedig és emberei a hegy másik oldalán voltak. Dávid már-már kezdte
elveszíteni reményét, hogy megmenekülhet Saul színe elől, mert Saul és emberei koszorú
módjára körülvették Dávidot és embereit, hogy elfogják őket. 27 Ekkor azonban követ

érkezett Saulhoz és azt mondta: »Siess és jöjj, mert a filiszteusok betörtek az országba.«
28 Erre Saul megfordult és abbahagyta Dávid üldözését, s a filiszteusok ellen vonult. Ezért
nevezték el azt a helyet Elválasztó-sziklának.

24 **Dávid megkíméli Saul életét** 1 Dávid aztán felment onnan, s Engedi
legbiztonságosabb helyein telepedett meg. 2 Ám amikor Saul visszatért a filiszteusok
üldözéséből, hírül vitték neki: »Íme, Dávid Engedi pusztájában van.« 3 Erre Saul kiválasztott
háromezer embert egész Izraelből, maga mellé vette őket, s elment, hogy felkutassa Dávidot
és embereit akár még azokon a meredek sziklákon is, amelyeken csak a vadkecskék járnak.
4 Így jutott el az út mentén fekvő juhaklokhoz.

Saul bement az ott levő barlangba, hogy elvégezze szükségét. Dávid és emberei éppen
e barlang belső részében lappangtak. 5 Mondták is Dávid szolgái uruknak: »Itt a nap,
amelyről az Úr azt mondta neked: `Kezedbe adom ellenségedet, hogy úgy tehess vele, amint
szemednek tetszik.'« Dávid erre felkelt, s titokban levágta Saul köntösének csücskét. 6 Utána
azonban furdalta Dávidot lelkiismerete, hogy levágta Saul köntösének csücskét. 7 Azt
mondta azért embereinek: »Legyen az Úr kegyelmes irántam, hogy meg ne tegyem azt a
dolgot az én urammal, az Úr felkentjével, hogy felemeljem kezemet ellene, hiszen ő az Úr
felkentje!« 8 Így Dávid megfékezte szavaival embereit és nem engedte meg nekik, hogy
Saulra rontsanak.

Saul aztán felkelt a barlangból, s folytatta megkezdett útját. 9 Utána Dávid is
felkerekedett, s kiment a barlangból és utána kiáltott Saulnak: »Uram, király!« Amikor Saul
hátratekintett, Dávid földig hajtotta arcát és leborult 10 és azt mondta Saulnak: »Miért
hallgatsz azoknak az embereknek a szavára, akik azt mondják, hogy Dávid rosszat forral
ellened? 11 Íme, ma saját szemed láthatja, hogy az Úr a kezembe adott a barlangban, s hogy
eszembe jutott, hogy megöllek, ám szemem megkímélt téged, mert azt mondtam: Nem
nyújtom ki kezemet uram ellen, hiszen az Úr felkentje ő. 12 Nézz csak ide, apám, lásd,
köntösöd csücske itt van a kezemben! Mivel tehát, amikor levágtam köntösöd csücskét, nem
akartam kinyújtani kezemet ellened, ismerd el és lásd be, hogy nincs kezemben gonoszság
és hamisság és nem vétettem ellened: s te mégis az életemre leselkedsz, hogy elvedd. 13 Az
Úr ítéljen köztem és közted, s az Úr álljon bosszút rajtad értem, de az én kezem ne
emelkedjen fel ellened. 14 A régi közmondás is úgy tartja: `Gonoszoktól származik
gonoszság', az én kezem tehát ne emelkedjen fel ellened. 15 Kit kergetsz, Izrael királya, kit
kergetsz? Holt ebet, bolhát kergetsz! 16 Legyen az Úr a bíránk, s ítéljen közöttem és
közötted, lássa és ítélje meg ügyemet és szabadítson meg engem kezedből.«

17 Amikor Dávid befejezte e Saulhoz intézett szavakat, azt mondta Saul: »Nemde, a te
hangod ez, fiam Dávid?« Azzal Saul hangos sírásra fakadt 18 és azt mondta Dávidnak: »Te
igazabb vagy, mint én, mert te jót tettél velem, én pedig rosszal fizettem neked. 19 Te ma
bebizonyítottad, hogy jót cselekedtél velem: az Úr a kezedbe adott, s te nem öltél meg
engem! 20 Pedig, ki bocsátja el ellenségét, ha ráakad, békében útjára? Fizessen is meg neked
az Úr hasonló jóval azért, amit ma velem tettél. 21 Most pedig, mivel tudom, hogy biztosan
uralkodni fogsz, s a te kezedben lesz Izrael királysága, 22 esküdj meg nekem az Úrra, hogy
nem törlöd el utódaimat, s nem törlöd ki nevemet apám házából.« 23 Erre Dávid
megesküdött Saulnak és Saul elment házába, Dávid pedig és emberei felvonultak a
biztosabb helyekre.

25 **Dávid és Abigail** 1 Ekkor meghalt Sámuel és összegyűlt egész Izrael és elsiratták és
eltemették házában, Ramátában.

Dávid aztán felkerekedett, s lement Párán pusztájába. 2 Volt pedig egy ember Máon
pusztájában, akinek a jószága Kármelben volt. Ez az ember igen gazdag volt, háromezer

juha s ezer kecskéje volt; ekkor éppen a nyáját nyírták Kármelben. 3 Ennek az embernek a
neve Nábál, feleségének a neve pedig Abigail volt; az asszony igen okos és szép volt, férje
azonban durva és igen rossz és gonosz indulatú; Káleb nemzetségéből származott.

4 Amikor Dávid a pusztában meghallotta, hogy Nábál a nyáját nyírja, 5 elküldött tíz
legényt, s azt mondta nekik: »Menjetek fel Kármelbe, menjetek el Nábálhoz, és
köszöntsétek őt a nevemben békességesen. 6 Azt mondjátok: Békesség testvéreimnek és
neked, békesség házadnak, s békesség mindennek, amid van! 7 Hallottam, hogy nyírnak
pásztoraid. Azok velünk voltak a pusztában, sohasem bántottuk őket, sohasem hiányzott
semmijük sem a nyájból azon egész idő alatt, amíg velünk voltak Kármelben. 8 Kérdezd
csak meg legényeidet, s majd megmondják neked. Nos hát, találjanak ezek az ifjak
kegyelmet szemedben: jó napon jöttünk, adj tehát szolgáidnak s fiadnak, Dávidnak valamit,
amit kezed tud.«

9 Amikor Dávid legényei odaértek, el is mondták Dávid nevében mindezeket a
szavakat Nábálnak, s aztán várakoztak. 10 Nábál azonban feleletül így szólt Dávid
legényeinek: »Ki az a Dávid, s ki az az Izáj fia? Manapság sok olyan rabszolga van, aki
megszökik urától. 11 Vegyem-e kenyereimet, vizemet s juhaim húsát, amelyeket nyíróim
számára vágtam, és odaadjam-e olyan embereknek, akikről azt sem tudom, honnan valók?«
12 Erre Dávid legényei visszafordultak útjukra. Visszatértek, elmentek, és jelentették neki
mindazokat a szavakat, amelyeket mondott. 13 Ekkor Dávid azt mondta legényeinek: »Kösse
fel mindenki a kardját.« Erre mindenki felkötötte kardját, s Dávid is felkötötte kardját, s
mintegy négyszáz ember elindult Dávid után, míg kétszáz ottmaradt a holminál.

14 Ám Abigailnak, Nábál feleségének hírül vitte egyik legénye: »Íme, Dávid
követeket küldött a pusztából, hogy köszöntsék urunkat, de ő elutasította őket. 15 Pedig azok
az emberek igen jók voltak hozzánk, nem bántottak minket, s semmink sem veszett el
sohasem azon egész idő alatt, amíg velük voltunk a pusztában: 16 védőfalul szolgáltak
nekünk éjjel is, nappal is, azon egész idő alatt, amíg náluk legeltettük a nyájakat. 17 Éppen
azért vedd fontolóra és gondold meg, mit teszel: mert kész a baj férjed és egész házad ellen,
ő azonban Béliál fia, úgyhogy senki sem beszélhet vele.«

18 Erre Abigail sietve kétszáz kenyeret, két tömlő bort, öt megfőzött kost, öt véka
árpadarát, száz köteg aszú szőlőt és kétszáz csomó fügét vett, s azt szamárra rakta 19 és azt
mondta legényeinek: »Menjetek előttem, íme, én mögöttetek megyek.« Férjének, Nábálnak
azonban nem mondta meg a dolgot. 20 Amikor aztán felszállott a szamárra, s lefelé tartott a
hegy tövéhez, Dávid és emberei is éppen jöttek lefelé vele szemben, úgyhogy találkozott
velük. 21 Dávid éppen azt mondta: »Bizony hiába őriztem mindazt, ami az övé volt a
pusztában, úgyhogy semmi sem veszett el mindabból, ami az övé volt – rosszal fizetett
nekem a jóért. 22 Segítse Isten Dávid ellenségeit most és mindenkor, ha akár csak egy férfit
is meghagyok reggelig mindabból, ami az övé.«

23 Amikor Abigail Dávidot meglátta, sietve leszállt a szamárról, arcra esett Dávid
előtt, földig hajtotta magát, 24 lába elé borult és azt mondta: »Rajtam legyen, uram, az a
vétek, de kérlek, hadd szólhasson szolgálód füled előtt, s hallgasd meg szolgálód szavait.
25 Ne törődjön, kérlek, uram királyom szíve azzal a gonosz emberrel, Nábállal, hiszen ő
nevének megfelelően bolond, s bolondság van benne. Én pedig, szolgálód, nem láttam,
uram, legényeidet, akiket küldtél. 26 Nos tehát, uram, az Úr életére s a te életedre mondom:
Ő tartott vissza téged attól, hogy vérbűnbe ne essél, s ő mentette meg kezedet! Váljanak hát
most olyanná, mint Nábál, azok, akik ellenségeid s akik rosszat akarnak uramnak. 27 Fogadd
el tehát ezt az áldomást, amelyet szolgálód neked, uramnak hozott, s add a legényeknek,
akik követnek téged, uramat. 28 Bocsásd meg szolgálód vétkét, hiszen neked, uramnak
maradandó házat épít majd az Úr, hiszen te, uram, az Úr harcait harcolod: ne akadjon tehát
benned gonoszság soha életedben. 29 Hiszen ha fel is kel valaha valaki ellened, hogy

üldözzön és életedre törjön: uram élete megmarad az élők tarsolyában az Úrnál, a te
Istenednél, ellenségeid élete azonban úgy elhajítódik, mintha sebesen forgó parittya hajítaná
el. 30 Amikor tehát majd az Úr megadja neked, uramnak mindazt a jót, amelyet rólad
mondott, s Izrael fejedelmévé rendel téged: 31 ne okozzon az zokogást és szívbéli
szemrehányást uramnak, hogy ártatlan vért ontottál, vagy hogy magad álltál bosszút
magadért. Ha majd jót tesz az Úr veled, az én urammal, meg fogsz emlékezni szolgálódról!«

32 Azt mondta erre Dávid Abigailnak: »Áldott legyen az Úr, Izrael Istene, aki ma elém
küldött téged, s áldott legyen ékesszólásod, 33 s áldott te magad, aki ma megakadályoztál
abban, hogy vérbűnbe keveredjem és a magam kezével álljak bosszút magamért.
34 Különben – az Úrnak, Izrael Istenének életére mondom, aki ma visszatartott attól, hogy
gonoszul bánjak veled – ha nem siettél volna elém, virradatra nem maradt volna egy férfia
sem Nábálnak.« 35 Aztán Dávid átvette az asszony kezéből mindazt, amit hozott neki, és azt
mondta neki: »Eredj békével házadba, íme, meghallgattam szavadat, s tekintetbe vettem
személyedet.«

36 Amikor aztán Abigail visszatért Nábálhoz, íme, fejedelmi lakoma volt házában, s
Nábál szíve vigadozott, mert nagyon részeg volt. Erre ő nem mondott el neki egyáltalában
semmit, egészen reggelig. 37 Reggel aztán, amikor Nábál a bort már megemésztette, felesége
elmondta neki ezeket a dolgokat. Erre megszűnt a szíve dobogni, s ő olyan lett, mint a kő.
38 Tíz nap múlva aztán az Úr halállal sújtotta Nábált.

39 Amikor Dávid meghallotta, hogy Nábál meghalt, azt mondta: »Áldott legyen az Úr,
aki megtorolta gyalázatomat Nábálon, s visszatartotta szolgáját a gonosztól! Így fordította
vissza az Úr Nábál gonoszságát az ő fejére.«

Dávid aztán elküldött és megüzente Abigailnak, hogy elvenné feleségül. 40 El is
mentek Dávid legényei Abigailhoz Kármelbe, s szóltak neki: »Dávid küldött minket hozzád,
hogy feleségül vegyen téged.« 41 Erre az felkelt, arccal a földre borult és azt mondta: »Íme,
szolgálód rabszolganőd lesz, hogy moshassa uram szolgáinak lábát.« 42 Aztán Abigail sietve
felkelt, szamárra ült – kíséretül öt leányzója is vele ment –, s követte Dávid küldötteit, s
felesége lett.

43 A Jezreelből való Ahinoámot is elvette Dávid, s mind a kettő a felesége lett neki.
44 Saul pedig Míkolt, a lányát, Dávid feleségét, a Gallimból való Faltinak, Lais fiának adta
feleségül.

26 **Saul ismét megmenekül** 1 Ám a zífbeliek elmentek Saulhoz Gibeába és azt
mondták: »Íme, Dávid a sivataggal szemben levő Hahila dombon rejtőzik.« 2 Felkerekedett
erre Saul, s lement Zíf pusztájába, s vele háromezer ember Izrael válogatottjai közül, hogy
felkutassa Dávidot Zíf pusztájában. 3 Saul az út mentén, a pusztával szemben levő Hahila
Gibeán ütött tábort, Dávid pedig a pusztában tartózkodott. Amikor észrevette, hogy Saul
utána jött a pusztába, 4 kémeket küldött ki, s megtudta, hogy valóban odajött. 5 Erre Dávid
titokban felkerekedett, s elment arra a helyre, ahol Saul volt. Amikor aztán megnézte azt a
helyet, ahol Saul és Ábner, Nér fia, a hadvezére aludt, és látta, hogy Saul a sátrában, a többi
ember pedig körülötte alszik, 6 Dávid szólt a hetita Ahimelekhez meg Abisájhoz, Száruja
fiához, Joáb fivéréhez, és megkérdezte: »Ki jön le velem Saulhoz a táborba?« Azt mondta
erre Abisáj: »Én lemegyek veled.«

7 Éjjel Dávid és Abisáj el is jutottak a néphez, és Sault sátrában fekve és alva találták;
dárdája a földbe szúrva a feje mellett volt, Ábner és a nép pedig aludt körülötte. 8 Azt
mondta ekkor Abisáj Dávidnak: »Kezedbe adta ma Isten ellenségedet: nos hát, hadd
szegezzem a dárdával a földhöz – csak egyszer, mert másodszor nem lesz szükséges.« 9 Ám
Dávid azt mondta Abisájnak: »Meg ne öld, mert ki nyújthatná ki kezét az Úr felkentje ellen

büntetlenül?« 10 Majd azt mondta Dávid: »Az Úr életére mondom: akár az Úr fogja
agyonsújtani, akár el kell jönnie halála napjának, akár harcba kell mennie, s ott kell
elvesznie, 11 én irántam legyen az Úr kegyelmes, hogy ki ne nyújtsam kezemet az Úr
felkentje ellen! Nos hát vedd a dárdát, amely a feje mellett van meg a vizeskorsót, s
menjünk.« 12 Dávid aztán magához vette a dárdát és a vizeskorsót, amely Saul feje mellett
volt, és elmentek; nem volt senki, aki látta vagy észrevette volna, vagy aki felébredt volna,
mert mindannyian aludtak, mivel az Úr mély álmot bocsátott rájuk.

13 Amikor aztán Dávid átért a túlsó oldalra, megállt a hegy tetején – jó messze,
úgyhogy nagy távolság volt közöttük –, 14 és átkiáltott Dávid a néphez és Ábnerhez, Nér
fiához: »Nem felelsz, Ábner?« Ábner erre megkérdezte: »Ki vagy te, aki kiabálsz és zavarod
a királyt?« 15 Azt mondta erre Dávid Ábnernek: »Nemde, te férfi vagy és nincs más hozzád
hasonló Izraelben!? Miért nem vigyáztál tehát uradra, a királyra? Behatolt ugyanis valaki a
néptömegből hozzá, hogy megölje a királyt, uradat. 16 Nem jó dolog, amit cselekedtél: az Úr
életére mondom, hogy halálra vagytok méltók, mert nem vigyáztatok uratokra, az Úr
felkentjére. Nos, nézz csak utána, hol a király dárdája, s hol a vizeskorsó, amely a fejénél
volt!«

17 Ekkor Saul megismerte Dávid hangját és azt mondta: »Nem a te hangod-e ez, fiam,
Dávid?« Azt mondta erre Dávid: »Az én hangom ez, uram király.« 18 Majd azt mondta:
»Miért üldözi uram a szolgáját? Mit követtem el, vagy mi gonoszság van kezemben? 19 Nos
hát kérlek, uram király, hallgasd meg szolgád szavát: Ha az Úr ingerel téged ellenem, akkor
engeszteld meg Őt áldozati illattal, ha azonban emberek fiai ingerelnek, akkor átkozottak
legyenek az Úr színe előtt, mert ezennel elűznek engem, hogy ne lakjam tovább az Úr
örökségén, s azt mondják: `Eredj, szolgálj más isteneknek!' 20 Ne is hulljon tehát most
vérem az Úr előtt levő földre, mert Izrael királya kivonult, hogy úgy üldözzön egy bolhát,
mint ahogy a fogolymadarat szokták hajszolni a hegyekben.«

21 Saul ekkor így szólt: »Vétkeztem, térj vissza, fiam, Dávid, nem bántalak többé,
mivel életem ma becses volt szemedben. Nyilvánvaló, hogy esztelenül cselekedtem, s igen
sok mindent nem tudtam!« 22 Ám Dávid így felelt: »Íme, a király dárdája: jöjjön át valaki a
király legényei közül, s vegye át. 23 Az Úr pedig majd megfizet kinek-kinek az Ő igazsága
és hűsége szerint: azért is, hogy az Úr a kezembe adott ma téged, s én nem akartam
kinyújtani kezemet az Úr felkentje ellen. 24 Amilyen nagyrabecsült volt életed ma az én
szemem előtt, olyan nagyrabecsült lesz az én életem is az Úr szeme előtt, s Ő meg fog
szabadítani engem minden szorongatásból.«

25 Azt mondta erre Saul Dávidnak: »Áldott leszel, fiam, Dávid, mert cselekedni fogsz
és győzni!« Erre Dávid elment a maga útjára, Saul pedig visszatért a maga helyére.

27 **Dávid a filiszteusoknál** 1 Dávid ekkor így szólt magában: »Egy nap mégiscsak Saul
kezébe fogok esni; nem jobb-e, ha elfutok, s a filiszteusok földjére menekülök, hogy Saul
reménységét veszítse, s megszűnjön keresni engem Izraelnek egész területén. Elfutok tehát
keze elől.« 2 Fel is kerekedett Dávid és elment hatszáz emberével együtt Ákishoz, Máok
fiához, Gát királyához. 3 Dávid Ákisnál Gátban telepedett le embereivel együtt; ott volt
mindenki a maga házanépével s Dávid a két feleségével, a jezreeli Ahinoámmal és
Abigaillal, a kármeli Nábál volt feleségével. 4 Amikor Saulnak hírül vitték, hogy Dávid
Gátba menekült, felhagyott üldözésével.

5 Majd azt mondta Dávid Ákisnak: »Ha kegyelmet találtam szemedben, hadd kapjak
inkább valamely vidéki városban helyet, hogy ott lakjam! Miért is tartózkodnék szolgád
veled a királyi városban?« 6 Neki adta tehát Ákis azon a napon Szikeleget; ezért tartozik
Szikeleg Júda királyaihoz mind a mai napig. 7 Azoknak a napoknak a száma, amelyek alatt

Dávid a filiszteusok földjén lakott, négy hónap volt.

8 Közben Dávid és emberei feljárogattak és portyázgattak a gessúriták, a girgasiták és az amalekiták földjén; ezeket a vidékeket lakták ugyanis ősidőktől kezdve azon a földön egészen Súrig, Egyiptom földjéig. 9 Dávid meg-megverte az egész földet, nem hagyott elevenen sem férfit, sem asszonyt, elvett juhot, marhát, szamarat, tevét és ruhát, s aztán visszatért és elment Ákishoz. 10 Ha Ákis azt mondta neki: »Kire rontottál ma?« – Dávid azt felelgette: »Júda Délvidékére, Jerameél Délvidékére, Keni Délvidékére.« 11 Férfit és asszonyt nem hagyott elevenen Dávid, s nem vitt be Gátba, mert azt mondta: »Hátha azt találják mondani ellenünk: Ezt és ezt tette Dávid.« – Így járt el az egész idő alatt, amíg a filiszteusok földjén tartózkodott. 12 Ákis ezért megbízott Dávidban, s azt mondta: »Sok rosszat követett el népe, Izrael ellen, s azért az én szolgám lesz örökre.«

28 1 Történt pedig azokban a napokban, hogy a filiszteusok egybegyűjtötték seregeiket, hogy hadba szálljanak Izrael ellen. Azt mondta ekkor Ákis Dávidnak: »Vedd tudomásul, hogy embereiddel együtt velem kell jönnöd a táborba.« 2 Azt mondta erre Dávid Ákisnak: »Most majd megtudod, mit fog művelni szolgád.« Azt mondta erre Ákis Dávidnak: »Fejem őrévé teszlek ezért mindenkorra.«

Saul az endori halottlátónál 3 Sámuel ekkor meghalt már. El is siratta egész Izrael, és Ramátában, a városában el is temették. Saul pedig eltávolította már a halottidézőket s a jósokat az országból.

4 Összegyűltek tehát a filiszteusok, elindultak, és Sunámban ütöttek tábort. Erre Saul is összegyűjtötte egész Izraelt és elment a Gilboára. 5 Amikor Saul meglátta a filiszteusok táborát, félelem fogta el és szíve igen megrémült. 6 Tanácsot kért tehát az Úrtól, de az nem felelt neki sem álmok, sem a papok, sem a próféták által.

7 Ezért Saul így szólt szolgáihoz: »Keressetek nekem egy halottidézéshez értő asszonyt, s elmegyek hozzá és kérdezősködöm nála.« Azt mondták erre neki szolgái: »Endorban van egy halottidézéshez értő asszony.« 8 Erre ő megváltoztatta külsejét, más ruhákat öltött és két emberével elindult. Éjjel el is jutottak az asszonyhoz. Azt mondta tehát neki: »Jósolj nekem halottidézés által, s idézd fel nekem azt, akit mondok neked.« 9 Ám az asszony azt mondta neki: »Íme, tudod, mit művelt Saul, hogyan irtotta ki a halottidézőket és jósokat az országból. Miért vetsz tehát csapdát életemnek, hogy megöljenek?« 10 Erre Saul megesküdött neki az Úrra, ezekkel a szavakkal: »Az Úr életére mondom, hogy semmi baj sem ér téged e dolog miatt.« 11 Az asszony erre megkérdezte: »Kit idézzek fel neked?« Ő azt felelte: »Sámuelt idézd fel nekem.«

12 Amint az asszony meglátta Sámuelt, nagy hangon felkiáltott, s azt mondta Saulnak: »Miért szedtél rá engem? Hiszen te magad vagy Saul!« 13 A király azonban azt mondta neki: »Ne félj! Mit látsz?« Azt mondta erre az asszony Saulnak: »Isteni alakot látok feljönni a földből.« 14 Ő erre azt mondta neki: »Milyen az alakja?« Az azt mondta: »Öreg ember jön fel, s palást van rajta.« Erre Saul megértette, hogy Sámuel az. Arcát a földre hajtotta, és leborult.

15 Azt mondta ekkor Sámuel Saulnak: »Miért háborgattál engem azzal, hogy felidéztettél?« Azt mondta erre Saul: »Nagy bajban vagyok, mert a filiszteusok hadakoznak ellenem, s Isten eltávozott tőlem, s nem akart meghallgatni sem próféták, sem álmok által: téged hívattalak tehát, hogy mutasd meg, mit cselekedjem.« 16 Azt mondta erre Sámuel: »Mit kérdezel engem, ha az Úr eltávozott tőled, s vetélytársad pártjára állott? 17 Úgy cselekszik ugyanis az Úr veled, ahogy általam szólt: kiszakítja királyságodat kezedből, s társadnak, Dávidnak adja, 18 mert nem engedelmeskedtél az Úr szavának, s nem hajtottad

végre haragjának bosszúját az amalekitákon. Ezért cselekedte ma veled az Úr azt, amit szenvedsz. 19 Sőt, veled együtt Izraelt is a filiszteusok kezébe adja az Úr, s holnap te és fiaid velem lesztek. Igen, Izrael táborát is a filiszteusok kezébe adja az Úr!«

20 Saul erre hirtelen egész hosszában a földre esett, mert megrémült Sámuel szavaitól, és ereje sem volt, mivel egész nap semmit sem evett. 21 Erre odament az asszony Saulhoz, és mivel látta, hogy nagyon megrémült, azt mondta neki: »Íme, szolgálód engedelmeskedett szavadnak: életemet is kockára vetettem, s hallgattam beszédedre, amelyet hozzám intéztél. 22 Most azért te is hallgass szolgálód szavára: hadd tegyek eléd egy falat kenyeret, s egyél, hogy erőre tégy szert, s megtehesd az utat.« 23 Ő azonban vonakodott és azt mondta: »Nem eszem!« Ám szolgái és az asszony addig unszolták, míg végre is hallgatott szavukra, felkelt a földről, s leült az ágyra. 24 Az asszonynak éppen volt egy hízott borjúja a háznál, azt sietve levágta, majd lisztet vett elő, meggyúrta és kovásztalan kenyeret sütött, 25 és Saul és szolgái elé tette. Miután ettek, felkerekedtek és még az éjjel elmentek.

29 **Dávidot kizárják a filiszteusok seregéből** 1 Összegyűlt tehát a filiszteusok valamennyi serege Áfeknél, és Izrael is tábort ütött a Jezreel mellett levő forrásnál. 2 Felvonultak a filiszteusok fejedelmei századaikkal és ezredeikkel és Dávid és emberei is felvonultak az utolsó csapatban Ákissal. 3 Azt mondták ekkor a filiszteusok fejedelmei Ákisnak: »Mit keresnek itt ezek a héberek?« Azt mondta erre Ákis a filiszteusok fejedelmeinek: »Hát nem ismeritek Dávidot, Saulnak, Izrael királyának volt szolgáját? Sok nap vagy esztendő óta van már nálam, s nem találtam benne semmi rosszat sem attól a naptól kezdve, hogy hozzám átszökött, mind a mai napig.« – 4 Erre a filiszteusok fejedelmei megharagudtak rá és azt mondták neki: »Térjen vissza az az ember, s üljön a helyén, ahova rendelted, de ne jöjjön le velünk a harcba, hogy ellenségünkké ne legyen, amikor harcolni kezdünk: hiszen mi másképp engesztelhetné meg urát, mint a mi fejünkkel? 5 Nem ez az a Dávid, akinek a körtáncban ezt énekelték:

`Megverte Saul a maga ezerét.
Dávid pedig a maga tízezerét?'«

6 Hívatta tehát Ákis Dávidot és azt mondta neki: »Az Úr életére mondom, hogy derék és jó ember vagy színem előtt, s kedvemre van, hogy velem jársz-kelsz a táborban, mert nem találtam benned semmi rosszat attól a naptól kezdve, hogy hozzám jöttél mind a mai napig. Ám a fejedelmeknek nem tetszel. 7 Térj vissza tehát, s menj el békességben, hogy ne sértsd a filiszteusok fejedelmeinek szemét.« 8 Azt mondta erre Dávid Ákisnak: »De hát mit követtem el, s mi rosszat találtál bennem, szolgádban attól a naptól kezdve, hogy színed elé jutottam mind a mai napig, hogy nem vonulhatok és nem harcolhatok uram, királyom ellenségei ellen?« 9 Ákis erre azt felelte Dávidnak: »Tudom, hogy olyan jó vagy szememben, mint az Isten angyala, de hát a filiszteusok fejedelmei azt mondták: `Ne jöjjön fel velünk a harcba.' 10 Éppen azért kelj fel kora reggel urad azon szolgáival együtt, akik veled jöttek, s hajnalban, mihelyt felkeltek és virradni kezd, menjetek el.« 11 Erre Dávid és emberei hajnalban felkeltek, hogy kora reggel útra keljenek és visszatérjenek a filiszteusok földjére, a filiszteusok pedig felmentek Jezreelbe.

30 **Dávid hadjárata az amalekiták ellen** 1 Mire harmadnapra Dávid és emberei Szikelegbe jutottak, az amalekiták betörtek a Délvidékről Szikelegbe, feldúlták és lángba borították Szikeleget, 2 fogságba hurcolták belőle az aprajától a nagyjáig a nőket – nem öltek meg senkit, hanem csak elvitték őket magukkal –, s útjukra mentek. 3 Amikor Dávid és emberei a városhoz jutottak, s látták, hogy felgyújtották, feleségeiket, fiaikat s lányaikat pedig fogságba hurcolták, 4 zokogni kezdett Dávid és a nép, amely vele volt, és addig sírtak,

amíg el nem apadtak könnyeik. 5 Dávid két feleségét ugyanis, a jezreeli Ahinoámot és
Abigailt, a kármeli Nábál volt feleségét szintén fogságba hurcolták.

6 Dávid nagyon elszomorodott, mert a nép meg akarta kövezni, mivel kinek-kinek
elkeseredett a lelke a fiaiért s a lányaiért. Ám Dávid erőt nyert az Úrtól, az ő Istenétől, 7 és
azt mondta Abjatár papnak, Ahimelek fiának: »Hozd ide hozzám az efódot!« Abjatár oda is
vitte Dávidhoz az efódot, 8 s Dávid megkérdezte az Urat: »Üldözzem-e ezeket a rablókat,
elérem-e őket vagy sem?« Az Úr azt felelte neki: »Üldözd őket, mert biztosan eléred őket,
és visszaszerzed a zsákmányt.« 9 El is indult Dávid s az a hatszáz ember, aki vele volt.
Amikor a Beszór patakhoz jutottak, azok, akik elfáradtak, megálltak. 10 Dávid azonban
négyszáz emberrel tovább folytatta az üldözést; kétszázan álltak meg ugyanis, mert úgy
elfáradtak, hogy nem kelhettek át a Beszór patakon.

11 A mezőn aztán egy egyiptomi emberre akadtak, s azt elvitték Dávidhoz, s adtak
neki kenyeret, hogy egyen és vizet, hogy igyon, 12 sőt egy csomó száraz fügét és két füzér
aszúszőlőt is. Amikor megette, magához tért, s felüdült – három nap és három éjjel nem
evett ugyanis kenyeret és nem ivott vizet. 13 Dávid megkérdezte tőle: »Kié vagy, honnan
való vagy, és hova mégy?« Az azt felelte: »Egyiptomi legény vagyok, egy amalekita
embernek a rabszolgája, de a gazdám elhagyott, mert harmadnapja megbetegedtem.
14 Betörtünk ugyanis a keretiek Délvidékére, továbbá Júdába és Káleb Délvidékére, és
lángba borítottuk Szikeleget.« 15 Azt mondta erre neki Dávid: »El tudsz-e vezetni engem
ahhoz a csapathoz?« Az azt mondta: »Ha megesküszöl nekem Istenre, hogy nem ölsz meg, s
nem adsz a gazdám kezébe, akkor elvezetlek ahhoz a csapathoz.« Dávid megesküdött neki.

16 Erre ő odavezette, s íme, azok éppen szanaszét hevertek az egész vidéken, ettek és
ittak, és szinte ünnepet ültek amiatt a sok préda és zsákmány miatt, amelyet a filiszteusok
földjén és Júda földjén szereztek. 17 Dávid másnap reggeltől estig úgy megverte őket, hogy
senki sem menekült meg közülük, csak négyszáz fiatal ember, aki tevére ugrott és
elmenekült.

18 Így Dávid visszaszerezte mindazt, amit az amalekiták elvittek, visszaszerezte két
feleségét is, 19 úgyhogy nem hiányzott semmi sem, sem kicsiny, sem nagy, sem a fiúk, sem a
lányok közül, sem a zsákmányból. Aztán mindazt, amit elraboltak, visszavitte Dávid, 20 sőt
vett valamennyi nyájat és csordát és maga előtt hazatereltette, miközben az emberek azt
mondták: »Ez Dávid zsákmánya.«

21 Amikor aztán eljutott Dávid ahhoz a kétszáz emberhez, akik elfáradva megálltak, s
nem tudták követni Dávidot, s akiknek megparancsolta, hogy maradjanak a Beszór pataknál,
azok kimentek Dávid s a vele lévő nép elé. Amikor Dávid odaért e néphez, köszöntötte őket
békességgel. 22 Megszólalt azonban ekkor minden gaz és gonosz ember azok közül az
emberek közül, akik elmentek Dáviddal. Ezt mondták »Mivel ezek nem jöttek velünk, ne
adjunk nekik semmit sem a zsákmányból, amelyet visszaszereztünk, hanem elégedjék meg
mindegyikük a feleségével s a gyermekeivel, s ha azokat megkapták, távozzanak.« 23 Ám
Dávid azt felelte: »Ne járjatok el így, testvéreim, azzal, amit az Úr adott nekünk, mert ő
oltalmazott minket, s ő adta kezünkbe azokat a rablókat, akik ránk törtek. 24 Senki sem fog
rátok hallgatni ebben a dologban, mert egyenlő rész jár annak, aki lement a harcba és annak,
aki a holminál maradt: egyformán kell az osztozkodást megejteni.« 25 Ettől a naptól kezdve
ez rendelet, szabály és törvény lett Izraelben mind a mai napig.

26 Amikor aztán Dávid eljutott Szikelegbe, ajándékokat küldött a zsákmányból Júda
hozzá közel álló véneinek ezzel az üzenettel: »Fogadjátok el ezt az áldomást az Úr
ellenségeinek zsákmányából.« 27 Küldött a bételieknek, a délvidéki rámótiaknak, a
jeterieknek, 28 az ároerieknek, a szefámótiaknak, az estemóiaknak, 29 a rakáliaknak, a
Jerameél városaiban levőknek, a Keni városaiban levőknek, 30 az arámaiaknak, az Ásán
tónál levőknek, az atákiaknak, 31 a hebroniaknak, és a többieknek, akik azokon a helyeken

laktak, ahol Dávid és emberei megfordultak.

31 **Saul halála** 1 A filiszteusok pedig megütköztek Izraellel és Izrael emberei
megfutamodtak a filiszteusok színe elől, s elhullottak sebeikben a Gilboa hegyén. 2 Erre a
filiszteusok megrohanták Sault és fiait, és megölték Jonatánt, Abinádábot és Melkisuát, Saul
fiait.

3 Aztán a harc egész súlya Saulra fordult, s az íjászemberek üldözőbe vették, s az
íjászok nagyon megsebesítették. 4 Ekkor Saul azt mondta fegyverhordozójának: »Vond ki
kardodat, s ölj meg, hogy ide ne találjanak jönni ezek a körülmetéletlenek, s meg ne öljenek
engem, s csúfot ne űzzenek belőlem.« Fegyverhordozója azonban nem akarta ezt megtenni,
mert igen félt. Erre Saul megragadta a kardot, s beléje dőlt. 5 Amikor ezt fegyverhordozója
látta, azt tudniillik, hogy Saul meghalt, maga is kardjába dőlt, s meghalt vele. 6 Így halt meg
Saul és három fia, meg a fegyverhordozója, s valamennyi embere azon a napon egyszerre.
7 Amikor látták Izraelnek azok az emberei, akik a völgyön túl és a Jordánon túl voltak, hogy
az izraelita emberek megfutamodtak, s hogy Saul és fiai meghaltak, elhagyták városaikat és
megfutamodtak. Erre a filiszteusok odamentek, s ott is megtelepedtek.

8 Másnap aztán elmentek a filiszteusok, hogy kifosszák a megölteket, s megtalálták
Sault és három fiát, elterülve a Gilboa hegyén. 9 Erre levágták Saul fejét, leszedték
fegyvereit és elküldték a filiszteusok földjére, köröskörül mindenfelé, hogy így közöljék a
hírt a bálványok templomával és a néppel. 10 Aztán elhelyezték fegyvereit az Astarték
templomában, tetemét pedig feltűzték Bétsán falára.

11 Amikor Jábes-Gileád lakói meghallották mindazt, amit a filiszteusok Saullal
cselekedtek, 12 vitézlő embereik valamennyien felkerekedtek, egész éjszaka meneteltek, s
levették Saul tetemét s fiainak tetemét Bétsán faláról, aztán visszamentek Jábes-Gileádba, és
ott elégették. 13 Végül vették csontjaikat és eltemették őket Jábes berkében, majd hétnapos
böjtöt tartottak.

SÁMUEL MÁSODIK KÖNYVE

DÁVID KIRÁLY: 1,1-9,13

1 **Saul halála. Dávid gyászdala** 1 Miután Saul meghalt, Dávid pedig az amalekiták
megverése után visszatért, és már két napot Szikelegben töltött, történt, hogy 2 a harmadik
napon megszaggatott ruhában és porral behintett fővel megjelent egy ember, aki Saul
táborából jött. Amikor Dávidhoz ért, meghajtotta magát, és arcra borult. 3 Dávid
megkérdezte tőle: »Honnan jössz?« Az ember azt felelte: »Izrael táborából menekültem.«
4 Dávid tovább kérdezte: »Mi történt hát? Mondd el nekem!« Az ember azt válaszolta:
»Megfutamodott a nép a harcban, és sokan elestek és meghaltak a népből, sőt maga Saul és
Jonatán, a fia is meghalt!«

5 Dávid erre ismét megkérdezte az ifjút, aki ezt a hírt hozta neki: »Honnan tudod,
hogy meghalt Saul és Jonatán, a fia?« 6 Az ifjú, aki a hírt hozta neki, azt felelte: »Gilboa
hegyére tévedtem, amikor Saul a dárdájára támaszkodva állt, s a harci szekerek és a lovasok
már közeledtek hozzá. 7 Ekkor hátrafordult, meglátott és odahívott. Amikor azt feleltem
neki: Itt vagyok, 8 megkérdezte tőlem: `Ki vagy te?' Azt mondtam neki: Amalekita vagyok.
9 Erre ő így szólt hozzám: `Állj fölém, és ölj meg, mert nagyon szenvedek, de életerőm még
teljesen bennem van.' 10 Föléje is álltam és megöltem, mert tudtam, hogy nem éli túl a

bukását. Aztán levettem a koronát a fejéről, az aranykarikát a karjáról, és elhoztam ide, hozzád, uramhoz.«

11 Erre Dávid, és mindazok az emberek, akik vele voltak, megragadták és megszaggatták ruháikat. 12 Napestig jajveszékeltek, sírtak és böjtöltek Saul és a fia, Jonatán, valamint az Úr népe és Izrael háza miatt, hogy a kard által elestek.

13 Dávid ezután megkérdezte az ifjútól, aki a hírt hozta neki: »Honnan való vagy?« Az ezt felelte: »Egy jövevény amalekita embernek vagyok a fia.« 14 Dávid erre így szólt: »Hát nem féltél kinyújtani kezedet, hogy megöld az Úr felkentjét?« 15 Azzal Dávid odahívta egyik legényét, és azt mondta: »Gyere, támadj rá!« Az halálra is sújtotta. 16 Azután így szólt Dávid: »A te fejedet terhelje a véred, hiszen saját szád vallott ellened, amikor azt mondtad: `Én öltem meg az Úr felkentjét.'«

17 Akkor Dávid rázendített Saul és Jonatán, a fia miatt erre a gyászdalra, 18 és meghagyta, hogy tanítsák meg Júda fiait erre az Íjászdalra, amint meg van írva az Igazak könyvében. Így szólt:

»Emlékezzél meg Izrael azokról,
akik meghaltak halmaidon sebükben.
19 Izrael, megölték a dicsőket hegyeiden!
Miként estek el a hősök!
20 Ne hirdessétek Gátban,
ne hirdessétek Askalon utcáin,
hogy ne örüljenek a filiszteusok lányai,
ne ujjongjanak a körülmetéletlenek lányai.
21 Gilboa hegyei! Se harmat, se eső ne hulljon rátok,
ne hozzanak rajtatok zsengéket a földek,
mert ott érte gyalázat a hősök pajzsát,
Saul pajzsát, mintha fel sem kenték volna olajjal.
22 Megöltek vére nélkül,
hősök zsírja nélkül,
Jonatán íja sohasem tért vissza,
Saul kardja sem jött vissza eredménytelenül.
23 Saul és Jonatán, akik életükben
úgy szerették, becsülték egymást,
holtukban sem váltak el egymástól.
Sasoknál gyorsabbak,
oroszlánoknál vitézebbek voltak!
24 Izrael lányai, sirassátok Sault,
aki bíborral titeket gyönyörűn ruházott
és ruhátokra arany ékszereket rakott.
25 Mint estek el a hősök a harcban!
Jonatánt megölték halmaidon!
26 Fájlallak, testvérem, Jonatán,
oly kedves voltál nekem,
szeretetem nagyobb volt irántad,
mint szerelmem feleségeim iránt.
Mint az anya szereti egyetlen fiát,
úgy szerettelek én téged.
27 Mint estek el a hősök,
és vesztek el a harci fegyverek!«

2 **Dávid Júda királya** 1 Ezek után Dávid megkérdezte az Urat: »Felmenjek-e Júda
valamelyik városába?« Az Úr azt mondta neki: »Menj fel.« Azt mondta erre Dávid: »Hova
menjek fel?« Ő azt felelte neki: »Hebronba.« 2 Felment tehát Dávid két feleségével, a
jezreeli Ahinoámmal és a kármeli Nábál volt feleségével, Abigaillal együtt. 3 Azokat az
embereket, akik vele voltak, szintén felvitte Dávid, mindenkit a maga házanépével együtt, s
azok Hebron városaiban telepedtek meg. 4 Erre eljöttek Júda férfiai és felkenték ott Dávidot
Júda házának királyává.

Aztán hírül vitték Dávidnak, hogy a jábesgileádi emberek eltemették Sault. 5 Erre
Dávid követeket küldött a jábesgileádi emberekhez és ezt üzente nekik: Áldjon meg az Úr
titeket, amiért azt az irgalmasságot cselekedtétek uratokkal, Saullal, hogy eltemettétek.
6 Nos, az Úr ugyan majd megfizet nektek irgalmassággal és hűséggel, de én is meg akarom
hálálni, hogy ezt cselekedtétek. 7 Legyen csak kezetek erős és legyetek csak bátor emberek,
noha uratok, Saul meghalt, mert Júda háza máris felkent engem királyává.

8 Ámde Ábner, Nér fia, Saul hadvezére, fogta Isbaált, Saul fiát, körülhordozta a
Mahanaimban, 9 és megtette Gileád, Gessúri, Jezreel, Efraim, Benjamin és egész Izrael
királyává. 10 Negyven esztendős volt Isbaál, Saul fia, amikor uralkodni kezdett Izraelen és
két esztendeig uralkodott. Dávidot csak Júda háza követte. 11 Azoknak a napoknak az
összege, amelyek alatt Dávid Hebronban tartózkodott és csak Júda házán uralkodott, hét
esztendő és hat hónap volt.

Háború Dávid és Isbaál között 12 Majd kivonult Ábner, Nér fia, Isbaálnak, Saul fiának
a legényeivel a Mahanaimból Gibeonba. 13 Erre Joáb, Száruja fia és Dávid legényei is
kivonultak, és Gibeon tavánál találkoztak. Miután így összekerültek, egymással szemben
telepedtek le: ezek a tónak ezen az oldalán, azok pedig a túlsón. 14 Ekkor Ábner azt üzente
Joábnak: »Keljen fel néhány legény, s rendezzen harci játékot előttünk.« Joáb azt felelte
erre: »Jó, keljen fel.« 15 Fel is keltek, és kiálltak szám szerint: tizenketten Benjaminból,
Isbaálnak, Saul fiának a részéről, és tizenketten Dávid legényei közül. 16 Mindenki
megragadta azonban párja fejét, s beledöfte kardját ellenfele oldalába, s így valamennyien
elestek. Ezért nevezték el Gibeonnak azt a helyét Hősök mezejének.

17 Erre nagyon kemény harc támadt azon a napon, ám Dávid legényei
megszalasztották Ábnert és Izrael embereit. 18 Ott volt Száruja három fia is: Joáb, Abisáj és
Aszaél. Aszaél olyan gyors futó volt, mint az erdei vadkecske. 19 Aszaél már most üldözőbe
vette Ábnert, s nem tért el sem jobbra, sem balra, s nem hagyott fel Ábner üldözésével.
20 Hátratekintett azért Ábner és azt mondta: »Te vagy-e az, Aszaél?« Ő azt felelte: »Én
vagyok.« 21 Azt mondta erre neki Ábner: »Térj jobbra vagy balra, s fogd meg valamelyik
legényt, s vedd el a holmiját.« Aszaél azonban csak nem akart felhagyni kergetésével.
22 Ismét szólt tehát Ábner Aszaélnek: »Térj vissza, ne kergess, hogy ne legyek kénytelen
téged a földre szegezni, mert akkor nem emelhetném fel arcomat Joáb, a fivéred előtt.«
23 Ám ő semmibe sem vette szavát és nem akart letérni. Ábner erre dárdája végével úgy
lágyékon sújtotta, hogy a dárda keresztülhatolt rajta, s ő ott helyben meghalt. Mindazok,
akik azon a helyen mentek keresztül, ahol Aszaél elesett és meghalt, megálltak.

24 Joáb és Abisáj azonban tovább űzték a menekülő Ábnert. Közben leszállt a nap, s
ők eljutottak a Vízvezeték halmához, amely a Völggyel szemben, a gibeoni puszta felé vivő
úton van. 25 Ekkor Benjamin fiai összegyűltek Ábner körül és zárt csoportba verődve
kiálltak az egyik halom tetejére. 26 Ábner azonban kiáltott Joábnak és azt mondta: »Hát
végpusztulásig fog dühöngeni kardod? Nem tudod-e, hogy veszedelmes a kétségbeesés?
Meddig nem szólsz még a népnek, hogy hagyjon fel testvérei üldözésével?« 27 Azt mondta
erre Joáb: »Az Úr életére mondom, hogy ha szóltál volna, már reggel visszatért volna a nép,

amely most testvéreit kergeti.« 28 Aztán Joáb megfúvatta a harsonát, s megállt az egész
sereg, s nem üldözték tovább Izraelt, s nem bocsátkoztak vele harcba. 29 Erre Ábner és
emberei elvonultak, egész éjszaka meneteltek az Arabán. Átkeltek a Jordánon, megjárták
egész Béthoront, s eljutottak a Mahanaimba. 30 Joáb is visszavonult, hagyta Ábnert, és
egybegyűjtötte az egész népet. Dávid legényei közül. Aszaélen kívül tizenkilenc ember
hiányzott, 31 Dávid szolgái pedig Benjaminból, s azon emberek közül, akik Ábnerrel voltak,
háromszázhatvanat sújtottak halálra. 32 Majd felvették Aszaélt és eltemették apja sírboltjába
Betlehemben. Aztán Joáb és azok az emberek, akik vele voltak, egész éjszaka meneteltek, s
virradatkor meg is érkeztek Hebronba.

3 1 Hosszú háborúság lett aztán Saul háza és Dávid háza között, de Dávid egyre
gyarapodott és erősödött, Saul háza pedig napról-napra gyengült.

Dávid fiai Hebronban 2 Dávidnak a következő fiai születtek Hebronban: elsőszülötte
Ámnon volt, a jezreeli Ahinoámtól; 3 utána Keleáb, Abigailtól, a kármeli Nábál volt
feleségétől; a harmadik Absalom, Maákának, Talmáj, gessúri király lányának fia; 4 a
negyedik Adoniás, Haggit fia; az ötödik Safárja, Abitál fia; 5 a hatodik Jetraám, Eglától,
Dávid feleségétől. Ezek születtek Dávidnak Hebronban.

Dávid és Ábner 6 Tehát, amíg folyt a harc Saul háza és Dávid háza között, Ábner, Nér
fia vezette Saul házát. 7 Volt azonban Saulnak egy mellékfelesége, név szerint Reszfa, Ája
lánya. Azt mondta egyszer Isbaál Ábnernek: 8 »Miért mentél be apám mellékfeleségéhez?«
Erre ő nagyon megharagudott Isbaál szavaiért, és azt mondta: »Hát Júda felé fordult
kutyafej vagyok-e én ma, én, aki irgalmasságot cselekedtem apád, Saul házával, testvéreivel
és hozzátartozóival, s nem adtalak Dávid kezébe? S te ma belém kötsz, s megdorgálsz azért
az asszonyért? 9 Büntesse Isten Ábnert most és mindenkor, ha úgy nem teszek Dáviddal,
amint az Úr megesküdött Dávidnak: 10 `Elveszem a királyságot Saul házától, s Dávid trónját
állítom Izrael és Júda fölé, Dántól Beersebáig.'« 11 Ő erre semmit sem mert felelni neki,
mivel félt tőle.

12 Ábner csakugyan követeket küldött maga helyett Dávidhoz, hogy mondják: »kié ez
az ország«, és hogy mondják: »köss velem barátságot, s veled lesz a kezem, s hozzád
térítem egész Izraelt.« 13 Ő azt mondta: »Jó, barátságot kötök veled, de egy dolgot
megkövetelek tőled; azt mondom: Ne kerülj a színem elé, amíg el nem hozod Míkolt, Saul
lányát: úgy jöjj, és úgy kerülj elém.« 14 Majd követeket küldött Dávid Isbaálhoz, Saul fiához
is, és ezt üzente: »Add vissza feleségemet, Míkolt, akit száz filiszteus előbőre árán
jegyeztem el magamnak.« 15 Isbaál el is küldött érte, és elvetette őt a férjétől, Fáltieltől, Lais
fiától. 16 Férje ugyan siránkozva követte őt egész Bahurimig, de Ábner rászólt: »Eredj, térj
vissza«, s akkor visszatért.

17 Ábner aztán beszédet intézett Izrael véneihez, s ezeket mondta: »Tegnap is,
tegnapelőtt is azt kívántátok, hogy Dávid uralkodjék rajtatok. 18 Most tehát cselekedjetek,
mert az Úr így szólt Dávidhoz: `Szolgámnak, Dávidnak a keze által mentem meg népemet,
Izraelt, a filiszteusok és minden ellensége kezéből.'« 19 Ugyanígy szólt Ábner a
benjaminitákhoz is. Aztán elment, hogy közölje Hebronban Dáviddal mindazt, amit Izrael s
egész Benjamin határozott. 20 El is jutott Dávidhoz Hebronba húsz emberrel, s Dávid
lakomát szerzett Ábnernek s embereinek, akik vele jöttek. 21 Aztán azt mondta Ábner
Dávidnak: »Hadd menjek el, hogy egybegyűjtsem eléd, uram királyom elé, egész Izraelt és
szövetséget kössek veled, s uralkodj mindeneken, miként lelked kívánja.«

Ábner halála Amikor aztán Dávid elkísérte Ábnert, s az békességgel elment, 22 legott
megjöttek Joábbal Dávid legényei, akik megverték a portyázókat, s igen nagy zsákmányt
hoztak. Ábner ekkor már nem volt Dávidnál Hebronban, mert az elbocsátotta, és ő békében
elment. 23 Joáb és az egész sereg, amely vele volt, csak azután érkezett. Elbeszélték azonban
Joábnak: »Eljött Ábner, Nér fia a királyhoz. Az elbocsátotta, és ő békében elment.«
24 Bement erre Joáb a királyhoz és azt mondta: »Mit műveltél? Íme, Ábner idejött hozzád,
miért engedted tehát elmenni és távozni? 25 Nem ismered-e Ábnert, Nér fiát? Hiszen csak
azért jött hozzád, hogy megcsaljon, s tudja, mit teszel-veszel, s tudomása legyen mindenről,
amit cselekszel.«

26 Amikor aztán Joáb kiment Dávidtól, követeket küldött Ábner után, s visszahozatta
őt Szír vízvermétől, anélkül azonban, hogy Dávid tudta volna. 27 Amikor aztán Ábner
visszatért Hebronba, Joáb álnokul félrevitte őt a kapuközbe, mintha beszélni akarna vele: s
ott, bosszúból Aszaélnek, a fivérének a véréért, úgy lágyékon sújtotta, hogy meghalt.
28 Amikor Dávid a már megtörtént dolgot meghallotta, azt mondta: »Ártatlan vagyok én és
országom az Úr előtt mindörökké Ábnernek, Nér fiának vérétől. 29 Szálljon az Joáb fejére és
apja egész házára, s ne fogyjon ki Joáb házából a folyásban szenvedő, a leprás, a mankóval
járó, a kard alatt elhulló, a kenyérben szűkölködő!« 30 Így ölte meg Joáb és Abisáj, a fivére,
Ábnert, azért, mert megölte Aszaélt, a fivérüket Gibeonban, a harcban.

31 Majd azt mondta Dávid Joábnak és az egész vele levő népnek: »Szaggassátok meg
ruháitokat, övezzétek fel magatokat zsákkal és jajveszékeljetek Ábner temetési menetének
élén.« Dávid király maga a halotti kerevet után haladt, 32 s amikor eltemették Ábnert
Hebronban, Dávid király hangos sírásra fakadt Ábner sírja felett és sírt az egész nép is.
33 Majd gyászdalra zendített a király, és gyászolva Ábnert, azt mondta:

»Nem úgy halt meg Ábner, mint a gyávák szoktak halni,
34 kezedet nem kötötték össze,
lábadat béklyó nem terhelte,
hanem miként álnok emberek által szoktak elesni, úgy estél el te!«

Felzokogott erre az egész nép és méginkább siratta. 35 Mindazonáltal még fényes
nappal eljött az egész sokaság, hogy eledelt vegyen magához Dáviddal. Ám Dávid
megesküdött, és azt mondta: »Büntessen engem az Úr most és mindenkor, ha naplemente
előtt kenyeret vagy valami mást ízlelek.« 36 Tudomásul vette ezt az egész nép, és tetszett
nekik mindaz, amit a király az egész nép előtt cselekedett, 37 és meggyőződött az egész nép
és egész Izrael azon a napon, hogy nem a király intézkedésére ölték meg Ábnert, Nér fiát.
38 Sőt, a király azt mondta szolgáinak: »Nem tudjátok-e, hogy vezér és nagy ember esett el
ma Izraelben? 39 Én azonban még gyenge vagyok, csak most kentek királlyá, azok az
emberek pedig, azaz Száruja fiai hatalmasabbak nálam. Ezért az Úr fizessen meg a
gonosztevőnek gonoszsága szerint.«

4 **Isbaál halála** 1 Amikor Isbaál, Saul fia meghallotta, hogy Ábner elesett Hebronban,
elvesztette bátorságát, s egész Izrael is megrémült. 2 Volt már most Saul fiának két,
portyázókat vezérlő embere. Az egyiknek a neve Baána, a másiknak a neve Rekáb volt.
Benjamin fiai közül való beróti Rimmonnak voltak a fiai. Berót ugyanis szintén
Benjaminnak jutott osztályrészül, 3 de a berótiak elmenekültek Getaimba, és ott laknak mint
jövevények mind ez ideig.

4 Jonatánnak, Saul fiának pedig csak egy béna lábú fia volt. Öt esztendős volt akkor,
amikor Saul és Jonatán felől Jezreelből a hír megérkezett, akkor dajkája felvette és
elmenekült vele, minthogy azonban sietve menekült, a gyermek leesett és megsántult;
Meribbaál volt a neve.

5 A beróti Rimmonnak ezek a fiai tehát, vagyis Rekáb és Baána elmentek, és a nap
legforróbb szakán behatoltak Isbaál házába, aki éppen déli álmát aludta fekhelyén.
Minthogy az ajtónálló asszonyt is elnyomta búzatisztítás közben az álom, 6 Rekáb és Baána,
a fivére belopóztak a házba, mintha búzát hoztak volna, s lágyékon sújtották Isbaált és
elmenekültek. 7 Amikor ugyanis bementek a házba, az éppen aludt az ágyán hálószobájában,
s így ők ütésükkel megölték. Aztán vették a fejét és egész éjjel meneteltek az Araba útján.
8 Isbaál fejét elvitték Dávidhoz, Hebronba, és azt mondták a királynak: »Íme,
Isbaálnak, Saul fiának, ellenségednek a feje, aki életedre tört. Így állt bosszút ma az Úr
Saulon és ivadékán uramért, a királyért.« 9 Dávid erre azt felelte Rekábnak és Baánának, a
fivérének, a beróti Remmon fiainak: »Az Úr életére, mondom, aki megszabadította életemet
minden szorongatásból, 10 hogy ha azt, aki hírül hozta és azt mondta nekem: `Meghalt Saul'
– s úgy hitte, hogy jó hírt hozott, megfogattam és megölettem Szikelegben, hogy megadjam
neki a hírért járó jutalmat, 11 akkor most, amikor istentelen emberek ártatlan embert öltek
meg saját házában és ágyában, hogyne kérném sokkal inkább számon vérét kezetektől, s
hogyne veszítenélek el titeket a földről?« 12 Azzal Dávid parancsolt legényeinek, s azok
megölték őket, s levágták kezüket és lábukat, s felakasztották őket a hebroni tó mellett,
Isbaál fejét pedig vették és eltemették Hebronban Ábner sírjába.

5 **Izrael királyának ismeri el Dávidot** 1 Elment erre Izrael valamennyi törzse Dávidhoz
Hebronba, hogy mondja: »Íme, mi a te csontod, s a te húsod vagyunk. 2 Tegnap is,
tegnapelőtt is, amikor Saul volt a királyunk, te vezetted ki és be Izraelt, s az Úr azt mondta
neked: `Te legeltesd népemet, Izraelt, s te légy Izrael fejedelme.'« 3 Elmentek tehát Izrael
vénei a királyhoz Hebronba, s Dávid király szövetséget kötött velük Hebronban az Úr előtt,
ők pedig felkenték Dávidot Izrael királyává. 4 Harminc esztendős volt Dávid, amikor
uralkodni kezdett, és negyven esztendeig uralkodott. 5 Hebronban, Júda felett, hét esztendeig
és hat hónapig uralkodott, Jeruzsálemben pedig, egész Izrael és Júda felett, harminchárom
esztendeig uralkodott.
6 Felvonult ugyanis a király s mindazok az emberek, akik vele voltak, Jeruzsálembe, a
jebuziták, azon föld lakói ellen. Erre azok azt üzenték Dávidnak: »Ide ugyan be nem jutsz,
hacsak el nem távolítod a vakokat és sántákat, akik azt mondják: `Ide ugyan be nem jut
Dávid.'« 7 Dávid mindazonáltal bevette Sion várát, azaz a Dávid-várost. 8 Jutalmat ígért
ugyanis Dávid azon a napon annak, aki megveri a jebuzitákat, s eléri a tetőcsatornákat, s
eltávolítja a vakokat és sántákat, Dávid lelkének gyűlölőit. Ezért mondja a közmondás:
»Vak és sánta nem jut vissza a templomba!« 9 Dávid aztán megtelepedett a várban és
elnevezte azt Dávid-városnak, s kiépítette a Millótól köröskörül és befelé, 10 és mindinkább
gyarapodott és növekedett, mert az Úr, a Seregek Istene vele volt.
11 Erre Hírám, Tírusz királya követeket, majd cédrusfát, ácsokat és kőműveseket
küldött Dávidhoz, és azok palotát építettek Dávidnak. 12 Ekkor Dávid megértette, hogy az
Úr megerősítette őt Izrael királyául, s hogy felmagasztalta népén, Izraelen való királyságát.

Dávid fiai Jeruzsálemben 13 Jeruzsálemben, miután Hebronból odaköltözött, Dávid
még vett magának mellékfeleségeket és feleségeket, s így még születtek Dávidnak fiai és
lányai. 14 Azoknak a neve, akik Jeruzsálemben születtek neki, a következő volt: Sámua,
Sobáb, Nátán, Salamon, 15 Jibhár, Elisua, Nefeg, 16 Jáfia, Elisáma, Eljóda és Elifálet.

Háború a filiszteusok ellen 17 Amikor a filiszteusok meghallották, hogy Dávidot Izrael
királyává kenték, valamennyien felvonultak, hogy halálra keressék Dávidot. Amint ezt
Dávid meghallotta, levonult a várba. 18 Amikor aztán a filiszteusok megérkeztek, és ellepték

a Refaim völgyet, 19 Dávid megkérdezte az Urat: »Felvonuljak-e a filiszteusok ellen?
Kezembe adod-e őket?« Azt mondta erre az Úr Dávidnak: »Vonulj fel, mert kezedbe adom a
filiszteusokat.« 20 Erre Dávid elment Baál Fáraszimba, s ott megverte őket, és azt mondta:
»Eloszlatta az Úr ellenségeimet előttem, mint ahogy eloszlik a víz.« Ezért nevezte el azt a
helyet Baál Fáraszimnak. 21 A filiszteusok otthagyták bálványaikat is, és Dávid és emberei
felszedték azokat.

22 Ám a filiszteusok ismét felvonultak, s ellepték a Refaim völgyet. 23 Erre Dávid
megkérdezte az Urat: »Felvonuljak-e a filiszteusok ellen, s kezembe adod-e őket?« Ő azt
felelte: »Ne vonulj fel ellenük, hanem kerülj a hátuk mögé, s a körtefák felől közelítsd meg
őket, 24 s ha majd lépések neszét hallod a körtefák teteje felől, akkor indulj hadba, mert
akkor vonul ki színed előtt az Úr, hogy megverje a filiszteusok táborát.« 25 Úgy tett tehát
Dávid, ahogy az Úr parancsolta neki, s verte a filiszteusokat Gibeától egészen Gézer
bejáratáig.

6 **A szövetség ládáját Jeruzsálembe viszik** 1 Dávid aztán ismét egybegyűjtötte
Izraelnek valamennyi, harmincezer válogatottját. 2 Majd felkerekedett Dávid, s a Júda
emberei közül vele tartó egész néppel együtt elment, hogy elhozza az Isten ládáját, amely a
kerubok közt rajta ülő Seregek Urának nevéről kapta nevét. 3 Fel is tették az Isten ládáját
egy új szekérre, s elhozták a gibeai Abinádáb házából. Óza és Ahió, Abinádáb fiai vezették
az új szekeret. 4 Miközben hozták a gibeai Abinádáb házából, Ahió, őrizve az Isten ládáját, a
láda előtt haladt, 5 Dávid pedig s egész Izrael játszott az Úr előtt mindenféle fahangszeren,
lanton, hárfán, dobon, csörgőn és cintányéron.

6 Amikor azonban Nákon szérűjéhez értek, Óza kinyújtotta kezét az Isten ládájára és
elkapta, mert a marhák kirúgtak, és csaknem lefordították. 7 Erre az Úr haragra gerjedt Óza
ellen, s megverte őt vakmerőségéért, úgyhogy ott halt meg az Isten ládája mellett. 8 Erre
Dávid elszomorodott, hogy az Úr megverte Ózát, és elnevezte azt a helyet Óza
megverésének. Úgy is hívják mind a mai napig. 9 Majd megijedt Dávid az Úrtól azon napon,
és azt mondta: »Hogyan jöjjön az Úr ládája hozzám?« 10 Éppen azért nem akarta magához, a
Dávid-városba vinni az Isten ládáját, hanem a geti Obededom házába vitte. 11 Így a geti
Obededom házában maradt az Úr ládája három hónapig, s az Úr megáldotta érte
Obededomot és egész házát.

12 Hírül vitték erre Dávid királynak, hogy az Úr megáldotta Obededomot és mindenét
az Isten ládájáért. Erre Dávid elment, s vigasság közepette átvitte az Isten ládáját Obededom
házából a Dávid-városba. Dávid hét énekkart és áldozati borjút is vitt magával. 13 Amikor
aztán az Úr ládájának hordozói hat lépést haladtak, bemutatott egy marhát és egy kost.
14 Dávid teljes erejéből táncolt az Úr előtt; közben Dávidot gyolcs efód övezte. 15 Így vitte
Dávid és Izrael egész háza az Úr bizonyságának ládáját ujjongás és harsonaszó közepett.
16 Amikor azonban az Úr ládája Dávid városába jutott, Míkol, Saul lánya, aki az ablakon
kinézett, meglátta az Úr előtt ugráló és táncoló Dávid királyt, és megvetette őt szívében.

17 Az Úr ládáját aztán bevitték, s elhelyezték a helyére, annak a sátornak a közepére,
amelyet Dávid állíttatott neki, majd egészen elégő áldozatokat s békeáldozatokat mutatott be
Dávid az Úr előtt. 18 Amikor aztán befejezte az egészen elégő áldozatok s a békeáldozatok
bemutatását, megáldotta a népet a seregek Urának nevében 19 és juttatott Izrael egész
sokaságának, férfinak, asszonynak egyaránt egy-egy cipó kenyeret, egy-egy darab sült
marhahúst, meg egy-egy olajjal gyúrt kalácsot. Aztán elment az egész nép, mindenki a maga
házába.

20 Visszatért Dávid is, hogy megáldja a maga házát. Ekkor Míkol, Saul lánya kiment
Dávid elé, és azt mondta: »Milyen dicső volt ma Izrael királya, amikor felfedte magát

szolgáinak szolgálói előtt, s olyan mezítelenül jelent meg, mint amilyen mezítelenül jelenik meg valami bohóc.« 21 Azt mondta erre Dávid Míkolnak: »Az Úr előtt, aki inkább engem választott, mint apádat s egész házát, s aki engem rendelt az Úr népének, Izraelnek fejedelmévé, 22 igenis játszom, s akár még alábbvaló leszek, mint voltam, akár még inkább megalázom magamat önmagam előtt, akár még `dicsőbb'-nek mutatkozom a szolgálók előtt, akikről beszéltél.« – 23 Ezért Míkolnak, Saul lányának nem született gyermeke halála napjáig.

7 **Ígéret Dávidnak** 1 Történt pedig, hogy amikor a király már a palotájában lakott, s az Úr már nyugodalmat szerzett neki mindenfelől valamennyi ellenségétől, 2 így szólt a király Nátán prófétához: »Nem látod-e, hogy én cédruspalotában lakom, az Isten ládája pedig bőrök között van?« 3 Azt mondta erre Nátán a királynak: »Eredj, tedd meg mindazt, ami szándékodban van, mert az Úr veled van.«

4 Íme, azonban még az éjjel szózatot intézett az Úr Nátánhoz, ezekkel a szavakkal: 5 »Eredj, s mondd szolgámnak, Dávidnak: Ezt üzeni az Úr: Hát te házat akarsz építeni nekem lakásul? 6 Hiszen nem laktam én házban attól a naptól kezdve, hogy kihoztam Izrael fiait Egyiptom földjéről mind a mai napig, hanem sátorhajlékban jártam. 7 Szóltam-e valahol, ahol Izrael fiaival jártam, Izrael valamelyik törzsének, amelyet népemnek, Izraelnek legeltetésével megbíztam, s mondtam-e nekik: Miért nem építettetek nekem cédrusházat? 8 Most azonban ezt mondd szolgámnak, Dávidnak: Ezt üzeni a seregek Ura: Én elhoztalak téged a legelőről, a juhok mögül, hogy népem, Izrael fejedelme légy, 9 s veled voltam mindenütt, ahol csak jártál, s kipusztítottam minden ellenségedet színed elől, s olyan nagy nevet szereztem neked, mint a föld nagyjainak neve. 10 Nos, én népemnek, Izraelnek helyet szerzek, s elültetem, hogy ott lakjon, s ne háborgassák többé, s a gonoszság fiai ne nyomorgassák többé, mint azelőtt, 11 attól a naptól kezdve, hogy bírákat rendeltem népem, Izrael fölé. Nyugodalmat adok tehát neked minden ellenségedtől, s íme, előre megmondja neked az Úr, hogy házat alkot neked az Úr. 12 Amikor ugyanis letelnek napjaid, s aludni térsz atyáidhoz, felemelem utánad ivadékodat, aki ágyékodból származik, s megszilárdítom királyságát. 13 Ő fog házat építeni nevemnek, s én megszilárdítom királysága trónját mindörökre. 14 Atyja leszek neki, s ő fiam lesz nekem: ha valami gonoszat cselekszik, megfenyítem őt az emberek vesszejével, s az emberek fiainak csapásaival. 15 De irgalmasságomat meg nem vonom tőle, mint ahogy megvontam Saultól, akit eltávolítottam színem elől, 16 hanem állandó lesz házad és királyságod mindörökké színem előtt, és szilárd lesz trónod mindenkor.«

17 Így, egészen e szavak szerint, s egészen e látomás szerint mondta el Nátán mindezt Dávidnak.

18 Bement erre Dávid király az Úr elé, leült, és így szólt: »Ki vagyok én, Uram Isten, s mi az én házam, hogy engem ennyire felemeltél? 19 Sőt még ez is kevésnek tűnt színed előtt, Uram, Isten, s a messze időre vonatkozólag is szóltál szolgád házáról, mert ez a törvénye az embernek, Uram, Isten! 20 Mit is tudna még mondani Dávid neked? Hiszen te, Uram Isten, ismered szolgádat! 21 Szavad dicsőségére és szíved jóságának bizonyságára cselekedted, és adtad tudtára szolgádnak mindezeket a nagy dolgokat. 22 Nagynak bizonyultál általa, Uram, Isten, bizony nincs hasonló hozzád, s nincs Isten rajtad kívül – egészen úgy, mint ahogy hallottuk fülünkkel. 23 Van-e olyan nemzet a földön, mint a te néped, Izrael, amelyért elment volna Isten, hogy népévé váltsa, s általa hírnevet szerezzen magának, és olyan nagy és rettenetes dolgokat cselekedjen érte a földön, mint az a te néped színe előtt történt, amelyet kiváltottál magadnak Egyiptomból, annak nemzetétől s istenétől? 24 Örökre népeddé tetted ugyanis népedet, Izraelt, s te, Uram Isten, lettél az Istenük. 25 Most tehát, Uram Isten, tartsd fenn szavadat, amelyet szóltál szolgádról s házáról, mindörökké, s tégy, ahogy szóltál,

26 hogy magasztalják nevedet mindörökké és mondják: `A seregek Ura az Istene Izraelnek' –
s akkor szolgádnak, Dávidnak a háza állandó lesz az Úr előtt. 27 Seregek Ura, Izrael Istene,
mivel te nyilatkoztattad ki szolgád hallatára a szót: `Házat építek neked', azért merített
szolgád bátorságot arra, hogy ezzel az imádsággal forduljon hozzád. 28 Most tehát, Uram
Isten, te Isten vagy és szavad igaz lesz, mert te mondtad szolgádnak e jókat! 29 Méltóztasd
tehát megáldani szolgád házát, hogy fennmaradjon előtted örökké, hiszen, Uram Isten, te
mondtad és áldásod meg is fogja áldani szolgád házát mindörökké.«

8 **Dávid győzelmei** 1 Ezek után az történt, hogy Dávid megverte és leigázta a
filiszteusokat, s így Dávid kiragadta a kormány gyeplőjét a filiszteusok kezéből. 2 Megverte
továbbá a moabitákat, s lefektette őket a földre, s kötéllel végigmérte soraikat: mindig két
kötélnyit mért le, az egyiket megölette, a másikat életben hagyta. Így lettek a moabiták
Dávid adófizető szolgáivá. 3 Megverte továbbá Dávid Adarézert, Rohób fiát, Szóba királyát,
amikor az elindult, hogy helyreállítsa uralmát az Eufrátesz folyó mellett. 4 Dávid
ezerhétszáz lovast és húszezer gyalogost ejtett foglyul seregéből, de valamennyi szekeres ló
inát elvágatta, és csak száz fogatot hagyott meg belőlük. 5 Ekkor eljöttek a damaszkuszi
szírek, hogy segítséget nyújtsanak Adarézernek, Szóba királyának, de Dávid megvert a
szírek közül huszonkétezer embert. 6 Aztán Dávid őrséget helyezett a damaszkuszi Szíriába,
s a szírek Dávid adófizető szolgái lettek, mert az Úr mindenütt megoltalmazta Dávidot,
bármerre tartott. 7 Ugyanakkor Dávid elvette azokat az arany fegyvereket, amelyek Adarézer
szolgáin voltak, és elvitte Jeruzsálembe. 8 Tébából és Berótból, Adarézer városaiból pedig
igen sok rézre tett szert Dávid király.

9 Ekkor Tóu, Hamat királya meghallotta, hogy Dávid megverte Adarézer egész
haderejét. 10 Erre Tóu elküldte a fiát, Jórámot Dávid királyhoz, hogy köszöntse és üdvözölje,
s megköszönje, hogy Adarézerrel megvívott és azt megverte – Adarézer ugyanis ellensége
volt Tóunak –, és aranytárgyakat, ezüsttárgyakat és réztárgyakat vigyen neki. 11 Dávid király
ezeket is az Úrnak szentelte, azzal az arannyal és ezüsttel együtt, amelyet a különböző
meghódított nemzetektől szentelt Neki: 12 a szírektől, a moabitáktól, Ammon fiaitól, a
filiszteusoktól, az amalekitáktól, továbbá Adarézernek, Szóba királyának, Rohób fiának
zsákmányából.

13 Akkor is hírnevet szerzett magának Dávid, amikor visszatért Edom leverése után,
mert a Sós-völgyben megvert tizennyolcezer embert, 14 és Edomba őröket helyezett, s
őrséget rendelt. Így egész Edom Dávid szolgája lett, mert az Úr mindenütt megoltalmazta
Dávidot, bárhova tartott.

Dávid hivatalnokai 15 Dávid egész Izraelen uralkodott, ítéletet és igazságot
szolgáltatott egész népének. 16 Joáb, Száruja fia volt a sereg fővezére, Jozafát, Áhiud fia volt
a jegyző, 17 Szádok, Ahitób fia és Ahimelek, Abjatár fia voltak a papok, Szeraja, az íródeák,
18 Benája, Jojáda fia a keretiek és feletiek vezetője, Dávid fiai pedig papok voltak.

9 **Jonatán fia** 1 Majd azt mondta Dávid: »Van-e még valaki életben Saul házából,
hogy irgalmasságot cselekedhetnék vele Jonatánért?« 2 Volt pedig Saul házában egy
rabszolga, akit Szíbának hívtak. Ezt magához hívatta a király, és megkérdezte tőle: »Te
vagy-e az a Szíba?« Ő azt felelte: »Én vagyok az, a te szolgád.« 3 Azt mondta erre a király:
»Van-e még valaki életben Saul házából, hogy Isten irgalmát cselekedhetném vele?« Szíba
azt felelte a királynak: »Jonatán béna lábú fia még életben van.« 4 A király megkérdezte:
»Hol van?« Szíba azt felelte a királynak: »Íme, Mákirnak, Ammiel fiának a házában,
Lodabárban van.« 5 Elküldött tehát Dávid király, s elhozatta Mákirnak, Ammiel fiának
házából, Lodabárból.

6 Amikor aztán Meribbaál, Jonatánnak, Saul fiának a fia Dávidhoz érkezett, arcra
vetette és meghajtotta magát. Dávid megszólította: »Meribbaál!« Ő azt felelte: »Itt vagyok,
én, a te szolgád.« 7 Azt mondta ekkor neki Dávid: »Ne félj, mert irgalmasságot cselekszem
veled Jonatánért, az apádért. Visszaadom neked atyádnak, Saulnak minden földjét, és
asztalomnál fogsz étkezni mindenkor.« 8 Erre ő meghajtotta magát előtte és azt mondta: »Ki
vagyok én, szolgád, hogy a magamfajta holt ebre tekintettél?«

9 Odaszólította erre a király Szíbát, Saul legényét, és azt mondta neki: »Mindazt, ami
Saulé volt, egész házát, urad fiának adtam. 10 Műveld meg tehát neki fiaiddal és szolgáiddal
a földet, s takarítsd be urad fiának az eleséget, hogy ellátása legyen, maga Meribbaál, urad
fia azonban mindenkor asztalomnál étkezzen!« – Tizenöt fia és húsz szolgája volt Szíbának.
– 11 Azt mondta erre Szíba a királynak: »Úgy fog cselekedni szolgád, uram király, ahogy
szolgádnak megparancsoltad!« Meribbaál tehát az asztalánál evett, mint a király fiainak
egyike. 12 Meribbaálnak volt egy kisfia, akit Míkának hívtak, ettől kezdve Szíba házának
egész közössége Meribbaálnak szolgált. 13 Meribbaál Jeruzsálemben lakott, mert állandóan a
király asztalánál étkezett. Mindkét lábára sánta volt.

A DÁVIDI TRÓNÖRÖKLÉS TÖRTÉNETE: 10,1-20,26; 1 Kir 1,1-2,46

10 **Háború az ammoniták és a szírek ellen** 1 Történt pedig ezek után, hogy meghalt
Ammon fiainak királya, s Hánon, a fia lett a király helyette. 2 Azt mondta ekkor Dávid:
»Irgalmasságot cselekszem Hánonnal, Naás fiával, mint ahogy az apja irgalmasságot
cselekedett velem.« Éppen azért elküldött Dávid, hogy megvigasztalja őt szolgái által apja
halála miatt. Amikor azonban Dávid szolgái Ammon fiainak földjére jutottak, 3 Ammon
fiainak fejedelmei azt mondták Hánonnak, az uruknak: »Azt hiszed, hogy apád iránt való
tiszteletből küldött hozzád Dávid vigasztalókat, s nem azért küldte el Dávid a szolgáit
hozzád, hogy megvizsgálja és kikémlelje a várost, s aztán feldúlja?« 4 Erre Hánon elfogatta
Dávid szolgáit, és lenyíratta szakálluk felét és levágatta ruhájuk felét egészen az ágyékukig,
s aztán elbocsátotta őket. 5 Amikor ezt hírül vitték Dávidnak, eléjük küldött, mert igen rútul
megcsúfították embereit, és azt üzente nekik Dávid: »Maradjatok Jerikóban, amíg ki nem nő
szakállatok, s csak akkor térjetek vissza.«

6 Amikor Ammon fiai észrevették, hogy megbántották Dávidot, elküldtek, s
felbéreltek a rohóbi szírek s a szóbai szírek közül húszezer gyalogost, továbbá Maáka
királyától ezer embert és Istóbból tizenkétezer embert. 7 Amikor ezt Dávid meghallotta,
odaküldte Joábot s a vitézek egész seregét. 8 Erre kivonultak Ammon fiai, s csatasorba álltak
a kapu bejárata előtt, amíg a szóbai szírek meg a rohóbiak meg az istóbiak és a maákaiak
külön, a mezőn helyezkedtek el. 9 Amikor Joáb látta, hogy elölről is, hátulról is harc készül
ellene, kiválasztotta Izrael valamennyi válogatottjának javát, s a szírek ellen állt csatasorba,
10 a nép többi részét pedig Abizájra, a fivérére bízta, aki Ammon fiai ellen állt csatasorba.
11 Azt mondta Joáb: »Ha fölém kerekednek a szírek, légy segítségemre; ha meg Ammon fiai
föléd kerekednek, én segítek neked. 12 Légy erős férfi, s hadakozzunk népünkért s Istenünk
városáért, s az Úr majd megteszi azt, ami jó az ő színe előtt.« 13 Erre Joáb megtámadta a
vele levő néppel a szíreket, s azok tüstént megfutamodtak színe elől. 14 Amikor aztán
Ammon fiai látták, hogy a szírek megfutamodtak, ők is megfutamodtak Abizáj színe elől, s
visszavonultak a városba. Erre Joáb visszatért Ammon fiaitól és visszament Jeruzsálembe.

15 Amikor azonban a szírek látták, hogy vereséget szenvedtek Izrael előtt,
valamennyien összegyűltek, 16 sőt Adarézer elküldte, s kirendelte azokat a szíreket is, akik a
folyón túl laktak, s elhozatta seregüket; Sobák, Adarézer hadvezére volt a vezérük.
17 Amikor ezt hírül vitték Dávidnak, az összevonta egész Izraelt, átkelt a Jordánon és
Helámba ment. Erre a szírek csatasorba álltak Dáviddal szemben és harcba bocsátkoztak
vele. 18 Ám a szírek megfutamodtak Izrael színe elől, és Dávid hétszáz szekérharcost és

negyvenezer lovast ölt meg a szírek közül. Sobákot, a hadvezérüket is leütötte, úgyhogy az tüstént meghalt. 19 Amikor aztán látták mindazok a királyok, akik Adarézer fennhatósága alatt voltak, hogy Izrael legyőzte őket, megrémültek és ötvennyolcezer emberükkel együtt megfutamodtak Izrael elől. Aztán békét kötöttek Izraellel és szolgáltak neki, s többé a szírek nem mertek segítséget nyújtani Ammon fiainak.

11 **Dávid és Batseba** 1 Történt pedig esztendő fordultán, abban az időben, amikor a királyok hadba szoktak vonulni, hogy Dávid elküldte Joábot és vele szolgáit és egész Izraelt, hogy dúlják fel Ammon fiainak földjét, s vegyék ostrom alá Rabbát. Dávid azonban Jeruzsálemben maradt.

2 Amíg ez folyt, történt, hogy Dávid egyik délután felkelt fekvőhelyéről és a királyi palota tetején sétált és a tetőről meglátott egy asszonyt, aki ott szemben fürdött. Az asszony igen szép volt. 3 Erre elküldött a király, tudakozódott, hogy ki az az asszony. Azt jelentették neki, hogy Batseba, Eliám lánya, a hetita Uriás felesége. 4 Erre Dávid követeket küldött érte, elhozatta, és amikor eljött hozzá, vele aludt. Az éppen akkor tisztult meg tisztátalanságából. 5 Az asszony fogant, és visszatért a házába. Aztán elküldött, és megüzente Dávidnak: »Fogantam.«

6 Dávid erre Joábhoz küldött ezzel az üzenettel: »Küldd el hozzám a hetita Uriást!« Joáb el is küldte Uriást Dávidhoz. 7 Amikor Uriás megérkezett Dávidhoz, Dávid megkérdezte, jól van-e Joáb és a nép, s hogy megy a harc. 8 Majd azt mondta Dávid Uriásnak: »Eredj házadba, s mosd meg lábadat.« Erre Uriás kiment a király palotájából és királyi ételt vittek utána. 9 Ám Uriás a királyi palota kapuja előtt, urának többi szolgája között tért aludni, s nem ment le házába.

10 Jelentették erre Dávidnak, s azt mondták neki: »Nem ment a házába Uriás.« Azt mondta erre Dávid Uriásnak: »Nemde, útról jöttél, miért nem mentél hát le házadba?« 11 Azt mondta erre Uriás Dávidnak: »Az Isten ládája és Izrael meg Júda sátrakban laknak, uram, Joáb és uram szolgái a puszta földön hálnak, én pedig menjek a házamba, egyek, igyak, és a feleségemmel aludjak? Életedre, lelked életére mondom: nem cselekszem ilyet!« 12 Azt mondta erre Dávid Uriásnak: »Maradj itt mára, holnap majd elbocsátlak.« Jeruzsálemben maradt tehát Uriás aznap és másnap. 13 Dávid meghívta, hogy egyen és igyon nála, lerészegítette, de az, amikor este kiment, a szokott fekvőhelyén, urának szolgái között tért aludni, s nem ment be házába.

14 Ezért reggel Dávid levelet írt Joábnak, s azt elküldte Uriással. 15 Ezt írta a levélben: »Állítsátok Uriást az ütközet élére, ahol leghevesebb a harc, s hagyjátok magára, hogy megöljék és elvesszen.« 16 Amikor tehát Joáb ostrom alá vette a várost, arra a helyre állította Uriást, ahol tudta, hogy igen erős emberek vannak. 17 Ki is jöttek a városból az emberek, megütköztek Joábbal, és néhányan el is estek Dávid szolgáinak népéből. Meghalt a hetita Uriás is.

18 Elküldött erre Joáb és értesítette Dávidot az ütközet minden eseményéről, 19 és megparancsolta a követnek: »Ha elmondtad a harc minden eseményét a királynak, 20 s látod, hogy haragra gerjed, s azt mondja: `Miért mentetek a falak alá harcolni? Nem tudtátok-e, hogy sok nyilat lőnek le a kőfalról? 21 Ki ölte meg Abimeleket, Jerobaál fiát? Nemde a kőfalról dobott rá egy asszony malomkődarabot, úgy ölte meg Tebeszben? Miért mentetek a falak alá?' – csak azt mondd: Szolgád, a hetita Uriás is elesett.«

22 Elment tehát a követ, s amikor megérkezett, elbeszélte Dávidnak mindazt, amit Joáb neki parancsolt. 23 Azt mondta ugyanis a követ Dávidnak: »Erőt vettek rajtunk azok az emberek, kijöttek hozzánk a mezőre, mi azonban rájuk rontottunk, és visszaűztük őket egészen a város kapujáig. 24 A kőfalról azonban nyilakat lövöldöztek le az íjászok

szolgáidra, s néhányan meghaltak a király szolgái közül, sőt szolgád, a hetita Uriás is
meghalt.« 25 Azt mondta erre Dávid a követnek: »Ezt mondd Joábnak: Ne törjön meg téged
e dolog, hiszen különféle a harc eshetősége, hol ezt, hol azt emészti meg a kard. Bátorítsd
csak harcosaidat a város ellen, s rontsd le; biztasd csak őket!«

26 Amikor Uriás felesége meghallotta, hogy Uriás, a férje meghalt, elsiratta. 27 Amikor
azonban elmúlt a gyász, Dávid érte küldött és bevitte házába, s ő felesége lett, s fiút szült
neki. Ám az Úrnak nem tetszett az a dolog, amelyet Dávid elkövetett.

12 **Isten megbünteti Dávidot** 1 Elküldte tehát az Úr Nátánt Dávidhoz. Amikor odaért
hozzá, azt mondta neki: »Két ember volt egy városban: az egyik gazdag, a másik szegény.
2 A gazdagnak igen sok juha és marhája volt, 3 a szegénynek azonban nem volt semmije
sem, csak egy kis nőstény bárányka, amelyet ő vásárolt és táplált, s amely nála, fiaival
együtt nőtt fel, a kenyeréből evett, a poharából ivott, az ölében aludt, s olyan volt neki,
mintha a lánya lett volna. 4 Amikor aztán egyszer vendég érkezett a gazdaghoz, az nem akart
a maga juhaiból s marháiból venni, hogy lakomát szerezzen a hozzá érkezett utasnak, hanem
fogta a szegény ember bárányát, s azt készítette el eledelül a hozzá érkezett embernek.«
5 Igen nagy haragra gerjedt erre Dávid az ellen az ember ellen, s azt mondta Nátánnak: »Az
Úr életére mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt cselekedte. 6 Négyszeresen térítse
vissza a bárányt, mivelhogy ezt cselekedte és könyörtelenül járt el.«

7 Azt mondta erre Nátán Dávidnak: »Te vagy az az ember! Ezt üzeni az Úr, Izrael
Istene: Én felkentelek Izrael királyává, megszabadítottalak Saul kezéből, 8 neked adtam urad
házát, öledbe adtam urad feleségeit, neked adtam Izrael és Júda házát, s ha ez még kevés
volt, sokkal többet is adtam volna neked. 9 Miért vetted hát semmibe az Úr szavát, olyasmit
cselekedve, ami gonosz az én színem előtt?! A hetita Uriást megöletted karddal, feleségét
feleségül vetted, Ammon fiainak kardja által ölted meg őt! 10 Ne távozzék tehát a kard
sohasem házadtól, mivel semmibe sem vettél engem, s elvetted a hetita Uriás feleségét,
hogy a te feleséged legyen. 11 Ezt üzeni ezért az Úr: Íme, saját házadból támasztok bajt
ellened, szemed előtt veszem el feleségeidet, és adom oda vetélytársadnak. Az feleségeiddel
fog hálni a nap színe alatt. 12 Te ugyanis titokban cselekedtél, én azonban egész Izrael színe
előtt s a nap színe alatt váltom valóra ezt a dolgot.«

13 Azt mondta ekkor Dávid Nátánnak: »Vétkeztem az Úr ellen!« Azt mondta erre
Nátán Dávidnak: »Az Úr meg is bocsátotta bűnödet: nem lakolsz halállal; 14 mindazonáltal,
mivel e dolog által alkalmat adtál az Úr ellenségeinek a káromlásra, fiad, aki született
neked, meghal.« 15 Nátán erre visszatért házába.

Meg is verte az Úr azt a gyermeket, akit Uriás felesége szült Dávidnak, úgyhogy
lemondtak róla. 16 Erre Dávid könyörgött Istenhez a gyermekért, majd böjtöt tartott Dávid,
félrevonult, és lefeküdt a földre. 17 Erre odamentek hozzá házának vénei, és unszolták, hogy
keljen fel a földről. Ő azonban nem akart, s eledelt sem vett magához velük. 18 Hetednapon
aztán az történt, hogy meghalt a gyermek. Dávid szolgái azonban nem merték jelenteni neki,
hogy meghalt a gyermek, mert azt mondták: »Íme, amikor a gyermek még élt, szóltunk neki,
s nem hallgatott szavunkra: mennyivel inkább fogja sanyargatni magát, ha azt mondjuk:
Meghalt a gyermek.« 19 Ám amikor Dávid látta, hogy szolgái sugdolóznak, megértette, hogy
meghalt a gyermek, s azt mondta szolgáinak: »Úgye meghalt a gyermek?« Ők azt felelték
neki: »Meghalt.«

20 Erre Dávid felkelt a földről, megfürdött, megkente magát, ruhát váltott és bement az
Úr házába és imádkozott, majd házába tért, s kérte, hogy tegyenek ennivalót eléje és evett.
21 Azt mondták erre neki szolgái: »Mi dolog ez, amit műveltél? Amikor még élt, böjtöltél és
sírtál a gyermekért, amikor pedig meghalt a gyermek, felkeltél és étkeztél?« 22 Ő azt
mondta: »Amikor még élt, böjtöltem és sírtam a gyermekért, mert azt mondtam: Ki tudja,

hátha nekem ajándékozza őt az Úr, s életben marad a gyermek. 23 Most azonban, hogy meghalt, miért böjtöljek? Visszahívhatom-e még? Sőt, én elmegyek majd hozzá, de ő nem tér vissza hozzám.«

24 Aztán Dávid megvigasztalta Batsebát, a feleségét, s bement hozzá és hált vele, s az fiút szült, s elnevezte Salamonnak. Az Úr szerette őt, 25 és elküldte Nátán prófétát, hogy nevezze el az Úr miatt Jedidjának (azaz az Úr kedveltjének).

Rabbát meghódítása 26 Joáb ezalatt hadakozott Ammon fiainak Rabbátja ellen, s be is vette a királyi várost. 27 Követeket küldött erre Joáb Dávidhoz, s ezt üzente: »Hadakoztam Rabbát ellen, de a Vizivárost még be kell venni. 28 Nos tehát gyűjtsd egybe a nép többi részét, s vedd ostrom alá a várost, s vedd be, hogy ne az én nevemnek tulajdonítsák a győzelmet, ha én dúlom fel a várost.« 29 Erre Dávid egybegyűjtötte az egész népet, s elindult Rabbát ellen, s hadakozott ellene és bevette. 30 A koronát is levette királyuk fejéről – egy talentum arany volt a súlya, s drágakövek voltak rajta –, s azt Dávid a maga fejére tétette. Nagyon sok zsákmányt is hozott a városból, 31 s elhozta népét is, és a kőfűrészek, vasékek és fejszék mellé állította és a téglaégetőkben dolgoztatta őket. Így cselekedett Ammon fiainak valamennyi városával. Aztán Dávid visszatért egész seregével együtt Jeruzsálembe.

13 **Ámnon és Támár** 1 Ezek után az történt, hogy Ámnon, Dávid fia, megszerette Absalomnak, Dávid fiának Támár nevű, igen szép nővérét. 2 Annyira gyötrődött utána, hogy beteg lett szerelméért, hisz mivel az szűz volt, lehetetlennek tűnt előtte, hogy vele valami illetlenséget elkövethessen. 3 Volt azonban Ámnonnak egy barátja, név szerint Jonadáb, Semmaának, Dávid fivérének fia, aki igen eszes ember volt. 4 Ez megkérdezte tőle: »Miért fogysz így napról-napra, királyfi? Miért nem közlöd velem?« Azt mondta erre neki Ámnon: »Szeretem Támárt, fivéremnek, Absalomnak nővérét.« 5 Jonadáb azt felelte neki: »Feküdj ágyadba és színlelj betegséget, s ha apád eljön, hogy meglátogasson, mondd neki: Hadd jöjjön el, kérlek, Támár, a nővérem, hogy enni adjon nekem. De itt készítse el az étket, hogy az ő kezéből egyem.« 6 Ámnon le is feküdt és betegnek tetette magát. Amikor aztán eljött a király, hogy meglátogassa, azt mondta Ámnon a királynak: »Hadd jöjjön el, kérlek, Támár, a nővérem, hogy a szemem előtt süteményt süssön, és az ő kezéből egyek!«

7 Erre Dávid elküldött Támár házához ezzel az üzenettel: »Menj el Ámnonnak, a fivérednek a házába, s készíts ennivalót neki.« 8 Támár el is ment Ámnonnak, a fivérének a házába, ahol az feküdt. Fogta a lisztet, bekeverte, kiszaggatta a szeme előtt, és megsütötte az ételt. 9 Aztán vette, amit sütött, kiszedte, és eléje tette. Ámnon azonban nem akart enni és azt mondta: »Küldjetek ki mindenkit előlem.« Amikor aztán mindenkit eltávolítottak, 10 azt mondta Ámnon Támárnak: »Hozd be az ételt a hálókamrába, hogy a te kezedből egyem.« Erre vette Támár a süteményt, amelyet készített, s bevitte Ámnonhoz, a fivéréhez a hálókamrába. 11 Amikor azonban odavitte neki az ételt, az megragadta őt, s azt mondta: »Gyere, aludj velem, nővérem.« 12 Ő azonban így felelt neki: »Ne, testvér, ne kövess el erőszakot rajtam! Nem szabad ilyet tenni Izraelben, ne tégy ilyen butaságot. 13 Hisz én nem tudnám elviselni szégyenemet, te meg olyan lennél Izraelben, mint valami bolond. Szólj csak inkább a királynak, s ő nem fog megtagadni tőled.« 14 Ám ő nem hajlott könyörgésére, hanem erősebb lévén, legyűrte és hált vele.

15 Utána azonban Ámnon nagyon nagy gyűlöletre gerjedt iránta, úgyhogy nagyobb volt a gyűlölet, amellyel gyűlölte, mint a szeretet, amellyel azelőtt szerette. Azt mondta azért neki Ámnon: »Kelj fel, s eredj!« 16 Ő azt felelte neki: »Nagyobb ez a gonoszság, amelyet most követsz el rajtam, amikor kiűzöl, mint az, amelyet az imént cselekedtél.« Ám ő nem akart rá hallgatni, 17 hanem beszólította azt a legényt, aki szolgált neki és azt mondta:

»Kergesd ki ezt előlem és zárd be mögötte az ajtót!« – 18 A lány bokáig érő köntöst viselt,
mert ilyen ruhát hordtak a király szűz lányai. – A legény ki is kergette és bezárta mögötte az
ajtót.

19 Ekkor Támár hamut hintett fejére, megszaggatta bokáig érő köntösét, fejére tette
kezét, és járt-kelt jajgatva. 20 A fivére, Absalom megkérdezte tőle: »Talán Ámnon, a fivéred
veled aludt? Most azonban, testvérem, hallgass: a fivéred ő, ne gyötrődjék szíved e dolog
miatt!« – Így aztán Támár megszégyenülten Absalomnak, a fivérének házában maradt.

21 Amikor aztán Dávid király meghallotta ezt a dolgot, nagyon elszomorodott, de nem
akarta megszomorítani Ámnonnak, fiának lelkét, mert szerette őt, mivel elsőszülötte volt.
22 Absalom azonban nem beszélt Ámnonnal sem rosszat, sem jót, mert gyűlölte Absalom
Ámnont, azért, hogy meggyalázta Támárt, a nővérét.

Absalom bosszúja Ámnon ellen 23 Történt azonban két esztendő múlva, hogy Absalom
juhnyírást tartott Baálhácorban, amely Efraim mellett van. Erre Absalom meghívta a király
valamennyi fiát. 24 Elment ugyanis a királyhoz és azt mondta neki: »Íme, szolgád juhnyírást
tart, kérlek, jöjjön el a király a szolgáival együtt szolgájához.« 25 Azt mondta erre a király
Absalomnak: »Ne, fiam, ne kívánd, hogy mindnyájan elmenjünk és terhedre legyünk.«
Unszolására sem akart elmenni, hanem megáldotta őt. 26 Azt mondta ekkor Absalom: »Hát
ha te nem akarsz eljönni, hadd jöjjön el, kérlek, velünk legalább Ámnon, a fivérem.« Azt
mondta erre neki a király: »Nem szükséges, hogy veled menjen.« 27 De Absalom unszolta, s
így ő elbocsátotta vele Ámnont, s a király valamennyi fiát.

Lakomát szerzett erre Absalom, olyat, mint a király lakomája. 28 Legényeinek
azonban megparancsolta Absalom: »Vigyázzatok! Ha Ámnon ittas lesz a bortól, s én azt
mondom nektek: Üssétek le, akkor öljétek meg. Ne féljetek, hiszen én parancsolom nektek,
legyetek bátrak és vitéz emberek!« 29 Absalom legényei úgy is cselekedtek Ámnonnal,
ahogy Absalom parancsolta nekik. Erre a király fiai valamennyien felkeltek, mindegyikük
öszvérére ült és elmenekült.

30 Amikor még úton voltak, ez a hír érkezett Dávidhoz: »Mind megölte Absalom a
király fiait, egyetlenegy sem maradt meg közülük.« 31 Erre a király felkelt, megszaggatta
ruháit, levetette magát a földre és körülötte álló szolgái is mindnyájan megszaggatták
ruháikat. 32 Megszólalt azonban Jonadáb, Semmaának, Dávid fivérének fia, és azt mondta:
»Ne gondolja azt az én uram, a király, hogy mind megölték a király fiait: csak Ámnon halt
meg, mert ő Absalom begyében volt attól a naptól kezdve, hogy erőszakot követett el
Támáron, a nővérén. 33 Nos tehát ne vegye szívére uram, a király azt a szóbeszédet és ne
mondja: Mind megölték a király fiait – mert csak Ámnon halt meg.« 34 Közben Absalom
elmenekült.

Az őrálló legény pedig felemelte szemét, széttekintett és jelentette, hogy íme, sok nép
jön a mellékúton, a hegyoldal felől. 35 Azt mondta erre Jonadáb a királynak: »Lám, itt
vannak a király fiai: úgy történt, ahogy szolgád mondta.« 36 Amikor megszűnt szólni, meg is
jelentek a király fiai és bementek és hangos sírásra fakadtak. Maga a király és minden
szolgája is sírt nagyon nagy jajgatással.

37 Absalom azonban elmenekült, s Talmajhoz, Ammiúd fiához, Gessúr királyához
ment, és Dávid minden nap gyászolta fiát.

Absalom visszatérése 38 Miután Absalom elmenekült és Gessúrba jutott, ott volt
három esztendeig. 39 Dávid király végül felhagyott Absalom üldözésével, mert
megvigasztalódott Ámnon halálán.

14 1 Amikor aztán Joáb, Száruja fia észrevette, hogy a király szíve ismét Absalom
felé fordult, 2 elküldött Tekoába, s hozatott onnan egy eszes asszonyt, s azt mondta neki:

»Színlelj gyászt, s ölts gyászruhát, s ne kend meg magadat olajjal, hogy olyan légy, mint a
már hosszú ideje halottat gyászoló asszony, 3 s menj be a királyhoz, s mondd neki ezt és
ezt.« Azzal szájába adta Joáb a szavakat.

4 A tekoai asszony be is ment a királyhoz, földre borult előtte és meghajtotta magát és
azt mondta: »Segíts rajtam, király!« 5 Azt mondta erre neki a király: »Mi bajod?« Az így
felelt: »Jaj! Özvegyasszony vagyok én, mert meghalt a férjem. 6 Volt szolgálódnak két fia,
de azok összevesztek a mezőn, s nem volt senki sem, aki megfékezhette volna őket, így az
egyik leütötte és megölte a másikat. 7 Most íme, felkelt az egész rokonság szolgálód ellen, s
azt mondja: `Add ki a testvérgyilkost, hogy megölhessük meggyilkolt testvére életéért, s így
eltörölhessük az örököst.' Így akarják eloltani megmaradt szikrácskámat, hogy ne maradjon
férjemnek se neve, se maradéka a földön.« 8 Azt mondta erre a király az asszonynak: »Eredj
házadba, majd intézkedem ügyedben!« 9 Azt mondta erre a tekoai asszony a királynak:
»Rajtam, uram király, rajtam és apám házán legyen a vétek, a király és trónja mentes legyen
tőle!« 10 Azt mondta erre a király: »Aki ellened szól, hozd csak elém, s többé nem nyúl
hozzád!« 11 Ám ő azt mondta: »Emlékezzék meg a király az Úrról, Istenéről, hogy ne
folytathassák a vérrokonok a bosszút és semmiképp se ölhessék meg fiamat.« Ő tehát azt
mondta: »Az Úr életére mondom, hogy fiad haja szála sem esik a földre!«

12 Azt mondta ekkor az asszony: »Hadd szóljon szolgálód még egy szót uramhoz, a
királyhoz.« Ő azt mondta: »Szólj!« 13 Azt mondta erre az asszony: »Miért gondoltál te
ehhez hasonló dolgot Isten népe ellen, s miért határozta a király azt, hogy vétkezik és nem
hozatja vissza azt, akit eltaszított? 14 Mindnyájan meghalunk, s olyanok vagyunk, mint a víz,
amely befolyik a földbe, s vissza nem tér, s Isten nem akarja senkinek a vesztét, hanem az a
gondolata, hogy ne vesszen el egészen az eltaszított sem. 15 Nos, tehát azért jöttem ide, hogy
ezt elmondjam uramnak, a királynak a nép jelenlétében. Azt mondta ugyanis magában
szolgálód: Szólok a királynak, hátha megteszi szolgálója szavát. – 16 A király meg is
hallgatott és megszabadította szolgálóját mindazoknak a kezéből, akik el akarnak törölni
engem, s velem fiamat az Isten örökségéből. 17 Hadd kérje tehát szolgálód, hogy úgy hasson
uramnak, a királynak szava, mint az áldozat, hiszen az én uram, a király olyan, mint az Isten
angyala, mivel nem ingatja meg sem az áldás, sem az átok, s azért az Úr, a te Istened, veled
van.«

18 A király azt felelte erre az asszonynak: »Ne titkold el előlem azt, amit kérdezek.«
Azt mondta erre neki az asszony: »Szólj, uram király!« 19 Azt mondta erre a király: »Nem
Joáb keze van-e veled mindebben?« Az asszony ezt válaszolta: »Életed üdvösségére
mondom, uram király, hogy sem balra, sem jobbra nem tér el az igazságtól semmi sem, amit
uram, a király mondott, mert valóban szolgád, Joáb parancsolta ezt nekem, s ő adta
szolgálód szájába mindezeket a szavakat. 20 Hogy e képes beszédre térjek, szolgád, Joáb
parancsolta, te azonban, uram király, olyan bölcs vagy, mint amilyen bölcs Isten angyala, s
így mindent megértesz a földön.«

21 Azt mondta erre a király Joábnak: »Íme, megengesztelődöm, s megteszem
szavadat: eredj tehát, s hívd vissza az ifjút, Absalomot.« 22 Joáb erre arcával a földre borult,
meghajtotta magát, s áldotta a királyt. Aztán azt mondta Joáb: »Ma ismerte meg szolgád,
hogy kegyelmet találtam szemedben, uram király, mert megtetted szolgád szavát.« 23 Joáb
fel is kerekedett és elment Gessúrba és elhozta Absalomot Jeruzsálembe. 24 Ám a király azt
mondta: »Térjen vissza házába, de az én színem elé ne kerüljön.« Absalom tehát visszatért
házába, s nem kerülhetett a király színe elé.

25 Egész Izraelben nem volt olyan szép és csinos ember, mint Absalom: tetőtől talpig
nem volt benne semmi hiba. 26 Amikor levágatta haját (esztendőnként megnyiratkozott
ugyanis, mert nehéz volt a haja), fejének haja kétszáz sékelt nyomott, a közönséges
súlyegység szerint. 27 Absalomnak három fia és egy Támár nevű, széptermetű lánya

született.

28 Két esztendőt töltött Absalom Jeruzsálemben, de csak nem kerülhetett a király színe
elé. 29 Elküldött tehát Joábhoz, hogy azt a királyhoz küldje, de az nem akart eljönni hozzá.
Amikor másodszor is elküldött, s akkor sem akart eljönni hozzá, 30 azt mondta szolgáinak:
»Tudjátok, hogy Joáb szántója az én szántóm mellett van, s árpavetés van rajta. Nos
menjetek és borítsátok lángba.« Erre Absalom szolgái lángba borították Joáb vetését. Erre
Joáb szolgái megszaggatták ruháikat, s elmentek urukhoz és azt mondták: »Absalom szolgái
lángba borították a szántó egyik részét.« 31 Joáb erre felkerekedett, s elment Absalomhoz a
házába, és azt mondta: »Miért borították lángba szolgáid vetésemet?« 32 Absalom erre azt
felelte Joábnak: »Küldtem hozzád és kértelek, hogy jöjj hozzám, hadd küldjelek el a
királyhoz, hogy mondd neki: `Miért jöttem vissza Gessúrból? Jobb volt nekem ott lennem!'
Azt kérem tehát, hadd kerüljek a király színe elé, ha pedig eszében tartja vétkemet, ölessen
meg.« 33 Joáb be is ment a királyhoz és elmondott neki mindent. Erre ő elhivatta Absalomot.
Az bement a királyhoz, leborult előtte a földre, s a király megcsókolta Absalomot.

15 **Absalom lázadása** 1 Ezek után pedig szerzett magának Absalom szekereket,
lovasokat s ötven embert fullajtárnak. 2 Reggelenként aztán felkelt Absalom, odaállt a kapu
bejáratához, s minden embert, akinek valami ügye volt, s ítéletért a királyhoz tartott,
magához hívott Absalom és azt mondta: »Melyik városból való vagy?« Ha az feleletül azt
mondta: »Izrael egyik törzséből való vagyok, én, a te szolgád,« 3 akkor Absalom azt felelte
neki: »Úgy látom, hogy ügyed jó és igaz, de a király nem rendelt senkit sem, aki
meghallgatna téged.« Majd azt mondta Absalom: 4 »Bárcsak engem tenne valaki bíróvá e
földön, hogy hozzám jönnének mindazok, akiknek ügyük van, én majd igazságosan
ítélnék.« 5 Sőt, amikor valaki odament hozzá, hogy leborulva köszöntse, ő kinyújtotta kezét,
megfogta és megcsókolta. 6 Így járt el egész Izraellel, amikor valaki ítélet végett
kihallgatásra jött a királyhoz, s így bujtogatta Izrael embereinek szívét.

7 Négy esztendő múltával aztán azt mondta Absalom a királynak, Dávidnak: »Hadd
menjek el, hogy teljesítsem Hebronban az Úrnak tett fogadalmamat. 8 Ezt a fogadalmat tette
ugyanis szolgád, amikor a szíriai Gessúrban volt: Ha visszavisz engem az Úr Jeruzsálembe,
akkor áldozatot mutatok be az Úrnak.« 9 Azt mondta erre neki a király, Dávid: »Eredj
békességben.« Fel is kelt és elment Hebronba.

10 Ugyanakkor titkos követeket küldött Absalom Izrael valamennyi törzséhez, ezzel az
üzenettel: »Mihelyt meghalljátok a harsona szavát, mondjátok: `Király lett Absalom
Hebronban!'« 11 Kétszáz ember ment el Absalommal Jeruzsálemből. Ezeket meghívta, s ők
jóhiszeműen mentek és semmit sem tudtak az ügyről. 12 A gílói Ahitófelt, Dávid tanácsosát
is elhívatta Absalom Gílóból, a városából. Amikor aztán bemutatta az áldozatokat, igen
nagy lett az összeesküvés, s a nép egyre gyülekezett és növekedett Absalom mellett.

Dávid menekül Jeruzsálemből 13 Hírmondó jött ekkor Dávidhoz és azt mondta:
»Teljes szívvel követi Absalomot egész Izrael.« 14 Azt mondta erre Dávid a szolgáinak, akik
vele voltak Jeruzsálemben: »Keljetek fel, meneküljünk, mert nem lesz menekvésünk
Absalom színe elől; szaporán menjetek, hogy ha megérkezik, itt ne lepjen minket, s romlást
ne zúdítson ránk, s kardélre ne hányja a várost.« 15 Azt mondták erre a király szolgái neki:
»Mindazt, amit urunk, a király parancsol, készséggel megtesszük, mi, szolgáid.« 16 Ki is
vonult a király és nyomában egész házanépe. Csak tíz mellékfeleségét hagyta hátra a király,
hogy őrizzék a házat. 17 Amikor aztán a király s nyomában egész Izrael kivonult, a háztól
messze megállapodott, 18 s valamennyi szolgája odament melléje, a keretiek és feletiek
serege pedig, valamint az a hatszáz erős, harcos geti ember, aki Gátból követte nyomdokait,

mind elvonult a király előtt.

19 Azt mondta ekkor a király geti Ittajnak: »Miért jössz velünk? Térj csak vissza, s
maradj a királynál, hiszen te idegen vagy, s csak úgy költöztél ki lakóhelyedről. 20 Tegnap
jöttél, s már ma kénytelen lennél velünk jönni? Én megyek, ahova mennem kell, te térj
vissza, s vidd vissza testvéreidet magaddal és cselekedjen az Úr irgalmasságot és hűséget
veled, amiért jóindulatot és hűséget tanúsítottál.« 21 Ittaj azt felelte a királynak: »Az Úr
életére s a te életedre mondom, uram király, hogy bárhol leszel, uram király, akár a halálban,
akár az életben, ott lesz szolgád is.« 22 Azt mondta erre Dávid Ittajnak: »Jöjj tehát, s vonulj
át.« Át is vonult a geti Ittaj s minden vele levő embere, valamint az egész sokaság.
23 Mindenki hangosan sírt, s átvonult az egész nép, s a király is átment a Kedron patakon, s
az egész nép arra az útra tartott, amely a pusztára visz.

24 Eljött Szádok pap is, s vele a leviták mind, s elhozták az Isten szövetségének
ládáját, s letették az Isten ládáját – Abjatár is felment –, amíg az egész nép teljesen ki nem
vonult a városból. 25 Ám a király azt mondta Szádoknak: »Vidd vissza az Isten ládáját a
városba: ha kegyelmet találok az Úr szemében, majd visszavisz engem, s ismét megmutatja
nekem azt és hajlékát; 26 ha pedig azt mondja nekem: `Nem tetszel,' itt vagyok, tegye azt,
ami jó előtte.« 27 Majd azt mondta a király Szádok papnak: »Ó látó, térj vissza a városba
békességgel, s két fiatok, Ahimaász, a te fiad és Jonatán, Abjatár fia is legyen veletek.
28 Íme, én a puszta mezőin fogok lappangani, amíg hír nem jön tőletek értesítésül.« 29 Erre
Szádok és Abjatár visszavitték az Isten ládáját Jeruzsálembe, s ott maradtak,

30 Dávid pedig felment az Olajfák hegyére, sírva ment, mezítelen lábbal s beburkolt
fejjel haladt, s az egész vele levő nép is beburkolt fővel, sírva tartott felfelé. 31 Hírül hozták
közben Dávidnak, hogy Ahitófel is az összeesküvők között, Absalom mellett van. Azt
mondta akkor Dávid: »Kérlek, Uram, hiúsítsd meg Ahitófel tanácsát.«

32 Amikor aztán Dávid feljutott a hegy tetejére, ahol imádni akarta az Urat, íme, eléje
jött az aráki Húszáj, megszaggatott ruhával s földdel beszórt fővel. 33 Azt mondta ekkor neki
Dávid: »Ha velem jössz, csak terhemre leszel, 34 ha azonban visszamégy a városba, s azt
mondod Absalomnak: `Szolgád vagyok, király, amint apád szolgája voltam, úgy leszek a te
szolgád': akkor megsemmisítheted Ahitófel tanácsát. 35 Ott lesznek veled Szádok és Abjatár,
a papok, s te majd jelents mindent, amit hallasz a király házából, Szádoknak és Abjatárnak,
a papoknak. 36 Azokkal pedig ott van két fiúk: Ahimaász, Szádok fia és Jonatán, Abjatár fia.
Ezek által aztán üzenjetek meg nekem mindent, amit hallotok.«

37 Elment tehát Húszáj, Dávid barátja a városba, és Absalom is bevonult
Jeruzsálembe.

16 1 Amikor aztán Dávid egy kissé túljutott a hegy tetején, eléje került Szíba,
Meribbaál legénye két szamárral, amelyet kétszáz kenyér, száz kötés aszú szőlő, száz csomó
füge és egy tömlő bor terhelt. 2 Azt mondta ekkor a király Szíbának: »Mire valók ezek?«
Szíba erre azt felelte: »A szamarak a király háznépe számára, hogy rájuk üljenek, a kenyér
és a füge legényeid számára, hogy megegyék, a bor pedig, hogy igyék, aki kimerül a
pusztában.« 3 Azt mondta erre a király: »Hol van urad fia?« Szíba erre azt felelte a
királynak: »Ő Jeruzsálemben maradt, mert azt mondja: `Ma adja vissza nekem Izrael háza
apám királyságát.'« 4 Ekkor a király azt mondta Szíbának: »Legyen a tied mindaz, ami eddig
Meribbaálé volt.« Szíba erre így szólt: »Kérlek, hadd találjak kegyelmet előtted, uram
király!«

5 Amikor aztán Dávid király Bahurimig jutott, íme, kijött onnan egy ember, aki Saul
házának nemzetségéből való volt, név szerint Szemei, Gera fia, s amint kijött, jártában egyre
átkozta, 6 s kövekkel hajigálta Dávidot s Dávid király minden szolgáját, pedig az egész nép

és valamennyi harcos ott haladt a király jobbján és balján. 7 Így szólt Szemei, amikor a
királyt átkozta: »Eredj, eredj te vérszopó ember, Béliál fia! 8 Megtorolta rajtad az Úr Saul
házának minden vérét, hogy elfoglaltad királyságát és Absalomnak, a fiadnak a kezébe adta
az Úr a királyságot, s téged íme, szorongatnak bajaid, mert vérszopó ember vagy.« 9 Azt
mondta ekkor Abizáj, Száruja fia a királynak: »Mit átkozza ez a holt eb uramat, a királyt?
Elmegyek, s fejét veszem.« 10 Ám a király azt mondta: »Mi közöm hozzátok, Száruja fiai?
Hagyjátok, hadd átkozzon, hiszen az Úr parancsolta neki, hogy átkozza Dávidot, s azért ki
merné kérdezni, hogy `miért cselekszik így.'« 11 Majd azt mondta a király Abizájnak s
minden szolgájának: »Íme, saját fiam, aki az én ágyékomból származott, tör életemre:
mennyivel inkább tehát Jemini fia? Hagyjátok, hadd átkozzon az Úr parancsa szerint,
12 hátha megtekinti az Úr nyomorúságomat, s jóval fizet nekem az Úr e mai átokért.«
13 Tovább ment tehát Dávid, s vele társai az úton, Szemei pedig a hegygerinc oldalán, vele
szemben haladt, s közben átkozódott, köveket hajigált és földet hányt feléje. 14 Így érkezett
meg a király, és vele az egész nép, fáradtan, s ott megpihentek.

Absalom Jeruzsálemben 15 Közben Absalom és egész népe bevonult Jeruzsálembe és
Ahitófel is vele. 16 Amikor aztán az aráki Húszáj, Dávid barátja bement Absalomhoz, így
szólt hozzá: »Üdvözlégy király, üdvözlégy király!« 17 Absalom erre megkérdezte tőle: »Hát
ez a szereteted barátod iránt? Miért nem mentél el barátoddal?« 18 Húszáj erre azt felelte
Absalomnak: »Hogyne! Én azé leszek, akit az Úr, s ez az egész nép és egész Izrael
választott, s azzal maradok. 19 De meg hogy erről is beszéljek, hát kinek fogok szolgálni?
Nem a király fiának-e? Amint apádnak engedelmeskedtem, úgy fogok engedelmeskedni
neked is.«

20 Azt mondta aztán Absalom Ahitófelnek: »Tartsatok tanácsot, mit cselekedjünk.«
21 Azt mondta erre Ahitófel Absalomnak: »Menj be apád mellékfeleségeihez, akiket itt
hagyott a ház őrzésére, hogy ha meghallja egész Izrael, hogy meggyaláztad apádat,
megerősödjék melletted keze.« 22 Sátrat ütöttek tehát Absalomnak a tetőn, s ő bement apja
mellékfeleségeihez egész Izrael láttára. 23 Ahitófel tanácsát ugyanis, amelyet azokban a
napokban adott, annyira becsülték, mintha Istentől kértek volna tanácsot. Így becsülték
Ahitófel minden tanácsát, akkor is, amikor Dáviddal tartott, akkor is, amikor Absalommal
volt.

17 1 Majd azt mondta Ahitófel Absalomnak: »Kiválasztok magamnak tizenkétezer
embert és felkerekedem és még ez éjjel üldözőbe veszem Dávidot, 2 és rárontok (ő
bizonnyal fáradt s erőtlen kezű), s megverem, s ha megfutamodott az egész nép, amely vele
van, megölöm a magára maradt királyt, 3 s úgy visszatérítem az egész népet, mint ahogy egy
ember szokott visszatérni – hiszen te csak egy embert üldözöl –, s akkor az egész nép
békességben lesz.« 4 Beszéde tetszett is Absalomnak s Izrael valamennyi vénének.

5 Ekkor Absalom azt mondta: »Hívjátok ide az aráki Húszájt, őt is hallgassuk meg,
mit mond!« 6 Amikor aztán Húszáj eljött Absalomhoz, azt mondta neki Absalom: »Ezt és
ezt mondta Ahitófel. Megtegyük-e vagy sem, mit tanácsolsz?« 7 Azt mondta erre Húszáj:
»Nem jó tanács az, amelyet Ahitófel ezúttal adott.« 8 Majd folytatta Húszáj: »Te tudod,
hogy apád s a vele levő emberek igen vitézek, s olyan elkeseredett szívűek, mint a nőstény
medve, amikor kölykei elrablása miatt dühöng az erdőn. Apád azonban harcban jártas
ember, s nem fog vesztegelni a néppel. 9 Hátha éppen a barlangokban lappang, vagy
valamely más helyen, ahol éppen akar, s ha mindjárt kezdetben elesnek egy páran
embereink közül, meghallja, aki meghallja, s azt fogja mondani: `Vereség érte azt a népet,
amely Absalomot követte,' 10 s akkor a félelem csüggedtté teszi még a legvitézebb embert is,

akinek szíve olyan, mint az oroszláné: mert Izrael egész népe tudja, hogy apád vitéz és bátrak mindazok, akik vele vannak. 11 Én azért ezt tartom helyes tanácsnak: Gyűljön hozzád egész Izrael, Dántól Beersebáig, olyan nagy számban, mint a tenger fövenye és te magad állj közéjük. 12 Aztán üssünk rajta azon a helyen, ahol éppen található lesz, és lepjük el, mint ahogy a harmat szokta ellepni a földet, s ne hagyjunk meg azokból az emberekből, akik vele vannak, egyetlenegyet se. 13 Ha pedig valamely városba húzódik, akkor vegye körül egész Izrael azt a várost kötelekkel, s húzzuk be a patakba, úgy hogy még egy kavicsot se lehessen találni belőle.« 14 Azt mondta erre Absalom és Izrael valamennyi embere: »Jobb az aráki Húszáj tanácsa Ahitófel tanácsánál!« – Ahitófel hasznos tanácsa azonban az Úr rendeléséből hiúsult meg, hogy így az Úr bajt hozzon Absalomra.

15 Azt mondta ekkor Húszáj Szádoknak és Abjatárnak, a papoknak: »Ezt és ezt tanácsolta Ahitófel Absalomnak és Izrael véneinek, én pedig ezt és ezt a tanácsot adtam. 16 Most tehát küldjetek el hamar, s értesítsétek Dávidot, s mondjátok: `Ne vesztegelj ezen az éjszakán a puszta mezején, hanem kelj át késedelem nélkül a Jordánon, hogy el ne nyelje a veszedelem a királyt s az egész népet, amely vele van.'«

17 Jonatán és Ahimaász a Rógel forrásnál álltak. Odament tehát a szolgáló, s elmondta nekik a dolgot, s ők elindultak, hogy közöljék a hírt Dávid királlyal. Ők ugyanis nem mutatkozhattak, s nem mehettek be a városba. 18 Ám egy legény meglátta őket, s értesítette Absalomot. Erre ők meggyorsították járásukat, s Bahurimban bementek egy ember házába. Ennek volt az udvarán egy kútja, s ők abba leszálltak, 19 az asszony pedig vett egy takarót, s ráterítette a kút szájára, mintha darált árpát szárítana, s így nem lehetett észrevenni semmit sem. 20 Amikor aztán Absalom szolgái bementek a házba, s azt mondták az asszonynak: »Hol van Ahimaász és Jonatán?« Az asszony azt felelte: »Sietve átkeltek, éppen csak egy kis vizet ittak.« Erre azok, akik keresték őket, mivel nem találták, visszatértek Jeruzsálembe.

21 Amikor aztán elmentek, ők feljöttek a kútból. Elmentek, és jelentették Dávid királynak: »Induljatok el és keljetek át gyorsan a folyón, mert ezt és ezt tanácsolta ellenetek Ahitófel.« 22 Felkerekedett erre Dávid s az egész vele levő nép, s mire megvirradt, átkeltek a Jordánon, és senki sem maradt, aki át nem kelt volna a folyón.

23 Amikor aztán Ahitófel látta, hogy nem hajtották végre tanácsát, megnyergelte szamarát, felkerekedett, hazament városába, intézkedett háza felől és felakasztotta magát. Meg is halt és eltemették apja sírjába.

Dávid felkészül a harcra 24 Dávid Mahanaimba ment. Erre Absalom s vele Izraelnek minden embere is átkelt a Jordánon. 25 Absalom Amászát tette meg Joáb helyett a sereg vezérévé. Amásza egy jezreeli Jetra nevű embernek volt a fia, aki Abigailhoz, Naás lányához, Szárujának, Joáb anyjának a nővéréhez ment be. 26 Izrael Absalommal Gileád földjén ütött tábort.

27 Amikor aztán Dávid Mahanaimba jutott, Sóbi, az Ammon fiainak Rabbátjából való Naás fia, továbbá Mákir, a Lodabárból való Ammiel fia, meg a Rógelimből való gileádi Barzilláj 28 hoztak neki ágyneműt, szőnyeget, cserépedényt, búzát, árpát, lisztet, árpadarát, babot, lencsét, pörkölt borsót, 29 mézet, vajat, juhot és hízott marhát és odaadták Dávidnak s a vele levő népnek eleségül, mert gyanították, hogy éhség és szomjúság gyötri a népet a pusztában.

18 1 Ekkor Dávid szemlét tartott népén, s ezredeseket és századosokat rendelt föléjük, 2 s a nép egyharmadát Joáb keze alá, egyharmadát Abizájnak, Száruja fiának, Joáb fivérének keze alá, egyharmadát a Gátból való Ittaj keze alá vetette. Majd azt mondta a király a népnek: »Én is kivonulok veletek.« 3 A nép azonban ezt felelte: »Ne jöjj ki, mert ha mi megfutamodunk is, velünk nem nagyon törődnek, s ha a fele közülünk elesik is, nem sokat

gondolnak vele, te magad azonban tízezernek számítasz, jobb tehát, ha a városból
oltalmunkra leszel.« 4 Azt mondta erre a király nekik: »Amit ti jónak láttok, azt teszem.«
Megállt tehát a király a kapunál, a nép pedig kivonult százas és ezres csapatokban. 5 A
király ekkor megparancsolta Joábnak, Abizájnak és Ittajnak: »Életben hagyjátok ám nekem
azt a gyermeket, Absalomot!« Hallotta az egész nép is, amikor a király minden vezérnek
parancsot adott Absalom felől.

Absalom halála 6 Kivonult tehát a nép a mezőre Izrael ellen, s Efraim erdejében
megtörtént az ütközet. 7 Ott Dávid serege megverte Izrael népét, s annak nagy lett a
vesztesége azon a napon: húszezer ember. 8 Majd kiterjedt a harc annak az egész földnek a
színére és sokkal többen voltak azok, akiket az erdő emésztett meg a népből, mint azok,
akiket a kard emésztett meg azon a napon.

9 Történetesen Absalom is Dávid szolgái elé került. Öszvéren nyargalt ugyanis, s
amikor az öszvér egy sűrű és nagy cserfa alá jutott, Absalom fennakadt fejénél fogva a
cserfán, s amíg ő függött ég és föld között, az öszvér, amelyen ült, továbbhaladt. 10 Meglátta
mármost ezt valaki és jelentette Joábnak: »Láttam Absalomot, amint egy cserfán függött.«

11 Azt mondta erre Joáb annak az embernek, aki a hírt hozta neki: »Ha láttad, miért
nem szegezted a földhöz, s én tíz sékel ezüstöt meg egy övet adtam volna neked.« 12 Azt
mondta az Joábnak: »Ha ezer sékel ezüstöt mérnél is kezembe, akkor sem nyújtanám ki
kezemet a király fiára, mert fülünk hallatára parancsolta a király neked, Abizájnak és
Ittajnak: `Vigyázzatok ám nekem a gyermekre, Absalomra!' 13 De meg ha vakmerően
kockáztattam volna is életemet, a dolog semmiképpen sem maradhatott volna titokban a
király előtt, s vajon akkor te mellettem állnál-e vele szemben?« 14 Azt mondta erre Joáb:
»Nem teszek úgy, ahogy te akarod, hanem megtámadom előtted.« Kezébe vett tehát három
dárdát, és beledöfte Absalom szívébe. Mivel még vonaglott a cserfán függve, 15 odafutott
Joáb tíz fegyverhordozó legénye, leütötték és megölték.

16 Ekkor Joáb megfúvatta a harsonát, s visszatartotta a népet, hogy ne üldözze a
menekülő Izraelt, mert kímélni akarta a sokaságot. 17 Absalomot aztán levették, s az erdőben
egy nagy gödörbe vetették, s igen nagy rakás követ hordtak föléje, egész Izrael pedig
sátraiba menekült.

18 Absalom, amikor még élt, emlékoszlopot állíttatott magának, amely a Király-
völgyben van; azt mondta ugyanis: »Fiam nincs, ez legyen tehát nevem emléke.« Éppen
azért az emlékoszlopot a maga nevéről nevezte el: »Absalom kezének« hívják azt mind a
mai napig.

19 Ahimaász, Szádok fia ekkor azt mondta: »Elfutok, s hírül viszem a királynak, hogy
az Úr kiszabadította ellenségei kezéből.« 20 Joáb azonban azt mondta neki: »Te ma ne légy
hírmondó, hanem máskor vidd a hírt. Nem akarom, hogy ma te vidd a hírt, mivelhogy
meghalt a király fia.« 21 Majd azt mondta Joáb Kúsinak: »Eredj, s jelentsd a királynak, amit
láttál!« Kúsi meghajtotta magát Joáb előtt és elfutott. 22 Erre Ahimaász, Szádok fia ismét
szólt Joábnak: »Mit árt, ha én is elfutok Kúsi után?« Azt mondta erre neki Joáb: »Miért
futnál, fiam? Nem leszel jó hír vivője!« 23 Ám az ezt felelte: »Hátha mégis elfutok?« Erre ő
azt mondta: »Fuss hát!« Elfutott tehát Ahimaász, a rövidebb úton, s megelőzte Kúsit.

24 Dávid éppen a két kapu között üldögélt. Ekkor az őr, aki a kapu tetején, a kőfalon
volt, felemelte szemét, s látta, hogy egy magányos ember fut feléje. 25 Lekiáltott tehát és
jelentette a királynak. Azt mondta erre a király: »Ha egyedül van, jó hír van szájában.«
Mialatt pedig az igyekezett és mind közelebb jutott, 26 látta az őr, hogy másik ember is fut
feléje. Lekiáltott tehát a tetőről, s azt mondta: »Feltűnt egy másik ember is, az is egyedül
fut.« Azt mondta erre a király: »Az is jó hírt hoz.« 27 Majd azt mondta az őr: »Úgy látom, az

elsőnek a futása olyan, mint Ahimaásznak, Szádok fiának a futása.« Azt mondta erre a király: »Jó ember az, s jó hírrel jön.«

28 Kiáltott ekkor Ahimaász és azt mondta a királynak: »Üdvözlégy, király!« Majd arccal a földre borult a király előtt és azt mondta: »Áldott legyen az Úr, a te Istened, aki kiszolgáltatta azokat az embereket, akik felemelték kezüket az én uram, a király ellen!« 29 Azt mondta ekkor a király: »Békén van-e a gyermek, Absalom?« Azt mondta erre Ahimaász: »Nagy csődületet láttam, amikor Joáb, a szolgád elküldött engem, a szolgádat, ó király, de egyebet nem tudok.« 30 Azt mondta neki a király: »Fordulj meg, s állj ide.« Amikor erre az megfordult és félreállt, 31 megjelent Kúsi is, s amikor megérkezett, azt mondta: »Jó hírt hozok, uram király, mert az Úr kiszabadított ma téged mindazoknak a kezéből, akik felkeltek ellened.« 32 Azt mondta erre a király Kúsinak: »Békén van-e a gyermek, Absalom?« Kúsi azt felelte: »Úgy járjanak, mint e gyermek, az én uramnak, a királynak ellenségei, s mindazok, akik vesztére törnek.«

19 **Dávid meggyászolja Absalomot** 1 Elszomorodott erre a király, felment a kapu felett levő terembe és sírt, s ezt mondogatta járva-kelve: »Én fiam, Absalom! Absalom, én fiam, bárcsak én haltam volna meg helyetted, Absalom, én fiam, én fiam Absalom!«

2 Hírül vitték erre Joábnak, hogy a király siratja és gyászolja fiát. 3 Gyászra fordult erre a győzelem azon a napon az egész nép számára, mert hallotta a nép azon a napon, hogy beszélik: »Bánkódik a király a fián.« – 4 Úgy lopakodott be a nép azon a napon a városba, mint ahogy a harcból meghátráló s megfutamodó nép szokott belopakodni. 5 A király pedig beburkolta fejét, s fennszóval egyre azt kiáltotta: »Én fiam, Absalom, Absalom, én fiam, én fiam!«

6 Bement erre Joáb a királyhoz a házba és azt mondta: »Megszégyenítetted ma mindazoknak a szolgáidnak az arcát, akik megszabadították a te életedet, s fiaid s lányaid életét és feleségeidnek s mellékfeleségeidnek életét. 7 Szeretetet tanúsítasz azok iránt, akik gyűlölnek téged, s gyűlölettel illeted azokat, akik szeretnek téged, s ma megmutattad, hogy nem törődsz vezéreiddel s szolgáiddal, s most valóban látom, hogy az tetszene neked, ha Absalom élne, s mi mindnyájan meghaltunk volna. 8 De most aztán kelj fel és jöjj ki és szólj szolgáidnak és szolgáltass elégtételt nekik, mert esküszöm neked az Úrra, hogyha ki nem jössz, senki sem marad ez éjjel veled, s ez rosszabb lesz számodra, mint mindaz a baj, amely ifjúságodtól kezdve mostanig ért téged.« 9 Felkelt tehát a király, s leült a kapuba, s hírül adták az egész népnek, hogy a király a kapuban ül, s elvonult az egész sokaság a király előtt.

Dávid visszatér Jeruzsálembe Miután Izrael a sátraiba futott, 10 versengett a nép Izrael valamennyi törzsében, s azt mondta: »A király szabadított meg minket ellenségeink kezéből, ő szabadított meg minket a filiszteusok kezéből, s most elmenekült e földről Absalom miatt. 11 Absalom pedig, akit felkentünk magunk fölé, meghalt a hadban. Meddig vesztegeltek, s meddig nem hozzátok vissza a királyt?«

12 Dávid király pedig elküldött Szádokhoz és Abjatárhoz, a papokhoz, s ezt üzente: »Szóljatok Júda véneihez, s mondjátok: Miért jönnétek utolsóknak visszahozni a királyt a házába? – Egész Izrael beszéde eljutott ugyanis a király házába. – 13 Ti az én testvéreim, ti az én csontom s húsom vagytok, miért hoznátok vissza ti utolsóknak a királyt? 14 A-mászának pedig mondjátok: Nemde, az én csontom s az én húsom vagy? Büntessen engem az Úr most és mindenkor, ha nem te leszel a sereg fővezére előttem minden időben Joáb helyett.« 15 Ezzel úgy megnyerte Júda valamennyi emberének szívét, mint egy emberét. El is küldtek a királyhoz és üzenték: »Térj vissza valamennyi szolgáddal együtt!« 16 Visszatért tehát a király, s eljutott a Jordánhoz. Közben egész Júda Gilgálba érkezett, hogy a király elé

menjen, és áthozza őt a Jordánon.

17 Júda embereivel Szemei, a Bahurimból való Gerának, Jemini fiának a fia is sietve
lement Dávid király elé 18 ezer Benjaminból való emberrel. Szíba, Saul házának legénye s
annak tizenöt fia és húsz szolgája is vele volt. Mindezek berohantak a Jordánba és szemben
a királlyal 19 átkeltek a gázlón, hogy áthozzák a király házanépét és rendelkezésére
bocsássák magukat. Amikor aztán ő már átkelt a Jordánon, Szemei, Gera fia, leborult a
király előtt 20 és azt mondta neki: »Ne ródd fel nekem, uram, gonoszságomat, s ne emlékezz
meg arról, hogy szolgád vétkezett ellened azon a napon, amelyen te, uram király,
Jeruzsálemből kijöttél, s ne vedd azt, ó király, szívedre. 21 Elismerem ugyanis én, a te
szolgád, vétkemet, s éppen azért jelentem meg és jöttem le ma elsőnek József egész házából
az én uram, a király elé.« 22 Megszólalt erre Abizáj, Száruja fia és azt mondta: »Vajon e
szavak fejében most már nem fogják megölni Szemeit azért, hogy megátkozta az Úr
felkentjét?« 23 Azt mondta erre Dávid: »Mi közöm hozzátok, Száruja fiai! Mit sátánkodtok
ma ellenem? Hát ma öljenek meg valakit Izraelben? Avagy nem tudom-e, hogy ma lettem
Izrael királya?« 24 Majd azt mondta a király Szemeinek: »Nem halsz meg« – és megesküdött
neki.

25 Meribbaál, Saul fia is lement a király elé. Lábát nem mosta meg, szakállát nem
nyírta meg, ruháját nem mosta ki attól a naptól kezdve, hogy a király eltávozott, mindaddig
a napig, amíg békességben vissza nem tért. 26 Amikor aztán Jeruzsálem a király elé járult,
azt mondta neki a király: »Miért nem jöttél velem, Meribbaál?« 27 Ő felelt és azt mondta:
»Uram király, szolgám cserbenhagyott engem. Én, szolgád, azt mondtam neki, hogy
nyergelje meg nekem a szamarat, s felülök és elmegyek a királlyal, mert hogy sánta vagyok,
én, a te szolgád. 28 Sőt be is vádolt engem, szolgádat nálad, uramnál, a királynál, de te,
uram, olyan vagy, mint az Isten angyala: tégy, ami neked tetszik. 29 Hiszen apám háza nem
volt másra méltó, mint a halálra az én uram a király előtt, s te mégis asztalod vendégei közé
helyeztél engem, szolgádat. Mi igazságos panaszom lehetne tehát, s mi jajszót intézhetnék
még a királyhoz?« 30 Azt mondta erre a király: »Mit beszélnél tovább! Áll, amit mondok: Te
és Szíba osztozzatok meg a birtokon.« 31 Meribbaál erre azt felelte a királynak: »Elveheti
akár az egészet, csakhogy békességben visszatért uram, a király a házába!«

32 Lejött a gileádi Barzilláj is Rógelimből, s átkelt a Jordánon a királlyal, s kész volt a
folyón túl is követni őt. 33 A gileádi Barzilláj igen öreg ember, vagyis nyolcvan esztendős
volt, és ő látta el a királyt élelemmel, amikor Mahanaimban tartózkodott; nagyon gazdag
ember volt ugyanis. 34 Azt mondta tehát a király Barzillájnak: »Jöjj velem, hogy gondtalanul
pihenj nálam Jeruzsálemben.« 35 Azt mondta erre Barzilláj a királynak: »Mennyi az én
életem esztendeinek napja, hogy felmenjek a királlyal Jeruzsálembe? 36 Nyolcvan esztendős
vagyok ma: meg tudják-e még különböztetni érzékeim az édeset s a keserűt, gyönyörűséget
szerezhet-e még szolgádnak az étel és az ital, hallgathatom-e még az énekesek s az
énekesnők szavát? Miért legyen szolgád uramnak, a királynak terhére? 37 Csak egy kicsit
megyek majd még veled én, a te szolgád tovább a Jordántól: azt nem kell nekem így
viszonoznod! 38 Hadd térjek csak, kérlek, vissza én, a te szolgád, s hadd haljak meg a
magam városában, s hadd temessenek apám s anyám sírja mellé. Itt van azonban szolgád,
Kámaám, ő menjen el veled, uram király, s tégy vele, amit jónak látsz.« 39 Azt mondta erre
neki a király: »Jöjjön el tehát velem Kámaám, s én azt teszem vele, ami neked tetszik, s te
mindazt, amit kívánsz tőlem, megnyered.« 40 Amikor aztán átkelt az egész nép s a király a
Jordánon, megcsókolta a király Barzillájt, megáldotta, s az visszatért lakóhelyére.

41 Majd átvonult a király s vele Kámaám Gilgálba. A királyt Júda egész népe hozta át,
Izrael népének azonban csak a fele volt ott. 42 Felsereglettek ezért Izrael emberei
mindnyájan a királyhoz, s azt mondták neki: »Miért loptak el téged testvéreink, Júda
emberei, s miért hozták át ők a királyt és házanépét s vele Dávid minden emberét a

Jordánon?« 43 Erre Júda valamennyi embere azt felelte Izrael embereinek: »Mert hozzánk
közelebb áll a király! Miért haragszol ezért? Ettünk-e érte valamit a királyéból, vagy
kaptunk-e érte ajándékot?« 44 Így feleltek erre Izrael emberei Júda embereinek: »Tíz résszel
nagyobb vagyok én a király előtt, s inkább hozzám tartozik Dávid, mint tehozzád: miért
követted el rajtam ezt a méltatlanságot? Miért nem nekem üzentek először, hogy hozzam
vissza királyomat?« Júda emberei erre még keményebben feleltek Izrael embereinél.

20 **Seba felkelése** 1 Történetesen ott volt Béliálnak egyik embere, név szerint Seba,
Bokri fia, egy jeminita férfi. Ez megfújta a harsonát, s azt mondta:

»Nincs részünk Dávidban,
s nincs örökségünk Izáj fiában:
térj vissza sátraidba, Izrael!«

2 Erre egész Izrael elpártolt Dávidtól és Sebát, Bokri fiát követte. Júda emberei
azonban kitartottak királyuk mellett a Jordántól egészen Jeruzsálemig.

3 Amikor aztán a király hazaért Jeruzsálembe, vette azt a tíz mellékfeleségét, akit a
ház őrzésére hátrahagyott, s őrizet alá helyezte őket. Élelemmel ellátta őket, de nem ment be
hozzájuk, hanem zár alatt voltak haláluk napjáig, s özvegységben éltek.

4 Majd azt mondta a király Amászának: »Hívd egybe nekem harmadnapra Júda
valamennyi emberét, s jelenj meg magad is.« 5 Elment tehát Amásza, hogy összehívja Júdát,
de tovább maradt el annál az időnél, amelyet a király megszabott neki. 6 Azt mondta ezért
Dávid Abizájnak: »Most még majd jobban megsanyargat minket Seba, Bokri fia, mint
Absalom! Vedd tehát urad szolgáit, s nyomulj utána, hogy erős városokra ne találjon, s el ne
meneküljön előlünk.« 7 Kivonultak tehát vele Joáb emberei meg a keretiek és a feletiek s a
vitézek is mind kivonultak Jeruzsálemből, hogy üldözőbe vegyék Sebát, Bokri fiát.

8 Amikor aztán annál a nagy kőnél voltak, amely Gibeonban van, Amásza, aki éppen
odaért, találkozott velük. Joábot ekkor szoros, testhez álló ruha fedte, fölötte ágyékig
csüngő, hüvelybe dugott kard övezte, amely azonban olyan volt, hogy egy kis mozdulattal
döfésre készen ki lehetett rántani. 9 Azt mondta ekkor Joáb Amászának: »Üdvözlégy,
testvérem!« – és megfogta jobb kezével Amásza állát, mintha meg akarta volna csókolni.
10 Amásza nem vette észre a kardot, amelyet Joáb készen tartott, s Joáb oldalba döfte és
kiontotta belét a földre. Második sebet nem is ejtett rajta, mert halott volt. Joáb és Abizáj, a
fivére azután üldözőbe vették Sebát, Bokri fiát. 11 Eközben néhány ember Joáb társai közül
megállt Amásza holtteste mellett és azt mondta: »Íme, aki Joáb helyett Dávid kísérője akart
lenni.« 12 Amásza ugyanis vérbe borítva ott feküdt az út közepén. Amikor az egyik ember
látta, hogy az egész nép megáll és nézi, kivitte Amászát az útról a mezőre, s letakarta egy
ruhával, hogy ne álljanak meg miatta az arra menők. 13 Amikor aztán kivitték az útról,
minden ember tovább ment, s követte Joábot, Sebának, Bokri fiának üldözésében.

14 Ő ezalatt keresztülvonult Izraelnek valamennyi törzsén egészen Abeláig, vagyis
Bétmaakáig, s ott összegyűlt körülötte minden válogatott ember. 15 Ők tehát odamentek, s
ostrom alá vették Abelában, vagyis Bétmaakában. Körülvették a várost töltésekkel, s
ostromolni kezdték a várost, s a Joábbal levő egész nép nekilátott a falak lerombolásának.

16 Ekkor kikiáltott egy eszes asszony a városból: »Halljátok, halljátok! Mondjátok
meg Joábnak: `Jöjj közelebb, hadd beszéljek veled.'« 17 Amikor ő odament hozzá, azt
mondta neki: »Te vagy, Joáb?« Ő erre azt felelte: »Én.« Ekkor az így szólt hozzá: »Hallgasd
meg szolgálód szavát.« Ő azt felelte: »Meghallgatom.« 18 Azt mondta erre az asszony: »Így
hangzik a régi közmondás: `Akik kérdezősködni akarnak, Abelában kérdezősködjenek. Így
célt is értek.' 19 Nem én vagyok-e az, aki igazat felelek Izraelben, s te fel akarod dúlni a
várost, s el akarsz pusztítani egy anyát Izraelben? Miért rontasz az Úr örökségére?« 20 Joáb

erre azt felelte: »Távol legyen, távol legyen az tőlem, hogy rárontsak és leromboljam. 21 Nem úgy van a dolog, hanem úgy, hogy egy Efraim hegységéből való ember, név szerint Seba, Bokri fia felemelte kezét Dávid király ellen. Csak őt szolgáltassátok ki, s akkor elvonulunk a város alól.« Azt mondta erre az asszony Joábnak: »Íme, majd kihajítjuk hozzád a fejét a kőfalon.« 22 Bement erre az egész néphez, s bölcsen szólt nekik, s azok levágatták Sebának, Bokri fiának fejét, s kihajították Joábnak. Erre ő megfúvatta a harsonát, s mindenki elvonult a város alól sátrába, Joáb pedig visszatért Jeruzsálembe a királyhoz.

Dávid hivatalnokai 23 Ekkor Joáb volt Izrael egész seregének fővezére, Benája, Jojáda fia a keretiek és a feletiek vezére, 24 Adurám a robotügyek vezetője, Jozafát, Áhilud fia a jegyző, 25 Síva az íródeák, Szádok és Abjatár a papok, 26 a jaíri Ira pedig Dávid papja.

KIEGÉSZÍTÉSEK: 21,1-24,25

21 **A gibeoniták bosszúja, Reszfa hűsége** 1 Éhínség is volt Dávid napjaiban három álló esztendőn keresztül. Dávid ekkor az Úrhoz fordult tanácsért, s az Úr azt mondta: »Saul és vérszopó háza miatt van ez, mivelhogy megölte a gibeonitákat.« 2 Maga elé hivatta tehát a király a gibeonitákat és beszélt velük. (A gibeaiak ugyanis nem voltak Izrael fiai közül valók, hanem az amoriták maradékai. Izrael fiai ugyan megesküdtek nekik, de Saul, mintegy buzgólkodva Izrael és Júda fiaiért, ki akarta őket irtani.) 3 Azt mondta Dávid a gibeonitáknak: »Mit tegyek nektek, s mivel engeszteljelek meg titeket, hogy áldjátok az Úr örökségét?« 4 Azt mondták erre neki a gibeoniták: »Nem ezüstért s aranyért perelünk, hanem Saul és házanépe ellen, de mi nem ölhetünk meg senkit sem Izraelben.« Azt mondta nekik a király: »Mit akartok tehát, hogy cselekedjem nektek?« 5 Erre azok azt mondták a királynak: Azt az embert, aki minket felőrölt és igaztalanul elnyomott, úgy el kell törölnünk, hogy senki se maradjon nemzetségéből Izrael egész határában. 6 Adj ki nekünk hét embert a fiai közül, hogy felakaszthassuk őket az Úr előtt, Saulnak, az Úr egykori választottjának Gibeájában.« Azt mondta erre a király: »Kiadok.«

7 Meribbaált, Jonatánnak, Saul fiának fiát azonban megkímélte a király az Úrra tett eskü miatt, amely Dávid és Jonatán, Saul fia között volt. 8 Éppen azért vette a király Reszfának, Ája lányának két fiát, akiket az Saulnak szült, Armónit és Meribbaált, meg Mikolnak, Saul lányának öt fiát, akiket az Hadriélnek, a Molátiból való Barzilláj fiának szült, 9 s kiszolgáltatta őket a gibeaiak kezébe, s azok fel is akasztották őket a hegyen, az Úr előtt, s így mind a heten egyszerre elpusztultak. Az aratás első napjaiban, az árpaaratás kezdetén ölték meg őket.

10 Erre Reszfa, Ája lánya, fogott egy szőrzsákot, maga alá terítette a sziklán, és ott volt az aratás kezdetétől mindaddig, amíg víz nem hullott rájuk az égből, és nem engedte, hogy megszaggassák őket nappal a madarak vagy éjszaka a vadak.

11 Hírül vitték erre Dávidnak, amit Reszfa, Ája lánya, Saul mellékfelesége cselekedett. 12 Elment erre Dávid és átvette Saul csontjait és Jonatánnak, a fiának csontjait a jábesgileádi emberektől, akik ellopták azokat Bétsán utcájáról, ahová a filiszteusok feltűzték őket, amikor Sault a Gilboán megölték 13 és elhozta onnan Saul csontjait, s Jonatánnak, a fiának csontjait. Aztán összeszedték a felakasztottak csontjait is 14 és eltemették Saulnak és Jonatánnak, a fiának csontjaival együtt Benjamin földjén, a hegyoldalban, Kísnek, az ő apjának a sírjában és megtették mindazt, amit a király parancsolt. Erre aztán megengesztelődött az Úr az ország iránt.

Hősök Dávid oldalán 15 Amikor pedig egyszer a filiszteusok ismét háborút kezdtek Izrael ellen, lement Dávid s vele szolgái, s hadakoztak a filiszteusokkal. Amikor aztán

Dávid kifáradt, 16 Jesbibenób, aki Aráfa nemzetségéből való volt, s akinek dárdavasa háromszáz sékelt nyomott, s akit új kard övezett, meg akarta ölni Dávidot. 17 Ám Abizáj, Száruja fia, segítséget nyújtott neki, s leütötte és megölte a filiszteust. Ekkor Dávid emberei megesküdtek, s azt mondták: »Többé nem jössz ki velünk a hadba, hogy el ne oltsd Izrael szövétnekét.«

18 Egy második háború is volt a filiszteusokkal Góbban: ekkor a husáti Sobokáj leütötte az Aráfa nemzetségéből, az óriások törzséből való Száfot.

19 Egy harmadik háború is volt a filiszteusokkal, Góbban. Ebben Elhanán, Járe fia, a betlehemi szövőmester leütötte a gáti Góliátot, akinek dárdanyele olyan volt, mint a takácsok zugolyfája.

20 Egy negyedik háború Gátban volt. Volt ott egy hatalmas ember, akinek kezén-lábán hat-hat ujja volt, összesen tehát huszonnégy, s aki Áráfától származott. 21 Szitkokkal illette Izraelt, mire Jonatán, Sámaának, Dávid fivérének fia leütötte.

22 Ők négyen születtek Gátban Áráfától és estek el Dávidnak és szolgáinak keze által.

22 **Dávid hálaimája** 1 Dávid azon a napon, amelyen az Úr megszabadította minden ellensége kezéből és Saul kezéből, a következő éneknek az igéit intézte az Úrhoz, 2 s ezt zengte:

»Uram, én kősziklám, erőm, szabadítóm,
3 Én erős Istenem, akiben én bízom,
pajzsom és szabadulásom szarva,
felemelőm és oltalmam,
megmentőm: te megszabadítasz az erőszaktól.
4 Csak segítségül hívom az Urat, a dicséretre méltót,
és megszabadulok ellenségeimtől.
5 Már körülvettek a halál gyötrelmei,
rettentgettek Béliál örvényei,
6 körülfogtak az alvilág kötelei,
elém álltak a halál tőrei,
7 szorultságomban az Urat segítségül hívtam,
Istenemhez kiáltottam,
s ő meghallgatta templomából szavamat,
kiáltásom a füléhez jutott.
8 A föld megindult és megreszketett,
alapjukban megrázkódtak a hegyek,
s reszkettek, mert ő ellenük haragra gerjedt.
9 Füst szállt fel orrából,
emésztő tűz a szájából,
égő parazsat lövellt magából.
10 Lehajtotta az eget és leszállott,
lába alatt ködhomály volt,
11 haladt a kerubokon, s repült,
a szél szárnyain siklott.
12 Sátrat vont maga köré sötét fellegekből
és vizet szitált az ég felhőiből.
13 A színe előtt levő fényességből
tüzes parazsakat lövellt,
14 dörgött az Úr az égből,

hallatta hangját a Fölséges,
15 ellőtte nyilait, és szétszórta őket,
villámait, és elemésztette ellenségeimet.
16 Láthatóvá lettek a tenger forrásai,
feltárultak a világ alapjai,
az Úr dübörgő szavától,
haragja leheletének fúvásától.
17 Lenyúlt a magasból, megfogott,
nagy vizekből kihúzott,
18 megszabadított hatalmas ellenségeimtől,
fölém kerekedett gyűlölőimtől.
19 Elém jött nyomorúságom napján
és erős támaszom lett az Úr,
20 kivezetett a szabad térre engem,
megszabadított, mert kedvét lelte bennem.
21 Megfizetett nekem az Úr igaz voltom szerint,
megjutalmazott kezem tisztasága szerint,
22 mert az Úr útjait megőriztem,
Istenemtől gonoszul el nem tértem;
23 mert minden rendeletét szem előtt tartottam,
parancsait magamtól el nem távolítottam,
24 mert feddhetetlen voltam előtte
s őrizkedtem, hogy vétkem ne legyen.
25 Megfizetett nekem az Úr igaz voltom szerint,
kezemnek előtte ismeretes tisztasága szerint.
26 A szenthez szent vagy,
a kitartóhoz kitartó,
27 a választotthoz választott vagy,
az ellenállóhoz ellenálló.
28 A szegény népet megmented
de megalázod szemeddel a kevélyeket.
29 Bizony, te vagy, Uram, az én szövétnekem,
te teszed, Uram, világossá sötétségem.
30 Bizony, általad futok, ha járom a hadat,
Istenem által ugrom át a falat.
31 Isten – szeplőtelen az ő útja,
salaktalan az Úr szava,
pajzsa ő minden benne bízónak.
32 Ki Isten az Úron kívül,
ki erős a mi Istenünkön kívül?
33 Ő az Isten, aki erővel övezett fel engem,
és simává tette utamat teljesen,
34 lábamat szarvaséhoz hasonlóvá tette,
s magaslataimra állított fel engem,
35 kezemet harcra tanította
s karomat, mint ércíjat, felajzotta.
36 Mentő pajzsodat nyújtottad nekem
s kegyességed naggyá tett engem.
37 Kiszélesítetted alattam lépteimet
s bokáim nem hagytak cserben.

38 Űzőbe vettem ellenségeimet, s eltiportam,
nem tértem vissza, amíg el nem pusztítottam,
39 elpusztítottam, s összetörtem, fel nem kelhetnek,
a lábam alá estek.
40 Engem erővel öveztél fel a harcra,
az ellenem állókat alám hajlítottad,
41 megszalasztottad ellenségeimet,
gyűlölőimet, s elpusztítottam őket.
42 Kiáltottak, s nem volt, aki őket megmentse,
kiáltottak az Úrhoz, s figyelembe őket nem vette.
43 Eltöröltem őket, mint a föld porát,
széttiportam, széttapostam, mint az utca sarát.
44 Népem ellenmondásaitól engem megmentettél,
nemzetek fejéül engem megőriztél.
Népek, amelyeket nem ismertem, szolgáimmá lettek.
45 Idegen fiak, ha szembe is szálltak velem,
mihelyt fülük hallott rólam, engedelmeskedtek nekem.
46 Mert elcsüggedtek az idegen fiak,
s félelmükben összehúzódzkodtak.
47 Él az Úr, áldott légy Istenem,
magasztaltassál erős Isten, aki megmentettél engem,
48 Isten, aki bosszút engedtél állnom,
és népeket vetettél alám,
49 aki ellenségeim közül kiragadtál,
az ellenem állók fölé juttattál
s az erőszak emberétől megszabadítottál.
50 Dicsérlek érte, Uram, a nemzetek között
és dicséretet zengek nevednek,
51 ó, segítséget királyának bőséggel adó,
felkentjével, Dáviddal és ivadékával
mindörökké irgalmasságot gyakorló!«

23 Dávid utolsó szózata

1 Dávid utolsó szózata ez volt:
»Szól Dávid, Izáj fia,
szól az a férfi, aki ígéretet kapott
Jákob Istenének fölkentjéről,
Izrael jeles zsoltárosa.
2 Az Úr lelke szól belőlem,
az ő szózata van nyelvemen,
3 azt mondta nekem Izrael Istene,
így szólt Izrael Erőse:
`Úgy eljön az emberek Uralkodója,
aki istenfélelemben, igazsággal uralkodik,
4 miként a hajnal fénye napkeltekor,
felhőtlen reggelen felpiroslik,
s miként az esőre fű sarjad a földből.'
5 Nem oly nagy bár házam Isten előtt,
mégis örök szövetségre lépett velem,

s az szilárd és biztos teljesen,
mert mindabból, ami üdvösségem, s mindabból, ami kívánságom,
semmi sincs, ami meg ne valósuljon.
6 A hitszegők azonban mind olyanok lesznek,
mint a kitépett tövis:
nem fogják meg azt kézzel,
7 ha valaki hozzá akar nyúlni,
vassal és hegyes rúddal fegyverzi fel magát
s meggyújtja tűzzel és semmivé égeti.«

Dávid hősei 8 Dávid vitézeinek neve a következő volt:

Jesbaám, Hakámoninak a fia, aki a három között a legfőbb volt. Ő egyszer felemelte dárdáját és nyolcszázat ölt meg egy ütközetben.

9 Utána következett az áhohita Eleazár, az ő apai nagybátyjának a fia, annak a három vitéznek az egyike, akik Dáviddal voltak, amikor a filiszteusokat megcsúfolták, s ott összegyűltek a harcra. 10 Amikor aztán Izrael emberei visszavonultak, ő megállt, s addig vágta a filiszteusokat, amíg keze el nem fáradt, s oda nem tapadt a kardhoz. Aznap az Úr nagy győzelmet szerzett, s a megfutamodott nép visszatért, hogy kifossza a megölteket.

11 Utána következett Semma, az Áráriból való Áge fia. Amikor a filiszteusok összegyűltek állomásukra, ahol egy lencsével teli mező volt, s amikor a nép megfutamodott a filiszteusok színe elől, 12 ő megállt a mező közepén, s megvédte a mezőt, s megverte a filiszteusokat, s az Úr nagy győzelmet szerzett.

13 Ezt megelőzően, egyszer aratás idején, hárman a harminc legfőbb közül elindultak és lementek Dávidhoz, az adullámi barlangba, pedig a filiszteusok tábora az Óriások völgyében állt. 14 Dávid akkor a sziklavárban tartózkodott, s a filiszteusok előőrse Betlehemnél volt. 15 Dávid vágyakozva azt mondta: »Ó, ha adna nekem valaki egy ital vizet abból a vízveremből, amely Betlehem kapujánál van!« 16 Erre a három vitéz betört a filiszteusok táborába, s vizet merített abból a vízveremből, amely Betlehem kapujánál van, s elvitte Dávidnak. Ő azonban nem akarta meginni, hanem az Úrnak áldozta, 17 s ezt mondta: »Legyen az Úr kegyelmes irántam, hogy ezt meg ne cselekedjem. Vajon megigyam-e azoknak az embereknek a vérét, akik éltük kockáztatásával mentek el érte?!« Ezért nem akarta meginni. – Ilyeneket művelt a három vitéz.

18 Abizáj, Joáb fivére, Száruja fia is legfőbb volt a harminc között. Ő volt az, aki felemelte dárdáját háromszáz ellen, s azokat meg is ölte. Neve volt a három között, 19 s a legjelesebb volt a harminc között, a vezérük is volt, de az első harmincat nem érte utol.

20 Utána következett a nagy tetteket cselekvő Benája, Jojádának, egy vitéz embernek a fia, aki Kabszeélből való volt. Ő ütötte le a két moábi oroszlánt, s ő ment le, s ütötte agyon az oroszlánt a veremben, a hóesés napjaiban. 21 Ugyancsak ő ütötte le azt az egyiptomi embert, aki nagyságával keltett méltó bámulatot. Ennek dárda volt a kezében, s ő csak egy bottal ment le hozzá, de nagy erővel kicsavarta a dárdát az egyiptomi kezéből, s megölte őt tulajdon dárdájával. 22 Ilyeneket művelt Benája, Jojáda fia. 23 Neki is neve volt azon három vitéz között, aki a harminc között a legjelesebb volt, de azt a hármat nem érte utol. Dávid őt titkos tanácsosává tette.

24 A harminc között voltak: Aszaél, Joáb fivére; Elehanán, az ő betlehemi nagybátyjának fia; 25 a Háródiból való Semma; a Háródiból való Elika; 26 a Fáltiból való Helesz; Híra, a Tekoából való Ákkes fia; 27 az Anatótból való Abiézer; a Husátiból való Mobonnáj; 28 az áhohita Szelmon; a Netofátiból való Mahráj; 29 a szintén Netofátiból való Heled, Baána fia; Itáj, a Benjamin fiainak Gibeájából való Ribáj fia; 30 a Fárátonból való

Benája; a Gaás völgyéből való Heddáj; 31 az Arbábtól való Abiálbon; a Beroimból való
Azmávet; 32 a Salábóniból való Eliába; Jássen fiai; Jonatán; 33 az Ororiból való Semma; az
Ároriból való Ajám, Sárár fia; 34 Elifelet, egy Makáriból való ember fiának, Ahaszbájnak a
fia; a Gelóból való Eliám, Ahitófel fia; 35 a Kármelből való Heszráj; az Arábból való Fáráj;
36 Jígal, a Szóbából való Nátán fia; a Gáddiból való Bonni; 37 az ammonita Szelek; a
Berótból való Nahráj, Joábnak, Száruja fiának fegyverhordozója; 38 a Jetriből való Ira; a
szintén Jetriből való Gáreb; 39 a hetita Uriás.

Összesen harmincheten voltak.

24 **A népszámlálás** 1 Majd ismét felgerjedt az Úr haragja Izrael ellen, s azért arra
ingerelte közöttük Dávidot, hogy adja ki a parancsot: »Eredj, számláld meg Izraelt és
Júdát.« 2 Meg is hagyta a király Joábnak, serege vezérének: »Járd be Izrael valamennyi
törzsét, Dántól Beersebáig és számláljátok meg a népet, hogy tudjam a számát.« 3 Azt
mondta erre Joáb a királynak: »Sokasítsa meg az Úr, a te Istened népedet, bármekkora is
most, s tegye meg százannyivá uram, a király színe előtt, de mit akar uram, a király, ezzel a
dologgal?« 4 Ám a király szava erőt vett Joábnak s a sereg vezéreinek szaván, s Joáb és a
hadvezérek kimentek a király színe elől, hogy megszámlálják Izrael népét.

5 Miután átkeltek a Jordánon, elmentek Ároerbe, a Gád völgyében fekvő város jobb
oldalára, 6 majd Józeren keresztül átmentek Gileádba és Hodsi alföldjére, aztán elmentek
Erdős-Dánba, majd bejárták Szidon környékét, 7 aztán átmentek Tírusz bástyáinak vidékére,
majd a hivviták és a kánaániak minden földjére, végül elmentek Júda Délvidékére,
Beersebába 8 és miután bejárták az egész országot, kilenc hó és húsz nap múlva
visszaérkeztek Jeruzsálembe. 9 Erre Joáb átadta a királynak a nép összeírásának eredményét,
amely szerint Izraelben nyolcszázezer kardforgató, erős férfi, Júdában meg ötszázezer
harcos akadt.

10 Ám a nép megszámlálása után bántotta Dávidot lelkiismerete, s azért Dávid azt
mondta az Úrnak: »Nagyon vétkeztem e tettel, de kérlek, Uram, bocsásd meg szolgád
vétkét, mert igen esztelenül cselekedtem.« 11 Mire Dávid reggel felkelt, az Úr a következő
szózatot intézte Gád prófétához, Dávid látnokához: 12 »Eredj és szólj Dávidhoz: Ezt üzeni az
Úr: Három dolog közül választhatsz: válassz közülük egyet tetszésed szerint, s én azt
cselekszem meg veled.« 13 Gád el is ment Dávidhoz és jelentette neki: »Vagy hét esztendeig
éhínségnek kell jönnie országodra, vagy három hónapig menekülnöd kell ellenségeid elől, s
azoknak üldözniük kell téged, vagy pedig három napig döghalálnak kell lennie földeden.
Nos, gondolkodj, s határozz, milyen választ vigyek annak, aki engem küldött.« 14 Azt
mondta erre Dávid Gádnak: »Nagyon szorongok, de jobb az Úr kezébe esnem (mert nagy az
ő irgalmassága), mint az emberekébe.«

15 Döghalált bocsátott tehát az Úr Izraelre attól a reggeltől kezdve a megszabott ideig,
s meghalt a népből Dántól Beersebáig hetvenezer ember. 16 Amikor azonban az Úr angyala
Jeruzsálemre nyújtotta ki kezét, hogy azt is elpusztítsa, megkönyörült az Úr a
nyomorúságon és azt mondta a nép öldöklő angyalának: »Elég, vondd vissza immár
kezedet.«

Amikor ugyanis az Úr angyala a jebuzita Arauna szérűje mellett volt, 17 így szólt
Dávid az Úrhoz, amint meglátta a nép öldöklő angyalát: »Én vagyok az, aki vétkeztem, s aki
gonoszul cselekedtem; de ők, a juhok, mit követtek el? Kérlek, forduljon tehát kezed én
ellenem s az én apámnak háza ellen!«

18 Erre Gád még aznap elment Dávidhoz és azt mondta neki: »Menj fel és állíts oltárt
az Úrnak a jebuzita Arauna szérűjén.« 19 Dávid fel is ment Gád beszéde szerint, ahogy az Úr
parancsolta neki. 20 Amint Arauna kitekintett, s észrevette, hogy a király és szolgái feléje

tartanak, 21 kiment, földig hajtotta arcát a király előtt és azt mondta: »Mi végett jön szolgájához uram, a király?« Azt mondta neki Dávid: »Hogy megvegyem tőled a szérűt s oltárt építsek rajta az Úrnak, hogy megszűnjék az a vész, amely a nép között dúl.« 22 Azt mondta erre Arauna Dávidnak: »Fogadja el, s áldozzon rajta uram, a király, amint neki tetszik. Itt vannak a marhák egészen elégő áldozatnak, a cséplőszánok meg a marhajármok tüzelőfának. 23 Mindezt odaadja, ó király, Arauna a királynak.« Majd azt mondta Arauna a királynak: »Fogadja kegyesen az Úr fogadalmadat.« 24 Így felelt azonban neki a király: »Nem fogadom el úgy, ahogy akarod, hanem megveszem tőled az áráért, mert nem áldozok az Úrnak, az én Istenemnek ingyen szerzett egészen elégő áldozatot.« Dávid meg is vette a szérűt meg a marhákat ötven sékel ezüstön, 25 s ott oltárt épített Dávid az Úrnak, s egészen elégő áldozatokat és békeáldozatokat mutatott be.

Erre az Úr megengesztelődött az ország iránt és megszűnt a csapás Izraelben.

KIRÁLYOK ELSŐ KÖNYVE

SALAMON TÖRTÉNETE: 1,1-11,43

1 **Az utódlás kérdése** 1 Amikor Dávid király megöregedett és nagyon koros lett, bár ruhákkal takargatták, nem tudott felmelegedni. 2 A szolgái ezért azt mondták neki: »Hadd keressünk urunknak, a királynak egy szűz leányzót, hogy a királynak szolgáljon, ápolja őt, a keblén aludjon, és melengesse urunkat, a királyt!« 3 Kerestek tehát egy szép leányzót Izrael minden határában, így találtak rá a sunemi Abiságra, és elvitték a királyhoz. 4 A lány igen szép volt. A királlyal aludt, és szolgált neki, de a király nem ismerte meg.

5 Adoniás, Haggit fia azonban felfuvalkodott, és azt mondta: »Én leszek a király!« Szerzett is magának szekereket és lovasokat, és ötven embert küldöncnek. 6 Apja sohasem fedte meg őt, és nem kérdezte: »Miért tetted ezt vagy azt?« Ráadásul szép is volt, és a születés rendjében ő következett Absalom után. 7 Tárgyalásokba bocsátkozott tehát Joábbal, Száruja fiával és Abjatár pappal. Ők támogatták is Adoniás pártját. 8 Szádok pap azonban, valamint Benája, Jojáda fia, Nátán próféta, Szemei, Rei és Dávid hadseregének vitézei nem tartottak Adoniással. 9 Amikor tehát Adoniás a Rógel forrás közelében levő Zóhelet kőnél kosokat, marhákat és mindenféle hízott állatokat vágatott le áldozatul, az áldozati lakomára meghívta valamennyi testvérét, a király fiait, és Júda valamennyi emberét, a király szolgáit. 10 Nátán prófétát azonban, valamint Benáját, a vitézeket és Salamont, az öccsét nem hívta meg.

11 Azt mondta erre Nátán Batsebának, Salamon anyjának: »Hallottad-e, hogy Adoniás, Haggit fia, királlyá tette magát urunknak, Dávidnak tudta nélkül? 12 Most tehát jöjj, vedd tanácsomat, hogy megmenthesd a magad és fiad, Salamon életét. 13 Eredj, menj be Dávid királyhoz, és kérdezd meg tőle: Ugye, te, uram, király, megesküdtél nekem, szolgálódnak, ezekkel a szavakkal: `Salamon, a te fiad lesz a király utánam, ő ül majd királyi székembe?' Miért lett tehát Adoniás a király? 14 S amíg te ott a királlyal beszélsz, én majd utánad megyek, és kiegészítem beszédedet.«

15 Bement tehát Batseba a királyhoz, a hálóterembe; a király igen öreg volt, és a sunemi Abiság szolgált neki. 16 Batseba meghajtotta magát, és leborult a király előtt. A király megkérdezte tőle: »Mit kívánsz?« 17 Ő így felelt: »Uram, te megesküdtél az Úrra, a te Istenedre szolgálódnak: `Salamon, a te fiad lesz a király utánam, ő ül királyi székembe.' 18 S

mégis, íme, most Adoniás lett a király, anélkül, hogy te, uram, király, tudnád! 19 Temérdek
marhát, mindenféle hízott állatot és kost vágatott le áldozatul. Meghívta a király valamennyi
fiát, Abjatár papot is, meg Joábot, a hadsereg vezérét is, de Salamont, a te szolgádat nem
hívta meg. 20 Most tehát, uram, király, rád tekint egész Izrael szeme, hogy kijelentsd nekik,
ki üljön királyi székedbe utánad, uram király. 21 Különben az fog történni, hogy amikor
majd uram, a király aludni tér atyáihoz, én és fiam, Salamon mint bűnösök fogunk itt állni.«

22 Még beszélt a királlyal, amikor megérkezett Nátán próféta. 23 Jelentették a
királynak: »Itt van Nátán próféta.« Nátán bement a király elé, a földig hajtotta arcát előtte,
24 és megkérdezte: »Uram, király, te mondtad-e: `Adoniás legyen a király utánam, ő üljön
trónomra?' 25 Ő ugyanis ma lement, temérdek marhát, hízott állatot és kost vágatott le
áldozatul, és meghívta a király valamennyi fiát, a hadsereg vezéreit, és Abjatár papot. Azok
esznek és isznak előtte, és azt mondják: `Éljen Adoniás király!' 26 Engem, szolgádat,
valamint Szádok papot, Benáját, Jojáda fiát, és Salamont, a szolgádat, nem hívta meg.
27 Vajon uramtól, a királytól származik-e ez a dolog, és csak nekem, szolgádnak, nem adtad
tudtomra, hogy ki üljön uramnak, a királynak trónjára utána?«

Dávid Salamont teszi meg utódjának 28 Dávid király erre azt felelte: »Hívjátok hozzám
Batsebát!« Amikor Batseba bement a király elé és megállt előtte, 29 a király megesküdött, és
azt mondta: »Az Úr életére mondom, aki megszabadította életemet minden szorongatásból,
30 hogy amint megesküdtem neked az Úrra, Izrael Istenére, ezekkel a szavakkal: Salamon, a
te fiad lesz a király utánam, ő ül királyi székembe helyettem! – úgy fogok cselekedni ezen a
mai napon!« 31 Batseba erre a földig hajtotta az arcát, leborult a király előtt, és így szólt:
»Éljen az én uram, Dávid, mindörökké!«

32 Dávid király azt mondta: »Hívjátok hozzám Szádok papot, Nátán prófétát, és
Benáját, Jojáda fiát!« Amikor azok bementek a király elé, 33 azt mondta nekik: »Vegyétek
magatok mellé uratok szolgáit, ültessétek Salamont, a fiamat, öszvéremre, és vigyétek el a
Gíhonhoz! 34 Ott kenje fel őt Szádok pap és Nátán próféta Izrael királyává! Fúvassátok meg
a harsonát, és mondjátok: `Éljen Salamon király!' 35 Aztán vonuljatok fel ide, ő jöjjön, üljön
királyi székembe, és legyen a király helyettem, mert őt rendelem Izrael és Júda
fejedelmévé!« 36 Így felelt erre Benája, Jojáda fia, a királynak: »Ámen! Így szóljon az Úr
uramnak, a királynak Istene is! 37 Miként urammal, a királlyal volt az Úr, úgy legyen
Salamonnal is! Tegye királyi székét még dicsőbbé, mint uramnak, Dávid királynak székét!«

Salamon trónralépése 38 Lementek tehát Szádok pap, Nátán próféta, Benája, Jojáda
fia, a keretiek és a feletiek, felültették Salamont Dávid király öszvérére, és elvitték a
Gíhonhoz. 39 Aztán Szádok pap elővette a sátor olajos szaruját, és felkente Salamont, majd
megfúvatták a harsonát, az egész nép pedig azt kiáltotta: »Éljen Salamon király!« 40 Aztán
az egész sokaság felvonult a városba. Közben a nép fújta a fuvolát, s olyan örömmel
ujjongott, hogy a föld csak úgy zengett kiáltásuktól.

41 Meghallotta ezt Adoniás, és mindazok, akiket meghívott – éppen akkor, amikor a
lakoma véget ért. Erre Joáb, amint meghallotta a harsona szavát, így szólt: »Mit jelenthet a
zajongó város lármája?« 42 Még szólt, amikor megérkezett Jonatán, Abjatár pap fia. Adoniás
így szólt hozzá: »Jöjj csak ide, hiszen te derék ember vagy, nyilván jó hírt hozol!«
43 Jonatán azt felelte Adoniásnak: »Éppenséggel nem. Urunk, Dávid király ugyanis királlyá
tette Salamont: 44 elküldte vele Szádok papot, Nátán prófétát, Benáját, Jojáda fiát, meg a
keretieket és feletieket. Felültették a király öszvérére, 45 Szádok pap és Nátán próféta pedig
a Gíhonnál királlyá kenték. Onnan akkora ujjongással vonultak fel Jeruzsálembe, hogy csak
úgy zengett bele a város! Ez az a zaj, amelyet hallottatok. 46 Sőt Salamon már be is ült a
királyi székbe, 47 a király szolgái pedig bementek, és áldást kívántak urukra, Dávid királyra,

ezekkel a szavakkal: `Tegye Isten Salamon nevét nagyobbá nevednél, és királyi székét
dicsőbbé királyi székednél!' Erre a király meghajtotta magát fekvőhelyén, 48 és így szólt:
`Áldott legyen az Úr, Izrael Istene, aki ma a szemem láttára királyi székembe ültette
utódomat.'«

49 Megrettentek erre és felkeltek mindazok, akiket Adoniás meghívott. Mindegyikük
elment a maga útjára, 50 Adoniás pedig Salamontól való félelmében felkelt, elment, és
megragadta az oltár szarvát.

51 Jelentették erre Salamonnak: »Íme, Adoniás, Salamon királytól való félelmében
megfogta az oltár szarvát, és azt mondja: `Esküdjék meg nekem ma Salamon király, hogy
nem öleti meg szolgáját karddal!'« 52 Salamon erre így szólt: »Ha jó ember lesz, egy
hajaszála sem hullik a földre; de ha gonoszságon kapják, meghal.« 53 Aztán elküldött érte
Salamon király, és elhozatta az oltártól. Adoniás bement, leborult Salamon király előtt,
Salamon pedig azt mondta neki: »Menj haza!«

2 **Dávid utolsó parancsa és halála** 1 Amikor aztán Dávid halálának ideje közeledett,
ezt parancsolta fiának, Salamonnak: 2 »Én immár elmegyek minden földi lény útjára: légy
erős és légy férfi. 3 Tartsd meg, amivel az Úrnak, Istenednek tartozol, járj az Ő útjain, tartsd
meg szertartásait, parancsait, végzéseit s intelmeit, amint meg van írva Mózes törvényében,
hogy így boldogulj mindenben, amit cselekszel, s mindenhol, ahova fordulsz, 4 az Úr
megvalósítsa szavát, amelyet rólam mondott: `Ha fiaid megtartják útjukat, s teljes szívükből
s teljes lelkükből hűségesen járnak előttem, nem fogy el ivadékod Izrael királyi székéről.'

5 Te is tudod, mit cselekedett velem Joáb, Száruja fia, mit cselekedett Izrael seregének
két fővezérével, Ábnerrel, Nér fiával és Amászával, Jeter fiával: megölte őket, s mint
háborúban, vért ontott békesség idején, s mint csatában, vért hintett derekán levő övére s
lábán levő sarujára. 6 Cselekedj tehát bölcsességed szerint, s ne juttasd ősz fejét békességgel
az alvilágba. 7 A gileádi Barzilláj fiai iránt azonban légy hálás: asztalodnál egyenek, mert
előzékenységet tanúsítottak irántam, amikor Absalom bátyád színe elől menekültem. 8 Nálad
van Szemei is, Jemini fiának, a Bahurimból való Gerának a fia, aki szörnyű átokkal illetett,
amikor Mahanaimba mentem, de akinek, mivel lejött elém, amikor átkeltem a Jordánon,
megesküdtem az Úrra és azt mondtam: Nem foglak megölni a karddal. 9 Te azonban ne
hagyd őt büntetlenül: bölcs ember vagy, s tudni fogod, mit cselekedj vele, hogy ősz fejét
vérrel juttasd az alvilágba.«

10 Dávid aztán aludni tért atyáihoz, s eltemették a Dávid-városban. 11 Az idő, amely
alatt Dávid Izraelen uralkodott, negyven esztendő volt. Hebronban uralkodott hét
esztendeig, Jeruzsálemben harminchárom ig. 12 Salamon aztán beült apjának, Dávidnak
trónjába, s uralma igen megszilárdult.

Adoniás trónkövetelő halála 13 Bement erre Adoniás, Haggit fia, Batsebához, Salamon
anyjához. Ez így szólt hozzá: »Békességes-e a jöveteled?« Ő azt felelte neki: »Békességes.«
14 Majd mondta: »Beszédem volna veled.« Ő azt mondta: »Szólj!« Erre ő 15 így szólt:
»Tudod, hogy az enyém volt a királyság, s egész Izrael engem tett meg királyának, de
elkerült tőlem a királyság, s az öcsémé lett, mert az Úr neki rendelte. 16 Most azért egy
kérésem lenne hozzád, ne szégyenítsd meg arcomat.« Ő azt mondta neki: »Szólj!« 17 Erre ő
azt mondta: »Kérlek, mondd Salamon királynak (hisz neked nem tagadhat meg semmit
sem), hogy adja nekem a sunemi Abiságot feleségül.« 18 Azt mondta erre Batseba: »Jó, majd
beszélek érdekedben a királlyal.«

19 Elment tehát Batseba Salamon királyhoz, hogy beszéljen vele Adoniás érdekében.
A király felkelt, eléje ment, meghajtotta magát előtte, s leült királyi székébe; majd odatettek

egy királyi széket a király anyjának, s az leült az ő jobbjára 20 és azt mondta neki: »Egy kis
kérésem lenne hozzád, ne szégyenítsd meg arcomat.« Azt mondta erre neki a király: »Kérj,
anyám, hisz lehetetlen, hogy elutasítsalak.« 21 Erre ő azt mondta: »Adasd a sunemi Abiságot
Adoniás bátyádnak feleségül.« 22 Salamon király erre azt felelte az anyjának: »Miért kéred
te a sunemi Abiságot Adoniásnak? Kérd neki mindjárt a királyságot, hiszen bátyám, és az ő
pártján van Abjatár pap meg Joáb, Száruja fia.« 23 Majd megesküdött Salamon király az
Úrra, ezekkel a szavakkal: »Úgy segéljen engem az Úr most és mindenkor, hogy önnön
élete ellen mondta ki Adoniás ezt a dolgot. 24 Nos tehát, az Úr életére mondom – aki
megerősített és apámnak, Dávidnak királyi székébe helyezett engem, s aki, miként
megmondta, házat szerzett nekem –, hogy még ma megölik Adoniást.« 25 Tüstént ki is adta
Salamon király Benájának, Jojáda fiának a parancsot, s az halálra sújtotta.

26 Abjatár papnak pedig ezt mondta a király: »Eredj Anatótba, a jószágodra, mert bár
megérdemelnéd a halált, ma nem öllek meg, mert te hordoztad az Úr Isten ládáját apám,
Dávid előtt, s részt vettél mindazon a szenvedésben, amelyet apám szenvedett.« 27 Így
távolította el Salamon Abjatárt az Úr papságából, hogy beteljesedjék az Úr szava, amelyet
Silóban Héli háza felől mondott.

28 Joábhoz pedig hírnök érkezett. Joáb ugyanis Adoniáshoz hajlott és Salamonhoz
nem hajlott. Erre Joáb az Úr sátrába menekült, s megfogta az oltár szarvát. 29 Jelentették erre
Salamon királynak, hogy Joáb az Úr sátrába menekült, s az oltár mellett van. Erre Salamon
elküldte Benáját, Jojáda fiát, s megparancsolta: »Eredj, öld meg.« 30 Elment tehát Benája az
Úr sátorához, s azt mondta neki: »Ezt üzeni a király: Gyere ki.« Ő azonban azt mondta:
»Nem megyek ki, itt halok meg.« Jelentette Benája a királynak a dolgot, s azt mondta: »Ezt
mondta Joáb, s ezt felelte nekem.« 31 Azt mondta erre neki a király: »Tégy, ahogy mondtam:
öld meg, s temesd el, s hárítsd el rólam s apám házáról a felelősséget azért az ártatlan vérért,
amelyet Joáb kiontott, 32 az ő vérét pedig az ő fejére fordítsa az Úr, mert két igaz s nálánál
különb embert pusztított el és ölt meg apám, Dávid tudta nélkül a karddal: Ábnert, Nér fiát,
Izrael hadvezérét és Amászát, Jeter fiát, Júda hadvezérét. 33 Szálljon tehát vérük Joáb fejére
s ivadékainak fejére mindörökre, de Dávidnak és ivadékának, házának és trónjának
békessége legyen az Úrtól mindörökre.« 34 Felment tehát Benája, Jojáda fia, s rárohant és
megölte, s eltemettette házában, a pusztában. 35 Helyébe a király Benáját, Jojáda fiát állította
a hadsereg fölé, Abjatár helyébe pedig Szádok papot helyezte.

36 Majd elküldött a király és elhívatta Szemeit és azt mondta neki: »Építs magadnak
Jeruzsálemben házat, s lakj ott, s ki ne menj onnan semerre sem, 37 mert amely napon
kimész és átkelsz a Kedron patakon, tudd meg, hogy halállal lakolsz, s a te fejeden lesz a
véred.« 38 Azt mondta erre Szemei a királynak: »Jól van. Ahogy uram, a király szólt, úgy
fog cselekedni szolgád.« Jeruzsálemben lakott tehát Szemei számos napon át.

39 Történt azonban három esztendő múlva, hogy Szemei két szolgája elszökött
Ákishoz, Maáka fiához, Gát királyához. Amikor hírül vitték Szemeinek, hogy szolgái Gátba
mentek, 40 Szemei felkelt, felnyergelte szamarát, s elment Ákishoz Gátba, hogy megkeresse
szolgáit, s vissza is hozta őket Gátból.

41 Jelentették azonban Salamonnak, hogy Szemei Jeruzsálemből Gátba ment, s
visszajött. 42 Erre elküldött és elhivatta és azt mondta neki: »Nemde, megeskettelek téged az
Úrra, s figyelmeztettelek: amely napon kimész, bárhova mész, tudd meg, hogy halállal
lakolsz – s te azt felelted nekem: `Jó, megértettem.' 43 Miért nem tartottad meg tehát az Úrra
tett esküt s azt a parancsot, amelyet parancsoltam neked?« 44 Majd azt mondta a király
Szemeinek: »Te tudod mindazt a gonoszságot – tudatában van annak a szíved –, amelyet
Dáviddal, az apámmal műveltél: íme, az Úr visszafordítja gonoszságodat fejedre, 45 de
Salamon király áldott lesz, s Dávid trónja állandó lesz az Úr előtt mindörökre.« 46 Parancsolt
tehát a király Benájának, Jojáda fiának, mire az kiment és halálra sújtotta.

3 **Salamon házassága** 1 Amikor így megszilárdult a királyság Salamon kezében,
rokonságra lépett a fáraóval, Egyiptom királyával; elvette ugyanis annak a lányát. Ezt addig,
amíg be nem fejezte palotájának, az Úr házának, meg a Jeruzsálemet körülvevő falnak
építését, a Dávid-városba vitte.

Salamon bölcsességet kér Istentől 2 Ám a nép még a magaslatokon áldozott, mert
mindazon napig még nem épült templom az Úr nevének. 3 Salamon szerette az Urat, s
apjának, Dávidnak parancsai szerint járt, kivéve azt, hogy a magaslatokon áldozott, s
gyújtott füstölőszert. 4 Elment tehát Gibeonba, hogy ott áldozzon – az volt ugyanis a legfőbb
magaslat –, s ezer áldozati állatot mutatott be Salamon egészen elégő áldozatul azon az
oltáron, Gibeonban.

5 Éjszaka aztán megjelent az Úr Salamonnak álmában és azt mondta: »Kérj, amit
akarsz, s megadom neked.« 6 Azt mondta erre Salamon: »Te a te szolgáddal, apámmal,
Dáviddal nagy irgalmasságot cselekedtél, minthogy hűséggel, igazsággal s irántad egyenes
szívvel járt színed előtt: megőrizted iránta nagy irgalmasságodat, s fiút adtál neki, s az ma az
ő trónján ül. 7 Nos tehát, Uram, Isten, te királlyá tetted szolgádat, apám, Dávid helyett: de én
kicsiny gyermek vagyok, s nem tudok kimenni-bejönni, 8 s itt áll szolgád a nép között,
amelyet kiválasztottál, e mérhetetlen nép között, amelyet sokasága miatt megszámlálni, s
megolvasni sem lehet. 9 Adj tehát szolgádnak értelmes szívet, hogy ítélni tudja népedet, s
megkülönböztethesse a jót és a rosszat, hisz ki tudná ítélni e népet, ezt a te hatalmas
népedet?«

10 Tetszett e beszéd az Úrnak, hogy ilyesmit kért Salamon. 11 Azt mondta azért az Úr
Salamonnak: »Mivel ezt kérted, s nem kértél magadnak sem hosszú életet, sem gazdagságot,
s nem kérted ellenségeid életét, hanem bölcsességet kértél magadnak, hogy igazságot
szolgáltathass: 12 íme, szavad szerint cselekszem veled, s olyan bölcs és értelmes szívet adok
neked, hogy hozzád hasonló sem előtted nem volt, sem utánad nem lesz. 13 Sőt amit nem
kértél, azt is adok neked: olyan gazdagságot tudniillik és dicsőséget, hogy hozzád hasonló
még senki sem volt a királyok között sohasem. 14 Ha pedig útjaimon jársz úgy, amint apád
járt, s megtartod parancsolataimat és rendeleteimet, akkor még hosszú életet is adok neked.«
15 Ekkor felébredt Salamon, s megértette, hogy álma volt. Amikor aztán Jeruzsálembe
érkezett, az Úr szövetségének ládája elé állt, s egészen elégő áldozatokat mutatott be, s
békeáldozatokat készített, s nagy lakomát rendezett minden szolgájának.

Salamon ítélete 16 Akkor két parázna asszony jött a királyhoz. Eléje álltak, 17 s
egyikük ezt mondta: »Kérlek, uram, én és ez az asszony egy házban laktunk, s én ott
szültem nála, a hálószobában. 18 Harmadnapra szülésem után ő is szült; mi együtt voltunk, s
kettőnkön kívül senki más sem volt velünk a házban. 19 Egy éjjel azonban meghalt ennek az
asszonynak a fia, mert álmában agyonnyomta. 20 Erre ő felkelt az éjfél csendjében, elvette
mellőlem fiamat, amikor én, szolgálód, aludtam, s a maga keblére helyezte, az ő fiát pedig,
aki meghalt, az én keblemre tette. 21 Amikor aztán hajnalban felkeltem, hogy tejet adjak
fiamnak, íme, halott volt. Amikor azonban fényes nappal jobban szemügyre vettem,
rájöttem, hogy nem az én szülöttem.« 22 A másik asszony azt felelte: »Nem úgy van, ahogy
mondod, hanem a te fiad halt meg, s az enyém él.« Amaz viszont azt mondta: »Hazudsz,
mert az én fiam él, s a te fiad halt meg.« Ilyenképpen veszekedtek a király előtt.

23 Azt mondta ekkor a király: »Ez azt mondja: `az én fiam él, s a te fiad halt meg,' az
viszont azt mondja: `nem, hanem a te fiad halt meg, s az enyém él.'« 24 Azt mondta tehát a
király: »Hozzatok elém egy kardot.« Amikor aztán odavitték a kardot a király elé, 25 ő így
szólt: »Vágjátok kétfelé az élő gyermeket, s adjátok felét az egyiknek s felét a másiknak.«
26 Azt mondta erre az az asszony, akié az élő fiú volt (megindult ugyanis szíve a fián):

»Kérlek, uram, adjátok inkább neki az élő gyermeket, de ne öljétek meg.« Az azonban azt
mondta: »Se az enyém, se tied ne legyen: el kell csak felezni.« 27 A király erre azt mondta:
»Adjátok oda annak az élő gyermeket, s ne öljétek meg, mert az az anyja.«

28 Meghallotta erre egész Izrael az ítéletet, amelyet a király hozott, s elfogta a félelem
a király iránt, mert látta, hogy Isten bölcsessége vezeti az ítélkezésben.

4 **Az ország közigazgatása** 1 Salamon király tehát egész Izraelnek volt a királya 2 és
ezek voltak a főemberei: Azarja, Szádok papnak a fia; 3 Elihóref és Áhia, Sisának a fiai, az
íródeákok; Jozafát, Áhilud fia, a jegyző; 4 Benája, Jojáda fia, a hadsereg vezére; Szádok és
Abjatár, a papok; 5 Azarja, Nátán fia, a királyi kamarások feje; Zábud, Nátán fia, a pap, a
király barátja; 6 Ahisár, a háznagy és Adonirám, Abda fia, a robotfelügyelő.

7 Volt továbbá Salamonnak tizenkét kamarása egész Izraelen; ezek látták el élelemmel
a királyt és házát, mindegyik az év egy-egy hónapjában gondoskodott a szükségesekről.
8 Nevük a következő: Benhúr, akihez Efraim hegysége tartozott; 9 Bendekár, akihez Mákkes,
Szálebim, Bétsemes, Élon és Bétánán tartozott, 10 az Arubótban levő Benheszed, akihez
Szokó és az egész Éferföld tartozott; 11 Benabinádáb, akihez az egész Nefát-Dór tartozott,
ennek Táfet, Salamon lánya volt a felesége; 12 Bána, Áhilud fia, akihez Tánák, Megiddó és
az egész Bétsán vidék tartozott, amely Szártána mellett Jezreel alatt van, Bétsántól egészen
Ábelmehuláig, Jekmaánnal szemben; 13 a Rámót-Gileádban levő Bengáber, akihez Jaírnak,
Manassze fiának Gileádban levő Ávótja tartozott, ő állt az egész, Básánban levő Árgob
vidék élén, hatvan nagy, kőfallal kerített, fémzárral ellátott város élén; 14 Ahinádáb, Addó
fia, aki Mánaim élén állt; 15 Ahimaász, akihez Naftali tartozott; ennek szintén Salamon
egyik lánya, Bászemát volt a felesége; 16 Baána, Húsi fia, akihez Áser és Bálót tartozott;
17 Jozafát, Fárue fia, akihez Isszakár tartozott; 18 Szemei, Éla fia, akihez Benjamin tartozott;
19 Gáber, Úri fia, akihez Gileád földje, Szihonnak, az amoriták királyának és Ógnak, Básán
királyának a földje, mindaz, ami azon a földön volt, tartozott.

20 Júda és Izrael megszámlálhatatlan volt, olyan sok, mint a tenger fövenye – s evett,
ivott, s vigadozott.

5 1 Salamon ugyanis hatalmában tartott minden országot a filiszteusok földjének
folyójától egészen Egyiptom határáig; mindezek ajándékokat hoztak, s szolgáltak neki élete
valamennyi napja alatt. 2 Salamon élelmiszerszükséglete naponkint ez volt: harminc kór
lisztláng, hatvan kór liszt, 3 tíz hízlalt marha, húsz legelőről való marha, száz kos, a
vadászatból való szarvasokon, vadkecskéken, a bivalyokon, meg a hízlalt szárnyasokon
kívül. 4 Ő uralkodott ugyanis az egész folyón túli vidéken, Tifszahtól Gázáig s ennek a
vidéknek valamennyi királyán, s békessége volt körös-körül minden oldalon, 5 úgyhogy
Júda és Izrael minden félelem nélkül lakozott, mindenki a maga szőlőtője és fügefája alatt,
Dántól Beersebáig, Salamon valamennyi napja alatt. 6 Volt továbbá Salamonnak
negyvenezer jászol szekeres lova s tizenkétezer hátaslova. 7 Ezeket a király fent említett
kamarásai élelmezték, s azok látták el Salamon király asztalát is a szükségesekkel, nagy
gonddal, mindenki a maga idejében. 8 Árpát és szalmát is vittek mindig a paripák s az
igásállatok számára arra a helyre, ahol a király volt, mindenki a maga sora szerint.

Salamon bölcsessége 9 Adott továbbá Isten Salamonnak bölcsességet, igen nagy
okosságot, s olyan bőséges ismereteket, mint a tenger partján levő föveny, 10 úgyhogy
Salamon bölcsessége meghaladta az összes napkeleti és egyiptomi bölcsességét. 11 Bölcsebb
volt minden embernél, bölcsebb, mint az ezrahita Etán, meg Hemán, Kálkol és Dorda,
Máhol fiai, s hírneve volt minden népnél, körös-körül. 12 Háromezer példabeszédet mondott
Salamon, s ezeröt éneke volt. 13 Szólt a fákról, a cédrustól kezdve, amely a Libanonon van

egész az izsópig, amely a falból nő ki, szólt a barmokról s a madarakról, a csúszómászókról
és a halakról. 14 Minden népből jöttek emberek, hogy hallják Salamon bölcsességét, jöttek a
föld minden királyától, ahol hallottak bölcsességéről.

A templomépítés előkészületei 15 Hírám, Tírusz királya is elküldte szolgáit
Salamonhoz, mivel meghallotta, hogy őt kenték fel királlyá apja helyett. Hírám ugyanis
barátja volt Dávidnak minden időben. 16 Erre Salamon is elküldött Hírámhoz és ezt üzente:
17 »Te tudsz Dávid apám szándékáról s arról, hogy ő nem építhetett házat az Úr, az ő Istene
nevének a háborúk miatt, amelyek körös-körül folyton szorongatták, amíg az Úr a lába alá
nem vetette ellenségeit. 18 Most azonban az Úr, az én Istenem nyugalmat adott nekem körös-
körül mindenfelől, s nincs ellenségem, s nem fenyeget baj. 19 Éppen azért templomot
szándékozom építeni az Úr, az én Istenem nevének, ahogy az Úr apámnak, Dávidnak szólt:
`Fiad, akit helyedbe királyi székedre ültetek, az építsen házat nevemnek.' 20 Parancsold meg
tehát, hogy vágjanak nekem szolgáid cédrusokat a Libanonról. Szolgáim ott lesznek
szolgáiddal, a te szolgáid bérét pedig megadom neked, ahogy csak kívánod. Hiszen tudod,
hogy népem között nincs senki sem, aki úgy értene a favágáshoz, mint a szidoniak.«

21 Amikor Hírám meghallotta Salamon szavait, igen megörült és azt mondta: »Áldott
legyen ma az Úr Isten, aki nagyon bölcs fiat adott Dávidnak e nagyszámú nép királyául.«
22 Majd elküldött Hírám Salamonhoz, s ezt üzente: »Tudomásul vettem, amit nekem üzentél,
s teljesítem is mindazt, amit a cédrus- és fenyőfák dolgában kívántál. 23 Szolgáim majd
lehozzák őket a Libanonról a tengerre, s én tutajokat rakatok belőlük, s elvitetem a tengeren
arra a helyre, amelyet majd kijelölsz nekem, s ott kirakatom őket, s te elviteted, s ellátsz
engem a szükségesekkel, hogy élelme legyen házamnak.«

24 Hírám tehát cédrusfát és fenyőfát adott Salamonnak, amennyit csak kívánt.
25 Salamon viszont húszezer kór búzát adott Hírámnak, háza élelmére és húsz kór színtiszta
olajat; ezt adta Salamon Hírámnak esztendőről-esztendőre. 26 Az Úr pedig bölcsességet
adott Salamonnak, amint megmondta neki, s békesség volt Hírám és Salamon között és
szövetséget kötöttek egymással.

27 Ekkor Salamon király robotmunkásokat szedetett egész Izraelből: a kirendeltség
harmincezer emberből állt. 28 Ezeket elküldte a Libanonra, tíz-tízezret havonként, felváltva,
úgyhogy két-két hónapig odahaza voltak. Adonirám volt e kirendeltség felügyelője. 29 Volt
továbbá Salamonnak hetvenezer teherhordozója s nyolcvanezer kőfejtője a hegységben,
30 azokon a felügyelőkön kívül, akik az egyes munkákat vezették és szám szerint háromezer-
háromszázan voltak, s a népnek és a munkásoknak parancsoltak. 31 Majd megparancsolta a
király, hogy nagy köveket, értékes köveket fejtsenek a templom alapjául, s faragják
négyszögűre őket. 32 Ki is faragták őket Salamon kőművesei és Hírám kőművesei, a
gebáliak pedig elkészítették a fát és a köveket a ház építéséhez.

6 **A templomépítés** 1 Így történt, hogy Izrael fiainak Egyiptom földjéről való
kivonulása után a négyszáznyolcvanadik esztendőben, Salamon Izraelen való uralkodásának
negyedik esztendejében, a Zív hónapban (azaz a második hónapban) épülni kezdett a ház az
Úrnak. 2 A háznak, amelyet Salamon király az Úrnak épített, hatvan könyök volt a hossza,
húsz könyök a szélessége és harminc könyök a magassága. 3 A templom előtt egy elő-
csarnok volt, amely húsz könyöknyi hosszú volt, a templom szélességi méretével
megegyezően, s tíz könyöknyi széles a templom előtt. 4 A templomra rézsútos ablakokat
készíttetett, 5 körös-körül a templom falára, a ház falára pedig – a szentély körül is, meg a
felelőhely körül is – emeleteket építtetett, s körös-körül melléktermeket készíttetett. 6 A
legalul levő emelet szélessége öt könyöknyi volt, a középső emelet szélessége pedig hat

könyöknyi, amíg a harmadik emelet hét könyöknyi széles volt; a gerendákat körös-körül kívülről helyeztette a házra, hogy ne nyúljanak be a templom falába.

7 Az építésnél a házat kifaragott s kész kövekből építették, úgyhogy sem kalapács, sem fejsze, sem egyéb vasszerszám zaja nem hallatszott a házban, amikor épült. 8 A melléképítmény ajtaja középen, a ház jobb oldalán volt, s onnan csigalépcső vitt fel a középső emeletre, s a középsőből a harmadikra. 9 Amikor a házat teljesen felépíttette, befedette a házat cédrusfa mennyezettel, 10 s felépíttette az emeleteket az egész ház körül, öt-öt könyöknyi magasságban, s befedette a házat cédrusfával.

11 Ekkor az Úr szózatot intézett Salamonhoz, s ezt mondta: 12 »Íme, a ház, amelyet építesz. Ha parancsaim szerint jársz, s teljesíted rendeleteimet, s ügyelsz minden parancsolatomra, s azok szerint jársz, megvalósítom rajtad szavamat, amelyet Dávidnak, az apádnak mondtam, 13 s Izrael fiai között fogok lakni, s nem hagyom el népemet, Izraelt.«

14 Amikor aztán teljesen felépíttette Salamon a házat, 15 bevonatta a ház falait belülről cédrusfa deszkákkal – a ház padlójától a falak tetejéig, egész a mennyezetig beboríttatta belülről cérdusfával –, és befedette a padlózatot fenyőfa deszkával. 16 Majd építtetett a templom hátsó részében, húsz könyöknyire, egy cédrusfalat a padlózattól egészen a mennyezetig, s így elkészíttette a ház belső részét felelőhelynek, szentek szentjének. 17 Maga a szentély, a felelőhely ajtaja előtt, negyven könyöknyi volt. 18 Belülről az egész házat cédrusfa borította, faragványokkal, mesteri füzérekkel s domború díszítésekkel. Mindent cédrusfa deszka borított, úgyhogy egyáltalában nem látszott ki kő a falból.

19 Belül a házban, a belső részben, felelőhelyet készíttetett, hogy odahelyeztesse az Úr szövetségének ládáját – 20 a felelőhely húsz könyöknyi hosszú, húsz könyöknyi széles és húsz könyöknyi magas volt –, és azt beboríttatta és bevonatta színarannyal, az oltárt pedig bevonatta cédrusfával. 21 Majd bevonatta a felelőhely előtt levő termet is színarannyal, aranyszegekkel szegeztetve fel a lemezeket. 22 Semmi sem volt a templomban, amit ne borított volna arany, sőt a felelőhely előtt levő oltárt is egészen bevonta arannyal.

23 Majd két tíz könyöknyi magas kerubot készíttetett a felelőhelyre olajfából. 24 Öt könyöknyi volt a kerub egyik szárnya s öt könyöknyi a kerub másik szárnya, azaz tíz könyöknyi volt az egyik szárny végétől a másik szárny végéig. 25 Tíz könyöknyi volt a másik kerub is, egyenlő méretű és egyforma művű volt mindkét kerub, 26 azaz tíz könyöknyi magas volt az egyik kerub s ugyanannyi a másik kerub. 27 Majd elhelyeztette a kerubokat a belső templom bensejében; a kerubok kiterjesztették szárnyukat, s az egyiknek az egyik szárnya az egyik falig, a másik kerub egyik szárnya a másik falig ért, a másik két szárnyuk pedig a templom közepén összeért egymással. 28 Aztán beboríttatta a kerubokat arannyal. 29 Majd mindenféle cifraságokat és faragványokat metszetett körös-körül a templom egész falára: kerubokat, pálmákat s mindenféle, a falból kiemelkedő s kidomborodó ábrákat készíttetett rájuk. 30 Majd beboríttatta a ház padlózatát is arannyal, benn és kinn egyaránt.

31 Aztán olajfából ajtókat készíttetett a felelőhely bejáratára, ötszögű ajtókerettel, 32 és két, olajfából készült ajtószárnnyal – s kerubalakokat, pálmamintázatokat és erősen kidomborodó faragványokat metszetett rájuk, majd bevonatta őket arannyal, úgyhogy a kerubokat is, a pálmákat is, meg a többit is beboríttatta arannyal. 33 Aztán olajfából négyszögű ajtófélfákat készíttetett a templom bejáratára, 34 fenyőfából pedig két ajtót egymással szemben – mindkét ajtószárny kétrétű volt, úgyhogy össze lehetett hajtani, ha kinyitották –, 35 s kerubokat, pálmákat s erősen kidomborodó díszítéseket metszetett rájuk, s mindezt beborította szabályosan rájuk illő aranylemezekkel.

36 Aztán három sor faragott kőből s egy sor cédrusgerendából felépítette a belső udvart.

37 A negyedik esztendőben, a Zív hónapban tették le az Úr házának alapját, 38 s a

tizenegyedik esztendőben, a Búl hónapban (azaz a nyolcadik hónapban), készült el a ház, minden dolga s minden felszerelése: hét évig építették.

7 **A palotaépületek** 1 A maga házán pedig tizenhárom esztendeig építkezett Salamon, amíg teljesen befejezte. 2 Megépíttette ugyanis a Libanon erdejének száz könyöknyi hosszú, ötven könyöknyi széles és harminc könyöknyi magas házát és cédrusfa oszlopok között levő négy folyosóját – cédrusfából vágatta ugyanis az oszlopokat –, 3 aztán cédrusfa deszkázattal befedette az egész tetőzetet. Utóbbit negyvenöt oszlop tartotta. Egy-egy sorban tizenöt oszlop volt. 4 Ezek egymással szemben helyezkedtek el, 5 és egymásra néztek; az oszlopok között egyenlő közök, az oszlopok felett pedig négyszögletes, mindenben egyenlő gerendák voltak. 6 Csináltatott továbbá egy ötven könyöknyi hosszú és harminc könyöknyi széles oszlopcsarnokot s e nagyobbik csarnok elé egy másik csarnokot és oszlopokat s az oszlopokra gerendázatot. 7 Csináltatott továbbá egy tróncsarnokot az ítélőszék elhelyezésére és beborította cédrusfával a padlótól a mennyezetig. 8 Az a ház, amelyben ítéletre ültek, a csarnok közepén volt, s ugyanígy készült; csináltatott továbbá egy házat a fáraó lányának (akit Salamon feleségül vett) ugyanolyan módon, mint e csarnokot.

9 Mindez értékes, belül-kívül megfelelő formára és méretre fűrészelt kövekből készült az alaptól a falak tetejéig s kívülről a nagy udvarig. 10 Az alap is értékes kövekből volt: nagy, tíz- vagy nyolc könyöknyi kövekből, 11 s igazán értékes, ugyanilyen méretű faragott kövek, valamint cédrusfák voltak. 12 A nagy udvart három sor faragott kő és egy sor faragott cédrusfa kerítette, ugyanígy volt az Úr házának belső udvarával s a ház csarnokával is.

A templom pompája 13 Elküldött továbbá Salamon király és elhozatta Tíruszból Hírámot. 14 Ez egy Naftali törzséből való özvegyasszonynak volt a fia, de tíruszi apától származott; rézműves volt és tökéletes műérzékkel, hozzáértéssel és ügyességgel tudott mindenféle rézmunkát végezni. El is jött Salamon királyhoz és elkészítette minden művét.

15 Alkotott ugyanis két rézoszlopot; tizennyolc könyöknyi magas volt egy-egy oszlop, s tizenkét könyöknyi zsinór érte körül mindegyik oszlopot. 16 Majd két, rézből öntött oszlopfőt készített, hogy azokat az oszlopok tetejére helyezze – öt könyöknyi magas volt az egyik oszlopfő és öt könyöknyi magas volt a másik oszlopfő –, 17 és csodás munkával egybefont láncocskákból hálószerű díszeket készített rájuk. Mindkét oszlopfő öntött volt; hét rend hálózat volt az egyik oszlopfőn és hét hálózat a másik oszlopfőn. 18 Amikor aztán elkészítette az oszlopokat, két sor gránátalmát tett mindegyik hálózat köré, úgy, hogy az befedje a fönt levő oszlopfőket; ugyanígy tett a másik oszlopfővel is. 19 Azok az oszlopfők, amelyek az előcsarnokban, az oszlopok legtetején voltak, négy könyöknyi liliomszerű művet alkottak; 20 az oszlopok legtetején ugyanis, fönn, a hálózattal szemben levő oszlopdomborulat mellett újabb oszlopfők voltak. Gránátalma kétszáz volt sorban körös-körül mindkét oszlopfőn. 21 Majd felállította a két oszlopot a templom csarnokában, s miután felállította a jobb oszlopot, elnevezte azt Jákinnak, majd felállította a másik oszlopot is, s azt elnevezte Boáznak – 22 liliomszerű művet helyezett az oszlopok tetejére –, s elkészült az oszlopok műve.

23 Megcsinálta továbbá az öntött tengert: tíz könyöknyi volt az egyik szélétől a másik széléig, körös-körül kerek, öt könyöknyi a magassága, s harminc könyöknyi zsinór érte körül. 24 A pereme alatt metszetek övezték: könyökönként tíz-tíz vette körül a tengert, két sor domború, öntött metszet volt rajta. 25 Tizenkét szarvasmarhán állt; ezek közül három északra nézett, három nyugatra, három délre és három keletre; a tenger fönn, rajtuk volt; hátsó része mindegyiknek befelé volt és nem látszott. 26 A medence vastagsága három hüvelyk volt, pereme olyan, mint a serleg pereme vagy a kinyílt liliom pártája; kétezer bát

fért bele.

27 Készített továbbá tíz rézállványt: mindegyik állványnak négy könyöknyi volt a
hossza, négy könyöknyi a szélessége és három könyöknyi a magassága. 28 Maga az állvány
műve átszegett volt, s a keretlécek között metszetek voltak. 29 A párkányzatok és az
oldallécek között, valamint a felső keretléceken oroszlánok, szarvasmarhák és kerubok
voltak, az oroszlánok és szarvasmarhák alatt pedig rézrojtok függtek. 30 Mindegyik
állványon négy kerék volt: tengelyeik is rézből készültek; négy sarkukon, az üst alatt,
egymással szembenéző, öntött vállacskák voltak. 31 Az üst ágya fenn, a korona belsejében
volt; az, ami ebből kívülről látszott, egészen kerek, egy könyöknyi, mindenestül másfél
könyöknyi volt. A keretlécek lapjain mindenféle metszetek voltak, s az, ami a keretlécek
között volt, négyszögű volt, nem kerek. 32 A négy kerék, amely az állvány négy sarkán volt,
az állvány alatt állt kapcsolatban egymással; egy-egy kerék másfél könyök magas volt.
33 Olyanok voltak a kerekek, mint amilyeneket a szekerekre szoktak csinálni, de tengelyük,
küllőjük, talpuk és agyuk mind öntött volt. 34 Az a négy vállacska, amely mindegyik állvány
minden sarkán volt, egy darabba volt öntve és készítve az állvánnyal. 35 Az állvány tetején
egy fél könyöknyi domborulat volt, úgy készítve, hogy az üstöt rá lehessen helyezni; vésetei
és különböző metszetei belőle magából kerültek ki. 36 A réztáblákra és a keretlécekre
kerubokat, oroszlánokat és pálmákat metszett, szinte úgy, mint ahogy az ember áll, úgyhogy
nem látszottak metszetteknek, hanem körös-körül odarakottaknak. 37 Így készítette el a tíz
állványt egyenlő öntéssel, mérettel és egyenlő metszetekkel. 38 Csinált továbbá tíz rézüstöt:
negyven bát fért egy üstbe, s négy könyöknyi volt mindegyik, s rátett mindegyik állványra,
azaz mind a tízre, egy-egy üstöt. 39 Aztán elhelyezte a tíz állványt: ötöt a templom jobb
oldalára, ötöt a bal oldalára – a templom jobb oldalára, délkeletre pedig elhelyezte a tengert.

40 Majd elkészítette Hírám a medencéket, a csészéket s a lapátokat, s így elvégezte
Salamon király egész munkáját az Úr templomában: 41 a két oszlopot meg a két, gömbszerű
oszlopfőt a két oszlop tetejére, meg a két hálózatot az oszlopok tetején levő két gömb
befedésére, 42 meg a négyszáz gránátalmát a két hálózatra, a két sor gránátalmát mindegyik
hálózatra, az oszlopok tetején levő két gömb befedésére, 43 meg a tíz állványt és a tíz üstöt a
tíz állványra, 44 meg az egy tengert s a tizenkét szarvasmarhát a tenger alá, 45 meg a
medencéket, meg a csészéket, meg a lapátokat. Minden tárgy, amelyet Hírám Salamon
királynak az Úr háza számára készített, tiszta rézből volt. 46 A Jordán síkján öntette őket a
király, agyagos földben, Szukkót és Szártán között. 47 Aztán elhelyezte Salamon mindezeket
a tárgyakat: nagyon nagy mennyisége miatt meg sem mérték a rezet.

48 Elkészíttetett továbbá Salamon minden egyéb tárgyat is az Úr háza számára: az
arany oltárt, az arany asztalt a kiteendő kenyerek elhelyezésére, 49 az arany mécstartókat,
ötöt jobbra, ötöt balra a felelőhely elé, színaranyból, s rájuk liliom formájú virágokat s arany
mécseseket, meg az arany hamuszedőket, 50 továbbá a vödröket, a villákat, a csészéket, a
mozsárkákat és a tömjénezőket, színaranyból; a belső háznak, a szentek szentjének
ajtósarkai s a templomháznak ajtósarkai is aranyból voltak.

51 Amikor elkészült az egész munka, amelyet Salamon az Úr háza számára
csináltatott, Salamon bevitte azt, amit apja, Dávid az Úrnak szentelt, az ezüstöt, az aranyat
és az egyéb tárgyakat és elhelyezte az Úr házának kincsei közé.

8 **A szövetség ládáját a templomba viszik** 1 Aztán egybegyűjtötték Izrael valamennyi
vénét, a törzsek fejeit és Izrael fiainak nemzetségfőit, Salamon királyhoz Jeruzsálembe,
hogy elhozzák az Úr szövetségének ládáját a Dávid-városból, azaz a Sionról. 2 Egybe is
gyűlt egész Izrael Salamon királynál Etánim havában, azaz a hetedik hónapban, az ünnepen.
– 3 Amikor aztán Izrael vénei mindnyájan eljöttek, felvették a papok a ládát, 4 s elhozták az

Úr ládáját, meg a szövetség sátrát s a szent hely minden eszközét, amely a sátorban volt.
Amíg ezeket a papok és a leviták vitték, 5 Salamon király és Izrael egész sokasága, amely
összegyűlt nála, vele együtt a láda előtt haladt, s annyi juhot és marhát mutatott be áldozatul,
hogy se szeri, se száma nem volt. 6 Aztán bevitték a papok az Úr szövetségének ládáját a
helyére, a templom felelőhelyére, a szentek szentjébe, a kerubok szárnya alá; 7 a kerubok
ugyanis kiterjesztették szárnyukat a láda helye fölött, s befedték a ládát s rúdjait felülről.
8 Ámbár a rudak hosszúak voltak, s végüket kinn, a szent helyen, a szentek szentje előtt látni
lehetett, messzebbről nem lehetett látni őket; ott is vannak mind a mai napig. 9 A ládában
nem volt semmi egyéb, mint a két kőtábla, amelyet Mózes tett bele a Hórebnél, amikor az
Úr szövetséget kötött Izrael fiaival, amikor kijöttek Egyiptom földjéről.

10 Történt pedig, hogy amikor a papok kijöttek a szentélyből, a felhő betöltötte az Úr
házát, 11 úgyhogy a papok nem állhattak szolgálatba a felhő miatt, mert az Úr dicsősége
betöltötte az Úr házát. 12 Ekkor Salamon így szólt:

»Az Úr azt mondta, hogy a felhőben akar lakni:
13 íme, építettem házat neked lakásul,
állandó, örökös királyi székedül.«

A király beszéde 14 Majd megfordult a király, s megáldotta Izrael egész gyülekezetét:
ott állt ugyanis Izrael egész gyülekezete. 15 Aztán azt mondta Salamon: »Áldott legyen az
Úr, Izrael Istene, aki teljesítette kezével, amit szájával apámnak, Dávidnak mondott. Azt
mondta ugyanis: 16 `Attól a naptól kezdve, hogy kihoztam népemet, Izraelt Egyiptomból,
Izrael egyik törzséből sem választottam várost, hogy ott ház épüljön számomra, s nevem ott
legyen, Dávidot azonban kiválasztottam, hogy népemnek, Izraelnek fejedelmévé legyen.'
17 Dávid, az apám aztán házat akart építeni az Úr, Izrael Istene nevének, 18 de az Úr így szólt
Dávidhoz, az apámhoz: `Amikor szívedben eltökélted, hogy házat építesz nevemnek – jól
tetted, hogy ezt forgattad elmédben. 19 Mindazonáltal nem te fogsz házat építeni nekem,
hanem fiad, aki majd ágyékodból származik, az fog házat építeni nevemnek.' 20 Az Úr
teljesítette is szavát, amelyet szólt, s én apám, Dávid helyébe léptem, s Izrael királyi székébe
ültem, amint az Úr szólt: és házat építettem az Úr, Izrael Istene nevének 21 és helyet
készítettem ott a ládának, amelyben az Úr azon szövetségének táblái vannak, amelyet
atyáinkkal kötött, amikor kijöttek Egyiptom földjéről.«

A templomszentelési ima 22 Majd odaállt Salamon Izrael gyülekezetének színe előtt az
Úr oltára elé, s kitárta kezét az ég felé 23 és így szólt: »Uram, Izrael Istene, nincs hozzád
fogható Isten sem fenn az égben, sem lenn a földön! Te megtartod szövetségedet s
irgalmasságodat szolgáid iránt, akik teljes szívükkel előtted járnak, 24 s megtartottad
szolgádnak, Dávidnak, az apámnak, amit neki mondtál: száddal szóltál, s kezeddel
teljesítetted, mint e nap bizonyítja. 25 Nos tehát, Uram, Izrael Istene, tartsd meg szolgádnak,
Dávidnak, az apámnak, amit neki megígértél, amikor azt mondtad: `Nem fogy el előttem
ivadékod Izrael királyi székéről, feltéve, hogy fiaid megőrzik útjukat, s énelőttem járnak,
mint ahogy te jártál színem előtt.' 26 Uram, Izrael Istene, teljesedjék tehát ígéreted, amelyet
szolgádnak, Dávidnak, az apámnak tettél. – 27 De hát gondolhatunk-e arra, hogy Isten igazán
a földön lakjon? Hiszen ha az ég s az egek egei sem tudnak befogadni téged, mennyivel
kevésbé e ház, amelyet építettem? 28 De tekints szolgád imájára s könyörgéseire, Uram,
Istenem: hallgass e dicséretre s imádságra, amellyel szolgád ma előtted imádkozik, 29 hogy
éjjel-nappal nyitva legyen szemed e ház felett, amelyről azt mondtad: `Ott lesz az én nevem'
– hogy meghallgasd az imádságot, amellyel szolgád e helyen hozzád imádkozik, 30 hogy
meghallgasd szolgádnak s népednek, Izraelnek, minden könyörgését, bármiért fognak
imádkozni e helyen: halld meg azt lakóhelyeden, az égben, s ha meghallod, légy kegyelmes.

31 Ha vétkezik valaki a felebarátja ellen, s tartozik letenni a köteles esküt, s eljön megesküdni oltárod elé házadba – 32 halld meg az égben és cselekedj: tégy igazságot szolgáid között, elítélve az istentelent, s megfizetve neki eljárása szerint, s igazolva az igazat, s megfizetve neki igaz volta szerint.

33 Ha néped, Izrael megfutamodik ellenségei elől (mert vétkezik ellened), de aztán bűnbánatot tartva és nevedet vallva eljönnek, s imádkoznak, s könyörögnek hozzád e házban – 34 hallgasd meg az égben, s bocsásd meg néped, Izrael bűnét, s hozd vissza őket erre a földre, amelyet atyáidnak adtál.

35 Ha bezárul az ég, s nem esik az eső bűneik miatt, s imádkoznak e helyen és bűnbánatot tartanak nevedben, s megtérnek bűneikből csapásuk miatt – 36 hallgasd meg őket az égben, s bocsásd meg szolgáid s néped, Izrael bűneit, s mutasd meg nekik a helyes utat, amelyen járniuk kell, s adj esőt földedre, amelyet népednek birtokul adtál.

37 Ha éhség támad e földön, vagy dögvész vagy rossz időjárás, vagy ragya, vagy sáska, vagy rozsda pusztít, ha szorongatja ellensége, amely megszállja kapuit, ha bármi csapás, bármi nyavalya, 38 bármi átok vagy rossz kívánság ér valakit népedből, Izraelből – ha valaki megérti a szívét ért csapást, s kitárja kezét e házban: 39 hallgasd meg az égben, lakóhelyeden, s engesztelődj meg, s cselekedj, hogy kinek-kinek megfizess eljárása szerint úgy, amint szívét látod (hiszen egyedül te ismered az emberek minden fiának szívét), 40 hogy aztán mindenkor féljenek téged, amíg élnek e föld színén, amelyet atyáinknak adtál.

41 Sőt még az idegent is, aki nem népedből, Izraelből való, ha eljön messze földről neved hírére (hallani fognak ugyanis nagy nevedről, erős kezedről és kinyújtott 42 karodról mindenütt), ha eljön, s imádkozik e helyen, 43 hallgasd meg az égben, erős lakóhelyeden, s tedd meg mindazt, amiért segítségül hív téged az idegen, hogy a föld minden népe megtanulja félni nevedet úgy, mint néped, Izrael, s tapasztalja, hogy a te nevedet viseli e ház, amelyet építettem.

44 Ha néped hadba megy ellenségei ellen, bármely irányba, akárhová küldöd, és imádkozik hozzád e város irányában, amelyet kiválasztottál, s e ház irányában, amelyet nevednek építettem – 45 hallgasd meg az égben imádságukat s könyörgésüket és szolgáltass igazságot nekik.

46 Ha pedig vétkeznek ellened (hisz nincs ember, aki ne vétkeznék), s te megharagszol és ellenségeik kezébe adod őket, s fogságba hurcolják őket, ellenségeik földjére, messzire vagy közelre, 47 s a fogság helyén bűnbánatot tartanak szívükben, s megtérnek és könyörögnek hozzád fogságukban, s így szólnak: `Vétkeztünk, gonoszul cselekedtünk, istentelenül tettünk' – 48 s teljes szívükből s teljes lelkükből hozzád térnek ellenségeik földjén, amelyre fogságba vitték őket, s imádkoznak hozzád földjük irányában, amelyet atyáiknak adtál, s e város irányában, amelyet kiválasztottál, s e templom irányában, amelyet nevednek építettem: 49 hallgasd meg az égben, erős királyi székedben imádságukat és könyörgésüket és szolgáltass igazságot nekik, 50 s légy kegyelmes néped iránt, amely vétkezett ellened s minden gonoszságuk iránt, amellyel ellened vétettek, s add, hogy irgalmasságot leljenek azok előtt, akiknek foglyaik, hogy azok megkönyörüljenek rajtuk. 51 Hiszen a te néped s a te örökséged ők, akiket kihoztál Egyiptom földjéről, a vaskohó közepéből. 52 Legyen tehát nyitva szemed szolgád és néped, Izrael könyörgésére, s hallgasd meg őket mindabban, amiben segítségül hívnak téged, 53 hiszen te választottad ki őket örökségül magadnak a föld minden népe közül, miként szolgád, Mózes által mondtad, amikor kihoztad atyáinkat Egyiptomból, Uram, Isten!«

Salamon áldása 54 Amikor aztán Salamon elimádkozta ezt az imádságot és könyörgést az Úr előtt, az történt, hogy felkelt az Úr oltárának színe elől – ahol az ég felé tárt kezekkel a földön térdelt, mind a két térdével – 55 és felállt és harsány hangon megáldotta Izrael egész gyülekezetét, ezekkel a szavakkal: 56 »Áldott legyen az Úr, aki nyugodalmat adott népének,

Izraelnek, egészen úgy, mint ahogy mondta: nem hiúsult meg egy szó sem mindabból a
jóból, amelyet szolgája, Mózes által mondott. 57 Legyen velünk az Úr, a mi Istenünk, mint
ahogy atyáinkkal volt, ne hagyjon el és ne vessen el minket, 58 hanem hajlítsa magához
szívünket, hogy mindenben útjain járjunk, s megtartsuk parancsolatait, szertartásait s
rendeleteit, amelyeket atyáinknak meghagyott. 59 Legyenek ezek a szavaim, amelyekkel
könyörögtem az Úr előtt, éjjel-nappal közel az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, hogy igazságot
szolgáltasson szolgájának és népének, Izraelnek minden nap, 60 hogy megtudja a föld
minden népe, hogy az Úr az Isten, s rajta kívül nincs más. 61 Legyen is szívünk egészen az
Úrral, a mi Istenünkkel, hogy rendeletei szerint járjunk, s megtartsuk parancsolatait úgy,
mint ma.«

A templomszentelés befejezése 62 Erre a király s vele egész Izrael, véresáldozatokat
mutatott be az Úr előtt. 63 Huszonkétezer szarvasmarhát és százhúszezer juhot vágatott és
mutatott be Salamon az Úrnak békeáldozatul. Így avatták fel az Úr templomát a király s
Izrael fiai. 64 Ugyanezen a napon felszentelte a király az Úr háza előtt levő udvar belsejét,
mert ott mutatta be az egészen elégő áldozatokat, az ételáldozatokat és a békeáldozatok
háját, minthogy az Úr előtt levő rézoltár kisebb volt, semhogy ráfért volna az egészen elégő
áldozatok, az ételáldozatok s a békeáldozatok hája. 65 Így ünnepelte ebben az időben
Salamon, s vele egész Izrael, a Hamat bejárójától Egyiptom patakjáig terjedő földről
összegyűlt nagy sokaság az Úr, a mi Istenünk előtt a nagy ünnepet, hét napig, majd ismét hét
napig, azaz tizennégy napig. 66 A nyolcadik napon aztán elbocsátotta a népeket, s azok
áldották a királyt, s elmentek sátrukba, örvendezve és vidám szívvel, hogy az Úr annyi
minden jót cselekedett szolgájával, Dáviddal és népével, Izraellel.

9 **Isten ígéretei** 1 Történt pedig, hogy miután Salamon befejezte az Úr házának
épületét s a király épületét s mindazt, amit készíteni kívánt és akart, 2 másodszor is
megjelent neki az Úr úgy, ahogy megjelent neki Gibeonban. 3 Azt mondta ekkor neki az Úr:
»Meghallgattam imádságodat s könyörgésedet, amellyel könyörögtél előttem, s szentté
tettem ezt a házat, amelyet építettél, hogy oda helyezzem nevemet mindörökké, s ott legyen
szemem és szívem mindenkoron. 4 Ha te is előttem jársz úgy, ahogy apád járt, feddhetetlen
szívvel és egyenességgel, s megteszed mindazt, amit parancsoltam neked, s megtartod
törvényeimet s rendeleteimet, 5 akkor örökre megszilárdítom Izrael felett való királyságod
trónját, amint apádnak, Dávidnak megígértem, amikor azt mondtam: Nem fogy el ivadékod
Izrael királyi székéről. 6 Ha azonban ti és fiaitok elfordultok tőlem, s nem követtek engem, s
nem tartjátok meg parancsaimat és szertartásaimat, amelyeket elétek adtam, hanem
elmentek, s más isteneket tiszteltek és imádtok, 7 akkor eltávolítom Izraelt annak a földnek a
színéről, amelyet nekik adtam, s a templomot, amelyet nevemnek szenteltem, elvetem
színem elől. Akkor Izrael közmondás és példabeszéd tárgya lesz minden népnél, 8 ez a ház
pedig intő példa lesz: mindenki, aki elhalad mellette, elámul, felszisszen és azt fogja
mondani: `Miért cselekedett az Úr így ezzel a földdel és ezzel a házzal?' 9 Erre azt fogják
felelni: `Mert elhagyták az Urat, Istenüket, aki kihozta atyáikat Egyiptom földjéről, s más
isteneket követtek, imádtak és tiszteltek: azért hozta rájuk az Úr mindezt a rosszat.'«

Salamon uralkodása 10 Amikor aztán elmúlt a húsz esztendő és Salamon felépítette a
két házat, vagyis az Úr házát s a király házát, 11 (miközben Hírám, Tírusz királya adott
Salamonnak cédrus- és fenyőfát, meg aranyat, amennyi csak kellett), akkor Salamon húsz
várost adott Hírámnak Galilea földjén. 12 Hírám el is ment Tíruszból, hogy megnézze a
városokat, amelyeket Salamon neki adott, de nem tetszettek neki 13 és azt mondta: »Ezek
azok a városok, amelyeket nekem adtál, testvér?« El is nevezte őket Kabulföldnek, mind a
mai napig. 14 Százhúsz talentum aranyat küldött ugyanis Hírám Salamon királynak.

15 Ez volt azoknak a kiadásoknak az összege, amelyeket Salamon király az Úr
házának, a maga házának, a Millónak, Jeruzsálem falainak, Heszernek, Megiddónak és
Gézernek felépítésére fordított. 16 A fáraó, Egyiptom királya ugyanis felment, s elfoglalta
Gézert, s azt felgyújtotta tűzzel, a kánaániakat pedig, akik a várost lakták, megölte, s aztán
odaadta a várost lányának, Salamon feleségének hozományul. 17 Így tehát Salamon
fölépíttette Gézert, továbbá Alsó-Béthoront 18 és Baálátot és a Pusztaság földjén levő
Palmírát 19 és megerősíttetett minden falut, amely az övé volt, s amelynek nem voltak falai,
s építtetett városokat a szekereknek és városokat a lovasoknak és mindenfélét, aminek
építéséhez kedve volt Jeruzsálemben, s a Libanonon s birodalmának egész földjén. 20 Azt az
egész népet, amely megmaradt az amoriták, a hetiták, a periziták, a hivviták s a jebuziták
közül, akik nem voltak Izrael fiai közül valók, 21 ezeknek a fiait tudniillik, akik
megmaradtak az országban, s akiket Izrael fiai nem tudtak kiirtani, Salamon robotosokká
tette mind a mai napig. 22 Izrael fiai közül azonban senkit sem vetett Salamon
robotszolgaságra, hanem azok harcosok, az ő szolgái, főemberei, vezérei, szekereinek és
lovainak felügyelői lettek. 23 A főemberek, akik Salamon minden munkájának élén álltak,
ötszázötvenen voltak; ezek alá tartozott a nép és ők intézkedtek a kirótt munkákban.

24 Amikor aztán a fáraó lánya felment a Dávid-városból a maga házába, amelyet
Salamon neki építtetett, ő tüstént megépíttette a Millót.

25 Esztendőnként háromszor pedig egészen elégő áldozatokat és békeáldozatokat
mutatott be Salamon azon az oltáron, amelyet az Úrnak építtetett, s füstölőszert gyújtott az
Úr előtt, miután elkészült a templom.

26 Hajóhadat is létesített Salamon király Ecjon-Gáberben, amely Ejlát mellett, a
Vörös-tenger partján, Edom földjén van. 27 Ekkor Hírám elküldte hajós és tengerismerő
szolgáit e hajóhadon Salamon szolgáival 28 és azok eljutottak Ofírba, s hoztak onnan
négyszázhúsz talentum aranyat, s elvitték Salamon királyhoz.

10 **Sába királynőjének látogatása** 1 Amikor pedig Sába királynője hallott Salamon
híréről az Úr nevével kapcsolatban, ő is eljött, hogy találós kérdésekkel próbára tegye.
2 Miután nagy kísérettel és gazdagsággal, fűszereket, mérhetetlen sok aranyat és
drágaköveket hozó tevékkel bevonult Jeruzsálembe, elment Salamon királyhoz, s elmondta
neki mindazt, ami a szívében volt. 3 Salamon fel is világosította minden dologról, amelyet
eléje terjesztett: nem volt olyan dolog, amely a király előtt rejtély lett volna, s amire meg
nem felelt volna. 4 Amikor aztán Sába királynője látta Salamon egész bölcsességét s a házat,
amelyet épített, 5 meg az asztalán levő ételeket, meg a szolgák lakóhelyeit s a cselédek sorait
és ruháit, meg a pohárnokokat, meg azokat az egészen elégő áldozatokat, amelyeket az Úr
házában szokott bemutatni, még a lélegzete is elállt, 6 és azt mondta a királynak: »Igaz az a
beszéd, amelyet hallottam földemen 7 a te dolgaidról s bölcsességedről; nem hittem, amikor
nekem beszélték, amíg el nem jöttem magam és saját szememmel nem láttam, s meg nem
győződtem, hogy felét sem mondták el nekem: bölcsességed és dolgaid felülmúlják a hírt,
amelyet hallottam. 8 Boldogok embereid, s boldogok szolgáid, akik mindig előtted állnak, s
hallják bölcsességedet. 9 Áldott legyen az Úr, a te Istened, akinek megtetszettél, s aki Izrael
trónjára ültetett – mivel az Úr mindörökké szereti Izraelt –, s aki királlyá tett, hogy jogot s
igazságot szolgáltass!« 10 Majd adott a királynak százhúsz talentum aranyat s nagyon sok
fűszert meg drágaköveket: sohasem hoztak többé annyi fűszert, mint amennyit Sába
királynője adott Salamon királynak.

11 (De Hírám hajóhada is, amely aranyat hordott Ofírból, igen sok illatos-fát s
drágakövet hozott Ofírból; 12 ebből az illatos-fából a király oszlopokat készíttetett az Úr
házába s a királyi házba, meg lantokat és hárfákat az énekesek számára; ilyen illatos-fát nem

hoztak és nem is láttak többé mind a mai napig.)

13 Salamon király pedig adott Sába királynőjének mindent, amit csak akart és kért tőle azonfelül, amit önként, királyi ajándékul adott neki. Erre az visszatért, s szolgáival együtt földjére ment.

Salamon gazdagsága 14 Az arany súlya, amelyet Salamonnak esztendőnként hoztak, hatszázhatvanhat arany talentum volt, 15 azonfelül amit a vámszedők, a kereskedők, a különböző kalmárok, meg Arábia különböző királyai s az ország helytartói hoztak.

16 Készíttetett továbbá Salamon király kétszáz nagy pajzsot színaranyból, hatszáz arany sékelt fordított egy-egy pajzs lemezelésére, 17 meg háromszáz kis pajzsot finom aranyból – háromszáz mína arany borított egy-egy pajzsot –, s ezeket elhelyezte a király a Libanon erdejének házába.

18 Készíttetett továbbá Salamon király egy nagy trónust elefántcsontból, s azt beboríttatta színtiszta arannyal; 19 hat lépcsője volt, a trónus teteje hátul kerek volt, kétfelől két kar tartotta az ülést, két oroszlán állt a karok mellett, mindegyik mellett egy-egy 20 és tizenkét kisebb oroszlán állt a hat lépcsőn, kétfelől: nem alkottak ilyen művet semmilyen királyságban.

21 Sőt Salamon király valamennyi ivó edénye is aranyból volt, s a libanoni erdő házának egész felszerelése is színaranyból készült: ezüst semmi sem volt, mert azt semmire sem becsülték Salamon napjaiban, 22 mivel a király hajóhada háromévenként elment Hírám hajóhadával a tengeren Tarzisba, s hozott onnan aranyat, ezüstöt, elefántcsontot, majmot és pávát.

23 Salamon király tehát gazdagságban és bölcsességben fölülmúlta a föld minden királyát, 24 és az egész föld kívánta látni Salamon arcát, hogy hallja bölcsességét, amelyet Isten a szívébe adott, 25 s mindenki hozott neki ajándékot, ezüst- és aranytárgyakat, ruhákat, hadi szerszámokat, valamint fűszereket, lovakat és öszvéreket, esztendőről-esztendőre.

26 Gyűjtött továbbá Salamon szekereket s lovasokat, úgyhogy ezernégyszáz szekere s tizenkétezer lovasa lett, s ezeket elhelyezte a megerősített városokban és a király mellett Jeruzsálemben. 27 Végül is azt idézte elő, hogy az ezüst olyan bőségben volt Jeruzsálemben, mint a kő, a cédrusfák sokasága pedig hasonlóvá lett az Alföldön növő vadfügefákéhoz. 28 A lovakat Salamonnak Egyiptomból és Koából hozták A király kereskedői ugyanis Koából vásárolták és hozták őket megszabott áron. 29 Egy-egy szekér hatszáz sékel ezüstbe került Egyiptomból, egy-egy ló pedig százötvenbe; ugyanígy adták a hetita és szír királyok is mindnyájan a lovakat.

11 **Salamon megszegi a szövetséget** 1 Salamon király azonban sok idegen nőt szeretett meg: a fáraó lányán kívül moabita, ammonita, edomita, szidoni és hetita nőket, 2 azok közül a népek közül való nőket, amelyek felől azt mondta az Úr Izrael fiainak: »Ne menjetek be lányaikhoz, s közülük se menjen be senki sem a ti lányaitokhoz, mert bizonnyal elfordítják szíveteket, hogy az ő isteneiket kövessétek.« Ezekhez ragaszkodott Salamon forró szerelemmel. 3 Hétszáz királynői rangban levő felesége és háromszáz mellékfelesége volt és feleségei elfordították szívét az Úrtól. 4 Amikor ugyanis már vén volt, feleségei arra csábították szívét, hogy más isteneket kövessen, s így szíve nem volt teljesen az Úrral, az ő Istenével, mint Dávidnak, apjának a szíve, 5 hanem Astartét, a szidoniak istennőjét s Molokot, az ammoniták bálványát tisztelte Salamon, 6 és azt cselekedte Salamon, ami nem tetszett az Úrnak, s nem követte oly teljesen az Urat, mint apja, Dávid. 7 Ekkoriban építtetett Salamon templomot Kámosnak, a moabiták bálványának, a Jeruzsálemmel szemben levő hegyen, meg Moloknak, Ammon fiai bálványának, 8 s ugyanígy járt el minden idegen feleségével, akik az ő isteneiknek tömjéneztek, s áldoztak.

A büntetés 9 Megharagudott erre az Úr Salamonra, hogy elfordult az elméje az Úrtól,
Izrael Istenétől, aki kétszer is megjelent neki, 10 s éppen azt parancsolta meg, hogy ne
kövessen más isteneket, s ő mégsem tartotta meg, amit az Úr megparancsolt neki. 11 Azt
mondta azért az Úr Salamonnak: »Mivel ezt tudtad, s mégsem tartottad meg szövetségemet
s parancsaimat, amelyeket meghagytam neked, azért elszakítom tőled királyságodat és
szolgádnak adom. 12 Mindazonáltal apád, Dávid miatt nem a te napjaidban cselekszem meg
ezt, hanem fiad kezéből szakítom majd el, 13 s nem is veszem el az egész királyságot, hanem
egy törzset meghagyok fiadnak, szolgám, Dávid miatt s Jeruzsálem miatt, amelyet
kiválasztottam.«

Salamon ellenségei 14 Ezért ellenséget támasztott az Úr Salamonnak az edomita
Ádádban, aki az edomi királyi nemzetségből való volt. 15 Amikor ugyanis Dávid Edomban
volt és Joáb, a sereg fővezére felment, hogy eltemettesse azokat, akiket megöltek, s
Edomban mindenkit felkoncolt, aki férfi nemen volt 16 (hat hónapig tartózkodott ott Joáb és
egész Izrael, amíg el nem pusztított Edomban mindenkit, aki férfi nemen volt), 17 Ádád s
vele néhány edomita férfi, apja szolgái közül, elmenekült és Egyiptomba tartott; Ádád ekkor
kis gyermek volt. 18 Miután pedig felszedelőzködtek Mádiánból, elmentek Páránba, s maguk
mellé vettek néhányat Párán férfiai közül, s bementek Egyiptomba a fáraóhoz, Egyiptom
királyához, s az házat adott, eleséget rendelt és földet jelölt ki neki, 19 sőt Ádád akkora
kegyelmet talált a fáraó előtt, hogy az feleségül adta neki feleségének, Táfnesz királynénak
édes nővérét. 20 Táfnesz nővére aztán fiút szült neki, Genubátot, s azt Táfnesz a fáraó
házában neveltette. Genubát a fáraónál lakott, annak fiai között. 21 Amikor aztán Ádád
Egyiptomban meghallotta, hogy Dávid aludni tért atyáihoz, s hogy Joáb, a sereg fővezére is
meghalt, azt mondta a fáraónak: »Bocsáss el, hadd menjek földemre.« 22 Azt mondta erre
neki a fáraó: »Mid hiányzik nálam, hogy földedre akarsz menni?« Ő azt felelte: »Semmi, de
kérlek, csak bocsáss el engem.«

23 Ellenséget támasztott továbbá neki Isten Rázonban, Eljáda fiában. Ez ugyanis
megszökött Adarézertől, Szóba királyától, a gazdájától, 24 s embereket gyűjtött ellene, s e
rablók vezére lett, amikor Dávid a szóbaiakat megölte. Ezek aztán elmentek Damaszkuszba,
s ott letelepedtek, s őt Damaszkusz királyává tették. 25 Ő Salamon valamennyi napja alatt
ellensége volt Izraelnek, s ugyanannyi bajt szerzett, mint Ádád és gyűlölte Izraelt; végül is
Szíria királya lett.

26 Jeroboám, Nábát fia, egy Száredából való efraimita, – özvegyasszony anyját
Száruának hívták –, Salamon egyik szolgája is felemelte kezét a király ellen. 27 Annak
pedig, hogy fellázadt ellene, a következő volt az oka. Salamon kiépíttette a Millót, s
betemettette apja, Dávid városának szakadékát. 28 Jeroboám bátor és erős ember volt, s
amikor Salamon látta, hogy jóravaló és szorgalmas ifjú, József egész házának
robotfelügyelőjévé tette.

29 Történt már most ebben az időben, hogy Jeroboám kiment Jeruzsálemből, s az úton
találkozott vele a Silóból való Ahiás próféta, akin új palást volt és csak ők ketten voltak a
mezőn. 30 Ekkor Ahiás megragadta rajta levő új palástját és tizenkét darabra szakította 31 és
azt mondta Jeroboámnak: »Vegyél magadnak tíz darabot, mert ezt üzeni az Úr, Izrael Istene:
Íme, én elszakítom a királyságot Salamon kezétől, s neked adok tíz törzset – 32 egy törzs
azonban maradjon meg neki szolgám, Dávid miatt és Jeruzsálem városa miatt, amelyet
kiválasztottam Izrael minden törzse közül –, 33 mivel elhagyott engem s Astartét, a
szidoniak istennőjét és Kámost, a moabiták istenét s Molokot, Ammon fiainak istenét
imádta, s nem járt az én útjaimon, s nem tette meg azt, ami igaz én előttem: parancsaimat s
rendeleteimet, miként apja, Dávid. 34 De nem veszem el az egész királyságot kezéből, sőt
fejedelemnek is meghagyom élete valamennyi napjára, szolgám, Dávid miatt, akit
kiválasztottam, s aki megtartotta törvényeimet és parancsolataimat. 35 Fia kezéből azonban

elveszem a királyságot, s neked adok tíz törzset, 36 bár fiának is adok egy törzset, hogy
minden időben szövétneke maradjon előttem szolgámnak, Dávidnak Jeruzsálem városában,
amelyet kiválasztottam, hogy ott legyen nevem. 37 Téged emellek fel tehát, hogy uralkodj
mindenen, amit lelked kíván, s király légy Izraelen. 38 Ha te majd hallgatsz mindarra, amit
parancsolok neked, s útjaimon jársz, s azt teszed, ami igaz én előttem, s megtartod
törvényeimet és parancsaimat, miként szolgám, Dávid cselekedett: veled leszek, s
maradandó házat építek neked, mint ahogy házat építettem Dávidnak is, és neked adom
Izraelt. 39 Ilyen módon sanyargatom meg Dávid ivadékát, ámde nem minden időkre.«

40 Salamon ezért meg akarta ölni Jeroboámot, de az felkelt, s Egyiptomba menekült
Sesákhoz, Egyiptom királyához, s Egyiptomban volt egészen Salamon haláláig.

Salamon halála 41 Salamon egyéb dolgai pedig s mindaz, amit cselekedett és a
bölcsessége: íme, mind meg van írva Salamon krónikás könyvében. 42 Az idő, amely alatt
Salamon Jeruzsálemben, egész Izraelen uralkodott: negyven esztendő volt. 43 Aztán
Salamon aludni tért atyáihoz, s eltemették apja, Dávid városában, s fia, Roboám lett a király
helyette.

A KETTÉSZAKADT ORSZÁG TÖRTÉNETE ELSŐ RÉSZ: 12,1-22,54

12 **Az északi tíz törzs elpártolása** 1 Roboám ugyanis elment Szíchembe, mert ott gyűlt
egybe egész Izrael, hogy őt királlyá tegye. 2 Ám Jeroboám, Nábát fia, aki még Egyiptomban
bujdosott Salamon király színe elől, értesült ennek haláláról, visszatért Egyiptomból. 3 El is
küldtek hozzá és elhívatták. Elment tehát Jeroboám s Izrael egész sokasága és szóltak
Roboámhoz, s azt mondták: 4 »Apád igen kemény igát rakott ránk: nos, te könnyíts most egy
kissé apád kemény uralmán s a súlyos igán, amelyet ránk rakott, s akkor mi szolgálni fogunk
neked.« 5 Ő azt mondta nekik: »Menjetek el, s harmadnap majd térjetek vissza hozzám.«

Amikor aztán a nép elment, 6 tanácsot tartott Roboám király a vénekkel, akik apjának,
Salamonnak szolgálatában álltak, amikor még az élt, s azt mondta: »Mit tanácsoltok nekem,
hogyan feleljek e népnek?« 7 Azok ezt mondták neki: »Ha engedsz ma e népnek és szolgálsz
neki, s helyt adsz kérésüknek, s szelíd szóval szólsz hozzájuk, akkor ők szolgáid lesznek
minden időben.« 8 Ám ő figyelmen kívül hagyta a vének tanácsát, amelyet neki adtak, s az
ifjakhoz fordult, akik vele nevelkedtek, s az ő szolgálatában álltak, 9 s azt mondta nekik:
»Mit tanácsoltok, hogyan feleljek e népnek, amely azt mondta nekem: `Tedd könnyebbé az
igát, amelyet apád ránk rakott?'« 10 Azt mondták erre neki az ifjak, akik vele nevelkedtek:
»Ezt mondd a népnek, amely így szólt hozzád: `Apád súlyossá tette igánkat, te könnyíts
rajtunk' – ezt mondd nekik: Az én kisujjam vastagabb, mint apám dereka. 11 Nos tehát: apám
súlyos igát rakott rátok, de én még súlyosabbá teszem igátokat; apám ostorral vert titeket, én
meg skorpióval foglak verni benneteket.«

12 Harmadnapon elment tehát Jeroboám s az egész nép Roboámhoz, miként a király
meghagyta, amikor azt mondta: »Harmadnap térjetek vissza hozzám.« 13 Ekkor a király
kemény feleletet adott a népnek, figyelmen kívül hagyta a vének tanácsát, amelyet neki
adtak, 14 s az ifjak tanácsa szerint szólt hozzájuk, s azt mondta:

»Apám súlyossá tette igátokat,
de én még súlyosabbá teszem igátokat;
atyám ostorral vert titeket,
én meg skorpióval foglak verni benneteket.«

15 Nem hallgatta meg tehát a király a népet, mert az Úr elfordult tőle, hogy teljesítse
szavát, amelyet a silói Ahiás által Jeroboámhoz, Nábát fiához intézett.

16 Így tehát, amikor a nép látta, hogy nem akarja meghallgatni őket a király, azt
válaszolták neki:

»Mi részünk van Dávidban,
s mi örökségünk Izáj fiában?
Eredj sátraidba, Izrael;
törődj ezentúl a magad házával, Dávid!«

Azzal Izrael elment sátraiba. – 17 De Izrael azon fiain, akik Júda városaiban laktak, Roboám uralkodott. – 18 Erre Roboám király hozzájuk küldte Adurámot, a robotfelügyelőt, de azt egész Izrael halálra kövezte. Ekkor Roboám király sietve szekerére szállt, s Jeruzsálembe menekült. 19 Így pártolt el Izrael Dávid házától mind a mai napig.

I. Jeroboám, Izrael királya 20 Amikor aztán meghallotta egész Izrael Jeroboám visszatértét, az történt, hogy érte küldtek, s elhívták az összegyűlt gyülekezet elé, s egész Izrael királyává tették; Dávid házát senki sem követte az egy Júda törzsén kívül.

21 Amikor Roboám Jeruzsálembe érkezett, egybegyűjtötte Júda egész házát és Benjamin törzsét, száznyolcvanezer válogatott harcost, hogy harcba szálljanak Izrael házával, s így visszaszerezzék a királyságot Roboámnak, Salamon fiának. 22 Ám az Úr szózatot intézett Semejához, az Isten emberéhez, ezekkel a szavakkal: 23 »Szólj Roboámhoz, Salamon fiához, Júda királyához s Júda meg Benjamin egész házához s a többi néphez, s mondd: 24 Ezt üzeni az Úr: Ne vonuljatok fel, s ne szálljatok harcba testvéreitekkel, Izrael fiaival: térjen vissza mindenki a házába, mert tőlem eredt ez a dolog.« – Hallgattak is az Úr szavára, s visszatértek útjukról, amint az Úr parancsolta nekik.

25 Jeroboám pedig kiépíttette Szíchemet Efraim hegységén, s ott letelepedett. Majd kiköltözött onnan, s kiépíttette Fánuelt.

Vallási szakadás 26 Jeroboám már most azt gondolta magában: »Még majd visszaszáll a királyság Dávid házára, 27 ha e nép feljár, hogy az Úr házában, Jeruzsálemben áldozzon; így urához, Roboámhoz, Júda királyához fordul e nép szíve, s engem megölnek, s visszatérnek hozzá.« 28 Gondolkodott, s tanakodott tehát, s két aranyborjút készíttetett, s azt mondta a népnek: »Ne járjatok fel többé Jeruzsálembe: íme, itt vannak isteneid, Izrael, akik kihoztak téged Egyiptom földjéről.« 29 Egyiket Bételben állíttatta fel, a másikat pedig Dánban; 30 lett is bűn ebből a dologból, mert a nép egészen Dánig, a borjút járt imádni. 31 Majd magaslati templomokat építtetett, s papokat szerzett a köznépből, olyanokat, akik nem voltak Lévi fiai közül valók. 32 Aztán ünnepet rendezett a nyolcadik hónapban, a hó tizenötödik napján, annak az ünnepnek a mintájára, amelyet Júdában szoktak ünnepelni és felment az oltárra – hasonlóképpen cselekedett Bételben –, hogy áldozzon a borjúknak, amelyeket készíttetett, s beiktatta Bételben azoknak a magaslatoknak a papjait, amelyeket alkottatott. 33 Felment tehát az oltárra, amelyet Bételben építtetett a nyolcadik hó tizenötödik napján, amelyet a maga szívéből koholt és ünnepet szerzett Izrael fiainak, s felment az oltárra, hogy illatot gyújtson.

13 **Prófétai figyelmeztetés** 1 Ekkor íme, az Úr parancsára Bételbe jött az Isten egyik embere, amikor Jeroboám éppen az oltáron állt és tömjénezett, 2 s kiáltott az oltár ellen az Úr parancsára, s azt mondta: »Oltár, oltár, ezt üzeni az Úr: íme, születni fog Dávid házából egy fiú, akinek Jozija lesz a neve, s az fel fogja áldozni rajtad a magaslatok papjait, akik most tömjént gyújtanak rajtad, s embercsontokat fog égetni rajtad.« 3 Jelt is adott nekik azon a napon, így szólva: »Ez lesz a jele annak, hogy az Úr szólt: Íme, meghasad az oltár, s kiömlik a rajta levő hamu.«

4 Amikor a király meghallotta az Isten emberének beszédét, amelyet a bételi oltár ellen kiáltott, kinyújtotta kezét az oltárról és azt mondta: »Fogjátok meg őt!« Erre elszáradt keze, amelyet ellene kinyújtott – úgyhogy nem tudta visszahúzni magához 5 és meghasadt az

oltár és kiömlött a hamu az oltárról, azon jel szerint, amelyet az Isten embere az Úr
parancsára megjövendölt. 6 Azt mondta ekkor a király az Isten emberének: »Könyörögj az
Úrhoz, a te Istenedhez, s imádkozz értem, hogy helyreálljon kezem.« Imádkozott erre az
Isten embere az Úrhoz, s a király keze visszatért hozzá, s olyan lett, mint azelőtt volt.

7 Szólt ekkor a király az Isten emberéhez: »Gyere haza velem, s egyél, s
megajándékozlak téged.« 8 Az Isten embere erre azt felelte a királynak: »Ha házad felét
adod is nekem, akkor sem megyek el veled, s nem eszem kenyeret, s nem iszom vizet ezen a
helyen: 9 mert így hagyta meg nekem az Úr szava, aki azt parancsolta: `Ne egyél kenyeret, s
ne igyál vizet, s ne azon az úton térj vissza, amelyiken jöttél.'« 10 Más úton ment el tehát, s
nem azon az úton tért vissza, amelyiken Bételbe ment.

11 Lakott azonban Bételben egy öreg próféta. Ehhez elmentek fiai, s elbeszélték neki
mindazokat a cselekedeteket, amelyiket az Isten embere azon a napon Bételben művelt, s
elbeszélték apjuknak a szavakat, amelyeket a királynak mondott. 12 Azt mondta ekkor nekik
apjuk: »Melyik úton ment el?« Megmutatták neki fiai az utat, amelyen elment Istennek az
az embere, aki Júdából jött. 13 Azt mondta erre fiainak: »Nyergeljétek meg nekem a
szamarat.« Miután azok megnyergelték, ráült, 14 s elment az Isten embere után. Meg is
találta, amint éppen a terebintfa alatt üldögélt és azt mondta neki: »Te vagy-e Istennek az az
embere, aki Júdából jöttél?« Az azt felelte: »Én.« 15 Azt mondta erre neki: »Gyere velem
haza, s egyél kenyeret.« 16 Az ezt mondta: »Nem térhetek vissza, s nem mehetek el veled, s
nem eszem kenyeret, s nem iszom vizet ezen a helyen, 17 mert meghagyta nekem az Úr az ő
szavával: `Ne egyél kenyeret, s ne igyál vizet ott, s ne azon az úton térj vissza, amelyiken
odamégy.'« 18 Ő azt mondta neki: »Magam is próféta vagyok, éppen úgy, mint te, s egy
angyal az Úr parancsából meghagyta nekem, s azt mondta: `Vidd vissza őt magaddal
házadba, hogy egyen kenyeret és igyon vizet.'« Rászedte őt, 19 s visszavitte magával: evett
tehát kenyeret és ivott vizet házában.

20 Miközben azonban az asztalnál ültek, az Úr szózatot intézett ahhoz a prófétához,
aki őt visszavitte. 21 Erre ő rákiáltott Istennek arra az emberére, aki Júdából jött: »Ezt üzeni
az Úr: Mivel nem engedelmeskedtél az Úr szájának, s nem tartottad meg azt a parancsot,
amelyet az Úr, a te Istened neked meghagyott, 22 s visszatértél, s ettél kenyeret és ittál vizet
azon a helyen, amely felől megparancsoltam neked, hogy ott ne egyél kenyeret, s ne igyál
vizet: nem kerül tetemed atyáid sírjába.«

23 Amikor aztán evett és ivott, megnyergeltette szamarát a próféta számára, akit
visszahozott. 24 Miután az elment, az úton rátalált egy oroszlán, s megölte; teste ott hevert az
úton, s mellette állt a szamár, s a holttest mellett állt az oroszlán is. 25 Éppen akkor emberek
mentek arrafelé, s meglátták az úton heverő holttestet s a holttest mellett álló oroszlánt és
elmentek, s elbeszélték a városban, amelyben az az öreg próféta lakott. 26 Amikor
meghallotta ezt az a próféta, aki visszatérítette őt az útról, így szólt: »Istennek az az embere
az, aki nem engedelmeskedett az Úr szájának: az Úr kiszolgáltatta az oroszlánnak, s az
összetörte, s megölte az Úrnak azon szava szerint, amelyet hozzá intézett.« 27 Majd azt
mondta fiainak: »Nyergeljétek meg nekem a szamarat.« Miután azok megnyergelték, 28 ő
elment, s megtalálta az úton heverő holttestet s a holttest mellett álló szamarat és oroszlánt;
az oroszlán nem evett a holttestből, s nem bántotta a szamarat sem.

29 Erre a próféta felvette Isten emberének holttestét, feltette a szamárra és visszatért, s
bevitte az öreg próféta városába, hogy elsirassa. 30 Le is tette holttestét a saját sírjába és
elsiratták: »Jaj, jaj, testvérem!« 31 Amikor aztán elsiratták, azt mondta fiainak: »Ha majd
meghalok, temessetek abba a sírba, amelybe az Isten emberét temették; az ő csontjai mellé
tegyétek csontjaimat, 32 mert bizonnyal be fog következni az a dolog, amelyet az Úr
parancsára a bételi oltár ellen s a Szamaria városaiban levő valamennyi magaslati templom
ellen jövendölt.«

33 Jeroboám azonban ezen dolgok után sem fordult vissza nagyon gonosz útjáról, sőt
ellenkezőleg, papokat rendelt a magaslatokra a köznépből: aki csak akarta, felavattatta
kezét, s a magaslatok papjává lett. 34 Ez lett az oka annak, hogy Jeroboám háza vétket vont
magára, s összedűlt és elpusztult a föld színéről.

14 **Jeroboám beteg gyermeke** 1 Ugyanebben az időben megbetegedett Ábia, Jeroboám
fia. 2 Azt mondta ekkor Jeroboám a feleségének: »Kelj fel, cserélj ruhát, hogy ne ismerjenek
meg, hogy te vagy Jeroboám felesége, s eredj el Silóba, ahol Ahiás próféta van, aki
megmondta nekem, hogy királya leszek e népnek. 3 Végy kezedbe tíz kenyeret is, meg egy
lepényt és egy edény mézet, s eredj el hozzá: ő majd közli veled, mi lesz e gyermekkel.«
4 Úgy cselekedett Jeroboám felesége, ahogy ő mondta, s felkelt, s elment Silóba, s betért
Ahiás házába; ez azonban már nem látott, mert szeme az öregségtől elhomályosodott.

5 Azt mondta azonban az Úr Ahiásnak: »Íme, Jeroboám felesége jött, hogy
megkérdezzen téged beteg fia felől. Ezt és ezt mondd neki.« – Amikor tehát az kilétét
titkolva bement, 6 s Ahiás meghallotta lába neszét, amint az ajtóhoz lépett, azt mondta:
»Gyere csak be, Jeroboám felesége, miért tetteted magadat másnak? Én azonban kemény
hírre kaptam megbízatást számodra. 7 Eredj, s mondd Jeroboámnak: `Ezt üzeni az Úr, Izrael
Istene: Mivel én felemeltelek téged a nép közül, s népemnek, Izraelnek fejedelmévé tettelek,
8 s elszakítottam a királyságot Dávid házától, s neked adtam, te azonban nem voltál olyan,
mint szolgám, Dávid, aki megtartotta parancsaimat, s teljes szívéből követett engem, s azt
cselekedte, ami kedves az én színem előtt, 9 hanem gonoszabbul cselekedtél, mint mindazok,
akik előtted voltak, s más, öntött isteneket csináltattál magadnak, hogy haragra ingerelj,
engem pedig a hátad mögé vetettél: 10 azért íme, én nyomorúságot hozok Jeroboám házára, s
kiirtom Jeroboám minden férfiát, a bezártat is, az utolsót is Izraelben és úgy elsöpröm
Jeroboám házának utódait, mint ahogy a trágyát szokták elsöpörni egészen tisztára. 11 Akije
a városban hal meg Jeroboámnak, azt a kutyák eszik meg, akije pedig a mezőn hal meg, azt
az ég madarai falják fel, mert az Úr így szólt. 12 Te pedig kelj fel, s menj házadba, s mihelyt
lábad a városba lép, meghal a gyermek, 13 s elsiratja egész Izrael és el is temeti: mert
egyedül ő kerül sírba Jeroboám ivadékai közül, mert Jeroboám házában csak benne talált jót
az Úr, Izrael Istene. 14 Aztán majd királyt támaszt az Úr magának Izrael számára, s az
megveri Jeroboám házát azon a napon s abban az időben 15 és úgy megveri az Úr Isten
Izraelt, hogy úgy fog ingadozni, mint a nád a vízben, s kitépi Izraelt erről a jó földről,
amelyet atyáinak adott, s elszórja őket a folyóvízen túlra, mivel berkeket csináltak
maguknak, hogy bosszantsák az Urat 16 és kiszolgáltatja az Úr Izraelt Jeroboámnak azon
vétkei miatt, amelyekkel vétkezett, s vétekbe vitte Izraelt.'«

17 Felkelt tehát Jeroboám felesége, s elment, s eljutott Tircába, s amint belépett a ház
küszöbén, meghalt a gyermek; 18 el is temették, s el is siratta őt egész Izrael az Úr beszéde
szerint, amelyet szolgája, Ahiás próféta által szólt.

Jeroboám halála 19 Jeroboám egyéb dolgai pedig, hogy miként hadakozott, s miként
uralkodott, íme, meg vannak írva Izrael királyainak krónikás könyvében. 20 Az idő pedig,
amíg Jeroboám uralkodott, huszonkét esztendő volt: aztán aludni tért atyáihoz, s fia, Nádáb
lett a király helyette.

Roboám Júda királya 21 Tehát Roboám, Salamon fia lett a király Júdában.
Negyvenegy esztendős volt Roboám, amikor uralkodni kezdett, s tizenhét esztendeig
uralkodott Jeruzsálemben, abban a városban, amelyet az Úr kiválasztott Izrael minden törzse
közül, hogy odahelyezze nevét. Anyját, aki ammonita volt, Naámának hívták.

22 Ekkor Júda azt cselekedte, ami gonosz az Úr előtt, s jobban ingerelték Őt
mindannál, amit atyáik cselekedtek vétkeikkel, amelyeket elkövettek. 23 Ők is építettek
ugyanis maguknak oltárokat, oszlopokat és berkeket minden magas dombon s minden
lombos fa alatt, 24 sőt fiúszeretők is voltak az országban, s azoknak a népeknek minden
undokságát elkövették, amelyeket az Úr eltörölt Izrael fiainak színe elől.

25 Roboám királyságának ötödik esztendejében aztán felvonult Sesák, Egyiptom
királya, Jeruzsálembe, 26 s elvitte az Úr házának kincseit s a királyi kincseket, s elrabolt
mindent, azokat az aranypajzsokat is, amelyeket Salamon készíttetett. 27 Ezek helyett
Roboám király rézpajzsokat készíttetett, s azokat adta a pajzsosok vezéreinek kezébe s azok
kezébe, akik a király házának ajtajában őrködtek. 28 Valahányszor a király az Úr házába
ment, felvették őket azok, akiknek az volt a tisztük, hogy előtte vonuljanak, aztán megint
visszavitték a pajzsosok fegyvertárába.

29 Roboám egyéb dolgai pedig s mindaz, amit cselekedett, íme, meg vannak írva Júda
királyainak krónikás könyvében. 30 Roboám és Jeroboám között ugyanis háború volt minden
időben. 31 Amikor aztán Roboám aludni tért atyáihoz, eltemették melléjük Dávid városában
anyját, aki ammonita volt, s Naámának hívták. Ezután a fia, Abia lett a király helyette.

15 **Abia Júda királya** 1 Jeroboám, Nábát fia uralkodásának tizennyolcadik
esztendejében tehát Abia lett Júda királya. 2 Három esztendeig uralkodott Jeruzsálemben;
anyját, aki Abisalom lánya volt, Maákának hívták. 3 Követte apja minden bűnét, amelyet
őelőtte elkövetett és szíve nem volt olyan tökéletesen az Úrral, Istenével, mint atyjának,
Dávidnak szíve. 4 Mindazonáltal Dávidért szövétneket adott neki az Úr, az ő Istene
Jeruzsálemben, azáltal, hogy fiát emelte trónra utána, s állni hagyta Jeruzsálemet, 5 azért,
mert Dávid azt cselekedte, ami igaz az Úr szeme előtt, s nem tért el semmitől sem, amit neki
parancsolt élete valamennyi napja alatt, kivéve a hetita Uriás dolgát. 6 De háború volt
Roboám és Jeroboám között élete valamennyi napja alatt.

7 Abia egyéb dolgai pedig s mindaz, amit cselekedett, nemde meg vannak írva Júda
királyainak krónikás könyvében? Abia és Jeroboám között is hadakozás volt. 8 Amikor aztán
Abia aludni tért atyáihoz, eltemették a Dávid-városban, s fia, Ásza lett a király helyette.

Ásza Júda királya 9 Jeroboámnak, Izrael királyának huszadik esztendejében tehát Ásza
lett Júda királya. 10 Negyvenegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Anyját, aki Abisalom
lánya volt, Maákának hívták.

11 Ásza azt cselekedte, ami igaz az Úr színe előtt, úgy mint atyja, Dávid.
12 Eltávolította a fiúszeretőket az országból, s megtisztította azt a bálványok minden
szennyétől, amelyeket atyái készíttettek. 13 Sőt anyját, Maákát is eltávolította, hogy ne
legyen fejedelem Astarte szolgálatánál és berkében, amelyet ő annak tiszteletére szerzett, és
lerontatta annak barlangját, s összetörette az undok bálványt, s elégettette a Kedron
völgyében. 14 A magaslatokat ugyan nem távolította el, de Ásza szíve tökéletesen az Úrral
volt valamennyi napján át. 15 Azt, amit apja szentté tett, s amit ő fogadott, az ezüstöt,
aranyat s a tárgyakat, bevitte az Úr házába.

16 Ásza és Bása, Izrael királya között azonban háború volt valamennyi napjuk alatt.
17 Bása, Izrael királya fel is vonult Júda ellen, s kiépíttette Rámát, hogy senki se jöhessen ki
vagy mehessen be Ásza, Júda királya részéről. 18 Erre Ásza vette azt az egész ezüstöt és
aranyat, amely megmaradt az Úr házának kincseiből meg a király házának kincseiből, s
szolgái kezébe adta, s elküldte Benadádhoz, Tábremonnak, Hezjón fiának fiához, Szíria
királyához, aki Damaszkuszban lakott, ezzel az üzenettel: 19 »Szövetség van közöttem s
közötted, az én apám s a te apád között: azért küldök ajándékot neked, ezüstöt s aranyat, s

kérlek, jöjj, s bontsd fel azt a szövetséget, amelyet Básával, Izrael királyával tartasz, hogy elvonuljon tőlem.« 20 Ben-Hadad hallgatott is Ásza királyra és elküldte seregének vezéreit Izrael városai ellen, s azok megverték Áhiont, Dánt, Ábel-Maáka házát s az egész Kennerótot, vagyis Naftali egész földjét. 21 Amikor ezt Bása meghallotta, abbahagyta Ráma építését, s visszatért Tircába. 22 Erre Ásza király követet küldött egész Júdába, s ezt üzente: Senki sem húzhatja ki magát! – s elhordták Rámából a követ és a fát, amellyel Bása építkezett, s Ásza király kiépíttette belőle Benjamin-Gibeát és Micpát.

23 Ásza egyéb dolgai pedig és valamennyi hőstette s mindaz, amit cselekedett, s a városok, amelyeket építtetett, nemde meg vannak írva Júda királyainak krónikás könyvében? Öreg korában azonban megfájdult lába. 24 Amikor aztán aludni tért atyáihoz, eltemették melléjük atyja, Dávid városába, s fia, Jozafát lett a király helyette.

Nádáb Izrael királya 25 Jeroboám fia, Nádáb Ászának, Júda királyának második esztendejében lett Izrael királya, s két esztendeig uralkodott Izraelen. 26 Azt cselekedte, ami gonosz az Úr színe előtt, s követte apja útjait és vétkeit, amelyekkel az vétekre vitte Izraelt. 27 De Bása, az Isszakár házából való Ahiás fia, csapdát vetett ellene és Gebbetonnál, a filiszteusok városánál leütötte; Nádáb ugyanis és egész Izrael ostromolták Gebbetont. 28 Bása tehát Ászának, Júda királyának harmadik esztendejében megölte és király lett helyette. 29 Amikor király lett, leüttette Jeroboám egész házát; egy lelket sem hagyott ivadékából, amíg el nem törölte őt az Úrnak azon szava szerint, amelyet szolgája, a silói Ahiás által szólt 30 Jeroboám vétkei miatt, amelyekkel vétkezett, s vétekre vitte Izraelt és bűne miatt, amellyel bosszantotta az Urat, Izrael Istenét.

31 Nádáb egyéb dolgai, s mindaz, amit cselekedett, nemde meg vannak írva Izrael királyainak krónikás könyvében? 32 Ásza és Bása, Izrael királya között pedig háborúság volt valamennyi napjukon át.

Bása Izrael királya 33 Ászának, Júda királyának harmadik esztendejétől kezdve ugyanis Bása, Ahiás fia uralkodott egész Izraelen, Tircában, huszonnégy esztendeig. 34 Azt cselekedte, ami gonosz az Úr előtt, s követte Jeroboám eljárását és vétkeit, amelyekkel az vétekre vitte Izraelt.

16 1 Ekkor az Úr szózatot intézett Jéhuhoz, Hanáni fiához, Bása ellen, ezekkel a szavakkal: 2 »Mivel én felemeltelek téged a porból, s népem, Izrael fejedelmévé tettelek, te pedig Jeroboám eljárását követted, s vétekre vitted népemet, Izraelt, hogy bosszants vétkeikkel: 3 íme, én learatom Bása utódait s háza utódait, s olyanná teszem házadat, mint Jeroboámnak, Nábát fiának házát. 4 Akije a városban hal meg Básának, azt a kutyák eszik meg, akije pedig a mezőn hal meg, azt az ég madarai eszik meg.«

5 Bása egyéb dolgai pedig, s mindaz, amit cselekedett s viadalai, nemde meg vannak írva Izrael királyainak krónikás könyvében? 6 Amikor aztán Bása aludni tért atyáihoz, eltemették Tircában, s fia, Éla lett a király helyette.

7 Amikor pedig elhangzott az Úr szava Jéhu próféta, Hanáni fia által Bása s háza ellen s mindazon gonoszság ellen, amelyet az Úr előtt elkövetett, hogy bosszantsa őt keze műveivel, s olyan legyen, mint Jeroboám háza – ő emiatt megölte őt, azaz Jéhut, Hanáni fiát, a prófétát.

Éla Izrael királya 8 Ászának, Júda királyának huszonhatodik esztendejétől kezdve Éla, Bása fia uralkodott Izraelen, Tircában, két esztendeig. 9 Ekkor pártot ütött ellene szolgája, Zimri, a lovasok egyik felének vezére. Miközben Éla Tircában Árszának, a terszai tiszttartónak a házában részegre itta magát, 10 Zimri rárontott, leütötte, s megölte Ászának,

Júda királyának huszonhetedik esztendejében, s király lett helyette. 11 Amikor pedig királlyá
lett, s beült az ő királyi székébe, leüttette Bása egész házát, s nem hagyott belőle férfit, sem
rokont, sem barátot. 12 Így törölte el Zimri Bása egész házát, az Úr ama szava szerint,
amelyet Básának Jéhu próféta által szólt, 13 Bása minden vétke miatt, s fia, Éla vétkei miatt,
akik vétkeztek, s vétekre vitték Izraelt, s bosszantották az Urat, Izrael Istenét
hiábavalóságaikkal.

14 Éla egyéb dolgai pedig, s mindaz, amit cselekedett, nemde meg vannak írva Izrael
királyainak krónikás könyvében?

Zimri Izrael királya 15 Ászának, Júda királyának huszonhetedik esztendejében
uralkodott Zimri hét napig Tircában. A sereg ekkor éppen Gebbetont, a filiszteusok városát
ostromolta. 16 Amikor meghallotta, hogy Zimri pártot ütött, s megölte a királyt, egész Izrael
Omrit tette királyává, aki abban az időben Izrael seregének fővezére volt a táborban.
17 Felment tehát Omri s vele egész Izrael Gebbetonból, s ostrom alá vették Tircát. 18 Amikor
Zimri látta, hogy be fogják venni a várost, bement a palotába, s magára gyújtotta a királyi
házat, s meghalt 19 vétkei miatt, amelyekkel vétkezett, amikor azt cselekedte, ami gonosz az
Úr előtt, s amikor követte Jeroboám útjait és vétkét, amellyel az vétekre vitte Izraelt.

20 Zimri egyéb dolgai és lesvetése meg zsarnoksága, nemde meg vannak írva Izrael
királyainak krónikás könyvében?

Omri Izrael királya 21 Ekkor Izrael népe két részre szakadt: a nép fele Tebnit, Ginet fiát
követte, hogy őt tegye királlyá, a fele pedig Omrit. 22 De erősebb lett az a nép, amely
Omrival volt, mint az a nép, amely Tebnit, Ginet fiát követte, s meghalt Tebni, s Omri lett a
király.

23 Ászának, Júda királyának harmincegyedik esztendejétől kezdve Omri uralkodott
Izraelen tizenkét esztendeig. Hat esztendeig Tircában uralkodott. 24 Majd megvette Semertől
két talentum ezüstön Szamaria hegyét, s kiépítette azt, s elnevezte a várost, amelyet épített,
Szemernek, a hegy gazdájának nevéről Szamariának. 25 Azt cselekedte Omri, ami gonosz az
Úr színe előtt, sőt gonoszabbul cselekedett, mint mindazok, akik előtte voltak 26 és követte
Jeroboámnak, Nábát fiának minden útját és vétkeit, amelyekkel az vétekre vitte Izraelt, hogy
bosszantsa az Urat, Izrael Istenét hiábavalóságai által.

27 Omri egyéb dolgai pedig és harcai, amelyeket viselt, nemde meg vannak írva Izrael
királyainak krónikás könyvében? 28 Amikor aztán Omri aludni tért atyáihoz, eltemették
Szamariában, s fia, Ácháb lett a király helyette.

Ácháb Izrael királya 29 Omri fia, Ácháb Ászának, Júda királyának harmincnyolcadik
esztendejében lett Izrael királya; huszonkét esztendeig uralkodott Ácháb, Omri fia Izraelen,
Szamariában. 30 Azt cselekedte Ácháb, Omri fia, ami gonosz az Úr színe előtt, még jobban,
mint mindazok, akik előtte voltak. 31 Sőt nem volt elég neki, hogy Jeroboámnak, Nábát
fiának vétkeit követte, hanem még Jezabelt, Etbaálnak, a szidoniak királyának lányát is
feleségül vette. Elment, Baált szolgálta és imádta, 32 és oltárt emeltetett Baálnak Baál
házában, amelyet Szamariában építtetett. 33 Berket ültettetett, s egyebeket is cselekedett
Ácháb, hogy bosszantsa az Urat, Izrael Istenét, jobban, mint Izrael minden királya, aki előtte
volt. 34 Az ő napjaiban építtette ki a bételi Hiél Jerikót – Abirámnak, elsőszülöttének árán
vetette meg alapját és Szegubnak, legkisebb fiának árán állíttatta fel kapuit, az Úr azon
szava szerint, amelyet Józsue, Nún fia által szólt.

17 **Illés a Kárit pataknál** 1 Majd azt mondta a Tisbéből, Gileád lakói közül való Illés

Áchábnak: »Az Úrnak, Izrael Istenének életére mondom, akinek színe előtt szolgálok, hogy nem lesz ezekben az esztendőkben sem harmat, sem eső, csak majd az én szám szavára.«

2 Ekkor az Úr szózatot intézett hozzá, ezekkel a szavakkal: 3 »Távozz innen, s eredj napkeletre, s rejtőzz el a Kárit-pataknál, amely a Jordán felé van. 4 A patakból lesz ott italod, s a hollóknak hagytam meg, hogy tápláljanak ott téged.« 5 Elment tehát, s az Úr szava szerint cselekedett, s amikor odaért, megtelepedett a Kárit-pataknál, amely a Jordán felé van. 6 A hollók hoztak is neki kenyeret és húst reggel, valamint kenyeret s húst este, s a patakból ivott. 7 Napok múltával azonban kiszáradt a patak, mert nem volt eső az országban.

Illés Száreftában 8 Ezért az Úr szózatot intézett hozzá, ezekkel a szavakkal: 9 »Kelj fel, s eredj a szidoniak Száreftájába, s tartózkodj ott: íme, meghagytam ott egy özvegyasszonynak, hogy tápláljon téged.« 10 Felkelt és elment Száreftába. Amikor a város kapujához ért, meglátott egy özvegyasszonyt, aki fát szedegetett. Megszólította, s azt mondta neki: »Adj nekem egy kis vizet valami edényben, hadd igyam.« 11 Amikor aztán az elment, hogy hozzon, ő így kiáltott utána: »Hozz nekem, kérlek, egy falat kenyeret is kezedben.« 12 Az ezt felelte: »Az Úrnak, a te Istenednek életére mondom, hogy nincs semmiféle kenyerem, csak egy maroknyi lisztem a vékában s egy kis olajam a korsóban: éppen egy pár darabka fát szedek, hogy elkészítsem azt magamnak s fiamnak, hogy megegyük, s azután meghaljunk.«

13 Azt mondta neki Illés: »Ne félj, csak eredj, s tégy, ahogy mondtad. Először azonban nekem készíts abból a lisztecskéből egy kis hamuban sült lepényt, s hozd ki azt nekem. Magadnak és fiadnak azután csinálj. 14 Ezt üzeni ugyanis az Úr, Izrael Istene: `Nem ürül ki lisztes vékád, s nem apad el olajos korsód mindaddig, amíg esőt nem ad az Úr a föld színére.'« 15 Erre az elment, s Illés szava szerint cselekedett, és evett ő s az asszony s egész házanépe, s attól a naptól kezdve 16 nem ürült ki a lisztes véka, s nem apadt el az olajos korsó – az Úr szava szerint, amelyet Illés által szólt.

17 Történt pedig ezek után, hogy megbetegedett az asszonynak, a ház asszonyának fia, s olyan súlyos volt betegsége, hogy nem maradt lélegzet benne. 18 Azt mondta azért az asszony Illésnek: »Mi dolgom van veled, Isten embere? Azért jöttél-e hozzám, hogy felhívd a figyelmet vétkeimre, s megöld fiamat?» 19 Azt mondta erre neki Illés: »Add ide fiadat.« Azzal elvette öléből, s felvitte a tetőszobába, ahol ő lakott, s ágyára fektette, 20 majd kiáltott az Úrhoz és azt mondta: »Uram Istenem, sújtod ezt az özvegyet is, akinél én úgy ahogy ellátást találok, hogy fiát így megölöd?« 21 Aztán kinyújtotta magát, s háromszor ráborult a gyermekre, s az Úrhoz kiáltott és azt mondta: »Uram Istenem, kérlek, térjen vissza e gyermek lelke a testébe.« 22 Az Úr meg is hallgatta Illés szavát, s a gyermek lelke visszatért bele, s az ismét élt. 23 Erre Illés vette a gyermeket, levitte a felső teremből az alsó házba, átadta anyjának, s azt mondta neki: »Íme, fiad él.« 24 Az asszony azt felelte Illésnek: »Ezáltal most megtudtam, hogy az Isten embere vagy, s az Úr szava igaz a te szádban.«

18 **Istenítélet a Kármel hegyen** 1 Hosszú idő múltán, a harmadik esztendőben szózatot intézett az Úr Illéshez, ezekkel a szavakkal: »Eredj, s mutasd meg magadat Áchábnak, hogy esőt adhassak a föld színére.« 2 Elment tehát Illés, hogy megmutassa magát Áchábnak.

Szamariában már olyan nagy volt az éhség, 3 hogy Ácháb elhívatta háza sáfárát, Abdiást – Abdiás igen félte az Urat, 4 s amikor Jezabel megölette az Úr prófétáit, vett száz prófétát, s elrejtette őket ötvenenként egy-egy barlangba, s ellátta őket kenyérrel s vízzel – 5 és ezt mondta Ácháb Abdiásnak: »Menj el az országba minden vízforráshoz s minden patakhoz, hátha találunk füvet, s életben tarthatjuk a lovakat s az öszvéreket, s nem pusztul el mindenestül a jószág.« 6 Majd felosztották maguk között a bejárandó vidékeket: Ácháb

ment az egyik irányban, Abdiás a másik irányban, külön-külön.

7 Útközben Abdiás egyszer csak találkozott Illéssel; amikor megismerte, arcra borult,
és megkérdezte: »Te vagy-e az, uram, Illés?« 8 Ő ezt felelte neki: »Én. Eredj, s mondd meg
uradnak: `Itt van Illés.'« 9 Erre ő így szólt: »Mit vétettem, hogy Ácháb kezébe adsz engem,
szolgádat, hogy megöljön engem? 10 Az Úrnak, a te Istenednek életére mondom, hogy nincs
olyan nemzet vagy királyság, ahova ne küldött volna uram, hogy téged megkeressen, s
amikor megannyi azt felelte: `Nincs itt' – meg is esketett minden királyságot és nemzetet,
hogy csakugyan nem találtak meg téged. 11 S most te azt mondod nekem: `Eredj, s mondd
uradnak: Itt van Illés!' 12 Ha távozásom után téged olyan helyre visz az Úr lelke, amelyet én
nem tudok, s én bemegyek és értesítem Áchábot, s ő nem talál meg téged, akkor megölet
engem: pedig szolgád féli az Urat gyermeksége óta. 13 Nem beszélték-e el neked, uramnak,
mit cselekedtem, amikor Jezabel megölette az Úr prófétáit, hogy elrejtettem az Úr prófétái
közül száz embert, ötvenet-ötvenet egy-egy barlangba, s elláttam őket kenyérrel s vízzel?
14 S te most azt mondod nekem: `Eredj, s mondd uradnak: Itt van Illés' – hogy megöljön
engem.« 15 Azt mondta erre Illés: »A Seregek Urának életére mondom, akinek színe előtt
szolgálok, hogy még ma megjelenek előtte.«

16 Elment tehát Abdiás Ácháb elé és jelentette neki.

Erre Ácháb elment Illés elé, 17 s amikor meglátta, azt mondta: »Te vagy-e az, te, aki
bajba döntötted Izraelt?« 18 Erre ő azt mondta: »Nem én döntöttem bajba Izraelt, hanem te s
apád háza, akik elhagytátok az Úr parancsait s a Baálokat követtétek. 19 Nos, küldj csak el, s
gyűjtsd egybe nekem egész Izraelt a Kármel hegyére, valamint Baál négyszázötven
prófétáját s a berkek négyszáz prófétáját, akik Jezabel asztaláról esznek.«

20 Ácháb elküldött Izrael valamennyi fiához, s egybegyűjtötte a prófétákat a Kármel
hegyére. 21 Ekkor Illés odalépett az egész nép elé és azt mondta: »Meddig sántikáltok
kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt, ha pedig Baál, kövessétek azt.« A nép azonban
egy szót sem felelt neki. 22 Erre Illés azt mondta a népnek: »Én maradtam meg egyedül az
Úr prófétái közül: Baál prófétái pedig négyszázötvenen vannak. 23 Adjatok nekünk két fiatal
bikát, aztán ők válasszák ki maguknak az egyik bikát, s vágják darabokra, s tegyék a fára, de
tüzet ne tegyenek alája: én pedig majd a másik bikát készítem el és teszem a fára, s tüzet
szintén nem teszek alája. 24 Hívjátok segítségül isteneitek nevét, én meg majd segítségül
hívom az én Uram nevét, s amelyik Isten tűz által meghallgat, az legyen az Isten.« Erre az
egész nép azt felelte: »Helyes indítvány!«

25 Azt mondta tehát Illés Baál prófétáinak: »Válasszátok ki magatoknak az egyik
bikát, s készítsétek el – elsőknek, mert ti vagytok többen –, s hívjátok segítségül isteneitek
nevét, de tüzet ne tegyetek alája.« 26 Miután ők átvették a bikát, amelyet nekik odaadott,
elkészítették, s reggeltől délig hívogatták Baál nevét, s azt mondták: »Baál, hallgass meg
minket.« De nem jött egy hang sem, s nem felelt senki sem, hiába ugrándoztak az oltár
körül, amelyet készítettek. 27 Amikor aztán már délre járt, így gúnyolódott velük Illés:
»Hangosabban kiáltsatok, hiszen isten ő!Talán éppen beszélget, vagy a fogadóban van, vagy
úton, vagy bizony tán alszik, hadd ébredjen fel.« 28 Hangosabban kiáltoztak tehát és
szokásuk szerint késekkel s tőrökkel vagdalták magukat, amíg el nem borította őket a vér.

29 Amikor aztán elmúlt a dél és prófétálásuk közben eljött az az idő, amikor az
ételáldozatot szokták bemutatni, s nem hallatszott egy hang sem és nem felelt és nem
hallgatta meg az imádkozókat senki sem, 30 azt mondta Illés az egész népnek: »Gyertek
hozzám.« Amikor aztán a nép eléje járult, helyreállította az Úr lerombolt oltárát – 31 vett
ugyanis tizenkét követ, Jákob fiai törzseinek száma szerint, akihez szólt az Úr szava: »Izrael
legyen a neved,« 32 és oltárt épített e kövekből az Úr nevében – s mintegy két barázda széles
vízárkot készített az oltár köré, 33 aztán elrendezte a fát, földarabolta a bikát, rátette a fára
34 és azt mondta: »Töltsetek meg négy vedret vízzel, s öntsétek rá az egészen elégetendő

áldozatra, meg a fára.« Aztán ismét azt mondta: »Másodszor is tegyétek meg ezt.« Amikor másodszor is megtették, azt mondta: »Harmadszor is tegyétek meg ugyanezt.« Megtették harmadszor is, 35 úgyhogy folyt a víz az oltár körül, s az árok medre is megtelt.

36 Amikor aztán eljött az egészen elégő áldozat bemutatásának ideje, odalépett Illés
próféta, s azt mondta: »Uram, Ábrahámnak, Izsáknak s Izraelnek Istene, mutasd meg ma,
hogy te vagy Izrael Istene, meg hogy én a te szolgád vagyok és hogy a te parancsodra
cselekedtem mindezt. 37 Hallgass meg, Uram, hallgass meg engem, hogy megtanulja e nép,
hogy te, az Úr, vagy az Isten, s hogy te térítetted vissza ismét szívüket.«

38 Ekkor lecsapott az Úr tüze, és megemésztette az egészen elégő áldozatot, meg a fát,
a köveket és a port, s felitta a vizet, amely az árokban volt. 39 Amikor látta ezt az egész nép,
arcára borult, s azt mondta: »Az Úr az Isten, az Úr az Isten!« 40 Azt mondta erre nekik Illés:
»Fogjátok meg Baál prófétáit, egy se szaladjon el közülük!« Miután megfogták őket, Illés
levitte őket a Kíson patakhoz, s ott megölette őket.

41 Majd azt mondta Illés Áchábnak: »Menj fel, egyél, s igyál, mert nagy eső zuhogása
hallatszik.« 42 Fölment Ácháb, hogy egyen, s igyon, Illés pedig felment a Kármel csúcsára,
lekuporodott a földre, arcát térdei közé tette, 43 s azt mondta legényének: »Menj fel, s nézz a
tenger felé.« Ez, miután felment és arrafelé tekintett, azt mondta: »Nincs semmi sem.« Erre
ő ismét szólt neki: »Menj vissza, hétszer.« 44 Hetedik alkalommal aztán íme, egy kis
felhőcske szállt fel a tengerből, akkora, mint az ember lábnyoma. Erre ő így szólt: »Eredj fel
és mondd Áchábnak: Fogass be szekeredbe, s menj le, hogy meg ne akadályozzon az eső.«
45 Alighogy egyet-kettőt fordult, íme, elsötétedett az ég, s felhő, szél és hatalmas eső támadt.
Felült tehát Ácháb és elment Jezreelbe, 46 Illést pedig megszállta az Úr ereje, s ő felövezte
derekát, s futott Ácháb előtt, amíg Jezreelbe nem ért.

19 **Illés a Hóreb hegyen** 1 Ácháb azonban elbeszélte Jezabelnek mindazt, amit Illés
cselekedett, s hogy mi módon ölte meg az összes prófétát a kard által. 2 Erre Jezabel követet
küldött Illéshez ezzel az üzenettel: »Sújtsanak engem az istenek, most és mindenkor, ha
holnap ilyenkorra olyanná nem teszem életedet, mint amilyen azok bármelyikének élete.«
3 Megijedt erre Illés és felkelt, s elment, amerre éppen akarata vitte. A júdai Beersebába
érve, otthagyta legényét, 4 maga pedig egy napi járásnyira bement a pusztába. Miután beért,
s egy borókafenyő alá leült, azt kívánta magának, hogy haljon meg. Így szólt: »Elég volt,
Uram, vedd el életemet, mert én sem vagyok jobb, mint atyáim.« 5 Majd lefeküdt és elaludt
a borókafenyő árnyában. Ekkor íme, az Úr angyala megérintette és azt mondta neki: »Kelj
fel, s egyél.« 6 Odatekintett, s íme, egy hamuban sült lepény és egy edény víz volt a fejénél;
evett tehát és ivott, s ismét elaludt. 7 Ekkor másodszor is eljött az Úr angyala, s megérintette
és azt mondta neki: »Kelj fel, egyél, mert nagy út vár rád.« 8 Ő felkelt, evett és ivott, s ennek
az ételnek az erejével negyven nap és negyven éjjel ment, egészen az Isten hegyéig, a
Hórebig.

9 Amikor odaért, megszállt a barlangban. Ekkor íme, az Úr szózatot intézett hozzá, e
szavakkal: »Mit művelsz itt, Illés?« 10 Ő azt felelte rá: »Nagyon buzgólkodtam az Úrért, a
Seregek Istenéért, mert Izrael fiai elhagyták szövetségedet, lerontották oltáraidat, megölték
prófétáidat karddal, egyedül én maradtam meg, s most nekem is életemre törnek, hogy
elvegyék.« 11 Azt mondta erre neki: »Jöjj ki, s állj a hegyre az Úr elé,« s íme, ott elvonul az
Úr, s az Úr előtt nagy és erős szélvész, amely hegyeket forgat fel és sziklákat zúz össze, s a
szélvészben nincs az Úr – s a szélvész után földrengés, s a földrengésben nincs az Úr – 12 s a
földrengés után tűz, s a tűzben nincs az Úr – s a tűz után enyhe szellő susogása. 13 Amikor
ezt Illés meghallotta, palástjával eltakarta arcát, s kiment, s kiállt a barlang ajtajába.

A próféta újabb feladatai Ekkor íme, egy hang szólt hozzá, s azt mondta: »Mit

művelsz itt, Illés?« 14 Ő azt felelte rá: »Nagyon buzgólkodtam az Úrért, a seregek Istenéért,
mert Izrael fiai elhagyták szövetségedet, lerontották oltáraidat, prófétáidat megölték karddal,
egyedül én maradtam meg, s most nekem is életemre törnek, hogy elvegyék.«

15 Azt mondta erre neki az Úr: »Eredj, s térj vissza utadon a pusztán át
Damaszkuszba, s ha odaérsz, kend fel Házaélt Szíria királyává, 16 Jéhut, Námsi fiát pedig
kend fel Izrael királyává, Elizeust, az ábelmehulai Sáfát fiát pedig kend fel prófétává a te
helyedbe. 17 Így az fog történni, hogy aki megmenekül Házaél kardjától, azt Jéhu öli meg, s
aki megmenekül Jéhu kardjától, azt Elizeus öli meg. 18 Csak hétezer embert hagyok meg
magamnak Izraelben, azokat, akiknek térde nem hajolt meg Baál előtt, s akiknek ajka nem
hódolt kézcsókkal neki.«

Elizeus meghívása 19 Elindult tehát onnan Illés és ráakadt Elizeusra, Sáfát fiára, aki
éppen szántatott tizenkét iga marhával, s maga is egyike volt azoknak, akik a tizenkét iga
marhával szántottak. Erre Illés odament hozzá, s rávetette palástját. 20 Ő tüstént otthagyta a
barmokat, s utána futott Illésnek, s azt mondta: »Hadd csókoljam meg, kérlek, apámat s
anyámat, s aztán majd követlek.« Ő azt mondta neki: »Eredj csak és térj vissza, mert ami az
én dolgom volt, megtettem veled.«

21 Miután visszatért tőle, vett egy iga marhát, levágta, a marhák ekéjével megfőzte a
húst, odaadta a népnek, hogy egyenek, aztán felkelt, elment, s követte Illést, s a szolgája lett.

20 **Az arám háborúk** 1 Ben-Hadad, Szíria királya pedig maga köré gyűjtötte egész
seregét – harminckét királyt meg lovakat s harci szekereket –, s felment, s hadakozott
Szamaria ellen, s ostrom alá vette. 2 Majd követeket küldött a városba, Áchábhoz, Izrael
királyához, 3 ezzel az üzenettel: »Ezt üzeni Ben-Hadad: Ezüstöd s aranyod az enyém,
feleségeid s legjobb fiaid az enyémek.« 4 Izrael királya erre azt felelte: »Parancsodra, uram
király, tiéd vagyok én és mindenem.« 5 Erre ismét eljöttek a követek, s azt mondták: »Ezt
üzeni Ben-Hadad, aki hozzád küldött minket: `Ezüstödet, aranyodat, feleségeidet s fiaidat
tehát nekem adod.' 6 Éppen azért holnap ilyenkor elküldöm szolgáimat hozzád, s ők majd
átkutatják házadat és szolgáid házát és mindazt, ami tetszik nekik, a kezükhöz veszik, s
elhozzák.«

7 Összehívta erre Izrael királya az ország valamennyi vénét, s azt mondta:
»Észrevehetitek, s láthatjátok, hogy ármánykodik ellenünk, mert az én feleségeimért, az én
fiaimért, az én ezüstömért s az én aranyomért küldött, s én azt nem tagadtam meg tőle.«
8 Azt mondta erre neki az összes vén az egész néppel együtt: »Ne hallgass rá, s ne engedj
neki.« 9 Ekkor így szólt Ben-Hadad követeihez: »Mondjátok meg uramnak, a királynak:
Mindazt, amiért először küldtél hozzám, szolgádhoz, megteszem; ezt a dolgot azonban nem
tehetem.« 10 Visszatértek erre a követek, s megmondták neki. Erre ő ismét elküldte őket, s
ezt üzente: »Úgy segítsenek engem az istenek most és mindenkor, hogy nem lesz elég
Szamaria pora arra, hogy megtöltse annak az egész népnek a markát, amely engem követ!«
11 Feleletül ezt üzente erre Izrael királya: »Mondjátok neki: Aki felölti a fegyvert, ne
dicsekedjék úgy, mint az, aki már levetette.« 12 Amikor Ben-Hadad ezt a választ
meghallotta, történetesen éppen ivott a királyokkal a sátrakban és azt mondta szolgáinak:
»Vegyétek körül a várost.« Azok körül is vették.

13 Ekkor íme, egy próféta járult Ácháb, Izrael királya elé, s azt mondta neki: »Ezt
üzeni az Úr: Nyilván láttad ezt az egész, nagyon nagy sokaságot: íme, én ezt még ma a
kezedbe adom, hogy megtudd, hogy én, az Úr vagyok.« 14 Azt mondta erre Ácháb: »Ki
által?« Erre ő azt mondta neki: »Ezt üzeni az Úr: A tartományfőnökök szolgái által.« Erre ő
azt kérdezte: »Ki kezdje meg a harcot?« Az azt mondta rá: »Te.«

15 Megszámlálta tehát a tartományfőnökök legényeit, s számukat
kétszázharminckettőnek találta. Utánuk megszámlálta a népet is, Izrael valamennyi fiát:
ezek hétezren voltak. 16 Délben aztán kivonultak, miközben Ben-Hadad részegen ivott
sátrában a harminckét királlyal, akik segítségére jöttek. 17 A tartományfőnökök legényei
vonultak ki az első csapatban. Ben-Hadad erre kiküldött, s azt hozták hírül neki: »Valami
emberek jöttek ki Szamariából.« 18 Erre ő azt mondta: »Ha a békességért jönnek, akkor is
fogjátok meg őket elevenen, ha hadakozni, akkor is fogjátok meg őket elevenen.«
19 Kivonultak tehát a tartományfőnökök legényei, s követte őket a többi sereg, 20 s megverte
mindenki azt az embert, aki ellene jött, s megfutamodtak a szírek, s Izrael üldözőbe vette
őket. Ben-Hadad, Szíria királya is megfutamodott lovon, lovasaival együtt. 21 Kivonult erre
Izrael királya is, s megverte a lovakat s a harci szekereket, s nagy vereséget mért Szíriára.

22 (A próféta azonban Izrael királya elé járult és azt mondta neki: »Eredj, s gyűjts erőt
és tudd és lásd, mitévő légy, mert a következő esztendőben Szíria királya ismét feljön
ellened.«)

23 Azt mondták erre a szíriai király szolgái uruknak: »Hegyi istenek az isteneik, azért
kerekedtek fölénk; jobb lesz tehát, ha a síkságon hadakozunk ellenük – akkor megbírunk
velük. 24 Éppen azért tedd a következőket: Távolíts el minden királyt a seregedből, s tégy
vezéreket helyükbe, 25 s pótold azoknak a vitézeknek a számát, akik elestek a tieid közül, s
szerezz annyi lovat, mint amennyi lovad a múltkor volt, s annyi szekeret, mint amennyi
szekered a múltkor volt, s hadakozzunk ellenük a síkságon, s meglátod, megbírunk velük.«
Elfogadta tanácsukat, s úgy cselekedett.

26 Amikor tehát az esztendő elmúlt, Ben-Hadad felsorakoztatta a szíreket, s felvonult
Ófekbe, hogy hadakozzon Izrael ellen. 27 Izrael fiai is felsorakoztak, s miután ellátták
magukat élelemmel, kivonultak ellenük, s tábort ütöttek velük szemben, mint két kis
kecskenyáj, amíg a szírek valósággal ellepték a földet.

28 (Ekkor előlépett Isten egyik embere, s azt mondta Izrael királyának: »Ezt üzeni az
Úr: Mivel a szírek azt mondták: `A hegyek Istene az Úr, és nem Istene a völgyeknek' – azért
kezedbe adom ezt az egész nagy sokaságot, s megtudjátok, hogy én, az Úr, vagyok.« 29 Hét
napig csatasorban álltak egymással szemben ezek is, azok is, a hetedik napon aztán
megtörtént az ütközet, s Izrael fiai leütöttek ezen az egy napon százezer gyalogost a szírek
közül. 30 Erre azok, akik megmaradtak, Ófekbe, a városba szaladtak, de a fal rászakadt a
megmaradt huszonhétezer emberre.

Ben-Hadad is elszaladt, s bement a városba, egy kamrában levő kamrába. 31 Azt
mondták ekkor neki szolgái: »Íme, azt hallottuk, hogy Izrael házának királyai kegyesek:
rakjunk tehát zsákot derekunkra s kötelet fejünkre, s menjünk ki Izrael királyához, hátha
meghagyja életünket.« 32 Zsákot öveztek derekukra, s kötelet tettek fejükre, s elmentek
Izrael királyához, s azt mondták neki: »Ezt üzeni szolgád, Ben-Hadad: `Kérlek, hagyd meg
életemet.'» Erre ő azt mondta: »Ha még él, testvérem ő.« 33 Kedvező jelül vették ezt a
férfiak, s sietve elkapták a szót szájából, s azt mondták: »Ben-Hadad tehát testvéred!« Erre ő
azt mondta nekik: »Menjetek, s hozzátok őt hozzám!« Kijött tehát hozzá Ben-Hadad, s ő
felvette szekerére. 34 Ekkor ő azt mondta neki: »Visszaadom azokat a városokat, amelyeket
apám elvett atyáidtól, s utcákat csinálhatsz magadnak Damaszkuszban, miként apám csinált
Szamariában, s mint szövetségesed távozom tőled.« Erre ő megkötötte a szövetséget, s
elbocsátotta.

35 Ekkor egy férfi a próféták fiai közül így szólt társához az Úr parancsára: »Verj meg
engem.« Ez azonban nem akarta megverni. 36 Azt mondta erre neki: »Mivel nem hallgattál
az Úr szavára, íme, mihelyt eltávozol tőlem, megöl téged az oroszlán.« Alighogy eltávozott
tőle, rábukkant egy oroszlán, s megölte. 37 Amikor aztán egy másik emberrel találkozott,
annak azt mondta: »Verj meg!« Az sebesre verte. 38 Elment erre a próféta, s a király elé

szaladt az úton, s port hintve magára, felismerhetetlenné tette száját és szemét, 39 s amikor a
király arra ment, kiáltott a királyhoz, s azt mondta: »Szolgád kivonult a harci tusába, s
amikor egy ember megfutamodott, valaki hozzám hozta, s azt mondta: `Őrizd meg ezt az
embert: ha elszökik, életeddel lakolsz életéért, vagy egy talentum ezüstöt fizetsz.' 40 Mialatt
azonban én megzavarodva ide-oda forgolódtam, egyszerre csak eltűnt.« Azt mondta erre
neki Izrael királya: »Az az ítéleted, amit magad mondtál.« 41 Ám az tüstént letörölte a port
az arcáról, s így Izrael királya megismerte, hogy a próféták közül való, 42 majd azt mondta
neki: »Ezt üzeni az Úr: Mivel elengedted kezedből azt az embert, aki halált érdemelt, a te
életed lakol az életéért s a te néped az ő népéért.« 43 Erre a király hallani sem akart a
dologról, visszatért házába, s dúlva-fúlva Szamariába érkezett.

21 **Nábót szőlője** 1 Ezen események után ez történt. Volt abban az időben a jezraeli
Nábótnak egy szőlője Jezraelben, Áchábnak, Szamaria királyának palotája mellett. 2 Szólt
azért Ácháb Nábótnak, s azt mondta: »Add nekem szőlődet, hogy zöldségeskertet csináljak
magamnak belőle, mivel szomszédságomban, a házam mellett van, s én egy jobb szőlőt
adok érte neked, vagy ha inkább úgy tetszik, annyi értékű ezüstöt, amennyit ér.« 3 Nábót azt
felelte neki: »Mentsen meg az Úr attól, hogy odaadjam neked atyáim örökét!«

4 Ácháb erre elment házába, bosszankodva s mérgelődve a beszéd miatt, amelyet a
jezreeli Nábót szólt neki, amikor azt mondta: »Nem adom neked atyáim örökét« – és ágyára
vetette magát, s a falnak fordította arcát, s nem evett semmit sem. 5 Bement erre hozzá
felesége, Jezabel és azt mondta neki: »Mi dolog ez? Miért szomorodott meg lelked, s miért
nem eszel semmit sem?« 6 Ő azt felelte neki: »Beszéltem a jezreeli Nábóttal, s azt mondtam
neki: Add nekem szőlődet, s megkapod az árát, vagy ha úgy tetszik neked, jobb szőlőt adok
neked érte – s ő azt mondta: `Nem adom neked szőlőmet.'« 7 Azt mondta erre neki felesége,
Jezabel: »Nagyszerű tekintélyed van, s pompásan kormányozod Izrael országát! Kelj fel, s
végy magadhoz ennivalót, s légy jókedvű, majd én fogom neked adni a jezreeli Nábót
szőlőjét.«

8 Levelet írt tehát Ácháb nevében, s azt megpecsételte annak gyűrűjével, s elküldte
azokhoz a vénekhez és főemberekhez, akik Nábóttal laktak, s városában voltak. 9 Ez volt
pedig a levél tartalma: »Hirdessetek böjtöt, s ültessétek Nábótot a nép elsői közé, 10 s
fogadjatok fel ellene két embert, akik Béliál fiai, hogy ezt a hamis tanúságot mondják:
`Káromolta Istent s a királyt' – s aztán vigyétek ki s kövezzétek meg, hogy így meghaljon.«
– 11 Polgártársai, a vének és a főemberek, akik vele a városban laktak, úgy is cselekedtek,
amint Jezabel meghagyta nekik, s amint meg volt írva a levélben, amelyet nekik küldött:
12 böjtöt hirdettek, s Nábótot a nép elsői közé ültették, 13 s odavittek két ördögfia embert, s
leültették őket vele szemben, s azok, tudniillik ezek a szinte ördögi emberek, ezt a tanúságot
mondták ellene az egész sokaság előtt: »Káromolta Nábót Istent s a királyt« – amiért is
kivitték őt a városon kívülre, s agyonkövezték. 14 Aztán elküldtek Jezabelhez, s üzenték:
»Nábótot megkövezték, s meghalt.«

15 Történt továbbá, hogy amikor Jezabel meghallotta, hogy Nábótot megkövezték, s az
meghalt, ő így szólt Áchábhoz: »Kelj fel, s foglald el a jezreeli Nábót szőlőjét, aki nem
hallgatott rád, és nem akarta azt pénzért odaadni, mert Nábót nem él, hanem meghalt.«
16 Amikor ezt Ácháb meghallotta, azt tudniillik, hogy Nábót meghalt, felkelt, s lement a
jezreeli Nábót szőlőjébe, hogy elfoglalja.

17 Ekkor az Úr szózatot intézett a tisbei Illéshez, ezekkel a szavakkal: 18 »Kelj fel, s
menj le Ácháb, Izrael királya elé, aki Szamariában van: íme, éppen lemegy Nábót szőlőjébe,
hogy azt elfoglalja 19 és mondd neki: Ezt üzeni az Úr: Öltél, s azonfelül foglaltál is! Aztán
tedd hozzá: Ezt üzeni az Úr: Ezen a helyen, ahol felnyalták a kutyák Nábót vérét, fel fogják

nyalni a te véredet is.« 20 Azt mondta ekkor Ácháb Illésnek: »Hát megtaláltál engem,
ellenségedet?« Ő azt mondta: »Megtaláltalak, mert arra adtad magadat, hogy azt tedd, ami
gonosz az Úr színe előtt. 21 Íme, nyomorúságot hozok terád, s learatom utódaidat, s
kipusztítom Ácháb házából a férfit, a bezártat is s az utolsót is Izraelben 22 és olyanná
teszem házadat, mint Jeroboámnak, Nábát fiának házát és Básának, Ániás fiának házát,
mivel bosszantásomra cselekedtél, s vétekre vitted Izraelt. 23 Sőt Jezabelről is így szólt az
Úr: Kutyák eszik meg Jezabelt Jezreel mezején. 24 Akije a városban hal meg Áchábnak, azt
a kutyák eszik meg, akije a mezőn hal meg, azt az ég madarai eszik meg.«

25 Valóban nem volt senki más sem olyan, mint Ácháb, aki arra adta magát, hogy azt
művelje, ami gonosz az Úr színe előtt, mivel felesége, Jezabel, felbujtogatta, 26 s aki olyan
utálatosságra vetemedett, hogy a bálványokat követte, mint ahogy az amoriták cselekedtek,
akiket az Úr elemésztett Izrael fiainak színe előtt.

27 Amikor Ácháb meghallotta ezeket a beszédeket, megszaggatta ruháját, szőrzsákkal
födte be testét, s böjtölt és zsákban aludt, s lehorgasztott fővel járt. 28 Erre az Úr szózatot
intézett a tisbei Illéshez, ezekkel a szavakkal: 29 »Láttad-e, hogy Ácháb megalázta magát
előttem? Mivel tehát megalázta magát kedvemért, nem az ő napjaiban hozom rá a
nyomorúságot, hanem fia napjaiban hozom a nyomorúságot házára.«

22 **Háború az arámokkal, Ácháb halála** 1 Elmúlt erre három esztendő, anélkül, hogy
háború lett volna Szíria s Izrael között. 2 A harmadik esztendőben aztán lement Jozafát, Júda
királya Izrael királyához. 3 Izrael királya pedig azt mondta szolgáinak: »Nem tudjátok-e,
hogy Rámót-Gileád a miénk? És mi hagyjuk és nem vesszük vissza Szíria királyának
kezéből?« 4 Azt mondta ekkor Jozafátnak: »Eljössz-e velem hadakozni Rámót-Gileád
ellen?«

5 Azt mondta erre Jozafát Izrael királyának: »Éppoly kész vagyok, mint te: népem s
néped egy, s lovasaim a te lovasaid.« Majd azt mondta Jozafát Izrael királyának: »Kérdezd
meg, kérlek, még ma az Úr szavát.« 6 Egybegyűjtötte erre Izrael királya a prófétákat,
mintegy négyszáz embert, s azt mondta nekik: »Elmenjek-e hadakozni Rámót-Gileád ellen,
vagy maradjak nyugton?« Azok azt felelték: »Menj fel, s az Úr a király kezébe adja.« 7 Azt
mondta azonban Jozafát: »Nincs-e itt az Úr valamelyik prófétája, hogy ő általa
kérdezősködhetnénk?« 8 Azt mondta erre Izrael királya Jozafátnak: »Van itt még egy ember,
aki által megkérdezhetnénk az Urat, de én gyűlölöm, mert nem jövendöl nekem jót, csak
rosszat: Mikeás, Jemla fia.« Azt mondta neki Jozafát: »Ne beszélj így, király!« 9 Odahívatott
tehát Izrael királya egy udvari szolgát, s azt mondta neki: »Siess, hozd ide Mikeást, Jemla
fiát.«

10 Ezalatt Izrael királya s Jozafát, Júda királya ott üldögéltek, mindenki a maga királyi
székében, királyi díszbe öltözötten, a Szamaria kapuja előtti térségen, s a próféták mind ott
prófétáltak színük előtt. 11 Cidkija, Kánaána fia, vasszarvakat is készített magának, s azt
mondta: »Ezt üzeni az Úr: Ilyenekkel ökleled majd Szíriát, amíg el nem törlöd.«
12 Valamennyi próféta hasonlóképp prófétált és azt mondta: »Menj fel Rámót-Gileád ellen:
sikerülni fog, s az Úr a király kezébe adja.«

13 Eközben az a követ, aki elment, hogy elhívja Mikeást, azt mondta neki: »Íme, a
próféták szavai egyhangúlag jót jövendölnek a királynak: legyen tehát szavad hasonló az
övékéhez és szólj jót.« 14 Azt mondta neki Mikeás: »Az Úr életére mondom, hogy azt fogom
mondani, amit az Úr mond nekem.«

15 Amikor aztán a királyhoz ért, azt mondta neki a király: »Mikeás, felmenjünk-e
hadakozni Rámót-Gileád ellen, vagy hagyjuk?« Ő azt felelte neki: »Menj fel, sikerülni fog, s
az Úr a király kezébe adja.« 16 Azt mondta erre neki a király: »Ismét s ismét eskü alatt
kényszerítelek, hogy ne mondj nekem az Úr nevében mást, csak azt, ami igaz.« 17 Erre ő azt

mondta:

»Láttam egész Izraelt
szétszórva a hegyeken
mint a juhokat, amelyeknek nincs pásztoruk.

És azt mondta az Úr: `Nincs ezeknek uruk, térjen vissza mindenki békességben házába.'«

18 (Azt mondta erre Izrael királya Jozafátnak: »Nem megmondtam neked, hogy nem jövendöl jót nekem, csak mindig rosszat?«)

19 Majd folytatta és azt mondta: »Halljad tehát az Úr szavát: Láttam az Urat, amint királyi székében ült, s az egész mennyei sereg jobbról s balról mellette állt 20 és az Úr azt mondta: `Ki szedné rá Áchábot, Izrael királyát, hogy felmenjen és elessék Rámót-Gileádnál?' Ekkor egyik ezt, a másik azt a dolgot mondta. 21 Előlépett azonban a lélek, s az Úr elé állt és szólt: `Én rászedem.' Szólt hozzá az Úr: `Mi által?' 22 Erre ő azt mondta: `Kimegyek, s hazug lélek leszek valamennyi prófétája szájában.' Azt mondta erre az Úr: `Szedd rá, sikerülni fog: menj csak ki és tégy úgy.' – 23 Nos tehát íme, a hazugság lelkét adta az Úr valamennyi itt levő prófétád szájába, az Úr azonban rosszat szólt ellened.«

24 Odalépett ekkor Cidkija, Kánaána fia, s arcul ütötte Mikeást és azt mondta: »Hát engem elhagyott az Úr lelke, neked azonban szólt?« 25 Azt mondta erre Mikeás: »Majd meglátod azon a napon, amikor a kamrában levő kamrába fogsz menni elbújni.« 26 Izrael királya pedig azt mondta: »Vigyétek Mikeást el, s maradjon Ámonnál, a város parancsnokánál s Joásnál, a király fiánál 27 és mondjátok nekik: `Ezt üzeni a király: Vessétek tömlöcbe ezt az embert, s tartsátok nyomorúságos kenyéren és szűk vízen, amíg én békével vissza nem térek.'« 28 Azt mondta erre Mikeás: »Ha te békével visszatérsz, nem szólt az Úr általam.« Majd azt mondta: »Halljátok népek mindnyájan!«

29 Felvonult tehát Izrael királya és Jozafát Júda királya Rámót-Gileád ellen. 30 Azt mondta ekkor Izrael királya Jozafátnak: »Fogj fegyvert, s eredj a harcba, de csak öltsd fel saját ruháidat!« Izrael királya azonban álruhát öltött, s úgy ment a harcba. – 31 Szíria királya pedig megparancsolta a szekerek harminckét parancsnokának: »Ne harcoljatok se kicsiny, se nagy ellen, hanem csak egyedül Izrael királya ellen.« – 32 Így amikor a szekerek parancsnokai Jozafátot meglátták, azt hitték, hogy ő Izrael királya, s rátámadtak, s ellene hadakoztak, de Jozafát felkiáltott. 33 Megértették erre a szekerek parancsnokai, hogy nem ő Izrael királya, s ott hagyták.

34 Egy ember azonban felvonta íját és csak úgy találomra ellőtte a nyilat, s véletlenül éppen Izrael királyát találta el a tüdő és a gyomor között. Erre ez azt mondta szekérvezetőjének: »Fordulj meg, s vigyél ki engem a seregből, mert súlyosan megsebesültem.« 35 Ám nagy harc kerekedett azon a napon, s így Izrael királya továbbra is ott állt szekerén a szírekkel szemben. Estére azonban meghalt; sebéből a vér a szekér belsejébe folyt. 36 Erre még napnyugta előtt kikiáltotta a hírnök az egész seregben, s azt mondták: »Mindenki térjen vissza városába s földjére!«

37 Meghalt tehát a király, s elvitték Szamariába, s eltemették a királyt Szamariában, 38 szekerét pedig megmosták és szerszámát leöblítették Szamaria tavában, amikor is a kutyák felnyalták vérét – az Úrnak azon szava szerint, amelyet szólt.

39 Ácháb egyéb dolgai pedig, s mindaz, amit cselekedett, az elefántcsontház, amelyet építtetett, s mindazok a városok, amelyeket kiépíttetett, nemde meg vannak írva Izrael királyainak krónikás könyvében? 40 Ácháb tehát aludni tért atyáihoz, s fia, Ahaszja lett a király helyette.

Jozafát Júda királya 41 Jozafát, Ásza fia, Áchábnak, Izrael királyának negyedik

esztendejében kezdett uralkodni Júdán. 42 Harmincöt esztendős volt, amikor uralkodni
kezdett, s huszonöt esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; anyját, aki Saláj lánya volt,
Azubának hívták. 43 Mindenben apjának, Ászának útján járt, s arról le nem tért, s azt
cselekedte, ami igaz az Úr színe előtt. 44 Mindazonáltal a magaslatokat nem távolította el: a
nép ugyanis még a magaslatokon áldozott és gyújtott jó illatot. 45 Jozafát békességet tartott
Izrael királyával.

46 Jozafát egyéb dolgai pedig és cselekedetei, amelyeket művelt, valamint harcai,
nemde meg vannak írva Júda királyainak krónikás könyvében?

47 Ő eltávolította az országból azoknak a fiúszeretőknek maradékait is, akik apja,
Ásza napjaiból maradtak. 48 Akkoriban nem állt király Edom élén. 49 Így Jozafát király
tengeri hajókat készíttetett, hogy Ofírba hajózzanak aranyért, de nem mehettek el, mert
összetörtek Ecjon-Géberben. 50 Akkor azt mondta Ahaszja, Ácháb fia Jozafátnak:
»Menjenek szolgáim szolgáiddal a hajókon« – de azt Jozafát nem akarta.

51 Amikor aztán Jozafát aludni tért atyáihoz, eltemették melléjük atyja, Dávid
városában és fia, Jórám lett a király helyette.

Ahaszja Izrael királya 52 Ahaszja, Ácháb fia Jozafátnak, Júda királyának tizenhetedik
esztendejében kezdett uralkodni Izraelen Szamariában, s két esztendeig uralkodott Izraelen.

53 Azt cselekedte, ami gonosz az Úr színe előtt, s apjának meg anyjának útján járt,
meg Jeroboámnak, Nábát fiának az útján, aki vétekre vitte Izraelt. 54 Baált szolgálta és
imádta – az Urat, Izrael Istenét pedig bosszantotta, egészen úgy, ahogy apja cselekedett.

KIRÁLYOK MÁSODIK KÖNYVE

A KETTÉSZAKADT ORSZÁG TÖRTÉNETE MÁSODIK RÉSZ: 1,1-17,41

1 **Illés és Ahaszja** 1 Ácháb halála után Moáb elszakadt Izraeltől.

2 Ahaszja pedig átesett Szamariában levő felső termének korlátján, és megbetegedett.
Ekkor elküldte követeit ezekkel a szavakkal: »Menjetek, kérdezzétek meg Beelzebubot,
Akkaron istenét, meggyógyulok-e ebből a betegségemből?«

3 Így szólt ekkor az Úr angyala a tisbei Illéshez: »Kelj fel, menj Szamaria királyának
követei elé, és mondd nekik: Hát nincs Isten Izraelben, hogy Beelzebubot, Akkaron istenét
mentek megkérdezni? 4 Ezért ezt üzeni az Úr: Az ágyról, amelyre felszálltál, leszállni nem
fogsz, hanem bizony meghalsz!« – Illés elment, 5 azután a követek visszatértek Ahaszjához.
A király megkérdezte tőlük: »Miért jöttetek vissza?« 6 Azok azt felelték neki: »Elénk jött
egy ember, és azt mondta nekünk: `Menjetek, térjetek vissza a királyhoz, aki küldött titeket,
és mondjátok neki: Ezt üzeni az Úr: Talán azért küldesz Beelzebubhoz, Akkaron isteneához
válaszért, mert nincs Isten Izraelben? Ezért az ágyról, amelyre felszálltál, leszállni nem
fogsz, hanem bizony meghalsz.'« 7 Erre ő megkérdezte őket: »Milyen formájú és öltözetű az
az ember, aki elétek jött, és ezeket a szavakat mondta?« 8 Azok ezt felelték: »Egy ember
szőrpalástban és a derekán bőrövvel.« A király erre így szólt: »A tisbei Illés az!«

9 Elküldött tehát hozzá egy ötvenes hadnagyot, ötven alattvalójával együtt. Az felment
hozzá – ő éppen a hegy tetején üldögélt –, és azt mondta neki: »Isten embere! A király azt
parancsolta, hogy jöjj le.« 10 Illés azt felelte az ötvenes hadnagynak: »Ha Isten embere

vagyok, szálljon le tűz az égből, és emésszen meg téged és ötven emberedet.« Erre tűz szállt
le az égből, és megemésztette őt a vele levő ötven emberrel együtt. 11 Erre ismét elküldött a
király egy másik ötvenes hadnagyot, és vele ötven embert. Ez így szólt hozzá: »Isten
embere: ezt üzeni a király: `Siess, jöjj le!'« 12 Illés azt válaszolta: »Ha Isten embere vagyok,
szálljon le tűz az égből, és emésszen meg téged és ötven emberedet.« Erre tűz szállt le az
égből, és megemésztette őt ötven emberével együtt. 13 Erre ismét elküldött egy harmadik
ötvenes hadnagyot, ötven emberével együtt. Amikor az odaért, térdet hajtott Illés előtt,
könyörgött neki, és azt mondta: »Isten embere, gondolj életemre és velem levő szolgáid
életére! 14 Íme, tűz szállt le az égből, és megemésztette a két első ötvenes hadnagyot és azt
az ötven-ötven embert, aki velük volt; most azonban kérlek, irgalmazz életemnek!«

15 Így szólt erre az Úr angyala Illéshez: »Menj le vele, ne félj!« Felkelt tehát, lement
vele a királyhoz, 16 és így szólt hozzá: »Ezt üzeni az Úr: Mivel Beelzebubhoz, Akkaron
isteneihez küldtél követeket válaszért, mintha Izraelben nem volna Isten, akitől feleletet
kérhetnél, azért az ágyról, amelyre felszálltál, leszállni nem fogsz, hanem bizony meghalsz.«

17 Meg is halt, az Úr szava szerint, amelyet Illés mondott. Mivel fia nem volt, a
testvére, Jórám lett a király helyette, Jórámnak, Jozafát fiának, Júda királyának második
esztendejében. 18 Ahaszja egyéb dolgai pedig, amelyeket cselekedett, ugye, meg vannak írva
Izrael királyainak krónikás könyvében?

2 **Illés elragadása** 1 Történt pedig, hogy amikor az Úr fel akarta vinni Illést a forgószél
által a mennybe, Illés és Elizeus éppen távozóban voltak Gilgálból. 2 Azt mondta ekkor Illés
Elizeusnak: »Maradj itt, mert az Úr engem Bételbe küldött.« Azt mondta neki Elizeus: »Az
Úr életére s a te életedre mondom, hogy nem hagylak el.« Amikor aztán lementek Bételbe,
3 a bételi prófétafiak kijöttek Elizeushoz, s azt mondták neki: »Tudod-e, hogy az Úr ma
elveszi tőled uradat?« Ő azt felelte: »Én is tudom, hallgassatok.« 4 Majd azt mondta Illés
Elizeusnak: »Maradj itt, mert az Úr engem Jerikóba küldött.« Ő azonban azt mondta: »Az
Úr életére s a te életedre mondom, hogy nem hagylak el.« Amikor aztán Jerikóba értek, 5 a
jerikói prófétafiak Elizeushoz járultak, és azt mondták neki: »Tudod-e, hogy az Úr ma
elveszi tőled uradat?« Ő azt mondta: »Én is tudom, hallgassatok.« 6 Majd azt mondta neki
Illés: »Maradj itt, mert az Úr engem a Jordánhoz küldött.« Ő azt mondta: »Az Úr életére s a
te életedre mondom, hogy nem hagylak el.« Elmentek tehát mindketten együtt. 7 Ötven
ember azonban követte őket a prófétafiak közül, s amikor ők ketten a Jordán mellett
megálltak, messziről, velük szemben azok is megálltak. 8 Ekkor Illés vette a palástját,
összegöngyölítette, ráütött vele a vízre, s az két részre vált, s ők mindketten átmentek a
szárazon.

9 Amikor aztán átmentek, azt mondta Illés Elizeusnak: »Kívánj valamit, amit akarsz,
hogy megtegyek neked, mielőtt elvesznek engem tőled.« Azt mondta erre Elizeus: »Kérlek,
legyen a lelkedből kétszeres osztályrész rajtam.« 10 Ő azt felelte: »Nehéz dolgot kértél:
mindazonáltal, ha majd látsz engem, amikor elvesznek engem tőled, meglesz neked, amit
kértél; ha azonban nem látsz, nem lesz meg.« 11 Miközben így mendegéltek, s menet közben
beszélgettek, íme, egy tüzes szekér tüzes lovakkal elválasztotta őket egymástól, s Illés
felment a forgószéllel az égbe.

12 Amikor ezt Elizeus látta, kiáltott: »Atyám, atyám, Izrael szekere és
szekérvezetője!« Amikor aztán nem látta többé, megragadta ruháit és kettészaggatta.
13 Aztán felemelte Illés palástját, amely leesett róla, s visszafordult, s megállt a Jordán
partján, 14 s Illés palástjával, amely leesett róla, ráütött a vízre, s az nem vált ketté. Erre azt
mondta: »Hát most hol van Illés Istene?« Aztán ismét ráütött a vízre, s az két felé vált, s
Elizeus átment.

15 Amikor aztán meglátták őt a prófétafiak, akik átellenben, Jerikóban voltak, azt
mondták: »Illés lelke Elizeusra szállt.« Majd eléje mentek, s földig borultak előtte 16 és azt
mondták neki: »Íme, van szolgáid között ötven erős ember. Elmehetnének, s
megkereshetnék uradat, hátha elvitte őt az Úr lelke, s levetette valamelyik hegyre, vagy
valamelyik völgybe.« Ő azt mondta: »Ne küldjetek.« 17 De azok addig unszolták, amíg bele
nem egyezett és azt nem mondta: »Küldjetek.« Erre elküldték az ötven embert, s azok
három napig keresték, de nem találták. 18 Amikor aztán visszatértek hozzá – ő ugyanis
Jerikóban maradt –, azt mondta nekik: »Nem mondtam-e nektek: ne küldjetek?«

Elizeus első tettei 19 Majd azt mondták a város emberei Elizeusnak: »Íme, e város
fekvése igen jó, amint te, uram, magad is látod, de vize igen rossz, s földje terméketlen.«
20 Erre ő azt mondta: »Hozzatok nekem valami új edényt, s tegyetek bele sót.«

Amikor hoztak, 21 kiment a víz forrásához, beledobta a sót, és azt mondta: »Ezt üzeni
az Úr: Egészségessé tettem ezt a vizet, s nem származik többé belőle sem halál, sem
terméketlenség.« 22 Egészséges is lett a víz, mind a mai napig, Elizeus szava szerint, amelyet
szólt.

23 Majd felment onnan Bételbe. Amint az úton felfelé tartott, kis gyermekek jöttek ki
a városból, s csúfolgatták őt, s azt mondták: »Gyere föl, kopasz, gyere föl, kopasz!« 24 Erre
ő hátratekintett, s amikor meglátta őket, megátkozta őket az Úr nevében. Erre két medve jött
ki az erdőből, s széttépett közülük negyvenkét gyermeket. 25 Majd elment onnan a Kármel
hegyére, onnan pedig visszatért Szamariába.

3 **Jórám Izrael királya** 1 Jórám, Ácháb fia, Jozafátnak, Júda királyának tizennyolcadik
esztendejében lett Izrael királya Szamariában, s tizenkét esztendeig uralkodott. 2 Azt
cselekedte, ami gonosz az Úr előtt, de nem annyira, mint apja és anyja: eltávolíttatta ugyanis
Baál szobrait, amelyeket apja készíttetett. 3 Mindazonáltal ragaszkodott Jeroboámnak, Nábát
fiának vétkeihez, aki vétekre vitte Izraelt, s azoktól el nem távozott.

4 Mása, Moáb királya, sok barmot tenyésztett és százezer báránnyal meg százezer
gyapjas kossal adózott Izrael királyának. 5 Amikor azonban Ácháb meghalt, megszegte a
szövetséget, amelyet Izrael királyával tartott. 6 Ezért Jórám király kivonult ebben az időben
Szamariából, s felsorakoztatta egész Izraelt. 7 Aztán elküldött Jozafáthoz, Júda királyához,
ezzel az üzenettel: »Moáb királya elszakadt tőlem, gyere velem hadba ellene.« Ő azt felelte:
»Felmegyek; aki az enyém, az a tied, az én népem a te néped, s az én lovaim a te lovaid.«
8 Majd kérdezte: »Melyik úton vonuljunk fel?« Ő azt felelte: »Edom pusztáján keresztül.«

9 Elindult tehát Izrael királya, Júda királya és Edom királya, s hét napot haladtak
kerülő útjukon, de nem volt víz sem a sereg, sem a velük menő jószág számára. 10 Azt
mondta ekkor Izrael királya: »Jaj, jaj, jaj, egybegyűjtött az Úr minket, három királyt, hogy
Moáb kezébe adjon.« 11 Azt mondta erre Jozafát: »Van-e itt prófétája az Úrnak, hogy
könyöröghessünk általa az Úrhoz?« Erre valaki Izrael királyának szolgái közül azt felelte:
»Itt van Elizeus, Sáfát fia, aki Illés kezére a vizet öntötte.« 12 Azt mondta ekkor Jozafát:
»Nála van az Úr üzenete.« Lement tehát hozzá Izrael királya s Jozafát, Júda királya és Edom
királya. 13 Elizeus azonban azt mondta Izrael királyának: »Mi közöm hozzád? Eredj apád és
anyád prófétáihoz!« Mindazonáltal azt mondta neki Izrael királya: »Miért gyűjtötte egybe az
Úr ezt a három királyt, hogy a moabiták kezébe adja őket?«

14 Azt mondta erre neki Elizeus: »A Seregek Urának életére mondom, akinek színe
előtt szolgálok, hogy ha nem tekinteném Jozafátnak, Júda királyának személyét, ügyet sem
vetnék rád, s meg sem néznélek. 15 Most azonban hozzatok ide nekem egy hárfást.« Amikor
aztán az játszani kezdett a hárfáján, őt megszállta az Úr ereje és szólt: 16 Ezt üzeni az Úr:

»Csináljatok gödröt gödör mellé e patakvölgy árkában, 17 mert ezt üzeni az Úr: Nem fogtok
látni sem szelet, sem esőt, s ez az árok mégis megtelik vízzel, s isztok ti és családjaitok meg
barmaitok. 18 Sőt ez még kevés az Úr színe előtt: még Moábot is a kezetekbe adja, 19 s
megvertek minden erős várost s minden válogatott várost, kivágtok minden gyümölcsfát,
betömtök minden vízforrást, s behánytok minden jó szántóföldet kövekkel.« 20 S csakugyan
az történt, hogy reggel, amikor az ételáldozatot szokták bemutatni, íme, víz áradt Edom
felől, s megtelt a vidék vízzel.

21 Amikor a moabiták mindannyian meghallották, hogy felvonultak a királyok, hogy
hadakozzanak ellenük, összehívták mindazokat, akik vitézi övet viseltek, s felálltak
határukon. 22 Amikor aztán kora hajnalban felkeltek, s a nap a vízzel szemben felsütött, a
moabiták átellenből olyan vörösnek látták a vizet, mint a vér. 23 Erre azt mondták: »Kard
ontotta vér ez! Harcra keltek egymással a királyok, s leöldösték egymást! Rajta hát
zsákmányra, Moáb!« 24 Azzal elmentek Izrael táborához, de Izrael felkelt, s megverte a
moabitákat, s azok megfutamodtak előlük. Erre a győztesek elmentek, s megverték Moábot
25 és lerontották a városokat, s azáltal, hogy mindegyikük odadobott egy-egy követ,
telehajigáltak minden jó szántóföldet, betömtek minden vízforrást, kivágtak minden
gyümölcsfát, úgyhogy csak a cserepes falak maradtak meg, de a parittyások körülvették a
várost, s nagy részben összelövöldözték. 26 Amikor ezt Moáb királya látta, azt tudniillik,
hogy az ellenség föléje kerekedett, maga mellé vett hétszáz kardforgató embert, hogy
áttörjön Edom királyához, de nem tudott. 27 Erre megragadta elsőszülött fiát, akinek idővel
királlyá kellett volna lennie helyette, s bemutatta egészen elégő áldozatul a várfalon. Erre
nagy felháborodás lett Izraelben, s ők azonnal visszavonultak tőle, s visszatértek földjükre.

4 **Az özvegy olaja** 1 Egy asszony pedig a próféták feleségei közül segítségért kiáltott
Elizeushoz, mondván: »Szolgád, a férjem meghalt, s te tudod, hogy szolgád félte az Urat, s
íme, eljött a hitelező, hogy elvegye két fiamat, s rabszolgáivá tegye.« 2 Azt mondta neki Eli-
zeus: »Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? Mondd meg nekem, mid van házadban?« Ő azt
felelte: »Nincs nekem, szolgálódnak semmim sem házamban, csak egy kis olajom, amellyel
kenni szoktam magamat.« 3 Azt mondta erre neki: »Eredj, kérj kölcsön minden
szomszédasszonyodtól üres edényeket, de ne keveset, 4 aztán menj be házadba, s ha benn
leszel fiaiddal együtt, zárd be ajtódat, s tölts olajodból mindezekbe az edényekbe, s ha
megtelnek, állítsd őket félre.« 5 Elment tehát az asszony, s rázárta magára s fiaira az ajtót, s
azok adogatták az edényeket, ő pedig töltögetett. 6 Amikor aztán megteltek az edények, azt
mondta fiának: »Hozz ide nekem még edényt.« De az azt felelte: »Nincsen.« Ekkor megállt
az olaj. 7 Erre elment, s elmondta a dolgot az Isten emberének. Ő ezt mondta: »Eredj, add el
az olajat, s fizesd ki hiteleződet, te pedig s fiaid éljetek abból, ami megmarad.«

Halottfeltámasztás Sunámban 8 Történt pedig egy napon, hogy Elizeus keresztülment
Sunámon. Volt azonban ott egy előkelő asszony, s az feltartóztatta, hogy étkezzék nála. Így
aztán valahányszor arra járt, betért hozzá, hogy étkezzék. 9 Erre az asszony azt mondta
férjének: »Úgy veszem észre, hogy Istennek szent embere az, aki gyakorta erre jár mifelénk.
10 Csináltassunk tehát neki egy kis tetőszobát, tegyünk bele neki ágyat, asztalt, széket és
mécsest, hogy ha hozzánk jön, ott ellehessen.«

11 Történt erre egy napon, hogy eljött és betért a tetőszobába, s ott megpihent. 12 Majd
azt mondta legényének, Giezinek: »Hívd elő azt a sunemi asszonyt.« Amikor előhívta, s az
elébe állt, 13 azt mondta legényének: »Mondd neki: Íme, gondosan elláttál minket
mindennel. Mit akarsz, hogy cselekedjem neked? Van-e valami ügyed, s akarod-e, hogy
szóljak a királynak vagy a sereg fővezérének?« Ő azt felelte: »Én nyugodtan lakom népem

között.« 14 Erre ő azt mondta: »Mit akar tehát, hogy cselekedjem neki?« Azt mondta erre
Giezi: »Ne is kérdezd, hiszen fia nincs, s a férje vén.«

15 Erre megparancsolta, hogy hívja oda, s amikor odahívta, s az megállt az ajtóban,
16 azt mondta neki: »Esztendő fordultán, ebben az időben s ugyanebben az órában fiad lesz
méhedben.« Ám ő azt felelte: »Ne, kérlek uram, Isten embere, ne hazudj szolgálódnak.«
17 Az asszony csakugyan fogant, s fiút szült, abban az időben s abban az órában, amelyet
Elizeus mondott.

18 Fel is növekedett a gyermek. Amikor azonban egy napon kiment apjához, az
aratókhoz, 19 azt mondta apjának: »A fejem fáj, a fejem fáj.« Erre ő azt mondta a legénynek:
»Vedd fel, s vidd el az anyjához.« 20 Az fel is vette és elvitte anyjához. Ő a térdén tartotta
egészen délig, akkor meghalt. 21 Erre ő felment, rátette az Isten emberének ágyára, rázárta az
ajtót, kiment, 22 elhívta férjét és azt mondta: »Bocsáss el, kérlek, velem egy legényt meg egy
szamarat, hadd siessek el az Isten emberéhez, majd visszajövök.« 23 Ő azt mondta: »Miért
mégy hozzá? Ma nincs sem újhold, sem szombat.« Ő azt felelte: »Csak hadd menjek.«
24 Azzal megnyergeltette a szamarat, s megparancsolta a legénynek: »Hajts, siess és meg ne
állíts engem menetközben, hanem azt tedd, amit majd parancsolok neked.«

25 Elindult tehát, s eljutott az Isten emberéhez, a Kármel hegyére. Amikor az Isten
embere átellenből meglátta, azt mondta legényének, Giezinek: »Íme, az a sunemi asszony.
26 Eredj csak eléje, s mondd neki: Jól vagy-e te s a férjed meg a fiad?« Ő azt felelte: »Jól.«
27 Amikor aztán eljutott az Isten emberéhez a hegyre, megragadta lábát. Odament erre Giezi,
hogy eltávolítsa, de az Isten embere azt mondta: »Hagyd csak, mert keserűségben van a
lelke, de az Úr azt eltitkolta előlem, s nem adta tudtomra.«

28 Az asszony azt mondta neki: »Vajon kértem-e én fiút uramtól? Nemde azt
mondtam neked: Ne ámíts engem?« 29 Erre ő azt mondta Giezinek: »Övezd fel derekadat, s
vedd kezedbe botomat, s menj el. Ha találkozol valakivel, ne köszöntsd, s ha köszönt téged
valaki, ne válaszolj neki, s tedd botomat a gyermek arcára.« 30 Ám a gyermek anyja azt
mondta: »Az Úr életére s a te életedre mondom, hogy nem hagylak el téged.« Felkelt tehát
és követte. 31 Giezi azonban előrement, s rátette a botot a gyermek arcára, de az nem szólalt
meg, s nem eszmélt fel. Erre visszatért, s jelentette neki, s azt mondta: »Nem kelt fel a
gyermek.«

32 Amikor Elizeus bement a házba, íme, a gyermek csakugyan holtan feküdt ágyán.
33 Erre bement, s rázárta az ajtót magára s a gyermekre, s imádkozott az Úrhoz. 34 Aztán
föllépett az ágyra, s ráfeküdt a gyermekre, s rátette száját a szájára, szemét a szemére, s
kezét a kezére, s ráborult. Ekkor meleg lett a gyermek teste. 35 Erre ő lejött, sétált egyet föl s
alá a házban, aztán föllépett az ágyra, s ráfeküdt: erre a gyermek hetet ásított, s kinyitotta a
szemét. 36 Erre ő beszólította Giezit, s azt mondta neki: »Hívd ide azt a sunemi asszonyt.«
Az a hívásra be is ment hozzá. Erre ő azt mondta: »Vedd fiadat.« 37 Az odament, a lába elé
omlott, s földig hajtotta magát, majd vette a fiát, s kiment.

A keserű ételek 38 Elizeus erre visszatért Gilgálba. Az országban akkor éhség volt.
Amikor aztán a prófétafiak letelepedtek előtte, azt mondta egyik legényének: »Tedd föl a
nagy fazekat, s főzz főzeléket a prófétafiaknak.« 39 Erre egyikük kiment a mezőre, hogy
zöldséget szedjen, s vadszőlőtőhöz hasonló növényre talált. Teleszedte róla vadtökkel
palástját, s miután visszatért, belevagdalta a főzelékes fazékba, mert nem tudta, hogy mi az.
40 Ki is tálalták a társaknak, hogy egyenek, de amikor azok megízlelték a főzeléket,
felkiáltottak, s azt mondták: »Halál van a fazékban, Isten embere!« – és nem tudtak enni.
41 Erre ő így szólt: »Hozzatok lisztet!« Amikor hoztak, beleszórta a fazékba, s azt mondta:
»Tálald ki a népnek, hogy egyen.« És nem volt többé semmi keserűség a fazékban.

A kenyérszaporítás 42 Majd odajött egy ember Baálsálisából, és zsengéből való
kenyereket hozott az Isten emberének: húsz árpakenyeret s friss gabonát a tarisznyájában.
Erre ő azt mondta: »Add oda a népnek, hadd egyen.« 43 A szolgája erre azt felelte: »Mi ez
ahhoz, hogy száz ember elé adjam?« Ám ő ismét azt mondta: »Add csak oda a népnek, hadd
egyen, ezt üzeni ugyanis az Úr: `Esznek is, marad is.'« 44 Odatette tehát eléjük, s ettek, s
maradt is, az Úr szava szerint.

5 **A szír Námán meggyógyítása** 1 Námán, Szíria királyának hadvezére, nagy és
tekintélyes ember volt ura előtt, mert általa adott az Úr győzelmet Szíriának. Vitéz és
gazdag ember volt, de poklos. 2 Egyszer azonban portyázni mentek a szíriaiak, s foglyul
ejtettek Izrael földjéről egy kislányt. Ez Námán feleségének szolgálatába jutott 3 és azt
mondta asszonyának: »Bárcsak lett volna az én uram annál a prófétánál, aki Szamariában
van. Biztosan meggyógyította volna a poklosságtól, amelyben van.« 4 Námán erre bement
urához s elbeszélte neki: »Így s így szólt az az Izrael földjéről való lány.«

5 Azt mondta erre neki Szíria királya: »Eredj el s én majd küldök egy levelet Izrael
királyának.« Az, miután elment és magával vitt tíz talentum ezüstöt, hatezer aranyat s tíz
váltóruhát, 6 elvitte a levelet Izrael királyának. Ezek a szavak voltak benne: »Ha e levelet
megkapod, tudd, hogy hozzád küldtem szolgámat, Námánt, hogy meggyógyítsd
poklosságából.« 7 Amikor Izrael királya elolvasta a levelet, megszaggatta ruháját s azt
mondta: »Isten vagyok-e én, hogy ölni s életet adni tudjak, hogy ez hozzám küld, hogy
meggyógyítsak valakit poklosságából? Észrevehetitek s láthatjátok, hogy csak ürügyet keres
ellenem.«

8 Amikor ezt Elizeus, az Isten embere meghallotta, azt tudniillik, hogy Izrael királya
megszaggatta ruháját, elküldött hozzá ezzel az üzenettel: »Miért szaggattad meg ruháidat?
Jöjjön hozzám, s tudja meg, hogy van próféta Izraelben.«

9 Odament tehát Námán, lovaival és szekereivel együtt, és megállt Elizeus házának
ajtaja előtt. 10 Ekkor Elizeus követet küldött ki hozzá ezzel az üzenettel: »Menj s fürödj meg
hétszer a Jordánban, s akkor tested visszanyeri egészségét s megtisztulsz.« 11 Megharagudott
erre Námán, elment, és ezt mondta: »Azt hittem, hogy ki fog jönni hozzám, megáll,
segítségül hívja az Úrnak, Istenének nevét, megérinti kezével a poklosság helyét s
meggyógyít. 12 Hát nem jobbak-e az Abána és a Fárfár, Damaszkusz folyói, Izrael
valamennyi vizénél arra, hogy bennük megfürödjem és megtisztuljak?« Amikor azonban
megfordult s bosszankodva elment, 13 eléje járultak szolgái s így szóltak hozzá: »Apám, ha
nagy dolgot mondott volna is neked a próféta, bizonyára meg kellett volna tenned.
Mennyivel inkább, hogy most csak azt mondta neked: `Fürödj meg és megtisztulsz.'«

14 Lement s megfürdött hétszer a Jordánban az Isten emberének szava szerint, s ismét
olyan lett a teste, mint egy kis gyermek teste, és megtisztult. 15 Erre visszatért az Isten
emberéhez egész kíséretével együtt s bement s megállt előtte s azt mondta: »Immár tudom,
hogy nincs másutt Isten az egész földön, hanem csakis Izraelben. Kérlek tehát, fogadj el
áldomást szolgádtól.« 16 Ám ő azt felelte: »Az Úr életére mondom, aki előtt szolgálok, hogy
nem fogadok el.« Nem is engedett semmiképpen sem, pedig unszolta. 17 Végre Námán azt
mondta: »Hát ahogy akarod; de kérlek, engedd meg nekem, szolgádnak, hogy vehessek e
földből annyit, amennyit egy öszvérpár elbír, mert nem mutat be többé szolgád egészen
elégő áldozatot vagy békeáldozatot más isteneknek, hanem csak az Úrnak. 18 Csak ebben az
egy dologban engeszteld az Urat szolgád érdekében: amikor uram bemegy Remmon
templomába, hogy ott leboruljon s a kezemre támaszkodik, ha én is leborulok Remmon
templomában, amikor ő ott leborul – nézze el az Úr nekem, szolgádnak ezt a dolgot.« 19 Ő

azt mondta neki: »Eredj békességben.« Erre ő eltávozott tőle a föld legkiválóbb idejében.

20 Azt mondta ekkor magában Giezi, az Isten emberének legénye: »Megkímélte uram
ezt a szíriai Námánt, hogy nem fogadta el tőle, amit hozott: az Úr életére mondom, hogy
utána futok és szerzek tőle valamit.« 21 Utána is eredt Giezi Námánnak. Amikor ez meglátta,
hogy feléje fut, leugrott szekeréről elébe s azt mondta: »Rendben van-e minden?« 22 Ő azt
mondta: »Rendben.« Uram küldött hozzád s üzeni: »Épp most jött hozzám két ifjú Efraim
hegységéből, a prófétafiak közül. Adj számukra egy talentum ezüstöt s két öltözet ruhát.«
23 Azt mondta erre Námán: »Jobb lesz, ha két talentumot veszel.« Rá is erőszakolta s
bekötött két talentum ezüstöt két zsákba és két váltóruhát s rátette két legényére, s azok el is
vitték előtte.

24 Amikor aztán már estefelé megérkezett, elvette kezükből s félretette a házban s
elbocsátotta az embereket s azok elmentek, 25 ő pedig bement s ura elé állt. Azt mondta
ekkor Elizeus: »Honnan jössz, Giezi?« Ő azt felelte: »Nem volt el szolgád sehol sem.« 26 Ő
azonban azt mondta: »Nem volt-e jelen az én szívem, amikor az az ember visszafordult
szekeréről feléd? Nos tehát, szereztél ezüstöt és szereztél ruhákat, hogy olajkerteket,
szőlőket, juhokat, barmokat, rabszolgákat és rabszolgálókat vásárolj, 27 de Námán
poklossága is rád s ivadékodra ragad mindörökre.« Poklosságtól hófehéren ment is ki előle.

6 **Az elveszett fejsze** 1 Majd azt mondták a prófétafiak Elizeusnak: »Íme, ez a hely,
ahol felügyeleted alatt lakunk, szűk nekünk. 2 Hadd menjünk el a Jordánhoz s hadd hozzon
mindenki az erdőből egy-egy szálfát, hogy ott lakóhelyet építsünk magunknak.« Ő azt
mondta: »Menjetek el.« 3 Azt mondta erre egyikük: »Gyere azonban te is el szolgáiddal.« Ő
felelte: »Elmegyek.« 4 El is ment velük. Amikor aztán a Jordánhoz jutottak, vágták a fát.
5 Történt azonban, hogy amint egyikük egy szálfát kivágott, a fejsze vasa beleesett a vízbe.
Erre ő felkiáltott s azt mondta: »Jaj, jaj, jaj, uram, ezt is csak kölcsön kaptam.« 6 Azt mondta
erre az Isten embere: »Hova esett?« Amikor az megmutatta neki a helyet, ő levágott egy
fadarabot, odahajította s felúszott a vas. 7 Erre azt mondta: »Vedd ki.« Az kinyújtotta kezét s
kivette.

A próféta rabul ejt egy sereget 8 Szíria királya pedig hadakozott Izraellel s
megállapodott szolgáival: »Ezen és ezen a helyen vessünk lest.« 9 Elküldött erre az Isten
embere Izrael királyához ezzel az üzenettel: »Vigyázz, ne vonulj át ezen s ezen helyen, mert
ott akarnak lesbeállni a szírek.« 10 Elküldött tehát Izrael királya arra a helyre, amelyet neki
az Isten embere mondott s előre elfoglalta és vigyázott ott magára nem egyszer, sem kétszer.

11 Felháborodott ezen a dolgon Szíria királyának szíve s összehívta szolgáit és azt
mondta: »Miért nem jelentitek nekem, ki az én árulóm Izrael királyánál?« 12 Azt mondta
erre egyik szolgája: »Nem úgy van az, uram király, de Elizeus próféta, aki Izraelben van,
megjelent minden szót Izrael királyának, amelyet te a hálókamrádban beszélsz.« 13 Azt
mondta erre nekik: »Menjetek s nézzétek meg, hol van, hogy odaküldjek s elfogassam.«
Jelentették is neki: »Íme, Dótánban van.« 14 Ekkor lovakat, szekereket és erős csapatokat
küldött oda s azok, amikor éjjel megérkeztek, körülvették a várost.

15 Amikor aztán reggel az Isten emberének szolgája felkelt és kiment, látta a sereget, a
lovakat meg a szekereket a város körül s jelentette urának és azt mondta: »Jaj, jaj, jaj, uram,
mitévők legyünk?« 16 Ő azonban felelte: »Ne félj, mert többen vannak velünk, mint velük.«
17 Majd imádkozott Elizeus és azt mondta: »Uram, nyisd meg a szemét, hadd lásson.« Erre
megnyitotta az Úr a legény szemét s az látott: s íme, a hegy tele volt lovakkal s tüzes
szekerekkel Elizeus körül.

18 Amikor aztán az ellenség felvonult ellene, Elizeus ismét imádkozott az Úrhoz,

ezekkel a szavakkal: »Sújtsd, kérlek, vakséggal e nemzetet.« Erre az Úr azzal sújtotta őket,
hogy nem láttak, – Elizeus szava szerint. 19 Ekkor Elizeus így szólt hozzájuk: »Nem ez az út
s nem ez a város, gyertek utánam s majd megmutatom nektek azt az embert, akit kerestek.«
Azzal elvitte őket Szamariába. 20 Amikor aztán beértek Szamariába, azt mondta Elizeus:
»Uram, nyisd meg a szemüket, hadd lássanak.« Erre megnyitotta az Úr a szemüket s látták,
hogy Szamaria közepében vannak.

21 Izrael királya, amikor meglátta őket, azt mondta Elizeusnak: »Levágassam-e őket,
apám?« 22 Ám ő azt mondta: »Ne vágasd le, mert nem kardoddal és íjaddal fogtad el őket,
hogy levághatnád őket. Sőt tégy eléjük kenyeret és vizet, hogy egyenek s igyanak s aztán
hadd menjenek urukhoz.« 23 Erre ő nagy lakomát készített nekik s miután ettek és ittak,
elbocsátotta őket s azok elmentek urukhoz. Ettől kezdve nem jöttek többé a szíriai portyázók
Izrael földjére.

Szabadulás az éhínségből 24 Történt pedig ezek után, hogy Ben-Hadad, Szíria királya
egybegyűjtötte egész seregét s felment s ostrom alá vette Szamariát. 25 Erre nagy éhínség
támadt Szamariában, mert addig ostromolták, amíg egy szamárfejet nyolcvan ezüstön, egy
negyed káb galambtrágyát pedig öt ezüstön adtak.

26 Amikor aztán egyszer Izrael királya a várfalon járkált, felkiáltott hozzá egy
asszony, s ezt mondta: »Segíts rajtam, uram király.« 27 Ő azt mondta: »Ha az Úr nem segít
rajtad, én honnan segítselek? A szérűről vagy a sajtóról?« Majd azt mondta neki a király:
»Mit akarsz?« Ő azt felelte: 28 »Ez az asszony azt mondta nekem: `Add ide a fiadat, hogy
ma megegyük, holnap aztán megesszük az én fiamat.' 29 Megfőztük tehát a fiamat s
megettük. Másnap aztán azt mondtam neki: Add ide a fiadat, hogy megegyük. Ő azonban
elrejtette fiát.« 30 Amikor ezt a király meghallotta, megszaggatta ruháját s tovább ment a
várfalon; ekkor az egész nép látta, hogy alul a testén szőrzsákot viselt. 31 Majd azt mondta a
király: »Sújtson engem Isten most és mindenkoron, ha Elizeusnak, Sáfát fiának feje ma rajta
marad!«

32 Elizeus ekkor a házában ült s körülötte ültek a vének. Odaküldött tehát előre egy
embert, de mielőtt még ez a követ odaért volna, ő azt mondta a véneknek: »Tudjátok-e,
hogy a gyilkos fia ideküld, hogy fejemet vegyék? Vigyázzatok tehát s ha a követ ideér,
zárjátok be az ajtót s ne engedjétek bejönni, mert íme, ura lábának nesze követi őt.« 33 Még
beszélt velük, amikor megjelent a követ, aki hozzá jött és azt mondta: »Íme, ekkora baj
származott az Úrtól, mit várjak még az Úrtól?«

7 1 Azt mondta erre Elizeus: »Halljátok az Úr szavát: Ezt üzeni az Úr: Holnap
ilyenkor egy mérő lisztláng egy sékel s két mérő árpa egy sékel lesz Szamaria kapujában.«
2 Erre azt felelte az Isten emberének az egyik főtiszt, az, akinek a kezére a király
támaszkodott: »Még ha az Úr zsilipeket csinálna is az égre, bekövetkezhetnék-e az, amit
beszélsz?« Erre ő azt mondta: »Saját szemeddel fogod látni, de nem eszel belőle.«

3 Volt mármost a kapu bejárata előtt négy poklos férfi. Ezek azt mondták egymásnak:
»Mit maradjunk itt, amíg meg nem halunk? 4 Ha bemegyünk a városba, akkor is éhen
halunk, ha itt maradunk, akkor is meg kell halnunk. Gyertek tehát, szökjünk át Szíria
táborába: ha megkegyelmeznek nekünk, életben maradunk, ha pedig meg akarnak ölni, hát
akkor meghalunk.« 5 Estefelé fel is kerekedtek, hogy Szíria táborába menjenek. Amikor
azonban Szíria táborának széléhez jutottak, nem találtak ott senkit sem.

6 Az Úr ugyanis harci szekereknek, lovaknak s nagy hadseregnek lármáját hallatta a
szíriaiak táborában, mire azok azt mondták egymásnak: »Íme, Izrael királya felbérelte
ellenünk a hetiták s az egyiptomiak királyait s azok jönnek ránk.« 7 Erre felkerekedtek s a
szürkületben elfutottak s ott hagyták sátraikat, lovaikat, szamaraikat a táborban, s

megfutamodva csak arra törekedtek, hogy életüket megmentsék.

8 Így tehát, amikor azok a poklosok a tábor széléhez jutottak, bementek az egyik
sátorba, ettek és ittak, majd kivittek onnan ezüstöt, aranyat, ruhát és elmentek s elrejtették;
aztán visszatértek egy másik sátorba s onnan szintén elhordták ezeket és elrejtették.

9 Majd azt mondták egymásnak: »Nem cselekszünk helyesen! Ez a nap ugyanis jó hír
napja. Ha hallgatunk s reggelig hírül nem visszük, bűnnel fognak vádolni minket. Gyertek,
menjünk s jelentsük a király udvarában.« 10 Amikor aztán eljutottak a város kapujához,
elbeszélték a kapuőröknek: »Elmentünk Szíria táborába s nem találtunk ott egyetlen embert
sem, csak kikötött lovakat és szamarakat s felütött sátrakat.«

11 Elmentek erre a kapuőrök s jelentették benn a király palotájában. 12 Ő még éjjel
felkelt, és azt mondta szolgáinak: »Megmondom nektek, mit akarnak velünk a szírek:
tudják, hogy éhséget szenvedünk s azért kivonultak a táborból s elrejtőztek a mezőn, s ezt
mondták: `Ha kijönnek a városból, megfogjuk őket elevenen s akkor bemehetünk a
városba.'« 13 Egyik szolgája erre azt felelte: »Vegyük azt az öt lovat, amely még megmaradt
a városban (ennyi van csak ugyanis Izrael egész sokaságánál, mert a többi elfogyott) s
küldjünk ki s akkor kipuhatolhatjuk a dolgot.« 14 Elő is hoztak két fogatot s a király
kiküldött a szírek táborába, s ezt mondta: »Menjetek s nézzétek meg.« 15 Erre ők utánuk
nyomultak egészen a Jordánig s íme, az egész út tele volt azokkal a ruhákkal és holmikkal,
amelyeket a szírek ijedtükben eldobáltak. Amikor aztán a követek visszatértek, jelentették
ezt a királynak.

16 Erre a nép kivonult s kifosztotta a szír tábort s egy mérő lisztláng egy sékel s két
mérő árpa egy sékel lett az Úr szava szerint.

17 Közben a király azt a főtisztet rendelte a kapuhoz, akinek kezére támaszkodott. Ezt
a néptömeg összetaposta a kapuban, úgyhogy meghalt, amint az Isten embere megmondta,
amikor a király lement hozzá. 18 Beteljesedett tehát az Isten emberének az a szava, amelyet a
királynak mondott, amikor azt mondta: »Két mérő árpa egy sékel és egy mérő lisztláng egy
sékel lesz holnap ilyenkor Szamaria kapujában.« 19 Ugyanakkor az a főtiszt azt felelte és azt
mondta az Isten emberének: »Még ha zsilipeket csinálna is az Úr az égre,
bekövetkezhetnék-e az, amit beszélsz«, s ő azt mondta neki: »Saját szemeddel fogod látni,
de nem eszel belőle.« 20 Úgy is történt tehát vele, amint ő megjövendölte: összetaposta a nép
a kapuban, úgyhogy meghalt.

8 **A sunemi asszony földje** 1 Ahhoz az asszonyhoz pedig, akinek fiát feltámasztotta,
Elizeus ezt mondta: »Kelj fel s eredj el házanépeddel együtt s tartózkodj ott, ahol tudsz,
mert az Úr éhínséget hívott elő, s az hét esztendeig jön az országra.« 2 Erre az felkelt s az
Isten emberének szava szerint cselekedett: elment ugyanis házanépével együtt s a
filiszteusok földjén tartózkodott hosszú ideig.

3 Amikor aztán elmúlt a hét esztendő, visszatért az asszony a filiszteusok földjéről s
elment, hogy panaszt emeljen a királynál háza és szántóföldjei miatt. 4 A király éppen
Giezivel, az Isten emberének legényével beszélt s azt mondta: »Beszéld el nekem
mindazokat a nagy dolgokat, amelyeket Elizeus művelt.« 5 Amikor ő éppen azt beszélte el a
királynak, hogy mi módon támasztotta fel a halottat, megjelent az asszony, akinek életre
keltette fiát s a királyhoz kiáltott háza és szántóföldjei miatt. Azt mondta ekkor Giezi:
»Uram király, ez az az asszony s ez az a fia, akit feltámasztott Elizeus.« 6 Erre megkérdezte
a király az asszonyt s az elbeszélte neki a dolgot. Erre a király mellé adott egy udvari tisztet,
s ezt mondta: »Adasd vissza neki mindenét, meg a szántóföldjeinek minden jövedelmét attól
a naptól kezdve, hogy elhagyta az országot mindmáig.«

Elizeus Damaszkuszban 7 Majd elment Elizeus Damaszkuszba. Ekkor Ben-Hadad,
Szíria királya éppen beteg volt. Amikor hírül vitték neki s azt mondták: »Idejött az Isten
embere«, 8 azt mondta a király Házaélnek: »Végy magadhoz ajándékot s eredj az Isten
embere elé s kérdezd meg általa az Urat: Kilábolok-e ebből a betegségemből?«

9 Házaél elé is ment, vitt magával ajándékot s mindenféle damaszkuszi jókat, negyven
teve terhét. Amikor aztán elé állt, azt mondta: »Fiad, Ben-Hadad, Szíria királya küldött
engem hozzád ezzel a kérdéssel: Meggyógyulok-e ebből a betegségemből?« 10 Azt mondta
erre neki Elizeus: »Eredj s mondd neki: Meggyógyulsz; – ám az Úr azt is megmutatta
nekem, hogy halálát leli.« 11 Aztán csak állt ott vele s úgy megrendült, hogy belepirult az
arca, végre sírva fakadt az Isten embere. 12 Azt mondta neki Házaél: »Miért sír az én uram?«
Ő azt mondta rá: »Mert tudom, mennyi rosszat fogsz tenni Izrael fiainak: erős városaikat
lángba borítod, ifjaikat karddal megölöd, kisdedeiket összezúzod, áldott állapotban levő
asszonyaikat felhasítod.« 13 Azt mondta erre Házaél: »Mi vagyok én, a te szolgád, ez az eb,
hogy ilyen nagy dolgot művelhetnék?« Azt mondta erre Elizeus: »Megmutatta nekem az Úr,
hogy te leszel Szíria királya.«

14 Erre ő eltávozott Elizeustól s elment urához. Ez azt mondta neki: »Mit mondott
neked Elizeus?« Ő azt felelte rá: »Azt mondta nekem: `Visszanyered egészségedet.'«
15 Másnap aztán vette a takarót, vizet öntött rá, ráterítette arcára és meghalt, s Házaél lett a
király helyette.

Jórám Júda királya 16 Jórámnak, Ácháb fiának, Izrael királyának és Jozafátnak, Júda
királyának ötödik esztendejében, Jórám, Jozafátnak a fia lett Júda királya. 17 Harminckét
esztendős volt, amikor uralkodni kezdett s nyolc esztendeig uralkodott Jeruzsálemben.
18 Izrael királyainak útjain járt – úgy, ahogy Ácháb háza járt, mert felesége Ácháb lánya volt
–, s azt cselekedte, ami gonosz az Úr színe előtt. 19 De az Úr nem akarta elveszíteni Júdát,
szolgája, Dávid kedvéért, mert megígérte neki, hogy szövétneket ad neki s fiainak minden
időben.

20 Az ő napjaiban elszakadt Edom Júdától s királyt állított maga fölé. 21 Erre Jórám
elment Szeírába valamennyi harci szekerével együtt. Éjjel aztán felkelt és megverte az
edomitákat, akik őt körülvették a harci szekerek parancsnokaival együtt, népe azonban
sátraiba futott. 22 Így szakadt el Edom Júdától mind a mai napig. Ekkor, ugyanebben az
időben szakadt el Libna is.

23 Jórám egyéb dolgai pedig, s mindaz, amit cselekedett, nemde meg vannak írva Júda
királyainak krónikás könyvében? 24 Amikor aztán Jórám aludni tért atyáihoz, eltemették
melléjük a Dávid-városban, s fia, Ahaszja lett a király helyette.

Ahaszja Júda királya 25 Jórámnak, Ácháb fiának, Izrael királyának tizenkettedik
esztendejében lett királlyá Ahaszja, Jórámnak, Júda királyának fia. 26 Huszonkét esztendős
volt Ahaszja, amikor uralkodni kezdett s egy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Anyját,
aki Omrinak, Izrael királyának volt a lánya, Atáliának hívták. 27 Ácháb házának útjain járt, s
azt cselekedte, ami gonosz az Úr előtt, éppen úgy, mint Ácháb háza, mert Ácháb házának
veje volt.

28 El is ment Jórámmal, Ácháb fiával, hogy hadakozzon Házaél, Szíria királya ellen
Rámót-Gileádba, de a szírek megsebesítették Jórámot. 29 Erre ő visszatért, hogy
meggyógyíttassa magát, Jezreelbe, mert a szírek megsebesítették őt Rámótnál, amikor
Házaél, Szíria királya ellen hadakozott. Erre Ahaszja, Jórám fia, Júda királya lement, hogy
meglátogassa Jórámot, Ácháb fiát Jezreelben, mert ott betegeskedett.

9 **Jéhu lázadása** 1 Ekkor Elizeus próféta előhívatta a prófétafiak egyikét és azt mondta
neki: »Övezd fel derekadat s vedd kezedbe ezt az olajos korsót s eredj el Rámót-Gileádba.
2 Ha odaérsz, keresd fel Jéhut, Námsi fiának, Jozafátnak fiát s menj el hozzá s mondd, hogy
álljon fel testvérei közül s vidd be a legbelső szobába 3 s fogd az olajos szelencét s öntsd a
fejére s mondd: Ezt üzeni az Úr: Felkentelek Izrael királyává. Aztán nyisd fel az ajtót s
szaladj el, meg ne állj ott.«

4 Elment tehát az ifjú, a próféta legénye Rámót-Gileádba. 5 Amikor odaért, íme, éppen
együtt ültek a sereg vezérei. Ő azt mondta: »Szavam volna hozzád, vezér!« Azt mondta erre
Jéhu: »Mindannyiunk közül kihez?« Erre ő azt mondta: »Hozzád, vezér!« 6 Erre az felkelt s
bement a szobába, ő pedig fejére öntötte az olajat s azt mondta: »Ezt üzeni az Úr, Izrael
Istene: Felkentelek az Úr népének, Izraelnek királyává, 7 hogy kiirtsd urad, Ácháb házát. Így
megtorlom szolgáimnak, a prófétáknak vérét s az Úr minden szolgájának vérét Jezabelen,
8 és kiirtom Ácháb egész házát s megölöm Ácháb házából a férfit, a bezártat is s az utolsót is
Izraelben, 9 és olyanná teszem Ácháb házát, mint Jeroboámnak, Nábát fiának házát s mint
Básának, Ahiás fiának házát, 10 s Jezabelt kutyák eszik meg Jezreel mezején s nem lesz, aki
eltemesse.« Azzal kinyitotta az ajtót s elfutott.

11 Jéhu pedig kiment ura szolgái közé. Ezek azt mondták neki: »Rendben van-e
minden? Miért jött ez a bolond hozzád?« Ő azt mondta nekik: »Tudjátok, ki ez az ember s
hogy mit fecseghetett.« 12 Ám azok azt felelték: »Hamiskodás! Csak beszéld el nekünk a
dolgot.« Erre ő azt mondta nekik: »Ezt és ezt beszélte nekem s ezt mondta: Ezt üzeni az Úr:
Felkentelek Izrael királyává.« 13 Erre mindenki sietve levette palástját s az ő lába elé tette
mintegy királyi emelvényt alkotva s megfújták a harsonát s azt mondták: »Jéhu a király!«

14 Összeesküdött erre Jéhu, Námsi fiának, Jozafátnak fia Jórám ellen, – Jórám ekkor
egész Izraellel együtt Rámót-Gileádot tartotta megszállva, Házaéllel, Szíria királyával
szemben, 15 de visszatért, hogy meggyógyíttassa magát Jezreelben a sebekből, mert
megsebezték a szírek, amikor Házaél, Szíria királya ellen hadakozott.

A két király halála Akkor Jéhu így szólt: »Ha tetszésetekkel találkozik: senki szökve ki
ne léphessen a városból, hogy el ne menjen és meg ne vigye a hírt Jezreelbe.« 16 Majd
szekérre szállt s elment Jezreelbe, mert Jórám ott betegeskedett; Ahaszja, Júda királya éppen
lenn volt, hogy meglátogassa Jórámot.

17 Amint az őr, aki Jezreel tornyán állt, meglátta a közelgő Jéhu csapatát, azt mondta:
»Valami csapatot látok.« Azt mondta erre Jórám: »Végy egy szekeret s küldj eléjük, s az,
aki majd kimegy, kérdezze meg: Rendben van-e mindez?« 18 Szekérre szállt és elment tehát
eléje egy ember s azt mondta: »Ezt üzeni a király: Békességes-e mindez?« Azt mondta erre
Jéhu: »Mi közöd neked a békéhez? Eredj mögém s kövess!« Jelentette erre az őr, s azt
mondta: »A követ eljutott hozzájuk, de nem tér vissza.« 19 Erre elküldött egy másik
lovasszekeret s az is eljutott hozzájuk s azt mondta: »Ezt üzeni a király: Béke van-e?« Azt
mondta erre Jéhu: »Mi közöd neked a békéhez? Eredj mögém s kövess.« 20 Jelentette erre az
őr, s ezt mondta: »Eljutott hozzájuk, de nem tér vissza; a hajtás azonban olyan, mint
Jéhunak, Námsi fiának hajtása, mert hanyatt-homlok hajtat.« 21 Azt mondta erre Jórám:
»Fogass be a szekérbe.« Erre befogtak szekerébe s kiment Jórám, Izrael királya és Ahaszja,
Júda királya, mindenki a maga szekerén s Jéhu elé mentek s a jezreeli Nábót mezején
találkoztak vele.

22 Amikor Jórám meglátta Jéhut, azt mondta: »Béke van-e, Jéhu?« Ám ő azt felelte:
»Micsoda béke? Még virágzik anyádnak, Jezabelnek paráznasága és sok varázslása.« 23 Erre
Jórám megfordult s menekült s azt mondta Ahaszjának: »Árulás, Ahaszja!« 24 Ám Jéhu
felajzotta kezével az íjat s hátba lőtte Jórámot, úgyhogy a szívén át jött ki a nyíl s azonnal
összerogyott szekerén. 25 Azt mondta erre Jéhu Bádaker főtisztnek: »Fogd meg és vesd a

jezreeli Nábót mezejére, mert emlékszem, hogy amikor én és te a szekéren ülve apját,
Áchábot követtük, az Úr ezt a fenyegető kijelentést tette rá: 26 Nábót véréért s fiainak
véréért, amelyet tegnap láttam – mondta az Úr –, bizony hogy megfizetek neked ezen a
mezőn – mondta az Úr. – Nos tehát fogd s vesd a mezőre, az Úr szava szerint.«

27 Amikor ezt Ahaszja, Júda királya látta, menekülni kezdett a kerti ház irányába. Jéhu
azonban üldözőbe vette s azt mondta: »Ezt is öljétek meg szekerében.« Meg is sebesítették
Gáver hágójánál, amely Jeblaám mellett van, de elmenekült Megiddóba s ott halt meg.
28 Erre szolgái feltették szekerére s elvitték Jeruzsálembe s eltemették sírjába, atyái mellé, a
Dávid-városban.

29 Jórámnak, Ácháb fiának tizenegyedik esztendejében lett Ahaszja Júda királya.

Jezabel halála 30 Jéhu erre elment Jezreelbe. Amikor Jezabel meghallotta, hogy
bevonul, kifestette szemét stíbiummal, felékesítette fejét s az ablakból nézte, 31 mint vonul
be Jéhu a kapun és azt mondta neki: »Lehet-e békessége Zimrinek, ura gyilkosának?«

32 Erre Jéhu felemelte tekintetét az ablakra és azt mondta: »Ki ez?« Erre kihajolt
feléje két vagy három udvari tiszt, 33 mire ő azt mondta nekik: »Dobjátok le.« Le is dobták, s
vére ráfreccsent a falra, testét pedig a lovak patája összetaposta. 34 Amikor aztán bement,
hogy egyen és igyon, azt mondta: »Menjetek s nézzetek utána annak az átkozottnak s
temessétek el, hiszen király lánya.« 35 Amikor azonban kimentek, hogy eltemessék, nem
találtak belőle mást, csak a koponyáját, a lábát és a kezefejét. 36 Visszatértek tehát s
jelentették neki. Azt mondta erre Jéhu: »Az Úr szava ez, amelyet a tisbei Illés által szólt, aki
ezt mondta: `Kutyák eszik meg Jezreel mezején Jezabel testét, 37 s olyan lesz Jezabel teteme
Jezreel mezején, mint a trágya a föld színén, úgyhogy az arra menők azt fogják mondani: Ez
az a Jezabel?'«

10 **Ácháb házának pusztulása** 1 Volt továbbá Áchábnak hetven fia Szamariában.
Leveleket írt s küldött tehát Jéhu Szamariába, a város előkelőihez s véneihez s Ácháb
nevelőihez ezzel az üzenettel: 2 »Mihelyt megkapjátok e levelet, minthogy nálatok vannak
uratok fiai meg a szekerek, a lovak, az erős városok és a fegyverek, 3 válasszátok ki a
legjobbat, s aki nektek leginkább tetszik uratok fiai közül, azt ültessétek apja királyi székébe
s harcoljatok uratok házáért.« 4 Erre azok igen megijedtek s azt mondták: »Íme, két király
nem tudott megállni előtte, hogy tudnánk ellene állni mi?« 5 Elküldtek tehát az
udvarnagyok, a város elöljárói meg a vének és a nevelők Jéhuhoz s üzenték: »A te szolgáid
vagyunk, akármit parancsolsz, megtesszük. Nem választunk királyt magunknak: amit jónak
látsz, azt cselekedd.«

6 Erre egy második levelet írt nekik ezzel az üzenettel: »Ha enyéim vagytok s nekem
engedelmeskedtek, vegyétek uratok fiainak fejét s holnap ilyenkor gyertek hozzám
Jezreelbe.« A királyfiak – hetven ember – a város nagyjainál nevelkedtek. 7 Amikor tehát a
levél megérkezett hozzájuk, vették a királyfiakat s megölték a hetven embert s kosarakba
tették fejüket s elküldték hozzá Jezreelbe.

8 Amikor a követ odaért, jelentette neki, s szólt: »Elhozták a királyfiak fejét.« Erre ő
azt felelte: »Rakjátok őket két rakásba a kapu mellé reggelig.« 9 Amikor aztán megvirradt,
kiment, odaállt s azt mondta az egész népnek: »Igazak vagytok! Én ugyan összeesküdtem
uram ellen s megöltem őt, de ki ölte meg mindezeket? 10 Nos tehát láthatjátok, hogy semmi
sem hullott a földre az Úrnak azon szavaiból, amelyeket az Úr Ácháb háza ellen mondott, s
az Úr megtette, amit szolgája, Illés által szólt.« 11 Majd megölte Jéhu mindazokat, akik még
megmaradtak Ácháb házából Jezreelben, valamint összes nagyjait, bizalmasait s papjait,
úgyhogy egy sem maradt meg belőlük.

12 Aztán felkelt és elment Szamariába. Amikor útján a pásztorok hajlékához jutott,
13 találkozott Ahaszjának, Júda királyának testvéreivel s azt mondta nekik: »Kik vagytok?«

Azok azt felelték: »Ahaszja testvérei vagyunk s lemegyünk, hogy köszöntsük a király fiait s
a királynő fiait.« 14 Erre ő azt mondta: »Fogjátok meg őket elevenen.« Amikor aztán
megfogták őket elevenen, lemészárolták őket – negyvenkét embert – a hajlék mellett levő
vízveremnél. Egyet sem hagyott meg közülük.

15 Amikor aztán tovább ment onnan, Jonadábbal, Rekáb fiával találkozott s
köszöntötte őt s azt mondta: »Olyan igaz-e a szíved, mint amilyen az én szívem a te
szívedhez?« Azt mondta erre Jonadáb: »Igen.« »Ha igen« – mondta, – »add kezedet.« Az
kezét adta neki, mire ő felvette maga mellé a szekérre, 16 és azt mondta neki: »Gyere velem
s lásd buzgalmamat az Úrért.« Helyet adott tehát neki szekerén, 17 elvitte Szamariába s ott
megölte mindazokat, akik még megmaradtak Ácháb házából Szamariában, egy szálig, az Úr
azon szava szerint, amelyet Illés által szólt.

Baál papjainak elűzése 18 Majd egybegyűjtötte Jéhu az egész népet és azt mondta:
»Ácháb keveset tisztelte Baált, én többet fogom tisztelni. 19 Most azért hívjátok hozzám
Baál minden prófétáját, minden szolgáját s minden papját. Senki se maradjon el, mert nagy
áldozatot mutatok be Baálnak. Aki hiányozni fog, nem marad életben.« Jéhu azonban ezt
cselből cselekedte, hogy elveszíthesse Baál tisztelőit. 20 Majd azt mondta: »Szenteljetek
ünnepet Baálnak.« Ki is hirdettette 21 és megüzente Izrael minden határába. Erre eljöttek
Baál összes szolgái – nem maradt senki sem, aki el nem jött volna –, és bementek Baál
templomába, úgyhogy Baál háza színültig megtelt. 22 Azt mondta erre azoknak, akik a
ruhákat kezelték: »Hozzatok ruhákat Baál minden szolgájának.« Azok elő is hozták nekik a
ruhákat. 23 Erre bement Jéhu Jonadábbal, Rekáb fiával Baál templomába és azt mondta Baál
tisztelőinek: »Vizsgálódjatok s nézzetek utána, nehogy legyen közöttetek valaki az Úr
szolgái közül, s hogy Baál szolgái egyedül legyenek.«

24 Bementek tehát, hogy véresáldozatokat és egészen elégő áldozatokat tegyenek.
Jéhu azonban elkészített magának kinn nyolcvan embert s azt mondta nekik: »Aki elszalaszt
egyet ez emberek közül, akiket én a kezetekbe juttatok, életével lakol annak életéért.«
25 Amikor aztán bevégezték az egészen elégő áldozatot, az történt, hogy Jéhu
megparancsolta vitézeinek s főtisztjeinek: »Menjetek be s üssétek le őket, el ne meneküljön
egy sem!« Erre kardélre hányták és odadobták őket a vitézek s a főtisztek, majd behatoltak
Baál templomának városába 26 s kihozták a bálványt Baál templomából és elégették 27 s
összetörték, aztán lerombolták Baál házát s árnyékszéket csináltak a helyére mind a mai
napig.

28 Jéhu tehát kipusztította Baált Izraelből, 29 de Jeroboámnak, Nábát fiának bűneitől,
aki vétekre vitte Izraelt, nem távozott el s nem hagyta el az aranyborjúkat, amelyek Bételben
és Dánban voltak.

Jéhu egyéb tettei 30 Pedig az Úr azt mondta Jéhunak: »Mivel oly serényen
megcselekedted azt, ami igaz és kedves volt szemem előtt s végrehajtottad Ácháb házán
mindazt, amit szívem akart, fiaid negyedíziglen fognak ülni Izrael trónján.« 31 Jéhu azonban
nem ügyelt arra, hogy teljes szívéből az Úrnak, Izrael Istenének törvénye szerint járjon: nem
távozott ugyanis Jeroboám vétkeitől, aki vétekre vitte Izraelt.

32 Abban az időben az Úrnak kezdett terhére lenni Izrael, s azért Házaél megverte őket
Izraelnek azon egész területén, 33 amely a Jordántól keletre van, megverte Gileádnak egész
földjét, azaz Gádot, Rúbent és Manasszét, Ároertől kezdve, amely az Arnon patak mellett
van, Gileádot is, Básánt is.

34 Jéhu egyéb dolgai pedig s mindaz, amit cselekedett, meg a vitézsége, nemde meg
vannak írva Izrael királyainak krónikás könyvében? 35 Amikor Jéhu aludni tért atyáihoz,
eltemették Szamariában s fia, Joacház lett a király helyette. 36 Az idő, amely alatt Jéhu

Izraelen, Szamariában uralkodott, huszonnyolc esztendő volt.

11 **Atália tettei és halála** 1 Amikor aztán Atália, Ahaszja anyja, megtudta, hogy a fia meghalt, felkelt s megölette az összes királyi ivadékot. 2 Jósába, Jórám király lánya, Ahaszja nővére, azonban vette Joást, Ahaszja fiát és ellopta a király megölésre szánt fiai közül dajkájával együtt az ágyasházból s elrejtette Atália elől, hogy meg ne öljék. 3 Hat esztendeig aztán magánál rejtegette az Úr házában, miközben Atália uralkodott az országon.

4 A hetedik esztendőben aztán elküldött Jojáda, s magához hozatta a századosokat s a vitézeket, bevitte őket magához az Úr templomába, és szövetséget kötött velük s megeskette őket az Úr házában. Majd megmutatta nekik a király fiát, 5 s parancsolt nekik: »Ezt kell tennetek: 6 Ha szombaton szolgálatba léptek, harmadrészetek lássa el a királyi palota őrizetét, harmadrészetek legyen a Szúr kapunál s harmadrészetek a pajzsosok laktanyája mögött levő kapunál s lássátok el váltakozva a templom őrizetét. 7 Két rész eddig közületek, vagyis mindazok, akik szombaton a szolgálatból kilépnek, lássák el az Úr házának őrizetét a király körül. 8 Vegyétek őt körül fegyverrel kezetekben – ha valaki behatol a templom elkerített részébe –, öljétek meg, s legyetek a király körül jártában-keltében.«

9 A századosok egészen úgy is cselekedtek, ahogy Jojáda pap parancsolta nekik: mindegyik maga mellé vette embereit, azokat, akik szombaton szolgálatba léptek, azokkal együtt, akik szombaton a szolgálatból kiléptek s elmentek Jojáda paphoz, 10 az pedig odaadta nekik Dávid király dárdáit s fegyvereit, amelyek az Úr házában voltak. 11 Aztán felálltak, mindenki fegyverrel a kezében, a templom jobb oldalától az oltár és a templom bal oldaláig a király körül. 12 Erre ő kivezette a királyfit, rátette a koronát s a bizonyságot, aztán királlyá tették és felkenték s tapsolva mondták: »Éljen a király.«

13 Amint Atália meghallotta a futkosó nép lármáját, bement a sokasághoz az Úr templomába. 14 Amikor látta, hogy a király az emelvényen áll, amint szokás, mellette énekesek és trombitások s a föld egész népe ujjong és trombitál, megszaggatta ruháit és kiáltotta: »Összeesküvés, összeesküvés!«

15 Erre Jojáda pap parancsolt azoknak a századosoknak, akik a sereg parancsnokai voltak és azt mondta nekik: »Vezessétek ki őt a templom bekerített részéből, s aki utána megy, öljétek meg kardotokkal.« Azt mondotta ugyanis a pap: »Ne az Úr templomában öljétek meg.« 16 Erre kezet vetettek rá s kituszkolták azon az úton, amelyen a lovak a palotába járnak s ott megölték.

17 Aztán Jojáda szövetséget szerzett az Úr között meg a király és a nép között, hogy az Úr népe lesznek; és a király meg a nép között. 18 Erre bement a föld egész népe Baál templomába s lerontották oltárait s teljesen összetörték képeit, Mattánt, Baál papját pedig megölték az oltár előtt.

Aztán a pap őrséget rendelt az Úr házába, 19 majd vette a századosokat meg a keretiek és feletiek seregeit s a föld egész népét s levitték a királyt az Úr házából s a pajzsosok kapujának útján át bevonultak a palotába s az beült a királyok székébe. 20 Erre a föld egész népe örvendezett s a város nyugodt maradt, pedig Atáliát megölték karddal a király házában.

12 **Joás Júda királya** 1 Hét esztendős volt Joás, amikor uralkodni kezdett.

2 Jéhu hetedik esztendejében lett Joás királlyá s negyven esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Anyját, aki beersebai volt, Szebiának hívták.

3 Joás azon egész idő alatt, amíg Jojáda pap oktatta, azt cselekedte, ami igaz az Úr előtt. 4 Mindazonáltal a magaslatokat nem távolította el s a nép továbbra is a magaslatokon áldozott és gyújtott illatot.

5 Joás azt mondta a papoknak: »Minden olyan szent pénzt, amelyet a megszámláltak

az Úr házába hoznak, vagy amelyet az emberek személyváltság fejében adományoznak,
vagy amelyet önként, szívük jószántából az Úr templomába hoznak, 6 vegyenek fel a papok
beosztásuk szerint s ennek ellenében javíttassák ki a ház romlásait, ha valami kijavítani
valót látnak.«

7 De Joás király huszonharmadik esztendejéig sem javíttatták ki a papok a templom
romlásait. 8 Hivatta erre Joás király Jojáda főpapot meg a papokat és azt mondta nekik:
»Miért nem javíttatjátok ki a templom romlásait? Ne vegyétek fel tehát ezentúl a pénzt
beosztástok szerint, hanem fordítsátok a templom kijavítására.« 9 Nem volt szabad tehát
többé a papoknak felvenniük a pénzt a néptől, de nem is kellett kijavíttatniuk a ház
romlásait.

10 Ekkor vett Jojáda főpap egy ládát, felül lyukat csinált rá s elhelyezte az oltár mellé,
az Úr házába vezető bejárat jobb oldalára s az ajtónálló papok abba tettek minden pénzt,
amelyet az Úr templomába hoztak. 11 Ha aztán látták, hogy sok pénz van a ládában, felment
a király jegyzője és a főpap, kiöntötték és megszámlálták a pénzt, amelyet az Úr házában
találtak 12 és szám és súly szerint azok kezébe adták, akik az Úr házának mesterembereire
felügyeltek, azok pedig kiadták az ácsoknak és a kőműveseknek, akik az Úr házán dolgoztak
13 s a romlásokat javították, meg a kőfaragóknak, meg arra, hogy fát és faragott követ
vásároljanak rajta, hogy így véghezvigyék az Úr házának kijavítását mindabban, amiben a
ház erősítése végett költségekre volt szükség. 14 De vedrek, villák, tömjénezők, trombiták,
szóval arany- és ezüsttárgyak nem készültek ebből a pénzből az Úr temploma számára –
abból a pénzből, amelyeket az Úr templomába hoztak –, 15 mert azt azoknak adták át, akik a
munkát vezették, hogy az Úr templomát javítsák ki. 16 Elszámolást nem kívántak azoktól az
emberektől, akik a pénzt átvették, hogy a mesteremberek közt kiosszák, hanem bizalmi
alapon kezelték. 17 A vétekért való áldozatból származó pénzt azonban, meg a bűnért való
áldozatokból származó pénzt, nem szolgáltatták be az Úr templomába, mert az a papoké
volt.

18 Ekkoriban feljött Házaél, Szíria királya s hadakozott Gát ellen s bevette, majd
megfordult, hogy felvonuljon Jeruzsálem ellen. 19 Ekkor Joás, Júda királya vette mindazokat
a szent tárgyakat, amelyeket atyái, Jozafát, Jórám, Ahaszja, Júda királyai az Úrnak
szenteltek, meg amelyeket ő ajánlott fel, meg az összes ezüstöt, amely az Úr templomának s
a király palotájának kincsei közt akadt s elküldte Házaélnek, Szíria királyának. Erre az
visszavonult Jeruzsálem alól.

20 Joás egyéb dolgai pedig s mindaz, amit cselekedett, nemde, meg vannak írva Júda
királyainak krónikás könyvében? 21 Végül szolgái fellázadtak s összeesküdtek egymás
között s leütötték Joást Milló házában, Cilla lejtőjén: 22 Jozakár, Semaát fia és Jozabád,
Sómer fia, a szolgái sújtották halálra. Aztán eltemették atyái mellé Dávid városában, és fia,
Amaszja, lett a király helyette.

13 **Joacház Izrael királya** 1 Joásnak, Ahaszja fiának, Júda királyának huszonharmadik
esztendejétől kezdve tizenhét esztendeig Joacház, Jéhu fia uralkodott Izraelen, Szamariában.
2 Azt cselekedte, ami gonosz az Úr előtt s Jeroboámnak, Nábát fiának bűneit követte, aki
vétekre vitte Izraelt s nem távozott azoktól.

3 Fel is gerjedt az Úr haragja Izrael ellen s Házaélnek, Szíria királyának és Ben-
Hadadnak, Házaél fiának kezébe adta őket ezen egész idő alatt. 4 Joacház azonban
könyörgött az Úrnak s az Úr meghallgatta őt, mert látta Izrael nyomorúságát, minthogy
elnyomta őket Szíria királya, 5 és szabadítót adott az Úr Izraelnek s ez megszabadult Szíria
királyának kezéből s Izrael fiai úgy laktak sátraikban, mint azelőtt. 6 Mindazonáltal nem
távoztak el Jeroboám házának bűneitől, aki vétekre vitte Izraelt, hanem azok szerint jártak,

sőt a berek is megmaradt Szamariában. 7 Pedig nem maradt Joacháznak a népből csak ötven
lovasa és tíz szekere és tízezer gyalogosa, mert Szíria királya megölte és olyanná tette őket,
mint a por a nyomtatószérűn.

8 Joacház egyéb dolgai pedig s mindaz, amit cselekedett, meg a vitézsége, nemde,
meg vannak írva Izrael királyainak krónikás könyvében? 9 Amikor aztán Joacház aludni tért
atyáihoz, eltemették Szamariában s fia, Joás lett a király helyette.

Joás Izrael királya 10 Joásnak, Júda királyának harminchetedik esztendejétől kezdve
tizenhat esztendeig uralkodott Joás, Joacház fia Izraelen, Szamariában. 11 Azt cselekedte,
ami gonosz az Úr színe előtt s nem távozott Jeroboámnak, Nábát fiának semmiféle bűnétől,
aki vétekre vitte Izraelt, hanem azok szerint járt. 12 Joás egyéb dolgai pedig s mindaz, amit
cselekedett, meg a vitézsége, hogy hogyan hadakozott Amaszjával, Júda királyával, nemde,
meg vannak írva Izrael királyainak krónikás könyvében? 13 Amikor aztán Joás aludni tért
atyáihoz, Jeroboám ült királyi székébe, Joást pedig eltemették Szamariában, Izrael királyai
mellé.

Elizeus betegsége és halála 14 Amikor Elizeus megbetegedett abban a betegségben,
amelybe bele is halt, lement hozzá Joás, Izrael királya és sírt előtte és ezt mondogatta:
»Atyám, én atyám, Izrael szekere és szekérvezetője!« 15 Azt mondta erre neki Elizeus:
»Hozz íjat és nyilakat!« Amikor odavitte hozzá az íjat s a nyilakat, 16 azt mondta Izrael
királyának: »Tedd kezedet az íjra!« Amikor aztán rátette kezét az íjra, Elizeus rátette kezét a
király kezére 17 és azt mondta: »Nyisd ki a keleti ablakot.« Amikor aztán kinyitotta, azt
mondta Elizeus: »Lődd ki a nyilat.« Ki is lőtte. Azt mondta erre Elizeus: »Az Úr győzelmi
nyila, győzelmi nyíl Szíriával szemben: megvered Szíriát Áfeknél a végpusztulásig.«
18 Majd azt mondta: »Vedd a nyilakat.« Miután vette, azt mondta neki: »Verd meg a nyíllal
a földet.« Amikor aztán háromszor megverte s akkor megállt, 19 megharagudott rá az Isten
embere és azt mondta: »Ha ötször, hatszor vagy hétszer verted volna meg, a végpusztulásig
verted volna meg Szíriát, most azonban csak háromszor fogod megverni.«

20 Meghalt tehát Elizeus és eltemették. Ugyanabban az esztendőben portyázók jöttek
Moábból az országba. 21 Bizonyos emberek pedig, akik éppen egy embert temettek, –
amikor meglátták a portyázókat, bevitték a holttestet Elizeus sírjába. Amikor hozzáért
Elizeus teteméhez, életre kelt az ember, s a lábára állt.

Sikeres hadjárat az arámok ellen 22 Házaél, Szíria királya tehát sanyargatta Izraelt
Joacház egész idejében. 23 Ám az Úr megkönyörült rajtuk s feléjük fordult azon szövetség
kedvéért, amelyet Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal tartott s nem akarta elveszíteni s
egészen elvetni őket mind a mai napig. 24 Amikor aztán Házaél, Szíria királya meghalt s fia,
Ben-Hadad lett a király helyette, 25 Joás, Joacház fia visszavette Ben-Hadadnak, Házaél
fiának a kezéből azokat a városokat, amelyeket ez hadijoggal elvett apjának, Joacháznak
kezéből. Három ízben verte meg őt Joás s így visszaszerezte Izrael városait.

14 **Amaszja Júda királya** 1 Joásnak, Joacház fiának, Izrael királyának második
esztendejében lett királlyá Amaszja, Joásnak, Júda királyának fia. 2 Huszonöt esztendős volt,
amikor uralkodni kezdett s huszonkilenc esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Anyját, aki
jeruzsálemi volt, Joadánnak hívták. 3 Azt cselekedte, ami igaz az Úr előtt, – de nem annyira,
mint atyja, Dávid. Egészen úgy cselekedett, ahogy apja, Joás cselekedett, 4 csakhogy a
magaslatokat ő sem távolította el s a nép továbbra is a magaslatokon áldozott és gyújtott
illatot. 5 Amikor elfoglalta a királyságot, megölette azokat a szolgáit, akik apját, a királyt
megölték, 6 de a gyilkosok fiait nem ölette meg, – miként meg van írva Mózes törvényének

könyvében, amely szerint az Úr azt parancsolta és azt mondta: »Ne lakoljanak halállal az apák a fiakért, sem a fiak az apákért: mindenki csak a saját bűnéért lakoljon halállal.«

7 Ugyanő megverte az edomitákat – tízezret – a Sóaknás-völgyben, s bevette harccal
Petrát s elnevezte azt Jektehélnek mind a mai napig.

8 Ekkor követeket küldött Amaszja Joáshoz, Joacháznak, Jéhu, Izrael királya fiának
fiához, ezzel az üzenettel: »Gyere, szálljunk szembe egymással.« 9 Visszaküldött erre Joás,
Izrael királya, Amaszjához, Júda királyához, ezzel az üzenettel: »A libanoni bogáncs
elküldött a libanoni cédrushoz, ezzel az üzenettel: Add lányodat fiamnak feleségül. De a
libanoni erdei vadak arrafelé mentek és eltiporták a bogáncsot. 10 Te megverted az
edomitákat s föléjük kerekedtél s szíved felfuvalkodottá tett téged: elégedj meg a
dicsőséggel s maradj házadban. Miért hívod ki a bajt, hogy elessél te és veled Júda?« 11 Ám
Amaszja nem nyugodott.

Felvonult tehát Joás, Izrael királya s szembeszálltak egymással, ő és Amaszja, Júda
királya, Bétsemesnél, Júda városánál. 12 Júda vereséget szenvedett Izrael előtt úgyhogy
mindenki a sátrába menekült, 13 Amaszját pedig, Júda királyát, Ahaszja fiának, Joásnak fiát
elfogta Joás, Izrael királya Bétsemesnél és elvitte Jeruzsálembe. Ott aztán lerontotta
Jeruzsálem falát, Efraim kapujától kezdve egészen a szegletkapuig, négyszáz könyöknyi
darabon, 14 majd vett minden aranyat és ezüstöt s minden tárgyat, amely az Úr házában meg
a király kincsei között akadt és túszokat szedetett és visszatért Szamariába.

15 Joás egyéb dolgai pedig, amelyeket cselekedett, meg a vitézsége, amellyel
Amaszja, Júda királya ellen hadakozott, nemde, meg vannak írva Izrael királyainak krónikás
könyvében? 16 Amikor aztán Joás aludni tért atyáihoz, eltemették Szamariában Izrael
királyai mellé s fia, Jeroboám lett a király helyette.

17 Amaszja, Joás fia, Júda királya, Joásnak, Joacház fiának, Izrael királyának halála
után tizenöt esztendeig élt.

18 Amaszja egyéb dolgai pedig, nemde, meg vannak írva Júda királyainak krónikás
könyvében? 19 Végül is összeesküvés támadt ellene Jeruzsálemben, mire ő elmenekült
Lákisba, de utána küldtek Lákisba s ott megölték. 20 Aztán lovakon visszavitték s eltemették
Jeruzsálemben atyái mellé, Dávid városában. 21 Erre vette Júda egész népe Azarját, aki
tizenhat esztendős volt s királlyá tették apja, Amaszja helyett. 22 Ő építette ki és szerezte
vissza Ejlátot Júdának, miután a király aludni tért atyáihoz.

II. Jeroboám Izrael királya 23 Amaszjának, Joás fiának, Júda királyának tizenötödik
esztendejétől kezdve, negyvenegy esztendeig Jeroboám, Joásnak, Izrael királyának fia
uralkodott Szamariában. 24 Azt cselekedte, ami gonosz az Úr előtt: nem távozott
Jeroboámnak, Nábát fiának semmi bűnétől, aki vétekre vitte Izraelt.

25 Ő állította helyre Izrael határait, Hamat bejárójától kezdve a Puszta tengeréig, az
Úrnak, Izrael Istenének azon szava szerint, amelyet szolgája, Jónás próféta, Amáti fia által
szólt, aki abból a Gátból való volt, amely Heferben van. 26 Látta ugyanis az Úr Izrael
nagyon keserves nyomorúságát s hogy oda vannak a tömlöcbe zártakig s az utolsóig, s
nincs, aki megszabadítsa Izraelt, 27 azt pedig nem mondta az Úr, hogy eltörli Izrael nevét az
ég alól. Éppen azért megszabadította őket Jeroboámnak, Joás fiának keze által.

28 Jeroboám egyéb dolgai pedig és mindaz, amit cselekedett, meg a vitézsége,
amellyel hadakozott és hogy miképpen szerezte vissza Izraelnek Damaszkuszt és Hamatot,
amely egykor Júdához tartozott, nemde, meg vannak írva Izrael királyainak krónikás
könyvében? 29 Amikor aztán Jeroboám aludni tért atyáihoz, Izrael királyaihoz, fia, Zakariás
lett a király helyette.

15 **Azarja (Uzija) Júda királya** 1 Jeroboámnak, Izrael királyának huszonhetedik
esztendejében lett Azarja, Amaszjának, Júda királyának fia, királlyá. 2 Tizenhat esztendős
volt, amikor uralkodni kezdett s ötvenkét esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Anyját, aki
jeruzsálemi volt, Jekeljának hívták. 3 Azt cselekedte, ami igaz az Úr előtt, egészen úgy,
ahogy apja, Amaszja cselekedett. 4 Mindazonáltal a magaslatokat nem rontotta le, s a nép
továbbra is a magaslatokon áldozott és gyújtott illatot. 5 Ám az Úr megverte a királyt, s az
poklossá lett halála napjáig. Egy magánházban, elkülönítve lakott és Jótám, a király fia
kormányozta a palotát, s ítélte a föld népét.

6 Azarja egyéb dolgai pedig s mindaz, amit cselekedett, nemde, meg vannak írva Júda
királyainak krónikás könyvében? 7 Amikor aztán Azarja aludni tért atyáihoz, eltemették
őseihez Dávid városában, s fia, Jótám lett a király helyette.

Zakariás Izrael királya 8 Azarjának, Júda királyának harmincnyolcadik esztendejétől
Zakariás, Jeroboám fia uralkodott Izraelen, hat hónapig Szamariában. 9 Azt cselekedte, ami
gonosz az Úr előtt, úgy, ahogy atyái cselekedtek, nem távozott Jeroboámnak, Nábát fiának
bűneitől, aki vétekre vitte Izraelt. 10 Sallum, Jábes fia azonban összeesküdött ellene s a
nyilvánosság előtt leütötte és megölte s király lett helyette.

11 Zakariás egyéb dolgai pedig, nemde meg vannak írva Izrael királyainak krónikás
könyvében? 12 Ez volt az Úr szava, amelyet Jéhuhoz szólt: »Negyedíziglen fognak ülni fiaid
Izrael királyi székében.« Így is történt.

Sallum Izrael királya 13 Sallum, Jábes fia Azarjának, Júda királyának
harminckilencedik esztendejében lett királlyá s egy hónapig uralkodott Szamariában.
14 Ekkor feljött Menahem, Gádi fia, Tircából s bement Szamariába és leütötte s megölte
Sallumot, Jábes fiát Szamariában s király lett helyette. 15 Sallum egyéb dolgai pedig, meg az
összeesküvése, amelyet szőtt, nemde meg vannak írva Izrael királyainak krónikás
könyvében?

16 Ekkoriban verte meg Menahem Tápszát s mindazokat, akik ott voltak s annak egész
határát Tircától kezdve. Mivel nem akartak kaput nyitni előtte, megölte és felhasította ott az
összes áldott állapotban levő asszonyt.

Menahem Izrael királya 17 Azarjának, Júda királyának harminckilencedik esztendejétől
uralkodott Menahem, Gádi fia Izraelen tíz esztendeig Szamariában. 18 Azt cselekedte, ami
gonosz volt az Úr előtt: nem távozott Jeroboámnak, Nábát fiának bűneitől, aki bűnre vitte
Izraelt egész ideje alatt. 19 Ekkoriban Fúl, az asszírok királya az országba jött s Menahem
ezer talentum ezüstöt adott Fúlnak, hogy legyen segítségére és szilárdítsa meg királyságát.
20 Menahem kivetette az ezüstöt Izraelre, minden tehetős és gazdag emberre, hogy az
asszírok királyának adja, ötven sékel ezüstöt mindegyikre. Erre visszatért az asszírok királya
s nem maradt az országban.

21 Menahem egyéb dolgai pedig s mindaz, amit cselekedett, nemde meg vannak írva
Izrael királyainak krónikás könyvében? 22 Amikor aztán Menahem aludni tért atyáihoz, fia,
Pekahja lett a király helyette.

Pekahja Izrael királya 23 Azarjának, Júda királyának ötvenedik esztendejétől uralkodott
Pekahja, Menahem fia Izraelen, Szamariában két esztendeig. 24 Azt cselekedte, ami gonosz
volt az Úr előtt: nem távozott el Jeroboámnak, Nábát fiának bűneitől, aki bűnre vitte Izraelt.
25 Pekah, Remalja fia, a főtisztje, azonban összeesküdött ellene s leütötte Szamariában, a
királyi ház tornyában, őt, továbbá Agróbot és Arjét és a nála levő ötven embert a gileádiak
fiai közül és miután megölte, királlyá lett helyette.

26 Pekahjának egyéb dolgai pedig s mindaz, amit cselekedett, nemde meg vannak írva
Izrael királyainak krónikás könyvében?

Pekah Izrael királya 27 Azarjának, Júda királyának ötvenkettedik esztendejétől
uralkodott Izraelen Pekah, Remalja fia, Szamariában húsz esztendeig. 28 Azt cselekedte, ami
gonosz volt az Úr előtt: nem távozott Jeroboámnak, Nábát fiának bűneitől, aki bűnre vitte
Izraelt. 29 Pekahnak, Izrael királyának napjaiban eljött Tiglatpilezer, Asszúr királya s
elfoglalta Ájont, Ábel-házát, Maákát, Jánoét, Kedest, Hácort, Gileádot, Galileát és Naftali
egész földjét s elvitte őket Asszíriába. 30 Végül is Hósea, Éla fia összeesküdött és cselt vetett
Pekah, Remalja fia ellen s leütötte és megölte s király lett helyette Jótámnak, Uzija fiának
huszadik esztendejében.
31 Pekah egyéb dolgai pedig és mindaz, amit cselekedett, nemde meg vannak írva
Izrael királyainak krónikás könyvében?

Jótám Júda királya 32 Pekahnak, Remalja fiának, Izrael királyának második
esztendejében lett király Jótám, Uzijának, Júda királyának fia. 33 Huszonöt esztendős volt,
amikor uralkodni kezdett s tizenhat esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Anyját, aki
Szádok lánya volt, Jerusának hívták. 34 Azt cselekedte, ami kedves volt az Úr előtt, egészen
úgy cselekedett, mint ahogy apja, Uzija cselekedett. 35 Mindazonáltal a magaslatokat nem
távolította el. A nép továbbra is a magaslatokon áldozott és gyújtott illatot. Ő építtette az Úr
házának felső kapuját.
36 Jótám egyéb dolgai pedig és mindaz, amit cselekedett, nemde meg vannak írva Júda
királyainak krónikás könyvében? 37 Ebben az időben kezdte az Úr Júdára bocsátani Rászint,
Szíria királyát és Pekahot, Remalja fiát. 38 Amikor aztán Jótám aludni tért atyáihoz,
eltemették melléjük atyjának, Dávidnak városában és fia, Ácház lett király helyette.

16 **Ácház Júda királya** 1 Pekahnak, Remalja fiának tizenhetedik esztendejében lett
Ácház, Jótámnak, Júda királyának fia, királlyá. 2 Húsz esztendős volt Ácház, amikor
uralkodni kezdett s tizenhat esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Nem azt cselekedte, ami
kedves volt az Úr, az ő Istene színe előtt, mint ahogy atyja, Dávid, 3 hanem Izrael
királyainak útján járt, sőt a fiát is bemutatta azáltal, hogy átvitte a tűzön, azon nemzetek
bálványozása szerint, amelyeket az Úr szétszórt Izrael fiai elől, 4 és a magaslatokon, a
halmokon s mindenféle lombos fa alatt áldozott és gyújtott illatot.
5 Ekkoriban feljött Rászin, Szíria királya és Pekah, Remalja fia, Izrael királya, hogy
hadakozzanak Jeruzsálem ellen. Ostrom alá is vették Ácházt, de nem tudtak föléje
kerekedni. 6 Ugyanabban az időben visszaszerezte Rászin, Szíria királya, Ejlátot Szíria
számára s kiűzte a júdaiakat Ejlátból s edomiták mentek Ejlátba s telepedtek meg ott mind a
mai napig. 7 Erre követeket küldött, Ácház Tiglatpilezerhez, az asszírok királyához, ezzel az
üzenettel: »Szolgád és fiad vagyok: gyere fel s ments meg Szíria királyának kezéből és
Izrael királyának kezéből, akik megtámadtak engem.« 8 Ugyanakkor összeszedte az ezüstöt
s az aranyat, amely az Úr házában és a király kincsei közt akadt s ajándékul küldte az
asszírok királyának. 9 Az engedett is kérésének: felvonult ugyanis az asszírok királya
Damaszkusz ellen és elpusztította s lakosait elhurcolta Kírbe, Rászint pedig megölte.
10 Erre elment Ácház király Tiglatpilezer, az asszírok királya elé Damaszkuszba és
amikor meglátta a Damaszkuszban levő oltárt, elküldte Ácház király Uriás paphoz az oltár
képét és minden művére kiterjedő mintáját. 11 Uriás pap fel is építtette az oltárt. Egészen
úgy készítette el Uriás pap, amíg Ácház király vissza nem jött Damaszkuszból. 12 Amikor
aztán visszajött a király Damaszkuszból, megnézte az oltárt s megtisztelte s felment rá és

bemutatta egészen elégő áldozatait s ételáldozatát, 13 ráöntötte az italáldozatot s ráhintette a
bemutatott békeáldozatok vérét az oltárra. 14 A rézoltárt pedig, amely az Úr előtt volt,
elvitette a templom homlokzata elől, az oltár s az Úr temploma között levő helyről, s az oltár
északi oldalán állíttatta fel.

15 Majd parancsolta Ácház király Uriás papnak: »E nagy oltáron mutasd be a reggeli
egészen elégő áldozatot és az esti ételáldozatot, meg a király egészen elégő áldozatát és
ételáldozatát, meg az ország egész népének egészen elégő áldozatát s ételáldozatait és
italáldozatait s erre hintsd az egészen elégő áldozat minden vérét s a békeáldozat minden
vérét. A rézoltár pedig várja rendelkezésemet.« 16 Uriás pap egészen úgy is cselekedett,
ahogy Ácház király parancsolta. 17 Eltávolította továbbá Ácház király a faragott állványokat
s a rajtuk levő üstöket s levétette a tengert azokról a rézökrökről, amelyek tartották s egy
kőből rakott talapzatra helyeztette. 18 A szombati fedett csarnokot, amelyet a templomban
építtetett s a király külső bejáróját is átalakíttatta az Úr templomában az asszírok királya
miatt.

19 Ácház egyéb dolgai pedig, amelyeket cselekedett, nemde meg vannak írva Júda
királyainak krónikás könyvében? 20 Amikor aztán Ácház aludni tért atyáihoz, eltemették
melléjük a Dávid-városban és fia, Hiszkija, lett a király helyette.

17 **Szamaria meghódítása** 1 Ácháznak, Júda királyának tizenkettedik esztendejétől
uralkodott Hósea, Éla fia, Szamariában Izraelen kilenc esztendeig. 2 Azt cselekedte, ami
gonosz az Úr előtt, de nem annyira, mint Izrael azon királyai, akik előtte voltak.

3 Ő ellene felvonult Szalmanasszár, az asszírok királya s Hósea a szolgájává lett s adót
fizetett neki. 4 Amikor azonban az asszírok királya azon kapta Hóseát, hogy lázadó
szándékkal követeket küldött Egyiptom királyához Szóba, hogy ne kelljen adót fizetnie az
asszírok királyának, mint ahogy minden esztendőben szokott, – hatalmába kerítette,
megkötöztette s tömlöcbe vettette.

5 Keresztülvonult ugyanis az egész országon, felment Szamaria ellen, három
esztendeig ostromolta 6 és Hósea kilencedik esztendejében bevette az asszírok királya
Szamariát s elhurcolta Izraelt Asszíriába és Hálában és Hábornál, Gózán folyója mellett, a
médek városaiban telepítette le őket.

7 Az történt ugyanis, hogy Izrael fiai vétkeztek az Úr ellen, az ő Istenük ellen, aki
kihozta őket Egyiptom földjéről s a fáraónak, Egyiptom királyának kezéből s más isteneket
tiszteltek 8 s azon nemzetek szertartásai szerint jártak, amelyeket az Úr elpusztított Izrael fiai
és Izrael királyai színe elől, mivel hasonlóképpen cselekedtek, 9 meg hogy Izrael fiai
igaztalan dolgokkal megbántották az Urat, Istenüket s magaslatokat építettek maguknak
minden városukban, az őrtornyoktól kezdve a megerősített városokig, 10 és emlékoszlopokat
meg berkeket csináltak maguknak minden magas halmon és minden lombos fa alatt, 11 s ott
gyújtottak illatot az oltárokon, azon nemzetek szokása szerint, amelyeket az Úr eltávolított
színük elől s nagyon gonosz dolgokat cselekedtek, hogy bosszantsák az Urat 12 és a
tisztátalanságokat tisztelték, amelyekről pedig megparancsolta nekik az Úr, hogy e dolgot ne
cselekedjék.

13 Figyelmeztette erre az Úr Izraelt és Júdát minden prófétája és látnoka által:
»Térjetek vissza nagyon gonosz útjaitokról s tartsátok meg parancsaimat és szertartásaimat
teljesen azon törvény szerint, amelyet atyáitoknak parancsoltam s amint nektek szolgáim, a
próféták által meghagytam.« 14 Ám ők nem hallgattak rá, hanem megkeményítették
nyakukat atyáik nyakassága szerint, akik szintén nem akartak engedelmeskedni az Úrnak,
Istenüknek. 15 Elvetették törvényeit és szövetségét, amelyet atyáikkal kötött s
figyelmeztetéseit, amelyekkel figyelmeztette őket s a hiábavalóságokat követték s

hiábavalóságokat cselekedtek és utánozták a nemzeteket, amelyek körülöttük voltak s
amelyek felől azt parancsolta nekik az Úr, hogy ne tegyenek úgy, mint ahogy azok
cselekedtek. 16 Elhagyták az Úrnak, az ő Istenüknek valamennyi parancsát, két öntött borjút
és berkeket csináltak maguknak, imádták az ég egész seregét, szolgálták Baált,
17 bemutatták fiaikat s lányaikat a tűz által, jóslást és jövendölést űztek s arra adták magukat,
hogy azt cselekedjék, ami gonosz az Úr előtt, hogy bosszantsák őt.

18 Ezért igen megharagudott az Úr Izraelre s eltávolította őket színe elől, úgyhogy
nem maradt meg csak Júda törzse. – 19 Ámde Júda sem tartotta meg az Úrnak, az ő
Istenének parancsait, hanem azokat a tévedéseket követte, amelyeket Izrael csinált. –
20 Elvetette ugyanis az Úr Izrael egész ivadékát s megsanyargatta s rablók kezébe adta őket,
amíg el nem vetette őket színe elől, 21 már attól az időtől kezdve, amikor Izrael elszakadt
Dávid házától s Jeroboámot, Nábát fiát tették királyukká, mert Jeroboám elszakította Izraelt
az Úrtól s nagyon nagy bűnre vitte őket, 22 Izrael fiai pedig követték Jeroboám minden
bűnét, amelyet cselekedett s el nem távoztak azoktól, 23 amíg az Úr el nem távolította Izraelt
színe elől, ahogy megmondta valamennyi szolgája a próféták által. Így hurcolták el Izraelt
földjéről Asszíriába mind a mai napig.

Szamaria betelepítése 24 Erre az asszírok királya gyarmatosokat hozatott Babilonból,
Kútából, Ávából, Hamatból és Szefárvaimból s letelepítette őket Szamaria városaiba Izrael
fiai helyébe s azok birtokukba vették Szamariát s letelepedtek városaiban.

25 Ottlétük kezdetén azonban nem félték az Urat, mire az Úr oroszlánokat bocsátott
rájuk s azok öldösték őket. 26 Jelentették erre az asszírok királyának és azt mondták: »Azok
a népek, amelyeket átvitettél és letelepíttettél Szamaria városaiba, nem ismerik azon föld
Istenének törvényeit s az Úr oroszlánokat bocsátott rájuk s íme, azok öldösik őket, mivel
nem ismerik azon föld Istenének szertartását.« 27 Ezt parancsolta erre az asszírok királya:
»Vigyetek oda egyet azon papok közül, akiket onnan fogságba hoztatok s menjen s lakjon
közöttük s tanítsa meg őket azon föld Istenének törvényeire.« 28 Elment tehát egy azon
papok közül, akiket fogságba vittek Szamariából s letelepedett Bételben és megtanította
őket, hogy miképpen tiszteljék az Urat.

Az új telepesek vallása 29 Mindazonáltal minden nemzet megcsinálta a maga istenét s
elhelyezte a magaslati templomokban, amelyeket a szamariaiak építettek, minden nemzet a
maga városában, amelyben lakott. 30 A babiloni emberek ugyanis Szukkótbenótot csináltak,
a kútai emberek Nergelt csináltak, a Hamatból való emberek Ásimát csináltak, 31 a hivviták
Nebaházt és Tartákot csináltak, azok pedig, akik Szefárvaimból valók voltak, megégették
fiaikat tűzzel Adrameleknek és Anameleknek, Szefárvaim isteneinek tiszteletére.
32 Egyszersmind azonban az Urat is tisztelték s az alsóbbrendűekből magaslati papokat
szereztek maguknak s azokat a magaslati templomokba rendelték. 33 Így, noha tisztelték az
Urat, isteneiknek is szolgáltak, azon nemzetek szokásai szerint, amelyek közül Szamariába
kerültek.

34 Mind a mai napig régi szokásaikat követik: nem félik az Urat és nem tartják meg
szertartásait, rendeleteit, törvényét és parancsát, amelyet az Úr Jákob fiainak adott – akit
elnevezett Izraelnek –, 35 akikkel szövetséget is kötött s akiknek megparancsolta: »Ne
féljetek más isteneket, ne imádjátok, ne tiszteljétek őket s ne áldozzatok nekik, 36 hanem az
Urat, a ti Isteneteket, aki kihozott titeket Egyiptom földjéről nagy erővel és kinyújtott karral,
őt féljétek s őt imádjátok s neki áldozzatok. 37 Ügyeljetek, hogy a szertartásokat, a
rendeleteket, a törvényt és a parancsot, amelyet számotokra megírt, minden időben
megtartsátok s ne féljetek más isteneket, 38 s meg ne feledkezzetek a szövetségről, amelyet
veletek megkötött s ne tiszteljetek más isteneket 39 hanem az Urat, a ti Isteneteket féljétek s

akkor ő megszabadít titeket minden ellenségetek kezéből.« 40 Ám ők nem hallgattak erre,
hanem régi szokásaik szerint cselekedtek.

41 Félték tehát ugyan e nemzetek az Urat, de egyszersmind bálványaiknak is
szolgáltak s fiaik és unokáik is úgy cselekszenek mind a mai napig, amint atyáik
cselekedtek.

JÚDA TOVÁBBI TÖRTÉNETE: 18,1-25,30

18 **Hiszkija** 1 Hóseának, Éla fiának, Izrael királyának harmadik esztendejében lett
királlyá Hiszkija, Ácháznak, Júda királyának fia. 2 Huszonöt esztendős volt, amikor
uralkodni kezdett s huszonkilenc esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Anyját, aki Zakariás
lánya volt, Ábinak hívták. 3 Azt cselekedte, ami igaz az Úr előtt, egészen úgy, ahogy atyja,
Dávid cselekedett. 4 Ő eltávolította a magaslatokat, összetörte az emlékoszlopokat, kivágta a
berkeket s összezúzta a rézkígyót, amelyet Mózes csinált. Mindezen ideig ugyanis illatot
gyújtottak annak Izrael fiai s Nehustánnak hívták. 5 Az Úrban, Izrael Istenében bízott,
úgyhogy nem is volt hozzá hasonló utána Júda összes királya között, sőt azok között sem,
akik előtte voltak 6 és ragaszkodott az Úrhoz és nem távozott el nyomdokaitól s teljesítette
parancsolatait, amelyeket az Úr Mózesnek parancsolt. 7 Azért az Úr is vele volt s így
bármihez fogott, sikere volt.

El is pártolt Asszíria királyától s nem szolgált neki. 8 Ugyanő megverte a
filiszteusokat egészen Gázáig s egész területüket, az őrtornyoktól kezdve a megerősített
városokig.

9 Hiszkija királynak negyedik esztendejében, amely Hóseának, Éla fiának, Izrael
királyának hetedik esztendeje volt, felvonult Szalmanasszár, az asszírok királya Szamaria
ellen és ostrom alá vette 10 és elfoglalta, – éspedig három esztendő múlva: Hiszkija hatodik
esztendejében, azaz Hóseának, Izrael királyának kilencedik esztendejében esett el Szamaria.
– 11 Akkor az asszírok királya elhurcolta Izraelt Asszíriába és Hálában és a Hábornál, Gózán
folyója mellett, a médek városaiban telepítette le őket, 12 azért, mert nem hallgattak az
Úrnak, Istenüknek szavára, hanem megszegték szövetségét: semmit, amit Mózes, az Úr
szolgája parancsolt, meg nem hallgattak s meg nem cselekedtek.

Szanherib hadjárata Jeruzsálem ellen: 18,13-19,37

Szanherib első üzenete 13 Hiszkija király tizennegyedik esztendejében pedig felvonult
Szanherib, az asszírok királya Júda valamennyi megerősített városa ellen s bevette őket.
14 Ekkor Hiszkija, Júda királya követeket küldött az asszírok királyához Lákisba ezzel az
üzenettel: »Vétkeztem, vonulj vissza tőlem s mindazt, amit rám rósz, viselem.« Erre
Asszíria királya háromszáz talentum ezüstöt és harminc talentum aranyat vetett ki
Hiszkijára, Júda királyára, 15 mire Hiszkija odaadott minden ezüstöt, ami csak az Úr házában
és a király kincsei közt akadt. 16 Ebben az időben törette le Hiszkija az Úr templomának
ajtóit és azokat az aranylemezeket, amelyeket ő maga tétetett fel, hogy odaadhassa az
asszírok királyának.

17 Ám az asszírok királya elküldte Tartánt, Rábszáriszt és Rábsakét Lákisból erős
haddal Hiszkija királyhoz Jeruzsálembe. Azok fel is vonultak s eljutottak Jeruzsálembe s
felálltak a felső tó vízvezetéke mellett, amely a Kalló-mezőre vivő úton van 18 és hivatták a
királyt. Kiment erre hozzájuk Eljakim, Helkija fia, az udvarnagy és Sebna, az íródeák és
Jóah, Ászáf fia, a jegyző.

19 Azt mondta ekkor nekik Rábsaké: »Mondjátok meg Hiszkijának: Ezt üzeni a
nagykirály, az asszírok királya: Micsoda bizodalom az, amelyre támaszkodsz? 20 Talán
bizony az a szándékod, hogy harcra készülsz? Kiben bizakodsz, hogy lázadozni mersz?

21 Törött nádszálban – Egyiptomban – bizakodsz? Az, ha rátámaszkodik az ember,
összetörik s bemegy a kezébe s átlyukasztja! Ilyen a fáraó, Egyiptom királya mindazok
számára, akik benne bíznak! 22 Ha pedig azt mondjátok nekem: `Az Úrban, a mi
Istenünkben bízunk', – akkor azt kérdezem: Nem ő-e az, akinek magaslatait s oltárait
lerontotta Hiszkija és azt parancsolta Júdának és Jeruzsálemnek: Ez előtt a jeruzsálemi oltár
előtt imádkozzatok? 23 Nos hát, gyertek uramhoz, az asszírok királyához, s én kétezer lovat
adok nektek s lássuk, tudtok-e lovasokat szerezni rájuk? 24 Hogy tudnátok tehát ellenállni
uram legkisebb szolgái közül egyetlenegy helytartónak is? Avagy a harci szekerek s a
lovasok miatt bizakodsz Egyiptomban? 25 Hát az Úr akarata nélkül vonultam-e fel én erre a
helyre, hogy elpusztítsam? Bizony, maga az Úr mondta nekem: `Eredj fel azon föld ellen s
pusztítsd el!'«

26 Azt mondták erre Eljakim, Helkija fia és Sebna meg Jóah Rábsakénak: »Kérünk,
beszélj szolgáiddal szírül, mert értjük azt a nyelvet s ne beszélj velünk zsidóul a nép
hallatára, amely a várfalon van.« 27 Így felelt erre nekik Rábsaké: »Vajon uradhoz és hozzád
küldött-e engem az én uram, hogy elmondjam e szavakat s nem inkább azokhoz az
emberekhez-e, akik a várfalon ülnek – hogy megegyék saját ürüléküket s megigyák saját
vizeletüket veletek együtt?«

28 Odaállt tehát Rábsaké s fennhangon zsidóul kiáltva ezt mondta: »Halljátok a
nagykirály, az asszírok királyának szavait: 29 Ezt üzeni a király: Meg ne csaljon titeket
Hiszkija, mert ő nem bír megszabadítani titeket kezemből. 30 Az Úrral se biztasson titeket, s
ne mondja: Az Úr bizonyosan meg fog szabadítani minket s nem kerül e város az asszírok
királyának kezébe. 31 Ne hallgassatok Hiszkijára, mert ezt üzeni nektek Asszíria királya:
Cselekedjétek velem, ami javatokra szolgál s jöjjetek ki hozzám: s akkor mindenki ehet
szőlőjéből s fügefájáról s ihattok vizet vermeitekből, 32 amíg el nem jövök s el nem viszlek
titeket arra a földre, amely hasonló földetekhez, gabona- és bortermő földre, kenyér és szőlő
földjére, olajfák, olaj és méz földjére s életben maradtok s nem fogtok meghalni. Ne
hallgassatok Hiszkijára, aki rászed titeket, s azt mondja: `Az Úr majd megszabadít minket.'
33 Vajon megszabadították-e a nemzetek istenei földjüket az asszírok királyának kezéből?
34 Hol van Hamat és Arfád istene, hol van Szefárvaim, Ána és Áva istene? Vajon
megszabadították-e Szamariát a kezemből? 35 Kik azok a föld valamennyi istenei közül,
akik megszabadították földjüket kezemtől? Hogy tudná az Úr megszabadítani Jeruzsálemet
kezemtől?«

36 A nép azonban hallgatott és semmit sem felelt neki, mert azt a parancsot kapták a
királytól, hogy ne feleljenek neki. 37 Elment erre Eljakim, Helkija fia, az udvarnagy és
Sebna, az íródeák, meg Jóah, Ászáf fia, a jegyző Hiszkijához megszaggatott ruhával és
jelentették neki Rábsaké szavait.

19 **Hiszkija válasza** 1 Amikor ezeket Hiszkija király meghallotta, megszaggatta
ruháját, zsákba öltözött és bement az Úr házába. 2 Majd elküldte Eljakimot, az udvarnagyot
és Sebnát, az íródeákot, meg a papok véneit, zsákba öltözötten, Izajás prófétához, Ámosz
fiához, 3 hogy mondják: »Ezt üzeni Hiszkija: Szorongatás, fenyítés és káromlás napja ez a
nap: szülésig jutottak a magzatok s nincs ereje a vajúdónak! 4 Talán meghallja az Úr, a te
Istened Rábsakénak minden szavát, akit elküldött ura, az asszírok királya, hogy szidalmazza
és gyalázza az élő Istent azokkal a szavakkal, amelyeket az Úr, a te Istened hallott.
Imádkozz tehát a maradékért, amely még megvan.«

5 Hiszkija király szolgái el is mentek Izajáshoz. 6 Izajás azt felete nekik: »Ezt
mondjátok uratoknak: Ezt üzeni az Úr: Ne félj azoktól a szavaktól, amelyeket hallottál,
amelyekkel az asszírok királyának legényei engem káromoltak. 7 Íme, én egy lelket bocsátok
rá és hírt hall és visszatér földjére s elejtetem karddal saját országában.«

Szanherib második üzenete 8 Rábsaké aztán visszatért s felkereste az asszírok királyát
Libna ostrománál, mert hallotta, hogy elvonult Lákisból. 9 Amikor az meghallotta, hogy
Tirhaka, Etiópia királya felől azt beszélik: »Íme, hadba vonult ellened« – s elindult ellene,
követeket küldött Hiszkijához ezzel az üzenettel: 10 »Ezt mondjátok Hiszkijának, Júda
királyának: Meg ne csaljon téged Istened, akiben bizakodsz s ne mondd: Nem kerül
Jeruzsálem az asszírok királyának kezébe! 11 Hiszen magad hallottad, mit cselekedtek az
asszírok királyai minden országgal, miként pusztították el azokat. Hát éppen te tudsz majd
megmenekülni? 12 Vajon megszabadították-e a nemzetek istenei mindazokat, akiket
elpusztítottak atyáim, tudniillik Gózánt, Háránt, Reszefet és Éden fiait, akik Telasszárban
voltak? 13 Hol van Hamat királya, Arfád királya, meg Szefárvaim városának, Ánának és
Ávának királya?«

Hiszkija imája 14 Amikor aztán Hiszkija átvette a levelet a követek kezéből és
elolvasta, felment az Úr házába és az Úr elé tárta 15 és így imádkozott az ő színe előtt:
»Uram, Izrael Istene, aki a kerubok felett ülsz, te vagy egyedül a föld minden királyának
Istene, te alkottad az eget és a földet. 16 Hajtsd ide füledet s halld: nyisd meg, Uram,
szemedet és lásd, halld meg Szanherib minden szavát, aki ideküldött, hogy gyalázza
előttünk az élő Istent. 17 Igaz, Uram, Asszíria királyai elpusztították azon nemzeteket s
mindazok földjét 18 s tűzbe vetették azok isteneit, hiszen azok nem voltak istenek, hanem
emberi kéz fából s kőből való alkotásai s így megsemmisíthették őket. 19 Nos tehát, te,
Urunk, Istenünk, ments meg minket kezükből, hadd tudja meg a föld minden országa, hogy
te, az Úr, vagy egyedül Isten!«

Izajás megjövendöli az isteni segítséget 20 Elküldött erre Izajás, Ámosz fia,
Hiszkijához és üzente: »Ezt üzeni az Úr, Izrael Istene: Meghallgattam, amit tőlem
Szanherib, az asszírok királya felől kértél. 21 Ez az, amit az Úr felőle szólt:

`Megvet téged s csúfot űz belőled
Sion szűzi lánya,
hátad mögött fejét rázza,
Jeruzsálem lánya.
22 Kit gyaláztál s káromoltál?
Ki ellen emelted fel hangodat
s vetetted magasra pillantásodat?
Izraelnek Szentje ellen!
23 Szolgáid által az Urat gyaláztad s azt mondtad:
szekereim sokaságával felmentem a hegyek magasaira,
a Libanonnak ormára,
kivágtam sudár cédrusait s legpompásabb fenyőfáit,
behatoltam egészen a határáig
s Kármeljének erdejét 24 kivágtam.
Idegen vizet ittam,
és lábam nyomával kiszárítottam
minden elzárt vizet.
25 Nem hallottad-e, mit határoztam kezdettől fogva?
Ős időktől fogva rendeltem el,
– most hajtottam végre –,
hogy romhalmazzá legyenek a hősök erős városai.
26 Akik bennük laknak, tehetetlenül
ezért rettentek s szégyenültek meg
s lettek olyanok, mint a mezei pázsit
s a tetőn zöldellő fű, amely elszárad, mielőtt megérik.

27 Rég ismerem lakásodat,
kijöttödet, bemeneteledet, utadat
és ellenem való tombolásodat.
28 Őrjöngtél ellenem,
s kevélységed felhatott fülembe.
Nos hát karikát teszek az orrodba
és zablát a szájadba,
és visszavezetlek arra az útra,
amelyen feljöttél.
29 Neked pedig, Hiszkija, ez szolgáljon jelül:
ebben az esztendőben azt kell enned, amit találsz,
a második esztendőben azt, ami magától terem,
a harmadik esztendőben azonban vethettek, arathattok,
ültethettek szőlőt és ehetitek gyümölcsét.
30 Mindaz, ami megmarad Júda házából,
azután is gyökeret hajt alul
s gyümölcsöt hoz felül,
31 mert a megmaradtak fognak kivonulni Jeruzsálemből
és a megszabadultak Sionnak hegyéről.
A Seregek Urának buzgalma fogja véghezvinni ezt.
32 Éppen azért ezt mondja az Úr Asszíria királya felől:
nem jön be e városba,
nyilat sem lő belé,
pajzzsal sem támadja meg,
sánccal sem veszi körül:
33 az úton, amelyen jött, visszatér,
s e városba be nem jön, – úgymond az Úr –,
34 mert megoltalmazom s megmentem e várost
önmagamért és szolgámért, Dávidért.'

A város megmenekülése 35 Csakugyan, még azon az éjjelen az történt, hogy eljött az Úr angyala s megölt az asszírok táborában száznyolcvanötezer embert. Amikor aztán reggel felkelt s látta a megannyi holttestet, felkerekedett, elment 36 és visszatért Szanherib, az asszírok királya és Ninivében maradt. 37 Amikor azonban egyszer Neszrok templomában istenét imádta, fiai, Adramelek és Szárezer megölték karddal, majd elmenekültek az örmények földjére s fia, Asszarhaddon lett a király helyette.

20 **Hiszkija betegsége** 1 Abban az időben Hiszkija halálosan megbetegedett. Ekkor elment hozzá Izajás próféta, Ámosz fia és azt mondta neki: »Ezt üzeni az Úr Isten: Intézkedj házad felől, mert meghalsz s nem maradsz életben. 2 Erre ő arccal a fal felé fordult s így imádkozott az Úrhoz: 3 Könyörgök, Uram, emlékezzél meg, kérlek, arról, mint jártam előtted hűséggel s egész szívvel s hogy azt cselekedtem, ami kedves előtted.« Aztán keserves sírásra fakadt Hiszkija. 4 Erre, mielőtt Izajás kiért volna a középső udvarból, az Úr ezt a szózatot intézte hozzá: 5 »Eredj vissza s mondd Hiszkijának, népem fejedelmének: Ezt üzeni az Úr, atyád, Dávid Istene: Meghallgattam könyörgésedet s tekintetbe vettem könnyeidet: íme, meggyógyítalak s harmadnapra felmész az Úr templomába. 6 Sőt megtoldom életedet tizenöt esztendővel s megszabadítalak téged és e várost az asszírok királyának kezétől s megoltalmazom ezt a várost önmagamért és szolgámért, Dávidért.« 7 Ezután azt mondta Izajás: »Hozzatok egy csomó fügét.« Amikor hoztak s rátették

kelevényére, meggyógyult. 8 Előzőleg azt mondta Hiszkija Izajásnak: »Mi lesz a jele annak,
hogy az Úr meggyógyít engem s hogy harmadnapra felmegyek az Úr templomába?« 9 Izajás
azt mondta neki: »Ez lesz a jele az Úr részéről annak, hogy az Úr teljesíti azt, amit szólt: Azt
akarod-e, hogy az árnyék előremenjen tíz fokkal, vagy azt-e, hogy visszatérjen ugyanannyi
fokkal?« 10 Hiszkija erre azt mondta: »Könnyű az árnyéknak előremennie tíz fokkal! Nem
azt akarom, hogy ez történjék, hanem azt, hogy térjen vissza tíz fokkal!« 11 Erre Izajás
próféta segítségül hívta az Urat s az visszatérítette az árnyékot Ácház napóráján, azokon a
fokokon, amelyeken már lement, hátrafelé, tíz fokkal.

Követség Babilonból 12 Abban az időben Meródák-Baladán, Baladán fia, a babiloniak
királya levelet és ajándékokat küldött Hiszkijának, mert hallotta, hogy Hiszkija beteg volt.
13 Hiszkija megörült jöttüknek és megmutatta nekik az illatszerek házát, meg az aranyat és
az ezüstöt, meg a különféle festékeket és keneteket, meg felszereléseinek házát s mindazt,
amije csak volt kincsei között. Nem volt semmi sem házában és egész vagyonában, amit
Hiszkija meg nem mutatott volna nekik.

14 Elment erre Izajás próféta Hiszkija királyhoz és azt mondta neki: »Mit mondtak
ezek az emberek s honnan jöttek hozzád?« Azt mondta neki Hiszkija: »Messze földről jöttek
hozzám, Babilonból.« 15 Erre ő azt mondta: »Mit láttak házadban?« Hiszkija azt mondta:
»Mindent láttak, ami házamban van. Nincs semmi sem kincseim között, amit meg ne
mutattam volna nekik.«

16 Azt mondta erre Izajás Hiszkijának: »Halld az Úr szavát: 17 Íme, eljön az idő, hogy
elviszik mindazt, ami házadban van s amit atyáid mind e napig gyűjtöttek, Babilonba. Nem
marad meg semmi sem, azt üzeni az Úr. 18 Sőt fiaid közül is, akik tőled származnak s akiket
te nemzesz, lesznek, akiket elvisznek s akik udvari tisztek lesznek Babilon királyának
palotájában.« 19 Azt mondta erre Hiszkija Izajásnak: »Jó az Úr szava, amelyet szóltál:
uralkodjék napjaimban békesség és hűség!«

20 Hiszkija egyéb dolgai pedig és egész vitézsége, meg hogy miként készíttette a tavat
és a vízvezetéket s vitte be a városba a vizet, nemde meg vannak írva Júda királyainak
krónikás könyvében? 21 Amikor aztán Hiszkija aludni tért atyáihoz, fia, Manassze lett a
király helyette.

21 **Manassze Júda királya** 1 Tizenkét esztendős volt Manassze, amikor uralkodni
kezdett, s ötvenöt esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Anyját Hafszibának hívták.

2 Azt cselekedte, ami gonosz az Úr színe előtt, azon nemzetek bálványimádása szerint,
amelyeket az Úr eltörölt Izrael fiainak színe elől. 3 Újra felépíttette a magaslatokat,
amelyeket apja, Hiszkija lerontatott, oltárokat emelt Baálnak és berkeket ültetett, mint ahogy
Ácháb, Izrael királya cselekedett, s imádta és tisztelte az ég egész seregét. 4 Oltárokat
építtetett az Úr házában, amely felől azt mondta az Úr: »Jeruzsálembe helyezem nevemet«
–, 5 oltárokat építtetett az ég egész seregének az Úr templomának mindkét udvarában.
6 Átvitte fiát a tűzön, jóslást és jövendölést űzött, halottidézőket szerzett és számos jóst
tartott, hogy azt cselekedje, ami gonosz az Úr előtt és bosszantsa őt. 7 Elhelyezte az általa
készíttetett berekbálványt az Úr templomába, amely felől azt mondta az Úr Dávidnak és
fiának, Salamonnak: »Ebbe a templomba és Jeruzsálembe, amelyet kiválasztottam Izrael
valamennyi törzse közül, helyezem nevemet mindörökre, 8 s nem mozdítom ki többé Izrael
lábát arról a földről, amelyet atyáiknak adtam, ha teljesítik mindazt, amit parancsoltam
nekik s az egész törvényt, amelyet szolgám, Mózes, meghagyott nekik.« 9 Ám ők nem
hallgattak erre, mert Manassze tévedésbe vitte őket, hogy még gonoszabbul cselekedjenek,
mint azok a nemzetek, amelyeket az Úr eltörölt Izrael fiainak színe elől.

10 Ezért az Úr így szólt szolgái, a próféták által: 11 »Mivel Manassze, Júda királya,

olyan undokságokat cselekedett, amelyek gonoszabbak, mint mindazok, amiket előtte az
amoriták cselekedtek s mivel tisztátalanságai által Júdát is bűnre vitte, 12 azért ezt üzeni az
Úr, Izrael Istene: Íme, én olyan bajt hozok Jeruzsálemre s Júdára, hogy annak, aki hallja,
belecsendül mindkét füle. 13 Kifeszítem Jeruzsálemre Szamaria mérőzsinórját és Ácháb
házának mérőónját s úgy letörlöm Jeruzsálemet, mint ahogy a táblát szokták letörölni s ha
letöröltem, megfordítom és sűrűn végighúzok lapján az írófvesszővel. 14 Elhagyom
örökségem maradványait s ellenségei kezébe adom, hogy pusztítsa és megrabolja
valamennyi ellensége, 15 mivel azt cselekedték, ami gonosz előttem s állandóan
bosszantottak engem, attól a naptól kezdve, hogy kijöttek atyáik Egyiptomból, mind e
napig.«

16 Ezeken kívül igen sok ártatlan vért is ontott Manassze, úgyhogy színültig
megtöltötte vele Jeruzsálemet, azon a bűnén kívül, amellyel arra a bűnre vitte Júdát, hogy
azt cselekedje, ami gonosz az Úr előtt.

17 Manassze egyéb dolgai pedig s mindaz, amit cselekedett, meg a vétke, amelyet
elkövetett, nemde meg vannak írva Júda királyainak krónikás könyvében? 18 Amikor aztán
Manassze aludni tért atyáihoz, eltemették háza kertjében, Óza kertjében és fia, Ámon lett a
király helyette.

Ámon Júda királya 19 Huszonkét esztendős volt Ámon, amikor uralkodni kezdett és
két esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Anyját, aki a jetebai Hárusz lánya volt,
Mesullemetnek hívták.

20 Azt cselekedte, ami gonosz az Úr színe előtt, amint apja, Manassze cselekedett,
21 és egészen azon az úton járt, amelyen apja járt s azoknak a tisztátalanságoknak szolgált,
amelyeknek apja szolgált és azokat imádta 22 és elhagyta az Urat, atyái Istenét s nem járt az
Úr útjain.

23 Szolgái összeesküdtek ellene s megölték a királyt házában. 24 Ám a föld népe
megölte mindazokat, akik összeesküdtek Ámon király ellen és fiát, Joziját tette meg
királyának helyette.

25 Ámon egyéb dolgai pedig, amelyeket cselekedett, nemde meg vannak írva Júda
királyainak krónikás könyvében? 26 Miután eltemették sírjába, Óza kertjébe, a fia, Jozija lett
a király helyette.

22 **Jozija Júda királya** 1 Nyolc esztendős volt Jozija, amikor uralkodni kezdett és
harmincegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Anyját, aki a beszekáti Hadája lánya volt,
Ididának hívták. 2 Azt cselekedte, ami kedves volt az Úr előtt s egészen atyja, Dávid útjain
járt: nem tért el sem jobbra, sem balra.

A törvénykönyv megtalálása 3 Jozija király tizennyolcadik esztendejében elküldte a
király Sáfánt, Mesullám fiának, Acaljahunak a fiát, az Úr templomának íródeákját s ezt
mondta neki: 4 »Eredj el Helkija főpaphoz, hogy szedjék össze azt a pénzt, amely az Úr
házában befolyt, amelyet a templom ajtónállói a néptől összeszedtek 5 s adják ki a
mesteremberekeknek az Úr házának felügyelői által; ezek ugyanis osszák ki azoknak, akik az
Úr templomán dolgoznak, hogy kijavítsák a templom romlásait: 6 tudniillik az ácsoknak és a
kőműveseknek s azoknak, akik a hiányokat kiegészítik, meg arra, hogy fát és bányakövet
vásároljanak az Úr templomának kijavítására. 7 Elszámolást azonban nem kell kívánni tőlük
arról a pénzről, amelyet átvesznek, hanem kezeljék szabadon és bizalmi alapon.«

8 Azt mondta ekkor Helkija főpap Sáfánnak, az íródeáknak: »Megtaláltam a törvény
könyvét az Úr házában.« Majd odaadta Helkija a könyvet Sáfánnak s az el is olvasta.
9 Elment erre Sáfán, az íródeák, a királyhoz és jelentést tett neki arról, amit parancsolt és azt

mondta: »Szolgáid összeszedték a pénzt, amely az Úr házában akadt s kiadták, hogy az Úr
templomának munkavezetői kiosszák a mesterembereknek.«
10 Ekkor ezt jelentette Sáfán, az íródeák, a királynak: »Egy könyvet adott nekem
Helkija pap.«
Amikor ezt Sáfán a király előtt felolvasta 11 és a király meghallotta az Úr törvénye
könyvének szavait, megszaggatta ruháit 12 és parancsolt Helkija papnak, továbbá
Ahikámnak, Sáfán fiának, meg Ákobornak, Míka fiának és Sáfánnak, az íródeáknak és
Aszájának, a király szolgájának: 13 »Menjetek s kérdezzétek meg rám, a népre és egész
Júdára vonatkozólag az Urat e könyv szavai felől, amely előkerült, mert nagy az Úr haragja,
amely felgerjedt ellenünk, mivel atyáink nem hallgattak e könyv szavaira, hogy
megcselekedjék mindazt, amit megírtak számunkra.«
14 Elment tehát Helkija pap meg Ahikám, Ákobor, Sáfán és Aszája Holda
prófétaasszonyhoz, Áraás unokájának, Tikva fiának, a ruhatáros Sallumnak feleségéhez, aki
Jeruzsálem másik részében lakott és szóltak neki. 15 Erre ő így felelt nekik: »Ezt üzeni az
Úr, Izrael Istene: Mondjátok meg annak a férfinek, aki titeket hozzám küldött: 16 Ezt üzeni
az Úr: Íme, én bajt hozok erre a helyre s lakóira teljesen a Törvény szavai szerint, amelyet
Júda királya olvasott – 17 mivel elhagytak engem s más isteneknek mutattak be áldozatot,
hogy bosszantsanak engem kezük művével –, és fellobban haragom e hely ellen s ki nem
alszik. 18 Júda királyának azonban, aki elküldött titeket, hogy megkérdezzétek az Urat, ezt
mondjátok: Ezt üzeni az Úr, Izrael Istene: Mivel hallgattál e könyv igéire 19 s amikor
hallottad szavait e hely és lakói ellen – hogy tudniillik álmélkodás és átok tárgyává lesznek
–, megrettent a szíved s megaláztad magadat az Úr előtt s megszaggattad ruhádat és sírtál
előttem, én is meghallgattalak, azt üzeni az Úr. 20 Éppen azért atyáidhoz gyűjtelek s
békességgel kerülsz sírodba, úgyhogy semmit sem fog látni szemed azokból a bajokból,
amelyeket e helyre hozok.«

23 **A törvényellenes állapotok megszüntetése** 1 Jelentették is a királynak, amit Holda
mondott. Erre ő elküldött s maga köré gyűjtötte Júdának s Jeruzsálemnek valamennyi vénét.
2 Aztán felment a király az Úr templomába s vele Júda minden embere s Jeruzsálem minden
lakója, meg a papok és a próféták, az egész nép az aprajától a nagyjáig s felolvasta
valamennyiük hallatára a szövetség könyvének, amelyet az Úr házában találtak, minden
igéjét. 3 Majd felállt a király az emelvényre s szövetséget kötött az Úr előtt, hogy követni
fogják az Urat s teljes szívből s teljes lélekből megtartják parancsait, bizonyságait és
szertartásait s megvalósítják e szövetség igéit, amelyeket megírtak abban a könyvben, s a
nép ráállt a szövetségre.
4 Megparancsolta továbbá a király Helkija főpapnak s a másodrendű papoknak, meg
az ajtónállóknak, hogy vessenek ki az Úr házából minden holmit, amely Baálnak s a
bereknek s az ég egész seregének készült, s elégette azokat Jeruzsálemen kívül, a Kedron
völgyében s hamvukat Bételbe vitte. 5 Majd eltörölte a jósokat, akiket Júda királyai
alkalmaztak, hogy áldozzanak a magaslatokon Júda városaiban és Jeruzsálem környékén,
meg azokat, akik Baálnak, a napnak, a holdnak, a tizenkét jelnek s az ég egész seregének
gyújtottak illatot. 6 Kivitette továbbá a berket az Úr házából Jeruzsálemen kívülre, a Kedron
völgyébe s ott elégette és porrá zúzatta s a köznép sírjaira vetette. 7 Lerontatta a fiúszeretők
azon házait is, amelyek az Úr házában voltak és amelyekben az asszonyok holmi
bereksátrakat szőttek.
8 Egybegyűjtötte továbbá az összes papot Júda városaiból s tisztátalanná tette a
magaslatokat, ahol a papok áldoztak, Gibeától Beersebáig s lerontotta a kapuk mellett levő
oltárokat, Józsuénak, a város parancsnokának kapubejárója mellett, amely a város kapujának

bal oldalán volt. 9 De a magaslatok papjai nem mehettek fel az Úr oltárára Jeruzsálemben,
hanem csak a kovásztalanokból ehettek testvéreik között. 10 Tisztátalanná tette a Tófetet is,
amely Hinnom fiának völgyében van, hogy senki se szentelhesse fiát vagy lányát a tűz által
Moloknak. 11 Eltávolította azokat a lovakat is, amelyeket Júda királyai a Napnak szenteltek
az Úr templomának bejárata mellett, Nátánmelek udvari tiszt hajléka mellett, aki a
Fárurimban volt, a Nap szekereit pedig elégette tűzzel. 12 Azokat az oltárokat, amelyek
Ácház felső termének tetején voltak, amelyeket Júda királyai csináltattak, meg azokat az
oltárokat, amelyeket Manassze csináltatott az Úr templomának mindkét udvarában, szintén
lerontotta a király, aztán elsietett onnan és hamvukat a Kedron patakba vetette. 13 Azokat a
magaslatokat, amelyek Jeruzsálemben, a Botrány hegyétől jobbra voltak, amelyeket
Salamon, Izrael királya építtetett Astarténak, a szidoniak bálványának, meg Kámosnak, a
moabiták botrányának, meg Melkomnak, Ammon fiai utálatosságának, szintén tisztátalanná
tette a király: 14 összetörette az oszlopokat, kivágatta a berkeket s holtak csontjaival töltette
meg helyüket.

15 Ezeken kívül azt az oltárt, amely Bételben volt s azt a magaslatot, amelyet
Jeroboám, Nábát fia készíttetett, aki bűnre vitte Izraelt, azt az oltárt és azt a magaslatot is
lerontatta és elégette s porrá zúzatta és elégette a berekkel együtt. 16 Sőt amikor Jozija
megfordult s meglátta ott a sírokat, amelyek a hegyen voltak, odaküldött s elhozatta a
csontokat a sírokból s elégette az oltáron s tisztátalanná tette azt az Úr azon szava szerint,
amelyet Istennek az az embere mondott, aki e dolgokat megjövendölte. 17 Majd azt mondta:
»Miféle síremlék az, amelyet látok?« Így feleltek erre neki a város polgárai: »Isten azon
emberének a sírja, aki idejött Júdából s megjövendölte azt, amit te a bételi oltárral
cselekedtél.« 18 Erre ő azt mondta: »Hagyjatok békét neki, senki se mozdítsa meg csontjait.«
Érintetlenül is maradtak csontjai, annak a prófétának a csontjaival együtt, aki Szamariából
ment oda. 19 Eltávolította ezenkívül Jozija mindazokat a magaslati templomokat is, amelyek
Szamaria városaiban voltak, amelyeket Izrael királyai készíttettek az Úr bosszantására.
Egészen úgy cselekedett velük, mint ahogyan Bételben cselekedett, 20 sőt megölte a
magaslatok összes papjait, akik az oltárokat ellátták és emberi csontokat égetett az
oltárokon. Aztán visszatért Jeruzsálembe.

21 Megparancsolta továbbá az egész népnek: »Készítsetek pászkát az Úrnak, a ti
Isteneteknek, amint írva van a szövetségnek ebben a könyvében.« – 22 Nem készítettek
ugyanis úgy pászkát, a bírák napjaitól kezdve, akik Izraelen bíráskodtak s Izrael királyainak
és Júda királyainak egész ideje alatt, 23 mint ahogy ezt a pászkát készítették Jozija király
tizennyolcadik esztendejében az Úr tiszteletére, Jeruzsálemben.

24 A halottidézőket, a jósokat, a bálványképeket, a tisztátalanságokat és az
utálatosságokat, amelyek Júda földjén és Jeruzsálemben voltak, szintén eltávolította Jozija,
hogy teljesítse a törvény azon szavait, amelyeket megírtak abban a könyvben, amelyet
Helkija pap az Úr templomában talált. 25 Nem volt előtte hozzá hasonló király, aki teljes
szívéből, teljes lelkéből, minden erejéből egészen Mózes törvénye szerint tért volna vissza
az Úrhoz és utána sem támadt hozzá hasonló.

26 Mindazonáltal az Úr nem fordult el nagy bosszankodásának haragjától, amellyel
bosszankodása haragra gerjedt Júda ellen azokért a bosszantásokért, amelyekkel Manassze
bosszantotta. 27 Éppen azért azt mondta az Úr: »Júdát is eltávolítom színem elől, amint
eltávolítottam Izraelt és elvetem ezt a várost, amelyet választottam, Jeruzsálemet, és ezt a
házat, amelyről azt mondtam: Ott lesz az én nevem.«

Jozija halála 28 Jozija egyéb dolgai pedig s mindaz, amit cselekedett, nemde meg
vannak írva Júda királyainak krónikás könyvében? 29 Az ő napjaiban vonult fel Nékaó fáraó,
Egyiptom királya, az asszír király ellen az Eufrátesz folyóhoz. Jozija király ekkor ellene

vonult, de az megölte Megiddóban, mihelyt szembe került vele. 30 Erre szolgái elszállították
őt holtan Megiddóból és elvitték Jeruzsálembe s eltemették sírjába. Aztán vette a föld népe
Joacházt, Jozija fiát s felkenték s királlyá tették apja helyébe.

Joacház Júda királya 31 Huszonhárom esztendős volt Joacház, amikor uralkodni
kezdett s három hónapig uralkodott Jeruzsálemben. Anyját, aki a libnai Jeremiás lánya volt,
Amitálnak hívták. 32 Azt cselekedte, ami gonosz az Úr előtt, egészen úgy, ahogy atyái
cselekedtek. 33 Nékaó fáraó őt bilincsekbe verte Reblában, amely Hamat földjén van, hogy
ne uralkodjék Jeruzsálemben és sarcot vetett az országra: száz talentum ezüstöt és egy
talentum aranyat. 34 Aztán Nékaó fáraó Eljakimot, Jozija fiát tette királlyá apja, Jozija
helyébe – de a nevét Joakimra változtatta –, Joacházt pedig vette és elvitte Egyiptomba, s az
ott meghalt. 35 Joakim meg is adta az ezüstöt és az aranyat a fáraónak, miután kivetette az
országra, mindenkire, hogy összehozhassa a fáraó parancsa szerint: az ország népétől
hajtotta be, kitől-kitől ereje szerint mind az ezüstöt, mind az aranyat, hogy megadhassa
Nékaó fáraónak.

Joakim Júda királya 36 Huszonöt esztendős volt Joakim, amikor uralkodni kezdett, s
tizenegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Anyját, aki a rúmai Fadája lánya volt,
Zebidának hívták. 37 Azt cselekedte, ami gonosz volt az Úr előtt, egészen úgy, ahogy atyái
cselekedtek.

24 1 Az ő napjaiban jött fel Nebukadnezár, Babilon királya és Joakim a szolgája lett
három esztendeig. Aztán ismét elpártolt tőle. 2 Ekkor rábocsátotta az Úr a kaldeusok
portyázóit és Szíria portyázóit és Moáb portyázóit és Ammon fiainak portyázóit.
Rábocsátotta őket Júdára, hogy pusztítsák el az Úr azon szava szerint, amelyet szolgái, a
próféták által szólt. 3 Az Úr parancsára történt ez Júdával, azért, hogy eltávolítsa őt maga
elől Manassze mindazon bűnéért, amelyet elkövetett, 4 s azért az ártatlan vérért, amelyet
kiontott, úgyhogy megtöltötte Jeruzsálemet ártatlan vérrel: ezért nem akart az Úr
megengesztelődni.

5 Joakim egyéb dolgai pedig, s mindaz, amit cselekedett, nemde meg vannak írva Júda
királyainak krónikás könyvében? Amikor aztán Joakim aludni tért atyáihoz, 6 fia, Joachin,
lett a király helyette.

7 Egyiptom királya azonban többé nem jött ki földjéről, mert Babilon királya elvette
Egyiptom patakjától az Eufrátesz folyóig mindazt, ami Egyiptom királyáé volt.

Joachin Júda királya 8 Tizennyolc esztendős volt Joachin, amikor uralkodni kezdett és
három hónapig uralkodott Jeruzsálemben. Anyját, aki a jeruzsálemi Elnátán lánya volt,
Nehustának hívták. 9 Azt cselekedte, ami gonosz az Úr előtt, egészen úgy, ahogy apja
cselekedett.

10 Ebben az időben felvonultak Nebukadnezár, Babilon királyának szolgái Jeruzsálem
ellen s körülvették ostromművekkel a várost. 11 Majd eljött Nebukadnezár, Babilon királya
is szolgáival a város ellen, hogy megostromolják azt. 12 Kiment erre Joachin, Júda királya,
Babilon királyához anyjával, szolgáival, főembereivel és udvari tisztjeivel együtt, de
Babilon királya elfogatta uralkodásának nyolcadik esztendejében.

13 Aztán elhurcolta onnan az Úr házának valamennyi kincsét, meg a királyi ház
kincseit s összevagdalta mindazokat az aranytárgyakat, amelyeket Salamon, Izrael királya,
az Úr templomában csináltatott – ahogy az Úr megmondta –, 14 és fogságba hurcolta egész
Jeruzsálemet, az összes főembert, a sereg összes vitézét, tízezer embert, az összes
mesterembert és lakatost, úgyhogy nem maradt ott senki sem, csak a föld szegény népe.

15 Elhurcolta Joachint is Babilonba, meg a király anyját, feleségeit és udvari tisztjeit. Az ország bíráit is fogságba vitte Jeruzsálemből Babilonba. 16 Az összes vitézi embert, hétezret, a mesterembereket és a lakatosokat, ezret, az összes vitéz és hadravaló embert foglyul vitte Babilon királya Babilonba.

17 Helyébe apai nagybátyját, Mattanját tette királlyá, de elnevezte Cidkijának.

Cidkija Júda királya 18 Huszonegy esztendős volt Cidkija, amikor uralkodni kezdett s tizenegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Anyját, aki a libnai Jeremiás lánya volt, Amitálnak hívták. 19 Azt cselekedte, ami gonosz az Úr előtt, egészen úgy, ahogy Joakim cselekedett. 20 Az Úr ugyanis haragudott Jeruzsálemre és Júdára, amíg el nem vetette őket színe elől.

Cidkija elpártolt Babilon királyától.

25 1 Ezért aztán az történt, hogy uralkodásának kilencedik esztendejében, a tizedik hónapban, a hó tizedik napján felvonult Nebukadnezár, Babilon királya és egész serege, Jeruzsálem ellen, és körülvette a várost és ostromműveket épített köréje. 2 Így tartották elzárva és körülvéve a várost Cidkija király tizenegyedik esztendejéig, 3 a negyedik hó kilencedik napjáig, úgyhogy a városban elhatalmasodott az éhség, s nem volt kenyere a föld népének. 4 Ekkor rést ütöttek a városon, mire éjszaka az összes harcos futásnak eredt, azon a kapun át, amely a két kőfal között, a király kertje mellett van (a kaldeusok körös-körül megszállva tartották a várost). Így futott el Cidkija is, azon az úton, amely a puszta mezőségére vezet. 5 Ám a kaldeusok serege üldözőbe vette a királyt és Jerikó síkján utol is érte. Ekkor az összes harcos, aki vele volt, elszéledt s magára hagyták. 6 Megfogták tehát a királyt és elvitték Babilon királya elé, Reblátába. Miután az ítéletet tartott felette, 7 Cidkija fiait szeme láttára megölette, aztán szemét kivájatta, őt magát láncra verette, s elvitette Babilonba.

Júda pusztulása 8 Az ötödik hónapban, a hó hetedik napján, azaz Babilon királyának tizenkilencedik esztendejében eljött Nebuzaradán, a testőrök kapitánya, Babilon királyának szolgája Jeruzsálembe 9 és felgyújtotta az Úr házát és a király házát és Jeruzsálem házait és minden házat elégetett tűzzel. 10 Jeruzsálem falait körös-körül lerombolta a kaldeusok egész serege, amely a testőrök kapitányával volt, 11 a nép maradékát pedig, amely megmaradt a városban, valamint a szökevényeket, akik átszöktek Babilon királyához, meg a többi népet elhurcolta Nebuzaradán, a testőrök kapitánya, 12 csak a föld szegényeiből hagyott ott néhány szőlőművest és földművest. 13 A rézoszlopokat, amelyek az Úr templomában voltak, meg az állványokat, meg a réztengert, amely az Úr házában volt, összetörték a káldok, s a rezet mind elvitték Babilonba. 14 A rézfazekakat, a lapátokat, a villákat, a serlegeket, a mozsárkákat s az összes rézeszközt, amelyekkel a szolgálatot végezték, elvitték. 15 A tömjénezőket és a csészéket, mind az aranyból, mind az ezüstből valókat, szintén elvitte a testőrök kapitánya, 16 éppúgy, mint a két oszlopot, az egy tengert meg az állványokat, amelyeket Salamon készíttetett az Úr templomába. Meg sem lehetett mérni mindezen tárgyak rezét. 17 Tizennyolc könyöknyi magas volt az egyik oszlop, rajta három könyöknyi magas rézoszlopfő, az oszlopfőn hálózat és gránátalmák, mind rézből. Ugyanilyen mívű volt a másik oszlop is.

18 Elvitte továbbá a testőrök kapitánya Szeraját, az első papot és Szofoniást, a másodpapot és a három ajtónállót, 19 a városból pedig azt az udvari tisztet, aki a harcosok elöljárója volt s öt férfit azok közül, akik a király előtt álltak, akiket a városban talált és Szófert, a sereg vezérét, aki a föld népe közül az újoncokat válogatta és hatvan embert a

népből, akiket a városban talált. 20 Ezeket Nebuzaradán, a testőrök kapitánya vette és elvitte
Babilon királyához Reblátába 21 s Babilon királya levágatta és megölette őket Reblátában,
Hamat földjén.

Így hurcolták el Júdát földjéről.

22 Annak a népnek pedig, amely Júda földjén megmaradt, amelyet Nebukadnezár,
Babilon királya meghagyott, Gedalját, Sáfán fiának, Ahikámnak fiát rendelte elöljáróul.
23 Amikor ezt a vitézek vezérei embereikkel együtt mindannyian meghallották, azt
tudniillik, hogy Babilon királya Gedalját rendelte ki, elmentek Gedaljához Micpába: Izmael,
Natanja fia és Johanán, Kárea fia és a netofáti Szeraja, Tánehumet fia és Jaszanja, egy
maákáti ember fia és társaik. 24 Erre Gedalja megesküdött nekik és társaiknak és azt mondta:
Ne féljetek a káldeaiak szolgálatától, maradjatok az országban és szolgáljatok Babilon
királyának, s jól lesz dolgotok.

25 A hetedik hónapban azonban az történt, hogy Izmael, a királyi származású Elisáma
fiának, Natanjának fia és vele tíz ember elment és halálra sújtotta Gedalját meg azokat a
zsidókat és kaldeusokat, akik vele voltak Micpában. 26 Erre felkerekedett az egész nép, az
aprajától a nagyjáig a vitézek vezéreivel együtt s elment Egyiptomba, mert félt a
kaldeusoktól.

Evilmerodák megkegyelmez Joachinnak 27 Történt továbbá Joachin, Júda királya
elhurcolásának harminchetedik esztendejében, a tizenkettedik hónapban, a hó huszonhetedik
napján, hogy Evilmerodák, Babilon királya, abban az esztendőben, amikor uralkodni
kezdett, felemelte Joachinnak, Júda királyának fejét a tömlöcből. 28 Kegyesen beszélt vele,
királyi székét azon királyok széke fölé helyezte, akik nála voltak Babilonban,
29 megváltoztatta ruháit, amelyeket a tömlöcben viselt, mindenkor az ő színe előtt étkezett
életének valamennyi napján, 30 s állandó ellátást rendelt neki s azt ő meg is kapta a királytól
napról-napra, életének valamennyi napján.

A KRÓNIKÁK ELSŐ KÖNYVE

A NEMZETSÉGEK ÉS CSALÁDOK JEGYZÉKE: 1,1-9,44

1 **Ádám utódai Ábrahámig** 1 Ádám, Szet, Enós, 2 Káinán, Maláleél, Járed, 3 Hénok,
Matuzsálem, Lámek, 4 Noé, Szem, Kám és Jáfet.

5 Jáfet fiai Gómer, Magóg, Madáj, Jáván, Tubál, Mosok, és Tírász voltak. 6 Gómer fiai
Askenez, Rifát és Togorma, 7 Jáván fiai pedig Elisa, Tarzis, Ketim és Dodanim voltak.

8 Kám fiai Kús, Micrajim, Fút és Kánaán voltak. 9 Kús fiai Sába, Hevila, Szabáta,
Regma és Szabátáka, Regma fiai pedig Sába és Dádán voltak. 10 Kús nemzette Nimródot is:
ennek kezdett hatalma lenni a földön. 11 Micrajim nemzette Ludimot, Anamimot, Laabimot,
Neftuimot, 12 Fetruszimot és Kaszluimot – ezek közül vonultak ki a filiszteusok – meg
Kaftorimot. 13 Kánaán nemzette Szidont, az elsőszülöttjét, továbbá Hetitát, 14 Jebuzitát,
Amorität, Gergezität, 15 Hivvität, Arákität, Szinität, 16 Aráditát, Cemarität és a Hamatität.

17 Szem fiai Élám, Asszúr, Arfaxád, Lúd, Arám, Húsz, Húl, Geter és Mosok voltak. 18
Arfaxád Sálét nemzette, az pedig Hébert nemzette. 19 Hébernek két fia született: az egyiket
Fálegnek hívták, mert az ő napjaiban került felosztásra a föld, fivérét pedig Jektánnak
nevezték. 20 Jektán nemzette Elmodádot, Sálefet, Aszármótot, Járét, 21 Adorámot, Huzált,
Deklát, 22 Hebált, Abimaélt, Sábát, valamint 23 Ofírt, Hevilát és Jobábot: ezek mind Jektán
fiai voltak.

24 Szem, Arfaxád, Sál, 25 Héber, Fáleg, Rágau, 26 Szerúg, Náchor, Táre, 27 Ábrám,
vagyis Ábrahám.

Ábrahám utódai 28 Ábrahám fiai Izsák és Izmael voltak. 29 Nemzedékeik a következők
voltak. Izmaeltől származott az ő elsőszülöttje, Nábajót, azután Kedár, Abdeél, Mábszám,
30 Misma, Dúma, Mássza, Hádád, Tema, 31 Jetur, Náfis és Kedma. Ezek voltak Izmael fiai.

32 Keturának, Ábrahám mellékfeleségének fiai, azok, akiket ő szült, Zámrán, Jeksán,
Mádán, Mádián, Jesbok és Sua voltak. Jeksán fiai Sába és Dedán, 33 Mádián fiai pedig Éfa,
Éfer, Hénok, Abida és Eldáa voltak. Ezek mind Ketura fiai voltak.

34 Ábrahám nemzette továbbá Izsákot: az ő fiai Ézsau és Izrael voltak.

35 Ézsau fiai Elifáz, Ráguel, Jehus, Jálám és Kóré voltak. 36 Elifáz fiai Temán, Ómár,
Szefi, Gátán, Kenez, Támna és Amalek, 37 Ráguel fiai pedig Náhát, Zára, Samma, Meza
voltak.

38 Szeír fiai Lótán, Sobál, Szebeon, Ána, Díson, Eszer és Dísán voltak. 39 Lótán fiai
Hóri és Homám voltak, Lótán nővére pedig Támna volt. 40 Sobál fiai Alián, Manhat, Ebál,
Séfi és Onám, Szebeon fiai Ája és Ána, Ána fiai Díson, 41 Díson fiai Hamrám, Esebán,
Jetrán és Kárán, 42 Eszer fiai Bálaán, Záván és Jákán, Dísán fiai Húsz és Árán voltak.

Edom királyai 43 A következők voltak azok a királyok, akik Edom földjén uralkodtak,
mielőtt Izrael fiainak királyuk lett volna: Bále, Beor fia; városának neve: Denába. 44 Amikor
Bále meghalt, a Boszrából való Jobáb, Záre fia lett a király helyette. 45 Amikor Jobáb is
meghalt, a temániak földéről való Husám lett a király helyette. 46 Amikor Husám is meghalt,
Ádád, Bádád fia lett a király helyette, az, aki megverte a mádiánitákat Moáb földjén.
Városának neve: Ávít. 47 Amikor Ádád is meghalt, a Mászrekából való Szemla lett a király
helyette. 48 Amikor Szemla is meghalt, a Folyóvíz mellett fekvő Rohobótból való Saul lett a
király helyette. 49 Amikor Saul is meghalt, Balánán, Ákobor fia lett a király helyette.
50 Amikor ő is meghalt, Ádád lett a király helyette. Városának neve Fáu, feleségét pedig, aki

Mezaáb leányának, Mátrednek volt a leánya, Meetábelnek hívták.

51 Ádád halála után királyok helyett fejedelmek kezdtek uralkodni Edomban: Támna
fejedelem, Álva fejedelem, Jetet fejedelem, 52 Oolibáma fejedelem, Éla fejedelem, Finon
fejedelem, 53 Kenez fejedelem, Temán fejedelem, Mábszár fejedelem, 54 Magdiél fejedelem,
Hírám fejedelem. Ezek voltak Edom fejedelmei.

2 **Jákob fiai** 1 Izrael fiai Rúben, Simeon, Lévi, Júda, Isszakár, Zebulon, 2 Dán, József,
Benjamin, Naftali, Gád és Áser voltak.

Júda törzse: 2,3-4,23

Júda utódai 3 Júda fiai Her, Onán és Sela voltak; ezt a hármat szülte neki Sua leánya,
a kánaáni asszony. Her, Júda elsőszülöttje azonban gonosz volt az Úr előtt, s ezért az Úr
megölte. 4 Támár, a menye, Fáreszt és Zárát szülte neki; Júda fiai összesen tehát öten voltak.

5 Fáresz fiai Ezron és Hámul voltak.

6 Zára fiai összesen öten voltak: Zámri, Etán, Emán, Kalkál és Dára. 7 Kármi fiai
voltak: Ákár, aki bajba döntötte Izraelt, mivel az átok alá vetett dologból lopott s így bűnt
követett el, 8 Etán fia pedig Azarja.

9 Ezron fiai, azok, akik neki születtek, Jerameél, Arám és Kalubi voltak.

Arám utódai 10 Arám Aminádábot nemzette, Aminádáb Nahsont, Júda fiainak
fejedelmét nemzette, 11 Nahson nemzette Szálmát, tőle származott Boóz. 12 Boóz Obedet
nemzette, aki pedig Izájt nemzette, 13 Izáj aztán nemzette: Eliábot, az elsőszülöttet,
Abinádábot, a másodikat, Simát, a harmadikat, 14 Natanaelt, a negyediket, Raddájt, az
ötödiket, 15 Ászomot, a hatodikat, Dávidot, a hetediket. 16 Nővéreik voltak: Száruja és
Abigail. Szárujának három fia volt: Abizáj, Joáb és Aszaél, 17 Abigail pedig Amászát szülte:
az ő atyja az izmaelita Jeter volt.

Káleb utódai 18 Káleb, Heszron fia, egy Azuba nevű asszonyt vett feleségül. Vele
nemzette Jeriótot, akinek fiai Jáser, Sobáb és Árdon voltak. 19 Azuba halála után Káleb
Efratát vette feleségül, aki Húrt szülte neki. 20 Húr aztán Úrit nemzette. Úri pedig Beszeleélt
nemzette. 21 Heszron aztán bement Mákirnak, Gileád atyjának leányához, s elvette; ekkor ő
hatvan éves volt. Ő szülte neki Szegubot, 22 Szegub pedig Jaírt nemzette. Neki huszonhárom
városa volt Gileád földjén, 23 de Gessúr és Arám elvette Jaír városait, Kánátot is, ennek
falvait is, hatvan várost. Ők mind Mákirnak, Gileád atyjának fiai voltak. 24 Amikor pedig
Heszron meghalt, Káleb bement Efratához. Heszronnak Ábia is felesége volt, aki neki
Áshurt, Tekoa atyját szülte.

Jerameél utódai 25 Jerameélnek, Heszron elsőszülöttjének a következő fiai születtek:
Rám, elsőszülöttje, továbbá Búna, Arám, Ászom és Áhia. 26 Jerameél egy másik asszonyt is
feleségül vett: ezt Atárának hívták és Onám anyja lett. 27 Rámnak, Jerameél elsőszülöttjének
fiai Moósz, Jámin és Áhár voltak. 28 Onám fiai Szemei és Jáda, Szemei fiai pedig Nádáb és
Abisúr voltak. 29 Abisúr feleségét Abihailnak hívták, aki neki Ahobbánt és Mólidot szülte.
30 Nádáb fiai Száled és Affaim voltak. Száled gyermektelenül halt meg, 31 Affaim fia Jesi
volt. Ez a Jesi Sesánt nemzette, Sesán pedig Oholájt nemzette. 32 Jádának, Szemei fivérének
fiai Jeter és Jonatán voltak. Jeter gyermektelenül halt meg, 33 Jonatán Fáletet és Zízát
nemzette. Ezek voltak Jerameél fiai. 34 Sesánnak nem voltak fiai, csak leányai, meg egy
egyiptomi rabszolgája, akit Jeraának hívtak. 35 Hozzáadta leányát feleségül s az neki Etejt

szülte. 36 Etej aztán Nátánt nemzette, Nátán Zábádot nemzette, 37 Zábád Oflált nemzette,
Oflál Obedet nemzette, 38 Obed Jéhut nemzette, Jéhu Azarját nemzette, 39 Azarja Heleszt
nemzette, Helesz Elászát nemzette, 40 Elásza Sziszámojt nemzette, Sziszámoj Sallumot
nemzette, 41 Sallum Ikámiát nemzette, Ikámia pedig Elisámát nemzette.

Káleb utódainak második jegyzéke 42 Kálebnek, Jerameél fivérének fiai voltak: Mésa,
az ő elsőszülöttje, Zífnek az atyja, és Máresának, Hebron atyjának fiai. 43 Hebron fiai Kóré,
Táfua, Rekem és Samma voltak. 44 Samma Rahámot, Jerkaám atyját nemzette, Rekem pedig
Sammájt nemzette. 45 Sammáj fia Máon volt, Máon Bétszúr atyja volt.

46 Éfa, Káleb mellékfelesége Háránt, Mószát és Gezezt szülte. Hárán Gezezt
nemzette, 47 Jahaddáj fiai pedig Regom, Jótám, Gésán, Fálet, Éfa és Saáf voltak.

48 Maáka, Káleb mellékfelesége Sábert és Taránát szülte. 49 Saáf, Madmena atyja
Sevát, Makbena atyját és Gibea atyját nemzette. Káleb leánya Ákszа volt. 50 Ezek voltak
Káleb fiai.

Húrnak, Efrata elsőszülöttjének fiai voltak: Sobál, Kirját-Jearim atyja, 51 Szálma,
Betlehem atyja, Hárif, Betgáder atyja. 52 Sobálnak, Kirját-Jearim atyjának fiai voltak: Haróe,
a fél Menuhót, 53 továbbá Kirját-Jearim nemzetségei, a jetriták, az afutiták, a sematiták, a
misraiták, tőlük származtak a száraiták és az estáoliták. 54 Szálma fiai voltak: Betlehem,
Netofáti, Atarót-Bét-Joáb meg a manahatiták száraita fele, 55 továbbá a Jábeszben lakó
írástudók nemzetségei, a tirátiták, a simátiták meg a szúkátiták. Utóbbiak Rekáb házának
atyjától, Hammáttól származó kiniták voltak.

3 **Dávid utódai** 1 Ezek voltak Dávidnak azok a fiai, akik Hebronban születtek:
elsőszülöttje a jezreeli Ahinoámtól Ámnon; a második a kármeli Abigailtól Dániel, 2 a
harmadik Absalom, Maákának, Tolmáj gessúri király leányának fia; a negyedik Adoniás,
Ággit fia, 3 az ötödik Abitáltól Safátja, a hatodik Eglától, a feleségétől Jetrahám. 4 Hat
született tehát neki Hebronban, ahol hét esztendeig és hat hónapig uralkodott.
Harminchárom esztendeig aztán Jeruzsálemben uralkodott. 5 Jeruzsálemben a következő fiai
születtek: Sima, Sobáb, Nátán és Salamon – négy, Batsebától, Ammiel leányától –,
6 továbbá Jibhár, Elisáma, 7 Elifálet, Nóge, Nefeg, Jáfia, 8 valamint Elisáma, Eljáda és
Elifelet: kilenc;

9 ez volt Dávid összes fia, a mellékfeleségek fiain kívül. Nővérük Támár volt.

10 Salamon fia Roboám volt, akinek fia, Ábia, Ászát nemzette, tőle született Jozafát,
11 Jórám atyja, Jórám Ohozját nemzette, tőle Joás származott, 12 akinek fia, Amaszja,
Azarját nemzette, Azarja fia, Jótám, 13 Ácházt, Hiszkija atyját nemzette, Hiszkijától
Manassze született, 14 Manassze Ámont, Jozija atyját nemzette. 15 Jozija fiai voltak: az
elsőszülött, Johanán, a második: Joakim, a harmadik: Cidkija, a negyedik: Sallum.
16 Joakimtól Joachin és Cidkija született. 17 A fogoly Joachin fiai ezek voltak: Salátiel,
18 Melkirám, Fadája, Senneszer, Jekemia, Sáma, Nadábia. 19 Fadájától Zerubbábel és Szemei
származott. Zerubbábel Mesullámot, Hananját s nővérüket, Selomitot nemzette, 20 továbbá
Hásabást, Oholt, Berekját, Haszádját és Josábheszedet: ötöt. 21 Hananja fia, Faltja, Jesaja
atyja volt, Jesaja fia Rafája volt, akinek fia Arnán volt, tőle Obadja született, akinek a fia
Sekenja volt, 22 Sekenja fia Semeja volt. Neki összesen hat fia volt: Háttus, Jegaál, Bária,
Naária és Safát. 23 Naáriának három fia volt: Elioenáj, Hiszkija és Ezrikám. 24 Elioenájnak
hét fia volt: Óduja, Eljasúb, Pelaja, Akkub, Johanán, Dalája és Anáni.

4 **Júda törzsének nemzetségei** 1 Júda fiai Fáresz, Heszron, Kármi, Húr és Sobál
voltak. 2 Sobál fia, Rája, Jahátot nemzette, tőle Ahumáj és Laád született. Ezek voltak a

száratiták nemzetségei. 3 Etám nemzetsége a következő volt: Jezreel, Jesema és Jedebós.
Nővérüket Aszálelfúninak hívták. 4 Továbbá Fánuel, Gedor atyja, és Ezer, Hósa atyja. Ezek
voltak Húrnak, Efrata elsőszülöttjének, Betlehem atyjának fiai. 5 Asszúrnak, Tekoa atyjának
két felesége volt: Haláa és Naára. 6 Naára Oozát, Hefert, Temánit és az ahastaritákat szülte
neki. Ezek voltak Naára fiai. 7 Haláa fiai Szeret, Zóhár, és Etnán voltak. 8 Kósz Ánobot,
Szobobát és Aharhélnek, Árum fiának nemzetségét nemzette. 9 Jábesz volt a
legnevezetesebb a testvérei között; anyja nevezte el Jábesznek, mondván: »Fájdalommal
szültem őt,« – 10 Jábesz pedig segítségül hívta Izrael Istenét: »Bárcsak megáldanál engem s
kiterjesztenéd határaimat s velem lenne kezed s nem engednéd, hogy elnyomjon a baj!« –
Isten teljesítette is, amit kért.

11 Káleb, Súha fivére, Máhírt nemzette, aki Eston atyja lett. 12 Eston pedig Betráfát,
Fesszét és Tehinnát, Naás városának atyját nemzette. Ezek voltak Reka férfiai. 13 Kenez fiai
Otoniel és Szárája voltak. Otoniel fiai Hátát és Maonáti voltak. 14 Maonáti Ofrát nemzette.
Szárája Joábot, a Mesteremberek völgyének atyját nemzette; ott ugyanis mesteremberek
voltak.

15 Kálebnek, Jefóne fiának fiai Hír, Éla és Náhám voltak. Éla fia Kenez, 16 Jehallelél
fiai pedig Zíf, Zífa, Tíria és Aszraél voltak. 17 Ezra fiai Jeter, Mered, Éfer és Jálon voltak és
nemzette Mirjámot, Sammájt és Jesbát, Estámó atyját 18 az ő felesége, Judája pedig Járedet,
Gedor atyját, Hébert, Szókó atyját, és Ikutiélt, Zánoe atyját szülte. Ezek voltak Betiának, a
Fáraó leányának, akit Mered feleségül vett, a fiai. 19 Odája feleségének, aki Náhámnak,
Keila atyjának volt a nővére, Gármi és a makátita Estámó voltak a fiai. 20 Simon fiai
Ámnon, Rinna, Hánán fia, és Tilon, Jesi fiai pedig Zóhet és Benzóhet voltak.

21 Selának, Júda fiának fiai voltak: Her, Leka atyja, Laáda, Máresa atyja, a
bisszuskészítők házának bétásbeai nemzetségei, 22 továbbá Jókim, meg Kozeba polgárai,
meg Joás, és Száráf, akik Moáb fejedelmei voltak, meg Jasubi-Lehem, ezek azonban régi
dolgok. 23 Ezek voltak a Netaimban és Gederában lakó fazekasok. A királynál, az ő
szolgálatában laktak ott.

Simeon törzse 24 Simeon fiai Námuel, Jámin, Járib, Zára és Saul voltak. 25 Akinek fia
Sallum, akinek fia Mapszám, akinek fia Miszma volt. 26 Misma fiai voltak: az ő fia, Hámuel,
akinek fia Szakkur, akinek fia Szemei. 27 Szemeinek tizenhat fia és hat leánya volt;
fivéreinek azonban nem volt sok fiuk, s így az egész nemzetség sem érte el Júda fiainak
számát.

28 Beersebában, Moládában, Hácar-Suálban, 29 Bálában, Ászomban, Tóládban,
30 Bátuelben, Hormában, Szikelegben, 31 Betmarkabótban, Hácar-Szúszimban, Betberájban
és Saárimban laktak. Ezek voltak az ő városaik Dávid királyig. 32 Az ő helységeik voltak
továbbá Etám, Áen, Remmon, Tóken és Ászán: öt város, 33 valamint mindazok a falvak,
amelyek e városok körül voltak, egészen Baálig. Ez volt az ő lakóhelyük és telepjegyzékük.

34 Továbbá: Mosobáb, Jemlek, Jósa, Amaszja fia, 35 meg Joel, és Jéhu, aki annak a
Josábjának volt a fia, aki Szárajának, Ásziel fiának volt a fia, 36 és Elioenáj, Jákoba, Isuhája,
Aszája, Adiél, Iszmiel, Beanája, 37 továbbá Zíza. Ő Sefeinek volt a fia, aki meg Állonnak
volt a fia, aki meg Idájának volt a fia, aki meg Semrinek volt a fia, aki meg Samájának volt
a fia. 38 Ezek a felsoroltak fejedelmek voltak nemzetségeikben és családjuk nagyon
megsokasodott. 39 Elindultak tehát, hogy egészen a völgy keleti részéig behatoljanak
Gádorba és legelőt keressenek nyájaiknak. 40 Találtak is kövér és igen jó legelőket, a föld ott
igen tágas, nyugodt és termékeny volt és eddig Kám nemzetségei laktak rajta. 41 Azok tehát,
akiket fentebb név szerint feljegyeztünk, Hiszkijának, Júda királyának napjaiban elmentek
és elpusztították az ő sátraikat meg az ott talált lakosokat. Eltörölték őket és letelepedtek
helyükbe mind a mai napig, mivel ott igen kövér legelőket találtak.

42 Simeon fiai közül ötszáz ember pedig Pelatjának, Naárjának, Rafájának és
Ozielnek, Jesi fiainak vezérlete alatt elment Szeír hegyére, 43 megverte az amalekiták
megmenekült maradványait és ott maradt helyükbe telepedve mind a mai napig.

5 **Rúben törzse** 1 Rúbennek, Izrael elsőszülöttjének fiai: – ő volt ugyanis elsőszülöttje,
de minthogy meggyalázta atyja ágyát, elsőszülöttségét Józsefnek, Izrael fiának fiai kapták
meg s ő nem számított elsőszülöttnek, 2 hanem Júda lett a legerősebb a testvérei között s az
ő törzséből származtak a fejedelmek, az elsőszülöttség pedig Józsefnek jutott. –
3 Tehát Rúbennek, Izrael elsőszülöttjének fiai Énok, Fállu, Eszron és Kármi voltak.
4 Joel fiai voltak : az ő fia, Sámia, akinek fia Góg, akinek fia Szemei, 5 akinek fia Míka,
akinek fia Reja, akinek fia Baál, 6 akinek fia Beéra, akit Tiglatpilezer, az asszírok királya
fogságba vitt és aki Rúben törzsének egyik fejedelme volt. – 7 Testvéreinek s egész
nemzetségének, amikor családjaik szerint összeírták őket, fejedelmei a következők voltak:
Jejél, Zakariás, 8 továbbá Bála, annak az Atáznak a fia, aki Sammának, Joel fiának volt a fia.
Ő Ároertől egészen Nébóig és Beelmeonig lakott, 9 kelet felé pedig az Eufrátesz folyóig
terjedő puszta bejáratáig telepedett le. Nagyszámú barmuk volt ugyanis Gileád földjén, 10 és
Saul napjaiban hadat indítottak az agariták ellen. Miután ezeket megölték, helyettük ők
laktak sátraikban, a Gileádtól keletre eső egész vidéken.

Gád törzse 11 Gád fiai pedig velük szemben, Básán földjén, Szelkáig telepedtek le.
12 Joel volt a fő, Sáfán a második, majd Jánáj és Sáfát következett Básánban. 13 Testvéreik,
családjaik szerint a következők voltak: Mikaél, Mesullám, Sebe, Jóráj, Jákán, Zíe és Héber:
hét. 14 Ezek voltak Abihail fiai, aki Húrinak volt a fia, aki meg Járának a fia, aki meg
Gileádnak a fia, aki meg Mikaélnek a fia, aki meg Jesesinek a fia, aki meg Jeddónak a fia,
aki meg Búznak a fia. 15 Ahi, Abiel, Gúni fiának a fia volt a családfő. 16 Gileádot, Básánt,
ennek falvait, meg Sáron valamennyi legelővidékét lakták egészen a határokig.
17 Mindezeket Jótámnak, Júda királyának napjaiban és Jeroboámnak, Izrael királyának
napjaiban írták össze.

Háború a szomszédos törzsekkel 18 Rúbennek, Gádnak és Manassze fél törzsének a
fiai közül negyvennégyezer-hétszázhatvan harcos, pajzs- és kardviselő, íjász, harcban jártas
férfi hadba vonult és 19 hadat indított az agariták ellen. Erre az iturítak meg Náfis és Nódáb
20 segítséget nyújtottak azoknak. Mindazonáltal az agariták és mindazok, akik velük
tartottak, a kezükbe jutottak, mert ők segítségül hívták Istent, amikor harcoltak, s Ő
meghallgatta őket, mivel benne bíztak. 21 El is fogtak mindent, ami azoké volt: ötvenezer
tevét, kétszázötvenezer juhot, kétezer szamarat és százezer embert, 22 sebesülten pedig
sokan hullottak el, mert az Úr harcolt velük. Így ők laktak ott helyettük egészen fogságba
hurcolásukig.

Manassze törzsének keleti fele 23 Manassze fél törzsének fiai a Básán határaitól a
Baál-Hermonig és a Szánirig terjedő földet meg a Hermon hegyet lakták, mivel igen sokan
voltak. 24 A családok fejei a következők voltak: Éfer, Jesi, Eliél, Ezriél, Jirmeja, Hodavja és
Jahdiél. Ők igen vitéz és hatalmas emberek és neves fejedelmek voltak családjaikban.
25 Elhagyták azonban atyáik Istenét s parázna módra az ország azon népeinek istenei
után jártak, amelyeket Isten eltávolított előlük. 26 Erre Izrael Istene felingerelte ellenük
Fúlnak, az asszírok királyának lelkét és Tiglatpilezernek, Asszúr királyának lelkét s az
fogságba vitte Rúbent, Gádot és Manassze törzsének felét s Láhelába, meg a Háborhoz és
Árába meg Gózán folyójához vitette őket, s ott is vannak mind a mai napig.

Lévi törzse 27 Lévi fiai Gerson, Kaát és Merári. 28 Kaát fiai Amrám, Jichár, Hebron és
Oziel, 29 Amrám fiai Áron, Mózes és Mirjám. Áron fiai Nádáb, Ábiu, Eleazár és Itamár
voltak. 30 Eleazár Fineeszt nemzette, Fineesz Abisuét nemzette, 31 Abisue Bokkit nemzette,
Bokki Ózit nemzette, 32 Ózi Zaráját nemzette, Zarája Merajótot nemzette, 33 Merajót
Amarját nemzette, Amarja Ahitóbot nemzette, 34 Ahitób Szádokot nemzette, Szádok
Ahimaászt nemzette, 35 Ahimaász Azarját nemzette, Azarja Johanánt nemzette, 36 Johanán
Azarját nemzette – ő az, aki a papságot viselte abban a házban, amelyet Salamon
Jeruzsálemben építtetett – 37 Azarja Amarját nemzette, Amarja Ahitóbot nemzette, 38 Ahitób
Szádokot nemzette, Szádok Sallumot nemzette, 39 Sallum Helkiját nemzette, Helkija Azarját
nemzette, 40 Azarja Száraját nemzette, Száraja Joszedeket nemzette. 41 Joszedek eltávozott,
amikor az Úr fogságba vitette Júdát és Jeruzsálemet Nebukadnezár által.

6 **Lévi három fiának utódai** 1 Lévi fiai tehát Gerson, Kaát és Merári voltak. 2 Gerson
fiait Libninek és Szemeinek hívták. 3 Kaát fiai Amrám, Jichár, Hebron és Oziel, 4 Merári fiai
pedig Moholi és Músi voltak.

Lévi nemzetségei, családjaik szerint, a következők voltak: 5 Gerson, akinek fia Libni,
akinek fia Jahát, akinek fia Zámma, 6 akinek fia Jóah, akinek fia Addó, akinek fia Zára,
akinek fia Jetráj. 7 Kaát fiai voltak: az ő fia, Aminádáb, akinek fia Kóré, akinek fia Ászír,
8 akinek fia Elkána, akinek fia Abiászáf, akinek fia Ászír, 9 akinek fia Táhát, akinek fia
Uriel, akinek fia Ozija, akinek fia Saul. 10 Elkána fiai Amaszáj, Ahimót 11 és Elkána voltak.
Elkána fiai voltak: az ő fia Szófáj, akinek fia Náhát, 12 akinek fia Eliáb, akinek fia Jerohám,
akinek fia Elkána. 13 Sámuel fiai voltak: az elsőszülött, Vásseni, és Ábia. 14 Merári fiai
voltak: Moholi, ennek fia Libni, akinek fia Szemei, akinek fia Óza, 15 akinek fia Sima,
akinek fia Haggia, akinek fia Aszája.

Az énekesek jegyzéke 16 A következők voltak azok, akiket Dávid a láda elhelyezése
után az Úr házában az énekesek vezetésére rendelt. 17 Mint énekesek szolgáltak a bizonyság
sátra előtt, míg Salamon fel nem építette az Úr házát Jeruzsálemben és a rájuk vonatkozó
rendtartás szerint végezték szolgálatukat.

18 A következők voltak azok, akik ott szolgáltak fiaikkal: Kaát fiai közül Hemán
énekes. Ő Jóhelnek volt a fia, aki meg Sámuelnek volt a fia, 19 aki meg Elkánának volt a fia,
aki meg Jerohámnak volt a fia, aki meg Eliélnek volt a fia, aki meg Tóhunak volt a fia, 20 aki
meg Szúfnak volt a fia, aki meg Elkánának volt a fia, aki meg Mahátnak volt a fia, aki meg
Amaszájnak volt a fia, 21 aki meg Elkánának volt a fia, aki meg Jóhelnek volt a fia, aki meg
Azarjának volt a fia, aki meg Szofoniásnak volt a fia, 22 aki meg Tahátnak volt a fia, aki meg
Ászírnak volt a fia, aki meg Abiászáfnak volt a fia, aki meg Kórénak volt a fia, 23 aki meg
Jichárnak volt a fia, aki meg Kaátnak volt a fia, aki meg Lévinek, Izrael fiának volt a fia.

24 Továbbá testvére, Ászáf, aki az ő jobbján állt. Ászáf Berekjának volt a fia, aki meg
Samáának volt a fia, 25 aki meg Mikaélnek volt a fia, aki meg Mászejának volt a fia, aki meg
Melkiának volt a fia, 26 aki meg Atanájnak volt a fia, aki meg Zárának volt a fia, aki meg
Afájának volt a fia, 27 aki meg Etánnak volt a fia, aki meg Zammának volt a fia, aki meg
Szemeinek volt a fia, 28 aki meg Jetnek volt a fia, aki meg Gersomnak volt a fia, aki meg
Lévinek volt a fia.

29 Testvéreik, Merári fiai közül, bal felől, Etán állt ott. Ő Kúsinak volt a fia, aki meg
Abdinak volt a fia, aki meg Máloknak volt a fia, 30 aki meg Hásabjának volt a fia, aki meg
Amaszjának volt a fia, aki meg Helkijának volt a fia, 31 aki meg Amaszájnak volt a fia, aki
meg Bóninak volt a fia, aki meg Sómernak volt a fia, 32 aki meg Moholinak volt a fia, aki
meg Músinak volt a fia, aki meg Merárinak volt a fia, aki meg Lévinek volt a fia.

A leviták és a papok feladatai 33 Testvéreiknek, a többi levitának az volt a rendeltetése,
hogy ellássák mindazt, ami az Úr lakóházának szolgálatához tartozott, 34 Áronnak és fiainak
pedig az, hogy jóillatot gyújtsanak az égőáldozat oltárán és a füstölőszer oltárán, ellássák a
szentek szentjének egész szolgálatát, s könyörögjenek Izraelért, egészen úgy, ahogy Mózes,
Isten szolgája rendelte.

Áron utódai 35 Áron fiai a következők voltak: az ő fia, Eleazár, akinek fia Fineesz,
akinek fia Abisue, 36 akinek fia Bokki, akinek fia Ózi, akinek fia Zarahja, 37 akinek fia
Merajót, akinek fia Amarja, akinek fia Ahitób, 38 akinek fia Szádok, akinek fia Ahimaász.

A leviták lakóhelyei 39 Ezeknek, tudniillik a kaátiták nemzetségei közül Áron fiainak,
lakóhelyei falvaik és határaik szerint a következők voltak. Nekik juttatta ugyanis a sorsvetés
40 s azért nekik is adták: Júda földjén Hebront, s annak legelőit körös-körül. – 41 A város
szántóföldjeit és majorjait Kálebnek, Jefóne fiának, 42 a menedékvárost, Hebront pedig Áron
fiainak adták, – továbbá Libnát és legelőit, 43 meg Jetert és Estemót legelőikkel együtt,
valamint Helont és Debirt, legelőikkel együtt, 44 meg Ásánt és Bétsemest és ezek legelőit.
45 Benjamin törzséből pedig: Gebát és legelőit, Álmátot legelőivel együtt, továbbá Anatótot
legelőivel együtt: összesen tizenhárom várost adtak nekik nemzetségeikhez mérten. 46 Kaát
többi, az ő nemzetségéből való fiainak tíz várost adtak birtokul Manassze fél törzséből.
47 Gersom fiainak, nemzetségeikhez mérten tizenhárom várost adtak, Isszakár törzséből,
Áser törzséből, Naftali törzséből és Manassze Básánban lakó törzséből. 48 Merári fiainak,
nemzetségeikhez mérten, tizenkét várost adtak sorsvetés által Rúben törzséből, Gád
törzséből és Zebulon törzséből.

49 Kiadták tehát Izrael fiai a levitáknak a városokat s azok legelőit: 50 sorsvetés által
adták ki Júda fiainak törzséből, Simeon fiainak törzséből és Benjamin fiainak törzséből
azokat a név szerint megnevezett városokat.

51 Kiadták azoknak is, akik Kaát fiainak nemzetségéből valók voltak – az ő
határaikban levő városok Efraim törzséből valók voltak. – 52 Nekik adták: a menedékvárost,
Szíchemet, legelőivel együtt, Efraim hegységén, és Gézert, legelőivel együtt, 53 továbbá
Jokmaámot, legelőivel együtt, meg Béthoront hasonlóképpen, 54 továbbá Elont, legelőivel
együtt és Gátremmont ugyanúgy, 55 Manassze fél törzséből pedig Ánert és legelőit, Bálámot
és legelőit: azoknak tudniillik, akik Kaát fiainak nemzetségéből még hátra voltak.

56 Gersom fiainak pedig: Manassze fél törzsének nemzetségéből Gaulont, Básánban, s
annak legelőit, meg Astarótot, legelőivel együtt. 57 Isszakár törzséből Kedest és legelőit,
Dáberetet és legelőit, 58 továbbá Rámótot és legelőit, meg Ánemet, legelőivel együtt. 59 Áser
törzséből pedig Másált legelőivel együtt, és Abdont, hasonlóképpen, 60 továbbá Hukókot és
legelőit, meg Rohóbot, legelőivel együtt. 61 Naftali törzséből pedig: Kedest, Galileában, s
annak legelőit, Hámont, legelőivel együtt, Kirját-Jearimot és legelőit.

62 Merári még hátralevő fiainak pedig: Zebulon törzséből Rimmont és legelőit,
Mahanaimot és legelőit 63 a Jordánon túl, Jerikóval szemben. A Jordántól keletre pedig:
Rúben törzséből Bószort a pusztában, legelőivel együtt, és Jászát, legelőivel együtt,
64 továbbá Kademótot és legelőit és Mefaátot, legelőivel együtt. 65 Gád törzséből pedig
Rámótot, Gileádban, és legelőit, Manaimot legelőivel együtt, 66 meg Hesebont legelőivel
együtt és Jézert, legelőivel együtt.

7 **Isszakár törzse** 1 Isszakár négy fia Tóla, Fúa, Jasúb és Simeron volt. 2 Tóla fiai Ózi,
Rafája, Jeriél, Jemáj, Jebszem és Sámuel voltak. Mindegyikük családfő volt. Tóla

nemzetségéből Dávid napjaiban huszonkétezer-hatszáz vitézlő embert számláltak össze.
3 Ózi fiai Izráhia, valamint az utóbbitól született Mikaél, Obadja, Joel és Jesia voltak.
Fejedelem volt mind az öt. 4 Nemzetségeik és háznépeik szerint harminchatezer harcrakész,
vitézlő ember tartozott hozzájuk, sok feleségük és fiuk volt ugyanis. 5 Testvéreik, Isszakár
valamennyi nemzetségében, szintén igen erős harcosok voltak. Számuk nyolcvanhétezerre
rúgott.

Benjamin törzse 6 Benjamin három fia Bela, Bekor és Jedjaél volt. 7 Bela öt fia
Eszbon, Ózi, Oziel, Jerimót és Uráj volt. Ezek családfők és igen erős harcosok voltak.
Jegyzékük huszonkétezer-harmincnégy tagot számlált. 8 Bekor fiai Zámira, Joás, Elieszer,
Elioenáj, Ámri, Jerimót, Ábia, Anatót és Álmát voltak, ezek voltak Bekor összes fiai.
9 Jegyzékük nemzetségeik és a családfők szerint húszezer-kétszáz vitézlő harcost számlált.
10 Jedjaél fiai Bálán, Bálán fiai pedig Jehus, Benjamin, Áod, Kanána, Zetán, Tarzis és
Ahisahár voltak. 11 Ezek mind Jedjaél fiai voltak. Jegyzékük a családfők szerint,
tizenhétezer-kétszáz harcba vonuló, vitézlő embert számlált. 12 Hír fiai Sefám és Háfám,
Áher fia pedig Húsim volt.

Naftali törzse 13 Naftali fiai Jásziel, Gúni, Jeszer és Sallum, ők Bilhától születtek.

Manassze törzse 14 Manassze fia Eszriel volt, akit szír mellékfelesége szült; ő szülte
Mákirt, Gileád atyját is. 15 Mákir feleségül vette Hufím és Szufím Maáka nevű hugát. Egy
másik fiának Celofhád volt a neve. Celofhádnak csak leányai születtek. 16 Maáka, Mákir
felesége, fiút szült és elnevezte Peresnek. Az öccsét Seresnek hívták, akinek fiai Ulám és
Rekem voltak, 17 Ulám fia pedig Bádán lett. Ezek voltak a fiai Gileádnak, aki Mákirnak,
Manassze fiának volt a fia. 18 Nővére, Regina, Ishódot, Abiézert és Moholát szülte.
19 Semida fiai Áhin, Sekem, Leki és Ániám voltak.

Efraim törzse 20 Efraim fiai voltak Sutála, az ő fia Báred, akinek fia Táhát, akinek fia
Eláda, akinek fia Táhát, akinek fia Zábád, 21 akinek fia Sutála, akinek fia Ezer és Elád.
Utóbbiakat Gát bennszülött emberei megölték, mivel ők lementek, hogy rajtaüssenek a
jószágaikon. 22 Ezért atyjuk, Efraim sok napig gyászolt, de fivérei eljöttek, hogy
megvigasztalják. 23 Aztán bement feleségéhez, az fogant és fiút szült, akit ő Bériának
nevezett el, mivel háza bajai között született. 24 Leánya Sára volt: ő építtette ki Alsó- és
Felső-Béthoront meg Ózensárát. 25 Fia volt továbbá Ráfa, Resef és Tále, utóbbitól született
Taán. 26 Ő Laádánt nemzette, akinek a fia Ammiúd volt, aki Elisámát nemzette, 27 tőle pedig
Nún származott, akinek a fia Józsue volt. 28 Birtokaik és lakóhelyeik voltak: Betel és
leányvárosai, kelet felé Nórán, nyugat felé Gézer és leányvárosai, továbbá Szíchem,
leányvárosaival együtt egészen Ájáig és leányvárosaiig. 29 Manassze fiaié voltak: Bétsán és
leányvárosai, Tánák és leányvárosai, Megiddó és leányvárosai, Dór és leányvárosai.
Ezekben laktak Józsefnek, Izrael fiának fiai.

Áser törzse 30 Áser fiai Jimna, Jisva, Jisvi és Béria voltak, nővérük Szára volt. 31 Béria
fiai Héber és Melkiel voltak, utóbbi volt Bárszait atyja. 32 Héber Jeflátot, Sómert, Hótámot
és nővérüket Suát nemzette. 33 Jeflát fiai Pászah, Bimhál és Asvat voltak. Ezek voltak Jeflát
fiai. 34 Sómer fiai Áhi, Roága, Hába és Arám, 35 fivérének, Helemnek fiai pedig Szúfa,
Jimna, Selles és Amál voltak. 36 Szúfa fiai Szúe, Harnáfer, Suál, Béri, Jámra, 37 Bószor,
Hód, Samma, Sálusa, Jetrán és Beéra voltak. 38 Jeter fiai Jefóne, Piszpa és Ára, 39 Olla fiai
pedig Áreé, Hániel és Reszia voltak. 40 Ezek mind Áser fiai, családfők, válogatott és igen
vitéz fővezérek voltak. Nemzetség-jegyzékük huszonhatezer, hadra alkalmas korban levő

embert számlált.

8 **Benjamin törzsének második jegyzéke** 1 Benjamin nemzette Bálét, elsőszülöttjét,
Ásbelt, a másodikat, Ahárát, a harmadikat, 2 Noháát, a negyediket és Ráfát, az ötödiket.
3 Bále fiai voltak Addár, Gera, Ábiud, 4 Abisue, Naámán, Áhoe, 5 Gera, Sefufán és Húrám.
6 Áhod fiai, a Gibeában lakó családok fejei, akiket áttelepítettek Manahatba, a következők
voltak: 7 Naámán, Áhia és Gera. Utóbbi telepítette át őket. Ő Ózát és Áhiudot nemzette.
8 Saháraim Moáb földjén, miután elbocsátotta feleségeit, Húsimot és Bárát, nemzette,
9 éspedig feleségétől, Hódestől nemzette: Jobábot, Szebiát, Mésát, Molkomot, 10 Jéuzt,
Szekiát és Mármát: ezek a fiai családfők voltak. 11 Husimtól Abitóbot és Elfaált nemzette.
12 Elfaál fiai Héber, Mísaám és Sámád voltak, ő építtette ki Onót, Lódot és leányvárosait.

13 Béria és Sáma az Ajjalonban lakó családfők voltak, ők űzték el Gát lakóit. 14 Ahió,
Sesák, Jerimót, 15 Zábadja, Árod, Heder, 16 Mikaél, Jesfa és Jóha voltak Béria fiai. –
17 Zábadja, Mesullám, Hezeki, Héber, 18 Jesamári, Jezlia, Jobáb voltak Elfaál fiai, 19 Jákim,
Zekri, Zábdi, 20 Elioenáj, Szeletáj, Eliél, 21 Adája, Barája, Samarát pedig Szemei fiai voltak.
– 22 Jesfám, Héber, Eliél, 23 Abdon, Zekri, Hánán, 24 Hananja, Élám, Anatótja, 25 Jefdája,
Fánuel voltak Sesák fiai, 26 Samsári, Sohorja, Otolja, 27 Jersia, Elija, Zekri pedig Jerohám
fiai.

28 Ezek család- és nemzetségfők voltak és Jeruzsálemben laktak.

Saul családja 29 Gibeonban laktak: Abigibeon, akinek feleségét Maákának hívták, 30 s
akinek elsőszülött fia Abdon volt, továbbá Szúr, Kís, Baál, Nádáb, 31 Gedor, Ahió, Záker és
Miklót. 32 Miklót Simát nemzette. Ezek a testvéreikkel átellenben, Jeruzsálemben, a
testvéreik között laktak.

33 Nér Kíst nemzette, Kís meg Sault nemzette. Saul Jonatánt, Melkisuát, Abinádábot
és Esbaált nemzette. 34 Jonatán fia Meribbaál volt, Meribbaál pedig Míkát nemzette. 35 Míka
fiai Fíton, Melek, Táraa, és Ácház voltak. 36 Ácház Joádát nemzette, Joáda Alamátot,
Azmótot és Zámrit nemzette, Zámri Mószát nemzette, 37 Mósza Bánaát nemzette, akinek fia
Ráfa volt, tőle Elásza származott, ő pedig Ászelt nemzette. 38 Ászelnek hat fia volt, név
szerint: Ezrikám, Bokru, Ismaél, Sária, Obadja és Hánán: ez volt Ászel összes fia.
39 Fivérének, Eseknek fiai voltak: Ulám, az elsőszülött, Jehus, a második és Elifálet, a
harmadik. 40 Ulám fiai igen erős emberek s nagy erejű íjászok voltak. Sok fiuk és unokájuk
volt, mintegy százötven. Ezek mind Benjamin fiai voltak.

9 1 Így foglalták jegyzékekbe egész Izraelt: összességük fel van jegyezve Izrael és
Júda királyainak könyvében.

Jeruzsálemi családok a száműzetés után Vétkeik miatt azonban Babilonba hurcolták
őket. 2 Azok, akik azelőtt birtokaikon és városaikban laktak: izraeliták, papok, leviták és
natiniták voltak.

3 Jeruzsálemben Júda fiai, Benjamin fiai, Efraim és Manassze fiai közül a következők
laktak. 4 Júda fiának, Fáresznek fiai közül: Otei; aki Ammiúdnak volt a fia, aki meg
Ámrinak volt a fia, aki meg Omrájnak volt a fia, aki meg Bonninak volt a fia. 5 A selaiták
közül: Aszája, az elsőszülött, és fiai. 6 Zára fiai közül: Jehuél, továbbá ezek testvérei,
hatszázkilencvenen. – 7 Benjamin fiai közül: Száló, ő Mesullámnak volt a fia, aki meg
Odujának volt a fia, aki meg Aszánának volt a fia, 8 továbbá Jobánja, Jerohám fia, meg Éla,
Ózinak, Mokori fiának fia, meg Mesullám. Ő Sáfatjának volt a fia, aki meg Ráguelnek volt a

fia, aki meg Jebanjának volt a fia, 9 továbbá ezek testvérei, családjaik szerint, kilencszázötvenhatan. Ezek mind családfők voltak a családjukban.

10 A papok közül: Jedája, Jojárib, Jákin, 11 továbbá Azarja, az Isten házának főpapja. – Ő Helkijának volt a fia, aki meg Mesullámnak volt a fia, aki meg Szádoknak volt a fia, aki meg Marájótnak volt a fia, aki meg Ahitóbnak volt a fia, – 12 továbbá Adája. – Ő Jerohámnak volt a fia, aki meg Fássúrnak volt a fia, aki meg Melkiának volt a fia, meg Maászáj. – Ő Adiélnek volt a fia, aki meg Jezrának volt a fia, aki meg Mesullámnak volt a fia, aki meg Mesullámitnak volt a fia, aki meg Immernek volt a fia, – 13 meg ezek testvérei, ezerhétszázhatvanan, akik családfők voltak családjukban és vitéz hősök az Isten háza szolgálatának végzésében.

14 A leviták közül: a Merári fiai közül való Semeja, ő Hásubnak volt a fia, aki meg Ezrikámnak volt a fia, aki meg Hásebjának volt a fia, 15 továbbá Bákbakár, Cheres, Galál és Matanja. Ő Míkának volt a fia, aki meg Zekrinek volt a fia, aki meg Ászáfnak volt a fia, 16 továbbá Obadja. Ő Semejának volt a fia, aki meg Galálnak volt a fia, aki meg Iditunnak volt a fia, továbbá Berekja, aki a netofátiak majorjaiban lakó Elkána fiának, Ászának volt a fia.

17 Továbbá az ajtónállók: Sallum, Akkub, Telmon és Áhimán. Fivérük, Sallum volt a fő: 18 mindezideig ő és emberei őrködtek Lévi fiai közül a királyi, a keleti kapunál, rendjeik szerint.

A levita tisztségviselők 19 Sallum, annak a Kórénak a fia, aki Kóré fiának, Abiászáfnak volt a fia, meg az ő testvérei és az ő családja voltak ugyanis azok a kóriták, akik mint a sátor bejáratának őrei teljesítettek szolgálatot, s az ő családjaik őrizték rendjeik szerint az Úr táborának bejáratát. 20 Fineesz, Eleazár fia volt az elöljárójuk az Úr előtt. 21 Zakariás, Mesullámja fia volt a bizonyság hajlékába vezető kapu őre. 22 Azok, akiket a kapuk őreivé szemeltek ki, összesen kétszáztizenketten voltak és a saját falvaikban voltak jegyzékbe véve. Dávid és Sámuel, a látnok rendelte őket megbízatásukba 23 éspedig őket is, fiaikat is az Úr házának ajtajaihoz és a sátorhoz, rendjeik szerint. 24 A négy égtáj felé voltak felállítva az ajtónállók: azaz kelet, nyugat, észak és dél felé. 25 Testvéreik falvaikban tartózkodtak, de szombatjaikon, időről-időre, bevonultak. 26 Erre a négy levitára volt bízva az ajtónállók egész összessége. Ők ügyeltek fel a kamrákra és az Úr házának kincseire is. 27 Az Úr temploma körül tartózkodtak őrhelyeiken, hogy amikor az ideje elérkezik, reggel kinyissák az ajtókat.

28 Az ő nemzetségükből valók voltak a szolgálathoz szükséges eszközök gondviselői is: megszámlálva vitték be és hozták ki ugyanis az eszközöket. 29 Közülük valók voltak azok is, akikre a szentély tárgyai voltak bízva, akik gondot viseltek a lisztlángra, a borra, az olajra, a tömjénre és a fűszerekre. 30 A keneteket azonban a papok fiai készítették a fűszerekből. 31 Matatiás levita, a kórita Sallum elsőszülöttje a serpenyőben készítendő süteményekről gondoskodott, 32 néhányan testvéreik, Kaát fiai közül pedig a kiteendő kenyerekre viseltek gondot, hogy minden szombatra mindig újakat készítsenek. 33 Ezek voltak az énekesek vezetői a leviták családjai szerint, akik a templom oldalkamráiban laktak, hogy éjjel-nappal állandóan szolgálhassanak tisztükben, 34 s ezek voltak a leviták vezetői, a családok fejei, akik Jeruzsálemben laktak.

Saul családja 35 Gibeonban laktak: Gibeon atyja, Jehiél; feleségét Maákának hívták, 36 elsőszülött fia pedig Abdon volt; továbbá Szúr, Kís, Baál, Nér, Nádáb, 37 Gedor, Ahió, Zakariás és Miklót. 38 Miklót Simát nemzette. Ők testvéreikkel szemben, Jeruzsálemben, testvéreik között laktak. 39 Nér Kíst nemzette, Kís Sault nemzette, Saul Jonatánt, Melkisuát,

Abinádábot és Esbaált nemzette. 40 Jonatán fia Meribbaál volt, Meribbaál Míkát nemzette,
41 Míka fiai Fíton, Melek, Táraa és Áház voltak. 42 Áház Járát nemzette, Jára Alamátot,
Azmótot és Zámrit nemzette, Zámri Mószát nemzette, 43 Mósza Bánaát nemzette, az ő fia,
Rafája, Elászát nemzette, tőle Észel származott. 44 Észelnek hat fia volt, név szerint:
Ezrikám, Bokru, Ismaél, Sária, Obadja, Hánán. Ezek voltak Észel fiai.

DÁVID TÖRTÉNETE: 10,1-29,30

10 **Saul halála** 1 A filiszteusok azonban harcra keltek Izraellel, s Izrael emberei
megfutamodtak a filiszteusok elől, s elhullottak sebeikben a Gilboa hegyén. 2 Amikor aztán
a filiszteusok, akik űzőbe vették Sault és fiait, közelebb kerültek, leütötték Jonatánt,
Abinádábot és Melkisuát, Saul fiait. 3 Majd Saul ellen fordult a harc heve, az íjászok
rátaláltak és nyilaikkal megsebesítették. 4 Ekkor Saul azt mondta fegyverhordozójának:
»Húzd ki kardodat s ölj meg, hogy ide ne találjanak jönni ezek a körülmetéletlenek s csúfot
ne űzzenek belőlem.« Fegyverhordozója azonban nem akarta ezt megtenni, mert félelem
szállta meg. Erre Saul megragadta a kardot és beledőlt. 5 Mikor ezt fegyverhordozója látta,
azt tudniillik, hogy Saul meghalt, maga is kardjába dőlt és meg is halt. 6 Így pusztult el Saul
és három fia s vele együtt összeomlott egész háza.

7 Amikor ezt Izraelnek azok az emberei, akik a Mezőségen laktak, látták,
megfutamodtak, és Saulnak és fiainak halála után elhagyták városaikat és szanaszét
széledtek. Erre a filiszteusok odamentek s azokban is megtelepedtek. 8 Másnap aztán a
filiszteusok, miközben a megölteket fosztogatták, megtalálták Sault és fiait, elterülve a
Gilboa hegyén. 9 Erre, miután kifosztották, fejét levágták, a fegyvereit leszedték és elküldték
földjükre, hogy hordozzák körül és mutassák meg bálványaik templomaiban és a népnek.
10 Aztán elhelyezték fegyvereit istenük templomába, fejét pedig kitűzték Dágon
templomában.

11 Amikor ezt Jábes-Gileád emberei meghallották, mindazt tudniillik, amit a
filiszteusok Saullal tettek, 12 vitézlő embereik valamennyien felkerekedtek és elvették
Saulnak és fiainak tetemét. Elvitték Jábesbe és eltemették csontjaikat a jábesi tölgyfa alatt.
Aztán hétnapos böjtöt tartottak.

13 Így halt meg Saul gonoszságai miatt, azért, mert megszegte s nem tartotta meg az
Úr adott parancsát, meg azért, mert halottidéző asszonytól kért tanácsot 14 s nem az Úrban
bízott. Ezért ölte meg őt s ruházta át királyságát Dávidra, Izáj fiára.

11 **Dávid királlyá választása** 1 Összesereglett erre egész Izrael Dávidhoz, Hebronba és
azt mondta: »Csontod és húsod vagyunk. 2 Tegnap is, tegnapelőtt is, amikor még Saul volt a
király, te voltál az, aki kivezetted s bevezetted Izraelt, meg aztán neked mondta az Úr, a te
Istened: `Te fogod legeltetni népemet, Izraelt, s te leszel fejedelme.'« 3 Elment tehát Izrael
valamennyi véne a királyhoz, Hebronba és Dávid szövetséget kötött velük Hebronban az Úr
előtt, ők pedig felkenték őt Izrael királyává, az Úr szava szerint, amelyet Sámuel által
mondott.

Jeruzsálem meghódítása 4 Aztán elment Dávid és egész Izrael Jeruzsálembe, azaz
Jebuzba, ahol a jebuziták voltak a föld lakói. 5 Ekkor Jebuz lakosai azt mondták Dávidnak:
»Ide ugyan be nem jössz.« Ám Dávid elfoglalta Sion várát, azaz a Dávid-várost. – 6 Azt
mondta: »Aki elsőnek üt agyon egy jebuzitát, fejedelem és vezér lesz.« Elsőnek Joáb,
Száruja fia ment fel s fejedelem is lett. – 7 Dávid megtelepedett a várban, melyet éppen ezért
neveztek el Dávid-városnak, 8 és körös-körül kiépítette a várost, a Mellót és környékét, Joáb
pedig helyreállította a város többi részét. 9 Dávid aztán mindinkább gyarapodott és

növekedett, mert a seregek Ura vele volt.

Dávid vitézei 10 A következők voltak Dávid legfőbb vitézei, akik segítették őt, hogy
egész Izrael királyává legyen, az Úr szava szerint, amelyet Izraelnek mondott. 11 A
következő Dávid vitézeinek jegyzéke: Jesbaám, Hakámoni fia, aki a harminc között a
legfőbb volt. Ő emelte fel dárdáját háromszáz ember felett, akiket egyetlen ütközetben
sebesített meg. 12 Utána következik az áhohita Eleazár, az ő atyai nagybátyjának a fia, a
három legkiválóbb egyike. 13 Ő volt Dáviddal Feszdomimban, amikor a filiszteusok
odagyűltek viadalra. Ennek a vidéknek a szántóföldje tele volt árpával, s a nép
megfutamodott a filiszteusok színe elől. 14 Ők azonban megálltak a szántóföld közepén,
megoltalmazták a mezőt, megverték a filiszteusokat és az Úr nagy győzelmet szerzett
népének.

15 Egyszer, amikor a filiszteusok a Refaim völgyben táboroztak, lementek hárman a
harminc legfőbb közül ahhoz a sziklához, ahol Dávid tartózkodott, az adullámi barlanghoz.
16 Dávid ekkor az erősségben volt, a filiszteusok előőrse pedig Betlehemnél állt. 17 Dávid
vágyakozva azt mondta: »Ó, bárcsak adna nekem valaki vizet abból a vízveremből, amely
Betlehemben, a kapunál van.« 18 Erre ez a három keresztülvágta magát a filiszteusok
táborán, s vizet merített abból a vízveremből, amely Betlehemben, a kapunál volt, s elvitte
Dávidnak, hogy igyék. Ő azonban nem akarta meginni, hanem italáldozatként bemutatta az
Úrnak, 19 mondván: »Távol legyen tőlem, hogy ilyesmit cselekedjem Istenem színe előtt és
megigyam ezeknek a férfiaknak a vérét: hiszen életük kockáztatásával hozták nekem ezt a
vizet.« Éppen ezért nem is akarta meginni. Ilyeneket művelt a három vitéz.

Dávid további vitézei 20 Abizáj, Joáb fivére is legfőbb volt a három között: ő emelte fel
dárdáját háromszáz megsebesített ember felett, ő volt a három között a legnevesebb, 21 s a
második három között a leghíresebb és a legfőbb, de az első hármat nem érte utol. 22 Utána
következik a nagy tetteket cselekvő Benája, Jojádának, egy vitéz embernek a fia, aki
Kábszeélből származott: ő ütötte le a két moábi Arielt, s ő ment le s ölte meg a veremben az
oroszlánt a hóesés idején. 23 Ugyancsak ő ütötte le azt az egyiptomi embert, akinek
magassága öt könyöknyi volt s akinek olyan dárdája volt, mint a takácsok zugolyfája:
lement ugyanis hozzá egy szál bottal, kiragadta a kezében tartott dárdát és megölte őt
tulajdon dárdájával. 24 Ilyeneket művelt Benája, Jojáda fia. Ő volt a három vitéz között a
legnevesebb, 25 s a harminc között a legelső, de azt a hármat nem érte utol. Dávid őt titkos
tanácsosává tette.

26 A hadsereg vitézei a következők voltak: Aszaél, Joáb fivére, továbbá Elhanán, az ő
betlehemi nagybátyjának fia, 27 az árori Sammót, a fáloni Helesz, 28 a tekoai Ira, Ákkes fia,
az anatóti Abiézer, 29 a husáti Szibbekáj, az áhohita Iláj, 30 a netofáti Mahráj, a netofáti
Heled, Baána fia, 31 Ittaj, a Benjamin fiainak Gibeájából való Ribáj fia, a fárátoni Benája,
32 a Gaás völgyéből való Huráj, az arbáti Abiel, a baurámi Azmót, a sálaboni Eliába, 33 a
gezoni Ássem fiai, az árári Jonatán, Ságe fia, 34 az árári Ahiám, Szákár fia, 35 Elifál, Úr fia,
36 a mekerai Hefer fia, a felóni Áhia, 37 a kármeli Heszró, Naáráj, Ászbáj fia, 38 Joel, Nátán
fivére, Mibahár, Agáráj fia, 39 az ammonita Szelek, a beróti Naáráj, Joábnak, Száruja fiának
fegyverhordozója, 40 a jetrita Ira, a jetrita Gáreb, 41 a hetita Uriás, Zábád, Oholi fia, 42 a
rúbenita Ádina, Síza fia, a rúbeniták vezetője és vele harminc ember, 43 Hánán, Maáka fia, a
mátáni Jozafát, 44 az astaróti Ozija, az árori Samma és Jehiél, Hótám fiai, 45 a tószai Jedjaél,
Sámri fia, és fivére Jóha, 46 a máhumi Eliél meg Jeribáj és Josája, Elnaém fiai, a moábi
Jetma, a maszóbiai Eliél, Obed és Jásziel.

12 **Dávid híveinek harmadik jegyzéke** 1 A következők mentek Dávidhoz Szikelegbe,
amikor még bujdosott Saul, Kís fia elől. Ezek igen vitéz és kiváló harcosok, 2 íjászok,
mindkét kézzel követ hajítani tudó parittyások és nyilasok voltak. Benjaminból, Saul
testvérei közül: 3 a gibeai Ahiézer, a vezérük és Joás, Sammáa fiai; Jáziel és Fállet, Azmót
fiai; az anatóti Baráka és Jéhu; 4 a gibeoni Samája, a harminc közül való vitéz és a
harmincnak elöljárója; 5 a gáderóti Jeremiás, Jeheziél, Johanán és Jezábád; 6 a hárufi Eluzáj,
Jerimót, Baálja, Samarja és Safátja; 7 a kárehimi Elkána, Jesia, Azareél, Joézer és Jesbaám,
8 továbbá a gedori Joela és Zábadja, Jerohám fiai.

9 A gáditák közül szöktek át Dávidhoz, amikor a pusztában lappangott, a következő
igen erős férfiak s kiváló harcosok, pajzsosok és dárdások, akiknek tekintete olyan volt,
mint az oroszlán tekintete, s akik oly gyorsak voltak, mint a vadkecskék a hegyeken: 10 Ezer,
a vezérük, Obadja, a második, Eliáb, a harmadik, 11 Masmána, a negyedik, Jeremiás az
ötödik, 12 Eti, a hatodik, Eliél, a hetedik, 13 Johanán, a nyolcadik, Elzábád, a kilencedik,
14 Jeremiás, a tizedik, Makbanáj, a tizenegyedik; 15 ezek voltak Gád fiai közül a had vezetői:
az utolsó is felért száz vitézzel, a legnagyobb ezerrel is. 16 Ők voltak azok, akik átkeltek a
Jordánon, az első hónapban, amikor el szokta önteni partjait, s megfutamították mindazokat,
akik keleten és nyugaton, a völgyekben laktak.

17 Benjaminból és Júdából is elmentek azonban néhányan ahhoz az erősséghez,
amelyben Dávid tartózkodott. 18 Erre Dávid kiment eléjük és azt mondta: »Ha békességes
szándékkal jöttetek hozzám, azért, hogy segítségemre legyetek, akkor szívem egy lesz
veletek, ha azonban csapdát állítottatok nekem ellenségeim érdekében, noha kezemben
gonoszság nincsen, akkor lássa ezt atyáink Istene és torolja meg.« 19 Erre megszállta a lélek
Amaszájt, a harmincnak a vezérét és azt mondta:

»Tieid vagyunk, Dávid,
és veled tartunk Izáj fia;
béke, béke neked és béke segítőidnek,
mert megsegít téged a te Istened.«
Erre Dávid befogadta őket és vezérekké tette a seregben.

20 Manasszéból is átszöktek néhányan Dávidhoz, amikor ő a filiszteusokkal Saul ellen
hadba vonult, de nem harcolt velük – mert a filiszteusok fejedelmei tanácsot tartottak s
visszaküldték őt, mondván: »Fejünk árán akar visszatérni urához, Saulhoz« –, 21 hanem
visszatért Szikelegbe. Ekkor szöktek át hozzá Manasszéból: Adnah, Jozabád, Jedjaél,
Mikaél, Jozabád, Eliú és Szaláti, a manasszei ezrek vezetői. 22 Ezek segítséget nyújtottak
Dávidnak a rablók ellen, – mert mindannyian igen vitéz emberek voltak – s vezérek lettek a
seregben. 23 Egyébként napról-napra jöttek emberek Dávidhoz, hogy segítségére legyenek,
végül is akkora lett a számuk, mint az Isten seregéé.

Dávid hívei Hebronban 24 A következő volt azoknak a hadvezéreknek a száma, akik
Dávidhoz mentek, amikor Hebronban volt, hogy ráruházzák Saul királyságát, az Úr szava
szerint:

25 Júda fiai közül: hatezer-nyolcszáz, pajzsot és dárdát viselő harcrakész ember.
26 Simeon fiai közül: hétezer-száz, igen vitéz harcos. 27 Lévi fiai közül: négyezer-hatszáz
ember, 28 továbbá Jojáda, Áron nemzetségének feje s vele háromezer-hétszáz ember,
29 valamint Szádok, e kiváló erkölcsű ifjú, és családja, huszonkét vezér. 30 Benjamin fiai,
Saul testvérei közül: háromezer ember, nagyrészük ugyanis még Saul házát követte.
31 Efraim fiai közül húszezer-nyolcszáz igen vitéz, nemzetségében neves ember.
32 Manassze fél törzséből tizennyolcezer, név szerint ismert ember ment, hogy királlyá tegye
Dávidot, 33 Isszakár fiai közül pedig kétszáz tapasztalt vezér, aki minden időben meg tudta

mondani, hogy mit kell tennie Izraelnek, s akinek tanácsát valamennyi többi nemzetség
követte. 34 Zebulon fiai közül ötvenezer hadba vonuló, a hadban hadiszerszámokkal
felszerelve álló ember jött segítségül, nem kettős szívvel. 35 Naftaliból ezer vezér és velük
harminchétezer, pajzzsal és dárdával felszerelt ember. 36 Dánból huszonnyolcezer-hatszáz,
harcra felkészült ember. 37 Áserből negyvenezer hadba vonuló, s a hadban támadó ember.
38 A Jordánon túlról Rúben és Gád fiaiból s Manassze törzsének feléből százhúszezer,
hadiszerszámokkal felszerelt ember.

39 Ezek a harcra felkészült harcosok teljes szívvel jöttek Hebronba, hogy Dávidot
egész Izrael királyává tegyék: de a többi izraelita is mind egy szívvel azon volt, hogy Dávid
legyen a király. 40 Három napig voltak ott Dávidnál, s ettek és ittak, mert testvéreik ellátták
őket, 41 de meg azok is, akik a szomszédságukban voltak, egészen Isszakárig, Zebulonig és
Naftaliig, hoztak szamarakon, tevéken, öszvéreken és marhákon ennivalót: lisztet, fügét,
aszú szőlőt, bort, olajat, marhát s kost minden mennyiségben, mert öröm volt Izraelben.

13 **A szövetségláda átvitele Jeruzsálembe** 1 Majd tanácsot tartott Dávid az
ezredesekkel, a századosokkal és az összes főemberrel, 2 és ezt mondta Izrael egész
gyülekezetének: »Ha tetszik nektek, s az Úrtól, a mi Istenünktől ered ez a dolog, amelyet
mondok, küldjünk el többi testvéreinkhez, Izrael valamennyi vidékére, meg a papokhoz és a
levitákhoz, akik a városaikhoz tartozó majorokban laknak, hogy gyűljenek hozzánk, 3 és
hozzuk vissza Istenünk ládáját mihozzánk. Saul idejében ugyanis nem gondoskodtunk róla.«
4 Erre az egész nép azt felelte, hogy úgy legyen, tetszett ugyanis ez a dolog az egész népnek.
5 Egybegyűjtötte tehát Dávid egész Izraelt, Egyiptom Síhorjától Emát bejárójáig, hogy
elhozza az Isten ládáját Kirját-Jearimból. 6 Aztán felment Dávid és Izrael egész férfinépe a
Júdában lévő Kirját-Jearim halmára, hogy elhozza onnan az Istennek, a kerubok között ülő
Úrnak ládáját, ahol segítségül hívták az ő nevét. 7 Ki is hozták Isten ládáját Abinádáb
házából és rátették egy új szekérre. Óza és fivére vezették a szekeret, 8 Dávid és egész Izrael
pedig teljes erejéből táncolt Isten előtt, ének, lant, hárfa, dob, cintányér és trombita
kísérettel.

9 Amikor azonban Hidon szérűjéhez értek, Óza kinyújtotta kezét, hogy fenntartsa a
ládát, mert a féktelen ökrök megugrottak. 10 Ekkor az Úr megharagudott Ozára, s megverte
őt, amiért a ládához nyúlt, úgy, hogy meghalt ott, az Úr előtt. 11 Erre Dávid elszomorodott,
hogy az Úr elszakította Ózát, s elnevezte azt a helyet Óza elszakításának. Így is hívják mind
a mai napig. 12 Ugyanakkor Istentől való félelem szállta meg és így szólt: »Hogyan
vihetném be magamhoz Isten ládáját?« 13 Éppen azért nem is vitte be magához, vagyis a
Dávid-városba, hanem a getita Obededom házába irányította. 14 Így az Isten ládája három
hónapig Obededom házában maradt és az Úr megáldotta házát és mindenét, amije volt.

14 **Dávid uralmának megerősödése** 1 Hírám, Tírusz királya követeket, cédrusfát,
kőműveseket és ácsmestereket küldött Dávidhoz, hogy házat építsenek neki. 2 Ekkor Dávid
megértette, hogy az Úr megerősítette őt Izraelen való királyságában, s hogy tekintélyt
szerzett népe körében, Izraelen való királyságának.

3 Jeruzsálemben Dávid további feleségeket vett és fiúkat s leányokat nemzett. 4 Így
hívták azokat, akik Jeruzsálemben születtek neki: Sámua, Sobáb, Nátán, Salamon, 5 Jibhár,
Elisua, Elifálet, 6 Nóga, Náfeg, Jáfia, 7 Elisáma, Baáljáda és Elifálet.

Háború a filiszteusok ellen 8 Amikor azonban a filiszteusok meghallották, hogy
Dávidot egész Izrael királyává kenték, valamennyien felvonultak, hogy megkeressék.
Amikor ezt Dávid meghallotta, kivonult eléjük. 9 A filiszteusok is megérkeztek, és ellepték a
Refaim völgyet. 10 Ekkor Dávid megkérdezte az Urat: »Felvonuljak-e a filiszteusok ellen, s

kezembe adod-e őket?« Az Úr azt mondta erre neki: »Vonulj fel s a kezedbe adom őket.«
11 Amikor aztán azok felvonultak Baál-Farászimba, Dávid ott megverte őket és azt mondta:
»Eloszlatta kezem által Isten az ellenségeimet, úgy, amint eloszlanak a vizek«, ezért
nevezték el azt a helyet Baál-Farászimnak. 12 Azok ott hagyták isteneiket, mire Dávid
megparancsolta, hogy égessék el őket.

13 A filiszteusok másodízben is betörtek és ellepték a völgyet. 14 Erre Dávid ismét
megkérdezte Istent, s Isten azt mondta neki: »Ne vonulj fel utánuk, hanem térj ki előlük és a
körtefák felől vonulj ellenük, 15 s ha majd járás neszét hallod a körtefák tetejéről, akkor
vonulj ki a harcra, mert akkor vonul ki előtted Isten, hogy megverje a filiszteusok táborát.«
16 Dávid úgy is cselekedett, ahogy Isten megparancsolta neki, és megverte a filiszteusok
táborát Gibeontól Gézerig. 17 Erre elterjedt Dávid híre minden országban, és az Úr félelmet
keltett iránta minden nemzetnél.

15 **A láda átvitele: az előkészületek** 1 Majd házakat készíttetett magának a Dávid-
városban és helyet építtetett az Isten ládájának és sátrat állíttatott neki. 2 Ugyanakkor
meghagyta Dávid: »Nem szabad akárkinek hordoznia Isten ládáját, hanem csak a leviták nak,
akiket az Úr választott ki arra, hogy azt hordozzák, s Neki mindörökké szolgáljanak.«
3 Majd egész Izraelt egybegyűjtötte Jeruzsálembe, hogy átszállítsák az Isten ládáját a
helyére, amelyet készíttetett neki, 4 meg összehívta Áron fiait és a levitákat. 5 Ott voltak
Kaát fiai közül Uriel fejedelem és testvérei, százhúszan; 6 Merári fiai közül Aszája
fejedelem, és testvérei, kétszázhúszan; 7 Gersom fiai közül Joel fejedelem és testvérei,
százharmincan; 8 Elszafán fiai közül Semeja fejedelem és testvérei, kétszázan; 9 Hebron fiai
közül Eliél fejedelem s testvérei, nyolcvanan; 10 Oziel fiai közül Aminádáb fejedelem s
testvérei száztizenketten.

11 Majd magához hivatta Dávid Szádok és Abjatár papokat, s Uriel, Aszája, Joel,
Semeja, Eliél és Aminádáb levitákat 12 és ezt mondta nekik: »Ti, akik a levita családok fejei
vagytok, tartsatok megszentelődést testvéreitekkel együtt, s vigyétek az Úrnak, Izrael
Istenének ládáját arra a helyre, amely neki készült, 13 hogy mi tilalmas dolgot ne
cselekedjünk és ne történjék velünk most is úgy, mint a múltkor, amikor – mivel ti nem
voltatok jelen –, megvert minket az Úr.« 14 Megszentelődést tartottak erre a papok és a
leviták, hogy elhozhassák az Úrnak, Izrael Istenének a ládáját. 15 Aztán felvették Lévi fiai az
Isten ládáját, miként Mózes az Úr szava szerint megparancsolta, a rudakkal a vállukra.

16 Meghagyta továbbá Dávid a leviták vezetőinek, hogy rendeljék ki testvéreik közül
az énekeseket a hangszerekkel, a lantokkal, hárfákkal és cintányérokkal, hogy felzendüljön
az örvendezés szava. 17 Ki is rendelték a következő levitákat: Hemánt, Joel fiát és az ő
testvérei közül Ászáfot, Berekja fiát, testvéreik, Merári fiai közül pedig Etánt, Kásája fiát,
18 és velük testvéreiket a második rendből: Zakariást, Bent, Józielt, Semirámótot, Jáhielt,
Ánit, Eliábot, Benaját, Maaszját, Mattitját, Elifálút, Makenját, Obededomot és Jejélt, az
ajtónállókat. 19 Az énekesek, Hemán, Ászáf és Etán rézcintányérokat zengettek, 20 Zakariás,
Oziel, Semirámót, Jáhiel, Áni, Eliáb, Maaszja és Benája lantkísérettel titkos dolgokat
énekeltek a »Szüzek« szerint.

21 Mattitja, Elifálú, Makenja, Obededom, Jejél és Ozáziu kobozkísérettel egy oktávval
lejjebb énekelték a győzelmi éneket. 22 Konenja, a leviták vezetője állt az ének élén és ő
vezette az éneket, mert igen bölcs volt. 23 Berekja és Elkána voltak a láda ajtónállói,
24 Sebenja, Jozafát, Natanael, Amaszáj, Zakariás, Benája és Eliézer papok fújták a
trombitákat az Isten ládája előtt, s Obededom és Jehia voltak a láda ajtónállói.

A láda bevonulása 25 Tehát Dávid, Izrael összes vénei és az ezredesek elmentek, hogy

örvendezve elhozzák az Úr szövetségének ládáját Obededom házából. 26 Amikor aztán Isten
megsegítette a levitákat, akik az Úr szövetségének ládáját vitték, feláldoztak hét fiatal bikát
és hét kost. 27 Dávid bisszusköntöst viselt, éppen úgy, mint mindazok a leviták, akik a ládát
vitték, meg az énekesek és Konenja, az ének vezetője az énekesek között. Dávid azonban
gyolcs efódot is viselt. 28 Egész Izrael örömrivalgással, harsonaszóval, trombitákkal,
cintányérokkal, hárfát, lantot zengetve kísérte az Úr szövetségének ládáját. 29 Amikor
azonban az Úr szövetségének ládája a Dávid-városhoz érkezett, Míkol, Saul leánya, aki
kinézett az ablakon, meglátta az ugráló és táncoló Dávid királyt, és megvetette őt szívében.

16 1 Elhozták tehát Isten ládáját és elhelyezték annak a sátornak a közepén, amelyet
Dávid felállíttatott neki, és egészen elégő és békeáldozatokat mutattak be az Úr előtt.
2 Amikor aztán befejezte Dávid az egészen elégő és a békeáldozatok bemutatását,
megáldotta az Úr nevében a népet, 3 és mindenkinek, férfinak, asszonynak egyaránt, egy-egy
kenyércipót, egy darab marhasültet s egy olajjal sütött kalácsot juttatott.

Dávid dicsérő éneke 4 A leviták közül az Úr ládája elé rendelte, hogy szolgálatot
teljesítsenek, az Úr tetteiről megemlékezzenek, az Urat, Izrael Istenét magasztalják és
dicsérjék: 5 Ászáfot, a vezetőt, Zakariást, a helyettesét, továbbá Jáhielt, Semirámótot, Jejélt,
Mattitját, Eliábot, Benaját és Obededomot. Jejélt, hogy a húros hangszereket és a lantokat,
Ászáfot pedig, hogy a cintányérokat zengessék, 6 Benája és Jáziel papokat pedig, hogy
szüntelenül fújják a trombitákat az Úr szövetségének ládája előtt.

7 Aznap bízta meg Dávid először Ászáfot és testvéreit az Úr következő dicséretével:

8 »Dicsérjétek az Urat, kiáltsátok nevét,
hirdessétek a népek közt tetteit.
9 Énekeljetek neki, zengedezzetek neki
beszéljétek minden csodatettét.
10 Dicsekedjetek az ő szent nevével,
örvendezzen az Urat keresők szíve.
11 Keressétek az Urat és erejét
keressétek arcát szüntelenül.
12 Emlékezzetek a csodákra, melyeket művelt,
jeleire és szája ítéleteire,
13 ti, Izrael utódai, az ő szolgái,
Jákob fiai, az ő választottai.
14 Ő, az Úr, a mi Istenünk,
ő ítéli az egész földet.
15 Gondoljatok örökké szövetségére,
szavára, amelyet ezer nemzedékre rendelt,
16 szövetségére, amit Ábrahámmal kötött.
az esküre, amelyet Izsáknak tett.
17 Jákobnak parancsba adta azt,
Izraelnek örök szövetségként,
18 mondván: `Neked adom Kánaán földjét
örökségtek osztályrészeként.'
19 Noha szám szerint kevesen voltak,
és zsellérként tartózkodtak rajta,
20 s nemzettől nemzethez vándoroltak,
egyik országból a másiknak népéhez,
21 senkinek sem engedte bántani őket,

sőt fejedelmeket vert meg érettük,
22 mondván: `Ne bántsátok Felkentjeimet,
prófétáimnak ne ártsatok.'
23 Országok, mindnyájan énekeljetek az Úrnak,
szabadítását napról-napra hirdessétek,
24 beszéljetek a nemzetek közt dicsőségéről,
valamennyi nép között csodatetteiről.
25 Mert nagy az Úr és igen méltó a dicséretre,
s félelmetesebb minden istennél,
26 mert a népek istenei mind csak bálványok
egeket csak az Úr alkotott.
27 Dicsőség és fenség van előtte,
erő és öröm az ő lakóhelyén.
28 Hódoljatok az Úrnak, népek nemzetségei,
ismerjétek el az Úr dicsőségét s erejét,
29 ismerjétek el az Úrnak, nevének dicsőségét.
Hozzatok áldozatot s jöjjetek színe elé,
boruljatok szent ékességben az Úr elé.
30 Remegjen színétől az egész föld,
mert ő vetette meg alapját a földnek, hogy ne ingadozzék.
31 Örvendjenek az egek, s ujjongjon a föld
s mondják a nemzetek között: `Az Úr a király.'
32 Zúgjon a tenger s ami azt betölti.
ujjongjanak a mezők s mindaz, ami rajtuk van.
33 Az erdő fái dicséretet mondanak majd az Úr előtt akkor,
mivel eljön megítélni a földet.
34 Dicsérjétek az Urat, mert jó,
mert irgalmassága örökkévaló,
35 s mondjátok: `Szabadíts meg minket, szabadító Istenünk,
gyűjts össze s szabadíts ki minket a pogányok közül,
hogy dicsérjük szent neved,
s ujjongva zengjük énekeidet.
36 Áldott legyen az Úr, Izrael Istene,
öröktől fogva mindörökre.'«
Azt mondja erre az egész nép:
»Ámen« és »Dicsőség az Úrnak!«

Istentisztelet Jeruzsálemben és Gibeonban 37 Otthagyta tehát az Úr szövetségének ládája előtt Ászáfot és testvéreit, hogy szüntelenül, minden napnak s rendjüknek megfelelően szolgálatot teljesítsenek a láda előtt. 38 Ugyanakkor Obededomot – éspedig Obededomot, Iditun fiát – és hatvannyolc testvérét meg Hószát ajtónállókká rendelte. 39 Szádok papot s paptestvéreit az Úr hajléka előtt, a gibeoni magaslaton hagyta, 40 hogy szüntelenül, reggel és este, egészen elégő áldozatot mutassanak be az Úrnak az egészen elégő áldozat oltárán, pontosan úgy, ahogy meg van írva az Úr törvényében, amelyet Izraelnek parancsolt. 41 Rajta kívül otthagyta Hemánt, Iditunt s a többieket, akiket név szerint kiválasztott, hogy dicsérjék az Urat, »mert irgalmassága örökkévaló«, 42 Hemánt és Iditunt, hogy trombitáljanak s a cintányérokat s az Istennek való énekléshez tartozó egyéb hangszereket zengessék, Iditun fiait pedig ajtónállókká tette.

43 Erre az egész nép hazatért, Dávid pedig elment, hogy a maga háza népét is

megáldja.

17 **Isten ígéretei Dávidnak** 1 Amikor aztán Dávid már a palotájában lakott, ezt mondta
Nátán prófétának: »Íme, én cédruspalotában lakom, az Úr szövetségének ládája pedig bőrök
alatt van.« 2 Azt mondta erre Nátán Dávidnak: »Hajtsd végre mindazt, ami szándékodban
van, mert Isten veled van.«

3 Ám még ugyanazon az éjszakán Isten szózatot intézett Nátánhoz: 4 »Eredj s mondd
szolgámnak, Dávidnak: Ezt üzeni az Úr: Ne te építs nekem házat lakásul. 5 Hiszen nem
laktam én házban attól az időtől fogva, hogy kihoztam Izraelt, a mai napig, hanem állandóan
változtattam hajlékom helyét és sátorban 6 laktam egész Izraellel együtt. Vagy szóltam-e
csak egynek is Izrael bírái közül, akiknek megparancsoltam, hogy legeltessék népemet,
mondván: Miért nem építettetek nekem cédrusházat? 7 Nos tehát, így szólj szolgámhoz,
Dávidhoz: Ezt üzeni a seregek Ura: Én kiválasztottalak téged, noha a legelőn a nyájat
terelted, hogy népem, Izrael vezére légy. 8 Veled voltam, bárhová mentél, és elpusztítottam
minden ellenségedet előled. Olyan hírnevet szereztem neked, mint azoknak a nagyoknak,
akik híresek a földön. 9 Lakóhelyet is adtam népemnek, Izraelnek, s odaültetem őt, és ő lakni
fog rajta, s többé ki nem mozdítják s az erőszak fiai el nem nyomják úgy, mint azelőtt,
10 azoktól a napoktól fogva, amelyekben bírákat adtam népemnek, Izraelnek. Megaláztam
valamennyi ellenségedet, sőt azt is tudtodra adom, hogy az Úr házat fog építeni neked. 11 Ha
ugyanis majd eltöltötted napjaidat s atyáidhoz térsz, felemelem utánad ivadékodat, aki a te
fiaid közül való lesz, s megszilárdítom királyságát. 12 Ő épít majd nekem házat s én
megszilárdítom királyi székét mindörökre. 13 Én atyja leszek s ő fiam lesz, s
irgalmasságomat meg nem vonom tőle, mint ahogy megvontam elődödtől, 14 hanem házam s
országom fölé állítom őt mindörökre s királyi széke szilárd lesz örökre.«

15 Így, teljesen e szavak szerint s teljesen e látomás szerint mondta el Nátán mindezt
Dávidnak.

Dávid imája 16 Elment erre Dávid király s leült az Úr elé s azt mondta: »Ki vagyok én,
Uram Isten, s mi az én házam, hogy ilyeneket tettél velem! 17 Sőt még ez is kevésnek tűnt
színed előtt, s azért a jövőre vonatkozólag is szóltál szolgád házáról, s tekintélyesebbé tettél
engem minden embernél, Uram Isten. 18 Mit is mondhatna még Dávid, mikor ennyire
megdicsőítetted szolgádat s ennyire ismered őt. 19 Uram, szíved jóságából tetted szolgádért
mindezeket a nagy dolgokat s jelentetted ki mindezeket a nagyszerű tényeket. 20 Uram,
nincs hozzád hasonló és nincs más Isten rajtad kívül, egészen úgy, ahogy hallottuk a
fülünkkel. 21 Hol is van más olyan nemzet, mint a te néped, Izrael, az egyetlen nemzet a
földön, amelyhez elment Isten, hogy kiszabadítsa és a maga népévé tegye, s miután
Egyiptomból kiszabadította, nagyságával és rettenetes tetteivel kiűzze színe elől a
nemzeteket. 22 Te népedet, Izraelt a te népeddé tetted mindörökre, s te, Uram, neki Istene
lettél! 23 Nos tehát, Uram, tartsd fenn szavadat, amelyet szolgádról és házáról mondtál,
mindörökké, és tégy úgy, ahogy szóltál. 24 Bizonyuljon hűségesnek s nagynak neved
mindörökké, s mondják: `A seregek Ura Izraelnek Istene, s szolgájának, Dávidnak háza
maradandó előtte.' 25 Mivel Uram Isten, te nyilatkoztattad ki szolgád fülének, hogy házat
építesz neki, azért merítette szolgád azt a bizodalmat, hogy ezt imádkozza előtted. 26 Nos
tehát, Uram, te Isten vagy s te ígérted e nagy jótéteményeket szolgádnak: 27 elkezdted
megáldani szolgád házát, hogy mindenkor fennmaradjon előtted, s mivel te, Uram,
megáldottad, áldott is lesz mindörökké.«

18 **Dávid győzelmei** 1 Ezek után az történt, hogy Dávid megverte a filiszteusokat és
megalázta őket s elvette Gátot és leányvárosait a filiszteusok kezéből. 2 Aztán megverte a

moabitákat, és a moabiták Dávid adófizető szolgáivá lettek.

3 Ugyanabban az időben megverte Dávid Adarézert, a Hemát vidékén levő Szóba
királyát is, amikor az elindult, hogy kiterjessze hatalmát az Eufrátesz folyóig. 4 Ezer
harciszekerét, hétezer lovasát s húszezer gyalogos emberét fogta el Dávid, de valamennyi
szekeres ló inát elvágatta, kivéve száz szekérbe valót, amelyet magának tartott meg.
5 Amikor aztán odajöttek a damaszkuszi szírek, hogy segítséget nyújtsanak Adarézernek,
Szóba királyának, közülük is levágott Dávid huszonkétezer embert, 6 aztán vitézeket
helyezett Damaszkuszba, hogy Szíria is szolgáljon és adót fizessen neki. Így segítette őt az
Úr mindenütt, ahova ment. 7 Ugyanekkor elvette Dávid azokat az arany tegzeket is, amelyek
Adarézer szolgáinál voltak és elvitte Jeruzsálembe. 8 Tebátból és Kúnból, Adarézer
városaiból pedig igen sok rezet szerzett. Ebből csináltatta Salamon a rézmedencét, az
oszlopokat és a réztárgyakat.

9 Amikor ezt Tóu, Hemát királya meghallotta, azt tudniillik, hogy Dávid megverte
Adarézernek, Szóba királyának egész hadseregét, 10 elküldte fiát, Adorámot Dávid
királyhoz, hogy békét kérjen tőle és üdvözölje őt abból az alkalomból, hogy megverte és
legyőzte Adarézert – Tóu ugyanis ellensége volt Adarézernek. 11 Dávid király azonban az
összes arany-, ezüst- és réztárgyat az Úrnak szentelte, azzal az ezüsttel és arannyal együtt,
amelyet a különböző nemzetektől, az edomitáktól, a moabitáktól, Ammon fiaitól, valamint a
filiszteusoktól s az amalekitáktól zsákmányolt.

12 Abizáj, Száruja fia pedig megvert a Sóaknás-völgyben tizennyolcezer edomitát 13 és
helyőrséget rendelt Edomba, hogy Edom Dávidnak szolgáljon. Így segítette az Úr Dávidot
mindenütt, ahova ment.

Dávid hivatalnokai 14 Dávid volt tehát egész Izrael királya s ő szolgáltatott törvényt és
igazságot egész népének. 15 Joáb, Száruja fia volt a sereg fővezére, Jozafát, Áhilud fia a
jegyző, 16 Szádok, Ahitób fia és Ahimelek, Abjatár fia a papok, Súsa az íródeák, 17 Benája,
Jojáda fia a keretiek és feletiek légióinak vezére, Dávid fiai pedig az elsők voltak a király
keze körül.

19 **Háború az ammoniták és a szírek ellen** 1 Történt továbbá, hogy meghalt Naás,
Ammon fiainak királya, és fia lett a király helyette. 2 Így szólt ekkor Dávid: »Irgalmasságot
tanúsítok Hánon, Naás fia iránt, mert atyja kedvességet tanúsított irántam.« Követeket
küldött tehát Dávid, hogy vigasztalják meg őt atyja halála miatt. Amikor ezek eljutottak
Ammon fiainak földjére, hogy megvigasztalják Hánont, 3 Ammon fiainak fejedelmei azt
mondák Hánonnak: »Te talán azt hiszed, hogy Dávid atyád iránt való tiszteletből küldte el
vigasztalóidat, s nem veszed észre, hogy azért jöttek hozzád szolgái, hogy kikémleljék,
kifürkésszék s kilessék földedet?« 4 Erre Hánon megkopasztotta és megborotváltatta Dávid
szolgáit, és levágatta ruhájukat az alfelüktől egészen a lábukig, s elbocsátotta őket. 5 Amikor
ezek elmentek és ezt megüzenték Dávidnak, ő eléjük küldött (minthogy nagy gyalázatot
szenvedtek) és megparancsolta, hogy maradjanak Jerikóban, amíg meg nem nő a szakálluk,
és csak akkor térjenek vissza.

6 Amikor aztán Ammon fiai látták, hogy méltatlanságot követtek el Dáviddal, mind
Hánon, mind a többi nép, elküldött ezer talentum ezüstöt, hogy Mezopotámiából, a szíriai
Maákából és Szóbából harci szekereket és lovasokat fogadjanak maguknak. 7 Meg is
fogadtak harminckétezer harci szekeret s Maáka királyát, népével együtt. Ezek, miután
megérkeztek, Medebával szemben ütöttek tábort. Ammon fiai is egybegyűltek városaikból,
és hadba vonultak.

8 Amikor ezt Dávid meghallotta, odaküldte Joábot és a vitézek egész seregét. 9 Erre
kivonultak Ammon fiai és a város kapuja mellett álltak csatarendbe, azok a királyok pedig,

akik a segítségükre jöttek, külön, a mezőn álltak fel. 10 Ezért, amikor Joáb észrevette, hogy előlről is, hátulról is harc készül ellene, kiválasztotta egész Izraelből a legvitézebb embereket, és a szírek ellen indult. 11 A nép többi részét pedig Abizájnak, fivérének keze alá adta és azok Ammon fiai ellen indultak, 12 és azt mondta: »Ha fölém kerekednek a szírek, légy segítségemre, ha pedig föléd kerekednek Ammon fiai, én segítek neked. 13 Légy erős és cselekedjünk férfiasan népünkért és Istenünk városaiért, és az Úr majd megteszi azt, ami jó az ő színe előtt.« 14 Elindult tehát Joáb s a vele levő nép a szírek elleni harcra és megfutamította őket. 15 Amikor aztán Ammon fiai látták, hogy a szírek megfutamodtak, ők is megfutamodtak fivére, Abizáj elől, és visszavonultak a városba. Erre Joáb visszatért Jeruzsálembe.

16 Amikor azonban a szírek látták, hogy vereséget szenvedtek Izrael előtt, követeket küldtek és elhozatták azokat a szíreket, akik a folyón túl laktak. Sófák, Adarézer hadvezére volt a vezérük. 17 Amikor ezt hírül vitték Dávidnak, ő egybegyűjtötte egész Izraelt, átkelt a Jordánon, és meglepte őket s csatarendbe állt ellenük. Erre azok megütköztek vele. 18 Ám a szírek megfutamodtak Izrael elől és Dávid hétezer szekeret s negyvenezer gyalogost pusztított el a szírek közül, Sófákot, a hadvezérüket is megölte. 19 Amikor aztán Adarézer szolgái látták, hogy Izrael föléjük kerekedett, Dávidhoz pártoltak és szolgáivá lettek, és Szíria nem akart többé segítséget nyújtani Ammon fiainak.

20 1 Az esztendő fordulója után, abban az időben, amikor a királyok hadba szoktak vonulni, az történt, hogy Joáb egybegyűjtötte a hadsereget s a haderőt, s elpusztította Ammon fiainak földjét, majd elment és ostrom alá vette Rabbát. Dávid azonban Jeruzsálemben maradt, amíg Joáb meg nem verte és le nem rontotta Rabbát. 2 Akkor Dávid levette Melkom fejéről a koronát és megállapította, hogy egy talentum aranyat nyom és igen drága kövek vannak benne, és koronát csináltatott belőle magának. Zsákmányt is igen sokat hozott a városból, 3 a benne levő népet pedig kihozta és kőbányába, a vascsákányokhoz és vasékekhez rendelte. Így cselekedett Dávid Ammon fiainak valamennyi városával, aztán visszatért egész népével Jeruzsálembe.

Hadi sikerek 4 Ezután háború támadt Gézerben a filiszteusokkal; ebben a husáti Szibbekáj leütötte a ráfeiták nemzetségéből való Száfájt, és így megalázta őket.

5 Egy másik háború is keletkezett a filiszteusokkal: ebben a betlehemi Elhanán, Jaír fia, leütötte a gáti Góliát fivérét, akinek dárdanyele olyan volt, mint a takácsok zugolyfája.

6 Sőt még egy másik háború is keletkezett Gátban. Volt ebben egy igen magas ember, akinek hat-hat, összesen tehát huszonnégy ujja volt; ez is Ráfa nemzetségéből származott. 7 Ez szidalmakkal illette Izraelt, mire Jonatán, Samáának, Dávid fivérének fia leütötte.

Ezek voltak Gátban Ráfának azok a fiai, akik Dávidnak és szolgáinak keze által estek el.

21 **A népszámlálás** 1 Felkelt azonban a sátán Izrael ellen és arra ingerelte Dávidot, hogy számlálja meg Izraelt. 2 Ezt mondta azért Dávid Joábnak és a nép vezéreinek: »Menjetek és számláljátok meg Izraelt, Beersebától egészen Dánig és hozzátok meg nekem a számát, hadd tudjam.« 3 Joáb erre így válaszolt: »Szaporítsa az Úr százszor annyira népét, mint amennyi, hisz nem a te szolgáid-e ők, uram, király, mindnyájan? Miért kívánja azonban én uram azt, ami Izraelnek vétkéül fog számítani?« 4 Ám a király szava erősnek bizonyult. Kiment tehát Joáb és bejárta egész Izraelt, aztán visszatért Jeruzsálembe, 5 és átadta Dávidnak azoknak a számát, akiknél járt: Izrael száma összesen egymillió-százezer fegyverfogható ember, Júdáé pedig négyszázhetvenezer harcos volt. 6 Lévit és Benjamint ugyanis nem számlálta meg, mivel Joáb csak kelletlenül teljesítette a király parancsát. 7 De

Istennek sem tetszett ez a parancs, és megverte érte Izraelt.

8 Azt mondta erre Dávid Istennek: »Nagyot vétkeztem, hogy ezt műveltem! Kérlek, bocsásd meg szolgád gonoszságát, mert esztelenül cselekedtem.« 9 Így szólt erre az Úr Gádhoz, Dávid látnokához: 10 »Eredj és szólj Dávidhoz s mondd neki: Ezt üzeni az Úr: Három dolgot adok eléd választásul: válaszd az egyiket, amelyiket akarod és azt megcselekszem veled.« 11 Gád el is ment Dávidhoz és azt mondta neki: »Ezt üzeni az Úr: Válassz, amit akarsz: 12 vagy három esztendei éhséget, vagy azt, hogy három hónapig menekülnöd kelljen ellenségeid elől és kardjuktól ne tudj megszabadulni, vagy azt, hogy három napig az Úr kardja és döghalál járja az országot és az Úr angyala öldököljön Izrael egész területén. Nos tehát, határozz, mit feleljek annak, aki engem küldött.«

13 Dávid erre így válaszolt Gádnak: »Mindegyiktől szorongás fog el: de jobb az Úr kezébe esnem, mint az emberekébe, mert nagy az ő irgalmassága.«

14 Döghalált bocsátott tehát az Úr Izraelre és meghalt Izraelből hetvenezer ember. 15 Jeruzsálemre is ráküldte az Úr az angyalt, hogy azt is megverje, de amikor az meg akarta verni, az Úr odatekintett és a csapás nagysága miatt megkönyörült, és parancsolt az angyalnak, aki meg akarta verni: »Elég, hagyja már abba kezed!«

Az Úr angyala ekkor éppen a jebuzita Ornán szérűje mellett állt. 16 Ekkor Dávid felemelte szemét és látta, hogy az Úr angyala ott áll az ég s a föld között, kezében kivont, és Jeruzsálem ellen fordított karddal. Erre mind ő, mind a vének, szőrzsákokba öltözve, arcra borultak a földön 17 és Dávid így szólt Istenhez: »Nemde, én parancsoltam meg, hogy számlálják meg a népet? Én vagyok az, aki vétkeztem, én követtem el gonoszságot. Ez a nyáj mit követett el? Uram Isten, kérlek, forduljon ellenem s atyám háza ellen kezed, de népedet ne sújtsa.«

A templom helyének meghatározása 18 Erre az Úr angyala megparancsolta Gádnak, mondja meg Dávidnak, hogy menjen fel s építsen oltárt az Úr Istennek a jebuzita Ornán szérűjén. 19 Dávid fel is ment Gád szava szerint, amelyet az Úr nevében mondott neki. 20 Ornán ugyan, aki éppen akkor búzát csépelt a szérűn, amikor felpillantott s meglátta az angyalt, négy fiával együtt elrejtőzött. 21 Amikor azonban Dávid Ornánhoz ment, Ornán meglátta őt, eléje ment a szérűről és arcát földre hajtotta előtte. 22 Dávid így szólt hozzá: »Add nekem szérűd helyét, hadd építsek rajta oltárt az Úrnak, éspedig úgy, hogy fogadj el érte annyi ezüstöt, mint amennyit ér – hogy távozzon el a csapás a népről.« 23 Ornán erre ezt válaszolta Dávidnak: »Vedd, s tegye meg az én uram, a király azt, ami neki tetszik, sőt odaadom a marhákat is egészen elégő áldozatnak, a cséplőszánokat áldozati fának, a búzát ételáldozatnak: mindezt szívesen odaadom.« 24 Dávid király azonban azt mondta neki: »Ne úgy legyen, hanem hadd adjak csak meg érte annyi ezüstöt, amennyit megér: nem fogadhatom el ugyanis azt, ami a tied, hogy így ingyen szerzett egészen elégő áldozatot mutassak be az Úrnak.«

25 Éppen azért hatszáz siklus, igaz súlyú aranyat adott Dávid Ornánnak a helyért. 26 Aztán oltárt épített ott az Úrnak, és egészen elégő áldozatokat s békeáldozatokat mutatott be rajta és segítségül hívta az Urat, és az Úr meg is hallgatta őt. Tüzet bocsátott ugyanis az égből az égő áldozati oltárra, 27 és parancsolt az Úr az angyalnak, és az hüvelyébe tette kardját.

28 Minthogy tehát Dávid látta, hogy az Úr meghallgatta őt a jebuzita Ornán szérűjén, mindjárt ott mutatott be áldozatokat. 29 Az Úr hajléka, amelyet Mózes csinált a pusztában, meg az égő áldozati oltár ebben az időben ugyanis a gibeoni magaslaton volt, 30 és Dávid nem mehetett ehhez az oltárhoz, hogy ott engesztelje ki Istent, mert igen nagy félelem fogta el, amikor az Úr angyalának kardját látta.

22 **A templomépítés előkészületei** 1 Éppen azért azt mondta Dávid: »Itt legyen az
Isten háza és itt legyen az égő áldozati oltár Izrael számára.«
2 Ugyanazért megparancsolta, hogy gyűjtsenek egybe Izrael földjéről minden
jövevényt, aztán kőfaragókat rendelt közülük, hogy köveket vágjanak s faragjanak az Isten
házának felépítésére. 3 Igen sok vasat is szerzett Dávid, az ajtók szegeire meg a kapcsokra és
a foglalatokra, s töméntelen súlyú rezet. 4 A cédrusfát, amelyet a szidoniak s a tírusziak
szállítottak Dávidnak, meg sem lehetett számlálni. 5 Azt mondta ugyanis Dávid: »Fiam,
Salamon, még kicsiny és gyönge gyermek, a háznak pedig, amelyet az Úrnak akarok
építtetni, olyannak kell lennie, hogy híres legyen az egész földön: előkészítem tehát neki azt,
ami szükséges.« Éppen ezért elő is készített halála előtt minden anyagot.
6 Majd hivatta fiát, Salamont s meghagyta neki, hogy építsen házat az Úrnak, Izrael
Istenének. 7 Azt mondta Dávid Salamonnak: »Fiam, én akartam házat építeni az Úr, az én
Istenem nevének, 8 de az Úr szózatot intézett hozzám: `Sok vért ontottál s igen sok háborút
viseltél: nem építhetsz házat nevemnek, mert ennyi vért ontottál előttem. 9 Fiad, aki születni
fog neked, a nyugalom embere lesz, mert nyugalmat adok neki körös-körül minden
ellenségétől: s éppen azért fogják Békességesnek hívni, mert békességet s nyugalmat adok
Izraelnek, az ő valamennyi napja alatt. 10 Ő építsen házat nevemnek. Ő a fiam lesz és én az
atyja leszek s megszilárdítom Izraelen való királysága trónját mindörökre.' 11 Nos tehát,
fiam, legyen az Úr veled, hogy sikerüljön házat építened az Úrnak, a te Istenednek, mint
ahogy kijelentette rólad. 12 Adjon neked az Úr okosságot és értelmet is, hogy tudd
kormányozni Izraelt s megtartani az Úr, a te Istened törvényét, 13 mert csak akkor fogsz
boldogulni, ha megtartod azokat a parancsokat és rendeleteket, amelyre az Úr Mózes által
Izraelt megtanította. Légy erős és járj el férfiasan, ne félj és ne rettegj! 14 Íme, én
szegénységemben elkészítettem az Úr házához szükséges dolgokat: százezer talentum
aranyat, egymillió talentum ezüstöt, s réz és vas annyi van, hogy megmérni sem lehet, mert
tömege meghaladja a számot, s fát és követ is készítettem mindarra, ami szükséges.
15 Rendelkezésedre áll igen sok mesterember is, kőfaragó, kőműves és ács s mindenféle
művészetben járatos ember, aki tud alkotni 16 aranyból, ezüstből, rézből és vasból, amelynek
száma nincsen. Fel tehát, láss hozzá és az Úr veled lesz.«
17 Megparancsolta továbbá Dávid Izrael valamennyi főemberének, hogy támogassák
fiát, Salamont, 18 mondván: »Látjátok, hogy az Úr, a ti Istenetek veletek van és nyugalmat
adott nektek körös-körül mindenfelől, a kezetekbe adta minden ellenségeteket s meghódolt e
föld az Úr s az ő népe előtt. 19 Adjátok tehát szíveteket s lelketeket az Úr, a ti Istenetek
keresésére: fel, építsetek szentélyt az Úr Istennek, hogy be lehessen vinni az Úr
szövetségének ládáját s az Úrnak szentelt tárgyakat az Úr nevének építendő házba.«

23 **A leviták számbavétele** 1 Amikor aztán Dávid megöregedett s éltesebb korú lett,
fiát, Salamont tette Izrael királyává 2 és egybegyűjtötte Izrael valamennyi főemberét meg a
papokat és a levitákat.
3 Aztán megszámláltatta a levitákat, a harmincesztendősöktől felfelé, s
harmincnyolcezer főnyinek találta őket. 4 »Ezek közül huszonnégyezret az Úr házának
szolgálatára választott ki és osztott be, hatezret pedig elöljárónak és bírának, 5 négyezret
meg ajtónállónak, s ugyancsak ennyit arra, hogy dicsérjék az Urat azokkal a hangszerekkel,
amelyeket a dicsérethez készíttetett.«
6 Fel is osztotta őket Dávid, Lévi fiainak, tudniillik Gersonnak, Kaátnak és Merárinak
rendje szerint.
7 Gerson fiai voltak: Leedán és Szemei. 8 Leedán fiai voltak: Jáhiel, a fő, továbbá

Zetán meg Joel: három. 9 Szemei fiai voltak: Selomit, Hosziel és Árán: három. Ők voltak a
Leedántól származó családfők. – 10 Szemei fiai voltak: Jahat, Zíza, Jáus és Béria; ezek
négyen voltak Szemei fiai. 11 Jahat volt a fő, Zíza a helyettese; Jáusnak és Bériának azonban
nem volt nagyon sok fia, s azért csak egy családnak s egy háznak számítottak.

12 Kaát fiai voltak: Amrám, Jichár, Hebron és Oziel: négy. 13 Amrám fiai Áron és
Mózes voltak. Áront kiválasztották, hogy fiaival együtt mindörökké a szentek szentjében
szolgáljon, és illatot gyújtson az Úrnak a neki megparancsolt szertartás szerint, s
mindörökké áldja az ő nevét; 14 Mózesnek, az Isten emberének fiait is Lévi törzsébe
sorolták. 15 Mózes fiai Gersom és Eliézer voltak. 16 Gersom fiai voltak: Subaél, a fő,
17 Eliézer fiai pedig: Rohóbia, a családfő, több fia nem is volt Eliézernek, de Rohóbia fiai
nagyon megsokasodtak. 18 Jichár fiai voltak: Selomit, a családfő. 19 Hebron fiai: Jeriáu, a
családfő, Amarja a második, Jahaziél a harmadik, Jekmaán a negyedik. 20 Oziel fiai: Míka, a
családfő, Jesia a második.

21 Merári fiai voltak: Moholi és Músi. Moholi fiai voltak: Eleazár és Kís. 22 Eleazár
azonban úgy halt meg, hogy nem voltak fiai, csak leányai, ezeket testvéreik, Kís fiai vették
el. 23 Músi fiai voltak Moholi, Eder és Jerimót:: három.

A leviták feladatai 24 Ezek voltak Lévi fiainak családfői, nemzetségük, családjuk,
rendjük és családfőik száma szerint. Ők látták el az Úr házának szolgálatát, a
húszesztendősöktől kezdve felfelé.

25 Azt mondta ugyanis Dávid: »Az Úr, Izrael Istene, immár nyugalmat adott népének,
s Jeruzsálemben lakik mindörökké, 26 és így nem kell többé hordozniuk a levitáknak a
hajlékot s különböző szolgálati tárgyait. 27 Dávid utolsó rendelkezései szerint tehát a
húszesztendősöktől fogva kell megállapítani Lévi fiainak számát. 28 Ők lássák el Áron
fiainak felügyelete alatt az Úr házának szolgálatát, az udvarokon, a kamarákban, a
tisztogatás helyén és a szent helyen, s az Úr temploma szolgálatának minden munkájában.
29 A papok viseljenek gondot a kitett kenyerekre, a lisztlángból való ételáldozatra, a
kovásztalan lepényekre, a serpenyőben készített meg a pirított dolgokra, s minden súly- és
hosszmértékre, 30 a leviták pedig álljanak elő dicséretet zengedezni és énekelni az Úrnak
reggel, valamint este, 31 továbbá a szombatokon, a hónapok első napján, s a többi ünnepen
az Úr egészen elégő áldozatainak bemutatásánál, úgy, ahogy azt az Úr előtt mindenkor
bemutatandó mindenegyes áldozat száma és szertartása megkívánja. 32 Így teljesítsék
kötelességüket a szövetség sátra iránt, feladatukat a szent hely iránt, s kötelességüket
testvéreik, Áron fiai iránt, szolgálva az Úr házában.«

24 **A papok számbavétele** 1 Áron fiainak a következő osztályaik voltak. Áron fiai
Nádáb, Ábiu, Eleazár és Itamár voltak, 2 de Nádáb és Ábiu atyjuk előtt haltak meg s nem
voltak fiaik, és így Eleazár és Itamár viselték a papságot.

3 Ezeket osztotta be tehát Dávid, azaz az Eleazár fiai közül való Szádok és az Itamár
fiai közül való Ahimelek, rendjeik és szolgálatuk szerint. 4 Ám Eleazár fiai között sokkal
több családfő volt, mint Itamár fiai között. Ezért azoknak, vagyis Eleazár fiainak családjaik
szerint tizenhat főembert juttatott, Itamár fiainak pedig, családjaik szerint nyolcat.
5 Sorsvetés által osztotta be mind a két nemzetséget egyaránt, mert Eleazár fiai közül is, meg
Itamár fiai közül is voltak vezetői a szenthelynek és megbízottai Isten ügyének. 6 Semeja,
Natanael fia, a levita íródeák jegyezte fel őket, a király és a fejedelmek meg Szádok pap és
Ahimelek, Abjatár fia, meg a papi és levita családok fejei előtt: egyfelől Eleazár családját,
amely a többi felett állott, másfelől Itamár családját, amely alatt a többiek voltak.

7 Az első sorsvetés Jojáribra esett, a második Jedeire, 8 a harmadik Hárimra, a

negyedik Szeorimra, 9 az ötödik Melkiára, a hatodik Majmánra, 10 a hetedik Kószra, a
nyolcadik Ábiára, 11 a kilencedik Jesuára, a tizedik Sekenjára, 12 a tizenegyedik Eliásibra, a
tizenkettedik Jákimra, 13 a tizenharmadik Hoffára, a tizennegyedik Jesebábra, 14 a
tizenötödik Bilgára, a tizenhatodik Immerre, 15 a tizenhetedik Hezírre, a tizennyolcadik
Áfszeszre, 16 a tizenkilencedik Petahjára, a huszadik Hezekielre, 17 a huszonegyedik Jákinra,
a huszonkettedik Gámulra, 18 a huszonharmadik Dalája, a huszonnegyedik Maazjáura.

19 Ez volt az ő szolgálati rendjük az Úr házába való bevonulásukat illetőleg, az
atyjuktól, Árontól, az Úrnak, Izrael Istenének parancsa alapján kapott rendtartásuk szerint.

A leviták rendje 20 Ami Lévi többi fiát illeti: Amrám fiai közül való volt Subaél;
Subaél fiai közül Jehedeja, 21 Rohóbia fiai közül pedig Jesia volt a családfő. 22 Jichár fiai
közül való volt Sálemót, Sálemót fiai közül Jahát volt a családfő. 23 Ennek első fia Jeriáu, a
második Amarja, a harmadik Jahaziél, a negyedik Jekmaán volt. 24 Oziel fia volt Míka,
Míka fiai közül Sámir volt a családfő. 25 Míka fivére Jesia volt, Jesia fiai közül Zakariás volt
a családfő. 26 Merári fiai voltak: Moholi és Músi. Ozjáu fia: Bennó. 27 Merári fiai voltak:
Ozjáu, Soám, Zákur és Hebri. 28 Moholi fia volt Eleazár, – ennek nem voltak fiai. 29 Kís fia
pedig Jerameél. 30 Músi fiai voltak: Moholi, Eder és Jerimót.

Ezek voltak Lévi fiai, családjaik szerint. 31 Ezek is sorsot vetettek, mint ahogy a
testvéreik, Áron fiai, Dávid király előtt és Szádok, Ahimelek, s a papi és levita családok
fejei előtt, mind az idősebbek, mind a fiatalabbak: sorsvetés által osztották be egyaránt
valamennyit.

25 **Az énekesek szolgálatai** 1 Kijelölték továbbá a szolgálatra Dávid és a sereg
elöljárói Ászáfnak, Hemánnak és Iditunnak fiait, hogy azok lantokkal, hárfákkal és
cintányérokkal prófétáljanak. Szám szerint a következők látták el e reájuk bízott szolgálatot:

2 Ászáf fiai közül: Szakkur, József, Natanja és Aszáréla, Ászáf fiai, Ászáf vezetése
alatt, aki a király utasítása szerint prófétált. 3 Idituntól: Iditun fiai: Gedalja, Szóri, Jesaja,
Hásabja és Mattitja, hatan, atyjuk, Iditun vezetése alatt, aki lanttal prófétált azok élén, akik
dicsérték és magasztalták az Urat. 4 Hemántól: Hemán fiai: Bokkjáu, Matanjáu, Oziel,
Subuél, Jerimót, Hananja, Hanáni, Eliáta, Geddelti, Romemtiézer, Jesbakassa, Mallóti, Ótir
és Maháziót; 5 ezek mind Hemánnak, a király látnokának voltak a fiai, Isten azon szavai
folytán, hogy növeli hatalmát: tizennégy fiút és három leányt adott ugyanis az Isten
Hemánnak. –

6 Mindezeknek az volt a tisztük, hogy énekeljenek az Úr házában cintányér, hárfa- és
lantkísérettel, az Úr házának szolgálatára, a király utasításai szerint atyjuk, tudniillik Ászáf,
Iditun és Hemán vezetése alatt. 7 Szám szerint azokkal a testvéreikkel együtt, akik az Úr
énekét tanították – vagyis a mesterek összesen – kétszáznyolcvannyolcan voltak.

8 Szolgálati rendjükre sorsot vetettek, az idősebbekre éppúgy, mint a fiatalabbakra, a
tanultakra és tanulatlanokra egyaránt. 9 Az első sorsvetés Józsefre, Ászáf fiára esett, a
második Gedaljára, rá magára, fiaira és testvéreire: tizenkettő; 10 a harmadik Zákurra, fiaira
s testvéreire: tizenkettő; 11 a negyedik Iszárira, fiaira és testvéreire: tizenkettő; 12 az ötödik
Natanjára, fiaira és testvéreire: tizenkettő; 13 a hatodik Bokkjáura, fiaira és testvéreire:
tizenkettő; 14 a hetedik Iszreelára, fiaira és testvéreire: tizenkettő; 15 a nyolcadik Jesajára,
fiaira és testvéreire: tizenkettő. 16 A kilencedik Matanjára, fiaira és testvéreire: tizenkettő;
17 a tizedik Semejára, fiaira és testvéreire: tizenkettő; 18 a tizenegyedik Azareélre, fiaira és
testvéreire: tizenkettő; 19 a tizenkettedik Hásabjára, fiaira és testvéreire: tizenkettő; 20 a
tizenharmadik Subaélre, fiaira és testvéreire: tizenkettő; 21 a tizennegyedik Mattitjára, fiaira
és testvéreire: tizenkettő; 22 a tizenötödik Jerimótra, fiaira és testvéreire: tizenkettő; 23 a

tizenhatodik Hananjára, fiaira és testvéreire: tizenkettő; 24 a tizenhetedik Jesbakassára, fiaira
és testvéreire: tizenkettő; 25 a tizennyolcadik Hanánira, fiaira és testvéreire: tizenkettő; 26 a
tizenkilencedik Mellótira, fiaira és testvéreire: tizenkettő; 27 a huszadik Eljatára, fiaira és
testvéreire: tizenkettő; 28 a huszonegyedik Ótirra, fiaira és testvéreire: tizenkettő; 29 a
huszonkettedik Geddeltire, fiaira és testvéreire: tizenkettő; 30 a huszonharmadik Maháziótra,
fiaira és testvéreire: tizenkettő; 31 a huszonnegyedik Romemtiézerre, fiaira és testvéreire:
tizenkettő.

26 **A kapuőrök** 1 Az ajtónállók osztályaihoz tartoztak:

A kóriták közül Meselemia, az Ászáf fiai közül való Kóré fia. 2 Meselemia fiai:
Zakariás, az elsőszülött, Jedjaél a második, Zábadja a harmadik, Jatanaél a negyedik,
3 Élám, az ötödik, Johanán, a hatodik, Elioenáj, a hetedik. – 4 Továbbá Obededom fiai:
Semeja, az elsőszülött, Jozábád a második, Jóah a harmadik, Szákár a negyedik, Natanael az
ötödik, 5 Ammiel a hatodik, Isszakár a hetedik, Folláti a nyolcadik – mert az Úr megáldotta
őt. 6 Fiának, Szemeinek is születtek fiai. Ők elöljárói voltak családjuknak, mert igen derék
emberek voltak; 7 Semeja fiai voltak: Otni, Ráfael, Obed és Elzábád és testvérei, akik igen
derék emberek voltak, Eliú meg Szamákja. 8 Ezek mind Obededom fiai közül valók voltak,
ők maguk is, fiaik is, testvéreik is igen derekasan szolgáltak. Obededomtól hatvanketten
voltak. 9 Meselemia fiai és azok testvérei, akik szintén igen derék emberek voltak,
tizennyolcan voltak.

10 Hószától, vagyis Merári fiai közül valók voltak: Semri, a családfő – atyjának
ugyanis nem volt már elsőszülöttje s azért őt tette meg családfőnek –, 11 Helkija a második,
Tabelja a harmadik, Zakariás a negyedik. Hószának ezek a fiai meg a testvérei összesen
tizenhárman voltak.

12 Ezeket ajtónállóknak osztották be, hogy mint az őrség vezetői, testvéreikhez
hasonlóan, szüntelenül az Úr házában szolgáljanak. 13 Majd kisorsolták fiatalnak s idősnek
egyaránt, családról-családra a különböző kapukat. 14 A napkeleti rész Selemiára esett,
fiának, Zakariásnak, aki igen okos és tapasztalt ember volt, az északi oldal jutott
osztályrészül. 15 Obededomnak és fiainak a déli, a háznak az a része, amelyben a vének
tanácsa volt. 16 Sefímnek és Hószának pedig a nyugati, a feljárat útjára vivő kapuval együtt,
úgyhogy az egyik őrhely a másikkal szemben volt. 17 Kelet felé naponkint hat levita állt őrt,
észak felé négy, dél felé hasonlóképpen naponkint négy, ahol a tanács volt kettő-kettő,
18 nyugat felé, az ajtónállók kamráinál pedig négy az útnál, kettő-kettő a kamráknál. – 19 Ez
volt Kóré és Merári ajtónálló fiainak osztályai.

A kincstár felügyelői 20 Isten házának kincseire és a szentelt tárgyakra Áhia ügyelt fel.
21 Ledán fiai, Gersonnak Ledántól származó fiai, a Ledántól és Gersontól származó Jejél
család fejei, 22 Jejél fiai: Zátán és Joel, az ő testvérei, az Úr házának kincseire felügyeltek.
23 Az amrámiták, jichárítáik, hebroniták és oziheliták élén álló 24 Subaél, Gersomnak, Mózes
fiának a fia, volt a főkincstartó. 25 Az ő Eliézertől származó testvérei voltak: Eliézer fia,
Rahábia, az ő fia Izajás, az ő fia Jórám, az ő fia Zekri, meg az ő fia Selemit. 26 Ez a Selemit
meg a testvérei felügyeltek azokra a szent kincsekre, amelyeket Dávid király, a családfők, az
ezredesek, a századosok meg a hadvezérek szenteltek 27 a harcokból és a háborús
zsákmányból az Úrnak, ezeket ugyanis ők az Úr templomának fenntartására és
felszerelésére szentelték. 28 Mindazt, amit Sámuel látnok szentelt az Úrnak, meg Saul, Kís
fia, meg Ábner, Nér fia, meg Joáb, Száruja fia vagy bárki más szentelt az Úrnak, szintén
Selemit és testvérei kezelték.

Tisztségviselők a közigazgatásban 29 Elöljárók a jichárítákközül Konenja és fiai
voltak. A feladatukat Izrael külső ügyei, tanítása és ítélése alkották. 30 A hebroniták közül
Hásabja és testvérei, ezerhétszáz derék férfi, álltak a Jordánon túl, a nyugati oldalon lakó
Izrael élén, az Úr valamennyi ügyében és a király szolgálatában. 31 A hebroniták feje,
nemzetségeik és családjaik szerint, Jeria volt. Ezeket Dávid uralkodásának negyvenedik
esztendejében számlálták meg, és Józer-Gileádban igen vitéz emberek akadtak közülük.
32 Kétezer-hétszáz felnőtt korú testvére családfő volt. Ezeket Dávid a rúbenitáknak, a
gáditáknak és Manassze fél törzsének élére állította, Istennek és a királynak minden
ügyében.

27 **Dávid hadvezérei** 1 Izrael fiai, a családfők, az ezredesek, a századosok, az
elöljárók, akik csapataik szerint szolgáltak a királynak, s az esztendő egy-egy hónapjában
vonultak ki és be, és egyenkint huszonnégyezer ember élén álltak, számuk szerint a
következők voltak. 2 Az első csapat élén, az első hónapban, Jesboám, Zábdiel fia állt;
huszonnégyezer embere volt. 3 Fáresz fiai közül való volt, s ő volt a sereg valamennyi
vezérének vezére az első hónapban. 4 A második hónap csapatát az áhohita Dúdia vezérelte;
helyettesét Miklótnak hívták. Huszonnégyezer emberből álló seregrésznek parancsolt. 5 A
harmadik seregnek, a harmadik hónapban Benája, Jojáda pap fia volt a vezére; csapatában
huszonnégyezer ember volt. 6 Ez a Benája igen vitéz volt a harminc között, sőt a harminc
felett volt; csapatának élén fia, Amizábád állt. 7 A negyediknek a vezére, a negyedik
hónapban Aszaél, Joáb testvére, utána pedig fia, Zábadja volt; csapatában huszonnégyezer
ember volt. 8 Az ötödik vezér, az ötödik hónapban, a jézerita Samhut volt; csapatában
huszonnégyezer ember volt. 9 A hatodik, a hatodik hónapban, a tekoai Híra, Ákkes fia volt;
csapatában huszonnégyezer ember volt. 10 A hetedik, a hetedik hónapban, az Efraim fiai
közül való fállonita Helesz volt; csapatában huszonnégyezer ember volt. 11 A nyolcadik, a
nyolcadik hónapban, a Zarähi nemzetségből való husáti Szibbekáj volt; csapatában
huszonnégyezer ember volt. 12 A kilencedik, a kilencedik hónapban, a Jemini fiai közül
való, anatóti Abiézer volt; csapatában huszonnégyezer ember volt. 13 A tizedik, a tizedik
hónapban, a netofáti Maráj volt. Ő is a Zarähi nemzetségből való volt, csapatában
huszonnégyezer ember volt. 14 A tizenegyedik, a tizenegyedik hónapban, az Efraim fiai
közül való, fárátoni Benája volt; csapatában huszonnégyezer ember volt. 15 A tizenkettedik,
a tizenkettedik hónapban, a Gotoniel nemzetségéből való, netofáti Holdáj volt; csapatában
huszonnégyezer ember volt.

A törzsek vezetői 16 Izrael törzseinek élén álltak: a rúbeniták élén Eliézer vezér, Zekri
fia, a simeoniták élén Safátja vezér, Maáka fia, 17 a leviták élén Hásabja, Kámuel fia, az
ároniták élén Szádok, 18 Júda élén Eliú, Dávid fivére, Isszakár élén Ámri, Mikaél fia, 19 a
zebuloniták élén Jesmaja, Abdiás fia, a naftaliták élén Jerimót, Ozriel fia, 20 Efraim fiainak
élén Ózeás, Ozáziu fia, Manassze fél törzsének élén Joel, Fadája fia, 21 Manassze gileádi fél
törzsének élén Jaddó, Zakariás fia, Benjamin élén Jásziel, Ábner fia, 22 Dán élén pedig
Ezriél, Jerohám fia. Ezek voltak Izrael fiainak vezetői. 23 A húszesztendősnél fiatalabbakat
Dávid nem akarta megszámláltatni, mert az Úr azt mondta, hogy úgy megsokasítja Izraelt,
mint az ég csillagait. 24 Joáb, Száruja fia megkezdte a számlálást, de be nem végezte, mert
emiatt harag zúdult Izraelre. Éppen azért a megszámláltak száma nem került be Dávid király
jegyzékeibe.

A királyi vagyon kezelői 25 A király kincseinek felügyelője Azmót, Adiél fia volt, a
városokban, a falvakban, a tornyokban levő kincseknek a gondviselője pedig Jonatán, Ozija
fia volt. 26 A falusi munkák és a földművelő mezei munkások élén Ezri, Kelub fia állt. 27 A
szőlőművesek élén a romátita Semeja állt, a borosházak felügyelője pedig az áfonita Zabdiás

volt. 28 A Mezőségen elterülő olaj- és fügefa-kertek felügyelője a gederita Balanám volt, az olajtárházak felett pedig Joás állt. 29 A Sáronon legelő csordák felügyelője a sároni Setráj volt, a völgyekben levő szarvasmarhák felett Sáfát, Ádli fia volt, 30 a tevék felett az izmaelita Ubil, a szamarak felett a meronátita Jehdeja, 31 a juhok felett pedig az agarita Jáziz. Ez volt Dávid király jószágának összes felügyelője.

A legfőbb tisztviselők 32 Jonatán, Dávid atyai nagybátyja tanácsos volt, értelmes és írástudó ember. Ő és Jáhiel, Hakámoni fia voltak a király fiai mellett. 33 Ahitófel szintén tanácsosa volt a királynak, az arákita Húsáj pedig a király barátja. 34 Ahitófel után Jojáda, Benája fia és Abjatár következett. A király hadseregének vezére Joáb volt.

28 **A templomépítés elrendelése** 1 Majd egybehívta Dávid Izrael valamennyi fejedelmét, a törzsek vezéreit, a király szolgálatában álló csapattiszteket, meg az ezredeseket, a századosokat, a királyi jószág- és vagyonfelügyelőket, fiait meg az udvari tiszteket és a sereg erős és vitéz embereit Jeruzsálembe. 2 Aztán felkelt és felállt a király és így szólt: »Hallgassatok meg, testvéreim és népem! Elhatároztam, hogy házat építek, hogy ott megnyugodhasson az Úr szövetségének ládája, Istenünk lábának zsámolya, és el is készítettem mindent az építéshez. 3 Ám Isten azt mondta nekem: `Ne építs házat nevemnek, mert harcos ember vagy és vért ontottál.' 4 Az Úr, Izrael Istene azonban engem választott ki atyám egész házából arra, hogy királya legyek Izraelnek mindörökké. Júdából választotta ki ugyanis a vezéreket, Júda házából pedig atyám házát, atyám fiai közül pedig úgy tetszett neki, hogy engem válasszon ki egész Izrael királyává. 5 Fiaim közül pedig – sok fiút adott ugyanis nekem az Úr – kiválasztotta Salamon fiamat, hogy ő üljön az Úr izraeli királyi trónjára, 6 s azt mondta nekem: `Fiad, Salamon építi fel majd házamat és udvaraimat: őt választottam ki ugyanis fiamnak s én neki atyja leszek 7 és megszilárdítom királyságát mindörökre, ha kitart parancsaim és rendeleteim teljesítésében, úgy, mint ma.' 8 Nos tehát, Izrael egész gyülekezete előtt és Istenünk hallatára mondom: tartsátok meg és keressétek az Úr, a mi Istenünk valamennyi parancsát, hogy tulajdonotok legyen és magatok után fiaitokra hagyhassátok ezt a pompás földet mindörökre.

9 Te pedig, fiam, Salamon, ismerd el atyád Istenét és szolgálj neki teljes szívből és készséges lélekkel, mert az Úr minden szívet megvizsgál s az elmék minden gondolatát ismeri. Ha keresed őt, megtalálod, ha azonban elhagyod őt, elvet téged mindörökre. 10 Nos tehát, mivel téged választott ki az Úr arra, hogy megépítsd a szenthely házát, légy erős és készítsd el!«

11 Azzal Dávid átadta fiának, Salamonnak az előcsarnok, a templom, a melléktermek, az emeleti terem, a belső termek és az engesztelés házának leírását, 12 valamint mindannak a tervét, amit kigondolt az udvarokra, az Úr házának kincsei és a szent kincsek számára körös-körül építendő kamrákra, 13 a papok s a leviták beosztására meg az Úr házának valamennyi munkájára és az Úr templomának szolgálatához szükséges valamennyi eszközre vonatkozólag, 14 továbbá a megfelelő súlyú aranyat a szolgálat minden egyes eszközére, meg a megfelelő súlyú ezüstöt a különböző tárgyakra és dolgokra, 15 meg az arany mécstartók és mécseseik számára a mindegyik mécstartó és mécses méretének megfelelő aranyat. Hasonlóképpen átadta az ezüst mécstartók és mécseseik számára a megfelelő súlyú ezüstöt, a különböző méreteknek megfelelően. 16 Odaadta az aranyat a kitett kenyerek asztalaihoz is, a különböző fajtájú asztalokhoz, meg az ezüstöt az egyéb ezüstasztalok számára, 17 meg a villák, csészék, tömjénezők és az aranyserlegek számára a színtiszta aranyat, a méretek nagysága szerint számítva a súlyt minden egyes serlegre. Hasonlóképpen odaadta az ezüstserlegekre a különböző súlyú ezüstöt. 18 A füstölő oltár számára színtiszta aranyat adott; ugyanabból kellett készíteni a szárnyaikat kiterjesztő s az Úr szövetségládáját befedő kerubok szekerének szerkezetét is. 19 »Mindez, úgy mond, az Úr kezével írva jutott

el hozzám, értésemre adva a terv egész kivitelét.«

20 Majd azt mondta Dávid a fiának, Salamonnak: »Légy férfi s erős és kezdj hozzá!
Ne félj és ne rettegj, mert az Úr, az én Istenem veled lesz és nem hagy magadra s nem hagy
cserben téged, amíg az Úr házának szolgálatához szükséges minden dolgot el nem készítesz.
21 Íme, a papok s a leviták csapatai itt vannak melletted az Úr házának minden szolgálatára,
és készen vannak, és meg tudják tenni minden parancsodat a főemberek is, meg a nép is.«

29 **Adományok a templom építéséhez** 1 Majd így szólt Dávid király az egész
gyülekezethez: »Egyedül fiamat, Salamont, aki még gyermek és gyenge, választotta ki Isten,
pedig a munka nagy, mert nem embernek, hanem Istennek készül hajlék. 2 Én minden
erőmmel előkészítettem a szükségeseket Istenem házához. Szereztem aranyat az arany-,
ezüstöt az ezüst-, rezet a réz-, vasat a vas-, fát a fatárgyakhoz, ónix, stíbiumszerű és
mindenféle színű köveket s mindenféle drágakövet és pároszi márványt bőségben.
3 Ezenkívül, amit az én Istenem házára felajánlottam, a saját vagyonomból is adok aranyat
és ezüstöt az én Istenem templomához: azonfelül amit a szent épület céljaira előkészítettem,
4 háromezer talentum aranyat Ofír aranyából s hétezer talentum finom ezüstöt, hogy be
lehessen vonni arannyal a templom falait 5 és ahol aranyra van szükség, aranyból, ahol
ezüstre van szükség, ezüstből el lehessen készíttetni a dolgokat a mesteremberek keze által.
Ha valaki önként akar még áldozni valamit, töltse meg ma a tenyerét és hozza el, amit az
Úrnak szán.«

6 Fogadalmat tettek erre a nemzetségek vezetői, meg Izrael törzseinek elöljárói, meg
az ezredesek, a századosok és a királyi vagyonfelügyelők, 7 és az Isten házának műveire
adtak ötezer talentum aranyat, tízezer szolidust, tízezer talentum ezüstöt, tizennyolcezer
talentum rezet, meg százezer talentum vasat. 8 Akinek drágaköve volt, odaadta az Úr
házának kincsei közé, a gersonita Jáhiel kezébe. 9 A nép örvendezett, amikor ők fogadalmi
ajándékaikat önként megígérték, – teljes szívvel ajánlották fel ugyanis azokat az Úrnak, – s
Dávid király is örvendezett nagy örömmel.

Dávid hálaimája 10 Majd áldotta az Urat az egész sokaság előtt és mondta:
»Áldott légy Uram, atyánknak, Izraelnek Istene
mindörökkön-örökké.
11 Tiéd Uram a fenség, a hatalom,
a dicsőség és a győzelem: tiéd a dicséret,
mert minden, ami az égben s a földön van, a tiéd,
tiéd Uram a királyság és te vagy valamennyi fejedelem felett.
12 Tiéd a gazdagság, tiéd a dicsőség,
te uralkodsz mindenen,
a te kezedben van az erő s a hatalom,
a te kezedben van a nagyság s az uralkodás mindenen.
13 Ezért most hálát adunk neked,
Istenünk és dicsérjük hatalmas nevedet.

14 Ki vagyok én és ki az én népem, hogy neked ajánlhatnánk mindezeket? Tiéd
minden és mi csak azt adtuk neked, amit a te kezedből kaptunk. 15 Idegenek s jövevények
vagyunk csak előtted, éppúgy, mint atyáink voltak valamennyien. Napjaink olyanok ezen a
földön, mint a múló árnyék. 16 Urunk, Istenünk, ez az egész vagyon, amelyet készítettünk,
hogy ház épüljön szent nevednek, a te kezedből való és a tiéd az egész. 17 Tudom Istenem,
hogy vizsgálod a szíveket és szereted az egyszerűséget: azért én is szívem egyszerűségében,
örvendezve ajánlottam fel mindezeket és láttam, hogy itt levő néped is nagy örömmel

ajánlotta fel neked ajándékait. 18 Uram, atyáinknak, Ábrahámnak, Izsáknak és Izraelnek
Istene, tartsd meg mindörökre szívüknek ezt a készségét és maradjon meg bennük mindig ez
az érzés tiszteleted iránt! 19 Fiamnak, Salamonnak pedig adj tökéletes szívet, hogy megtartsa
parancsolataidat, bizonyságaidat, szertartásaidat s tegyen meg mindent és építse fel azt a
házat, amelynek költségeit előkészítettem.«

20 Majd megparancsolta Dávid az egész gyülekezetnek: »Áldjátok az Urat, a mi
Istenünket!« Erre áldotta az egész gyülekezet az Urat, atyái Istenét és meghajolva hódolt
Isten, majd a király előtt.

Salamon trónralépése 21 Másnap aztán vágóáldozatokat vágtak az Úrnak és egészen
elégő áldozatul bemutattak ezer bikát, ezer kost, ezer bárányt a hozzátartozó italáldozattal és
sok minden szertartással együtt egész Izraelért. 22 Aztán ettek és ittak az Úr előtt azon a
napon nagy örömmel. Majd másodszor is felkenték Salamont, Dávid fiát: felkenték őt az
Úrnak, fejedelmül, Szádokot pedig főpapul.

23 Salamon bele is ült az Úr trónusába, mint király, atyja, Dávid helyett, és tetszett
mindenkinek s engedelmeskedett neki egész Izrael. 24 A fejedelmek s a hatalmasok, sőt
Dávid király valamennyi fia is mind kezüket adták s hódoltak Salamon királynak. 25 Az Úr
felmagasztalta Salamont egész Izrael előtt és olyan királyi dicsőséget adott neki, amilyen
semmiféle királynak sem volt előtte Izraelben.

Dávid történetének lezárása 26 Így uralkodott Dávid, Izáj fia egész Izraelen. 27 Az idő,
amíg Izraelen uralkodott, negyven esztendő volt: Hebronban uralkodott hét esztendeig,
Jeruzsálemben harmincháromig. 28 Aztán meghalt, jó öregségben, betelve éltével,
gazdagságával s a dicsőséggel, és fia, Salamon lett a király helyette. 29 Dávid király dalait
pedig, az elsőtől az utolsókig megírták Sámuel látnok könyvében, Nátán próféta könyvében,
és Gád látnok könyvében, 30 egész uralkodásával, vitézségével és az ő idejében vele,
Izraellel, és a föld minden országával történtekkel együtt.

KRÓNIKÁK MÁSODIK KÖNYVE

SALAMON TÖRTÉNETE: 1,1-9,31

1 **Salamon bölcsességet kér Istentől** 1 Salamon, Dávid fia meg is erősödött
királyságában s az Úr, az ő Istene, vele volt és igen naggyá tette őt. 2 Ekkor Salamon
felszólította egész Izraelt, az ezredeseket, a századosokat, a hadnagyokat, s a bírákat egész
Izraelben meg a családfőket 3 és elment az egész sokasággal a gibeoni magaslatra. Ott volt
ugyanis az Isten szövetségének sátra, amelyet Mózes, Isten szolgája csinált a pusztában.
4 Az Isten ládáját ugyan Dávid Kirját-Jearimból arra a helyre vitette, amelyet számára
készített és ahol számára sátrat állított, azaz Jeruzsálembe, 5 de a rézoltár, amelyet Beszeleél,
Húr fiának, Úrinak a fia készített, ott volt az Úr sátra előtt. Felkereste tehát ezt Salamon és
az egész gyülekezet, 6 és felment Salamon az Úr szövetségének sátra előtt levő rézoltárhoz s
ezer egészen elégő áldozatot mutatott be rajta.

7 Éjszaka aztán íme, megjelent neki Isten és mondta: »Kérj, amit akarsz s megadom
neked.« 8 Salamon erre így válaszolt Istennek: »Te az én atyámmal, Dáviddal, nagy
irgalmasságot cselekedtél és helyébe engem tettél királlyá. 9 Nos tehát, Uram Istenem,

teljesedjék ígéreted, amelyet atyámnak, Dávidnak, tettél. Mivel te tettél engem néped
királyává, amely oly sok s annyira megszámlálhatatlan, mint a föld pora, 10 adj nekem
bölcsességet és értelmet, hogy tudjak ki- és bejárni néped előtt: hiszen ki tudná helyesen
kormányozni ezt a te nagy népedet?« 11 Isten erre így felelt Salamonnak: »Mivel ez tetszett
leginkább szívednek és nem kértél gazdagságot, vagyont s dicsőséget, sem azoknak az
életét, akik gyűlölnek téged, sőt még hosszú életet sem, hanem bölcsességet és tudományt
kértél, hogy kormányozni tudd népemet, amelynek királyává tettelek: 12 megadom neked a
bölcsességet és a tudományt, sőt olyan gazdagságot, vagyont és dicsőséget is adok majd
neked, hogy nem akad hozzád hasonló sem előtted, sem utánad a királyok között.«
13 Salamon aztán visszatért a gibeoni magaslatról, a szövetség sátra elől Jeruzsálembe, és
uralkodott Izraelen.

Salamon gazdagsága 14 Szerzett magának szekereket és lovasokat is, úgyhogy
ezernégyszáz szekere és tizenkétezer lovasa lett. Ezeket a szekeres városokban és a király
körül, Jeruzsálemben helyezte el. 15 Az ezüstöt és az aranyat olyan bőségessé tette a király
Jeruzsálemben, mint a követ, a cédrusfát pedig mint a vadfügefát, amely nagy tömegben nő
az alföldön. 16 Lovat Egyiptomból és Koából hoztak neki a királyi kereskedők, akik
odajártak és szabott áron vásároltak: 17 egy-egy szekeret hatszáz, egy-egy lovat százötven
sékelért. Ugyanígy vásároltak a hetiták összes királyságától és Szíria királyaitól is. 18 Majd
elhatározta Salamon, hogy házat épít az Úr nevének és palotát önmagának.

2 **A templomépítés előkészületei** 1 Éppen azért kirendelt hetvenezer embert, hogy
hordják a terhet a vállukon, és nyolcvanezret, hogy vágják a követ a hegyekben, s hozzájuk
háromezer-hatszáz felügyelőt.

2 Elküldött ugyanis Hírámhoz, Tírusz királyához, ezzel az üzenettel: »Ahogy
atyámmal, Dáviddal, cselekedtél, amikor cédrusfát küldtél neki, hogy megépíthesse
magának azt a házat, amelyben aztán lakott is, 3 úgy cselekedj velem is, mert házat akarok
építeni az Úr, az én Istenem nevének s azt arra akarom szentelni, hogy Előtte jó illatot
gyújtsanak, fűszereket égessenek, Eléje állandóan kenyereket tegyenek, s reggel és este,
továbbá szombaton, a hónapok első napján s az Úrnak, a mi Istenünknek ünnepein állandóan
bemutassák azokat az egészen elégő áldozatokat, amelyeket Izraelnek megparancsolt az Úr.
4 A ház ugyanis, amelyet építeni akarok, nagy lesz, hiszen a mi Istenünk nagyobb minden
istennél. 5 Éppen azért kinek volna annyi ereje, hogy neki méltó házat építsen? Ha az ég s az
egek ege sem bírják őt befogadni, ki vagyok én, hogy házat tudjak építeni neki, hacsak nem
arra, hogy jó illatú áldozatot mutassanak be Előtte. 6 Küldj tehát nekem valami ügyes
embert, aki tud aranyból, ezüstből, rézből, vasból, bíbor, karmazsin, és kékszínű fonalból
alkotni s tud metszeteket vésni azokkal a mesteremberekkel, akik nálam, Júdeában és
Jeruzsálemben vannak s akiket atyám Dávid szerzett. 7 Küldj továbbá cédrus- jegenye- és
fenyőfát is nekem a Libanonról, hiszen tudom, hogy szolgáid hozzáértéssel vágják a
Libanon fáját, és az én szolgáim is ott lesznek szolgáid mellett, 8 hogy sok fát készítsenek
nekem, mert a ház, amelyet építeni akarok, igen nagy és dicső lesz. 9 Egyébként a favágó
munkásoknak, szolgáidnak élelmezésére húszezer kór búzát, ugyanannyi kór árpát, húszezer
bát bort s húszezer bát olajat adok.«

10 Erre Hírám, Tírusz királya abban a levélben, amelyet Salamonnak küldött, így
felelt: »Mivel az Úr szereti népét, azért tett téged népe királyává!« 11 Majd így folytatta:
»Áldott legyen az Úr, Izrael Istene, aki az eget és a földet teremtette és aki Dávid királynak
bölcs, tudós, értelmes és okos fiút adott, hogy házat építsen az Úrnak és palotát önmagának.
12 Éppen azért elküldök hozzád egy okos és tudós embert, Hírámot, az én mesteremet, 13 aki
egy Dán leányai közül való asszonynak a fia, és akinek az atyja tíruszi volt. Ő tud alkotni
aranyból, ezüstből, rézből, vasból, márványból, fából, bíbor- és kékszínű fonalból,

bisszusból és karmazsinból és tud mindenféle metszetet vésni, és okosan megtervezni
mindent, amire a munkában szükség van a te kézműveseiddel s uramnak, atyádnak,
Dávidnak, kézműveseivel együtt. 14 Azért tehát csak küldd el azt a búzát, árpát, olajat és
bort, amelyet ígértél, uram, szolgáidnak. 15 Mi pedig majd vágunk fát a Libanonról,
amennyire csak szükséged van, s eltutajozzuk a tengeren Joppéba: Jeruzsálembe szállítani a
te dolgod lesz.«

16 Erre Salamon megszámoltatott valamennyi idegen férfit, aki Izrael földjén volt, az
után a számlálás után, amelyet atyja, Dávid végeztetett, és százötvenhároméezer-hatszázat
talált. 17 Ezekből hetvenezret arra rendelt, hogy vállukon terhet hordjanak, nyolcvanezret
arra, hogy követ fejtsenek a hegységben, háromezer-hatszázat pedig arra, hogy a nép
munkafelügyelői legyenek.

3 **A templom építése** 1 Majd elkezdte Salamon építtetni az Úr házát, Jeruzsálemben, a
Mória hegyen, amelyet az Úr Dávidnak, az atyjának mutatott, azon a helyen, amelyet Dávid
a jebuzita Ornán szérűjén készített. 2 Az építést a második hónapban kezdte el,
uralkodásának negyedik esztendejében.

3 A következő alapokat vetette Salamon az Isten házának felépítésénél. Hossza a régi
mértékegység szerint hatvan, szélessége húsz könyöknyi volt. 4 Az előcsarnokot, amely a
ház szélességi méretével egyenlő terjedelmű volt, s húsz könyöknyi hosszú és százhúsz
könyöknyi magas volt, belülről tiszta arannyal boríttatta be. 5 A nagyobbik helyiséget
fenyőfával boríttatta be, aztán mindenütt finom aranylemezeket szegeztetett fel s ezekre
pálmákat és sodrott láncformákat metszetett. 6 A templom padozatát igen értékes
márvánnyal boríttatta be, nagy ékességgel. 7 Az arany, amelynek lemezeivel a házat, a
gerendáit, ajtófélfáit, falait és ajtóit beboríttatta, teljesen salaktalan volt. A ház falaira
kerubokat vésetett.

A Szentek Szentje 8 Elkészíttette a Szentek Szentjének helyiségét is. Hossza, a ház
szélességével megegyezően húsz könyöknyi, szélessége szintén húsz könyöknyi volt;
mintegy hatszáz talentumnyi aranylemezzel boríttatta be. 9 Aranyból készíttette a szegeket
is, úgy, hogy mindegyik szeg ötven sékelt nyomott. A felső helyiségeket is beboríttatta
arannyal.

10 A Szentek Szentjének helyiségébe két kerubszobrot készíttetett és azokat
bevonattatta arannyal. 11 A kerubok szárnyai húsz könyöknyire terjedtek, úgy, hogy az
egyiknek az egyik szárnya öt könyöknyi volt s a ház faláig ért, a másik szárnya, amely
szintén öt könyöknyi volt, a másik kerub szárnyát érintette. 12 A másik kerub egyik szárnya
szintén öt könyöknyi volt s a falat érte, másik szárnya is öt könyöknyi volt s a másik kerub
szárnyát érintette. 13 Mindkét kerub szárnyai tehát ki voltak terjesztve s húsz könyöknyire
terjedtek; ők maguk egyenes lábbal álltak és arcukat a külső helyiség felé fordították.

14 Megcsináltatta a függönyt is kék, bíbor, karmazsinszínű fonalból és bisszusból és
kerubokat szövetett rá.

A templom pompája 15 A templom bejárója elé két oszlopot készíttetett: harmincöt
könyöknyi volt a magasságuk és öt könyöknyi volt az oszlopfő. 16 Csináltatott továbbá
olyanforma láncocskákat, mint a felelőhelyé, és rátette azokat az oszlopfőkre, meg száz
gránátalmát s ezeket a láncocskák közé helyezte. 17 Magukat az oszlopokat a templom
bejárójánál helyezte el: az egyiket jobbra, a másikat balra. A jobboldalon levőt Jákinnak, a
baloldalon levőt Boáznak nevezte el.

4 1 Csináltatott továbbá egy rézoltárt; hossza húsz könyöknyi, szélessége húsz

könyöknyi, magassága pedig tíz könyöknyi volt.

2 Megcsináltatta az öntött tengert is. Egyik szélétől a másik széléig tíz könyöknyi volt,
s körös-körül kerek. Öt könyöknyi magas volt és harminc könyöknyi zsinór érte körül
kerületét. 3 Alatta ökörhöz hasonló alakok voltak és kívülről könyökönként tíz vésett
cifrázat övezte két sorban a medence kerületét. Az ökrök öntve voltak, 4 s a tenger tizenkét
ökörre volt helyezve: három közülük északra, másik három nyugatra, másik három délre, a
többi három keletre nézett. A tenger rájuk volt helyezve, a bikák hátsó része pedig a tenger
alatt, befelé volt. 5 Vastagsága egy tenyérnyi méretű volt, pereme olyan, mint a kehely
pereme vagy a liliom kelyhe, háromezer bát fért bele.

6 Csináltatott továbbá tíz rézüstöt: ötöt jobbra, ötöt balra helyeztetett el, hogy bennük
mossák meg mindazt, amit egészen elégő áldozatul be szándékoznak mutatni; a tengerben
ugyanis a papok mosakodtak.

7 Elkészíttette a tíz arany mécstartót is a parancsolt forma szerint és elhelyezte őket a
templomban, ötöt jobbra, ötöt balra. 8 Csináltatott tíz asztalt is, s elhelyezte őket a
templomban, ötöt jobbra, ötöt balra, továbbá száz arany csészét.

9 Elkészíttette a papok udvarát is meg a nagy csarnokot s a csarnokhoz az ajtókat,
utóbbiakat rézzel vonatta be. 10 Majd elhelyeztette a tengert a jobb, a délkeleti oldalon.

11 Elkészítette továbbá Hírám a fazekakat, a villákat és a csészéket és így elkészítette
mindazt, amit a királynak az Isten háza számára csináltatnia kellett: 12 vagyis a két oszlopot,
az oszlopok tetején levő oszlopfőket, a hálószerű műveket az oszlopok tetején levő
oszlopfők befedésére, 13 a négyszáz gránátalmát s a két hálót, úgyhogy mindegyik hálóra két
sor gránátalma kerüljön, az oszlopok tetején levő oszlopfők befedésére, 14 megcsináltatta az
állványokat is és az üstöket és ezeket rátették az állványokra, 15 meg az egy tengert s a
tenger alá a tizenkét ökröt, 16 meg a fazekakat, villákat és csészéket. Mindezeket az
eszközöket tiszta rézből csinálta Salamonnak Hírám, az ő mestere, az Úr háza számára. 17 A
Jordán vidékén öntette őket a király, agyagos földben, Szukkót és Száredáta között. 18 Az
edények mennyisége megszámlálhatatlan volt, úgyhogy nem is tudták a réz súlyát.

19 Megcsináltatta Salamon az Isten házának valamennyi eszközét is, az arany oltárt, az
asztalokat, a kenyereket, amelyeket ezekre tesznek, 20 a színtiszta aranyból való
mécstartókat is mécseseikkel együtt, hogy világítsanak a Szentek Szentje előtt annak rendje
s módja szerint, 21 és virágszerű díszeiket, mécseseiket s arany koppantóikat – mindez tiszta
aranyból készült –, 22 továbbá a tömjéntartókat, a tömjénezőket, a csészéket, a mozsarakat,
színtiszta aranyból, és bevonatta a templom belső, azaz a Szentek Szentjébe vezető ajtóit,
meg a templom külső ajtóit arannyal. Így készült el az egész mű, amelyet Salamon az Úr
háza számára csináltatott.

5 1 Ekkor Salamon bevitte mindazt, amit atyja, Dávid fogadott, az ezüstöt, az aranyat,
meg az összes edényeket és elhelyezte azokat az Isten házának kincstárában.

A szövetség ládájának átvitele Jeruzsálembe 2 Azután egybegyűjtötte Izrael véneit s a
törzsek minden fejedelmét s Izrael fiainak családfőit Jeruzsálembe, hogy elhozzák az Úr
szövetségének ládáját a Dávid-városból, vagyis a Sionról. 3 El is jöttek Izrael férfiai
mindnyájan a királyhoz, a hetedik hónapban levő ünnepen. 4 Amikor pedig Izrael vénei
valamennyien eljöttek, felvették a leviták a ládát 5 és bevitték a sátor minden felszerelésével
együtt. A szentély eszközeit, amelyek a sátorban voltak, szintén felvitték a papok a
levitákkal. 6 Salamon király s Izrael egész gyülekezete s mindazok, akik egybegyűltek a láda
előtt, annyi kost és bikát mutattak be áldozatul, hogy meg sem lehetett azokat számlálni,
mert igen nagy volt az áldozati állatok száma.

7 Aztán a papok bevitték az Úr szövetségének ládáját a helyére, azaz a templom
felelőhelyére, a Szentek Szentjébe, a kerubok szárnya alá, 8 úgyhogy a kerubok éppen
afölött a hely fölött terjesztették ki szárnyukat, ahol a ládát elhelyezték, és befedték a ládát
rúdjaival együtt. 9 A láda hordozórúdjainak végét, mivel kissé hosszabbak voltak, a
felelőhely előtt ugyan látni lehetett, de ha valaki egy kissé kijjebb volt, nem látta őket. Így
volt ott a láda mind a mai napig. 10 A ládában nem volt semmi sem, csak az a két tábla,
amelyet Mózes helyezett bele a Hórebnél, amikor az Úr törvényt adott Izrael Egyiptomból
kijövő fiainak.

11 Amikor aztán kijöttek a papok a szentélyből (valamennyi ott levő pap elvégezte
ugyanis a megszentelődést, mert akkor még nem volt közöttük felosztva a szolgálat sora és
rendje), 12 a leviták és az énekesek, vagyis azok, akik Ászáf alatt, meg azok, akik Emán
alatt, meg azok, akik Iditun alatt voltak, az ő fiaik és testvéreik, bisszusba öltözve, az oltár
keleti oldalán állva cinténYérokon, hárfákon és lantokon játszottak, mellettük pedig százhúsz
pap trombitált. 13 Mivel valamennyien egyszerre zendítettek rá a trombitákra, az énekszóra,
a cintányérokra, a hangszerekre és a különféle zeneszerszámokra és fennhangon énekeltek,
messzire hallatszott a hang. Amikor pedig elkezdték dicsérni az Urat és ismételni, hogy:
»Dicsérjétek az Urat, mert jó, mert irgalmassága örökkévaló« – a felhő betöltötte az Isten
házát, 14 úgyhogy a papok a felhő miatt nem tudtak szolgálatba állni s szolgálni, mert az Úr
dicsősége teljesen betöltötte az Isten házát.

6 1 Salamon ekkor ezt mondta: »Az Úr azt ígérte, hogy a felhőben fog lakni: 2 én
pedig íme, megépítettem a házat nevének, hogy lakjék ott mindörökké.«

Salamon beszéde 3 Aztán megfordult a király és áldással köszöntötte Izrael egész
gyülekezetét (az egész tömeg ott állt ugyanis figyelve) és így szólt: 4 »Áldott az Úr, Izrael
Istene, aki teljesítette, amit atyámnak, Dávidnak ígért. Azt mondta ugyanis: 5 `Attól a naptól
fogva, amelyen kihoztam népemet Egyiptom földjéről, mindeddig nem választottam Izrael
egyetlen törzséből sem várost, hogy ott ház épüljön nevemnek, és nem választottam senki
mást, hogy népemnek, Izraelnek fejedelme legyen, 6 hanem Jeruzsálemet választottam ki,
hogy ott legyen nevem és Dávidot választottam ki, hogy őt népemnek, Izraelnek
fejedelmévé tegyem.' 7 Amikor pedig atyám, Dávid, házat akart építeni az Úr, Izrael Istene
nevének, 8 az Úr azt mondta neki: `Amikor házat akartál építeni nevemnek, jól tetted, hogy
ezt akartad, 9 de nem te fogsz építeni házat, hanem fiad, aki majd ágyékodból származik, az
fog házat építeni nevemnek.' 10 Az Úr teljesítette is szavát, amelyet mondott, és én álltam
atyám, Dávid helyébe és én ültem Izrael trónjára, amint az Úr mondta, és én meg is
építettem a házat az Úr, Izrael Istene nevének, 11 és elhelyeztem benne a ládát, amelyben az
a szövetség van, amelyet az Úr Izrael fiaival kötött.«

Salamon imája 12 Aztán odaállt Izrael egész sokasága előtt az Úr oltára elé és
kiterjesztette kezét. 13 Salamon ugyanis egy rézemelvényt készíttetett s helyeztetett az udvar
közepére; öt könyöknyi volt a hossza, öt könyöknyi a szélessége s három könyöknyi a
magassága; erre állt s aztán térdre esve Izrael egész sokasága előtt, égre emelt kezekkel,
14 így szólt:

»Uram, Izrael Istene, nincs hozzád fogható Isten sem a mennyben, sem a földön! Te
megtartod szövetségedet s irgalmasságodat azok iránt a szolgáid iránt, akik teljes szívükkel
előtted járnak, 15 és teljesítetted szolgádnak, Dávidnak, az én atyámnak, amit neki mondtál:
amit száddal megígértél, cselekedeteddel megvalósítottad, miként a jelen idő bizonyítja.
16 Nos tehát, Uram, Izrael Istene, teljesítsd szolgádnak, az atyámnak, Dávidnak azt, amit

megígértél, amikor azt mondtad: `Nem fogy el előttem ivadékod Izrael királyi székéről, feltéve, hogy fiaid vigyáznak útjukra és az én törvényem szerint járnak, úgy, amint te is én előttem jártál.' 17 Nos tehát Uram, Izrael Istene, valósuljon meg ígéreted, amelyet szolgádnak, Dávidnak tettél.

18 De hát gondolhatunk-e arra, hogy Isten az emberek között, a földön lakjon? Ha az ég s az egek ege nem képes befogadni téged, mennyivel kevésbé ez a ház, amelyet építettem? 19 De hiszen csak azért készült, hogy tekints szolgád imádságára és könyörgésére, Uram, Istenem, és hallgasd meg azokat a könyörgéseket, amelyeket szolgád eléd terjeszt, 20 hogy nyitva tartsd szemedet nappal és éjjel e ház felett, e hely felett, amelyről azt ígérted, hogy oda helyezed nevedet, és meghallgatod a könyörgést, amit szolgád hozzád intéz, 21 s hogy meghallgasd szolgádnak s népednek, Izraelnek könyörgését. Ha imádkozik valaki ezen a helyen, hallgasd meg lakóhelyedről, az égből, s légy kegyelmes.

22 Ha vétkezik valaki a felebarátja ellen, s kész megesküdni vele szemben, eljön és átok alá helyezi magát az oltár előtt e házban: 23 halld meg az égből s szolgáltass igazságot szolgáid között: a gonosz eljárását torold meg az ő fején, és állj bosszút az igazért s fizess neki igaz volta szerint.

24 Ha vereséget szenved néped, Izrael az ellenség előtt (vétkezni fog ugyanis ellened), de aztán megtér és bűnbánatot tart s könyörög nevedhez s esdekel ezen a helyen, 25 halld meg az égből s bocsásd meg népednek, Izraelnek bűnét s hozd vissza őket erre a földre, amelyet nekik és atyáiknak adtál.

26 Ha bezárul az ég és nem hull eső a földre a nép bűnei miatt, de aztán, minthogy sanyargatod őket, könyörögnek hozzád ezen a helyen s vallják nevedet s megtérnek bűneikből, 27 halld meg Uram az égből és bocsásd meg szolgáidnak s népednek, Izraelnek a bűnt, és mutasd meg nekik a helyes utat, amelyen járniuk kell, és adj esőt e földnek, amelyet népednek adtál birtokul.

28 Ha éhínség vagy pestis, gabonaragya, szárazság, sáska vagy féreg támad az országban, ha ellenség pusztítja e földet s szállja meg a város kapuit, ha bármiféle csapás vagy nyomorúság sújtja, 29 ha valaki megérti népedből, Izraelből azt a csapást s nyomorúságot, amely sújtotta, és könyörög s kitárja kezét e házban: 30 halld meg az égből, a te lakóhelyedről, légy kegyelmes és fizess kinek-kinek az ő eljárása szerint, úgy, amint szívét megismerted (te ismered ugyanis egyedül az emberek fiainak szívét), 31 hogy aztán mindenkor féljenek téged és a te útjaidon járjanak, amíg csak élnek azon a földön, amelyet atyáinknak adtál.

32 Sőt még az idegent is, aki nem népedből, Izraelből való, ha eljön messze földről, nagy neved, erős kezed s kinyújtott karod hírére és imádkozik ezen a helyen, 33 hallgasd meg az égből, erős lakóhelyedről és tedd meg mindazt, amiért segítségül hív téged az idegen, hogy a föld minden népe megismerje nevedet s féljen is téged, úgy, mint ahogy néped, Izrael és megtudja, hogy a te nevedet viseli ez a ház, amelyet építettem.

34 Ha néped hadba vonul ellenségei ellen, bármerre, amerre küldöd és imádkozik abba az irányba, amelyben ez a város, amelyet kiválasztottál, és ez a ház, amelyet nevednek építettem, fekszik, 35 hallgasd meg az égből könyörgésüket s esdeklésüket és állj bosszút értük.

36 Ha pedig vétkeznek ellened, (hiszen nincs ember, aki ne vétkezne) és te megharagszol rájuk s kiszolgáltatod őket az ellenségnek, és az fogságba hurcolja őket távoli vagy közeli földre, 37 és ők azon a földön, ahová fogságba viszik őket, szívből megtérnek és bűnbánatot tartanak s könyörögnek hozzád fogságuk földjén, és azt mondják: `Vétkeztünk, gonoszul cselekedtünk, istentelenül tettünk,' 38 és megtérnek hozzád teljes szívükből s teljes lelkükből fogságuk földjén, amelyre viszik őket s imádkoznak földjük irányába, amelyet

atyáiknak adtál, e város irányába, amelyet kiválasztottál és e ház irányába, amelyet
nevednek építettem, 39 hallgasd meg az égből, azaz erős lakóhelyedről imádságukat és
szolgáltass igazságot s bocsáss meg népednek, bár vétkes. 40 Mivel te vagy az én Istenem:
nyíljék meg, kérlek, szemed, és figyeljen füled arra az imádságra, amely ezen a helyen
végbemegy.

41 Most pedig, Uram, Isten, térj nyugvóhelyedre hatalmad ládájával együtt: papjaidat,
Uram, Isten, vegye körül segítséged, és szentjeid örvendezzenek javaidnak. 42 Uram, Isten,
ne utasítsd el felkented személyét: emlékezzél meg Dávid szolgád iránt tanúsított
irgalmasságodról.«

7 **Az ünnep befejezése** 1 Amikor aztán Salamon befejezte könyörgését, tűz szállt le az
égből és megemésztette az egészen elégő s a vágó áldozatokat és az Úr dicsősége betöltette
a házat. 2 A papok nem is tudtak bemenni az Úr templomába, mert az Úr dicsősége
betöltötte az Úr templomát. 3 Izrael fiai is valamennyien látták, amint a tűz s az Úr dicsősége
a házra leszállott, mire arcukkal a földre, a kövezett padozatra borultak és imádták s
dicsérték az Urat, »mert jó, mert irgalmassága örökkévaló.«

4 Aztán a király és az egész nép vágóáldozatot mutatott be az Úr előtt: 5 huszonkétezer
marhát és százhúszezer kost mutatott be Salamon király vágóáldozatul. Így avatta fel a
király s az egész nép az Isten házát. 6 Amíg a papok szolgálatukat végezték, a leviták Dávid
énekeit játszották kezükkel az Úr hangszerein, amelyeket Dávid király arra készíttetett, hogy
dicsérjék az Urat, »mert irgalmassága örökkévaló,« a velük szemben álló papok pedig
trombitáltak, és egész Izrael ott állt.

7 Salamon az Úr temploma előtt elterülő középső udvart is felszentelte: ott égette el
ugyanis az egészen elégő áldozatokat s a békeáldozatok háját, mert arra a rézoltárra, amelyet
készíttetett, nem fértek rá az egészen elégő áldozatok meg az ételáldozatok és a hájrészek.

8 Így ünnepelte Salamon az ünnepet abban az időben hét napon át és vele egész Izrael,
az Emát bejárójától egészen Egyiptom patakjáig mindenhonnan egybesereglett, igen nagy
gyülekezet. 9 A nyolcadik napon aztán záróünnepet tartott: hét napig avatta fel ugyanis az
oltárt és hét napig tartotta az ünnepet. 10 A hetedik hónap huszonharmadik napján aztán
sátraiba bocsátotta a népet, és az örült és örvendezett, hogy annyi jót tett az Úr Dáviddal
meg Salamonnal és népével, Izraellel.

Isten ígérete 11 Amikor aztán Salamon szerencsésen befejezte az Úr házát, a király
házát s mindazt, amiről magában elhatározta, hogy megcsinálja az Úr házában meg a maga
házában, 12 éjjel megjelent neki az Úr és azt mondta: »Meghallgattam imádságodat és
kiválasztottam magamnak ezt a helyet az áldozat házává. 13 Ha bezárom az eget s nem esik
az eső, és ha megparancsolom s meghagyom a sáskáknak, hogy emésszék fel az országot, ha
pestist bocsátok népemre: 14 de népem, amely nevemet viseli, megtér s könyörög hozzám s
keresi arcomat s felhagy nagyon gonosz tetteivel, én is meghallgatom az égből és
megbocsátom bűneit s meggyógyítom földjét. 15 Szemem nyitva lesz s fülem figyelni fog
annak az imádságára, aki ezen a helyen imádkozik. 16 Kiválasztottam és szentté tettem
ugyanis ezt a helyet, hogy ott legyen az én nevem mindörökre és ott maradjon szemem és
szívem mindenkor.

17 Ami pedig téged illet, ha előttem jársz, mint ahogy atyád, Dávid járt és mindenben
úgy cselekszel, amint parancsoltam neked és megtartod parancsaimat és törvényeimet,
18 megszilárdítom királyságod trónját, amint atyádnak, Dávidnak megígértem, amikor azt
mondtam: Nem fog elfogyni Izraelen uralkodó utódod. 19 Ha azonban elfordultok tőlem és
elhagyjátok törvényeimet s parancsaimat, amelyeket elétek adtam és elmentek s más
isteneket szolgáltok és imádtok, 20 akkor kitéplek titeket földemről, amelyet nektek adtam,

és e házat, amelyet nevemnek szenteltem, elvetem színem elől s közmondás és példabeszéd
tárgyává teszem minden nép számára. 21 Közmondás tárgyává lesz e ház mindenki számára,
aki erre jár, és álmélkodva fogják mondani: `Miért bánt az Úr így ezzel a földdel és ezzel a
házzal?' 22 Azt fogják erre felelni: `Mert elhagyták az Urat, atyáik Istenét, aki kihozta őket
Egyiptom földjéről és más istenekhez szegődtek s azokat imádták és tisztelték: azért jött
rájuk mindez a baj.'«

8 **Salamon egyéb tettei** 1 Húsz esztendő múlva, miután Salamon felépítette az Úr házát
meg a maga házát, 2 kiépítette azokat a városokat, amelyeket Hírám visszaadott
Salamonnak, és letelepítette bennük Izrael fiait.

3 Majd elment Emát-Szúbába és elfoglalta, 4 aztán pedig kiépítette Palmírát a
pusztában, és kiépített más megerősített városokat is Emátban. 5 Kiépítette Felső-Béthoront
s Alsó-Béthoront is fallal, kapukkal, reteszekkel és zárakkal ellátott városokká, 6 továbbá
Bálaátot s mindazokat a megerősített városokat, amelyek Salamonéi voltak, meg az összes
szekeres városokat és a lovasok városait, s felépítette mindazt, amit akart és jónak látott
Salamon, Jeruzsálemben, a Libanonon s birodalmának egész földjén.

7 Azt az egész népet, amely megmaradt a hetiták, az amoriták, a fereziták, a hivviták,
s a jebuziták közül, akik nem voltak Izrael törzséből valók, 8 hanem azoknak a fiai s utódai
közül, akiket nem irtottak ki Izrael fiai, Salamon robotosokká tette mind a mai napig.
9 Izrael fiai közül azonban Salamon senkit sem rendelt ki arra, hogy a királyi
robotmunkákban szolgáljon, hanem ők harcosok, főtisztek, a szekerek és a lovasok
felügyelői lettek. 10 Salamon király robotos seregének felügyelői összesen kétszázötvenen
voltak; ők adták ki az utasításokat a népnek.

11 A fáraó leányát átvitte a Dávid-városból abba a házba, amelyet számára építtetett.
Azt mondta ugyanis a király: »Ne lakjon feleségem Dávidnak, Izrael királyának házában,
mert szentséges az, mivel oda vonult be az Úr ládája.«

12 Ugyanakkor egészen elégő áldozatokat mutatott be az Úrnak Salamon az Úrnak
azon az oltárán, amelyet az előcsarnok előtt emeltetett, 13 hogy áldozzanak rajta Mózes
parancsa szerint minden napnak megfelelően: a szombatokon, a hónapok első napján, az
ünnepeken, s háromszor az esztendőben, vagyis a kovásztalanok ünnepén, a hetek ünnepén
és a sátrak ünnepén. 14 Kirendelte atyjának, Dávidnak parancsa szerint a papok osztályait is
szolgálatukba, meg a levitákat tisztükbe, hogy dicséretet zengjenek s szolgáljanak a papok
előtt, amint az egyes napok szertartása megszabja, és az ajtónállókat osztályaik szerint
kapuról-kapura, mert így parancsolta Dávid, az Isten embere. 15 Sem a papok, sem a leviták
nem tértek el semmiben sem attól, amit a király parancsolt s a kincsek őrzésére
vonatkozólag meghagyott.

16 Valamennyi költség készen állott Salamon számára, attól a naptól kezdve, hogy
megvetette az Úr házának alapját egészen addig a napig, amelyen befejezte.

17 Aztán elment Salamon Ecjon-Gáberbe s Ejlátba, a Vörös-tenger partvidékére,
Edom földjére. 18 Hírám ekkor szolgái által hajókat s tengerismerő hajósokat küldött neki és
azok elmentek Salamon szolgáival Ofírba s onnan négyszázötven talentum aranyat hoztak és
azt elvitték Salamon királynak.

9 **Sába királynőjének látogatása** 1 Sába királynője, amikor meghallotta Salamon hírét,
szintén eljött Jeruzsálembe, nagy kincsekkel, s fűszereket, igen sok aranyat s drágakövet
hozó tevékkel, hogy próbára tegye őt találós kérdésekkel. Amikor aztán megérkezett
Salamonhoz, elmondta neki mindazt, ami a szívén volt. 2 Salamon meg is fejtette mindazt,
amit eléje terjesztett: nem volt semmi sem, amit világossá ne tett volna előtte.

3 Amikor ő látta mindezt, tudniillik Salamon bölcsességét, a házat, amelyet építtetett,

4 valamint asztalának ételeit, a szolgák lakóhelyeit s cselédeinek kiszolgálását és ruháját,
valamint a pohárnokokat s ruháikat és azokat az áldozatokat, amelyeket az Úr házában
bemutatni szokott, az álmélkodástól még a lélegzete is elállt, 5 és azt mondta a királynak:
»Igaz az a beszéd, amelyet földemen hatalmadról és bölcsességedről hallottam. 6 Nem
hittem, amikor mesélték, amíg magam el nem jöttem és saját szememmel nem láttam s meg
nem győződtem arról, hogy alig a felét beszélték el nekem bölcsességednek: hatalmaddal
felülmúltad a hírt. 7 Boldogok embereid s boldogok szolgáid, akik mindig előtted állnak és
hallják bölcsességedet. 8 Legyen áldott az Úr, a te Istened, aki elhatározta, hogy téged az ő
trónusára, az Úrnak, a te Istenednek királyává rendel. Mivel Isten szereti Izraelt és meg
akarja őt tartani mindörökké, azért tett téged királyává, hogy jogot s igazságot szolgáltass.«
9 Aztán százhúsz talentum aranyat s igen sok fűszert s drágakövet adott a királynak: nem
volt olyan illatszer, mint amilyet Sába királynője adott Salamon királynak.

10 De Hírám szolgái is hoztak Salamon szolgáival aranyat Ofírból, meg illatos fát és
drágakövet: 11 ebből, az illatos fából tudniillik, lépcsőket csináltatott a király az Úr házába
meg a király házába, továbbá lantokat és hárfákat az énekesek számára: sohasem láttak
azelőtt ilyen fát Júda földén.

12 Salamon király viszont adott Sába királynőjének mindent, amit csak akart és kívánt,
sőt sokkal többet, mint amennyit az hozott neki. Ő aztán visszatért és szolgáival együtt
földjére ment.

Salamon gazdagsága 13 Az arany súlya, amelyet Salamonnak esztendőnként hoztak,
hatszázhatvanhat arany talentum volt, 14 nem számítva azt az összeget, amelyet a különböző
népek követei s a kereskedők szoktak hozni, meg Arábia összes királya s a tartományok
helytartói, akik szintén hoztak aranyat és ezüstöt Salamonnak.

15 Salamon király kétszáz arany lándzsát is készíttetett, hatszáz aranypénzt fordítva
mindegyik lándzsára, 16 meg háromszáz arany kispajzsot, arannyal boríttatva be mindegyik
pajzsot, és ezeket elhelyezte a király a liget mellett fekvő fegyvertárba.

17 Csináltatott továbbá a király egy nagy trónust elefántcsontból és azt bevonatta
színtiszta arannyal. 18 Hat lépcsőn kellett felmenni az üléshez, arany zsámolya volt s két
egymással szembenálló karja. A karok mellett két oroszlán állt 19 és másik tizenkét oroszlán
állt a hat lépcsőn, két felől: nem volt ilyen trónus semmilyen királyságban.

20 A király valamennyi ivóedénye is aranyból volt s a libanoni erdő házának
felszerelése is színaranyból készült. Az ezüstöt ugyanis abban az időben semmire sem
becsülték. 21 A király hajói háromesztendőnként elmentek Tarzisba Hírám szolgáival és
hoztak onnan aranyat, ezüstöt, elefántcsontot, majmot és pávát.

22 Salamon király tehát gazdagságban és dicsőségben felülmúlta a föld minden
királyát 23 és a föld valamennyi királya kívánta látni Salamon arcát, hogy hallja
bölcsességét, amelyet Isten a szívébe adott, 24 és hoztak neki ajándékot, ezüst- és
aranytárgyakat, ruhákat, fegyvereket, fűszereket, lovakat, öszvéreket, esztendőről
esztendőre. 25 Volt továbbá Salamonnak negyvenezer lova az istállókban, meg tizenkétezer
szekere és lovasa: ezeket a szekeres városokba helyezte, meg oda, ahol a király volt:
Jeruzsálembe. 26 Hatalmat gyakorolt valamennyi király felett az Eufrátesz folyótól egészen a
filiszteusok földjéig s Egyiptom határáig. 27 Elérte azt, hogy az ezüst olyan bőségben volt
Jeruzsálemben, mint a kő, a cédrusfa pedig olyan sok, mint az alföldön növő vadfügefa.
28 Lovakat Egyiptomból és minden országból hoztak neki.

Salamon halála 29 Salamon egyéb dolgai pedig, mind az elsők, mind az utolsók meg
vannak írva Nátán próféta és a silói Áhia könyvében, meg Addó látnoknak Jeroboám, Nábát

fia ellen írt látomásában.

30 Salamon negyven esztendeig uralkodott Jeruzsálemben egész Izraelen. 31 Aztán
aludni tért atyáihoz és eltemették a Dávid-városban s fia, Roboám lett a király helyette.

JÚDA TÖRTÉNETE A VÉGSŐ PUSZTULÁSIG: 10,1-36,23

10 **Az északi tíz törzs elpártolása** 1 Roboám el is ment Szíchembe: ott gyűlt ugyanis
egybe egész Izrael, hogy őt királlyá tegye. 2 Amikor azonban meghallotta ezt Jeroboám,
Nábát fia, aki Egyiptomban tartózkodott, (oda menekült ugyanis Salamon elől), azonnal
visszatért. 3 El is hívták, és ő eljött egész Izraellel és ezeket mondta Roboámnak: 4 »Atyád
igen kemény igával sújtott minket: te könnyebb dolgokat parancsolj, mint atyád, aki nehéz
szolgaságot rakott ránk, és enyhíts egy kissé a terhen s akkor szolgálni fogunk neked.« 5 Ő
így válaszolt: »Három nap múlva jöjjetek vissza hozzám.«

Amikor aztán a nép eltávozott, 6 tanácsot tartott azokkal a vénekkel, akik atyja,
Salamon előtt szolgáltak, amíg élt. Megkérdezte tőlük: »Mit tanácsoltok, mit feleljek a
népnek?« 7 Ők azt mondták neki: »Ha megnyered e nép tetszését s kegyes szavakkal
megnyugtatod őket, szolgálni fognak neked minden időben.« 8 Ám ő figyelmen kívül hagyta
a vének tanácsát, és azokkal az ifjakkal kezdett tanácskozni, akik vele nevelkedtek s az ő
kíséretét alkották. 9 Ezt kérdezte tőlük: »Mit láttok jónak, vagy mit kell felelnem e népnek,
amely azt mondta nekem: `Enyhíts azon az igán, amelyet atyád reánk rakott.'« 10 Ők úgy
feleltek neki, mint ifjak s mint akik vele nevelkedtek a gyönyörökben, s azt mondták: »Így
szólj a néphez, amely azt mondta neked: `Atyád súlyos igát rakott ránk, te könnyíts rajta' –
így felelj neki: Az én kisujjam vastagabb, mint atyám dereka! 11 Atyám nehéz igát rakott
rátok, én még nehezebbel tetézem: atyám ostorral vert titeket, én skorpióval foglak verni
titeket.«

12 Jeroboám el is jött a harmadik napon az egész néppel együtt Roboámhoz, úgy,
ahogy ez meghagyta nekik: »Térjetek vissza hozzám három nap múlva!« 13 A király
keményen felelt, és figyelmen kívül hagyva a vének tanácsát, 14 az ifjak kívánsága szerint
így szólt:

»Atyám nehéz igát rakott rátok:
én azt nehezebbé teszem,
atyám ostorral vert titeket:
én skorpióval foglak verni titeket.«

15 Nem hallgatta meg tehát a nép kérését, mert Isten meg akarta valósítani szavát,
amelyet a silói Áhia által Jeroboámhoz, Nábát fiához intézett.

16 Amikor a király ilyen keményen felelt, az egész nép így szólt hozzá:

»Nincs nekünk részünk Dávidban,
nincs örökségünk Izáj fiában.
Térj vissza sátraidba Izrael,
te pedig legeltesd a magad házát, Dávid!«

Azzal Izrael visszatért sátraiba. 17 Izraelnek azokon a fiain azonban, akik Júda
városaiban laktak, továbbra is Roboám uralkodott. 18 Erre Roboám király elküldte hozzájuk
Adurám robotfelügyelőt, de Izrael fiai halálra kövezték őt. Ekkor Roboám király gyorsan
szekérre szállt és Jeruzsálembe menekült. 19 Így pártolt el Izrael Dávid házától mind a mai
napig.

11 1 Amikor Roboám Jeruzsálembe érkezett, egybehívta Júda és Benjamin egész
házát, száznyolcvanezer válogatott harcost, hogy harcra keljen Izraellel és visszatérítse
magához országát. 2 Ám az Úr szózatot intézett Semejához, az Isten emberéhez, ezekkel a
szavakkal: 3 »Szólj Roboámhoz, Salamon fiához, Júda királyához s egész Izraelhez, amely

Júdában és Benjaminban van: 4 Ezt üzeni az Úr: Ne vonuljatok fel és ne szálljatok harcba testvéreitekkel! Térjen vissza mindenki a házába, mert az én akaratom alapján történt ez a dolog.« Amikor ezek meghallották az Úr üzenetét, visszatértek s nem vonultak fel Jeroboám ellen.

Roboám Júda királya 5 Roboám Jeruzsálemben lakott, és fallal megerősített városokat építtetett Júdában. 6 Kiépíttette Betlehemet, Etámot, Tekoát, 7 Bétszúrt, Szókót, Adullámot, 8 valamint Gátot, Máresát, Zífet, 9 továbbá Adurámot, Lákist, Azekát, 10 Száraát, Ajjalont, Hebront erős városokká; mindezek Júdában és Benjaminban voltak. 11 Miután fallal körülvétette őket, parancsnokokat és élelmiszer-, azaz olaj- és borraktárakat helyezett beléjük, 12 és mindegyik városban pajzsoknak és dárdáknak való fegyvertárakat készíttetett és nagy gondossággal megerősíttette őket. Így uralkodott Júdán és Benjaminon.

13 A papok és a leviták, bárhol voltak egész Izraelben, eljöttek hozzá valamennyi lakóhelyükről, 14 és elhagyták legelőiket és birtokaikat s átköltöztek Júdába és Jeruzsálembe, mert Jeroboám és utódai eltávolították őket, hogy ne gyakorolják az Úr papságát. 15 Ő ugyanis más papokat rendelt a magaslatokhoz, a démonokhoz és az általa készített borjúkhoz. 16 Különben Izrael valamennyi törzséből is mindazok, akik szívükben elhatározták, hogy az Urat, Izrael Istenét keresik, Jeruzsálembe jöttek, hogy vágó áldozataikat az Úr, az ő atyáik Istene előtt mutassák be. 17 Így erősítették Júda királyságát s erősítették Roboámot, Salamon fiát, három esztendőn át; csak három esztendeig jártak ugyanis Dávid és Salamon útjain.

18 Roboám feleségül vette Mahálátot, Jerimótnak, Dávid fiának leányát, meg Abihailt, Eliábnak, Izáj fiának leányát. 19 Ez neki fiúkat szült: Jehust, Somorját és Zóomot. 20 Utána elvette Maákát, Absalom leányát; ez neki Ábiát, Ittajt, Zízát és Selomitot szülte. 21 Roboám Maákát, Absalom leányát jobban szerette valamennyi feleségénél és mellékfeleségénél: tizennyolc feleséget és hatvan mellékfeleséget vett ugyanis el s huszonnyolc fiút és hatvan leányt nemzett. 22 Ábiát, Maáka fiát rendelte valamennyi testvére fejévé, mert őt akarta királlyá tenni, 23 mivel bölcsebb és hatalmasabb volt valamennyi fiánál. A többieket szétosztotta Júda és Benjamin egész területére s valamennyi megerősített városba, és bőségesen ellátta élelemmel és sok asszonyt szerzett nekik.

12 1 Amikor aztán megerősödött és megszilárdult Roboám királysága, elhagyta az Úr törvényét ő és vele egész Izrael.

2 Fel is vonult Roboám uralkodásának ötödik esztendejében Sesák, Egyiptom királya Jeruzsálem ellen (mert vétkeztek az Úr ellen) 3 ezerkétszáz szekérrel és hatvanezer lovassal. A hadnépnek, amely vele jött Egyiptomból, a líbiaiaknak, a trogloditáknak és az etiópoknak, száma sem volt. 4 Elfoglalta a megerősített városokat Júdában és egészen Jeruzsálemig jutott.

5 Ekkor Semeja próféta bement Roboámhoz és Júda fejedelmeihez, akik Sesák elől menekülve Jeruzsálemben egybegyűltek, és így szólt hozzájuk: »Ezt üzeni az Úr: Mivel ti elhagytatok engem, azért én Sesák kezére hagylak titeket.« 6 Megdöbbentek erre Izrael fejedelmei a királlyal együtt és azt mondák: »Igazságos az Úr!« 7 Amikor így az Úr látta, hogy megalázkodtak, szózatot intézett az Úr Semejához: »Mivel megalázkodtak, nem pusztítom el őket, hanem egy kis segítséget adok nekik, hogy ne Sesák keze által szakadjon Jeruzsálemre haragom. 8 Mindazonáltal szolgálniuk kell neki, hogy tudják a különbséget az én szolgálatom s a föld országainak szolgálata között.«

9 Sesák, Egyiptom királya csakugyan visszavonult Jeruzsálemből, de elvette az Úr házának és a király házának kincseit és mindenestül magával vitte: elvitte azokat az

aranypajzsokat is, amelyeket Salamon készíttetett. 10 Ezek helyett a király rézpajzsokat
készíttetett és azokat adta át a palota bejáratát őrző pajzsosok vezéreinek. 11 Valahányszor a
király az Úr házába ment, eljöttek a pajzsosok, és felvették a pajzsokat, aztán meg ismét
visszavitték azokat fegyvertárukba. 12 Mivel tehát megalázkodtak, elfordult tőlük az Úr
haragja és nem kellett teljesen elpusztulniuk, mert Júdában is akadtak jócselekedetek.

13 Roboám aztán ismét megerősödött és tovább uralkodott Jeruzsálemben:
negyvenegy esztendős volt, amikor uralkodni kezdett és tizenhét esztendeig uralkodott
Jeruzsálemben, abban a városban, amelyet kiválasztott az Úr Izrael valamennyi törzse közül,
hogy oda telepítse nevét. Anyját, aki ammonita volt, Naámának hívták. 14 Gonoszat
cselekedett és nem arra irányította szívét, hogy az Urat keresse.

15 Roboám első és utolsó dolgai meg vannak írva és gondosan fel vannak jegyezve
Semeja próféta és Addó látnok könyvében. Roboám és Jeroboám állandóan hadakoztak
egymással. 16 Amikor aztán Roboám aludni tért atyáihoz, eltemették a Dávid-városban és
fia, Ábia lett a király helyette.

13 **Ábia Júda királya** 1 Jeroboám király tizennyolcadik esztendejében lett Ábia Júda
királya. 2 Három esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; anyját, aki a gibeai Uriel leánya volt,
Mikájának hívták.

Ábia és Jeroboám között háború támadt. 3 Ábia négyszázezer válogatott harcossal
meg is kezdte a harcot, Jeroboám azonban nyolcszázezer szintén válogatott, vitéz harcost
állított vele szemben csatarendbe.

4 Ekkor Ábia felállt az efraimi Szemeron hegyre és így szólt: »Halld Jeroboám s egész
Izrael! 5 Vajon nem tudjátok-e, hogy az Úr, Izrael Istene, mindörökre Dávidnak adta a
királyságot Izrael felett: neki és fiainak só-szövetség alapján? 6 Jeroboám, Nábát fia, Dávid
fiának, Salamonnak szolgája azonban felkelt és fellázadt ura ellen. 7 Erre a
leghaszontalanabb emberek, Béliál fiai, köréje sereglettek s Roboám, Salamon fia fölé
kerekedtek. Roboám ügyetlen és félénkszívű ember volt és nem tudott szembeszállni velük.
8 Most tehát ti azt gondoljátok, hogy ellene tudtok állni az Úr királyságának, amelyet Dávid
fiai által gyakorol, mivel hatalmas tömeg a ti népetek, s a tietek azok az aranyborjúk,
amelyeket Jeroboám csináltatott nektek istenekül. 9 Pedig ti kiűztétek az Úr papjait, Áron
fiait meg a levitákat, és úgy szereztetek magatoknak papokat, mint a föld bármelyik népe:
akárki, aki eljön s egy bikaborjú és hét kos által felavatja kezét, papjává lehet a nem-
isteneknek. 10 Nekünk azonban az Úr az Istenünk, akit nem hagytunk el, és nálunk
papokként Áron fiai szolgálnak az Úrnak és a leviták végzik tisztüket, 11 mindennap reggel
és este bemutatják az Úrnak az egészen elégő áldozatokat, meg a törvény parancsai szerint
készített füstölőszereket, kirakják a kenyereket a színtiszta asztalra, megvan nálunk az arany
mécstartó a lámpáival együtt és meggyújtják azokat minden este, mert mi megtartjuk az Úr,
a mi Istenünk parancsait, akit ti elhagytatok. 12 Éppen azért, a mi seregünket Isten vezérli és
itt vannak az ő papjai, akik fújják a trombitát és a riadót ellenetek. Izrael fiai, ne harcoljatok
az Úr, atyáitok Istene ellen, mert nem válik javatokra.«

13 Amíg ezeket mondta, Jeroboám hátulról csapdába ejtette és amíg ő maga az
ellenség előtt maradt, a mit sem sejtő Júdát körülvetette seregével. 14 Amikor Júda
hátranézett s látta, hogy elölről is, hátulról is áll a harc ellene, az Úrhoz kiáltott és a papok
elkezdték fújni a trombitákat, 15 és Júda emberei valamennyien kiáltozni kezdtek. Amikor
ők felkiáltottak, íme, Isten megrémítette Jeroboámot és egész Izraelt, amely Ábiával és
Júdával szemben állott. 16 Erre Izrael fiai megfutamodtak Júda elől, ám Isten Júda kezébe
adta őket. 17 Így Ábia és népe olyan súlyos vereséget mért rájuk, hogy ötszázezer vitéz esett
el sebeiben Izraelből. 18 Így maradtak alul Izrael fiai ebben az időben, amíg Júda fiai

fölülkerekedtek, minthogy az Úrban, atyáik Istenében bíztak. 19 Ábia aztán űzőbe vette a menekülő Jeroboámot, elfoglalta városait, Betelt és a hozzátartozó leányvárosokat, Jesánát a hozzátartozó leányvárosokkal együtt meg Efront és a hozzátartozó leányvárosokat. 20 Jeroboám nem is tudott többé ellenállni Ábia idejében, sőt az Úr úgy megverte, hogy meghalt.

21 Amikor aztán Ábia megerősítette uralmát, tizennégy feleséget vett s huszonkét fiút és tizenhat leányt nemzett. 22 Ábia egyéb dolgai, élete s cselekedetei gondosan meg vannak írva Addó próféta könyvében. 23 Amikor aztán Ábia aludni tért atyáihoz, eltemették a Dávid-városban, s fia, Ásza lett a király helyette. Az ő idejében tíz esztendeig nyugta volt az országnak.

14 **Ásza király tettei** 1 Ásza azt cselekedte, ami jó és kedves volt az ő Istenének színe előtt: leromboltatta az idegen istenek tiszteletére szolgáló oltárokat és a magaslatokat, 2 összetörette az emlékoszlopokat és kivágatta a berkeket.

3 Meghagyta Júdának, hogy keresse az Urat, atyái Istenét és teljesítse a törvényt s minden parancsot. 4 Eltávolította Júda valamennyi városából az oltárokat és az istentiszteleti helyeket és békében uralkodott. 5 Majd megerősített városokat építtetett Júdában, mert nyugta volt és az ő idejében nem támadtak háborúk, mivel az Úr békességet adott.

6 Azt mondta Júdának: »Építsük ki ezeket a városokat, vegyük körül azokat fallal, erősítsük meg őket tornyokkal, kapukkal és zárakkal, amíg nyugta van mindennek a háborúktól. Kerestük ugyanis az Urat, atyáink Istenét és ő békességet adott nekünk körös-körül mindenfelől.« Ezért építettek és az építést nem is akadályozta meg semmi sem.

7 Ászának Júdából háromszázezer, pajzsot és lándzsát viselő embere, Benjaminból pedig kétszáznyolcvanezer pajzsosa és íjásza volt a seregében: ezek valamennyien igen vitéz emberek voltak.

8 Kivonult azonban ellenük az etióp Zára, ezerszer ezer emberből álló seregével és háromszáz szekérrel, és el is jutott egészen Máresáig. 9 Ásza erre ellene vonult és a Máresa mellett levő Szefáta völgyben csatarendbe állította seregét.

10 Majd segítségül hívta az Úr Istent: »Uram, neked nem okoz különbséget, hogy kevés vagy sok ember által nyújtasz-e segítséget. Segíts meg minket, Urunk, Istenünk, mert benned s nevedben bízva vonultunk ki e sokaság ellen. Uram, te vagy a mi Istenünk, ne győzedelmeskedjék rajtad ember!« 11 Erre az Úr megrémítette az etiópokat Ásza és Júda előtt, és az etiópok megfutamodtak. 12 Ásza és a vele levő nép egészen Geráráig kergette őket. Az etiópok mind egy szálig elestek, mert az Úr verése és seregének támadása eltiporta őket. Így ők sok zsákmányt ejtettek, 13 és megverték Gerára körül az összes várost, mert nagy félelem szállta meg valamennyit. Kifosztották a városokat és sok zsákmányt hordtak el belőlük, 14 sőt a juhaklokat is lerombolták, és végtelen sok juhot és tevét szereztek. Aztán visszatértek Jeruzsálembe.

15 **A szövetség megújítása** 1 Azarját, Oded fiát ekkor megragadta az Isten lelke. 2 Kiment Ásza elé és azt mondta neki: »Hallgass meg engem Ásza, s egész Júda meg Benjamin! Az Úr veletek van, mivel vele voltatok. Ha keresitek őt, megtaláljátok, ha azonban elhagyjátok, elhagy titeket. 3 Sok nap fog elmúlni Izraelben, az igaz Isten tisztelete, tanító pap és törvény nélkül. 4 Ha majd azonban nyomorúságukban visszatérnek az Úrhoz, Izrael Istenéhez s keresik őt, meg fogják találni. 5 Abban az időben nem lesz békességük a kivonulóknak és a visszatérőknek, hanem mindenfelől félelem lesz a föld valamennyi lakója között: 6 mert harcolni fog nemzet nemzet ellen és város város ellen, mert az Úr mindenféle nyomorúsággal fogja háborgatni őket. 7 Ti tehát legyetek erősek, és ne ernyedjen el kezetek,

mert meglesz munkátok jutalma.«

8 Amikor ezt Ásza meghallotta – nevezetesen Azarja prófétának, Oded fiának szavait
és jövendölését – nekibátorodott és eltávolította a bálványokat Júda egész földjéről és
Benjaminból s azokból a városokból, amelyeket Efraim hegységén elfoglalt, és megújította
az Úr oltárát, amely az Úr előcsarnoka előtt volt. 9 Majd egybegyűjtötte egész Júdát és
Benjamint s velük az Efraimból, Manasszéból és Simeonból való jövevényeket; sokan
átmenekültek ugyanis hozzá Izraelből, mert látták, hogy az Úr, az ő Istene vele van.

10 Amikor aztán egybejöttek Jeruzsálemben, a harmadik hónapban, Ásza
királyságának tizenötödik esztendejében, 11 áldozatul levágtak az Úrnak azon a napon
szerzeményeikből és zsákmányukból, amelyet hoztak, hétszáz marhát és hétezer kost.
12 Aztán hozzálátott a szövetség megújításához, hogy teljes szívükből és teljes lelkükből az
Urat, atyáik Istenét keressék: 13 ha valaki, így szólt, nem keresi az Urat, Izrael Istenét, haljon
meg az, akár kicsi, akár nagy, akár férfi, akár nő. 14 Meg is esküdtek erre az Úrnak,
fennszóval, ujjongással, trombitaszó és harsonazengés közepette, 15 átok terhe alatt
mindazok, akik Júdában voltak. Mivel teljes szívből esküdtek meg s teljes akarattal keresték
őt, azért meg is találták és az Úr nyugalmat adott nekik körös-körül mindenfelől.

16 Sőt Maákát, Ásza király anyját is megfosztotta a királynői méltóságtól, mert Astarte
bálványokat készített a berekben: ő ezt egészen összetörette s darabokra zúzva elégettette a
Kedron völgyében. 17 A magaslatok ugyan megmaradtak Izraelben, de Ásza szíve tökéletes
volt egész életében. 18 Azt, amit atyja és ő fogadott, az ezüstöt, az aranyat, az edényeket s a
különböző tárgyakat, bevitte az Úr házába. 19 Háború aztán nem volt Ásza uralkodásának
egészen harmincötödik esztendejéig.

16 **Ásza háborúja az északi országrész ellen** 1 Uralkodásának harminchatodik
esztendejében azonban felvonult Bása, Izrael királya Júda ellen és fallal körülvette Rámát,
hogy senki se tudjon nyugodtan kimenni vagy bejönni Ásza országából.

2 Erre Ásza kihozta az ezüstöt meg az aranyat az Úr házának kincstárából meg a
király kincstárából s elküldte Benadádnak, Szíria királyának, aki Damaszkuszban lakott,
ezzel az üzenettel: 3 »Szövetség van közöttem és közötted s atyám s atyád is jóban voltak.
Azért küldök neked ezüstöt és aranyat, hogy bontsd fel azt a szövetséget, amelyet Básával,
Izrael királyával tartasz és intézkedjél, hogy elvonuljon tőlem.« 4 Amikor ezt Benadád
megtudta, elküldte hadvezéreit Izrael városai ellen és azok megverték Áhiont, Dánt,
Ábelmaimot s Naftali valamennyi fallal övezett városát. 5 Amikor ezt Bása meghallotta,
abbahagyta Ráma kiépítését és beszüntette munkáját. 6 Erre Ásza egybegyűjtötte egész Júdát
s elhordták Rámából a követ és a fát, amelyet Bása az építésre előkészített, és kiépítette
belőle Gibeát és Micpát.

7 Ugyanebben az időben elment Hánáni próféta Ászához, Júda királyához, és ezt
mondta neki: »Mivel Szíria királyában bíztál s nem az Úrban, a te Istenedben, azért
szabadult meg Szíria királyának hadserege kezedből. 8 Nemde az etiópok s a líbiaiak sokkal
több szekérrel, lovassal s nagyobb sokasággal támadtak, s azokat, minthogy bíztál az Úrban,
kezedbe adta? 9 Az Úr szeme nézi ugyanis az egész földet s erőt ad azoknak, akik teljes
szívvel bíznak benne. Oktalanul cselekedtél tehát és azért mostantól fogva háborúk
támadnak ellened.« 10 Erre Ásza igen megharagudott a látnokra és megkötöztette, mert igen
megharagudott emiatt a dolog miatt; ugyanakkor sokakat megöletett a népből.

Ásza halála 11 Ásza első és utolsó dolgai meg vannak írva Izrael királyainak
könyvében.

12 Uralkodásának harminckilencedik esztendejében Ásza súlyos lábbajba esett, de
betegségében sem kereste az Urat, hanem inkább az orvosok tudományában bízott.

13 Uralkodásának negyvenegyedik esztendejében aztán aludni tért atyáihoz és meghalt. 14 A
sírjába temették, amelyet a Dávid-városban vágatott magának: fekvőhelyére helyezték,
amely tele volt illatszerekkel s a kenőcskészítők mesterségével készített, parázna asszonyok
által használatos kenőcsökkel s nagy pompával illatszereket égettek felette.

17 **Jozafát uralkodása** 1 Helyette fia, Jozafát lett a király. Ő megerősítette magát
Izraellel szemben, 2 számos vitézt helyezett Júda valamennyi, fallal övezett városába, és
őrseregeket rendelt Júda országába és Efraim azon városaiba, amelyeket atyja, Ásza
elfoglalt.

3 Az Úr Jozafáttal volt, mivel ő atyjának, Dávidnak első útjain járt és nem vetette
reményét a Baálokba, 4 hanem atyja Istenébe s annak a parancsai szerint járt és nem Izrael
vétkei szerint. 5 Ezért az Úr megerősítette a királyságot az ő kezében, és egész Júda
ajándékot adott Jozafátnak, úgy, hogy gazdagsága végtelen, dicsősége pedig nagy lett.
6 Minthogy szíve bátor lett az Úr útjain, a magaslatokat és a berkeket is eltávolította
Júdából.

7 Uralkodásának harmadik esztendejében aztán elküldte főemberei közül Benháilt,
Abdiást, Zakariást, Natanaelt és Mikeást, hogy tanítsanak Júda városaiban, 8 és velük a
leviták közül Semeját, Natanját, Zábadja, Aszaél, Semirámót, Jonatán, Adoniás, Tóbiás és
Tóbadoniás levitákat, s velük Elisáma és Jórám papokat. 9 Ezek tanították is a népet
Júdában: velük volt az Úr törvényének könyve és bejárták Júda valamennyi városát és
oktatták a népet.

10 Ezért az Úr megrémítette a föld mindazon országait, amelyek Júda körül voltak,
úgy, hogy nem mertek hadra kelni Jozafáttal. 11 Még a filiszteusok is hoztak ajándékokat és
adópénzt Jozafátnak, az arabok pedig aprómarhát, hétezer-hétszáz kost és ugyanannyi
kecskét hoztak.

12 Így Jozafát mindig nagyobb és egyre hatalmasabb lett. Júdában toronyszerű házakat
és fallal övezett városokat építtetett, 13 és sok dolgot csináltatott Júda városaiban.
Jeruzsálemben harcos és erős férfiai is voltak: 14 ezeknek a száma, családjuk és nemzetségük
szerint a következő volt. Júdabeli hadvezérek voltak: Adna vezér, s vele háromszázezer
vitéz, 15 utána következett Johanán vezér, s vele kétszáznyolcvanezer ember, 16 utána
Amaszja, Zekri fia következett, aki az Úrnak szentelte magát, s vele kétszázezer vitéz. 17 Ez
után következett Eljáda, a vitéz harcos, és vele kétszázezer íjász és pajzsos. 18 Utána
következett Jozábád s vele száznyolcvanezer hadra felszerelt ember. 19 Mindezek a király
rendelkezésére álltak, nem számítva azokat, akiket a fallal övezett városokba, egész Júdába
helyezett.

18 **Jozafát és Ácháb hadjárata** 1 Jozafát tehát igen gazdag és híres volt, és sógorságra
lépett Áchával. 2 Néhány esztendő múlva le is ment hozzá Szamariába. Megérkezésekor
Ácháb igen sok kost és marhát vágatott neki s a vele jött népnek, és rábeszélte, hogy
vonuljon fel vele Rámót-Gileád ellen. 3 Azt mondta Ácháb, Izrael királya, Jozafátnak, Júda
királyának: »Gyere velem Rámót-Gileád ellen.« Ő azt felelte neki: »Úgy akarom, ahogy te,
amint a te néped, úgy akarja az én népem is: veled leszünk a harcban.«

4 Majd azt mondta Jozafát Izrael királyának: »Kérdezd meg kérlek tüstént az Úr
szavát.« 5 Erre Izrael királya egybegyűjtött a próféták közül négyszáz embert és
megkérdezte tőlük: »Elmenjünk-e hadakozni Rámót-Gileád ellen, vagy maradjunk
nyugton?« Azok azt felelték: »Menj fel, és Isten azt a király kezébe adja.« 6 Jozafát azonban
így szólt: »Nincs-e itt az Úr valamelyik prófétája, hogy tőle is kérdezősködhessünk?«
7 Izrael királya erre így válaszolt Jozafátnak: »Van itt egy ember, akitől megkérdezhetnénk

az Úr akaratát, de én gyűlölöm őt, mert nem jövendöl nekem jót, hanem mindig csak
rosszat; ez Mikeás, Jemla fia.« Ezt mondta erre Jozafát: »Ne beszélj így, király.« 8 Erre
Izrael királya odaszólított egy udvari szolgát s mondta neki: »Hívd ide gyorsan Mikeást,
Jemla fiát.«

9 Ezalatt mindketten, Izrael királya és Jozafát, Júda királya, királyi díszbe öltözötten
trónusukon ültek. A Szamaria kapuja mellett levő térségen ültek és a próféták valamennyien
prófétáltak előttük. 10 Cidkija, Kánaána fia, vasszarvakat is készített magának, és azt
mondta: »Ezt üzeni az Úr: Ilyenekkel ökleled majd Szíriát, amíg csak el nem tiprod.«
11 Valamennyi próféta is hasonlóképpen prófétált és azt mondta: »Vonulj csak fel Rámót-
Gileád ellen, és sikered lesz, s az Úr a király kezébe adja.«

12 Eközben az a követ, aki elment, hogy elhívja Mikeást, azt mondta neki: »Íme,
valamennyi próféta egyhangúlag jót jövendöl a királynak: kérlek tehát, hogy a te szavad se
térjen el tőlük, s szólj kedvező dolgokat.« 13 Mikeás azt felelte neki: »Az Úr életére
mondom, hogy azt fogom mondani, amit Istenem mond majd nekem.«

14 Amikor aztán a királyhoz ért, a király így szólt hozzá: »Mikeás, elmenjünk-e
hadakozni Rámót-Gileád ellen, vagy maradjunk nyugton?« Ő azt felelte neki: »Vonuljatok
csak fel: minden szerencsésen megy majd végbe, s az ellenség a kezedbe kerül.« 15 Erre a
király így szólt: »Ismételten s ismételten eskü alatt kényszerítelek, hogy ne mondj nekem az
Úr nevében mást, csak azt, ami igaz.« 16 Erre ő így szólt: »Azt láttam, hogy egész Izrael
szétszóródott a hegyekben, mint a pásztor nélküli juhnyáj, s az Úr azt mondta: Nincs
ezeknek uruk: térjen vissza mindenki békességben házába.« 17 Izrael királya erre ezt mondta
Jozafátnak: »Nem megmondottam neked, hogy nem jövendöl ez nekem jót, hanem csak
rosszat?«

18 Ő pedig folytatta: »Halljátok tehát az Úr szavát. Láttam az Urat, amint királyi
székében ült, s jobbról s balról mellette állt az egész mennyei sereg, 19 és az Úr azt mondta:
`Ki szedné rá Áchábot, Izrael királyát arra, hogy felmenjen és elessék Rámót-Gileádnál?'
Amíg az egyik így, a másik amúgy beszélt, 20 előlépett a lélek, s megállott az Úr előtt és így
szólt: `Én rászedem!' Az Úr megkérdezte: `Mivel szeded rá?' 21 Erre ő azt felelte:
`Kimegyek s hazug lélek leszek valamennyi prófétája szájában.' Az Úr ekkor azt mondta:
`Szedd rá, sikerülni fog, menj csak ki és tégy úgy!' 22 Nos tehát, íme, az Úr a hazugság lelkét
adta valamennyi prófétád szájába, de az Úr rosszat mondott ki rólad.«

23 Odalépett ekkor Cidkija, Kánaána fia, arcul ütötte Mikeást, és azt mondta: »Merre
ment el az Úr lelke tőlem, hogy neked szóljon?« 24 Mikeás erre ezt mondta: »Meglátod majd
te magad azon a napon, amikor kamrából kamrába fogsz menekülni, hogy elbújhass.«
25 Erre Izrael királya parancsot adott és azt mondta: »Vegyétek Mikeást és vigyétek őt
Ámonhoz, a város parancsnokához s Joáshoz, Amelek fiához, 26 és mondjátok: Ezt üzeni a
király: Vessétek tömlöcbe ezt az embert és csak kevés kenyeret s kevés vizet adjatok neki,
amíg én békességgel vissza nem térek. 27 Erre Mikeás így szólt: Ha te békességgel
visszatérsz, akkor nem szólt általam az Úr! Majd hozzá tette: Halljátok népek mindnyájan!«

28 Fel is vonult Izrael királya és Jozafát, Júda királya Rámót-Gileád ellen. 29 Ekkor
Izrael királya azt mondta Jozafátnak: »Megváltoztatom ruhámat, s úgy megyek a harcba, te
azonban csak öltsd fel saját ruháidat.« Izrael királya meg is változtatta ruháit, és elment a
harcba.

30 Szíria királya azonban parancsot adott lovassága vezéreinek: »Ne harcoljatok se
kicsi, se nagy ellen, hanem csak egyedül Izrael királya ellen.« 31 Ennek következtében,
amikor a lovasság vezérei meglátták Jozafátot, azt mondották: »Ez Izrael királya.« Azzal
körülvették őt a harcosok, de ő az Úrhoz kiáltott, és ő megsegítette őt s eltérítette őket tőle.
32 Amikor ugyanis látták a lovasság vezérei, hogy ő nem Izrael királya, elhagyták.
33 Történetesen azonban valaki a népből csak úgy találomra kilőtte nyilát és eltalálta vele

Izrael királyát a nyakszirt és a vállak között. Erre ő azt mondta szekérvezetőjének: »Fordulj
meg és vigyél ki engem a csatasorból, mert megsebesültem.« 34 Aznap vége is lett a
harcnak. Izrael királya azonban ott állt a szekerén a szírekkel szemben egészen estig és
napnyugtakor meghalt.

19 1 Erre Jozafát, Júda királya békességgel visszatért házába, Jeruzsálembe. 2 Jéhu,
Hánáni fia, a látnok, azonban eléje szaladt és azt mondta neki: »Gonosz embernek nyújtottál
segítséget, s az Úr gyűlölőivel léptél barátságra, azért megérdemelted az Úr haragját. 3 De jó
cselekedeteid is vannak, mert eltávolítottad a berkeket Júda földjéről, és az Úrnak, atyáid
Istenének keresésére adtad magad.«

A bíráskodás megszervezése 4 Jozafát egy darabig Jeruzsálemben tartózkodott, aztán
ismét kiment a nép közé, Beersebától egészen Efraim hegységéig, és visszatérítette őket az
Úrhoz, atyáik Istenéhez. 5 Majd bírákat rendelt Júda valamennyi megerősített városába,
helységről helységre, 6 és megparancsolta a bíráknak: »Vigyázzatok, mit csináltok, mert
nem embernek, hanem az Úrnak nevében gyakoroljátok az igazságszolgáltatást, és
mindazért, amit ítéltek, felelősek lesztek! 7 Az Úr félelme legyen veletek és gondosan
tegyetek mindent: az Úrnál, a mi Istenünknél ugyanis nincs sem hamisság, sem
személyválogatás, sem ajándékra való vágyakozás.«

8 Jeruzsálemben is kirendelt Jozafát néhány levitát, papot és izraelita családfőt arra,
hogy igazságot szolgáltassanak lakosai között a perekben s az Úr ügyeiben. 9 Azt
parancsolta nekik: »A következőképpen cselekedjetek az Úr félelmében, hűséggel és
tökéletes szívvel. 10 Akármilyen ügyet terjesztenek elétek városaikban lakó testvéreitek,
amelyben a per nemzetségek között folyik, vagy törvényre, parancsra, szertartásra, jogra
vonatkozik, adjátok meg nekik az utasítást, hogy ne vétkezzenek az Úr ellen s ne szálljon
rátok és testvéreitekre az Úr haragja. Ha így tesztek, nem fogtok vétkezni. 11 Amarja pap
lesz a fejetek s a főnökötök az Istenre vonatkozó dolgokban, Zábadja, Ismaél fia, Júda
házának vezére, lesz az elöljárótok a király tisztéhez tartozó dolgokban, tisztviselőitek pedig
a leviták lesznek. Legyetek tehát erősek, járjatok el gondosan, és az Úr veletek lesz a
jóban.«

20 **Jozafát legyőzi Moábot és Ámont** 1 Aztán egybegyűltek Moáb fiai s Ammon fiai s
velük mások az ammoniták közül, Jozafát ellen, hogy hadra keljenek vele. 2 Hírmondók
jöttek azonban, és jelentették Jozafátnak: »Hatalmas sokaság jött ellened a tengeren túl levő
helyekről meg Szíriából, és íme, már Aszászon-Támárban, vagyis Engadiban vannak.«

3 Jozafát ekkor igen megrémült. Minden erejéből az Urat kezdte keresni, s böjtöt
hirdetett egész Júdában. 4 Erre Júda egybegyűlt, hogy könyörögjön az Úrhoz, és városaiból
is valamennyien eljöttek, hogy esdekeljenek előtte.

5 Ekkor Jozafát megállt Júda és Jeruzsálem gyülekezetének közepén, az Úr házában,
az új udvar előtt, 6 és azt mondta: »Urunk, atyáink Istene, te vagy az Isten az égben és te
uralkodsz a nemzetek valamennyi országán, kezedben erő és hatalom van, s neked senki
sem tud ellenállni. 7 Nemde, Istenünk, te pusztítottad el e föld valamennyi lakóját néped,
Izrael elől, és te adtad azt oda barátod, Ábrahám utódának mindörökre? 8 Ők le is telepedtek
rajta, és szentélyt építettek nevednek, mondván: 9 `Ha nyomorúság, ítélő kard, pestis vagy
éhínség zúdul ránk, megállunk színed előtt, e ház előtt, amely nevedet viseli és hozzád
kiáltunk ínségünkben, s te meghallgatsz és megsegítesz.' 10 Nos, íme, Ammon és Moáb fiai,
meg Szeír hegyének lakói, akik között nem engedted átvonulni az izraelitákat, amikor
kijöttek Egyiptomból, ezért azok elkerülték őket, s nem pusztították el őket, 11 ellenkezőleg
fizetnek nekünk, és ki akarnak minket űzni birtokunkból, amelyet nekünk adtál. 12 Istenünk,

hát nem bünteted meg őket? Hiszen bennünk nincs annyi erő, hogy e ránk zúduló
sokaságnak ellent tudjunk állni. Mivel pedig nem tudjuk, mit csináljunk, csak az marad
hátra számunkra, hogy hozzád emeljük szemünket.« – 13 Ott állt ezalatt egész Júda az Úr
előtt, kisdedeivel, feleségeivel és gyermekeivel együtt.

14 Ott volt Jahaziél is, az Ászáf fiai közül való levita, Zakariásnak a fia, annak a
Benájának az unokája, aki Matanja fiának, Jejélnek volt a fia. Ezt a tömeg között
megragadta az Úr lelke, 15 és azt mondta: »Figyeljetek ide júdaiak és Jeruzsálem lakói
mindnyájan, veled együtt, Jozafát király. Ezt üzeni nektek az Úr: Ne féljetek és ne
rettegjetek ettől a sokaságtól, mert nem ti fogtok harcolni ellenük, hanem Isten.
16 Vonuljatok le holnap ellenük, és mivel ők a Szísz nevű domboldalon fognak felvonulni,
rájuk találtok a Jeruel pusztával szemben levő völgy szélén. 17 Harcolnotok azonban nektek
nem kell, hanem csak álljatok veszteg, és meglátjátok, hogy segít az Úr titeket, Júda és
Jeruzsálem! Ne féljetek, ne rettegjetek, csak vonuljatok ki holnap ellenük és az Úr veletek
lesz.« 18 Erre Jozafát s Júda és Jeruzsálem valamennyi lakosa arccal a földre borult az Úr
előtt és imádta őt, 19 a Kaát fiai és a Kóré fiai közül való leviták pedig nagy fennszóval
magasztalták az Urat, Izrael Istenét.

20 Reggel aztán felkeltek és kivonultak Tekoa pusztájába. Elinduláskor megállt
közöttük Jozafát és azt mondta: »Hallgassatok meg, Júda férfiai és Jeruzsálem lakói
mindnyájan! Bízzatok az Úrban, a ti Istenetekben és akkor nyugodtak lehettek, higgyetek
prófétáinak, és minden sikerülni fog.« 21 Miután ezt a tanácsot adta a népnek, kirendelte az
Úr énekeseit, hogy dicsérjék őt seregeikben, és vonuljanak a hadsereg élén és egyhangúlag
mondják: »Dicsérjétek az Urat, mert irgalmassága mindörökké tart.«

22 Mihelyt elkezdték énekelni a dicséretet, az Úr önmaguk ellen fordította az ő
lescsapataikat – tudniillik Ammon, Moáb és a Szeír hegy fiainak lescsapatait, akik
kivonultak, hogy harcra keljenek Júdával – és vereséget szenvedtek. 23 Ammon és Moáb fiai
ugyanis felkeltek Szeír hegyének lakói ellen, s ölték és pusztították őket, s miután ezt
végrehajtották, egymás ellen fordultak s kölcsönösen osztották egymásnak a sebeket.

24 Így, amikor Júda ahhoz az őrhelyhez jutott, amely a pusztával szemben van, azt
látta, hogy az egész széles vidék messze tele van holttesttel, és senki sincs, aki a haláltól
meg tudott volna menekülni. 25 Erre Jozafát és vele az egész nép elment, hogy leszedje a
holtakról a zsákmányt, s a holttestek között annyi mindenféle felszerelést és ruhát,
drágaságot találtak és zsákmányoltak, hogy valamennyit el sem tudták vinni s három nap
alatt sem tudták elhordani a zsákmányt a préda bősége miatt. 26 Negyedik napon aztán
egybegyűltek a Baraka völgyében. Mivel ugyanis ott hálát adtak az Úrnak, elnevezték azt a
helyet a Hálaadás-völgyének s így is hívják mind a mai napig. 27 Aztán visszatért Júda egész
legénysége s Jeruzsálem lakossága, élükön Jozafáttal Jeruzsálembe nagyon örvendezve,
hogy az Úr örömet adott nekik ellenségeikkel szemben, 28 és Jeruzsálemben hárfa-, lant- és
trombitakísérettel bementek az Úr házába. 29 Erre az országok valamennyi királyságát
megszállta az Úrtól való félelem, mert hallották, hogy az Úr harcolt Izrael ellenségei ellen,
30 és Jozafát országának nyugta lett és Isten békét adott neki körös-körül mindenfelől.

Jozafát további tettei 31 Így uralkodott Jozafát Júdán. Harmincöt esztendős volt,
amikor uralkodni kezdett, s huszonöt esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Anyját, aki
Selóhi leánya volt, Azubának hívták. 32 Atyjának, Ászának útján járt, és arról nem tért le, s
azt cselekedte, ami kedves volt az Úr előtt. 33 Mindazonáltal a magaslatokat nem távolította
el, és a nép még mindig nem fordította szívét az Úrhoz, atyái Istenéhez.

34 Jozafát egyéb dolgai, mind az elsők, mind az utolsók meg vannak írva Jéhunak,
Hánáni fiának szavai által, amelyeket ő Izrael királyainak könyveibe iktatott.

35 Ezután Jozafát, Júda királya barátságra lépett Izrael királyával, Ohozjával, akinek
cselekedetei igen gonoszak voltak. 36 Mindazonáltal szövetkezett vele arra, hogy hajókat
készítenek, s azokat Tarzisba küldik, és el is készíttették a hajóhadat Ecjon-Gáberben. 37 Ám
Eliézer, a máresai Dodáu fia így jövendölt Jozafátnak: »Mivel szövetséget kötöttél
Ohozjával, az Úr összetöri műveidet.« Csakugyan, összetörtek a hajók, és nem tudtak
Tarzisba menni.

21 **Jórám Júda királya** 1 Amikor aztán Jozafát aludni tért atyáihoz, eltemették
melléjük a Dávid-városban, s fia, Jórám, lett a király helyette.

2 Fivérei, Jozafát fiai, Azarja, Jáhiel, Zakariás, Azarja, Mikaél és Safátja voltak; ők
Jozafátnak, Júda királyának fiai voltak. 3 Atyjuk bőségesen megajándékozta őket ezüsttel,
arannyal, jövedelemmel és júdabeli, megerősített városokkal, de a királyságot Jórámnak
adta, mert ő volt az elsőszülöttje.

4 Jórám át is vette atyja országát, de amikor megerősödött, karddal megölette
valamennyi fivérét, sőt Izraelnek néhány fejedelmét is.

5 Harminckét esztendős volt Jórám, amikor uralkodni kezdett, és nyolc esztendeig
uralkodott Jeruzsálemben. 6 Izrael királyainak útjain járt, úgy, ahogy Ácháb háza tette –
Ácháb leánya volt ugyanis a felesége – s azt cselekedte, ami gonosz volt az Úr színe előtt.
7 Mindazonáltal az Úr nem akarta elpusztítani Dávid házát, mert szövetséget kötött vele, s
mert megígérte, hogy világosságot ad neki s fiainak minden időben.

8 Az ő napjaiban fellázadt Edom, hogy ne kelljen továbbra is Júda alattvalójának
lennie, és királyt állított magának. 9 Jórám ugyan átment valamennyi vezérével és egész
lovasságával, amely vele volt, és éjjel felkelt s megverte Edomot, amely őt körülvette, s
lovassága minden vezérét, 10 de Edom mégis elpártolt Júda uralmától; így is van mind a mai
napig. Ugyanabban az időben pártolt el Libna is, hogy ne kelljen az ő keze alatt lennie. Ő
ugyanis elhagyta az Urat, atyái Istenét, 11 sőt magaslatokat épített Júda városaiban, és
paráznaságba vitte Jeruzsálem lakóit s törvényszegésbe Júdát.

12 Erre levelet hoztak neki Illés prófétától, amelyben ez állt: »Ezt üzeni az Úr, atyád,
Dávid Istene: Mivel nem jártál Jozafátnak, atyádnak útjain s Ászának, Júda királyának
útjain, 13 hanem Izrael királyainak útjára léptél s paráznaságba vitted Júdát s Jeruzsálem
lakóit, s utánoztad Ácháb házának paráználkodását, sőt megöletted atyád házát, a te
fivéreidet, akik különbek voltak nálad: 14 íme, az Úr súlyos csapást mér rád, népedre,
fiaidra, feleségeidre és egész vagyonodra, 15 te pedig súlyos bélbajba esel, úgy, hogy
lassanként, naponként kimegy a beled.«

16 Csakugyan az Úr felbőszítette Jórám ellen a filiszteusok és az etiópokkal határos
arabok lelkét, 17 azok felvonultak Júda földjére, és elpusztították azt. Elvitték egész
vagyonát, amely a királyi palotában volt, azonfelül fiait és feleségeit, és nem maradt neki
más fia, csak Joacház, a legkisebbik.

18 Ezenfelül megverte őt az Úr gyógyíthatatlan bélbajjal is. 19 S amíg nap napot
követett s peregtek az idők szakaszai, két teljes esztendő múlt el. Így a hosszú betegségben
elsorvadva, a beleit is kiadva, egyszerre vesztette el betegségét és életét, s meghalt szörnyű
kínokban. Népe nem égetett neki a szokás szerint végtisztességül illatszereket, úgy, ahogy
őseivel tette.

20 Harminckét esztendős volt, amikor uralkodni kezdett, és nyolc esztendeig
uralkodott Jeruzsálemben, de a saját kedvét kereste. A Dávid-városban temették el, de nem a
királyok sírboltjába.

22 **Ahaszja Júda királya** 1 Jeruzsálem lakói Ahaszját, legkisebbik fiát tették meg
királlyá helyette, mert azokat, akik idősebbek voltak nála, mind megölték az arab portyázók,
akik rátörtek a táborra. Így lett királlyá Ahaszja, Jórámnak, Júda királyának fia.
2 Negyvenkét esztendős volt Ahszja, amikor uralkodni kezdett, s egy esztendeig uralkodott
Jeruzsálemben. Anyját, aki Ámri leánya volt, Atáliának hívták. 3 Ámde ő is Ácháb házának
útjain járt, mert anyja arra ösztönözte, hogy gonoszul cselekedjen. 4 Csakugyan azt tette, ami
gonosz volt az Úr színe előtt, úgy, amint Ácháb házanépe, mert vesztére ugyanazok voltak
atyja halála után a tanácsadói. 5 Tanácsukat követve elment Jórámmal, Ácháb fiával, Izrael
királyával harcolni Házaél, Szíria királya ellen Rámót-Gileádba. A szírek azonban
megsebesítették Jórámot, 6 mire ő visszatért Jezreelbe, hogy meggyógyíttassa magát, mert
sok sebet kapott a fentemlített harcban.

Erre Ahaszja, Jórám fia, Júda királya lement, hogy meglátogassa a Jezreelben
betegeskedő Jórámot, Ácháb fiát. 7 Ám Istennek Ahaszja ellen irányuló akaratából történt,
hogy Jórámhoz ment: amikor ugyanis odaért, ő kivonult vele Jéhu, Námsi fia ellen, akit az
Úr arra kent fel, hogy eltörölje Ácháb házát. 8 Ezért, amikor Jéhu kiirtotta Ácháb házát, s
rátalált Júda fejedelmeire s Ahaszja fivéreinek fiaira, akik szolgáltak neki, megölte őket.
9 Ahaszját magát is kereste és el is fogatta szamariai rejtekhelyén: erre maga elé hozatta s
megölette. Mindazonáltal eltemették, mert Jozafát fia volt, és az kereste az Urat teljes
szívéből.

Ezután már semmi remény sem volt arra, hogy Ahaszja utódai közül valaki uralomra
jusson.

Atália uralma 10 Anyja, Atália, ugyanis amikor látta, hogy fia meghalt, felkelt és
kiirtotta Jórám házának minden királyi utódát. 11 Ám Josabet, a király leánya, fogta Joást,
Ahaszja fiát, és ellopta őt a királyfiak közül, amikor azokat megölték. Elrejtette őt
dajkájával együtt az ágyas házban. Jósába, aki elrejtette őt, Jórám király leánya, Jojáda
főpap felesége, Ahaszja nővére volt, és így Atália nem ölette meg Joást: 12 hat esztendeig,
amíg Atália uralkodott az országban, náluk volt elrejtve az Isten házában.

23 1 A hetedik esztendőben aztán megerősödött Jojáda, és maga mellé vette a
századosokat, Azarját, Jerohám fiát, meg Ismaélt, Johanán fiát, meg Azarját, Obed fiát, meg
Maaszját, Adája fiát, meg Elisafátot, Zekri fiát s szövetséget kötött velük. 2 Erre ezek
bejárták Júdát s egybegyűjtötték Júda valamennyi városából a levitákat és Izrael családfőit s
elmentek Jeruzsálembe. 3 Az Isten házában aztán szövetséget kötött az egész közösség a
királlyal, és Jojáda azt mondta nekik: »Íme, a király fia lesz a király, mint ahogy azt az Úr
Dávid fiairól kijelentette. 4 A következő az a dolog, amelyet meg kell tennetek: 5 Ha
szombaton szolgálatba léptek, harmadrészetek, papok, leviták és ajtónállók, a kapuknál
legyen, harmadrészetek a király házánál, s harmadrészetek az Alap nevű kapunál, a többi
nép pedig mind az Úr házának udvarain. 6 Az Úr házába azonban senki más be ne lépjen,
mint a papok és a szolgálattevő leviták: csak ők lépjenek be, mert ők meg vannak szentelve.
Az egész többi nép tartsa meg azt, amivel az Úrnak tartozik. 7 A leviták aztán vegyék körül
a királyt, fegyverrel a kezükben, (ha más valaki lépne be a templomba, meg kell ölni) s
legyenek a király mellett jártában, keltében.«

8 A leviták és egész Júda mindenben úgy cselekedett, ahogy Jojáda főpap parancsolta:
mindenki magához vette alárendeltjeit, azok is, akik szolgálatba léptek a heti rend szerint, és
azok is, akik kitöltötték a hetet s elmehettek volna. Jojáda főpap ugyanis nem engedte
elmenni azokat a csapatokat, amelyek a heti szokás szerint felváltást kaptak. 9 Aztán Jojáda
pap odaadta a századosoknak Dávid király dárdáit, pajzsait és kispajzsait, amelyeket az Úr

házának szentelt, 10 és felállította az egész fegyveres népet a templom jobb oldalától kezdve
a templom bal oldaláig, az oltár és a templom előtt, a király körül. 11 Aztán kihozták a király
fiát, rátették a koronát és a bizonyságot, s kezébe adták a megtartandó törvényt, és királlyá
tették. Miután Jojáda főpap és fiai felkenték, szerencsét kívántak neki és azt mondták:
»Éljen a király.«

12 Amikor Atália ezt, tudniillik a futkosó és a királyt dicsérő nép lármáját meghallotta,
bement a néphez az Úr házába. 13 Amikor aztán látta, hogy a király ott áll a bejáratnál a
lépcsőn, körülötte a fejedelmek és a tömeg, és az ország egész népe örül, s trombitál, s
mindenféle hangszeren játszik és dicséretet zengedezik, megszaggatta ruháját és így szólt:
»Pártütés, pártütés!«

14 Ekkor kiment Jojáda főpap a századosokhoz és a sereg vezéreihez és azt mondta
nekik: »Vigyétek ki őt a templom bekerített részéből és kinn aztán öljétek meg a karddal.«
Ezt azért parancsolta a főpap, hogy »ne öljék meg az Úr házában.« 15 Erre nyakon ragadták,
és amikor a királyi palota Ló-kapujába lépett, ott megölték.

16 Jojáda aztán szövetséget kötött maga, az egész nép és a király között, hogy az Úr
népévé lesznek. 17 Erre bement az egész nép Baál házába és elpusztította azt: oltárát s képét
összetörte, Mattánt, Baál papját pedig megölte az oltár előtt. 18 Aztán felügyelőket
helyeztetett Jojáda az Úr házába a papok és a leviták által, akiket Dávid osztályokba
sorozott az Úr házában, hogy bemutassák az egészen elégő áldozatokat az Úrnak, amint meg
van írva Mózes törvényében, vigasság és ének kíséretében, amint Dávid elrendelte.
19 Ajtónállókat is rendelt az Úr házának ajtóiba, hogy be ne menjen oda senki sem, aki
valami miatt tisztátalan. 20 Aztán maga mellé vette a századosokat, a vitézeket, a nép
főembereit és a föld egész népét és levitték a királyt az Úr házából. A felső kapun át bevitték
a király házába és ráültették a királyi székre. 21 A föld egész népe örvendezett, és a város
nyugodt maradt, bár Atáliát karddal megölték.

24 **Joás Júda királya** 1 Hét esztendős volt Joás, amikor uralkodni kezdett, s negyven
esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Anyját, aki beersebai volt, Szebiának hívták. 2 Azt
cselekedte, ami jó volt az Úr előtt, Jojáda pap egész életében. 3 Jojáda pap két feleséget vett
neki, s ő azoktól fiakat és leányokat nemzett.

4 Majd eltökélte magában Joás, hogy kijavíttatja az Úr házát. 5 Egybegyűjtötte tehát a
papokat, s a levitákat s azt mondta nekik: »Járjátok be Júda városait s szedjetek pénzt egész
Izraeltől, hogy esztendőről esztendőre ki lehessen javíttatni Istenetek templomát. Siessetek a
dologgal!« Ám a leviták hanyagul végezték a dolgot. 6 Erre a király elhívatta Jojádát, a
vezetőt és ezt mondta neki: »Miért nem volt gondod arra, hogy sürgesd a levitákat, hogy
hozzák be Júdából és Jeruzsálemből azt a pénzt, amelyről Mózes, az Úr szolgája meghagyta,
hogy hozza el azt Izrael egész sokasága a bizonyság sátrához. 7 A gonosz Atália és fiai
ugyanis tönkretették az Isten házát s mindazzal, amit az Úr házának szenteltek, a Baálok
templomát díszítették.«

8 Erre a király parancsára egy ládát készítettek, és elhelyezték azt kinn, az Úr házának
bejárata mellett, 9 és kihirdették Júdában és Jeruzsálemben, hogy ki-ki hozza el azt az adót
az Úrnak, amelyet Mózes, az Isten szolgája, egész Izraelnek megparancsolt a pusztában.
10 Örömmel vette ezt valamennyi főember s az egész nép, és amikor eljöttek, elhozták s
beledobták az Úr ládájába, úgy, hogy megtelt. 11 Amikor aztán elérkezett annak az ideje,
hogy elvigyék a ládát a leviták a király elé (minthogy látták, hogy sok pénz van benne),
bement a király íródeákja s a főpap által megbízott felügyelő, s kiöntötték a ládában levő
pénzt, a ládát pedig visszatették a helyére. Így jártak el időről-időre, s igen nagy mennyiségű
pénzt gyűjtöttek. 12 Ezt a király és Jojáda odaadták az Úr házában végzendő munkák

felügyelőinek. Azok kőfejtőket és különböző mesterembereket fogadtak rajta, hogy kijavítsák az Úr házát, meg vas- és rézműveseket, hogy azt, ami leesni készült, megtámasszák. 13 A mesteremberek serényen el is kezdték a munkát és kezük behegesztette a falak sebeit és visszaállították az Úr házát régi állapotába s megszilárdították. 14 Amikor aztán befejezték az egész munkát, a megmaradt pénzt elvitték a király és Jojáda elé, ők abból a szolgálathoz és az egészen elégő áldozatokhoz templomi szereket, meg csészéket s egyéb arany- és ezüsttárgyakat készíttettek. Jojáda valamennyi napja alatt állandóan bemutatták az egészen elégő áldozatokat az Úr házában.

15 Ám Jojáda megöregedett, és betelve az élettel, százharmincesztendős korában meghalt. 16 A Dávid-városban, a királyok mellé temették őt, mert jót tett Izraellel s házával.

17 Jojáda halála után aztán bementek s leborultak Júda fejedelmei a király elé, s az hódolatuk hatása alatt szabadjára engedte őket. 18 Erre ők elhagyták az Úrnak, atyáik Istenének templomát, s a berkeknek meg a faragott képeknek szolgáltak. Erre az Úr megharagudott Júdára és Jeruzsálemre emiatt a vétek miatt. 19 Prófétákat küldött hozzájuk, hogy térjenek vissza az Úrhoz. De bárhogy tiltakoztak is azok, ők nem hallgattak rájuk.

20 Ekkor Isten lelke megszállta Zakariás papot, Jojáda fiát, ő megállt a nép színe előtt s azt mondta nekik: »Ezt üzeni az Úr Isten: Miért szegtétek meg az Úr parancsait? Nem fog az javatokra válni! Elhagytátok az Urat, hogy ő is elhagyjon titeket?« 21 Erre ők egybesereglettek ellene s megkövezték őt a király parancsára az Úr házának udvarán. 22 Joás király nem emlékezett meg arról az irgalmasságról, amelyet az ő atyja, Jojáda vele cselekedett, hanem megölette fiát. Ez, amikor meghalt, így szólt: »Lássa és torolja meg ezt az Úr!«

23 Az esztendő fordultával aztán felvonult ellene Szíria hadserege, behatolt Júdába és Jeruzsálembe, s megölte a nép valamennyi főemberét, a zsákmányt pedig mind elküldte királyának, Damaszkuszba. 24 Bár csak igen csekély számú szír jött, az Úr a kezükbe adta a végtelen nagy sokaságot, mert elhagyták az Urat, atyáik Istenét. Joáson is bosszút álltak, gyalázatos módon, 25 úgy, hogy amikor elvonultak, súlyos betegségben hagyták hátra. Ekkor felkeltek ellene szolgái, hogy megbosszulják Jojáda pap fiának vérét, és megölték őt ágyában. Így halt meg. Ekkor eltemették őt a Dávid-városban, de nem a királyok sírboltjában. 26 Zábád, az ammonita Semmaát fia, és Jozábád, a moabita Semárit fia lázadtak fel ellene.

27 Fiai, az alatta egybegyűjtött adó összege, s az Isten házának kijavítása fel vannak jegyezve a Királyok könyvében. Fia, Amaszja lett a király helyette.

25 **Amaszja Júda királya** 1 Huszonötesztendős volt Amaszja, amikor uralkodni kezdett, és huszonkilenc évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyját, aki Jeruzsálemből való volt, Joadénnak hívták. 2 Azt cselekedte, ami jó volt az Úr előtt, de nem teljes szívvel. 3 Amikor szilárdnak látta királyságát, megölette azokat a szolgáit, akik megölték atyját, a királyt, 4 de fiaikat nem ölette meg, mert úgy cselekedett, ahogy meg van írva Mózes törvénykönyvében, ahol az Úr a következő parancsot adja: »Nem szabad megöletni az atyákat a fiaikért, sem a fiúkat az atyjukért: mindenki csak a saját bűnéért lakoljon halállal.«

5 Majd Amaszja egybegyűjtötte Júdát, és felosztotta őket nemzetségek, ezredesek és századosok szerint egész Júdában és Benjaminban, és megszámlálta őket a húszesztendősöktől felfelé. Háromszázezer olyan ifjút talált, aki hadba vonulhatott és dárdát meg pajzsot hordhatott. 6 Ezenkívül százezer vitézt fogadott Izraelből száz talentum ezüstön.

7 Ekkor elment hozzá Isten egyik embere és azt mondta: »Ó király, ne vonuljon ki veled Izrael serege, mert az Úr nincs Izraellel és nincs Efraimnak semelyik fiával. 8 Ha azt hiszed, hogy a haderőn fordul meg a háború, akkor Isten legyőzet téged ellenségeiddel:

Istentől függ ugyanis a segítség s a megfutamítás.« 9 Erre Amaszja azt mondta Isten
emberének: »Mi történik akkor azzal a száz talentum ezüsttel, amelyet Izrael vitézeinek
adtam?« Ezt felelte neki az Isten embere: »Van az Úrnak, amiből sokkal többet adhat neked
annál.« 10 Erre Amaszja elkülönítette azt a sereget, amely Efraimból jött hozzá, hogy térjen
vissza lakóhelyére: erre azok nagyon megharagudtak Júdára és visszatértek országukba.

11 Amaszja aztán bátran kivezette seregét, és elment a Sóaknás-völgybe s megvert
tízezret Szeír fiai közül. 12 Másik tízezer embert pedig elfogtak Júda fiai, elvitték őket egy
meredek sziklára és letaszították őket a tetejéről a mélységbe, úgy, hogy valamennyien
elpusztultak. 13 Ám az a sereg, amelyet Amaszja visszaküldött, hogy ne tartson vele a hadba,
ellepte Júda városait Szamariától egészen Béthoronig s háromezer embert megölt és nagy
zsákmányt hurcolt el.

Amaszja önteltsége és halála 14 Amaszja azonban elvitte magával az edomiták
leverése után Szeír fiainak istenségeit. Isteneivé választotta, imádta őket és jó illatot gyújtott
nekik. 15 Ezért az Úr megharagudott Amaszjára, és elküldött hozzá egy prófétát ezzel az
üzenettel: »Miért imádtál olyan isteneket, amelyek nem tudták megszabadítani népüket
kezedből?« 16 Amikor azonban ezt elmondta, ő azt felelte neki: »Talán bizony tanácsadója
vagy a királynak? Vigyázz, meg ne ölesselek!« Erre a próféta eltávozott, miután ezt mondta:
»Tudom, hogy Isten elhatározta, hogy megölet téged, mert ezt a gonoszságot cselekedted és
azonfelül tanácsomra sem hallgattál!«

17 Csakugyan, Amaszja, Júda királya, egybehívatta gonosz tanácsát, és elküldött
Joáshoz, Jéhu fiának, Joacháznak fiához, Izrael királyához s üzente: »Gyere, szálljunk
szembe egymással!« 18 Ám az visszaküldte a követeket és ezt üzente: »A libanoni bogáncs
elküldött a libanoni cédrushoz, ezzel az üzenettel: `Add oda leányodat a fiamnak feleségül,'
– de íme, a libanoni erdő vadjai arra mentükben eltiporták a bogáncsot. 19 Te azt véled:
`Megvertem az edomitákat' – s azért felfuvalkodik szíved! Maradj nyugton odahaza, miért
hívod ki magad ellen a bajt, hogy elessél te s veled Júda?«

20 Amaszja nem akart hallgatni rá, mert az Úr akarata az volt, hogy az ellenség kezébe
kerüljön az edomiták istenei miatt. 21 Erre Joás, Izrael királya felvonult és szembeszálltak
egymással. Amaszja, Júda királya a júdai Bétsemesnél volt. 22 Júda vereséget szenvedett
Izrael előtt és sátraiba menekült, 23 Amaszját, Júda királyát, Joacház fiának, Joásnak fiát
pedig elfogta Joás, Izrael királya Bétsemesnél és elvitte Jeruzsálembe. Ennek falát az Efraim
kaputól egészen a Szeglet-kapuig, négyszáz könyöknyi darabon lebontatta, 24 minden
aranyat, ezüstöt s minden edényt pedig, amelyet az Isten házában s Obededomnál meg a
királyi palota kincsei között talált, valamint a túszok fiait, elvitte Szamariába.

25 Amaszja, Joás fia, Júda királya Joásnak, Joacház fiának, Izrael királyának halála
után tizenöt esztendeig élt. 26 Amaszja egyéb dolgai, az elsők és az utolsók, meg vannak írva
Júda és Izrael királyainak könyvében.

27 Miután elpártolt az Úrtól, csapdába ejtették Jeruzsálemben. Amikor erre Lákisba
menekült, odaküldtek s ott megölték. 28 Aztán lovakon visszavitték s eltemették atyái mellé,
a Dávid-városban.

26 **Ozija Júda királya** 1 Erre Júda egész népe fiát, a tizenhat esztendős Oziját tette meg
királynak atyja, Amaszja helyébe. 2 Ő építtette ki Ejlátot s ő szerezte azt vissza Júda
országának, miután a király aludni tért atyáihoz.

3 Tizenhatesztendős volt Ozija, amikor uralkodni kezdett s ötvenkét esztendeig
uralkodott Jeruzsálemben. Anyját, aki jeruzsálemi volt, Jekeljának hívták. 4 Azt cselekedte,
ami helyes volt az Úr szeme előtt, egészen úgy, ahogy atyja, Amaszja cselekedett. 5 Kereste

is az Urat az Zakariás idejében, aki oktatta őt Isten félelmére; s amíg kereste az Urat, ő jó szerencsét adott neki mindenben.

6 Majd kivonult és hadba szállt a filiszteusokkal és lerombolta Gát várfalát, Jabne
várfalát, Asdód várfalát s városokat építtetett Asdódban és a filiszteusoknál. 7 Isten
megsegítette őt a filiszteusok, a Gurbaálban lakó arabok és az ammoniták ellen, 8 úgy, hogy
az ammoniták ajándékokat hordtak Ozijának, s számos győzelme miatt elterjedt a híre
egészen Egyiptom bejáratáig.

9 Majd tornyot épített Ozija Jeruzsálemben a Szeglet-kapu és a Völgy-kapu felett,
meg többet a várfalnak ugyanazon az oldalán, és megerősítette azokat. 10 Tornyokat
építtetett a pusztában is és igen sok vízvermet ásatott, mert sok jószága volt a mezőkön is,
meg a puszta sivatagán is. Szőlői és vincellérjei is voltak a hegyekben meg a Kármelen,
mert földművelést kedvelő ember volt.

11 Volt hadserege is, amely Jejél íródeák, Maaszja elöljáró és Hananja, az egyik
királyi főtiszt vezetésével vonult hadba. 12 Harcosai közül a családfők száma összesen
kétezer-hatszáz volt, 13 az alattuk levő hadsereg pedig összesen háromszázhétezer-ötszáz
olyan emberből állt, aki alkalmas volt a hadakozásra és harcolni tudott a királyért az
ellenséggel. 14 Ezeknek, vagyis az egész seregnek Ozija pajzsokat, dárdákat, sisakokat s
vérteket, íjakat s kőhajító parittyákat készíttetett, 15 Jeruzsálemben pedig mindenféle
hadigépet csináltatott, és azokat elhelyezte a tornyokon s a falak szegletein, hogy nyilakat és
nagy köveket lehessen hajítani velük. Így híre messzire eljutott, mert az Úr segítette és
megerősítette őt.

16 Amikor azonban erős lett, vesztére felfuvalkodott a szíve és elhagyta az Urat, az ő
Istenét: bement az Úr templomába és illatot akart gyújtani a füstölő oltáron. 17 De mindjárt
bement utána Azarja pap is, s vele nyolcvan papja az Úrnak, csupa igen erős ember, 18 és
ellenálltak a királynak és azt mondták: »Nem a te dolgod Ozija, hogy illatot gyújts az
Úrnak, hanem a papoké, vagyis Áron fiaié, akiket felszenteltek erre a szolgálatra. Eredj ki a
szentélyből, ne vess meg minket, mert nem tudja be ezt az Úr Isten neked dicsőségül.«
19 Megharagudott erre Ozija, akinek már kezében volt a füstölő, hogy illatot gyújtson, és
megfenyegette a papokat. Ekkor nyomban lepra támadt a homlokán a papok előtt, az Úr
házában, a füstölő oltár mellett. 20 Amikor Azarja főpap s az összes többi pap rátekintett,
látták homlokán a leprát, és sietve kiűzték. Egyébként ő maga is megrémült és gyorsan
kiment, mert tüstént érezte az Úr csapását.

21 Ozija király tehát leprás volt egészen halála napjáig, s külön házban lakott azzal a
leprával borítva, amely miatt kiűzték az Úr házából. Ezalatt fia, Jótám, kormányozta a
királyi házat és szolgáltatott igazságot a föld népének.

22 Ozija többi dolgát, az elsőket és az utolsókat megírta Izajás próféta, Ámosz fia.
23 Amikor aztán Ozija aludni tért atyáihoz, a királyi sírboltok mezején temették el, »mivel
leprás volt,« és fia, Jótám lett a király helyette.

27 **Jótám Júda királya** 1 Huszonötesztendős volt Jótám, amikor uralkodni kezdett, és
tizenhat esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Anyját, aki Szádok leánya volt, Jerusának
hívták.

2 Azt cselekedte, ami helyes az Úr előtt, egészen úgy, ahogy Ozija, az atyja
cselekedett, azzal a különbséggel, hogy nem ment be az Úr templomába. A nép azonban
még vétkezett.

3 Ő építtette az Úr házának felső kapuját, és sokat építtetett az Ófel falon is. 4 Júda
hegységében városokat, az erdőségekben pedig várakat és tornyokat építtetett. 5 Ő
hadakozott Ammon fiainak királya ellen és legyőzte őket, ezért abban az időben száz

talentum ezüstöt, tízezer kór búzát s ugyanannyi kór árpát adtak neki Ammon fiai. Ugyanezt
adták neki Ammon fiai a második és a harmadik esztendőben is. 6 Így erősödött meg Jótám,
mivel az Úr, az ő Istene előtt járta útjait.

7 Jótám többi dolgát, valamennyi háborúját és cselekedetét megírták Izrael és Júda
királyainak könyvében. 8 Huszonöt esztendős volt, amikor uralkodni kezdett, s tizenhat
esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. 9 Amikor aztán Jótám aludni tért atyáihoz, eltemették
a Dávid-városban, s fia, Ácház lett a király helyette.

28 **Ácház Júda királya** 1 Húsz esztendős volt Ácház, amikor uralkodni kezdett, s
tizenhat esztendeig uralkodott Jeruzsálemben.

Nem azt cselekedte, ami helyes volt az Úr színe előtt, amiként atyja, Dávid, 2 hanem
Izrael királyainak útjain járt, sőt szobrokat öntetett a Baáloknak. 3 Ő az, aki illatot gyújtott
Ennom fiának-völgyében s tűz által megtisztította fiait, azoknak a nemzeteknek a szertartása
szerint, amelyeket az Úr elpusztított Izrael fiainak bejövetelekor. 4 Áldozott és illatot
gyújtott a magaslatokon, a halmokon s mindenféle lombos fa alatt.

5 Ezért az Úr, az ő Istene, Szíria királyának kezébe adta: az megverte őt s országából
nagy zsákmányt ejtett és hurcolt Damaszkuszba. Izrael királyának is kezébe került és attól is
nagy vereséget szenvedett: 6 Pekah, Remalja fia ugyanis százhúszezer, csupa harcos embert
ölt meg egy nap alatt Júdából, mivel elhagyták az Urat, atyáik Istenét. 7 Ugyanabban az
időben Zekri, egy Efraimból való hatalmas ember, megölte Maaszját, a király fiát és Ezrikát,
háza vezérét s Elkánát, aki a második volt a király után, 8 és Izrael fiai kétszázezer asszonyt,
fiút s leányt s végtelen nagy zsákmányt szedtek össze testvéreiktől és vitték el Szamariába.

9 Volt ebben az időben ott az Úrnak egy prófétája, akit Odednek hívtak. Kiment a
Szamariába érkező sereg elé és azt mondta nekik: »Íme, az Úr, atyáitok Istene
megharagudott Júdára és azért a kezetekbe adta. Ti kegyetlenül megöltétek őket, úgy, hogy
kegyetlenségtek az égig hatol, 10 sőt most Júda és Jeruzsálem lakóit rabszolgáitokká és
rabszolganőitekké akarjátok tenni. Ámde ezt nem szabad tennetek, mert ezzel vétkeztek az
Úr, a ti Istenetek ellen. 11 Hallgassatok tehát tanácsomra s vigyétek vissza azokat a
foglyokat, akiket testvéreitektől elhoztatok, mert különben az Úr nagy haragja fenyeget
titeket.« 12 Ezért néhányan Efraim fiainak fejedelmei közül, Azarja, Johanán fia, Berekja,
Mesullamót fia, Hiszkija, Sallum fia, meg Amásza, Adáli fia a harcból visszatérők elé álltak
13 és azt mondták nekik: »Ne hozzátok be ide ezeket a foglyokat, hogy ne vétkezzünk az Úr
ellen! Miért akarnátok szaporítani bűneinket és újakkal tetézni régi vétkeinket? Nagy
ugyanis a bűnünk, s az Úr haragjának bosszúja immár közeledik Izraelre.«

14 Erre a harcosok otthagyták a vezérek és az egész sokaság előtt a zsákmányt s
mindazt, amit szereztek. 15 Ekkor felkeltek azok a férfiak, akiket az előbbiekben
megneveztünk, és a foglyok közül mindazokat, akik mezítelenek voltak, felöltöztették a
zsákmányból. Miután felöltöztették és sarut adtak rájuk, és étellel, itallal felüdítették és a
fáradtság miatt megkenték őket s gondoskodtak róluk, s mindazokat, akik járni nem tudtak s
erőtlen testűek voltak, hátasállatokra helyezték, visszavitték őket Jerikóba, a pálmák
városába, testvéreikhez. Aztán visszatértek Szamariába.

Az asszír veszedelem 16 Abban az időben elküldött Ácház király az asszírok
királyához, és segítségét kérte.

17 Eljöttek az edomiták is és sokakat megöltek Júdából és nagy zsákmányt szereztek,
18 a filiszteusok pedig ellepték a mezei városokat és Júda délvidékét. Elfoglalták Bétsemest,
Ajjalont, Gáderótot, Szókót, Támnát és Gámzót s a hozzájuk tartozó leányvárosokat, és
letelepedtek bennük. 19 Megalázta ugyanis az Úr Júdát Ácház, Júda királya miatt, mert az

megfosztotta Júdát az ő segítségétől és semmibe sem vette az Urat. 20 Ugyanezért elküldte
ellene Tiglatpilezert, az asszírok királyát. Az megsanyargatta és anélkül, hogy valaki
ellenállt volna, feldúlta. 21 Ácház tehát hiába fosztotta ki az Úr házát, s a király s a
fejedelmek házát, s adott ajándékokat az asszírok királyának, az semmit sem használt neki.

22 Sőt még a szorongatás idején is növelte hűtlenségét az Úr ellen: ő maga, Ácház
király, 23 Damaszkusz isteneinek, az ő legyőzőinek mutatott be áldozatokat, mondván:
»Szíria királyainak istenei segítenek nekik s azért én áldozatokkal engesztelem őket, s akkor
majd ők segíteni fognak nekem« – holott éppen ellenkezőleg, neki is és egész Izraelnek is
vesztére voltak. 24 Ezenkívül Ácház összeszedette az Isten házának minden tárgyát és
összetörette őket. Bezáratta az Isten templomának kapuit, s oltárokat készíttetett magának
Jeruzsálem minden sarkában. 25 Júda valamennyi városában is oltárokat építtetett, hogy
tömjént gyújtson rajtuk, és így haragra ingerelte az Urat, atyái Istenét.

26 Egyéb dolgát s első s utolsó cselekedeteit mind megírták Júda és Izrael királyainak
könyvében. 27 Amikor aztán Ácház aludni tért atyáihoz, Jeruzsálem városában temették el,
mert nem fogadták be Izrael királyainak sírjába. Fia, Hiszkija lett a király helyette.

29 **Hiszkija Júda királya. Bevezetés** 1 Hiszkija akkor kezdett uralkodni, amikor
huszonöt esztendős volt, és huszonkilenc évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyját, aki
Zakariás leánya volt, Ábiának hívták. 2 Azt cselekedte, ami kedves volt az Úr színe előtt,
egészen úgy, ahogy atyja, Dávid cselekedett.

Az istentiszteleti rend helyreállítása 3 Uralkodásának első esztendejében és első
hónapjában kinyittatta az Úr házának ajtóit és kijavíttatta őket. 4 Egybehívatta továbbá a
papokat és a levitákat, egybegyűjtötte őket a keleti térségen 5 és ezt mondta nekik:
Hallgassatok meg, leviták! Tartsatok megszentelődést, tisztítsátok meg az Úrnak, atyáitok
Istenének házát és távolítsatok el minden tisztátalan dolgot a szentélyből. 6 Vétkeztek
atyáink és azt cselekedték, ami gonosz az Úr, a mi Istenünk színe előtt, mert elhagyták őt és
elfordították arcukat az Úr hajlékától s hátat fordítottak annak. 7 Bezárták az előcsarnok
ajtóit, kioltották a mécseseket, nem gyújtottak jó illatot s nem mutattak be egészen elégő
áldozatokat a szent helyen Izrael Istenének. 8 Felgerjedt ezért az Úr haragja Júda és
Jeruzsálem ellen s rabságra, pusztulásra s gúnyra adta őket, miként saját szemetekkel
látjátok. 9 Íme, atyáink elhullottak a kard alatt, fiaink, leányaink s feleségeink fogságba
jutottak emiatt a vétek miatt. 10 Azért most elhatároztam magamban, hogy szövetséget
kötünk az Úrral, Izrael Istenével, hogy fordítsa el tőlünk haragja bosszúját. 11 Fiaim, ne
legyetek hanyagok: titeket választott ki az Úr, hogy előtte álljatok, neki szolgáljatok,
tiszteljétek őt s jó illatot gyújtsatok neki.«

12 Felkeltek erre a leviták, Mahát, Amaszáj fia, meg Joel, Azarja fia, Kaát fiai közül,
továbbá Kís, Abdi fia, s Azarja, Jehallelél fia, Merári fiai közül, meg Jóah, Zemma fia és
Éden, Jóah fia, Gersom fiai közül, 13 továbbá Sámri és Jáhiel, Eliszafán fiai közül, meg
Zakariás és Matanja, Ászáf fiai közül, 14 meg Jáhiel és Szemei, Hemán fiai közül, meg
Semeja és Oziel, Iditun fiai közül, 15 és egybegyűjtötték testvéreiket s megszentelődést
tartottak. Bevonultak a király meghagyása s az Úr parancsa szerint, hogy megtisztítsák az
Isten házát. 16 A papok is bevonultak az Úr templomába, hogy megszenteljék. Kihordtak
minden tisztátalan dolgot, amelyet az Úr házának udvarában találtak, s a leviták felszedték
és kivitték azokat a Kedron völgyébe. 17 Az első hónap első napján kezdték a tisztítást.
Ugyanennek a hónapnak a nyolcadik napján bementek az Úr templomának előcsarnokába, s
aztán nyolc napon át tisztították a templomot úgy, hogy ugyanennek a hónapnak a
tizenhatodik napján lettek készen azzal, amit kezdtek.

18 Aztán bementek Hiszkija királyhoz és azt mondták neki: »Megszenteltük az Úr
egész házát, az egészen elégő áldozatok oltárát és szereit, valamint a kitett kenyerek asztalát
s minden eszközét, 19 s a templom egész felszerelését, amelyet Ácház király
megszentségtelenített uralkodása alatt, amikor vétkezett, s íme, odatettük valamennyit az Úr
oltára elé.«

20 Reggel aztán felkelt Hiszkija király, egybegyűjtötte a város valamennyi főemberét s
felment az Úr házába. 21 Felvittek hét bikát, hét kost, hét bárányt és hét bakot is bűnért való
áldozatul az országért, a szent helyért és Júdáért, s ő meghagyta a papoknak, Áron fiainak,
hogy áldozzák fel őket az Úr oltárán. 22 Le is vágták a bikákat, s a papok átvették a vérüket
és ráöntötték az oltárra. Levágták a kosokat is s vérüket szintén ráöntötték az oltárra, és
levágták a bárányokat is, és a vért ráöntötték az oltárra. 23 Odavitték a bűnért való áldozatra
szánt bakokat is a király és az egész sokaság elé. Rájuk tették kezüket 24 és a papok levágták
őket s vérüket ráhintették az oltárra, engesztelésül egész Izraelért, mert a király úgy
rendelte, hogy egész Izraelért történjék az egészen elégő és a bűnért való áldozat.

25 Kirendelte továbbá a levitákat is az Úr házába cintányérokkal, hárfákkal s lantokkal
Dávid király, Gád látnok és Nátán próféta intézkedése szerint, mert ezt parancsolta az Úr az
ő prófétái által. 26 Oda is álltak a leviták, kezükben Dávid hangszereivel s a papok
trombitákkal. 27 Amikor aztán Hiszkija megparancsolta, hogy mutassák be az egészen elégő
áldozatokat az oltáron, s amikor bemutatták az egészen elégő áldozatokat, elkezdtek
dicséretet zengeni az Úrnak, trombitálni s azokon a mindenféle hangszereken játszani,
amelyeket Dávid király Izraelnek készített. 28 Erre az egész tömeg leborult, s az énekesek s a
trombitások végezték tisztüket, mindaddig, amíg az egészen elégő áldozat be nem
fejeződött. 29 Amikor aztán befejeződött az áldozat, meghajtották magukat a király és
mindazok, akik vele voltak, s leborultak. 30 Azt hagyta meg Hiszkija a főemberekkel együtt
a levitáknak, hogy Dávidnak s Ászáf látnoknak igéivel dicsérjék az Urat. Azok dicsérték is
őt nagy örömmel s aztán térdet hajtva leborultak.

31 Majd így szólt Hiszkija: »Felavattátok immár kezeteket az Úrnak, gyertek és
mutassatok be vágó és dicsérő áldozatokat az Úr házában.« Erre az egész sokaság vágó,
dicsérő és egészen elégő áldozatokat mutatott be ájtatos lélekkel. 32 A sokaság által
bemutatott egészen elégő áldozatok száma a következő volt: hetven bika, száz kos és
kétszáz bárány, 33 hálaáldozatul pedig hatszáz marhát és háromezer juhot szenteltek az
Úrnak. 34 Mivel pedig a papok kevesen voltak s nem győzték az egészen elégetendő
áldozatok bőrét lehúzni, testvéreik, a leviták segítettek nekik, amíg be nem fejeződött a
dolog s meg nem szentelődtek a papok. A leviták ugyanis egyszerűbb szertartással
szentelődnek meg, mint a papok, 35 és igen sok volt az egészen elégő áldozat, a
békeáldozatok hája s az egészen elégő áldozatokhoz járó italáldozat.

Így állították helyre a szolgálatot az Úr házában. 36 Örvendezett is Hiszkija s vele az
egész nép, hogy az Úr szolgálata helyreállt, mert tetszett, hogy az hamar végbement.

30 **A Pászka megünneplése** 1 Aztán elküldött Hiszkija egész Izraelhez és Júdához, s
levelet írt Efraimhoz és Manasszéhoz, hogy jöjjenek el az Úr házához, Jeruzsálembe s
készítsenek pászkát az Úrnak, Izrael Istenének. 2 Tanácsot is tartott a király meg a
fejedelmek s az egész gyülekezet Jeruzsálemben, s elhatározták, hogy a második hónapban
tartják meg a pászkát. 3 Nem tudták ugyanis megtartani a maga idejében, mert nem tartott
megszentelődést elegendő pap és nem gyűlt egybe még a nép Jeruzsálemben. 4 Ez a
határozat tetszett a királynak és az egész sokaságnak. 5 Elhatározták tehát, hogy követeket
küldenek egész Izraelbe Beersebától Dánig, hogy jöjjenek el és készítsenek pászkát az
Úrnak, Izrael Istenének Jeruzsálemben, mert sokan nem úgy készítették, ahogy a törvény

előírta.

6 El is mentek a futárok a király s fejedelmei parancsára a levelekkel egész Izraelbe és
Júdába, úgy, ahogy a király megparancsolta, és hirdették: »Izrael fiai, térjetek vissza az
Úrhoz, Ábrahám, Izsák és Izrael Istenéhez, s akkor ő is visszatér ahhoz a maradékhoz,
amely megmenekült az asszírok királyának a kezéből. 7 Ne legyetek olyanok, mint atyáitok s
testvéreitek, akik elpártoltak az Úrtól, atyáik Istenétől, miért is ő pusztulásra adta őket,
miként magatok is látjátok. 8 Ne keményítsétek meg nyakatokat, miként atyáitok, adjátok
kezeteket az Úrnak, és gyertek el szent helyére, amelyet mindörökké szentté tett,
szolgáljatok az Úrnak atyáitok Istenének, s akkor elfordul haragjának bosszúja tőletek. 9 Ha
ugyanis ti visszatértek az Úrhoz, akkor testvéreitek és fiaitok irgalmasságot nyernek uraik
előtt, akik fogságba hurcolták őket, és visszatérhetnek erre a földre. Mert kegyes és jóságos
az Úr, a ti Istenetek, és ő nem fordítja el arcát tőletek, ha ti visszatértek hozzá.«

10 Így mentek gyorsan a futárok városról városra, Efraim és Manassze földjén egészen
Zebulonig, ám azok kinevették és kigúnyolták őket. 11 Mindazonáltal néhány ember
Áserből, Manasszéból és Zebulonból hajlott a szóra, és eljött Jeruzsálembe. 12 Júdában
azonban az Úr keze úgy cselekedett, hogy egy szívet adott nekik, hogy teljesítsék a király s
a fejedelmek parancsa szerint az Úr szavát.

13 Egybe is gyűlt Jeruzsálembe igen sok nép, hogy megülje a kovásztalanok ünnepét a
második hónapban. 14 Azzal kezdték, hogy lerombolták azokat az oltárokat, amelyek
Jeruzsálemben voltak, s mindazokat, amelyeken a bálványoknak égettek jó illatot, s miután
lerombolták, a Kedron völgyébe vetették őket.

15 Majd leölték a pászkát a második hónap tizennegyedik napján, és a papok és a
leviták is megszentelődtek, és felvitték az egészen elégő áldozatokat az Úr házába. 16 Majd
felálltak rendjük szerint Mózesnek, az Isten emberének intézkedése és törvénye szerint, s a
papok átvették a kiöntésre szánt vért a leviták kezéből. 17 Mivel ugyanis nagy tömeg nem
tartott megszentelődést, azért a leviták vágták le a pászkát azok számára, akik nem tudtak
megszentelődni az Úr tiszteletére. 18 Így Efraimból, Manasszéból, Isszakárból és Zebulonból
a nép nagy része anélkül ette meg a pászkát, hogy megszentelődött volna, nem úgy, amint
meg van írva, de Hiszkija könyörgött értük, ezekkel a szavakkal: »Könyörüljön a kegyes Úr
19 mindazokon, akik teljes szívvel keresik az Urat, atyáik Istenét, s ne tudja be nekik, hogy
kevésbé szentelődtek meg.« 20 Az Úr meg is hallgatta őt, s megbocsátotta a népnek.

21 Így ülték meg Izrael Jeruzsálemben levő fiai a kovásztalanok ünnepét hét napon át
nagy örvendezéssel, miközben napról-napra dicsérték az Urat a leviták és a papok a
tisztüknek megfelelő hangszerekkel. 22 Ezért Hiszkija szíves szókat intézett mindazokhoz a
levitákhoz, akik helyes értelemmel voltak az Úr iránt. Így ettek az ünnep hét napján át,
miközben egyre vágták a békeáldozatokat, s dicsérték az Urat, atyáik Istenét.

23 Azonban az egész sokaság elhatározta, hogy további hét napig is ünnepel, és meg is
tette azt nagy örömmel. 24 Hiszkija, Júda királya ugyanis ezer bikát és hétezer juhot adott a
sokaságnak, a fejedelmek pedig ezer bikát s tízezer juhot adtak a népnek. A papok közül
igen nagy sokaság szentelte meg magát. 25 Öröm töltötte el azért Júdát, a papokat s a
levitákat meg az Izraelből jött egész sokaságot, valamint az Izrael földjéről való, meg a
Júdában lakó idegeneknek egész tömegét. 26 Olyan nagy ünnepség volt Jeruzsálemben,
amilyen nem volt abban a városban Salamonnak, Izrael királyának, Dávid fiának, napjai óta.
27 Végül felálltak a papok és a leviták s megáldották a népet. Szavuk meghallgatásra talált és
imádságuk felhatott az ég szent lakóhelyére.

31 1 Amikor aztán ez annak rendje és módja szerint végbement, kiment egész Izrael,
mely Júda városaiban volt, összetörte a bálványszobrokat, kivágta a berkeket, lerombolta a

magaslatokat, lerontotta az oltárokat nemcsak egész Júdában és Benjaminban, hanem Efraimban és Manasszéban is, amíg csak teljesen fel nem dúlta őket. Aztán Izrael fiai valamennyien visszatértek birtokaikra és városaikba.

A templomi szolgálatok rendezése 2 Hiszkija aztán kirendelte a papi és a levita csoportokat osztályaik szerint, kit-kit a maga tisztébe, mind a papokat, mind a levitákat, az egészen elégő áldozatokhoz és a békeáldozatokhoz, hogy szolgáljanak, dicséretet zengjenek s énekeljenek az Úr táborának kapuiban.

3 A király úgy rendelte, hogy az ő jövedelméből mutassák be az egészen elégő áldozatokat, reggel és este, minden szombaton, a hónapok első napjain s az egyéb ünnepeken, ahogy meg van írva Mózes törvényében.

4 Azt is meghagyta, hogy a Jeruzsálemben lakó nép adja meg a papoknak s a levitáknak járandóságukat, hogy az Úr törvényének szolgálhassanak.

5 Amikor ez a sokaság füléhez jutott, Izrael fiai bőségesen megadták a zsengét a gabonából, a borból, az olajból s a mézből, és beszolgáltatták a tizedet mindabból, amit a föld terem. 6 Izraelnek és Júdának azok a fiai is, akik Júda városaiban laktak, megvitték a tizedet a marhából s a juhból, s a tizedet azokból a szentelt dolgokból, amelyeket az Úrnak, az ő Istenüknek felajánlottak. Amikor mindezt elvitték, számos garmadába tették.

7 A harmadik hónapban rakták le az első garmadákat és a hetedik hónapban az utolsókat. 8 Amikor aztán Hiszkija és fejedelmei odamentek és látták a garmadákat, áldották az Urat, s Izrael népét. 9 Megkérdezte azonban Hiszkija a papokat és a levitákat, miért hever ott annyi garmada? 10 Azarja, a Szádok törzsökéből való főpap azt felelte neki: »Mióta elkezdték hozni a zsengét az Úr házába, mindig jóllakásig ettünk belőle és mégis sok maradt, mert az Úr megáldotta népét: a maradvány tömege az, amit látsz.«

11 Erre Hiszkija megparancsolta, hogy csináljanak raktárakat az Úr házában. Amikor ezeket megcsinálták, 12 hűségesen bevitték mind a zsengéket, mind a tizedeket s a fogadalmi ajándékokat. Ezeknek a gondviselője Konenja levita, másodfelügyelője Szemei, a testvére volt. 13 Utána következett Jáhiel, Azarja, Náhát, Aszaél, Jerimót, Jozábád, Eliél, Jeszmákja, Mahát, Benája, akik Konenjának és testvérének, Szemeinek a felügyelete alatt gazdálkodtak Hiszkija királynak és Azarjának, az Isten háza főpapjának parancsára, akihez minden tartozott.

14 Kóré levita, Jimna fia, a keleti kapu ajtónállója, az Úrnak önként hozott ajándékokra, az áldozati adományokra s a szentségessé szentelt dolgokra felügyelt. 15 Az ő fennhatósága alatt álltak Éden, Benjamin, Jésua, Semeja, Amarja és Sekenja a papok városaiban, hogy hűségesen osztogassák a járandóságokat testvéreiknek, mind a kicsiknek, mind a nagyoknak, 16 a három esztendősnél idősebb férfiaknak, akik számba vannak véve, mindazoknak, akik az Úr templomába léptek, hogy a napi szolgálatot osztályaik szerint ellássák.

17 Számba vették a papokat is családjaik szerint, a húsz esztendősnél idősebb levitáknak tisztük és osztályaik szerint. 18 Számba vették az egész sokaságot, mind a feleségeket, mind a mindkét nemű gyermekeket, mert a papok hűséges szolgálata által ők is megszentelődtek. 19 Áron fiainak részéről is voltak megbízott férfiak a szántóikon s az egyes városokhoz tartozó legelőiken, akik a papok s a leviták egész férfinemzetségének a járandóságokat kiosztották.

20 Megtette tehát Hiszkija mindazt, amit elmondtunk, egész Júdában. Azt cselekedte, ami jó, helyes és igaz volt az Úr, az ő Istene előtt. 21 Az Úr házának szolgálatában mindent a törvény és az előírások szerint végezve igyekezett Istenét keresni. Teljes szívével cselekedett és szerencsés volt.

32 **Szanherib hadjárata Jeruzsálem ellen** 1 Ezek után a dolgok és igazságos
cselekedetek után eljött Szanherib, az asszírok királya és bevonult Júdába. Ostrom alá vette
a megerősített városokat, mert el akarta azokat foglalni.

2 Amikor Hiszkija látta, hogy Szanherib eljött, s a harc egész heve Jeruzsálem ellen
fordul, 3 tanácsot tartott fejedelmeivel és a legvitézebb embereivel, hogy betömik a városon
kívül levő forrásokat. Amikor ezt valamennyien helyeselték, 4 igen nagy sokaságot gyűjtött
egybe, és betömték az összes forrást s azt a patakot, amely a vidék közepén folyt, mondván:
»Ha eljönnek az asszírok királyai, ne találjanak elegendő vizet.« 5 Majd serényen nekilátott,
felépítette a lerombolt várfalat és tornyokat emelt rá. Kívül pedig még, egy várfalat húzatott
s megújította a Mellót a Dávid-városban. Aztán mindenféle fegyvert és pajzsot szerzett és
6 hadvezéreket állított a sereg élére. Egybehívta valamennyiüket a város kapujánál levő
térségre s a szívükre beszélve így szólt: 7 »Férfiasan járjatok el, s legyetek erősek! Ne
féljetek s ne rettegjetek az asszírok királyától s a vele levő egész sokaságától, mert sokkal
többen vannak mivelünk, mint ővele. 8 Ővele ugyanis testi erő van, velünk azonban az Úr, a
mi Istenünk, aki a mi segítőnk és harcol értünk.« Hiszkijának, Júda királyának e szavaira
megbátorodott a nép.

9 Amikor ez megtörtént, Szanherib, az asszírok királya, elküldte szolgáit Jeruzsálembe
(ő maga ugyanis egész seregével Lákist ostromolta) Hiszkijához, Júda királyához s a
városban levő egész néphez, ezzel az üzenettel: 10 Ezt üzeni Szanherib, az asszírok királya:
»Kiben bíztok, hogy Jeruzsálemben maradtok az ostrom idején? 11 Talán bizony Hiszkija
rászedett titeket, hogy éhen s szomjan veszítsen azt állítva, hogy az Úr, a ti Istenetek, majd
megszabadít titeket az asszírok királyának a kezéből? 12 Hát nem Hiszkija-e az, aki
leromboltatta az Ő magaslatait és oltárait, s azt parancsolta és mondta Júdának és
Jeruzsálemnek: `Egy oltár előtt imádkozzatok és azon égessetek jó illatot!' 13 Nem tudjátok-
e, mit műveltem én s atyáim a föld valamennyi népével? Vajon meg tudták-e szabadítani a
nemzeteknek s az összes országnak istenei országukat az én kezemtől? 14 Ki tudta az atyáim
által elpusztított nemzetek valamennyi istene közül megmenteni népét kezemtől, hogy éppen
a ti Istenetek tudna titeket megmenteni e kéztől? 15 Ne szedjen hát rá titeket Hiszkija, ne
szédítsen meg hamis szavakkal, s ne higgyetek neki! Ha ugyanis egyetlen nemzet vagy
ország istene sem tudta megszabadítani népét kezemtől, s atyáim kezétől, akkor a ti
Istenetek sem tud majd megmenteni titeket az én kezemből.«

16 Sok egyebet is beszéltek szolgái az Úr Isten és szolgája, Hiszkija ellen, 17 sőt
leveleket is írtak, tele az Úr, Izrael Istene ellen való káromlással, s szólva ellene: »Amint a
többi nemzet istenei nem tudták megszabadítani népüket kezemből, úgy Hiszkija Istene sem
fogja tudni megszabadítani népét e kézből!«

18 Hozzá nagy lármával, zsidó nyelven odakiáltatott a jeruzsálemi várfalon tartózkodó
nép felé, hogy megrémítse őket s elfoglalhassa a várost. 19 Úgy beszélt Jeruzsálem Istene
ellen, mint a föld népeinek emberi kezek alkotta istenei ellen.

20 Erre Hiszkija király és Izajás próféta, Ámosz fia, könyörögtek s az éghez kiáltottak
e káromlás miatt. 21 Erre az Úr elküldött egy angyalt, s az megverte az asszír király
seregének valamennyi vitéz és harcos emberét és vezérét. Erre ő gyalázattal visszatért
országába. Amikor aztán bement istene házába, tulajdon ágyékából származó fiai karddal
megölték. 22 Így szabadította meg az Úr Hiszkiját és Jeruzsálem lakóit az asszírok
királyának, Szanheribnek a kezéből s mindenkinek a kezéből és nyugalmat adott nekik
körös-körül mindenfelől. 23 Erre sokan ajándékokat és áldozatokat hoztak Jeruzsálembe az
Úrnak és ajándékokat Hiszkijának, Júda királyának. Ő aztán dicsőségre tett szert
valamennyi nemzet előtt.

Hiszkija egyéb tettei 24 Azokban a napokban halálosan megbetegedett Hiszkija, de az
Úrhoz könyörgött, aki meghallgatta őt s csodajelet adott neki. 25 Ő azonban nem viszonozta
a kapott jótéteményt, mert felfuvalkodott a szíve. Ezért aztán felgerjedt ellene, Júda ellen és
Jeruzsálem ellen az Úr haragja. 26 Később azonban megalázta magát szíve
felfuvalkodottságáért Jeruzsálem lakosaival együtt, s ezért nem Hiszkija idejében jött rájuk
az Úr haragja.

27 Hiszkija igen gazdag és híres volt, és temérdek kincset, ezüstöt, aranyat,
drágakövet, illatszert, mindenféle fegyvert s nagy értékű edényt gyűjtött magának.
28 Gabona-, bor- és olajraktárakat, mindenféle marhaistállókat, juhaklokat 29 és városokat is
épített magának. Igen sok juhnyája és számtalan marhacsordája volt ugyanis, mert az Úr
igen sok jószágot adott neki.

30 Hiszkija volt az, aki betömette Gíhon vizeinek felső forrását, s azokat levezettette a
Dávid-város nyugati részére. Minden munkájában szerencsésen végrehajtotta azt, amit akart.
31 Mindazonáltal, amikor a babiloni fejedelmek követeket küldtek hozzá, hogy
megkérdezzék őt a felől a csoda felől, amely az országban történt, elhagyta őt Isten, hogy
próbára tegye s ismeretes legyen mindaz, ami a szívében volt.

32 Hiszkija többi dolgát és jócselekedetét megírták Izajás prófétának, Ámosz fiának
látomásában, meg Júda és Izrael királyainak könyvében. 33 Amikor aztán Hiszkija aludni tért
atyáihoz, eltemették őt Dávid fiainak sírjai felett, s egész Júda s Jeruzsálem valamennyi
lakója gyászünnepséget tartott felette. Fia, Manassze lett a király helyette.

33 **Manassze Júda királya** 1 Tizenkét esztendős volt Manassze, amikor uralkodni
kezdett, s ötvenöt esztendeig uralkodott Jeruzsálemben.

2 Azt cselekedte, ami gonosz az Úr előtt, azoknak a nemzetek undokságai szerint,
amelyeket kiűzött az Úr Izrael fiai elől. 3 Ismét felépítette a magaslatokat, amelyeket atyja,
Hiszkija leromboltatott, oltárokat emelt a Baáloknak, berkeket csináltatott, s imádta s
tisztelte az ég egész seregét. 4 Oltárokat építtetett az Úr házában is, pedig arról azt mondta
az Úr: »Jeruzsálemben lesz az én nevem mindörökké« – 5 az ég egész seregének tiszteletére
építtette azokat, az Úr házának mindkét udvarán. 6 Fiait átvitette a tűzön Ennom fiának
völgyében, álmokra adott, jóslást űzött, varázslással foglalkozott, varázslókat és bűbájosokat
tartott maga mellett, és sok olyasmit tett, ami gonosz az Úr előtt, hogy bosszantsa őt.
7 Faragott és öntött képet is helyezett az Isten házába, pedig arról azt ígérte és azt mondta
Isten Dávidnak s fiának, Salamonnak: »Ebbe a házba és Jeruzsálembe, amelyet
kiválasztottam magamnak Izrael valamennyi törzséből, fogom elhelyezni nevemet
mindörökre, 8 s nem mozdítom el Izrael lábát arról a földről, amelyet atyáiknak adtam,
feltéve, hogy gondosan megcselekszik azt, amit Mózes által meghagytam nekik, minden
törvényt, szertartást és rendeletet.«

9 Így csábította el Manassze Júdát és Jeruzsálem lakóit arra, hogy még gonoszabbul
cselekedjenek, mint mindazok a nemzetek, amelyeket az Úr kiűzött Izrael fiainak színe elől.

10 Az Úr szólt is hozzá és népéhez, de nem akarták meghallgatni. 11 Ezért aztán rájuk
hozta az asszírok királyának hadvezéreit, s azok elfogták Manasszét s láncba-bilincsbe
verve elvitték Babilonba. 12 Ő azonban szorongatásában az Úrhoz, az ő Istenéhez
imádkozott s nagy bűnbánatot tartott atyái Istene előtt. 13 Esdekelt előtte s állhatatosan
könyörgött, úgy, hogy Ő meghallgatta könyörgését s visszavitette Jeruzsálembe, országába.
Ekkor Manassze elismerte, hogy az Úr az Isten.

14 Aztán falat építtetett a Dávid-városon kívül, a Gíhontól nyugatra, a völgyben, a
Halkapu bejárójától körös-körül az Ófelig, s azt igen magasra felhúzatta. Majd hadvezéreket
állított Júda valamennyi megerősített városába, 15 és eltávolította az idegen isteneket és a

bálványokat az Úr házából. Az oltárokat pedig, amelyeket az Úr házának hegyén és
Jeruzsálemben állíttatott, mind kivetette a városon kívülre. 16 Megújította továbbá az Úr
oltárát s vágó-, béke- és dicsérő áldozatokat mutatott be rajta, és meghagyta Júdának, hogy
az Úrnak, Izrael Istenének szolgáljon. 17 Ám a nép továbbra is a magaslatokon áldozott az
Úrnak, az ő Istenének.

18 Manassze többi dolgát, könyörgését az ő Istenéhez, meg azoknak a látnokoknak a
szavait, akik az Úr, Izrael Istenének nevében szóltak neki, megírták Izrael királyainak dolgai
között. 19 Imádságát és meghallgatását, valamennyi vétkét és bűnét, meg azokat a helyeket,
amelyeken magaslatokat építtetett s berkeket és szobrokat készíttetett, mielőtt bűnbánatot
tartott, feljegyezték Hózáj beszédeiben. 20 Amikor aztán Manassze aludni tért atyáihoz,
eltemették házában s fia, Ámon lett a király helyette.

Ámon Júda királya 21 Huszonkét esztendős volt Ámon, amikor uralkodni kezdett, s két
esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. 22 Azt cselekedte, ami gonosz az Úr színe előtt, úgy,
ahogy atyja, Manassze cselekedett. Valamennyi bálványnak, amelyet Manassze készíttetett,
áldozott és szolgált, 23 sőt nem is alázta meg magát az Úr színe előtt, mint ahogyan atyja,
Manassze megalázta magát, hanem sokkal nagyobb bűnöket követett el. 24 Végül szolgái
összeesküdtek ellene s megölték házában. 25 Erre a föld népe lekaszabolta mindazokat, akik
Ámont megölték, és fiát, Joziját tette meg királlyá helyette.

34 **Jozija megszünteti a bálványimádást** 1 Nyolc esztendős volt Jozija, amikor
uralkodni kezdett, s harmincegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. 2 Azt cselekedte, ami
helyes volt az Úr színe előtt, s atyjának, Dávidnak útjain járt: nem tért le sem jobbra, sem
balra.

3 Uralkodásának nyolcadik esztendejében, még gyermekkorában, elkezdte keresni
atyjának, Dávidnak Istenét, s az uralkodásának megkezdését követő tizenkettedik
esztendőben megtisztította Júdát és Jeruzsálemet a magaslatoktól, a berkektől, a
bálványoktól s a faragott képektől. 4 Lerontották előtte a Baálok oltárait, ledöntötték a rájuk
helyezett bálványokat, kivágatta és összetörette a berkeket s a faragott képeket, és
darabjaikat azoknak a sírjára hányatta, akik áldoztak nekik. 5 Ezenkívül elégette a papok
csontjait a bálványoltárokon, megtisztította Júdát és Jeruzsálemet, 6 sőt még Manassze,
Efraim, Simeon és Naftali városaiban is felforgatta mindezeket. 7 Amikor aztán feldúlta az
oltárokat s a berkeket és darabokra zúzta a faragott képeket, és lerontott minden
bálványtemplomot Izrael egész földjén, visszatért Jeruzsálembe.

A Törvény megtalálása 8 Uralkodásának tizennyolcadik esztendejében pedig, amikor
már megtisztította az országot és az Úr templomát, elküldte Sáfánt, Eszelja fiát, meg
Maaszját, a város parancsnokát, meg Johát, Joacház fiát, a jegyzőt, hogy javítsák ki az
Úrnak, az ő Istenének házát. 9 Azok el is mentek Helkija főpaphoz, átvették tőle azt a pénzt,
amely az Úr házába befolyt. A leviták meg az ajtónállók Manasszétól, Efraimtól, s Izrael
egész maradékától, meg egész Júdától, Benjamintól s Jeruzsálem lakóitól gyűjtöttek, 10 és
átadták azok kezébe, akik az Úr házában a munkások felügyelői voltak, hogy javítsák ki a
templomot s hozzák helyre mindazt, ami rossz. 11 Erre azok kiadták azt a mesterembereknek
és a kőműveseknek, hogy vásároljanak rajta köveket a kőbányákból, meg fát az épület
összefogására, s azoknak a helyiségeknek a begerendázására, amelyeket Júda királyai tönkre
juttattak. 12 Azok hűségesen mindent el is végeztek. A munkások felügyelői voltak: Jahát és
Abdiás, Merári fiai közül, továbbá Zakariás és Mesullám Kaát fiai közül. Ezek
szorgalmazták a munkát: valamennyien zeneértő leviták voltak. 13 Azokra, akik a különféle

célokra szükséges terheket hordták, levita íródeákok és ajtónálló tisztek ügyeltek fel.

14 Amikor pedig kihozták azt a pénzt, amely az Úr templomába befolyt, Helkija pap megtalálta az Úr Mózes által adott törvényének könyvét. 15 Azt mondta azért Sáfán íródeáknak: »Megtaláltam a törvénykönyvet az Úr házában«. Azzal átadta neki. 16 Erre ő bevitte a könyvet a királyhoz és jelentette neki: »Mindaz, amivel megbíztad szolgáidat, íme, teljesül. 17 Azt a pénzt, amely az Úr házában volt, megszámlálták és átadták a mesteremberek s a különféle művesek felügyelőinek.«

18 Azonkívül Sáfán, a király íródeákja ezt mondta: »Helkija pap átadta nekem ezt a könyvet.« Aztán Sáfán felolvasta azt a király előtt. 19 Történt pedig, hogy amikor a király meghallgatta a törvény szavait, megszaggatta ruháit, 20 és parancsot adott Helkijának, meg Ahikámnak, Sáfán fiának, meg Abdonnak, Míka fiának, meg Sáfán íródeáknak meg Aszájának, a király szolgájának: 21 »Menjetek, kérjetek tanácsot az Úrtól rám s Izrael megmaradt részére meg Júdára vonatkozólag e megtalált könyv valamennyi igéje dolgában. Mert az Úr nagy haragja szállott ránk azért, hogy atyáink nem tartották meg az Úr igéit s nem teljesítették mindazt, ami e könyvben írva van.«

22 El is ment Helkija s azok, akiket a király vele küldött, Holda prófétaasszonyhoz, annak a Sallumnak a feleségéhez, aki a ruhatáros Hászra fiának, Tokhátnak volt a fia – Jeruzsálem második részében lakott –, és elmondták neki ezeket a szavakat. 23 Ő azt felelte nekik: »Ezt üzeni az Úr, Izrael Istene: Mondjátok annak az embernek, aki titeket hozzám küldött: 24 Ezt üzeni az Úr: Íme, én rázúdítom e helyre és lakóira azokat a bajokat s mindazokat az átkokat, amelyeket megírtak abban a könyvben, amelyet Júda királya előtt olvastak. 25 Elhagytak ugyanis engem s más isteneknek áldoztak, hogy engem haragra indítsanak kezük minden cselekedetével. Éppen azért rázúdul haragom erre a helyre, s ki nem alszik! 26 Júda királyához azonban, aki elküldött titeket, hogy tanácsot kérjetek az Úrtól, így szóljatok: Ezt üzeni az Úr, Izrael Istene. Mivel hallgattál e könyv igéire, 27 meglágyult a szíved, és megalázkodtál Isten színe előtt azok miatt, amiket e hely ellen és Jeruzsálem lakói ellen mondtam, irántam való tiszteletből megszaggattad ruháidat, és sírtál előttem, én is meghallgatlak téged, mondja az Úr! 28 Íme, én majd atyáidhoz juttatlak s békességben sírodba kerülsz, s nem fogja látni szemed azt a sok mindenféle bajt, amelyet én e helyre s lakóira zúdítok.«

Ők el is mondtak a királynak mindent, amit az asszony mondott.

A szövetség megújítása 29 Erre ő egybehívta Júda és Jeruzsálem valamennyi vénét. 30 Felment az Úr házába és vele Júda valamennyi embere s Jeruzsálem lakója, a papok, a leviták s az egész nép, aprajától nagyjáig, s az Úr házában felolvasta a király fülük hallatára a könyv valamennyi igéjét. 31 Aztán felállt az emelvényére és szövetséggel kötelezte magát az Úr előtt, hogy őt fogja követni, parancsait, bizonyságait és rendeleteit teljes szívéből és teljes lelkéből megtartja, s megteszi azt, ami meg van írva abban a könyvben, amelyet olvasott. 32 Majd esküvel kötelezte erre mindazokat, akik Jeruzsálemben és Benjaminban voltak, – s Jeruzsálem lakói teljesítették is az Úrnak, az ő atyáik Istenének szövetségét. 33 Erre eltávolította Jozija az összes undokságokat Izrael fiainak egész országából s mindazokat, akik megmaradtak Izraelből, rávette, hogy az Úrnak, az ő Istenüknek szolgáljanak. Az ő egész idejében nem is szakadtak el az Úrtól, atyáik Istenétől.

35 **A Pászka megünneplése** 1 Majd pászkát készített Jozija az Úrnak Jeruzsálemben, s azt be is mutatták az első hónap tizennegyedik napján. 2 Kirendelte ugyanis a papokat tisztükbe, s buzdította őket, hogy lássák el szolgálatukat az Úr házában. 3 A levitáknak, akiknek oktatása szerint szokott egész Izrael megszentelődést tartani az Úr tiszteletére, ezt

mondta: »Tegyétek a ládát annak a templomnak a szentélyébe, amelyet Salamon, Dávid fia,
Izrael királya építtetett: többé ugyanis azt nem kell hordoznotok, hanem immár az Úrnak, a
ti Isteneteknek, s az ő népének, Izraelnek kell szolgálnotok. 4 Készüljetek tehát fel
nemzetségeitek, családjaitok, mindenki a maga osztályai szerint, amint azt Dávid, Izrael
királya megparancsolta s fia, Salamon megírta. 5 Lássatok szolgálatotokhoz a szent helyen a
családok és a levita csapatok szerint. 6 Tartsatok megszentelődést, s vágjátok le a pászkát és
készítsétek fel magatokat testvéreitekért, hogy tudjanak azok szerint a szavak szerint
cselekedni, amelyeket az Úr Mózes által mondott.«

7 Majd adott Jozija az egész népnek, amely ott volt a pászka ünnepén, harmincezer
bárányt, kecskegödölyét s egyéb aprójószágot a nyájból, továbbá háromezer marhát –
mindezt a király jószágából. 8 Vezérei is hoztak önkéntes adományokat mind a népnek,
mind a papoknak és a levitáknak. Helkija, Zakariás és Jáhiel, az Úr házának fejei kétezer-
hatszáz különféle aprójószágot és háromszáz marhát adtak a papoknak a pászka
elkészítésére. 9 Konenja és Semeja, meg Natanael, a testvérei, továbbá Hásabja, Jejél és
Jozábád, a leviták fejei ötezer juhot és ötszáz marhát adtak a többi levitának a pászka
megülésére.

10 Amikor így a szolgálat előkészületei megtörténtek, a papok tisztükbe, a leviták
pedig csapataikba álltak, a király parancsa szerint. 11 Aztán levágták a pászkát, s a papok
széthintették kezükkel a vért, a leviták pedig lenyúzták az egészen elégő áldozatokat. 12 Az
egészen elégő áldozatokat különválasztották, hogy odaadják az egyes házaknak és
családoknak, s azok mutassák be az Úrnak, amint meg van írva Mózes könyvében.
Hasonlóképpen cselekedtek a marhákkal is. 13 Aztán a pászkát tűzön megsütötték, amint
meg van írva a törvényben, a békeáldozatokat pedig üstökben, katlanokban és fazekakban
megfőzték s gyorsan kiosztották az egész népnek. 14 Aztán maguknak és a papoknak is
készítettek, ugyanis Áron fiai, a papok az egészen elégő áldozatok s a hájrészek
bemutatásával egészen éjjelig el voltak foglalva. Így a leviták maguknak és a papoknak,
Áron fiainak, legutoljára készítettek. 15 Eközben az énekesek, Ászáf fiai is a helyükön álltak,
Dávidnak és Ászáfnak, Hermánnak és Iditunnak, a király prófétáinak parancsa szerint, az
ajtónállók pedig őrizték az egyes kapukat, és egy pillanatra sem távoztak a szolgálatból.
Éppen azért levita-testvéreik készítették el nekik is az ételt.

16 Elvégezték tehát az Úr egész szolgálatát annak rendje és módja szerint azon a
napon, elkészítették a pászkát, s egészen elégő áldozatot mutattak be az Úr oltárán, Jozija
király parancsa szerint. 17 Megtartották Izrael ott levő fiai abban az időben a pászkát s hét
napon át a kovásztalanok ünnepét. 18 Nem volt ehhez hasonló pászka Izraelben Sámuel
próféta napjai óta, Izrael valamennyi királya közül sem készíttetett senki olyan pászkát, mint
Jozija a papoknak, a levitáknak s az egész Júdának és az ott levő Izraelnek, és Jeruzsálem
lakóinak. 19 Jozija uralkodásának tizennyolcadik esztendejében ünnepelték ezt a pászkát.

Jozija halála 20 Miután azonban Jozija helyreállította a templomot, felvonult Nékaó,
Egyiptom királya, hogy hadakozzon az Eufrátesz mellett fekvő Karkemis ellen. Ekkor Jozija
kivonult ellene. 21 Erre ő követeket küldött hozzá s azt üzente: »Mi közünk van egymáshoz,
Júda királya? Nem te ellened vonulok ma, hanem más ház ellen hadakozom s az Isten
parancsolta meg nekem, hogy sietve ellene vonuljak. Hagyj fel az Isten ellen való
cselekvéssel, mert ő velem van, hogy el ne veszítsen téged.« 22 Ám Jozija nem akart
visszatérni, hanem hadba szállt ellene s nem hallgatott Nékaónak az Isten szájából származó
szavára, hanem elment, hogy megvívjon vele Megiddó mezején. 23 Ott az íjászok
megsebesítették. Ekkor ő azt mondta legényeinek: »Vigyetek ki engem a harcból, mert
bizony megsebesültem.« 24 Azok átvitték őt harci szekeréről egy másik szekérre, amely a
királyi szokás szerint követte őt, s elvitték Jeruzsálembe, de meghalt. Ekkor eltemették atyái

sírboltjában s egész Júda és Jeruzsálem siratta, 25 leginkább Jeremiás: mindmáig ismétli az ő
siralmait Jozijáról minden énekes és énekesnő, s ez mintegy törvénnyé lett Izraelben.
Szövegük, íme, megtalálható a Siralmakban.

26 Jozija egyéb dolgait s az Úr törvényének parancsolatai szerinti jótetteit 27 s az ő
cselekedeteit, az elsőket és az utolsókat, megírták Júda és Izrael királyainak könyvében.

36 **Joacház Júda királya** 1 Ekkor a föld népe Joacházt, Jozija fiát tette királlyá atyja
helyébe Jeruzsálemben. 2 Huszonhárom esztendős volt Joacház, amikor uralkodni kezdett, s
három hónapig uralkodott Jeruzsálemben. 3 Ám Egyiptom királya, amikor Jeruzsálembe ért,
letette őt, s az országot száz talentum ezüstre és egy talentum aranyra ítélte. 4 Helyette
fivérét, Eljakimot tette meg Júda és Jeruzsálem királyává, de nevét Joakimra változtatta,
Joacházt pedig magával hurcolta és elvitte Egyiptomba.

Joakim Júda királya 5 Huszonöt esztendős volt Joakim, amikor uralkodni kezdett s
tizenegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Azt cselekedte, ami gonosz volt az Úr, az ő
Istene előtt. 6 Felvonult ellene Nebukadnezár, a kaldeusok királya, megláncolta és elvitte
Babilonba. 7 Odavitte az Úr házának edényeit is, s a maga templomába helyezte azokat.

8 Joakim egyéb dolgait, valamint undokságait, amelyeket elkövetett s amelyek
terhelték, megírták Júda és Izrael királyainak könyvében. Fia, Joachin lett a király helyette.

Joachin Júda királya 9 Nyolc esztendős volt Joachin, amikor uralkodni kezdett, s
három hónapig és tíz napig uralkodott Jeruzsálemben. Azt cselekedte, ami gonosz az Úr
színe előtt. 10 Az esztendő fordultával odaküldött Nebukadnezár király s elvitette Babilonba.
Ugyanakkor elvitette az Úr házának drága edényeit is, Júda és Jeruzsálem királyává pedig a
testvérét, Cidkiját rendelte.

Cidkija Júda királya 11 Huszonegy esztendős volt Cidkija, amikor uralkodni kezdett, s
tizenegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. 12 Azt cselekedte, ami gonosz az Úr, az ő
Istene szeme előtt, s nem alázkodott meg Jeremiás próféta személye előtt sem, aki által az
Úr ajka szólt hozzá.

13 Nebukadnezár királytól is elpártolt, pedig ő Istenre eskette meg. Megkeményítette
nyakát és szívét, s nem tért vissza az Úrhoz, Izrael Istenéhez. 14 Sőt még a papok
valamennyi elöljárója meg a nép is hűtlenül a nemzetek valamennyi undokságát követte, s
megszentségtelenítette az Úr házát, amelyet az Úr magának szentelt Jeruzsálemben.

15 Az Úr, atyáik Istene elküldte ugyan hozzájuk követeit, s a reggeli felkeléstől
állandóan figyelmeztette őket, mert kímélni akarta népét s a maga lakóhelyét. 16 De ők
kigúnyolták Isten követeit, fel sem vették szavait, s kinevették prófétáit. Úgyhogy az Úr
haragja végül is felgerjedt népe ellen és nem volt többé számukra mentség.

Júda pusztulása 17 Rájuk hozta ugyanis a kaldeusok királyát és kardélre hányatta az
ifjaikat szentélyük házában. Nem könyörült meg ifjún, hajadonon, vénen avagy
aggastyánon, hanem mindenkit a kezébe adott. 18 Az Úr házának valamennyi edényét, a
nagyokat és kicsiket egyaránt, valamint a templom, a király s a főemberek kincseit elvitette
Babilonba. 19 Az ellenség felgyújtotta az Isten házát, lerombolta Jeruzsálem falát, minden
tornyát felégette és elpusztította minden drágaságát. 20 Aki megmenekült a kardtól, azt
Babilonba hurcolták. Ott szolgája lett a királynak és fiainak, amíg uralomra nem jutott a
perzsák királya, 21 hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott Jeremiás ajka által: ha a föld nem
ünnepli meg szombatjait, elhagyatottságának egész ideje alatt szombatot tart, amíg el le nem

telik a hetven esztendő.

Círusz rendelete 22 Círusznak, a perzsák királyának első esztendejében azonban felébresztette az Úr Círusznak, a perzsák királyának lelkét, hogy beteljesedjék az Úr szava, amelyet Jeremiás szája által mondott. Erre ő kihirdette egész birodalmában írásban és szóban: » 23 Ezt üzeni Círusz, a perzsák királya. A föld valamennyi országát nekem adta az Úr, az ég Istene, s ő megparancsolta nekem, hogy házat építsek neki a júdai Jeruzsálemben. Ki való közületek az ő népéből? Legyen vele az Úr, az ő Istene és menjen fel.«

EZDRÁS KÖNYVE

A ZSIDÓK HAZATÉRÉSE ÉS A TEMPLOM FELÉPÍTÉSE: 1,1-6,22

1 **Círusz rendelete** 1 Círusznak, a perzsák királyának első esztendejében felébresztette az Úr Círusznak, a perzsák királyának lelkét, hogy beteljesedjék az Úr szava, amelyet Jeremiás szája által mondott. Erre ő egész birodalmában, írásban is, a következő rendeletet hirdette ki: 2 »Így szól Círusz, a perzsák királya: A föld valamennyi országát kezembe adta az Úr, a mennynek Istene, és ő meghagyta nekem, hogy házat építsek neki Jeruzsálemben, amely Júdeában van. 3 Ki való közületek az ő egész népéből? Legyen vele az ő Istene. Menjen fel Jeruzsálembe, amely Júdeában van, és építse fel az Úrnak, Izrael Istenének templomát. Ő az az Isten, aki Jeruzsálemben lakik. 4 A megmaradtak közül mindenkit, bárhol lakjék is, segítsék meg az ő helységének emberei mindenütt ezüsttel, arannyal, felszereléssel, jószággal, azonfelül, amit önként ajánlanak fel Isten jeruzsálemi temploma javára.«

5 Elindultak erre a családfők Júdából meg Benjaminból, és a papok meg a leviták, egyszóval mindazok, akiknek Isten arra indította lelkét, hogy felmenjenek és megépítsék az Úr templomát Jeruzsálemben. 6 Mindazok pedig, akik körülöttük laktak, önkéntes adományaikon felül ezüst- és aranyedényekkel, felszereléssel, jószággal és egyéb holmikkal segítették őket.

7 Círusz király előhozatta az Úr házának edényeit is, amelyeket Nebukadnezár vitt el Jeruzsálemből és helyezett el a maga istenének templomában. 8 Előhozatta ugyanis azokat Círusz, a perzsák királya, Mitridátész, kincstáros által és szám szerint átadta azokat Sesbaccárnak, Júda fejedelmének. 9 Számuk a következő: harminc aranycsésze, ezer ezüstcsésze, huszonkilenc kés, harminc aranypohár, 10 négyszáztíz másfajta ezüstpohár, ezer egyéb edény. 11 Az arany- és ezüstedények száma összesen ötezer-négyszáz volt. Mindezt magával vitte Sesbaccár, amikor a fogságban levőkkel visszatért Babilonból Jeruzsálembe.

2 **A hazatérők jegyzéke** 1 A tartománynak azok a fiai, akik a Nebukadnezár babiloni király által Babilonba hurcolt számkivetettek közül felkerekedtek és visszatértek Jeruzsálembe és Júdába, mindenki a maga városába, a következők voltak: 2 Zerubbábellel vonultak: Józsue, Nehemiás, Szárája, Ráhelája, Nahámani, Mardokáj, Belsán, Meszfár, Bigváj, Rehum, Baána.

Izrael férfi-népe szám szerint a következő volt: 3 Fáros fiai kétezer-százhetvenketten, 4 Sefátia fiai háromszázhetvenketten, 5 Área fiai hétszázhetvenöten, 6 Fáhat-Moáb fiai Józsue és Joáb utódai közül kétezer-nyolcszáztizenketten, 7 Élám fiai ezerkétszázötvennégyen, 8 Zétua fiai kilencszáznegyvenöten, 9 Zakáj fiai hétszázhatvanan,

10 Báni fiai hatszáznegyvenketten, 11 Bebáj fiai hatszázhuszonhárman, 12 Azgád fiai
ezerkétszázhuszonketten, 13 Adonikám fiai hatszázhatvanhatan, 14 Bigváj fiai kétezer-
ötvenhatan, 15 Ádin fiai négyszázötvennégyen, 16 Átér fiai közül azok, akik Hiszkijától
valók voltak, kilencvennyolcan, 17 Becáj fiai háromszázhuszonhárman, 18 Jóra fiai
száztizenketten, 19 Hásum fiai kétszázhuszonhárman, 20 Gebbár lakói kilencvenöten,
21 Betlehem lakói százhuszonhárman, 22 Netufa férfiai ötvenhatan, 23 Anatót férfiai
százhuszonnyolcan, 24 Azmávet lakói negyvenketten, 25 Kirját-Jearim, Kefira és Berót lakói
hétszáznegyvenhárman, 26 Ráma és Gibea lakói hatszázhuszonegyen, 27 Makmász férfiai
százhuszonketten, 28 Betel és Hái férfiai kétszázhuszonhárman, 29 Nébó lakói ötvenketten,
30 Megbis lakói százötvenhatan, 31 a másik Élám lakói ezerkétszázötvennégyen, 32 Hárim
lakói háromszázhúszan, 33 Lód, Hádid és Onó lakói hétszázhuszonöten, 34 Jerikó lakói
háromszáznegyvenöten, 35 Szenáa lakói háromezer-hatszázharmincan.

A hazatérő papok és leviták jegyzéke 36 A papok: Jedája fiai Józsue házából
kilencszázhetvenhárman, 37 Immer fiai ezerötvenketten, 38 Feshúr fiai
ezerkétszáznegyvenheten, 39 Hárim fiai ezertizenheten.

40 A leviták: Józsue fiai, vagyis Kadmiel, Binnuj, Hodavja hetvennégyen. 41 Az
énekesek: Ászáf fiai százhuszonnyolcan.

42 A kapuőrök: Sallum fiai, Áter fiai, Telmon fiai, Akkub fiai, Hátita fiai, Sobáj fiai;
összesen százharminckilencen.

43 A templomszolgák: Szíha fiai, Hászufa fiai, Tabbaót fiai, 44 Kerosz fiai, Sziáa fiai,
Fádon fiai, 45 Lebána fiai, Hágába fiai, Akkub fiai, 46 Hágáb fiai, Semláj fiai, Hánán fiai,
47 Gáddel fiai, Gáher fiai, Raája fiai, 48 Rászin fiai, Nekoda fiai, Gazám fiai, 49 Úza fiai,
Fászea fiai, Beszáj fiai, 50 Ászena fiai, Meuniták fiai, Nefuszim fiai, 51 Bakbuk fiai, Hákufa
fiai, Harhúr fiai, 52 Beszlút fiai, Máhida fiai, Hársa fiai, 53 Berkosz fiai, Sziszára fiai, Tema
fiai, 54 Nászja fiai, Hátifa fiai.

55 Salamon szolgáinak fiai: Szotáj fiai, Szóferet fiai, Fáruda fiai, 56 Jála fiai, Derkon
fiai, Geddel fiai, 57 Sáfatja fiai, Hátil fiai, Fókeret fiai, akik Aszebaimból valók voltak, Ámi
fiai.

58 A templomszolgák és Salamon szolgáinak fiai összesen háromszázkilencvenketten.

59 Azok pedig, akik Telmelából, Telhársából, Kerubból, Ádonból és Immerből jöttek
és nem tudták kimutatni, hogy családjuk és nemzetségük Izraelből való, a következők
voltak: 60 Dalája fiai, Tóbija fiai, Nekoda fiai hatszázötvenketten; 61 a papok fiai közül
pedig: Hóbia fiai, Kósz fiai, Barzilláj fiai, aki a gileádi Barzilláj leányai közül vett magának
feleséget, és azok nevét kapta. 62 Ezek keresték ugyan származásuk okmányait, de nem
találták, ezért kizárták őket a papi szolgálatból. 63 A kormányzó Atersáta ugyanis meghagyta
nekik, hogy a szentségesből mindaddig ne egyenek, amíg pap nem támad az Urim és Tumim
kezeléséhez.

A népszámlálás 64 Az egész sokaság mintegy negyvenkétezer-háromszázhatvan főből
állott, 65 leszámítva szolgáikat és szolgálóleányaikat, akik hétezer-háromszázharmincheten
voltak, közöttük kétszáz énekes és énekesnő. 66 Lovuk hétszázharminchat volt, öszvérük
kétszáznegyvenöt, 67 tevéjük négyszázharmincöt, szamaruk pedig hatezer-hétszázhúsz.

68 A családfők közül egyesek, amikor megérkeztek Jeruzsálembe az Úr templomához,
önként ajánlottak fel adományokat az Isten háza javára, hogy azt felépítsék a maga helyén.
69 Erejükhöz mérten hatvanegyezer drachma aranyat, ötezer mína ezüstöt, továbbá száz papi
ruhát adományoztak a szolgálat céljaira.

70 A papok és a leviták, meg többen a nép közül, továbbá az énekesek, a kapuőrök és

a templomszolgák az ő városaikban telepedtek le, és egész Izrael a maga városaiban.

3 **Az istentisztelet újrakezdése; a templomépítés kezdete** 1 Amikor aztán elérkezett a hetedik hónap, Izrael fiai pedig már városaikban laktak, egy emberként összegyűlt az egész nép Jeruzsálemben. 2 Józsue, Joszedek fia, és paptestvérei, valamint Zerubbábel, Salátiel fia, és testvérei erre nekiláttak és felállították Izrael Istenének oltárát, hogy egészen elégő áldozatokat mutassanak be rajta, amint ezt Mózesnek, Isten emberének törvénye előírja. 3 Miután pedig felépítették Isten oltárát a maga helyén, reggel és este egészen elégő áldozatot mutattak be rajta az Úrnak, miközben körülöttük a föld népei rettegésben tartották őket. 4 Megünnepelték előírás szerint a sátoros ünnepet is, bemutatták naponkint az állandó, egészen elégő áldozatot azon a módon, ahogy azt a törvény az egyes napokra megköveteli, 5 továbbá az egészen elégő áldozatot a hónapok első napjain, valamint az Úr összes szent ünnepén, nemkülönben mindazokon a napokon, amelyeken jószántukból hoztak ajándékot az Úrnak. 6 A hetedik hónap első napjától kezdték bemutatni az egészen elégő áldozatot az Úrnak, noha még nem tették le az Isten hajlékának alapkövét.

7 A kőfaragóknak és a kőműveseknek pénzt, a szidoniaknak és tírusziaknak pedig étel- és italféleségeket meg olajat adtak, hogy cédrusfát szállítsanak le a Libanonról a joppéi tengerparthoz, amint azt Círusz, a perzsák királya megengedte nekik.

8 Isten jeruzsálemi templomához való érkezésük második esztendejében a második hónapban Zerubbábel, Salátiel fia, Józsue, Joszedek fia és többi testvére, a papok és a leviták, nemkülönben mindazok, akik a fogságból visszatértek Jeruzsálembe, munkához láttak. Kijelöltek pedig húszéves és magasabb korú levitákat, hogy az Úr templomának építésénél felügyeljenek. 9 Elő is álltak Józsue meg fiai és testvérei, Kedmiel, Binnuj, Hodavja mint egy ember, hogy felügyeljenek azokra, akik Isten templomának építési munkálatait végezték; nemkülönben Henadad fiai, meg fiaik, valamint levitatestvéreik is.

10 Miközben a kőművesek megvetették az Úr templomának alapját, előálltak a papok öltözékükben, trombitával, a leviták pedig Ászáf családjából cintányérokkal, hogy dicsőítsék Istent, Dávidnak, Izrael királyának rendelése szerint. 11 Dicséret és magasztalás közben azt mondogatták az Úrról, hogy »jó és Izrael iránt való irgalmassága örökké tart.« Az egész nép pedig lelkendezett és nagy ujjongással dicsőítette az Urat, mivel megvethették az Úr templomának alapját. 12 De az öregek közül igen sokan: papok, leviták és családfők, akik látták a régi templomot, hangosan zokogtak, amikor szemük láttára lefektették ennek a templomnak az alapját, míg sokan hangos szóval adtak ujjongó örömüknek kifejezést, 13 úgy hogy nem lehetett megkülönböztetni az örvendezők ujjongását a siránkozó nép jajgatásától. Oly nagy volt ugyanis a nép zűrzavaros lármája, hogy messze földre elhallatszott a zaj.

4 **Az ellenfelek közbelépése** 1 Amint azonban Júda és Benjamin ellenségei arról értesültek, hogy a számkivetettek felépítik az Úrnak, Izrael Istenének templomát, 2 odajárultak Zerubbábelhez meg a családfőkhöz és azt mondták nekik: »Hadd építsünk mi is veletek, hiszen mi éppúgy keressük Isteneteket, mint ti. Íme, neki mutattunk be áldozatokat már Asszarhaddonnak, Asszíria királyának idejétől kezdve, aki idehozott minket.« 3 Erre Zerubbábel és Józsue meg a többiek, az izraelita családfők azt felelték: »Nem illik, hogy mi veletek építsünk hajlékot Istenünknek, felépítjük majd mi magunk az Úrnak, a mi Istenünknek, úgy, ahogy azt nekünk meghagyta Círusz, a perzsák királya.« 4 Ezért a föld népe arra törekedett, hogy megkösse Júda népének kezét és elvegye kedvét az építéstől. 5 Felbéreltek ellenük tanácsosokat is, hogy meghiúsítsák tervüket Círusznak, a perzsák királyának egész idejére, sőt egészen Dáriusznak, a perzsák királyának uralkodásáig.

6 Artaxerxész uralkodása alatt mindjárt az ő trónralépése után, vádlevelet terjesztettek
be Júda meg Jeruzsálem lakói ellen; 7 Artaxerxész idejében pedig Beselám, Mitridátész,
Tábeél meg többen, akik tanácsukhoz tartoztak, vádolták be őket Artaxerxésznél, a perzsák
királyánál. A vádlevelet szírül írták és szír nyelvből tolmácsolták. 8 Reum kormányzó és
Samsáj írnok ezt a levelet írta Jeruzsálemről Artaxerxész királynak: 9 »Reum kormányzó,
Samsáj, a jegyző meg a többi tanácsosuk: a perzsa bírák, a perzsa tanácsosok, az urukiak, a
babilóniaiak, a szúzaiak, vagyis elamiták 10 és egyéb népek, amelyeket a nagy és dicső
Aszenafár hozott ide és telepített le békességben Szamaria városaiban meg a többi vidéken a
folyamon túl.«

11 A levél mása, amelyet elküldtek neki, a következő:

»Artaxerxész király, szolgáid, a férfiak a folyamon túlról, üdvözölnek! 12 Tudtára
adjuk a királynak, hogy a zsidók, akik tőled vándoroltak ide hozzánk, bevonultak
Jeruzsálembe, ebbe a lázongó, gonosz városba, hogy ismét felépítsék azt, felemeljék falait
és lerakják alapjait. 13 Tudja meg ennélfogva a király, hogy mihelyt felépül ez a város és
elkészülnek falai, adót, vámot és évi szolgáltatást nem adnak s így károsodás éri a
királyokat. 14 Éppen ezért, mivel tudatában vagyunk annak, hogy az udvar sóját esszük és
nem illő, hogy elnézzük a király kárát, küldtük e jelentést a királynak. 15 Különben is nézz
csak utána őseid évkönyveiben és megtalálod leírva e krónikákban és megtudod, hogy ez a
város pártütő város, amely ártalmára volt a királyoknak és tartományoknak. Benne már ősi
időktől fogva lázadásokat szítottak, ez volt az oka annak, hogy ezt a várost le is rombolták.
16 Jelentjük továbbá a királynak, hogy ha ez a város ismét felépül és elkészülnek falai,
megszűnik uralmad a folyamon túl.«

Az templomépítés felfüggesztése 17 A király a következő választ küldte: Reum
kormányzónak, Samsájnak, a jegyzőnek, tanácsos társaiknak, Szamaria lakóinak és a
többieknek a folyamon túl: »üdv és béke! 18 A vádlevelet, amelyet hozzám küldtetek,
gondosan felolvastattam magamnak. 19 Parancsomra utánanéztek és valóban rá is akadtak
arra, hogy az a város már ősi időktől fogva lázadozik a királyok ellen és benne pártütést meg
zendülést szítanak. 20 Erőskezű királyok uralkodtak ugyanis Jeruzsálemben, akik a folyamon
túl minden területet uralmuk alá hajtottak és adót, vámot, meg évi szolgáltatást szedtek.
21 Ennélfogva tehát halljátok az utasítást! Akadályozzátok meg azokat az embereket a város
felépítésében mindaddig, amíg csak újra nem rendelkezem. 22 Vigyázzatok, ne járjatok el
hanyagul a dologban, hogy a baj a királyok kárára lassankint el ne hatalmasodjék.«

23 Miután felolvasták Artaxerxész király rendeletének mását Reum kormányzó meg
Samsáj, a jegyző és tanácsosaik előtt, ezek sietve elmentek Jeruzsálembe, a zsidókhoz, hogy
karhatalommal akadályozzák meg őket munkájukban. 24 Félbeszakították tehát az Úr
hajlékának építését Jeruzsálemben, és az félben is maradt Dáriusz, a perzsák királya
uralkodásának második esztendejéig.

5 **Az templomépítés folytatása** 1 Akkor Aggeus próféta és Zakariás, Addó fia
prófétálni kezdtek, és Izrael Istene nevében szózatot intéztek a Júdeában meg Jeruzsálemben
lakó zsidókhoz. 2 Ekkor láttak ismét munkához Zerubbábel, Salátiel fia és Józsue, Joszedek
fia, s megkezdték Jeruzsálemben Isten templomának építését. Isten prófétái segítették őket.
3 Ebben az időben elment hozzájuk Tatanáj, aki a folyamon túli helytartó volt, meg
Setarbuznáj és tanácsosaik és így szóltak hozzájuk: »Ki adta nektek az utasítást, hogy ezt a
templomot felépítsétek és falait helyreállítsátok? 4 Mi a neve azoknak a férfiaknak akik az
építkezést vezették?« 5 Istenük szeme azonban őrködött a zsidók vénei felett úgy, hogy nem
tudták őket megakadályozni munkájukban. Úgy határoztak tehát, hogy az ügyet Dáriusz elé

viszik, ott majd védekezhetnek a vád ellen.

6 Ez annak a levélnek a mása, amelyet Tatanáj, a folyamon túli helytartó és
Setarbuznáj meg perzsa tanácsosaik, akik a folyamon túl voltak, küldtek el Dáriuszhoz.

7 Az írás, amelyet elküldtek hozzá, így hangzott:

»Dáriusz királynak minden üdv! 8 Tudtára adjuk a királynak, hogy ellátogattunk Júda
tartományába, a nagy Isten templomához, és azt faragatlan kövekből éppen építették és
falait fával burkolták. A munka serényen folyt és kezük alatt sikeresen haladt előre. 9 Ezért
kérdést intéztünk a vezetőkhöz és így szóltunk hozzájuk: `Ki engedte meg nektek, hogy ezt
a templomot felépítsétek és a falakat helyreállítsátok?' 10 Érdeklődtünk náluk nevük felől is,
hogy jelentést tehessünk neked. Fel is jegyeztük azoknak a férfiaknak névsorát, akik
vezetőik voltak.

11 Ők a következő választ adták nekünk: `Mi a menny és föld Istenének szolgái
vagyunk és újra felépítjük azt a templomot, amely már sok évvel ezelőtt állt s amelyet Izrael
nagy királya épített és emeltetett. 12 Atyáink azonban magukra vonták a menny Istenének
haragját, ezért ő Babilon káld királyának, Nebukadnezárnak hatalmába adta őket, és az
lerontotta e templomot, népét pedig Babilonba hurcolta.

13 Círusz babiloni királynak első esztendejében azonban elrendelte Círusz király, hogy
Istennek ez a hajléka ismét felépüljön. 14 Előhozta Círusz Babilon templomából Isten
templomának arany- és ezüstedényeit is, amelyeket Nebukadnezár hurcolt el a jeruzsálemi
templomból és vitt el Babilon templomába, és átadta őket egy Sesbaccár nevű férfinak, akit
helytartóvá nevezett ki. 15 Meghagyta neki: `Fogd ezeket az edényeket, menj és helyezd el
őket a jeruzsálemi templomban. Istennek ezt a házát ugyanis újra fel kell építeni, régi
helyén.' 16 Erre ez a Sesbaccár eljött ide és megvetette Jeruzsálemben Isten házának alapját,
és az ettől kezdve épül mind a mai napig, anélkül, hogy befejezték volna.'

17 Nos tehát, ha jónak látja a király, nézessen utána a királyi levéltárban, amely
Babilonban van, megparancsolta-e Círusz király, hogy az Isten háza újra felépüljön
Jeruzsálemben. Tudassa aztán velünk a király, miképpen döntött ebben az ügyben.«

6 **Dáriusz újabb rendelete** 1 Erre Dáriusz király elrendelte, hogy nézzenek utána a
levéltárban, azok között az iratok között, amelyeket Babilonban helyeztek el. 2 Találtak is
Ekbatanában, Média tartományának várában egy tekercset, rajta a következő feljegyzéssel:

3 »Círusz királynak első esztendejében elrendelte Círusz király, hogy építsék fel az
Isten házát Jeruzsálemben azon a helyen, ahol bemutatják majd az áldozatokat. Rakjanak le
olyan alapokat, amelyek hatvan könyök magasságot és hatvan könyök szélességet
hordjanak: 4 három sor legyen faragatlan kőből, és ugyanúgy egy-egy sor új fagerendából. A
költségeket a királyi udvar fogja fedezni. 5 Vissza kell adni Isten templomának arany- és
ezüstedényeit is, amelyeket Nebukadnezár hurcolt el a jeruzsálemi templomból és vitt el
Babilonba. Vissza kell szállítani őket helyükre, a jeruzsálemi templomba, és elhelyezni
azokat Isten templomában.

6 Nos tehát, Tatanáj, a folyamon túl levő terület helytartója és Setarbuznáj meg perzsa
tanácsosaitok a folyamon túl, tartsátok magatokat távol tőlük. 7 Hagyjátok, hogy a zsidók
helytartója és véneik Istennek azt a templomát elkészítsék és Istennek azt a házát a maga
helyén felépítsék. 8 Elrendelem azt is, mit kell tenni a zsidóknak azon véneivel, hogy
felépüljön Isten háza: a királyi pénztárból, vagyis az adóból, amely a folyamon túl levő
területről befolyik, pontosan ki kell utalni a költségeket azoknak a férfiaknak, hogy
fennakadást ne szenvedjen a munka. 9 Amennyiben pedig szükséges, naponta ki kell adni
fiatal bikákat, bárányokat, kecskebakokat, egészen elégő áldozatra a menny Istenének,
gabonát, sót, bort, olajat úgy, ahogy a jeruzsálemi papok szertartásai megkívánják, hogy
panasz semmiben se legyen. 10 Hadd mutassanak be áldozatokat a menny Istenének és

imádkozzanak a királynak meg fiainak életéért. 11 Elrendelem továbbá azt is, hogyha valaki megszegné parancsomat, tépjenek ki házából gerendát, állítsák azt fel, akasszák rá az illetőt, háza pedig legyen romhalmazzá. 12 Isten pedig, aki nevének ott készített lakóhelyet, pusztítson el minden országot és népet, amely kiterjeszti kezét, hogy ellenszegüljön és lerontsa Istennek azt a házát, amely Jeruzsálemben van. Én, Dáriusz, hoztam ezt a rendeletet, és megkövetelem, hogy pontosan betartsák.«

Az építés befejezése; a templomszentelés 13 Erre Tatanáj, a folyamon túli terület helytartója, meg Setarbuznáj és tanácsosai pontosan úgy cselekedtek, ahogyan azt Dáriusz király megparancsolta. 14 Tovább építettek tehát a zsidók vénei éspedig eredményesen, Aggeus prófétának és Zakariásnak, Addó fiának prófétai szózata értelmében. Folytatták és be is fejezték az építkezést Izrael Istenének parancsából és Círusznak, Dáriusznak meg Artaxerxésznek, a perzsák királyainak rendelete alapján. 15 Istennek ezzel a házával Dáriusz király uralkodásának hatodik esztendejében készültek el, ádár hónap harmadik napján.

16 Majd vígan megülték Izrael fiai: a papok, a leviták és a többiek, akik a száműzetésből visszatértek, Isten házának felszentelési ünnepét. 17 Isten házának ezen a felszentelési ünnepén száz bikaborjút, kétszáz kost, négyszáz bárányt, egész Izrael bűnéért pedig Izrael törzseinek száma szerint tizenkét kecskebakot hoztak áldozatul. 18 Ugyanakkor tisztükbe állították a papokat, osztályaik szerint és a levitákat, csoportjaik szerint, hogy megkezdjék Isten szolgálatát Jeruzsálemben, amint azt megírták Mózes könyvében.

19 Az első hónap tizennegyedik napján pászkát is ültek a száműzetésből visszatért izraeliták. 20 Miután a papok meg a leviták mind egy szálig megtisztultak és mindnyájan tiszták voltak, leölték a pászkát mindazok számára, akik a száműzetésből visszatértek, úgyszintén paptestvéreik és a maguk számára is. 21 És ették a pászkát Izrael fiai, akik a száműzetésből visszatértek, továbbá mindazok, akik az ország pogány népeinek tisztátalanságaival szakítottak és hozzájuk csatlakoztak, hogy keressék az Urat, Izrael Istenét. 22 Majd pedig vigasság közepette hét napon át megülték a kovásztalanok ünnepét, mert megörvendeztette őket az Úr és feléjük hajlította Asszíria királyának szívét, hogy kezükre járjon az Úr, Izrael Istene hajlékának felépítésében.

EZDRÁS TEVÉKENYSÉGE, A REND HELYREÁLLÍTÁSA: 7,1-10,44

7 **Ezdrás, az írástudó** 1 Miután ezek megtörténtek, Artaxerxész, a perzsák királya uralkodásának idejében Ezdrás, Szárája fia, aki Azarja fia, aki Helkija fia, 2 aki Sallum fia, aki Szádok fia, aki Ahitób fia, 3 aki Amarja fia, aki Azarja fia, aki Marajót fia, 4 aki Zarahja fia, aki Ózi fia, aki Bokki fia, 5 aki Abisue fia, aki Fineesz fia, aki Eleazár fia, aki Áron, az első főpap fia volt; 6 ez az Ezdrás feljött Babilonból. Mint írástudó, igen jártas volt Mózes törvényében, amelyet az Úr, Izrael Istene adott, a király pedig teljesítette minden kérését, mert az Úrnak, az ő Istenének keze volt rajta. 7 Artaxerxész királynak hetedik esztendejében indultak el egynéhányan Izrael fiai, a papok fiai, a leviták fiai, az énekesek, a kapuőrök és a templomszolgák közül Jeruzsálembe 8 és az ötödik hónapban, tehát még a királynak hetedik esztendejében meg is érkeztek Jeruzsálembe.

9 Az első hónap első napján indult el ugyanis Babilonból, és az ötödik hónap első napján ért Jeruzsálembe, mivel Isten jóságos keze volt rajta. 10 Ezdrás ugyanis szívvel-lélekkel azon volt, hogy tanulmányozza az Úr törvényét és jogot meg igazságot tegyen és tanítson Izraelben.

A második csoport hazatérése 11 A rendelet mása pedig, amelyet Artaxerxész király adott át Ezdrás papnak, aki mint írástudó igen jártas volt az Úrnak Izrael számára adott törvényeiben, előírásaiban és szertartásaiban, így hangzik:

12 »Artaxerxész, a királyok királya, üdvözli Ezdrás papot, aki mint írástudó igen jártas
a menny Istenének törvényében. 13 Úgy rendelkezem, hogy veled vonulhasson
birodalmamban bárki, aki vissza akar térni Jeruzsálembe Izrael népe, valamint papjai és
levitái közül. 14 Maga a király és hét tanácsosa küld ugyanis téged, hogy vizsgáld felül Júdát
és Jeruzsálemet Istened törvénye szellemében, amely kezedben van 15 és hogy magaddal
vidd az ezüstöt és az aranyat, amelyet a király és tanácsosai saját jószántukból ajánlottak fel
Izrael Istenének, akinek lakóhelye Jeruzsálemben van. 16 Mindazt az ezüstöt meg aranyat,
amelyet Babilon egész tartományában fel tudsz hajtani, és a nép kíván felajánlani, meg amit
a papok Istenük jeruzsálemi temploma javára önként adományoznak, 17 csak fogadd el
bátran. Vásárolj gondosan ezen a pénzen fiatal bikákat, kosokat, bárányokat, étel- és
italáldozatokat, és mutasd be őket Istenetek templomának oltárán, amely Jeruzsálemben van.
18 A maradék ezüsttel és arannyal pedig Istenetek akarata szerint rendelkezzetek és
cselekedjetek úgy, ahogy neked és testvéreidnek tetszik.

19 Az edényeket, amelyeket Istened házának használatára kézhez kapsz, vidd az Isten
színe elé Jeruzsálembe. 20 Sőt – amennyiben Istened templomának egyéb szükségletei is
mutatkoznak, amelyeket fedezned kellene, azokat fedezi majd a királyi kincstár. 21 Én
Artaxerxész király felhívom és felszólítom az összes állami kincstárost a folyamon túl:
bármit kér tőletek Ezdrás pap, a menny Istenének törvénytudója, szolgáltassátok ki
haladéktalanul: 22 ezüstöt száz talentumig, búzát száz kórig, bort száz bátig és olajat száz bát
erejéig, sót pedig korlátlan mennyiségben. 23 Mindazt, ami a menny Istenének szertartásához
hozzátartozik, gondosan meg kell tenni a menny Istenének temploma javára, hogy meg ne
nehezteljen a királynak és fiainak országára.

Újabb rendelkezések 24 Egyben tudatjuk veletek, hogy ami az összes papot, levitát,
énekest, kapuőrt, templomszolgát és annak a templomnak a személyzetét illeti, nincsen
jogotok adót, vámot és évi szolgáltatást kivetni rájuk.

25 Te pedig Ezdrás, Istened bölcsességével, amely kezedet vezeti, nevezz ki bírákat és
elöljárókat, hogy igazságot szolgáltassanak az egész népnek a folyamon túl azoknak, akik
ismerik Istened törvényét. Amennyiben pedig nem ismernék, szabadon oktassátok ki őket
rá. 26 Mindazt pedig, aki nem tartja meg lelkiismeretesen Istened törvényét és a király
törvényét, ítéljék halálra vagy számkivetésre vagy jószágvesztésre, de legalábbis tömlöcre.«

27 Áldott az Úr, atyáink Istene, aki azt adta a király szívébe, hogy dicsőségessé tegye a
templomot, amely Jeruzsálemben van, 28 és felém hajlította kegyét a király és tanácsosai
meg minden nagybefolyású udvari tisztje előtt. Úgyhogy megerősítve az Úrnak, az én
Istenemnek rajtam nyugvó keze által, összegyűjthettem a főembereket Izraelből, hogy
hazatérjenek velem.

8 **A hazatérők jegyzéke** 1 Ezek a családfőknek és azoknak a családfája, akik
Artaxerxész király uralkodása alatt Babilonból visszatértek velem: 2 Fineesz fiai közül
Gersom; Itamár fiai közül Dániel; Dávid fiai közül Háttus, Sekenja fia 3 Fáros utódaiból
Zakariás és vele együtt szám szerint százötven férfi; 4 Fáhat-Moáb fiai közül Elioenáj,
Zaréhe fia és vele kétszáz férfi; 5 Zétua fiai közül Sekenja Jahaziél fia, és vele háromszáz
férfi; 6 Ádán fiai közül Ábed, Jonatán fia, és vele ötven férfi; 7 Álám fiai közül Izajás, Atália
fia és vele hetven férfi; 8 Safátja fiai közül Zebedja, Mikaél fia és vele nyolcvan férfi; 9 Joáb
fiai közül Obedja, Jáhiel fia és vele kétszáztizennyolc férfi; 10 Báni fiai közül Selomit
Joszfia fia és vele százhatvan férfi; 11 Bebáj fiai közül Zakariás, Bebáj fia és vele
huszonnyolc férfi; 12 Azgád fiai közül Johanán, Ekketán fia és vele száztíz férfi;
13 Adonikám fiai közül a fiatalabbak, név szerint: Elifelet, Jehiél meg Samája és velük
hatvan férfi; 14 Bigváj fiai közül Utáj Zábud fia és velük hetven férfi.

15 Egybegyűjtöttem őket annál a folyónál, amely Aháva felé folyik, és ott
tartózkodtunk három napig. Közben leviták után néztem a nép és a papok között, de nem
találtam. 16 Erre elküldtem Eliézer, Ariel, Semeja, Járib, Elnátán, Nátán, Zakariás és
Mesullám bölcs főembereket. 17 Elküldtem őket Eddóhoz, Kászfia helység vezetőjéhez és
szájukba adtam a szavakat, amelyekkel meg kellett kérniük Eddót és testvéreit, hogy
küldjenek nekünk szolgákat Istenünk háza számára. 18 Mivel pedig Isten jóságos keze volt
rajtunk, bölcs férfiakat küldtek hozzánk annak a Moholinak a családjából, aki Izrael fiának,
Lévinek fia volt. Sarábját fiaival és testvéreivel együtt tizennyolc embert, 19 valamint
Hásabját és vele Merári ivadékai közül Izajást, testvéreivel és fiaival együtt húsz férfit. 20 A
templomszolgák közül pedig, akiket Dávid és a fejedelmek a leviták mellé osztottak be
szolgálattételre, kétszázhúsz natinitát; fel is jegyezték mindegyikük nevét.

Jelentés a hazatérésről 21 Majd böjtöt hirdettem ott az Aháva folyó mellett, hogy
megsanyargassuk magunkat az Úr, a mi Istenünk előtt és szerencsés utat esdjünk le
magunknak, fiainknak és mindennemű jószágunknak. 22 Restelltem ugyanis segítséget és
lovasokat kérni a királytól, hogy megvédjenek minket az úton az ellenséggel szemben,
hiszen azt mondtuk a királynak: »Istenünk keze nyugszik mindazokon, akik jóban hozzá
fordulnak, de ereje, hatalma és haragja nehezedik mindazokra, akik elfordulnak tőle.«
23 Ezért böjtöltünk és könyörögtünk Istenünkhöz. Szerencsésen is jártunk.

24 Majd kiválasztottam tizenkettőt a papi fejedelmek közül: Sarábját, Hásabját meg tíz
testvérüket 25 és odamértem nekik az ezüstöt, az aranyat meg a mi Istenünk háza számára
szent ajándékul adott edényeket, amelyeket a király, valamint tanácsosai és fejedelmei,
továbbá azok ajánlottak fel, akik egész Izraelből ott tartózkodtak. 26 Odamértem a kezükbe
hatszázötven talentum ezüstöt, száz ezüst edényt, száz talentum aranyat, 27 húsz
aranyserleget, körülbelül ezer dáriusz értékben, és a legfinomabb csillogó rézből való két
edényt, amely oly szép volt, mintha aranyból lett volna. 28 Majd így szóltam hozzájuk: »Ti
az Úr szentjei vagytok, és szentek az edények, az ezüst meg az arany is, amelyet önkéntes
adományul ajánlottak fel az Úrnak, atyáink Istenének. 29 Vigyázzatok tehát és őrizzétek
meg, amíg csak oda nem méritek az Úr házának kincstára számára, a papok és a leviták
fejedelmei, meg az izraelita családfők elé Jeruzsálemben.« 30 Erre átvették a papok és a
leviták a megmért ezüstöt, aranyat és az edényeket, hogy elszállítsák Jeruzsálembe, a mi
Istenünk templomába.

31 Elindultunk az Aháva folyó mellől az első hónap tizenkettedik napján, hogy
Jeruzsálembe vándoroljunk. És rajtunk nyugodott az Isten keze, és megóvott minket az úton
az ellenségtől és a lesbenállóktól. 32 Amikor aztán megérkeztünk Jeruzsálembe és már
három napig ott tartózkodtunk, 33 a negyedik napon odamértük Istenünk templomában az
ezüstöt, az aranyat és az edényeket Meremót, Uriás pap fiának kezéhez Eleazár, Fineesz fia,
Jozabád, Józsue fia és Noadája, Binnuj fia, leviták jelenlétében, 34 mindent a maga száma és
súlya szerint. Fel is jegyezték akkor mindennek a súlyát. 35 A fogságból visszatért
száműzöttek ekkor Izrael egész népéért Izrael Istenének egészen elégő áldozatul bemutattak
tizenkét bikaborjút, kilencvenhat kost, hetvenhét bárányt, bűnért való áldozatul pedig
tizenkét kecskebakot, egytől-egyig egészen elégő áldozatul az Úrnak. 36 Majd átnyújtották a
királyi szatrapáknak és a folyamon túl levő helytartóknak a király rendeletét, erre azok
pártfogásba vették a népet és az Isten házát.

9 **A vegyes házasságok tilalma** 1 Ezek megtörténte után hozzám jöttek a főemberek és
jelentették: »Izrael népe, papok és leviták nem különültek el a föld népeitől, a kánaániak, a
hetiták, a fereziták, a jebuziták, az ammoniták, a moabiták, az egyiptomiak és az amoriták

förtelmeitől. 2 Az ő leányaik közül vettek maguk és fiaik számára feleséget és így a szent utódok összevegyültek a föld népeivel. A fejedelmek és a vezetők pedig elöl jártak a törvényszegésben.« 3 Amikor meghallottam ezt a jelentést, megszaggattam palástomat és köntösömet, tépdestem fejem hajszálait meg szakállamat és ott ültem elszomorodva. 4 Amikor pedig egybegyűltek nálam mindnyájan, akik remegtek Izrael Istenének ítéletétől azoknak a törvényszegése miatt, akik a fogságból visszatértek, én ott ültem szomorúan egészen az esti áldozatig.

Ezdrás engesztelő imája 5 Az esti áldozatkor felkeltem sanyarúságomból, tépett palástban meg köntösben meghajtottam térdemet, kiterjesztettem kezemet az Úrhoz, az én Istenemhez.

6 Így szóltam: »Istenem, szégyellem magamat és nem merem felemelni arcomat hozzád, mivel gonoszságaink megsokasodtak fejünk felett és bűneink az égig növekedtek 7 atyáink idejétől kezdve. Súlyosan vétkeztünk mind a mai napig, úgyhogy tulajdon gonoszságaink miatt jutottunk mi magunk, királyaink és papjaink idegen országok királyainak kezére, kardélre, fogságba és ki voltunk téve fosztogatásnak és arcpirulásnak, mint ma is. 8 Most azonban egy szempillantásra kegyelmet találtunk az Úrnál, a mi Istenünknél. Meghagyott nekünk egy maradékot és leverte nekünk a sátrat az ő szent helyén és felragyogtatta szemünket Istenünk és egy kis menedéket adott nekünk szolgaságunkban. 9 Igaz, szolgák vagyunk, de szolgaságunkban sem hagyott el Istenünk. Felénk hajlította a perzsa királyok kegyét, hogy életet adjon belénk, megépítse és feltámassza romjaiból Istenünk templomát, nekünk pedig védőfalat emeljen Júdában és Jeruzsálemben.

10 Mit szóljunk tehát ezek után Istenünk? Megszegtük parancsaidat, 11 amelyeket szolgáid, a próféták által hirdettél ki, ezekkel a szavakkal: `Az a föld, amelyet birtokba venni készültök, tisztátalan föld, mint ahogy tisztátalanok a népek és más országok azoknak a gyalázatosságai miatt, akik förtelmükkel színültig töltötték meg azt. 12 Ne adjátok tehát leányaitokat fiaiknak feleségül, de az ő leányaikat se vegyétek fiaitok számára. Sohase keressétek velük a békét és általuk a jólétet, hogy megerősödhessetek és élvezhessétek a föld terméseit, fiaitok pedig örököseitek lehessenek minden időben.'

13 Mindazok után azonban, amik nagy gonoszságunk és bűneink miatt sújtottak bennünket, te, a mi Istenünk, megszabadítottál vétkünktől és megmentettél minket, ahogy az jelenleg is történt, 14 hogy meg ne szegjük újra parancsaidat és ne keressünk házassági összeköttetést azokkal az utálatos népekkel. Nemde megsemmisítő volna ránk ezért haragod, és nem engednéd, hogy közülünk bárki is megmaradjon és megmeneküljön? 15 Uram, Izrael Istene, milyen igaz vagy te! Magunkra hagytál, hogy megmenthess minket, amint ez jelenleg megtörtént. Íme, bűnben vagyunk előtted és nincs, aki megállhasson színed előtt.«

10 **A tiltott házasságok** 1 Miközben Ezdrás az Isten temploma előtt leborulva így imádkozott, esdekelt és siránkozott, nagy tömeg izraelita férfi, nő és gyermek gyűlt össze körülötte, és a nép hangos zokogással zokogott. 2 Megszólalt ekkor Sekenja, Jehiél fia Élám fiai közül és azt mondta Ezdrásnak: »Hűtlenek lettünk Istenünkhöz, mivel a föld népeiből való, idegen nőket vettünk magunknak feleségül. De azért még van remény Izrael számára: 3 kössünk szövetséget az Úrral, a mi Istenünkkel, hogy elbocsátjuk mindezeket a nőket szülötteikkel együtt, az Úrnak és azoknak a kívánsága szerint, akik remegnek az Úr, a mi Istenünk parancsától. Hadd jusson érvényre a törvény. 4 Fel tehát! A te dolgod határozni, mi melletted leszünk. Cselekedj bátran!«

5 Felkelt tehát Ezdrás és megeskette a papok és a leviták fejedelmeit és egész Izraelt, hogy ilyen értelemben járjanak el. Ők meg is esküdtek. 6 Majd elindult Ezdrás az Isten háza

elől és elment Eljasib fiának, Johanánnak kamrájába, és ott töltötte az éjszakát. Kenyeret nem evett és vizet nem ivott, mert gyászolt azoknak a bűne miatt, akik a fogságból visszatértek.

7 Majd felszólították Júdában és Jeruzsálemben mindazokat, akik a fogságból visszatértek, hogy gyűljenek össze Jeruzsálemben. 8 Aki pedig a fejedelmek és a vének határozata értelmében három nap alatt meg nem jelenik, annak elkobozzák egész vagyonát, őt magát pedig kizárják a fogságból hazatértek gyülekezetéből. 9 Egybegyűlt tehát Jeruzsálemben Júda és Benjamin összes férfia három nap alatt a kilencedik hónapban, a hónap huszadik napján, és az egész nép ott telepedett le az Isten templomának terén és reszketett a bűn meg az eső miatt.

10 Majd szólásra emelkedett Ezdrás pap és így szólt hozzájuk: »Áthágtátok a törvényt, mert idegen nőket vettetek feleségül, hogy még tetézzétek Izrael vétkét. 11 Most azonban tegyetek vallomást az Úr, atyáitok Istene előtt, teljesítsétek akaratát, szakítsatok a föld népeivel és az idegen asszonyokkal!«

12 Erre az egész tömeg így felelt és hangos szóval azt mondta: »Úgy legyen, ahogy szóltál hozzánk! 13 Mivel pedig sok a nép és itt az esőzés ideje és kint nem álldogálhatunk, meg nem is egy vagy két napi munkáról van szó (ebben a dologban ugyanis nagyon számosan vétkeztünk), 14 álljanak elő az egész gyülekezet fejedelmei és mindazok, akik városainkban idegen nőket vettek feleségül. Jelenjenek meg a kijelölt időben városonként a vénekkel és a bírákkal együtt, amíg el nem hárítjuk magunkról e bűn miatt Isten haragját.« 15 Jonatán, Aszaél fia, meg Jaászja, Tikva fia felkeltek ez ellen és velük tartottak Mesullám meg Sebetáj leviták.

16 A számkivetés fiai tehát így cselekedtek. Ezdrás pap családfőket választott ki magának nemzetségenként mind név szerint számba véve. A tizedik hónap első napján ülésre jöttek össze, hogy az ügyben vizsgálatot tartsanak. 17 Ezt mindazokkal a férfiakkal, akik idegen nőket vettek feleségül, az első hónap első napjáig elvégezték.

A tiltott házasságban élők jegyzéke 18 A papok, akik idegen nőket vettek feleségül, a következők voltak: Józsuénak, Joszedek fiának fiai és testvérei közül: Maaszja, Eliézer, Járib és Gedalja. 19 Kezüket adták, hogy elküldik feleségeiket és vétkükért egy kost hoznak a nyájból áldozatul. 20 Immer fiai közül Hanáni és Zebedja; 21 Hárim fiai közül Maaszja, Elija, Semeja, Jehiél és Ozia; 22 Feshúr fiai közül: Elioenáj, Maaszja, Ismaél, Natanael, Jozabád és Elásza.

23 A leviták fiai közül: Jozabád, Semej, Kelája, azaz Kálita, Fatája, Júda és Eliézer; 24 az énekesek közül: Eljasib; a kapuőrök közül: Sallum, Telem és Úri; 25 Izraelből pedig: Fáros fiai közül: Remeja, Jezia, Melkia, Miámin, Eliézer, Melkia és Bánea; 26 Élám fiai közül: Matanja, Zakariás, Jehiél, Abdi, Jerimót és Elija; 27 Zétua fiai közül: Elioenáj, Eljasib, Matanja, Jerimót, Zábád és Aziza; 28 Bebáj fiai közül: Johanán, Hananja, Zabbáj, Ataláj; 29 Báni fiai közül: Mesullám, Melluk, Adája, Jasúb, Saál és Ramót; 30 Fáhat-Moáb fiai közül: Edna, Kalál, Benája, Maaszja, Matanja, Beszeleél, Binnuj és Manassze; 31 Herem fiai közül: Eliézer, Józsue, Melkia, Semeja, Simeon, 32 Benjamin, Málok, Samarja; 33 Hásum fiai közül: Matanáj, Matáta, Zábád, Elifelet, Jermáj, Manassze, Szemei; 34 Báni fiai közül: Maáddi, Amrám, Úel, 35 Bánea, Bádaja, Keliau, 36 Vánia, Márimut, Eljasib, 37 Matanja, Matanáj, Jászi, 38 Báni fiai közül, Binnuj, Semej, 39 Sálmia, Nátán, Adája, 40 Meknedebáj, Sisáj, Saráj, 41 Ezrel, Selemiau, Semeria, 42 Sallum, Amarja, József; 43 Nébó fiai közül: Jehiél, Matatiás, Zábád, Zábina, Jaddaj, Joel és Benája.

44 Mindezek idegen nőket vettek feleségül és elbocsátották az asszonyokat és a gyermekeket is.

NEHEMIÁS KÖNYVE

ÚJJÁÉPÍTÉS NEHEMIÁS VEZETÉSÉVEL: 1,1-6,19

1 **Nehemiás imája** 1 Nehemiásnak, Helkija fiának szavai.

A huszadik év kiszlev havában történt, amikor én Szúza várában voltam, 2 hogy eljött
hozzám egyik testvérem, Hanáni és vele néhány férfi Júdából. Ekkor érdeklődtem náluk
azok felől a zsidók felől, akik megmenekültek és megmaradtak a száműzöttek közül, meg
Jeruzsálem felől. 3 Erre így feleltek nekem: »Akik megmenekültek és még megvannak a
számkivetettek közül ott abban a tartományban, nagy nyomorban és gyalázatban vannak.
Jeruzsálem fala romokban hever, kapuit pedig tűz emésztette meg.«

4 Amikor e szavakat hallottam, leültem, sírtam, keseregtem jó néhány napig.
Böjtöltem és így könyörögtem a menny Istene előtt: 5 »Uram, te a mennynek erős, nagy és
félelmetes Istene, aki kitartasz a szövetség mellett és irgalommal vagy azok iránt, akik
szeretnek téged és követik parancsaidat. Kérlek, 6 figyeljen fel füled és nyíljék meg szemed,
hogy meghalld szolgád könyörgését. Éjjel-nappal esengek most előtted szolgáidért, Izrael
fiaiért és vallomást teszek Izrael fiainak bűneiről, amelyeket ellened elkövettek és atyám
házával együtt én is elkövettem. 7 Hívság vezetett minket félre, és nem tartottuk meg
törvényedet, szertartásaidat és parancsaidat, amelyeket Mózesnek, szolgádnak, adtál.

8 Emlékezzél szavadra, amellyel meghagytad Mózesnek, a te szolgádnak: `Ha
vétkeztek, szétszórlak titeket a népek közé. 9 De ha megtértek hozzám, megtartjátok és
teljesítitek parancsaimat, egybegyűjtelek titeket, ha mindjárt az ég szélére kerültetek is el.
Visszahozlak titeket arra a helyre, amelyet nevem számára lakóhelyül választottam.' 10 Hisz
szolgáid ők és néped, te mentetted meg őket nagy hatalmaddal és erős kezeddel.

11 Kérlek, Uram, legyen füled figyelmessé szolgád imádságára és szolgáid
könyörgésére, akik nevedet félni kívánják. Most pedig adj szerencsét szolgádnak és engedd,
hogy irgalmat találjon annál a férfinél.« – Én ugyanis a király pohárnoka voltam.

2 **Nehemiás visszatérése** 1 Niszán havában történt, Artaxerxész királynak huszadik
esztendejében, hogy egyszer éppen bor volt előtte, s én fogtam a bort és odanyújtottam a
királynak. Közben bágyadtnak tűnhettem fel előtte, 2 mert így szólt hozzám a király: »Miért
olyan szomorú az arcod? Tudtommal nem vagy beteg. Ok nélkül azonban ez nincsen!
Szívedet, nem tudom milyen, de valami bánat emésztheti.« Erre nagyon megijedtem, 3 és azt
mondtam a királynak: »Örökké élj, ó király! Hogyne lenne szomorú az arcom, amikor a
várost, atyáim sírhelyét lerombolták, kapuit pedig tűz emésztette meg.« 4 Erre így szólt a
király: »Mi volna a kívánságod?« Én ekkor a menny Isteséhez fohászkodtam 5 és így
szóltam a királyhoz: »Ha jónak látja a király és ha kegyben van előtted a te szolgád, küldj el
engem Júdába, abba a városba, ahol atyáim sírja van, hogy újra felépíthessem azt.«

6 Erre azt kérdezte tőlem a király meg a királyné, aki mellette ült: »Mennyi időt venne
igénybe utad, és mikor térnél vissza?« Amikor megmondtam neki az időt, beleegyezett és
elbocsátott. 7 Majd így szóltam a királyhoz: »Ha jónak látja a király, adjon nekem írásokat a
folyamon túli terület helytartóihoz, hogy adjanak kíséretet mellém, amíg Júdába nem érek,
8 valamint levelet Ászáfhoz, a királyi erdőség felügyelőjéhez: bocsásson rendelkezésemre
fát, hogy gerendával láthassam el a templom várának kapuit, a városfalakat és a házat,
amelybe be fogok lépni.« A király megadta, mivel Istenem jóságos keze volt rajtam.

9 Amikor megérkeztem a folyamon túli vidék helytartóihoz, átnyújtottam nekik a

királytól kapott írásokat. Katonai főtiszteket és lovasokat rendelt mellém a király. 10 Amikor ezt megtudta a hóroni Szanballát és Tóbiás, az ammonita szolga, nagyon bosszankodtak azon, hogy jött valaki, aki Izrael fiainak javát keresi.

Határozat a városfal építéséről 11 Miután megérkeztem Jeruzsálembe és már három napig ott tartózkodtam, 12 néhány férfi kíséretében elindultam éjjel – senkinek sem árultam el, mire indította szívemet Isten, hogy Jeruzsálemben cselekedjem. Állat sem volt velem azon az állaton kívül, amelyen ültem – 13 és éjnek idején kimentem a Völgy-kapun a Sárkányforrás és a Szemét-kapu felé és megszemléltem Jeruzsálem lerombolt falát és tűz emésztette kapuit. 14 Majd tovább haladtam a Forrás-kapu és a királyi vízvezeték irányában. Itt nem volt hely, hogy az állat, amelyen ültem, áthaladhasson. 15 Azért gyalog mentem fölfelé a völgyben, éjnek idején és megvizsgáltam a falat, majd visszafordulva ismét odaérkeztem a Völgy-kapuhoz, és így tértem vissza.

16 Az elöljárók nem tudtak arról, hogy hová mentem és mit művelek. A zsidókkal, a papokkal, az előkelőkkel, az elöljárókkal és a többiekkel, akik a munkában résztvettek, mindeddig ugyanis semmit sem közöltem. 17 Most azonban így szóltam hozzájuk: »Ti jól ismeritek a nyomorúságot, amelyben vagyunk. Jeruzsálem elpusztult, kapuit tűz emésztette meg. Gyertek tehát, építsük fel Jeruzsálem falait, hogy ne legyünk tovább gyalázat tárgya!« 18 Egyúttal elmondtam nekik, milyen jóságos volt hozzám az Isten keze, és milyen szavakat intézett hozzám a király, majd hozzátettem: »Rajta hát, építsünk!« És erős kézzel hozzáfogtak a nemes munkához.

19 Amikor ezt megtudta a hóroni Szanballát, az ammonita szolga, Tóbiás és az arab Gesem, kigúnyoltak minket és lenézően azt mondták: »Mi az? Mit műveltek? Tán lázadást szítotok a király ellen?« 20 Én azonban megfeleltem nekik, és ezt mondtam: »Maga a menny Istene van segítségünkre, és mi, az ő szolgái, nekilátunk és építünk. Nektek pedig sem részetek, sem jogotok, sem emléketek Jeruzsálemben nincsen.«

3 **Az építkezés** 1 Hozzákezdtek tehát Eljasib a főpap és paptestvérei és megépítették a Nyáj-kaput: megszentelték és felállították szárnyait. Egészen a Százkönyök toronyig megszentelték, Hananeél tornyáig. 2 Mellette építettek Jerikó férfiai. Ezek mellett épített Zákur, Ámri fia.

3 A Hal-kaput Ásznaa fiai építették. Ők maguk fedték be és állították fel szárnyait a zárakkal és reteszekkel együtt. 4 Mellettük Kósz fiának, Uriásnak fia, Márimut épített. Mellette Mesezebel fiának, Berekjának fia, Mesullám épített és mellettük Szádok, Baána fia épített. 5 Mellettük a tekoaiak építettek, köztük azonban az előkelők nem hajtották nyakukat Uruk szolgálatába.

6 Az Öreg-kaput Jojáda, Fászea fia és Mesullám, Beszódja fia építette. Ők fedték be és állították fel szárnyait a zárakkal és reteszekkel együtt. 7 Mellettük a gibeoni Meltia, a meronáti Jádon, gibeoni és micpai férfiak építettek a folyamon túli tartomány helytartója nevében. 8 Mellette Eziél, Arája fia, az aranyműves épített, e mellett Ananja, a kenőcsös fia épített, így egészen a széles utca faláig megerősítették Jeruzsálemet. 9 Mellette Rafája, Húr fia, a jeruzsálemi kerület felének elöljárója épített. 10 Mellette Jedája, Haromáf fia épített saját házával szemben. Mellette Háttus, Hásebneja fia épített. 11 A másik falrészt meg a Kemencetornyot Melkia, Herem fia és Hásub, Fáhat-Moáb fia építette. 12 Mellette Sallum, Lohes fia, a jeruzsálemi kerület felének elöljárója épített, ő maga leányaival együtt.

13 A Völgy-kaput Hánun és Zánoe lakói építették. Felépítették, felállították szárnyait a zárakkal és reteszekkel együtt, és hozzá még ezer könyöknyi falat építettek egészen a Szemét-kapuig. 14 A Szemét-kaput Melkia, Rekáb fia, a bétakárámi kerület elöljárója

állította helyre. Felépítette és beillesztette szárnyait a zárakkal és reteszekkel együtt.

15 A Forrás-kaput Sallum, Kolhóze fia, a micpai kerület elöljárója javította ki.
Felépítette, befedte, felállította szárnyait a zárakkal és reteszekkel együtt, és felépítette Síloe
tavának falát a királyi kert irányában, addig a lépcsőig, amely a Dávid-városból ereszkedik
alá. 16 Utána Nehemiás, Azbok fia, a bétszúri kerület felének elöljárója épített addig a
helyig, amely Dávid sírjával szemben van, továbbá a nagy munkával készített tóig és a
Vitézek házáig. 17 Utána leviták építettek: Rehum, Benni fia. Utána Hásebja, a keilai kerület
felének elöljárója épített saját kerülete nevében. 18 Utána ezek testvérei építettek: Baváj,
Enadád fia, a keilai kerület másik felének elöljárója.

19 Utána Ázer, Józsue fia, Micpa elöljárója egy másik darabot épített a megerősített
szeglet feljárójával szemben.

20 Utána Báruk, Zakáj fia, egy második részt épített ki a hegyen a szeglettől Eljasib
főpap házának kapujáig. 21 Utána Hakkus fiának, Uriásnak fia, Meremót, egy második részt
épített ki Eljasib házának kapujától Eljasib házának végéig. 22 Utána papok, a Jordán
síkságáról való férfiak építettek. 23 Utána Benjamin meg Hásub építettek házukkal szemben.
Utánuk Ananja fiának, Maaszjának fia, Azarja épített házának átellenében. 24 Utána Binnuj,
Henadad fia építette a második részt Azarja házától a sarokig és szegletig. 25 Fálel, Ózi fia, a
sarokkal és azzal a toronnyal szemben épített, amely a börtön udvarán a királyi felső palota
felett emelkedik. Utána Fadája, Fáros fia épített 26 addig a helyig, amely kelet felé a Víz-
kapuval és a kiemelkedő toronnyal szemben van. 27 Utána a tekoaiak építettek egy másik
darabot a nagy, magas toronytól a templom faláig.

28 A Ló-kaputól felfelé a papok építettek, mindenki saját házának átellenében.
29 Utánuk Szádok, Immer fia épített házával szemben. Ő utána pedig Semaja, Sekenja fia, a
keleti kapu őre épített. 30 Utána Hananja, Selemja fia, és Szelef hatodik fia, Hánun épített
egy második vonalat. Majd Mesullám, Berekja fia épített az ő lakásával szemben.

31 Utána Melkia, az aranyműves fia épített egészen a templomszolgák és a zsibárusok
házáig az Ítélet-kapu átellenében és a Szeglet-teremig. 32 A Szeglet-terem és a Nyáj-kapu
között pedig az aranyművesek és kereskedők építettek.

Az ellenség gúnyolódása 33 Amikor meghallotta Szanballát, hogy építjük a falat, igen
megharagudott, és nagy bosszúságában becsmérlően nyilatkozott a zsidókról. 34 Testvérei
meg a szamaritánusok hadserege előtt ugyanis ilyeneket mondott: »Mit művelnek itt ezek a
gyámoltalan zsidók? Eltűrik-e ezt a népek? Talán még ma áldozni akarnak és készen
kívánnak lenni? Vajon fel tudják-e ismét építeni a porhalomból az elégett kőfalakat?«
35 Mellette pedig az ammonita Tóbiás így beszélt: »Csak hadd építsenek! Hiszen, ha egy
róka ráugrik, ledönti a kőfalukat.«

36 Halld csak Istenünk, mennyire megvetnek minket! Fordítsd vissza fejükre
gyalázkodásukat! Tedd, hogy megvessék őket a rabság földjén. 37 Ne takard el
gonoszságukat és ne engedd, hogy bűnüket eltöröljék színed elől, mert kigúnyolták azokat,
akik építkeznek.

38 Mi azonban tovább építettük a falat és félmagasságig kijavítottuk az egészet. A nép
ugyanis lelkesen nekilátott a munkának.

4 **A szomszédos népek ellenségeskedése** 1 Amikor Szanballát, Tóbiás, az arabok, az
ammoniták meg az asdódiak meghallották, hogy betömődnek Jeruzsálem falának sérülései,
és zárulni kezdenek a hasadékok, igen nagy haragra gerjedtek. 2 Egybe is gyűltek
valamennyien, hogy felvonuljanak és hadakozzanak Jeruzsálem ellen és cselt vessenek.
3 Erre mi Istenünkhöz könyörögtünk és éjjel-nappal őrséget állítottunk ellenük a falra. 4 Júda

azonban már így beszélt: »Megfogyatkozott a teherhordó nép ereje és az omladékföld igen
sok, nem tudjuk felépíteni a falat.« 5 Ellenségeink pedig így beszéltek: »Ne tudjanak róla és
ne vegyenek észre semmit, amíg közöttük nem vagyunk és le nem mészároljuk őket, hogy
így véget vessünk a munkának.«

6 Azok a zsidók ugyanis, akik a szomszédságukban laktak, tízszer is eljöttek és
figyelmeztettek bennünket minden helységből, ahonnan hozzánk jöttek. 7 Erre én rendenként
felállítottam körös-körül a fal mögé a népet kardjával, lándzsájával és íjával. 8 Majd szemlét
tartottam, eléjük álltam és így szóltam az előkelőkhöz, az elöljárókhoz meg a nép többi
részéhez: »Ne féljetek tőlük! Gondoljatok a nagy és félelmetes Úrra és harcoljatok
testvéreitekért, fiaitokért, leányaitokért, feleségeitekért és házaitokért.« 9 Így, amikorra
megtudták ellenségeink, hogy óvatosságra intettek minket, az történt, hogy Isten
meghiúsította tervüket. Erre aztán visszatértünk mindannyian a falakhoz, mindenki a maga
munkájához. 10 Attól a naptól kezdve azonban, amíg az ifjak fele munkáján dolgozott, a
másik fele lándzsával, pajzzsal, íjjal és vérttel felszerelve harcra készen állt, és mögöttük
voltak Júda egész házának fejedelmei. 11 Azok, akik a falon építettek, terhet hordtak és
rakodtak, egyik kezükkel dolgoztak, a másikkal kardot tartottak. 12 Kard övezte ugyanis
minden építőnek a derekát és így építgettek. A kürtöt pedig mellettem fújták. 13 Akkor így
szóltam a főemberekhez, elöljárókhoz és a többi néphez: »Az építkezés nagy és kiterjedt, s
ennek következtében szétszakadozunk és messze vagyunk egymástól a falon. 14 Azért
bárhonnan is halljátok a kürt szavát, siessetek oda hozzánk. Istenünk majd hadakozni fog
érettünk.« 15 Dolgozzunk csak az építkezésen, közben azonban a csoportunk fele
hajnalhasadtától a csillagok feljöttéig tartsa készenlétben lándzsáját.

16 Akkortájt még meghagytam a népnek: »Mindenki tartózkodjék legényével együtt
Jeruzsálemben, hogy felválthassuk egymást éjjel az őrködésben, nappal a munkában.« 17 Én
pedig és testvéreim, legényeim meg az őrök, akik kíséretemben voltak, ruhánkat sem tettük
le. Mindenki jobbjában tartotta fegyverét.

5 **Belső széthúzás** 1 Közben a nép meg asszonyai hangos panasszal keltek ki zsidó
testvéreik ellen. 2 Voltak, akik ezt mondták: »Fiainkat és leányainkat zálogba adtuk, hogy
gabonát vegyünk rajtuk, ehessünk és élni tudjunk!« 3 Voltak, akik így szóltak:
»Elzálogosítjuk szántóföldjeinket, szőlőinket és házainkat, hogy gabonát szerezhessünk az
éhínség idején.« 4 Mások ezt mondták: »Kölcsönpénzt kell felvennünk, hogy leróhassuk a
király adóját és oda kell adnunk szántóföldjeinket és szőlőinket, 5 márpedig a mi húsunk is
olyan, mint testvéreink húsa, és a mi fiaink is olyanok, mint az ő fiaik. Íme, szolgaságba
vetjük fiainkat meg leányainkat, és leányaink között nem egy már rabszolgáló, és nincs,
amivel kiválthatnánk őket, hiszen szántóföldjeink és szőlőink is mások kezén vannak.«

6 Én nagyon megharagudtam, amikor ilyen hangú panaszukat hallottam,
7 megfontoltam a dolgot és megfeddtem a főembereket meg az elöljárókat. Azt mondtam
nekik: »Hát mindegyiktek uzsorát űz felebarátjával szemben?« Majd népes gyűlést hívtam
össze ellenük 8 és így szóltam hozzájuk: »Mi, amint tudjátok, tehetségünkhöz képest
kiváltottuk azokat a zsidó testvéreinket, akiket eladtak a pogányoknak. Ti pedig eladjátok
saját testvéreiteket, hogy mi kiváltsuk őket?« Erre hallgattak és nem tudtak, mit válaszolni.
9 Én pedig folytattam: »Nem helyes az, amit műveltek. Miért nem jártok a mi Istenünk
félelmében, hogy ne gyalázhassanak minket a pogányok, a mi ellenségeink? 10 Én is,
testvéreim meg legényeim is igen soknak kölcsönöztünk pénzt meg gabonát. Mi azonban
nem követeljük vissza az adósságot. 11 Adjátok még ma vissza szántóföldjeiket, szőlőiket,
olajkertjeiket és házaikat, és hozzá engedjétek el nekik a pénz-, gabona-, bor-, olajkamatot
is, amelyet tőlük követelni szoktatok.«

12 Erre ők így feleltek: »Visszaadjuk és nem követelünk tőlük semmit sem. Úgy
cselekszünk, ahogy mondtad.« Odahívtam erre a papokat és megeskettem őket, hogy úgy
tegyenek, ahogy szóltam. 13 Majd kiráztam keblemen ruhámat és azt mondtam: »Így rázzon
ki minden embert házából, vagyonából Isten, ha ezt az ígéretet nem tartja meg. Legyen ilyen
kirázott és üres.« Erre az egész tömeg így felelt: »Ámen«, és dicsőítették Istent. És a nép a
határozat értelmében járt el.

Nehemiás, Júda helytartója 14 Attól a naptól kezdve pedig, amelyen a király
meghagyta nekem, hogy helytartó legyek Júda földjén, Artaxerxész királynak huszadik
esztendejétől egészen a harminckettedikig, tehát tizenkét esztendőn át, én meg testvéreim
nem vettük fel azt a járandóságot sem, amely a helytartót megilleti. 15 Az előző helytartók
ugyanis, akik én előttem voltak, súlyosan megterhelték a népet és kenyérben, borban meg
pénzben naponta negyven siklust szedtek. Hozzá még legényeik is nyomták a népet. Én
azonban isteni félelemből nem így cselekedtem. 16 Sőt még a falépítésnél is segédkeztem,
bár földet nem vásároltam. Legényeim is mind ott voltak a munkánál.

17 Asztalomnál ültek a zsidók is, meg az elöljáróság is, mintegy százötven férfi,
valamint azok is, akik a körülöttünk lakó népek közül érkeztek hozzánk. 18 Ezért naponta
elkészítettek számomra egy ökröt, hat válogatott kost, nem is számítva a szárnyasokat,
minden tizedik napon pedig különféle borokat és sok egyebet szolgáltam fel. Mégsem
vettem fel a helytartói járandóságot, mert a nép amúgy is nagyon szegény volt.

19 Emlékezzél meg rólam, Istenem, szolgáljon javamra mindaz, amit ennek a népnek
érdekében cselekedtem.

6 **A támadások elhárítása** 1 Amikor meghallotta Szanballát, Tóbiás, az arab Gesem
meg a többi ellenségünk, hogy felépítettem a falat, és nincs többé rés rajta (akkoriban már
csak a kapuszárnyakat nem szereltem még fel), 2 elküldtek hozzám Szanballát és Gesem
ezzel az üzenettel: »Jöjj, találkozzunk Kefirimben az Onó völgyében.« Ők azonban azt
tervezték, hogy gonosz dolgot cselekszenek velem. 3 Erre én követeket küldtem hozzájuk,
ezzel az üzenettel: »Nagy munkán dolgozom. Nem mehetek le, mert az visszamaradna, ha
elindulnék és lemennék hozzátok.« 4 Négyszer küldtek ilyen módon hozzám, én azonban a
fenti szavakkal válaszoltam nekik.

5 Sőt Szanballát az előbb említett üzenettel ötödször is elküldte hozzám emberét, és ez
nyílt levelet hozott kezében, amelyben ezt írta: 6 »A népek között úgy hallatszik, Gesem is
mondta, hogy te meg a zsidók lázadást szítotok, és azért építed a falat, mert királyuk akarsz
lenni. Ennek okáért 7 prófétákat is fogadtál, hogy hirdessék és mondják felőled
Jeruzsálemben: `Király van Júdeában!' Ez a dolog el fog jutni a király füléhez, azért jöjj,
tanácskozzunk egymással!« 8 Én azonban elküldtem hozzájuk és ezt üzentem: »Nem úgy
történt, mint ahogyan te előadod. Magad találtad azt ki.« 9 Így ijesztgettek minket
mindnyájan abban a reményben, hogy »kezünk eláll majd a munkától és abbahagyjuk azt.«
Kezem azonban éppen ezért még több erőre kapott.

10 Amikor pedig elmentem annak a Semajának a házába, aki Metabeél fiának,
Dalájának volt a fia, ő így szólt hozzám: »Tárgyaljunk inkább az Isten házában egymással, a
templom bensejében, és zárjuk be az épület kapuit, mert eljönnek majd, hogy megöljenek,
éspedig éjjel fognak eljönni, hogy meggyilkoljanak téged.«

11 Én azonban így feleltem: »Hogyan menekülhetne olyan ember, mint én? Hogyan
tehetné be magamfajta ember a lábát a templomba anélkül, hogy életét veszítené? Nem
lépek be.« 12 Megértettem ugyanis, hogy nem az Isten küldte őt, hanem azért mondta ezt a
hamis jövendölést rólam, mert Tóbiás meg Szanballát felbérelték őt. 13 Pénzt kapott ugyanis,

hogy én ijedtemben olyasmit tegyek, ami bűn, és így legyen valami rossz, amit terhemre róhatnak. 14 Tudd be, Uram, Tóbiásnak és Szanballátnak ilyesféle cselekedeteiket, de Noádja prófétának, meg a többi prófétának is, akik ijesztgettek engem.

15 Elkészült tehát a fal Elul hónap huszonötödik napján, ötvenkét nap alatt. 16 Amikor ellenségeink mindannyian meghallották, hogy félelem fogott el minden népet, amely körülöttünk volt, az ő büszkeségük is összeomlott, és megtudták, hogy Isten vitte véghez ezt a művet.

17 Abban az időben a zsidók sok előkelő emberétől ment levél Tóbiáshoz és Tóbiástól is jött őhozzájuk. 18 Sokan voltak ugyanis Júdeában, akik esküvel kötelezték le magukat neki, hiszen ő Área fiának, Sekenjának veje volt, fia Johanán pedig Berekja fiának, Mesullámnak leányát vette el feleségül. 19 Még magasztalták is előttem és szavaimat hírül vitték neki. Tóbiás pedig leveleket küldözgetett, hogy megfélemlítsen engem.

RENDELKEZÉSEK ÉS REFORMOK: 7,1-13,31

7 **A városfal építésének befejezése** 1 Amikor aztán elkészült a fal, és elhelyeztem a kapuszárnyakat, és beosztottam a kapuőröket, az énekeseket és a levitákat, 2 megbízást adtam Hanáni testvéremnek, és Hananjának, a várparancsnoknak, Jeruzsálemre vonatkozólag (ő ugyanis megbízható és a többinél istenfélőbb ember volt). 3 Így szóltam hozzájuk: »Jeruzsálem kapuit nem szabad addig kinyitni, amíg csak melegen nem tűz a nap. Amikor még magasan van, be kell zárni a kapukat és be kell reteszelni. Őröket kell állítani Jeruzsálem lakóiból, egyeseket a kijelölt helyre, másokat a saját házuk elé.«

A lakosság jegyzéke 4 De a város igen széles és kiterjedt volt és kevés volt benne a nép, még nem építettek házakat.

5 Erre azt a gondolatot adta szívembe Isten, hogy egybehívjam az előkelőket, az elöljárókat és a népet és megszámláljam őket. Ekkor megtaláltam a jegyzéket azokról, akik először tértek vissza. Benne ezt találtam megírva:

6 Ezek a tartománynak azok a fiai, akik a Nebukadnezár, babiloni király által elhurcolt számkivetettek rabságából felkerekedtek és visszatértek Jeruzsálembe, illetve Júdába, mindenki a maga városába: 7 Zerubbábellel vonultak: Józsue, Nehemiás, Azarja, Raámja, Nahamáni, Mardókeus, Belsán, Meszfárát, Bigváj, Náhum, Baána.

Izrael férfiainak száma a következő volt: 8 Fáros fiai kétezer-százhetvenketten, 9 Safátja fiai háromszázhetvenketten, 10 Área fiai hatszázötvenketten, 11 Fáhat-Moáb fiai Józsue és Joáb ivadékaiból kétezer-nyolcszáztizennyolcan, 12 Élám fiai ezerkétszázötvennégyen, 13 Zétua fiai nyolcszáznegyvenöten, 14 Zakáj fiai hétszázhatvanan, 15 Binnuj fiai hatszáznegyvennyolcan, 16 Bebáj fiai hatszázhuszonnyolcan, 17 Azgád fiai kétezer-háromszázhuszonketten, 18 Adonikám fiai hatszázhatvanheten, 19 Bigváj fiai kétezer-hatvanheten, 20 Ádin fiai hatszázötvenöten, 21 Áternek, Hezekja fiának fiai kilencvennyolcan, 22 Hásum fiai háromszázhuszonnyolcan, 23 Becáj fiai háromszázhuszonnégyen, 24 Háref fiai száztizenketten, 25 Gibeon lakói kilencvenöten, 26 Betlehem és Netufa lakói száznyolcvannyolcan, 27 Anatót férfiai százhuszonnyolcan, 28 Bétazmót férfiai negyvenketten, 29 Kirját-Jearim, Kefira és Berót férfiai hétszáznegyvenhárman, 30 Ráma és Geba férfiai hatszázhuszonegyen, 31 Makmász férfiai százhuszonketten, 32 Betel és Hái férfiai százhuszonhárman, 33 a másik Nébó férfiai ötvenketten, 34 a másik Élám férfiai ezerkétszázötvennégyen, 35 Hárem lakói háromszázhuszan, 36 Jerikó lakói háromszáznegyvenöten, 37 Lód, Hádid és Onó lakói hétszázhuszonegyen, 38 Szenáa lakói háromezer-kilencszázharmincan.

A papok és leviták jegyzéke 39 A papok: Idája fiai Józsue házából
kilencszázhetvenhárman, 40 Immer fiai ezerötvenketten, 41 Fáshúr fiai
ezerkétszáznegyvenheten, 42 Árem fiai ezertizenheten.

43 A leviták: Józsue fiai, Kedmiel, Binnuj és Hodavja hetvennégyen.

44 Az énekesek: Ászáf fiai száznegyvennyolcan.

45 A kapuőrök: Sallum fiai, Áter fiai, Telmon fiai, Akkub fiai, Hátita fiai, Sobáj fiai
százharmincnyolcan.

46 A templomszolgák: Szíha fiai, Hászufa fiai, Tebbaót fiai, 47 Kerosz fiai, Sziáa fiai,
Fádon fiai, 48 Lebána fiai, Hagába fiai, Szelmáj fiai, 49 Hánán fiai, Geddel fiai, Gáher fiai,
50 Raája fiai, Rászin fiai, Nekoda fiai, 51 Gezem fiai, Úza fiai, Fászea fiai, 52 Becáj fiai,
Meunim fiai, Nefuszim fiai, 53 Bakbuk fiai, Hákufa fiai, Hárhur fiai, 54 Beszlút fiai, Máhida
fiai, Hársa fiai, 55 Berkosz fiai, Sziszára fiai, Tema fiai, 56 Nászja fiai, Hátifa fiai.

57 Salamon szolgáinak fiai, Szotáj fiai, Szóferet fiai, Fáruda fiai, 58 Jahála fiai, Dárkon
fiai, Giddel fiai, 59 Safátja fiai, Hátil fiai, az Ámon fiától, Szabaimtól származó Fókeret fiai.

60 A templomszolgák és Salamon szolgáinak fiai összesen háromszázkilencvenketten.

61 Azok pedig, akik Telmelából, Telhársából, Kerubból, Addonból és Immerből
jöttek, és nem tudták kimutatni, hogy családjuk és nemzetségük Izraelből való, a
következők: 62 Dalája fiai, Tóbija fiai, Nekoda fiai hatszáznegyvenketten; 63 a papok közül
pedig: Hábaja fiai, Kósz fiai, annak a Barzillájnak a fiai, aki a gileádi Barzilláj leányai közül
vett magának feleséget és azok nevét kapta. 64 Ezek keresték nevüket a jegyzéken, de nem
találták meg, ezért kizárták őket a papi szolgálatból. 65 A kormányzó ugyanis meghagyta
nekik, hogy a szentségesből mindaddig ne egyenek, amíg pap nem támad az Urim és a
Tumim kezeléséhez.

A népszámlálás 66 Az egész sokaság mintegy negyvenkétezer-háromszázhatvan
emberből állott, 67 nem számítva szolgáikat, szolgálóleányaikat, akik hétezer-
háromszázharmincheten voltak, közöttük kétszáznegyvenöt énekes és énekesnő. 68 Lovuk
hétszázharminchat, öszvérük kétszáznegyvenöt, 69 tevéjük négyszázharmincöt, szamaruk
pedig hatezer-hétszázhúsz volt.

70 A családfők közül néhányan adományaikkal járultak hozzá az építéshez. A
kormányzó ezer drachma aranyat, ötven csészét, ötszázharminc papi köntöst adott a
kincshez, 71 a családfők pedig húszezer drachma aranyat és kétezer kétszáz mína ezüstöt
adtak a templomi kincsekhez. 72 És amit a többi nép adományozott, az húszezer drachma
arany, kétezer mína ezüst és hatvanhét papi köntös volt. A papok meg a leviták, a kapuőrök,
az énekesek, a többi nép, a templomszolgák és egész Izrael saját városaikban telepedtek le.

Elérkezett a hetedik hónap, Izrael fiai pedig városaikban laktak.

8 **A törvény felolvasása** 1 Egybegyűlt az egész nép, mint egy ember, a Víz-kapu előtti
térségen, és felszólították Ezdrás írástudót, hogy hozza elő Mózes törvénykönyvét, amelyet
az Úr rendelt Izraelnek. 2 Odahozta tehát Ezdrás pap a törvényt a hetedik hónap első napján
a férfiak, a nők és mindazok gyülekezete elé, akik érteni tudtak belőle. 3 Reggeltől délig
felolvasott belőle nyilvánosan a férfiaknak s a nőknek és azoknak, akik érteni tudtak belőle
a Víz-kapu előtti téren. Az egész nép füle figyelt a törvény könyvére.

4 Ezdrás írástudó felállt egy faemelvényre, amelyet a felolvasás céljaira készített.
Mellette álltak jobb felől Matatiás, Semeja, Anaja, Urija, Helkija és Maaszja, balján pedig:
Fadája, Misaél, Melkia, Hásum, Hásbadána, Zakarja és Mesullám. 5 Majd felnyitotta Ezdrás
a könyvet az egész nép előtt, – magasabban állt ugyanis az egész népnél – és amikor

felnyitotta, felállt az egész sokaság. 6 Ezdrás áldotta az Urat, a nagy Istent. Erre az egész nép
kiterjesztett kézzel ráfelelte: »Ámen, ámen.« Aztán meghajoltak és arcukkal a földre
borulva imádták Istent.

7 Ezután Józsue, Báni, Serebja, Jámin, Akkub, Seftáj, Hódija, Maaszja, Kelita, Azarja,
Jozabád, Hánán Pelaja és a leviták kifejtették a törvényt a népnek. A nép pedig állva maradt
a helyén. 8 Ezután felolvastak az Isten törvényének könyvéből, érthetően, majd
megmagyarázták és kifejtették, amit felolvastak. 9 Aztán így szólt Nehemiás, a kormányzó,
és Ezdrás pap és írástudó, meg a leviták, akik tanítgatták őket: »Az Úrnak, a mi Istenünknek
szentelt nap ez. Ne szomorkodjatok tehát és ne sírjatok!« Sírt ugyanis az egész nép, amikor
hallotta a törvény szavát. 10 Azt mondta nekik: »Menjetek, egyetek zsírosat, igyatok rá édes
mustot! Juttassatok egy-egy falatot azoknak is, akik nem készítettek maguknak, mert a mi
Urunk szent napja ez! Ne szomorkodjatok, mert az Úr kardja a ti erőtök!« 11 Majd csendre
intették a leviták az egész népet, ezekkel a szavakkal: »Hallgassatok el, szent nap ez, ne
szomorkodjatok!« 12 Erre az egész nép eltávozott, hogy egyék, igyék, falatokat juttasson a
szegényeknek, és nagy örömünnepet üljön, mert megértették a szavakat, amelyre oktatta
őket.

A sátoros ünnep 13 Amikor pedig másnapra a nép összes családfője, valamint a papok
és a leviták egybegyűltek Ezdrás írástudónál, hogy megmagyarázza nekik a törvény szavait,
14 azt találták megírva a törvényben, hogy megparancsolta az Úr Mózes által: lakjanak Izrael
fiai a hetedik hónapban, az ünnepen sátorban. 15 Éppen ezért ki kell hirdetni és kiáltani
minden városukban és Jeruzsálemben a következőket: »Menjetek ki a hegyre, hozzatok
olajfalombot, leveles ágat a legszebb fáról, mirtuszgallyat, pálmaágakat, dús falombozatot,
hogy sátrak készüljenek, amint az elő van írva!«

16 Kivonult erre a nép és lombot hozott. Mindenki sátrat állított magának háza tetején,
udvarában, az Isten házának udvaraiban, a Víz-kapu előtti téren és az Efraim-kapu előtti
téren. 17 Sátrakat készített tehát az egész gyülekezet, amely a fogságból visszatért, és
sátrakban lakott. Józsuénak, Nún fiának idejétől kezdve ugyanis egészen eddig a napig nem
cselekedtek így Izrael fiai. És fölötte nagy volt az öröm. 18 Ő pedig az első naptól az
utolsóig mindennap felolvasott az Isten törvényének könyvéből. Így ülték meg hét napon át
az ünnepet és a nyolcadik napon az összejövetelt, előírás szerint.

9 **Engesztelő istentisztelet** 1 Majd ennek a hónapnak huszonnegyedik napján
egybegyűltek Izrael fiai. Böjtöt tartottak, zsákba öltöztek és port hintettek a fejükre. 2 Izrael
fiainak utódai elkülönültek ugyanis minden idegentől, odaálltak, és megvallották saját
bűneiket meg atyáik vétkeit. 3 Odaálltak a helyükre és a nap negyedrészében felolvastak az
Úrnak, Istenüknek törvénykönyvéből, aztán a nap egy másik negyedében bűnvallomást
tettek és leborultak az Úr, az ő Istenük előtt.

4 Józsue, Báni, Kedmiel, Sebanja, Bonni, Serebja, Báni meg Kánáni leviták ugyanis
felléptek az emelvényre és hangos szóval kiáltottak az Úrhoz, az ő Istenükhöz. 5 Majd így
szóltak Józsue, Kedmiel, Bonni, Hásebneja, Serebja, Odája, Sebnia és Petahja leviták:

»Rajta! Áldjátok az Urat, a ti Isteneteket
örökkön-örökké!
Áldott legyen dicsőséges és magasztos neved
minden áldással és dicsérettel!

Engesztelő ima 6 Te vagy az Úr! Egyedül csak te!
Te alkottad a mennyet,

a legmagasabb mennyet is
minden seregével együtt;
a földet és mindent, ami rajta van;
a tengereket és mindent, ami bennük van.
Te adsz életet mindezeknek,
s a mennyei sereg leborulva imád téged.
7 Te, az Úr, az Isten,
aki kiválasztottad Ábrámot,
kivezetted őt a káldeai Úrból,
és az Ábrahám nevet adtad neki;
8 és mivel úgy találtad,
hogy az ő szíve hűséges irántad,
szövetséget kötöttél vele,
hogy neki adod a kánaáni, a hetita, az amorita,
a ferezita, a jebuzita, a gergezita földjét,
és azt az ő utódainak juttatod.
Meg is tartottad szavadat,
mert igaz vagy.
9 Amikor láttad atyáink sanyargatását
Egyiptomban,
és hallottad jajkiáltásukat
a Vörös tenger mellett,
10 jeleket és csodákat műveltél a fáraón,
összes szolgáján és országának egész népén;
tudtad ugyanis,
hogy dölyfösen viselkedtek velük szemben.
Szereztél is magadnak nevet,
amint azt a mai nap is mutatja.
11 Kétfelé választottad előttük a tengert,
úgyhogy szárazon kelhettek át a tenger közepén;
üldözőiket pedig
– mint valami követ a rengeteg vízbe –
úgy dobtad be a mélybe.
12 Nappal felhőoszlopban jártál előttük,
éjjel pedig tűzoszlopban,
hogy megvilágítsd nekik az utat,
amelyen haladniuk kellett.
13 Leszálltál a Sínai hegyére,
beszéltél hozzájuk az égből,
adtál nekik jó szabályokat,
igazságos törvényeket,
előírásokat és üdvös parancsokat.
14 Kihirdetted nekik szent szombatodat,
és szolgád, Mózes által
parancsokat, előírásokat,
meg törvényt rendeltél számukra.
15 Amikor éheztek,
ételt adtál nekik az égből,
amikor pedig szomjaztak,
vizet fakasztottál számukra a sziklából

és meghagytad nekik, hogy menjenek,
vegyék birtokukba azt az országot,
amelyet esküre emelt kézzel ígértél oda nekik.
16 Ők azonban, a mi atyáink,
dölyfösködtek, megkeményítették nyakukat,
és nem hallgattak parancsaidra,
17 vonakodtak engedelmeskedni
és nem emlékeztek a csodákra sem,
amelyeket értük műveltél.
Nyakaskodtak és fejükbe vették,
hogy lázadozva visszatérnek szolgaságukba.
Te azonban, a megbocsátó,
kegyes, könyörületes,
türelmes és nagy irgalmasságú Isten,
nem hagytad el őket,
18 még akkor sem,
amikor öntött borjút készítettek maguknak
és azt mondogatták: `Ez a te Istened,
aki kivezetett téged Egyiptomból.'
Pedig ezzel szörnyű istenkáromlást követtek el.
19 Te nagy könyörületességedben
mégsem hagytad őket magukra a pusztában.
Nem távozott el tőlük a felhőoszlop nappal,
hogy vezesse őket az úton,
és a tűzoszlop éjjel,
hogy megjelölje nekik az irányt,
amelyen vonulniuk kellett.
20 Megadtad jó lelkedet is,
hogy oktassa őket;
nem tagadtad meg szájuktól mannádat sem
és szomjúságukban vizet juttattál nekik.
21 Negyven esztendeig tápláltad őket a pusztában;
semminek sem voltak a híjával;
ruházatuk el nem kopott
és lábuk fel nem törött.
22 Országokat és népeket adtál nekik
és osztottál szét közöttük;
birtokba vették így Szehon földjét,
Hesebon királyának földjét,
meg Óg, Básán királyának földjét.
23 Megsokasítottad fiaikat,
mint az ég csillagait,
és elvezetted őket arra a földre,
amelyről meghagytad atyáiknak,
hogy vonuljanak oda be,
és vegyék birtokukba azt.
24 Amikor pedig fiaik bevonultak
és elfoglalták az országot,
megaláztad előttük annak a földnek
lakóit, a kánaániakat,

és kezükbe adtad őket,
királyaikat és a föld népeit
azzal, hogy tegyenek velük, amit akarnak.
25 Elfoglaltak tehát
megerősített városokat, kövér földet,
birtokba vettek házakat,
mindenféle jóval telve,
vízvermeket, amelyeket mások vájtak,
szőlő- meg olajfaültetvényeket
és nagy mennyiségben gyümölcsfákat.
Ettek, jóllaktak, meghíztak
és nagy jóságodból gyönyörűséggel teltek meg.
26 Mégis haragra ingereltek téged,
elfordultak tőled,
törvényedet hátuk mögé hajították,
prófétáidat pedig,
akik arra intették őket,
hogy térjenek vissza hozzád,
megölték: rettenetes istenkáromlásokat vittek végbe.
27 Ezért ellenségeik kezére juttattad őket
és azok megsanyargatták őket.
Amikor pedig szorongatásuk idején
hozzád kiáltottak,
te meghallgattad őket az égből
és irgalmasságod nagysága szerint
szabadítókat küldtél nekik,
hogy kimentsék őket ellenségeik kezéből.
28 Mihelyt azonban visszatért nyugalmuk,
ismét csak olyat cselekedtek, ami gonosz előtted.
Ezért megengedted,
hogy ellenségeik hatalmába kerüljenek.
S amikor ezek szorongatták őket,
újra hozzád kiáltottak segítségért,
te az égből meghallgattad
és irgalmadból hosszú időn keresztül
gyakran megszabadítottad őket,
29 egyben figyelmeztetted őket,
hogy térjenek vissza törvényedhez.
Ők azonban dölyfösködtek,
nem hallgattak parancsaidra,
vétkeztek törvényeid ellen,
amelyek pedig éltetik az embert,
ha szerintük cselekszik;
hátat fordítottak, megkeményítették nyakukat
és nem engedelmeskedtek.
30 Te pedig sok esztendeig
irgalmaztál nekik, figyelmeztetted őket
prófétáid által lelkeddel,
de ők nem engedelmeskedtek,
ezért az országok népeinek kezébe adtad őket.

31 Mivel azonban irgalmasságod nagy,
nem pusztítottad el és nem hagytad el őket,
hiszen te könyörületes és irgalmas Isten vagy.
32 Most tehát, te nagy,
hatalmas és félelmetes Istenünk,
aki hű vagy a szövetségben és irgalomban,
ne fordítsd el arcodat mindattól a szenvedéstől,
amely az asszír királyok idejétől kezdve
mind a mai napig ért minket,
királyainkat, fejedelmeinket,
papjainkat, prófétáinkat, atyáinkat
és egész népedet.
33 Te igaz vagy mindabban,
ami bennünket ért, te hű voltál,
mi pedig hűtlenül cselekedtünk.
34 Királyaink, fejedelmeink,
papjaink és atyáink
nem követték törvényedet,
nem figyeltek parancsaidra
és figyelmeztetéseidre,
amelyekkel intetted őket.
35 Saját királyságukban,
a sok jó közepette, amelyekben részesítetted őket,
a kiterjedt termékeny földön,
amelyet nekik juttattál,
nem szolgáltak neked és nem tértek meg
gonosz cselekedeteiktől.
36 És lám, ma szolgaságban vagyunk mi magunk
és a föld is, amelyet azért adtál atyáinknak,
hogy élvezzék gyümölcsét és javait;
ezen a földön ma szolgák vagyunk.
37 Termányei a királyok részére gyűlnek,
akiket bűneink miatt helyeztél fölénk
és akik kedvük szerint rendelkeznek
testünkkel és jószágunkkal,
úgyhogy igen nagy nyomorúságban vagyunk.«

10 **A szövetség megújítása** 1 »Mindezek miatt megkötjük a szövetséget, írásba foglaljuk, és megpecsételik fejedelmeink, levitáink, meg papjaink.«

2 Az írást a következők pecsételték meg: Nehemiás, Hakeláj fia, a kormányzó, meg Cidkija, 3 Száraja, Azarja, Jeremiás, 4 Feshúr, Amarja, Melkia, 5 Háttus, Sebenja, Melluk, 6 Hárem, Meremót, Obadja, 7 Dániel, Genton, Báruk, 8 Mesullám, Ábia, Miámin, 9 Maázia, Belgáj, Semeja papok; 10 továbbá Józsue, Azanja fia, Henadad fiai közül Binnuj, Kedmiel leviták, 11 és testvéreik: Sebenja, Odája, Kelita, Pelaja, Hánán, 12 Míka, Rohób, Hásebja, 13 Zákur, Serebja, Sebanja, 14 Odája, Báni, Bániné.

15 A nép főemberei: Fáros, Fáhat-Moáb, Élám, Zetu, Báni, 16 Bonni, Azgád, Bebáj, 17 Adonja, Bigváj, Ádin, 18 Áter, Hezekja, Ázur, 19 Odája, Hásum, Becáj, 20 Háref, Anatót, Nebáj, 21 Megfia, Mesullám, Házir, 22 Mesizábel, Szádok, Jeddua, 23 Pelatja, Hánán, Anája, 24 Ózeás, Hananja, Hásub, 25 Alohes, Fálea, Sobek, 26 Rehum, Hásebna, Maaszja, 27 Ehája,

Hánán, Anán, 28 Melluk, Hárán és Baána.

29 A többiek a nép közül: papok, leviták, kapuőrök, énekesek, templomszolgák, és mindenki, aki az országok népeitől elkülönült, és az Isten törvényéhez szegődött, feleségestől, fiastól és lányostól, mindnyájan, akikben megvolt a kellő értelem, 30 megfogadták, ahogy testvéreik, a vezetők, megfogadták és megesküdtek, hogy teljesítik Isten törvényét, amelyet Isten szolgája, Mózes által adott. Megcselekszik és megtartják az Úrnak, a mi Istenünknek összes parancsát, előírását és törvényét, 31 meg azt is, hogy leányainkat nem adjuk a föld népének, sem az ő leányaikat nem vesszük fiaink számára feleségül.

32 Ha pedig az ország népei szombati napon hoznak árut vagy bárminemű szükséges holmit, hogy azt árusítsák, szombaton vagy szent napon nem vesszük meg tőlük. A hetedik évet szabadon hagyjuk, és semmiféle adósságot sem hajtunk be. 33 Törvénnyel kötelezzük magunkat, hogy évente egyharmad siklust adunk a mi Istenünk házának szolgálatára: 34 a kihelyezett kenyerekre, a szüntelen való ételáldozatra, a meg nem szűnő egészen elégő áldozatra a szombatokon, a hónapok első napján, továbbá az ünnepeken bemutatandó mind az ünnepi, mind pedig a bűnért való, Izraelért engesztelésül bemutatott áldozatokra és Istenünk házának különféle szükségletére.

35 Az áldozati fára vonatkozólag a papok, a leviták és a nép között sorsot vetettünk, hogy azt évről-évre a meghatározott időben családi házak szerint elszállítjuk Istenünk házába, hogy elégjen az Úr, a mi Istenünk oltárán, amint az Mózes törvényében elő van írva. 36 Évről-évre elvisszük földünk zsengéit az Isten házába és minden fa minden első gyümölcsét. 37 A törvény rendelése értelmében elsőszülött fiainkat és állatainknak, marháinknak meg juhainknak elsőszülöttjét elvisszük a papoknak, akik az Isten házában szolgálatot teljesítenek, hogy bemutassák őket Istenünk házában. 38 Odavisszük a papoknak, Istenünk kamrájába, ételünknek és italunknak, minden fa gyümölcsének, a szüretnek és az olajnak a javát is, földünk tizedét pedig a levitáknak. Mert a leviták tizedet szednek munkánk gyümölcséből, minden városban.

39 Áron fia, a pap, ott legyen a levitáknál, amikor a leviták tizedét szedik. Tizedük tizedrészét szolgáltassák be a leviták Istenünk háza kincstárának kamrájába. 40 A kincstárba kell ugyanis hordania Izrael fiainak és Lévi fiainak a gabona, bor és olaj adományát. Ott lesznek a szent edények, a szolgálatot tevő papok, az énekesek, a kapuőrök is. Nem hanyagoljuk el tehát Istenünk templomát.

11 **Jeruzsálem lakóinak jegyzéke** 1 A nép főemberei Jeruzsálemben telepedtek meg, a többi nép pedig sorsot vetett, hogy így kiválasszon egytized részt, hogy az Jeruzsálemben, a szent városban telepedjék le, kilenc rész pedig a városokban lakjon. 2 A nép áldotta mindazokat a férfiakat, akik önként ajánlkoztak, hogy Jeruzsálemben telepednek le. 3 A tartomány fejedelmei, akik Jeruzsálemben és Júda városaiban laktak, a következők voltak: mindenki, az izraeliták, a papok, a leviták, a templomszolgák és Salamon szolgáinak fiai saját birtokukon, saját városaikban telepedtek le.

4 Jeruzsálemben Júda fiai és Benjamin fiai laktak. Júda fiai közül: Atája, Aziám fia, aki Zakariás fia, aki Amrja fia, aki Safátja fia, aki Maláleél fia volt, Fáresz fiai közül; 5 Maaszja, aki Báruk fia, aki Kolhóze fia, aki Hászaja fia, aki Adája fia, aki Jojárib fia, aki Zakariás fia, aki Síloni fia volt; 6 Fáresz minden fia, aki Jeruzsálemben telepedett le, négyszázhatvannyolc hadra termett férfi.

7 Benjamin fiai pedig ezek: Sallum, Mesullám fia, aki Joed fia, aki Fadája fia, aki Kolája fia, aki Mászja fia, aki Eteél fia, aki Isája fia volt; 8 aztán testvérei, erős férfiak kilencszázhuszonnyolcan. 9 Joel, Zekri fia volt a felügyelőjük, és Júdás, Szenua fia, a város

második elöljárója.

10 A papok közül pedig: Joárib fia, Idája, Jákin 11 Szárája, Helkija fia, aki Mesullám
fia, aki Szádok fia, aki Merajót fia, aki Ahitób fia, az Isten házának elöljárója volt;
12 testvérei pedig, akik a templomi szolgálatot végezték, nyolcszázhuszonketten; és Adája,
Jerohám fia, aki Pelalja fia, aki Ámszi fia, aki Zakariás fia, aki Feshúr fia, aki Melkia fia,
13 meg testvérei, a családok fejei, kétszáznegyvenketten; továbbá Amasszáj, Azreél fia, aki
Ahszáj fia, aki Mesullámot fia, aki Immer fia 14 és testvérei, hadra termett férfiak,
százhuszonnyolcan; felügyelőjük Zabdiél, tekintélyes férfi volt.

15 A leviták közül pedig: Semeja, Hásub fia, aki Aszrikám fia, aki Hásabja fia, aki
Boni fia volt, 16 és a leviták fejedelmei közül Sabatáj, meg Jozabád, akik az Isten házában az
összes külső munkálatoknak az élén álltak; 17 és Matanja, Míka fia, aki Zebedej fia, aki
Ászáf fia, a dicsőítő és magasztaló imádságnak a vezetője, meg Bekbekja, aki testvérei
között a második, és Abda, Sámua fia, aki Gallá fia, aki Iditun fia volt. 18 A leviták a szent
városban összesen kétszáznyolcvannégyen voltak.

19 A kapuőrök pedig: Akkub, Telmon és testvéreik, akik a kapukat őrizték,
százhetvenketten.

A letelepítés rendje 20 A többiek Izraelből, a papok meg a leviták közül, Júda
különböző városaiban telepedtek le, mindenki a saját birtokán. 21 A templomszolgák az
Ófelen laktak. Szíha meg Gásfa álltak a templomszolgák élén.

22 A leviták felügyelője pedig Jeruzsálemben Azzi, Báni fia volt, aki Hásabja fia, aki
Matanja fia, aki Míka fia volt, Ászáf fiai közül, akik énekesek voltak az Isten házának
szolgálatában. 23 Királyi rendelet szabta meg az ő dolgukat és az énekeseknek az egyes
napokra való beosztását.

24 Petahja pedig, Mesezebel fia, Zára fiai közül, aki Júda fia volt, a nép minden
ügyében a király megbízottja volt.

25 Ami pedig az egyes vidéki lakóhelyeket illeti, Júda fiai közül letelepedtek Kirját-
Arbében és leányvárosaiban, Díbonban és leányvárosaiban, Kabszeélben és majorjaiban
26 Jesuában, Moládában, Bétfeletben, 27 Hácar-Suálban, Beersebában és leányvárosaiban,
28 Szikelegben, Mokonában és leányvárosaiban, 29 Remmonban, Száraában, Jerimótban,
30 Zánoában, Adullámban és majorjaikban, Lákisban és vidékén, Azekában és
leányvárosaiban. Ott laktak tehát Beersebától egészen Ennom völgyéig.

31 Benjamin fiai pedig Gebától kezdve Mekmásban, Háiban, Bételben és
leányvárosaiban laktak, 32 Anatótban, Nóbban, Ananejában, 33 Hácorban, Rámában,
Getaimban, 34 Hádidban, Ceboimban, Neballátban, Lódban 35 és Onóban, a Kézművesek
völgyében. 36 A leviták közül pedig egyes csoportok Júdában és Benjaminban voltak.

12 **A papi és a levita családok jegyzéke** 1 Ezek azok a papok és a leviták, akik
Zerubbábellel, Salátiel fiával és Józsuéval hazatértek: Szárája, Jeremiás, Ezdrás, 2 Amarja,
Melluk, Háttus, 3 Sebenja, Reum, Meremót, 4 Addó, Genton, Ábia, 5 Miámin, Mádia, Bilga,
6 Semeja meg Jojárib, Idája, 7 Sallum, Ámok, Helkija, Idája. Ezek a papok fejedelmei és
testvéreik Józsue idejében.

8 A leviták pedig: Jésua, Binnuj, Kedmiel, Serebja, Júda, Matanja; ezek és testvéreik a
dicsőítő éneket vezették, 9 amíg Bekbekja és Hánni meg testvéreik mindegyike a maga
hivatalát látta el. 10 Józsue Joakimot nemzette, Joakim Eljasibot nemzette, Eljasib Jojádát
nemzette, 11 Jojáda Jonatánt nemzette és Jonatán Jedduát nemzette.

12 Joakim idejében ezek voltak a papok és a családfők: Szárrájáé Marája, Jeremiásé

Hananja, 13 Ezdrásé Mesullám, Amarjáé Johanán, 14 Milikóé Jonatán, Sebenjáé József,
15 Hárámé Edna, Marajóté Helkáj, 16 Adájáé Zakarja, Gentoné Mesullám, 17 Ábiáé Zekri,
Miáminé és Moádjáé Piltaj, 18 Bilgáé Sammua, Semajáé Jonatán, 19 Jojáribé Matanáj,
Jedájáé Azzi, 20 Szelljáé Kalláj, Ámoké Héber, 21 Helkijáé Hásebja, Idájáé Natanael.

22 A levita családfők fel vannak jegyezve Eljasib, Jojáda, Johanán és Jeddua
napjaiból; a papok pedig a perzsa Dáriusz uralkodásáig. 23 Lévi fiai közül a családfők fel
vannak jegyezve a Krónikás könyvben, és pedig Eljasib fiának, Jonatánnak napjaiig.

24 A leviták főemberei pedig a következők voltak: Hásebja, Serebja, Józsue, Binnuj és
Kedmiel és testvéreik, akiknek az volt a tisztük, hogy Dávidnak, az Isten emberének
parancsa értelmében dicsérő és dicsőítő énekeket zengjenek, beosztásuk szerint. 25 Matanja,
Bekbekja, Obedja, Mesullám, Telmon, Akkub a kapuknál és a bejáratoknál levő kamrák
őrzői voltak. 26 Ezek végezték a szolgálatot Joakimnak, Józsue fiának, Joszedek unokájának
napjaiban és Nehemiás helytartó meg Ezdrás pap és írástudó napjaiban.

A városfal megszentelése 27 Jeruzsálem falainak megszentelése alkalmával összes
helyükről egybegyűjtötték a levitákat, hogy Jeruzsálembe vigyék őket és hálaadás meg
dicsőítés közepette trombitával, hárfa és lant mellett vígan üljék meg a szentelési ünnepet.
28 Az énekesek fiai egybegyűltek a Jeruzsálem körüli településekről és a netufaiak falvaiból,
29 Bétgilgálból, Geba és Azmávet vidékéről, az énekesek ugyanis Jeruzsálem környékén
településeket építettek maguknak.

30 Majd megtisztultak a papok meg a leviták és tisztulásnak vetették alá a népet, a
kapukat és a falat is. 31 Meghagytam Júda fejedelmeinek, hogy sorakozzanak fel a fal
mentén, majd két nagy dicsőítő kart állítottam fel. Az egyik megindult a fal mellett jobbra a
Szemét-kapu irányában, 32 utána ment Hósaja, és Júda fejedelmeinek egyik fele, 33 valamint
Azarja, Ezdrás, Mesullám, 34 Júdás, Benjamin, Semeja és Jeremiás; 35 továbbá a papok fiai
közül trombitával: Zakariás: – aki Jonatánnak volt a fia, aki meg Semejának volt a fia, aki
meg Matanjának volt a fia, aki meg Mikajának volt a fia, aki meg Zekurnak volt a fia, aki
meg Ászáfnak volt a fia, – 36 meg testvérei: Semeja, Azareél, Malaláj, Galaláj, Maáj,
Natanael, Júdás és Hanáni, Dávidnak, az Isten emberének hangszereivel. Élükön Ezdrás
haladt. A Forrás-kapunál 37 egyenesen felmentek a Dávid-város lépcsőzetén, a falnak Dávid
háza felett való feljáróján, majd kelet felé a Víz-kapuig mentek.

38 Közben a másik dicsőítő kar ellenkező irányban haladt, mögötte én meg a nép fele a
fal és Kemencetorony felett a Széles-fal felé. 39 Az Efraim-kapu, az Öreg-kapu, a Hal-kapu,
Hananeél tornya és Emát tornya felett eljutottak egészen a Nyáj-kapuig, és megállapodtak a
Börtön-kapunál.

40 Ezután felállt a két dicsőítő kar az Isten házában, és vele én meg az elöljáróság fele,
41 valamint a papok: Eljakim, Maaszja, Miámin, Mikea, Elioenáj, Zakariás, Hananja
trombitával, 42 és Maaszja, Semeja, Eleazár, Azzi, Johanán, Melkia, Élám és Ézer. Az
énekesek hangosan énekeltek; karnagyuk Jezrája volt. 43 Bemutattak azon a napon nagy
áldozatokat is és örültek, Isten ugyanis nagy örömmel örvendeztette meg őket. Feleségeik
meg gyermekeik is örültek, és Jeruzsálem vigassága messze elhallatszott.

A szent szolgálatok rendje 44 Még azon a napon férfiakat, papokat és levitákat
állítottak a kincstár kamrái élére, hogy oda gyűjtsék össze a falvak földjéről a papok és a
leviták részét, amely a törvény szerint megillette őket, mert Júda örömét találta a papokban
és a levitákban, akik a szolgálatot végzik. 45 Ők ugyanis pontosan teljesítették Istenük
szolgálatát és az engesztelés szolgálatát. Az énekesek meg a kapuőrök pedig Dávidnak és
fiának, Salamonnak rendelkezése értelmében végezték tisztüket. 46 Dávid és Ászáf

napjaiban ugyanis először állítottak vezetőket az énekesek fölé, akár dicsőítő, akár hálaadó éneket énekeltek Istennek. 47 Zerubbábel korában és Nehemiás idejében egész Izrael napról napra részt juttatott az énekeseknek meg a kapuőröknek, és megadta a szent járandóságot a levitáknak. A leviták pedig Áron fiainak adtak a szent járandóságból.

13 **Nehemiás egyéb reformjai** 1 Azon a napon a nép jelenlétében felolvastak Mózes könyvéből és benne azt találták megírva, hogy az ammonitáknak meg a moabitáknak sohasem szabad az Isten közösségébe belépniük 2 azért, mert nem siettek kenyérrel és vízzel Izrael fiai elé, sőt felbérelték ellenük Bálámot, hogy átkozza meg őket. Istenünk azonban az átkot áldásra fordította. 3 Ezért az történt, hogy amikor meghallották a törvényt, elkülönítettek minden idegent Izraeltől.

4 Azelőtt Eljasib pap volt Istenünk házában a kincstár felügyelője, s Tóbiás közeli rokona volt. 5 Ő berendezett neki egy nagy kamrát, amelyben azelőtt az áldozati ajándékokat, a tömjént, az edényeket, a gabona-, bor- és olajtizedet, a leviták, az énekesek és a kapuőrök részét meg a papok zsengéjét raktározták el.

6 Ezalatt azonban én nem voltam Jeruzsálemben, mert Artaxerxésznek, Babilon királyának harminckettedik esztendejében a királyhoz mentem és csak bizonyos idő múltával kértem engedélyt a királytól, 7 és mentem el Jeruzsálembe. Ekkor rájöttem a gonoszságra, amelyet Eljasib Tóbiás javára véghez vitt azáltal, hogy neki az Isten házának előcsarnokában kamrát rendezett be. 8 Mivel én ebben nagyon gonosz dolgot láttam, Tóbiás házának holmiját a kamrából kidobáltam, 9 a kamrát pedig megtisztíttattam és visszavitettem oda az Isten házának edényeit, az ételáldozatot meg a tömjént.

10 Arról is értesültem, hogy nem szolgáltatták be a levitáknak járó részt, a leviták meg az énekesek pedig mindannyian földjükre szöktek, még azok is, akiknek szolgálatot kellett volna teljesíteniük. 11 Erre vádat emeltem az elöljárók ellen: »Miért hanyagoljuk el az Isten házát?« Majd egybegyűjtöttem és odaállítottam őket a helyükre. 12 Erre egész Júda beszolgáltatta a csűrökbe a gabona-, bor- és olajtizedet. 13 A csűrök élére odaállítottuk Selemját, a papot, Szádokot, az írástudót, a leviták közül pedig Fadáját és melléjük Hánánt, Zákurnak, Matanja fiának fiát, mert megbízható férfinak ismerték őket és rájuk bízták testvéreik járandóságát. 14 Emlékezzél meg ezért rólam Istenem és ne engedd, hogy feledésbe menjenek jócselekedeteim, amelyeket Istenem háza és szolgálata érdekében véghezvittem.

A szombat megtartásának rendje 15 Azokban a napokban láttam Júdában olyanokat, akik szombaton sajtót tiportak, kévét hordtak, megterhelték szamaraikat borral, szőlővel, fügével meg mindenféle rakománnyal és azt szombati napon beszállították Jeruzsálembe. Én erre figyelmeztettem őket, hogy olyan napon árusítsanak, amelyen szabad kereskedni.

16 Letelepedtek oda tírusziak is, akik halat meg mindenféle árucikket hoztak és azt Júda fiainak Jeruzsálemben szombatonként árusítgatták. 17 Erre megszidtam Júda előkelőit és azt mondtam nekik: »Micsoda gonoszság ez, amit itt műveltek, hogy megszentségtelenítitek a szombat napját! 18 Nemde ezt tették atyáink is, és Istenünk ezért zúdította ránk és erre a városra ezt a sokféle bajt? Ti pedig még növelitek a haragot Izrael ellen azáltal, hogy megszegitek a szombatot.«

19 Ezért amint Jeruzsálem kapuinál szombati napon beállott a szürkület, meghagytam, hogy zárják be a kapukat, és elrendeltem, hogy szombat elmúltáig ne nyissák ki őket. Majd felállítottam néhányat legényeimből a kapuknál, hogy szombati napon senki se hozhasson be terhet. 20 Ennek következtében a kereskedők és mindenféle cikk árusítói egyszer-másszor Jeruzsálem falain kívül telepedtek le. 21 Erre én megfeddettem őket és így szóltam hozzájuk:

»Mit tartózkodtok itt a fal mentén? Ha ezt még egyszer megteszitek, kezet vetek rátok.«
Attól az időtől kezdve azután szombaton nem jöttek. 22 Egyben meghagytam a levitáknak,
hogy végezzenek tisztulást, aztán jöjjenek, őrizzék a kapukat, hogy megszenteljék a szombat
napját.

Ezért is emlékezzél meg rólam, Istenem, és könyörülj rajtam irgalmasságod sokasága
szerint.

A vegyesházasságok tilalma 23 Ugyancsak azokban a napokban láttam zsidókat, akik
asdódi, ammonita és moabita nőket vettek feleségül. 24 Gyermekeik fele asdódiul beszélt, és
nem tudott zsidóul beszélni, hanem ennek vagy annak a népnek a nyelvén szóltak. 25 Erre én
megszidtam és megátkoztam őket. Meg is vertem közülük néhány férfit, megtépdestem
hajukat, és megeskettem őket Istenre, hogy ne adják oda leányaikat az ő fiaiknak, és fiaik
meg maguk számára ne vegyenek feleséget az ő leányaik közül: 26 »Nem ebben a dologban
vétkezett-e Salamon, Izrael királya is? Már pedig sok nemzetnek nem volt hozzá hasonló
királya. Istene előtt kedves volt, Isten őt királynak tette meg egész Izrael fölött, s még őt is
bűnre csábították az idegen asszonyok. 27 Vajon engedetlenségünkben mi is elkövessük
mind ezt a nagy gonoszságot, és vétkezzünk Istenünk ellen azzal, hogy idegen nőket
veszünk feleségül?«

28 Eljasib főpap fiának, Jojádának fiai közül az egyik ráadásul a hóroni Szanballátnak
lett a vejévé. Ezt elűztem magamtól. 29 Emlékezzél meg Uram Istenem azokról, akik
beszennyezik a papi tisztséget, a papi és levita kötelezettséget. 30 Így tisztítottam meg őket
mindenféle idegentől, megállapítottam a papok meg a leviták beosztását, kinek-kinek
szolgálata szerint. 31 Rendelkeztem úgyszintén az áldozati fának a meghatározott időben
való szállítását és a zsengéket illetőleg is. Emlékezzél meg rólam, Istenem, javamra! Ámen.

TÓBIÁS KÖNYVE

BEVEZETÉS: 1,1-2

1 1 Tóbit cselekedeteinek könyve, Tóbiel fiáé, aki Ananiel fia, aki Aduel fia, aki
Gábael fia, Ráfael fia, aki Ráguel fia, Asziel nemzetségéből Naftali törzséből, 2 akit
Szalmanasszárnak, az asszírok királyának idejében hurcoltak fogságba Tisbéből, amely
Kádes Naftali jobb oldalán Felső Galileában Szór felett nyugatra, Fogortól balra fekszik.

TÓBIT BÁNATA ÉS NYOMORÚSÁGA: 1,3-3,17

Tóbit a hazájában 3 Én Tóbit az igaz úton jártam és jótetteket vittem végbe életem
minden napján, sok alamizsnát adtam testvéreimnek és azoknak az embereknek, akik velem
kerültek fogságba Asszíria országába, Ninivébe. 4 Amikor még hazámban, Izrael földjén
éltem és még fiatal voltam, atyámnak Naftalinak egész törzse elszakadt Dávidnak, atyámnak
házától és Jeruzsálemtől, Izrael minden törzséből kiválasztott városától, hogy az áldozat
helye legyen, ott, ahol a templom, Isten lakóhelye lett felépítve és felszentelve Izrael minden
törzse számára örök időkre. 5 Minden testvérem és atyámnak Naftalinak egész háza a
borjúnak áldozott, amelyet Jeroboám, Izrael királya állíttatott Dánban, Galilea hegyén. 6 Én
azonban gyakran elzarándokoltam egyedül Jeruzsálembe az ünnepnapokon, amint azt örök

törvény írja elő egész Izraelben. Vittem magammal Jeruzsálembe az első termést, az állatok
és a nyáj elsőszülötteit, a nyáj első gyapját 7 és odaadtam azt a papoknak, Áron fiainak az
oltár számára. A gabona és bor, az olaj, a gránátalma és egyéb gyümölcs tizedét Lévi fiainak
adtam, akik Jeruzsálemben szolgáltak. A második tizedet pénzzé tettem hat éven át és
felhasználtam Jeruzsálemben minden évben. 8 Odaadtam az árváknak és özvegyeknek, az
Izrael között élő idegeneknek, és nekik adtam a harmadik évben és megettük azt Mózes
törvényének előírása szerint és ahogyan Debóra, Ananiel atyánknak anyja tanított. Apám
ugyanis meghalt és árván maradtam. 9 Amikor elértem a férfikort, feleségül vettem Annát
hazám nemzetségéből és fiam született tőle, akit Tóbiásnak neveztem el.

Tóbit száműzetésben 10 Amikor fogságba kerültem Asszíriába, mint fogoly Ninivébe
mentem. Minden testvérem és akik nemzetségemből valók voltak, ettek a pogányok
eledeléből, 11 én azonban őrizkedtem attól, hogy a pogányok ételéből egyek. 12 Mivel
emlékeztem Istenemre egész lelkemmel, 13 a Magasságbeli kedvessé tett Szalmanasszár előtt
és én vásároltam be neki mindent, amire szüksége volt. 14 Médiába mentem és haláláig
vásároltam neki és a médiai Rágesben Gábaelnél, Gábri testvérénél letétbe helyeztem tíz
talentum ezüstöt. 15 Miután meghalt Szalmanasszár, fia Szanherib uralkodott helyette. A
Médiába vezető utak nem voltak biztonságosak, és már többé nem utazhattam Médiába.
16 Szalmanasszár idejében bőséges alamizsnát adtam testvéreimnek, akik népemhez
tartoztak. 17 Kenyeremet az éhezőknek, ruhámat a mezíteleneknek adtam, s ha láttam, hogy
meghalt valaki népemből és kivetették Ninive falai mögé, eltemettem. 18 Eltemettem azokat
is, akiket Szanherib király ölt meg, amikor Júdából menekült a büntetés idején, amelyet az
Ég Királya művelt vele a káromlásokért, amelyekkel káromolta – Izrael fiai közül sokakat
megölt haragjában –, én elvittem és eltemettem őket. Szanherib kereste és nem találta őket.
19 Ekkor a niniveiek közül valaki megmondta a királynak, hogy én temettem el őket. Amikor
megtudtam, hogy a király ezt tudja rólam és keres, hogy megöljön, elrejtőztem és
félelmemben elmenekültem. 20 Erre minden vagyonomat elkobozták a királyi kincstár
számára, és nem maradt számomra más, mint feleségem Anna és fiam Tóbiás. 21 De nem
múlt el negyven nap és két fia megölte, majd az Ararát hegységbe menekültek. Fia
Asszarhaddon uralkodott utána, s Ahikárt, testvéremnek Anaelnek fiát tette
főkincstárosának és kormányzójának. 22 Ahikár szólt az érdekemben és visszatérhettem
Ninivébe. Ahikár volt ugyanis a főpohárnok, a pecsétőr, az adminisztráció és a pénzügyek
vezetője Szanherib asszír király alatt. Rokonságomhoz tartozott, nemzetségemből való volt.

2 **Tóbit megvakul** 1 Asszarhaddon idejében tehát visszatértem házamba és
visszakaptam feleségemet Annát és fiamat Tóbiást. Ünnepünkkor, pünkösdkor, amely a
Hetek szent ünnepe, jó ebéd volt, leültem enni. 2 Meg volt terítve számomra az asztal és
finom ételeket láttam. Így szóltam fiamhoz Tóbiáshoz: »Menj, s ha egy szegényre akadsz
testvéreink közül, akiket ide hurcoltak Ninivébe, s egész szívével az Urat szolgálja, hívd ide,
s egyék velünk. Megvárlak fiam, amíg visszajössz.« 3 Tóbiás elment, hogy a testvéreink
között keressen egy szegényt, de visszatért és így szólt: »Apám!« Ezt mondtam neki: »Mi
van fiam?« Ő ezt válaszolta: »Valakit meggyilkoltak a mieink közül, odavetették a piactérre,
s ott fekszik még; megfojtották.« 4 Fölkeltem, otthagytam az ebédet még mielőtt
hozzányúltam volna, elhoztam az embert a térről egy házba, és vártam a napnyugtát, hogy
eltemethessem. 5 Aztán hazatértem, megfürödtem és szomorúan fogyasztottam el
kenyeremet, 6 s eszembe jutott, amit Ámosz próféta mondott Bételről: »Ünnepeitek gyásszá
változnak, és minden éneketek kesergéssé.« 7 Elkezdtem sírni. Napnyugta után elmentem,
megástam a sírt és eltemettem. 8 Szomszédaim kicsúfoltak és ezt mondták: »Ez az ember
már megint nem fél. Ilyen dolog miatt már halálra keresték és megmenekült, s íme, már újra

halottakat temet.« 9 Ezen az éjjelen megfürödtem a temetés után, kimentem az udvaromba és
elaludtam a fal mellett, s arcomat nem takartam be a meleg miatt. 10 Nem tudtam, hogy
verebek vannak fölöttem a falon, s ezek meleg trágyája hullott a szemembe, s fehér foltok
keletkeztek rajta. Orvoshoz kellett fordulnom, hogy gyógyíttassam magam. De minél több
kenőcsöt használtam el, annál inkább romlott a látásom a foltok miatt, végül teljesen
megvakultam. Négy évig nem láttam és testvéreim sajnálkoztak rajtam. Ahikár két éven át
gondoskodott rólam mielőtt Elimaiszba ment.

Tóbitot kigúnyolja a felesége 11 Ekkor Anna, a feleségem bérért munkát vállalt,
gyapjút font. 12 A megrendelőnek adta, s az pénzt adott érte. Disztrosz hónap hetedikén
elkészült egy darabbal és átadta a megrendelőknek, akik kifizették neki az egész bért és
ráadásul egy kecskegidát adtak neki. 13 Amikor közelembe ért a kecske, mekegni kezdett.
Hívtam feleségemet és megkérdeztem: »Honnan van ez a kecskegida? Csak nem lopott
jószág? Add vissza gazdáinak, nekünk nem szabad lopott jószágot megenni.« 14 Ő ezt
válaszolta nekem: »Ajándékba kaptam a béremen felül.« Én azonban nem hittem neki és azt
mondtam, hogy adja vissza gazdáinak, s egészen kivörösödtem miatta. Ő így felelt nekem:
»Hol vannak alamizsnáid? Hol vannak jócselekedeteid? Íme, látszik rajtad mindez.«

3 **Tóbit imája** 1 Telve nagy szomorúsággal, sírva fakadtam, s imádkozni kezdtem
panaszkodva: 2 »Igazságos vagy Uram, s minden tetted igazságos és minden utad irgalom és
igazság, s te ítéled meg a világot. 3 Ezért tehát Uram, emlékezzél meg rólam, és tekints
reám. Ne állj bosszút bűneim és hanyagságaim, sem pedig atyáim bűnei miatt, amelyeket
elkövettek előtted. 4 Mert nem engedelmeskedtünk parancsaidnak, ezért átadtál minket
fosztogatásra, fogságra, halálra, szóbeszéd, gúny és intő példa lettünk a nemzeteknek, akik
közé szétszórtál minket. 5 És most számosak igaz ítéleteid, amelyeket végrehajtasz rajtam
bűneim és atyáim bűnei miatt, mert nem éltünk parancsaid szerint és nem jártunk hűségesen
előtted. 6 Nos tehát tégy velem úgy, ahogy neked tetszik, parancsold meg, hogy visszatérjen
lelkem, hadd költözzek el a föld színéről, s visszatérjek a földbe. Jobb nekem meghalni,
mint életben maradni, mert hamis gyalázkodást hallottam, s igen nagy a szomorúság
bennem. Parancsold meg Uram, hogy megszabaduljak e szorongattatásból és bocsáss el az
örök helyre. Ne fordítsd el tőlem arcodat Uram, mert jobb nekem meghalni, mint ilyen
szorongatást látni életemben és ne kelljen gyalázkodást hallanom.«

Sárát becsmérlik 7 Történt pedig ugyanezen a napon, hogy Sára, Ráguel leánya, a
médiai Ekbatanában atyjának egyik szolgálóleánya részéről becsmérlést hallott. 8 Hét
férfinek adták ugyanis feleségül, de Azmódeus, a gonosz szellem megölte őket, mielőtt
megtörtént volna vele, ami az asszonyokkal történni szokott. A szolgálóleány ezt mondta
neki: »Te ölted meg férjeidet! Íme, már hetet adtak hozzád és egyikkel sem volt szerencséd.
9 Miért büntetsz minket férjeid miatt, mivel meghaltak? Menj utánuk te is, ne lássunk tőled
soha se fiút, se leányt.«

Sára imája 10 Ezen a napon elkeseredve és könnyezve fölment a leány atyjának felső
szobájába azzal a szándékkal, hogy felakasztja magát. De elgondolkodott és így szólt: »Ne
gyalázzák esetleg apámat és mondják: `Egyetlen kedves lányod volt és keserűségében
felakasztotta magát', és idős atyámat szomorúsággal viszem az alvilágba. Helyesebb lesz, ha
nem akasztom fel magam, hanem kérem az Urat, hogy haljak meg és ne halljam már a
gyalázkodást életemben.« 11 Ez után az ablaknál kitárt karral fohászkodott és ezt mondta:
»Légy áldott Uram, irgalmas Isten, legyen áldott szent és tiszteletreméltó neved

mindörökké. Áldjon téged minden műved örökké. 12 És most Uram, feléd irányítom arcomat
és tekintetemet. 13 Add meg, hogy elhagyjam a földet és ne halljam a gyalázkodásokat. 14 Te
tudod Uram, hogy tiszta maradtam a férfi minden tisztátalanságától 15 és nem szennyeztem
be nevemet, sem atyám nevét fogságom földjén. Egyedüli leánya vagyok atyámnak, nincs
más gyermeke, aki örökölhetne utána, nincs testvére, sem közeli rokona, aki miatt meg
kellene maradnom, hogy felesége legyek. Hét férjet már elvesztettem, mi értelme van még
az életemnek? De ha nem akarod elvenni életemet Uram, tekints rám és könyörülj rajtam, ne
kelljen több gyalázatot elviselnem.«

Isten segítségének reménye 16 Ugyanabban az időben mindkettőjük imádsága
meghallgatást nyert a fölséges Isten színe előtt, 17 és elküldte Ráfael angyalt, hogy gyógyítsa
meg mindkettőt: Tóbit szeméről távolítsa el a fehér foltokat, hogy láthassa Isten világát,
Sárát pedig, Ráguel leányát, adja feleségül Tóbiásnak, Tóbit fiának, kötözze meg
Azmódeust, a gonosz szellemet, mert az előbbiekkel szemben Tóbiást illeti a jog, hogy őt
elnyerje. Ekkor Tóbit visszatért az udvarról házába, Sára pedig, Ráguel leánya, lejött a fenti
szobából.

ISTEN MEGSEGÍTI TÓBITOT: 4,1-12,22

4 **Tóbit intelmei Tóbiásnak** 1 Azon a napon Tóbitnak eszébe jutott a pénz, amelyet
Gábaelnél hagyott a médiai Rágesben. 2 Ezt gondolta magában: »Íme, halálomat kértem.
Miért nem hívom fiamat Tóbiást, és beszélek vele erről a pénzről, mielőtt meghalok?«
3 Magához hívta fiát Tóbiást, aki odajött és így szólt hozzá: »Fiam, ha meghalok, temess el
illendőképpen. Becsüld meg anyádat és ne hagyd el egész életében, tégy kedvére és
semmiben se szomorítsd meg lelkét. 4 Gondolj arra fiam, hogy sok veszedelmet állt ki érted,
amikor méhében hordozott. Ha meghal, temesd mellém ugyanabba a sírba. 5 Életed minden
napján fiam, eszedben legyen az Úr, ne vétkezz és ne hágd át parancsait. Életed minden
napján tedd a jót és ne járj a gonoszság útján, 6 mert ha az igazságot műveled, szerencsések
lesznek útjaid tetteidben. 7 Vagyonodból fiam, adj alamizsnát, és sohase fordítsd el arcodat a
szegénytől, s akkor Isten sem fordítja el arcát tőled. 8 Amennyi vagyonod lesz fiam, aszerint
adj belőle alamizsnát. Ha bőven lesz vagyonod, több alamizsnát adj belőle. Ha kevés lesz,
ne félj a kevésből adni alamizsnát: 9 szép kincset helyezel el így az ínséges napokra, 10 mert
az alamizsna megment a haláltól és nem engedi, hogy a sötétségbe kerülj. 11 Az alamizsna
szép adomány mindazoknak, akik a Magasságbeli színe előtt teszik.

12 Óvakodj fiam minden erkölcstelenségtől. Feleséget atyáid nemzetségéből végy
magadnak és ne végy el idegen asszonyt, aki nem atyád törzséből való, mert a próféták fiai
vagyunk: Noé, Ábrahám, Izsák és Jákob a mi ősatyánk a régi időtől kezdve. Emlékezz arra
fiam, hogy ők mind atyáik nemzetségéből vettek feleséget és áldottak voltak gyermekeikben
és ivadékuké lesz örökségként a föld. 13 Te pedig fiam szeresd testvéreidet és ne légy kevély
szívedben testvéreiddel, néped fiaival és leányaival szemben, hogy közülük végy feleséget,
mert a kevélység nagy romlást és állhatatlanságot okoz. A tétlenség pedig szegénységgel és
ínséggel jár. A tétlenség az éhség anyja.

14 A nálad dolgozó munkás bére ne maradjon nálad, hanem azonnal add meg neki, és
a te béred nem kevesbedik meg, ha Istennek szolgálsz, igazságban megtérül számodra.
Vigyázz magadra fiam minden cselekedetedben és légy megfontolt minden szavadban, 15 s
amit te nem szeretsz, azt másnak se tedd. Ne igyál annyi bort, hogy megrészegedj, s a
részegség ne kísérjen utadon. 16 Kenyeredből juttass az éhezőnek és ruhádból a
mezítelennek. Mindabból amiben bővelkedsz, adj, s szemrehányás nélkül adj alamizsnát.

17 Törd meg kenyeredet, és öntsd borodat az igazak sírjára, de ne adj a bűnösöknek.

18 Minden bölcstől kérj tanácsot és ne vess meg semmi hasznos tanácsot. 19 Minden időben
áldd az Urat és kérd tőle, hogy irányítsa útjaidat és ösvényeidet, s hogy terveid jó véget
érjenek. Egy népnek sem adatott meg a jó tanács, hanem maga az Úr adja nekik a jó
tanácsot. Akit akar, fölemel, s akit akar az Úr, megalázza az alvilág mélyéig. És most fiam
vésd emlékezetedbe ezeket az utasításokat és ne vesszenek ki szívedből. 20 Azt is tudtodra
adom fiam, hogy tíz talentum ezüstöt helyeztem letétbe Gábaelnél, Gábri fiánál a médiai
Rágesben. 21 Ne félj fiam, hogy szegényen élünk. Sok jóval rendelkezel, ha féled az Istent,
tartózkodsz minden bűntől és jót cselekszel az Úr, a te Istened szemében.«

5 **Ráfael, Tóbiás útitársa** 1 Tóbiás erre feleletül így szólt apjához, Tóbithoz: »Mindent
úgy teszek majd apám, ahogy megparancsoltad nekem. 2 A pénzt azonban hogyan
szerezzem vissza, nem tudom. Gábael nem ismer engem, én sem ismerem őt. Milyen jelet
adjak neki, hogy megismerjen engem, higgyen nekem és visszaadja a pénzt? Aztán meg az
utat sem tudom, amely Médiába vezet.« 3 Tóbit ezt válaszolta fiának Tóbiásnak: »Keze
írását adta nekem és kézírásomat adtam neki, kettévágtuk, s mindegyikünk egy részt kapott
és elhelyeztük övét a pénzzel. Húsz éve már, hogy e pénzt letétbe helyeztem. Most pedig
fiam keress magadnak egy megbízható útitársat és megadjuk bérét, amikor visszajössz. S
amíg élek szerezd meg tőle a pénzt.«

4 Tóbiás elment, hogy keressen valakit, aki elmegy vele Médiába és ismeri az utat.
Kint találkozott Ráfael angyallal, előtte állt, de nem tudta, hogy Isten angyala. 5 Így szólt
hozzá: »Honnét való vagy jó ifjú?« Erre ő így felelt: »Izrael fiai közül való vagyok, azért
jöttem ide, hogy munkát keressek.« Tóbiás így szólt hozzá: »Ismered-e az utat Médiába?«
6 Ő így felelt neki: »Ismerem, gyakran jártam ott, ismerem minden útját. Gyakran jártam
Médiában és megszálltam Gábael testvérünknél, aki a médiai Rágesben lakik, két napi útra
van Ekbatanától Rágesig. Ez hegyen, Ekbatana pedig a síkság közepén van.« 7 Tóbiás így
felelt neki: »Várj meg kérlek, amíg erről apámnak jelentést teszek. Fontos lenne számomra,
hogy velem jöjj, megfizetem béredet.« 8 Az így válaszolt: »Jól van, megvárlak, de ne maradj
sokáig.« 9 Tóbiás elment és jelentette apjának Tóbitnak, és elmondta neki: »Találtam valakit
testvéreink, Izrael fiai közül, aki eljön velem.« Apja ezt mondta neki: »Hívd ide ezt az
embert, hogy érdeklődjek családja meg törzse felől, megtudjam, megbízható-e, hogy
elkísérjen téged fiam.« 10 Tóbiás kiment, hívta őt és ezt mondta: »Ifjú, apám hív téged!«
Belépett hozzá és először Tóbit üdvözölte. Ő pedig így válaszolt: »Nagy örömöd legyen!«
Tóbit így felelt: »Micsoda örömöm lehet még. Nincs meg a szemem világa, nem látom az ég
ragyogását, sötétség borul rám, mint a halottakra, akik már nem látnak világosságot.
Élőhalott vagyok, az emberek hangját hallom, de őket nem látom.« Az angyal így szólt
hozzá: »Légy erőslelkű, Isten nemsokára meggyógyít, légy erőslelkű!« Tóbit így szólt
hozzá: »Fiam, Tóbiás, Médiába készül. Elmennél-e vele, s lennél-e vezetője? Megadom
béredet testvér.« Így felelt neki: »Elmehetek vele, ismerek minden utat, többször jártam
Médiában, bejártam hegyeit, völgyeit, ismerem minden ösvényét.« 11 Tóbit így szólt hozzá:
»Testvér, melyik családból és törzsből származol? Mondd el nekem, testvér!« 12 Ő így felelt
neki: »Miért érdekel a családom?« »Szeretném tudni – mondta Tóbit –, kihez tartozol, és mi
a neved.« 13 Ezt felelte: »Én Azarja vagyok, a nagy Ananja fia testvéreid közül.« 14 Tóbit
így szólt hozzá: »Isten hozott testvér, de ne haragudjál, hogy az igazat akartam megtudni
családodról. Így hát testvérem vagy, tekintélyes nemzetségből. Ismertem Ananját és Nátánt,
a nagy Semelja két fiát. Velem jártak Jeruzsálembe, velem együtt imádkoztak ott és nem
tértek le a helyes útról. Testvéreid becsületes emberek, jó családból való vagy. Isten hozott
közénk.« 15 Majd így folytatta: »Minden napra adok egy drachma bért, s amire szükséged
van neked és fiamnak. Menj el fiammal, 16 és meg is toldom béredet.« 17 Az angyal így
felelt: »Elmegyek vele. Ne félj, oda is, vissza is szerencsés lesz utunk, mert az út

biztonságos.« Tóbit így szólt hozzá: »Légy áldott testvér!« Majd hívta fiát és ezt mondta neki: »Készülj fel az útra fiam, és kelj útra testvéreddel. Isten, aki a mennyben van, oltalmazzon titeket itt és vezessen vissza benneteket hozzám egészségben, és az ő angyala kísérjen és védjen benneteket fiam.«

Tóbit bizalma Tóbiás kiment, hogy útjára induljon, megcsókolta apját és anyját. Tóbit ezt mondta neki: »Szerencsés utat!« 18 Anyja könnyekre fakadt és ezt mondta Tóbitnak: »Miért küldted el fiamat? Nemde ő kezünk botja, aki ki- és bejár előttünk? 19 Nem a pénz a legfontosabb, s mit számít fiúnkhoz képest? 20 Jó volt nekünk úgy élni, ahogy az Úr adta.« 21 De ő így felelt neki: »Ne aggódj: fiúnk szerencsésen odaér és szerencsésen vissza is tér hozzánk, szemeid meglátják őt azon a napon, amikor szerencsésen visszajön hozzád. Ne aggodalmaskodj és ne félj miattuk, nővérem! 22 Jó angyal jár vele, útja sikeres lesz, és egészségben tér majd haza.«

6 **A csodálatos gyógyszer** 1 Erre abbahagyta a sírást. 2 Az ifjú elindult, vele az angyal, a kutya is vele ment és követte őket. Mendegéltek mindketten, mire rájuk köszöntött az első éjjel, s a Tigris folyónál éjszakáztak. 3 Az ifjú lement a folyóhoz, hogy megmossa a lábát. Akkor egy nagy hal vetődött föl a vízből és be akarta kapni a fiú lábát, erre a fiú felkiáltott. 4 Az angyal azt mondta neki: »Ragadd meg és ne engedd el.« Az ifjú megragadta a halat és kihúzta a szárazra. 5 Az angyal ezt mondta neki: »Bontsd fel a halat, vedd ki az epéjét, a szívét és a máját, és tartsd magadnál, a belső részeket pedig dobd el. Az epe, a szív és a máj hasznos orvosság.« 6 Az ifjú felbontotta a halat, kivette az epét, a szívet és a májat, a hal egy részét megsütötték és megették, ami megmaradt belőle, azt besózták. És mentek tovább mindketten, amíg Médiához nem közeledtek. 7 Akkor megkérdezte az ifjú az angyalt és ezt mondta neki: »Ananja testvér, milyen orvosság van a hal szívében, májában és az epében?« 8 Így felelt neki: »A hal szívét és máját, ha elégetik, olyan férfi vagy nő előtt, akit démon vagy gonosz szellem gyötör, eltávozik tőle minden támadás és mindörökre megszabadul tőle. 9 Az epe pedig szemkenőcsnek jó, ha az ember szemén fehér foltok vannak: csak rá kell fújni a fehér foltokra és meggyógyul.«

Tóbiás házasságának terve 10 Médiában jártak és már közeledtek Ekbatanához, 11 amikor Ráfael ezt mondta az ifjúnak: »Tóbiás testvér!« Ő így felelt: »Itt vagyok.« Az angyal ezt mondta neki: »Ezen az éjjelen Ráguelnél maradunk. Ő rokonod és van egy Sára nevű leánya. 12 Sárán kívül se fia, se leánya nincs, te vagy számára a legközelebbi rokon, ezért elsősorban téged illet, s neked van jogod, hogy örököld atyja vagyonát. A leány okos, erős és nagyon jó, s apja nagyon szereti.« 13 S még hozzáfűzte: »Jogodban van feleségül venni. Hallgass rám testvér, beszélek ezen az éjszakán apjával a leányról, hogy feleségül vehesd őt, s ha visszatérünk Rágesből, megtartjuk a lakodalmat. Tudom, hogy Ráguel nem tagadhatja meg őt tőled, nem adhatja más férfinek. Halállal lakolna Mózes törvénye szerint, mert téged illet az örökség és a leány mindenki előtt. Most tehát hallgass rám testvérem, beszélünk a leányról ezen az éjjelen, eljegyezzük veled és amikor visszatérünk Rágesből, magunkkal visszük házadba.« 14 Tóbiás erre így válaszolt Ráfaelnek: »Azarja testvér, hallottam, hogy már hét férfinek adták és mind meghalt az éjjel a nászszobában; amikor bementek hozzá, meghaltak. Egyesek azt mondták, hogy démon ölte meg őket. 15 Félek ezért, mert szereti őt és őt magát nem gyötri, de aki közeledni próbál hozzá, azt megöli. Egyetlene vagyok apámnak, s ha meghalnék, apám és anyám életét fájdalom vinné a sírba miattam. Nincs más fiúk, aki eltemetné őket.« 16 Az angyal így felelt neki: »Nem emlékszel apád utasítására, hogy megparancsolta neked: apád nemzetségéből végy feleséget? De most hallgass rám testvér, vedd feleségül és a démon ne aggasszon téged. Tudom, hogy ezen az éjszakán feleségül kapod őt. 17 Amikor belépsz a nászszobába, végy a hal májából és

szívéből és tedd a füstölőben lévő parázsra. A füst szétterjed, a démon megérzi és elmenekül
és soha többé nem tér vissza közelébe. 18 Mielőtt egyesülnél vele, keljetek föl mindketten és
imádkozzatok, s kérjétek az ég Urát, hogy adjon nektek kegyelmet és egészséget. Ne félj,
öröktől fogva neked van rendelve, te fogod őt meggyógyítani, veled tart és hiszem, hogy
gyermekeid lesznek tőle, s olyanok lesznek számodra, mint a testvérek. Ne
aggodalmaskodj!« Amint Tóbiás meghallotta Ráfael szavait, s megtudta, hogy nővére és
apja családjából való, nagyon megszerette őt és szíve hozzá kapcsolódott.

7 **Tóbiás a rokonainál** 1 Amikor Ekbatanába értek, Tóbiás így szólt: »Azarja testvér,
vezess engem egyenesen Ráguel testvérünkhöz.« Elvezette Ráguel házába és az udvar
kapujánál ülve találták. Először ők köszöntötték, ő pedig ezt mondta nekik: »Üdvözöllek
testvéreim, Isten hozott benneteket« és bekísérte őket házába. 2 Aztán ezt mondta
feleségének, Ednának: »Mennyire hasonlít ez az ifjú testvéremre, Tóbitra.« 3 Edna
megkérdezte őket: »Honnan valók vagytok testvérek?« Így válaszoltak: »A Ninivébe hurcolt
Naftali fiai közül valók vagyunk.« 4 Így szólt hozzájuk: »Ismeritek-e Tóbit testvérünket?«
»Ismerjük« – válaszolták neki. »Hogy van?« 5 Így válaszoltak neki: »Él és egészséges.«
Tóbiás hozzátette: »Ő az apám.« 6 Erre Ráguel felugrott, megcsókolta és könnyezett, 7 s ezt
mondta: »Légy áldott gyermekem, jó és kiváló apa fia vagy. Milyen nagy kár, hogy ez az
igaz és alamizsnálkodó ember megvakult.« Könnyezve borult testvérének, Tóbiásnak a
nyakába. 8 Felesége Edna és leányuk Sára is sírt fölötte.

Tóbiás és Sára 9 Majd a nyájból levágatott egy kost és szíves fogadtatásban
részesítette őket. Miután megmosakodtak és megfürödtek, asztalhoz telepedtek. Tóbiás így
szólt Ráfaelhez: »Azarja testvér, kérd meg Ráguelt, adja hozzám Sárát, nővéremet.«
10 Meghallotta ezeket a szavakat Ráguel és ezt mondta az ifjúnak: »Egyél, igyál, örülj ezen
az estén. Nincs más, aki feleségül vehetné leányomat Sárát, csak te testvér. Nekem nem
szabad más férfihez adnom, mint hozzád, mert te rokonom vagy. De megmondom neked az
igazat fiam. 11 Hét férfinek adtam testvéreink közül és mindnyájan meghaltak azon az
éjjelen, amikor beléptek hozzá. De most egyél, igyál fiam és az Úr cselekedjen javatokra.«
Tóbiás azonban ezt mondta: »Itt én addig nem eszem és nem iszom, amíg meg nem erősíted,
ami rám vonatkozik.« Ráguel ezt mondta neki: »Megteszem, tiéd lesz ő Mózes könyvének
törvénye szerint és az égben is úgy határoztak, hogy neked adjam őt. Vedd tehát nővéredet,
mostantól testvére vagy, ő pedig nővéred neked. Mától kezdve örökre a tied. Az ég Ura
legyen hozzátok irgalmas fiam, ezen az éjszakán, árassza rátok irgalmát és békéjét.«
12 Ráguel akkor hívta a leányát, Sárát, s az bejött hozzá. Ő megfogta a kezét, átadta
Tóbiásnak, és azt mondta: »Vedd őt feleségül a törvény és parancs szerint, amely írva van
Mózes könyvében. Vedd és vezesd tiszta szándékkal atyádhoz. Az ég Istene adjon nektek
békét és jó utat.« 13 Majd hívta anyját, lapot hozatott, hogy elkészítsék a házassági
szerződést, amely szerint feleségül adja leányát Mózes törvényének parancsa szerint. Az
anyja hozta a lapot, ő pedig elkészítette és aláírta. 14 Csak ettől kezdve láttak neki az
evésnek és ivásnak. 15 Ráguel hívta feleségét Ednát, s ezt mondta neki: »Nővérem, tégy
rendbe egy másik szobát és oda vezesd be őt.« 16 El is ment, elkészített egy ágyat, amint
mondta neki. Ide vezette leányát, sírt fölötte, majd letörölte könnyeit és ezt mondta neki:
»Légy erős leányom, az ég Ura fordítsa szomorúságodat örömre. Légy erős!« Aztán kiment.

8 **A boldog jegyespár** 1 Amikor befejezték az evés-ivást, aludni akartak. Elvezették az
ifjút és bekísérték a nászszobába. 2 Ekkor Tóbiás visszaemlékezett Ráfael szavaira, és
elővette táskájából a hal máját és szívét és ráhelyezte a füstölőben lévő parázsra. 3 A hal

füstje távol tartotta a démont, s elmenekült Felső-Egyiptomba, Ráfael üldözőbe vette,
megkötözte ott, és nyomban visszatért. 4 Közben a szülők kimentek és bezárták a szoba
ajtaját. Akkor Tóbiás fölkelt ágyából és ezt mondta Sárának: »Kelj föl, nővérem!
Imádkozzunk és könyörögjünk Urunkhoz, hogy elnyerjük oltalmát és kegyelmét.« 5 Sára
fölkelt, és elkezdtek imádkozni és könyörögni az Úrhoz, hogy oltalmat nyerjenek. Elkezdték
mondani: »Áldott vagy, atyáink Istene, és áldott a te neved örökkön örökké! Áldjon téged az
ég és minden teremtményed mindörökké. 6 Te alkottad Ádámot és segítőtársul adtad neki
Évát, és kettőjüktől származik az emberi nem. Azt mondtad, nem jó az embernek egyedül
lenni: Alkossunk neki hozzá hasonló segítőtársat. 7 Én most nem élvezetvágyból veszem el
nővéremet, hanem tiszta szándékkal. Engedd, hogy irgalmat találjak és találjon ő is, és
egészségben öregedjünk meg mindketten.« 8 Majd ráfelelték: Ámen. 9 Aztán átaludták az
éjszakát.

Ráguel fölkelt, magához gyűjtötte szolgáit, kimentek és megásták a sírt.

Ráguel öröme 10 Ezt mondta: »Hátha ez is meghalt, s mi nevetség és gúny tárgyává
leszünk.« 11 Amikor megásták a sírt, Ráguel hazament, hívta feleségét 12 és így szólt hozzá:
»Küldj be egy szolgálót a szobába, hadd nézze meg, vajon életben van-e, ha pedig meghalt
eltemetjük, hogy senki meg ne tudja.« 13 Beküldték a szolgálót, lámpát gyújtottak,
kinyitották az ajtót, a szolgáló belépett, s mindkettőjüket alva találta. 14 A leány kijött,
jelentette nekik, hogy él és nincs semmi baj. 15 Akkor áldották az ég Istenét és mondták:
»Áldott vagy ó Istenünk, minden szent és tiszta áldással, és áldjon téged összes szented és
minden teremtményed, összes angyalod és választottad áldjon téged mindörökké. 16 Áldott
vagy, mert megörvendeztettél engem, s nem történt meg, amitől rettegtem, hanem nagy
irgalmasságod szerint bántál velünk. 17 Áldott vagy, mert irgalmas voltál e két egyetlen
gyermekhez. Adj nekik Uram, irgalmat és egészséget, tedd teljessé életüket örömben és
kegyelemben.« 18 Aztán meghagyta szolgáinak, hogy temessék be a sírt virradat előtt.
19 Megparancsolta feleségének, hogy sok kenyeret süssön, maga pedig kiment a nyájhoz,
behozott két üszőt, négy bárányt, levágatta őket és megkezdték az előkészületeket. 20 Majd
hívatta Tóbiást és kijelentette neki: »Tizennégy napig nem mégy el innen, itt maradsz,
egyél, igyál velem, örvendeztesd meg leányom szívét a sok gyötrelem után. 21 Vedd
vagyonom felét és menj egészségben apádhoz. Ha meghalunk, én és feleségem, akkor a
másik rész is a tiéd lesz. Bátorság, fiam! Én apád vagyok, Edna pedig anyád, tieid vagyunk
és nővéredé mostantól fogva mindig. Bátorság, fiam!«

9 **Ráfael segítsége** 1 Tóbiás akkor hívta Ráfaelt és így szólt hozzá: 2 »Azarja testvér,
végy magadhoz négy szolgát, két tevét, indulj Rágesbe. Menj el Gábaelhez, add át neki keze
írását, vedd át tőle a pénzt és hívd meg a menyegzőre. 3 Tudod jól, hogy apám számlálja a
napokat, s ha csak egy napot is kések, nagyon aggódik. 4 De azt is tudod, hogyan esketett
meg Ráguel, s az ő esküjét sem vethetem meg.« 5 Ráfael tehát elment négy szolgával és két
tevével a médiai Rágesbe és Gábaelnél szálltak meg. Ráfael átadta neki keze írását, s
közölte vele, hogy Tóbiás, Tóbit fia házasságot köt Ráguel leányával és hívja őt a
menyegzőre. Gábael átadta neki a zsákokat az érintetlen pecsétekkel és tevékre rakták őket.
6 Kora reggel elindultak együtt a menyegzőre. Beléptek Ráguelhez és Tóbiást az asztalnál
ülve találták. Fölkelt és üdvözölte őt. Gábael sírt és megáldotta őt ezekkel a szavakkal:
»Áldott az Úr, aki békességet adott neked, mert egy jó, kiváló és igaz jótékony apa fia vagy.
Az ég Ura áldjon meg téged, feleségedet, apádat és anyádat, feleséged apját és anyját. Áldott
az Isten, mert megláthattam Tóbiást, unokatestvérem képmását.«

10 **Tóbit és Anna aggodalma** 1 Ettől kezdve Tóbit számolgatta, hogy hány nap kell
fiának az oda- és visszautazáshoz. Amikor ezek a napok elteltek és fia nem érkezett meg
2 ezt mondta: »Talán elutasították ott? Vagy talán meghalt Gábael és nincs aki odaadja a
pénzt?« 3 Kezdett aggódni. 4 Felesége, Anna ezt mondta: »Elveszett a fiam és már nincs
életben. Miért késik?« Elkezdte siratni és gyászolni fiát és ezt mondta: 5 »Jaj nekem fiam,
miért engedtelek el, szemem fénye!« 6 Tóbit ezt mondta neki: »Hallgass el és ne
aggodalmaskodjál nővérem, jól van a fiúnk. Valami közbejött neki ott. Az az ember, aki
vele ment megbízható és testvéreink közül való. Ne keseregj miatta nővérem, nemsokára itt
lesz.« 7 Ő azonban ezt mondta: »Ne mondj nekem semmit, ne próbálj hitegetni! Meghalt a
fiam.« Mindennap kiment és kémlelte az utat, amelyen fia elment, és semmit sem evett.
Amikor a nap lenyugodott, hazament és kesergett könnyezve egész éjszaka, és nem aludt.

Amikor eltelt a menyegző tizennégy napja, amit Ráguel fogadott, hogy leányának
rendez, így szólt hozzá Tóbiás: »Engedj el. Tudom, hogy apám és anyám már nem hisznek
abban, hogy viszontlátnak engem. Ezért kérlek, apám, engedj el, hogy apámhoz visszatérjek.
Elmondtam már neked, hogy milyen állapotban hagytam őt otthon.«

Tóbiás hazatér 8 Ráguel ezt mondta Tóbiásnak: Maradj fiam, maradj nálam! Én majd
küldök hírnököket apádhoz, Tóbithoz, és hírt visznek rólad.« 9 Tóbiás ezt mondta: »Kérlek,
engedj csak el innen apámhoz.« 10 Fölkelt ekkor Ráguel, átadta Tóbiásnak feleségét, Sárát,
vagyonának felét, szolgákat, szolgálókat, juhokat, ökröket, szamarakat és tevéket, ruhát,
pénzt és egyéb tárgyakat. 11 Majd békében bocsátotta el őket és így búcsúzott Tóbiástól: »Jó
egészséget kívánok fiam, és szerencsés utat! Az ég Ura vezessen titeket, s láthassam
gyermekeiteket, mielőtt meghalok.« 12 Megcsókolta leányát, Sárát és ezt mondta neki:
»Leányom, tiszteld apósodat és anyósodat! Ők már éppúgy szüleid, mint mi, akik életet
adtunk neked. Menj békével leányom! Mindig jót halljak rólad, amíg csak élek!« Majd
megcsókolta és útra bocsátotta őket. Edna ezt mondta Tóbiásnak: »Fiam és kedves
testvérem, vezessen vissza az Úr és láthassam gyermekeiteket, a tieidet és Sára lányomét,
mielőtt meghalok, hogy örvendjek az Úr előtt. Átadtam neked leányomat, vigyázz rá. Ne
szomorítsd meg egész életedben. Menj békében, fiam! Mostantól fogva anyád vagyok, Sára
pedig a nővéred. Bárcsak boldogok lehetnénk mindnyájan egész életünkben.« Megcsókolta
és örömmel bocsátotta el őket. 13 Tóbiás örömmel távozott Rágueltől, áldotta az ég és föld
Urát, a mindenség Királyát, hogy sikeressé tette útját. Áldotta Ráguelt és feleségét Ednát, és
ezt mondta nekik: »Bárcsak úgy tisztelhetnélek benneteket, mint szüleimet egész
életemben.«

11 **Tóbit meggyógyítása** 1 Útra keltek és Karránhoz érkeztek, amely Ninivével
szemben van. 2 Akkor ezt mondta Ráfael: »Tudod, hogy milyen állapotban hagytuk otthon
apádat. 3 Menjünk előre még feleséged előtt, és tegyük rendbe a házat, mielőtt
megérkeznek.« 4 El is indultak mindketten. Azt is meghagyta neki, hogy az epét hozza
magával. Ment velük a kutya is, követte őt és Tóbiást. 5 Anna csak ült és kémlelte fia útját.
6 Egyszer csak megpillantotta őt, amint közeledett és ezt mondta apjának: »Nézd, jön a fiad,
meg az a férfi, aki elment vele.« 7 Ráfael így szólt Tóbiáshoz, mielőtt apjához ért volna:
»Tudom, hogy apád szeme megnyílik. 8 Kend a hal epéjét szemére. Az orvosság majd bántja
a szemet és leválasztja a fehér foltokat a szeméről és apád meglátja a világosságot.« 9 Anna
eléje szaladt, nyakába borult és így szólt hozzá: »Újra látlak fiam, most már meghalhatok.«
És könnyekre fakadt. 10 Tóbit is fölkelt, megbotlottak lábai, de kiment a bejárat ajtajáig.
Tóbiás eléje szaladt, 11 kezében vitte a hal epéjét, ráfújta apja szemére, átkarolta őt és így
szólt hozzá: »Légy erőslelkű apám!« Majd megkente szemét orvossággal és az hatott.

12 Majd mindkét kezével kivette a hártyát a szeme sarkából. 13 Ekkor Tóbit nyakába borult,
14 sírni kezdett, és így szólt: »Látlak, fiam, szemem fénye!« Majd könnyekre fakadt és ezt
mondta: »Áldott legyen az Isten és legyen áldott az ő nagy neve, és áldottak az ő szent
angyalai örökkön-örökké. 15 Ő fenyített meg, és íme, látom fiamat, Tóbiást.« Tóbit és
felesége Anna bement a házba örvendezve és Istent magasztalva egész szívvel mindazért,
ami vele történt. Tóbiás elbeszélte apjának, hogy az Úr Isten sikeressé tette útját, meghozta
a pénzt, feleségül vette Sárát, Ráguel leányát. Íme, jön és közeledik Ninive kapujához. Tóbit
és Anna megörültek, 16 és kimentek menyük elé Ninive kapujához. Ninive lakói látták
Tóbitot, amint segítség nélkül jár-kel, s csodálkoztak.

Sára megérkezése 17 Tóbit elbeszélte nekik fennhangon dicsérve Istent, milyen
könyörületes volt iránta Isten, és megnyitotta szemét. Amikor Tóbit közel ért Sárához,
fiának Tóbiásnak a feleségéhez, áldást mondott rá ezekkel a szavakkal: »Isten hozott,
leányom! Legyen áldott a te Istened, aki hozzánk vezetett téged, leányom! Lépj be a te
otthonodba egészségben, áldással és örömmel, jöjj leányom!« Ezen a napon nagy
örömünnep volt a Ninivében élő minden zsidó számára. 18 Eljött Ahikár és Nádáb a testvérei
közül és örültek Tóbiással. Befejeződött a menyegző nagy örömmel hét nap múlva és
nagyon sok ajándékot adtak nekik.

12 **Ráfael felfedi kilétét** 1 Miután befejeződött a menyegző, Tóbit hívta fiát, Tóbiást és
ezt mondta neki: »Adjuk meg a bérét annak az embernek, aki veled ment és toldjuk is meg a
bért.« 2 Tóbiás így szólt hozzá: »Apám, mennyi bért adjak neki? Nem sajnálnám neki adni
mindannak felét, amit hoztunk. 3 Jó egészségben visszahozott, feleségemet meggyógyította,
elhozta nekem a pénzt és téged is meggyógyított. Mit adhatnánk neki mindezért?« 4 Tóbit
így szólt hozzá: »Valóban, őt illeti meg fiam, a fele mindannak, amit hoztál.« 5 Hívta Ráfaelt
és ezt mondotta: »Fogadd el béredül felét mindannak, amit hoztál, és menj békében.«
6 Akkor Ráfael félre hívta mindkettőt és ezt mondta nekik: »Dicsőítsétek Istent és valljátok
meg minden élőlény előtt azért a jóért, amit velünk tett. Áldjátok és dicsőítsétek nevét. Isten
tetteit hirdessétek és ne szűnjetek megvallani. 7 A király titkát jó elrejteni, Isten tetteit
azonban föl kell fedni és meg kell vallani. Tegyétek a jót és akkor a gonosz nem árthat
nektek. 8 Jó az imádság böjttel és az alamizsna igazsággal. Többet ér a kevés igazsággal,
mint a sok igazságtalansággal. Jobb alamizsnát adni, mint aranykincset gyűjteni. 9 Az
alamizsna megment a haláltól és megtisztít minden bűntől. Akik jótékonykodnak, életet
nyernek: 10 de akik bűnt és igazságtalanságot cselekszenek, ellenségei saját maguknak.
11 Megmondom nektek a teljes igazságot és semmit sem titkolok el előttetek. Mondtam már
nektek: A király titkát jó elrejteni, Isten tetteit azonban dicséretes fölfedni. 12 Nos tehát,
amikor imádkoztál, te és Sára, imádságtokat Isten fölséges színe elé vittem, hasonlóképpen
azt is, amikor eltemetted a halottakat. 13 Mivel nem haboztál fölkelni és otthagyni ebédedet
és elmentél eltemetni a halottat, megbízást kaptam, hogy próbára tegyelek. 14 Ugyanakkor
elküldött Isten, hogy meggyógyítsalak téged és menyedet, Sárát. 15 Én Ráfael vagyok, egy a
hét szent angyal közül, akik készen állunk, hogy az Úr fönséges színe elé lépjünk.« 16 Erre
mindkettőjüket elfogta a félelem és arcra borultak. 17 De ő így szólt hozzájuk: »Ne féljetek!
Békesség nektek! Istent áldjátok örökké. 18 Amikor veletek voltam, nem a magam
akaratából történt, hanem Isten akaratából. Ezért őt dicsőítsétek minden nap, neki
énekeljetek. 19 Láttátok, hogy semmit sem ettem, mert látomást láttatok. 20 Ezért dicsőítsétek
az Urat ezen a földön és magasztaljátok Istent. Most visszatérek ahhoz, aki küldött engem.
Írjatok le mindent, ami történt veletek.« Ezzel fölemelkedett. 21 Amikor fölkeltek, már nem
látták őt. 22 Magasztalták Istent dicsőítő énekkel és hálát adtak mindazokért a nagy tettekért,
amelyeket cselekedett velük, mert Isten angyala jelent meg nekik.

A SZABADÍTÓ ISTEN DICSÉRETE BEFEJEZŐ INTELMEK: 13,1-14,15

13 **Tóbit dicsőítő éneke** 1 Tóbit örvendező imádságot írt és így szólt:
2 »Áldott legyen az élő Isten és az ő országa mindörökké;
mert ő megfenyít és irgalmaz, levisz az alvilág mélységeibe,
és felhoz a nagy pusztulásból és senki sem menekülhet el kezéből.
3 Dicsőítsétek őt Izrael fiai a nemzetek előtt,
mert ha szétszórt is benneteket közéjük,
4 ott mutatta meg nektek nagyságát is.
Magasztaljátok őt minden élőlény előtt,
mert ő a mi Urunk, ő a mi atyánk
és ő a mi Istenünk örökkön-örökké.
5 Megfenyített titeket vétkeitekért,
de meg is könyörül rajtatok,
és összegyűjt titeket minden nép közül,
akik közé szétszórt titeket.
6 Ha hozzátértek teljes szívetekből és lelketekből,
és az igazságot cselekszitek színe előtt,
akkor felétek fordul és nem rejti el többé előletek arcát.
És most fontoljátok meg, hogy mit tett veletek,
és magasztaljátok fennhangon.
Áldjátok az igazságos Urat,
és magasztaljátok az örökkévalóság Királyát.
Én számkivetésem földjén dicsőítem őt
és hirdetem hatalmát és fönségét a bűnös népnek.
Térjetek meg bűnösök,
igaz tetteket vigyetek végbe színe előtt.
Ki tudja, talán hozzátok fordul
és megkönyörül rajtatok.
7 Én és az én lelkem öröméneket mondunk az ég Királyának,
és az én lelkem örvend élete minden napján.
8 Áldjátok az Urat összes választottai,
és mindnyájan magasztaljátok fönségét.
Tartsatok örömnapot és dicsőítsétek őt.
9 Jeruzsálem, te szent város,
Isten megvert téged kezed művéért.
10 Dicsőítsd az Urat jótettben,
és magasztald az örökkévalóság Királyát,
hogy szentélye felépüljön benned örömmel,
és vidámmá tegyen benned minden száműzöttet,
és szeresse benned a szenvedőket minden nemzedéken át örökké.
11 Ragyogó világosság támad a föld minden határán;
Számtalan nép jön hozzád messziről,
és a föld határairól szent Nevedhez,
s ajándékot hoznak kezükben az ég Királyának.
Nemzedék nemzedék nyomába lépve megtisztel öröménekével,
és a kiválasztott neve megmarad örökkön-örökké.
12 Átok mindazokra, akik durván beszélnek veled.
Átok rá, aki elpusztít,
lebontja falaidat,

ledönti tornyaidat,
és fölégeti házaidat.
Áldottak mindazok örökké, akik félnek téged.
13 Örülj és vigadj igaz fiaid miatt,
mert mindnyájan összegyűlnek,
és dicsőítik az örökkévaló Urat.
14 Boldogok, akik szeretnek,
és boldogok, akik örülnek a te békédben.
Boldog minden ember,
aki szomorkodott pusztulásodon,
mert örvendenek tebenned,
és meglátják mindörökké örömödet.
15 Áldjad lelkem az Urat, a nagy Királyt,
16 mert Jeruzsálem újra felépül
és az ő háza minden időkre.
Boldog lennék, ha nemzetségemből valaki megérné,
megláthatná dicsőségedet
és magasztalhatná az ég Királyát.
Jeruzsálem kapui zafírból és smaragdból épülnek,
és drágakőből minden fala,
Jeruzsálem tornyai aranyból, védőfalai színaranyból.
17 Jeruzsálem utcái rubinnal és ofíri kővel lesznek kirakva.
18 Jeruzsálem kapuiban újra visszhangzik majd az örömének,
és minden háza ezt énekli: `Alleluja!
Áldott Izrael Istene,
és áldottak, akik dicsőítik szent nevét mindörökké!'«

14 **Tóbit intelmei** 1 Így fejezte be Tóbit dicsőítő énekét.

Tóbit száztizenkét éves korában halt meg és tisztességgel eltemették Ninivében. 2 Hatvankét éves volt, amikor megvakult. Miután visszanyerte látását, jómódban élt, alamizsnát osztott és nem szűnt meg magasztalni Istent, és dicsőíteni Isten nagyságát. 3 Amikor közeledni érezte halálát, hívatta Tóbiás fiát és meghagyta neki: »Fiam, vedd gyermekeidet 4 és költözz velük Médiába, mert hiszek Isten szavának, amelyet Náhum által mondott Ninive ellen: minden beteljesedik Asszíria és Ninive felett, amit Izrael prófétái mondtak, akiket Isten küldött. Minden beteljesedik és semmi sem hiúsul meg a szavaikból, hanem megtörténik a maga idejében. Médiában nagyobb biztonság lesz, mint Asszíriában és Babilóniában, mert tudom és hiszem, hogy amit Isten mondott, bekövetkezik és megvalósul, és nem hiúsul meg a szavaiból semmi sem. Testvéreink, akik Izrael földjén laknak, mind szétszóródnak és fogságba kerülnek a szép földről. Izrael egész földje elpusztul, Szamaria és Jeruzsálem pusztaság lesz, Isten háza szomorúságra jut és felgyújtják, s elhagyatott lesz egy ideig. 5 Isten azonban újra megkönyörül rajtuk és visszavezeti őket Izrael földjére. Újra fölépítik majd az ő házát, de nem úgy, mint előbb volt, amíg be nem telik büntetésének ideje. Ezután mindnyájan visszatérnek fogságukból és teljes pompájában fölépítik Jeruzsálemet és az Isten háza felépül benne, amint Izrael prófétái szóltak róla. 6 Minden nemzet az egész földön megtér és Istent féli. Elhagyják minden bálványukat, amelyek félrevezették őket. 7 Igazságban áldják az örök Istent. Izrael minden fia, aki megszabadul azokban a napokban, igazságban emlékezik Istenre, egybegyűlnek és Jeruzsálembe jönnek és biztonságban laknak mindörökké Ábrahám földjén, amely az övék lesz. Örvendeznek majd, akik szeretik Istent igazságban. Akik pedig gonoszságot és bűnt követnek el, eltűnnek

a földről. 8 Most pedig fiam, meghagyom nektek: szolgáljátok az Urat igazságban és azt
tegyétek színe előtt, ami neki tetszik. Parancsoljátok meg gyermekeiteknek, hogy az
igazságot szolgálják, adjanak alamizsnát és emlékezzenek meg Istenről és áldják nevét
minden időben igazságban, minden erejükből. 9 Te pedig fiam, hagyd el Ninivét és ne
maradj itt, 10 hanem azon a napon, amikor eltemetted anyádat mellém, ne maradj az ő
határaikban. Látom ugyanis, hogy sok a gonoszság benne, sok hűtlenséget követnek el és
nem szégyenkeznek. Látod fiam, mit tett Nádáb Ahikárral, aki fölnevelte őt. Nemde élve
akarta a föld alá juttatni? Isten az ő színe elé hozta gonoszságát és Ahikárt a világosságra
hozta, Nádáb pedig az örök sötétségre került, mert meg akarta ölni Ahikárt. Mivel
alamizsnát adott, kikerülte a halálos csapdát, amelyet Nádáb állított neki, Nádáb pedig
beleesett a halálos csapdába és elpusztult. 11 Látjátok gyermekeim, mit tesz az alamizsna és
mit tesz a gonoszság, ez utóbbi elpusztít. De lassan elhagy az élet.« Ágyára fektették,
meghalt és tisztességgel eltemették.

BEFEJEZÉS: 14,12-15

12 Amikor anyja meghalt, Tóbiás eltemette apja mellé. Azután Médiába költözött
feleségével és Ekbatanában lakott apósával Ráguellel. 13 Gondjukat viselte öregségükben és
tisztességgel eltemette őket a médiai Ekbatanában. Övé lett Ráguel öröksége ugyanúgy,
mint Tóbité, az apjáé. 14 Száztizenhét éves korában halt meg tisztességben. 15 Még halála
előtt értesült Ninive pusztulásáról és látta, hogyan viszi őket fogságba Artaxerxész Média
királya. Áldotta Istent mindazért, amit a niniveiekkel és az asszírokkal tett. Halála előtt
örvendezett Ninive sorsa miatt és áldotta az Urat, az Istent, örökkön örökké.

JUDIT KÖNYVE

AZ ASSZÍR VESZEDELEM: 1,1-3,10

1 **Nebukadnezár és Arfaxád háborúja** 1 Nebukadnezár uralkodásának tizenkettedik
évében történt. Ő Asszíriában, Ninivében, a nagy városban uralkodott. A médek fölött abban
az időben Arfaxád uralkodott Ekbatanában, 2 és Ekbatana köré három könyök széles, hat
könyök hosszú faragott kövekből falat épített. Magassága hetven könyök, szélessége ötven
könyök volt, 3 a kapuk fölé száz könyök magas, alapjánál hatvan könyök széles tornyokat
emelt. 4 A kapuit hetven könyök magasra emelte, szélességüket pedig negyven könyökre,
amely lehetővé tette, hogy hadereje kitörjön és gyalogsága felvonuljon. 5 Ezekben a
napokban Nebukadnezár király hadba indult Arfaxád király ellen a nagy síkságon, amely
Rágau területén van. 6 Összegyűltek a csatára a hegyvidék népei, akik az Eufrátesz, a Tigris
és a Hidaszp mellett laktak, továbbá Árioknak az elamiták királyának síkságán éltek. Így
igen sok nép gyűlt össze a káldeaiak fiainak ütközetére.

Hasztalan segélykérés 7 Nebukadnezár, az asszírok királya követet küldött Perzsia
minden lakójához és azokhoz, akik nyugaton éltek: Kilíkia, Damaszkusz, Libanon és
Antilibanon és a tengerpart minden lakójához; 8 mindazokhoz, akik Kármel és Gileád és
Felső Galilea és Ezdrelon nagy síkságának lakói voltak; 9 Szamaria és a hozzátartozó
városok, a Jordánon túl Jeruzsálemig, Batanáig, Keluszig és Kádesig, Egyiptom folyójáig és
Tafneszig, Rámszeszig és Gósen egész földjéig, 10 Tániszig és Memfiszig laktak, Egyiptom
minden lakójához egészen Etiópia határáig. 11 Mindezen területek lakói azonban
megvetették Nebukadnezárnak, az asszírok királyának a szavait és nem csatlakoztak hozzá a

csatára, mert nem féltek tőle, hanem egy emberként ellene voltak. Üres kézzel küldték
vissza követeit és megvetették arcukat. 12 Nagy haragra gyulladt ezért Nebukadnezár ezen
országok ellen. Megesküdött trónjára és királyságára, hogy bosszút áll Kilíkia, Damaszkusz
és Szíria földje ellen, kardélre hányja Moáb minden lakóját, Ammon fiait, egész Júdát,
mindazokat, akik Egyiptomban a két tenger határáig laknak.

Nebukadnezár győzelme 13 Felkészült haderejével Arfaxád király ellen a tizenhetedik
évben, megindította a harcot, legyőzte Arfaxád seregét, lovasságát és harci szekereit
szétszórta 14 és elfoglalta városait. Egész Ekbatanáig előnyomult, elfoglalta a bástyákat,
feldúlta a tereket és ékességeiket és gyalázat tárgyává tette őket. 15 Elfogta Arfaxádot Rágau
hegyvidékén, dárdájával átszúrta és megsemmisítette teljesen. 16 Ezután visszatért Ninivébe
ő maga és a hozzászegődött sokaság, a fegyveres emberek megszámlálhatatlan serege. Itt
megpihentek és gondtalanul mulatoztak – ő maga és serege – százhúsz napon át.

2 **Nebukadnezár terve** 1 A tizennyolcadik évben az első hónap huszonkettedik napján
úgy határozott Nebukadnezár, az asszírok királya, hogy bosszút áll az egész földön, amint
megmondta. 2 Összehívta hivatalnokait és főembereit, közölte velük titkos tervét, és saját
szájával kimondta ezekre a vidékekre a teljes pusztulást. 3 Úgy döntöttek, hogy kiirtanak
mindenkit, aki nem követi szája parancsát.

Holofernész hódító hadjárata 4 Miután befejezték a tanácskozást, Nebukadnezár, az
asszírok királya hívatta Holofernészt, hadseregének fővezérét, aki második volt őutána 5 és
így szólt hozzá: »Ezt mondja a nagy király, az egész föld ura: Íme, elindulsz színem előtt,
végy magadhoz megbízható vitéz embereket: százhúszezer gyalogost és számtalan lovat és
tizenkétezer lovast, 6 s vonulj fel az összes nyugati ország ellen, mert ezek nem hittek szám
igéjének. 7 Add tudtukra, hogy készítsenek nekem földet és vizet, mert kivonulok ellenük
haragomban és befödöm a föld egész színét hadseregem lábaival és zsákmányul adom át
őket nekik. 8 Sebesültjeik megtöltik a völgyeket, a patakok és folyók megtelnek halottaikkal.
9 Fogságba hurcolom őket egészen a föld határáig. 10 Indulj el és foglald el nekem egész
földjüket. Ha alávetik magukat neked, őrizd meg őket nekem büntetésük napjáig.
11 Azoknak viszont, akik nem engedelmeskednek, ne kegyelmezzen szemed, add át őket a
pusztulásnak és fosztogatásnak egész területeden. 12 Amint élek én és nagy a királyságom
hatalma: íme, szóltam és karommal véghez is viszem mindezt. 13 Te pedig ne szegd meg
urad egyetlen parancsát sem, hanem teljesítsd azokat, amint parancsoltam neked és ne
késlekedj teljesíteni azt.«

A hadsereg felállítása 14 Holofernész eltávozott ura színe elől és összehívta Asszíria
hadseregének minden fejedelmét, vezérét és tisztjét, 15 kiváló harcosokat választott ki a
hadjáratra, amint megparancsolta neki ura, százhúszezret és tizenkétezer lovas íjászt.
16 Azután elrendezte őket, amint a sereget szokás felállítani a harcra. 17 Számos tevét,
szamarat és öszvért vett teherhordónak, bárányt, szarvasmarhát és kecskét az élelmezéshez,
amelyeket megszámlálni sem lehetett, 18 és minden embernek bőséges ellátást; ezenkívül
nagy mennyiségben aranyat és ezüstöt a király házából. 19 Elindult ezután Ninivéből ő maga
és egész hadserege a hadjáratra, hogy megelőzze Nebukadnezárt és ellepje az egész nyugati
vidéket szekereivel, lovasaival és válogatott gyalogságával. 20 Nagyszámú tömeg, mint a
sáskák vagy mint a föld homokja, vonult vele, meg sem lehetett számlálni nagy számuk
miatt.

Holofernész hadjárata 21 Kivonultak Ninivéből és három napon át mentek Bektilet síkságán és tábort ütöttek Bektiletnél a hegy mellett, amely balra terül el felső Kilíkiától. 22 Majd fogta egész haderejét: gyalogosokat, lovasokat és szekereit és behatolt innen a hegyvidékre, 23 és megverte Fútot és Lúdot, megsarcolta Rasszisz fiait és Izmael fiait, akik Kéleontól délre a puszta szélén laktak. 24 Átkelt az Eufráteszen, áthaladt Mezopotámián, felforgatott minden megerősített várost az Abróna folyó mentén egészen a tengerig. 25 Elfoglalta Kilíkia földjét, eltiport mindenkit, aki ellenállt neki és elérkezett Jáfet határáig, amely délre van Arábiával szemben. 26 Bekerítette Mádián minden fiát, felgyújtotta sátraikat és kifosztotta aklaikat. 27 Majd Damaszkusz síkságára ereszkedett alá, éppen aratás idején, s felgyújtott minden vetést, nyájaikat, gulyáikat megsemmisítette, városaikat kifosztotta, a vidéket elpusztította és kardélre hányt minden fiatalt.

A tengerparti területek meghódítása 28 Félelem és rettegés kerítette hatalmába a partvidék lakóit, akik Tíruszban és Szidonban voltak, Szúr és Okina lakóit és mindazokat, akik Jamniában laktak, Asdód, Askalon és Gáza lakói nagyon megrettentek tőle.

3 1 Követeket küldtek azért hozzá, hogy békét kérjenek: 2 »Íme, mi Nebukadnezárnak a nagy királynak a szolgái vagyunk, itt állunk előtted. Tégy velünk tetszésed szerint. 3 Majorjaink, egész földünk, minden gabonaföldünk, nyájaink és gulyáink, csordáink karámjai szolgálatodra állnak, élj velük, ahogy neked tetszik. 4 Íme, városaink a bennük lakókkal szolgálatodra állnak, jöjj és vonulj be, amint jónak látod.« 5 Az emberek Holofernész elé járultak és átadták neki ezt az üzenetet. 6 Erre leereszkedett a partvidékre ő és hadserege, helyőrséget hagyott a megerősített városokban, azután válogatott férfiakat szedett össze hadi szolgálatra. 7 Az egész vidék lakói koszorúkkal, dobszóval kísért tánccal fogadták.

8 Ő pedig elpusztította vidéküket, szent ligeteiket kivágta, mert azt a parancsot kapta, hogy a föld összes istenét semmisítse meg, hogy minden nemzet egyedül Nebukadnezárnak szolgáljon, minden nyelv és minden törzs úgy könyörögjön hozzá, mint istenhez.

A hódító Júda határán 9 Így érkezett meg Ezdrelon elé Dótain közelébe, amely Júda nagy hegylánca előtt van, 10 és tábort ütöttek Gabbaj és a szkíták városa között. Itt maradt egy hónapig, hogy összegyűjtse hadseregének minden felszerelését.

ISTEN NÉPE VÉGVESZÉLYBEN: 4,1-7,32

4 **Félelemben az ország** 1 Meghallották a Júdeában lakó Izrael fiai mindazt, amit Holofernész Nebukadnezárnak, az asszírok királyának fővezére művelt a nemzetekkel, hogyan fosztotta ki szentélyeiket és semmisítette meg őket. 2 Nagy rémület vett erőt rajtuk színe előtt és rettegtek Jeruzsálemért és az Úrnak, Istenüknek templomáért, 3 mert nemrég tértek vissza a fogságból és Júda népe még alighogy egybegyűlt, a szent edények, az oltár, az Isten háza nemrég lett felszentelve a meggyalázás után.

Felkészülés az ellenállásra 4 Hírvivőket küldtek egész Szamariába, a falvakba, Béthoronba, Ábelmaimba, Jerikóba, Kobába, Ajszorába és Szálem völgyébe. 5 Megszállták a magas hegyek csúcsait, a falvakat lakosaik fallal megerősítették, háború esetére ellátták élelemmel, mert földjeiket éppen akkor aratták le. 6 Joakim, aki ezekben a napokban főpap volt Jeruzsálemben, írt Betúlia és Bét-Omesztajim lakóinak, amely Ezdrelonnal szemben a Dótain melletti mezővel szemben fekszik, 7 hogy szállják meg a hegyek hágóit, mert ezeken át lehetett eljutni Júdába és könnyen megakadályozhatták az átkelést, mert a hágó olyan keskeny volt, hogy nem több, mint két ember fért el benne. 8 Izrael fiai úgy cselekedtek,

amint Joakim főpap és a nép vezetőinek Jeruzsálemben levő tanácsa elrendelte.

Könyörgés a szabadulásért 9 Minden férfi Izraelben az Úrhoz kiáltott nagy
állhatatossággal, megalázkodtak és böjtöt tartottak, 10 ők maguk, asszonyaik és gyermekeik,
állataik és minden jövevény, béres és rabszolga szőrzsákkal övezték csípőjüket. 11 Izrael
emberei, az asszonyok és gyermekek, akik Jeruzsálemben laktak, leborultak a szentély előtt,
hamut hintettek fejükre, és kitárták szőrruhájukat az Úr temploma előtt. 12 Az oltárt is
szőrzsákkal fedték be, s egy szívvel buzgón kiáltottak Izrael Urához, ne engedje, hogy
elrabolják gyermekeiket, zsákmányul vigyék asszonyaikat, örökrészük városait lerombolják,
a szentélyt megszentségtelenítsék és gyalázattal illessék a pogányok. 13 Az Úr meghallgatta
szavukat és rátekintett szorongattatásukra. A nép sok napon át böjtölt egész Júdeában és
Jeruzsálemben a mindenható Úr szentélye előtt. 14 Joakim főpap és mindazok, akik az Úr
színe előtt álltak, a papok és az Úr szolgái, mind szőrzsákkal övezték csípőjüket, bemutatták
az állandó áldozatot, a nép fogadalmi és önkéntes áldozatát. 15 Hamu volt a turbánjukon, s
minden erejükből az Úrhoz kiáltottak, hogy látogassa meg irgalmában Izrael egész házát.

5 **Holofernész haditanácsa** 1 Hírül vitték Holofernésznek, az asszír haderő
főparancsnokának, hogy Izrael fiai ellenállásra készülnek, megszállták a hegyek hágóit,
falakkal erősítették meg a hegyek magaslatait és akadályokat helyeztek el a síkságon.
2 Nagy haragra gerjedt és összehívta Moáb összes főemberét, és Ammon hadvezéreit és a
tengerpart minden vezetőjét 3 és így szólt hozzájuk: »Tájékoztassatok engem, Kánaán fiai,
miféle nép az, amely a hegyvidéken lakik? Milyenek városaik, melyekben laknak? Milyen
erős a serege? Miben van hatalma és ereje, s ki a királyuk és hadseregük vezére? 4 A
nyugaton lakók közül miért csak ők nem jöttek ki elénk?«

Az ammonita Áhior beszéde 5 Így szólt hozzá Áhior, Ammon fiainak vezére:
»Hallgassa meg az én Uram szolgád szájának igéjét, és elmondom neked az igazságot erről
a népről, amely közeledben ezen hegyvidéken lakik, és szolgád száját nem hagyja el
semmiféle hazugság. 6 Ez a nép a káldeaiak ivadéka, 7 s azelőtt Mezopotámiában lakott.
Mivel nem akarták követni atyáik isteneit, akik a káldeaiak földjén laktak, 8 ezért letértek
atyáik útjáról és az ég Istenét imádták, azt az Istent, akit megismertek. Ezért a káldeaiak
kiűzték őket isteneik színe elől, s ők Mezopotámiába menekültek és hosszú ideig ott laktak.
9 Istenük azt mondta nekik, hogy hagyják el lakóhelyüket és menjenek Kánaán földjére. Itt
telepedtek le és igen sok aranyat, ezüstöt és nyájat szereztek. 10 Lementek Egyiptomba,
amikor éhínség tört ki Kánaán földjén, és ott időztek addig, amíg megerősödtek és nagy
sokasággá lettek és nemzetségüket nem lehetett megszámlálni. 11 Az egyiptomiak ellenük
fordultak, agyag- és téglamunkára kényszerítették, megalázták és rabszolgává tették őket.
12 Akkor Istenükhöz kiáltottak, s az megverte Egyiptom egész földjét gyógyíthatatlan
sebekkel, s az egyiptomiak elűzték őket maguktól. 13 Isten kiszárította a Vörös tengert
előttük 14 és a Sínai és Kádes-Barnea felé vivő útra vezette őket. S ők elűzték mindazokat,
akik a pusztában laktak, 15 s az amoriták földjén telepedtek le és erejükkel kiirtottak minden
hesbonitát. Miután átkeltek a Jordánon, elfoglalták az egész hegyvidéket, 16 s kiűzték színük
elől a kánaániakat, a ferezitákat, jebuzitákat, szíchemieket és az összes gergezitát és hosszú
idő óta ott élnek. 17 Amíg nem vétkeztek Istenük színe előtt, jó soruk volt, mert velük van
Istenük, aki gyűlöli a gonoszságot. 18 De amikor letértek az útról, amelyet megszabott nekik,
nagyon sokan elpusztultak a sok háborúban és fogságba jutottak idegen földre, Istenük
templomát lerombolták, városaikat pedig ellenségeik foglalták el. 19 Most pedig Istenükhöz
térve visszajöttek a szétszóratásból, ahova elszéledtek, birtokba vették Jeruzsálemet, ahol a
templomuk van és letelepedtek a hegyvidéken, mert az pusztasággá vált. 20 Most pedig uram
és parancsolóm, ha van ebben a népben tudatlanság, ha vétkeznek Istenük ellen, vizsgáljuk

ki bennük bukásuk okát, akkor vonuljunk ellenük és legyőzzük őket. 21 Ha azonban nincs
gonoszság ebben a népben, akkor óvakodjék uram ettől, mert Uruk és Istenük oltalmazza
őket, s mi az egész földön gúny tárgyává leszünk.«

A sereg méltatlankodása 22 Történt pedig, hogy amikor Áhior befejezte szavait,
méltatlankodni kezdett az egész nép, amely a sátor körül volt. Holofernész főemberei és
mindazok, akik a tengerparton és Moábban laktak, azt mondták, hogy darabokra tépik:
23 »Nem félünk Izrael fiaitól, mert olyan nép, amelynek nincs ereje, sem képessége a
kemény ütközetre. 24 Ezért vonuljunk csak fel és csak egy harapás lesz sereged számára,
parancsolónk, Holofernész.«

6 **Holofernész beszéde** 1 Amikor elült az emberek lármája, akik a tanácskozásra
összejöttek, így szólt Holofernész, az asszír hadsereg vezére Áhiorhoz az idegen népek és
Moáb fiai előtt: 2 »Ki vagy te, Áhior és Efraim zsoldosa, hogy próféta módjára mondtad
nekünk ma, hogy Izrael fiait nem győzzük le, mert Istenük oltalmazza őket? Ki Isten, hacsak
nem Nebukadnezár, az egész föld királya? Elküldi seregét, és szétszórja őket a föld színéről,
és nem menti meg őket Istenük. 3 Mi az ő szolgái úgy elbánunk velük, mint egy emberrel, s
nem tudnak ellenállni lovaink erejének. 4 Megrohanjuk őket velük és hegyeik megittasodnak
vérüktől, mezeik megtelnek halottaikkal, lábuk ereje nem lesz képes megállni előttünk,
hanem teljesen elpusztulnak. Ezt mondja Nebukadnezár király, az egész föld ura: ő szólt, és
szavai nem maradnak üres szavak. 5 Te pedig Áhior, Ammon zsoldosa, aki kimondtad
ezeket a szavakat lázadásod napján, a mai naptól kezdve nem látod arcomat, amíg meg nem
bosszulom az ő fajtájukat, akik kijöttek Egyiptomból. 6 Akkor járja át katonáim és szolgáim
népének vasa oldaladat, és esel el sebesültjeikkel együtt, amikor majd eljövök. 7 Szolgáim
most elvisznek téged a hegyvidékre. és ott hagynak a hegyoldal egyik városánál, 8 és nem
pusztulsz el, míg velük együtt meg nem semmisülsz. 9 De ha hiszed szívedben, hogy nem
tiprom el őket, ne essen be arcod. Szóltam, és szavaimból semmi sem vész el.«

Áhiort kiszolgáltatják 10 Holofernész megparancsolta a sátránál lévő szolgáinak, hogy
ragadják meg Áhiort, vigyék Betúliába, és adják Izrael fiainak kezébe. 11 Megragadták
szolgái, és kivitték a táborból a síkságra. Innen a hegyvidék felé haladtak és eljutottak a
forráshoz, amely Betúlia alatt volt. 12 Amikor meglátták őket a hegytetőn lévő város
emberei, megragadták fegyverüket, és kivonultak a hegygerincre, és minden férfi
parittyájával megakadályozta előhaladásukat és köveket hajigáltak rájuk. 13 Erre megbújva a
hegy alatt, megkötözték Áhiort, és otthagyták megkötözve a hegy lábánál, és visszatértek
urukhoz.

Áhior Betúliában 14 Izrael fiai lejöttek városukból, megálltak mellette, feloldották
kötelékeiből, Betúliába vitték és városuk elöljárói elé állították, 15 akik azokban a napokban
a Simeon törzséből való Míka fia, Ozija, Gotoniel fia, Kabri és Melkiel fia, Karmi voltak.
16 Összehívták a város véneit, odagyűltek a fiatalok, az asszonyok gyermekeikkel együtt a
gyülekezetbe, és Áhiort a nép közé állították, majd Ozija megkérdezte tőle, hogy mi történt.
17 Áhior válaszában elmondta nekik Holofernész haditanácsának határozatát és azt, amit ő
mondott asszír fiainak vezérei előtt és Holofernész kérkedő kijelentését Izrael háza ellen.
18 Az egész nép leborult, imádta Istent és így könyörgött: 19 »Urunk, egek Istene, nézd
mérhetetlen gőgjüket, és könyörülj meg népünk megalázottságán, és tekints ezen a napon
azok arcára, akik neked vannak szentelve.« 20 Majd megvigasztalták Áhiort, és elhalmozták
dicséretükkel. 21 Ozija magával vitte a gyülekezetből házába, lakomát rendezett a véneknek,

és egész éjjel könyörögtek Izrael Isteséhez segítségért.

7 **Betúlia ostromának kezdete** 1 A következő nap Holofernész parancsot adott egész
hadseregének és a vele levő segédcsapatoknak, hogy vonuljanak föl Betúlia ellen, foglalják
el a hegyvidék átkelőit és indítsanak harcot Izrael fiai ellen. 2 Ezen a napon a vitéz férfiak
mind fölkészültek. Fegyveres embereinek száma százhetvenezer gyalogos és tizenkétezer
lovas, nem számítva a málhás csapatot, amely igen nagy számban követte őket. 3 Tábort
ütöttek a völgyben Betúlia mellett a forrásnál, majd fölfejlődtek szélességben Dótaintól
Ábelmaimig, hosszúságban pedig Betúliától Kiamonig, amely Ezdrelonnal szemben van.
4 Amikor Izrael fiai meglátták sokaságukat, félelem vett erőt rajtuk és így szóltak
egymáshoz: »Ezek lelegelik az egész föld színét, sem a magas hegyek, sem a völgyek, sem a
dombok nem képesek elviselni terhüket«. 5 Mindenki fogta harci felszerelését, tüzet
gyújtottak falaik bástyáin és egész éjszaka őrséget tartottak. 6 A következő napon
Holofernész felvonultatta egész lovasságát Izrael fiai szeme láttára, akik Betúliában voltak,
7 fölkereste a városukba vezető feljáratot, földerítette a vízforrást, és elfoglalta őket. Katonai
őrséget rendelt oda és visszatért népéhez.

A fővezér beszéde Holofernészhez 8 Ézsau fiainak vezérei, Moáb népének összes
vezetői és a partvidék elöljárói mind eléje járultak és így szóltak hozzá: 9 »Hallgassa meg
szavunkat urunk azért, hogy ne legyen veszteség seregében. 10 Izrael fiainak népe nem a
lándzsákban bizakodik, hanem a hegyek magaslatában, ahol lakik. Hegyeinek magaslatára
feljutni nem könnyű. 11 Ezért uram, ne ütközz meg velük csatasorba állva, akkor nem esik el
népedből egyetlen ember sem, 12 hanem maradj táborodban és tartsd ott sereged minden
emberét, de foglalják el szolgáid a vizek forrását, amely a hegy lábánál fakad, 13 mert innen
merít vizet Betúlia minden lakója. A szomjúság majd megöli őket, és átadják városukat. Mi
és a te embereid felmegyünk a közeli hegyek gerincére, őrséget állítunk oda, hogy egyetlen
ember se mehessen ki a városból. 14 Az éhség és szomjúság elpusztítja őket, asszonyaikat és
gyermekeiket, mielőtt átjárná őket a kard, már lakóhelyeik utcáin hevernek, 15 így
visszafizetheted nekik lázadásukat és azt, hogy nem jöttek ki eléd békésen.«

Holofernész kivár 16 Szavaik tetszésre találtak Holofernész és minden szolgája előtt, s
elhatározta, hogy tanácsuk szerint jár el. 17 Elindult Moáb fiainak tábora, s velük ötezren
Asszíria fiaiból, letáboroztak a völgyben, és megszállták Izrael fiainak vizeit és forrásait.
18 Felvonultak Ammon és Ézsau fiai, és tábort ütöttek a hegyvidéken Dótainnal szemben.
Egyeseket közülük elküldtek délre és keletre Egrebellel szemben, amely Kúsz mellett van a
Mokmúr pataknál. Az asszír sereg többi része letáborozott a síkságon, és elárasztotta a föld
egész felszínét. Nagyon sok sátruk és málhájuk volt, és igen nagy volt a számuk.

Vízhiány Betúliában 19 Izrael fiai az Úrhoz, Istenükhöz kiáltottak, elvesztették
bátorságukat, mert ellenségeik körülzárták őket és nem tudtak közülük kiszabadulni. 20 Az
egész asszír sereg: a gyalogosok, a szekerek és lovasok harmincnégy napon át tartotta
megszállva őket. Betúlia minden lakójának kiürültek vizes edényei, 21 ciszternái kiapadtak, s
már egyetlen nap sem ihattak eleget, mert kimérték nekik a vizet. 22 A kisgyermekek
elepedtek, asszonyaik és ifjaik kimerültek a szomjúságtól és összeestek a város terein és a
kapuk kijáratánál és már nem volt bennük semmi erő. 23 Összegyűlt az egész nép: az ifjak,
az asszonyok és gyermekek Ozijánál és a város vezetőinél hangosan kiáltottak és ezt
mondták a vének előtt: 24 »Ítéljen köztetek és köztünk az Isten, mert nagy igazságtalanságot
követtetek el ellenünk, amikor nem beszéltetek békésen Asszíria fiaival. 25 Most már nincs

senki, aki segítségünkre jöhetne, Isten a kezükbe adott minket, mert a szomjúság miatt
tehetetlenek vagyunk előttük nagy nyomorúságunkban. 26 Ezért most hívjátok őket ide,
adjátok át az egész várost zsákmányul Holofernész embereinek és egész seregének. 27 Jobb
lesz nekünk, ha az ő zsákmánya leszünk. Szolgái és szolgálóleányai leszünk, de életben
maradunk és nem látjuk kisdedeink halálát saját szemünkkel, sem asszonyaink és
gyermekeink pusztulását. 28 Megesketünk titeket az égre és a földre és azok Istenére és
atyáink Istenére, aki büntet minket bűneink és atyáink bűne miatt, hogy még ma így járjatok
el.« 29 Majd nagy sírásban törtek ki az összejövetelen mindnyájan és az Úrhoz kiáltottak
nagy szóval.

Ozija bátorítja a védőket 30 Ozija így szólt hozzájuk: »Bátorság testvérek, tartsunk ki
még öt napig, ezalatt az Úr, a mi Istenünk felénk fordul irgalmában, mert nem hagyott el
minket teljesen. 31 Ha elmúlik ez az öt nap és nem érkezik számunkra segítség, szavaitok
szerint fogok cselekedni.« 32 Ezzel szétoszlatta a népet, mindenkit a maga őrhelyére, a város
falaira és bástyáira, az asszonyokat és gyermekeket pedig házaikba bocsátotta. Nagy
levertség vett erőt rajtuk.

ISTEN NÉPE MEGMENEKÜL: 8,1- 16,25

8 **Judit származása és élete** 1 A városban élt ezekben a napokban Judit, Merári leánya,
aki Ox fia, aki József fia, aki Oziel fia, aki Elkia fia, aki Ananja fia, aki Gedeon fia, aki
Rafain fia, aki Ahitób fia, aki Eliáb fia, aki Natanael fia, aki Szalamiél fia, aki Szúrisaddaj
fia, aki Simeon fia, aki Izrael fia. 2 Férje, Manassze ugyanabból a törzsből és családból
származott, meghalt az árpaaratás idején. 3 Felügyelt a mezőn a kévekötőkre, a tűző nap érte
a fejét, ágynak esett és meghalt Betúliában, az ő városában. Eltemették atyáihoz a mezőn,
amely Dótain és Balámon között van. 4 Judit özvegyen élt házában három éve és négy
hónapja. 5 Egy kis szobát rendezett be háza tetején, csípője körül szőrzsákot viselt és
özvegyi ruhát öltött magára, 6 mindennap böjtölt özvegysége óta, kivéve a szombat
előestéjét, a szombatot, az újhold előestéjét, az újhold napját, az ünnepnapokat és Izrael
házának örömünnepeit. 7 Megjelenése nagyon szép volt, s egész lénye vonzó, okos szívében,
jó és tisztességes. Férje, Manassze, József fia, Ahitób fia, Melkisz fia, Eliáb fia, Natanael
fia, Szúrisaddáj fia, Simeon fia, Izrael fia aranyat és ezüstöt, szolgákat, szolgálókat, jószágot
és szántóföldeket hagyott rá, s ő mindennek birtokában maradt. 8 Senki sem mondott rosszat
róla, mert nagyon istenfélő volt.

Judit megszánja a népet 9 Meghallotta a nép elkeseredett zúgolódását a város elöljárói
ellen, mivel elvesztették bátorságukat a víz hiánya miatt. Megtudta Judit azt is, hogy mit
mondott nekik Ozija, hogyan esküdött meg, hogy öt nap múlva átadják a várost az
asszíroknak. 10 Elküldte szolgálóját, aki minden jószágára felügyelt, és hívatta Ozijat, Kabrit
és Karmit, városának elöljáróit.

Judit beszéde a vének előtt 11 Amikor azok eljöttek hozzá, így szólt hozzájuk:
»Hallgassatok meg engem Betúlia lakóinak elöljárói, mert nem helyesen szóltatok a nép
előtt ezen a napon és esküvel állítottátok azt Isten és magatok között és azt mondtátok, hogy
át fogjátok adni a várost ellenségeinknek, ha ezekben a napokban az Úr, a mi Istenünk nem
jön segítségünkre. 12 Kik vagytok ti, hogy kísértitek Istent a mai napon és Isten helyére
állítjátok magatokat az emberek fiai között? 13 A mindenható Urat kísértitek és nem értetek
meg soha semmit. 14 Az emberi szív mélységeit sem tudjátok kikutatni és eszének járását
kibogozni, hogyan tudnátok az Istent, aki mindezeket alkotta, kifürkészni, gondolatát

megismerni és tervét megérteni? A legkevésbé testvéreim! Ne ingereljétek az Urat, a mi
Istenünket, 15 mert ha nem akar ez alatt az öt nap alatt megsegíteni, van hatalma arra, hogy
oltalmazzon, amely napokon akar, vagy elpusztítson minket ellenségeink előtt. 16 Ti ne
próbáljátok zálogba venni Urunk Istenünk akaratát, mert Isten nem olyan, mint az ember,
hogy meg lehet fenyegetni, vagy mint az ember fiát meg lehet ítélni. 17 Ezért ha szabadulást
várunk tőle, hívjuk őt segítségül és meghallgatja szavunkat, ha neki úgy tetszik.

18 Nemzetségeink között nincs a mai napon olyan törzs, sem nemzetség, nép vagy
város, amely emberkézzel alkotott isteneket imádna, amint ezt megtették azokban a
napokban, 19 amiért atyáink kardélre s fosztogatásra jutottak és elestek ellenségeink színe
előtt. 20 Mi viszont nem ismerünk más Istent rajta kívül, akitől remélnénk, hogy nem vet
meg minket és nem vonja meg üdvösségét fajtánktól.

21 Mert ha mi hatalmukba esünk, akkor egész Júda elesik, kifosztják szentélyünket, és
az ő megszentségtelenítését Isten vérünkön kéri számon, 22 testvéreink halála, országunk
szolgasága, örökségünk elnéptelenedése fejünkre száll vissza a népeknél, ahol szolgálunk.
Botrány és gyalázat tárgya leszünk mindazok előtt, akik legyőznek minket, 23 mert
szolgaságunk nem hoz jóindulatot, hanem szégyenletessé teszi azt az Úr, a mi Istenünk.
24 Most tehát testvérek, mutassuk meg testvéreinknek, hogy tőlünk függ életük, a szentély, a
templom, az oltár ránk támaszkodik.

25 Mindezek mellett adjunk hálát az Úrnak, a mi Istenünknek, aki próbára tesz minket,
mint atyáinkat. 26 Emlékezzetek arra, hogyan bánt Ábrahámmal és Izsákkal, mik történtek
Jákobbal a szíriai Mezopotámiában, amikor anyja testvérének, Lábánnak nyáját őrizte.
27 Amint őket nem égette el, amikor szívüket kipróbálta, minket sem büntet, hanem
figyelmezteti az Úr ostorával azokat, akik hozzá közelednek.«

28 Ozija így szólt hozzá: »Amit szóltál, tiszta szívből mondtad és senki sem tudja
szavaidat megcáfolni, 29 mert nem ma lett nyilvánvaló bölcsességed, hanem napjaid
kezdetétől tudja az egész nép okosságodat és szíved jószándékát. 30 A nép azonban nagyon
szenved a szomjúságtól, és arra kényszerített minket, hogy úgy tegyünk, amint mondtuk
nekik, és esküvel köteleztük magunkat, amit nem szeghetünk meg. 31 Most tehát imádkozzál
értünk és biztosan meghallgat téged Istenünk, mert istenfélő asszony vagy: küldjön az Úr
esőt és töltse meg ciszternáinkat, hogy ne pusztuljunk el.«

32 Judit így szólt hozzájuk: »Hallgassatok rám és a bölcsesség tettét hajtom végre,
amely tovább él nemzedékről nemzedékre népünk fiai körében. 33 Álljatok a kapunál az
éjszaka, én pedig kimegyek szolgálómmal, és azokban a napokban, amelyeknek elmúltával
azt ígértétek, hogy átadjátok a várost ellenségeinknek, az Úr meglátogatja Izraelt kezem
által, ezt remélem én. 34 Ne kutassátok, mit akarok tenni, mert nem mondok el semmit
nektek, amíg valóra nem válik, amit cselekszem.« 35 Ozija és az elöljárók így szóltak hozzá:
»Menj békével, az Úr Isten legyen előtted, hogy megbosszuld ellenségeinket.« 36 Lejöttek a
felső szobából és visszatértek szállásukra.

9 **Judit imája** 1 Judit pedig arccal a földre borult, hamut hintett fejére, megszaggatta
ruháját és levetette a zsákruhát, amely rajta volt, és akkor, amikor Jeruzsálemben az Úr
házában bemutatják az esti illatáldozatot, hangos szóval kiáltott Judit az Úrhoz és így szólt:
2 »Uram, atyámnak, Simeonnak Istene, akinek kardot adtál kezébe az idegenek
megbüntetésére, akik becstelenségükben erőszakoskodtak és meggyalázó célból felfedték a
szűz ágyékát. Mert azt mondtad: `Ilyen ne történjék', s mégis megtették. 3 Ezért vezéreiket
halálra adtad és ágyukat, amelyet lealacsonyított a hűtlenség, vérfürdővé változtattad,
megverted a szolgákat a hatalmasok mellett és a hatalmasokat trónjukon. 4 Asszonyaikat
zsákmányul adtad, leányaikat fogságra és minden zsákmányukat szétosztottad szeretett

fiaidnak, akik féltékenyen buzgólkodtak érted és undorodtak vérük meggyalázásától és
segítségül hívtak téged. Ó Isten, én Istenem hallgass meg engem, az özvegyet. 5 Te vitted
végbe a régmúlt eseményeket, a mostaniakat és a jövőbelieket kigondoltad és megtörténtek,
amelyeket elgondoltál. 6 Az események, amelyeket elhatároztál, előállnak és így szólnak:
`Íme, itt vagyunk.' Minden utad készen van és előre látod teremtményeidet.

7 Nézd, az asszírok magabiztosak erejükben, dicsekszenek lovaikkal és lovasaikkal,
büszkék gyalogságuk karjára, remélnek lándzsáikban, pajzsaikban, íjukban és parittyáikban,
és nem tudják, hogy te, az Úr döntöd el a háború sorsát, 8 s Úr a te neved. Törd meg
hatalmaddal erejüket, örök Isten, alázd meg erősségüket erőddel és haragodban szórd szét,
ami erősségük. Azt tervezték, hogy megszentségtelenítik szent helyeidet, meggyalázzák a
szentélyt, ahol dicsőséges neved pihen, vassal felforgatják oltárod szarvát. 9 Nézd gőgjüket,
s küldd haragodat fejükre, adj kezembe, nekem az özvegynek, erőt ahhoz, amit kigondoltam,
10 és ajkam fortélyával verd meg a szolgát az úr mellett és az urat szolgája mellett, törd meg
gőgjét egy özvegy kezével. 11 Nem a sokaságban van a te erőd, sem hatalmad az erősekben,
hanem te az alázatosak Istene vagy, az elnyomottak segítője, a gyengék támasza, az
eltaszítottak oltalmazója, az elkeseredettek szabadítója.

12 Igen, igen, atyám Istene és Izrael örökségének Istene, égnek és földnek Ura,
vizeknek teremtője, mindennek Királya, amit teremtettél, hallgasd meg imádságomat, 13 add,
hogy csalfa nyelvem megsebezze és összezúzza azokat, akik kegyetlen terveket szőttek
szövetséged és szent templomod, Sion hegye és a fiaid által birtokolt ház ellen. 14 Ismertesd
meg minden nemzettel és minden törzzsel, hogy te vagy minden hatalom és erő Istene és
rajtad kívül nincs más védelmezője Izrael népének«.

10 **Judit az ellenség táborába megy** 1 Amikor megszűnt kiáltani Izrael Istenéhez és
befejezte ezen szavait, 2 fölkelt a földről, hívta szolgálóját és lement házába, ahol a
szombatokat és ünnepeket szokta tölteni, 3 levetette a szőrruhát, amelyet viselt, letette
özvegyi öltözetét, vízzel megmosta testét, bekente illatos olajjal, elrendezte fején haját,
felrakta fejdíszét, felöltötte az öröm ruháját, amelyet férje, Manassze életében viselt.
4 Felcsatolta saruját lábára, föltette nyakláncait, karpereceit, gyűrűit, fülönfüggőit és minden
ékszerét és olyan szép lett, hogy minden férfi tekintetét magára vonta, aki csak látta.
5 Szolgálójára bízott egy tömlő bort, egy korsó olajat, egy árpaliszttel, száraz gyümölccsel,
kenyérrel és sajttal töltött tarisznyát, mindezeket összekészítette és átadta neki.

6 Kimentek Betúlia városának kapujához és ott találták Oziját és a város elöljáróit
Kabrit és Karmit, akik ott várakoztak. 7 Amikor meglátták őt – arca megváltozott és ruháját
is jól választotta meg – nagyon megcsodálták szépségét és így szóltak hozzá: 8 »Atyáink
Istene fogadjon kegyelmébe és valósítsa meg szándékaidat Izrael fiainak dicsőségére és
Jeruzsálem felmagasztalására.« 9 Ő arcra borulva imádta Istent és így szólt hozzájuk:
»Parancsoljátok meg, hogy nyissák ki a város kapuját, hogy kimehessek és véghez vigyem
azt, amit beszéltetek velem.« Erre megparancsolták a fiatal őröknek, hogy nyissák ki neki a
kaput, amint kérte. 10 Azok így is tettek, s kiment Judit és vele szolgálója. A város emberei
követték őt tekintetükkel, amíg le nem ért a hegyről és át nem haladt a völgyön, s azután
már nem látták őt.

11 Mentek egyenesen a völgyben és találkoztak az asszírok előőrseivel. 12 Elfogták és
megkérdezték: »Hova tartozol, honnan jössz és hova mész?« Így válaszolt: »A héberek
egyik leánya vagyok, elmenekültem tőlük, mert azon a ponton vannak, hogy fölfaljátok
őket. 13 Seregetek vezérének, Holofernésznek színe elé megyek, hogy igaz dolgokat adjak
tudtára és megmutatom előtte az utat, amelyen előrenyomulhat és az egész hegyvidék urává
lehet anélkül, hogy emberei közül csak egyetlen embert, egy élő lelket is elveszítene.«

14 Amikor a férfiak meghallották szavait és látták arcát, számukra csodálatosan szépnek tűnt,
így szóltak hozzá: 15 »Életedet mentetted meg, hogy sietve lejöttél urunk színe elé. Most
menj sátorához, közülünk néhányan majd elkísérnek és átadnak az ő kezébe. 16 Ha színe elé
jutsz, ne remegjen szíved, hanem ismételd el szavaidat és jól fog bánni veled.«

17 Kiválasztottak maguk közül száz férfit kíséretül melléje és szolgája mellé és
elvezették őket Holofernész sátorához. 18 Az egész tábor összeszaladt, mert elterjedt
jövetelének híre a sátrakban. Odajöttek és körülállták, amikor Holofernész sátoránál
várakozott, amíg bejelentették neki jövetelét. 19 Megcsodálták szépségét és szavait és
dicsérték miatta Izrael fiait is. Ezt mondogatták egymásnak: »Ki vetné meg ezt a népet,
amelynek ilyen asszonyai vannak? Nem lenne jó meghagyni közülük egyetlen férfit sem,
mert akik életben maradnak képesek elcsábítani az egész földet.«

Judit Holofernésznél 20 Akkor kijött Holofernész egész házanépe és minden szolgája
és bevezették Juditot a sátorba.

21 Holofernész ágyán pihent, amely bíborból, aranyból volt szőve és smaragddal meg
drágakövekkel díszítve. 22 Bejelentették neki és ő kijött sátra előterébe. Nagyon sok ezüst
lámpát tartottak előtte. 23 Amikor Judit eléje és szolgái elé lépett, mindnyájan megcsodálták
arcának szépségét, ő pedig arcra borulva hódolt előtte, de a szolgák felemelték őt.

11 **Holofernész és Judit párbeszéde** 1 Holofernész így szólt hozzá: »Bátorság asszony,
ne remegjen szíved, én ugyanis nem ártottam senkinek, aki kész volt szolgálni
Nebukadnezárt, az egész föld királyát. 2 Ha a te néped, amely a hegyvidéken lakik, nem
vetett volna meg, nem emeltem volna lándzsámat ellenük, de saját maguk akarták ezt.
3 Most pedig mondd el, miért hagytad el őket és jöttél hozzánk? Valójában
megmenekülésedre tetted ezt. Bátorság! Ma éjjel és a következőkben is életben maradsz.
4 Senki sem fog ártani neked, hanem jól bánok veled, mint uramnak szolgáival szokás.«

5 Judit így válaszolt neki: »Fogadd szolgálód szavait és hadd beszéljen szolgálód
színed előtt és semmiféle hazugságot nem mondok uramnak ezen az éjjelen. 6 Ha követed
szolgálód szavait, valóra váltod kezeddel mindazt, amit Isten tenni szándékozik veled, és
nem vall kudarcot az én uram vállalkozásaiban. 7 Éljen Nebukadnezár, az egész föld királya,
és éljen hatalma annak, aki elküldött téged, hogy minden élőt helyes útra vezess. Nemcsak
az emberek szolgálnak neki, hanem a mező vadjai és állatai, az ég madarai is a te erőd által
élnek Nebukadnezárnak és egész házának.

8 Hallottunk bölcsességedről és lelked találékonyságáról és az egész földön tudják,
hogy egyedül te vagy jó az egész királyságban, hatalmas a tudásban és csodálatos a
hadvezetésben. 9 Most pedig uram, tudjuk, mit mondott Áhior az általad tartott tanácsban,
ismertek szavai, mert Betúlia emberei megmentették és elmondott nekik mindent, amit
előtted beszélt. 10 Ezért uram és parancsolóm, ne vedd semmibe szavait, hanem fontold meg
azokat, mert igazak. A mi fajtánkat nem éri büntetés és csak akkor éri őket a kard, ha
vétkeznek Istenünk ellen. 11 Most azonban, hogy az én uram ne legyen eredménytelen és
tehetetlen, a halál vár rájuk, mert hatalmába kerítette őket a súlyos bűn, amellyel haragra
ingerelték Urukat, s mivel ezt tették, számodra megértek a pusztulásra. 12 Mivel elfogyott az
élelmük, és kimerültek számukra a vizek, kezet akarnak vetni állataikra és mindarra, amit
Isten az ő törvényében megtiltott, hogy megegyék, elhatározták, hogy azt is elfogyasztják.
13 Elhatározták, hogy a gabona első termését, a bor és az olajtizedet is megeszik, amelyet a
papoknak adtak és szenteltek, akik Jeruzsálemben Istenünk színe előtt állnak, pedig ezeket a
nép közül kezével sem érintheti meg senki. 14 Embereket küldtek Jeruzsálembe – az ott
lakók is megették ezt –, hogy maguknak is engedélyt kérjenek a vének tanácsától. 15 Az

történik majd, hogy amikor az engedélyt megkapják és élnek vele, ezen a napon kezedbe
kerülnek és elpusztulnak.

16 Ezért én, a te szolgálód, amikor ezt megtudtam, elmenekültem tőlük és Isten
elküldött, hogy végbevigyem veled a művet, amelyen az egész föld álmélkodik majd,
amikor hírét veszi. 17 Szolgálód istenfélő, éjjel és nappal szolgál az ég Istenének. Most
melletted maradok uram, szolgálód kimegy majd éjjel a völgybe és imádkozom Istenhez és
tudtomra adja, hogy mikor követik el vétküket. 18 Akkor visszatérek és tudtodra adom, te
pedig vonulj egész seregeddel és senki sem tud közülük ellenállni neked. 19 Átvezetlek
Júdán és elérkezel Jeruzsálem elé és annak közepén állítom fel trónodat, s úgy tereled majd
őket, mint a pásztor nélkül maradt juhokat. Egyetlen kutya sem fog ellened csaholni, mivel
mindezt előre megmondták nekem és előérzetem volt róla, s azért jöttem, hogy hírül adjam
neked.«

20 Szavai tetszésre találtak Holofernész és minden szolgája előtt, megcsodálták
bölcsességét és így szóltak: 21 »Nincs hozzá hasonló asszony a föld egyik szélétől a másikig,
akinek arca ilyen szép és ilyen okosan tud beszélni.« 22 Holofernész így szólt hozzá: »Isten
jót tett, hogy néped fiai elől ide küldött, erőt adott kezünkbe, nekik pedig, akik megvetették
uramat, pusztulást. 23 Tekinteted szép, beszéded okos. Ha megteszed, amit mondtál, a te
Istened lesz az én Istenem, te pedig Nebukadnezár király házában fogsz lakni és neved híres
lesz az egész földön.«

12 **Judit megőrzi a rituális tisztaságot** 1 Azután megparancsolta, hogy vezessék be
oda, ahol ezüst tárgyai vannak. Megparancsolta, hogy az ő ételeiből szolgáljanak fel neki és
az ő borából adjanak neki inni. 2 Judit azonban így szólt: »Nem eszem ezekből, hogy
bukásomra ne legyenek, hanem azokból, amelyeket magammal hoztam táplálékul.«

3 Holofernész így szólt hozzá: »S ha elfogy, amit hoztál, honnan szerzünk neked
olyant?« 4 Judit így szólt hozzá: »Amint igaz, hogy élsz uram, nem költi el szolgálód, amit
magával hozott, az Úr máris végbeviszi kezem által, amit akart.« 5 Holofernész szolgái
akkor sátrába vezették és éjfélig aludt. A reggeli őrváltás előtt felkelt, 6 Holofernészhez
küldött ezzel az üzenettel: »Parancsolja meg az én uram, hogy szolgálóját engedjék ki
imádkozni« 7 Holofernész megparancsolta őreinek, hogy ne akadályozzák ebben. Három
napig maradt a táborban. Minden éjjel kiment Betúlia völgyébe, és megfürdött a forrás
vizében. 8 Amikor kijött, imádkozott az Úrhoz, Izrael Istenéhez, hogy vezesse útját népe
fiainak felemelésére. 9 Visszatérve, tiszta maradt sátrában, amíg estefelé az eledelét nem
hozták.

Judit Holofernész lakomáján 10 Történt, hogy a negyedik napon Holofernész lakomát
rendezett, s csak szolgáit hívta meg a lakomára, de tisztviselőit nem. 11 Így szólt Bagoász
eunuchhoz, aki minden vagyonára felügyelt: »Menj és beszéld rá azt a héber asszonyt, aki
nálad van, hogy jöjjön el hozzánk, egyék és igyék velünk. 12 Szégyen lenne számunkra, ha
egy ilyen asszonyt elengednénk anélkül, hogy együtt lettünk volna vele, mert ha nem tudjuk
rávenni, kigúnyol minket.« 13 Bagoász eltávozott Holofernésztől, bement Judithoz és így
szólt hozzá: »Ne vonakodjék a szép leány eljönni az én uramhoz, hogy tiszteletben legyen
előtte, igyék velünk bort örömmel és legyen ma olyan, mint Asszíria fiainak leányai közül
egy, akik Nebukadnezár házában vannak.« 14 Judit így szólt hozzá: »Ki vagyok én, hogy
ellentmondjak uramnak? Mindaz, ami kellemes lesz szemében, sietve megteszem, és ez
öröm lesz számomra halálom napjáig.«

15 Fölkelt, felékesítette magát ruháival és minden asszonyi ékességgel, szolgálóleánya
előtte ment, Holofernésszel szemben szőnyeget terített eléje a földre, amelyet Bagoásztól
kapott mindennapi használatra, hogy azon fekve költhesse el ételét. 16 Judit belépett és

letelepedett. Holofernész szíve megdobbant és lelke egészen megzavarodott és heves vágy fogta el, hogy egyesüljön vele. Már attól a naptól kezdve, amikor meglátta, kereste az alkalmat, hogy elcsábítsa. 17 Így szólt hozzá Holofernész: »Igyál és örvendj velünk.« 18 Judit így válaszolt: »Iszom uram, mert születésemtől kezdve egyetlen nap sem volt olyan boldog életem, mint ma.« 19 Majd vett, evett meg ivott abból, amit szolgálóleánya odakészített számára. 20 Holofernész pedig felvidult mellette és oly sok bort ivott, mint amennyit sohasem ivott még egy nap sem születésétől kezdve.

13 **Judit hőstette** 1 Amikor már késő́re járt, szolgái igyekeztek távozni és Bagoász bezárta a sátrat kívülről majd elbocsátotta az ott levőket urától. Nyugovóra tértek mindnyájan, mert fáradtak voltak a sok bortól. 2 Judit egyedül maradt a sátorban és Holofernész bortól megrészegedve ágyán hevert. 3 Judit meghagyta szolgálóleányának, hogy a hálószobán kívül álljon és várja az ő jövetelét, mint eddig mindennap. Azt mondta ugyanis neki, hogy kimennek imádkozni, és ezt Bagoásznak is megmondta.

4 Mindnyájan eltávoztak a legkisebbtől a legnagyobbig színe elől és senki sem maradt a hálószobában. Judit odaállt Holofernész fejéhez és így szólt: »Uram, Uram, minden erő Istene, tekints ebben az órában kezem művére, hogy felmagasztaltassék Jeruzsálem. 5 Most van itt az idő, hogy megmentsd örökségedet és valóra váltsd elgondolásomat ellenségeink eltiprására, akik fölkeltek ellenünk.« 6 Majd az ágy oszlopához lépett, amely Holofernész fejénél volt, leakasztotta róla kardját. 7 Majd ágyához érve megragadta fejének hajzatát és ezt mondta: »Izrael Istene, erősíts meg engem Uram, Izrael Istene ezen a napon«. 8 Kétszer rásújtott nyakára minden erejével és levágta fejét. 9 Lehengergette testét az ágyról, és levette az oszlopokról a függőhálót, majd kissé később kiment, átadta szolgálójának Holofernész fejét, 10 aki azt beletette táskájukba. Ezután mindketten együtt elindultak szokásuk szerint imádkozni. Áthaladtak a táboron, végigmentek a völgyön, fölmentek Betúlia hegyére és megérkeztek kapuihoz.

Judit visszatér Betúliába; a nép öröme 11 Judit már messziről odakiáltott a kapuőröknek: »Nyissátok ki, nyissátok ki a kaput! Velünk az Isten, a mi Istenünk, hogy megmutassa erejét Izraelben és hatalmát ellenségeinkkel szemben, amint ezt ma is megtette.« 12 Amikor a város lakói meghallották hangját, sietve lejöttek a város kapujához és összehívták a város elöljáróit. 13 Mind összesereglettek a kicsiktől a nagyig, mert visszatérése már reménytelennek tűnt számukra. Kinyitották a kaput, beengedték őket, tüzet gyújtottak, hogy lássanak és körülvették őt. 14 Ekkor Judit harsány hangon így szólt hozzájuk: »Dicsőítsétek Istenünket, dicsőítsétek, mert nem vonta meg irgalmát Izrael házától, hanem megtörte ellenségeinket kezem által ezen az éjjelen.« 15 Kivette a fejet a táskából, megmutatta és így szólt hozzájuk: »Íme, Holofernésznek, az asszír sereg vezérének feje és itt a függőhálója, amely alatt részegen feküdt. Isten egy asszony keze által sújtotta le. 16 Az Úr életére, aki megoltalmazott engem utamon, amelyet követtem, tekintetem rászedte vesztére, de nem követett el bűnt velem, nem szennyezett be és nem gyalázott meg.«

17 Az egész nép álmélkodott és leborulva imádták Istent és egy lélekkel mondták: »Áldott vagy Istenünk, mert megsemmisítetted néped ellenségeit ezen a napon.«

Judit dicsérete 18 Ozija így szólt hozzá: »Áldott vagy leányom, a magasságos Isten által, jobban, mint a föld minden asszonya. Áldott az Úr, a mi Istenünk, aki az eget és a földet teremtette, ő vezérelt téged, hogy levágd ellenségeink fejét. 19 Ezért a te dicséreted nem hal ki az emberek szívéből, akik megemlékeznek Isten hatalmáról mindörökké. 20 Fordítsa ezt Isten örök dicsőségedre, és látogasson meg jótéteményeivel. Mivel nem

kímélted életedet, amikor a mi fajtánknak megaláztatásban volt része, hanem megakadályoztad romlásunkat, mert igaz úton jártál Istenünk színe előtt.« Az egész nép ráfelelte: »Úgy legyen, úgy legyen!«

14 **Judit tanácsai** 1 Judit így szólt hozzájuk: »Hallgassatok meg testvérek, fogjátok ezt
a fejet és függesszétek ki a fal oromzatára. 2 Amikor pedig megvirrad és fölkel a nap a föld
fölött, ragadja meg mindegyiktek fegyverét, vonuljon ki a városból minden harcra termett
férfi és tegyetek úgy, mintha harcba indulnátok az asszírok fiainak előőrsei ellen, de ne
menjetek le. 3 Azok majd megragadják fegyvereiket, a táborba mennek és felébresztik az
asszír sereg vezéreit. Azok Holofernész sátorához futnak, de nem találják ott, mire erőt vesz
rajtuk a rémület és megfutamodnak előletek. 4 Ti pedig, és mindazok, akik Izrael földjén
laknak, üldözzétek őket és terítsétek le őket menekülés közben.
5 Mielőtt azonban mindezt megtennétek, hívjátok ide az ammonita Áhiort, hogy lássa
és emlékezzék arra, aki gyalázta Izrael házát, s őt ide küldte, hogy halálát lelje köztünk.«

Áhior hálája 6 Elhívták Áhiort Ozija házából, aki amint meglátta Holofernész fejét az
egybegyűlt nép között egy férfi kezében, arcra borult és elájult. 7 Amikor fölemelték, Judit
lábához vetette magát, leborult előtte és ezt mondta: »Légy áldott Júda minden sátrában és
minden nép között, s remegjen mindenki, aki csak hallja nevedet. 8 Most pedig beszéld el
nekem, mit tettél ezekben a napokban.« Akkor Judit a nép közepette elbeszélte mindazt,
amit cselekedett attól a naptól kezdve, amikor kiment tőlük egészen addig, hogy most beszél
velük. 9 Amikor befejezte beszédét az egész nép hangos szóval fölkiáltott és az örvendezés
hangja betöltötte az egész várost. 10 Amikor Áhior látta mindazt, amit Izrael Istene
cselekedett, szilárdan hitt Istenben, körülmetéltette előbőrét, és Izrael házához csatlakozott
mind a mai napig.

Zűrzavar az asszír táborban 11 Amikor hajnalodott, kifüggesztették Holofernész fejét a
falra, minden férfi megragadta fegyverét és csoportokban megindultak a hegy lejtőjén lefelé.
12 Amikor meglátták őket Asszíria fiai, hírvivőket küldtek vezetőikhez, azok jelentették a
vezéreknek és parancsnokoknak és az összes tisztnek. 13 Elmentek Holofernész sátorához és
így szóltak Bagoászhoz, aki minden vagyonára felügyelt: »Keltsd fel urunkat, mert ezek a
zsidók támadást merészeltek indítani ellenünk, hogy teljesen megsemmisítsük őket.«
14 Bagoász bement, tapsolt a függöny előtt, azt gondolta ugyanis, hogy Judittal alszik.
15 Mivel pedig senki sem válaszolt, félrehúzta a függönyt, belépett a hálószobába, s ott
találta Holofernészt holtan a zsámolyon, a feje le volt vágva. 16 Hangosan felkiáltott, sírt,
zokogott, jajgatott erős hangon és megszaggatta ruháját. 17 Majd bement abba a sátorba, ahol
Judit lakott, de nem találta őt. A nép közé futott és ezt kiáltotta: 18 »Gonoszul cselekedtek a
szolgák! A héberek közül egyetlen asszony szégyent hozott Nebukadnezár házára,
Holofernész a földön hever, feje nincs rajta.« 19 Amikor ezt a hírt meghallották, az asszír
sereg vezérei megszaggatták ruhájukat, megrendült a lelkük, nagy kiabálás és jajgatás
töltötte be az egész tábort.

15 **Az asszírok menekülése** 1 Amikor mindezt meghallották azok, akik a sátrakban
voltak, megdöbbentek a történtek miatt. 2 Félelem és rettegés fogta el őket és senki sem
maradt társa mellett, hanem elszéledtek, s mindenki elmenekült a hegyvidék és a mezőség
útjain. 3 Akik Betúlia körül a hegyvidéken táboroztak, szintén elmenekültek. Ekkor Izrael
fiai, minden fegyverforgató ember, utánuk eredtek. 4 Ozija küldötteket menesztett Bét-
Omesztajimba, Bebájba, Kobába és Kolamba, Izrael minden vidékére, hogy tudtukra adják a

történteket, valamint hívják őket: üldözzék az ellenséget és semmisítsék meg őket. 5 Amikor
meghallották ezt Izrael fiai, utánuk eredtek mindnyájan és üldözték őket egészen Kobáig.
Hasonlóképpen azok is, akik Jeruzsálemben voltak és a hegyvidék lakói csatlakoztak
hozzájuk, mert ők is megtudták, hogy mi történt ellenségeik táborában. Akik Gileádban és
Galileában voltak, üldözték őket és nagy csapással sújtottak rájuk, amíg Damaszkuszig és
annak vidékéig nem értek. 6 Akik pedig Betúliában maradtak, megrohanták az asszírok
táborát, kifosztották és nagyon meggazdagodtak. 7 A harcból visszatérve, Izrael fiai
szerezték meg azt, ami még megmaradt, a hegyvidék és síkság falvainak és helységeinek
lakói is igen sok zsákmányra tettek szert, mert igen sok volt belőle.

Judit dicsérete 8 Joakim főpap és Izrael fiainak elöljárói, akik Jeruzsálemben laktak,
eljöttek, hogy lássák azt a jót, amit az Úr cselekedett Izraellel és lássák Juditot és
köszöntsék. 9 Amikor kijött hozzájuk Judit, mindnyájan áldották Istent, neki pedig azt
mondták: »Te vagy Jeruzsálem büszkesége, Izrael nagy dicsősége és a mi népünk nagy
öröme. 10 Mindezt saját kezeddel vitted végbe, Izrael javára tetted és Istennek kedve telt
benne. Áldott légy, asszony, a mindenható Istennél örök időkre.« Az egész nép ráfelelte:
»Úgy legyen, úgy legyen!«

11 A nép harminc napon át fosztotta ki a tábort és Juditnak adták Holofernész sátorát,
minden ezüst holmiját, ágyát, edényeit és minden bútorát. Ő fogta ezeket, öszvérére rakta,
befogott szekerébe és azt is megrakta. 12 Izrael minden asszonya összesereglett, hogy lássák
őt, áldást mondjanak rá és körtánccal köszöntsék. Judit ágakat vett a kezébe és az
asszonyoknak adta, akik vele voltak. 13 Majd olajfaágakból koronát tettek fejükre, ő és akik
vele voltak. A nép élére állt, vezette az asszonyok táncát és követte Izrael minden férfia
fegyverekkel és koszorúkkal és himnuszokkal ajkukon. 14 Akkor Judit ezt a hálaadó éneket
kezdte el egész Izrael közepette, az egész nép pedig vele együtt zengte a dicsőítő éneket az
Úrnak.

16 **Judit hálaéneke** 1 Judit így szólt:
»Kezdjetek rá dobbal az Úr dicsőítésére,
cintányér mellett énekeljetek az Úrnak,
új éneket zengjetek neki,
dicsérve hívjátok nevét.
2 Az Úr töri meg a hadakat,
aki népe között ütött tábort,
hogy kiszabadítson engem ellenségeim kezéből.
3 Északi tájról a hegyek felől
jött Asszúr számos hadával,
a folyók vizét megakasztotta tömege,
a völgyeket lovai lepték el.
4 Azt mondta, fel fogja égetni határaimat,
kardélre hányja majd ifjaimat,
a földhöz veri csecsemőimet,
gyermekeimet meg zsákmányul adja,
fogságra pedig szűzleányaimat.
5 De megverte őt az Úr, a Mindenható,
egy asszony keze által elpusztította őket.
6 Nem ifjak kezétől hullott el vezérük,
nem Titánok ivadékai ölték meg őt,
nem termetes óriások küzdöttek vele,

Merári leánya, Judit azonban,
arcának bájával rontotta meg.
7 Letette ugyanis özvegyi ruháját,
hogy fölemelje Izrael gyászolóit.
Megkente kenettel orcáját,
8 átkötötte szalaggal hajfürtjét,
s lenruhát öltött magára, hogy elcsábítsa.
9 Saruja rabbá tette szemét,
szépsége foglyul ejtette lelkét
és kard szelte át nyakát.
10 Hősiességén eliszonyodtak a perzsák
és vakmerőségén a médek.
11 Akkor jajgattak elesettjeim,
fölkiáltottak a gyengék és megrémültek,
fölemelték hangjukat és megzavarodtak.
12 A leányok fiai szúrták le őket,
mint menekülő gyermekeket ölték meg őket,
elpusztultak az én Istenem csataterén.
13 Új éneket énekelek Istenemnek,
Uram, nagy vagy te és fenséges,
hatalmas erődben és legyőzhetetlen.
14 Minden teremtményed szolgáljon neked,
mert szóltál és lettek,
lelkedet küldted és létrejöttek,
és nincs aki szavadnak ellenszegüljön.
15 Alapjukban meginogtak a hegyek és a vizek,
a sziklák megolvadtak színed előtt, mint a viasz.
De akik téged félnek,
azokhoz irgalmas vagy.
16 Mert csekélység minden kellemes illatú áldozat,
csaknem semmi minden háj, amit égőáldozatul mutatnak be neked.
Aki azonban féli az Urat,
nagy előtte mindenkor.
17 Jaj a nemzeteknek, amelyek népem ellen támadnak!
A mindenható Isten bosszút áll rajtuk,
az ítélet napján meglátogatja őket,
tüzet és férget ad testükbe,
hogy égjenek és kínlódjanak örökké.«

Győzelmi ünnep Jeruzsálemben 18 Amikor megérkeztek Jeruzsálembe, imádták Istent, s miután a nép megtisztult, bemutatták égőáldozataikat, önkéntes áldozataikat és adományaikat az Úrnak. 19 Judit az Úrnak szentelte Holofernész minden holmiját, amelyet a nép neki adott, a függőhálót, amelyet az ő hálófülkéjéből maga hozott el. 20 A nép vigadott a szentély előtt három hónapon át és Judit ott maradt velük.

Judit utolsó évei 21 Amikor ezek a napok elmúltak, mindenki visszatért házába és Judit is visszament Betúliába és birtokán maradt. Egész életében megbecsült maradt az egész országban. 22 Sokan kérték feleségül, de nem ismerte meg férfi életének egyetlen napján sem attól kezdve, hogy férje Manassze meghalt és megtért népéhez. 23 Hírneve egyre nőtt, amint előrehaladt korban férjének Manasszének a házában, százöt évig élt, s

szolgálóját fölszabadította. Betúliában halt meg, és sírboltba temették el.

24 Egész Izrael hét napig gyászolta. Mielőtt meghalt, szétosztotta vagyonát férje,
Manassze és a maga rokonsága között. 25 Életének egész tartama alatt, sőt még a halála után
sem volt sok évig senki sem, aki háborgatta volna Izrael fiait.

ESZTER KÖNYVE

MARDÓKEUS, ÖSSZEESKÜVÉS ARTAXERXÉSZ KIRÁLY ELLEN: 1,1a-k

1 **Mardókeus álma** 1a Artaxerxész nagykirály uralkodásának második évében, Niszán
hónap első napján álmot látott Mardókeus, Jaír fia, aki Szemei fia, aki Kís fia Benjamin
törzséből, 1b tekintélyes férfi, aki a királyi udvarban teljesített szolgálatot.

1c Ez volt az álma: kiáltozás és lárma, mennydörgés és földrengés, nagy
összevisszaság a földön. 1d S íme, két hatalmas sárkány jött elő, mind a kettő kész a
támadásra; 1e és nagy harc keletkezett és győzedelmeskedtek, összegyűltek a nemzetek 1f a
sötétség és gonoszság napján és nagy szorongás volt az emberekben a földön. 1g Féltek a
pusztulástól 1h s Istenhez kiáltottak. Könyörgésük szavára kis forrás fakadt, amely bővizű
nagy folyóvá dagadt. 1i Fényesség támadt, felvirradt a nap, az elnyomottak fölkerekedtek és
eltiporták a hatalmasokat. 1k Mardókeus, amikor fölébredt és fölkelt fekhelyéről, azon
gondolkodott, hogy mit akar Isten tenni, s minden figyelmét arra fordította, hogy behatoljon
értelmébe.

ESZTERT KIRÁLYNÉVÁ TESZIK: 1,1-2,23

Lakoma a királyi palotában 1 Artaxerxész idejében, aki Indiától Etiópiáig
százhuszonhét tartományon uralkodott, 2 amikor már királyi trónján ült, birodalmának
fővárosa pedig Szúza volt, 3 uralkodásának harmadik esztendejében nagy lakomát rendezett
összes fejedelme meg szolgája, a perzsák főtisztjei s a médek előkelői, valamint a
tartományok kormányzói számára, akik színe előtt voltak, 4 hogy hosszabb időn, éspedig
száznyolcvan napon át mutogassa országának gazdag kincsét, hatalmának nagyságát és
fényét.

5 Az ünnepség idejének lejártával meghívta az egész népet, amely Szúzában volt, a
legnagyobbtól a legkisebbig, és egy hétre szóló lakomát készíttetett a királyi palota
kertjében. 6 Fehér gyolcsvásznak, lilában játszó bíborszövetek függtek bíbor és bisszus
köteleken ezüstgyűrűkkel rögzítve és márványoszlopokra erősítve. Arany és ezüst heverők
voltak elhelyezve a smaragddal és pároszi kövekkel és változatos színekkel kirakott padlón.
7 A meghívottak arany kelyhekből ittak mást és mást, a bort is, amint a királyi bőkezűséghez
méltó volt, bőségben és kiválóságban szolgálták fel. 8 Nem volt, aki a vonakodókat ivásra
kényszerítette volna, mert a király meghagyta háza minden udvarmesterének, hogy
mindenki azt fogyassza, ami jólesik neki.

9 Vásti királyné is lakomát ült az asszonyokkal a királyi palotában, ahol Artaxerxész
király tartózkodni szokott.

Vásti királyné kegyvesztése 10 A hetedik napon pedig, amikor a király már vígabb lett
és felhevült a túlságos sok borivástól, meghagyta Maumámnak, Bazatának, Harbonának,
Bagatának, Abgatának, Zetárnak és Karkásnak, a hét eunuchnak, akik színe előtt szolgálatot
teljesítettek, 11 hogy vezessék a király színe elé Vásti királynét, hogy koronával a fején

megmutassa szépségét az egész népnek és a fejedelmeknek, mert nagyon szép volt.

12 Ő azonban megtagadta a király parancsát, amelyet ő az eunuchok által közölt és
nem jelent meg. Haragra lobbant erre a király és nagy bosszúságra gerjedve 13 megkérdezte
a bölcseket, akik ismerték a körülményeket, a törvényeket és jogszokásokat, mert az ő
tanácsuk értelmében szokott eljárni. 14 Közöttük legközelebb álltak hozzá: Kársena, Setár,
Admáta, Társis, Máresz, Marszána és Mamukán, a perzsák és médek hét fejedelme, akik a
király színe elé járulhattak és mellette az első helyet foglalták el az országban: 15 »Milyen
ítélet alá esik Vásti királyné, aki vonakodott végrehajtani Artaxerxész király rendelkezését,
amelyet ő az eunuchok által közölt?«

16 Ekkor így szólt Mamukán a király és a fejedelmek hallatára: »Nemcsak a király
ellen vétett Vásti királyné, hanem mindazon népek és fejedelmek ellen is, akik Artaxerxész
király valamennyi tartományában vannak. 17 A királyné válasza eljut majd minden
asszonyhoz, s azok megvetik férjüket és azt mondják majd: `Artaxerxész király elrendelte,
hogy Vásti királyné lépjen be hozzá, ő pedig nem engedelmeskedett.' 18 Ezért ezen a napon a
perzsák és médek fejedelmének minden felesége ugyanezt mondja a király fejedelmeinek,
amikor megtudja a királyné válaszát, s ebből megvetés és bosszúság származik. 19 Ha tehát,
király, neked is úgy tetszik, adj ki rendeletet, és írják fel a perzsák és médek törvényei közé,
melyet áthágni nem szabad, hogy semmi szín alatt sem léphet be többé Vásti a királyhoz,
királynéi méltóságát pedig más, nálánál méltóbb kapja meg. 20 Hirdessék ezt ki tartomány
szerte az egész birodalomban, amely igen nagy, és akkor minden asszony, a magas rangúaké
éppúgy, mint az alacsonyrangúaké megadja férjének a tiszteletet.«

21 Tetszett a tanács a királynak meg a fejedelmeknek, és a király Mamukán tanácsa
értelmében járt el. 22 Írást küldött birodalmának minden tartományába, mégpedig hogy
minden nemzet érthesse és olvashassa különböző nyelven és írással: saját házában a férfi az
úr és minden asszony, aki vele van, engedelmességgel tartozik neki.

2 **A királyi rendelet** 1 Ezek elmúltával, amikor lelohadt Artaxerxész király haragja,
Vástira gondolt, arra, hogy mit követett el és mit szenvedett érte. 2 Így szóltak a király
szolgái és tisztjei: »Keressenek a király számára szép szűzleányokat, 3 küldjenek ezért szét,
és szemeljenek ki szép szűzleányokat minden tartományban, hozzák őket Szúza városába és
vigyék őket a nők házába Hégáj eunuch keze alá, aki a király asszonyainak gondviselője és
őre; kapják meg ott a női ékességeket. 4 Az a lány, aki a királynak megtetszik, legyen Vásti
helyett a királyné.« Tetszett a terv a királynak és megparancsolta, hogy úgy legyen, ahogyan
tanácsolták.

Eszter a királyi udvarban 7 Élt Szúza városában egy zsidó férfi, akit Mardókeusnak
hívtak, Jaírnak volt a fia, aki Semejnek volt a fia, aki a Benjamin törzséből való Kisnek volt
fia. 6 Jeruzsálemből került számkivetésbe, amikor fogságba vitte Nebukadnezár, Babilon
királya Joachint, Júda királyát. 7 Gyámatyja volt fivére leányának, Edisszának, akit más
néven Eszternek is hívtak, és aki mind a két szülőjét elvesztette. Igen szép és bájos arcú
leány volt. Apja és anyja halála után leányává fogadta őt Mardókeus.

8 Amikor a király parancsát és rendeletét kihirdették, és a rendelet értelmében sok
szép szüzet elvittek Szúzába és átadtak Hégájnak, Esztert is elvitték a királyi palotába és
Hégájnak, az asszonyok őrének adták át. 9 Eszter megtetszett neki és kedvet talált színe
előtt, ezért siettette az asszonyi ékességet, átadta a neki járó részt, ezenfelül hét igen szép
leányt a király palotájából, azután őt is, meg kísérőit is az asszonyok házának legjobb
részébe helyezte át. 10 Eszter nem árulta el neki sem népét, sem származását, Mardókeus
ugyanis meghagyta neki, hogy erről a dologról teljességgel hallgasson. 11 Mardókeus

naponta ott járt-kelt annak a háznak udvara előtt, amelyben a kiválasztott szüzeket őrizték, mert szívén viselte Eszter sorsát és tudni kívánta, mi történik vele.

12 Mire pedig az egyes leányokra rákerült a sor, hogy bemenjenek a királyhoz, és amíg elvégeztek mindent, ami a nők ékesítéséhez hozzátartozott, eltelt tizenkét hónap. Hat hónapon át ugyanis mirha olajjal kenték őket, s a másik hat hónapon át egyéb kenőcsöket és illatszereket használtak. 13 Amikor pedig beléptek a királyhoz, bármit is kívántak, megkapták, hogy azzal léphessenek be az asszonyok házából a király kamrájába. 14 Este lépett be a leány, és reggel újra az asszonyok házába vitték Susagazi eunuch keze alá, aki a mellékfeleségekre ügyelt fel. Nem léphetett be újra a királyhoz, csak ha a király kívánta, és név szerint hívta.

Esztert királynévá teszik 15 Miután rendben lejárt az idő, eljött a nap, és Eszternek, Abihailnak, Mardókeus fivére leányának, akit ő örökbe fogadott, be kellett mennie a királyhoz. Ő nem kért semmi mást, csak amit éppen akart Hégáj eunuch az asszonyok őre, s mindenki szeme előtt bájosnak és kedvesnek tűnt fel. 16 Bevezették pedig Artaxerxész király hálókamrájába a tizedik hónapban, amelyet Tébetnek hívnak, a király uralkodásának hetedik esztendejében. 17 A király megkedvelte Esztert, jobban, mint a többi asszonyt, több kegyben és szeretetben részesítette, mint a többi szüzet, királyi koronát tett a fejére és Vásti helyébe királynévá tette meg. 18 Majd fényes lakomát rendezett valamennyi fejedelme és szolgája számára: Eszter lakomáját, s adóelengedést adott minden tartományában és ajándékokat osztogatott fejedelmi bőkezűséggel.

19 Mardókeus a királyi palota kapujánál maradt, 20 Eszter még nem fedte fel származását és népét az ő meghagyása értelmében; ugyanis bármit parancsolt neki, Eszter megtette, mint abban az időben szokta, amikor őt még mint kisleányt nevelte.

Mardókeus leleplez egy összesküvést 21 Abban az időben pedig, amikor Mardókeus a királyi palota kapuja körül tartózkodott, Bagatán és Táres, a király két eunuchja, akik ajtónállók voltak, haragra gerjedtek, és rá akartak rontani a királyra. 22 Ez nem maradt titokban Mardókeus előtt, értesítette is azonnal Eszter királynét, ő pedig a királyt Mardókeus nevében. 23 Az ügyet megvizsgálták, igaznak találták, s mindkettő bitófára került. Az eseményt bejegyezték a király jelenlétében az események évkönyvébe.

ÁMÁN MERÉNYLETE A ZSIDÓK ELLEN: 3,1-15

3 **Ámán sérelme** 1 Mindezek után Artaxerxész király kitüntette az Ágág nemzetségéből való Ámánt, Amadáti fiát, és trónját minden fejedelme fölé helyezte, aki csak körülötte volt. 2 A király szolgái pedig, akik ott forgolódtak a palota csarnokaiban, mind térdet hajtottak és leborultak Ámán előtt, mert elrendelte ezt nekik a király. Egyedül Mardókeus nem hajtott térdet és nem borult le előtte. 3 Ezért a király szolgái, akik őrt álltak a palota bejáratánál, így szóltak hozzá: »Miért nem teljesíted a király rendeletét?« 4 Miután pedig már gyakrabban szóltak, és ő mégsem akart rájuk hallgatni, jelentették Ámánnak, s kíváncsiak voltak, vajon kitart-e elhatározásában; azt hangoztatta ugyanis, hogy ő zsidó.

5 Amikor Ámán tapasztalatból is megbizonyosodott róla, hogy Mardókeus nem hajt térdet és nem borul le előtte, nagy haragra lobbant. 6 Kevésnek tartotta azonban, hogy az egy Mardókeusra vessen kezet – azt hallotta ugyanis, hogy zsidó származású –, azért inkább azt tökélte el, hogy kiirt minden zsidót, az egész népet, amely Artaxerxész birodalmában van.

A népirtás terve 7 Artaxerxész uralkodásának tizenkettedik esztendejében az első hónapban, amelyet Niszánnak hívnak, Ámán jelenlétében sorsot, azaz púrt vetettek az

urnába, hogy melyik napon és melyik hónapban irtsák ki a zsidók nemzetét; és kijött a tizenkettedik hónapnak, amelyet Ádárnak hívnak, a tizenharmadik napja. 8 Ekkor így szólt Ámán Artaxerxész királyhoz: »Királyságod valamennyi tartományában szétszórtan él egy nép, elkülönülten a népek között, olyan törvényeknek hódol, amelyet a többiek nem ismernek, megvetik a király rendeleteit; ezért nem válik javára a királynak, ha nyugton hagyja őket. 9 Ha tehát úgy tetszik neked, írásban rendeld el kiirtásukat, én pedig tízezer talentum ezüstöt mérek le kincstárad javára.« 10 Erre a király lehúzta kezéről a gyűrűt, amelyet használni szokott, és átadta az Ágág nemzetségéből való Ámánnak, Amadáti fiának, a zsidók ellenségének. 11 Ezt mondta neki: »Az ezüstöt tartsd meg magadnak, a néppel pedig bánj tetszésed szerint.«

Rendelet a zsidók ellen 12 Erre összehívták a királyi jegyzőket az első hónap tizenharmadik napján, és azok írtak, amint Ámán parancsolta, a király összes helytartóinak, a tartományok és a különböző nemzetek kormányzóinak, úgyhogy a nyelvek különbözősége mellett is minden egyes nép olvashatta és hallhatta a rendeletet, amelyet Artaxerxész király nevében az ő gyűrűjének pecsétjével láttak el. 13 Szét is vitték a futárok a király minden egyes tartományába, hogy pusztítsák, gyilkolják le és töröljék el a zsidókat, a gyermekektől kezdve a vénig, csecsemőt és asszonyt egyaránt egyetlen napon a tizenkettedik hónap, azaz Ádár tizenharmadik napján, javaikat pedig el kell zsákmányolni.

13a A levél mása pedig ez volt:

»Artaxerxész, a nagy király, az Indiától Etiópiáig terjedő százhuszonhét tartomány fejedelmeinek és kormányzóinak, akik uralma alatt állnak, ezt írja: 13b Bár igen sok népen uralkodom, és hatalmam alá hajtottam az egész földkerekséget, semmi szín alatt sem kívánok visszaélni hatalmammal, hanem kegyesen és szelíden akarom alattvalóimat kormányozni, hogy minden rettegés nélkül, nyugodtan éljék életüket, és élvezzék a minden halandó számára kívánatos békét. 13c Amikor megkérdeztem tanácsosaimat, hogyan lehetne ezt megvalósítani, az egyik, egy Ámán nevű férfi, aki bölcsességben és hűségben fölötte áll a többinek s második volt a király után, 13d jelentette nekem, hogy az egész földkerekségen szét van szóródva egy nép, amely törvényeivel szembehelyezkedik minden nemzet szokásaival, állandóan megveti a király parancsait – így akadályozza az általunk megszilárdított egységet a nemzetek között. 13e Megtudtuk és meggyőződtünk róla, hogy ez a nép az egész emberi nemmel ellentétben, alávaló törvények szerint él, ellenszegül a mi rendeleteinknek és veszélyezteti a birodalom békéjét. 13f Ezért elrendeltük, hogy azokat, akiket Ámán, az összes tartományok kormányzója, akit atyánkként tisztelünk, levelében felsorol, azokat ellenségeik asszonyaikkal és gyermekeikkel együtt hányják kardélre, kíméletet ne tanúsítsanak velük szemben a jelen esztendő tizenkettedik – azaz Ádár – hónapjában a tizennegyedik napon. 13g Ezek az elvetemült emberek egy napon szálljanak le az alvilágba, s szilárduljon meg az állam nyugalma és biztonsága. Aki viszont rejtegeti ezt a népet, ne lakhasson sem az emberek között, sem a madarak között, hanem szent tűzzel égessék el, vagyonuk pedig a birodalomé legyen. Üdv nektek!«

14 A rendelet szövege, amelyet törvényként hirdettek ki minden tartományban, tudtára adta minden népnek, hogy erre a napra készüljön elő. 15 A futárok a király parancsára sietve elindultak; a rendeletet csakhamar kifüggesztették Szúzában, s amíg a király és Ámán lakomát ült, maga a város megdöbbent.

15a Lakomát ült minden nemzet; a király és Ámán, amikor bementek a királyi palotába, barátaikkal lakomáztak. 15b Ahol csak kifüggesztették a levél másolatát, nagy sírás és jajveszékelés volt a zsidóknál. 15c A zsidók atyáik Istenét hívták és ezt mondták:

15d »Urunk, Istenünk,
egyedül te vagy Isten fenn az égben,

és nincs más Isten kívüled.
15e Ha törvényed és parancsaid szerint tettünk volna,
békében és nyugalomban élhetnénk
életünk egész idején.
15f Most azonban, mivel
nem tartottuk meg parancsaidat,
ez a szorongatás ért minket.
15g Igazságos vagy, Urunk,
irgalmas, fönséges és magasztos,
és minden utad ítélet.
15h És most, Uram, ne add fiaidat fogságra,
se feleségeinket meggyalázásra és pusztulásra,
aki irgalmas voltál hozzánk
Egyiptomtól egészen mostanáig.
15i Könyörülj a te fő osztályrészeden
és ne add gyalázatra örökségedet,
hogy ellenségeink uralkodjanak rajtunk!«

A VESZEDELEM ELHÁRÍTÁSA: 4,1-7,10

4 **Eszter közbenjárása** 1 Amikor Mardókeus megtudta mindazt, ami történt, megszaggatta ruháját, zsákba öltözött, hamut hintett a fejére. A város közepén a téren keservesen kiáltozott, 2 egészen a palota kapujáig haladva; az ugyanis tiltva volt, hogy bárki belépjen zsákba öltözötten a királyi palotába. 3 Nagy volt a kesergés, böjtölés, jajveszékelés, siránkozás a zsidóknál minden tartományban, ahova a király rendelete és parancsa eljutott, és zsák meg hamu lett sokaknak az ágya.

4 Eszterhez bementek szogálólányai és eunuchjai, és jelentették neki a dolgot. Ennek hallatára megrendült a királyné és ruhát küldött ki, hogy levetve a zsákot, abba öltöztessék fel Mardókeust, ő azonban nem fogadta el. 5 Erre magához rendelte Aták eunuchot, akit melléje osztott be szolgálattételre a király, és meghagyta neki, keresse fel Mardókeust, és tudja meg tőle, miért cselekszik így. 6 Aták eltávozott, kiment Mardókeushoz, aki ott állt a város terén, a palota bejárata előtt. 7 Mardókeus elmondott neki mindent, ami történt, azt is, mennyi ezüstöt ígért Ámán a királyi kincstárnak a zsidók legyilkolása fejében. 8 Majd átadott neki egy másolatot a kiirtásukról szóló, Szúzában is kifüggesztett rendeletről azzal, hogy mutassa meg a királynénak, és meghagyta, hogy menjen be a királyhoz, járjon közbe nála, és könyörögjön népéért. 8a Ezt üzente: »Emlékezzél kicsiséged napjaira, amikor még kezemmel tápláltalak. Ámán ugyanis, aki második a királynál, ellenünk beszélt a halálunkra. Könyörögj az Úrhoz, s beszélj a királyhoz értünk és szabadíts meg minket a haláltól.«

9 Aták visszatért, és jelentett Eszternek mindent, amit Mardókeus mondott. 10 Eszter feleletképpen meghagyta neki, mondja meg Mardókeusnak: 11 »Tudja azt a király minden szolgája és valamennyi tartomány, amely uralma alatt áll, hogy aki hívatlanul lép be a király belső udvarába, legyen az férfi vagy nő, az a törvény szerint azonnal halállal lakol, hacsak a király ki nem nyújtja felé aranyjogarát, így aztán életben maradhat. Engem meg már harminc napja nem hívatott a király.« 12 Ennek hallatára Mardókeus 13 ismét figyelmeztette Esztert: »Ne hidd, hogy mivel a királyi udvarnál vagy, te magad menekülsz meg az összes zsidók közül. 14 Ha ugyanis most hallgatsz, más úton-módon szabadulnak meg a zsidók, te pedig és atyád háza el fogtok pusztulni; ki tudja, nem azért jutottál-e királynéi méltóságra, hogy ilyen időkre készen állj?«

15 Erre Eszter a következő szavakat üzente Mardókeusnak: 16 »Menj, gyűjtsd egybe az összes zsidót, akit Szúzában találsz, s böjtöljetek értem. Három nap és három éjjel ételt meg

italt ne vegyetek magatokhoz, és én is így fogok böjtölni szolgálóleányaimmal együtt. Akkor azután nem törődve a törvénnyel, hívatlanul is bemegyek a királyhoz, s ha el kell pusztulnom, hát elpusztulok. 17 Mardókeus erre elment, és mindenben úgy cselekedett, ahogy Eszter meghagyta neki.

Mardókeus imája 17a Mardókeus pedig megszaggatta ruháit, szőrzsákba öltözött, és a nép véneivel együtt reggeltől estig arccal a földre borulva 17b így könyörgött:

»Ábrahám Istene, Izsák Istene
és Jákob Istene, légy áldott!
17c Uram, Uram, mindenható Király,
hatalmad alá tartozik minden,
és nincs, aki akaratodnak ellenállhatna,
ha azt határoztad el, hogy megmented Izraelt.
17d Te alkottad az eget és a földet
s az összes csodálatos dolgot,
amit az ég pereme magában foglal.
17e Te vagy mindennek az Ura,
és nincs, aki ellenállhatna fölségednek.
17f Te tudod, Uram,
hogy Izrael szabadulásáért
kész örömmel megcsókoltam volna
még a lába nyomát is Ámánnak.
17g Azért nem tettem meg,
nehogy embert illessek
Istenemnek kijáró tisztelettel.
Nem borulok le, Uram, más előtt,
csak teelőtted, Uram, Istenem.
17h Nem büszkeségből, megvetésből,
vagy valamiféle dicsőségvágyból cselekedtem, Uram.
Jelenj meg Uram; mutatkozz meg, Uram!
17i Most tehát, Uram, Királyom,
Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákob Istene,
könyörülj meg népeden,
ellenségeink ugyanis el akarnak veszíteni minket,
örökségedet pedig kiirtani.
17k Ne vesd meg tulajdonodat,
amelyet kiszabadítottál magadnak
Egyiptom földjéről.
17l Hallgasd meg könyörgésemet,
légy irgalommal osztályrészedhez,
változtasd örömre gyászunkat,
hogy életben maradva dicsérjük nevedet, Urunk,
és ne zárd le azok ajkát,
akik magasztalnak téged.«

17m Egész Izrael is könyörgött minden erejéből, mert biztos halál fenyegette őket.

Eszter imája 17n Eszter királyné is az Úrnál keresett menedéket, mivel rettegett a veszélytől, amely fenyegette. 17o Levetette ezért díszes öltözékét, s a gyász ruháját öltötte magára, a kevélység kenetei helyett hamuval borította be a fejét, és testét böjttel sanyargatta

meg. 17p Szolgálólányaival a földre borult reggeltől estig és így imádkozott:
17q »Ábrahám Istene, Izsák Istene, és Jákob Istene, áldott légy!
Segíts meg elhagyatottságomban,
hiszen más segítőm rajtad kívül nincsen,
17r veszedelmem ugyanis nyilvánvaló.
17s Azt hallottam, Uram, őseim könyveiből,
hogy megmentetted Noét a vízözönből.
17t Azt hallottam, Uram, őseim könyveiből,
hogy te Ábrahám háromszáztizennyolc emberének
kilenc királyt adtál át.
17u Azt hallottam, Uram, őseim könyveiből,
hogy Jónást a hal gyomrából megmentetted.
17v Azt hallottam, Uram, őseim könyveiből,
hogy te Ananját, Azarját és Misaélt
kimentetted a tüzes kemencéből.
17x Azt hallottam, Uram, őseim könyveiből,
hogy te Dánielt az oroszlánok verméből kihoztad.
17y Azt hallottam, Uram, őseim könyveiből,
hogy te a halálra ítélt Hiszkijának,
a zsidók királyának,
miután életéért könyörgött,
könyörületedben tizenöt évvel toldottad meg életét.
17z Azt hallottam, Uram, őseim könyveiből,
hogy te Annát, aki lelke keserűségében könyörgött,
fiú utóddal ajándékoztad meg.
17aa Azt hallottam, Uram, őseim könyveiből,
hogy te mindazokat, akik kedvesek előtted,
megszabadítod mindörökre.
17bb Most pedig segíts meg engem,
aki egyedül vagyok
és senkim sincs rajtad kívül,
Uram, Istenem.
17cc Te ismered,
hogy utálatos volt szolgálódnak
a körülmetéletlenek ágyasháza.
17dd Istenem, te tudod,
hogy nem ettem az átok asztaláról
és áldozati borukat nem ittam.
17ee Te tudod, hogy nem találtam örömet másban
attól a naptól kezdve, hogy idehoztak,
egyedül tebenned, Uram.
17ff Te tudod, Uram,
hogy a díszt, amelyet fejemen hordok,
utálom, mint a havi tisztuláskor
beszennyezett ruhát,
és nem viselem nyugalmam napjaiban.
17gg És most jöjj segítségemre árvaságomban,
adj ajkamra ékes szavakat
az oroszlán színe előtt,
tégy kedvessé előtte

és úgy hajlítsd a szívét,
hogy meggyűlölje ellenségünket
és elpusztuljon azokkal egyetemben,
akik egyetértenek vele.
17hh Minket meg szabadíts meg
ellenségeink kezéből,
fordítsd gyászunkat örömmé,
szomorúságunkat vidámsággá.
17ii Kelj föl, Istenünk, örökrészed fölé,
tedd példává.
17kk Jelenj meg Uram, mutatkozz meg Uram!«

5 **Eszter kihallgatást kér** 1 Történt pedig a harmadik napon, hogy Eszter magára öltötte királyi ruháját és megállt a királyi palota belső udvarában, amely a király lakosztályával szemben volt. A király éppen trónján ült a palota tanácstermében, a terem bejáratának átellenében. 2 Amikor látta, hogy Eszter királyné áll előtte, ez tetszett szemének, és ki is nyújtotta feléje arany jogarát, amelyet kezében tartott. Eszter közelebb lépett, és megcsókolta a jogar végét.

2a Amikor tündöklött a királyi ruhában, és segítségül hívta Istent, mindenek urát és szabadítóját, maga mellé vette két szolgálóleányát, 2b az egyikre könnyedén rátámaszkodott, mintha a gyönyörtől ájuldozna; 2c a másik pedig követte földre omló ruháját tartva. 2d Arca elpirult, szeme szomorúságot sugárzott és halálfélelem szorongatta. 2e Belépett minden ajtón, és megállt a belső teremben a király előtt, ahol királyi trónusán ült, királyi ruhába öltözve, az aranytól és drágakövektől ragyogott: tekintete félelmetes volt, arany kormánypálcája volt a kezében.

2f Amikor fölemelte tekintetét, meglátta őt, s miként egy bika, mely haragjában el akarja őt pusztítani, felkiáltott: »Ki merészelt hívatlanul belépni a terembe?« A királyné összeesett, színe sápadttá változott, szolgálóleánya fejére borult, aki előtte haladt. 2g Akkor a zsidók Istene és minden teremtmény Ura szelíddé változtatta a király lelkületét Sietve és félve lejött trónjáról, karjába vette őt, és amíg magához nem tért, gyengéd szavakkal kedveskedett neki: 2h »Mi van veled, Eszter, nővérem és társam a királyságban? Testvéred vagyok, ne félj. 2i Nem kell meghalnod; nem temiattad, hanem másokért hozták ezt a törvényt. 2k Jöjj ide!«

2l Fölemelte arany jogarát, Eszter nyakára tette, megcsókolta és azt mondta neki: »Szólj hozzám!« 2m Ő így válaszolt: »Uram, olyannak láttalak, mint az Isten angyalát, s fenségedtől való félelmemben szívem megzavarodott; 2n fenséges vagy, uram, arcod telve van kedvességgel.« 2o Amíg beszélt, újra összeesett és majdnem meghalt. 2p A király megijedt és minden szolgája is.

3 Így szólt hozzá a király: »Mit kívánsz, Eszter királyné? Mi a kérésed? Országom felét kérheted, megkapod.« 4 Erre ő így felelt: »Ha tetszik a királynak, kérlek, jöjj hozzám Ámánnal együtt a lakomára, amelyet készítettem.«

Eszter lakomája 5 »Hívjátok gyorsan Ámánt – mondta legott a király –, hogy teljesítse Eszter kívánságát.«

És elment a király meg Ámán a lakomára, amelyet a királyné rendezett számukra. 6 A király pedig, miután már bőven ivott bort, így szólt hozzá: »Mit kívánsz, hogy teljesítsem neked, mi az, amit kérsz? Ha mindjárt országom felét kívánod is, megkapod.« 7 Eszter így válaszolt neki: »Kérésem és kívánságom a következő: 8 Ha kegyben vagyok a király előtt, és

tetszik a királynak, hogy megadja, amit kérek, és teljesítse kívánságomat, úgy jöjjön el a király Ámánnal együtt megint a lakomára, amelyet számukra készítek és holnap a király szava szerint cselekszem.«

Ámán bosszút forral Mardókeus ellen 9 Aznap jókedvűen és vígan távozott Ámán. Amikor azonban megpillantotta Mardókeust, amint ott ült a palota bejáratánál és nemcsak hogy fel nem állott tiszteletére, hanem még csak meg sem moccant ülőhelyén, nagyon felháborodott. 10 Magába fojtotta indulatát, s hazaérkezve összehívta barátait és feleségét, Zárest, 11 és előadta nekik, milyen nagy a gazdagsága, milyen nagy számban vannak fiai, és a király milyen nagy dicsőségbe helyezte őt valamennyi fejedelme és szolgája fölé. 12 Majd hozzátette: »Eszter királyné is csak engem hívott meg a királlyal a lakomára, senki mást; holnap is nála fogok vendégeskedni a királlyal. 13 Bár ez mind az enyém, úgy érzem, mintha semmim sem volna, amíg ott látom ülni a zsidó Mardókeust a királyi palota előtt.« 14 Felesége, Záres és a többiek, az ő barátai erre így feleltek neki: »Állíttass fel egy ötven könyök magas, hatalmas bitófát, és kérd meg reggel a királyt, hogy húzzák fel rá Mardókeust; így azután vígan mehetsz a királlyal a lakomára.« Megtetszett neki a tanács és fölállíttatott egy magas bitófát.

6 **Mardókeus kitüntetése** 1 A király álmatlanul töltötte azt az éjszakát, ezért előhozatta az előbbi korok történeti évkönyveit. Amikor azokból felolvastak neki, 2 arra a helyre jutottak, ahol meg volt írva, hogy hogyan jelentette fel Mardókeus Bagatán és Táres eunuchok összeesküvését, akik meg akarták gyilkolni Artaxerxész királyt.

3 Amikor ezt hallotta a király, kérdezte: »Ezért a hűségért milyen elismerésben és jutalomban részesült Mardókeus?« Szolgái és tisztjei erre így feleltek neki: »Egyáltalán semmi jutalmat sem kapott.« 4 »Ki van az udvarban?« – vágott közbe hirtelen a király. Ámán ugyanis a királyi palota belső udvaráig ment, hogy rábírja a királyt, akasztassa fel Mardókeust a bitófára, amelyet felállítottak számára. 5 A szolgák így feleltek: »Ámán áll az udvarban.« A király így szólt: »Jöjjön be!«

6 Amikor pedig bement, így szólt hozzá: »Mi történjék azzal a férfival, akit ki akar tüntetni a király?« Ámán, mivel úgy vélekedett szívében, és azt gondolta, hogy nem lehet senki más, akit a király ki akar tüntetni, 7 azt felelte: »Akit a király ki akar tűntetni, 8 azt királyi ruhába kell öltöztetni, amilyet a király hord, rá kell ültetni a király nyerges lovára, fejére királyi koronát kell tenni; 9 a királyi fejedelmek és hatalmasok közül az első öltöztesse fel és vezesse lovát, és a város terén áthaladva hangosan kiáltsa: »Így dicsőül meg az, akit a király ki akar tüntetni.«

10 A király erre így szólt hozzá: »Siess, fogd a ruhát és a lovat, cselekedjél a zsidó Mardókeussal, aki ott ül a palota bejáratánál, úgy, ahogy mondtad! Vigyázz, el ne hagyj valamit abból, amit mondtál!« 11 Ámán tehát fogta a ruhát és a lovat, felöltöztette Mardókeust, ráültette a lóra és a város terén előtte haladt és kiáltotta: »Így dicsőül meg az, akit a király ki akar tüntetni.«

12 Mardókeus ezután visszatért a palota bejáratához; Ámán pedig szomorúan, bekötött fővel sietett haza. 13 Elmondott feleségének, Záresnek, meg barátainak mindent, ami vele történt; mire a bölcsek, akiknek kikérte tanácsát, meg felesége ezt felelték neki: »Ha Mardókeus, akivel szemben megkezdődött bukásod, zsidó származású, nem tudsz ellenállni neki, vele szemben teljesen el fogsz bukni.« 14 Miközben még beszéltek, eljöttek a királyi eunuchok és sürgették Ámánt, hogy menjen tüstént a lakomára, amelyet a királyné rendezett.

7 **Ámán pusztulása** 1 Elment tehát a király és Ámán, hogy lakomát üljön a királynéval.
2 Így szólt hozzá a király a második napon, amikor már felhevült a bortól: »Mi a kérésed,
Eszter, hogy teljesüljön neked, mit kívánsz? Ha mindjárt országom felét kéred is,
megkapod.« 3 Ő erre így felelt neki: »Ha kedvet találtam előtted, ó király, és úgy tetszik
neked, ajándékozz meg életemmel, amelyért könyörgök, és népemmel, amelyért esdeklek.
4 Eladtak ugyanis bennünket, engem, meg népemet, hogy letiporjanak, megfojtsanak minket
és elpusztuljunk. De még ha rabszolgának, vagy rabszolganőnek adnának el: hallgatnék,
mert a csapás nem volna méltó arra, hogy terheljem vele a királyt.« 5 Artaxerxész király
feleletképpen kérdezte: »Ki az az illető és hol van, aki ezt tenni merészeli?« 6 Eszter így
felelt: »Ellenségünk és rosszakarónk ez a gonosz Ámán.« Amint ő ezt meghallotta,
megdermedt a király és királyné előtt.

7 A király haragjában fölkelt és kiment a lakoma terméből a palota kertjébe. Ámán is
felállt, hogy Eszter királynénál életéért könyörögjön, tudta ugyanis, hogy rossz dolog vár rá
a király részéről. 8 Amikor a király visszatért a kertből a lakoma termébe, Ámánt a kerevetre
hajolva találta, amelyen Eszter feküdt. A király így szólt: »A királynén is erőszakot akar
elkövetni, az én jelenlétemben, saját házamban?« Alig hagyta el a szó a király száját, máris
betakarták Ámán arcát. 9 Harbona, az egyik az eunuchok közül, akik a királynál szolgáltak,
így szólt: »Íme, ott áll Ámán házában az ötven könyök magasságú bitófa, amelyet
Mardókeus számára készített, aki pedig a király érdekében szólt.« A király megparancsolta
neki: »Akasszátok rá!« 10 Fölakasztották tehát Ámánt a bitófára, amelyet Mardókeusnak
készített, s erre lelohadt a király haragja.

A ZSIDÓK MEGMENEKÜLÉSE: 8,1-10,3

8 **Mardókeus kitüntetése. Eszter újabb kérése** 1 Azon a napon odaajándékozta
Artaxerxész király Eszter királynénak Ámánnak, a zsidók ellenségének házát, Mardókeus
pedig a király színe elé került, Eszter ugyanis bevallotta, hogy ki ő neki. 2 Majd fogta a
király a gyűrűt, amelyet Ámántól visszavetetett, és átadta Mardókeusnak, Eszter pedig
Ámán háza élére állította Mardókeust.

3 Eszter újra szólt a király előtt, a király lába elé vetette magát, sírt és könyörgött
hozzá, hogy hiúsítsa meg az Ágág nemzetségbeli Ámán gonoszságát és elvetemült terveit,
amelyeket a zsidók ellen forralt. 4 A király erre szokása szerint előrenyújtotta kezével az
arany kormánypálcát, mire Eszter felemelkedett, elébe állt 5 és így szólt: »Ha úgy tetszik a
királynak és kegyben vagyok előtte és nem tartja alkalmatlannak kérésemet és kedves
vagyok a szemében, akkor esedezem: vonják vissza új írásokkal Ámánnak, az agágita
Amdata fiának a zsidók üldözőjének és ellenségének előbbi leveleit, amelyekben
megparancsolta, hogy a király összes tartományában elveszítsék őket. 6 Hogyan tudnám
elviselni a bajt, amelyet népemnek kellene elszenvedni, és népem kiirtását?

Rendelet a zsidók védelmére 7 Artaxerxész király erre így felelt Eszter királynénak és
a zsidó Mardókeusnak: »Ámán házát átengedtem Eszternek, őt magát pedig bitófára
húzattam, mert kezet mert vetni a zsidókra. 8 Írjatok tehát a király nevében a zsidóknak úgy,
amint nektek tetszik, s pecsételjétek le az én pecsétemmel, mert a király nevében írt és az ő
pecsétjével ellátott levelet nem lehet megváltoztatni.«

9 Összehívták tehát a királyi írnokokat a harmadik, azaz Síván hónap huszonharmadik
napján, és azok elkészítették az írásokat, ahogy Mardókeus akarta, a zsidókhoz, a
fejedelmekhez, a helytartókhoz és bírákhoz, akik Indiától Etiópiáig százhuszonhét
tartománynak álltak az élén, minden egyes tartománynak és mindegyik népnek saját nyelvén
és írásával, így a zsidóknak is a saját írásukkal és nyelvükön. 10 Az írásokat pedig,

amelyeket a király nevében adtak ki, és az ő pecsétjével láttak el, futárokkal küldték szét a királyi ménes lovain. 11 A király megengedte a zsidóknak, hogy az egyes városokban összegyűljenek és megvédjék életüket, és minden ellenségüket feleségeikkel, gyermekeikkel együtt öljék meg és töröljék el, javaikat meg foglalják le zsákmányul; 12 és napot is tűztek ki a bosszúállásra minden egyes tartományban, mégpedig a tizenkettedik, azaz Ádár hónap tizenharmadik napján.

12a Hogyan parancsolta meg nekik, hogy éljenek törvényeikkel minden városban és segítőikkel és ellenségeikkel és azok ellenfeleivel, amint nekik tetszik, egy napon, 12b Artaxerxész egész birodalmában a tizenkettedik hónap, azaz Ádár tizennegyedik napján.

12c Ez a levél tartalma:

12d »Artaxerxész nagykirály az Indiától Etiópiáig terjedő százhuszonhét tartomány fejedelmeinek és mindazoknak, akik parancsunknak engedelmeskednek, üdvöt mond. 12e Sokan, akik jótevőjük végtelen jóságából nagy kitüntetésben részesülnek, kevélységükben visszaélnek; 12f és nemcsak a királyok alattvalóit törekszenek elnyomni, hanem a nekik adott dicsőséget nem azokért viselik, akik adták, hanem fondorlatot eszelnek ki. 12g Nem elégszenek meg azzal, hogy kiöljék a hálát az emberekből, hanem a tapasztalatlan emberek hízelgéseitől felfuvalkodva, úgy gondolják, hogy elkerülhetik a mindent látó Isten ítéletét, aki gyűlöli a rosszat. 12h Gyakran megtörténik sok hatalomra jutott emberrel, hogy barátaik, akik az ügyek vezetésével vannak megbízva, arra izgatják őket, hogy ártatlan vért ontsanak, s így jóvátehetetlen bajt okoznak 12i a gonoszság hazug cselvetéseivel az őszintén jóindulatú uralkodóknak. 12k Ezt nemcsak a régi eseményekből láthatjuk, hanem azokból is, amelyek szemünk előtt történnek, mennyi jogtalanság történt a méltatlan uralkodásból. 12l Ezért a jövőben gondunk lesz minden tartományunk nyugalmára. 12m Ha ellentétes dolgokat parancsolunk, amelyek szemünk elé tárulnak, a lehető legnagyobb jóindulattal határozunk.

12n Ámánt, Amdata fiát, a makedónit, aki idegen a perzsa vértől és igen távol áll a mi szelídségünktől, vendégként befogadtuk. 12o Olyan emberséggel voltunk iránta, ahogy minden nép iránt szoktunk viseltetni, hogy nyilvánosan atyánknak neveztük, s mindenki leborult előtte, mint aki a király után a második. 12p De kevélysége felfuvalkodottságában arra vetemedett, hogy királyságunktól és életünktől akart megfosztani. 12q Mardókeusra pedig, megmentőnkre és mindenkori jótevőnkre és feddhetetlen uralkodótársunkra Eszterre és egész népére, ügyes és alattomos rágalmaival halált kívánt. 12r Úgy gondolta, hogy miután ezeket megölte, elszigetel minket és a perzsák birodalmát a makedónoknak juttatja.

12s Mi azonban e gonosztevő által halálra szánt zsidókat teljesen bűnteleneknek találtuk, akik éppen ellenkezőleg, igazságos törvények szerint élnek, 12t a Magasságbelinek, a hatalmas, mindenkor élő Istennek fiai, akinek jóvoltából mi és atyáink az ország felvirágzását köszönhetjük.

12u Ezért jól tennétek, ha nem az Amdata fia Ámán által küldött levél szerint járnátok el. 12v Ő bűne miatt ennek a városnak, azaz Szúzának kapui előtt függ bitófán háza népével együtt. A mindeneket kormányzó Isten gyorsan megadta neki azt, amit érdemelt.

12x Ennek a rendeletnek a példányát, amelyet most küldünk, minden városban függesszétek ki, hogy a zsidók élhetnek törvényeik szerint. 12y Legyetek segítségünkre azok ellen, akik a szorongatás idején megtámadják őket, védekezhessenek a tizenkettedik hónap – azaz Ádár – tizennegyedik napján. 12z Ezt a napot ugyanis, amely a választott nép pusztulására volt szánva, a mindenható Isten örömre változtatta. 12aa Ezért ti is ünnepeljétek meg ezt a napot ünnepnapjaitok között, és tiszteljétek meg nagy örömmel, 12bb hogy most és a jövőben az nekünk és a jóakaratú perzsák számára legyen jólét, nekik pedig, akik ellenünk ármánykodnak, pusztulásuk emléke.

12cc Minden város és tartomány, amely nem akar részt venni ebben az ünneplésben, karddal és tűzzel, haraggal irtassék ki; és így töröltessék el, hogy ne csak az emberek számára legyen lakatlanná, hanem gyűlöletes legyen a vadaknak és madaraknak is mindörökre. Üdv nektek!«

13 A levél szövegét törvényként hirdették ki minden tartományban, s közzétették minden népnek, hogy a zsidók azon a napon készen állnak arra, hogy bosszút álljanak ellenségeiken. 14 Szétmentek tehát a gyorsfutárok és megvitték a hírt, és a király rendeletét kifüggesztették Szúzában.

15 Mardókeus pedig, amikor kilépett a palotából a király színe elől, tündökölt a jácintkék és égszínű királyi ruhában, aranykoronát is viselt a fején, és bíborszínű selyempalástot a vállán; az egész város pedig örült és ujjongott. 16 A zsidókra pedig mintha csak új fény, öröm, megbecsülés és vígság virradt volna fel. 17 Csodálatos ujjongás, lakmározás, vigadozás és ünneplés járta az egész népnél, városban és tartományban, ahova csak eljutott a királynak az intézkedése, olyannyira, hogy más nemzetiségből és felekezetből is igen sokan az ő vallásukhoz és szertartásaikhoz csatlakoztak. A zsidó névre ugyanis nagy rettegés fogott el mindenkit.

9 **A zsidók lesújtanak ellenségeikre** 1 A tizenkettedik hónapban, ez Ádár hónapja, ennek tizenharmadik napján, amikor a király parancsát és rendeletét végre kellett hajtani és a zsidók ellenségei remélték, hogy legyőzhetik őket, éppen ellenkezőleg, a zsidók kerekedtek felül ellenségeiken. 2 Egybesereglettek ugyanis minden városban, hogy kezet vessenek ellenségeikre és üldözőikre és senki sem mert ellenállni nekik, mert minden népet elfogott a tőlük való félelem. 3 A tartományok fejedelmei ugyanis, a kormányzók, a helytartók és minden méltóság, aki egyes helységek és ügyek élén állt, támogatták a zsidókat Mardókeustól való félelmükben, mert tudták róla, hogy az udvar első embere és igen sokat tehet. Nőtt is napról napra nevének híre, amint az szájról szájra járt.

5 A zsidók tehát lesújtottak minden ellenségükre, kardélre hányták, megölték és megsemmisítették őket, s így torolták meg rajtuk azt, amit ellenük terveztek. 6 Szúzában ötszáz férfit gyilkoltak le, nem is számítva az Ágág nemzetségbeli Ámánnak, a zsidók ellenségének tíz fiát, akiknek a neve a következő: Farsandáta, Delfon, Eszfáta, Foráta, Aridáta, Fermesta, Ariszáj, Aridáj és Jezáta. 10 Őket megölték, de vagyonukhoz, mint zsákmányhoz nem kívántak hozzányúlni.

11 Hírül is vitték rögtön a királynak, mekkora azoknak a száma, akiket Szúzában lemészároltak. 12 Erre így szólt a királynéhoz: »Szúza városában ötszáz férfit gyilkoltak le a zsidók, és rajtuk kívül még Ámán tíz fiát. Mit gondolsz, micsoda vérengzést vihettek ezek végbe az összes tartományban? Mit kívánsz még és mit kérsz, hogy megtegyem?«

13 Ő így felelt neki: »Ha úgy tetszik a királynak, kapjanak engedélyt a zsidók arra, hogy amit véghezvittek Szúzában ma, azt megtehessék holnap is. Ámán tíz fiát pedig akasszák fel bitófára.« 14 A király elrendelte, hogy úgy legyen. Legott ki is függesztették Szúzában a rendeletet, Ámán tíz fiát pedig felakasztották. 15 Ádár hónap tizennegyedik napján is egybegyűltek a zsidók, és megöltek Szúzában háromszáz férfit, vagyonukat azonban nem kobozták el.

16 A királyi tartományokban lakó többi zsidó is összegyűlt, hogy megvédje életét, hogy megnyugodjon ellenségeitől, és lemészároltak üldözőik közül hetvenötezret, vagyonukhoz azonban senki nem nyúlt hozzá.

17 Ádár hónap tizenharmadik napja mindenütt az öldöklés első napja volt és a tizennegyedik napon megpihentek. Ezt vidám ünnepnappá tették. 18 Azok pedig, akik Szúza városában gyűltek össze, ugyanennek a hónapnak tizenharmadik és tizennegyedik napján

vettek részt az öldöklésben, a tizenötödik napon pihentek meg; ezért ugyanezt a napot
avatták a lakomázás és öröm ünnepévé. 19 Azok a zsidók pedig, akik a meg nem erősített
városokban és a falvakban laktak, Ádár hónap tizennegyedik napját tették meg a lakmározás
és öröm ünnepének, s azon vigadnak és küldözgetnek egymásnak falatokat lakomáikból.

19a A tartományok fejedelmei és kormányzói, a királyi írnokok dicsőítették Istent,
mert a Mardókeustól való félelem hatalmába kerítette őket. Történt pedig, hogy a király
parancsa az egész birodalomban uralomra jutott.

A Purim ünnepe 20 Mardókeus pedig leírta mindezt, és írásba foglalva elküldte minden
zsidóhoz, akik közelben és távolban laktak, a király minden tartományában, 21 hogy Ádár
hónap tizennegyedik és tizenötödik napját ünnepnek fogadják el és minden évfordulón
fényes ünnepséggel megüljék, 22 mert ezek azok a napok, amelyeken a zsidók
megszabadultak ellenségeiktől, s ez az a hónap, amikor szomorúságuk és gyászuk
vidámságra és örömre változott nekik. Legyenek tehát ezek a napok a lakomázás és az öröm
napjai, és küldözgessenek egymásnak falatokat az ételből, a szegényeknek pedig
osztogassanak ajándékokat.

23 Ünnepélyes szertartásnak fogadtak el tehát a zsidók mindent, amit akkor kezdtek
gyakorolni, és amit Mardókeus írásban elrendelt, hogy megtegyék. 24 Ámán ugyanis, az
Ágág nemzetségbeli Amadáti fia, minden zsidó ellensége, azt a gonoszságot tervezte
ellenük, hogy elpusztítja őket, és púrt, azaz sorsot vetett megsemmisítésükre és
pusztulásukra. 25 Miután azonban Eszter bement a királyhoz, az levélben rendelte el, hogy a
csapás, amelyet ő a zsidók ellen gondolt ki, zúduljon az ő fejére, végre is őt magát, meg fiait
bitófára szegezték. 26 Ettől az időtől kezdve nevezték azokat a napokat »Purim«-nak a »púr«
szó alapján. Mindezekért, amelyek ebben a levélben vannak, 27 és azokért, amelyek ebből
nyilvánvalók és számukra történtek, a zsidók kötelezték magukat, a maguk, ivadékaik és
mindazok nevében is, akik vallásukhoz csatlakozni kívántak, hogy ezt a két napot törvényük
és idejük szerint évről évre megünneplik. 28 Ezekre a napokra mindig emlékezni fognak és
megülik őket nemzedékről nemzedékre minden családban, tartományban és városban. Ne
legyen egyetlen város sem, amelyben a Purim napjait ne ülnék meg a zsidók és utódaik.

29 Írt Eszter királyné Abihail leánya és a zsidó Mardókeus minden tekintéllyel, hogy
érvényt szerezzen ennek a második Purim levélnek. 30 És elküldték az összes zsidónak, akik
Artaxerxész király százhuszonhét tartományában laktak a béke és az igazság szavaival,
31 hogy tartsák meg a Purim napjait, ahogy Mardókeus és Eszter meghagyta, és amint
kötelezte őket és utódaikat a böjt és a siránkozás kötelességére. 32 Eszter parancsa
megerősítette a Purim parancsait és ezt könyvbe foglalták.

10 **Artaxerxész tettei; Mardókeus méltósága** 1 Artaxerxész király pedig adót vetett ki
a szárazföldre és a tenger szigeteire. 2 Az ő ereje és hatalma és az a méltóság és kitüntetés,
amellyel felmagasztalta Mardókeust, meg van írva a méd és a perzsa királyok
évkönyveiben, 3 és az is, miként lett a zsidó származású Mardókeus Artaxerxész után a
második, és a zsidóknál nagy, testvérei meg népe előtt pedig kedves, mert nemzetének javát
kereste, és fajtájának üdve érdekében szólt.

Mardókeus álmának magyarázata 3a Azt mondta Mardókeus: »Mindent Isten vitt
végbe!« 3b Visszaemlékezett ugyanis az álomra, amelyet látott, amely ugyanezt jelezte, nem
is maradt belőle semmi teljesületlenül. 3c »Az a kis forrás, amely folyóvá nőtt, majd volt a
fény és a nap és nagy víz: a forrás és a folyó Eszter, akit a király feleségül vett és királynévá
tett. 3d A két sárkány én vagyok meg Ámán. 3e Az egybegyűlt nemzetek pedig azok, akik a
zsidók nevét ki akarták irtani. 3f Az én nemzetem, Izrael, azok, akik Istenhez kiáltottak, és az

Úr megmentette népét, megóvott minket minden bajtól és nagy jeleket és csodákat művelt, amelyek nem történtek a nemzetek között. 3g Két sorsot rendelt, egyet az Isten népe számára, a másikat pedig a pogányok összessége részére. 3h Mindkét sors beteljesedett a meghatározott időben az ítélet napján Isten előtt mindegyik népen. 3i Az Úr ugyanis megemlékezett népéről és igazságot szolgáltatott örökségének. 3k Ezért ezek a napok, Ádár hónapban, a tizennegyedik és tizenötödik napja ugyanennek a hónapnak, az ünnepi összejövetel, az öröm és vigasság napjai lesznek az Úr színe előtt minden nemzedéken át, Izrael népében.«

JÓB KÖNYVE

KERETTÖRTÉNET: 1,1-2,10

1 **Jób becsületessége** 1 Volt Úc földjén egy férfi, akinek Jób volt a neve. Ez a férfi feddhetetlen volt és igaz, istenfélő és a gonosztól tartózkodó. 2 És született neki hét fia és három leánya, 3 vagyona pedig hétezer juh volt és háromezer teve, ötszáz iga szarvasmarha és ötszáz szamár; cselédje is igen sok volt, úgyhogy ez a férfi túltett az összes napkeletin.

4 A fiai pedig vendégséget szoktak adni házanként, mindenki a maga napján, és meg szokták hívni a három nővérüket is, hogy evésben, ivásban velük tartsanak. 5 Valahányszor a vendégség napjainak sora lejárt, Jób elküldött értük és megszentelte őket; majd korán reggel felkelt és egészen elégő áldozatot mutatott be külön mindegyikért. Azt mondta ugyanis: »Talán vétkeztek a gyermekeim és `áldották' Istent a szívükben!« Így járt el Jób mindenkor.

A két próbatétel: 1,6-2,10

Jób elveszíti minden vagyonát 6 Egy napon pedig, amikor eljöttek az Isten fiai, hogy az Úrnál jelentkezzenek, a sátán is közöttük volt. 7 Az Úr megkérdezte tőle: »Honnét jössz?« Az így felelt: »Szerte bolyongtam a földön és bejártam azt.« 8 Az Úr így folytatta: »Észrevetted-e szolgámat, Jóbot? Nincs a földön hozzá hasonló férfi, feddhetetlen és igaz, istenfélő és a gonosztól tartózkodó!«

9 A sátán erre megkérdezte: »Vajon ok nélkül istenfélő-e Jób? 10 Hisz te megoltalmaztad őt, a házát és egész vagyonát; megáldottad keze munkáját és gyarapodott jószága a földön! 11 De bocsásd csak rá egy kissé a kezedet és verd meg mindenét, amije van, akkor bizony szemtől szembe áld majd téged!« 12 Ezt mondta erre az Úr a sátánnak: »Nos, a kezedbe adom mindenét, amije van; őrá azonban ne nyújtsd ki kezedet!« Erre eltávozott a sátán az Úr színe elől.

13 Amikor pedig egyik napon Jób fiai és leányai ettek és bort ittak elsőszülött testvérük házában, 14 hírnök jött Jóbhoz és mondta: »A marhák éppen szántottak, a szamarak pedig legeltek mellettük, 15 amikor rajtuk ütöttek a sábiak és elhajtottak mindent, a szolgákat pedig kardélre hányták; csak magam tudtam elmenekülni, hogy hírt hozzak neked.«

16 Még beszélt az, amikor jött egy másik is, és azt mondta: »Az Isten tüze hullott le az égből, leütötte és elemésztette a juhokat és a szolgákat; egyedül én menekültem meg, hogy hírt hozzak neked.« 17 De még ez sem fejezte be szavait, máris jött egy másik és azt mondta: »A kaldeusok három rajba állva meglepték a tevéket és elhajtották őket, a szolgákat pedig kardélre hányták; csak magam menekültem meg, hogy hírt hozzak neked.«

18 Míg ez beszélt, íme, jött egy másik és mondta: »Fiaid és leányaid ettek és bort ittak

elsőszülött testvérük házában, 19 amikor hirtelen hatalmas vihar kerekedett a sivatag felől,
megrendítette a ház négy sarkát, úgyhogy az összeomlott és rászakadt gyermekeidre és
meghaltak; egyedül én menekültem meg, hogy hírül hozzam neked.«
20 Ekkor felkelt Jób, megszaggatta ruháit, megnyírta fejét, leborult a földre 21 és így
imádkozott:

»Mezítelen jöttem ki anyám méhéből
és meztelen térek oda vissza;
az Úr adta s az Úr elvette,
amint az Úrnak tetszett, úgy lett,
legyen áldott az Úr neve!«

22 Mindezekben nem vétkezett Jób az ajkával és nem beszélt semmi dőreséget sem
Isten ellen.

2 **Jób súlyosan megbetegszik** 1 Történt pedig, amikor egyik napon eljöttek az Isten
fiai és jelentkeztek az Úr előtt, a sátán is eljött közöttük és a színe elé állt; 2 az Úr pedig
megkérdezte a sátánt: »Honnan jössz?« Az ezt válaszolta: »Szerte bolyongtam a földön és
bejártam azt.«
3 És mondta az Úr a sátánnak: »Észrevetted-e szolgámat, Jóbot? Nincs a földön hozzá
hasonló férfi: feddhetetlen és igaz, istenfélő és a gonosztól tartózkodó! Mindezideig a
jámborsághoz, holott ellene ingereltél, hogy ok nélkül sújtsam!« 4 A sátán pedig ezt
válaszolta neki: »Bőrért csak bőrt, életéért azonban mindent odaad az ember, amije csak
van; 5 bocsásd csak rá kezedet és verd meg a csontját és a húsát, akkor majd meglátod, hogy
szemtől-szembe áld ő téged.« 6 Az Úr erre azt mondta a sátánnak: »Nos, kezedbe adom őt,
de kíméld az életét!«
7 Eltávozott tehát a sátán az Úr színe elől és Jóbot undok keléssel sújtotta tetőtől
talpig. 8 Jób a szemétdombon ülve, cseréppel kapargatta sebeit. 9 A felesége megkérdezte:

»Mégis megmaradsz jámborságodban?
Áldd az Istent és halj meg!«
10 Ő erre azt felelte neki:
»Balga nő módjára beszélsz!
Ha a jót elvesszük Isten kezéből,
a rosszat miért ne vennénk?«
Mindezekben sem vétkezett Jób az ajkával.

VITABESZÉDEK: 2,11-31,40

A három barát látogatása 11 Jób három barátja pedig értesült mindarról a
szerencsétlenségről, amely őt érte, s eljöttek hozzá, mindegyik a maga lakóhelyéről: a
témáni Elifáz, a súhi Bildád és a naámai Szófár; megegyeztek ugyanis, hogy együtt
elmennek, felkeresik és megvigasztalják. 12 Amikor pedig még távolról felemelték
szemüket, meg sem ismerték, mire fennhangon sírni kezdtek, megszaggatták ruhájukat és
port hintettek fejük fölött az ég felé. 13 Azután hét napon és hét éjjelen át a földön ültek vele
és egyikük sem szólt hozzá egy szót sem, mert látták, hogy igen nagy a fájdalma.

Jób panasza: 3,1-26

3 **Az élet terhe** 1 Ezután megnyitotta Jób a száját, elátkozta születése napját 2 és
mondta:

3 »Vesszen a nap, amelyen születtem,
az éj, amelyen mondták: `Fiú fogantatott.'

4 Legyen az a nap sötétség,
Isten odafenn ne törődjék vele,
napfény azon ne világítson.
5 Lepje el sötétség s a halál árnya,
ülje meg sűrű felleg,
és borítsa keserűség!
6 Sötét förgeteg vegye ez éjjelt birtokába;
az év napjai közé be ne tudják,
s a hónapokhoz ne számítsák!
7 Maradjon az az éjjel magtalan,
vígság azon ne legyen;
8 átkozzák el azok, akik napot átokkal illetnek,
akik készek felkelteni a Leviatánt!
9 Öltözzenek sötétbe hajnalának csillagai,
várja a világosságot, de hiába,
ne lássa hajnal hasadását,
10 mert nem zárta el az engem hordozó méhnek kapuját,
mert nem tartotta távol szememtől a nyomorúságot!
11 Miért nem haltam meg a méhben?
Miért nem pusztultam el mindjárt, amikor kijöttem a méhből?
12 Térd engem miért fogadott,
miért tápláltak emlők?
13 Így most csendben aludnék,
békességben szenderegnék együtt
14 királyokkal, országok tanácsosaival,
akik pusztaságot építettek maguknak,
15 vagy fejedelmekkel, akik aranyban bővelkedtek,
akik ezüsttel töltötték meg házaikat.
16 Vagy mint az elásott idétlen gyermek, nem lennék többé,
mint a magzat, amely nem látott napvilágot.
17 Ott felhagynak a gonoszok a tombolással,
és pihennek az erőben megfogyottak;
18 együtt vannak bántódás nélkül, akik hajdan foglyok voltak,
nem hallják többé a börtönőr szavát.
19 Együtt van ott kicsiny és nagy egyaránt,
s a szolga már nem függ urától.
20 Mire való világosság a nyomorultnak
és élet a keseredett léleknek?
21 Azoknak, akik várják a halált, de nem jő,
és ásva keresik, jobban mint a kincset;
22 akik örülnének mérték nélkül,
ha a sírt végre megtalálnák?
23 Mire való az élet a férfinak, akinek útja el van rejtve,
akit Isten homályba burkolt?
24 Sóhajjal kezdem étkezésemet,
mint víz árja ömlik hangos zokogásom;
25 mert amitől félve féltem, az elért engem,
s amitől rettegtem, eljött reám.
26 Nem voltam álnok, nem hallgattam,
nem nyugodtam, mégis rámborult a harag!«

Elifáz első beszéde

4 **Válasz Jób szavaira** 1 Válaszolt pedig a temáni Elifáz és mondta:
2 »Tán bosszantásnak veszed, ha megkíséreljük a választ,
de ki tudja magába fojtani gondolatát?
3 Lám, te sokakat oktattál
s erőssé tettél fáradt karokat,
4 szavaid fenntartottak támolygókat,
s erőt öntöttél roskadó térdekbe.
5 Most meg, hogy rád jött a csapás, zokon veszed,
s amikor téged sújtott, zavarba jöttél!
6 Hová lett istenfélelmed, kitartásod,
hová türelmed, s útjaid tökéletessége?
7 Emlékezz, kérlek, pusztult-e valaha valaki ártatlanul,
és tönkrement-e valahol, aki becsületes?
8 Inkább úgy láttam: akik gonoszságot szántanak
és fájdalmat vetnek, azt is aratnak;
9 tönkreteszi őket Isten lehelete,
elemészti haragjának vihara.
10 Az oroszlán ordítása, a nőstény bömbölése,
s az oroszlánkölykök fogai összetörnek!
11 Préda híján elpusztul a tigris,
s az oroszlán kölykei elszélednek.

Elifáz látomása 12 Továbbá: Titkos szó jutott el hozzám,
és fülemet lopva érte a nesze;
13 éjjeli álomlátás rémségei között,
amikor mély álom borul az emberekre,
14 félelem és rettegés fogott el engem,
megrendült minden csontom!
15 Szellő suhant el ekkor mellettem,
mire felborzadt minden hajszál a fejemen;
16 ott állt valaki, de nem vettem ki arcát,
egy alak szemeim előtt,
és hallottam szava halk suttogását:
17 Lehet-e ember igaz Isten előtt?
Lehet-e férfi tiszta Alkotója előtt?
18 Lám, akik neki szolgálnak, azok sem állhatatosak,
még angyalaiban is talál hibát!
19 Nos akkor a vályogházak lakói,
akiknek homokon van az alapzatuk,
elpusztulnak, mint amit a moly emészt;
20 véget érnek reggeltől estére,
elmúlnak örökre, anélkül, hogy bárki észrevenné;
21 utódaikat is elveszik tőlük,
meghalnak, mégpedig bölcsesség nélkül.

5 **Az ember felelőssége** 1 Kiálts csak! Van-e, aki felel neked?
Fordulj valakihez a szentek közül!

2 Valóban öli a balgát a harag,
s az együgyűt bosszúság gyilkolja.
3 Láttam balgát gyökeret verni,
de jó sorát tüstént megátkoztam.
4 Távol esnek fiai a jóléttől,
eltapossák őket a kapuban, és nem lesz, aki mentse őket.
5 Feleszi termését az éhező,
s elragadja fegyverrel kezében;
szomjasok szürcsölik vagyonát.
6 Semmi sem esik meg a földön ok nélkül,
s a nyomorúság nem a földből fakad;
7 az ember úgy születik nyomorúságra,
mint a madár repülésre.

Istennek vagyunk alávetve 8 Én pedig az Úrhoz fordulnék kéréssel,
Isten elé terjeszteném ügyemet,
9 aki nagyokat visz végbe, s amiket nem lehet kifürkészni,
csodákat, amiknek nincsen száma;
10 aki esőt bocsát a föld színére,
és vízzel öntözi az egész határt,
11 hogy az alázatosakat felemelje,
s a szomorúakat jólétbe helyezze;
12 aki széttépi a ravaszok fondorkodását,
hogy kezük ne vihesse véghez, amit kezdtek;
13 aki megfogja a bölcseket saját csalárdságukkal,
és meghiúsítja az álnokok terveit:
14 fényes nappal sötétbe botlanak,
délben úgy tapogatnak, mint éjjel;
15 aki megmenti a szegényt szájuk pallosától,
s a nyomorban élőt az erősnek karjától;
16 így reménye nyílik a szegénynek,
a gazság pedig befogja száját.
17 Boldog az az ember, akit Isten megfenyít!
Meg ne vesd tehát az Úr feddését!
18 Ő sebet ejt ugyan, de be is kötözi,
megver – de keze gyógyít is.
19 Kiragad téged hat szorongatásból,
és nem ér baj a hetedikben.
20 Az éhínségben megment a haláltól,
s a hadban a kardnak erejétől.
21 Biztonságban vagy a nyelvnek ostorától,
és nem kell félned, ha pusztulás közeledik;
22 nevethetsz pusztuláson, éhségen,
és nem kell félned a föld vadjaitól,
23 mert frigyben vagy a szántó köveivel,
s a mező vadja veled békességben lesz.
24 Épségben tudhatod sátradat,
és nem találsz hiányt, ha megnézed hajlékodat.
25 Majd tapasztalod, hogy magzatod sokasodik,
és sarjad annyi lesz, mint a fű a földön.

26 Bővelkedve szállsz a sírba,
úgy, mint a learatott gabonát idejében betakarítják.
27 Ezt íme, így kutattuk ki, de így is van;
halljad tehát és jegyezd meg magadnak!«

Jób tiltakozása: 6,1-7,2

6 **Az ember sorsa elviselhetetlen** 1 Jób pedig ezekkel a szavakkal válaszolt:
2 »Bár mérlegre vetnék haragot érdemlő vétkeimet
és a nyomorúságot, melyet szenvedek,
3 akkor, mint a tenger fövenye, ez bizonyulna nehezebbnek;
ezért vannak tele szavaim keserűséggel!
4 Mert belém fúródtak az Úr nyilai,
és mérgük felissza lelkemet;
az Úr rémítései hadakoznak ellenem.
5 Ordít-e a vadszamár, ha füve van?
Vagy bőg-e az ökör, ha teli jászol előtt áll?
6 És lehet-e enni ízetlent, ami nincsen megsózva,
vagy enni jóízűen azt, ami megízlelve halált okoz?
7 Amit azelőtt illetni sem akartam,
nyomorúságomban az lett most ételem!
8 Bárcsak jönne, amit kértem,
és megadná Isten, amit remélek,
9 és tetszenék neki, hogy összezúzzon,
felemelje kezét és végezzen velem!
10 Akkor még az lenne vigaszom,
hogy bár kínnal sújt és meg nem kímél,
mégsem ellenkezem a Szent szavaival.
11 Mi az én erőm, hogy kitartsak?
És mi a végem, hogy türelmesen várjak?
12 Talán a kövek erőssége az én erőm?
Talán ércből van a testem?
13 Íme: nincsen magamban segítségem,
s az enyéim is messze eltávoztak tőlem.

Az ember csalódik a barátokban
14 Aki megvonja barátjától a könyörületet,
elhagyja az Úr félelmét.
15 Testvéreim cserben hagynak, mint a patakok,
amelyek hirtelen kiöntenek medrükből;
16 zavarosak a jégtől,
ömlik beléjük a hólé;
17 hőség idején azonban véget érnek,
s amint felmelegszik, elapadnak medrükben;
18 tétován kanyarog folyásuk útja,
felszállnak az űrbe és eltűnnek.
19 Keresik őket Tema karaván jai,
bizakodnak bennük Sába vándor menetei,
20 de szégyent vallanak bizakodásukkal,
elmennek hozzájuk s kudarcot vallanak.

21 Ti is most ilyenek vagytok hozzám:
lám visszariadtatok, látva csapásomat!
22 Vajon mondtam-e: Hozzatok nekem valamit!
Adjatok nekem vagyonotokból!?
23 Vagy: Mentsetek ki az ellenség kezéből!
A zsarolók kezéből váltsatok ki engem!?
24 Csak oktassatok, majd én hallgatok;
ha netán tévedtem, adjátok tudtomra!
25 Miért gáncsoltok őszinte beszédet,
holott közületek nincs, aki ellenem tanúskodni tudna?
26 Csak korholás végett gondoltok ki beszédeket,
s a szavakat szélnek bocsátjátok;
27 rátámadtok az árvára,
és barátotokat kiforgatni igyekeztek.
28 De végezzétek csak el, amit kezdtetek,
hallgassatok meg és lássátok, hazudok-e?
29 Feleljetek, kérlek, elfogultság nélkül,
és szólva, igaz ítéletet tegyetek,
30 akkor nem találtok hamisságot nyelvemen,
és torkomból nem hangzik dőreség!

7 **Az élet nyomorúságai** 1 Katonasor az ember élete a földön,
és napjai olyanok, mint a napszámos napjai:
2 kívánkozik árnyék után, mint a szolga,
és várja munkája végét, mint a napszámos.
3 Nekem is kárba veszett hónapok jutottak részemül,
és keserves éjjeleket számlálok magamnak.
4 Ha lefekszem, kérdem: Mikor kelek újra?
Majd várom az estét, és mire beáll a szürkület, jóllakom kínnal.
5 Rothadásba, por szennyébe öltözik a testem,
bőröm elszárad és összezsugorodik.
6 Napjaim gyorsabban szaladnak, mint a takács vetélője,
és remény nélkül eltűnnek.
7 Emlékezzél meg, hogy életem már csak lehelet,
és szemem nem lát többé boldogságot.
8 Nem lát engem többé ember szeme;
mire rám veted szemedet, már nem vagyok.
9 Amint a felhő elenyészik, elmegy,
úgy nem jön fel többé, aki alászállt az alvilágba;
10 nem tér már vissza házába,
és otthona nem látja többé viszont.

A csapás érthetetlensége

11 Ezért én sem türtőztetem számat,
szólok lelkem gyötrelmében,
panaszkodom lelkem keservében:
12 óceán vagyok-e vagy szörnyeteg,
hogy börtönbe vetsz engem?
13 Ha gondolom: Majd megvigasztal fekvőhelyem,

könnyebbségem lesz, ha elmerengek ágyamon,
14 akkor álmokkal rettegtetsz
és rémlátással rémítesz,
15 úgyhogy inkább megfulladást áhít a lelkem,
és halál után epednek csontjaim.
16 Undorodom! Nem kívánok tovább élni!
Kímélj meg, hisz merő semmi az életem!
17 Mi is az ember, hogy nagyra tartod,
és érdemesnek látod vele törődni,
18 minden reggel meglátogatod,
és minduntalan próbára teszed?
19 Még meddig tart, hogy nem kímélsz,
és nem engeded, hogy nyugodtan nyelhessem le nyálamat?
20 Vétkeztem? Mit tettem ezzel neked, óh emberek Őre!
Miért tettél céltábládnak,
hogy terhe lettem önmagamnak?
21 Miért nem törlöd el a vétkemet,
és miért nem veszed el a bűnömet?
Lám – most a porba térek megnyugodni,
és ha holnap keresel, már nem leszek!«

Bildád első beszéde: 8,1-22

8 **A Isten igazságossága** 1 És felelt a súhi Bildád, és ezt mondta:
2 »Meddig beszélsz ilyeneket,
és meddig olyanok a szád szavai, mint a heves szél?
3 Vajon Isten meghamisítja-e a jogot,
s a Mindenható elcsavarja-e az igazságot?
4 Ha vétettek is gyermekeid ellene,
s ő gonoszságuk kezére adta őket,
5 éretted azonban, ha Istent híven keresed
s a Mindenhatót kérleled,
6 – ha valóban tiszta vagy és igaz –
érted csakhamar felserken,
és helyreállítja hajlékodat igazságod szerint,
7 olyannyira, hogyha előbbi dolgaid csekélyek voltak,
majd annál inkább gyarapszanak az utóbbiak.

Nemzedékek tapasztalata 8 Kérdezd csak az előbbi nemzedéket,
és vizsgáld szorgosan az atyák tudományát,
9 – hisz mi csak tegnapiak vagyunk és mit sem tudunk,
mert napjaink a földön olyanok, mint az árnyék –,
10 s ők megtanítanak és megmondják neked,
és szívük mélyéből merítik mondásaikat:
11 Tenyészik-e káka nedvesség nélkül?
Nőhet-e sás víz nélkül?
12 Bár még virul, és ki sem szakítják kézzel,
mégis előbb elszárad, mint a többi fűféle.
13 Ilyen mindazok sorsa, akik Istenről megfeledkeznek,
s a képmutató reménye meghiúsul.

14 Nem tetszik neki dőresége,
és bizodalma pókháló.
15 Házára támaszkodik, de meg nem állhat,
megerősíti, de nem áll helyt.
16 Nedvesnek látszik, mielőtt a nap feljön,
és felkeltekor előjön hajtása;
17 kőrakás fölött fonódnak gyökerei,
és kövek között tartózkodik;
18 ha azonban kipusztítják helyéről,
az kitagadja őt és mondja: `Nem ismerlek!'
19 mert élete útjának az az öröme,
hogy a földből ismét mások sarjadnak.
20 Nem veti el Isten a jámbor lelkűt,
de nem fogja kézen a gonoszokat.
21 Megtelik még a szád nevetéssel,
és ajkad ujjongással;
22 akik gyűlölnek téged, szégyenbe öltöznek,
s a gonoszok sátra nem lesz állandó.«

Jób vitába száll: 9,1-10,22

9 **Isten hatalma** 1 Felelt Jób, és így szólt:
2 »Bizony tudom, hogy úgy van,
és hogy nem lehet igaza az embernek Istennel szemben;
3 ha vele pörbe szállni kíván,
ezer közül egyre sem tud neki megfelelni.
4 Bölcs szívű ő és hatalmas erejű;
ki maradhat bántódás nélkül, ha ellene szegül?
5 Elmozdít ő hegyeket, úgyhogy észre sem veszik,
felforgatja őket haragjában;
6 kimozdítja helyéből a földet,
úgyhogy megrendülnek oszlopai;
7 meghagyja a napnak és fel nem kel,
és pecsét alá helyezi a csillagokat;
8 egyedül feszítette ki az égboltot
és taposott a tenger hullámain;
9 ő teremtette a Göncölszekeret és a Kaszást,
a Fiastyúkot és a Dél Csillagát;
10 nagyokat cselekszik, amiket nem lehet kifürkészni,
csodás dolgokat, amelyeket nem lehet megszámlálni.
11 Ha eljön hozzám, nem látom;
ha elmegy, nem veszem észre.
12 Ha hirtelen számon kér, ki tud neki megfelelni?
Vagy ki mondhatja neki: `Ezt miért teszed?'
13 Isten nem vonja vissza haragját,
és alatta meghajolnak Rahab szolgái.

Az ember tehetetlensége
14 Mi vagyok tehát én,
hogy megfelelhetnék neki,
és szavakat találhatnék vele szemben?

15 Ha igazam volna, sem tudnék neki megfelelni,
hanem inkább kérlelnem kellene bírámat.
16 Ha pedig velem, aki hozzá kiáltok, szóba állna,
nem hinném, hogy hallgatna szavamra;
17 mert fergeteggel zúz össze engem,
és sokasítja sebeimet ok nélkül is;
18 nem enged lélegzethez jutni,
és betölt engem keservekkel.
19 Ha erőről van szó: ő a legerősebb,
ha az ítélet igazságáról: senki sem mer mellettem tanúskodni.
20 Ha igazolni akarnám magamat, saját szám kárhoztatna,
ha megmutatnám ártatlanságomat, engem bűnösnek bizonyítana.
21 Ha ártatlan is vagyok, nem veszek erről tudomást.
Meguntam életemet!
22 Egyre megy! mondom ezért magamban,
ő jámbort és bűnöst egyaránt elemészt!
23 Ha ostorral sújt, öljön meg egyszerre,
és ne nevessen ártatlanok bűnhődésén!
24 Bűnös kézre került a föld,
bírái arcát betakarja;
kicsoda tenné ezt, ha nem ő?
25 Napjaim futárnál is gyorsabbak voltak,
elrohantak és nem láttak boldogságot!
26 Repülnek, mint a nádcsónak,
mint a sas, amely lecsap étkére.
27 Ha felteszem magamban: Dehogy beszélek így!
Más arcot öltök és vidám leszek:
28 akkor is iszonnyal gondolok minden kínomra,
és tudom, hogy nem kíméled a bűnöst.
29 Ha úgyis bűnösnek kell lennem,
miért fáradok hiába?
30 Mosakodnám bár a hó levében,
és még oly tisztán ragyogna is kezem,
31 akkor is szennybe mártanál,
úgyhogy ruháim undorodnának tőlem.
32 Mert nem ember ő, mint én, akinek megfelelnék,
sem olyan, hogy velem egy sorban mehetne törvény elé;
33 nincs, aki mindegyikünket felelősségre vonja,
aki kezét tehetné mindkettőnkre.
34 Távoztassa csak tőlem pálcáját,
hogy félelme ne rémítsen,
35 akkor beszélnék én és nem félnék tőle,
mert félelem közepette nem tudok felelni.

10 Jób panasza

1 Undorodik a lelkem az élettől!
Szabadjára engedem magamban panaszomat.
Szólok lelkem keserűségében!
2 Mondom Istennek: Ne kárhoztass engem!
Jelentsd meg nekem: miért ítélsz el ennyire?

3 Jólesik-e neked, hogy megnyomorítasz
és elnyomsz engem, kezed alkotását,
a gonoszok tervét pedig megsegíted?
4 Vajon szemed húsból való,
s úgy látsz-e te, mint ember szokott látni?
5 Olyanok-e napjaid, mint az ember napjai,
s olyanok-e éveid, mint az emberi idők,
6 hogy keresed bűnömet
és kutatsz vétkem után,
7 holott tudod, hogy semmi gonoszt nem tettem,
és nincs, aki kezedből ki tudna ragadni?
8 Gondosan formált és alkotott engem a kezed
körös-körül egészen,
és ily hirtelen tönkreteszel engem?
9 Emlékezzél, kérlek, hogy úgy formáltál, mint az agyagot!
Mégis ismét porrá akarsz tenni?
10 Nemde kiöntöttél, mint a tejet,
megalvasztottál, mint a sajtot,
11 bőrrel, hússal öltöztettél engem,
csonttal, ínnal illesztettél egybe,
12 életet és kegyelmet adtál nekem,
és lélegzetem fölött gondosságod őrködött!
13 Bár szívedben rejtegetted,
és tudom, hogy elmédben forgattad mindezeket:
14 ha vétkeztem, és eddig megkíméltél,
miért nem engedsz bűnömtől tisztának lennem?
15 Ha gonosz vagyok, akkor jaj nekem!
Ha pedig igaz vagyok, akkor sem járhatok emelt fővel,
mert tele vagyok csapással és nyomorúsággal.
16 Ha büszke volnék, elfognál, mint az oroszlánt,
és csodás módon újra megkínoznál.
17 Tanúidat állítanád újra ellenem,
megnövelnéd haragodat irányomban,
büntetések új hada vonulna fel ellenem.
18 Miért hoztál elő anyám méhéből?
Bár múltam volna ki, hogy szem ne látott volna engem;
19 akkor olyan volnék, mintha nem is lettem volna,
anyám méhéből a sírba vittek volna!
20 Kevés életnapom nemde hamar véget ér!
Engedd, hogy kissé sirassam fájdalmamat,
21 mielőtt elmegyek, hogy vissza ne térjek többé
a sötét és a halál árnyékával borított földre,
22 a nyomorúság és sötétség földjére,
ahol halálárnyék, zűrzavar
és örökös iszonyat lakozik!«

Szófár első beszéde: 11,-20

11 **Isten nagysága** 1 És felelt a naámai Szófár, és ezt mondta:
2 »Válasz nélkül maradjon-e a bőbeszédű,

vagy a fecsegőnek legyen-e igaza?
3 Egyedül előtted hallgassanak az emberek,
s amikor gúnyolod a többieket, senki se utasítson rendre?
4 Úgy mondtad: `Szavaim kifogástalanok,
és szeplő nélkül állok Előtted!'
5 Bár csak beszélne Isten veled,
és nyitná meg ajkait ellened,
6 és mutatná meg neked a bölcsesség titkait
– mert sokféle az ő törvénye –,
akkor belátnád, hogy sokkal kevesebbet szenvedsz el tőle,
mint ahogy bűnöd megérdemli.
7 Talán megérted Isten lábnyomait,
és elérsz a Mindenható tökéletességéig?
8 Magasabb az az égnél – mit is tehetnél?
Mélyebb az alvilágnál – hogy ismernéd meg?
9 Mértéke hosszabb a földnél
és szélesebb a tengernél.
10 Ha felborít, bezár vagy kényszerít,
ki tud vele szembeszállni?
11 Mert ő ismeri az emberek hitványságát,
és látva a bűnt, nemde tekintetbe veszi!
12 A balga férfi felfuvalkodik kevélységében,
s azt hiszi, hogy mint a vadszamár csikója, szabadnak született!

Az ember feladata 13 Te pedig, ha megerősíted szívedet
és kitárod hozzá kezedet,
14 és ha bűn tapad kezedhez, elveted magadtól,
és nem tűrsz sátradban jogtalanságot:
15 akkor szeplőtelenül emelheted fel arcodat,
állhatsz szilárdan és nem kell félned.
16 Akkor elfelejtheted nyomorúságodat,
úgy gondolsz majd rá, mint az elfolyt vizekre.
17 Ragyogó lesz estéd, mintha dél lenne,
s amikor azt hiszed, hogy elenyésztél,
feltámadsz, mint a hajnali csillag;
18 és jó kedvvel leszel, remény lesz előtted,
körültekintesz és nyugton térhetsz pihenőre.
19 Lefekhetsz és senki sem riaszt,
és sokan keresik majd kegyedet.
20 A gonoszok szemei azonban elepednek,
és menedékük elvész tőlük;
a reményük pedig olyasvalami, amitől a lélek visszariad.«

Jób válasza: 12,1-14,22

12 **Isten hallgatása** 1 Erre Jób így válaszolt:
2 »Tehát csak ti vagytok-e emberek,
és veletek kihal a bölcsesség?
3 Nekem is van eszem, úgy mint nektek;
nem is vagyok nálatok alábbvaló,

mert ki nem tudja azt, amit ti tudtok?
4 Kikacagja a saját barátja
azt, aki Istenhez kiáltott és meghallgatást talált!
Kinevetik az igaz jámborságát!
5 A balsorsnak megvetés jár! – gondolja a jómódban élő;
rúgás vár azokra, akiknek lába megingott.
6 Bőséget élveznek a garázdák sátrai,
és bizton vannak, akik Istent ingerlik,
holott ő adott mindent kezükbe.

Isten tettei felfoghatatlanok

7 Kérdezd meg csak a barmokat, és megtanítanak,
az ég madarait, majd megjelentik neked,
8 szólj a földnek, és elmondja neked,
s elbeszélik a tenger halai.
9 Ki ne tudná mindezek közül,
hogy ezeket az Úr keze alkotta.
10 Az ő kezében van minden élőlény párája
és minden emberi testnek lelke!
11 Nemde a szavakat a fül vizsgálja,
miként az ízt a falatozó ínye!
12 `A vénekben lakozik a bölcsesség,
s a hosszú életben az okosság'.
13 De Nála van a bölcsesség és az erő,
övé a tanács és az okosság.
14 Ha ő leront, nincs aki felépítsen,
ha valakit elzár, nincs aki szabadon bocsássa.
15 Ha visszatartja a vizeket, minden elszárad,
ha elereszti őket, feldúlják a földet.
16 Nála van az erő és az előrelátás,
ismeri a csalót s a megcsaltat egyaránt;
17 balga végre viszi a tanácsadókat,
és elveszi a bírák eszét;
18 feloldja a királyok övét,
és kötelet fon derekukra;
19 papokat elhurcol dicstelenül,
és kiforgatja a hatalmasokat.
20 Elváltoztatja az igazmondók ajkát,
és elveszi az öregek eszét.
21 Gyalázatot áraszt a fejedelmekre,
és felemeli az elnyomottakat.
22 Elveszi mélységes dolgokról a sötétség leplét,
és napvilágra hozza a halál árnyékát;
23 naggyá tesz népeket és romlást hoz rájuk,
a bukottakat pedig talpra állítja;
24 megfosztja a belátástól a föld népének vezéreit,
megtéveszti őket, hogy hiába bolyongjanak járatlan úton;
25 tapogatnak a sötétben, világosság nélkül,
támolyogni engedi őket, mint a részegeket.

13 A barátok üres fecsegése

1 Íme, mindezt már látta szemem,
és hallotta fülem, meg is értett mindent.
2 Ahogy ti tudjátok, tudom én is,
nem vagyok nálatok alábbvaló.
3 Én azonban a Mindenhatóhoz szólok,
Istennel kívánok vitába szállni!
4 Előbb megmutatom, hogy hazugságot koholtok,
és hamis nézeteket vallotok.
5 Bárcsak hallgatnátok,
akkor bölcsek lennétek!
6 Halljátok tehát kifogásomat,
és figyeljetek ajkam vitájára!
7 Rászorul-e Isten a ti hazugságtokra,
hogy érte csalárdul beszéljetek?
8 Részrehajlók vagytok-e iránta,
vagy Istenért akartok perbe szállni?
9 Jó néven veszi-e ő, aki előtt nincsen titok,
vagy csellel akarjátok rászedni, mintha ember volna?
10 Keményen megfedd ő titeket,
ha titokban pártjára keltek.
11 Mihelyt felkel, megrettent,
és félelme megszáll titeket!
12 Emléketek olyan lesz, mint a hamu,
és nyakatok sárrá válik.

Jób bizonyítja ártatlanságát 13 Hallgassatok egy kevéssé, hogy elmondhassam,
ami eszemben jár.
14 Miért tépem a húsomat fogaimmal
és hordom a lelkemet kezemen?
15 Ha meg is öl engem, benne reménykedem,
de megvédem előtte útjaimat.
16 Akkor ő üdvösségem lesz,
mert nem járulhat színe elé semmilyen álnok.
17 Figyeljetek szavamra,
fogadja be fületek, amit felvetek:
18 ha ítéletemre kerül a sor,
tudom, hogy nekem lesz igazam.
19 Ki állja velem a vitát?
Jöjjön tehát! Miért kelljen hallgatva kimúlnom?
20 Csak kettőt ne tégy velem,
s akkor nem rejtőzöm el a színed elől:
21 távoztasd tőlem kezedet,
és félelmed ne rémítsen engem!
22 Akkor szólíts és megfelelek neked,
vagy pedig én szólok és Te felelsz nekem.
23 Mennyi a gonosztettem és a vétkem?

Bűneimet, vétkeimet jelentsd meg nekem!
24 Miért rejted el orcádat
és gondolsz engem ellenségednek?
25 Széltől hányatott levéllel érezteted hatalmadat
s a száraz polyvát üldözöd!
26 Mert keserűségeket írsz fel ellenem
és tönkre akarsz tenni ifjúkorom bűneivel;
27 kalodába teszed lábamat
és kikémleled minden utamat;
vizsgálod a lábam nyomdokát,
28 nekem, akinek el kell pusztulnom, mint a szúette fának,
mint a ruhának, amelyet moly emészt!

14 Jób helyzete reménytelen

1 Az asszony szülötte, az ember,
rövid ideig él és betelik sok nyomorúsággal:
2 mint a virág, kinyílik és elhervad,
eltűnik, mint az árnyék, és nincsen tartós maradása.
3 Mégis érdemesnek tartod, hogy rá vesd a szemedet,
és perbe szállj vele?
4 Tisztátalan magból fogantat ki tehet tisztává?
Nemde te, az Egyedülvaló!
5 Rövidek az ember napjai,
és hónapjai száma tenálad van;
határt szabtál neki, amelyet át nem hághat.
6 Hagyd egy kevéssé magára, hadd pihenjen,
míg el nem jön várva várt napja, mint a napszámosé.
7 Mert van ugyan reménye a fának:
ha ki is vágják, újra sarjadzik,
és ágai kihajtanak;
8 ha meg is avul gyökere a földben,
ha el is hal törzsöke a porban,
9 már a víznek szagától is kifakad,
és ágat hajt, mint amikor kiültették;
10 az ember azonban, ha meghal és levetkőztetik
és elpusztul – ugyan hol van?
11 Kiapadhat a víz a tengerből,
elapadhat a Folyó és kiszáradhat,
12 de ha az ember lefekszik, nem kel fel többé,
az ég enyészetéig fel nem ébred,
és fel nem kel álmából.
13 Bárcsak biztos helyen tartanál az alvilágban,
és elrejtenél, amíg el nem ül haragod!
Bár időt szabnál nekem, amikor majd rólam megemlékezel!
14 Ha az ember meghal, vajon életre kel-e ismét?
Akkor katonasorom minden napján várnám,
hogy eljöjjön leváltásom.
15 Te szólítanál, én meg jelentkeznék nálad,
s odanyújtanád jobbodat kezed alkotásának.

16 Te akkor megszámlálnád lépteimet,
de nem néznéd vétkeimet;
17 bűneim tarsolyban, pecsét alatt lennének,
és betakarnád vétkemet.
18 De a hegy, ha beomlik, szétesik,
s a szikla elszakad a helyétől;
19 a köveket a víz elkoptatja,
s az ár a törmeléket lassankint elmossa;
épp így teszed tönkre az ember reményét.
20 Erőhöz engeded kissé, hogy azután elmehessen örökre;
elváltoztatod arcát, és elbocsátod.
21 Ha a fiait tisztesség éri, nem tud róla,
és ha lenézik őket, nem veszi észre;
22 csak magában fájdítja testét – amíg él –,
és lelke önmagán kesereg.«

Elifáz második beszéde

15 **Minden ember bűnös** 1 És felelt a temáni Elifáz, és ezt mondta:
2 »Úgy felel-e a bölcs, mintha szélnek beszélne,
és megtöltheti-e bensőjét hevességgel?
3 Olyannal feleselsz, aki nem hasonló hozzád,
és olyasmit beszélsz, amiből nincsen hasznod.
4 Amennyire rajtad áll, lerontod a félelmet,
és megszünteted az áhítatot Isten előtt.
5 Mivel gonoszságod tanítja a szádat,
s az istenkáromlók nyelvét követed,
6 azért önnön szád kárhoztat téged és nem én,
saját ajkaid érvelnek ellened!
7 Vajon te születtél-e első embernek
s a halmok előtt jöttél-e létre?
8 Be vagy-e avatva Isten terveibe,
és bölcsessége nálad alábbvaló-e?
9 Mit tudsz, hogy ne tudnánk mi is?
Mit értesz, hogy ne értenénk mi is?
10 Közöttünk van ősz is, meg élemedett,
atyádnál is jóval idősebb!
11 Kevés neked az Isten vigasztalása?
Gonosz szavaid ezt is meghiúsítják.
12 Miért ragad el indulatod,
és miért villog szemed,
mintha nagyokat gondolnál?
13 Miért fuvalkodik fel lelked Isten ellen,
hogy ilyen szavakat engedsz ki szádból?
14 Mi is az ember, hogy hiba nélkül legyen,
s az asszony szülötte, hogy igaznak látsszék?
15 Íme, szentjei között sincsen változhatatlan,
még az egek sem tiszták az ő szemében.
16 Annál kevésbé az undok, a romlott ember,
ki issza az igaztalanságot, mint a vizet.

A gonosz sorsa reménytelen
17 Elbeszélem neked, hallgass rám!
Megjelentem neked, amit láttam,
18 amit bölcsek hirdetnek,
és atyáik előttük el nem titkoltak,
19 – a föld akkor még csak az övék volt,
és idegen nem fordult meg náluk –
20 a gonosz egész életében gyötrődik,
és a zsarnok éveinek száma bizonytalan.
21 Félelmes hang cseng mindig fülében,
és békesség idején is folyton ármányt gyanít.
22 Nem mer a sötétből a világosságra jönni,
mindenhol kardot sejt.
23 Amikor elmegy kenyeret keresni,
tudja, hogy a sötétség napja kezénél van.
24 Aggasztja a szükség, bekeríti a szorongás,
úgy, mint a királyt, aki csatára készül,
25 mert kinyújtja kezét Isten ellen
és dacol a Mindenhatóval;
26 rohamra megy ellene merev nyakkal,
domború pajzsok tömött sorával.
27 Kövérség födi arcát,
és háj lóg le ágyékáról;
28 és letelepedett elpusztult városokban,
elhagyott házakban,
amelyeket rombadőlésre ítéltek.
29 Nem marad gazdag, és vagyona nem állandó,
nem ver gyökeret a földben.
30 Nem menekszik meg a sötétségből;
hajtásait láng perzseli,
s elenyészik szája leheletétől.
31 Ne higgye hiába, tévedéstől megejtve,
hogy valami áron meg lehet őt váltani;
32 mielőtt napjai betelnének,
tönkremegy, és keze elszárad.
33 Olyan, mint a szőlőtő, amely lehullatja éretlen bogyóit,
mint az olajfa, amely elhányja virágát;
34 mert a gonoszok gyülekezete terméketlen,
és tűz emészti a vesztegetést készséggel elfogadók sátrait,
35 azt, aki bajt fogan, bűnt szül,
és cselt érlel méhében.«

Jób válasza: 16,1-17,16

16 **A részvétlen vigasztalók** 1 És felelt Jób, és ezt mondta:
2 »Ilyesfélét már többször hallottam;
terhemre való vigasztalók vagytok ti mindannyian!
3 Véget értek-e tehát a széllelbélelt szavak?
Vagy valami bajod van, hogy beszélned kell?

4 Beszélhetnék én is éppúgy, mint ti,
bárcsak a helyemben lennétek!
5 Részvétemet irántatok én is szép szavakba önteném,
és csóválnám fejemet fölöttetek.

Isten csapása ok nélkül való 6 Erőt öntenék belétek számmal,
és mozgatnám ajkamat, mintha szánnálak titeket.
7 De mitévő legyek? Ha szólok, nem enyhül fájdalmam;
ha hallgatok, nem hagy el engem.
8 Immár elnyomott engem a fájdalom,
és semmivé lett minden tagom;
9 ellenem tanúskodnak ráncaim,
és hazug ellenség támad, ki szemembe vádol;
10 egybegyűjtötte haragját ellenem,
és fenyegetve vicsorgatta rám fogait,
félelmetes szemeket meresztett rám ellenségem.
11 Kitátották ellenem szájukat,
szitkozódva arcul ütöttek,
kínjaimmal töltötték be étvágyukat.
12 Gonosznak szolgáltatott ki engem Isten,
és bűnösök kezére adott.
13 Jólétben éltem valaha, de hirtelen összezúzott engem,
nyakon ragadott és összetört engem;
céltáblául tűzött ki magának.
14 Lándzsái röpködnek körülöttem,
ágyékomat kímélet nélkül hasogatja,
beleimet kiontja a földre.
15 Sebet seb után ejt rajtam,
rám támad, mint valami hős.
16 Zsákot varrtam bőrömre
és testemet hamuval borítottam.
17 Arcom megdagadt a sírástól,
sötét árny ül szempillámon.

Jób igazának tanúja az ég
18 És mindezt szenvedem,
holott kezem mocsoktalan,
és tiszta az imádságom Istenhez.
19 El ne takard, föld, a véremet,
és ne találjon benned rejtekhelyet kiáltásom!
20 Mert íme, van tanúm a mennyben,
és bizonyságom a magasságban.
21 Barátaim szószátyárok,
Istenhez sír fel szemem!
22 Bár tenne valaki igazságot Isten és ember között,
úgy, mint igazságot tesznek ember és társa között!
23 Mert íme, kevés esztendő múltával
elindulok az úton, amelyen vissza nem térhetek.

17 **A megcsúfolt igaz panasza** 1 A lelkem megtört,
napjaim végüket járják,
már csak a sír vár rám!
2 Nem vétettem,
mégis keserűségeken időzik szemem.
3 Szabadíts meg, Uram, és végy magad mellé,
akkor bárki keze küzdhet ellenem!
4 Szívüket elzártad a belátástól,
ezért nem kerekedhetnek felül!
5 Az ilyen prédát ígér barátainak,
mialatt gyermekei szeme eleped.
6 Példabeszéddé tett engem a népnél,
s elrettentő példa vagyok előttük.
7 Szemem homályba borult a bánkódástól,
és tagjaim olyanok lettek, mint az árnyék.
8 Szörnyülködnek ezen az igazak,
s a tiszta felháborodik a képmutató ellen;
9 az igaz kitart a maga útján,
s a tisztakezű erőben gyarapszik.
10 De gyertek csak ismét, valahányan vagytok,
bár egy bölcsre sem akadok közöttetek!

Menekülés az alvilágba 11 Napjaim elmúltak, terveim meghiúsultak,
amelyek szívemet gyötörték,
12 s az éjjelt nappallá változtatták,
úgy, hogy sötétség után újra világosságot várok.
13 Remélhetek-e valamit? Az alvilág a lakásom,
s a sötétségben vetem meg ágyamat;
14 a rothadásnak mondom: Atyám vagy!
S a férgeknek, hogy: Anyám! és: Nővérem!
15 Hol van tehát a reménységem?
S amit várok, ki látja meg azt?
16 Mind, amim van, leszáll az alvilág fenekére;
vajon ott legalább lesz-e nyugodalmam?«

Bildád második beszéde: 18,1-21

18 **Bildád védi igazát** 1 És felelt a súhi Bildád, és ezt mondta:
2 »Mikor értek a szóbeszéd végére?
Előbb térjetek észre, s úgy beszéljünk!
3 Miért tartsanak minket állatoknak,
és miért legyünk tisztátalanok a szemetekben?
4 Te marcangolod magadat dühödben;
kedvedért talán néptelenné váljék a föld,
s a sziklák elmozduljanak helyükből?

A gonosz ember sorsa 5 Nemde kialszik a gonosznak világossága,
és nem fénylik tüzének lángja.
6 Sátrában a fény elsötétül,
s elalszik a mécses felette.

7 Erőteljes lépései elernyednek,
és fondorlata földre teríti;
8 hálóba akad lábával,
verem fonadéka fölött járkál;
9 lábát csapda fogja
és hurok szorítja;
10 tőr van elrejtve számára a földön,
és kelepce vár rá az ösvényen;
11 mindenfelől rémség ijeszti
és fonja be lábát.
12 Erejét éhség fogyasztja,
és bordáit koplalás emészti.
13 Elsorvasztja bőre szépségét
s elemészti tagjait a halál elsőszülöttje;
14 kiragadja őt sátrából, amelyben bizakodott,
és elküldi az iszonyat királyához.
15 Olyan sátorban lakik, amely már nincs is,
és ként szórnak lakóhelye fölé.
16 Alul elszáradnak a gyökerei,
felül pedig eltapossák termését.
17 Elvész emléke a föld színéről,
nem említik nevét az utcákon;
18 a világosságból a sötétségbe taszítják,
és elüldözik a föld kerekségéről.
19 Nem marad népe közt sem fia, sem sarja,
és szállásán nincsenek hátrahagyottak.
20 Ítélete napjától megrémülnek a nyugatiak,
s iszonyat szállja meg a kelet lakóit.
21 Így járnak a bűnösök hajlékai,
s ilyen a lakóhelye annak, aki Istennel nem törődik.«

Jób válasza: 19,1-29

19 **A gyalázkodók elutasítása** 1 És felelt Jób, és ezt mondta:
2 »Meddig akarjátok keseríteni lelkemet,
és meddig őröltök engem beszéddel?
3 Immár tízszer gyaláztok,
és nem restelltek nyomorgatni engem.
4 Hisz ha tévedtem volna is,
akkor is csak engem érintene tévedésem.
5 Ti azonban hivalkodtok velem szemben,
és szememre vetitek gyalázatomat.

Isten tette felfoghatatlan 6 Nos tudjátok meg tehát,
hogy Isten meg nem érdemelt ítélettel sújtott engem,
és vett engem körül ostoraival.
7 Ha kiáltom, hogy:` erőszak'! senki sem hallgat meg engem.
Ha jajgatok, nincs aki igazságot tegyen.
8 Elkerítette utamat, és nem mehetek tovább,
sötétséget borított ösvényemre.

9 Jóhíremből kivetkőztetett engem,
és fejemről levette a koronát.
10 Megrontott engem körös-körül, és oda vagyok,
elvette reményemet, mint a kitépett fáét.
11 Haragja fellángolt ellenem,
és ellenségei közé sorolt engem.
12 Együtt vonultak fel portyázó hadai,
rajtam keresztül vették útjukat,
és megszállták sátramat körös-körül.

A rokonok és barátok hűtlensége
13 Messzire űzte tőlem testvéreimet:
akik ismernek engem, elidegenedtek tőlem;
14 rokonaim elhagytak,
és ismerőseim elfelejtettek;
15 házam zsellérei és szolgálóim idegennek néznek,
jöttment vagyok szemükben;
16 szólítom szolgámat és nem felel,
és könyörgésre kell fognom szavamat;
17 nőm undorodik a leheletemtől,
bűzös vagyok tulajdon gyermekeim előtt;
18 még a kisgyermekek is megvetnek;
ha eltávozom tőlük, leszólnak engem;
19 régi bizalmasaim undorodnak tőlem,
s akit legjobban szerettem, ellenem fordult.
20 Húsom fölemésztődött, a bőr csontjaimra tapadt,
és ínyem elsorvadt fogaim körül.
21 Szánjatok meg! Szánjatok meg legalább ti, barátaim!
Mert az Úr keze érintett engem.
22 Miért üldöztök engem úgy, mint Isten,
és mért nem tudtok betelni húsommal?

Jób reménye és bizalma 23 Bárcsak felírnák szavaimat,
vajha könyvbe jegyeznék azokat,
24 vas írófesszővel ólomtáblára,
vagy vésővel sziklába metszenék őket!
25 Mert tudom, hogy megváltóm él,
s a végső napon felkelek a földről;
26 és ismét körülvesz a bőröm,
és saját testemben látom meg Istenemet;
27 én magam látom meg őt,
és önnön szemem nézi őt, és nem más!
E reményem van eltéve keblemben!
28 Nos, miért mondjátok tehát: `Vegyük őt üldözőbe,
hadd találjuk meg benne a dolog gyökerét!?'
29 Fussatok a kard éle elől,
mert a kard a jogtalanság megtorlója,
és tudjátok meg, hogy van ítélet!«

Szófár második beszéde: 20,1-29

20 **Jób szemrehányása alaptalan** 1 És felelt a naámai Szófár, és ezt mondta:
2 »Azért hajszolja bennem egyik gondolat a másikat,
és csapong elmém ide s tova,
3 mert csúfságomra szolgáló kitanítást hallok,
és értelmes lelkem válaszra késztet.

A gonosz ember sorsa
4 Tudom azt, hogy régtől fogva,
mióta az embert a földre helyezték,
5 az istentelenek ujjongása rövid,
s a gonosznak öröme csak egy pillanat:
6 emelkedjék bár gőgje akár az égig,
érje bár feje a felhőket,
7 tönkremegy végképp, mint a trágya,
s akik látták őt, kérdik: `Hová lett?'
8 Elszáll, mint az álom, és nem lehet megtalálni,
eltűnik, mint az éjjeli látomás.
9 A szem, amely nézte, nem látja többé,
és helye nem látja őt viszont.
10 Fiai szegénységben senyvednek,
és keze visszaadja vagyonát;
11 csontjai telve vannak ifjúsága bűneivel,
pihenni térnek vele a porba.
12 Ha szájában édes ízt hagy is a gonoszság,
és azt nyelve alá rejti,
13 óvja, el nem hagyja
és ínyén visszatartja:
14 étke beleiben elváltozik,
áspisok mérgévé lesz bensejében;
15 a vagyont, amelyet elnyelt, ki kell hánynia,
kihajtja azt Isten a gyomrából;
16 áspisok mérgét szívja magába,
vipera nyelve öli meg őt.
17 Nem legelteti szemét folyóvíz csermelyein,
mézzel, vajjal folyó patakokon.
18 Visszaadja, amit fáradsággal szerzett, le nem nyelheti;
nem örvendhet annak, hogy sokat szerzett.
19 Mivel megrontotta és kifosztotta a szegényeket,
mert házat harácsolt, amelyet nem épített,
20 mivel gyomra nem tudott betelni,
meg nem tarthatja, ha megvan, amit kívánt.
21 Nem maradt semmi sem, mit fel nem falt,
ezért semmi sem marad meg javaiból.
22 Bőség közepette szűkölködik és nyugtalan,
rátör minden fájdalom.
23 Amikor gyomrát megtölteni készül,
elküldi ellene haragja tüzét,
hadait zúdítja rá;
24 menekül a vasfegyver elől,

és belerohan a rézíjba.
25 Lövedék hatol át hátán,
és villogó penge járja át epéjét.
Rémület jön el rá;
26 teljes sötétség van számára eltéve,
tűz emészti meg, amelyet nem ember élesztett;
bajba jut, aki sátrában marad.
27 Bűnét napvilágra hozza az ég,
s a föld ellene támad.
28 Tárva áll házának gazdagsága,
elragadják azt Isten haragja napján.
29 Ez a gonosz ember fizetése Istentől,
s a beszédéért járó örökrész az Úrtól.«

Jób válasza: 21,1-34

21 **Jób türelmet kér** 1 És felelt Jób, és ezt mondta:
2 »Hallgassátok meg, kérlek, szavamat,
és szálljatok magatokba!
3 Tűrjetek engem, amíg szólok,
és szavaim után, ha úgy tetszik, gúnyolódjatok!
4 Vajon ember ellen megy-e a perem?
És miért ne kelljen méltán szomorkodnom?
5 Rám figyeljetek és álmélkodjatok,
tegyétek ujjatokat szátokra!
6 Magam is megrémülök, ha rágondolok,
és remegés fogja el testemet!

A gonoszok boldogulása
7 Miért maradnak a gonoszok életben?
Miért emelkednek fel és gyarapodnak vagyonban?
8 Ivadékuk megmarad előttük,
rokonok és unokák serege van szemük előtt,
9 házuk bizton van és békében,
és nincs az Isten vesszeje rajtuk,
10 marhájuk fogan, borját el nem veszti,
tehenük megellik és el nem vetél,
11 kieresztik kicsinyeiket, mint a nyájat,
és vígan ugrándoznak gyermekeik,
12 kezükben dob és citera,
sípszó mellett vigadoznak;
13 jólétben töltik napjaikat
s egy pillanat alatt szállnak az alvilágba.
14 Pedig azt mondták Istennek: `Hagyj minket békében,
nem vagyunk kíváncsiak útjaidra!
15 Ki az a Mindenható, hogy szolgáljunk neki,
és mi hasznunk, ha hozzá imádkozunk?'
16 Nemde szerencséjüket kezükben tartják,
s ő nem törődik a gonoszok tervével!
17 Ugyan hányszor alszik el a gonoszok mécsese,

s éri el őket romlásuk,
és ontja ki rájuk haragja fájdalmait?
18 Hányszor járnak úgy, mint a szalmaszál a szél előtt,
mint a pernye, amelyet elkap a szélvész?
19 `Isten az atya büntetését fiai számára tartja fenn?'
Fizessen csak neki! Hadd érezze!
20 Saját szemével lássa romlását,
maga igyék a Mindenható haragájból!
21 Mert mi gondja van arra, hogy mi lesz utána házával,
mikor hónapjai számát már elvágták!

Csalóka vigasz

22 Lehet-e bölcsességre kioktatni Istent,
aki a magasságbelieket ítéli?
23 Az egyik meghal erőben, egészségben,
gazdagon és boldogan;
24 beleit háj borítja,
és csontjait velő itatja,
25 a másik pedig meghal lelke keserűségében,
minden vagyon nélkül;
26 mégis együtt pihennek a porban,
és féreg lepi el mindkettejüket.
27 Jól ismerem eszetek járását,
ellenem irányuló igaztalan véleményeteket!
28 Mert kérditek: `Hol van az előkelő háza?
Hová lettek a gonoszok hajlékai?'
29 Kérdezzetek akárkit az utasok közül
és meglátjátok, ő is így tudja:
30 hogy a romlás napjáig a gonoszt megkímélik
s a harag napjáig bizton vezetik.
31 Ki veti szemére útját?
Ki fizet meg neki tetteiért?
32 Kikísérik a temetőbe,
s ott ő őrt áll sírhantja fölött.
33 Édesek számára a sírgödör rögei;
az egész népet vonultatja fel maga után,
s előtte is számtalanok mennek!
34 Miért is akartok vigasztalni hiábavalóságokkal,
holott a válaszotok az igazsággal nyilván ellenkezik?«

Elifáz harmadik beszéde: 22,1-30

22 **Jób a bűnei miatt szenved** 1 És felelt a temáni Elifáz, és így szólt:
2 »Lehet-e az embert Istenhez hasonlítani,
még ha tökéletes is tudása?
3 Mi haszna van Istennek, ha igaz vagy,
mit nyer azzal, ha utad tökéletes?
4 Talán istenfélelmed miatt fenyít meg téged
és száll veled perbe,
5 és nem inkább nagy gonoszságod miatt,

véghetetlen bűneid miatt?
6 Mert ok nélkül vettél zálogot testvéreidtől,
elvetted a ruhát a mezítelenektől,
7 nem adtál vizet a fáradtnak
s az éhestől megtagadtad a kenyeret,
8 karod erejével vetted a földet birtokodba,
a legerősebb címén birtokoltad,
9 az özvegyeket üres kézzel menesztetted,
az árvák karjait összezúztad.
10 Tőrökkel vagy ezért körülvéve,
és félelem háborít meg hirtelen.
11 Azt hitted, hogy nem látsz sötétséget,
s az árvíz rohama el nem borít?

Isten mindent tud 12 `Nem gondolod meg, hogy Isten magasabb az égnél
s a csillagok teteje fölé emelkedik?'
13 És mondod: `Mit tud az Isten?
A felhők homálya mögül tehet-e igazságot?
14 Felhők leplezik, és nem látja dolgainkat,
ő az ég szélén jár-kel!'
15 Vajon az ősvilág ösvényét követed,
amelyet gonosz férfiak tapostak,
16 akiket idő előtt ragadtak el,
és áradás mosta el talajukat?
17 Azt mondták Istennek: `Hagyj minket békében!'
S úgy gondolták, hogy a Mindenható tehetetlen,
18 pedig ő betöltötte házaikat javakkal.
Gondolatuk távol legyen tőlem!
19 Látják ezt az igazak és örvendeznek,
s az ártatlan kigúnyolja őket.
20 `Nemde semmivé lett dölyfük,
és maradékukat tűz emésztette.'

Jóbnak alázattal meg kell térnie 21 Légy tehát Vele jóban és békességben,
ennek majd igen jó gyümölcsét látod.
22 Fogadd el szájából a tanítást
és tedd el szavait szívedbe!
23 Ha visszatérsz a Mindenhatóhoz, ha megalázod magadat,
s eltávolítod a bűnt a sátradból,
24 ha olyannak veszed az aranyat, mint a port,
s az ófírt, mint a patak kavicsait,
25 akkor a Mindenható lesz aranykincsed,
és ő lesz ezüstöd bőségben.
26 Mert akkor a Mindenhatóban találsz gyönyörűséget,
és Istenhez emelheted arcodat.
27 Ha könyörögsz hozzá, meghallgat,
és megadhatod, amit fogadtál.
28 Amit felteszel magadban, sikerül,
és útjaidon fény ragyog,

29 mert aki megalázza magát, dicsőségben lesz,
s aki lesüti szemét, üdvösséget lel,
30 az ártatlan megszabadul,
megmenekül keze tisztasága miatt.«

Jób válasza: 23,1-24,25

23 Jób bírája az Isten

1 És felelt Jób, és ezt mondta:
2 »Most is keserves a panaszom,
s az engem sújtó kéz súlyosabb, mint ahogy panaszolom.
3 Bár tudnám, hogyan találjam meg őt
és jussak trónja elé!
4 Feltárnám az ügyet előtte,
és szám telve lenne ellenvetéssel;
5 ügyelnék a szavakra, amelyekkel válaszol nekem,
és megtudnám, mit mond ő nekem!
6 Ne szálljon velem perbe hatalmas erővel,
és ne nyomjon el nagysága súlyával!
7 Akkor igazságot tenne velem szemben,
és perem győzelemmel végződnék.
8 Ha keletnek megyek, nincs ott,
ha nyugatnak tartok, nem veszem őt észre,
9 ha balra keresem, nem érem el,
ha jobbra fordulok, nem látom!
10 Ismeri ő az utamat;
próbára tett engem, mint az aranyat, amely átmegy a tűzön.
11 Lábam követte nyomdokait,
megőriztem útját és nem tértem le róla,
12 nem távoztam ajkának parancsaitól
és szája igéit keblembe rejtettem.
13 De ő az egyedülvaló, és senki sem térítheti el szándékától,
amit lelke kíván, azt véghez is viszi,
14 mert beteljesíti rajtam akaratát,
és készen tart még több ehhez hasonlót.
15 Ezért rettegek színétől,
ha rá gondolok, elfog a félelem.
16 Ernyedtté tette Isten a szívemet,
s a Mindenható megrémített engem,
17 mert nem a fenyegető sötétség miatt megyek én tönkre,
és arcomat nem borította homály.

24 A bűnösök önteltsége

1 Nincsenek az idők elrejtve a Mindenható elől,
de akik ismerik őt, nem tudják ítélete napjait.
2 Vannak, akik odébb tolják a határokat,
elrabolnak nyájakat, hogy legeltessék azokat;
3 elhajtják az árvák szamarát,
zálogul elveszik az özvegy marháját,
4 lelökik a szegényt az útról

s elnyomják a föld nyomorultjait mind.
5 Mások, mint a vadszamár a vadonban, úgy mehetnek dolgukra,
leshetik a prédát,
s a puszta nyújt élelmet gyermekeiknek,
6 más mezején kell aratniuk,
s a gonosz szőlőjében szüretelniük,
7 mezítelenül, ruha nélkül hálnak,
és nincs a hidegben takarójuk.
8 Áznak a hegyi záporoktól,
minthogy nincs födelük, a sziklához simulnak.
9 Erőszakot tesznek, kifosztják az árvát,
megrabolják a szegény népet.
10 Ezek pedig mezítelenül, ruha nélkül járnak
s éhesen hordják a kévéket,
11 falaik között olajat sajtolnak,
taposnak a sajtóban és mellette szomjaznak,
12 a városban halálra váltak nyögnek,
feljajdul a megsebzettek lelke,
de Isten nem ügyel könyörgésükre.
13 Ezek a fény ellen lázadozók,
akik nem ismerik az ő útjait,
és nem járnak ösvényein:
14 reggeli szürkületben kel a gyilkos,
megöli a szegényt és a nyomorgót,
éjjel pedig elmegy tolvajnak.
15 A házasságtörő szeme az alkonyatot lesi,
és mondja: `Nem lát senki szeme,
s az elleplezi az arcot.'
16 Betörnek a sötétben a házakba,
amelyeket nappal megjelöltek maguknak,
és nem akarnak napvilágról tudni.
17 Ha hirtelen feltűnik a hajnal, halál árnyékának vélik,
a sötétben pedig úgy járnak, mintha nappal lenne.

A gonosz ember halála

18 `Könnyű az a víz színén.
Átkozott a birtokrésze a földön,
szüretelő nem veszi útját a szőlője felé.
19 Szárazság és hőség eltünteti a hó vizét,
az alvilág pedig a bűnösöket.
20 Az anyaöl megfeledkezik róla,
férgek az ő finom falatja;
nem marad emlékezetben,
összetörik, mint a gyümölcstelen fát.
21 Magtalannal barátkozik, aki nem szül,
és nem tesz jót az özveggyel.
22 Lerántja a hatalmasokat erejével,
de amikor áll, sem biztos életében.
23 Isten alkalmat ad neki bűnbánatra,
de ő kevélyen visszaél vele;

szeme azonban az ő útjain van.
24 Kimagaslanak egy időre, de nem lesznek állandók,
lehajtják és letépik őket, mint a többit,
és levágják, mint a kalász fejét.'
25 Talán nincs ez így? Ki hazudtol meg engem?
és ki veszi semmibe szavamat?«

Bildád harmadik beszéde: 25,1-6

25 **Minden ember bűnös** 1 És felelt a súhi Bildád, és ezt mondta:
2 »Hatalom és félelmetesség van annál,
aki rendet teremt magasságaiban.
3 Van-e száma seregeinek?
És kire nem kel fel az ő világossága?
4 Lehet-e embernek igaza Istennel szemben,
és lehet-e tiszta az asszony szülötte?
5 Íme, még a hold sem fényes,
s a csillagok sem tiszták szeme előtt:
6 Mennyivel kevésbé az ember, aki rothadás,
s az ember fia, aki féreg!«

Jób válasza: 26,1-27,23

26 **Üres, igaztalan szavak**
1 És felelt Jób, és ezt mondta:
2 »Kinek vagy a segítője? Gyenge valakinek?
és erőtlennek karját gyámolítod?
3 Kinek adtál tanácsot?
Annak talán, aki bölcsesség nélkül van,
és kimutattad bőséges okosságodat?
4 Kit akarsz kitanítani?
Talán őt, aki az életpárát teremtette?

A mindenható Isten nagysága
5 Íme, nyögnek az árnyszellemek
a vizek és azok lakói alatt;
6 mez nélkül van az alvilág előtte,
és nincsen leple az enyészet helyének,
7 az űr fölé feszíti ki az északot
s a földet a semmi fölé függeszti,
8 felhőibe kötözi a vizeket,
hogy le ne szakadjanak egyszerre,
9 elleplezi trónja színét,
és felhőjét teríti föléje,
10 kört vont a vizek köré,
odáig, ahol fény és sötétség érintkeznek.
11 Reszketnek az ég oszlopai,
és megrémülnek intésére.
12 Ereje által fölkavarta a tengert,
és értelmével szétzúzta Rahabot,
13 lehelete ékesítette fel az eget,

és keze segítségével jött a világra a menekülő kígyó.
14 Íme, ezek útjának csak egy részéről szólnak,
ha már suttogó szavát is alig hallgathatjuk,
fensége mennydörgését ki bírná felfogni?«

27 **Jób védelmezi ártatlanságát** 1 És Jób folytatta szavait és így szólt:
2 »Az élő Istenre mondom, aki megrövidített igazamban,
s a Mindenhatóra, aki keserűséggel illette lelkemet,
3 hogy amíg lélegzet van bennem,
s az Isten lehelete van orromban,
4 ajkam nem beszél gonoszat,
és nyelvem nem kohol hamisságot.
5 Távol legyen tőlem, hogy igazat adjak nektek!
Mindhalálig nem tágítok abból, hogy ártatlan vagyok.
6 Ragaszkodom igazamhoz, nem tágítok tőle;
nem is vádolt engem a szívem teljes életemben!

A gonosz ember pusztulása 7 Úgy járjon az ellenségem, mint a gonosz,
s aki ellenem támad, mint az igaztalan.
8 Mert mi az istentelen reménye, mikor harácsol,
s az Isten nem menti meg lelkét?
9 Meghallja-e Isten az ő kiáltását,
ha eljön rá a szorongatás?
10 Örömét lelheti-e a Mindenhatóban,
kiálthat-e Istenhez bármikor?
11 Megmutatom nektek Isten kezét,
nem tartom titokban a Mindenható szándékát!
12 Íme, ti mindnyájan tudjátok,
miért beszéltek tehát ok nélkül hiábavalókat?
13 Ez a gonosz ember része Istentől,
és a zsarnokok örökrésze, amelyet a Mindenhatótól vesznek:
14 fiai, ha sokasodnak, kard élére hányják őket,
és sarjadéka nem lakhat jól kenyérrel.
15 Maradékait a döghalál viszi sírba,
és özvegyeik nem siratják őket.
16 Hordjon bár össze annyi ezüstöt, mint a homok,
szerezzen bár annyi ruhát, mint az agyag,
17 megszerzi ugyan, de az igaz ölti magára,
az ezüstön pedig az ártatlan osztozik.
18 Házát csak pók módjára építi,
csak olyan az, mint a csősz kunyhója.
19 A gazdag, ha aludni tér, nem visz magával semmit sem,
ha kinyitja szemét, semmit sem talál;
20 mint az ár, úgy tör rá a szegénység,
elragadja éjjel a förgeteg.
21 Felkapja őt a perzselő szél és elviszi,
s mint a forgószél, elfújja helyéről.
22 És rá lő kímélet nélkül,
úgy, hogy futva menekül keze elől.

23 Összecsapja fölötte kezét,
és pisszeg fölötte, amint helyére néz.

Ének a bölcsességről: 28,1-28

28 **A bölcsesség fensége** 1 Van az ezüstnek lelőhelye,
és helye az aranynak, ahol kimossák,
2 a vasat a földből hozzák elő,
s a melegtől megolvadt kő érccé változik,
3 határt vet az ember a sötétségnek,
és felkutatja mindennek a végét,
a homály köveit és a halál árnyékát is.
4 Tárnákat nyit idegen nép,
leereszkedik oda, hová ember még nem tette lábát,
és lebeg távol az emberektől.
5 A kenyértermő földet,
tűzzel forgatja fel alul,
6 köveiben zafírt talál
és porában arany van,
7 ösvényét madár nem ismeri,
s a keselyű szeme ki nem fürkészi,
8 nem tapossák azt büszke vadak,
nem jár azon oroszlán.
9 Ráteszi kezét a kemény sziklára,
felforgatja a hegyek fenekét,
10 aknákat vág a sziklában,
és a szeme mindenféle drágaságra mered,
11 megvizsgálja a folyók fenekét
és rejtett dolgokat hoz napvilágra.
12 De hol található a bölcsesség,
és hol van az értelem lelőhelye?
13 Ember a hozzá vivő utat nem ismeri,
és nem lehet azt az élők földjén megtalálni.
14 A mélység mondja: »Nincsen bennem!«
S a tenger így szól: »Nincsen nálam!«
15 Nem lehet azt megszerezni színarannyal,
nem lehet árát lemérni ezüstben;
16 nem lehet hasonlítani India festett szöveteihez,
sem a szárdonix drágakövéhez, sem a zafírhoz;
17 nem ér fel vele sem arany, sem üveg,
nem lehet becserélni arany holmiért.
18 Ne említsék mellette a korállt meg a kristályt;
a bölcsesség birtoka többet ér a gyöngynél!
19 Nem ér fel vele Kús topáza,
értékesebb a legtisztább festéknél.

Isten útja
20 Honnan jő tehát a bölcsesség?
hol van az értelem lelőhelye?
21 El van az rejtve minden élő szeme elől,

az ég madarai sem tudják.
22 Az Enyészet és a Halál mondják:
»Csak hallomásból tudunk róla!«
23 Isten tudja a hozzá vivő utat
és ő ismeri lelőhelyét,
24 mert belátja ő a világ határait,
és szemlél mindent az ég alatt.
25 Amikor a szeleknek súlyt adott
s a vizeket kimérte mértékkel,
26 amikor az esőnek törvényt szabott
s utat a csattogó villámnak:
27 akkor látta s megszámlálta,
odaállította s megvizsgálta.
28 Az embernek pedig mondta:
`Íme, az Úr félelme: ez a bölcsesség,
s a gonosztól távozni: ez az értelem.'«

Jób lezárja a vitát: 29,1-31,40

29 **Az áldott múlt** 1 Jób ismét folytatta mondását és így szólt:
2 »Bár úgy lennék, mint a hajdani hónapokban,
azokban a napokban, amikor Isten még óvott engem,
3 amikor lámpása a fejem fölött ragyogott,
és sötétben is az ő világosságánál jártam;
4 úgy, mint java-korom napjain voltam,
amikor sátramban titkon Isten lakozott,
5 amikor még velem volt a Mindenható,
és gyermekeim körülöttem voltak;
6 amikor tejben fürösztöttem lábamat,
s a szikla kedvemért olajtól patakzott.
7 Amikor a város kapujához kimentem,
a piacon nekem ülést készítettek,
8 az ifjak, amikor megláttak, félrevonultak,
az öregek pedig felkeltek s állva maradtak,
9 az előkelők abbahagyták a beszédet,
és ujjukat szájukra tették,
10 a főemberek visszafojtották hangjukat,
és nyelvük ínyükhöz tapadt.
11 A fül, amely hallott, boldognak hirdetett,
a szem, amely látott, bizonyságot tett felőlem,
12 azért, mert megmentettem a szegényt, ha kiáltozott,
s az árvát, akinek nem volt gyámola,
13 a veszni induló áldása szállott rám,
s az özvegy szívét megvigasztaltam,
14 az igazság ruháját vettem magamra,
mint a palást és fejdísz, úgy burkolt igaz ítéletem.
15 Szeme voltam a vaknak,
lába a sántának.
16 Atyja voltam a szegényeknek,
az ismeretlen ügyét is gondosan kivizsgáltam.

17 Összetörtem a gonosz állkapcsát,
kiragadtam fogai közül a prédát.
18 Azt hittem, saját fészkemben halok meg,
és megsokasítom napjaimat, mint a pálma;
19 gyökereimet vízek mellé mélyesztem,
és harmat hull éjjel ágaimra,
20 hírnevem folyton megújul,
s az íj újjáéled kezemben.
21 Akik hallottak engem, várták döntésemet,
csöndben figyeltek tanácsomra;
22 szavaimhoz semmit sem mertek hozzátenni,
rájuk szálltak beszédem csöppjei,
23 áhítva vártak engem, mint az esőt,
szájukat epedve tátották, mint a tavaszi záporra.
24 Ha rájuk mosolyogtam, el sem hitték,
és arcom ragyogása nem maradt hatás nélkül.
25 Ha közéjük kívántam menni,
első helyre ültettek;
bár úgy ültem, mint a király, akit hadsereg áll körül,
mégis a szomorkodókat vigasztaltam.

30 **A borzalmas jelen** 1 Most pedig olyanok űznek belőlem csúfot,
akik korban utánam vannak,
akiknek atyáit nem tartottam arra érdemesnek,
hogy nyájam kutyái közé állítsam!
2 Semmire sem mennék kezük erejével,
még az életre sem látszanak méltóknak,
3 ínségtől és éhségtől aszottak
és a sivatagon tengődnek,
mocskosok az ínségtől s a nyomorúságtól,
4 füveket és fakérget rágcsálnak,
és borókagyökér a kenyerük,
5 a völgyekben tépik őket,
és ha egyre ráakadnak, odafutnak nagy hűhóval.
6 A hegyi folyók vadonjaiban laknak,
a föld üregeiben és kavicsokon;
7 még örömet is találnak ebben,
és élvezetnek veszik, hogy tövisek alatt laknak;
8 balgák, senkik fiai,
akik számba sem jönnek a földön.
9 Most, íme, ezek faragnak rám nótákat
és vesznek a nyelvükre engem.
10 Irtóznak, messze húzódnak el tőlem,
nem átallják, hogy képembe köpjenek,
11 mert Isten megnyitotta a tegezét és rám lőtt,
számba zabolát vetett.
12 Jobbom felől hirtelen rám szakadtak csapásaim,
s elgáncsolták lábamat;
elnyomtak útjaikkal, mint valami árvízzel,

13 széthányták ösvényeimet,
leselkedtek utánam és legyűrtek,
és nem volt, aki segítsen.
14 Rám rohantak, úgy mint a faltörésen és a megnyitott ajtón át,
ide hömpölyögtek, hogy nyomorgassanak.
15 Semmivé lettem; elragadtad kívánságomat, mint a szél,
boldogságom elvonult, mint a felhő.
16 Most pedig önmagát emészti a lelkem,
és megragadnak az ínség napjai.
17 Fájdalom járja át csontjaimat éjjel,
s akik rágódnak rajtam, nem pihennek.
18 Sokaságuk miatt tönkremegy a ruhám,
körülvettek engem, mint a ruha fejnyílása.
19 Sárhoz lettem hasonló,
olyan vagyok, mint a por és hamu.
20 Kiáltok hozzád, de nem hallgatsz meg engem,
állok előtted, de nem vetsz ügyet rám.
21 Kegyetlen lettél hozzám,
és kemény kézzel fordulsz ellenem.
22 Felemeltél, szél hátára kaptál,
azután levágtál erővel.
23 Tudom, hogy átadsz a halálnak,
hol hajlék van minden élő részére.
24 Te azonban nem az ő megrontásukra nyújtod ki kezedet
és ha összeroskadnak, te leszel a megmentő!
25 Sirattam hajdan azt, akinek kemény volt a napja,
és sajnálta lelkem a szegényt.
26 Jót reméltem, de rossz jött rám,
fényt vártam, de sötétség tört elő.
27 Forr a bensőm és nem tud megnyugodni,
nyomor napjai törtek rám.
28 Szomorúan járok, napfény nélkül,
felkelek a gyülekezetben és kiáltok.
29 Testvére lettem a sakáloknak
és társa a struccmadaraknak.
30 Megfeketült rajtam a bőröm,
és láztól kiégtek csontjaim.
31 Zokogásra fordult a lantom,
és sírásra fuvolám szava!

31 **Jób hű és ártatlan** 1 Szerződést kötöttem szememmel,
hogy szűzre nem tekintek.
2 És mi a jutalmam Istentől felülről,
s örökrészem a Mindenhatótól a magasságból?
3 Nemde a romlás a bűnös számára van,
s a balsors a gonosztevő részére!
4 Nem látja-e ő útjaimat
és nem számlálja-e minden lépésemet?
5 Vajon hamisságban jártam-e,

és csalárdságra sietett-e lábam?
6 Vessen engem igaz mérlegre
és győződjék meg Isten az ártatlanságomról!
7 Vajon letért-e lépésem az útról,
és szemem után járt-e szívem?
Tapad-e kezemhez szenny?
8 Akkor vessek én, de más fogyassza,
és tépjék ki tövestül termésemet!
9 Vajon bomlott-e szívem asszony után?
És leselkedtem-e barátom ajtajánál?
10 Akkor feleségem más cédája legyen,
és mások hajoljanak föléje!
11 Mert ez gyalázat lett volna,
és igen nagy gonoszság,
12 tűz, amely pusztít az enyészetig,
és kiirt minden termést.
13 Semmibe vettem-e szolgám igazát,
vagy szolgálómét, amikor velem pereskedtek?
14 Mitévő lennék, ha Isten felkelne ítéletre?
És ha számon kérne, mit felelnék neki?
15 Nem az teremtett-e engem a méhben, aki azt is alkotta?
És nem ugyanő formált-e engem az anya testében?
16 Megtagadtam-e a szegényektől, amit kívántak?
Epedni hagytam-e az özvegy szemét?
17 Egyedül fogyasztottam-e falatomat,
és nem kapott-e belőle az árva is?
18 – Hiszen ifjúkorom óta növekedett velem a részvét
és anyám méhéből jött ki velem! –
19 Láttam-e veszni indulót úgy, hogy nem volt ruhája,
és szegényt úgy, hogy nem volt takarója,
20 és nem áldottak-e engem akkor az ő oldalai,
és nem melegedett-e juhaim gyapjában?
21 Vajon fölemeltem-e kezemet az árva ellen,
mert erősebbnek láttam magamat a kapuban?
22 Akkor szakadjon le vállam a lapockájáról,
és törjék le karom a csontjáról!
23 Hisz mindig féltem volna Istentől, akár a rám szakadó ártól,
s el sem tudtam volna viselni a terhét.
24 Vajon az aranyat tartottam-e erősségemnek,
és mondtam-e a színaranynak: Te vagy bizodalmam!
25 Örültem-e annak, hogy bőven volt vagyonom,
és hogy sokat szerzett kezem?
26 Néztem-e a napot, amint ragyogott,
s a holdat, amint szépen úszott?
27 És közben engedett-e szívem titokban a csábításnak,
és csókra emeltem-e kezemet a számhoz?
28 Igen nagy gonoszság lett volna ez is.
Tagadása a fölséges Istennek!
29 Örültem-e annak romlásán, aki gyűlölt engem
és ujjongtam-e, ha baleset érte?

30 Hiszen nem engedtem, hogy torkom vétkezzék,
hogy átokkal kihívjam halálát.
31 Nem mondták-e sátram lakói:
`Ne lakjunk-e jól pecsenyéjéből?'
32 – Nem hált a jövevény az utcán,
nyitva állt ajtóm a vándornak! –
33 Palástoltam-e bűnömet emberi módon,
s elrejtettem-e vétkemet keblemben?
34 Féltem-e nagy sokaságtól,
és visszariasztott-e a rokonság lenézése,
úgy, hogy inkább hallgattam, ki sem mozdultam az ajtón?

Jób várja Isten válaszát

35 Bár lenne, aki meghallana engem,
és meghallgatná óhajomat a Mindenható,
s az írná meg a vádiratot, aki meg is ítél,
36 hogy a vállamon hordozzam,
és ékességként felköthessem fejemre!
37 Minden lépésemnél hírül adnám
és bemutatnám neki, mint fejedelemnek!
38 Bosszúért kiált-e ellenem szántóföldem,
és sírnak-e vele barázdái?
39 Megettem-e termését fizetés nélkül,
keserítettem-e szántói lelkét?
40 Akkor búza helyett tövist
és árpa helyett gazt teremjen nekem!«
Véget értek Jób szavai.

ELIÚ BESZÉDEI: 32,1-37,24

Eliú első beszéde: 32,1-33,33

32 **Eliú bemutatkozása** 1 Ama három férfi pedig felhagyott azzal, hogy Jóbnak válaszoljon, mivel igaznak tartotta magát. 2 Ekkor haragra gyúlt és fölbosszankodott a búzi Eliú, Barákel fia, Rám nemzetségéből; azért gerjedt haragra Jób ellen, mert magát Istennel szemben igaznak hirdette. 3 De a barátai ellen is haragra lobbant, mivel nem találtak okos feleletet és Jóbot csak kárhoztatták. 4 Eliú azonban várakozott, ameddig Jóbbal beszéltek, mivel azok, akik a szót vitték, öregebbek voltak. 5 De amikor látta, hogy a három férfi már kifogyott a válaszból, nagy haragra lobbant. 6 Megszólalt tehát a búzi Eliú, Barákel fia, és ezt mondta:

»Ifjabb vagyok korra, ti pedig öregebbek,
ezért lehajtottam fejemet,
és nem mertem közölni veletek nézetemet.
7 Gondoltam: Hadd szóljon az öregkor,
és hirdesse a bölcsességet az évek sokasága.
8 De úgy látom, az emberben a szellem
s a Mindenható lehelete az, ami okossá tesz.
9 Nem azok a bölcsek, akiknek hosszú az életük,
és nem a vének tudják, mi az igazság.
10 Azért mondom: Hallgassatok rám,

hadd mutassam meg én is bölcsességemet!
11 Megvártam tehát szavaitokat,
és lestem bölcsességteket;
mialatt a beszédeket megvitattátok,
12 odafigyeltem, mert azt hittem, hogy mondotok valamit,
de úgy látom, nem akadt, aki Jóbot megcáfolja,
aki megfelelne közületek szavaira.
13 Ne mondjátok: `Mi megtaláltuk a bölcsességet:
Isten terítette le őt, nem ember!'
14 Semmit sem szólt ő ellenem,
én sem válaszolok neki a ti szavaitokkal.
15 Visszariadtak, nem felelnek többé,
kifogytak a szavakból.
16 Mivel tehát vártam és nem szóltak,
megálltak és nem feleltek többé,
17 én is elmondom részemet,
én is feltárom tudományomat!
18 Mert tele vagyok beszéddel,
és unszol a szellem testemben;
19 A bensőm, íme! Olyan, mint a must, amely nem jut levegőhöz,
s az új tömlőt is szétveti.
20 Beszélek, hogy levegőhöz jussak,
kinyitom ajkamat, hogy válaszoljak.
21 Nem fogom pártját senkinek sem,
s egy embernek sem akarok én hízelegni,
22 mert nem értek a hízelgéshez,
hisz egyhamar elszólítana engem a Teremtőm!

33 Eliú összegzi Jób érveit

1 Halljad tehát, Jób, beszédemet,
és figyelj minden szavamra!
2 Íme, megnyitom számat,
szóljon nyelvem torkomban!
3 Becsületes szívből jönnek szavaim,
és tiszta véleményt hirdet ajkam.
4 Isten lehelete alkotott,
s a Mindenható fuvallata éltet engem.
5 Ha tudsz, csak felelj meg nekem
és állj ki velem szemben.
6 hisz engem is Isten alkotott, mint téged,
ugyanolyan agyagból alkotott engem is,
7 a tőlem való félelem ne rettentsen meg téged,
és ékesszólásom ne legyen terhedre!
8 Nos, te azt mondtad fülem hallatára,
hallottam beszéded szavát:
9 `Tiszta vagyok és bűntelen,
mocsok nélkül és nincs gonoszság bennem!
10 Íme, ő vádakat talál ki ellenem
és ellenségének néz engem!

11 Béklyóba szorítja lábamat
és figyeli minden utamat!'
12 Ez az, amiben nincs igazad, felelem neked,
mert Isten különb az embernél.
13 Azért perelsz vele,
mert egyetlen szavadat sem méltatta válaszra?

Isten útjai sokfélék

14 Egyszer szól Isten,
és nem hozza elő ugyanazt másodszor:
15 álom által, éjjeli látomásban,
amikor mély álom száll az emberekre,
s az ágyon szenderegnek;
16 megnyitja akkor az emberek fülét
és megintve fegyelemre tanítja őket,
17 hogy eltérítse az embert tetteitől,
és megszabadítsa a kevélységtől,
18 hogy visszatartsa lelkét a sírveremtől,
és életét, hogy ne rohanjon kardba.
19 Meg is feddi őt még fájdalommal az ágyban,
és megfonnyasztja minden csontját,
20 úgy, hogy megutálja élete a kenyeret,
és lelke a régi kedvelt ételt;
21 húsa elsorvad,
csontjai pedig, amelyek be voltak borítva, előtűnnek.
22 Lelke a sírveremhez közeledik,
és élete a halálthozókhoz.
23 De ha közbenjár érte egy angyal,
csak egy az ezer közül,
hogy hírül adja az embernek kötelességét,
24 megkönyörül majd rajta és mondja:
`Engedd őt szabadon, hogy ne szálljon a sírverembe,
megtaláltam már, amiért neki kegyelmezzek.'
25 Ha el is sorvadt teste a büntetésektől,
újra kezdi ifjúsága napjait.
26 Könyörög Istenhez, és ő kegyébe fogadja,
hogy ujjongva láthassa arcát,
és visszaadja az embernek igazságát.
27 Körültekint az emberek között és mondja:
`Vétkeztem és valóban helytelenül cselekedtem,
de nem bűnhődtem, amint méltó voltam:
28 megváltotta lelkemet, hogy ne szálljon a sírverembe,
hanem éljek és lássam a napvilágot!'
29 Íme, mindezeket cselekszi Isten,
kétszer is, akár háromszor is az emberrel,
30 hogy visszarántsa lelkét az enyészettől,
hogy megvilágítsa az élők napfényével.
31 Figyelmezz, Jób, és hallgass rám!
Légy csendben, hadd beszéljek én!
32 Ha van mondanivalód, felelj meg nekem,

beszélj, mert szívesen adnék neked igazat.
33 Ha pedig nincs mit mondanod, hallgass engem,
légy csendben, majd bölcsességre tanítalak!«

Eliú második beszéde: 34,1-37

34 **Jób múltja** 1 És újra megszólalt Eliú, és ezeket is mondta:
2 »Halljátok, bölcsek, szavaimat,
figyeljetek rám, ti okosak!
3 Mert a fül vizsgálja meg a szavakat,
miként az íny ízleli meg az ételt.
4 Válasszuk magunknak azt, ami helyes,
állapodjunk meg, vajon mi jobb?
5 Azt mondta ugyanis Jób: `Igaz vagyok,
de Isten megtagadja igazamat!
6 Hamisság van megítélésemben;
kegyetlen nyíl talált, holott bűnöm nincsen!'
7 Van-e férfi, Jóbhoz hasonló,
aki issza a gúnyolódást, mint a vizet?
8 Aki azokkal tart, akik gonoszt művelnek,
és istentelen emberekkel jár-kel?
9 Mert azt mondta: `Nem kedves az ember Isten előtt,
még akkor sem, ha híven követi!'

A Mindenható tette helyénvaló 10 Azért hallgassatok rám ti, okos emberek!
Távol legyen Istentől a gonoszság
s a Mindenhatótól a jogfosztás!
11 Mert ő az embernek tettei szerint fizet,
és mindenkinek útja szerint viszonoz;
12 mert valóban, Isten nem kárhoztat ok nélkül,
s a Mindenható nem ferdíti el az igazságot!
13 Kit rendelt mást a föld fölé,
vagy kit tett a világ fölé, amelyet alkotott?
14 Ha arra irányozná szívét,
vissza is vonhatná magához leheletét, lélegzetét,
15 akkor kimúlna minden élőlény egyaránt,
s az ember visszatérne a porba.
Isten hatalma 16 Ha tehát okos vagy, halld meg, amit mondok,
és figyelj beszédem szavára!
17 Tud-e kormányozni, aki gyűlöli az igazságot,
és hogyan hibáztatod annyira őt, aki igazságos?
18 Hisz ő még a királynak is azt mondja: `Te hitszegő!'
és a főembereknek: `Ti gonosztevők!'
19 Nem tekinti ő a fejedelmek személyét.
Nem ismeri a zsarnokot, amikor a szegénnyel vetekedik
– mert mindannyian keze alkotásai. –
20 Meghalnak az ilyenek hirtelen, az éj közepén;
kimúlnak a gazdagok, elmennek,
s ő eltávolítja az erőszakost kézmozdulat nélkül.
21 Mert az ő szeme az emberek útjain van,

és látja minden lépésüket,
22 nincs sötétség, nincs halál-árnyék,
hol a gonosztevők elrejtőzzenek,
23 mert nincs az ember kényére bízva,
mikor menjen Isten elé ítéletre,
24 összezúz ő sokakat szám nélkül,
és másokat állít helyükre.

Isten igazságos

25 Mert ismeri tetteiket,
elhozza azért rájuk az éjt és eltapossák őket.
26 Megveri őket, mint gonosztevőket
olyan helyen, ahol sokan látják,
27 azért, mert készakarva eltávoztak tőle,
és egyáltalán nem akarták megérteni útjait,
28 mert eléje juttatták a nyomorgó kiáltását,
és meghallja a szegények jajszavát.
29 Ha pedig ő nyugalmat ad, ki az, aki kárhoztassa,
és ha elrejti arcát, ki az, aki szemlélhetné?
Ha népek, sőt az összes ember fölött
30 istentelen embert enged uralkodni,
a nép bűnei miatt,
31 akkor így szólok Istenhez:
`Nem állok neked ellen!
32 Ha hibáztam, akkor taníts engem,
ha rosszul beszéltem, nem teszem többé!'
33 Vajon Isten tőled kérdezze-e,
mert nem vagy megelégedve:
`Mivelhogy tied a döntés, nem az enyém,
mondd meg tehát, hogyan tudnád jobban!'
34 Az értelmes emberek megmondják majd nekem,
s a bölcs férfiak, akik engem hallgatnak:
35 `Nem beszél Jób bölcsen,
és szavai megfontolás nélkül valók!'
36 Atyám! tedd próbára Jóbot mindvégig!
Ne engedd ki kezedből a gonoszság emberét,
37 mert vétkeit káromlással tetézi,
gúnyosan tapsol közöttünk
és ítéletre hívja ki Istent szavaival.«

Eliú harmadik beszéde: 35,1-16

35 **Isten fensége** 1 És újra megszólalt Eliú, és ezt mondta:
2 »Vajon helyesnek látszik-e neked felfogásod,
hogy mondod: `Inkább nekem van igazam, mint Istennek!'
3 Mert kérdezed: `Nem tetszik-e neked az, ami igaz?'
vagy: `Mi hasznod abból, ha vétkezem?'
4 Megfelelek tehát szavaidra
és veled együtt barátaidnak:
5 »Tekints az égre és nézd,

szemléld a mennyet, amely magasan van fölötted!
6 Ha vétkezel, mit ártasz Neki?
Ha számosak bűneid, mit teszel ezzel Neki?
7 Ha igaz vagy, mit adsz Neki,
és mit vesz ő kezedből?
8 Bűnöd a magadfajta embernek a kára,
és igazvoltod neked, ember fiának a haszna.

Isten türelme 9 Kiáltanak az elnyomók sokasága miatt,
és keseregnek a zsarnokok erős karja miatt.
10 De nem kérdik: `Hol van Isten, az alkotónk,
aki dalokat ad éjjel,
11 aki többre tanított minket, mint a mező barmait,
aki bölcsebbé tett minket az ég madarainál?'
12 Nem hallgat ő rájuk, bárhogy kiáltanak akkor,
a gonoszok hivalkodása miatt.
13 De nem igaz, hogy Isten nem hall,
hogy a Mindenható nem tekint oda!
14 Mondd bár, hogy nem veszi észre,
az ítélet nála már megvan,
csak meg kell őt várnod.
15 Most pedig, mert haragját nem engedi szabadjára,
s a bűnt nem bosszulja meg nagyon,
16 Jób is hiába tátja ki száját,
és értelem nélkül szaporítja a szót.«

Eliú negyedik beszéde: 36,1-37,24

36 **Az isteni megtorlás** 1 És folytatta Eliú, és ezeket mondta:
2 »Tűrj engem még egy keveset, és megjelentem neked,
mert van még mit mondanom Istenért;
3 messziről veszem tudásomat,
hogy megvédjem Teremtőm igazát.
4 Szavaim valóban hamisság nélkül vannak,
és tökéletes tudás áll helyt majd előtted.
5 Nem veti el Isten a hatalmasokat,
hiszen ő is hatalmas!
6 De nem segíti a bűnösöket,
és igazságot szolgáltat az elnyomottaknak;
7 nem veszi le szemét az igazról.
Trónra ültet királyokat örök időkre,
de azok felfuvalkodnak.
8 Amikor azonban bilincsbe vannak verve,
s a nyomor kötelei tartják őket fogva,
9 megjelenti nekik tetteiket
és bűneiket: hogy erőszakot cselekedtek,
10 és megnyitja fülüket feddésének,
és meghagyja, hogy térjenek meg a gonoszságtól.
11 Ha meghallgatják és alávetik magukat,
jólétben töltik napjaikat

és dicsőségben éveiket.
12 Ha azonban nem hallgatják, belerohannak a kardba,
és meghalnak dőreségükben.
13 A képmutatók és álnokok azonban kihívják Isten haragját,
és nem kiáltanak Istenhez, amikor kötözve vannak,
14 fiatal korban pusztul el a lelkük,
és életük már az ifjúkorban.

A szenvedés értelme 15 Megmenti a szenvedőt szenvedése által,
és megnyitja fülét a szorongatással.
16 Téged is kiragad a szorongatás torkából;
tágasság lép helyébe, szűkösség nélkül,
s amit asztalodra raknak, tele lesz kövérséggel.
17 Ha kimondod akkor a gonoszra az ítéletet,
ragaszkodj joghoz és igazsághoz!
18 Vigyázz, hogy az el ne csábítson bő ajándékkal,
és tetemes vesztegetés meg ne hajlítson!
19 Ne kívánd birtokolni az aranyat,
és ne áhítsd a gazdagság támasztékát,
20 hogy az emberek el ne jöjjenek érte éjjel!
21 Vigyázz magadra, hogy ne hajolj igaztalanságra,
mert inkább ezt pártoltad, mint a nyomorúságot!

Isten nagysága
22 Íme, magasztos Isten az ő erejében,
és nincsen hozzá hasonló tanítómester!
23 Ki tudná felülvizsgálni útjait?
Ki mondhatja neki: `Igaztalanul cselekedtél?'
24 Legyen gondod, hogy magasztald művét,
amelyet megénekeltek az emberek!
25 Mindenki látja azt,
és mindegyik távolról szemléli.
26 Íme, nagy az Isten, és nem tudjuk felfogni,
évei számát nem lehet kifürkészni.
27 Elvonja a vízcseppeket
és szakadó záport zúdít,
28 amely ömlik a felhőkből,
a mindent beborító fellegekből.
29 Ha kiteríti a felhőket,
úgy, mint a sátrát,
30 ha villogtatja felülről fényét,
s a tenger sarkait is befödi,
31 ezek által ítéli meg a népeket,
s ad eledelt sok halandónak.
32 Fényt rejt el kezében,
és parancsot ad neki, hogy újra előjöjjön;
33 mesélhet arról az ő pásztora,
s a nyáj is fergetege dühéről.

37 **Isten ereje** 1 Az én szívem is megremeg miatta
és felriad helyéről.
2 Halljátok csak hangja dörgését,
s a morajt, amely szájából kijön!
3 Kiengedi az egész ég alatt,
és villámát a föld szélei fölött;
4 utána hangja bömböl,
ő zeng fölséges szavával,
és nem tartja azt vissza,
amikor hangja megzendül.
5 Csodásan mennydörög szavával Isten,
olyan nagyokat művel, hogy fel nem foghatjuk.
6 Azt mondja a hónak: Hullj a földre!
S a téli esőnek és zápornak: Szakadjatok!
7 Pecsét alá helyezi minden ember kezét,
hogy mindannyian megismerjék műveit.
8 Behúzódik a vad a búvóhelyére,
és barlangjában marad.
9 Előjön a fergeteg a kamrákból,
s a hideg a sarkcsillag felől.
10 Jég áll össze Isten fuvallatától,
s a vizek tágassága összeszorul,
11 a felhő jégesőt hullat,
s a felleg az ő villámait szórja:
12 ide-oda cikáznak,
amerre akarata irányítja őket, hogy megtegyék mindazt,
amit nekik meghagyott,
szerte a föld kerekségén,
13 akár fenyítő pálcának földje számára,
akár kegyelemnek szánja őket bárhová.

Az igazi istenfélelem

14 Figyelj csak rám, Jób!
Állj meg és ügyelj Isten csodáira!
15 Érted-e, hogyan rendelkezik Isten az esővel,
hogy villogtassa felhője fényét?
16 Érted-e a felhő nagy útjait,
a tudásban Tökéletesnek csodáit?
17 Nemde ruháid melegek,
amikor a földet megfújja a déli szél!
18 Talán vele együtt te feszíted ki az egeket,
amelyek szilárdak, mintha ércből lennének öntve?
19 Jelentsd meg nekünk, mit mondjunk neki!
Mert mi sötétségtől vagyunk körülvéve!
20 Ki mondhatja neki, hogy `beszélni akarok'?
Ha mondaná is valaki, bizony megsemmisülne!
21 De most sohasem látott fény
ragyog föl hirtelen az ég felhőiben,
és szél kerekedik, amely elhajtja azokat;
22 aranyos fény jő észak felől,

félelmetes dicsfény van Isten körül.
23 A Mindenható, akit nem tudunk méltóképpen felfogni!
Nagy ő erőben és igazságban,
igazságos nagyon, akit nem lehet leírni!
24 Ezért félnek tőle az emberek!
Nem mernek rátekinteni mind, akik bölcseknek tartják magukat!«

ISTEN VÁLASZA: 38,1-41,26

Isten első beszéde: 38,1-40,2

38 **A teremtés titka** 1 És felelt az Úr Jóbnak a fergetegből, és ezt mondta:
2 »Kicsoda az, aki elhomályosítja a gondviselést
belátás nélküli beszédével?
3 Övezd fel derekadat, mint férfihez illik,
én kérdezlek, te meg felelj nekem!
4 Hol voltál, amikor a föld alapjait megvetettem?
Jelentsd meg nekem, ha tudsz okosat!
5 Ki határozta meg méreteit? Hisz tudod!
Ki vont azon mérőzsinórt?
6 Mibe bocsátották alapzatát,
és ki tette le a sarkkövét,
7 miközben együttesen dicsértek engem a hajnali csillagok,
és ujjongtak az Isten fiai mindnyájan?
8 Ki zárta el a tengert kapukkal,
mikor kitört, s az anyaméhből előjött,
9 amikor felhővel ruháztam,
ködből pólyát adtam neki
10 és körülvettem határaimmal,
zárt és kapukat adtam neki,
11 és mondtam: Idáig jössz és nem mégy tovább!
Itt törjék meg hullámaid gőgje!
12 Vajon kirendelted-e már a reggelt, amióta megvagy,
és kijelölted-e a hajnalpír helyét,
13 hogy megragadja a földnek széleit
és lerázza róla a gonoszokat?
14 Hogy olyanná legyen az, mint a pecsétagyag,
és színeket öltsön, miként a ruha,
15 hogy elvegyék a gonoszoktól a világosságukat,
és megtörjék a felemelt kart?
16 Eljutottál-e a tenger mélységeibe?
Jártál-e az óceán fenekén?
17 Kitárultak-e előtted a halál kapui,
és láttad-e a halálárnyék portáit?
18 Szemlélted-e a földet széltében?
Jelentsd meg nekem mindezt, ha tudod!
19 Melyik út visz a világosság lakóhelyéhez,
és hol van a sötétség helye,
20 hogy mindegyiket határába elvezesd,
és tudd az ösvényt házához!?

21 Te ezt tudod, hisz akkor születtél,
és napjaid száma igen nagy!
22 Eljutottál-e a hó tárházához,
és láttad-e a jégeső raktárait,
23 amelyeket eltettem a szorongatás idejére,
a harc és a háború napjára?
24 Melyik út visz oda, ahol a világosság szétszóródik,
s a hőség a föld fölött eloszlik?
25 Ki hasított csatornát a sűrű zápornak
és utat a csattogó villámnak,
26 hogy lehulljon az eső olyan földre, ahol senki sem lakik,
a pusztára, ahol ember nem tartózkodik,
27 hogy a sivár sivatagot jóllakassa,
és zsenge füveket sarjasszon!?
28 Ki az atyja az esőnek?
Ki nemzette a harmat cseppjeit?
29 Kinek méhéből jött elő a jég,
és ki szülte az ég zúzmaráját?
30 Kővé merednek a vizek,
és befagy a mélység színe!
31 Együtt tudnád-e tartani a Fiastyúk ragyogó csillagait?
Vagy elbírnád-e oldani a Kaszás kötelékeit?
32 Elővezeted-e a hajnali csillagot idejében,
és felhozod-e az estcsillagot a föld fiai fölé?
33 Ismered-e az ég törvényeit,
és te határozod-e meg uralmát a földön?
34 Felemeled-e szavadat a felhőig,
hogy vizek bősége borítson el téged?
35 Útjukra küldöd-e a villámokat,
és jelentik-e neked megjövet: `Itt vagyunk'?
36 Ki helyezte a bölcsességet az emberek belsejébe,
vagy ki adott értelmet a kakasnak?
37 Ki számlálja meg a felhőket bölcsességgel?
Ki fekteti le az égnek tömlőit,
38 amikor a porból szilárd föld lesz,
s a rögök összetapadnak?
39 Ejtesz-e prédát az oroszlánnak,
és betöltöd-e kölykei étvágyát,
40 amikor búvóhelyükön meglapulnak
és odújukban leselkednek?
41 Ki készíti el a hollónak eledelét,
amikor fiókái Istenhez kiáltanak
és étel nélkül röpdösnek?

39 1 Tudod-e a kőszáli kecske ellési idejét?
Figyeled-e a szarvastehén fajzását?
2 Számon tartod-e vemhességük hónapjait,
és tudod-e ellésük idejét?
3 Lekuporodnak vajúdva, megellenek és bőgnek.

4 Fiaik elválnak, elmennek legelőre,
elszélednek és nem térnek vissza hozzájuk.
5 Ki bocsátotta a vadszamarat szabadon,
és ki oldotta el köteleit?
6 A pusztát rendeltem házául,
a sós sivatagot lakóhelyéül.
7 Megveti a város zsivaját,
és nem hallja a hajcsár kiáltását.
8 Felkutatja legelőjét: a hegyeket,
és minden zöldet felkeres.
9 Akar-e neked szolgálni a vadmarha?
Meghál-e a jászolodnál?
10 Szántásra fogod-e a vadmarhát kötéllel?
Töri-e a rögöt a völgyekben utánad?
11 Bízol-e benne, mert nagy az ereje,
és ráhagyod a munkádat?
12 Rábíznád-e, hogy behordja gabonádat
és megtöltse szérűdet?
13 Vígan csapkod a struccmadár szárnya;
bizony kegyetlen a szárnya s a tollazata!
14 Hisz tojásait a földön hagyja
s a porban melegíti őket;
15 felejti, hogy láb eltapossa,
s a mező vadja eltiporja őket.
16 Kemény a fiaihoz, mintha nem is az övéi volnának,
nem bánja, ha kárba vész a fáradsága;
17 mert Isten megvonta tőle az okosságot,
és nem adott neki előrelátást;
18 de amikor itt az ideje, a magasba rebben,
és kineveti a lovat meg a rajta ülőt.
19 Te adsz-e erőt a lónak?
Te ruházod-e fel nyakát sörénnyel?
20 Te tanítod-e, hogy ugorjon, mint a sáska?
Be félelmetes orrának büszke prüszkölése!
21 A földet kapálja körmeivel, bátran ficánkol,
szembeszáll a fegyveresekkel.
22 Megveti a félelmet,
és nem hátrál a kard elől.
23 Csöröghet a tegez fölötte,
villoghat a lándzsa és a pajzs,
24 izgatottan, tombolva falja a földet,
és nem marad veszteg, ha megriad a harsona,
25 amikor hallja a harsonát, azt mondja: `Hajrá!'
Már messziről szimatolja a harcot,
a vezérek buzdító szavát, a sereg kiáltását.
26 A te bölcsességed által tollasodik-e meg a sólyom,
és terjeszti ki szárnyait dél felé?
27 Parancsszódra száll-e a sas a magasba,
és fészkel meredek helyen?
28 Sziklán lakik és ott tanyázik,

meredek kőszálon, járatlan bércen,
29 onnan kémleli étkét,
és szeme ellát messzire,
30 fiókái vért szürcsölnek,
és tüstént ott terem, ahol tetem van.«

40 1 Ismét szólt az Úr, és ezt mondta Jóbnak:
2 »Oly könnyen meghátrál-e, aki Istennel perbe szállt?
Nos feleljen erre Isten vádlója!«

Jób válasza: 40,3-5

3 És felelt Jób az Úrnak:
4 »Mit feleljek én, aki könnyelműen szóltam?
Kezemet a számra teszem!
5 Egyszer szóltam, bár azt is elhagytam volna!
Meg másodszor, de nem teszem többé!«

Isten második beszéde: 40,6-41,26

6 És felelt az Úr Jóbnak a fergetegből és mondta:
7 »Övezd fel derekadat, amint férfihez illik!
Én kérdezlek, te meg felelj nekem!«
8 Semmivé akarod-e tenni az én igazságomat?
És kárhoztatsz-e engem, hogy neked legyen igazad?
9 Olyan-e a karod, mint az Istené?
Mennydörgő hangon szólsz-e úgy, mint ő?
10 Akkor vegyél magadra ékességet és emelkedj föl magasra,
légy dicsőséges és öltözz ragyogó szépségbe!

Isten bölcsessége és hatalma

11 Szórd szét a kevélyeket haragodban,
Tekints minden kevélyre és alázd meg őket!
12 Láss meg minden gőgöst és szégyenítsd meg őket!
Morzsold össze a gonoszokat helyükön!
13 Rejtsd őket mind a porba,
süllyeszd orcájukat a verembe!
14 Akkor én is beismerem,
hogy jobbod győzelemre segít téged!
15 Lám a Behemót, amelyet teremtettem, úgy mint téged is:
füvet eszik, akárcsak a szarvasmarha.
16 Erő van ágyékában,
és erősség hasa izmaiban.
17 Kiegyenesíti farkát, mintha cédrus lenne,
combjainak izmai egymásba fonódnak.
18 Csontjai, mint az érccsövek,
és lábszárai, mint a vasrudak.
19 Isten művei közül ő az első;
Teremtője neki adta kardját,
20 mert neki teremnek füvet a hegyek,
ahol a mező minden vadja játszadozik.

21 Lótusz alatt heverészik,
a nád s a mocsár rejtekében.
22 Befödi a lótusz árnyékával,
körülveszik a patak fűzei.
23 Ha a folyó árja szorítja, fel nem riad;
nyugton marad, még ha a Jordán csap is be a szájába.
24 Ki tudná horoggal szemtől szembe elfogni,
s pecekkel átfúrni orrát?
25 Vajon partra húzhatod-e a Leviatánt horoggal,
és megkötheted-e kötéllel nyelvét?
26 Teszel-e karikát orrába?
Átfúrod-e pofáját kampóval?
27 Vajon rimánkodik-e neked sokat,
vagy szép szóval kedveskedik-e neked?
28 Egyezkedik-e veled,
hogy szolgádul fogadd örök időkre?
29 Játszol-e vele, mint a kis madárral,
és megkötözheted-e leányaid mulatságára?
30 Alkusznak-e fölötte a társak,
felosztják-e a kereskedők?
31 Megtöltöd-e a hálókat bőrével
és a halrekeszt fejével?
32 Emeld rá kezedet! De jegyezd meg,
hogy a harc után meg nem mukkansz többé!

41 1 Íme, az ilyennek reménye semmivé válik,
már puszta látásától is földre vágódik!
2 Nincs olyan merész, aki ingerelni merné,
és ki állhat meg az én színem előtt?
3 Ki adott nekem előbb, hogy vissza kellene neki adnom?
Ami az ég alatt van, az mind az enyém!
4 Nem hallgatom el, hogy milyenek tagjai,
beszélek erejéről, alkata szépségéről!
5 Ki tudja levenni ruhája burkolatát?
Ki hatol be szája belsejébe?
6 Ki nyitja meg szája kapuit?
Fogai környékén rémület lakik!
7 Teste, mint az öntött pajzs,
egymáshoz simuló pikkelyekből van egyberakva;
8 az egyik a másikhoz lapul,
még levegő sem férkőzik közéjük;
9 az egyik a másikhoz tapad,
egymást tartják s el nem válnak.
10 Tüsszentése tüzes láng,
és szeme olyan, mint a hajnal pillái.
11 Lángok jönnek torkából,
megannyi kigyúlt, égő fáklya;
12 gőz tör elő orra lyukaiból,
mint tűzön álló forró fazékból;

13 lehelete meggyújtja a szenet,
láng lövell torkából.
14 Erő honol nyakában,
és rémület jár előtte.
15 Tagjaira húsa pompásan tapad,
hullna rá bár villám, helyéből ki sem mozdul.
16 A szíve kőkemény,
kemény, mint az alsó őrlőkő.
17 Amikor felemelkedik, még hősök is megijednek,
megzavarodnak félelmükben.
18 Ha kard éri, nem fog rajta,
s a dárda visszapattan páncéljáról;
19 olyannak veszi a vasat, mint a szalmát,
s az ércet, mint a korhadó fát,
20 nem szalasztja meg őt a nyilas,
polyvává lesznek rajta a parittya kövei,
21 szalmaszálnak veszi a buzogányt,
neveti a dárda süvítését.
22 Alul éles cserepek vannak rajta,
cséplőszán nyomait hagyja az iszapban.
23 Felforralja a mély tengert, mint az üstöt,
olyanná teszi, mintha kenőcs forrna benne.
24 Világít nyomában az ösvény,
őszülő hajnak néznéd az örvényt.
25 Nincs hozzá fogható hatalom a földön,
úgy van alkotva, hogy semmitől se féljen.
26 Szembenéz minden nagysággal:
ő a király minden kevély állat fölött.«

42 **Jób belátja tévedéseit** 1 És felelt Jób az Úrnak, és mondta:
2 »Tudom, hogy mindent megtehetsz,
és hogy egy gondolat sincs rejtve előtted.
3 Ki az, aki a gondviselést elhomályosítja értelem nélkül?
Valóban balgán beszéltem
olyanról, ami tudásomat messze meghaladja!
4 Hallgass meg csak, hadd beszéljek,
én kérdezlek, te meg felelj nekem!
5 Eddig szóbeszédből hallottam felőled,
most pedig saját szememmel látlak!
6 Korholom tehát önmagamat,
bánom bűneimet porban és hamuban!«

KERETELBESZÉLÉS: 42,7-16

Isten igazolja Jóbot 7 Miután pedig az Úr Jóbhoz ezekkel a szavakkal szólt, a temáni Elifáznak ezt mondta: »Haragra gyúltam ellened és a két barátod ellen, mert nem beszéltetek előttem igazat, úgy, mint Jób, az én szolgám. 8 Azért most vegyetek hét fiatal bikát és hét kost, menjetek Jób szolgámhoz és mutassatok be egészen elégő áldozatot magatokért, és szolgám, Jób könyörögjön értetek. Az ő kedvéért teszem, ha nem tudom be nektek a dőreséget; mert nem beszéltetek felőlem igazat úgy, mint Jób, az én szolgám.« 9 Elmentek

tehát a temáni Elifáz, a súhi Bildád és a naámai Szófár, és úgy cselekedtek, amint az Úr nekik mondta. És az Úr tekintettel volt Jób személyére.

Isten megáldja Jóbot 10 Az Úr hajlott is Jób bűnbánatára, miután ő a barátaiért imádkozott, és mindenből, amije volt Jóbnak, kétannyit adott neki az Úr. 11 És meglátogatta őt minden fivére, minden nővére, és régi ismerősei is, valahányan voltak, vele étkeztek házában, sajnálkoztak fölötte, és megvigasztalták mindazon csapások miatt, amelyeket az Úr rábocsátott, és mindenki adott neki egy-egy juhot és egy arany fülbevalót.

12 Az Úr pedig jobban megáldotta Jóbot azután, mint azelőtt, mert lett neki tizennégyezer juha, hatezer tevéje, ezer iga marhája és ezer szamárkancája. 13 És született neki hét fia és három leánya. 14 Az egyiket Jemimának, a másikat Kassziának, a harmadikat pedig Kerenhappuknak hívta. 15 Az egész földön sem lehetett olyan szép leányokat találni, mint amilyenek Jób leányai voltak, és atyjuk örökrészt adott nekik fiútestvéreikkel. 16 Jób pedig ezek után még száznegyven évig élt és látta nemcsak gyermekeit, hanem gyermekeinek a gyermekeit is negyedízig. – Majd meghalt vénségben, napokkal betelten.

A ZSOLTÁROK KÖNYVE

ELSŐ KÖNYV (1-41. zsoltár)

1. ZSOLTÁR

A két út

1 Boldog az az ember,
aki nem követi a gonoszok tanácsát,
nem áll a vétkesek útján,
és nem ül le a gúnyolódók gyülekezetében,
2 hanem az Úr törvényében leli kedvét,
s törvényét éjjel-nappal eszében forgatja!

3 Olyan, mint a folyóvíz mellé ültetett fa,
amely idejében meghozza gyümölcsét,
és amelynek nem hull le a lombja.
Boldogul minden dolgában.

4 Nem így járnak a gonoszok, nem így,
hanem úgy, miként a szálló por,
amelyet elsodor a szél.
5 Ezért a gonoszok meg nem állnak ítéletkor,
sem a vétkesek az igazak gyülekezetében.

6 Mert ismeri az Úr az igazak útját,
de elvész az istentelenek ösvénye.

2. ZSOLTÁR

Az Úr és Felkentje

1 Miért dühöngenek a nemzetek,
terveznek hiúságokat a népek?

2 Fölkelnek a föld királyai,
egybegyűlnek mind a fejedelmek
az Úr ellen, s az ő Fölkentje ellen:
3 »Szakítsuk széjjel láncukat,
igájukat rázzuk le magunkról!«

4 A mennyekben lakó kineveti őket,
az Úr kigúnyolja őket.
5 Haragjában így szól majd hozzájuk,
bosszúságában szétzavarja őket:

6 »Fölkentem királyomat a Sionon,
az én szent hegyemen!«
7 Hirdetem az Úr rendeletét.

Mert így szólt hozzám az Úr: »Fiam vagy te,
a mai napon nemzettelek téged.
8 Kérd tőlem, és odaadom neked
a nemzeteket örökségedül,
s osztályrészedül a föld határait.
9 Kormányozd őket vasvesszővel,
cserépedényként törd össze őket.«

10 Nos hát, királyok, okuljatok,
tanuljatok, ti földi bírák!
11 Szolgáljátok az Urat félelemmel,
ujjongjatok előtte remegve.
12 Tanuljatok fegyelmet,
hogy fel ne gerjedjen az Úr haragja,
s az igaz útról el ne vesszetek,
amikor haragja hirtelen fellobban.
Boldogok mindazok, akik benne bíznak!

3. ZSOLTÁR

Segélykiáltás az ellenség fenyegetése idején

1 Dávid zsoltára, amikor fia, Absalom elől menekült.
2 Uram, számosan szorongatnak engem,
és sokan kelnek föl ellenem!
3 Sokan mondják rám:
»Nincsen segítsége Istenében!«

4 Ám te, Uram, oltalmam vagy nekem,
dicsőségem vagy, és fölemeled fejem.
5 Hangos szómmal az Úrhoz kiáltottam,
s szent hegyéről meghallgatott engem.

6 Aludni tértem, s álomba merültem,
és felébredtem, mert az Úr fölkarolt engem.

7 Nem félek ezernyi néptől,
amely körös-körül rám tör.
Kelj fel, Uram, szabadíts meg, Istenem!

8 Te arcul csaptad minden ellenségem,
a bűnösök fogát összetörted.
9 Az Úré a szabadítás,
legyen áldásod népeden!

4. ZSOLTÁR

Isten oltalma éjjel

1 A karvezetőnek. Hárfára. Dávid zsoltára.
2 Meghallgatott igazságom Istene,
amikor segítségül hívtam.
Szorongatásomban tágas teret adtál nekem.
Könyörülj rajtam, hallgasd meg imámat!

3 Emberek fiai, meddig lesz nehéz a szívetek?
Miért szerettek hiábavalóságot, hajszoltok hazugságot?
4 Tudjátok meg: az Úr csodát művel szentjével,
meghallgat az Úr, ha hozzá kiáltok.

5 Bár haragudtok, ne vétkezzetek,
rejtsétek azt szívetekbe nyugvóhelyeiteken,
és békéljetek meg.
6 Áldozzatok igaz áldozatokat
és bizalmatokat az Úrba vessétek.

7 Sokan mondják: »Ki mutat jót nekünk?«
Ragyogtasd ránk jelként arcod fényességét, Uram!
8 Több örömöt öntöttél szívembe,
mint amikor a búza és a bor bőven terem.
9 Éppen azért békében alszom és megnyugszom,
mert te, Uram, különösen megerősítettél a reménységben engem.

5. ZSOLTÁR

Imádság a reggeli áldozat idején

1 A karvezetőnek. Fuvolára. Dávid zsoltára.
2 Figyelj szavamra, Uram,
halld meg panaszomat!
3 Méltasd figyelmedre kiáltásomat,
én királyom és én Istenem!

4 Mert hozzád intézem imádságomat,
Uram, halld meg hajnalban szavamat,
korán reggel eléd állok és rád vetem pillantásom.
5 Bizony, Istenem, te nem kedveled a gonoszságot;
gonosz ember melletted nem marad meg,

6 a hamisak nem állhatnak meg szemed előtt.

7 Gyűlölöd valamennyi gonosztevőt,
a hazudozókat mind elpusztítod.
Utálja az Úr a vérontó s álnok embert.
8 Én azonban nagy irgalmadban bízva, bemegyek hajlékodba;
Irántad való félelemmel
leborulok szent templomod előtt.

9 Uram, vezess engem igazságodban, ha rám tör ellenségem,
tedd egyenessé előttem utadat.
10 Mert szájukban nincs igazság,
a szívük hiábavalóság,
a torkuk nyitott sír, nyelvük járása álnok.
11 Isten, mondd ki fölöttük ítéletedet,
saját terveikben bukjanak meg!
Sok istentelenségük miatt űzd el őket,
mert haragra ingereltek téged, Uram.

12 De örvendezzenek azok, akik benned bíznak,
oltalmazd őket és megdicsőülnek benned,
akik szeretik neved.
13 Mert te, Uram, az igazakat megáldod,
jóakaratodat pajzsként borítod rájuk.

6. ZSOLTÁR

Bűnbánati ima halálveszélyben

1 A karvezetőnek. Hárfára. Dávid zsoltára.
2 Uram, ne feddj meg bosszúságodban,
és ne fenyíts meg engem haragodban.

3 Könyörülj rajtam, Uram, mert erőtlen vagyok,
gyógyíts meg, Uram, mert csontjaim remegnek.
4 Lelkem teljesen összezavarodott,
Uram, meddig késlekedsz még?

5 Fordulj felém, Uram és ments meg engem,
szabadíts meg irgalmadban engem!
6 Hisz a halál honában senki sem emlékezik meg rólad,
s az alvilágban ki dicsér téged?

7 Kimerültem a sóhajtozásban,
éjjelenként megfürösztöm ágyamat,
könnyeimmel öntözöm nyugvóhelyemet.
8 Szememet a bánat homályossá tette,
aggá lettem sok ellenségem miatt.

9 El tőlem mind, ti gonosztevők,

mert az Úr meghallgatta sírásom szavát!
10 Az Úr meghallgatta könyörgésemet,
az Úr figyelembe vette imádságomat.

11 Valljon szégyent és zavarodjon össze
minden ellenségem,
távozzon mind és valljon szégyent.

7. ZSOLTÁR

Imádság üldözés idején

1 Dávid panasza, amelyet az Úrnak énekelt
Kúsinak, Jemini fiának beszéde miatt.
2 Uram, én Istenem, benned remélek!
Ments meg minden üldözőmtől
és szabadíts meg engem,
3 hogy mint az oroszlán, ellenségem szét ne tépjen,
mert nincsen, aki megmentene!

4 Uram, én Istenem, ha elkövettem azt,
ha gonoszság tapad kezemhez,
5 ha megfizettem annak, aki bántott,
s ha kiraboltam ellenségemet és kisemmiztem,
6 üldözzön az ellenség és hadd érjen utol,
életemet tiporja földre,
tegye porrá dicsőségemet.

7 Kelj föl, Uram, haragodban,
kelj föl ellenségeim bősz dühe ellen,
kelj föl, Uram, én Istenem,
tégy ítéletet törvényed szerint!
8 Gyűljön köréd a népek serege,
és foglald el fölöttük magas helyed:
9 az Úr megítéli a népeket!
Ítélj meg, Uram, igazságom szerint,
s ártatlanságom szerint mondj ítéletet fölöttem.
10 Szűnjék meg az istentelenek gonoszsága,
és erősítsd meg az igazat.
Igazságos Isten, a szívek és vesék vizsgálója!

11 Segítségem az Úrtól jön,
aki megmenti az igazszívűeket.
12 Isten igazságos bíró,
erős ő, mindennap fellobban haragja.

13 Nemde ismét kivonta kardját,
íját kifeszítette és készen tartja?
14 Elkészítette halálos fegyverét,
nyilait tüzesekké tette.

15 Íme, ez igaztalanságot vajúdott:
fájdalmat fogant, és gonoszságot szült.
16 Vermet nyitott és mélyre kiásta,
s beleesett a maga ásta gödörbe.
17 Saját fejére hullik vissza bűne,
és gonoszsága visszaszáll önnön fejére.
18 Magasztalom az Urat igazságosságáért,
és zsoltárral dicsérem a fölséges Úr nevét.

8. ZSOLTÁR

A teremtő dicsősége – Az ember méltósága

1 A karvezetőnek. A »Szőlőprések« dallama szerint. Dávid zsoltára.
2 Uram, mi Urunk, milyen csodálatos neved szerte a világon!
Hisz az egeknél fenségesebb dicsőséged.

3 Kisdedek és csecsemők szájával
hirdetteted dicséretedet ellenségeid előtt,
hogy tönkretedd az ellenséget s a bosszúra kelőt.

4 Hiszen ha nézem az eget, kezed művét,
a holdat és a csillagokat, amelyeket alkottál,
5 mi az ember, hogy figyelemre méltatod,
és mi az emberfia, hogy meglátogatod?
6 Kevéssel tetted őt kisebbé az angyaloknál,
dicsőséggel és tisztelettel koronáztad,
7 és kezed művei fölé állítottad.

Lába alá vetettél mindent:
8 minden juhot és marhát,
és hozzá a mezei vadakat,
9 az ég madarait s a tengeri halat,
mindazt, ami a tenger ösvényein jár.

10 Uram, mi Urunk,
milyen csodálatos neved szerte a világon!

9. ZSOLTÁR

Isten, a szegények és szorongatottak megmentője

1 A karvezetőnek. A »Mút labbén« dallama szerint. Dávid zsoltára.
ALEF 2 Uram, teljes szívemből dicsérlek,
hirdetem minden csodatettedet.
3 Örvendezem és ujjongok benned,
zsoltárral dicsőítem, ó Fölséges, nevedet!

BÉT 4 Mert ellenségeim meghátráltak,
színed előtt meginogtak s elpusztultak.
5 Mert fölkaroltad peremet és ügyemet,

aki igazságosan ítélsz, trónodra ültél.

GÍMEL 6 Megdorgáltad a nemzeteket,
elpusztítottad az istentelent,
nevüket eltörölted mindörökre.
7 Ellenségeim csatát vesztettek, eltűntek,
romba döntötted városaikat,
velük együtt tűnt el emlékük is.

HÉ 8 Íme az Úr mindörökké trónol,
ítéletre készen tartja trónusát.
9 Megítéli igazsággal a föld kerekségét,
méltányosan ítéli meg a népeket.

VAU 10 Az Úr lesz az elnyomott menedéke,
szorongatásai között alkalmas időben segítője.
11 Bízzanak is benned, akik megismerték neved,
mert a téged keresőket nem hagyod el, Uram.

ZAJIN 12 Zengjetek az Úrnak, aki a Sionon lakik,
tetteit hirdessétek a nemzetek között.
13 Mert megemlékezett róluk, aki számon kéri a vért,
nem feledte el a szegények szavát.

HÉT 14 Könyörülj rajtam, Uram,
nézd, szorongatnak ellenségeim!
De te fölemelsz a halál kapuiból engem,
15 hogy hirdessem teljes dicséretedet,
Sion leányának kapuiban ujjongjak szabadításodon.

TÉT 16 A nemzetek beestek a maguk ásta verembe,
a tőrben, amelyet elrejtettek, saját lábuk akadt meg.
17 Megnyilatkozott az Úr, ítéletet tartott,
saját keze művein fennakadt a gonosz.

JÓD 18 Az alvilágba térnek a vétkesek,
minden nemzet, amely megfeledkezett Istenről!
KÁF 19 Mert nem marad örökre elfeledve a szegény,
nem vész el végleg a szegények reménye.

20 Kelj fel, Uram! Ember ne legyen elbizakodott,
színed előtt ítéletre kerüljenek a nemzetek.
21 Bocsáss rájuk, Uram, rettegést,
hadd tudják meg a nemzetek, hogy csak emberek!

10. ZSOLTÁR (Vg 9,22-39)

Segélykiáltás a hatalmaskodók ellen

LÁMED 1 Miért maradsz, Uram, oly távol tőlem?

Miért rejtőzködsz a szükség és szorongatás idején?
2 A gonosz kevélykedik, üldözi a szegényt;
Fogják meg őket saját kigondolt terveik!
3 Hisz dicsekszik lelke kívánságaival a gonosz,
és magára mond áldást a fösvény.
NÚN 4 Elbizakodottságában megveti az Urat a gonosz,
»Nem keresi; nincs Isten!«
5 Egyre csak ezt forgatja fejében.

Útjai szerencsések minden időben.
Túl magasak neki ítéleteid,
mind megveti ellenségeit.

6 Mert így szól szívében: »Én nem ingok meg,
baj nélkül maradok nemzedékről nemzedékre.«
PÉ 7 Szája csupa átok, erőszak, álnokság,
nyelve alatt fájdalom és gonoszság.
8 Lesben áll az utakon,
titokban öli meg az ártatlant.
CÁDÉ 9 Szeme a szegényt kémleli,
mint barlangjában az oroszlán, leskelődik rejtekén.
Leskelődik, hogy a szegényt megragadja,
elragadja a szegényt, hálójába fogva.

10 Ráront lelapulva, és a nyomorultak
csak hullanak karja erejétől.
11 Mert így szól szívében:
»Megfeledkezett róluk Isten!
Elfordította arcát, és nem látja többé őket!«
QÓF 12 Kelj föl, Uram, Isten!
Emeld föl kezed, ne feledd el a szegényeket!
13 Miért gúnyolja a gonosz az Istent?
Miért mondja szívében: »Nem kéred számon.«

RÉS 14 Láttad ezt, hiszen te figyeled a kínt s a gyötrelmet,
juttasd tehát kezeidbe őket!
Terád bízta magát a szegény,
az árvának te lettél a segítője.
SIN 15 Törd össze a bűnös és a gonosz karját;
keresheted majd gonosztettüket, de nem találod.

16 Király az Úr örökkön-örökké,
kipusztultak országából a pogányok.
TAU 17 A szegények kívánságát meghallgattad, Uram.
Megerősítetted szívüket és rájuk figyel füled,
18 hogy az árvának és az elnyomottnak igazságot tégy,
hogy ne hozzon többé rettegést a földből való ember.

11. ZSOLTÁR (10)

A gondviselő Isten

1 A karvezetőnek. Dávid zsoltára.
Az Úrban bízom én. Hogyan mondhatjátok nekem:
»Menekülj a hegyekbe, mint a veréb!

2 Mert íme a bűnösök kifeszítették az íjat,
a húrra illesztették nyilaikat,
hogy lenyilazzák a sötétben az egyenes szívűeket.
3 Ha semmibe sem veszik végzéseidet,
mit tehet akkor az igaz?«

4 Szent templomában van az Úr,
áll az egekben az Úr trónusa.
A szegényre tekint a szeme,
az emberek fiait vizsgálja pillantása.
5 Megvizsgálja az Úr az igazat s az istentelent;
saját lelkét gyűlöli, aki szereti a gonoszságot.
6 Parazsat és kénkövet hullat a bűnösökre,
és szélvihar lesz kelyhük osztályrésze.

7 Mert igaz az Úr s az igazságot kedveli,
az igazak láthatják majd arcát.

12. ZSOLTÁR (11)

Az ember álnoksága – Isten hűsége

1 A karvezetőnek. Nyolcadra. Dávid zsoltára.
2 Segíts meg, Uram, mert pusztulnak a szentek,
az emberek fiai között a hűséges megfogyatkozott.
3 Hiábavalóságot mond mindenki a felebarátjának,
álnok szájjal, kétszínűen beszélnek.

4 Pusztítson el az Úr minden álnok szájat,
és kevélyen beszélő nyelvet!
5 Akik így szólnak: »Nyelvünkkel diadalmaskodunk,
velünk van a mi szánk: ki lesz rajtunk úrrá?«

6 »A szűkölködők nyomora és a szegények sóhaja miatt
fölkelek – mondja az Úr –, és megszabadítom a megvetettet.«
7 Az Úr szava tiszta szó, tűzben megpróbált ezüst,
salaktól elválasztva, hétszeresen megtisztítva.

8 Uram, te megőrzöl és megoltalmazol minket,
e nemzedéktől mindörökre.
9 Körös-körül istentelenek járnak,
mert a szennyet magasztalják fel az emberek fiai.

13. ZSOLTÁR (12)

Panasz és bizalom nagy szükségben

1 A karvezetőnek. Dávid zsoltára.
2 Meddig felejtesz el egészen, Uram?
Arcodat meddig fordítod el tőlem?
3 Meddig kell gondokat hordoznom lelkemben,
szívemben fájdalmat mindennap?
Meddig kerekedik fölém ellenségem?

4 Nézz rám és hallgass meg, Uram, Istenem!
Ragyogtasd fel szememet,
hogy halálos álomba sohase merüljek,
5 hogy sohase mondja ellenségem: »Legyőztem!«
Ne örvendezzenek szorongatóim, hogy meginogtam.

6 Én azonban bízom a te irgalmadban.
Szívem ujjong, mert megszabadítasz,
énekelek az Úrnak, aki jót tesz velem.

14. ZSOLTÁR (13)

Az Istentagadók balgasága

1 A karvezetőnek. Dávid zsoltára.
Így szól szívében az esztelen: »Nincs Isten!«
Romlottak és utálatosak lettek törekvéseikben,
nincs, aki jót cselekedne.
2 Lenéz az Úr a mennyből az emberek fiaira,
hogy lássa: van-e okos, aki Istennel gondol?

3 Elfordultak mindannyian, megromlottak valamennyien,
nincs, aki jót cselekedne, nincs egyetlen egy sem.
4 Nemde mind értelmetlenek, akik gonoszat tesznek,
s fölfalják népemet, mint egy falat kenyeret.

Hol nem hívják segítségül az Urat,
5 ott megremegnek a félelemtől,
mert az Úr az igaz nemzedékkel van.
6 Megzavarjátok a szűkölködő szándékait,
ámde az Úr az ő reménysége.
7 Bárcsak eljönne Izrael segítsége Sionból!
Ha majd az Úr jóra fordítja népe sorsát,
ujjong majd Jákob, és örvendezik majd Izrael.

15. ZSOLTÁR (14)

Ki mehet be az Úr szentélyébe?

1 Dávid zsoltára.
Uram, ki lakhat sátradban?
Ki tartózkodhat szent hegyeden?

2 Az, aki szeplőtelenül jár, és igazságot cselekszik,
aki igazat gondol szívében,

3 aki nyelvével nem követ el álnokságot,
felebarátjának nem tesz rosszat,
nem ad hitelt embertársa gyalázásának.

4 Aki előtt a gonosz nem ér semmit,
de nagyra tartja azokat, akik az Urat félik.
Aki esküjét nem vonja vissza, még ha kárára is van,
5 s pénzét nem adja kamatra.
Vesztegető ajándékot nem fogad el az ártatlan ellen;
aki így cselekszik, meg nem inog sohasem.

16. ZSOLTÁR (15)

Isten, a hívek öröksége

1 Miktám, Dávidtól.
Óvj meg engem, Uram,
mert tebenned van reményem!

2 Mondom az Úrnak: »Te vagy az én Istenem,
nagyobb javam nincsen nálad.«
3 A szentekben, a jeles férfiakban, akik a földön vannak,
bennük van minden gyönyörűségem.
4 Sok gyötrődése van azoknak,
akik más istenek után futkosnak.
Nem veszek részt véres áldozataikban,
nevüket sem veszem ajkamra.

5 Az Úr az én örökségem és kelyhem osztályrésze:
te adod vissza örökségemet.
6 A mérőzsinór pompás részt juttatott nekem,
valóban pompás nekem az én örökségem.
7 Áldom az Urat, aki értelmet adott nekem,
veséim még éjjel is figyelmeztetnek engem.
8 Szüntelenül az Úr van szemem előtt,
meg nem ingok, hisz ő áll jobbomon.
9 Ezért örvend a szívem és ujjong a nyelvem,
sőt testem is reménységben pihen:

10 Mert nem hagyod az alvilágban lelkemet,
s nem engeded, hogy szented romlást lásson.
11 Megmutatod nekem az élet útját,
az öröm teljességét színed előtt,
és a gyönyörűséget jobbodon mindörökké.

17. ZSOLTÁR (16)

Üldözött ember imája

1 Dávid imádsága.
Hallgasd meg, Uram, igaz ügyemet,
méltasd figyelemre könyörgésemet.

Hallgasd meg könyörgésemet,
nem álnok ajakról fakad.
2 Színed elől jöjjön igazság nekem,
szemed lássa meg igazamat.

3 Vizsgáld meg szívemet, és látogasd meg éjjel,
tégy tűzpróbára engem,
és nem találsz bennem gonoszságot.
4 Szám nem beszélt emberek dolgáról,
kerültem ajkad igéi szerint az erőszakos utakat.
5 Tartsd meg léptemet a te ösvényeiden,
hogy meg ne inogjon a lábam.

6 Hozzád kiáltok, hisz te meghallgatsz, Istenem!
Hajtsd hozzám füledet, hallgasd meg szavaimat!
7 Mutasd meg csodás irgalmadat,
hiszen megmented az üldözőktől azokat,
akik jobbodban bíznak!
8 Óvj, mint szemed fényét,
nyújts szárnyad árnyékában menedéket nekem
9 a gonoszok elől, akik nyomorgatnak engem!

Ellenségeim dühöngve körülkerítettek,
10 bezárták kövér szívüket,
szájuk ontja a kevélységet.
11 Megleptek, s íme, körülvesznek,
rám szegezik szemüket, hogy földre terítsenek.
12 Tekintetük, mint a prédára kész oroszláné,
s mint a rejtekhelyén meghúzódó oroszlánkölyöké.

13 Kelj fel, Uram! Előzd meg és terítsd le őt!
Ments meg engem kardoddal az istentelentől,
14 karoddal a halottaktól, Uram,
a holtaktól, akiknek nincs már részük az életből!
Töltsd meg hasukat javaiddal,
hadd lakjanak jól gyermekeik,
s hagyják fiaikra, ami megmarad.
15 Én azonban igazságban látom meg arcodat,
és színed látása tölt el amikor fölébredek.

18. ZSOLTÁR (17)

A király háladala szabadulásért és győzelemért

1 A karvezetőnek. Dávidtól, az Úr szolgájától, aki ez ének igéit intézte az Úrhoz, amikor az Úr megszabadította őt minden ellenségének hatalmából
2 és Saul kezéből. Így szólt tehát:

Szeretlek Uram, én erősségem!
3 Uram, én erősségem,
menedékem és megszabadítóm;

Én Istenem, segítségem, akiben reménykedem,
oltalmazóm, üdvösségem ereje,
aki fölemelsz engem.
4 Dicsérem és segítségül hívom az Urat,
és megszabadulok ellenségeimtől.

5 Körülvettek a halál hullámai,
megrémítettek a gonoszság örvényei,
6 körülfogtak az alvilág kötelei,
hatalmukba kerítettek a halál tőrei.
7 Szorultságomban az Urat hívtam segítségül,
Istenemhez kiáltottam.
Ő meghallgatta templomából szavam,
és hozzá intézett kiáltásom a füléhez jutott.

8 A föld megindult és megreszketett,
alapjukban megrendültek a hegyek,
és megindultak, mert ő haragra gerjedt.
9 Füst szállt fel orrából, és emésztő tűz a szájából,
égő parazsat lövellt magából.
10 Lehajtotta az eget és leszállott,
ködhomály volt lába alatt.

11 Fölszállt a kerubok fölé,
a szél szárnyain repült.
12 Rejtekhelyévé tette a sötétséget,
sátrat vont maga köré sötét vízből, a lég felhőiből.
13 Arcának fényessége előtt futottak a felhők,
a jégeső s az izzó parázs.

14 Dörgött az Úr az égből, hallatta hangját a Fölséges:
jégeső és az izzó parázs.
15 Kilőtte nyilait és szétszórta őket,
leküldte villámait és szétzavarta őket.
16 Előtűntek a vizek forrásai,
feltárultak a földkerekség alapjai
korholó szavadtól, Uram,
haragod leheletének fúvásától.

17 Lenyúlt a magasból, megfogott,
a nagy vizekből kihúzott engem.
18 Megszabadított hatalmas ellenségeimtől,
nálamnál hatalmasabb gyűlölőimtől.

19 Megrohantak engem nyomorúságom napján,
de támaszom lett az Úr.
20 Kivezetett a szabad térre engem,
megmentett, mert kedvét lelte bennem.

21 Megfizetett nekem az Úr igaz voltom szerint,
megjutalmazott kezem tisztasága szerint,
22 mert megőriztem az Úr útjait,
Istenemtől gonoszul el nem tértem.
23 Mert szem előtt tartottam minden rendeletét,
igaz ítéleteit magamtól el nem távolítottam.
24 Mert szeplőtelen voltam előtte,
s őrizkedtem, hogy vétkem ne legyen.
25 Megfizetett nekem az Úr igaz voltom szerint,
kezemnek előtte ismeretes tisztasága szerint.

26 A szenthez szent vagy,
az ártatlan emberhez ártatlan,
27 a választotthoz választott vagy,
a fondorkodókat kiforgatod.
28 Mert a megalázott népet megmented,
de megalázod a kevélyek szemét.
29 Mert te gyújtod meg, Uram, lámpásomat,
Isten teszi világossá sötétségemet.
30 Mert te ragadsz ki a kísértésből,
Istenem által ugrom át a falat.

31 Én Istenem! – Szeplőtelen az ő útja,
tűzben próbált az Úr szava,
oltalmazója ő minden benne bízónak.

32 Valóban, ki Isten az Úron kívül?
Ki kőszikla a mi Istenünkön kívül?
33 Ő az Isten, aki erővel övezett fel engem,
és szeplőtelenné tette utamat.
34 Lábamat gyorssá tette mint a szarvasét,
és magaslatokra állított fel engem.
35 Kezemet harcra tanította,
karom ércveretű íjat feszít.

36 Üdvösséged pajzsát adtad nekem,
jobbod fölemelt és jóságod naggyá tett engem.
37 Tág teret nyitottál lépteimnek,
és bokáim nem gyengültek el.
38 Üldözőbe vettem ellenségeimet s elfogtam őket,
nem tértem vissza, míg el nem pusztultak.
39 Összetörtem őket, nem tudtak felkelni,
a lábam alá estek.
40 Erővel öveztél fel engem a harcra,
az ellenem állókat alám vetetted.

41 Megszalasztottad ellenségeimet,
és gyűlölőimet széjjelszórtad.
42 Kiáltottak, de nem volt, aki megmentse őket,

kiáltottak az Úrhoz, de nem hallgatott rájuk.
43 Szétszórtam őket, mint a szél a port,
széttiportam őket, mint az utca sarát.
44 Népem lázadásától megmentettél,
nemzetek vezetőjévé tettél engem.
Az a nép, amelyet nem ismertem, szolgámmá lett,
45 mihelyt füle hallotta, engedelmeskedett nekem.
Idegen fiak hízelegtek nekem,
46 idegenek fiai erejüket vesztették,
remegtek rejtekükben.

47 Él az Úr, áldott legyen Segítőm,
magasztalják az én megmentő Istenemet!
48 Isten, aki megengeded, hogy bosszút álljak,
és népeket vetsz alám,
aki megszabadítasz haragos ellenségeimtől,
49 az ellenem támadók fölé juttatsz,
megszabadítasz az erőszak emberétől.

50 Dicsérlek érte, Uram, a nemzetek között,
és zsoltárt zengek nevednek,
51 aki bőségesen segíti királyát,
aki irgalmat gyakorol Fölkentjével,
Dáviddal és utódaival mindörökké.

19. ZSOLTÁR (18)

A teremtés dicsérete – A törvény dicsérete

1 A karvezetőnek. Dávid zsoltára.
2 Isten dicsőségét beszélik az egek,
és keze művét hirdeti az égbolt.
3 Ezt harsogja az egyik nap a másiknak,
erre tanítja az egyik éj a másikat.

4 Nem sustorgással, nem dadogással,
hogy ne lehetne érteni őket:
5 az egész földre elhat szózatuk,
s a földkerekség határaira szavuk.

6 Bennük ütötte fel a napnak sátrát,
s az, mint a vőlegény, kilép nászházából,
mint a hős, ujjongva indul neki útjának.
7 Az ég egyik szélén kel föl,
és útja annak másik széléig jut el,
és nincs, aki melege elől elrejthetné magát.

8 Szeplőtelen az Úr törvénye, felüdíti a lelket,
az Úr rendelete megbízható,
bölcsességet ad a kisdedeknek.
9 Egyenesek az Úr végzései, vidámmá teszik a szívet,

világos az Úr parancsa, felvilágosítja a szemet.

10 Az Úr félelme tiszta, örökkön-örökké megmarad,
igazak az Úr ítéletei, egytől-egyig igazságosak.
11 Kívánatosabbak az aranynál,
és megannyi drágakőnél,
édesebbek a méznél, meg a csepegő lépes méznél.

12 Szolgád meg is tartja őket,
megtartásuk jutalma bőséges.
13 Ki veszi észre a vétkeket?
Tisztíts meg titkos bűneimtől,
14 és a kevélységtől mentsd meg szolgádat,
ne uralkodjék rajtam.
Akkor szeplőtelen leszek,
s a nagy vétektől tiszta maradok.

15 Hadd legyen kedves előtted szám beszéde,
és szívem elmélkedése mindenkor.
Uram, én segítőm, én üdvözítőm!

20. ZSOLTÁR (19)

Könyörgés a királyért

1 A karvezetőnek. Dávid zsoltára.
2 A szorongatás napján hallgasson meg téged az Úr,
oltalmazzon meg Jákob Istenének neve!
3 Küldjön neked szentélyéből segítséget,
és Sionból nyújtson védelmet!

4 Emlékezzék meg minden áldozatodról,
és találja égő áldozatodat kövérnek!
5 Bánjon veled szíved szerint,
és váltsa valóra minden tervedet!

6 Hadd örvendjünk szabadításodnak,
hadd emeljünk zászlót Istenünk nevében!
Teljesítse az Úr minden kérésedet!

7 Már tudom: fölkentjének az Úr győzelmet adott;
szent egéből meghallgatta,
hatalmas jobbja megsegíti.

8 Ezek harci szekereikben, azok lovaikban,
mi pedig az Úr, a mi Istenünk nevében keresünk segítséget.
9 Ők lehanyatlanak és elhullanak,
mi azonban fölkeltünk és állunk szilárdan.

10 Uram, tartsd meg a királyt,
és hallgass meg azon napon,
amelyen hozzád kiáltunk!

21. ZSOLTÁR (20)

Hálaadás a király győzelméért

1 A karvezetőnek. Dávid zsoltára.
2 Uram, hatalmadon örvend a király,
és mérhetetlenül ujjong segítségeden.
3 Teljesítetted szívének kívánságát,
nem tagadtad meg tőle ajkának óhajtását.
4 Sőt elébe siettél boldogító áldással,
fejére színarany koronát helyeztél.
5 Életet kért tőled, s te megadtad neki,
hogy sokáig éljen, időtlen időkig.

6 Segítséged folytán nagy a dicsősége,
dicsőséggel és nagy ékességgel ruháztad fel őt.
7 Valóban, áldássá tetted őt mindörökre,
megörvendeztetted vidámsággal színed előtt.
8 Minthogy az Úrban bízik a király,
meg nem inog a Fölséges irgalmából.

9 Érje utol kezed minden ellenségedet,
érje el jobbod minden gyűlölődet!
10 Tedd őket hasonlókká tüzes kemencéhez,
abban az időben, amikor megjelensz.
Nyelje el őket haragjában az Úr,
és a tűz emésszе el őket!
11 Pusztítsd el magzataikat a földről,
utódaikat az emberek fiai közül!

12 Mert gonoszat határoztak ellened,
álnok terveket szőttek,
de semmit sem vihettek keresztül.
13 Mert te megfutamítottad őket,
íjaddal célba vetted arcukat.

14 Kelj fel, Uram, hatalmaddal!
Hadd magasztaljuk erődet énekkel és zsoltárral!

22. ZSOLTÁR (21)

Elhagyatottság és bizalom

1 A karvezetőnek. A »Szarvastehén hajnalban« dallama szerint. Dávid zsoltára.
2 Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?
Távol van szabadulásomtól hangos jajveszékelésem.
3 Én Istenem, kiáltok nappal,
de te nem hallgatsz meg,

és éjjel is, de nyugtot nem találok.

4 Pedig te szent vagy
és Izrael dicsérete között laksz.
5 Benned bíztak atyáink,
bíztak, és te megszabadítottad őket.
6 Hozzád kiáltottak és megszabadultak,
benned bíztak és meg nem szégyenültek.
7 Én azonban féreg vagyok, nem ember,
embereknek gyalázata, népnek utálata.

8 Aki csak lát, mind gúnyt űz belőlem,
félrehúzza ajkát, fejét csóválgatja:
9 »Az Úrban bízott, mentse meg őt,
szabadítsa meg, ha kedvét leli benne.«

10 Hiszen te vagy, aki kihoztál engem anyám méhéből,
te vagy reménységem anyám emlője óta.
11 Rád voltam utalva anyám ölétől,
anyám méhétől fogva te vagy az Istenem.
12 Ne légy távol tőlem, mert közel a nyomorúság,
és nincs, aki segítséget nyújtana.

13 Körülvett engem sok tulok,
Básán bikái körülfogtak engem.
14 Kitátották felém szájukat,
mint ragadozó és ordító oroszlán.
15 Szétfolytam, miként a víz,
minden csontom kificamodott,
szívem, mint a viasz, megolvadt bensőmben.
16 Ajkam, mint a cserép, kiszáradt,
nyelvem ínyemhez tapadt,
lesújtottál a halál porába.

17 Körülvett engem nagy sereg kutya,
a gonoszok zsinatja körülfogott engem.
Átlyuggatták kezemet és lábamat,
18 megszámlálhattam minden csontomat.
Néznek rám, bámulnak engem,
19 elosztották maguk között ruháimat,
és köntösömre sorsot vetettek.

20 De te, Uram, ne légy távol tőlem,
én erősségem siess segítségemre!
21 Szabadítsd meg lelkemet a kardtól,
egyetlenemet a kutyák karmából!
22 Ments meg az oroszlán torkából,
engem, a megalázottat, a bölény szarvától!
23 Hadd hirdessem testvéreimnek nevedet,

a gyülekezetben hadd dicsérjelek:
24 Ti, akik félitek az Urat, dicsérjétek őt,
Jákob minden utóda, magasztaljátok őt!
Félje őt Izrael minden utóda,
25 mert ő nem veti meg és nem nézi le
a szegény nyomorúságát,
nem fordítja el tőle tekintetét,
és meghallgatja, amikor hozzá kiált.

26 Rólad szól dicséretem a nagy gyülekezetben;
amit fogadtam, teljesítem azok előtt, akik félik őt.
27 Jóllakásig esznek majd a szegények,
akik keresik az Urat, dicsérik majd őt:
»Éledjen fel szívük mindörökre!«
28 Észbe kap és megtér az Úrhoz a föld minden határa,
és leborul színe előtt a nemzetek valamennyi családja.

29 Mert az Úré a királyi hatalom,
és ő uralkodik a nemzeteken.
30 Csak őt imádják mind, akik a földben alszanak;
leborulnak előtte mindazok, akik a porba leszállnak.

Neki él majd a lelkem,
31 neki szolgálnak majd utódaim,
az Úrról beszélnek az eljövendő nemzedéknek.
32 Az ő igazságát fogják hirdetni a születendő népnek:
»Így cselekedett az Úr!«

23. ZSOLTÁR (22)

A jó pásztor

1 Dávid zsoltára.
Az Úr az én pásztorom,
nem szűkölködöm,
2 zöldellő legelőkön adott nekem helyet,
csöndes vizekhez vezetett engem.
3 Felüdítette lelkemet,
és az igazság ösvényein vezetett az ő nevéért.

4 Járjak bár a halál árnyékában,
nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy,
vessző és pásztorbotod megvigasztaltak engem.

5 Asztalt terítettél számomra
azok előtt, akik szorongatnak engem.
Olajjal kented meg fejemet,
és kelyhem csordultig töltötted.

6 Mert jóságod és irgalmasságod kísér engem
életem minden napján,
hogy az Úr házában lakjam időtlen időkig.

24. ZSOLTÁR (23)

Az Úr bevonul szentélyébe

1 Zsoltár Dávidtól.
Az Úré a föld s ami azt betölti,
a földkerekség és minden lakója.
2 Mert ő alapította a tengerekre,
s a folyók fölé ő állította.
3 Ki mehet fel az Úr hegyére?
Ki állhat meg az ő szent helyén?

4 Az, akinek keze ártatlan, akinek szíve tiszta,
aki magát hiúságra nem adja,
s nem tesz hamis esküt.
5 Az ilyen áldást nyer az Úrtól,
s irgalmat Istentől, oltalmazójától.
6 Ez azok nemzedéke, akik őt keresik,
akik Jákob Istenének arcát keresik.

7 Táruljatok fel, hatalmas kapuk,
táruljatok fel, örök kapuk,
hadd vonuljon be a dicsőség királya!
8 Ki az a dicsőség királya?
Az erős és hatalmas Úr, a harcban hatalmas Úr.

9 Táruljatok fel, hatalmas kapuk,
táruljatok fel, örök kapuk,
hadd vonuljon be a dicsőség királya!
10 Ki az a dicsőség királya?
A seregek Ura, ő a dicsőség királya.

25. ZSOLTÁR (24)

Könyörgés bűnbocsánatért

1 Dávid zsoltára.
ALEF Hozzád emelem, Uram, lelkemet,
BÉT 2 Istenem, tebenned remélek!
Ne hagyd, hogy megszégyenüljek,
és ellenségeim ujjongjanak fölöttem!
GÍMEL 3 Hisz senki, aki tebenned bízik,
meg nem szégyenül.
De szégyen éri mindazokat,
akik hiábavalóságok miatt hűtlenek lesznek.

DÁLET 4 Utaidat, Uram, mutasd meg nekem,
és ösvényeidre taníts meg engem!

HÉ 5 Vezess és oktass engem igazságodra,
mert te vagy az én üdvözítő Istenem,
VAU és én tebenned bízom szüntelen!

ZAJIN 6 Emlékezzél meg, Uram, könyörületedről,
és irgalmadról, hisz azok öröktől valók!
HÉT 7 Ifjúkorom bűneire s botlásaira ne gondolj vissza;
irgalmad szerint emlékezzél meg rólam,
hiszen te jó vagy, én Uram!

TÉT 8 Édes az Úr és igazságos,
ezért útbaigazítja a vétkeseket.
JÓD 9 Végzésével vezérli az alázatosakat,
megtanítja útjaira a szelídeket.

KÁF 10 Az Úr minden útja irgalom és igazság azok iránt,
akik szövetségét és törvényeit megtartják.
LÁMED 11 A te saját nevedért, Uram,
bocsásd meg bűnömet, mert sok az!

MÉM 12 Ki az, aki féli az Urat?
Annak megmutatja, milyen utat válasszon.
NÚN 13 Annak boldogságot élvez majd a lelke,
és utóda örökli a földet.

SZÁMEK 14 Barátja az Úr azoknak, akik őt félik,
és szövetségét megmutatja nekik.
AJIN 15 Állandóan az Úrra tekint szemem,
mert ő húzza ki lábamat a tőrből.

PÉ 16 Tekints rám és irgalmazz nekem,
mert elhagyatott és szegény vagyok.
CÁDÉ 17 Szívem szorongatásai megsokasodtak,
vezess ki ínségemből engem.

18 Nézd megalázottságomat és szenvedésemet,
bocsásd meg minden vétkemet!
RÉS 19 Nézd, milyen sokan vannak ellenségeim,
milyen ádáz gyűlölettel gyűlölnek engem!

SIN 20 Oltalmazz és szabadíts meg engem,
ne hagyd, hogy megszégyenüljek,
hiszen benned remélek!
TAU 21 Álljanak mellém az ártatlanok és az igazak,
mert beléd vetem bizalmamat.

PÉ 22 Szabadítsd meg Isten, Izraelt
minden szorongattatásából!

26. ZSOLTÁR (25)

Ártatlanul üldözött ember könyörgése

1 Dávidtól.
Szolgáltass, Uram, igazságot nekem,
mert ártatlanságban járok,
s az Úrba vetett bizalmam nem inog meg.
2 Tégy próbára, Uram, és vizsgálj meg engem,
próbáld meg tűzzel vesémet és szívemet!

3 Mert szemem előtt van irgalmasságod,
s a te igazságodban járok.
4 Nem ültem együtt a hivalkodókkal,
és nem jártam az alattomosokkal.
5 Gyűlölöm a gonoszok társaságát,
nem ülök le az istentelenekkel.

6 Ártatlanságban mosom kezemet,
és körülveszem oltárodat, Uram,
7 hogy halljam a dicséret szavát,
és hirdessem minden csodatettedet.
8 Uram, szeretem házad rejtekét,
és dicsőséged lakóhelyét.

9 Istenem, ne pusztítsd el
a gonoszokkal együtt lelkemet,
és éltemet a vér embereivel,
10 akiknek kezéhez gonoszság tapad,
s jobbjuk telve van megvesztegetéssel.
11 Én azonban ártatlanságomban járok,
ments meg engem, irgalmazz nekem!

12 Lábam egyenes úton áll,
a gyülekezetekben áldom az Urat.

27. ZSOLTÁR (26)

Közösség Istennel

1 Dávidtól.
Az Úr az én világosságom és üdvösségem:
kitől kellene félnem?
Az Úr oltalmazza életemet:
kitől kellene remegnem?
2 Ha közelednek felém a gonoszok,
hogy egyék húsomat,
ellenségeim, akik szorongatnak,
maguk botlanak meg és elesnek.

3 Ha táborok kelnek is ellenem, nem ijed meg szívem;

Ha harc támad is ellenem, akkor is reménykedem.

4 Egyet kérek az Úrtól, azért esedezem:
hadd lakjam az Úr házában
életemnek minden napján,
hadd lássam az Úr pompáját,
hadd látogassam templomát.

5 Mert ő elrejt hajlékában a veszedelem idején,
elbújtat sátra rejtekében,
kősziklára emel fel engem.
6 Így fölemeli fejemet
ellenségeim fölé, akik körülvesznek.
Én pedig diadalkiáltással áldozatot mutatok be hajlékában,
énekelek és zsoltárt zengek az Úrnak.

7 Halld meg, Uram, szózatomat,
amellyel hozzád kiáltok,
könyörülj rajtam és hallgass meg engem!

8 Rólad mondja a szívem: »Téged keres tekintetem!«
A te arcodat keresem, Uram!
9 Ne fordítsd el tőlem arcodat,
ne fordulj el haragodban szolgádtól,
te vagy a segítőm!
Ne hagyj el és ne vess meg engem,
üdvözítő Istenem!
10 Hisz atyám és anyám is elhagyott,
de az Úr fölkarolt engem.

11 Mutasd meg nekem, Uram, utadat,
és vezess engem a helyes ösvényre ellenségeim miatt.

12 Ne adj át ellenségeim akaratának,
mert hamis tanúk támadnak ellenem,
akik erőszakot lihegnek.

13 Hiszem, hogy meglátom
az Úr javait az élők földjén.
14 Remélj az Úrban, légy férfias,
bátor legyen szíved, és bízzál az Úrban!

28. ZSOLTÁR (27)

Segélykiáltás halálveszélyben; hálaadás a menekülésért

1 Dávidtól.
Hozzád kiáltok, Uram, Istenem,
ne fordulj el szótlanul tőlem!
Ne legyek olyan, ha néma maradsz hozzám,

mint aki a sírverembe száll.

2 Hallgasd meg, Uram, könyörgésem szavát,
amikor imádkozom hozzád,
amikor fölemelem kezemet szent templomod felé.

3 Ne sodorj el engem a bűnösökkel és a gonosztevőkkel,
akik békésen szólnak felebarátjukhoz,
holott szívükben gonoszság lakik.

4 Fizess meg nekik cselekedeteik szerint,
és szándékaik gonoszsága szerint;
Kezük művei szerint jutalmazd meg őket,
add meg nekik, amit érdemelnek!
5 Mivel nem gondolnak az Úr tetteivel,
és kezének műveivel,
lerombolja és nem építi fel őket.

6 Áldott legyen az Úr,
mert meghallgatta könyörgésem szavát!
7 Segítőm és oltalmazóm az Úr,
szívem benne remél s ő megsegít engem;
Ujjong a szívem,
s énekemben hálát zengek neki.

8 Az Úr az ő népének erőssége,
s fölkentjének megmentő védelmezője.
9 Uram, mentsd meg népedet,
áldd meg örökségedet,
kormányozd és tedd naggyá őket mindörökké!

29. ZSOLTÁR (28)

Isten dicsősége a viharban

1 Zsoltár Dávidtól.
Adjatok az Úrnak, Istennek fiai,
adjatok az Úrnak dicsőséget és tiszteletet,
2 adjatok dicsőséget az Úr nevének,
imádjátok az Urat szent ragyogásban!

3 Az Úr hangja zeng a vizek fölött;
A fölséges Isten mennydörög,
ott van az Úr a nagy vizek fölött.
4 Az Úr szava erősen zeng,
az Úr szava fenséges.

5 Az Úr szava cédrusokat tördel,
a Libanon cédrusait összetöri az Úr.
6 Szökell szavára mint a borjú,

a Libanon s a Szirjon, mint a fiatal bölény.

7 Az Úr hangja tüzes lángokat szór,
8 az Úr hangja megrendíti a pusztát,
megremegteti az Úr Kádes pusztáját.
9 Az Úr hangja a szarvasünőket vajúdásba hozza,
a sűrűséget megritkítja,
s templomában mindenki így szól: Ó, mily dicső!

10 Az Úr a vízár fölött trónol,
és az Úr trónol, mint király örökké.
11 Az Úr hatalmat ad népének,
és békességgel áldja meg népét az Úr.

30. ZSOLTÁR (29)

Hálaadás halálveszélyből való szabadulásért

1 Zsoltár. Ének a Templomszentelés ünnepére. Dávidtól.
2 Magasztallak, Uram, mert fölemeltél engem,
és nem engedted, hogy ellenségeim örüljenek fölöttem.
3 Hozzád kiáltottam, Uram, én Istenem,
és te meggyógyítottál engem.
4 Uram, visszahoztad lelkemet az alvilágból,
életben tartottál, hogy ne szálljak a sírba.

5 Zengjetek zsoltárt az Úrnak, ti is az ő szentjei,
áldjátok szent emlékezetét!
6 Mert haragja csak egy pillanat,
de élethosszig tart jóakarata.
Este a sírás tér be,
de reggelre a vidámság.

7 Mikor dúslakodtam, így szóltam:
»Nem fogok meginogni sohasem.«
8 Mert te, Uram, kegyességedben
szilárddá tetted dicsőségemet.
De te elfordítottad arcodat tőlem,
és én megrendültem.
9 Ekkor, Uram, hozzád kiáltottam,
és Istenemhez könyörögtem.
10 Mi hasznod lenne véremből,
ha leszállnék a sírgödörbe?
Vajon a por magasztalhat-e téged,
és hirdetheti-e hűségedet?

11 Meghallgatott az Úr és megkönyörült rajtam,
az Úr lett az én segítségem.

12 Sírásomat öröménekké változtattad,
szőrruhámat szétszaggattad,
vidámsággal öveztél körül,
13 hogy énekeljen neked dicsőségem,
és sohase hallgasson.
Áldalak érte örökké, Uram, én Istenem!

31. ZSOLTÁR (30)

Isten, a biztos menedék

1 A karvezetőnek. Zsoltár Dávidtól.
2 Uram, tebenned remélek,
soha meg ne szégyenüljek,
igazságodban szabadíts meg engem!
3 Hajtsd hozzám füledet, siess, szabadíts meg!
Légy oltalmazó sziklám és megerősített házam,
hogy megszabadíts engem!
4 Mert erősségem és menedékem vagy,
a te nevedért légy vezérem és viseld gondomat!
5 Ments ki ebből a csapdából,
amelyet ellenem titokban felállítottak,
hiszen te vagy erősségem.
6 Kezedbe ajánlom lelkemet,
ments meg engem, Uram, igazság Istene!
7 Gyűlölöd azokat, akik üres hiúságok után futnak,
én azonban az Úrba vetem bizalmamat.
8 Ujjongva örvendek irgalmasságodnak,
hisz megláttad megalázottságomat,
észrevetted ínségemet,
9 és nem juttattál ellenség kezére,
sőt tágas térre állítottad lábamat.

10 Könyörülj rajtam, Uram, mert szorongatnak engem,
szemem, lelkem, testem a búsulástól elsenyved,
11 mert fájdalomban enyészik el életem,
és éveim siránkozásban.
Az ínségtől ellankad erőm és remegnek csontjaim.

12 Temérdek ellenségem miatt csúfsággá lettem,
szomszédaim és ismerőseim nagyon félnek tőlem:
akik meglátnak az utcán, elfutnak előlem.
13 Mint a halott, feledésbe mentem a szívekben,
mint összetört edény, olyanná lettem.
14 Mert hallottam sokak szidalmazását,
az iszonyatot mindenfelől;
amint egybegyűltek ellenem mindannyian,
s azon tanakodtak, hogy elveszik életem.

15 Én azonban benned bízom, Uram;
azt mondom: »Te vagy az én Istenem!

16 Sorsom a te kezedben van.«
Ments meg ellenségeim kezéből s üldözőimtől!
17 Ragyogtasd fel szolgád fölött arcodat,
szabadíts meg irgalmasságodban.

18 Uram, ne hagyd, hogy szégyen érjen,
hisz segítségül hívlak téged.
Érje szégyen a gonoszokat
és némuljanak el az alvilágban.
19 Némuljanak el az álnok ajkak,
melyek az igaz ellen gonoszat szólnak,
kevélyen és megvetéssel.

20 Uram, milyen bőséges a te édességed,
amelyet elrejtettél a téged félők számára,
amelyet a benned bízóknak juttatsz
az emberek fiai előtt!
21 Elrejted őket arcod rejtekében
az emberek háborgatása elől;
megoltalmazod őket hajlékodban
a perlekedő nyelvektől.

22 Áldott az Úr, mert csodásan megmutatta
irgalmát nekem a megerősített városban!
23 Én ugyan azt gondoltam ijedtemben:
»Elvetettél szemed elől engem!«
Te azonban meghallgattad könyörgésem szavát,
amikor kiáltottam hozzád.

24 Szeressétek az Urat, szentjei mind,
mert az Úr megőrzi a hűségest,
de bőségesen megfizet a kevélyen cselekvőknek.
25 Legyetek bátrak és erősítsétek meg szívetek,
mindnyájan, akik az Úrban reménykedtek!

32. ZSOLTÁR (31)

Öröm Isten bocsánata miatt

1 Maszkíl Dávidtól.
Boldog, akinek gonoszsága bocsánatot nyert,
és akiknek bűne el van takarva.
2 Boldog az, akinek az Úr nem tudja be vétkét,
s akinek lelkében nincsen csalárdság.

3 Amíg hallgattam, csontjaim megöregedtek,
s egész nap jajgattam.
4 Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed,
ellankadt erőm, mint a nyár hevében.

5 Megvallottam előtted bűnömet,
gonoszságomat el nem rejtettem.
Elhatároztam: »Megvallom magam ellen hűtlenségemet az Úrnak.«
És te vétkem gonoszságát megbocsátottad.

6 Hozzád fohászkodjon tehát minden szent alkalmas időben,
akkor áradjanak bár a vizek, el nem érik őket.
7 Te vagy menedékem, megőrzöl a veszedelemtől;
Körülveszel a szabadulás örömével.

8 Értelmet adok neked és megtanítlak
az útra, amelyen járnod kell;
rajtad tartom szemem.
9 Ne legyetek értelmetlenek, mint a ló és az öszvér:
amelyeknek fékkel és zablával kell szorítani az állát,
másként nem közelednek hozzád.

10 Sok csapás éri a bűnöst,
ám az Úrban remélőt irgalom övezi.
11 Örvendjetek az Úrban és vigadjatok, igazak,
ujjongjatok mindnyájan egyenes szívűek!

33. ZSOLTÁR (32)

Dicsőítő ének a hatalmas és jóságos Istenről

1 Örvendezzetek igazak, az Úrban,
igaz emberekhez illik a dicséret!
2 Áldjátok az Urat lanttal,
zengjetek neki dalt tízhúrú hárfával!
3 Daloljatok neki új éneket,
ujjongó szóval ügyesen zsoltárt énekeljetek neki!
4 Mert igaz az Úr igéje,
és minden tette hűséggel teli.
5 Az igazságot és a törvényt szereti;
az Úr irgalma betölti a földet.
6 Az Úr szava alkotta az egeket,
szájának lehelete minden seregüket.
7 A tenger vizeit mintegy tömlőbe gyűjtötte,
az örvényeket tárházakba helyezte.
8 Félje az Urat az egész föld,
remegjen előtte a földkerekség minden lakója!
9 Mert ő szólt, és meglettek,
parancsolt, és létrejöttek.
10 Felforgatja az Úr a nemzetek szándékait,
elveti a népek gondolatait.
11 De megmarad az Úr terve mindörökre,
szíve szándéka nemzedékről nemzedékre.
12 Boldog az a nemzet, amelynek Istene az Úr,
az a nép, amelyet tulajdonául kiválasztott!
13 Letekint az Úr az égből, mind látja az emberek fiait,

14 hajlékából nézi a föld megannyi lakóját.
15 Egytől-egyig ő alkotta szívüket,
ismeri minden tettüket.

16 Nem szabadítja meg a királyt a nagy sereg,
s a hőst nem menti meg nagy ereje.
17 Nem nyújt neki a ló biztos segítséget,
nem szabadítja meg hatalmas ereje.
18 De íme, nézi az Úr szeme azokat, akik félik őt,
akik remélik irgalmát,
19 és megmenti a haláltól lelküket,
s éhínség idején is táplálja őket.

20 Lelkünket az Úr hordozza,
ő segít meg s oltalmaz minket.
21 Valóban, benne örvend a szívünk,
és szent nevében reménykedünk.
22 Legyen, Uram, irgalmad rajtunk,
amint benned bizakodunk!

34. ZSOLTÁR (33)

Isten oltalmában

1 Dávidtól, amikor őrültséget színlelt
Abimelek előtt, és az továbbengedte őt.
ALEF 2 Áldom az Urat minden időben,
ajkamon van dicsérete szüntelen.
BÉT 3 Az Úrban dicsekszik lelkem,
hallják meg a szelídek s örvendezzenek.
GÍMEL 4 Magasztaljátok az Urat velem,
dicsérjük együtt az ő nevét.

DÁLET 5 Kerestem az Urat és meghallgatott,
minden rettegésből kiragadott engem.
HÉ 6 Nézzetek rá és megvilágosultok,
és arcotok meg nem szégyenül.
ZAJIN 7 Íme ez a szegény kiáltott, az Úr meghallgatta,
és kiszabadította minden szorongatásából.
HÉT 8 Az Úr angyala az őt félőket körülsáncolja,
és kiragadja őket.

TÉT 9 Ízleljétek meg és lássátok, milyen édes az Úr,
boldog az az ember, aki őbenne bízik!
JÓD 10 Féljétek az Urat, szentjei mind,
mert nem szenvednek szükséget, akik őt félik!
KÁF 11 Gazdagok nyomorba juthatnak s éhezhetnek,
de akik az Urat keresik, semmi jót sem nélkülöznek.

LÁMED 12 Jöjjetek, fiaim, hallgassatok rám,
az Úr félelmére tanítlak titeket.

MÉM 13 Ki az, aki élni akar,
s jó napokat kíván látni?

NÚN 14 Őrizd meg nyelvedet a gonosztól,
s ajkad ne beszéljen csalárdságot!
SZÁMEK 15 Fordulj el a rossztól és tégy jót,
keresd a békét és azt kövesd!

AJIN 16 Az Úr szemmel tartja az igazakat,
és imádságukat meghallgatja.

PÉ 17 De az Úr tekintete ott a gonosztevőkön is,
hogy eltörölje emléküket a földön.

CÁDÉ 18 Kiáltottak az igazak és az Úr meghallgatta,
és minden szorongatásukból kiszabadította őket.
QÓF 19 Közel van az Úr a megtört szívűekhez,
és megmenti az alázatos lelkűeket.

RÉS 20 Sok nyomorúság éri az igazakat,
de az Úr valamennyiből kimenti őket.
SIN 21 Megőrzi minden csontjukat,
egy sem törik el közülük.

TAU 22 Gonoszságuk öli meg a bűnösöket,
s megbűnhődnek akik gyűlölik az igazat.
PÉ 23 De szolgáit az Úr megszabadítja,
és senki sem bűnhődik, aki benne bízik.

35. ZSOLTÁR (34)

Segélykérés a hamis vádlókkal szemben

1 Dávidtól.
Szállj perbe, Uram, azokkal, akik perlekednek velem,
harcolj azokkal, akik ellenem harcolnak.
2 Ragadj fegyvert és pajzsot, kelj a segítségemre!
3 Végy lándzsát és bárdot üldözőim ellen,
mondd nekem: »Én vagyok a segítséged.«

4 Szégyenüljenek és hátráljanak meg,
akik életemre törnek!
Forduljanak vissza és szégyenüljenek meg,
akik ellenem gonoszat terveznek!
5 Legyenek olyanok, mint a por a szélben,
s az Úr angyala űzze őket!
6 Legyen útjuk sötét és síkos,
s az Úr angyala kergesse őket!

7 Mert ok nélkül tőrt vetettek ellenem,
ok nélkül vermet ástak nekem.
8 Érje őket olyan csapás, amelyre nem számítanak,
elrejtett hálójuk fogja meg őket magukat,
és önnön tőrükbe hulljanak!

9 Az én lelkem pedig az Úrban örvend,
gyönyörködik szabadításában.
10 Minden csontom azt mondja:
»Uram, ki hasonló hozzád?
Te megmented a nyomorultat attól, aki erősebb nála,
a szűkölködőt és szegényt azoktól, akik őt fosztogatják.«
11 Hamis tanúk állnak elő,
arról faggatnak, amiről nem is tudok.
12 Rosszal fizetnek nekem a jóért,
árvaságba döntik lelkemet.

13 Pedig én, amikor betegeskedtek, szőrruhát öltöttem,
böjttel sanyargattam magamat,
és imádságom feléjük fordult bensőmben.
14 Úgy járkáltam, mintha barátaim vagy testvéreim volnának,
szomorúan meggörnyedtem, mint aki anyját siratja.

15 De amikor én meginogtam, összegyűltek és örvendeztek,
tudtomon kívül összegyűltek ellenem, hogy verjenek.
16 Elszéledtek de nem nyugszanak,
kísértenek, csúfolódva csúfolgatnak,
vicsorgatják rám fogukat.

17 Uram, mikor tekintesz rám?
Mentsd meg gonoszságuktól éltemet,
az oroszlánoktól egyetlen lelkemet.
18 Hadd adjak hálát neked a nagy gyülekezetben,
a nagyszámú nép közt hadd dicsérjelek.

19 Ne örüljenek rajtam hamis ellenségeim,
akik ok nélkül gyűlölnek és hunyorgatnak szemükkel.
20 Mert nem békésen beszélnek,
és álnok dolgokat terveznek a föld szegényei ellen.
21 Kitátják ellenem szájukat, és hahotázva mondják:
»Jól van, jól van, saját szemünk látta!«

22 Uram, te láttad; ne maradj csendben,
Uram, ne távozzál tőlem!
23 Ébredj fel és figyelj ítéletemre,
én Istenem, Uram, az én ügyemre!

24 Ítélj meg igazságod szerint, Uram, én Istenem,
hogy ne örvendjenek rajtam,

25 és ne gondolhassák szívükben: »Jól van, én lelkem!«
Ne mondhassák: »Felfaltuk!«
26 Piruljanak el, jussanak szégyenbe mind,
akik örülnek szerencsétlenségemen;
öltsenek szégyent, gyalázatot,
akik kevélyen beszélnek ellenem.
27 De ujjongjanak és örvendezzenek,
akik igazamat óhajtják,

és mondják szüntelen: »Magasztaltassék az Úr,
aki szolgájának békességét akarja!«
28 Nyelvem hirdeti majd igazságodat,
és dicséretedet egész nap.

36. ZSOLTÁR (35)

Isten, az élet forrása

1 A karvezetőnek. Az Úr szolgájától, Dávidtól.
2 Elhatározza magában a gonosz, hogy vétkezik,
szeme előtt nincs Isten félelme.

3 Színe előtt álnokul cselekszik,
hadd tapasztalják gyűlöletes gonoszságát.
4 Gonoszság és csalárdság szájának beszéde,
tudni sem akar arról, hogy a jót cselekedje.
5 Fekvőhelyén gonoszságon jár az esze,
minden utat, amely nem jó, kipróbál,
s nem gyűlöli a rosszat.

6 Uram, az égig ér kegyességed,
a fellegekig hűséged.
7 Igazságosságod olyan, mint az Isten hegyei,
ítéleteid hatalmas mélységek;
fenntartasz, Uram, embert és állatot.

8 Istenem, milyen gazdag a te irgalmasságod!
Az emberek fiai szárnyad oltalmába menekülnek.
9 Megrészegülnek házad dús javaitól,
gyönyörűséged patakjával itatod őket.
10 Mert nálad van az élet forrása,
és világosságod által látunk világosságot.

11 Terjeszd ki irgalmadat ismerőidre,
igazságodat az igaz szívűekre.
12 A kevélység lába ne taposson,
s meg ne ingasson a bűnös keze engem.
13 Íme elhullanak a gonosztevők,
úgy megkergeted őket, hogy meg sem állhatnak.

37. ZSOLTÁR (36)

Isten, az igazak védelmezője

1 Dávidtól.
ALEF Ne irigykedj az elvetemültekre,
ne féltékenykedj a gonosztevőkre;
2 mert mint a fű, csakhamar elszáradnak,
s elfonnyadnak mint a zöldellő növény.

BÉT 3 Bízzál az Úrban s a jót cselekedd,
akkor a földön fogsz lakni és betelsz hűséggel.
4 Az Úrban leld gyönyörűséged,
s ő megadja neked szíved kéréseit.

GÍMEL 5 Tárd fel az Úr előtt utadat,
bízzál benne, ő majd eligazít.
6 Mint a világosságot, felragyogtatja igazságod,
és mint a delet, jogodat.

DÁLET 7 Csendesülj el az Úrban és várd őt.
Ne irigykedj arra, akinek szerencsés az útja,
se arra az emberre, akinek cselekvése álnok.
HÉ 8 Állj el a haragtól és hagyd a bosszúságot,
ne irigykedj, hogy bűnbe ne essél.
9 Mert kiirtás vár a gonosztevőkre,
s az Úrban bízók öröklik a földet.

VAU 10 Kevés idő múlva a bűnös már nem lesz,
a helyét sem találod, ha keresed.
11 A szelídek pedig öröklik a földet,
és élvezik a béke teljességét.

ZAJIN 12 Les a bűnös az igazra,
fogát vicsorítja rá.
13 Ám az Úr kineveti őt,
mert előre látja, hogy eljön az ő napja.

HÉT 14 A bűnösök kardot rántanak, megfeszítik íjukat,
hogy elejtsék a szegényt és a szűkölködőt,
hogy megöljék az igaz úton járót.
15 De saját szívükbe hatol a kardjuk,
s összetörik íjuk.

TÉT 16 Többet ér a kevés az igaznak,
mint sok bűnösnek a gazdagsága;
17 mert összetörik a bűnösök karja,
de az Úr erőt ad az igaznak.

JÓD 18 Ismeri az Úr az ártatlanok napjait,
s örökségük örökre megmarad.

19 Rossz időkben sem vallanak szégyent,
s az éhség napjaiban is jóllaknak.

KÁF 20 A bűnösök azonban elvesznek,
s az Úr ellenségei eltűnnek, mint a mezők ékessége,
eltűnnek, miként a füst.
LÁMED 21 Kölcsönre szorul majd a bűnös
és megfizetni nem tudja,
de az igaz megkönyörül majd és adakozik.

22 Mert az ő áldottai öröklik a földet,
az átkozottak pedig elvesznek.
MÉM 23 Az Úr teszi szilárddá az ember lépteit,
és útjában kedvét leli.
24 Ha el is esik, sem üti meg magát,
mert az Úr alátartja kezét.

NÚN 25 Ifjú voltam, meg is öregedtem,
de sohasem láttam az igazat elhagyottan,
sem gyermekét kenyeret koldulni.
26 Könyörül és adakozik szüntelen,
és áldott lesz gyermeke.

SZÁMEK 27 Kerüld a rosszat, jót cselekedj,
hogy megmaradhass örökkön-örökké!
28 Mert az Úr szereti az igazságot,
s szentjeit el nem hagyja.
AJIN Örökre megbűnhődnek a gonoszok,
és kipusztul az istentelenek magva.
29 Az igazak pedig öröklik a földet,
s örökkön-örökké rajta laknak.

PÉ 30 Bölcsességet beszél az igaznak szája,
és igazságot szól nyelve.
31 Szívében van Istenének törvénye,
s nem ingadozik lépése.

CÁDÉ 32 Leselkedik a bűnös az igazra, és halálra keresi;
33 de az Úr nem adja kezére,
s nem ítéli el, ha ítéletet mond felette.

QÓF 34 Várd az Urat és őrizd meg útjait,
ő majd felmagasztal és öröklöd a földet;
látni fogod a bűnösök vesztét.
RÉS 35 Láttam az istentelent
amint mindenek fölé emelkedik,
zöldellő cédrusként magasodik;
36 de íme, már nem volt ott, amikor visszatértem,
kerestem és nem találtam.

SIN 37 Ügyelj az ártatlanságra és figyelj az igazságra:
mert a békés embernek van jövője,
38 de egy szálig elvesznek a gonoszok,
a bűnösök jövője pusztulás.
TAU 39 Megsegíti az Úr az igazakat,
oltalmazójuk a szorongatás idején.
40 Megsegíti őket az Úr és megszabadítja,
megmenti a bűnösöktől és megsegíti őket,
mert őbenne reméltek.

38. ZSOLTÁR (37)

Beteg ember panasza

1 Zsoltár Dávidtól. Emlékezésül.
2 Uram, ne vádolj engem bosszúságodban,
ne fenyíts meg haragodban.
3 Mert nyilaid belém hatoltak,
és kezed rám nehezedik.

4 Haragod miatt nincs ép hely a testemen,
bűneim miatt nincs nyugalma csontjaimnak.
5 Mert gonoszságaim elborítják fejemet,
és súlyos teherként nehezednek rám.

6 Rothadnak és üszkösödnek sebeim,
oktalanságom miatt.
7 Nyomorult lettem, egészen meggörnyedtem,
szomorkodva járok-kelek naphosszat.

8 Ágyékomat gyulladás lepte el,
nincs ép hely testemen.
9 Nagyon elgyötört és elcsigázott vagyok,
szívem fájdalmában kiáltozom.

10 Uram, előtted van minden vágyódásom,
sóhajom nincs elrejtve előtted;
11 szívem vergődik, erőm elhagyott,
még szemem világa sincs velem.

12 Ha közelednek felém barátaim és társaim, megállnak,
akik velem tartottak, messze maradnak.
13 Tőrt vetnek, akik életemre törnek,
akik vesztemet akarják, álnokságot beszélnek,
s naphosszat cselt szőnek.

14 Én azonban, mint a süket, nem hallok,
olyan vagyok mint a néma, aki nem nyitja ki száját;
15 olyanná lettem, mint az, aki nem hall,

mint akinek nincs védekező szó a szájában.

16 Mert reményemet, Uram, beléd vetem,
te meghallgatsz, Uram, én Istenem!
17 Hisz azt mondom: »Miattam sohase örvendjenek,
és ha lábam meginog, ne kérkedjenek fölöttem.«

18 Mert közel vagyok az eleséshez,
fájdalmam mindenkor előttem van.
19 Mert megvallom gonoszságomat,
és bánkódom bűnöm miatt.

20 De ellenségeim élnek és fölém kerekednek,
sokan vannak, akik igazságtalanul gyűlölnek,
21 akik a jóért rosszal fizetnek,
és bántanak, mert jóra törekszem.

22 Ne hagyj el engem, Uram,
én Istenem, ne távozzál el tőlem!
23 Siess segítségemre, Uram, én szabadítóm!

39. ZSOLTÁR (38)

A mulandó ember szüksége

1 Iditun karvezetőnek. Dávid zsoltára.
2 Így szóltam: »Vigyázok útjaimra,
hogy ne vétkezzem nyelvemmel;
féket teszek számra,
míg a bűnös szemben áll velem.«

3 Elnémultam, megalázkodtam,
hallgattam minden vigasztalás nélkül,
és fájdalmam megújult.
4 Szívem csak izzott bensőmben,
amíg elmélkedtem, tűz égette lelkem.
5 Nyelvem szólásra indult:
»Add tudtomra, Uram, végemet, és napjaim számát,
hadd tudjam, milyen rövid az életem!«

6 Íme napjaimat arasznyivá tetted,
s létem olyan előtted, mint a semmi.
Bizony csak hiábavalóság minden élő ember.
7 Bizony mint az árnyék, elmúlik az ember,
bizony hiába is fáradozik.
Halmozza a kincset és nem tudja,
ki gyűjti majd be azt.

8 Nos hát, miben reménykedjem Uram?
Csak benned van reménységem.

9 Ragadj ki engem minden gonoszságomból,
ne tégy ki az esztelenek gyalázatának.
10 Elnémulok, nem nyitom ki számat,
mert te tetted ezt velem.

11 Vedd le rólam csapásaidat,
mert elpusztulok kezed ütései alatt.
12 Gonoszságáért fenyítéseiddel bünteted az embert;
s kezed alatt pókhálóként elenyészik élete.
Bizony, hiábavaló minden ember!

13 Hallgasd meg, Uram, könyörgésemet,
fogadd füledbe esdeklésemet.
Ne hagyd válasz nélkül könnyeimet,
hisz vándor vagyok én tenálad
és zsellér, mint atyáim mindnyájan.
14 Fordítsd el rólam haragod, hogy enyhülést leljek,
mielőtt eltávoznék, hogy ne legyek többé!

40. ZSOLTÁR (39)

Hálaadás, bizalom és könyörgés

1 A karvezetőnek. Dávid zsoltára.
2 Várva-vártam az Urat, s ő lehajolt hozzám,
3 meghallgatta könyörgésemet,
kihúzott a nyomorúság verméből, a sár fertőjéből.
Lábamat kősziklára helyezte,
lépésemet biztossá tette.
4 Új éneket adott számba,
Istenünket dicsérő szózatot.
Sokan látják és félelem fogja el őket,
s az Úrba vetik reményüket.
5 Boldog az az ember, aki az Úrba vetette reményét,
s aki nem tart a gőgösöktől,
a hazugságra vetemedőktől.
6 Sokat tettél értünk, Uram, én Istenem,
csodáiddal és terveiddel:
nincs hozzád hasonló senki sem!
Hirdetni akarom őket és beszélni róluk,
de túl sok ahhoz, hogy számba vehetném.

7 Vágóáldozatot és ételáldozatot nem kívántál,
hanem készségessé tetted fülemet.
Égő- s bűnért való áldozatot nem követeltél,
8 ezért így szóltam: »Íme, eljövök!
A könyvtekercsben meg van írva rólam,
9 hogy teljesítsem akaratodat.
Ezt akarom, én Istenem,
törvényed a szívemben van.«

10 Nagy gyülekezet előtt hirdetem igazságodat;
íme, nem tartom vissza ajkamat, Uram, te tudod!
11 Igazságodat nem rejtem el szívemben,
hűségedet és segítségedet hirdetem.
Nem titkolom irgalmadat és hűségedet
a nagy gyülekezetben.

12 Te, Uram, ne vond meg irgalmadat tőlem,
kegyelmed és hűséged tartson fenn mindenkor engem,
13 mert számtalan veszély környékez.
Utolértek gonoszságaim, fel sem tudok tekinteni,
számosabbak, mint a hajszál fejemen,
és a szívem is elhagyott engem.

14 Teljék kedved, Uram, megmentésemben,
Uram, siess segítségemre.
15 Jöjjenek zavarba mind és szégyenüljenek meg,
akik életemre törnek, hogy elvegyék.
Hátráljanak meg és piruljanak,
akik rosszat akarnak nekem.
16 Dermedjenek meg zavarukban,
akik azt mondják: »Úgy kell neked!«

17 Ujjongjanak s örvendezzenek benned
mindazok, akik téged keresnek;
»Magasztaltassék az Úr!« – mondják mindenkor,
akik örvendeznek szabadításodon.
18 Bár én koldus vagyok és szegény,
az Úr majd gondoskodik rólam.
Segítőm és szabadítóm te vagy,
Istenem, ne késlekedj!

41. ZSOLTÁR (40)

Beteg és üldözött ember imája

1 A karvezetőnek. Dávid zsoltára.
2 Boldog, aki a szegénynek gondját viseli!
A nyomorúság napján megmenti őt az Úr.
3 Az Úr megtartja őt és élteti, boldoggá teszi a földön,
és nem adja át ellenségei dühének.
4 Az Úr megsegíti őt fájdalmainak ágyán;
enyhülést adsz neki, valahányszor betegen fekszik.

5 Így szóltam: »Uram, kegyelmezz nekem,
gyógyíts meg, bár vétettem ellened!«
6 Ellenségeim rosszat mondanak rólam:
»Mikor hal meg, hogy neve is kivesszen?«,
7 s ha eljön valaki, hogy meglátogasson,
hiábavalóságot beszél;
szíve megszedi magát gonoszsággal,

kimegy az utcára és kibeszéli.

8 Suttog ellenem minden ellenségem,
rosszat terveznek ellenem.
9 »Átok borult rá,
ha lefekszik, nem kel föl többé.«
10 Még jó barátom is, akiben reméltem,
aki kenyeremet ette, felemelte sarkát ellenem.

11 Te azonban, Uram, légy hozzám irgalmas,
állíts talpra engem, hadd fizessek meg nekik!
12 Abból tudom majd meg, hogy bennem kedved leled,
hogy ellenségem nem örvendezik fölöttem.
13 Felkarolsz engem ártatlanságomért,
és színed elé állítasz mindörökké.

14 Áldott legyen az Úr, Izrael Istene,
öröktől fogva mindörökké. Ámen! Ámen!

MÁSODIK KÖNYV (42-72. zsoltár)

42. ZSOLTÁR (41)

Vágyakozás az élő Isten után

1 A karvezetőnek. Maszkíl, Kóré fiaitól.
2 Amint a szarvas kívánkozik a forrás vizéhez,
úgy kívánkozik lelkem tehozzád, Istenem!
3 Szomjazza lelkem az erős, élő Istent:
mikor jutok oda, hogy Isten színe előtt megjelenjek?

4 Éjjel-nappal könnyem a kenyerem,
hiszen napról-napra azt mondják nekem: »Hol van a te Istened?«
5 Kiöntöm lelkemet és arra emlékezem,
hogyan vonultam a csodás hajlék helyére, az Isten házához
hangos ujjongással és hálaadással, az ünneplő sokasággal.

6 Miért vagy szomorú, lelkem,
miért háborogsz bennem?
Bízzál Istenben, mert fogom még áldani őt,
arcom üdvösségét, az én Istenemet!

7 Lelkem elcsüggedt bennem, azért rád gondolok
a Jordán és a Hermon földjéről, a Miszár hegyéről.
8 Örvény örvényt hív elő, amíg harsognak zuhatagjaid:
mind áthaladnak rajtam árjaid és hullámaid.

9 Nappal kegyességét küldi nekem az Úr,
s éjjel neki szól énekem:

imádkozom éltem Istenéhez.
10 Ezt mondom Istennek: »Oltalmazóm,
miért feledkezel meg rólam?
Miért kell szomorúan járnom-kelnem,
miközben sanyargat engem ellenségem?«
11 Amíg csontjaimat törve, gyaláznak elnyomóim,
és napról-napra azt mondják nekem: »Hol van a te Istened?«

12 Miért vagy szomorú, lelkem,
miért háborogsz bennem?
Bízzál Istenben, mert fogom még áldani őt,
arcom üdvösségét, az én Istenemet!

43. ZSOLTÁR (42)

1 Szolgáltass nekem igazságot, Istenem,
kelj ügyem védelmére az istentelen nemzetséggel szemben;
a gonosz és álnok embertől szabadíts meg engem!
2 Hisz te vagy, Isten, az én menedékem,
miért vetsz el engem?
Miért kell szomorúan járnom-kelnem,
miközben sanyargat engem ellenségem?

3 Küldd el világosságodat és igazságodat,
hadd vezessenek és vigyenek el engem
szent hegyedre s hajlékodba.
4 És bemegyek Isten oltárához,
ujjongásom örömének Istenéhez,
és lantszóval dicsérlek téged, Isten, én Istenem.

5 Miért vagy szomorú, lelkem,
miért háborogsz bennem?
Bízzál Istenben, mert fogom még áldani őt,
arcom üdvösségét, az én Istenemet!

44. ZSOLTÁR (43)

Siralom háború idején

1 A karvezetőnek. Maszkíl, Kóré fiaitól.
2 Isten, tulajdon fülünkkel hallottuk,
atyáink beszélték el nekünk,
mit műveltél napjaikban, a hajdankor napjaiban.
3 Nemzeteket szórt szét kezed, őket pedig elültetted,
népeket sanyargattál meg, őket pedig kiterjesztetted.

4 Nem kardjukkal szereztek országot,
s nem karjuk juttatta diadalra őket,
hanem a te jobbod, a te karod,
s arcod ragyogása, mert bennük lelted kedvedet.

5 Te vagy az én királyom és Istenem,

te küldesz segítséget Jákobnak.
6 Általad ökleljük ellenségeinket,
neveddel tiporjuk le támadóinkat.

7 Mert nem az íjamban bízom,
nem a kardom hoz szabadulást nekem.
8 Sanyargatóinktól te mentesz meg minket,
és te szégyeníted meg gyűlölőinket.
9 Mindennap Istenben dicsekszünk,
és a te nevedet magasztaljuk mindörökké.

10 De most elvetettél és szégyenben hagytál minket,
nem vonultál ki seregeinkkel, ó Isten.
11 Megfutamítottál ellenségeink előtt,
és gyűlölőink fosztogatnak minket.
12 Vágójuhok gyanánt odaadtál minket,
szétszórtál a nemzetek között.

13 Népedet ár nélkül eladtad,
nem lettél gazdagabb a cserével.
14 Kiszolgáltattál szomszédaink gyalázásának,
azok nevetésének és gúnyolódásának,
akik körülöttünk laknak.
15 Példabeszédül vetettél minket a nemzeteknek,
fejüket csóválgatják fölöttünk a népek.

16 Egész nap szemem előtt van szégyenem,
s arcom gyalázata elborít engem,
17 hogy gúnyolódót és szidalmazót kell hallanom,
ellenséget és üldözőt kell látnom.

18 Mindez ránk szakadt, pedig mi nem feledtünk el téged,
nem szegtük meg szövetségedet.
19 Szívünk nem fordult el tőled,
és nem tértek el ösvényeink a te utaidtól,
20 noha kiűztél minket a sakálok helyére,
és beborítottál minket a halál árnyékával.

21 Ha Istenünk nevét elfeledtük volna,
ha más istenek felé tártuk volna kezünket,
22 nemde számonkérné azt Isten?
Hiszen ő ismeri a szív rejtekeit.
23 Ámde minket mindenkor teérted gyilkolnak,
és levágásra szánt juhoknak tartanak.
24 Ébredj fel, miért alszol, Uram?
Ébredj fel, ne taszíts el végleg!
25 Miért fordítod el arcodat,
s felejted el ínségünket és szorongatásunkat?

26 Hisz lelkünk a porba hanyatlott,
testünk a földhöz tapadt.
Kelj, Uram, segítségünkre,
és irgalmadban válts meg minket!

45. ZSOLTÁR (44)

Ének a királyi esküvőről

1 A karvezetőnek. A »Liliomok« szerint. Kóré fiaitól.
Maszkíl. Szerelmes ének.
2 Szívem ünnepi szózattól árad,
a királynak zengem dalomat.
Nyelvem, mint a gyorsíró vesszeje.

3 Ékesebb vagy az emberek fiainál,
kedvesség ömlik el ajkadon,
azért áldott meg téged örökre az Isten.
4 Kösd fel derekadra kardodat, te hős,
dicsőségedet és ékességedet.
5 Kelj útra ékességedben és haladj diadallal
a hűségért, a szelídségért és az igazságért.
Csodákra tanítson jobb kezed:
6 hegyes nyilaid népeket terítenek le eléd
a király ellenségeinek szívébe hatolnak.

7 Királyi trónod, Isten, örökké áll,
kormánypálcád az igazság pálcája.
8 Szereted az igazságot, gyűlölöd a gonoszságot,
azért kent fel téged Isten, a te Istened,
az öröm olajával, társaid felett.

9 Mirha, áloé és kasszia árad ruháidból,
elefántcsont-palotákból hárfa gyönyörködtet.
10 Királyleányok vannak díszes udvarodban;
jobbodon a királyné áll, Ofír aranyától ékesen.

11 Halljad, leányom, figyelj, hajtsd ide füledet,
feledd el népedet és atyád házát.
12 Íme, a király kívánja szépségedet.
Hiszen ő a te urad, hódolj előtte.
13 Ajándékkal esdik majd tekintetedet Tírusz leányai,
s valamennyien a nép gazdagjai.

14 Belül csupa szépség a király leánya,
kívül arannyal átszőtt ruha takarja.
15 Hímzett öltözetben vezetik a királyhoz,
szűz társnői követik, hozzád vezetik őket.
16 Örvendezve, ujjongással bevezetik őket,
bevonulnak a király házába.

17 Atyáid helyébe fiaid születnek,
az egész világ fejedelmeivé teszed őket.
18 Megemlékezem nevedről mindenkor, nemzedékről-nemzedékre,
s dicsérni fognak érte a népek mindenkor és örökkön-örökké.

46. ZSOLTÁR (45)

Isten a mi erős várunk

1 A karvezetőnek. Kóré fiaitól.
A »Szüzek« szerint. Ének.
2 Menedékünk és erőnk az Isten,
a ránk zúdult számos bajban ő a mi segítőnk.
3 Nem félünk tehát, rendüljön bár meg a föld,
merüljenek bár a tenger mélyére a hegyek.
4 Zúgjanak bár és háborogjanak vizei,
rendüljenek meg bár erejétől a hegyek.

5 Folyó árja örvendezteti meg Isten városát,
a Fölséges megszentelt hajlékát.
6 Isten lakik benne: nem inog meg,
mielőtt megvirrad, megsegíti őt Isten.
7 Nemzetek háborogtak, országok inogtak,
de ő hangját hallatta és megrendült a föld.

8 Velünk van a seregek Ura,
Jákob Istene a mi menedékünk!

9 Jöjjetek és lássátok az Úr műveit,
csodáit, amelyeket a földön végbevitt.
Megszünteti a háborúkat mindenütt a föld széléig,
10 széttöri az íjakat és összezúzza a fegyvereket,
tűzben égeti el a pajzsokat.
11 Álljatok meg és lássátok, hogy én vagyok az Isten:
magasztalni fognak engem a nemzeteknek,
s magasztalni fog a föld.

12 Velünk van a seregek Ura,
Jákob Istene a mi menedékünk!

47. ZSOLTÁR (46)

Isten minden nép királya

1 A karvezetőnek. Kóré fiainak zsoltára.
2 Tapsoljatok mindnyájan, nemzetek,
örvendezzetek Istennek ujjongó szóval,
3 mert az Úr felséges, rettenetes,
hatalmas királya ő az egész földnek.

4 Alánk vetette a népeket,

lábunk alá a nemzeteket.
5 Kiszemelte nekünk örökségünket,
Jákob ékességét, melyben kedvét leli.
6 Ujjongás közepette felvonul az Isten,
harsonazengés között az Úr.

7 Zengjetek Istennek, zsoltárt zengjetek,
zengjetek királyunknak, zengedezzetek.
8 Mert Isten az egész föld királya,
zengjetek bölcsességgel.

9 Isten uralkodik a nemzeteken,
s ül szent trónusán az Isten.
10 Egybegyűlnek a népek fejedelmei
Ábrahám Istenének népével,
mert az Istené a föld pajzsa: s igen fenséges ő.

48. ZSOLTÁR (47)

A nagy Király városa

1 Ének. Kóré fiainak zsoltára.
2 Nagy az Úr, minden dicséretre méltó
Istenünk városában.
3 Pompás magaslat az ő szent hegye,
gyönyörűsége az egész földnek.
Sion hegye messzi észak, a nagy király városa,
4 házaiban úgy ismerik Istent, mint menedéket.

5 Mert íme, a föld királyai összegyűltek és egyesültek,
6 de ahogy meglátták, ámulatba estek,
megrémültek, megremegtek;
7 rettegés fogta el őket ott,
s a vajúdó asszonyéhoz hasonló gyötrelem.
8 Hatalmas széllel összetörted a tarzisi hajókat.

9 Amint hallottuk, magunk is láttuk,
hogy a seregek Urának városát,
a mi Istenünknek városát örökre alapította Isten!
10 Megemlékezünk irgalmadról, ó Isten,
templomod belsejében.
11 Mint ahogy híred, ó Isten, dicséreted is
betölti a föld határait; jobbod igazsággal teljes.
12 Örvendezik Sion hegye,
s Júda leányai ujjongva örülnek ítéleteidnek, Uram.

13 Járjátok körül Siont, nézzétek meg,
számláljátok meg tornyait!
14 Tekintsétek meg erődítéseit, járjátok be házait,
hogy elmondhassátok a jövendő nemzedéknek!
15 Valóban ő az Isten,

a mi Istenünk örökké, mindörökkön-örökké,
ő vezet minket mindörökké!

49. ZSOLTÁR (48)

Az ember mulandósága

1 A karvezetőnek. Kóré fiainak zsoltára.
2 Halljátok meg ezt, nemzetek, mindnyájan,
vegyétek fületekbe, földkerekség lakói, mindannyian:
3 mind alacsonysorsúak és nemesek,
gazdagok, szegények egyaránt!
4 Bölcsességet mond a szám,
okosságot a szívem elmélkedése.
5 Példabeszédre hajtom fülemet,
hárfaszóval tárom föl rejtélyemet.

6 Miért félnék a balszerencse napján,
ha körülvesz a gáncsoskodók gonoszsága?
7 Ők saját erejükben bíznak,
vagyonuk nagyságával kérkednek.

8 Pedig az ember nem válthatja meg magát,
senki sem adhat Istennek váltságdíjat magáért.
9 Igen drága lelkének váltsága:
soha meg nem fizetheti,
10 hogy örökké éljen és ne jusson az enyészetre.
11 Hisz láthatja, meghalnak a bölcsek;
ugyanúgy elvesznek, mint a balgák és az esztelenek,
és másokra hagyják gazdagságukat.

12 Sírjuk lesz lakóhelyük mindörökre;
hajlékuk nemzedékről nemzedékre,
noha nevet szereztek maguknak földjükön.
13 Az ember, övezze bár tisztelet, nem marad meg;
olyan, mint az igavonó állat, amely kimúlik,
bizony hasonló hozzá.

14 Ez az útja azoknak, akik önmagukban bíznak,
és azoknak a vége, akik saját beszédükben gyönyörködnek.
15 Mint a juh, úgy terelődnek az alvilágba,
a halál legelteti őket.
Leszállnak a sírba sietve, alakjuk megsemmisül,
az alvilág lesz lakásuk.

16 De az én lelkemet Isten megváltja,
az alvilág hatalmából kiragad engem.
17 Ne félj, ha valaki meggazdagszik,
ha megnövekszik háza dicsősége,
18 mert ha meghal, semmit sem visz magával,
és dicsősége nem száll le utána.

19 Mondja bár áldottnak magát életében:
»Dicsérni fognak téged, amiért magadnak tetted a jót«,
20 mégis csak elmegy atyái nemzetségéhez,
amely soha többé nem látja a világosságot.

21 Az ember, övezze bár tisztelet, okosságot nem tanúsít;
olyan, mint az igavonó állat, amely kimúlik
– bizony hasonló hozzá.

50. ZSOLTÁR (49)

A helyes istentisztelet

1 Ászáf zsoltára.
Szól az Úr, az istenek Istene,
és szólítja a földet napkelettől napnyugatig,
2 felragyog Sionból ékes szépséggel az Isten.
3 Jön íme, Isten,
íme, jön a mi Istenünk és nem hallgat:
színe előtt emésztő tűz, körülötte hatalmas förgeteg.

4 Szólítja onnan felülről az eget
s a földet, hogy népe fölött ítélkezzék:
5 »Gyűjtsétek elém szentjeimet,
akik az áldozatban szövetségre léptek velem.«
6 Igazságát hirdetik az egek,
mert Isten tart ítéletet.

7 »Halljad én népem, hadd beszéljek,
Izrael, hadd tegyek bizonyságot ellened:
én Isten, a te Istened vagyok.
8 Nem áldozataidért perelek veled,
hisz égő áldozataid folyton előttem vannak.
9 Nem veszek el házadból fiatal bikákat,
sem nyájaidból kecskebakokat.

10 Mert enyém az erdő minden vadja,
az állatok ezrei a hegyekben.
11 Ismerem az ég minden madarát,
és ami csak mozog a mezőn, az enyém.
12 Ha éheznék, nem kellene neked szólnom,
mert enyém a földkerekség, s mindaz, ami betölti.
13 Eszem-e én a bikák húsát,
iszom-e én a kecskebakok vérét?
14 Dicséretet mutass be áldozatul Istennek,
és teljesítsd fogadalmaidat a Fölségesnek.
15 Hívj segítségül a szorongatás napján:
megmentelek, és te dicsérni fogsz engem.«

16 A bűnöshöz azonban így szól az Isten:

»Miért beszélsz te parancsolataimról,
s miért veszed szádra szövetségemet?
17 Hiszen te gyűlölöd a fegyelmet,
és hátad mögé veted szavaimat.

18 Ha tolvajt láttál, vele tartottál,
házasságtörőkkel közösködtél.
19 Szád gonoszságot árasztott,
és nyelved csalárdságot szőtt.

20 Leültél és testvéred ellen beszéltél,
és gáncsot vetettél anyád fia elé.
21 Így cselekedtél, s mivel én hallgattam,
azt hitted, hogy olyan vagyok, mint te.
Pedig perbeszállok veled
és mindezt felhozom ellened.

22 Értsétek meg ezt ti, akik megfeledkeztek Istenről,
nehogy védtelenek legyetek,
amikor elragadlak titeket!
23 Aki a dicséret áldozatát mutatja be, az tisztel engem,
és aki bűntelenül jár az úton,
annak mutatom meg Isten üdvösségét.«

51. ZSOLTÁR (50)

Könyörgés megbocsátásért és újjászületésért

1 A karvezetőnek. Dávid zsoltára,
2 amikor Nátán próféta eléje járult,
miután ő Batsebával vétkezett.
3 Könyörülj rajtam, Isten, irgalmad szerint,
könyörületességed szerint töröld el gonoszságomat!
4 Moss egészen tisztára vétkemtől,
bűnömtől tisztíts meg engem!

5 Mert elismerem gonoszságomat,
és bűnöm előttem van szüntelen.

6 Ellened vétkeztem, egyedül ellened,
s azt cselekedtem, ami előtted gonosz,
hogy igaznak bizonyulj beszédedben,
és igazságos a te ítéletedben.

7 Íme, gonoszságban fogantattam,
és bűnökben fogant engem az én anyám.
8 Íme, te a szív igazságát szereted,
bölcsességedet titokban kinyilatkoztattad nekem.

9 Hints meg engem izsóppal és megtisztulok,

moss meg engem és a hónál fehérebb leszek!
10 Add, hogy örömet és vidámságot halljak,
hadd ujjongjanak csontjaim, amelyeket összetörtél!

11 Fordítsd el bűneimtől arcodat,
töröld el minden gonoszságomat!
12 Tiszta szívet teremts bennem, Isten,
s az erős lelket újítsd meg bensőmben!
13 Színed elől ne vess el engem,
szent lelkedet ne vond meg tőlem!
14 Add vissza nekem üdvösséged örömét,
és készséges lélekkel erősíts meg engem!

15 Hadd tanítsam útjaidra a bűnösöket,
hogy hozzád térjenek az istentelenek!
16 Szabadíts meg a vértől, Isten, szabadító Istenem,
hogy nyelvem ujjongva hirdesse igazságodat!

17 Uram, nyisd meg ajkamat,
hadd hirdesse szám dicséretedet!
18 Hiszen nem kedveled a véres áldozatot,
ha égő áldozatot hozok, nem tetszik neked.
19 A töredelmes lélek áldozat Istennek,
a töredelmes, alázatos szívet, Isten, nem veted meg.

20 Tégy jót, Uram, jóságodban Sionnal,
hogy felépüljenek Jeruzsálem falai.
21 Akkor majd kedvedet leled az igaz áldozatban,
ajándékokban, egészen elégő áldozatokban;
akkor majd fiatal bikákat tesznek oltárodra.

52. ZSOLTÁR (51)

A gonoszok gőgje – az igazak bizodalma

1 A karvezetőnek. Maszkíl Dávidtól,
2 amikor az edomi Dóeg elment Saulhoz és hírül adta neki: »Dávid Ahimelek házába ment be.«

3 Mit kérkedsz a gonoszsággal,
aki hatalmas vagy az igazságtalanságban?
4 Álnokságot tervelsz egész nap,
nyelved, mint az éles borotva,
és gonoszságot művelsz.
5 Jobban szereted a rosszat, mint a jót,
hazugságot szívesebben szólsz, mint igazat.
6 Szeretsz minden ártó beszédet, te álnok nyelv!

7 El is pusztít érte Isten végleg,
hajlékodból kiköltöztet téged és kigyomlál,
kitépi gyökeredet az élők földjéből.

8 Félve látják majd ezt az igazak,
nevetnek rajta és ezt mondják:
9 »Így jár az az ember,
aki nem Istent választotta segítőjének,
hanem gazdagsága sokaságában bízott,
és felfuvalkodott hiúságában.«

10 Én azonban olyan vagyok,
mint a termékeny olajfa Isten házában,
bízom Isten irgalmában, mindörökkön örökké.
11 Áldalak téged mindörökké, hogy így cselekszel;
remélek nevedben, mert jó vagy szentjeid színe előtt.

53. ZSOLTÁR (52)

Az istentagadók balgasága

1 A karvezetőnek.
A »Mahálát« szerint. Maszkíl Dávidtól.
Így szól szívében az esztelen: »Nincs Isten.«
2 Romlottak lettek és utálatosságokat művelnek,
nincs, aki jót cselekedne.
3 Lenéz Isten a mennyből az emberek fiaira,
hogy lássa: van-e még okos, aki Istenre gondol?

4 Elfordultak mindannyian, megromlottak valamennyien,
nincs, aki jót cselekedne, nincs egyetlen egy sem!
5 Nemde mind értelmetlenek, akik gonoszat tesznek,
s fölfalják népemet, mint a kenyeret?

Nem hívják segítségül Istent,
6 és ott remegnek és félnek, ahol félni nem kell.
Mert Isten szétszórta azoknak a csontjait,
akik téged szorongattak,
szégyenbe jutottak, mert Isten elvetette őket.

7 Bárcsak eljönne Izrael segítsége Sionból!
Ha majd Isten jóra fordítja népe sorsát,
ujjong majd Jákob és örvendezik majd Izrael.

54. ZSOLTÁR (53)

Szorongatott ember segélykiáltása

1 A karvezetőnek. Lantra. Maszkíl Dávidtól, 2 amikor Zíf lakói Saulhoz mentek és így szóltak:
»Íme, Dávid nálunk rejtőzködik.«
3 Isten, szabadíts meg engem nevedben,
hatalmaddal szolgáltass igazságot nekem!
4 Isten, hallgasd meg imádságomat,
fogadd füledbe szám szavait.

5 Mert idegenek keltek föl ellenem,
erőszakosak törnek életemre,
akik nem tekintenek Istenre.
6 Íme, azonban, Isten segít engem,
s az Úr oltalmazza lelkemet.

7 Fordítsd a rosszat ellenségeimre,
igazságodban pusztítsd el őket!
8 Készségesen áldozom majd neked,
és hálát adok, Uram, jóságos nevednek;
9 mert minden nyomorúságból kiragadott engem,
és szemem lenézheti ellenségeimet.

55. ZSOLTÁR (54)

Magára hagyott ember panasza és bizalma

1 A karvezetőnek. Lantra. Maszkíl Dávidtól.
2 Hallgasd meg, Isten, könyörgésemet,
ne rejtőzz el esdeklésem elől;
3 figyelj rám és hallgass meg engem.
Elcsüggedtem küzdelmemben, meggyötört
4 az ellenség kiáltozása, a bűnösök szorongatása.

Hiszen veszedelmet zúdítanak rám,
haragjukban ellenségeskednek velem.
5 Szívem remeg bennem,
halálos félelem szállt meg engem.
6 Elfogott a reszketés és a félelem,
és sötétség borított el engem.
7 Így szóltam: »Bár szárnyam volna, mint a galambnak,
hogy elszállhatnék s megpihenhetnék!
8 Bizony messzire menekülnék,
s a pusztában ütném fel lakóhelyemet!
9 Ott várnám azt, aki megszabadít
a szélvésztől és a vihartól.«

10 Sújts le, Uram! Zavard össze nyelvüket,
mert gonoszságot és viszályt látok a városban.
11 Éjjel-nappal körüljárnak falain,
12 benne pedig jogtalanság, nyomorúság és álnokság,
és utcáin nem szűnik meg a csalás és a rászedés.
13 Mert ha ellenségem szórna rám átkokat,
azt elviselném könnyedén;
és ha gyűlölőm sértegetne, előle talán elrejtőznék.
14 Hanem te teszed, aki velem egyet akartál,
jó ismerősöm és bizalmas barátom voltál,
15 aki velem együtt etted az édes étkeket:
akivel együtt jártunk az Isten házába.

16 Érje el az ilyeneket a halál,

elevenen szálljanak az alvilágba,
mert gonoszság lakik hajlékukban és szívükben.
17 Én azonban Istenhez kiáltok,
s az Úr megszabadít engem.
18 Este, reggel, délben panaszkodom, sóhajtok,
s ő meghallja szavamat.
19 Békességben megszabadítja lelkemet azoktól,
akik rámtámadnak.
20 Isten, aki öröktől fogva létezik,
meghallgat és megalázza őket.

Mert az ilyenek meg nem változnak,
nem félik Istent.
21 Társaira emelte kezét,
szövetségét meggyalázta.
22 Ajkai a vajnál lágyabbak, de szíve háborúsággal teli.
Szavai simábbak az olajnál,
ugyanakkor azonban kivont kardok.

23 Vesd az Úrra gondodat, s ő majd gondoskodik rólad;
nem engedi soha, hogy ingadozzék az igaz.
24 Isten, te letaszítod őket a pusztulás vermébe,
a vérengző és álnok emberek életük felét sem érik el,
ezért bízom én, Uram, tebenned!

56. ZSOLTÁR (55)

Vallomás támadások idején

1 A karvezetőnek. A »Jónat élem rehókím« szerint. Miktám Dávidtól.
Amikor Gátban a filiszteusok elfogták.
2 Könyörülj rajtam, Isten,
mert taposnak rajtam az emberek,
egész nap hadakozva legyűrnek.
3 Ellenségeim egész nap taposnak,
bizony hadakoznak ellenem, ó, Fölséges.

4 Bármikor fog is el a félelem,
én tebenned remélek.
5 Istenben, akinek dicsőítem szavát,
az Istenben remélek, nem félek,
ember mit árthatna nekem?
6 Egész nap felforgatják dolgaimat,
vesztemre tör minden gondolatuk.
7 Viszályt szítanak és köröttem ólálkodnak,
sarkam után leselkednek.

Ahogyan ők életemre törnek,
8 úgy fizess vissza gonoszságukért,
törd össze haragodban e népeket, Isten!
9 Te számon tartod bujdosásomat,

gyűjtsd tömlődbe könnyeimet:
ugye számon kéred őket?

10 Akkor majd meghátrálnak ellenségeim,
bármely napon hívlak segítségül:
íme megismertem, hogy te vagy Istenem.

11 Az Istenben, akinek dicsőítem szavát,
az Úrban, akinek dicsőítem szavát,
12 az Istenben remélek, nem félek;
ember mit árthatna nekem?
13 Tartozom neked, Istenem, azzal, amit megfogadtam,
megadom neked a hálaáldozatokat,

14 mert megmentetted életem a haláltól, lábamat az elbukástól,
hogy Isten előtt járjak az élők világosságában.

57. ZSOLTÁR (56)

Isten oltalmában

1 A karvezetőnek. A »Ne semmisíts meg« szerint. Miktám Dávidtól. Amikor Saul elől a barlangba menekült.
2 Könyörülj rajtam, Istenem, könyörülj rajtam,
mert beléd vetem bizalmamat,
és szárnyad árnyékában húzom meg magam,
amíg a veszedelem elvonul.
3 A fölséges Istenhez kiáltok,
Istenhez, aki jót cselekszik velem.

4 Az égből küld szabadulást nekem,
és gyalázatba taszítja azokat, akik taposnak rajtam.
Isten elküldi irgalmát és hűségét.
5 Lelkem az oroszlánok kölykei közt hever,
amelyek felfalják az emberek fiait,
foguk lándzsa és nyíl, nyelvük élesre fent szablya.

6 Magasztaltassék föl Isten az egek fölé,
és dicsőséged minden föld fölé!

7 Hálót kerítettek lábamnak, és megaláztak engem;
Vermet ástak nekem, de ők maguk estek bele.

8 Kész az én szívem, Istenem, kész az én szívem,
9 éneklek és zsoltárt zengek!
Ébredj fel, dicsőségem, ébredjen a hárfa és a lant!
Hadd keltsem fel a hajnalt!
10 Hálát adok neked, Uram, a népek között,
zsoltárral dicsérlek a nemzetek között,
11 mert irgalmad felér az egekig,

és hűséged a fellegekig.

12 Magasztaltassék föl Isten az egek fölé,
és dicsőséged minden föld fölé!

58. ZSOLTÁR (57)

Isten, az igazságos bíró

1 A karvezetőnek. A »Ne semmisíts meg« szerint. Miktám Dávidtól.
2 Vajon valóban igazságot szóltok,
igazságos ítéletet hoztok, emberek fiai?
3 Nem! Szívetekben gonoszat műveltek,
kezetek igazságtalanságot sző a földön.

4 Anyjuk méhétől fogva pártütők a gonoszok,
születésük óta tévelyegnek, hazugságot beszélnek.
5 Olyan a mérgük, mint a kígyóé,
mint a süket áspisé, amely bezárja fülét,
6 és nem hallgat a bűvölők szavára,
sem az igézésben jártas varázslóéra.
7 Isten! Törd össze a fogakat szájukban,
zúzd össze az oroszlánok fogait, Uram!
8 Folyjanak szét, mint a kiömlő víz,
száradjanak el, mint az eltaposott fű.

9 Mint a csiga, amely megszikkad, s kimúlik,
mint az asszony elvetélt magzata,
aki nem látja meg a napot!
10 Mielőtt még töviseik bokorrá nőnének,
haragjában elevenen elragadja őket.

11 Örvend majd az igaz, amikor látja a bosszút,
és a bűnösök vérében mossa lábait.
12 Így szólnak majd az emberek:
»Mégis van jutalma az igaznak,
Bizony, van Isten,
aki igazságot szolgáltat nekik a földön!«

59. ZSOLTÁR (58)

Üldözött ember panasza és bizakodása

1 A karvezetőnek. A »Ne semmisíts meg« szerint. Miktám Dávidtól. Amikor Saul elküldte embereit,
hogy figyeljék a házát és öljék meg őt.
2 Ments meg ellenségeimtől, Isten,
támadóimtól szabadíts meg engem!
3 Ments meg a gonosztevőktől,
oltalmazz meg a vérengző emberektől!

4 Mert íme, életemre leselkednek,

rám rohannak az erősek.
5 Bár nincs bennem sem bűn, sem gonoszság, Uram,
bűn nélkül járom egyenes utamat.

Kelj fel, állj elém és lásd;
6 hisz Uram, a seregek Istene te vagy, Izrael Istene.
Siess, látogasd meg e nemzeteket mind,
ne könyörülj senkin, aki gonoszat cselekszik!

7 Minden este megjelennek, mint az éhes kutyák,
s a várost körös-körül bejárják.
8 Íme egyre jártatják szájukat,
kard van ajkukon: »hiszen ki hallja meg?«
9 Ám te, Uram, kineveted őket,
megsemmisíted mind e nemzeteket.
10 Én erősségem, terád figyelek,
mert te vagy én oltalmam, Istenem,
11 Istenem, akinek irgalma megelőz engem.

12 Isten megadja nekem,
hogy elnézzek ellenségeim fölött.
Ne öld meg őket, hogy népem meg ne feledkezzék;
de hatalmaddal szórd szerteszét és alázd meg őket,
Uram, én oltalmazóm!
13 Szájuk vétke, ajkuk beszéde,
saját kevélységük ejtse őket tőrbe!
Átkozódásukért, hazug beszédükért
14 veszítsd el őket haragodban,
pusztítsd el, ne legyenek többé;
Hadd tudják meg, hogy Isten uralkodik
Jákobon, s a föld kerekségén!

15 Minden este megjelennek és ugatnak, mint a kutyák,
s a várost körös-körül bejárják;
16 Étel után barangolnak,
és üvöltenek, ha jól nem laknak.

17 Én azonban hatalmadat énekelem,
minden reggel magasztalom irgalmadat,
mivel te oltalmazóm voltál,
és menedékem sanyargatásom napján.
18 Én erősségem, neked zengem énekem,
mert te, Isten, oltalmazóm vagy nekem:
Istenem, én irgalmasságom!

60. ZSOLTÁR (59)

Segélykérés pusztító veszedelem után

1 A karvezetőnek. A »Liliomok« szerint.
Miktám Dávidtól. Tanító ének.
2 Amikor kivonult Arám Naharaim és Arám Szóba ellen, és amikor Joáb visszatért és legyőzte Edomot a Sóaknás völgyben: tizenkétezret.
3 Isten, elvetettél és szerteszórtál minket,
haragra gerjedtél, de térj vissza hozzánk!
4 Megrendítetted az országot és összetörted,
gyógyítsd meg sebeit, mert egyre remeg.
5 Kemény dolgokat mutattál népednek,
kábító borral itattál minket.

6 Jelt adtál a téged félőknek,
hogy az íjak elől megmeneküljenek.
7 Hogy szeretteid megszabaduljanak,
szabadíts meg jobboddal és hallgass meg minket!

8 Szent helyén így szól Isten:
»Örvendezve kiosztom Szíchemet,
kimérem Szukkót völgyét nektek.
9 Enyém Gileád és enyém Manassze,
és Efraim fejem sisakja.
Júda az én jogarom,
10 Moáb a tál, amelyben mosakszom.
Edomra vetem sarumat,
a filiszteusok hódolnak nekem.«

11 Ki visz el engem az erős városba?
Ki vezet el engem Edomba?
12 Nemde te, Isten, bár elvetettél minket,
te, Isten, bár nem vonultál ki seregeinkkel?

Segíts ki minket a szorongatásból,
mert hiábavaló az emberi segítség,
13 de Istennel győzelmet aratunk,
s ő eltapossa ellenségeinket.

61. ZSOLTÁR (60)

Könyörgés Istenhez

1 A karvezetőnek. Hárfára. Dávidtól.
2 Hallgass, Isten, esdeklésemre,
figyelj könyörgésemre.
3 A föld széléről kiáltok hozzád szorongó szívvel.
Vezess engem a megközelíthetetlen kősziklára!

4 Mert te vagy az én reménységem,
erős tornyom az ellenséggel szemben.
5 Bár lakhatnék mindörökké hajlékodban,
hogy oltalmat lelhetnék szárnyad árnyékában!
6 Mert Istenem, te meghallgatod imádságomat,

s azoknak, akik nevedet félik, örökséget adsz.

7 Adj a király napjaihoz napokat,
esztendeit nemzedékről nemzedékre nyújtsd.
8 Maradjon meg örökké Isten színe előtt,
irgalmad és hűséged őrizzék meg őt!

9 Így majd zsoltárt zengek nevednek mindörökké,
hogy napról napra teljesítsem fogadalmaimat.

62. ZSOLTÁR (61)

Bizalom Isten hatalmában és hűségében

1 A karvezetőnek. Iditun szerint. Dávid zsoltára.
2 Csak Istenben nyugszik meg a lelkem,
mert tőle jön segítségem.
3 Mert ő az én Istenem és szabadítóm,
oltalmazóm, hogy nagyon ne ingadozzam.

4 Meddig támadtok mindnyájan egy emberre
és sújtjátok le, mint megrogyott falat, megdőlt kerítést?
5 Csakugyan úgy akarják ledönteni méltóságából;
a hazugságban gyönyörködnek,
szájukkal áldást mondanak, de szívükben átkoznak.

6 Csak Istenben nyugszik meg a lelkem,
mert tőle jön reménységem.
7 Mert ő az én Istenem és szabadítóm,
oltalmazóm, hogy meg ne tántorodjam.

8 Szabadulásom és dicsőségem Istenben van;
erősségem Istene ő; Istenben van menedékem.
9 Bízzatok benne, népek minden gyülekezete,
öntsétek ki előtte szíveteket;
Isten a mi menedékünk.
10 Ádám fiai csupa hiábavalóság,
az emberek fiai csupa hazugság;
Ha mérlegre kerülnek,
a füstnél is könnyebbek, ahányan csak vannak.

11 Ne bízzatok az igazságtalanságban,
ne kívánjátok meg a rablott kincseket.
Ha a gazdagságban bővelkedtek,
ne kössétek hozzá szíveteket.
12 Egyszer szólt Isten, ezt a két dolgot hallottam:
Istené a hatalom, 13 s tiéd, Uram, az irgalom;
és te megfizetsz kinek-kinek cselekedetei szerint.

63. ZSOLTÁR (62)

Vágyakozás Isten után

1 Dávid zsoltára, amikor Júda sivatagjában tartózkodott.
2 Isten, én Istenem, pirkadatkor már előtted virrasztok,
téged szomjaz a lelkem, utánad sóvárog a testem,
puszta, úttalan, víztelen vidéken.
3 Bárcsak megjelenhetnék előtted a szent helyen,
és láthatnám hatalmadat és dicsőségedet!
4 Hisz irgalmad jobb, mint az élet,
ajkam téged dicsér.

5 Áldani akarlak, amíg csak élek,
és nevedben emelem fel kezemet.
6 Szinte zsírral és kövérséggel telik el a lelkem,
ujjong az ajkam és dicsér a szám.
7 Ha reggelenként rólad elmélkedem,
rád gondolok fekvőhelyemen.
8 Hisz te megsegítettél engem,
és szárnyad árnyékában örvendezhetem.
9 Lelkem tehozzád tapad,
és jobbod erősen tart engem.
10 Akik pedig meg akarják rontani életemet,
lesüllyednek a föld mélységeibe,
11 kard hatalmába kerülnek,
sakálok osztályrésze lesznek.
12 Örvendezik akkor majd a király Istenben,
akik rá esküsznek, diadalmaskodnak valamennyien,
mert elnémul a szája azoknak,
akik gonoszat beszélnek.

64. ZSOLTÁR (63)

Könyörgés szorongattatás idején

1 A karvezetőnek. Dávid zsoltára.
2 Hallgasd meg, Isten, esdő könyörgésemet,
szabadítsd meg lelkemet az ellenség félelmétől!
3 Oltalmazz meg a gonoszok gyülekezetétől,
a gonosztevők sokaságától!

4 Nyelvük, mint a megélesített kard,
keserű beszédük, mint a felajzott íj,
5 hogy titkon lenyilazzák az ártatlant.
Le is nyilazzák hirtelen, anélkül, hogy félnének,
6 megátalkodnak gonosz szándékukban.
Megegyeznek, hogy tőrt vetnek titokban,
azt mondogatják: »Ki látja meg?«
7 Gonoszságokat terveznek
és véghezviszik a kigondolt terveket.
Az ember benseje és szíve kikutathatatlan,
8 de Isten lenyilazza őket; hirtelen megsebesülnek,
9 és saját nyelvük lesz romlásukra.
Fejét csóválja mindenki, aki látja őket,

10 és félelem fog el minden embert;
hirdetik Isten tetteit, és megértik cselekedeteit.

11 Örvendezik akkor majd az igaz az Úrban,
benne reménykedik,
és mindnyájan dicsekszenek az igaz szívűek.

65. ZSOLTÁR (64)

Hálaadás Isten adományaiért

1 A karvezetőnek. Dávid zsoltára. Ének.
2 Téged illet a dicséret, ó Isten, a Sionon;
Neked mutatnak be áldozatot Jeruzsálemben.
3 Te meghallgatod imádságomat,
eléd járul minden test a gonoszság miatt.
4 Noha gonoszságaink elhatalmasodtak rajtunk,
te megbocsátod vétkeinket.

5 Boldog, akit kiválasztasz és magadhoz fogadsz,
aki udvaraidban lakhat.
Hadd dúslakodjunk házad javaiban,
szentséges templomodban!
6 Igazságodban csodálatosan meghallgatsz minket,
mi szabadító Istenünk,
reménysége a föld minden szélének,
s a messze tengernek.

7 Aki hatalmaddal megszilárdítottad a hegyeket,
magadat erővel övezed.
8 Megfékezed a tenger zúgását,
hullámainak bömbölését és a népek háborgását.
9 A föld határán lakók is félik jeleidet,
ujjongásra készteted keletet és nyugatot.

10 Meglátogatod a földet s elárasztod,
elhalmozod bőséges javakkal.
Isten folyója bővizű;
eledelt készítesz számukra, mert ez a rendelésed.
11 Barázdáit megitatod, göröngyeit elegyengeted,
esővel felpuhítod és megáldod hajtásait.

12 Jóságoddal koronázod az esztendőt,
nyomodban bőség fakad.
13 A puszták legelői megkövérednek,
vidámságot öltenek a halmok.
14 Juhokkal telnek meg a mezők,
gabonában bővelkednek a völgyek,
örvendeznek és himnuszokat zengenek.

66. ZSOLTÁR (65)

Isten dicsérete

1 A karvezetőnek. Ének. Zsoltár.
Ujjongjatok az Istennek, minden földek,
2 mondjatok nevének éneket,
dicsőségét dicsérve zengjétek.
3 Mondjátok Istennek: »Milyen félelmetesek műveid,
hatalmad nagysága miatt ellenségeid hízelegnek neked.
4 Az egész föld imádjon és dicsérjen téged,
zengjen nevednek dicséretet.«

5 Jöjjetek és lássátok az Úr tetteit,
félelmetes, amit végbevitt az emberek fiai közt.
6 Szárazfölddé változtatta a tengert,
gyalog keltek át a folyóvízen;
örvendeztünk akkor benne.
7 Uralkodik hatalmával örökre,
szemmel tartja a nemzeteket,
hogy fel ne fuvalkodjanak magukban a lázongók.

8 Áldjátok Istenünket, ti nemzetek,
hallassátok dicséretének szavát;
9 Ő adott életet lelkünknek,
és nem hagyta meginogni lábunkat.

10 Mert próbára tettél minket, Isten,
megvizsgáltál minket tűzzel,
mint ahogy az ezüstöt vizsgálják.
11 Tőrbe is vezettél, nyomorúságot tettél hátunkra.
12 Engedted, hogy emberek gázoljanak a fejünkön,
tűzön és vízen mentünk keresztül,
de te kivezettél minket az enyhülésre.

13 Égő áldozatokkal jövök házadba;
megadom neked, amiket fogadtam,
14 amit megígért ajkam,
amit szám fogadott nyomorúságomban.
15 Kövér égőáldozatokat mutatok be neked;
jóillatú áldozatul kosokat mutatok be neked,
bikákat és kecskebakokat.

16 Ti mind, akik félitek Istent,
jöjjetek, halljátok, elbeszélem,
milyen nagy dolgokat cselekedett velem!
17 Számmal hozzá kiáltoztam,
nyelvemmel őt magasztaltam.
18 Ha gonoszság lett volna szívemben,
az Úr nem hallgatott volna meg.
19 Ám Isten meghallgatott engem,
figyelembe vette hangos könyörgésemet.

20 Áldott az Isten, aki nem vetette el imámat,
s nem vonta meg irgalmasságát tőlem.

67. ZSOLTÁR (66)

Köszönet Isten áldásáért

1 A karvezetőnek. Hárfára. Zsoltár. Ének.
2 Irgalmazzon nekünk Isten
és áldjon meg minket!
Ragyogtassa arcát felettünk!
3 Hogy megismerjük utadat a földön;
minden nemzet lássa szabadításodat!

4 Áldjanak téged a népek, Isten,
áldjanak téged a népek valamennyien!
5 Örvendjenek és ujjongjanak a nemzetek,
mert igazsággal ítéled a népeket,
és kormányozod a földön a nemzeteket.

6 Áldjanak téged a népek, Isten,
áldjanak téged a népek valamennyien!
7 A föld megadja gyümölcsét;
áldjon meg minket Isten, a mi Istenünk,
8 áldjon meg minket Isten,
a föld minden határa félje őt!

68. ZSOLTÁR (67)

Ének Isten győzelméről és uralmáról

1 A karvezetőnek. Dávid zsoltára. Ének.
2 Fölkel Isten, és elszélednek ellenségei,
elfutnak előle, akik gyűlölik őt.
3 Ahogyan a füst eloszlik, úgy enyésznek el,
ahogyan a viasz elolvad a tűzön,
Isten előtt a bűnösök úgy vesznek el!
4 Az igazak azonban örülnek
és ujjonganak Isten színe előtt,
s vigadoznak örömükben.

5 Mondjatok éneket Istennek,
zengjetek zsoltárt nevének,
Készítsetek utat annak, aki a felhőkön érkezik:
Úr az ő neve.
Ujjongjatok őelőtte,
6 aki az árvák atyja, özvegyek bírája,
Isten az ő szentséges hajlékában.
7 Isten, aki lakást ad a házban az elhagyottnak,
a foglyokat kivezeti a bőségre,
a lázadókat azonban a sivatagban hagyja.

8 Isten, amikor néped élén kivonultál,
amikor a sivatagon áthaladtál,
9 megremegett a föld, csepegtek az egek,
a Sínai Istenének színe előtt,
Izrael Istenének színe előtt.
10 Bőséges esőt adtál örökségednek, Isten,
s ha ellankadt, te felüdítetted.
11 Nyájad megtelepedett rajta,
jóságodban, Isten, gondját viselted a szegénynek.

12 Az Úr mondja a szót;
szüzek serege hozza az örömhírt:
13 »A seregek királyai futva futnak,
a háznak szépe zsákmányt osztogat.
14 Ti pedig békén pihentek az aklok között,
akárcsak az ezüstszárnyú galambok,
halvány, aranyszínű tollakkal.
15 Amikor a Mindenható szétszórja rajta a királyokat,
hótól fehérlik a Szelmon.«

16 A Básán hegye Isten hegye,
a Básán hegye sok ormú hegy.
17 Mit nézitek irigyen, ti sok ormú hegyek,
a hegyet, amelyen Isten tetszéssel lakott?
Bizony, ott fog lakni az Úr örökké!
18 Tízezernél is több a harci szekere Istennek:
bevonul az Úr a Sínairól szentélyébe.
19 Felvonultál a magaslatra, foglyokat ejtettél;
hódolati ajándékként embereket fogadtál,
hogy még a pártütők is az Úristennél lakjanak.

20 Áldott legyen az Úr minden nap!
Üdvösségünk Istene hordoz minket.
21 A mi Istenünk szabadító Isten,
s az Úr, az Úr a halálból is kivezet minket.
22 De Isten összezúzza az ő ellenségei fejét,
a bűneikben járók bozontos koponyáját.

23 Így szól az Úr: »Hazahozlak Básánból,
a tenger fenekéről is visszahozlak,
24 hogy lábad vérben gázoljon
és kutyáid nyelve is részt kapjon az ellenségből.«

25 Látták, Isten, amint bevonultál,
Istenem, királyom, bevonulásod a szentélybe.
26 Elöl mennek az énekesek, utánuk a kobzosok,
középen a dobverő leányok.
27 »Áldjátok gyülekezetekben az Úr Istent,

akik Izrael forrásából származtok.«
28 Ott az ifjú Benjamin aki vezeti őket,
Júda fejedelmei vezéreikkel,
Zebulon fejedelmei, Naftali fejedelmei.

29 Mutasd meg, Isten, hatalmadat;
erősítsd meg, Isten, amit köztünk műveltél.
30 Jeruzsálemi templomodba
királyok hozzanak neked ajándékot.
31 Fenyítsd meg a nádas vadját,
a népek tehenei között a bikák csordáját:
boruljanak le ezüst kincseikkel;
szórd szét a háborúra vágyó népeket!
32 Hadd jöjjenek ide Egyiptom nagyjai,
Etiópia sietve emelje kezét Istenhez.

33 Föld országai, Istennek énekeljetek,
zengjetek az Úrnak dicséretet, zengjetek Istennek,
34 aki kezdettől fogva az egek egén trónol;
íme, onnan hallatja szavát, hatalmának szavát.

35 Magasztaljátok Isten dicsőségét.
Az ő felsége honol Izrael felett,
az ő ereje a fellegek között.
36 Csodálatos vagy Isten a te szentélyedben!
Izrael Istene ad erőt és hatalmat népének.
Áldott legyen Isten!

69. ZSOLTÁR (68)

Ártatlanul üldözött segélykiáltása

1 A karvezetőnek. A »Liliomok« szerint. Dávidtól.
2 Szabadíts meg engem, Isten,
mert a vizek immár a torkomig hatolnak!
3 Mélységes iszapba süllyedtem, megállni nem tudok;
a tenger mélységébe estem,
s a vihar elmerít engem.
4 Fáradtra kiáltom magamat,
torkom berekedt, szemem elhomályosul,
amíg Istenemre várakozom.
5 Többen vannak, mint fejemen a hajszál,
akik ok nélkül gyűlölnek engem.
Hatalmasak ellenségeim,
akik jogtalanul üldöznek engem.
Amit el nem vettem,
azt kell megfizetnem.

6 Isten, te ismered balgaságomat,
és vétkeim nincsenek titokban előtted.
7 Ne érje szégyen miattam azokat,

akik benned remélnek, Uram, Seregek Ura!
Ne érje bennem szégyen azokat,
akik téged keresnek, Izrael Istene.

8 Mert érted viselem gyalázatomat,
érted borítja arcomat szégyen.
9 Érted lettem testvéreim előtt idegenné,
anyám fiai előtt jövevénnyé.

10 Mert emészt a buzgóság házadért,
gyalázóid szidalma engem ér.
11 Ha böjtölve siratom lelkemet, az is gyalázatomra válik,
12 ha szőrzsákot öltök, gúnyolódnak rajtam.
13 Ellenem beszélnek, akik a kapuban ülnek,
s akik boroznak, rólam énekelnek.

14 Az én imám pedig szálljon hozzád, Uram,
a kegyelem idején, ó Isten!
Nagy irgalmasságodban hallgass meg engem
szabadító hűséged szerint.
15 Ragadj ki az iszapból, hogy el ne merüljek,
szabadíts meg azoktól, akik gyűlölnek,
és a vizek mélységéből.
16 Ne merítsen el a víz vihara,
a mélység el ne nyeljen,
s az örvény be ne zárja száját fölöttem.

17 Hallgass meg, Uram, hisz irgalmad kegyes;
tekints rám nagy könyörületedben.
18 Ne fordítsd el szolgádtól arcodat,
szorongatás gyötör, siess, hallgass meg engem!

19 Légy közel lelkemhez, szabadíts meg engem,
ments meg ellenségeimtől.
20 Hiszen te ismered gyalázatomat,
szégyenemet, pironkodásomat.

Előtted van mind, aki szorongat engem;
21 a gyalázat megtörte a szívemet és elernyedtem.
Kerestem, aki szánakozzék rajtam, de nem akadt senki sem,
nem találtam senkit sem, aki vigasztalt volna engem.
22 Sőt epét adtak nekem enni,
szomjúságomban ecettel itattak.

23 Asztaluk legyen előttük tőrré,
visszafizetéssé, kelepcévé!
24 Homályosodjék el szemük, hogy ne lássanak,
ágyékukat tedd örökre erőtlenné!

25 Öntsd ki rájuk haragodat,
haragod heve érje utol őket!
26 Lakóhelyük legyen pusztasággá,
hajlékaikban senki se lakozzék!

27 Mert üldözik, akit te sújtottál,
s növelik annak fájdalmát, akit megsebeztél.
28 Hagyd, hogy gonoszságot gonoszságra halmozzanak,
s ne jussanak igazságodra!
29 Töröld ki őket az élők könyvéből,
s ne írd őket az igazak közé!

30 Én szegény vagyok és szenvedek,
de fölemel, Istenem, a te segítséged.
31 Énekszóval áldom Isten nevét
és hálával magasztalom.
32 Ez kedvesebb lesz Isten előtt, mint a borjú,
amelynek éppen ered a szarva és patája.

33 Látják majd a szegények és örvendeznek;
Keressétek Istent és élni fog szívetek.
34 Mert meghallgatja az Úr a szegényeket,
és nem veti meg foglyait.
35 Dicsérje őt az ég és a föld,
a tenger és minden, ami bennük nyüzsög.

36 Mert Isten megmenti Siont,
s felépíti Júda városait;
Ott fognak lakni, birtokba veszik.
37 Szolgáinak utódai öröklik,
s ott laknak majd, akik szeretik az ő nevét.

70. ZSOLTÁR (69)

Könyörgés Isten segítségéért

1 A karvezetőnek. Dávid zsoltára. Emlékezetül.
2 Isten, fordítsd figyelmedet megmentésemre,
Uram, siess segítségemre!

3 Jöjjenek zavarba és szégyenüljenek meg,
akik életemre törnek!
Hátráljanak meg, valljanak szégyent,
akik rosszat akarnak nekem.

4 Hátráljanak meg és piruljanak,
akik az életemre törnek.
5 Ujjongjanak és örvendezzenek benned
mindazok, akik téged keresnek!
»Magasztaltassék az Úr!« – mondják mindenkor,

akik örvendeznek szabadításodon.

6 Én pedig szűkölködő és szegény vagyok,
Istenem, segíts rajtam!
Segítőm és szabadítóm te vagy,
ne késlekedj, Uram!

71. ZSOLTÁR (70)

A mindenkor oltalmazó Isten

1 Uram, tebenned remélek,
soha meg ne szégyenüljek!
2 Igazságodban szabadíts meg, és ments meg engem!
Hajlítsd hozzám füledet
és nyújts segítséget!

3 Légy oltalmam sziklája,
és erős váram, hogy megszabadíts engem,
mert te vagy az én erősségem és menedékem!
4 Istenem, szabadíts meg a bűnös kezéből,
s a törvényszegő és a gonosz kezéből!

5 Hisz te vagy az én reménységem, Uram;
te vagy, Uram, ifjúkorom óta bizodalmam.
6 Születésem óta rád támaszkodom,
anyám méhétől te vagy oltalmazóm;
szüntelenül rólad szól dicséretem.
7 Szinte csodája lettem sokaknak,
mert te erős segítőm vagy.

8 Teljék meg szám dicséreteddel,
egész nap fenségeddel!
9 Ne vess el engem vénségem idején,
amikor erőm megfogyatkozik, ne hagyj el engem!

10 Mert ellenségeim ellenem beszélnek,
s akik életemre leselkednek, együtt tanakodnak.
11 Így szólnak: »Isten elhagyta,
vegyétek űzőbe, fogjátok meg,
hisz nincs, aki megszabadítsa!«

12 Isten, ne távozz el tőlem;
Én Istenem, siess segítségemre!
13 Jussanak szégyenbe, pusztuljanak
életem ellenségei.
Borítsa szégyen és gyalázat azokat,
akik nekem rosszat akarnak!

14 Én azonban mindenkor reménykedem,

és szüntelen dicsérlek téged.
15 Egész nap jótéteményeidet
és igazságosságodat hirdeti szám,
bár elsorolni sem tudom.

16 Hirdetem az Úr hatalmas tetteit,
Uram, csak igazságodról elmélkedem.
17 Isten, te ifjúkorom óta oktattál engem;
mindmáig hirdetem csodáidat.
18 Öregségemre s aggkoromra se hagyj magamra, Isten,
hogy hirdethessem az egész jövendő nemzedéknek karod erejét,
hatalmadat 19 és igazságodat, amely égig ér, Isten,
aki nagy dolgokat cselekedtél:
Isten, ki hasonló hozzád?
20 Milyen sok nehéz szorongatást engedtél megérnem,
de aztán ismét életet adtál nekem,
s a föld mélységeiből újra visszahoztál engem.
21 Hozzám fordulsz, naggyá teszel
és megvigasztalsz engem.

22 Magasztalom is hűségedet hárfával, Istenem,
hárfával zengek neked éneket, Izrael Szentje.
23 Örvendezik majd ajkam, ha neked énekelek,
és lelkem, amelyet megmentesz;
24 nyelvem is egész nap hirdeti igazságodat,
mert zavarba és szégyenbe jutnak,
akik rosszat akarnak nekem.

72. ZSOLTÁR (71)

A béke királya és az ő országa

1 Salamontól.
2 Isten, add át ítéletedet a királynak,
igazságodat a király fiának,
hogy igazságosan ítélje népedet,
és méltányosan szegényeidet.

3 Békét teremjenek a hegyek a népnek,
és igazságot a halmok.
4 Szolgáltasson igazságot a nép szegényeinek,
nyújtson a szegények fiainak segítséget,
s alázza meg az erőszakoskodót.
5 Éljen, amíg a nap és a hold,
nemzedékről nemzedékre.

6 Úgy szálljon le, mint az eső a rétre,
s mint ahogy az esőcsepp öntözi a földet.
7 Virágozzék napjaiban az igazság
és a béke teljessége, amíg a hold el nem múlik.
8 Uralkodjék tengertől tengerig,

A folyamtól a földkerekség széléig.

9 Boruljanak le előtte a sivatag lakói
s ellenségei nyalják a port.
10 Tarzis királyai és a szigetek hordjanak adományokat,
Arábia és Sába királyai ajándékokat hozzanak.
11 A föld minden királya hódoljon előtte,
s legyen minden nemzet a szolgája.

12 Mert ő megszabadítja a szegényt, aki hozzá kiált,
s a szűkölködőt, akin senki sem segít.
13 Megkönyörül a szegényen és a nincstelenen
és megszabadítja a szűkölködőket.
14 Megmenti őket az elnyomástól és az erőszaktól,
mert szemében drága az ő vérük.

15 Éljen és legyen része Arábia aranyában,
imádkoznak is majd érte mindenkor;
áldják őt minden nap.
16 Bőséggel legyen gabona a földön,
s hullámozzék a hegyek tetején,
mint a Libanon, olyan legyen termése;
a város népe virágozzék mint a rét füve.

17 Áldott legyen neve mindörökre,
maradjon meg neve, amíg a nap ragyog;
benne nyerjen áldást a föld minden nemzetsége,
dicsérje őt minden nemzet!

18 Áldott legyen az Úr Isten, Izrael Istene,
egyedül ő művel csodákat.
19 Áldott legyen az ő fölséges neve örökre,
teljék be fölségével az egész világ! Ámen! Ámen!

HARMADIK KÖNYV (73-89. zsoltár)

73. ZSOLTÁR (72)

A gonoszok csalóka boldogsága

1 Ászáf zsoltára.
Milyen jó az Isten az igazakhoz,
azokhoz, akik tiszta szívűek!
2 Az én lábam mégis majdnem megingott,
majdnem megtántorodott lépésem,
3 mert elfogott a kérkedőkkel szemben az irigység,
amikor a bűnösök jólétét láttam.

4 Hisz nincs akadály az útjukban,
testük egészséges és kövér.
5 Nem viselik a halandók nyomorúságát,
az embereket sújtó csapások nem érik őket.

6 Ezért kevélység a nyakláncuk,
és az erőszakosság mint köntös borítja őket.
7 Mintha a zsírjukból fakadna a gonoszság,
úgy tör elő szívükből a gondolat.
8 Álnokságot terveznek és gúnyolódnak,
fennhéjázva erőszakot hirdetnek.

9 Felnyitják szájukat az ég ellen,
és jártatják nyelvüket a földieken.
10 Ezért magasan ülnek
és a víz árja nem éri el őket.
11 Azt mondják: »Hogy lenne erre gondja Istennek,
hogy is lenne tudomása erről a Fölségesnek?«
12 Íme, ők bűnösök, életük folyamán mégis bővelkednek,
és megsokszorozzák gazdagságukat.
13 Azt gondoltam: »Hiába tartottam hát tisztán szívemet,
mostam kezem az ártatlanságban,
14 hisz mindennap ostort szenvedek,
és fenyíték ér minden reggel!«

15 De ha azt mondanám: »Én is úgy beszélek, mint ők!«,
íme, árulója lennék fiaid nemzetségének.
16 Gondolkoztam, hogy megértsem ezt,
de nehéz volt nekem,
17 amíg be nem mentem Isten szentélyébe,
és meg nem értettem végső sorsukat.
18 Bizony, síkos talajra állítottad őket
és romlásba veted.

19 Hogy elpusztulnak egy szempillantás alatt!
Elvesznek a félelemtől.
20 Mint ahogy az ébredő álma elenyészik, Uram,
úgy tünteted el képüket, ha felkelsz.

21 Mert keserűség fogta el szívemet,
fájdalom hasogatta vesémet;
22 esztelen voltam és értelmetlen,
oktalan állatként viselkedtem előtted.
23 De én mindenkor veled maradok,
mert te megfogtad jobbomat.
24 Tanácsoddal vezetsz,
S aztán dicsőségre emelsz.

25 Hiszen kim van az égben,

és miben lelném a földön kedvemet rajtad kívül?
26 Érje bár testemet, szívemet enyészet,
szívem Istene s osztályrészem mindörökké az Isten.
27 Mert akik eltávoznak tőled, íme, elpusztulnak,
megsemmisíted mindazokat,
akik hűtlenül elhagynak téged.
28 Nekem azonban jó az Isten közelében,
az Úrban, az én Istenemben bíznom,
és hirdetnem minden művedet
Sion leányának kapuiban.

74. ZSOLTÁR (73)

A Szentély siratása

1 Maszkíl Ászáftól.
Miért vetettél el, Isten, teljesen,
miért gyúlt fel haragod legelőd juhai ellen?
2 Emlékezzél meg gyülekezetedről,
amelyet kezdettől fogva birtokodba vettél!
Örökségedet, a törzset megváltottad,
a Sion hegyét, amelyen laktál.
3 Menj fel az ősi romokra:
a szentélyben mindent feldúlt az ellenség!

4 Azok ordítoznak gyülekezeted helyén,
akik gyűlölnek téged,
jelvényeiket kitűzték győzelmük jeléül.
5 Olyanok, mint aki magasra emelt fejszéjét
lengeti a sűrű erdőben.
6 Minden ajtaját kidöntötték,
baltával és bárddal rombolták.

7 Lángba borították szentélyedet,
neved hajlékát földig meggyalázták.
8 Azt mondták szívükben:
»Rohanjuk le őket együtt!«
Fölperzselték Isten minden szentélyét az országban.
9 Jeleinket nem látjuk, nincs többé prófétánk,
és nincs már köztünk, aki látna.

10 Isten, meddig szidalmaz még az ellenség téged,
örökké gyalázza az ellenség nevedet?
11 Miért vonod vissza kezed
és tartod öledben jobbodat?
12 Hiszen Isten a mi királyunk ősidőktől fogva,
aki szabadulást szerzett a föld közepén.

13 Hatalmaddal a tengert kettéhasítottad,
a sárkányok fejét a vizekben összetörted.
14 A Leviatán fejeit összezúztad,

eledelül adtad a tengeri szörnyeknek.
15 Te fakasztottál forrásokat, patakokat,
te szárítottad ki az állandó folyókat.
16 Tied a nappal és tied az éjszaka,
te hoztad létre a napot és a csillagokat.
17 Te szabtad meg a föld minden határát,
te teremtetted a nyarat és a telet.

18 Emlékezz meg arról,
hogy az Urat ellenség szidalmazza,
s egy oktalan nép gyalázza nevedet.
19 A benned bízó lelkeket ne engedd át a vadállatoknak,
ne felejtsd el végképp a szegényeidet!
20 Tekints szövetségedre, mert tele van
az ország minden zuga a gonoszság sátraival.

21 Ne távozzék tőled szégyennel a megalázott,
hadd áldja nevedet a szegény és a szűkölködő!
22 Kelj fel, Isten! Védd meg ügyedet!
Emlékezz meg a gyalázatról,
amellyel egész nap illet téged az esztelen!
23 Ne feledd el ellenségeid lármáját;
szüntelen növekszik az ellened szegülők háborgása!

75. ZSOLTÁR (74)

Isten, az igazságos bíró

1 A karvezetőnek. A »Ne pusztíts el« szerint. Ászáf zsoltára. Ének.
2 Dicsérünk téged, Isten, dicsérünk,
szólítjuk nevedet: csodáidat hirdetjük.

3 Ha eljön az ideje,
igazságos ítéletet mondok.
4 Olvadjon bár el a föld és minden lakója,
én megszilárdítom oszlopait.

5 Azt mondom a kérkedőknek: »Ne kérkedjetek!«
s a vétkezőknek: »Ne pöffeszkedjetek!
6 Ne pöffeszkedjetek,
ne beszéljetek Isten ellen gonoszat!«

7 Mert nem jön szabadulás sem napkeletről,
sem napnyugatról, sem a puszta hegyek felől.
8 Mert Isten a bíró:
az egyiket megalázza, a másikat fölmagasztalja.

9 Mert serleg van az Úr kezében,
teletöltve színtiszta borral.
Tölt belőle mindenfelé;

még a seprőjét is inni fogják,
issza majd minden bűnös a földön.

10 Én pedig hirdetem ezt mindenkor,
énekelek Jákob Istenének.
11 A pöffeszkedő bűnösöket összetöröm,
s az igazakat fölmagasztalom.

76. ZSOLTÁR (75)

A Sion hegyén lakik Isten, a világ bírája

1 A karvezetőnek. Hárfára. Ászáf zsoltára. Ének.
2 Ismeretes Júdában Isten, nagy a neve Izraelben.
3 Sálemben van sátra, és a Sionon van lakása.
4 Ott törte össze a villogó nyilakat,
a pajzsot, kardot és a harci eszközöket.

5 Ragyogsz, te Fölséges,
a pusztító hegyekről.
6 Kifosztották a büszke szívűeket, álomba merültek,
kezüket sem találták az erős férfiak.
7 Feddésedtől, Jákob Istene,
megdermedt a ló és a szekér.

8 Rettenetes vagy te, ki állhat ellened,
ha felgerjed haragod?
9 A mennyből hallattad ítéletedet;
megrendült és elcsöndesedett a föld,
10 amikor Isten ítéletre kelt,
hogy megszabadítson minden szelídet a földön.

11 Mert még az ember haragja is téged dicsőít,
s ünnepnapot ülnek neked,
akik megmenekültek haragodtól.
12 Tegyetek fogadalmat és rójátok le az Úr Istennek;
mind, aki körülötte van,
ajándékot vigyen a Rettenetesnek,
13 aki megtöri a fejedelmek gőgjét,
aki rettenetes a föld királyai számára!

77. ZSOLTÁR (76)

Isten vezeti népét

1 A karvezetőnek. Iditun szerint. Ászáf zsoltára.
2 Hangosan kiáltok az Úrhoz,
hangosan kérem Istent, hogy figyeljen rám.
3 Szorongatásom napján Istent keresem,
éjjel is hozzá emelem kezeimet: nem lankadnak el.
Nem akar megvigasztalódni a lelkem.
4 Sóhajtozom, ha Istenről elmélkedem,

eleped a lelkem, ha rá gondolok.

5 Szememet ébren tartod,
nyugtalan vagyok, beszélni sem tudok.
6 A hajdani időkre gondolok,
a régmúlt esztendők járnak eszemben.
7 Szívem elmélkedik éjszaka,
gondolkodom és töpreng a lelkem.

8 Vajon örökre elvet Isten,
s nem kegyelmez többé?
9 Végleg elfogyott irgalma,
elmarad nemzedékről nemzedékre szálló ígérete?
10 Elfelejtette Isten a könyörületességet,
vagy haragjában visszatartja irgalmát?

11 Így szóltam: »Az az én bajom,
hogy megváltozott a Fölségesnek jobbja.«
12 Megemlékezem az Úr cselekedeteiről,
megemlékezem csodáidról,
amelyeket kezdettől műveltél.
13 Elmélkedem minden műveden,
és végzéseiddel foglalkozom.

14 Isten, szentséges a te utad;
Ki olyan nagy Isten, mint a mi Istenünk?
15 Te vagy az Isten! Te csodákat művelsz,
megmutattad a népeknek hatalmadat.
16 Karoddal megváltottad népedet,
Jákob és József fiait.

17 Láttak téged, Isten, a vizek,
láttak téged a vizek és remegtek,
és reszkettek a mélységek.
18 A felhők ontották a vizet,
megzendültek a fellegek, nyilaid repültek.
19 Mennydörgésed zengett a forgószélben,
villámaid beragyogták a földkerekséget,
rengett a föld és remegett.

20 Tengeren vitt át utad,
nagy vizeken vezetett át ösvényed
és lábad nyoma nem volt látható.
21 Mint juhnyájat vezetted népedet
Mózes és Áron kezével.

78. ZSOLTÁR (77)

Az üdvtörténet tanulságai

1 Maszkíl Ászáftól.
Figyelj, népem, tanításomra,
hallgassatok szám szavára.
2 Bölcs mondásra nyitom számat,
elmondom a régi idők titkait.

3 Amiket hallottunk és megismertünk,
s atyáink elbeszéltek nekünk,
4 nem titkoljuk fiaik elől,
elbeszéljük a jövendő nemzedéknek.
Hirdetjük az Úr dicséretét, hatalmát,
és csodáit, amelyeket végbevitt.

5 Bizonyságot állított Jákobnak,
törvényt adott Izraelnek;
megparancsolta atyáinknak,
tanítsák meg rá fiaikat,
6 hogy megtanulja a következő nemzedék,
a születendő gyermekek.
Keljenek fel, és hirdessék fiaiknak,
7 hogy Istenbe vessék bizalmukat,
ne feledjék el az Isten műveit,
és parancsait teljesítsék!
8 Ne legyenek olyanok, mint atyáik,
az a pártütő és lázongó nemzedék;
A nemzedék, amelynek szíve nem volt kitartó,
és lelke nem volt hű Isten iránt.

9 Efraim fiai felajzották és kilőtték íjukat,
de a harc napján hátat fordítottak.
10 Nem tartották meg Isten szövetségét,
és törvényét nem akarták követni.
11 Elfelejtették tetteit,
a csodáit, amelyeket megmutatott nekik.
12 Atyáik előtt csodákat művelt,
Egyiptom földjén, Tánisz mezején.
13 Széthasította a tengert és átvezette őket,
a vizeket szinte tömlőbe fogta.
14 Nappal a felhőben vezette őket,
s egész éjjel a tűz fényében.
15 Kősziklát hasított fel a pusztában
és bőséges áradattal itatta őket.
16 Patakokat fakasztott a kősziklából
és folyamként ömlesztette a vizet.

17 Mégis egyre csak vétkeztek ellene,
haragra ingerelték a Fölségest a pusztában.
18 Megkísértették szívükben Istent,
amikor kedvük szerint ennivalót kértek,

19 s így beszéltek Isten ellen:
»Tud-e Isten – mondták – asztalt teríteni a pusztában?«
20 Íme megütötte a kősziklát
és vizek folytak, patakok áradtak.
»De vajon tud-e kenyeret is adni,
és húst szerezni népének?«
21 Amikor ezt az Úr meghallotta, haragra gerjedt:
tűz gyulladt fel Jákob ellen,
és harag szállt Izraelre,
22 mert nem hittek Istenben,
és segítségében nem reméltek.

23 Ekkor ő parancsot adott fenn a fellegeknek,
és megnyitotta az egek ajtóit.
24 Ennivalóként mannát hullatott nekik,
és mennyei kenyeret adott:
25 angyalok kenyerét ette az ember;
bőségesen küldött nekik ennivalót.
26 Déli szelet támasztott az égen,
és hatalmával elhozta a délnyugati szelet.
27 Annyi húst hullatott rájuk, mint a por,
s annyi szárnyast, mint a tenger fövenye:
28 hullottak táboruk közepére,
körös-körül sátraik köré.
29 Ettek és nagyon jóllaktak,
mert megadta nekik, amit kívántak.
30 De még fel sem hagytak torkosságukkal,
még szájukban volt az étel,
31 amikor Isten haragja felgerjedt ellenük,
agyonsújtotta kövéreiket,
leterítette Izrael választottait.

32 Mindamellett ismét csak vétkeztek,
és nem hittek csodatetteinek.
33 Ezért hiábavalóságban enyésztek el napjaik,
és rettegésben esztendeik.
34 Ha pusztította őket, hozzá fordultak,
megtértek és virradatkor hozzá folyamodtak.
35 Megemlékeztek arról, hogy Isten az oltalmazójuk,
s a fölséges Isten a megváltójuk.
36 Szerették őt szájukkal, hazudtak neki nyelvükkel,
37 mert szívük nem volt egyenes hozzá,
és nem voltak hűek szövetségéhez.
38 De ő irgalmasan megbocsátotta bűneiket,
és nem pusztította el őket.
Haragját gyakran elfordította
és nem öntötte ki egész bosszúságát.
39 Megemlékezett arról, hogy nem egyebek testnél,
olyanok, mint az elszálló s vissza nem térő lehelet.

40 Hányszor lázongtak ellene a pusztában,
haragra ingerelték őt a sivatagban!
41 Újra meg újra kísértették Istent,
és fellázadtak Izrael Szentje ellen.
42 Nem emlékeztek meg kezéről,
arról a napról, amelyen megváltotta őket a szorongatásból.

43 Véghezvitte jeleit Egyiptomban
és csodatetteit Tánisz mezején.
44 Vérré változtatta folyóikat,
ihatatlanná tette patakjaikat.
45 Legyet bocsátott rájuk és emésztette őket,
és békát, hogy romlást hozzon rájuk.
46 Odaadta termésüket a vándorsáskáknak,
és munkájuk gyümölcsét a szöcskéknek.
47 Szőlőiket megverte jéggel,
szederfáikat dérrel.
48 Odavetette állataikat a jégesőnek,
jószágukat a tűznek.

49 Rájuk bocsátotta haragjának tüzét,
bosszúját, haragját, szorongatását,
gonosz angyalok csapását.
50 Szabad utat engedett haragjának,
nem kímélte meg lelküket a haláltól,
dögvésszel vetett véget életüknek.
51 Megölte Egyiptom földjének minden elsőszülöttjét,
erejük zsengéjét Kám sátraiban.

52 Mint juhokat kihozta népét,
mint nyájat vezette a pusztában.
53 Biztonságban vezette őket, nem féltek,
de ellenségeiket tenger borította el.
54 Elvitte őket a szent helyre,
a hegyre, amelyet jobbja szerzett.
55 Kiűzte előlük a nemzeteket,
mérőzsinórjával nekik osztotta ki az országot,
és letelepítette sátraikban Izrael törzseit.

56 Mégis megkísértették és bosszantották a fölséges Istent,
és nem tartották meg rendeléseit.
57 Elpártoltak és hűtlenek lettek, akárcsak atyáik,
visszavágtak, mint az álnok íj.
58 Haragították őt a magaslatokon,
féltékenységre ingerelték faragott bálványaikkal.

59 Meghallotta ezt Isten, haragra lobbant
és messze eltaszította Izraelt.

60 Elvetette silói hajlékát,
sátrát, ahol az emberek közt lakott.
61 Fogságra adta erejét,
és ékességét az ellenség kezére.
62 Kardélre vetette népét,
és haragra gyúlt öröksége ellen.
63 Ifjaikat tűz emésztette meg,
szűzeiket senki sem jegyezte el.
64 Papjaik kard által estek el,
özvegyeiket senki sem siratta.

65 Felébredt ekkor az Úr, mint az alvó,
mint a hős, aki mámoros a bortól.
66 Visszaverte ellenségeit,
örök gyalázatot hozott rájuk.
67 Ám József sátrát elvetette,
Efraim törzsét nem választotta ki,
68 hanem kiválasztotta Júda törzsét,
Sion hegyét, amelyben kedvét lelte.
69 Felépítette szentélyét, mint az égboltot,
mint a földet, amelyet örökre megszilárdított.
70 Kiválasztotta szolgáját, Dávidot,
elhozta őt a juhnyájaktól,
71 elhozta őt a szoptatós juhok mögül,
hogy legeltesse Jákob népét,
s örökségét, Izraelt.
72 Ő tiszta lélekkel legeltette,
bölcs kézzel vezette őket.

79. ZSOLTÁR (78)

Sirató ének Jeruzsálem fölött

1 Ászáf zsoltára.
Isten, pogányok szállták meg örökségedet,
megfertőzték szentséges templomodat,
romhalmazzá tették Jeruzsálemet.
2 Szolgáid holttestét odavetették
eledelül az ég madarainak,
szentjeid húsát a föld vadjainak.
3 Úgy ontották vérüket Jeruzsálem körül, akárcsak a vizet,
és nem akadt, aki eltemette volna őket.
4 Gyalázattá lettünk szomszédaink előtt,
nevetséggé s csúfsággá azok előtt, akik körülöttünk laknak.

5 Meddig még, Uram? Örökké tart haragod?
Meddig lobog még bosszúságod, mint a tűz?
6 A pogányokra öntsd haragodat,
akik nem ismernek téged,
s azokra az országokra,
amelyek nem hívják segítségül nevedet.

7 Hiszen felfalják Jákobot,
és elpusztítják lakóhelyét!

8 Ne emlékezzél meg atyáink gonoszságáról,
siessen elénk irgalmasságod,
mert nagyon nyomorultak lettünk.
9 Segíts rajtunk, szabadító Istenünk
neved dicsőségéért és ments meg minket,
bocsásd meg bűneinket a te nevedért!

10 Miért mondják a pogányok között:
»Hol van az ő Istenük?«
Legyen nyilvánvaló a pogányokon szemünk láttára
szolgáid kiontott vérének megbosszulása.
11 Jusson színed elé a bilincsbe vertek jajszava;
hatalmas karoddal tartsd életben a halálra szántakat.
12 Öntsd vissza hétszeresen szomszédaink ölébe,
ellened szórt szidalmaikat, Uram.

13 Mi azonban, a te néped és legelőd juhai,
hadd áldjunk téged örökké,
és hadd hirdessük dicséretedetn
emzedékről nemzedékre!

80. ZSOLTÁR (79)

Könyörgés Izraelért, Isten szőlőskertjéért

1 A karvezetőnek. »A törvény lilioma« szerint. Ászáf zsoltára.
2 Figyelj ránk, Izrael pásztora,
aki Józsefet nyájként vezérled!
Aki a kerubok felett trónolsz, ragyogj fel
3 Efraim, Benjamin és Manassze előtt!
Ébreszd fel hatalmadat
és jöjj, szabadíts meg minket!

4 Isten, állíts helyre minket,
ragyogtasd fel arcodat és szabadok leszünk!
5 Uram, seregek Istene,
meddig haragszol még néped könyörgése ellenére?
6 Könnyek kenyerével etetsz minket
és bőséggel adod nekünk italul a könnyet.
7 Civódás tárgyává tettél szomszédaink előtt,
s ellenségeink gúnyolnak minket.

8 Seregek Istene, állíts helyre minket,
ragyogtasd fel arcodat és szabadok leszünk!

9 Egyiptomból hoztad ki e szőlőtőt,
nemzeteket űztél el és elültetted őt.

10 Utat egyengettél előtte,
elültetted gyökereit, s betöltötte a földet.
11 Árnyéka elborította a hegyeket,
vesszői az Isten cédrusfáit.
12 Kiterjesztette indáit a tengerig,
hajtásait a folyamig.

13 Miért rontottad le kerítését,
hogy szaggassák mind, akik elmennek mellette?
14 Pusztítja az erdei vadkan
és lelegeli a mezei vad.

15 Seregek Istene, fordulj vissza hozzánk!
Tekints le az égből, hogy meglásd
és meglátogasd e szőlőt!

16 Oltalmazd, amit jobbod ültetett,
s az emberfiát, akit magadnak naggyá neveltél.

17 Tűzzel égették, feldúlták,
vesszenek el arcod feddésétől!
18 Legyen kezed jobbodnak férfián,
az emberfián, akit magadnak naggyá neveltél.
19 Nem távozunk el tőled, te éltetsz minket
és mi segítségül hívjuk nevedet.

20 Uram, seregek Istene, állíts helyre minket,
ragyogtasd fel arcodat és szabadok leszünk.

81. ZSOLTÁR (80)

Felhívás a hűségre

1 A karvezetőnek.
A »Szőlőprések« szerint. Ászáftól.
2 Örvendjetek Istennek, a mi segítőnknek,
ujjongjatok Jákob Istenének.
3 Kezdjetek énekelni és szóljon a dob,
a szép hangú lant és a hárfa.
4 Fújjátok a harsonát újholdkor,
és holdtöltekor, ünnepünk napján.

5 Ez Izrael törvénye,
Jákob Istenének parancsa.
6 Bizonyságául rendelte ezt Józsefnek,
amikor kivonult Egyiptom földjéről.
Ismeretlen beszédet hallottam:
7 »Megszabadítottam hátát a tehertől,
kezét a rabszolgakosártól.

8 Szorongatásodban segítségül hívtál,
s én megszabadítottalak,
meghallgattalak a fergeteg rejtekéből,
a Meriba vizénél próbára tettelek.

9 Halljad, én népem, hadd intselek!
Izrael, bárcsak meghallgatnál engem!
10 Ne legyen más isten közötted,
ne imádj idegen istent!
11 Mert én vagyok a te Urad, Istened,
aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről:
nyisd ki szádat és én megtöltöm.

12 De népem nem hallgatott szavamra,
s Izrael nem figyelt rám.
13 Ezért ráhagytam őket szívük keménységére,
hadd menjenek a saját fejük után.

14 Ha népem rám hallgatott volna,
ha Izrael az én útjaimon járt volna,
15 rögtön megaláztam volna ellenségeit,
s üldözőire vetettem volna kezemet.

16 Hízelegnének neki az Úr ellenségei,
s idejük örökké tartana.
17 Táplálnám őket a búza javával,
és jóltartanám mézzel a kősziklából.«

82. ZSOLTÁR (81)

Könyörgés Isten igazságos ítéletéért

1 Ászáf zsoltára.
Áll az Isten az istenek gyülekezetében,
s ítélkezik az isteneken:

2 »Meddig ítéltek még hamisan,
és meddig vagytok tekintettel a gonoszok személyére?
3 Szolgáltassatok igazságot a szűkölködőnek s az árvának,
juttassátok jogához a nyomorultat és a szegényt!
4 Szabadítsátok meg a szegényt
és a szűkölködőt mentsétek ki a gonoszok kezéből!«

5 De ők sem nem tudnak, sem nem értenek, sötétben járnak;
mind meginognak ezért a föld alapjai.
6 Én azt mondtam: »Ti istenek vagytok,
mindnyájan a Fölséges fiai.«
7 De meghaltok, mint más ember,
elhullotok, mint akármelyik főember.

8 Kelj fel, Isten! Ítéld meg a földet,
mert a te örökséged minden nemzet.

83. ZSOLTÁR (82)

Segélykérés a nép ellenségeivel szemben

1 Ászáf éneke. Zsoltár.
2 Istenem ne maradj néma,
ne hallgass és ne légy tétlen, Istenem!
3 Mert ellenségeid íme, háborognak,
és gyűlölőid fölemelték fejüket.

4 Néped ellen álnok tervet szőnek,
ármánykodnak szentjeid ellen.
5 Így szólnak: »Gyertek, irtsuk ki őket a nemzetek közül,
hogy ne is emlegessék többé Izrael nevét!«

6 Bizony, megegyeztek közös akarattal,
egymással szövetségre léptek ellened:
7 Edom sátrai és az izmaeliták, Moáb és az agariták,
8 Gebál, Ammon és Amalek,
Filisztea Tírusz lakóival.
9 Asszúr is szövetkezett velük,
segítői lettek Lót fiainak.

10 Tégy velük, mint Mádiánnal és Siserával,
mint Jábinnal Kíson patakjánál,
11 akik Endornál elvesztek,
s hasonlókká lettek a föld sarához.
12 Tégy fejedelmeikkel, mint Órebbel és Zebbel,
mint Zebahhal és Calmunnával,
minden fejedelmükkel,
13 akik így szóltak:
»Foglaljuk el örökségül Isten földjét!«

14 Én Istenem, tedd őket olyanokká, mint a porfelhő,
s amilyen a pelyva a szél előtt!
15 Mint a tűz, amely megemészti az erdőt,
és mint a láng, amely felperzseli a hegyeket,
16 úgy kergesd meg őket fergetegeddel,
és rémítsd meg őket viharoddal.

17 Töltsd el arcukat gyalázattal,
hogy keressék, Uram, nevedet!
18 Szégyenüljenek meg és zavarodjanak össze örökre,
zavarodjanak össze és pusztuljanak;
19 hadd tudják meg, hogy Úrnak hívnak téged:
te vagy az egyetlen Fölség az egész földön.

84. ZSOLTÁR (83)

A Szentély dicsérete

1 A karvezetőnek. A »Szőlőprések« szerint.
Kóré fiainak zsoltára.
2 Milyen kedvesek a te hajlékaid, Seregek Ura!
3 Sóvárogva vágyakozik lelkem az Úr udvaraiba.
Szívem és testem ujjong az élő Isten után.
4 Hiszen a veréb házat talál magának,
a gerlice fészket, ahová fiait helyezze:
a te oltáraidnál, seregek Ura,
én királyom és én Istenem!
5 Milyen boldogok, Uram, akik házadban lakhatnak:
magasztalhatnak téged örökkön örökké!

6 Boldog az az ember, akit te segítesz,
akinek szíve zarándokútra készül.
7 Átkelnek a kiaszott völgyön és forrássá teszik azt,
és a korai eső is áldásodba öltözteti.
8 Erősségről erősségre mennek,
mígnem meglátják az istenek Istenét a Sionon.

9 Uram, Seregek Istene, hallgasd meg imádságomat,
vedd füledbe, Jákob Istene!
10 Oltalmazó Istenünk, tekints ide,
nézz fölkentednek arcára!

11 Mert jobb egy nap a te udvaraidban,
mint más helyen ezer.
Inkább akarok a küszöbön lenni Istenem házában,
mint a gonoszok sátraiban lakni.

12 Mert nap és védőpajzs az Úr Isten,
kegyelmet és dicsőséget ad az Úr,
13 nem vonja meg javait azoktól,
akik ártatlanságban járnak.
Seregek Ura, boldog az az ember,
aki tebenned bízik!

85. ZSOLTÁR (84)

Könyörgés az ígért üdvösségért

1 A karvezetőnek. Kóré fiainak zsoltára.
2 Megkegyelmeztél országodnak, Uram,
véget vetettél Jákob fogságának.
3 Megbocsátottad néped vétkét,
betakartad minden bűnét.
4 Visszatartottad nagy haragodat,
elfordítottad felindulásod hevét.

5 Állíts helyre minket, szabadító Istenünk,

s fordítsd el rólunk haragodat!
6 Vagy örökre haragszol ránk,
és kiterjeszted haragodat nemzedékről nemzedékre?
7 Ugye felénk fordulsz és életre keltesz minket
és néped örvendezhet majd tebenned?
8 Mutasd meg nekünk, Uram, irgalmasságodat,
és szabadításodat add meg nekünk.

9 Hadd halljam meg, mit szól hozzám az Úr Isten,
hisz ő békét hirdet nemzetének,
szentjeinek, s mindazoknak,
akik megtérnek szívükben.
10 Bizony, közel van üdvössége azokhoz, akik félik őt,
hogy dicsőség lakozzék országunkban.
11 Az irgalom és az igazság egymásra lelnek,
csókot vált az igazságosság és a béke.
12 Hűség sarjad a földből
és igazság tekint le az égből.

13 Valóban, az Úr megadja kegyelmét,
és földünk megtermi gyümölcsét.
14 Igazságosság jár előtte,
s követi az úton lépteit.

86. ZSOLTÁR (85)

Egy szegény segélykiáltása Istenhez

1 Dávid imádsága.
Hajtsd hozzám, Uram, füledet, hallgass meg,
mert nyomorult és szegény vagyok.
2 Őrizd meg életem, mert kedves vagyok előtted;
mentsd meg, Istenem, szolgádat, aki benned bízik.

3 Könyörülj rajtam, Uram,
mert hozzád kiáltok egész nap!
4 Örvendeztesd meg szolgádat,
mert hozzád emelem, Uram, lelkemet.
5 Mert te, Uram, jóságos vagy és szelíd,
nagy irgalmú mindazokhoz,
akik téged segítségül hívnak.

6 Figyelj, Uram, imádságomra,
hallgass könyörgésem szavára!
7 Hozzád kiáltok szorongatásom idején,
mert te meghallgatsz engem.

8 Uram, nincs az istenek közt tehozzád hasonló,
semmi sem fogható a te műveidhez.
9 A nemzetek, amelyeket alkottál, mindnyájan eljönnek,
leborulnak előtted, Uram és dicsőítik nevedet,

10 mert nagy vagy te és csodákat művelsz:
egyedül te vagy Isten.

11 Uram, vezess engem utadon, hogy igazságodban járjak;
szívemet tedd egyszerűvé, hogy félje nevedet.
12 Teljes szívemből dicsérlek, Uram, én Istenem,
és mindörökké magasztalom nevedet,
13 mert nagy a te irgalmad irántam,
kiragadtad lelkemet az alvilág mélyéből.

14 Isten, gonoszok keltek fel ellenem
és erőszakosak serege tör életemre,
és nem vesznek figyelembe téged.
15 De te, Uram, könyörületes és irgalmas Isten vagy,
türelmes, nagy irgalmú és igaz.
16 Tekints rám, könyörülj rajtam,
add szolgádnak erődet,
szabadítsd meg szolgálód fiát.

17 Add jelét rajtam jóságodnak,
hogy gyűlölőim lássák, és szégyent valljanak,
minthogy te, Uram, megsegítesz
és megvigasztalsz engem.

87. ZSOLTÁR (86)

Háladal Sionért, a népek anyjáért

1 Kóré fiainak zsoltára. Ének.
Szent hegyeken vetette meg alapjait,
2 jobban szereti Sion kapuit az Úr,
mint Jákob többi hajlékát.
3 Dicsőséges dolgokat mond rólad,
Isten városa!

4 Ráhábot és Babilont azok között említem,
akik ismernek engem;
íme, Filisztea, Tírusz és Etiópia népe:
mind ott született.
5 Sionról mondják majd: »Ez is, az is ott született,
és maga a Fölséges erősíti meg.«

6 Bejegyzi majd az Úr, a népek könyvébe:
»Ezek itt születtek.«
7 Körtáncban fogják majd énekelni:
»Minden forrásom tebenned fakad.«

88. ZSOLTÁR (87)

Beteg és magányos ember siralma

1 Kóré fiainak éneke. Zsoltár. A karvezetőnek.

A »Mahálát« szerint. Éneklésre.
2 Uram, szabadításom Istene,
éjjel-nappal hozzád kiáltok.
3 Jusson színed elé imádságom,
füledet hajtsd könyörgésemre.

4 Mert fájdalommal van tele a lelkem
és életem az alvilághoz közeledik.
5 A sírba szállók közé soroltak engem,
olyanná lettem, mint akinek nincsen segítsége.
6 A holtak között van fekhelyem,
mint a halálra sebzettek, akik a sírban alszanak,
akikről nem emlékezel meg többé,
és akiket kitéptek kezedből.

7 Letettél engem a verem mélyére,
a sötétségbe s a halál árnyékába.
8 Rám nehezedett haragod,
rám zúdítottad minden hullámodat.

9 Eltávolítottad tőlem ismerőseimet,
utálatossá tettél előttük;
fogoly vagyok és nincs menekvésem.
10 Szemem elbágyad a gyötrelemtől.
Uram, egész nap tehozzád kiáltok,
feléd terjesztem kezemet:

11 Vajon a holtakkal művelsz-e csodákat,
és fölkelnek-e az árnyak, hogy dicsérjenek téged?
12 Vajon hirdeti-e valaki a sírban irgalmasságodat
és hűségedet az enyészet helyén?
13 Vajon a sötétség helyén ismerik-e csodáidat
és igazságodat a feledés földjén?

14 Uram, én hozzád kiáltok,
kora reggel eléd száll imádságom.
15 Miért taszítasz el engem, Uram,
miért rejted el tőlem arcodat?
16 Szegény és halálos beteg vagyok ifjúkorom óta,
a tőled való rettegés súlya nyom, bensőm összezavarodott.
17 Átcsapott rajtam haragod
és megrendítettek engem borzalmaid.
18 Körülvesznek engem, mint a vizek, egész nap,
mindenünnen körülvesznek.
19 Eltávolítottad tőlem a barátokat és a közelállókat,
csak a sötétség a társam.

89. ZSOLTÁR (88)

Sirató ének Dávid háza felett

1 Maszkíl az ezrahita Etántól.
2 Az Úr kegyelmét örökké éneklem,
hűségedet nemzedékről nemzedékre hirdeti szám.
3 Mert ezt mondtad: »Örök időkre épül az irgalom«
– hűséged szilárdan áll a mennyekben. –

4 »Szövetségre léptem választottammal,
megesküdtem szolgámnak, Dávidnak:
5 örökre megszilárdítom utódodat,
nemzedékről nemzedékre építem trónodat.«

6 Csodáidat, Uram, magasztalják az egek,
és hűségedet az egybegyűlt szentek.
7 Mert ki hasonló az Úrhoz a fellegek közt
ki olyan az Isten fiai között, mint Isten?
8 Isten, akit rettegnek a szentek tanácsában,
aki nagyobb és félelmetesebb mindazoknál,
akik körülötte vannak.

9 Uram, Seregek Istene, ki hasonló hozzád?
Hatalmas vagy, Uram, és hűséged övez téged.
10 Te uralkodsz a tenger erején
és háborgó hullámait te fékezed meg.
11 Te tapostad el Ráhábot, halálra sebezve,
hatalmas karoddal szétszórtad ellenségeidet.

12 Tiéd az ég, és tiéd a föld,
te alkottad a föld kerekségét
és mindazt, ami rajta van.
13 Te teremtetted északot és délt,
nevedben örvendezik a Tábor és a Hermon.
14 Karod hatalmas, kezed erős, jobbod diadalmas.
15 Igazságosság és jog trónod alapja,
irgalom és igazság vonulnak előtted.

16 Boldog az a nép, amely tud ünnepelni.
Az ilyenek arcod világosságánál járnak, Uram.
17 Nevedben egész nap ujjonganak,
s felmagasztalódnak igazságosságodban.
18 Mert te vagy erejük és ékességük
és jóságod emeli magasra fejünket.
19 Mert az Úré a pajzsunk,
s Izrael Szentjéé a királyunk.

20 Egykor látomásban szóltál szentjeidhez és azt mondtad:
»Segítséget nyújtottam egy hősnek,
felemeltem népemből egy választottat.
21 Megtaláltam szolgámat, Dávidot,
felkentem őt szent olajommal.

22 Vele lesz erős kezem, és karom megerősíti őt.

23 Semmit sem tehet vele az ellenség,
és nem árthat majd neki a gonoszság fia.
24 Kiirtom előle ellenségeit,
és gyűlölőit megfutamítom.
25 Vele lesz hűségem és kegyelmem,
és hatalma magasra emelkedik nevemben.
26 Ráteszem kezét a tengerre
és jobbját a folyóvizekre.

27 Így szól majd hozzám: `Atyám vagy te,
én Istenem, és szabadításom kősziklája!'
28 S én elsőszülöttemmé teszem őt,
legfölségesebbé a föld királyai között.
29 Örökre megőrzöm irgalmamat iránta,
és szövetségem mindig vele marad.
30 Örökkévalóvá teszem nemzetségét,
s fenntartom trónját, amíg az ég áll.

31 De ha fiai elhagyják törvényemet
és nem járnak parancsaim szerint,
32 ha bemocskolják rendeleteimet,
és parancsaimat nem teljesítik:
33 vesszővel büntetem meg vétkeiket,
és veréssel bűneiket.

34 De nem vonom meg tőle kegyelmemet,
és hűségemet nem hazudtolom meg.
35 Nem töröm meg szövetségemet,
s ami elhagyta ajkamat, érvénytelenné nem teszem.
36 Megesküdtem egyszer szentségemre:
nem hazudom Dávidnak, 37 örökké tart nemzetsége,
és mint a nap, színem előtt a trónja,
38 megmarad örökké, miként a hold,
a hűséges égi tanú.«

39 Te őt mégis elvetetted s megutáltad,
haragra gerjedtél fölkented ellen;
40 Felbontottad szolgád szövetségét,
földig aláztad szent koronáját.
41 Lerontottad minden kőfalát,
romhalmazzá tetted bástyáit.
42 Kifosztották őt mindazok, akik arra jártak,
szomszédai gyalázata lett.

43 Fölemelted elnyomóinak jobb kezét,
megörvendeztetted ellenségeit.
44 Kardja élét elvetted

és nem segítetted meg őt a harcban.
45 Véget vetettél tündöklésének,
trónját a földre döntötted.
46 Megrövidítetted ifjúságát,
gyalázatba borítottad őt.

47 Meddig fordulsz még el teljesen, Uram,
meddig ég még haragod, mint a tűz?
48 Emlékezz meg arról, milyen rövid az én létem!
Milyen semmisnek alkottad az emberek fiait mind?
49 Ki az az ember, aki él, s halált nem látna,
s megmenthetné lelkét az alvilág kezéből?

50 Hol van, Uram, hajdani irgalmad,
amellyel megesküdtél hűségedre Dávidnak?
51 Emlékezzél meg, Uram, szolgáid gyalázatáról,
amelyet keblemben hordok sok nemzettől,
52 amellyel gyaláznak téged ellenségeid, Uram,
és gyalázzák fölkented lépteit.

53 Áldott legyen az Úr mindörökké!
Ámen! Ámen!

NEGYEDIK KÖNYV (90-106. zsoltár)

90. ZSOLTÁR (89)

Isten örök – az ember mulandó

1 Mózesnek, az Isten emberének imádsága.
Uram, te lettél a mi menedékünk
nemzedékről nemzedékre.
2 Mielőtt a hegyek lettek,
a föld és a világ születtek,
te öröktől fogva és mindörökké vagy, Isten!

3 Te visszatéríted az embert a porba,
azt mondod: »Térjetek oda vissza, emberek fiai.«
4 Hiszen szemed előtt ezer esztendő olyan,
mint az eltűnt tegnapi nap,
vagy mint egy őrváltásnyi idő éjszaka.

5 Elragadod őket, olyanok mint az álom,
6 mint a reggel kiviruló fű:
reggel kihajt és virágzik, estére lehull és elszárad.

7 Elenyészünk ugyanis neheztelésed miatt,
rettegjük haragod.
8 Magad elé állítod gonoszságainkat,

titkainkat arcod világossága elé.

9 Napjaink mind elmúlnak haragodban,
éveinket, mint egy sóhajtást, bevégezzük.
10 Éveink száma a hetven esztendőt ha eléri,
vagy az erőseké a nyolcvanat,
és azok nagyrésze is munka és fájdalom,
gyorsan elmúlnak és mi elmegyünk.
11 Ki ismeri haragod erejét
és félelmetes felindulásodat?

12 Taníts meg számba venni napjainkat úgy,
hogy bölcsességgel telítsük szívünket.
13 Fordulj meg, Uram, végre valahára,
légy irgalmas szolgáidhoz.
14 Tölts el minket kora reggel irgalmaddal,
hogy ujjongjunk és vigadjunk egész életünkben.
15 Örvendeztess minket annyi napig,
mint amennyin megaláztál minket,
s annyi évig, mint amennyin nyomorúságot láttunk.

16 Nyilvánuljon meg műved szolgáidon
és dicsőséged az ő fiaikon.
17 Derüljön ránk a mi Urunk, Istenünk fényessége,
kezünk munkáját erősítsd meg,
és áldd meg kezünk munkáját!

91. ZSOLTÁR (90)

A fölséges Isten oltalmában

1 Aki a Fölségesnek oltalmában lakik,
a Mindenható árnyékában nyugszik,
2 azt mondja az Úrnak: »Te vagy az én oltalmazóm
és erősségem, Istenem, akiben bizakodom.«

3 Mert ő megment engem a vadászok tőrétől,
a súlyos veszélytől.
4 Szárnyával árnyékot borít rád,
és tollai alatt menedékre találsz;
pajzs és páncél az ő hűsége.
5 Nem kell félned az éjszaka rémeitől,
a nappal repülő nyíltól,
6 a sötétben látogató járványtól,
a délben pusztító ragálytól.

7 Ezren essenek el bár oldalad mellől
és tízezren jobbod felől,
hozzád semmi sem közeledik.
8 Sőt saját szemeddel fogod nézni,
meglátod a gonoszok bűnhődését.

9 Mert te vagy, Uram, menedékem!
Ha a Fölségest választottad oltalmadnak,
10 balszerencse nem ér téged,
csapás nem jut sátrad közelébe.
11 Mert angyalainak parancsol felőled,
hogy minden utadon őrizzenek.
12 Kezükön hordoznak téged,
hogy kőbe ne üssed lábadat.
13 Áspiskígyón és viperán fogsz járni,
eltiprod az oroszlánt és a sárkányt.

14 Mivel bennem bízik, megszabadítom,
oltalma leszek, mert ismeri nevemet.
15 Ha kiált hozzám, meghallgatom,
a szorongatás idején vele leszek,
megmentem és megdicsőítem.
16 Betöltöm őt hosszú élettel,
és megmutatom neki üdvösségemet.

92. ZSOLTÁR (91)

Háladal Isten hűségéért

1 Zsoltár. Ének. Szombatnapra.
2 Jó dolog az Urat dicsérni,
nevednek, ó Fölséges, éneket zengeni,
3 hirdetni reggelenként kegyelmedet,
éjjelente hűségedet
4 tízhúrú hárfával, énekszóval, lanttal.

5 Mert tetteiddel megörvendeztettél, Uram,
s ujjongok kezed műveinek.

6 Milyen nagyok, Uram, műveid,
milyen mélységesek gondolataid!
7 De az oktalan ember nem ismeri,
s az esztelen nem érti ezt meg.
8 Amikor elburjánzanak, mint a fű, a bűnösök,
és virágzásnak indulnak, akik gonoszt cselekszenek,
s ez pusztulásukra lesz örökkön örökre.
9 De te, Uram, fölséges vagy örökké!

10 Mert íme, Uram, a te ellenségeid,
a te ellenfeleid elvesznek,
és akik gonoszat tesznek, mind szétszóródnak.
11 De engem erőssé teszel, mint a bivalyt,
s gazdagon elárasztasz olajjal.
12 Szemem lenézi majd ellenségeimet,
és gonosz támadóimról hallani fog fülem.

13 Az igaz virul majd, mint a pálma,

és terebélyesedik, mint a Libanon cédrusa.
14 Az Úr házában vannak elültetve,
Istenünk udvaraiban virulnak.
15 Még késő öregségükben is gyümölcsöt hoznak,
bőven teremnek és jól érzik magukat,
16 hirdetve, hogy igazságos az Úr, az én menedékem,
és nincs igazságtalanság benne.

93. ZSOLTÁR (92)

Isten királyi uralma

1 Király lett az Úr! Fölségbe öltözött,
felöltözött az Úr, erővel övezte fel magát.
Megerősítette a föld kerekségét, hogy ne ingadozzék.
2 Trónod kezdet óta szilárd, te öröktől fogva vagy.

3 Emelkednek a folyóvizek, Uram,
emelkedik a folyóvizek hangja,
emelkedik a folyóvizek zúgása.
4 De a nagy vizek zúgásánál,
a tenger hatalmas hullámainál
is hatalmasabb az Úr a magasságban.

5 Törvényeid igen megszilárdultak,
szentség illeti házadat, Uram, örök időkre.

94. ZSOLTÁR (93)

Isten az igazak szószólója

1 Uram, bosszúállás Istene,
bosszúállás Istene, jelenj meg!
2 Kelj fel, ó föld bírája, fizess meg a kevélyeknek!

3 Meddig fognak, Uram, a bűnösök,
meddig fognak még a bűnösök dicsekedni?
4 Fecsegnek, vakmerően gonoszságot beszélnek
és kérkednek mind a gonosztevők.

5 Népedet, Uram, elnyomják,
örökségedet sanyargatják.
6 Meggyilkolják az özvegyet s a jövevényt,
lemészárolják az árvákat.
7 Azt mondják: »Nem látja ezt az Úr,
Nem veszi észre Jákob Istene.«

8 Eszméljetek, ti oktalanjai a népnek,
ostobák mikor tértek észhez?
9 A fül plántálója ne hallana,
s a szem alkotója ne látna?
10 Ne büntetne, aki dorgálja a népeket,

aki tudományra tanítja az embert?
11 Ismeri az Úr az emberek gondolatait
és tudja, hogy hiábavalók.

12 Boldog az az ember, akit te oktatsz, Uram,
és megtanítasz törvényedre,
13 hogy megóvd őt a gonosz napoktól,
amíg a bűnös számára a verem el nem készül.
14 Mert nem taszítja el népét az Úr,
és nem hagyja el örökségét.
15 Mert az ítélkezés visszatér az igazsághoz,
és követik mind az igazszívűek.

16 Ki kel fel értem a gonoszok ellen,
ki áll mellém a gonosztevőkkel szemben?
17 Ha az Úr nem nyújtott volna segítséget,
már-már a némaság helyén lakoznék a lelkem.
18 Ha azt mondtam: »Inog a lábam«,
megsegített a te irgalmad, Uram.
19 Bármilyen sok fájdalmam volt szívemben,
vigasztalásaid felvidítottak engem.

20 Lehet-e köze hozzád a hamisság ítélőszékének,
amely nyomorúságot szerez a törvény ellenére?
21 Az igaz életére leskelődnek ők,
s elítélik az ártatlan vért.
22 De nekem oltalmam lett az Úr,
és menedékem sziklája az én Istenem;
23 ő megtorolja rajtuk hamisságukat,
saját gonoszságukkal semmisíti meg őket;
24 megsemmisíti őket az Úr, a mi Istenünk.

95. ZSOLTÁR (94)

Felszólítás a hűségre Isten iránt

1 Jöjjetek, örvendezzünk az Úrnak,
ujjongjunk szabadító Istenünknek.
2 Járuljunk eléje magasztalással,
vigadjunk előtte zsoltárokkal.

3 Mert nagy Isten az Úr,
hatalmas király ő minden istenen.
4 Kezében vannak a föld mélységei,
s övé a hegyek csúcsa.
5 Övé a tenger, ő alkotta meg,
s az ő keze formálta a szárazföldet.

6 Jöjjetek, imádjuk, hajoljunk meg,
boruljunk térdre az Úr, a mi alkotónk előtt!
7 Mert ő az Úr, a mi Istenünk,

mi pedig az ő legelőjének népe,
s kezének juhai vagyunk.

8 Ma, ha szavát meghalljátok:
»Ne keményítsétek meg szíveteket,
9 Mint Meribánál s Massza napján a pusztában,
hol atyáitok megkísértettek engem:
próbára tettek, bár látták műveimet.

10 Negyven esztendeig undorodtam e nemzedéktől,
s azt mondtam: Tévelygő szívű nép ez.
11 Nem ismerték útjaimat,
ezért haragomban megesküdtem:
Nem mennek be nyugalmamba!«

96. ZSOLTÁR (95)

Isten a világ Ura, királya és bírája

1 Énekeljetek az Úrnak új éneket,
énekeljetek az Úrnak minden földek!
2 Énekeljetek az Úrnak, áldjátok nevét,
hirdessétek napról-napra szabadítását!
3 Hirdessétek dicsőségét a nemzetek között,
csodatetteit minden népnek!

4 Mert nagy az Úr, méltó a dicséretre,
minden istennél félelmetesebb.
5 Mert a nemzetek istenei mind csak hamis istenek,
az Úr azonban egeket alkotott.
6 Színe előtt fenség van és szépség,
szentélyében ékesség és hatalom.

7 Ünnepeljétek az Urat, népek családjai,
ünnepeljétek az Úr dicsőségét és hatalmát.
8 Adjátok meg az Úr nevének a dicsőséget,
hozzatok áldozati ajándékokat és jöjjetek udvaraiba.
9 Boruljatok le szent pompával az Úr előtt,
rettegjen előtte az egész föld!
10 Hirdessétek a nemzetek közt: »Király az Úr!«
Megerősítette a föld kerekségét, hogy ne ingadozzék,
s igazságosan ítéli a népeket.

11 Örvendjenek az egek, ujjongjon a föld,
zúgjon a tenger s ami betölti azt;
12 vigadjanak a mezők és minden, ami rajtuk van!
Ujjongjon akkor az erdő minden fája
13 az Úr előtt, mert eljön, eljön hogy megítélje a földet.
Igazságban ítéli meg a föld kerekségét,
s a népeket hűsége szerint.

97. ZSOLTÁR (96)

A világ Urának dicsérete

1 Király az Úr! Ujjongjon a föld,
örvendezzék a temérdek sziget!
2 Felhő és homály van körülötte,
igazság és jog trónjának alapja.
3 Tűz halad előtte,
s körös-körül felperzseli ellenségeit.
4 Villámai beragyogják a föld kerekségét,
láttára megrendül a föld.
5 Viaszként olvadoznak a hegyek az Úr előtt,
az egész föld Ura előtt.
6 Az egek hirdetik igazságát,
minden nemzet látja dicsőségét.

7 Jussanak szégyenbe mindazok,
akik faragott képeket imádnak,
és bálványaikkal kérkednek.
Imádjátok őt, angyalai mind!
8 Hallja ezt Sion és örvendezik,
és ujjonganak Júda leányai ítéleteiden, Uram.
9 Mert te vagy, Uram, a legfölségesebb az egész földön,
messze magasan állsz minden isten fölött.

10 Akik szeretitek az Urat, gyűlöljétek a rosszat;
szentjeinek lelkét megőrzi,
a gonoszok kezéből megszabadítja őket.
11 Világosság támad az igaznak,
s öröm az igazszívűeknek.
12 Örvendezzetek, igazak, az Úrban,
és dicsérjétek szent emlékezetét!

98. ZSOLTÁR (97)

Ének Istenről: a bíróról és a szabadítóról

1 Zsoltár.
Énekeljetek az Úrnak új éneket,
mert csodálatos dolgokat cselekedett.
Győzelmet szerzett jobbja, az ő szentséges karja.
2 Megismertette szabadítását az Úr,
megmutatta igazságosságát a nemzetek előtt.
3 Megemlékezett irgalmáról,
Izrael házához való hűségéről.
A föld minden határa látta
Istenünk szabadítását.

4 Ujjongjatok Istennek, minden földek,
énekeljetek, örvendjetek, zengjetek!
5 Zengjetek az Úrnak lanttal,

lanttal és a zsoltár szavával;
6 trombitával és kürtszóval,
ujjongjatok az Úr, a király előtt!

7 Zúgjon a tenger s ami betölti azt,
a földkerekség és lakói.
8 Tapsoljanak a folyóvizek,
és a hegyek is mind ujjongjanak
9 az Úr előtt, mert eljön megítélni a földet.
Igazságban ítéli meg a földkerekséget,
és méltányosan a népeket.

99. ZSOLTÁR (98)

A szent Isten a Sionon

1 Dávid zsoltára.
Király az Úr! Reszkessenek a népek;
a kerubok fölött trónol, rettegjen a föld!
2 Nagy az Úr a Sionon,
fölséges minden nép felett.

3 Magasztalják nagy és félelmetes nevedet,
mert szentséges.
4 A nagy király az igazságot szereti:
te rendeltél egyenességet,
te szereztél Jákobban törvényt és igazságot.

5 Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket,
boruljatok le lábának zsámolya előtt,
mert szentséges ő!

6 Papjai közt volt Mózes és Áron és Sámuel
azok között, akik segítségül hívták a nevét.
Segítségül hívták az Urat, és meghallgatta őket,
7 a felhőoszlopból szólt hozzájuk.
Ők megtartották rendeleteit,
s a törvényt, amelyet adott nekik.
8 Urunk, Istenünk, te meghallgattad őket;
kegyes voltál hozzájuk, Isten,
bár megbüntetted minden vétküket.

9 Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket,
boruljatok le szent hegyén,
mert szent az Úr, a mi Istenünk!

100. ZSOLTÁR (99)

Dicsőítő ének bevonuláskor

1 Zsoltár. Hálaadásra.
2 Ujjongjatok Istennek, minden földek,

örvendezve szolgáljátok az Urat,
járuljatok eléje lelkendezve!

3 Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten:
ő alkotott minket és az övéi vagyunk
az ő népe s az ő legelőjének nyája.

4 Lépjetek be kapuiba hálaadással,
udvaraiba magasztalással;
áldjátok őt, dicsérjétek nevét.
5 Mert jó az Úr, örökké tart kegyelme,
nemzedékről nemzedékre hűsége.

101. ZSOLTÁR (100)

Ének Isten terveiről

1 Dávid zsoltára.
Kegyelemről s igazságról énekelek,
neked zengek zsoltárt, Uram.
2 Vigyázok, hogy utam szeplőtelen legyen,
mikor látogatsz meg engem?

Ártatlan szívvel járok házam belsejében,
3 szemem elé nem állítok igazságtalan dolgot;
a törvényszegőt gyűlölöm, nincs köze hozzám.

4 A gonosz szív távol legyen tőlem,
az álnokságot nem ismerem.
5 Aki titokban rágalmazza felebarátját, azt elnémítom;
akinek szeme kevély és szíve felfuvalkodott,
azt nem szenvedhetem.

6 Szemem felkutatja az igazakat az országban,
hogy nálam lakjanak;
aki szeplőtelen úton jár, csak az szolgálhat nekem.
7 Nem lakhat házam belsejében, aki kevélyen cselekszik;
aki hazugságot beszél, nem állhat meg szemem előtt.
8 Reggelenként kiirtom az ország minden bűnösét,
hogy kigyomláljak az Úr városából
minden gonosztevőt.

102. ZSOLTÁR (101)

Boldogtalan ember imája

1 A szegény imádsága, amikor bajban volt,
és panaszát az Úr előtt kiöntötte.
2 Uram, hallgasd meg imádságomat,
és kiáltásom jusson eléd.
3 Ne fordítsd el tőlem arcodat soha,
amikor engem szorongatás ér;

hajtsd hozzám füledet,
amikor csak segítségül hívlak, sietve hallgass meg.

4 Mert füstként enyésznek el napjaim,
és csontjaim szárazak, mint a forgács.
5 A szívem, mint a lekaszált, kiszáradt széna,
még azt is elfelejtettem, hogy kenyeremet megegyem.
6 Annyit jajveszékel szavam,
hogy a bőr már a csontomra szárad.

7 A puszta pelikánjához hasonlítok,
olyan lettem, mint a bagoly a romok között.
8 Virrasztok és olyan vagyok,
mint a magános veréb a háztetőn.
9 Ellenségeim szüntelenül gyaláznak,
gyűlölőim összeesküdtek ellenem.
10 Bizony kenyér gyanánt hamut eszem
és könnyel vegyítem italomat
11 haragod és bosszúságod miatt,
mert felemeltél s a földre sújtottál engem.
12 Napjaim hanyatlanak mint az árnyék,
magam pedig mint a széna száradok.

13 De te, Uram, megmaradsz örökre,
és emlékezeted nemzedékről nemzedékre.
14 Te majd felkelsz és megkönyörülsz Sionon,
mert itt az ideje, hogy megkönyörülj rajta,
valóban itt az ideje!
15 Hisz szolgáid szeretik köveit,
és romjait fájdalommal látják.

16 De félik majd nevedet a nemzetek, Uram,
s a föld minden királya fölségedet.
17 Mert felépíti az Úr Siont,
és megnyilvánul dicsőségében.
18 Figyelembe veszi a nyomorultak imádságát,
és nem veti meg könyörgésüket.

19 Jegyezzék fel ezt a jövendő nemzedéknek,
hadd áldja az Urat az a nép, amelyet majd teremt.
20 Mert letekint szent magasságából,
lenéz az Úr a mennyből a földre,
21 hogy meghallja a foglyok jajgatását,
és megmentse azokat, akiket halálra szántak;
22 hogy hirdessék Sionon az Úr nevét
és az ő dicséretét Jeruzsálemben,
23 amikor majd egybegyűlnek a népek és az országok,
hogy az Úrnak szolgáljanak.

24 Megtörte erőmet az úton,
rövidre szabta életemet. Így szóltam:
25 »Istenem, ne ragadj el engem életem közepén,
hiszen a te éveid nemzedékről nemzedékre nyúlnak.

26 Kezdetben megteremtetted a földet,
s a te kezed művei az egek.
27 Azok elmúlnak, de te megmaradsz;
mint a ruha, mind elavulnak,
váltod őket, mint az öltözetet és elváltoznak.

28 Te azonban ugyanaz maradsz
és éveid nem fogynak el.
29 Szolgáid fiainak mindenkor lesz lakásuk,
és utódjuk megerősödik majd színed előtt.«

103. ZSOLTÁR (102)

Dicsőítő ének a jóságos és megbocsátó Istenről

1 Dávidtól.
Áldjad, lelkem, az Urat,
s egész bensőm az ő szent nevét.
2 Áldjad, lelkem, az Urat,
és ne feledd el jótéteményeit.

3 Ő megbocsátja minden gonoszságodat,
ő meggyógyítja minden betegségedet;
4 ő megóvja életed a pusztulástól,
ő irgalommal és kegyelemmel koronáz meg téged.
5 Ő kielégíti javaival kívánságodat:
mint a sasé, visszatér ifjúságod.

6 Igaz dolgokat cselekszik az Úr,
és igazságot szolgáltat minden elnyomottnak.
7 Megismertette Mózessel útjait,
Izrael fiaival cselekedeteit.

8 Irgalmas és könyörületes az Úr,
hosszan tűrő és nagyirgalmú.
9 Nem tartja meg haragját mindvégig,
és nem fenyeget örökké.
10 Nem bűneink szerint bánt velünk,
és nem fizetett meg nekünk gonoszságainkért.

11 Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött,
olyan nagy az ő irgalma azok számára, akik őt félik.
12 Amilyen messze van kelet a nyugattól,
olyan messzire veti tőlünk gonoszságainkat.
13 Mint ahogy az atya könyörül fiain,

úgy könyörül az Úr azokon, akik őt félik.

14 Mert ő ismeri létrejöttünket,
és megemlékezik arról, hogy porból vagyunk.
15 Olyan az ember élete, mint a fűé:
kivirul, mint a mező virága,
16 de ráfúj a szél, és nincs többé,
s a helyét sem ismerik.

17 De az Úr kegyelme öröktől fogva
és örökké kíséri azokat, akik őt félik,
s igazsága azok unokáit,
18 akik megtartják szövetségét,
és gondosan teljesítik parancsolatait.
19 Az Úr az égben állította fel trónusát,
és királysága mindenen uralkodik.

20 Áldjátok az Urat, angyalai mind,
ti hatalmas erejűek, akik teljesítitek szavát,
mihelyt parancsának hangját meghalljátok.
21 Áldjátok az Urat, seregei mind,
szolgái, akik akaratát megteszitek.
22 Áldjátok az Urat, művei mind,
mindenütt, ahol uralkodik.
Áldjad lelkem az Urat!

104. ZSOLTÁR (103)

Dicsőítő ének a Teremtőről

1 Áldjad, én lelkem, az Urat!
Uram, én Istenem, te mindennél magasztosabb vagy!
Fenségbe és ékességbe öltöztél,
2 a fényességet, mint köntöst vetted magadra.

Kifeszíted az égboltozatot, mint a sátorponyvát,
3 és az égi vizek fölé építed hajlékodat.
Szekereddé teszed a fellegeket,
a szelek szárnyain jársz.
4 Követeiddé teszed a szeleket,
szolgáiddá a perzselő tüzet.

5 Biztos alapra állítottad a földet,
hogy meg ne inogjon sohasem.
6 Az örvénylő mélység mint ruha takarta,
vizek borították a hegyeket.
7 De a te fenyegetésedre megfutamodtak,
szerteriadtak mennydörgésed szavától.
8 A hegyek fölemelkedtek, a völgyek leereszkedtek
arra a helyre, ahol alapjukat megvetetted.
9 Határt szabtál a vizeknek, amelyet nem léphetnek át,

hogy el ne borítsák ismét a földet.

10 A forrásokat a völgyekbe ereszted,
hogy folyjanak a hegyek között.
11 Belőlük iszik a mező minden vadja,
s oltják szomjukat a vadszamarak.
12 Fölöttük tanyáznak az égi madarak,
és az ágak közül hallatják hangjukat.

13 Hajlékaidból megöntözöd a hegyeket,
és műveid gyümölcséből táplálod a földet.
14 Füvet sarjasztasz az állatoknak,
és növényeket az ember szolgálatára,
kenyeret adsz a földből,
15 és bort, hogy vidámítsa az ember szívét;
hogy ragyogjon arca az olajtól,
és a kenyér erősítse az ember szívét.

16 Jóllaknak az Úr fái,
s a Libanon cédrusai, amelyeket ő ültetett.
17 Fészket raknak rajtuk a verebek,
és fölöttük tanyázik a gólya.
18 A magas hegyek a szarvasok,
a szirtek a borzok menedéke.

19 Megalkottad a holdat az idő mérésére,
a napot, amely tudja, mikor kell lenyugodnia.
20 Sötétséget rendelsz és leszáll az éjszaka:
ebben mozognak az erdő vadjai,
21 prédáért ordítanak az oroszlánkölykök,
s eledelt kérnek maguknak Istentől.
22 Ha felkél a nap, összegyűlnek,
nyugalomra térnek tanyájukon.
23 Az ember kimegy dolgozni,
és munkáját végzi egészen estig.

24 Uram, milyen nagyok a te műveid!
Bölcsességgel teremtetted valamennyit,
és alkotásaid betöltötték a földet.
25 Itt a tenger: nagy és tágas,
nyüzsög benne a számtalan hüllő,
apró és nagy állat egyaránt.
26 Itt hajók szelik át, amott a Leviatán,
amelyet arra alkottál, hogy játékát űzze benne.

27 Mindezek tőled várják,
hogy idejében megadd nekik eledelüket.
28 Ha adsz nekik, felszedik,
ha megnyitod kezedet, jóllaknak javaiddal.

29 De ha elfordítod arcodat, megrémülnek,
ha lélegzetüket megvonod, elenyésznek,
és porrá lesznek ismét.
30 Kiárasztod lelkedet, s ők életre kelnek,
és megújítod a föld színét.

31 Dicsőség az Úrnak mindörökké,
örvendezzen műveinek az Úr,
32 akinek a tekintetére megremeg a föld,
s érintésére füstöt vetnek a hegyek.
33 Énekelek az Úrnak, amíg élek,
amíg leszek, zsoltárt zengek Istenemnek.
34 Beszédem legyen kedves előtte,
én pedig az Úrban leljem gyönyörűségem.

35 Vesszenek el a bűnösök a földről,
és ne legyenek többé az istentelenek!
Áldjad, én lelkem, az Urat!

105. ZSOLTÁR (104)

Dicsőítő ének a történelem Uráról

1 ALLELUJA!
Áldjátok az Urat, hívjátok segítségül nevét,
hirdessétek a nemzetek közt műveit!
2 Énekeljetek és zengjetek zsoltárt neki,
beszéljétek el minden csodatettét.
3 Dicsekedjetek szent nevével,
örvendezzen azoknak a szíve, akik az Urat keresik.

4 Keressétek az Urat és erejét,
keressétek szüntelenül arcát.
5 Emlékezzetek meg csodatetteiről, amelyeket művelt,
jeleiről és szája ítéleteiről,
6 ti, az ő szolgájának, Ábrahám utódai,
választottjának, Jákobnak fiai.

7 Ő, az Úr, a mi Istenünk,
az egész földön ő ítélkezik.
8 Örökké gondol szövetségére,
szavára, amelyet ezer nemzedékre adott,
9 arra, amit Ábrahámmal megkötött,
amire megesküdött Izsáknak.

10 Amit Jákobnak törvényül hagyott,
örök szövetségül Izraelnek,
11 mondván: »Neked adom Kánaán földjét,
mint kötéllel kimért örökségteket.«
12 Pedig csekély számmal voltak
igen kevesen és jövevények azon a földön,

13 és nemzettől nemzethez vándoroltak,
egyik országból a másikba.
14 Nem engedte, hogy bárki is ártson nekik,
sőt királyokat fenyített meg miattuk:
15 »Fölkentjeimhez ne nyúljatok,
ne bántsátok prófétáimat!«

16 Amikor éhséget bocsátott az országra,
s összetörte kenyértartó botjukat.
17 Elküldött előttük egy férfit,
rabszolgának adták el Józsefet.
18 Béklyóba szorították lábát,
vas került a nyakára,
19 amíg szava be nem teljesedett:
az Úr igéje ugyanis igazolta őt.
20 A király elküldött és megszabadíttatta,
a népek fejedelme szabadon engedte;
21 háza urává tette őt
és minden jószágának parancsolójává,
22 hogy főembereit tetszése szerint kormányozza,
és bölcsességre tanítsa véneit.

23 Erre Izrael Egyiptomba költözött,
és Jákob jövevény lett Kám földjén.
24 Nagyon elszaporította népét az Úr,
erősebbé tette ellenségeinél.
25 Majd megváltoztatta azok szívét,
úgyhogy meggyűlölték népét,
szolgáival álnokul bántak.
26 Erre elküldte szolgáját, Mózest
és Áront, a választottját,
27 és végbevitette velük beszédes jeleit
és csodatetteit Kám földjén.

28 Sötétséget küldött és homályt támasztott,
mert lázongtak szava ellen.
29 Vizüket vérré változtatta, halaikat megölte.
30 Földjük békákat ontott királyaik szobáira.
31 Szavára legyek támadtak,
szúnyogok lepték el egész határukat.
32 Esőjüket jégesővé tette,
égő tüzet bocsátott földjükre.
33 Elverte szőlőjüket, fügefáikat,
összetörte földjükön a fákat.

34 Szavára szöcskék nyüzsögtek,
és megszámlálhatatlan vándorsáska,
35 és megemésztett földjükön minden növényt,
megette földjük minden gyümölcsét.

36 Megölte országuk minden elsőszülöttét,
erejük minden zsengéjét.

37 Aztán kivezette őket ezüsttel-arannyal megrakottan,
törzseikben senki sem volt beteg.
38 Egyiptom örült, hogy kivonultak,
mert rájuk nehezedett a tőlük való félelem.
39 Oltalmukra felhőt terjesztett föléjük
és tűzzel világított nekik éjszaka.

40 Kérésükre fürjek jöttek,
és mennyei kenyérrel lakatta jól őket.
41 Megnyitotta a sziklát és vizek fakadtak,
folyók eredtek a sivatagban.
42 Mert megemlékezett szent szaváról,
amelyet szolgájához, Ábrahámhoz intézett.

43 Kivezette népét ujjongásban,
választottait vigasságban.
44 Nekik adta a nemzetek országait,
elfoglalták a népek tulajdonát,
45 hogy megtartsák rendeleteit,
és kövessék törvényeit. Alleluja!

106. ZSOLTÁR (105)

Isten jósága – Izrael hálátlansága

1 ALLELUJA! Áldjátok az Urat, mert jó,
mert irgalma örökkévaló.

2 Ki tudná elmondani az Úr nagy tetteit,
ki tudná elbeszélni minden dicső művét?
3 Boldogok, akik megtartják a törvényt,
és mindenkor az igazat cselekszik!

4 Gondolj ránk, Uram, néped iránti jókedvvel,
látogass meg minket szabadításoddal,
5 hadd lássuk választottaid jólétét,
hadd örvendjünk nemzeted örömének,
hadd dicsekedjünk örökségeddel.

6 Vétkeztünk, mint ahogy atyáink,
igaztalanul cselekedtünk, gonoszságot követtünk el.
7 Atyáink Egyiptomban nem értették meg csodáidat,
nem fogták fel nagy irgalmadat,
lázadoztak, amikor a tengerhez,
a Vörös tengerhez jutottak,
8 de ő megmentette őket nevéért,
hogy megismeretesse hatalmát.

9 Megfenyegette a Vörös tengert és az kiszáradt,
és mint valami sivatagban, átvezette őket a mélységek között.
10 Megmentette őket gyűlölőik kezéből,
ellenségeik kezéből megszabadította őket.
11 Víz borította el szorongatóikat,
egy sem maradt életben közülük.
12 Ekkor hittek szavainak,
és dicséretére éneket zengtek.

13 De csakhamar elfeledték tetteit,
és nem bíztak terveiben,
14 hanem heves kívánságra gerjedtek a sivatagban,
és megkísértették Istent a pusztában.
15 Ő teljesítette kérésüket,
csömörlésig jóllakatta őket.

16 Majd irigykedtek a táborban Mózesre,
és Áronra, az Úr szentjére.
17 Erre megnyílt a föld, elnyelte Dátánt,
s elborította Abiron csoportját.
18 Tűz gyulladt fel gyülekezetükben,
láng égette el a bűnösöket.

19 A Hórebnél borjút készítettek,
és az öntött képet imádták.
20 Dicsőségüket fölcserélték
a füvet evő bika képével.
21 Elfeledték Istent, aki megszabadította őket,
aki nagy dolgokat művelt Egyiptomban,
22 csodákat Kám földjén,
félelmetes dolgokat a Vörös tengeren.
23 El is határozta volna, hogy elpusztítja őket,
ha választottja, Mózes, nem állt volna résen,
hogy elhárítsa haragját, nehogy megsemmisítse őket.

24 Semmire sem becsülték az óhajtott földet,
nem hittek ígéretének.
25 Zúgolódtak sátraikban,
nem hallgattak az Úr szavára.
26 Erre ő fölemelte kezét ellenük,
hogy lesújtson rájuk a sivatagban,
27 s a nemzetek közé szórja utódaikat,
és elszélessze őket az országokban.

28 Majd Baál-Peorhoz pártoltak,
és holt bálványoknak bemutatott áldozatokat ettek.
29 Cselekedeteikkel haragra ingerelték őt,
és romlás tört rájuk.

30 De Fineesz előállt, ítéletet tartott,
és a csapásnak vége lett.
31 Ezt ő érdeméül számította be neki,
nemzedékről nemzedékre, örökre.

32 Majd Meriba vizeinél ingerelték haragra,
és miattuk Mózes is bajba jutott,
33 mert elkeserítették lelkét,
s ő meggondolatlanul beszélt szájával.

34 Nem irtották ki azokat a nemzeteket,
amelyeket az Úr mondott nekik.
35 Sőt a nemzetek közé vegyültek,
eltanulták cselekedeteiket,
36 bálványaiknak szolgáltak, s ez vesztükre lett.

37 Feláldozták fiaikat
és leányaikat a gonosz szellemeknek.
38 Ártatlan vért ontottak, fiaik és leányaik vérét,
akiket Kánaán bálványainak áldoztak.
Megfertőzték a vérrel az országot,
39 tisztátalanná lettek cselekedeteikben,
paráznákká tetteikben.

40 Ekkor az Úr haragra gerjedt népe ellen,
és megutálta örökségét.
41 A nemzetek kezébe adta őket,
és gyűlölőik uralkodtak rajtuk.
42 Ellenségeik sanyargatták őket,
s ők megaláztatást szenvedtek kezük alatt.

43 Gyakran megszabadította őket,
de ők csak ingerelték szándékaikkal,
s elmerültek gonoszságukban.
44 De ő meglátta, amikor nyomorogtak,
és meghallgatta kiáltásukat.

45 Megemlékezett szövetségéről,
és nagy irgalmában megszánta őket.

46 Irgalmat szerzett nekik
mindazoknál, akik fogságba hurcolták őket.

47 Szabadíts meg minket, Urunk, Istenünk,
és gyűjts össze minket a nemzetek közül,
hogy hálát adhassunk szent nevednek,
és dicsekedhessünk dicséreteddel.

48 Áldott legyen az Úr, Izrael Istene,
öröktől fogva mindörökre!
És mondja az egész nép: »Ámen! Ámen!«

ÖTÖDIK KÖNYV (107-150. zsoltár)

107. ZSOLTÁR (106)

A megváltottak hálaéneke

1 ALLELUJA! Áldjátok az Urat, mert jó,
mert irgalma örökkévaló.
2 Így szóljanak azok, akiket megváltott az Úr,
akiket megszabadított az ellenség kezéből,
3 s egybegyűjtött az országokból,
napkeletről és nyugatról, északról és délről.

4 Kietlen pusztában bolyongtak,
nem találtak utat lakott város felé.
5 Éhséget és szomjúságot szenvedtek,
a lélek elepedt bennük.
6 De szorongatásukban az Úrhoz kiáltottak,
s ő gyötrelmükből kiragadta őket.

7 Ráterelte őket a helyes útra,
és lakott városhoz jutottak.
8 Áldják tehát az Urat irgalmasságáért,
az emberek fiaival művelt csodáiért,
9 mert a szomjazók elteltek
és az éhezőket eltöltötte minden jóval.

10 Sötétségben, a halál árnyékában ültek,
vasra verve, nyomorban,
11 mert ellene szegültek Isten szavának,
és megvetették a Fölséges tanácsát.
12 Ezért nyomorúsággal törte meg szívüket,
elestek és nem volt, aki fölsegítse őket.
13 De szorongatásukban az Úrhoz kiáltottak,
s ő gyötrelmükből kiragadta őket.

14 Kihozta őket a sötétségből s a halál árnyékából,
és összetörte bilincseiket.
15 Áldják tehát az Urat irgalmasságáért,
az emberek fiaival művelt csodáiért,
16 hogy összetörte az érckapukat,
s összezúzta a vas-zárakat.
17 Balgaságba estek gonoszságuk útján,
nyomorba jutottak hamisságuk miatt.

18 Minden étket megutált a lelkük,
s a halál kapuihoz közeledtek.
19 De szorongatásukban az Úrhoz kiáltottak,
s ő gyötrelmükből kiragadta őket.

20 Elküldte igéjét és meggyógyította őket,
és kimentette őket a sírveremből.
21 Áldják tehát az Urat irgalmasságáért,
az emberek fiaival művelt csodáiért,
22 mutassanak be neki hálaáldozatot,
és hirdessék ujjongva tetteit.

23 Amikor hajókon tengerre szálltak,
s a nagy vizeken kereskedtek,
24 látták az Úr cselekedeteit,
csodatetteit a tenger mélységeivel.
25 Szavára szélvész keletkezett,
s az magasra verte a hullámokat.
26 Ők az égig emelkedtek és a mélységbe süllyedtek;
kétségbeestek a veszedelemben.
27 Szédelegtek, tántorogtak, mint a részeg,
és minden bölcsességük odalett.
28 De szorongatásukban az Úrhoz kiáltottak,
s ő gyötrelmükből kiragadta őket.

29 A szélvészt szellővé változtatta,
és lecsendesedtek a habok.
30 És amíg ők örültek, hogy nyugtuk lett,
elvezette őket abba a kikötőbe, amelybe törekedtek.
31 Áldják tehát az Urat irgalmasságáért,
az emberek fiaival művelt csodáiért;
32 magasztalják őt a nép gyülekezetében,
és dicsérjék őt a vének tanácsában.

33 Folyóvizeket tett pusztasággá,
vízforrásokat sivataggá,
34 termékeny földet szikes pusztává
lakóinak gonoszsága miatt.
35 De tóvá változtatott sivatagot,
és vizek forrásává olyan földet,
melyen víz nem volt.

36 Éhezőket telepített le ott
és lakóhelyül várost építettek.
37 Bevetették a mezőket, szőlőt ültettek,
és bőséges termésre tettek szert.
38 Megáldotta őket, nagyon megsokasodtak,
s nagyszámú állatot adott nekik.
39 Majd megfogyatkoztak és nyomorogtak

a bajok és a fájdalmak súlya alatt.

40 Gyalázatot bocsátott az előkelőkre,
és bolyongani hagyta őket úttalan utakon.
41 De kisegítette az ínségből a szegényeket,
és juhnyájakhoz tette hasonlóvá nemzetségeiket.
42 Látják ezt az igazak és örvendeznek,
és befogja száját minden gonoszság.
43 Ki olyan bölcs, hogy fölfogná ezeket,
és megértené az Úr irgalmasságát?

108. ZSOLTÁR (107)

Isten, a nép támasza és védelmezője

1 Ének. Dávid zsoltára.
2 Kész az én szívem, Istenem, kész az én szívem,
énekelek és zsoltárt zengek. Ébredj fel, dicsőségem!
3 Ébredjen a hárfa és a lant,
hadd keltsem fel a hajnalt!

4 Hálát adok neked, Uram, a népek között,
zsoltárral dicsérlek a nemzetek között.
5 Mert irgalmad felér az egekig
és hűséged a fellegekig.
6 Tedd, Isten, hogy dicséreted az egek fölé érjen,
s az egész földön nyilvánuljon meg dicsőséged!
7 Hogy szeretteid megszabaduljanak,
szabadíts meg jobboddal és hallgass meg engem!

8 Szent helyén így szól Isten:
»Örvendezve kiosztom Szíchemet,
kimérem nektek Szukkót völgyét.
9 Enyém Gileád és enyém Manassze,
Efraim az én fejem sisakja, Júda az én jogaram,
10 Moáb a tál, amelyben mosakszom;
Edomra vetem sarumat,
a filiszteusok barátaimmá lettek.«

11 Ki visz el engem az erős városba?
Ki vezet el engem Edomba?
12 Nemde te, Isten, bár elvetettél minket,
te, Isten, bár nem vonultál ki seregeinkkel?
13 Segíts ki minket a szorongatásból,
mert hiábavaló az emberi segítség,
14 de Istennel győzelmet aratunk,
s ő eltapossa ellenségeinket.

109. ZSOLTÁR (108)

Segélykérés a gonosz ellenséggel szemben

1 A karvezetőnek. Dávid zsoltára.
Isten, akit dicsérek, ne hallgass,
2 mert a bűnös szája és az álnok szája felnyílt ellenem.

Hazug nyelvvel beszélnek rólam,
3 és gyűlölködő szavakkal vesznek körül engem,
ok nélkül támadnak rám.
4 Szeretetem jutalmául rágalmaznak,
én pedig imádkozom.
5 Rosszal fizetnek nekem a jóért,
gyűlölettel szeretetemért.

6 Rendelj bűnös embert ellene,
és a vádló álljon jobbja felől.
7 Peréből ő kerüljön ki vesztesen,
s imádsága is bűnné legyen.
8 Kevés legyen napjainak száma,
és más foglalja el hivatalát.
9 Fiai legyenek árvákká
és özveggyé a felesége.
10 Szanaszéjjel kóborolva kolduljanak fiai,
s űzzék ki őket romos hajlékukból.

11 Uzsorás kutassa fel minden vagyonát,
idegenek prédálják el munkája gyümölcsét.
12 Ne akadjon, aki megsegítse,
s árváin ne könyörüljön meg senki sem.
13 Jussanak pusztulásra utódai,
egyetlen nemzedék alatt töröljék el nevét.
14 Legyen az Úr emlékezetében atyáinak vétke,
és ne töröltessék el anyjának bűne.
15 Legyenek ezek szüntelenül az Úr előtt,
hogy emlékezetük is kivesszen a földről,

16 mivel nem gondolt arra,
hogy irgalmasságot cselekedjék.
Üldözte a nyomorultat, a szegényt,
s a megtört szívűt, hogy megölje őt.
17 Szerette az átkot: érje hát utol!
Nem akarta az áldást: legyen hát távol tőle!
18 Úgy öltötte magára az átkot, mint a ruhát:
hatoljon tehát belsejébe, mint a víz,
és járja át olajként csontjait!
19 Legyen rajta úgy, mint a ruha, amely beborítja,
és mint az öv, amely mindenkor övezi.
20 Ez legyen vádlóim jutalma az Úrtól,
azoké akik rosszat beszélnek ellenem!

21 Velem azonban Uram, bánj nevedért kegyesen, Uram,

és mivel irgalmad jóságos, szabadíts meg engem.
22 Mert én nyomorult és szegény vagyok,
és szívem összeszorult bensőmben.
23 Elenyészem, mint a hanyatló árnyék,
olyan vagyok, mint a lerázott sáska.
24 Térdem a böjttől gyenge lett,
húsom az olaj híján elsorvadt.
25 Gúny tárgyává lettem előttük,
ha látnak, fejüket csóválják.

26 Segíts meg, Uram, én Istenem,
ments meg engem irgalmadban!
27 Hadd tudják meg, hogy a te kezed műve ez:
ezt, Uram, te művelted.
28 Átkozzanak ők, de te áldj meg engem,
jussanak szégyenbe, akik ellenem felkelnek,
s örvendezzen szolgád.
29 Öltözzenek gyalázatba, akik bántanak engem,
és palástként takarja őket a szégyen.

30 Hangos szóval hálát adok az Úrnak,
és áldom őt sokak előtt,
31 mert jobbjára áll a szegénynek,
hogy megmentse életét az ítélkezőktől.

110. ZSOLTÁR (109)

A Messiás beiktatása Sion hegyén

1 Dávid zsoltára.
Szólt az Úr az én Uramnak: »Ülj az én jobbomra,
amíg ellenségeidet lábad zsámolyává teszem.«

2 Hatalmas jogarodat kinyújtja az Úr Sionból:
uralkodj ellenségeid között!
3 Tied lesz az uralom hatalmadnak napján
a szentek fényességében;
A hajnalcsillag előtt,
mint harmatot, nemzettelek téged.

4 Megesküdött az Úr és nem bánja meg:
»Pap vagy te mindörökké
Melkizedek rendje szerint.«
5 Jobbod felől az Úr áll,
királyokat tipor össze haragjának napján.
6 Ítéletet tart a nemzetek között:
halomba rakja a halottakat,
fejeket zúz össze a széles földön.

7 Patakból iszik útközben,
azért emeli magasra fejét.

111. ZSOLTÁR (110)

Dicsőítő ének az Úr csodatetteiről

ALLELUJA!
ALEF 1 Hálát adok az Úrnak, teljes szívemből,
BÉT az igazak tanácsában és a gyülekezetben.
GÍMEL 2 Nagyok az Úr cselekedetei,
DÁLET kívánatosak mindenkinek, aki vágyik utánuk.
HÉ 3 Fönséges és ékesség az ő műve,
VAU és igazsága megmarad örökkön örökké.
ZAJIN 4 Emléket állított csodáinak,
HÉT irgalmas és kegyes Úr.
TÉT 5 Enni adott az őt félőknek;
JÓD szövetségéről mindenkor megemlékezik.
KÁF 6 Megmutatta népének hatalmas művei erejét,
LÁMED nekik adta a nemzetek örökségét;
MÉM 7 Kezének műve igazmondás és igaz ítélet.
NÚN Mind megbízhatók az ő rendelkezései;
SZÁMEK 8 Örökkön örökké szilárdan állnak,
AJIN hűségben és igazságban születtek.
PÉ 9 Megváltást küldött népének,
CÁDÉ örökre elrendelte szövetségét.
QÓF Szent és félelmetes az ő neve.
RÉS 10 A bölcsesség kezdete az Úr félelme,
SIN helyesen gondolkodik mindenki, aki aszerint cselekszik;
TAU dicsérete megmarad örökkön örökké.

112. ZSOLTÁR (111)

Az istenfélőket megáldja az Úr

ALLELUJA!
ALEF 1 Boldog az az ember, aki az Urat féli,
BÉT és nagy tetszését leli parancsaiban!
GÍMEL 2 Utóda hatalmas lesz a földön,
DÁLET áldott lesz az igazak nemzedéke.
HÉ 3 Dicsőség és gazdagság lesz házában,
VAU és igazsága mindörökre megmarad.
ZAJIN 4 Világosságként ragyog fel a sötétségben az igazaknak
HÉT az irgalmas, a kegyes, az igaz.
TÉT 5 Jó annak az embernek, aki könyörül és kölcsönt ad,
JÓD aki a törvény szerint intézi dolgait,
KÁF 6 mert az soha meg nem inog.
LÁMED Örökké emlékezetben marad az igaz,
MÉM 7 rossz hírtől nem kell félnie.
NÚN Erős a szíve, bízik az Úrban,
SZÁMEK 8 rendületlen a szíve, nem fél,
AJIN amíg le nem nézheti ellenségeit.
PÉ 9 Osztogat, adakozik a szegényeknek;
CÁDÉ igazsága örökre megmarad,
QÓF hatalma dicsőségesen emelkedik.

RÉS 10 Látja a bűnös és bosszankodik,
SIN fogát csikorgatja és emészti magát.
TAU A bűnösök kívánsága meghiúsul.

113. ZSOLTÁR (112)

Dicsőítő ének Isten fenségéről és hűségéről

1 ALLELUJA! Dicsérjétek az Urat, ti szolgái,
dicsérjétek az Úr nevét!
2 Áldott legyen az Úr neve most és mindörökké!
3 Napkelettől napnyugatig dicsértessék az Úr neve!

4 Fölséges az Úr minden nemzet fölött,
dicsősége fölülmúlja az egeket.
5 Ki olyan mint az Úr, a mi Istenünk,
aki a magasságban lakik,
6 de lehajol hogy letekintsen az égre és a földre?

7 Fölemeli a nincstelent a porból,
fölsegíti a szegényt a sárból,
8 hogy helyet adjon neki a fejedelmek között,
népének fejedelmei között.

9 Úgy lakhat házában a gyermektelen asszony,
mint a fiain örvendő anya.

114. ZSOLTÁR (113 A)

Dicsőítő ének Izrael megszabadításáról

1 ALLELUJA! Amikor Izrael kivonult Egyiptomból,
Jákob házanépe az idegen nép közül,
2 Júda lett az ő szentélye, Izrael a birodalma.

3 Látta a tenger és elfutott,
a Jordán visszafelé tartott.
4 Ugrándoztak a hegyek, mint a kosok,
és a halmok mint juhok bárányai.
5 Mi lelt téged, tenger, hogy elfutottál,
és téged, Jordán, hogy visszafordultál?
6 Hegyek, miért ugrándoztatok, mint a kosok,
és mint a juhok bárányai, ti halmok?

7 Rendülj meg föld az Úr színe előtt,
Jákob Istenének arca előtt,
8 aki a kősziklát vizek tavává változtatta,
s a szirtet vizek forrásává.

115. ZSOLTÁR (113 B)

Izrael Istene – a népek istenei

1 Ne nekünk, Uram, ne nekünk,

hanem a te nevednek adj dicsőséget,
2 irgalmad és hűséged szerint.
Hogy azt ne mondják a nemzetek:
»Hol van az ő Istenük?«
3 Hisz a mi Istenünk az égben van,
mindent megtesz, amit akar.

4 De a nemzetek bálványai ezüstből és aranyból vannak,
s emberi kéz alkotásai.
5 Van szájuk, de nem szólnak,
van szemük, de nem látnak.
6 Van fülük, de nem hallanak,
van orruk, de nem szagolnak.
7 Van kezük, de nem tapintanak,
van lábuk, de nem járnak,
torkukkal nem kiáltanak.
8 Legyenek hozzájuk hasonlók a készítőik,
és mindazok, akik bíznak bennük!

9 Izrael háza az Úrban bízik,
ő a segítőjük és oltalmazójuk.
10 Áron háza az Úrban bízik,
ő a segítőjük és oltalmazójuk.
11 Akik félik az Urat, az Úrban bíznak,
ő a segítőjük és oltalmazójuk.

12 Megemlékezik rólunk az Úr, s áldását adja ránk,
áldását adja Izrael házára,
áldását adja Áron házára.
13 Áldását adja mindazokra, akik az Urat félik,
kicsinyekre és nagyokra egyaránt.

14 Sokasítson meg titeket az Úr, titeket és fiaitokat,
15 áldjon meg az Úr titeket,
aki az eget és a földet alkotta.

16 Az ég az Úr ege,
de a földet az emberek fiainak adta.
17 Nem a holtak dicsérnek téged, Uram,
és egy sem azok közül,
akik leszálltak a némaság honába,
18 hanem mi, akik élünk, dicsérjük az Urat,
most és mindörökké.

116. ZSOLTÁR (114,1-9; 115)

Hálaadás halálveszélyből való szabadulásért

1 ALLELUJA! Szeretem az Urat,
mert meghallgatta könyörgésem szavát.
2 Mert felém fordította fülét

azon a napon amelyen segítségül hívtam.

3 Körülvettek engem a halál gyötrelmei,
rám találtak az alvilág veszedelmei.
Szorongatásba és nyomorúságba jutottam,
4 de segítségül hívtam az Úr nevét:
»Uram, szabadíts meg engem!«

5 Irgalmas az Úr és igaz,
megkönyörül a mi Istenünk.
6 Megoltalmazza az Úr a kicsinyeket,
megaláztatásomban megszabadított engem.

7 Térj vissza, lelkem, nyugalmadba,
mert az Úr jót tett veled.
8 Megmentett engem a haláltól,
szememet a könnyhullatástól,
lábamat az elbukástól.
9 Az Úr kedvében járok
az élők földjén.

Hálaadó ének

10 Hittem, még ha így is szóltam:
»Nagyon nagy megalázás ért!«
11 Elkeseredésemben azt mondtam:
»Hazug minden ember!«

12 Mivel viszonozzam az Úrnak
mindazt, amit velem cselekedett?
13 Fölemelem a szabadulás kelyhét,
és segítségül hívom az Úr nevét.

14 Teljesítem az Úrnak tett fogadalmaimat
egész népe előtt.
15 Az Úr szemében drága dolog,
szentjeinek halála.

16 Én is, Uram, a te szolgád vagyok,
szolgád vagyok és szolgálód fia.
Széttörted bilincseimet:
17 a hála áldozatát mutatom be neked,
és segítségül hívom az Úr nevét.

18 Teljesítem az Úrnak tett fogadalmaimat
egész népe előtt
19 az Úr házának udvaraiban,
tebenned, Jeruzsálem.

117. ZSOLTÁR (116)

A nemzetek felszólítása Isten dicséretére

1 ALLELUJA! Dicsérjétek az Urat minden népek,
dicsérjétek őt minden nemzetek!

2 Mert megerősíttetett mirajtunk az ő irgalma,
és jósága örökre megmarad!

118. ZSOLTÁR (117)

Hálaadás Istennek

1 ALLELUJA! Magasztaljátok az Urat, mert jó,
mert irgalma örökkévaló!

2 Mondja hát Izrael, hogy jó,
hogy irgalma örökkévaló!
3 Mondja hát Áron háza,
hogy irgalma örökkévaló!
4 Mondják hát, akik félik az Urat,
hogy irgalma örökkévaló!

5 Szorongatásomban segítségül hívtam az Urat,
s az Úr meghallgatott és tágas térre vezetett.
6 Az Úr velem van, nem félek,
ember mit árthatna nekem?
7 Az Úr az én segítőm,
s én lenézhetem ellenségeimet.

8 Jobb az Úrhoz menekülni,
mint emberben reménykedni.
9 Jobb az Úrhoz menekülni,
mint fejedelmekben reménykedni.

10 Mind körülvettek engem a nemzetek,
de én az Úr nevében diadalmaskodtam rajtuk!
11 Körülvettek, bizony körülvettek engem,
de én az Úr nevében diadalmaskodtam rajtuk!
12 Körülvettek engem, mint a méhek,
föllobbantak, mint a tűz a bozótban,
de az Úr nevében diadalmaskodtam rajtuk!
13 Meglöktek, bizony meglöktek, hogy elessem,
de az Úr megsegített engem!
14 Az Úr az én erőm és dicsőségem,
ő lett az én szabadítóm.

15 Ujjongás és diadal szava
hangzik az igazak sátraiban:

»Az Úr jobbja győzelmet szerzett,
16 az Úr jobbja fölmagasztalt engem,
az Úr jobbja győzelmet szerzett!«

17 Nem halok meg, hanem élek,
és hirdetem az Úr tetteit.
18 Az Úr nagyon megfenyített engem,
de nem engedett át a halálnak.
19 Nyissátok meg előttem az igazság kapuit,
hadd lépjek be rajtuk, hogy dicsérjem az Urat.

20 Ez az Úr kapuja,
az igazak lépnek be rajta.
21 Hálát adok neked, hogy meghallgattál engem,
és szabadítóm lettél.

22 A kő, amelyet az építők elvetettek,
szegletkővé lett.
23 Az Úr műve ez,
csodálatos a mi szemünkben.
24 Ezt a napot az Úr adta,
ujjongjunk és vigadjunk rajta!

25 Nyújts, ó Uram, segítséget,
adj, ó Uram, jó sikert!

26 Áldott, aki az Úr nevében jön!
Áldunk az Úr házából titeket.

27 Az Úr Isten világosított meg minket.
Álljatok sort az ünnepi lombokkal,
egészen az oltár szarváig.

28 Istenem vagy te, hálát adok neked,
Istenem vagy te, magasztallak téged.

29 Áldjátok az Urat, mert jó,
mert irgalma örökkévaló.

119. ZSOLTÁR (118)

Hálaének Isten igéjéért

1 ALLELUJA!

ALEF Boldogok, akiknek útja szeplőtelen,
akik az Úr törvénye szerint járnak!
2 Boldogok, akik kutatják parancsolatait,
s teljes szívvel keresik őt!
3 Nem követnek el gonoszságot,

hanem az ő útjain járnak.
4 Te azt parancsoltad, hogy rendeleteidet
gondosan meg kell tartani.
5 Bár arra irányulnának útjaim,
hogy megtartsam törvényedet!
6 Akkor nem szégyenülök meg,
ha ügyelek minden parancsodra.
7 Tiszta szívből hálát adok neked,
hogy megismertem igazságos végzéseidet.
8 Megtartom rendeléseidet,
ne hagyj el engem sohasem!

BÉT 9 Hogy őrzi meg tisztán útját az ifjú?
Úgy, hogy megtartja igéidet.
10 Teljes szívemből kereslek téged,
ne engedd, hogy parancsaidtól eltérjek.
11 Szívembe rejtem igéidet,
hogy ne vétkezzem ellened.
12 Áldott vagy te, Uram!
taníts meg engem rendeleteidre!
13 Ajkammal hirdetem
szád minden végzését.
14 Parancsolataid útjában gyönyörködöm,
jobban, mint minden gazdagságban.
15 Rendeleteiddel foglalkozom,
utaidon elmélkedem.
16 Törvényeidben gyönyörködöm,
igéidről meg nem feledkezem.

GÍMEL 17 Tégy jót szolgáddal, adj nekem életet,
hogy megtartsam igéidet.
18 Nyisd meg szemem, hadd szemléljem
a csodákat törvényedben.
19 Idegen vagyok én e földön,
ne rejtsd el parancsaidat előlem.
20 Lelkem epedve óhajtja
ítéleteidet minden időben.
21 Te megdorgálod a kevélyeket,
átkozottak, akik parancsaidtól eltérnek!
22 Vedd el rólam a szégyent és a gyalázatot,
hiszen parancsolataidat kerestem.
23 Ha fejedelmek összeülnek és tanakodnak ellenem,
szolgád törvényeiden gondolkodik.
24 Valóban parancsolataidról elmélkedem,
és rendeleteid adnak tanácsot nekem.

DÁLET 25 Földhöz ragadt az én lelkem,
kelts életre engem ígéreted szerint!
26 Feltárom előtted útjaimat, ó hallgass meg,

taníts meg törvényeidre engem!
27 Oktass rendeleteid útjára,
hogy gondolkodjam csodáidon!
28 Lelkem elbágyad a gondtól,
erősíts meg igéiddel engem.
29 Tartsd távol tőlem a gonoszság útját,
és törvényed szerint irgalmazz nekem!
30 Az igazság útját választottam,
ítéleteidről meg nem feledkezem.
31 Parancsolataidhoz ragaszkodom, Uram,
ne hagyj szégyent érnem!
32 Törvényeid útján futok,
mert te bátorítod szívemet.

HÉ 33 Oktass engem, Uram, törvényeid útjára,
hogy mindenkor csak azt kutassam!
34 Adj értelmet, hogy törvényedet vizsgáljam,
és teljes szívemből megtartsam!
35 Vezess engem parancsaid ösvényére,
mert benne lelem kedvemet!
36 Hajtsd szívemet parancsolataidra,
és ne a kapzsiságra!
37 Fordítsd el szememet, hiúságot ne nézzen,
éltess engem a te utadon!
38 Teljesítsd szolgádnak, amit neki ígértél,
hisz fél téged!
39 Fordítsd el tőlem a gyalázatot, amelytől borzadok,
hisz gyönyörűségesek végzéseid!
40 Íme, én kívánom rendeleteidet,
igazságod által adj nekem életet!

VAU 41 Szálljon rám, Uram, kegyelmed,
szabadításod, amint megmondtad,
42 hadd feleljek meg azoknak, akik gyaláznak engem,
hiszen bízom igéidben.
43 Ne vedd el számtól az igazság szavát sohasem,
hisz nagyon bízom ítéleteidben,
44 és szüntelen megtartom törvényedet,
mindenkor és minden időben.
45 Tágas úton járok,
mert rendeleteidet kutatom.
46 Parancsolataidról királyok előtt beszélek,
és nem szégyenülök meg.
47 Törvényeidről elmélkedem,
mert szeretem őket.
48 Parancsaid felé emelem kezemet, mert kedvesek nekem,
és gondolkodom rendeleteiden.

ZAJIN 49 Emlékezzél meg szavadról,

melyet szolgádnak mondtál,
amellyel reménységet nyújtottál nekem.
50 Nyomorúságomban ez vigasztal engem,
mert igéd életet ad nekem.
51 A kevélyek nagyon gúnyolnak engem,
de én nem térek el törvényedtől.
52 Örök ítéleteidre gondolok, Uram,
és megvigasztalódom.
53 Harag vesz rajtam erőt a bűnösök miatt,
akik elhagyják törvényedet.
54 De énekek nekem a te parancsolataid
zarándokságom helyén.
55 Éjjel is nevedre gondolok, Uram,
és megőrzöm törvényedet.
56 Az az én osztályrészem,
hogy rendeleteidet megtartom.

HÉT 57 Mondom, Uram: Az az osztályrészem,
hogy teljesítsem törvényedet.
58 Teljes szívemből könyörgök előtted,
irgalmazz nekem, amint megígérted.
59 Megfontolom útjaimat,
és lábamat parancsolataid felé irányítom.
60 Kész vagyok és nem vonakodom,
hogy rendeleteidet megtartsam.
61 Gonoszok kötelékei vesznek körül engem,
de törvényeidről nem feledkezem meg.
62 Éjfélkor is felkelek, hogy hálát adjak neked
igazságos ítéleteidért.
63 Társa vagyok mindazoknak, akik félnek téged,
és megtartják rendeleteidet.
64 Tele van, Uram, a föld kegyelmeddel,
igazságaidra taníts meg engem.

TÉT 65 Jót tettél, Uram, szolgádnak,
amint megmondtad.
66 Taníts jóra, okosságra, tudományra,
mert hiszek parancsaidban.
67 Amíg megalázás nem ért, tévelyegtem,
most azonban teljesítem immár, amit elrendeltél.
68 Jóságos vagy te: jóvoltodban
taníts meg engem rendeleteidre.
69 A hatalmasok álnokságokat gondolnak ki ellenem,
de én teljes szívvel megtartom parancsaidat.
70 Az ő szívük megalvadt, mint a zsír,
én azonban törvényeidben gyönyörködöm.
71 Javamra válik, hogy megaláztál engem,
hogy megtanuljam igazságaidat.
72 Szád törvénye nekem többet ér

mint ezernyi arany és ezüst.

JÓD 73 Kezed teremtett és formált engem,
adj értelmet, hogy megtanuljam parancsaidat.
74 Örvendezve néznek engem, akik téged félnek,
mert erősen bízom szavaidban.
75 Tudom, Uram, hogy ítéleteid igazságosak,
és méltán aláztál meg engem.
76 Vigasztaljon meg engem irgalmad,
miként szolgádnak ígérted.
77 Szálljon rám irgalmad, hogy éljek,
mert törvényedről elmélkedem.
78 Érje szégyen a kevélyeket,
mert ők csalárdul gonoszat művelnek ellenem,
én azonban elmélkedem rendeleteiden.
79 Forduljanak hozzám, akik téged félnek,
és parancsolataidat ismerik.
80 Szívem szeplőtelen legyen rendeleteid szerint,
hogy meg ne szégyenüljek.

KÁF 81 Lelkem epedve várja segítségedet,
erősen bízom igédben.
82 Szemem epedve várja igédet,
kérdem: »Mikor vigasztalsz meg engem?«
83 Olyan vagyok, mint tömlő a füstben,
de nem feledkezem meg törvényeidről.
84 Meddig kell még várnia szolgádnak?
Mikor mondasz ítéletet üldözőim felett?
85 Vermet ásnak nekem a kevélyek,
akik nem törvényed szerint élnek.
86 Minden parancsod igazság;
csalárdul üldöznek: segíts meg engem!
87 Kevés híja, hogy a földről el nem emésztenek,
de én nem hagytam el rendeleteidet.
88 Adj irgalmad szerint életet nekem,
hogy szád parancsolatait megőrizzem.

LÁMED 89 Uram, örökkön örökké
áll a mennyben a te igéd.
90 Nemzedékről nemzedékre tart a te hűséged,
szilárd alapokra helyezted a földet.
91 Rendelésed szerint áll fenn máig,
mert neked szolgál minden.
92 Ha nem törvényed volna gyönyörűségem,
akkor talán nyomorúságomban elvesztem volna.
93 Sohasem feledem rendeleteidet,
mert általuk adsz életet nekem.
94 Tied vagyok, ments meg engem,
mert parancsaidat kutatom.

95 Lesnek rám a bűnösök, hogy elveszejtsenek,
de én törvényedre figyelek.
96 Látom, hogy minden tökéletesség véges,
de a te parancsolatod bizony megmarad.

MÉM 97 Mennyire szeretem, Uram, törvényedet!
Egész nap róla elmélkedem.
98 Ellenségeimnél bölcsebbé tettél parancsolatoddal,
mert mindenkor velem van.
99 Minden oktatómnál értelmesebb lettem,
mert törvényedről elmélkedem.
100 Az öregeknél értelmesebb lettem,
mert rendeleteidet megfogadtam.
101 Minden gonosz úttól távol tartom lábamat,
hogy megtartsam szavaidat.
102 Rendeleteidtől nem térek el,
mert te szabsz törvényt nekem.
103 Milyen édesek igéid ínyemnek,
jobban ízlenek számnak, mint a méz.
104 Parancsaid értelmet adnak nekem,
azért gyűlölöm én a gonoszság minden útját.

NÚN 105 A te igéd lámpás a lábamnak,
s ösvényeimnek fényesség.
106 Esküszöm és fogadom,
hogy megtartom igazságos döntéseidet.
107 Teljes megalázás ért engem, Uram,
kelts életre, amint megígérted.
108 Leld, Uram, kedvedet szám önkéntes fogadalmaiban,
és végzéseidre taníts meg engem.
109 Életem kezemben hordom szüntelen,
de törvényedet el nem felejtem.
110 A bűnösök tőrt vetnek nekem,
de rendeleteidtől el nem tévelyedtem.
111 Örökségül nyertem parancsolataidat mindörökké,
ezért szívem bennük leli örömét.
112 Törvényeid megtartására hajlítom szívemet
mindig és mindörökké.

SZÁMEK 113 Gyűlölöm az istenteleneket,
és szeretem törvényedet.
114 Oltalmam és pajzsom te vagy,
erősen bízom ígéretedben.
115 Távozzatok tőlem, gonoszok,
mert Istenem parancsait kutatom!
116 Támogass engem ígéreted szerint, hogy éljek,
s ne hagyd, hogy megszégyenüljek reménységemben!
117 Segíts meg, hogy megszabaduljak,
és mindig törvényeden elmélkedjem!

118 Megveted mind, akik rendeleteidtől eltérnek,
mert szándékaik gonoszak.
119 Mint salakot, elveted a föld minden bűnösét,
azért szeretem parancsolataidat.
120 Szent borzalommal tölti el testemet
az irántad való félelem; félek ítéleteidtől.

AJIN 121 Igazat és helyeset cselekszem,
ne szolgáltass ki azoknak, akik szorongatnak engem!
122 Vállalj kezességet szolgád javára,
hogy el ne nyomjanak engem a kevélyek.
123 Szemem epedve várja üdvösségedet,
és igazságos igédet.
124 Bánj szolgáddal irgalmad szerint,
és törvényeidre taníts meg engem!
125 Szolgád vagyok én, adj értelmet nekem,
hogy parancsolataidat megismerjem.
126 Uram, itt az ideje a cselekvésnek,
mert megszegik törvényedet!
127 Azért szeretem én parancsaidat
az aranynál, a színaranynál is jobban.
128 Azért követem minden parancsolatodat,
és minden hamis utat gyűlölök.

PÉ 129 Parancsolataid csodásak!
Lelkem azért tanulmányozza őket.
130 Igéid megértése világosságot ad,
és értelmesekké teszi az együgyűeket.
131 Lélegzetvételre nyitom a szám,
parancsaid után kívánkozom.
132 Fordulj felém és könyörülj rajtam,
miként azokon szoktál, akik nevedet szeretik.
133 Irányítsd lépteimet igéid szerint,
hogy semmiféle hamisság ne uralkodjék rajtam.
134 Ments meg engem az emberek erőszakosságaitól,
hogy rendeleteidet megtartsam.
135 Derítsd fel szolgád fölött arcodat,
ismertesd meg velem rendelkezéseidet!
136 Szemem patakokban ontja a könnyet,
mert törvényedet nem tartják meg.

CÁDÉ 137 Igazságos vagy, uram,
és ítéleted igaz!
138 Parancsolataidat igazságodban rendelted el,
és nagyon nagy hűségedben.
139 Buzgóságom elsorvaszt engem,
mert ellenségeim elfeledik igéidet.
140 Szavad kiáll minden tűzpróbát,
azért szereti azt szolgád.

141 Kicsiny vagyok én és megvetett,
de rendelkezéseidről meg nem feledkezem.
142 Igazságod örökre igazság,
és törvényed igazmondás.
143 Érjen bár elnyomás és szorongatás engem,
parancsolataidról elmélkedem.
144 Törvényeid igazak örökre,
adj nekem értelmet, hogy életem legyen.

QÓF 145 Teljes szívemből kiáltok, Uram,
hallgass meg engem,
követem rendeléseidet!
146 Hozzád kiáltok, szabadíts meg engem,
és teljesítem parancsaidat!
147 A hajnal előtt kelek és kiáltok,
mert szavaidban erősen bízom.
148 Virradat előtt hozzád emelem szememet,
hogy igéidről elmélkedjem.

149 Hallgasd meg, Uram, szavamat irgalmasságod szerint,
és tarts életben engem ítéleted szerint.
150 Közel vannak gonosz céljukhoz üldözőim,
törvényedtől azonban messze távolodtak.
151 De te, Uram, közelemben vagy,
és minden parancsod igazság.
152 Rég tudom, hogy parancsolataidat
örök időkre alapítottad.

RÉS 153 Lásd meg nyomorúságomat
és szabadíts meg engem,
mert nem felejtem el törvényedet.
154 Ítéld meg ügyemet és ments meg engem,
éltess engem, amint megígérted!
155 A bűnösöktől távol van a segítség,
mert ők nem keresték törvényeidet.
156 Uram, nagy a te irgalmad,
éltess engem ítéleted szerint!
157 Sokan vannak, akik üldöznek és szorongatnak engem,
de parancsolataidtól el nem tántorodom.
158 Látom a törvényszegőket és undorodom,
mert nem tartják meg igéidet.
159 Lásd meg, Uram, hogy rendeleteidet szeretem,
tartsd meg életemet irgalmasságod szerint!
160 A te igéd csupa igazság,
s örökre szól igazságod minden ítélete.

SIN 161 Fejedelmek üldöznek ok nélkül engem,
de szívem csak a te igédtől fél.

162 Úgy örvendek ígéreteidnek,
mint aki sok zsákmányra tesz szert.
163 Megvetem és gyűlölöm a gonoszságot,
de szeretem a te törvényedet.
164 Naponkint hétszer mondok dicséretet neked
igazságos ítéleteidért.
165 Nagy a békéje azoknak, akik szeretik törvényedet,
ők nem botlanak el semmiben sem.
166 Uram, szabadításodat várom,
és szeretem parancsaidat.
167 Parancsolataidat megőrzi lelkem,
és nagyon szereti.
168 Megtartom parancsaidat és rendeleteidet,
mert színed előtt ismeretes minden utam.

TAU 169 Könyörgésem jusson színed elé, Uram,
szavad szerint adj értelmet nekem!
170 Kérésem hatoljon színed elé,
igéd szerint ments meg engem!
171 Áradjon ajkamról a dicséret,
mert megtanítasz rendeleteidre.
172 Hirdesse nyelvem szavadat,
mert parancsod igazság.
173 Kezed legyen segítségemre,
mert rendeleteidet választottam.
174 Szabadításod után vágyódom, Uram,
és törvényedben gyönyörködöm.
175 Hadd éljen a lelkem, hogy téged dicsérjen,
s ítéleteid segítsenek meg engem.
176 Elveszett juhként tévelygek; keresd meg szolgádat,
mert nem felejtettem el parancsaidat.

120. ZSOLTÁR (119)

Segélykiáltás rágalmazókkal szemben

1 Zarándok-ének.
Szorongatásomban az Úrhoz kiáltottam,
s ő meghallgatott engem.

2 Uram, szabadítsd meg lelkemet
a gonosz ajaktól és a csalárd nyelvtől!
3 Mi lesz a részed, mi lesz a jutalmad, te csalárd nyelv?
4 A hős hegyes nyilai és borókaparázs.

5 Jaj nekem, hogy mint idegennek
Mesekben kell tartózkodnom
és Kedár sátraiban lakom!
6 Lelkem már régóta lakik
azok között, akik gyűlölik a békét.
7 Békességes vagyok, mégis ha beszélek velük,

ők ok nélkül ellenem támadnak.

121. ZSOLTÁR (120)

Izrael őrzője

1 Zarándok-ének.
Szememet a hegyekre emelem:
honnan jön segítségem?
2 Az Úr ad nekem segítséget,
aki az eget és a földet alkotta.

3 Ne engedje meginogni lábadat,
és ne szunnyadjon, aki téged őriz!
4 Bizony nem szunnyad és nem alszik,
aki Izraelt őrzi.

5 Az Úr a te őrződ, az Úr oltalmaz téged,
ő áll jobbod felől.
6 Nem árt neked nappal a nap,
sem éjszaka a hold.
7 Megőriz téged az Úr minden bajtól,
megőrzi az Úr lelkedet,
8 Megőrzi az Úr jártadat-keltedet
most és mindörökké.

122. ZSOLTÁR (121)

Jeruzsálemi zarándok-ének

1 Zarándok-ének. Dávidtól.
Örvendeztem, amikor azt mondták nekem:
»Az Úr házába megyünk.«
2 És lábunk már itt áll
udvaraidban, Jeruzsálem!

3 Jeruzsálem városnak épült,
részei pompásan egybeillenek.
4 Oda járnak fel a törzsek, az Úr törzsei,
hogy Izrael törvénye szerint
hálát adjanak az Úr nevének.
5 Ott állnak a bírói székek,
Dávid házának székei.

6 Kívánjatok békességet Jeruzsálemnek:
»Bőségben éljenek, akik szeretnek téged!
7 Békesség legyen falaid között
és bőség tornyaidban!«

8 Testvéreimért és a hozzám közelállókért mondom:
»Béke legyen veled!«
9 Az Úrnak, a mi Istenünknek házáért

jót kívánok neked.

123. ZSOLTÁR (122)

Bizalom Istenben

1 Zarándok-ének.
Hozzád emelem szememet,
aki az égben laksz.

2 Íme, mint a szolgák szeme uruk kezére,
mint a szolgáló szeme úrnőjének kezére,
úgy tekint az Úrra, Istenünkre a mi szemünk,
amíg rajtunk meg nem könyörül.

3 Könyörülj rajtunk, Uram, könyörülj rajtunk,
mert túlontúl jóllaktunk a megvetéssel!
4 Túlontúl jóllakott a lelkünk
a gazdagok csúfolkodásával,
a kevélyek gyalázkodásával.

124. ZSOLTÁR (123)

Izrael hálája a szabadulásért

1 Zarándok-ének. Dávidtól.
Ha nem az Úr lett volna velünk,
– vallja meg most Izrael, –
2 ha nem az Úr lett volna velünk,
amikor az emberek fölkeltek ellenünk,
3 talán elevenen nyeltek volna el minket,
amikor haragjuk felgerjedt ellenünk.
4 Talán elnyeltek volna minket a vizek,
rohanó patak árasztott volna el minket,
5 talán elborítottak volna a felbőszült vizek.

6 Áldott az Úr, aki nem engedte meg,
hogy fogaik martaléka legyünk!
7 Megszabadultunk, mint a madár,
a vadászok csapdájától.
A csapda összetört és mi megszabadultunk.

8 Az Úr nevében van a mi segítségünk,
aki az eget és a földet alkotta.

125. ZSOLTÁR (124)

Isten, a nép védelmezője

1 Zarándok-ének.
Aki az Úrban bízik, olyan, mint a Sion hegye:
meg nem inog, örökre megmarad.
2 Jeruzsálemet hegyek övezik,
népét pedig az Úr veszi körül

most és mindörökké.
3 Mert nem marad meg a gonoszság jogara
az igazak osztályrészén,
nehogy az igazak is gonoszságra nyújtsák kezüket.

4 Tégy jót, Uram, a jókkal
és az igazszívűekkel,
5 de azokat, akik görbe utakra térnek,
sodorja el az Úr a gonosztevőkkel!
Békesség legyen Izraelen!

126. ZSOLTÁR (125)

Keserűség és ujjongás

1 Zarándok-ének.
Mikor az Úr megfordította Sion fogságának sorsát,
olyan volt, mintha álmodnánk.
2 Akkor szánk vígsággal telt meg,
nyelvünk pedig ujjongással.
Azt mondták akkor a nemzetek között:
»Nagy dolgokat művelt velük az Úr!«
3 Nagy dolgokat művelt velünk az Úr,
azért örvendezünk.

4 Fordíts fogságunkon, Uram,
mint ahogy megfordítod délen a patakokat!
5 Akik könnyek között vetnek,
majd ujjongva aratnak.

6 Csak mentek és sírtak,
úgy vitték vetni vetőmagjukat;
de ujjongva jönnek vissza majd,
s úgy hozzák a kévéiket.

127. ZSOLTÁR (126)

Emberi fáradozás – isteni áldás

1 Zarándok-ének. Salamontól.
Ha nem az Úr építi a házat,
építői hiába dolgoznak rajta.
Ha nem az Úr őrzi a várost,
őre hasztalan virraszt felette.

2 Hiábavaló hajnal előtt kelnetek,
és késnetek a lefekvéssel,
akik a fáradság kenyerét eszitek,
hiszen ő álmában is megad mindent
annak, akit kedvel.
3 Íme a gyermek örökség az Úrtól,
a méh gyümölcse jutalom.

4 Mint a nyilak a hős kezében,
olyanok az ifjúkorban nyert fiak.
5 Boldog az az ember,
aki megtölti velük tegzét!
Nem éri szégyen,
ha ellenségeivel beszél a kapuban.

128. ZSOLTÁR (127)

Házi áldás

1 Zarándok-ének.
Mind boldog az, aki féli az Urat,
s az ő útjain jár!

2 Élvezed akkor kezed munkáját,
boldog vagy, és jó dolgod lesz.
3 Feleséged olyan lesz,
mint a bőven termő szőlőtő házad oldalán,
fiaid, mint az olajfacsemeték asztalod körül.

4 Íme, ilyen áldás éri azt az embert,
aki féli az Urat.
5 Áldjon meg téged Sionról az Úr,
hogy lásd Jeruzsálem boldogságát
életed minden napján,
6 és lásd fiaidnak fiait.
Békesség legyen Izraelen!

129. ZSOLTÁR (128)

Remény a szorongattatásban

1 Zarándok-ének.
Gyakran támadtak ellenem ifjúkorom óta,
– vallja meg most Izrael, –
2 gyakran támadtak ellenem ifjúkorom óta,
mégsem bírtak velem!
3 Hátamon szántottak mint szántóvetők,
hosszú barázdákat hasítottak,
4 de igazságos az Úr:
nyakát szegte a bűnösöknek.

5 Jöjjenek zavarba mind és szégyenüljenek meg,
mindazok, akik gyűlölik Siont.
6 Olyanok legyenek, mint a fű a háztetőn,
amely elszárad, még mielőtt kitépik,
7 amellyel az arató nem tölti meg kezét,
sem ölét a marokszedő,
8 amely miatt nem mondják az arra járók:
»Az Úr áldása legyen rajtatok,
megáldunk titeket az Úr nevében!«

130. ZSOLTÁR (129)

Könyörgés szükség idején

1 Zarándok-ének.
A mélységből kiáltok hozzád, Uram!
2 Uram, hallgasd meg szavamat!
Legyen füled figyelmes
hangos esedezésemre.

3 Uram, ha a vétkeket számon tartod,
Uram, ki állhat meg előtted?
4 Hiszen tenálad a bocsánat, hogy féljünk téged.
5 Benned bízom, Uram.

Lelkem bízik az ő szavában,
várja 6 lelkem az Urat,
jobban, mint az őr a hajnalt.
Jobban, mint az őr a hajnalt,
7 várja Izrael az Urat,
mert az Úrnál van az irgalom,
és bőséges nála a szabadítás.
8 Ő megszabadítja Izraelt
minden gonoszságától.

131. ZSOLTÁR (130)

Békesség Istenben

1 Zarándok-ének. Dávidtól.
Uram, nem fuvalkodik fel szívem,
és nem néz magasra szemem,
nem járok nagy dolgok után,
erőmet meghaladó csodák után,

2 hanem megnyugtattam
és elcsöndesítettem lelkemet.
Mint a gyermek anyja ölén,
mint a kisgyermek, olyan most a lelkem.
3 Bízzon Izrael az Úrban most és mindörökké.

132. ZSOLTÁR (131)

Dávid és Sion kiválasztása

1 Zarándok-ének.
Emlékezzél meg, Uram, Dávidról,
és minden gyötrődéséről,
2 arról, hogy megesküdött az Úrnak,
fogadalmat tett Jákob erős Istenének:

3 »Nem lépek be házam sátorába,
nem megyek föl fekvőhelyem nyugalmába,

4 nem engedem szememet aludni,
pilláimat szunnyadozni,
5 amíg helyet nem találok az Úrnak,
hajlékot Jákob erős Istenének!«

6 Íme, hallottuk, hogy Efratában volt,
és rátaláltunk Jaár mezején.
7 Lépjünk be az ő hajlékába,
boruljunk le lábának zsámolyához!
8 Indulj el, Uram, nyugalmad helyére,
te és a te hatalmad ládája!
9 Papjaid öltözzenek igazságba,
szentjeid pedig ujjongjanak.
10 Dávidért, a te szolgádért,
ne vesd meg fölkentednek színét!

11 Igaz esküt tett az Úr Dávidnak s azt nem másítja meg:
»Ágyékod gyümölcsét ültetem királyi székedbe.
12 Ha fiaid megtartják szövetségemet,
s e törvényeimet, amelyekre megtanítom őket,
fiaik is mindenkor trónodon ülnek majd.«

13 Mert Siont választotta ki az Úr,
lakásául azt választotta.
14 »Ez lesz a nyugvóhelyem mindörökre,
itt lesz a lakásom, mert ezt szeretem.

15 Özvegyeit áldva megáldom,
szegényeit jóllakatom kenyérrel.
16 Papjait felruházom segítségemmel,
s ujjongva ujjonganak majd szentjei.

17 Dávid hatalmát itt növelem meg,
fölkentemnek fáklyát készítek.
18 Ellenségeit szégyenbe öltöztetem,
rajta azonban ragyogni fog koronája.«

133. ZSOLTÁR (132)

A testvéri egység dicsérete

1 Zarándok-ének. Dávidtól.
Íme, milyen jó és milyen gyönyörűséges,
ha együtt laknak a testvérek!
2 Olyan az, mint a drága kenet a fejen,
amely lecsordul a szakállra, Áron szakállára,
lecsordul ruhája szegélyére;
3 vagy mint a Hermon harmata,
amely lehull Sion hegyére.
Ott adja az Úr az áldást,
s az életet mindörökre.

134. ZSOLTÁR (133)

Éjjeli hálaének a templomban

1 Zarándok-ének.
Íme, most áldjátok az Urat, ti mind az Úrnak szolgái,
akik az Úr házában álltok éjszakánként.
2 Emeljétek föl kezeteket a szentély felé,
s áldjátok az Urat.

3 Áldjon meg téged a Sionról az Úr,
aki az eget és a földet alkotta.

135. ZSOLTÁR (134)

Isten tettei a teremtésben és a történelemben

1 ALLELUJA! Dicsérjétek az Úr nevét,
dicsérjétek szolgái az Urat,
2 akik az Úr házában álltok,
Istenünk házának udvaraiban!

3 Dicsérjétek az Urat, mert az Úr jó,
zengjetek nevének, mert kedvességgel teli.
4 Mert kiválasztotta magának az Úr Jákobot,
Izraelt a maga birtokául.

5 Mert én tudom, hogy nagy az Úr,
s a mi Istenünk felülmúl minden istent.
6 Amit akar, az Úr mindent megtehet
égen, földön, tengeren és minden mélységben.
7 Felhőket hoz fel a föld széléről,
villámokat készít az esőhöz,
tárházaikból szeleket hoz elő.

8 Megölte Egyiptom elsőszülötteit,
embert, állatot egyaránt.
9 Jeleket és csodákat küldött benned, Egyiptom,
a fáraóra és valamennyi szolgájára.
10 Megvert tömérdek nemzetet,
és megölt hatalmas királyokat:
11 Szehont, az amoriták királyát,
Ógot, Básán királyát,
és Kánaán minden királyságát,
12 s odaadta örökségül földjüket,
örökségül népének, Izraelnek.

13 Uram, örökkévaló a te neved,
nemzedékről nemzedékre száll emléked, Uram.
14 Mert igazságot szerez népének az Úr,
és könyörületes szolgái iránt.

15 A nemzetek bálványai ezüstből és aranyból vannak,
emberi kéz alkotásai.
16 Van szájuk, de nem beszélnek,
van szemük, de nem látnak;
17 van fülük, de nem hallanak,
és lehelet sincs szájukban.
18 Legyenek hozzájuk hasonlók a készítőik,
és mindazok, akik bíznak bennük!

19 Izrael háza, áldjátok az Urat!
Áron háza, áldjátok az Urat!
20 Lévi háza, áldjátok az Urat!
Akik félitek az Urat, áldjátok az Urat!

21 Áldott legyen Sionról az Úr,
aki Jeruzsálemben lakik. Alleluja.

136. ZSOLTÁR (135)

Hálaadó himnusz Isten örök hűségéért

1 ALLELUJA!
Áldjátok az Urat, mert jó,
mert irgalma örökkévaló!
2 Áldjátok az istenek Istenét,
mert irgalma örökkévaló!
3 Áldjátok az urak Urát,
mert irgalma örökkévaló!

4 Őt, aki nagy csodákat művel egymaga,
mert irgalma örökkévaló!
5 Aki az egeket bölcsen alkotta,
mert irgalma örökkévaló!
6 Aki szétterítette a földet a vizeken,
mert irgalma örökkévaló!
7 Aki a nagy világítókat alkotta,
mert irgalma örökkévaló!
8 A napot, hogy uralkodjék a nappalon,
mert irgalma örökkévaló!
9 A holdat és a csillagokat,
hogy uralkodjanak az éjszakán,
mert irgalma örökkévaló!

10 Aki megverte elsőszülöttjeiben Egyiptomot,
mert irgalma örökkévaló!
11 És kivezette közülük Izraelt,
mert irgalma örökkévaló!
12 Hatalmas kézzel és felemelt karral,
mert irgalma örökkévaló!

13 Aki kettéhasította a Vörös-tengert,
mert irgalma örökkévaló!
14 S átvitte Izraelt a közepén,
mert irgalma örökkévaló!
15 De a Vörös-tengerbe vetette a fáraót és seregét,
mert irgalma örökkévaló!

16 Aki a pusztában vezérelte népét,
mert irgalma örökkévaló!
17 Aki megvert nagy királyokat,
mert irgalma örökkévaló!
18 És megölt hatalmas királyokat,
mert irgalma örökkévaló!
19 Szehont, az amoriták királyát,
mert irgalma örökkévaló!
20 Ógot, Básán királyát,
mert irgalma örökkévaló!
21 S odaadta örökségül földjüket,
mert irgalma örökkévaló!
22 Örökségül szolgájának, Izraelnek,
mert irgalma örökkévaló!

23 Aki megemlékezett rólunk megaláztatásunkban,
mert irgalma örökkévaló!
24 És megszabadított minket ellenségeinktől,
mert irgalma örökkévaló!
25 Aki eledelt ad minden testnek,
mert irgalma örökkévaló!

26 Áldjátok az ég Istenét,
mert irgalma örökkévaló!

137. ZSOLTÁR (136)

A száműzöttek vágyakozása Sion után

1 Ott ültünk Babilon folyóvizei mellett,
és sírtunk, amikor Sionra gondoltunk.
2 A fűzfákra akasztottuk ott hangszereinket,

3 mert énekszót kívántak tőlünk,
akik foglyul ejtettek minket:
»Zengjetek dalt nekünk Sion dalaiból«,
mondták, akik elhurcoltak minket.

4 Hogyan énekelhetnénk az Úr énekét idegen földön?
5 Ha megfeledkezem rólad, Jeruzsálem,
bénuljon meg a jobb kezem!
6 Ragadjon a torkomhoz a nyelvem,

ha rólad meg nem emlékezem,
ha nem tartom Jeruzsálemet legfőbb örömömnek!

7 Emlékezzél meg, Uram, Edom fiairól,
Jeruzsálemnek arról a napjáról,
amikor ők ezt mondták:
»Rontsátok le! Rontsátok le, egészen az alapjáig!«

8 Babilon leánya, te nyomorult,
boldog, aki megfizet neked
rajtunk elkövetett tetteidért!
9 Boldog, aki megragadja
és sziklához vágja kisdedeidet!

138. ZSOLTÁR (137)

Hálaadás Isten segítségéért

1 Dávidtól.
Hálát adok neked, Uram, teljes szívemből,
mert meghallgattad szájam szavát.
Magasztallak az angyalok színe előtt,
2 leborulok szent templomod felé,
áldást mondok nevednek irgalmadért és igazságodért,
mert mindenek fölött felmagasztaltad szent nevedet.

3 Bármikor hívtalak segítségül, meghallgattál engem,
és gyarapítottad az erőt lelkemben.
4 Hálát ad neked, Uram, a föld minden királya,
a te szád minden szavának hallatára,
5 és megéneklik az Úr útjait,
mert nagy az Úr dicsősége.
6 Fölséges az Úr és rátekint az alázatosakra,
de messziről megismeri a felfuvalkodottakat.

7 Ha szorongatások között járok is,
megőrzöd életemet;
Ellenségeim haragjával szemben kinyújtod kezedet,
és jobbod megszabadít engem.
8 Az Úr mindezt véghezviszi értem,
Uram, irgalmad örökkévaló:
ne vesd meg kezed alkotásait!

139. ZSOLTÁR (138)

Az ember a mindentudó Isten előtt

1 A karvezetőnek. Dávid zsoltára.
Uram, te megvizsgáltál és ismersz engem,
2 tudod, ha leülök és ha fölkelek.
Messziről ismered gondolataimat,
3 szemmel tartod akár járok-kelek, akár pihenek.

Előre ismered minden utamat.

4 Még nyelvemen sincs a szó,
és te már érted egészen, Uram.
5 Minden oldalról körülveszel engem,
és fölöttem tartod kezedet.
6 Oly nagy, oly csodálatos nekem ez a tudás:
ésszel föl sem érhetem!

7 Hová mehetnék lelked elől,
hová bújhatnék színed elől?
8 Ha fölmennék az ég magasába, te ott vagy,
ha alászállnék az alvilágba, jelen vagy.
9 Ha felölteném a hajnal szárnyát,
s a tenger szélső határára szöknék,
10 ott is a te kezed vezetne, és jobbod tartana engem.
11 Mondhatnám: »Borítson be a sötétség,
s váljon éjszakává köröttem a fény«,
12 de neked nem sötét a sötétség,
s az éj mint a nappal, oly világos előtted.
Fény és sötétség közt neked nincs különbség.

13 Hiszen te formáltad bensőm,
s anyám méhében te szőtted a testem.
14 Dicsőítlek téged, mert olyan csodálatosan alkottál,
és tudom jól, milyen csodálatos minden műved!

15 Létem nem volt titokban előtted,
amikor a föld ölén rejtve formálódtam.
16 Még alakot sem nyertek tagjaim
és szemed már látott engem.
Könyvedben már minden fel volt jegyezve rólam:
napjaim már eltervezted,
mielőtt egy is eltelt volna belőlük.
17 Milyen tiszteletreméltók előttem gondolataid, Istenem,
milyen hatalmas a számuk!
18 Megszámlálnám őket,
de számosabbak a homokszemeknél,
s ha végükre is érnék,
még mindig csak nálad tartanék.

19 Bárcsak megsemmisítenéd a gonoszokat, Istenem,
és eltávolítanád tőlem a vérszomjas embereket,
20 akik gonoszul beszélnek:
hiába kelnek föl ellened.
21 Ne gyűlöljem, Uram azokat, akik gyűlölnek téged,
ne utáljam ellenségeidet?
22 Teljes gyűlölettel gyűlölöm őket,
ellenségeim lettek.

23 Vizsgálj meg Istenem és ismerd meg szívemet;
tégy próbára és ismerd meg utaimat,
24 lásd, vajon a gonoszok útján járok-e,
és vezess az örökkévalóság útján engem.

140. ZSOLTÁR (139)

Segélykiáltás Istenhez, a szegények szószólójához

1 A karvezetőnek. Dávid zsoltára.
2 Ments meg engem, Uram, a gonosz embertől,
szabadíts meg az erőszakos embertől,
3 akik gonoszságot terveznek szívükben,
és egész nap háborúságot keltenek.
4 Nyelvüket élesítik, mint a kígyók,
vipera mérge van a nyelvük alatt.

5 Óvj meg, Uram, a bűnös kezétől,
szabadíts meg az erőszakos embertől,
akik lépteimnek gáncsot vetnek.
6 Tőrt vetnek nekem titkon a kevélyek,
kötelekből hálót feszítenek elém,
kelepcét állítanak elém az út mentén.

7 Mondom az Úrnak: »Te vagy az én Istenem,
hallgasd meg, Uram, hangos könyörgésemet.«
8 Uram, Uram, erős segítségem,
takard be fejemet a harc napján.

9 Ne add meg, Uram, amit a gonosz kíván,
ne hagyd beteljesülni terveit.
10 Fölemelik körülöttem fejüket,
borítsa el őket önnön ajkuk gonoszsága!
11 Hulljon rájuk izzó parázs, vesd őket a mélységbe,
hogy föl ne keljenek.
12 Ne legyen maradása az országban a szájhősnek,
gonoszsága ragadja veszedelembe az erőszakost.

13 Tudom, hogy az Úr jogot szolgáltat a szűkölködőknek
és igazságot a szegényeknek.
14 Áldják majd nevedet az igazak,
és színed előtt laknak az egyenes lelkűek.

141. ZSOLTÁR (140)

Könyörgés a bűnöktől való szabadulásért

1 Dávid zsoltára.
Uram, hozzád kiáltok, siess hozzám,
figyelj szavamra, amikor hozzád kiáltok!
2 Szálljon illatáldozatként színed elé imádságom,
és kezem fölemelése legyen olyan,

mint az esti áldozat.
3 Tégy Uram lakatot a számra,
ajkam ajtajára reteszt.
4 Ne engedd, hogy szívem gonosz szavakra hajoljon,
bűnös mesterkedésekre,
a gonoszat cselekvőkkel együtt;
részem se legyen abban, amit ők szeretnek.
5 Ám feddjen meg irgalomból az igaz
és korholjon engem;
de a bűnös olaja ne kenje meg a fejem,
mert gonoszságuk ellen imádkozom.

6 Ha majd bíráik kemény kézbe kerülnek,
meghallják szavaimat, mert azok hathatósak.
7 Mint a földből kiszántott és széthasított rögök,
úgy hullanak csontjaik az alvilág torkába.

8 Uram, Uram, a szemem rád tekint,
tebenned remélek, ne vedd el életem!
9 Őrizz meg engem a tőrtől, amit nekem vetettek,
a gonosztevők kelepcéitől!
10 A bűnösök a saját hálójukba esnek,
de én átmegyek rajta!

142. ZSOLTÁR (141)

Segélykiáltás súlyos veszélyben

1 Maszkíl Dávidtól, amikor a barlangban volt. Imádság.
2 Szavammal az Úrhoz kiáltok,
szavammal az Úrhoz könyörgök.
3 Színe elé öntöm imádságomat,
nyomorúságomat feltárom előtte.

4 Ha lelkem elcsügged bennem,
te ismered ösvényeimet.
Azon az úton, amelyen járok,
titkon tőrt vetettek nekem.
5 Fürkészve tekintek jobbra,
de nincs, aki észrevenne!
Nincs számomra menedék,
nem akad, aki életemmel törődne.
6 Hozzád kiáltok, Uram,
Mondom: »Te vagy az én bizodalmam,
osztályrészem az élők földjén.
7 Méltasd figyelemre könyörgésemet,
mert nagyon megaláztak engem.
Szabadíts meg üldözőimtől, mert erősebbek nálam.

8 Vezess ki a börtönből, hogy dicsérjem nevedet;
körülvesznek majd az igazak,

amikor jót teszel velem.«

143. ZSOLTÁR (142)

Imádság erőért és védelemért az ellenséggel szemben

1 Dávid zsoltára.
Uram, hallgasd meg imádságomat,
figyelj könyörgésemre hűséged szerint,
hallgass meg engem igazságod szerint.
2 Ne szállj perbe szolgáddal,
mert senki sem igaz előtted az élők közül.

3 Íme ellenség üldözi lelkemet, porig alázza életem,
sötétségbe taszít engem, mint a rég megholtakat.
4 Lelkem elszorul bennem,
szívem megdermed bensőmben.
5 Megemlékezem a régi időkről,
gondolkodom minden tetteden,
elmélkedem kezed műveiről.
6 Kitárom feléd kezemet,
lelkem utánad eped, mint a szomjas föld.

7 Uram, hamar hallgass meg,
mert elsorvad a lelkem.
Ne fordítsd el tőlem arcodat,
mert olyan leszek, mint akik a sírba szállnak!
8 Add, hogy már reggel halljam irgalmadat,
mert benned bízom;
mutasd meg nekem az utat, amelyen járnom kell,
mert én hozzád emelem lelkemet!
9 Ments meg engem ellenségeimtől,
Uram, hozzád menekülök!
10 Taníts meg arra, hogy megtegyem akaratodat,
mert te vagy az én Istenem!

A te jó lelked vezessen engem egyenes földön!
11 Uram, nevedért tarts életben engem.
Vezess ki a szorongatásból hűségedben,
12 pusztítsd el ellenségeimet irgalmadban;
semmisítsd meg minden üldözőmet,
mert én a te szolgád vagyok!

144. ZSOLTÁR (143)

Hálaének Isten népének boldogságáért

1 Dávidtól.
Áldott az Úr, az én segítségem,
aki kezemet harcra tanítja, ujjaimat viadalra.
2 Ő az én irgalmam és erősségem,
oltalmam és szabadítóm,
pajzsom, akiben remélek,

védelmezőm és reménységem,
ő veti alám népemet.

3 Uram, mi az ember, hogy figyelembe veszed,
s az emberfia, hogy tekintettel vagy rá?
4 Olyan az ember, mint a lehelet,
napjai elenyésznek mint az árnyék.

5 Uram, hajlítsd le egeidet és szállj le,
érintsd meg a hegyeket, hogy füstölögjenek!
6 Ragyogtass villámokat és szórd szerteszét,
küldd el nyilaidat és zavard össze őket.
7 Nyújtsd le a magasból kezed,
ragadj ki, ments ki a nagy vizekből,
az idegenek kezéből,
8 akiknek szája hiúságot beszél,
jobbjuk pedig a hazugság jobbja!

9 Isten, új éneket énekelek neked,
tízhúrú hárfán zsoltárt zengek neked.
10 Aki győzelmet adsz a királyoknak,
és megmented szolgádat, Dávidot a gonosz kardjától.
11 Ragadj ki és ments ki az idegenek kezéből,
akiknek hiúságot beszél szája,
jobbjuk pedig a hazugság jobbja.

12 Fiaink olyanok ifjúságukban, mint a növekvő hajtás,
ifjúságtól duzzadók;
leányaink mint a templom sarokkövei,
díszesek, mint a műves oszlopok.
13 Raktáraink tele vannak,
bővelkednek minden jóban;
juhaink termékenyek, megszámlálhatatlanok mezőinken,
14 marháink kövérek.
Kőfalainkon nincs rés, sem átjárás,
utcáinkon jajgatás nem hangzik.
15 Boldog az a nép, amelynek így megy dolga,
boldog az a nép, amelynek az Úr az Istene!

145. ZSOLTÁR (144)

Isten nagyságának és jóságának dicsérete

1 Dicséret. Dávidtól.
ALEF Magasztallak téged, Istenem, királyom,
s áldom nevedet örökkön-örökké.
BÉT 2 Áldalak téged mindennap,
és dicsérem nevedet örökkön-örökké.
GIMEL 3 Nagy az Úr és méltó a dicséretre,
nagysága fölfoghatatlan.
DÁLET 4 Nemzedék nemzedéknek dicséri alkotásaidat

és hirdeti hatalmadat.
HÉ 5 Elmondják szentséged fölséges dicsőségét,
elbeszélik csodáidat.
VAU 6 Elmondják félelmetes erődet,
és hirdetik nagyságodat.
ZAJIN 7 Megemlékeznek túláradó jóságodról,
igazságodat ujjongva ünneplik.
HÉT 8 Irgalmas az Úr és könyörületes,
hosszantűrő és nagyirgalmú.
TÉT 9 Jó az Úr mindenkihez,
és könyörületes minden teremtményéhez.

JOD 10 Magasztaljon téged, Uram, minden műved,
és áldjanak szentjeid.
KÁF 11 Országod dicsőségét hirdessék
és beszéljék el hatalmadat,
LÁMED 12 hogy megismertessék az emberek fiaival hatalmadat,
és országodnak fölséges dicsőségét.
MÉM 13 A te országod örökké tartó ország,
és uralmad nemzedékről nemzedékre fönnáll.

NÚN Hűséges az Úr minden igéjében,
és szentséges minden tettében.
SZÁMEK 14 Fölemel az Úr mindenkit, aki elesik,
és minden elnyomottat fölsegít.
AJIN 15 Mindeneknek szemei tebenned bíznak, Úristen,
mert te adsz nekik eledelt.
PÉ 16 Alkalmas időben 16 megnyitod kezedet,
és betöltesz minden élőt áldásoddal.

CÁDÉ 17 Igazságos az Úr minden útjában,
és szent minden művében.
QÓF 18 Közel van az Úr mindazokhoz,
akik segítségül hívják,
akik segítségül hívják őt igazságban.
RÉS 19 Teljesíti akaratát azoknak, akik őt félik,
meghallgatja könyörgésüket és megszabadítja őket.
SIN 20 Megőrzi az Úr mindazokat, akik őt szeretik,
de elpusztítja mind a bűnösöket.

TAU 21 Hirdesse szám az Úr dicséretét,
és minden élő áldja szent nevét örökkön-örökké.

146. ZSOLTÁR (145)

Dicsőítő ének az Úrnak, Izrael segítőjének

1 ALLELUJA! Dicsérd lelkem, az Urat!
2 Dicsérem az Urat, amíg csak élek,
zsoltárt énekelek Istenemnek, amíg csak leszek.

3 Ne bízzatok fejedelmekben,
emberek fiaiban, akik nem segíthetnek!
4 Ha lelkük elszáll, visszatérnek a földbe,
terveik még aznap mind megsemmisülnek.

5 Boldog, akinek segítője Jákob Istene,
akinek az Úrban, az ő Istenében van reménye!
6 Ő alkotta az eget és a földet,
a tengert és mindent ami bennük van.
Hűségét megtartja örökre,
7 igazságot szerez a méltatlanul szenvedőknek,
kenyeret ad az éhezőknek.

Az Úr megszabadítja a foglyokat,
8 az Úr a vakokat látóvá teszi,
az Úr felemeli a lesújtottakat,
az Úr az igazakat szereti.
9 Az Úr megoltalmazza a jövevényeket,
felkarolja az özvegyet és az árvát,
de elpusztítja a bűnösök útjait.

10 Király az Úr mindörökké,
a te Istened, Sion, nemzedékről nemzedékre.

147. ZSOLTÁR (146,1-11; 147)

Hitvallás Istenről, Izrael szabadítójáról

1 ALLELUJA. Dicsérjétek az Urat,
mert jó neki zengeni,
gyönyörűség hirdetni Istenünk dicséretét.

2 Felépíti az Úr Jeruzsálemet,
egybegyűjti Izrael szétszórtjait.
3 Meggyógyítja a megtört szívűeket,
sebeiket bekötözi.
4 A csillagoknak sokaságát megszámlálja,
és nevén szólítja valamennyit.
5 Nagy a mi Urunk, nagy az ő hatalma,
nincs határa bölcsességének.
6 Fölkarolja az Úr a szelídeket,
de a bűnösöket porig alázza.

7 Énekeljetek az Úrnak hálaadással,
Istenünknek lanttal zengjetek.
8 Ő borítja el felhőkkel az eget,
és készít esőt a földnek.
Ő sarjaszt füvet a hegyeken,
és növényeket az emberek hasznára.
9 Ő ad enni az állatoknak,
a hozzá kiáltó hollófiókáknak.

10 Nem a ló erejében telik kedve,
sem a férfi lábszárában öröme.
11 Azokban leli örömét az Úr, akik félik őt,
azokban akik irgalmában bíznak.

Hálaadás Isten jóságáért

12 Dicsérd az Urat, Jeruzsálem,
Dicsérd Sion, Istenedet,

13 Mert ő erőssé teszi kapuid zárait,
megáldja benned fiaidat.
14 Békességet ad határaidnak,
és a búza javával lakat jól téged.
15 Elküldi szavát a földre,
igéi gyorsan futnak.
16 Olyan havat ad, mint a gyapjú,
és mint a hamut, szórja a zúzmarát.

17 Mint a morzsát, úgy hullatja jegét,
ki tudja hidegét elviselni?
18 De ha elküldi igéjét, felolvasztja azokat,
a szele fúj, és folynak a vizek.
19 Kihirdeti igéjét Jákobnak,
törvényeit és rendeleteit Izraelnek.
20 Nem tett így egyetlen nemzettel sem,
nem ismertette meg őket rendeleteivel.
ALLELUJA!

148. ZSOLTÁR

Hálaadó himnusz a Teremtőről és Úrról

1 ALLELUJA! Dicsérjétek az Urat az egekből,
dicsérjétek őt a magasságban!
2 Dicsérjétek őt, angyalai mind,
dicsérjétek őt, seregei mind!

3 Dicsérjétek őt, nap és hold,
dicsérjétek őt mind, ragyogó csillagok!
4 Dicsérjétek őt egek egei,
és minden vizek az ég felett
5 dicsérjék az Úr nevét!
Mert ő parancsolt és azok létrejöttek,
6 felállította őket mindörökre,
s el nem múló törvényt szabott nekik.

7 Dicsérjétek az Urat a földről,
sárkányok és mélységes vizek mind!
8 Tűz, jégeső, hó, fagy és szélvihar,
amelyek parancsát teljesítik;

9 mindnyájan ti hegyek és halmok,
gyümölcstermő fák és mind a cédrusok,
10 vadállatok és minden állat,
csúszómászók és szárnyasok,

11 föld királyai és mind a népek,
fejedelmek és mind, bírái a földnek,
12 ifjak és szüzek, vének és gyermekek,
13 dicsérjék az Úr nevét!

Mert csak az ő neve magasztos,
fönsége felülmúlja az eget és a földet,
14 és hatalmat adott népének.
Dicséret minden szentjének,
Izrael fiainak, a népnek amely hozzá tartozik.
ALLELUJA!

149. ZSOLTÁR

Isten népének győzelmi éneke

1 ALLELUJA! Énekeljetek az Úrnak új éneket,
zengjen a szentek gyülekezetében dicsérete!
2 Örvendezzék Izrael az ő alkotójának,
Sion fiai ujjongjanak királyuknak!
3 Dicsőítsék nevét körtánccal,
dobbal és lanttal zengjenek neki!
4 Mert az Úr kedveli népét,
diadalra juttatja az alázatosakat.

5 Ujjongnak majd a szentek dicsőségben,
és örvendeznek fekvőhelyükön.
6 Szájukban Isten magasztalása lesz,
és kétélű kard a kezükben,
7 hogy bosszút álljanak a nemzeteken
megfenyítik a népeket,
8 láncra verik királyaikat, vasbilincsbe nagyjaikat,
9 és végrehajtják rajtuk a megírt ítéletet:
dicsősége lesz ez minden szentjének! ALLELUJA!

150. ZSOLTÁR

A Nagy Alleluja-zsoltár

1 ALLELUJA! Dicsérjétek az Urat szentélyében,
dicsérjétek őt az ég erős boltozatában!
2 Dicsérjétek őt hatalmas tetteiért,
dicsérjétek őt nagyságának teljességéért!

3 Dicsérjétek őt harsonaszóval,
dicsérjétek őt hárfával és lanttal!
4 Dicsérjétek őt dobbal és körtánccal,

dicsérjétek őt citerával és fuvolával!
5 Dicsérjétek őt zengő cintányérral,
dicsérjétek őt csengő muzsikával!
6 Minden lélek dicsérje az Urat! ALLELUJA!

A PÉLDABESZÉDEK KÖNYVE

BEVEZETÉS: 1,1-7

1 1 Salamonnak, Dávid fiának,
Izrael királyának mondásai
2 a bölcsesség és fegyelem tanulására,
3 az okos beszéd megértésére,
a bölcs okulás, igazságosság,
ítélet és becsületesség elnyerésére,
4 hogy az egyszerűeknek értelem adassék,
s az ifjúnak tudás és megfontoltság.
5 A bölcs, ha hallgatja, még bölcsebb lesz,
s az értelmes útmutatást nyer,
6 behatol a mondás és rejtvény értelmébe,
a bölcsek igéibe és fogós kérdéseibe.
7 A bölcsesség kezdete az Úr félelme.
A balgák a bölcsességet és az intést megvetik.

GYŰJTEMÉNY TANÍTÁS A BÖLCSESSÉGRŐL: 1,8-9,18

A csábítás és a tapasztalatlanság veszélyei

8 Figyelj, fiam, atyád intelmére,
s el ne hagyd anyád tanítását,
9 mert az díszes koszorú a fejedre,
és ékes lánc a nyakadba!
10 Fiam, ha bűnösök csábítanak, ne engedj nekik,
11 ha azt mondják: »Jöjj velünk, leselkedjünk vér után,
rejtsünk el ok nélkül csapdát az ártatlan ellen!
12 Nyeljük el élve, mint az alvilág,
és egészen, mint a sírba szállót,
13 szerzünk majd mindenféle drága jószágot,
megtöltjük házainkat zsákmánnyal!
14 Vesd tehát közöttünk sorsodat,
mindannyiunknak egy legyen erszénye!«
15 Fiam, ne menj velük egy úton,
tartóztasd lábadat ösvényüktől,
16 mert lábuk gonoszra siet
és vérontásra rohan!
17 Azonban hiába állítanak fel hálót
a madarak szeme előtt,
18 ők is csak saját vérük ellen leselkednek,
önmaguknak vetnek tőrt.
19 Ilyen minden kapzsi útja:

elveszi gazdája életét.
20 A bölcsesség úton-útfélen szónokol,
a tereken hallatja hangját,
21 lármás utcafőkön kiált,
a városkapuk nyílásánál szólal meg és mondja:
22 »Ti dőrék! Meddig kedvelitek a dőreséget,
s a bolondok meddig kívánják, ami nekik ártalmas,
s a balgák meddig gyűlölik a belátást?
23 Térjetek meg feddésemre!
Íme, kiöntöm nektek lelkemet,
tudtul adom nektek igéimet:
24 mivel szóltam, és vonakodtatok,
kinyújtottam kezemet, és nem volt, aki odanézzen,
25 semmibe sem vettétek összes tanácsomat,
és nem törődtetek feddésemmel:
26 én is nevetek majd romlástokon,
gúnyolódom, ha rátok jön, amitől féltek,
27 ha hirtelen baj szakad rátok,
romlástok ott terem, mint a fergeteg,
és eljön rátok a szükség és a szorongás!«
28 Akkor hívnak majd engem, de nem hallom,
keresnek hajnalban, de meg nem lelnek.
29 Mivel gyűlölték a tudást,
és nem fogadták be az Úr félelmét,
30 nem hajlottak tanácsomra,
és megvetették minden intelmemet:
31 bizony, enni fognak útjuk gyümölcséből,
és jóllaknak saját terveikből!
32 Mert a balgákat megöli elpártolásuk,
s a dőréket elveszíti szerencséjük.
33 Aki azonban rám hallgat, bátorságban lakik,
és bővelkedik baj félelme nélkül.

2 1 Fiam! ha megfogadod szavaimat
és megőrzöd magadnál parancsaimat,
2 megnyitod füledet a bölcsességnek,
és szívedet az okosság megismerésére adod,
3 sőt, ha hívod a bölcsességet,
és szívedet az okosságra hajtod,
4 ha keresed azt, mint az ezüstöt,
és kutatod, mint a rejtett kincset:
5 akkor megérted az Úr félelmét,
és megtalálod Isten tudását,
6 mivel az Úr adja a bölcsességet,
s az ő szájából származik a tudás és az értelem.
7 Ő rejt el üdvöt az igazak részére,
és pajzsa azoknak, akik jámborságban járnak.
8 Megvédi az igazságosság ösvényeit,
és őrködik a jámborok útja fölött.
9 Akkor megérted az igazságot és a törvényt,

az egyenességet és minden helyes utat,
10 ha szívedbe száll a bölcsesség,
s a tudás örömöt nyújt lelkednek.
11 A megfontolás őrködik majd fölötted,
s az okosság megóv téged,
12 megment a rossz úttól,
a hamisságot beszélő emberektől,
13 akik elhagyják az egyenes utat,
hogy a sötétség ösvényein járjanak,
14 akik gonosztevésben találnak örömet,
és gonosz hamisságon ujjonganak,
15 akiknek görbék az ösvényei,
és elvetemültek az útjai.
16 Megment másnak asszonyától,
az idegen nőtől, aki beszédeivel hízeleg,
17 cserbenhagyja ifjúkora bizalmasát,
18 és megfeledkezik Isten szerződéséről,
mert háza a halálba hanyatlik,
és útjai az alvilágba vezetnek.
19 Mind, akik bemennek hozzá, nem térnek vissza,
és nem találják meg az élet útjait;
20 hogy a jó úton járj
és az igazak ösvényeit kövesd,
21 mert az igazak lakják majd a földet,
s a jámborok maradnak meg rajta,
22 a gonoszok pedig elvesznek a földről,
s a hűtleneket kitépik belőle.

3 1 El ne felejtsd, fiam, tanításomat,
és szíved őrizze meg parancsaimat,
2 mert számos napot, életévet
és boldogságot szereznek neked!
3 Szeretet és hűség el ne hagyjanak!
Fűzd ezeket nyakad köré,
és vésd őket szíved táblájára,
4 akkor tetszést lelsz és szép jutalmat
Isten és emberek előtt.
5 Teljes szívvel bízzál az Úrban,
és ne támaszkodj saját belátásodra!
6 Minden utadon rá gondolj,
s ő majd igazgatja lépéseidet.
7 Ne légy bölcs önnön szemedben,
féld az Istent és kerüld a rosszat,
8 ez egészség testednek,
és életerő csontjaidnak.
9 Tiszteld meg az Urat vagyonodból,
és adj neki minden termésed zsengéjéből,
10 akkor megtelnek kamráid bőséggel,
és túláradnak préseid a musttól.

11 Ne vesd meg, fiam, az Úr fenyítését,
és meg ne und dorgálását,
12 mert az Úr azt feddi, akit szeret,
s azt a fiát sújtja, akit kedvel!
13 Boldog az az ember, aki bölcsességet talál,
s az a férfi, aki belátásban bővelkedik,
14 mert megnyerése jobb, mint az ezüst megszerzése,
és gyümölcse többet ér színaranynál,
15 drágább az minden gazdagságnál,
és nincs hozzá fogható kívánatos dolog.
16 Hosszú élet van a jobbjában,
gazdagság és dicsőség a baljában,
17 útjai kellemes utak,
és minden ösvénye boldogság.
18 Életfa az azoknak, akik megragadják,
és boldog, aki beléje kapaszkodik.
19 Bölcsességgel alapította az Úr a földet,
és értelemmel állította fel az eget,
20 tudománya által törtek elő a tengerek,
és hullatnak a felhők harmatot.
21 Fiam! Ne távozzanak ezek szemed elől,
ragaszkodj az okossághoz és a megfontoláshoz!
22 Akkor ez lelked élete lesz,
és ékessége nyakadnak.
23 Bizton jársz akkor utadon,
és meg nem ütöd lábadat.
24 Ha lefekszel, nem kell félned,
pihensz, és édes lesz alvásod.
25 Ne félj akkor váratlan rémségtől
s a gonoszok rád szakadó hatalmától,
26 mert az Úr lesz melletted,
és megóvja lábadat, hogy tőrbe ne ejtsenek.
27 Ne tartsd vissza a jótettől azt, akitől telik,
és magad is tégy jót, ha teheted.
28 Ne mondd barátodnak: »Menj és jöjj vissza,
majd holnap adok!« – amikor tüstént adhatnál.
29 Ne tervezz gonoszat barátod ellen,
holott az megbízik benned!
30 Ne perelj senkivel sem ok nélkül,
ha neked semmi rosszat nem tett.
31 Ne irigykedjél az erőszakos emberre,
és ne kövesd útjait,
32 mert az Úr utál minden elvetemültet,
de az igazakat barátságára méltatja.
33 Szegénységet küld az Úr a gonosz házára,
de áldott az igazak hajléka!
34 Csúffá teszi azokat, akik gúnyolódnak,
de az alázatosakat kegyben részesíti.
35 A bölcseknek tisztesség jut osztályrészül,
a balgák pedig gyalázatot aratnak.

4 **Intés a bölcsességre** 1 Halljátok, gyermekek, atyai intelmemet,
és figyeljetek jól, hogy okosságot tanuljatok!
2 Üdvös oktatásban részesítlek titeket,
ezért el ne hagyjátok tanításomat!
3 Hisz én is atyám gyermeke voltam,
gyengéd és egyetlen anyám előtt.
4 Ő oktatott engem és így szólt:
»Fogadja be szíved szavaimat,
tartsd meg parancsaimat, akkor életed lesz!
5 Szerezz bölcsességet, szerezz okosságot,
meg ne feledkezz erről,
és ne térj el szám igéitől!
6 El ne hagyd azt, akkor megőriz téged,
szeresd azt, akkor megtart téged!
7 A bölcsesség kezdete: szerezz bölcsességet,
és minden jövedelmedből szerezz okosságot!
8 Ragadd meg azt, akkor felmagasztal téged,
tisztességre juttat, ha magadhoz öleled.
9 Bájos füzért fon a fejedre,
gyönyörű koronát ajándékoz neked.«
10 Figyelmezz, fiam, és fogadd be igéimet,
akkor megsokasodnak életed esztendei!
11 Eligazítlak a bölcsesség útján,
és vezetlek az igazság ösvényein.
12 Ha azokon jársz, semmi sem zavarja járásodat,
és nem botlasz meg, amikor szaladsz.
13 Tartsd meg a fegyelmet és el ne hagyd,
őrizd meg, mert ez a te életed!
14 Ne gyönyörködj a gonoszok ösvényein,
és ne leld tetszésedet a rosszak útjában!
15 Fuss tőle és ne járj rajta,
kerüld és hagyd el azt,
16 hisz aludni sem tudnak, ameddig gonoszt nem cselekszenek,
kerüli őket az álom, ameddig valakit meg nem ejtenek,
17 mert eszik a gonoszság kenyerét,
és isszák az erőszak borát.
18 Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a derengő fény,
amely mindinkább erősödik, amíg a nappal teljes lesz.
19 A gonoszok útja sötétség,
nem tudják, hogy mibe botlanak.
20 Fiam! Ügyelj szavaimra,
nyisd meg füleidet igéimnek!
21 Ne távozzanak szemed elől,
óvd őket szíved belsejében!
22 Mert életet adnak megtalálóiknak,
és gyógyulást az egész testnek.
23 Óvd a szívedet minden gonddal,
mert az élet ebből fakad!

24 Vesd el magadtól a száj hamisságát,
s az ajkak alattomosságát tartsd távol magadtól!
25 Szemed egyenesen nézzen,
és szempillád a lábad elé tekintsen!
26 Egyengesd lábad ösvényét,
és minden utad legyen céltudatos!
27 Le ne térj se jobbra, se balra,
fordítsd el lábadat a rossztól,
mert a jobbra vivő utat az Úr ismeri,
a balra tartók pedig gonoszak.
Ő azonban egyenesekké teszi ösvényeidet,
és útjaidat szerencsés véghez vezeti.

5 **Óvás az idegen asszonytól** 1 Figyelmezz, fiam, bölcsességemre,
hajtsd füledet okosságomra,
2 hogy óvatos légy,
és ajkad megőrizze a tudást.
Ügyet se vess a csalfa nőre,
3 mert az idegen nő ajka méztől csepeg,
az ínye olajnál is simább,
4 végül azonban keserű, mint az üröm,
éles, mint a kétélű kard.
5 A lába halálba siet,
és léptei az alvilág felé tartanak,
6 nem járnak az élet ösvényén,
lépései változók és megismerhetetlenek.
7 Nos tehát, fiam, hallgass rám,
s el ne távozz szám igéitől!
8 Távol tartsd tőle utadat,
ne is közelíts háza ajtajához,
9 hogy életedet másoknak ne kelljen odaadnod,
és éveidet könyörtelen valakinek,
10 hogy idegenek ne töltekezzenek vagyonoddal,
és kereseted más házába ne jusson,
11 hogy végezetül ne sopánkodj,
amikor lefogyott a húsod és a tested – és ne mondd:
12 »Miért is utáltam a fegyelmet,
miért nem engedett szívem az intelmeknek?
13 Miért nem hallgattam tanítóim szavára,
és miért nem hajtottam fülemet azokhoz, akik oktattak!
14 Kevés híja, hogy végső bajba nem jutottam
a község és gyülekezet körében!«
15 A vizet saját ciszternádból idd,
és a magad kútjából a nedűt!
16 Vajon a szabadba ömöljenek-e forrásaid,
és az utcákra patakjaid?
17 Legyenek azok egyedül a tieid,
és ne osztozzanak veled idegenek.
18 Áldott legyen a forrásod,

és vigadj ifjúkorod feleségével!
19 A szerelmes szarvasünő, a bájos zerge –
részegítsen meg téged a keble minden időben,
és az ő szerelmében gyönyörködj szüntelen!
20 Miért engednéd, fiam, hogy idegen asszony elcsábítson,
s ugyan miért melegednél más nő keblén?
21 Hisz a férfi útjai az Úr szeme előtt vannak,
és ő minden ösvényét szemmel kíséri!
22 A bűnöst vétkei megragadják,
és bűneinek kötelei fogva tartják,
23 meg kell halnia fegyelem híján,
csapdába kerül, mert nagyon is balga!

6 **A mindennapi élet bölcsessége** 1 Fiam, ha társadért jótálltál,
ha kezedet adtad idegenért,
2 ha tulajdon szád szava csapdába ejtett,
és rabbá tett saját beszéded,
3 ahogy mondom, úgy tégy, fiam, hogy kilábalj,
hiszen társad kezére kerültél.
Menj! Sietve keltsd fel a társadat!
4 Ne engedj alvást szemednek,
és szendergést szempilláidnak!
5 Vond ki magad, mint a gazella a hurokból,
s a madár a madarász tőréből.
6 Eredj a hangyához, te lusta!
Nézd az útjait és okulj!
7 Sem főnöke, sem tiszttartója, sem ura nincsen,
8 mégis megszerzi táplálékát nyáron,
összegyűjti élelmét aratáskor.
9 Meddig heversz még, lusta?
Mikor kelsz fel álmodból?
10 Alszol egy kevéssé, szenderegsz egy kissé,
összeteszed kicsit a kezedet, hogy aludj,
11 és beállít hozzád az ínség, mint a csavargó,
s a nélkülözés, mint a fegyveres rabló!
De ha serény vagy, akkor aratásod bő, mint a forrás,
s az ínség messze elkerül.
12 Semmirekellő az istentelen ember,
hamis szájjal jár,
13 hunyorgat szemével, sikál a lábával,
és jelet ad ujjával,
14 álnok szívvel gonoszt forral
és viszályt hint el szüntelen!
15 Az ilyenre hirtelen rászakad romlása,
váratlanul összeroppan,
és nincs számára gyógyulás.

16 Hat dolgot gyűlöl az Úr
és hetet utál a lelke:

17 a fennhéjázó szemet, a hazug nyelvet,
az ártatlan vért ontó kezet,
18 az álnok tervet forraló szívet,
a gonoszra sebtében siető lábakat,
19 a hamis tanút, aki ontja a hazugságot,
és azt, aki viszályt hint testvérek közé.

A házassági hűség

20 Tartsd meg, fiam, atyád parancsait,
és el ne hagyd anyád tanítását!
21 Kösd őket szívedre mindenkor,
fűzd őket nyakad köré!
22 Hadd járjanak veled jöttödben-mentedben,
őrködjenek fölötted, amikor alszol,
és velük társalogj, amikor felébredsz!

23 Mert a parancs fáklya, a tanítás világosság,
s a fegyelem feddése az életre vezető út,
24 hogy megóvjanak a rossz asszonytól,
az idegen nő hízelkedő nyelvétől!
25 Meg ne kívánd szépségét szívedben,
és meg ne ejtsenek az ő kacsintásai!
26 Mert a céda személy díja alig ér egy kenyeret,
a férjes asszony azonban drága lélekre vadász.
27 Vehet-e ember tüzet az ölébe úgy,
hogy ruhái meg ne égjenek?
28 Járhat-e valaki izzó parázson úgy,
hogy talpát meg ne perzselje?
29 Így jár, aki betér társa asszonyához,
aki őt érinti, nem marad büntetlen!
30 Nem nagy bűnt követ el a tolvaj, ha azért lop,
hogy csillapítsa éhségét,
31 mégis, ha rajtakapják, hétannyit fizet,
oda kell adnia háza minden holmiját.
32 De az ember, aki házasságot tör,
balgaságában vesztébe rohan.
33 Csúfságot és szégyent von magára,
és gyalázatát le nem mossa semmi,
34 mert a férfi féltékenysége és haragja
nem ismer kíméletet a bosszú napján,
35 nem enged senki könyörgésének,
és váltságul nem fogad el semekkora ajándékot.

7 1 Fiam! Őrizd meg szavaimat,
rejtsd magadba parancsaimat!
2 Tartsd meg parancsaimat, akkor élni fogsz,
és tanításomat, mint szemed fényét!
3 Kösd azt ujjaidra, írd szíved táblájára!
4 Mondd a bölcsességnek: »Nővérem vagy!«

Az okosságot kedvesednek szólítsd,
5 hogy megóvjon téged másnak asszonyától,
az idegen nőtől, aki beszédeivel hízeleg.
6 Kinéztem házam ablakán a rács mögül,
7 és látok fiatalokat.
Észreveszek egy balga legénykét:
8 ott megy az utca sarkán,
s az asszony házának tájékára ballag,
9 szürkületben, estefelé, éjnek idején, sötétben.
10 És íme, elébe lép az asszony, rossz személy mezében,
készen a lelkek megejtésére, csacsogó és állhatatlan,
11 nyugodni nem tudó.
Lábai nem tűrik az otthonülést,
12 hol az utcán, hol a piacon,
hol a sarkokon leskelődik.
13 Megragadja, megcsókolja az ifjút,
szemtelen arccal hízeleg, és mondja:
14 »Áldozatokat fogadtam egészségemért,
és ma váltottam be fogadalmamat,
15 ezért jöttem ki eléd,
hogy keressem arcodat, és íme, megleltelek!
16 Hevederrel kötöttem át ágyamat,
bevontam tarka, egyiptomi takaróval,
17 meghintettem fekvőhelyemet
mirhával, áloéval, illatos fahéjjal.
18 Jöjj! Élvezzük a keblek mámorát,
gyönyörködjünk szerelmes ölelésben hajnalig,
19 mert férjem nincs itthon,
messze útra elment!
20 Magával vitte pénzes erszényét,
nem jön haza, majd csak holdtölte napján.«
21 Befonja őt sok-sok beszédével,
megejti őt hízelkedő ajkával.
22 Megy utána íziben, mint a leölésre vitt marha,
mint az ugrándozó bárány,
és nem érti a bolond, hogy bilincsekbe vonják,
23 amíg csak be nem hatol a nyíl a májába.
Mint a madár, úgy siet a hálóba,
és nem tudja, hogy életével játszik.
24 Nos tehát, fiam, hallgass rám,
és figyelj szám igéire!
25 Szíved ne térjen útjaira,
és ne tévedj ösvényeire,
26 mert már sokakat megsebesített és elejtett,
és igen erőseket is megölt!
27 Háza az alvilág országútja,
amely a halál kamráihoz vezet.

8 A bölcsesség Isten ajándéka

1 Nem hív-e a bölcsesség,
nem hallatja-e szavát az okosság?
2 Odaáll a legmagasabb, kiemelkedő ormokra, az útszélre,
oda, ahol ösvények találkoznak,
3 a város kapui mellett,
s a bejáratnál így kiált fennhangon:
4 »Hozzátok beszélek, férfiak!
Az emberek fiaihoz szól szavam!
5 Értsetek okos szót, ti balgák,
kapjatok észbe, ti dőrék!
6 Hallgassatok meg, mert kiváló dolgokról beszélek,
és igazságra nyílnak ajkaim,
7 mert szám igazságot beszél,
és ajkam a gonoszt utálja.
8 Minden szavam igazság,
nincs abban hamis, nincs csűrés-csavarás.
9 Világosak azok az okosaknak,
és egyenesek azoknak, akik meglelték a tudományt.
10 Intelmemet vegyétek, és ne az ezüstöt,
és tudást válasszatok inkább, mint aranyat,
11 mert becsesebb a bölcsesség minden drágaságnál,
és nincs hozzá fogható kívánatos dolog.«
12 Én, a bölcsesség, ott lakom az eszességben,
és vagyok jelen az értelmes gondolatokban.
13 Az Úr félelme gyűlöli a gonoszságot,
utálja a dölyföt, a kevélységet,
a gonoszság útját és a hamis szájat.
14 Enyém a tanács, az igazságosság,
enyém az okosság, enyém az erő!
15 Általam uralkodnak a királyok,
és tesznek igazságot a törvényhozók.
16 Általam kormányoznak az uralkodók,
és ítélkeznek a hatalmasok.
17 Szeretem azokat, akik szeretnek engem,
akik virradatkor keresnek, meg is találnak.
18 Nálam van a gazdagság és a pompa,
a tisztes vagyon, a becsületesség.
19 Jobb a gyümölcsöm aranynál és drágakőnél,
s javaim többet érnek a színezüstnél.
20 Az igazság útjain járok,
a jog ösvényei közepén,
21 hogy gazdaggá tegyem azokat, akik szeretnek engem,
és megtöltsem kincsesházaikat.
22 Az Úr szerzett engem útjai elején,
kezdetben, mielőtt bármit is alkotott.
23 Öröktől fogva rendelt engem,
ősidők óta, még a föld előtt.
24 Nem voltak még tengerek, én már fogantattam,
még nem törtek elő a vízben dús források,
25 még nem álltak a hegyek súlyos tömegükben,

a halmok előtt születtem.
26 Még nem teremtette meg a földet és a folyókat
és a földkerekség sarkait,
27 amikor az eget felállította, már ott voltam,
amikor biztos törvénnyel kört vont a mélység színe fölé.
28 Amikor a fellegeket odafenn megerősítette,
és kimérte a vízforrásokat.
29 Amikor a tengert körülvette határával,
és törvényt szabott a vizeknek,
hogy át ne hágják határaikat.
Amikor a föld alapjait megvetette,
30 ott voltam mellette, mindent elrendeztem,
és gyönyörködtem nap nap után,
színe előtt játszadoztam mindenkor.
31 Játszadoztam a földje kerekségén,
és gyönyörűség volt nekem az emberek fiai között lenni.
32 Most pedig, gyermekeim, hallgassatok rám!
Boldogok, akik megtartják útjaimat!
33 Hallgassátok az intést, legyetek bölcsek,
és el ne vessétek azt magatoktól!
34 Boldog az ember, aki hallgat rám,
aki ajtómnál virraszt naponta,
és őrzi ajtóm félfáját,
35 mert aki engem megtalál, életet talál,
és üdvöt nyer az Úrtól.
36 Aki azonban ellenem vét, a saját lelkének árt,
mindenki, aki gyűlöl engem, a halált kedveli!

9 1 A bölcsesség házat épített magának,
kifaragta hét oszlopát,
2 leölte áldozatait, elegyítette borát,
meg is terítette asztalát.
3 Elküldte szolgálóit, hogy kiáltsák
a várban és a város falain:
4 »Aki tudatlan, jöjjön hozzám!«
S a dőréknek üzente:
5 »Jöjjetek, egyétek étkemet,
és igyatok a borból, amelyet nektek elegyítettem!
6 Hagyjatok fel az együgyűséggel, hogy élhessetek,
és járjatok a belátás útjain!«
7 Aki arcátlant dorgál, szidalmat szerez magának,
aki gonoszt korhol, szégyenfoltot hoz magára.
8 Ne fedd meg az arcátlant, hogy meg ne gyűlöljön!
Fedd meg a bölcset, és megkedvel téged.
9 Adj a bölcsnek alkalmat, és bölcsességben gyarapszik,
tanítsd az igazat, és sietve elfogadja!
10 A bölcsesség kezdete az Úr félelme,
s a Szentnek ismerete okosság,
11 mert általam sokasodnak napjaid,

és lesz még több életéved.
12 Ha bölcs vagy, a magad javára vagy az,
ha arcátlan vagy, magad vallod kárát!
13 Dőreség-asszony lármás,
csupa csábítás és egyebet sem tud.
14 Leül háza kapujába,
egy székre a város magas helyén,
15 hogy hívja az arra menőket,
akik az útjukon járnak:
16 »Aki tudatlan, jöjjön hozzám!«
S a dőréknek ezt üzeni:
17 »A lopott víz édesebb,
s a titkon élvezett kenyér ízletesebb!«
18 És nem tudják, hogy ott a megholtak árnyai vannak,
s az ő vendégei az alvilág mélyén laknak!

SALAMON BÖLCS MONDÁSAI SALAMON MONDÁSAINAK ELSŐ GYŰJTEMÉNYE: 10,1-22,16

10 1 A bölcs fiú öröme atyjának,
a balga fiú pedig búbánata anyjának.
2 Igaztalan kincsek semmit sem érnek,
a becsületesség ellenben megment a haláltól.
3 Nem engedi az Úr az igaz lelkét éhezni,
de elveti a gonoszok kívánságát.
4 A lassú kéz szegénnyé tesz,
a szorgosak keze azonban gazdagságot szerez.
Aki hazugságra támaszkodik, szelet legeltet,
és repdeső madarat kerget.
5 Okos az az ember, aki aratáskor gyűjt,
de szégyent vall, aki nyáron alszik.
6 Az Úr áldása nyugszik az igaz fején,
a gonoszok száját pedig gonoszság borítja.
7 Az igaz emlékezete áldott,
a gonoszok neve pedig elmállik.
8 Aki bölcs szívű, befogadja a parancsot,
a bolondot azonban saját szája sújtja.
9 Aki egyenesen jár, bizton jár,
aki görbe utakon jár, azt bizony rajtakapják.
10 Aki szemével hunyorgat, fájdalmat okoz,
aki azonban nyíltan dorgál, békességet szerez.
11 Az igaz szája élet forrása,
a gonoszok szája pedig erőszakot áraszt.
12 A gyűlölködés civódást szít,
a szeretet pedig minden hibát befed.
13 Az értelmes ajkán bölcsességet találsz,
ám vessző való az esztelen hátának!
14 A bölcsek elrejtik tudásukat,
az ostoba szája azonban közel van a szégyenvalláshoz.
15 Erős város a vagyon a gazdagnak,

a szűkölködés pedig romlás a szegénynek.
16 Az igaz szerzeménye életre szolgál,
a gonosz jövedelme pedig bűnre.
17 Az élet útján halad, aki megszívleli az intést,
aki megveti a korholást, eltéved.
18 A hazug ajkak gyűlöletet takarnak,
aki rágalmat szór, az ostoba.
19 Sok beszéd nem marad hiba nélkül,
az az okos ember, aki féken tartja ajkát.
20 Az igaz nyelve ezüst a javából,
a gonoszok elméje pedig semmit sem ér!
21 Az igazak ajkai sok embert tanítanak,
a balgák pedig tönkremennek szívük oktalansága miatt.
22 Az Úr áldása gazdagságot szerez,
és nem jár azzal együtt a nyomorúság.
23 A dőre a bűnözést nézi mulatságnak,
az értelmes férfi pedig a bölcsességet.
24 A gonoszt utoléri, amitől retteg,
az igazak pedig azt kapják, amire vágynak.
25 Mint az elvonuló fergeteg, tűnik el a bűnös,
az igaz pedig szilárdan áll örökre.
26 Ami az ecet a fognak, a füst a szemnek,
az a lusta azoknak, akik megbízzák valamivel.
27 Az Úr félelme megsokasítja a napokat,
a gonoszok évei pedig megrövidülnek.
28 Az igazak reménye boldogság,
a gonoszok számítása pedig semmivé válik.
29 Az Úr útja erős vár a jámbornak,
de romlás a gonosztevőknek.
30 Az igaz meg nem inog sohasem,
a gonoszoknak pedig nincs a földön maradásuk.
31 Bölcsesség sarjad az igaz szájából,
a gonoszok nyelve pedig tönkremegy.
32 Az igaznak ajka azt tudja, ami kedves,
a gonosz szája pedig azt, ami romlott.

11 1 Utálja az Úr a hamis mérleget,
de kedvét leli a csorbítatlan súlyban.
2 Ahol gőg van, ott gyalázat is lesz,
de ahol szerénység van, ott bölcsesség is van.
3 Az igazakat jámborságuk bizton vezérli,
de a csalókat tönkreteszi hamisságuk.
4 Semmit sem használ a gazdagság a harag napján,
a becsületesség azonban megóv a haláltól.
5 A jámbor útját igaz volta egyengeti,
a gonoszt pedig gonoszsága elejti.
6 A becsületes embereket megmenti igaz voltuk,
a csalók pedig ármányaik tőrébe esnek.
7 A gonosz ember halála véget vet a reménynek,

s a vagyonba vetett bizalom szertefoszlik.
8 Az igaz megmenekszik a szorongatásból,
s a gonosz jut a helyébe.
9 Az álnok tőrt vet szájával társának,
de az igazakat megmenti okosságuk.
10 Az igazak jó sorsának megörül a város,
s a gonoszok romlásán nagy az ujjongás.
11 Az igazak áldása által emelkedik a város,
a gonoszok szája pedig lerontja azt.
12 Az együgyű lenézi társát,
az okos férfi pedig meghallgatja.
13 Aki pletykával házal, kibeszéli a titkot,
aki pedig megbízható, elrejti, amit barátja rábízott.
14 Ahol nincsen vezér, elvész a nép,
de jólét van ott, hol bőven akad tanácsadó.
15 Rosszul jár, aki idegenért jótáll,
bizton csak az van, aki kerüli a kezességet.
16 A tisztességes asszony becsületet arat,
a szorgosak pedig vagyonhoz jutnak.
17 A könyörületes ember magával is jót tesz,
a kegyetlen pedig rokonait is eltaszítja.
18 Csalóka nyereségre dolgozik a gonosz,
aki igazságot vet, annak lesz maradandó jutalma.
19 A jóság életet szerez,
a gonosz követése pedig halált.
20 Utálja az Úr az álnok szívet,
de kedvét leli azokban, akiknek útja feddhetetlen.
21 A kezem rá, hogy a gonosznak nincsen mentsége,
az igazak ivadéka azonban megmenekszik.
22 Sertés orrában aranykarika:
ilyen a szép nő, ha illetlen.
23 Az igazak csak jót remélhetnek,
a gonoszokra pedig a harag vár.
24 Vannak, akik elosztják a magukét és gazdagabbak lesznek,
mások elragadják a másét, és folyton nélkülöznek.
25 Aki áldásban részesít, maga is gyarapszik,
s aki itat, maga is betelik itallal.
26 Elátkozza a nép azt, aki visszatartja gabonáját,
de áldás száll annak fejére, aki áruba bocsátja.
27 Jókor kel reggel, aki jót akar,
aki pedig rosszat tervez, maga kerül bajba.
28 Aki gazdagságában bízik, elbukik,
az igazak pedig virulnak, mint a friss lombkorona.
29 Aki megbolygatja házát, szelet vet,
s a balga a bölcsnek lesz szolgája.
30 Az igaznak gyümölcse az élet fája,
de a gonoszság elveszti a lelkeket.
31 Ha az igaz is megkapja a földön a magáét,
mennyivel inkább a gonosz és a bűnös!

12 1 Aki szereti a feddést, szereti az okulást,
aki pedig fázik az intéstől, az balga.
2 A jó az Úrtól kegyben részesül,
de aki saját gondolataiban bizakodik, istentelenül cselekszik.
3 Senki sem erősödik bűn által,
az igazak gyökere azonban ki nem lazul.
4 A derék asszony a férje koronája,
a becstelen pedig szú a csontjában.
5 Az igazak gondolatai a helyeset célozzák,
a gonoszok terve pedig csalásra irányul.
6 A gonoszok szavai vér után leselkednek,
az igazak szája azonban megmenti őket.
7 Döntsd le a gonoszokat, és nincsenek többé,
az igazak háza azonban szilárd marad.
8 Okossága szerint dicsérik az embert,
és megvetik azt, aki üres és esztelen.
9 Többet ér a szegény, aki megelégszik magával,
mint az úrhatnám, akinek kenyere sincsen.
10 Tudja az igaz, mi kell marhájának,
a gonoszok szíve azonban kegyetlen.
11 Aki megműveli földjét, jóllakhat kenyérrel,
aki hiú dolgok után szalad, az ostoba nagyon!
Aki borozgatva éldeleg,
szégyent hagy erődjeiben.
12 Az istentelen vágya a gonoszok vára,
az igazak gyökere azonban erősödik.
13 Az ajkak bűneiért romlás éri a gonoszt,
az igaz azonban megmenekül a szorongatásból.
14 Mindenki a szája gyümölcse szerint telik el javakkal,
és mindenkinek keze munkája szerint fizetnek.
15 A balga a maga útját gondolja helyesnek,
a bölcs azonban a tanácsra hallgat.
16 A balga bosszúságát menten kimutatja,
az okos pedig a sértést elleplezi.
17 Aki azt mondja, amit tud, az igazat vall,
aki pedig hazudik, csalárd tanú.
18 Van, akinek fecsegése olyan, mint a karddöfés,
a bölcsek nyelve pedig, mint az orvosság.
19 Igaz ajkak helytállnak örökké,
de a felelőtlen tanú hazug nyelvet kohol.
20 Fondorlat van azok szívében, akik gonoszt forralnak,
de öröm éri azokat, akik békességet javasolnak.
21 Nem bántja az igazat, bármi is történjék vele,
a gonoszok azonban tele vannak bajjal.
22 Utálja az Úr a hamis ajkakat,
de kedvét leli azokban, akik híven cselekszenek.
23 Az okos ember elrejti tudását,
a dőrék szíve pedig kürtöli a balgaságot.
24 A szorgalmas kéz uralomra kerül,

a lusta pedig robotmunkára jut.
25 A szívbeli bánat leveri az embert,
de a szép szó felderíti!
26 Aki nem törődik kárával barátja kedvéért, az igaz,
a gonoszokat útjuk tévedésbe viszi.
27 A csaló nem jut nyereséghez,
de az ember vagyona aranyat ér.
28 Az igazság útja életet ad,
de tágas az út, mely a halálba vezet.

13 1 A bölcs fiú hallgat atyjára,
az arcátlan pedig nem hallgat a korholásra.
2 Mindenki a szája gyümölcsétől lakik jól,
a csalárdok lelke azonban igaztalan.
3 Aki vigyáz a szájára, megóvja lelkét,
aki meggondolatlan beszédében, bajba jut.
4 Akar is, nem is a lusta,
de meghízik a dolgos.
5 Az igaz gyűlöli a hazug beszédet,
a gonosz pedig csúfságot művel, és restelkedést okoz.
6 Az igazság óvja a feddhetetlennek útját,
a gonoszság ellenben elejti a bűnöst.
7 Az egyik kelleti magát, holott semmije sincsen,
a másik adja a szegényt, és mellette dúsgazdag.
8 A férfi lelkének váltsága a gazdagsága,
a szegény azonban nem hall fenyegetést.
9 Az igazak lámpása vígan lobog,
a gonoszok mécsese pedig kialszik.
10 A kevélyek között mindig háborúság van,
a megfontoltakat azonban bölcsesség vezérli.
11 A sietve harácsolt vagyon elillan,
a kézzel, apránként gyűjtött pedig gyarapszik.
12 Hosszú várakozás a szívet beteggé teszi,
a teljesedő kívánság azonban az élet fája.
13 Aki intő szót megvet, pusztulást von magára,
aki a parancsot megbecsüli, üdvösségre lel.
Az álnok lelkek bűnökben tévelyegnek,
az igazak pedig irgalmasok és könyörülnek.
14 A bölcsnek tanítása élet forrása,
mert visszatart a halálos csapdától.
15 A bölcs belátás kedvessé tesz,
de az álnokok útja örvénybe taszít.
16 Az okos mindent ésszel tesz,
a dőre pedig kitálalja balgaságát.
17 Gonosz küldönc bajba juttat,
de a megbízható követ orvosság.
18 Szegénység és gyalázat éri azt, aki elhagyja a fegyelmet,
de dicséretet szerez, aki enged a dorgálónak.
19 Teljesülő kívánság: csemege a léleknek,

felhagyni a rosszal: csömör a balgáknak.
20 Aki bölcsekkel jár, maga is bölcs lesz,
aki balgákkal barátkozik, hasonló lesz hozzájuk.
21 A bűnösöket balsors üldözi,
az igazaknak pedig jóval fizetnek.
22 Fiakra és unokákra hagyja a jámbor az örökségét,
de a bűnös vagyona az igaznak van eltéve.
23 Az atyák új szántásán sok az élelem,
de másoknak gyűlik az, ha nincsen okosság.
24 Aki kíméli a pálcát, gyűlöli fiát,
aki pedig szereti, szüntelen fenyíti.
25 Az igaz ehet, amíg jól nem lakik,
a gonoszok gyomra azonban üres marad.

14 1 A bölcs nő felépíti házát,
a balga pedig a felépültet is lebontja kezével.
2 Az igaz úton járó, istenfélő embert
lenézi az, aki gyalázatos úton halad.
3 A balga szájában a kevélység vesszeje van,
a bölcseket azonban ajkuk megóvja.
4 Ahol nincsen marha, üres a jászol,
ahol sok a termés, ott nyilvánvaló az ökör ereje.
5 Igazságszerető tanú nem hazudik,
a hamis tanú azonban ontja a hazugságot.
6 Az arcátlan keresi a bölcsességet, de meg nem találja,
az okosnak azonban a tudás könnyű.
7 Lépj a balga ember elé,
és nem ismeri fel az okos ajkat!
8 A tapasztalt ember bölcsessége: vigyázni az útjára,
a balgákat pedig bolondságuk tévútra vezeti.
9 Az ostoba csúfot űz a bűnből,
az igazak között pedig kegyelem lakozik.
10 Amely szív ismeri saját bánatát,
annak örömébe nem vegyül hivalkodás.
11 A gonoszok háza elpusztul,
az igazak sátra pedig virul.
12 Van út, amely az ember előtt helyesnek látszik,
de a vége halálba vezet.
13 Móka közben is fájhat a szív,
s az öröm vége búslakodás lehet.
14 Az esztelen jóllakik útjával,
éppúgy a jámbor is azzal, amit cselekedett.
15 Az együgyű minden beszédnek hitelt ad,
az élelmes azonban megfontolja lépteit.
Az álnok fiú semmi jót nem várhat,
az okos szolga tetteit azonban szerencse kíséri,
és útja egyenes lesz.
16 A bölcs fél és kerüli a rosszat,
a balga pedig nemtörődöm és elbizakodott.

17 A türelmetlen balgaságot művel,
az ármánykodó pedig gyűlöletes.
18 Az együgyűeknek balgaság a birtokrészük,
a tapasztaltak pedig bölcsességgel koronázzák magukat.
19 A gonoszok meghajolnak majd a jók előtt,
s az istentelenek az igazak kapuja előtt.
20 A szegény még barátjának sem kell,
a gazdagot ellenben sokan kedvelik.
21 Aki megveti szűkölködő társát, vétkezik,
de boldog, aki a szegényen megkönyörül!
Aki hisz az Úrban, szereti az irgalmasságot.
22 Akik gonoszt cselekszenek, tévelyegnek,
az irgalom és igazság azonban jót terem.
23 Minden fáradságnak megvan az eredménye,
de az üres szóbeszéd csak ínségre vezet.
24 A bölcsek koronája a gazdagságuk,
a balgák koszorúja a bolondságuk.
25 A megbízható tanú életet ment,
a csalárd pedig hazugságot kohol.
26 Az Úr félelmében van az erős bizodalma,
és fiainak ő lesz a reménye.
27 Az Úr félelme élet forrása,
amely halálos csapdától távol tart.
28 A király díszére válik, ha népe számos,
a nép hiánya a fejedelem romlása.
29 Aki türtőzteti magát, annak nagy a belátása,
aki pedig hirtelen, mutatja nagy balgaságát.
30 A nyugodt kedély a testnek is épség,
a szenvedély azonban szú a csontban.
31 Aki elnyomja a szegényt,
gyalázattal illeti annak Teremtőjét,
de tiszteletben tartja őt, aki megszánja a szűkölködőt.
32 A bűnös elbukik gonoszságában,
az igaz pedig még halálában is bizakodik.
33 Az okos szívében bölcsesség lakozik,
és bármely tudatlant megtanít.
34 Az erény magasra emeli a nemzetet,
a bűn pedig szegényekké teszi a népeket.
35 Az okos szolga kedves a királynál,
a haszontalan pedig haragját viseli.

15 1 Szelíd felelet megtöri a haragot,
sértő szó pedig szítja az indulatot.
2 A bölcsek nyelve ékessé teszi a tudományt,
a balgák szája pedig dőreséget bugyogtat.
3 Az Úr szeme mindenütt jelen van,
a rosszakat is, a jókat is meglátja.
4 A békülékeny nyelv az élet fája,
a zabolátlan azonban összezúzza a lelket.
5 A balga fitymálja atyja feddését,

aki pedig intésre hallgat, csak okosabb lesz.
A tökéletes jámborság a legnagyobb erősség,
a gonoszok terveit pedig kiirtják.
6 Az igaz háza igen nagy erősség,
a gonoszok termésében pedig háborúság van.
7 A bölcsek ajka tudást hint,
nem így azonban a balgák szíve!
8 Utálja az Úr a gonoszok áldozatait,
de kedvét leli az igazak imájában.
9 Utálja az Úr a gonosz útját,
de szereti azt, aki az igazság útján jár.
10 Súlyosan lakol, aki letér az élet útjáról,
aki a dorgálást gyűlöli, az meghal.
11 Az alvilág s az enyészet helye tárva van az Úr előtt,
mennyivel inkább az emberek fiainak szíve!
12 Az arcátlan nem szívleli azt, aki meginti,
oda sem néz a bölcsek tájékára.
13 A jókedv felderíti az arcot,
a szív bánata pedig leveri a lelket.
14 Az okos szíve tudást keres,
a balgák szája pedig bolondságon legel.
15 Bajos a szegény ember minden napja,
de a derűs kedély olyan, mint a folytonos lakoma.
16 Többet ér a kevés az Úr félelmében,
mint a dús kincs nyugtalanság közepette.
17 Jobb, ha főzelékre hívnak szeretettel,
mint hízlalt tulokra gyűlölettel.
18 Az indulatos ember civódást szít,
a szelíd ellenben a viszályt lecsendesíti.
19 A lusta ösvénye olyan, mint a töviskerítés,
a szorgosak útja pedig egyenletes.
20 A bölcs fiú örömet szerez atyjának,
a balga ember pedig megveti anyját.
21 A sületlenség kész öröm a balgának,
az okos férfi pedig jól irányítja lépéseit.
22 Tanácskozás nélkül a tervek meghiúsulnak,
de ahol sok a tanácsadó, ott valóra válnak.
23 Öröme telik az embernek a szája válaszában,
s a kellő időben kimondott szó – de jó!
24 Felfelé visz az okos ember életútja,
hogy elkerülje az alvilágot odalenn!
25 Lebontja az Úr a kevélyek házát,
és megerősíti az özvegy mezsgyéjét.
26 Utálja az Úr a gonosz terveket,
a tiszta beszéd azonban kedves előtte.
27 Aki igaztalan haszonra törekszik, tönkreteszi házát,
de aki megveti az ajándékot, életet talál.
Könyörület és hűség eltörli a vétket,
s az Úr félelme által bárki elkerüli a gonoszságot.
28 Az igaz szíve megfontolja a feleletet,

a gonoszok szája pedig ontja a gazságot.
29 Távoltartja magát az Úr a gonoszoktól,
de meghallgatja az igazak imáját.
30 A barátságos tekintet felvidítja a lelket,
és a kedvező hír erősíti a csontokat.
31 A fül, amely az üdvös intelmet befogadja,
szívesen időzik a bölcsek körében!
32 Aki elveti az intelmet, lebecsüli önmagát,
aki pedig hallgat a dorgálásra, belátásra jut.
33 Az Úr félelme a bölcsesség tudománya,
s a dicsőség előtt alázatosság jár.

16 1 Az ember dolga a szív előkészítése,
de az Úrtól érkezik a nyelv helyes válasza.
2 Az ember minden útja hibátlan a saját szemében,
a lelkeket azonban az Úr veti latra.
3 Az Úrra bízzad dolgaidat,
akkor terveid sikerülnek.
4 Az Úr mindent önmagáért alkotott,
így a bűnöst is a balsors napjára.
5 Minden gőgös ember utálat az Úr előtt,
a kezem rá, hogy nem marad büntetlen!
A jó út kezdete: megtenni, ami helyes,
ez kedvesebb Istennél, mint áldozatot bemutatni.
6 Könyörület és hűség eltörlik a vétket,
s az Úr félelme távol tart a gonosztól.
7 Ha kedvét leli az Úr az ember útjában,
ellenfeleit is békességre téríti.
8 A kevés többet ér becsületességgel,
mint dús jövedelem igazságtalansággal.
9 Az ember kieszeli útját szívében,
de az Úr az, aki lépéseit irányítja.
10 Jóslat van a király ajkán,
az ítéleten nem véthet a szája.
11 Súly és mérleg az Úr törvénye szerint van,
az efód minden köve az ő műve.
12 A királyok utálják azokat, akik igaztalant cselekszenek,
mert igazságosság teszi a trónt szilárddá.
13 Az igaz ajkak kedvesek a királynál,
szereti azokat, akik helyesen beszélnek.
14 A király haragja a halál hírnöke,
de az okos ember le tudja csillapítani.
15 A király arcának derűje életet jelent,
a kegye olyan, mint a késői eső.
16 Szerezz bölcsességet, mert jobb az az aranynál,
szerezz okosságot, mert becsesebb az ezüstnél!
17 Az igazak pályája távol marad a gonosztól,
aki kitart az útján, megmenti lelkét.
18 Romlás előtt kevélység jár,

és bukás előtt a lélek fennhéjázása.
19 Többet ér szerényekkel együtt megalázkodni,
mint gőgösökkel prédán osztozkodni.
20 Aki az igére hallgat, szerencsét talál,
és boldog, aki az Úrba veti bizodalmát.
21 Aki szívében bölcs, azt okosnak hívják,
de az édesajkú többet ér el.
22 A belátás élet forrása birtokosának,
a balgaság pedig fenyíték a balgáknak.
23 A bölcs szíve bölccsé teszi száját,
és növeli ajka kedvességét.
24 Lépes méz a szép szó,
édesség a léleknek, és egészség a csontoknak.
25 Van út, amely helyesnek látszik az ember előtt,
de végül a halálba vezet.
26 A munkást éhsége munkára hajtja,
mert a szája készteti.
27 A semmirekellő ember gonosz vermet ás,
és ajkán perzselő tűz izzik.
28 A hamis ember civódást szít,
s a besúgó fejedelmeket idegenít el egymástól.
29 Az erőszakos ember elcsábítja barátját,
s olyan útra viszi, amely nem jó.
30 Aki hunyorgat szemével, csalárdságot tervel,
aki összeszorítja ajkát, kész már a gonoszra.
31 Az ősz haj ékes korona,
tisztesség útján lehet ahhoz jutni.
32 Többet ér a türelmes a hősnél,
s aki uralkodik önmagán,
különb annál, aki városokat hódít.
33 Ölbe vetik a sorsot,
de minden döntése az Úrtól van.

17 1 Többet ér egy száraz falat békességben,
mint egy ház tele áldozati hússal, perpatvar mellett.
2 Az okos szolga úrrá lesz haszontalan fiakon,
s a testvérek között ő osztja el az örökséget.
3 Ahogy tűzzel próbálják ki az ezüstöt,
és a kemencében az aranyat,
úgy vizsgálja az Úr a szíveket.
4 Gonosz szájra gonosz ember ad,
és csalárd nyelvre hamis ember hallgat.
5 Aki lenézi a szegényt, gyalázattal illeti annak Teremtőjét,
aki örvend más romlásán, nem marad büntetlen.
6 Az öregek koronája az unokák,
s a fiúk dicsősége a felmenőik.
7 Nem illik ékes beszéd a balga szájába,
még kevésbé hazugság az előkelő ajkára.
8 A remény kedves drágakő a várakozónak,

bármerre fordul, okosan cselekszik.
9 Aki a hibát elleplezi, barátságot teremt,
aki pedig a dolgot felhányja,
elhidegíti egymástól a barátokat.
10 Többet használ a korholás az okosnak,
mint száz ütleg a balgának.
11 A gonosz mindig viszályt keres,
de kegyetlen követet küldenek majd ellene.
12 Jobb találkozni a medvével, amelytől elszedték kölykeit,
mint a dőrével, aki elbízza magát balgaságában.
13 Ha valaki jóért rosszal fizet,
annak házától a baj többé el nem távozik.
14 A civódás kezdete gátszakadás,
ezért engedj, mielőtt a perpatvar kitör.
15 Aki a gonoszt felmenti és aki az igazat elmarasztalja:
mindkettőt egyformán megveti az Úr.
16 Mire jó a vagyon a balgának,
mikor nem tud rajta bölcsességet vásárolni?
Aki magasra építi házát, összeomlást keres,
aki tanulni átall, bajba kerül.
17 A barát állandóan szeretetet tanúsít,
és szükség idején testvérnek bizonyul!
18 Esztelen ember, aki kezességet vállal
és társáért jótáll.
19 Aki viszályt keres, az kedveli a perpatvart,
aki magas kaput épít, a romlást keresi.
20 A romlott szívű nem lel szerencsét,
s akinek hamis a nyelve, bajba kerül.
21 A maga gyalázatára látott a balga napvilágot,
de atyja sem leli örömét a bolondban!
22 Vidám szív jót tesz a testnek,
a nyomott kedély pedig elszárítja a csontokat.
23 Elfogadja a gonosz az adományt a kebelből,
hogy elcsavarja a törvény útját.
24 Az okos szeme előtt a bölcsesség áll,
az ostoba szeme pedig a földkerekség végein jár.
25 A balga fiú bosszúsága atyjának,
és keserű fájdalma szülőanyjának.
26 Nincsen rendjén, ha bírságot rónak az igazra,
sem ha előkelőt az igazság dacára ütleggel illetnek.
27 Aki visszatartja szavát, az bölcs és értelmes,
az az okos férfi, aki higgadt lelkű.
28 A balgát is okosnak lehet tartani, amikor hallgat,
és értelmesnek, míg ajkát zárva tartja.

18 1 Alkalmat keres, aki szakítani akar barátjával,
az ilyen pedig gyalázatos lesz mindenkor.
2 A balga nem fogadja be az okosság igéit,
ha nem azt mondod, amit elméjében forgat.

3 Ha az istentelen elér a gonoszság fenekéig, fitymál,
de nyomában van a szégyen és a gyalázat!
4 A bölcs férfi szájában a szavak olyanok, mint a mély víz,
mint a kiáradó patak, és mint a bölcsesség forrása.
5 Nem helyes kedvezni a gonosz személyének,
mert eltérsz az igaz ítélettől.
6 A balga ajka viszályba keveredik,
szája pedig perlekedést szít.
7 Romlást hoz a balgára a szája,
és ajka kelepce a lelkének.
8 A besúgó beszéde olyan, mint az ínyencség,
s a gyomor belsejébe hatol.
A lustát leveri a félelem,
s a puhányok lelke éhezik.
9 Aki lágy és tunya a dolga végzésében,
édes testvére a tékozlónak.
10 Az Úr neve erős torony,
hozzá menekül az igaz, és biztonságban van.
11 A gazdag vagyona erős város számára,
úgy veszi őt körül, mint az erős fal.
12 Mielőtt összetörne, felfuvalkodik az ember szíve,
a dicsőség előtt pedig alázatosság jár.
13 Aki felel, mielőtt valamit meghallgatna,
balgának és szégyenteljesnek mutatkozik.
14 A férfilélek eltűri a betegséget,
de ki tudja elviselni a haragra hajlamos lelket?
15 Az értelmes szív megszerzi a tudást,
s a bölcsek füle keresi a tudományt.
16 Az ajándék tágassá teszi az utat az ember számára,
s a nagyok színe elé juttatja.
17 Igazat adnak annak, aki a pörben elsőnek jut szóhoz,
azután eljön az ellenfele és kivallatja.
18 A sorshúzás viszályokat szüntet,
és igazságot tesz a hatalmasok között.
19 Erős város a testvér, akit testvére megsegít.
A törvénylátás a városkapu retesze.
20 Mindenkinek a szája gyümölcsével telik meg a gyomra,
s attól lakik jól, ami ajkán terem.
21 A nyelv által jöhet halál is, élet is,
ki mit szeret, annak gyümölcsét élvezi.
22 Aki jó feleséget talál, szerencsét talál,
s az Úrtól jótéteményben részesül,
aki jó feleséget űz el, elűzi magától a szerencsét,
de aki a házasságtörőt megtartja, balga az és istentelen.
23 A szegény esdekelve beszél,
a gazdag pedig keményen válaszol.
24 Van barát, aki kellemes a társalgásban,
és van olyan, aki szeret, és testvérnél is ragaszkodóbb.

19 1 Jobb a szegény, akinek útja feddhetetlen,
mint a romlott ajkú és esztelen gazdag.
2 Nincs ott jó, ahol nincs meg a lélek ismerete,
aki siet lábával, az mellélép.
3 Az ember elrontja útját balgaságával,
és szíve mégis az Úr ellen dühöng!
4 A gazdagság sok új barátot szerez,
a szegényt pedig a régiek is elhagyják.
5 A hamis tanú nem marad büntetlen,
s aki hazugságot kohol, meg nem menekül.
6 Az előkelőnek sokan hajbókolnak,
s a bőkezűnek számos a barátja.
7 A szegény embertől húzódik a rokonsága,
mennyivel inkább távolodnak tőle barátai!
Aki csak szó után indul, annak nem lesz semmije sem.
8 Aki értelmet szerez, jót akar lelkének,
aki megőrzi a belátást, megleli a boldogságot.
9 A hamis tanú nem marad büntetlen,
s aki hazugságot kohol, el fog veszni.
10 Nem való balgának a gyönyörűség,
sem a szolgának, hogy uralkodjék fejedelmeken.
11 Az ember okosságát türelmén lehet lemérni,
és becsületére válik, ha a hibát el tudja nézni.
12 A király haragja olyan, mint az oroszlán bömbölése,
jókedve pedig harmat a növényen.
13 A balga fiú fájdalom atyjának,
a házsártos asszony pedig olyan,
mint a folyton beázó háztető.
14 A ház és a vagyon ősöktől eredő örökség,
az okos asszony pedig valóban az Úrtól van.
15 A tunyaság mély álomba merít,
s a lusta lélek koplalni kénytelen.
16 Aki megtartja a parancsot, megóvja lelkét,
aki elhanyagolja útját, halállal bűnhődik.
17 Aki megkönyörül a szegényen, az Úrnak ad kölcsön,
s ő megfizet neki tettéért.
18 Fenyítsd meg fiadat, és ne veszítsd el reményedet,
de nehogy arra gondolj, hogy megöld!
19 Ha türelmetlen, viselje csak bűnhődését,
sőt, hogy megmentsd őt, szolgálj még ráadással!
20 Hallgass jó tanácsra és fogadj el intést,
hogy végtére bölcs légy!
21 Sokféle terv van az ember szívében,
de csak az Úr akarata a helytálló!
22 A szűkölködő ember irgalmas,
és többet ér a szegény, mint a hazug férfi.
23 Az Úr félelme életre vezet,
mellette jóllakottan, baj nélkül lehet megpihenni.
24 A lusta a tálba mártja kezét,

de a szájához már nem emeli.
25 Ha az arcátlant megvered, tanul belőle a balga,
ha pedig az okost megfedded, okulást merít.
26 Aki bántalmazza atyját és elűzi anyját,
becstelen, gyalázatos gyermek.
27 Fiam! Ne szűnj meg hallgatni az intésre,
és ne légy járatlan a tudás igéiben!
28 A hamis tanú kineveti a törvényt,
s a gonoszok szája falja a gazságot.
29 Az arcátlanok számára vesszők állnak készen,
a balgák hátára pedig ütlegek várnak.

20 1 Buja dolog a bor, és tombol a részegség,
aki ezekben gyönyörködik, bölcs nem lesz.
2 A király fenyegetése olyan, mint az oroszlán bömbölése,
önmaga ellen vét, aki őt felbőszíti.
3 Becsületére válik a férfinak, ha felhagy a viszállyal,
bezzeg beleártja magát a veszekedésbe mindaz, aki balga!
4 A tunya a hideg miatt elhagyja a szántást,
ezért nyáron koldul, de nem adnak neki!
5 Mint a mély víz, olyan a terv az ember szívében,
de az okos ember kimeregeti azt.
6 Sok emberről állítják, hogy jószívű,
de ki talál olyat, akiben meg lehet bízni?
7 Az igaz, aki tökéletességben jár,
boldog gyermekeket hagy maga után.
8 A király, amikor ítélőszékén ül,
tekintetével elszéleszt minden gonoszt.
9 Ki mondhatja: tiszta a szívem,
tiszta vagyok a bűntől?
10 A kétféle súly és kétféle mérték:
mindkettő utálatos Isten előtt.
11 A gyermeket meg lehet ismerni abból, hogy mit tesz-vesz,
hogy tiszták s helyesek-e cselekedetei?
12 A halló fület, a látó szemet:
mind a kettőt az Úr alkotta.
13 Ne szeresd az alvást, hogy a szegénység el ne nyomjon,
tartsd nyitva szemedet, akkor jóllakhatsz kenyérrel!
14 »Silány! Silány!« – mondja minden vevő,
s amikor elmegy, nagyra van vele.
15 Lehet valakinek aranya és drágaköve bőven,
a legbecsesebb ékszer mégis csak az értelmes száj.
16 Csak vedd el a ruháját, mert kezese lett másnak,
végy zálogot tőle idegenek miatt!
17 Édes az embernek a csalárdság kenyere,
de azután szája betelik kaviccsal.
18 Tanácstól erősödnek a tervek,
bölcs számítással kell viselni hadat!
19 Aki pletykával házal, elárulja a titkot,

ezért ne barátkozz oktalan fecsegővel!
20 Aki átkozza atyját és anyját,
annak mécsese a sötétség idején kialszik.
21 Az örökséget, amelyet eleinte siettetnek,
nem áldják a végén.
22 Ne mondd: »Visszafizetem a gazságot!«
Az Úrban bízzál, ő majd megsegít.
23 Utálja az Úr a kétféle súlyt,
a hamis mérleg nem jó!
24 A férfi lépteit az Úr irányítja,
hogy is érthetné meg az ember a saját útját?
25 Kelepce az embernek,
ha valamit elsietve szentnek nyilvánít,
s a fogadalom után gondolja meg a dolgot.
26 A bölcs király szétszórja a gonoszokat,
és kereket gurít rájuk.
27 Az ember lelke az Úr fáklyája,
amely bensőnk minden rejtekét kifürkészi.
28 A királyt szeretet és hűség oltalmazza,
trónusát a kegyesség támogatja.
29 Az ifjak büszkesége az erejük,
s a vének tisztessége az ősz haj.
30 Az ütés kék foltja megtisztítja a gonoszokat,
és a verés a test belső részeit.

21 1 Olyan a király szíve az Úr kezében, mint a vízfolyás,
ahová akarja, oda irányítja.
2 Az ember minden útja helyes a saját szemében,
a szíveket mégis az Úr veti latra.
3 Irgalmasságot és igazságot tenni
kedvesebb az Úr előtt az áldozatnál.
4 A szemek fennhéjázása szívbeli felfuvalkodás,
a gonoszok szövétneke a bűn.
5 A szorgalmas igyekezet mindig gyarapodásra vezet,
de mindaz, aki lusta, folyton szegénységben lesz.
6 Aki csalárd nyelvvel gyűjt kincset,
hiú és esztelen, és beleakad a halál tőreibe.
7 A gonoszokat erőszakuk vesztükbe sodorja,
mert nem akarnak igazságot cselekedni.
8 A romlott férfi útja tekervényes,
a tisztának eljárása pedig egyenes.
9 Jobb lakni a háztető sarkán,
mint házsártos asszonnyal egy házban.
10 A gonosz lelke kártevés után áhít,
és társán meg nem könyörül.
11 Ha az arcátlan bűnhődik, tanul belőle a kicsiny,
és ha követi a bölcset, okulást merít.
12 Az igaz a bűnös házát szemmel tartja,
hogy a gonoszokat a rossztól visszatartsa.

13 Aki bedugja fülét a szegény kiáltására,
maga is kiált majd, és nem lesz, aki meghallgassa.
14 A titkos adomány kioltja a haragot,
s a kebelbe rejtett ajándék a leghevesebb indulatot.
15 Az igazságtevés öröm az igaznak,
de rémület a gonosztevőknek.
16 Az olyan ember, aki letér a okosság útjáról,
az alvilág árnyainak gyülekezetében nyugszik.
17 Aki szereti a mulatozást, szegénységre jut,
aki kedveli a bort és az olajat, nem lesz gazdag.
18 A jó helyett a bűnös szolgál váltságul,
s az igazak helyett a hitehagyott.
19 Jobb lakni kietlen földön,
mint házsártos, mogorva asszonnyal.
20 Az igaz házában kívánatos kincs van és olaj,
az oktalan ember azonban elpazarolja.
21 Aki követi az igazságot és irgalmasságot,
életet talál, igazságot és hírnevet.
22 A bölcs bejut a hősöktől védett városba
és lerontja az erődöt, amelyben bizakodtak.
23 Aki vigyáz a szájára s nyelvére,
megóvja lelkét a sanyarúságtól.
24 Arcátlannak hívják a fennhéjázó kevélyt,
aki indulatában szertelenül dölyfösködik.
25 A lustát megölik a kívánságok,
mert keze mit sem akar dolgozni.
26 Az igaztalan nap nap után csak elvár és kíván,
az igaz pedig nem szűnik meg adakozni.
27 A gonoszok áldozatai utálatosak,
kivált, ha gonosztettért hozzák.
28 A hamis tanú elvész,
a hűséges vallomása sikert ér el.
29 A gonosz férfi szemtelen arccal jár,
az igaz pedig ügyel útjára.
30 Nincsen bölcsesség, nincsen okosság,
nincsen tanács az Úr ellen.
31 A lovat készen tartják a csata napjára,
a győzelmet azonban az Úr adja.

22 1 Többet ér a jó név nagy gazdagságnál,
s a kedvesség ezüstnél és aranynál.
2 Van egymás mellett gazdag is, szegény is:
mindegyiket az Úr alkotta.
3 Az élelmes meglátja a bajt és elrejtőzik,
a korlátolt pedig tovább megy és kárt vall.
4 A szerénység jutalma az Úr félelme,
gazdagság, hírnév és élet.
5 A gonosz útján fegyver és kard van,
aki vigyáz lelkére, távol marad tőlük.

6 Az ifjú a maga életútját követi,
s akkor sem hagyja el, amikor megvénül.
7 A gazdag uralkodik a szegényen,
s aki kölcsönt vesz fel, szolgája a hitelezőnek.
8 Aki igazságtalanságot vet, bajt arat,
és dölyfének vesszője megsemmisül.
9 Az irgalmas lelkű áldásban részesül,
mert adott kenyeréből a szegénynek.
Siker és tisztelet jut annak, aki adakozik,
és megnyeri azok lelkét, akik adományát veszik.
10 Űzd el az arcátlant, és távozik vele a viszály,
megszűnik a perpatvar s a szidalom.
11 Azt kedveli az Úr, aki tisztaszívű,
aki szépen tud beszélni, annak a király a barátja.
12 Az Úr szemei megőrzik a tudást,
s az elvetemült igéi összeomlanak.
13 Így szól a lusta: »Oroszlán van odakint!
Még megölnek az utca közepén!«
14 Az idegen asszony szája mély verem,
akire az Úr haragszik, beleesik.
15 Dőreség tapad az ifjú szívéhez,
a fenyítő pálca azonban leszedi róla.
16 Aki szegényt sanyargat, hogy gyarapítsa vagyonát,
ad majd a magánál gazdagabbnak, és szükségbe jut.

A BÖLCSEK SZAVAI: 22,17-24,34

Példabeszéd gyűjteménye

17 Hajtsd ide füledet,
és hallgasd a bölcsek mondásait,
vedd szívedre tanításomat,
18 mert gyönyörűségedre lesz, ha megőrzöd bensődben,
és kiárad majd ajkadra!
19 Hogy az Úrba helyezd bizalmadat,
a mai napon veled is közlöm.
20 Harminc mondást írtam le számodra,
megfontolással és tudománnyal,
21 hogy tudtodra adjam az igazságot s az igaz igéket,
hogy megfelelhess velük azoknak, akik téged küldtek.
22 Meg ne rövidítsd a szegényt, azért mert szegény,
s el ne taposd a szűkölködőt a kapuban,
23 mert ügyét az Úr vállalja
és elveszíti azokat, akik vesztére törnek.
24 Ne barátkozz olyannal, aki indulatos,
és ne járj haragos férfival,
25 hogy el ne tanuld útjait,
és kelepcét ne állíts lelkednek.
26 Ne légy azok között, akik kezüket adják,
hogy tartozásért jótálljanak,
27 ha majd nem lesz miből fizetned,
miért engednéd, hogy elvegyék a takarót ágyadról?

28 El ne mozdítsd a régi határt,
amelyet őseid megvontak!
29 Láttál-e férfit, aki ügyes a dolgában?
Királyok előtt legyen a helye,
és ne az alacsony sorban levők előtt!

23 1 Ha leülsz, hogy fejedelemmel egyél,
arra legyen gondod, amit eléd raknak,
2 tégy kést a torkodra,
hogy uralkodni tudj kívánságodon.
3 Pompás falatjait ne kívánd,
mert csalfa étel az!
4 Ne törd magadat gazdagság után,
és mérsékeld élelmességedet!
5 Ne emeld szemedet olyan javakra,
amelyek a tieid nem lehetnek,
mert azok szárnyra kapnak, mint a sas,
és az ég felé elröpülnek.
6 Ne étkezz irigy emberrel,
és ne kívánd pompás falatjait,
7 mert mint a bűvész és a jós,
arra következtet, amit nem tud.
Mondja ugyan: »Egyél csak! Igyál csak!«
de nem mondja neked szívből,
8 a lenyelt falatot még kihányod,
és szép szavaidat hiába vesztegeted.
9 Ne beszélj a balgák fülébe,
mert lenézik okos beszédeidet!
10 El ne mozdítsd a kiskorúak határkövét,
és be ne nyomulj az árvák földjére,
11 mert erős a gyámoluk,
s ő magára vállalja pörüket ellened!

Intelmek

12 Nyisd meg szívedet az intelemnek,
és füledet az okos beszédnek!
13 Ne sajnáld a fiútól a fenyítést!
Nem hal az meg, ha vesszővel sújtod!
14 Te pálcával vered őt,
és lelkét az alvilágtól mented meg!
15 Fiam! Ha szíved bölcs lesz,
az én szívem is örvendez veled,
16 és bensőmben vigadok,
amikor ajkad helyesen beszél.
17 Ne induljon fel szíved a bűnösök miatt,
hanem az Úr félelmében légy szüntelen,
18 hisz van reményed a jövendőben,
és bizakodásod meg nem hiúsul!
19 Figyelj, fiam, és légy bölcs,

irányítsd szívedet az egyenes útra!
20 Ne végy részt a nagyivók lakomáin,
sem azok tobzódásain, akik hússal tömik magukat,
21 mert a nagyivó és a lakmározó elzüllik,
és a naphosszat alvó rongyokba öltözik.
22 Hallgass atyádra, aki nemzett téged,
és ne vesd meg anyádat, mikor megöregszik!
23 Igazságot vásárolj – és el ne add! –
bölcsességet, fegyelmet és okosságot!
24 Ujjonghat az igaznak atyja,
aki bölcset nemzett, örömét lelheti benne.
25 Örvendjen tehát atyád és anyád,
vigadjon, aki szült téged!
26 Add nekem, fiam, szívedet,
és szemed vigyázzon útjaimra,
27 mert a feslett nő mély verem,
s az idegen asszony szűk kút,
28 lesben áll az úton, mint a rabló,
és megöli azokat, akiket óvatlannak lát.
29 Ki mondja: »Óh?« Ki mondja: »Jaj, atyám?«
Ki a veszekedő és ki esik verembe?
Kinek vannak sebei ok nélkül?
Kinek vörös a szeme?
30 Nem azoknak, akik bor mellett mulatnak,
és szorgalmasak a poharazgatásban?
31 Ne nézd a bort, hogyan piroslik,
s hogy miként villog a serlegben!
Könnyen csúszik az lefelé,
32 de végül mar, mint a kígyó,
és kilövi a mérgét, mint a vipera.
33 A szemed fura dolgokat lát,
és szíved bolondokat beszél,
34 úgy vagy, mintha a tenger közepén feküdnél,
mint az alvó kormányos, aki elvesztette a kormányt.
35 Így szólsz: »Elvertek ugyan, de nem fájt nekem,
ütöttek, de nem éreztem.
Mikor ébredek fel, hogy a bort ismét felkeressem?«

24 **Életszabályok** 1 Gonosz embereket ne nézz irigy szemmel,
és ne kívánkozz közéjük,
2 mert szívük erőszakot tervez,
és ajkuk csalárdságot beszél.
3 Bölcsesség által épül föl a ház,
és értelem teszi szilárddá,
4 tudás folytán telnek meg a kamrák
mindenféle drága, gyönyörű holmival.
5 A bölcs férfi erős,
s a tudós férfi izmos és erőteljes.
6 Mert megfontolva kell viselni a hadat,

ott terem siker, ahol bőven van a tanács.
7 Magas a bölcsesség a balgának,
nem nyitja ki száját a kapuban.
8 Aki azon töri fejét, hogy ártson,
cselszövő az ő neve.
9 A balga fondorlata bűnre irányul,
a rágalmazó pedig utálat az embereknek.
10 Ha bágyadt vagy,
erőd a szükség napján szűkösen lesz.
11 Mentsd meg azokat, akiket halálra visznek,
el ne mulaszd megmenteni a vesztőhelyre támolygókat!
12 Ha azt mondod: »Nem telik erőmből!«
látja ezt az, aki a szíveket mérlegeli,
s aki lelkedet szemmel tartja, tud mindenről,
és mindenkinek tettei szerint megfizet.
13 Egyél csak, fiam, mézet, mert jó az,
lépes mézet, mert édes az torkodnak!
14 Ilyen a bölcsesség tudása is lelkednek
ha megtaláltad, reményed lesz a jövőben,
és bizakodásod meg nem hiúsul.
15 Ne leselkedjél és ne keress gonoszságot az igaznak hajlékában,
és fel ne dúld nyugvóhelyét!
16 Mert essen el bár hétszer az igaz, mégis felkel,
a gonoszok ellenben elbuknak a bajban.
17 Ne örülj ellenséged bukásán,
és ne ujjongjon szíved az ő botlása fölött,
18 hogy meg ne lássa az Úr és ne rosszalja,
s el ne fordítsa tőle haragját!
19 A bűnösök miatt ne lobbanj haragra,
és ne izgulj a gonoszok miatt,
20 mert a bűnösnek nincs a jövőben reménye,
s a gonoszok mécsese elalszik.
21 Féld, fiam, az Urat és a királyt
és ne keveredj a lázítók közé,
22 mert romlás éri őket hirtelen,
és ki tudja, milyen veszedelem fenyeget miattuk!

Bölcs mondások

23 Ezek is bölcsek mondásai:
Nem jó az ítéletben személyre tekinteni!
24 Akik azt mondják a vétkesnek: »Neked van igazad!«
azokat elátkozzák a népek, és utálják a nemzetek,
25 de dicsérik azokat, akik megfenyítik őt,
és áldás száll az ilyenekre.
26 Csókot ad a szájra,
aki helyénvaló beszéddel válaszol.
27 Végezd munkádat a mezőn,
és lásd el szorgosan a szántóföldet,
hogy azután megépíthesd házadat.
28 Ne illesd társadat alaptalan váddal,

és senkit se hitegess ajkaddal!
29 Ne mondd: »Ahogy velem cselekedett,
én is úgy teszek vele,
megfizetek tettei szerint mindenkinek!«
30 Elmentem a rest ember szántója mellett,
s az oktalan férfi szőlője alatt,
31 és íme, az egészet ellepte a csalán,
a színét felverte a tövis,
és leomlott a kőkerítése!
32 Amikor ezt láttam, észbe kaptam,
okultam a példáján!
33 Azt mondtam: »Alszol egy kissé, szenderegsz egy kevéssé,
összeteszed egy kicsit a kezedet, és megpihensz.
34 Akkor beállít hozzád az ínség, mint a csavargó,
s a nélkülözés, mint a fegyveres férfi.«

SALAMON MONDÁSAINAK MÁSODIK GYŰJTEMÉNYE: 25,1-29,27

25 1 Ezek is Salamon mondásai,
amelyeket Hiszkijának, Júda királyának emberei gyűjtöttek egybe.
2 Isten dicsősége a dolgot elrejteni,
a királyok dicsősége pedig a kérdést kideríteni.
3 Az ég magasságát, a föld mélységét,
s a király szívét nem lehet kipuhatolni.
4 Válaszd ki az ezüstből a salakot,
akkor az színtiszta lesz,
5 távolítsd el a gonoszt a király környezetéből,
akkor az igazság szilárddá teszi trónját.
6 Ne tolakodj előre a király előtt,
és ne állj a nagyok helyére,
7 mert jobb, ha mondják neked: »Jöjj ide, feljebb!«
minthogy megalázzanak a fejedelem előtt.
8 Amit szemed látott,
ne használd a perben megfontolás nélkül,
hátha később nem tudod jóvátenni,
hogy társadat csúffá tetted.
9 Intézd el peredet társaddal,
és más titkát el ne áruld,
10 hogy meghallván, gyalázattal ne illessen,
és ne szűnjön ócsárolni téged.
Jóindulat és barátság megment,
ehhez tartsd magadat, hogy ne legyen ócsárlásban részed.
11 Aranyalma ezüsttálcán:
ilyen a szó kellő időben kimondva.
12 Arany fülbevaló és ragyogó gyöngy:
ilyen a bölcs intelem a szófogadó fülnek.
13 Amilyen a hűsítő hó az aratás hevében,
olyan a megbízható követ a küldőjének:
megnyugtatja gazdája szívét.
14 Felhő és vihar eső nélkül:

ez a dicsekvő férfi, aki ígéreteit nem teljesíti.
15 Türelemmel csitítani lehet a fejedelmet,
a puha nyelv a csontot is megtöri.
16 Ha mézet találsz, csak annyit egyél, amennyi elég neked,
hogy torkig ne légy vele, és ki ne add magadból,
17 ritkán tedd lábadat társad házába,
hogy jól ne lakjék veled és meg ne unjon.
18 Dárda, kard és hegyes nyíl:
ilyen az az ember, aki társa ellen hamisan tanúskodik.
19 Odvas fog és roskadó láb:
ilyen a hűtlen a szükség idején.
20 Mint aki elveszíti palástját hideg napon,
s mint az ecet a sziksóra,
ilyen az, aki rosszkedvű előtt nótázik.
Mint a moly a ruhának, s a féreg a fának
úgy árt a bánat az ember szívének.
21 Ha ellenséged éhezik, adj neki enni,
ha szomjazik, adj neki vizet inni,
22 így parazsat gyűjtesz a fejére,
és az Úr megfizeti neked.
23 Az északi szél elűzi az esőt,
és a bosszús arc a rágalmazó nyelvet.
24 Jobb lakni a háztető sarkán,
mint házsártos asszonnyal egy házban.
25 Tikkadt torokra friss víz:
ilyen a messze földről jövő jó hír.
26 Lábbal felkavart forrás, zavaros vízfakadás:
ilyen az az igaz, aki a gonosz előtt meginog.
27 Amint túl sok mézet enni nem tesz jót,
úgy a dicsőséget keresni sem dicsőség.
28 Város, amelyen rést ütöttek és már fala sincsen:
ilyen a férfi, aki beszédében nem tud magán uralkodni.

26 1 Mint a hó a nyárhoz, az eső az aratáshoz,
éppúgy nem illik a balgához a megtiszteltetés.
2 Ahogy a madár tovaszáll s a fecske elrepül,
az ok nélkül kimondott átok sem talál.
3 A lónak ostor kell, a szamárnak zabola,
a balgák hátának pedig vessző.
4 Ne felelj az ostobának balgasága szerint,
hogy ne légy te is hozzá hasonló.
5 Felelj az ostobának balgasága szerint,
hogy ne higgye magát bölcsnek.
6 A saját lábát vágja el, és kárvallást szenved,
aki balga útján küld üzenetet.
7 A sántának hiába van formás lábszára,
éppígy nem illik bölcs mondás a balga szájába.
8 Mint aki kőrakásról követ tesz tarsolyába,
olyan az, aki balgát tiszteletben részesít.

9 Mintha tövis nőne a részeg kezében,
olyan a bölcs mondás bolondok szájában.
10 Az ítélet véget vet a pöröknek,
s aki elhallgattatja a bolondot, haragot enyhít.
11 Amint a kutya visszatér arra, amit kihányt,
úgy a balga is megismétli a bolondságát.
12 Láttál-e embert, aki bölcsnek tartja magát?
A bolondtól többet lehet remélni, mint tőle!
13 A lusta így szól: »Oroszlán van az úton!
Oroszlán van az utcán!«
14 Ahogy az ajtó a sarkán,
úgy forog a lusta az ágyán.
15 Ha kezét a tálba mártja a lusta,
még azt is sokallja, hogy szájához emelje.
16 A lusta bölcsebbnek tartja magát
hét olyannál, aki okosan tud megfelelni.
17 Mint aki kutyát fülön fog,
olyan az izgága, aki más pörébe ártja magát.
18 Miként ártalmas az, aki vaktában lövöldöz
nyilat és halálos dárdát,
19 úgy tesz az is, aki álnokul árt társának,
és ha rajtakapják, azt mondja: »Ó, csak tréfálni akartam!«
20 Ha kifogy a fa, a tűz elalszik,
ha nincsen besúgó, a perpatvar is megszűnik.
21 Parázshoz szén és a tűzhöz fa kell,
a viszály szításához pedig izgága ember.
22 A besúgó szavai olyanok, mint a csemege,
s a gyomor belsejébe hatolnak.
23 Silány ezüsttel bevont cserépedény:
ilyen a sima száj a gonosz szív mellett.
24 Ajkáról ismerhető fel az ellenség,
amikor fondorlatot sző magában;
25 ha szavát édesre fordítja, ne higgy neki,
mert hét aljasság van szívében!
26 Gyűlöletét ravaszul rejtegeti,
de gazsága elárulja magát a közösségben.
27 Aki másnak vermet ás, maga esik bele,
s aki másra követ hengerít, visszagurul az arra.
28 A hamis nyelv utálja az igazságot,
és a sima száj romlást szerez.

27 1 Ne dicsekedjél a holnappal,
hisz nem tudod, mit hoz az eljövendő nap!
2 Más dicsérjen téged, ne a saját szád,
idegen valaki, és ne a saját ajkad!
3 Nehéz a kő, súlyos a homok,
de mindegyiknél terhesebb a bosszúság a balga miatt.
4 Kegyetlen a harag és féktelen a dühöngés,
de a féltékeny támadását ki állhatja ki?

5 Leplezetlen korholás
többet ér eltitkolt szeretetnél.
6 Többet érnek sebek baráttól,
mint álnok csókok ellenségtől.
7 Aki jóllakott, a lépes mézet is lábbal tapossa,
az éhes pedig a keserűt is édesnek találja.
8 Mint a fészkéből elköltöző madár,
olyan a férfi, aki elhagyja otthonát.
9 Olaj és tömjénillat gyönyörűség a szívnek,
a barát jótanácsa pedig édesség a léleknek.
10 Ne hagyd el barátodat és atyád barátját,
és ne menj testvéred házába nyomorúságod napján.
Jobb a szomszéd a közelben, mint a testvér a távolban.
11 Tanulj bölcsességet, fiam, és örvendeztesd meg szívemet,
hogy megfelelhess az ócsárlónak.
12 Az élelmes meglátja a bajt, és elrejtőzik,
a korlátoltak pedig tovább mennek, és kárt vallanak.
13 Csak vedd el a ruháját, mert kezes lett másért,
végy zálogot tőle idegenek miatt!
14 Aki társát már kora reggel nagy hangon áldja,
hasonlít az átkozóhoz.
15 A beázott tető esős napon
és a házsártos asszony hasonlók egymáshoz:
16 aki magánál tartja, szelet tartogat,
és olaj után fog kiáltani a jobbja.
17 Vasat vassal élesítenek,
és mindenki a társa személyét csiszolja.
18 Aki fügefát gondoz, gyümölcsét is élvezi,
aki urának gondját viseli, annak megbecsülés jár érte.
19 Amint a vízben tükröződik a belenéző arca,
úgy az emberek szíve is tárva van az okosak előtt.
20 Az alvilág és az enyészet nem tud jóllakni sohasem,
az ember szeme is telhetetlen.
21 Az ezüstöt a tégely, az aranyat a kemence teszi próbára,
a férfit pedig a száj, amely dicséri.
Az igaztalannak szíve gonoszságot firtat,
az igaznak szíve pedig tudást keres.
22 Zúzhatod az ostobát – akár a darát – mozsárban törővel,
mégsem hagyja el a balgasága.
23 Törődjél aprómarhád állapotával,
és tartsd szemmel nyájaidat,
24 mert a vagyon nem tart örökké,
és a gazdagság nem száll
nemzedékről nemzedékre.
25 Ha kihajt a rét, zöldell a fű,
és begyűjtik a szénát a hegyekről,
26 a juhok megadják neked a ruhát,
s a bakok árán szántót vehetsz,
27 a kecskék elegendő tejet adnak
élelmedre és házi szükségedre,

és szolgáló leányaid eledelére.

28 1 A gonosz menekül, mikor nem is üldözi senki sem,
az igaz pedig bizton érzi magát, mint a bátor oroszlánkölyök.
2 Az erőszakosok hibájából viszályok támadnak,
az okos ember azonban elfojtja azokat.
3 A gonosz férfi, aki szegényeket elnyom:
pusztító ár, amely éhínséget okoz.
4 Akik elhagyják a törvényt, magasztalják az istentelent,
akik megtartják, kikelnek ellene.
5 A gonosz emberek nem értik a jogot,
akik pedig keresik az Urat, mindent felfognak.
6 Jobb a szegény, akinek útja feddhetetlen,
mint aki görbe utakon jár, mégha gazdag is.
7 Aki megfogadja a tanítást, okos gyermek,
aki dőzsölőket lát vendégül, szégyent hoz atyjára.
8 Aki vagyonát kamattal és ráadással gyarapítja,
olyannak gyűjti, aki szegényhez bőkezű.
9 Aki elfordítja fülét, hogy ne hallja a törvényt,
annak még az imája is visszataszító.
10 Aki igazakat kárhozatos útra vezet,
maga esik a vermébe,
és javait az igazak birtokolják.
11 Bölcsnek tartja magát a gazdag,
de az okos szegény átlát rajta.
12 Ha az igazak ujjonganak, nagy a dicsőség,
ha pedig a gonoszok jutnak uralomra, az emberek tönkremennek.
13 Nem boldogul, aki bűneit palástolja,
de irgalmat nyer, aki megvallja s elhagyja azokat.
14 Boldog az ember, aki mindig istenfélő,
aki azonban szívét megkeményíti, bajba jut.
15 Ordító oroszlán és falánk medve:
ilyen a szegény népen uralkodó istentelen.
16 Okosságban szűkölködő fejedelem sokakat elnyom erőszakkal,
de aki gyűlöli a fösvénységet, sokáig uralkodik.
17 Az embert, akit kiontott vér terhe nyom,
ha a sírig menekül is, senki sem támogatja!
18 Aki igazságban jár, üdvösségben részesül,
akinek görbék az útjai, egyszer csak elesik.
19 Aki megműveli földjét, jóllakhat kenyérrel,
aki üres dolgok után szalad, betelik szegénységgel.
20 A becsületes embert bőséges áldás kíséri,
aki azonban siet meggazdagodni, nem marad büntetlen.
21 Nem cselekszik jól, aki ítéletben személyre tekint,
az ilyen egy falat kenyérért is vét az igazság ellen.
22 A férfi, aki siet meggazdagodni, és másokra irigykedik,
nem tudja, hogy utoléri majd a szegénység.
23 Aki megfeddi az embert,
később könnyebben talál nála szeretetet,

mint aki hízelgő nyelvével megcsalja.
24 Aki atyját, anyját kifosztja,
és azt mondja: »Ez nem bűn!« –
ártó ember cimborája.
25 A pöffeszkedő telhetetlen szítja a viszályt,
aki bízik az Úrban, megerősödik.
26 Balga az, aki saját eszére hagyatkozik,
az menekül meg, aki bölcsességben jár-kel.
27 Aki ad a szegénynek, nem lát szükséget,
aki megveti a könyörgőt, ínségbe jut.
28 Ha a gonoszok felemelkednek, az emberek elrejtőznek,
ha pedig azok tönkremennek, az igazak gyarapodnak.

29 1 A férfira, aki a dorgálót nyakaskodva megveti,
hirtelen eljön a romlás, amelyből nincs számára felépülés.
2 Örvend a nép, ha az igazak gyarapodnak,
de sóhajt a nép, ha gonoszok jutnak uralomra.
3 A férfi, aki kedveli a bölcsességet, megörvendezteti atyját,
aki azonban céda nőket tart, elherdálja a vagyont.
4 Az igazságos király talpraállítja az országot,
a kapzsi férfiú azonban tönkreteszi.
5 A férfi, aki hízelgő, tettetett beszéddel szól barátjához,
hálót vet lába elé.
6 A gonosz ember beleakad bűnei tőrébe,
az igaz pedig ujjong és örvendezik.
7 Az igaz gondol a szegények jogával,
a gonosz pedig nem vesz róla tudomást.
8 Az arcátlan emberek fellázítják a várost,
a bölcsek ellenben csitítják az indulatot.
9 Ha bölcs ember balgával vitába száll,
akár haragudjék, akár nevessen, nyugalmat nem talál.
10 Vérszomjas emberek megvetik az ártatlant,
az igazak pedig keresik a lelkét.
11 A balga rögtön kiadja egész lelkét,
a bölcs pedig elhalasztja és későbbre tartogatja.
12 Amely király örömest hallgat hazug beszédekre,
annak szolgái egytől egyig
gonosztevők.
13 Van egymás mellett szegény is, elnyomó is,
mindegyik az Úrtól kapja szeme világát.
14 Örökre szilárd a király trónja,
aki a szegénynek igazságot szolgáltat.
15 Vessző és korholás bölcsességet adnak,
az ifjú pedig, akit szabadjára hagynak, szégyent hoz anyjára.
16 Ha a gonoszok gyarapodnak, a bűn is erőre kap,
az igazak azonban meglátják bukásukat.
17 Fenyítsd fiadat, akkor nyugodalmat ad neked,
és gyönyörűséget szerez lelkednek.
18 Látomás nélkül a nép féktelenné lesz,

de boldog, ha megtartja a törvényt.
19 Szolgát nem lehet csak szép szóval kitanítani,
mert érti ugyan, mit mondasz, de mégsem fogad szót.
20 Láttál-e embert, aki elsieti beszédét?
A balgának több a reménye, mint neki!
21 Aki szolgáját gyermekkorától kényezteti,
később majd makacsnak találja.
22 Indulatos férfi viszályt támaszt,
s a heveskedő bővelkedik bűnökben.
23 Az embert kevélysége megalázza,
az alázatosnak pedig megbecsülés jut.
24 Aki tolvajjal osztozik, ellensége önmagának,
hallja az átkot, és még sem tesz jelentést!
25 Az emberektől való félelem tőrbe ejt,
aki pedig az Úrban bízik, oltalmat nyer.
26 Sokan keresik az uralkodó színét,
de az Úrtól jön mindenki ítélete.
27 Az igazak utálják a gonosztevőt,
a gonoszok pedig attól irtóznak, aki egyenes úton jár.
A fiú, aki szót fogad, megmenekszik a romlástól.

ÁGUR SZAVAI: 30,1-14

30 1 A masszai Águrnak, Jáke fiának mondásai.
Így szól a férfi, akivel Isten van,
és mert Isten vele van, bátorsággal mondja:
2 Balgább vagyok, mint a többi ember,
és nincsen emberi bölcsességem!
3 Nem tanultam bölcsességet,
hogyan ismerném tehát a Legszentebbet?
4 Ki ment fel az égbe és szállott alá?
A szelet ki gyűjtötte kezébe?
A vizet ki kötötte mintegy köpenybe,
ki állította föl a földnek minden szélét?
Hogy hívják? És mi a neve a fiának, ha tudod?
5 Isten minden szava állja a tüzet,
védőpajzs ő azoknak, akik benne bíznak.
6 Szavaihoz mit sem szabad hozzátenned,
hogy meg ne korholjon és hazugságban ne maradj!
7 Két dolgot kérek tőled,
ne tagadd meg tőlem, mielőtt meghalok:
8 Tartsd távol tőlem a hamisságot, hazugságot!
Ne adj nekem se nyomort, se gazdagságot!
Csak annyit adj ennem, amennyi elegendő,
9 hogy jóllakván meg ne tagadjalak,
és ne mondjam: »Ki az az Úr?«
vagy szükségtől hajtva ne lopjak,
és meg ne gyalázzam Istenem nevét!
10 Ne rágalmazd a szolgát uránál,
hogy meg ne átkozzon, és meg ne bűnhődj!

11 Olyan nemzedék ez, amely elátkozza atyját,
és nem áldja anyját,
12 nemzedék, amely tiszta a saját szemében,
pedig le nem mosta magáról szennyét,
13 nemzedék, amely szemét magasan hordja,
és felhúzza szemöldökét,
14 nemzedék, amelynek foga megannyi kard,
és álla csupa kés,
hogy felfalja a nyomorgókat a földről,
és a szegényeket az emberek közül.

SZÁMMONDÁSOK: 30,15-33

15 A piócának két leánya van,
mindegyik azt mondja: »Ide vele! Ide vele!«
Három az, ami telhetetlen,
és négy, ami sohasem mondja: »elég!«:
16 az alvilág, az anyaméh szája,
a föld, amely nem tud betelni vízzel,
s a tűz, amely sohasem mondja, hogy: »elég!«
17 A szemet, amely atyjából csúfot űz,
és lenézi anyja szülését,
vájják ki a patakok hollói,
és falják fel a sasok fiai!
18 Három dolog nem fér a fejembe,
és négyet sehogy sem értek:
19 a sasnak útját az égen,
a kígyó útját a sziklán,
a hajó útját a tenger közepén,
s a férfi útját a leánynál.
20 Ilyen még a házasságtörő asszony útja is:
eszik, megtörli száját,
és így szól: »Semmi rosszat sem tettem!«
21 Három dolog alatt rendül meg a föld,
és négyet nem tud elviselni:
22 a rabszolgát, ha király lesz belőle,
a balgát, ha jóllakik étellel,
23 a gyűlölt nőt, ha férjhez megy,
s a rableányt, ha úrnője örökébe lép.
24 Négy igen apró van a földön,
de azért a bölcseknél is okosabb:
25 erőtlen nép a hangya,
de aratáskor gyűjti élelmét,
26 gyenge nép a szirti borz,
mégis sziklába építi lakását,
27 a sáskának nincsen királya,
és raja mégis rendben vonul,
28 a gyík kezével kapaszkodik,
és ott van királyi palotákban.
29 Hárman lépnek szépen,
és négyen járnak délcegen:

30 az oroszlán, a hős az állatok között,
nem hátrál meg senki elől,
31 a kakas, amint a tyúkok között büszkén lépeget,
a bak a kecskenyáj élén,
s a király, ha kiáll népe elé.
32 Van, aki akkor bizonyul balgának, mikor magasra emelték:
ha okos lett volna, kezét a szájára tette volna.
33 Aki fejés közben erősen nyomja a tőgyet,
vajat szorít ki belőle.
Aki erősen fújja orrát, vért nyom ki belőle.
Aki az indulatot szítja, viszályt okoz.

LÁMUEL OKTATÁSA: 31,1-9

31 1 Lámuelnek, Massza királyának igéi,
amelyekkel őt anyja oktatta.
2 Mi az, kedvesem? Mi az, ó, méhem gyermeke?
Mi az, ó fogadalmaim gyermeke?
3 Ne költsd vagyonodat nőkre,
és gazdagságodat arra, ami királyokat tönkretesz!
4 Ne adj királyoknak, Lámuel,
ne adj királyoknak bort,
mert nincsen titoktartás, ahol részegség uralkodik,

5 hogy ittasan el ne felejtsék a törvényt,
és meg ne másítsák a szegények igazát.
6 A búslakodóknak adjátok a részegítőt,
s a bort azoknak, akik el vannak keseredve,
7 hadd igyanak és felejtsék nyomorúságukat,
hogy ne gondoljanak többé bajukra!
8 Nyisd ki szádat a néma érdekében,
minden jövő-menő ember ügyében,
9 nyisd ki szádat igaz ítéletre,
és szolgáltass igazságot a szegénynek s a nyomorgónak!

A DERÉK ASSZONY DICSÉRETE: 31,10-31

ALEF 10 Derék asszonyt ki talál?
Becse a korallokét messze meghaladja!
BÉT 11 Férjének szíve bátran ráhagyatkozik,
és nem lesz nyereség híján.
GIMEL 12 Jóval fizet neki és nem rosszal,
élete minden napján.
DÁLET 13 Előszedi a gyapjút és a kendert,
és ügyes kézzel végzi a munkát,
HÉ 14 úgy, mint a kereskedő hajója,
messziről szerzi be élelmét.
VAU 15 Még tart az éjjel, és máris felkel,
eleséget ad háza népének,
s élelmet szolgálóinak.

ZAJIN 16 Szántóföldön jár az esze, és azt meg is szerzi,
szőlőt ültet keze munkája árán.
HÉT 17 Derekát jól felövezi
és erős karral lát a dolgához.
TÉT 18 Érzi, látja, hogy szépen keres,
mécsese éjjel el nem alszik.
JÓD 19 Kezébe veszi a rokkát,
és ujjai megfogják az orsót.
KÁF 20 Megnyitja tenyerét a szegénynek,
és kinyújtja kezét a szűkölködő felé.
LÁMED 21 Nem félti házát a hó hidegétől,
mert egész házanépének kettős a ruhája.
MÉM 22 Takarót készít magának,
bisszusból, bíborból van a ruhája.
NÚN 23 Férjének nagy a becsülete a kapuknál,
ha ülésezik az ország véneivel.
SZÁMEK 24 Gyolcsot készít és eladja,
és övet ad át a kánaáninak.
AJIN 25 Erő és ékesség a ruhája,
ezért vidáman néz a jövő nap elé.
PÉ 26 Bölcsességre nyitja száját,
és nyelvén jóságos tanítás van.
CÁDÉ 27 Szemmel tartja házanépe útjait,
és nem eszi a tunyaság kenyerét.
QÓF 28 Kiállnak fiai és boldognak hirdetik, a férje is magasztalja:
RÉS 29 »Sok nő gyűjtött már vagyont,
de te túltettél valamennyin!«
SÍN 30 A kedvesség csal, a szépség mulandó, de az istenfélő asszony dicséretet érdemel!
TAU 31 Adjatok neki keze gyümölcséből,
és tettei dicsérjék őt a kapuknál!

A PRÉDIKÁTOR KÖNYVE

KÖNYVCÍM: 1,1

1 1 A Prédikátornak, Dávid fiának, Jeruzsálem királyának szavai.

ELŐSZÓ: 1,2-3

2 »Minden hiúság, mondja a Prédikátor,
csupa hiúság, minden csak hiúság!
3 Mi haszna az embernek minden vesződségéből,
amellyel bajlódik a nap alatt?«

VÁLTOZANDÓSÁG ÉS FELEDÉS: 1,4-11

4 Nemzedék elmúlik és nemzedék érkezik,
a föld pedig mindig megmarad.

5 A nap felkel és lenyugszik,
majd visszasiet helyére, s ott újra felkel.
6 Dél felé kerül, majd északra fordul,
mindent bejárva körben kering a szél,
és visszatér körforgásában.
7 A folyók mind a tengerbe ömlenek,
s a tenger mégsem árad meg,
a helyre, ahonnan a folyók elindulnak,
visszatérnek, hogy újra folyjanak.
8 A dolgok megannyian fárasztanak,
úgyhogy az ember szóval ki sem tudja mondani.
A szem nem tud jóllakni látással,
s a fül nem tud betelni hallással.
9 Mi az, ami volt? Ugyanaz, mint ami lesz.
Mi az, ami történt? Ugyanaz, mint ami ezután is történik,
10 és semmi sem új a nap alatt.
Senki sem mondhatja: »Íme, ez új!«
Mert megvolt az már azokban az időkben,
amelyek előttünk elmúltak.
11 Nem gondolnak az emberek az elmúltakra,
s a jövendőre sem gondolnak majd,
akik még később lesznek.

AZ EMBER ESETLEGESSÉGE – ISTEN ÁTLÁTHATATLANSÁGA: 1,12-3,15

Három felismerés 12 Én, a Prédikátor, királya voltam Izraelnek Jeruzsálemben, 13 és feltettem magamban, hogy kikutatom és kifürkészem a bölcsesség útján mindazt, ami a nap alatt történik. Ezt a hálátlan elfoglaltságot adta Isten az emberek fiainak, hogy vesződjenek vele. 14 Láttam mindazt, ami a nap alatt végbemegy, és íme: mindez csak hiúság és szélkergetés. 15 Ami görbe, azt bajos egyenessé tenni, s a fonákságoknak nincsen számuk.

16 Így szóltam, és ezt mondtam magamban: »Íme, naggyá lettem, túltettem bölcsességben mindenkin, akik előttem voltak Jeruzsálemben, és szívem sok bölcsességet és tudományt sajátított el.« 17 Arra törekedtem, hogy megismerjem a bölcsességet és a tudást, az esztelenséget és a balgaságot, de meggyőződtem, hogy ez is csak vesződség és szélkergetés,

18 mert ahol sok a bölcsesség, ott sok a bosszúság,
s aki a tudást gyarapítja, a szenvedést is növeli.

2 1 Azt mondtam magamban: »Megyek és átadom magamat a gyönyörnek, és élvezem azt, ami kellemes!« De láttam, hogy ez is csak hiúság!
2 A nevetésről megállapítottam, hogy »esztelenség«,
a gyönyörnek pedig azt mondtam: »Miért bolondulsz hiába?«

Boldogság a világ alakítása által

3 Azt gondoltam magamban: elvonom a bort testemtől, a szívemet pedig a bölcsességre adom. Elkerülöm a balgaságot, amíg csak meg nem látom, jó-e így tenni az emberek fiainak a nap alatt, ameddig életüknek kevés napja tart. 4 Nagy dolgokat alkottam:

palotákat építettem magamnak és szőlőket ültettem. 5 Kerteket és ligeteket rendeztem be, és
mindenféle gyümölcsfát ültettem azokban. 6 Tavakat létesítettem magamnak, hogy
megöntözzem a sarjadó erdőt. 7 Rabszolgákat és rabnőket vásároltam, és sok házinépet
tartottam; marhacsordáim és nagy juhnyájaim voltak, több, mint bármelyik elődömnek
Jeruzsálemben. 8 Ezüstöt és aranyat gyűjtöttem magamnak, királyok és tartományok
gazdagságát; énekeseket, énekesnőket és az emberek fiainak gyönyörűségét: serlegeket,
boroskancsókat szereztem magamnak. 9 Felülmúltam gazdagsággal minden elődömet
Jeruzsálemben, és a bölcsesség is megmaradt velem. 10 Amit csak szemem megkívánt, nem
tagadtam meg tőle; nem vontam meg szívemtől semmiféle gyönyörűséget, és annak
élvezetét sem, amit előkészítettem. Azt tartottam osztályrészemnek, ha fáradságom hasznát
veszem. 11 Amikor azonban néztem műveimet, valahányat kezem alkotott, és a fáradságot,
amellyel oktalanul törtem magamat, láttam, hogy az egész csak hiúság és szélkergetés, és
nincs maradandó a nap alatt.

A műveltség és vagyon korlátai 12 Akkor áttértem arra, hogy szemléljem a
bölcsességet, s az esztelenséget és a balgaságot. »Mit tesz az ember – kérdeztem –, aki
követi a királyt? Azt, amit őelőtte is tettek.« 13 És láttam, hogy a bölcsesség előnyösebb
ugyan a balgaságnál, akárcsak a világosság a sötétségnél.

14 »A bölcsnek ugyanis szeme van a fején,
a balga pedig sötétben jár.«
De láttam azt is,
hogy egy véget ér mind a kettő.

15 Erre azt mondtam magamban: »Ha a balga vége engem is utolér, mi hasznát látom
annak, hogy én jobban törekedtem a bölcsességre?« Azt mondtam magamban: Rájöttem
arra, hogy ez is csak hiúság! 16 Mert a bölcsnek emlékezete éppúgy nem marad meg örökké,
mint a balgáé, mivel a jövőben egyképpen borít mindent a feledés. A bölcs meghal éppúgy,
mint a balga!

17 Meguntam tehát életemet, mert láttam, hogy rossz minden a nap alatt; az egész csak
hiúság és szélkergetés! 18 Megvetettem minden igyekvésemet, amellyel a nap alatt oly
nagyon fáradoztam, mert olyan utódom lesz, 19 akiről azt sem tudom, hogy bölcs lesz-e,
vagy balga. És mégis ő rendelkezik majd a fáradságommal, amellyel vesződtem és
szorgoskodtam. Nemde, ez is csak hiúság! 20 Ezért abbahagytam, és a szívem lemondott
arról, hogy a nap alatt tovább fáradozzon; 21 hisz megesik, hogy valaki bölcsességgel,
okosan és sikerrel végzi munkáját, azután keresetét átengedi olyannak, aki mit sem fáradt.
Ez is hiúság, sőt nagy baj!

22 Mert mi haszna van az embernek minden fáradságából és a szíve gondjából,
amellyel emészti magát a nap alatt? 23 Minden napja csupa szenvedés és bosszúság, és szíve
még éjjel sem tud megnyugodni. Nemde, ez is csak hiúság?

Isten tökéletes és átláthatatlan tettei 24 Nem marad egyéb jó az embernek, mint enni,
inni és fáradsága mellett lelkét jól tartani. Ez is Isten kezéből érkezik. 25 Mert ki tud enni és
élvezni őnélküle? 26 Mert annak, aki kedves előtte, Isten bölcsességet ad, tudást és örömet; a
bűnösnek pedig azt a gyötrelmet és hiábavaló gondot adja, hogy gyűjtsön és halmozzon, és
később olyannak juttassa, aki kedves Isten előtt. De ez is csak hiúság és szélkergetés.

3 1 Mindennek megvan a maga órája,
és az ég alatt minden dolog elmúlik a maga idejében.
2 Ideje van a születésnek és ideje a halálnak,

ideje az ültetésnek és ideje a kiszakításnak.
3 Ideje van az ölésnek és ideje a gyógyításnak,
ideje a lebontásnak, és ideje az építésnek.
4 Ideje van a sírásnak, és ideje a nevetésnek,
ideje a gyásznak, és ideje a táncnak.
5 Ideje van a kő szétdobálásának, és ideje a kő összeszedésének,
ideje az ölelkezésnek, és ideje az ölelkezéstől való tartózkodásnak.
6 Ideje van a keresésnek, és ideje az elveszítésnek,
ideje a megőrzésnek, és ideje az eldobásnak.
7 Ideje van az eltépésnek, és ideje a összevarrásnak,
ideje a hallgatásnak és ideje a szólásnak.
8 Ideje van a szeretetnek, és ideje a gyűlölködésnek,
ideje a háborúnak, és ideje a békének.
9 Mi haszna van az embernek a fáradságából?

10 Néztem azt a vesződséget, amelyet Isten az emberek fiainak adott, hogy azzal bajlódjanak. 11 Mindent úgy alkotott, hogy helyes legyen a maga idejében. A jövőt is beléjük helyezte. Csakhogy az ember nem tudja kifürkészni Isten művét, amelyet létrehoz kezdettől fogva mindvégig. 12 Úgy találtam tehát, hogy nem tehet jobbat az ember, mint hogy örvendezzen és gyönyörködjön, amíg élete tart. 13 Az emberek ugyanis mindnyájan, akik esznek, isznak és fáradságuk mellett a jót élvezik, Isten ajándékát veszik. 14 Megismertem, hogy mindaz, amit Isten tesz, örökre úgy marad: nem lehet ahhoz hozzáadni, sem abból elvenni. Isten pedig azért tett így, hogy féljék őt. 15 Ami történt, régen is megtörtént, és ami lesz, az is megesett már, és Isten megújítja azt, ami elmúlt.

A VILÁG ÁRNYOLDALAI: 3,16-4,16

Igazságtalanság az ítéletben 16 Láttam továbbá a nap alatt: hogy az ítélet helyén gonoszság, és az igazság helyén igaztalanság van. 17 Azt mondtam magamban: »Az igazat is, a bűnöst is megítéli Isten, mivel mindennek eljön később az ideje.«

18 Ezt mondtam magamban az emberek fiairól: Isten bebizonyítja róluk és megmutatja, hogy olyanok, mint az állatok. 19 Hiszen az ember vége olyan, mint az állatoké, és mindegyikükre ugyanaz a sors várakozik: amint az ember meghal, úgy halnak meg azok is. Mindegyikben egyforma az éltető lehelet, és az embernek nincs többje, mint az állatnak, hiszen minden csak hiúság! 20 Minden egy helyre vándorol,
valamennyien porból lettek
és a porba térnek vissza.

21 Ki tudja, vajon Ádám fiainak éltető lehelete felfelé száll-e, és vajon az állatok éltető lehelete lefelé száll-e? 22 Úgy találtam tehát, hogy nincs jobb az embernek, mint hogy örvendjen cselekedeteinek, mert ez az osztályrésze. Ugyan ki adja neki tudtul, mi lesz majd utána?

4 **Egymás kihasználása, versengés** 1 Másfelől pedig láttam mindazt az elnyomást, amely a nap alatt végbemegy, és az ártatlanok könnyeit, és hogy senki sincs, aki őket vigasztalja, s nem állhatnak ellen azok erőszakosságának, mivel nincs, aki könyörüljön rajtuk. 2 Az elhunytakat magasztaltam hát inkább, mint az élőket. 3 De mindkettőnél boldogabbnak ítéltem azt, aki meg sem született, és meg sem látta a gonoszságokat, amelyek a nap alatt végbemennek.

4 Aztán láttam az emberek minden munkáját, és észrevettem, hogy az iparkodás is alkalmul szolgál a másik irigykedésére. Ez is hiúság tehát és szélkergetés.

5 A balga pedig egymásba kulcsolja kezét,
a saját húsát éli fel, és így szól:
6 »Jobb egy marék nyugalomban,
mint két tele marok fáradság és szélkergetés mellett.«

Az ember egyedül van 7 Majd tovább tűnődve egy másik hiúságot találtam a nap alatt: 8 Van olyan, aki egyedül áll, és nincsen vele más: sem fia, sem testvére nincsen, és mégis fárad szüntelen, és szeme nem tud jóllakni a gazdagsággal. Mégsem jut eszébe, hogy azt mondja: »Kiért is fáradok és vonom meg magamtól azt, ami jó?« Ez is hiúság és hálátlan gyötrődés! 9 Jobb tehát, ha ketten vannak együtt, mintha egy van egyedül, mert társaságukból hasznuk van. 10 Ha egyikük elesik, a másik felsegíti. De jaj a magányosnak, mert ha elesik, nincs, aki felemelje! 11 És ugyanígy: ha ketten hálnak együtt, egymást melengetik; de hogyan melegedjék, aki egymagában van? 12 Ha eggyel el is lehet bánni, ketten azonban ellenállnak neki; a hármas kötél pedig el nem szakad egyhamar.

Minden csak hiábavalóság
13 Jobb a szegény és bölcs ifjú,
az öreg és balga királynál,
aki nem tud eléggé óvatos lenni.
14 Mert van olyan is néha, aki a tömlöcből és a láncokból is feljut a trónra; mást pedig, aki fejedelemségben született, szűkölködés emészt. 15 Minden élőt, aki a nap alatt jár, ott láttam a másiknak, az ifjúnak oldalán, amikor helyébe lépett. 16 Végtelen volt a száma mindazon népnek, amely előtte volt. De a később élők nem találják benne örömüket, mivel ez is csak hiúság és szélkergetés.

TANÁCSOK A VALLÁSI ÉLETRE: 4,17-5,6

Hallgatás, áldozat és beszéd az istentiszteleten 17 Vigyázz a lábadra, amikor az Isten házába mégy! Azért járulj eléje, hogy engedelmes légy; mert sokkal többet ér az engedelmesség a balgák áldozatainál, akik észre sem veszik, ha rosszul végeznek valamit.

5 1 Ne légy száddal elhamarkodott, és ne siessen szíved, hogy kimondd Isten színe előtt a szót, mert Isten a mennyben van, te pedig a földön; ezért kevésbeszédű légy!
2 A sok gondot álmok követik,
és a sok szóbeszédben balgaság van.

Fogadalmak 3 Ha fogadtál valamit Istennek, ne késs azt megadni, mert nem tetszik neki a meg nem tartott, felelőtlen ígéret. Bármit fogadsz is, add meg! 4 Sokkal jobb nem tenni fogadást, mintsem megfogadni valamit, és az ígéretet nem teljesíteni. 5 Ne engedd, hogy szád bűnbe vigyen téged, és ne mondd Isten küldöttje előtt: »Nem gondoltam meg!«, hogy Isten beszéded miatt haragra ne gerjedjen, és meg ne hiúsítsa kezed minden munkáját. 6 Mert ahol sok az álom, sok a hiúság is, és sok a szóbeszéd; te pedig féld az Istent!

SZEGÉNYSÉG ÉS GAZDAGSÁG: 5,7- 6,10

A tisztviselők hatalma 7 Ha látod, hogy elnyomják a szegényeket, tiporják a törvényt, és felforgatják a jogot a tartományban, ne csodálkozz rajta, hiszen az egyik nagy ember fölött van egy másik nagy ember, és fölöttük vannak mások, akik még nagyobbak. 8 Legfelül pedig a király parancsol az egész alatta levő országnak.

A gazdagság haszontalansága 9 Aki pénzre éhes, nem telik be pénzzel, s aki szereti a
gazdagságot, nem veszi annak hasznát; ez is csak hiúság! 10 Ahol nagy a vagyon, sokan
vannak, akik fogyasztják, és mi egyéb haszna van birtokosának, mint hogy a gazdagságot
szemével nézheti!

11 Édes az álom a munkásnak,
akár keveset eszik, akár sokat,
a gazdagot ellenben bősége
nem engedi nyugodtan aludni.

A gazdagság elvesztése 12 Van még egy keserves nyomorúság, amelyet a nap alatt
láttam: a gazdagság, amelyet birtokosa a saját vesztére tartogat. 13 Az ilyennek vagyona
ugyanis nagy csapás folytán tönkremegy, és ha fia született, az végső ínségre jut. 14 Amint
mezítelenül jött ki anyja méhéből, úgy megy el innen, és semmit sem visz magával abból,
amit fáradsággal szerzett. 15 Már az is keserves nyomorúság, hogy amint jött, úgy is kell
elmennie. Mit használ tehát neki, hogy szelet hajszolt? 16 Hozzá még az, hogy élete minden
napján sötétben költi el ételét, sok gondban, nyomorúságban és bánatban.

Az értéktelen gazdagság 17 Azt találtam tehát helyesnek, hogy mindenki egyék, igyék,
és élvezze az örömet fáradsága mellett, amellyel a nap alatt küszködik élete megszámlált
napjain, amelyeket Isten neki adott, mivel ez jutott neki osztályrészül. 18 Sőt, ha Isten
bárkinek vagyont és kincset ad, és megengedi, hogy kivegye a részét belőle, élvezze és
gyönyörűségét találja fáradsága gyümölcsében, ez Isten ajándéka. 19 Nem gondol ugyanis az
ilyen sokat élete napjaival, mert Isten a szívét a gyönyörökkel tölti el.

6 1 Van más baj is, amelyet a nap alatt észleltem, és amely az embert gyakran sújtja:
2 az olyan ember, akinek Isten gazdagságot, kincset, megbecsülést adott, úgyhogy semmi
sem hiányzik neki mindabból, amit kíván, de Isten nem engedi, hogy élvezze, hanem idegen
emészti meg azt; ez is hiúság és gonosz csapás!

Hosszú élet, örömtelen gazdagság 3 Lehet valakinek akár száz gyermeke, és megérhet
még oly sok esztendőt is, lehetnek élete napjai még olyan számosak is, ha ő maga nem
élvezi a javait, és tisztes temetése sincsen, akkor azt mondom róla: »Az elvetélt magzat
boldogabb nála!« 4 Mert az hiába jött a világra, és elmegy a sötétségbe, a nevét a feledés
eltörli, 5 a napot nem látta, és nem ismerte a különbséget a jó és a rossz között.

Szegény és örömtelen hosszú élet 6 Még ha kétezer esztendeig élt volna is, de a jót
nem élvezte: nemde egy helyre sietnek mindnyájan!

7 »Az ember minden fáradsága csak szájáért volt,
de vágyát mégsem tudta kielégíteni.«

8 Mivel van többje a bölcsnek a balgánál? És mivel a szegénynek, aki ért ahhoz,
miként kell az élők előtt járnia? 9 Jobb meglátni azt, amit kívánsz, mint vágyódni az után,
amit nem ismersz; de ez is csak hiúság és szélkergetés! 10 Ami van, azt már régen néven
szólították, és tudjuk, hogy csak ember az, és nem tud perbe szállni a nála hatalmasabbal.

AZ ŐSI BÖLCS MONDÁSOK KRITIKÁJA: 6,11-9,6

Bevezetés 11 Sok szóbeszéd van, amely csak szaporítja az üres vitát. 12 Mi szüksége van az embernek, hogy firtassa azt, ami nagyobb nála, amikor nem tudja, mi szolgál javára életében, zarándoksága megszámlált napjain az időben, amely elmúlik, mint az árnyék? Hiszen ki adja tudtul neki, mi lesz majd ezután a nap alatt?

7 **Hírnév** 1 Jobb a jó név az illatos olajnál,
s a halál napja a születés napjánál.
2 Jobb a gyásznak házába menni,
mint a lakoma házába térni,
mert az minden embert a közös végre figyelmeztet,
s az élő ott megszívleli a jövőt.
3 Jobb a komorság a nevetésnél,
mert az arc szomorúságától javul a bűnös lelke.
4 Ott a bölcsek szíve, ahol gyász van,
a balgák szíve pedig ott, ahol öröm lakik.

Műveltség
5 Jobb a bölcsnek feddését hallani,
mint a hízelgő balgák énekét hallgatni.
6 Mert amilyen az égő tövis ropogása az edény alatt,
olyan az oktalan kacagása! Ez is csak hiúság!
7 A zsarolás a bölcset balgává teszi,
s az ajándék megrontja a szívet.
Türelem
8 »Jobb a dolog vége az elejénél,
jobb a türelmes a kevélynél.«
9 Ne légy hirtelen a bosszúságra, mert a bosszúság a balgák keblében lakik. 10 Ne mondd: »Miért van az, hogy azelőtt jobb idők jártak, mint most?« Mert balga az ilyen kérdés!

A bölcsesség az élet értelme 11 Jobb a bölcsesség a vagyonnál, és nagyobb előny azoknak, akik a napot látják. 12 Mert amint megoltalmaz a bölcsesség, ugyanúgy megoltalmaz a pénz is; a tudomány és a bölcsesség mégis hasznosabb, mert életet ad a birtokosának. 13 Szemléld Isten művét, hogy senki sem tudja egyenessé tenni, amit görbének alkotott! 14 A jólét napjain élvezd a jót, a balsors napján pedig gondold meg, hogy ezt is, mint azt, Isten alkotta, azért, hogy az embernek ne lehessen jogos panasza ellene.

15 Hívságos napjaim folyamán ezeket is láttam: Van igaz ember, aki igazvolta mellett is tönkremegy, és van bűnös, aki gonoszsága mellett is sokáig él.
16 Ne akarj túlságosan igaz
és a kelleténél bölcsebb lenni,
hogy balgává ne légy!
17 Ne légy szerfelett gonosz,
és ne légy ostoba,
hogy meg ne halj idődet előtt!
18 Jó, ha megőrzöd, amid van; de a többiről se vedd le kezedet, mert aki féli Istent, nem hanyagol el semmit.

A bölcsesség erőforrás 19 A bölcsesség több erőt ad a bölcsnek, mint a város tíz
hatalmassága. 20 Mert nincs a földön igaz ember, aki jót tenne, és ne vétkeznék. 21 Ne is
ügyelj minden szóbeszédre, hogy meg ne halld, hogyan átkoz téged a szolgád, 22 hiszen
magadban jól tudod, hogy te is gyakran átkoztál másokat.

Hagyomány és a tapasztalat 23 Mindezt megtapasztaltam bölcsességben, s azt
mondtam: »Bölcs akarok lenni!« De a bölcsesség messzire távozott tőlem, 24 még
messzebbre, mint azelőtt volt, mert igencsak mély az! Ki tudná megtalálni? 25 Mindent
megvizsgáltam elmémmel, hogy megismerjem, kikémleljem, hogy felkeressem a
bölcsességet és a tudást, és hogy felismerjem a balga gonoszságát és a dőrék tévelygését.
26 Úgy találtam, hogy még a halálnál is keserűbb az asszony, aki olyan, mint a vadász
csapdája: háló a szíve, karjai bilincsek. Aki Isten előtt kedves, megmenekül tőle, a bűnös
azonban beleakad. 27 Lám, ezt találtam, mondja a Prédikátor, amikor az egyik dolgot a
másikkal összevetettem, hogy eljussak a tudáshoz, 28 amelyet lelkem folyton keresett, de
meg nem talált:

Embert ezer között egyet találtam,
de asszonyt ugyanannyi között egyet sem találtam!

29 Csak azt találtam,
hogy Isten az embert igaznak alkotta,
de az beleártotta magát mindenféle mesterkedésbe.

8 **A király szava és tettei** 1 Ki olyan, mint a bölcs,
és ki találja meg a dolgok nyitját?
Az ember bölcsessége derűssé teszi arcát,
és meglágyítja a vonások keménységét.

2 Azt mondom: Figyelj a király szájára, s az Istennek tett eskü parancsára! 3 Ne siess,
hogy a színe elől eltávozz! Ne tarts ki veszett ügy mellett, mert ő mindent megtesz, amit
csak akar, 4 mivel a király szava hatalommal teljes, és ki mondhatná neki: »Miért teszed?«

Művelt törvénytisztelők – műveletlen törvényszegők 5 Aki megtartja a parancsot, nem
tapasztal rosszat, a bölcsnek szíve pedig tudja, hogy eljön a számadás ideje. 6 Mert minden
dolog számára van idő és ítélet, csakhogy súlyosan nehezedik az emberre a baj. 7 Nem tudja
ugyanis, mi fog még történni, és nincs, aki megmondja neki, miként lesz majd. 8 Nincs az
ember hatalmában, hogy visszatartsa éltető leheletét, nincs a halál napján hatalma, és nincs a
háború idején felmentés, s a gonoszság nem menti a gonoszt.

9 Mindezt láttam, amikor figyelmemet mindazokra a dolgokra irányítottam, amelyek a
nap alatt végbemennek, amikor ember embertársa fölött, annak kárára uralkodik. 10 Láttam
továbbá, hogy díszes temetésben részesültek gonoszok, akik életükben is a szent helyen
voltak, és magasztalták őket a városban, mintha cselekedeteik igazak lettek volna. – Az is
hiúság, 11 hogy nem mondják ki az ítéletet a gonosz fölött tüstént, ezért az emberek fiai a
gonoszságot minden félelem nélkül cselekszik, 12 mivel a bűnös, aki a rosszat százszor is
elköveti, sokáig marad életben irgalmasságból. Azt is tudom azonban, hogy az istenfélők,
akik az ő színétől félnek, jól járnak, 13 és hogy nem lesz jó sora a gonosznak. Napjai nem
hosszabbodnak meg, hanem, mint az árnyék, úgy múlnak el azok, akik az Úr színétől nem
félnek. – 14 Van még egy hiúság, amely a földön adódik: Vannak igazak, akiket bajok érnek,
mintha a gonoszok tetteit cselekednék, és vannak gonoszok, akik biztonságban vannak,
mintha az igazak cselekedetei náluk volnának. Megállapítottam, hogy ez is hiúság!
15 Dicsértem ezért az örömet, mivel az embernek úgysincs egyéb java a nap alatt, minthogy

egyék, igyék és örvendezzen. A fáradsága mellett hadd kísérje őt legalább ez élete napjain, amelyeket Isten adott neki a nap alatt.

A megismerés határai 16 Amint elmémet arra irányítottam, hogy megismerjem a bölcsességet, és szemléljem a hajszát, amely a földön végbemegy, úgyhogy sem nappal, sem éjjel nem jön álom az ember szemére, 17 akkor Isten egész művét illetően azt láttam, hogy az ember nem tud annak végére járni, ami a nap alatt történik. Minél többet fárad az ember a keresésben, annál kevésbé tudja megtalálni, és ha a bölcs azt hiszi is, hogy tudja, mégsem jön a nyitjára.

9 1 Mindezt forgattam szívemben, hogy jól megértsem: Az igazak és a bölcsek, s az ő cselekedeteik Isten kezében vannak, és mégsem tudja az ember, vajon szeretetet érdemel-e, vagy gyűlöletet.

2 Minden, ami előttük van, hiúság,
mert mindenkire egy sors vár:
az igazra éppúgy, mint a gonoszra,
a jóra ugyanúgy, mint a rosszra,
a tisztára éppúgy, mint a tisztátalanra;
arra, aki áldoz, és arra, aki az áldozatokat megveti;
a jóra ugyanúgy, mint a bűnösre,
s a hamisan esküvőre éppúgy, mint arra, aki igaz esküt tesz.

3 Mindabban, ami a nap alatt végbemegy, az a legrosszabb, hogy egy sors vár mindenre, ezért az emberek fiainak szíve betelik rosszasággal és megvetéssel, amíg élnek, utána pedig az alvilágba vezet az út. 4 Senki sincs, aki örökké élne, s aki ebben bizakodhatna. Többet ér az élő kutya a kimúlt oroszlánnál. 5 Mert az élők tudják, hogy meghalnak, de a halottak semmiről sem tudnak többé, és jutalmuk sincs többé, mert emlékük feledésbe merül. 6 A szeretet éppúgy, mint a gyűlölet és az irigység, akkor már egyaránt elmúlt, és nincs részük e világban, s abban, ami a nap alatt végbemegy.

A PRÉDIKÁTOR TANÁCSAI: 9,7-12,8

Öröm és tudatos cselekvés

7 Rajta tehát! Edd jóízűen kenyeredet,
és idd jó kedvvel borodat,
mert tetteid elnyerték Isten tetszését!
8 Legyenek ruháid mindenkor fehérek,
és ne hiányozzék az olaj fejedről!

9 Élvezd az életet feleségeddel, akit szeretsz, hívságos életed minden napján, amely neked a nap alatt jutott – összes hívságos napodon –, mivel ez a te részed az életben azon fáradság mellett, amellyel a nap alatt vesződsz. 10 Amit kezed megtehet, vidd véghez serényen, mert sem cselekvés, sem tervezgetés, sem bölcsesség, sem tudás nincs az alvilágban, ahová sietsz!

Véletlen és idő 11 Másfelől pedig láttam a nap alatt, hogy nem a fürgéké a haladás, és nem a hősöké a győzelem. Nem a bölcseké a kenyér, és nem az okosoké a gazdagság; nem a hozzáértőké a kegy, hanem az idő és a véletlen éri utol mindnyájukat. 12 Az ember nem ismeri saját végét, hanem mint a halak, amelyeket megfog a horog, és mint a madarak, amelyeket foglyul ejt a tőr, úgy kerülnek kelepcébe az emberek a baj idején, amikor az hirtelen rájuk szakad.

Tudás és hatalom 13 Ezt a bölcsességet is láttam a nap alatt, és igen nagynak ítéltem:
14 Volt egy kis város, és abban csak kevés férfi. Egy hatalmas király felvonult ellene,
bekerítette, és erősségeket épített körös-körül, úgyhogy teljessé lett a megszállás. 15 Volt
benne egy szegény és bölcs férfi, s az bölcsességével megmentette a várost – de senki sem
emlegeti már azt a szegény férfit.

16 És azt mondtam: Többet ér a bölcsesség az erőnél,
akkor miért nézik le mégis a szegény ember bölcsességét,
és miért nem hallgatnak szavára?
17 Inkább kell hallgatni a bölcsek csendes szavára,
mint a balgák vezérének kiabálására.
18 Többet ér a bölcsesség a háború fegyvereinél,
de aki csak egyben vét is, számos jónak megrontója.

10 **Balgaság** 1 Az elhullott legyek tönkreteszik a kenet illatát,
bölcsességnél és dicsőségnél erősebb
egy csipetnyi s ideig való balgaság.
2 A bölcsnek szíve jobbra tart,
a balga szíve pedig balra.
3 A balga, amikor úton van, mivel ő esztelen, mindenkit ostobának gondol.

Higgadtság 4 Ha az uralkodó haragra gerjed ellened, el ne hagyd a helyedet, mivel a
higgadtság nagy hibát is helyrehoz.

A fejedelmek tévedései 5 Van egy baj, amelyet a nap alatt láttam, mely tévedés a
fejedelem részéről: 6 Balga ember magas méltóságba jut, előkelők pedig alacsony sorban
ülnek. 7 Szolgákat láttam lóháton, fejedelmek pedig gyalog jártak, mintha szolgák volnának.

Veszélyes dolgok
8 Aki vermet ás, beleesik abba,
aki sövényt bont, megmarja a kígyó!
9 Aki követ fejt, megsérül attól,
aki fát vág, megsebesül általa.

A tudás haszna 10 Ha a vas elcsorbul, és nem olyan, mint azelőtt, hanem életlen, sok
munkával kell megélesíteni; a bölcsesség is a serénység nyomában jár.
11 Mint amikor titokban marna meg a kígyó, semmivel sem különb az, aki titkon
rágalmaz.

A balga ember 12 A bölcs szájának szava csupa kedvesség,
a balgát pedig ajka romlásba dönti;
13 beszédének eleje dőreség,
és szája szavának eredménye gonosz tévedés.
14 A balga szaporítja a szót: »Az ember nem tudja, mi volt előtte, és hogy mi lesz
utána, ki mondhatná meg neki?«
15 A munka kimeríti a balgákat,
úgyhogy még a városba sem tudnak eltalálni.

A királyi udvar és a nép sorsa 16 Jaj neked, ország, amelynek gyermek a királya,
s amelynek főurai már reggel lakmároznak!
17 De boldog az ország, amelynek királya szabad ember,
és főurai kellő időben étkeznek,
táplálkoznak és nem tobzódnak.

A lustaság 18 A restség miatt meghajolnak a gerendák,
és tétlen kezek mellett beázik a háztető.

A pénz19 A vigadozás kedvéért adnak lakomát; a bor arra való,
hogy az élőket felvidítsa,
a pénznek pedig minden engedelmeskedik.

Az elővigyázatosság20 Még gondolatban se szidalmazd a királyt,
még hálókamrádban se gyalázd a gazdagot,
mert az ég madarai elviszik szavadat,
s a szárnyasok elárulják nekik beszéded!

11 **A jövő kiszámíthatatlansága** 1 Helyezd kenyeredet a folyóvíz színére, így sok nap múlva megtalálod azt.
2 Oszd hét részre, vagy pedig nyolcra, mert nem tudod, milyen baj jön a földre.
3 Ha a felhők megtelnek,
esőt ontanak a földre,
ha délnek dől a fa, vagy akár északnak,
azon a helyen marad, ahová ledőlt.

Tudatos cselekvés 4 Aki folyton a széljárást lesi, sohasem vet,
aki mindig a felhőket nézi, nem jut el az aratáshoz.
5 Ahogy azt nem tudod, hogy merre megy a szél útja, és hogy a csontok hogyan állnak össze a várandós asszony méhében, ugyanúgy nem ismered Isten műveit sem, aki mindeneket alkotott.
6 Vesd el vetőmagodat reggel,
és estig ne pihentesd kezedet,
mivel nem tudod, hogy ez hasznosabb-e vagy az,
vagy hogy jobb-e mindkettő együtt.
7 Édes a fény,
és a szemnek jó, ha látja a napot!
8 Akárhány évet ér is meg az ember,
lelje örömét mindegyikben,
de emlékezzék meg a sötét időről, és arról a sok napról,
amelyek, amikor eljönnek, hiúságnak mutatják az elmúltakat.

Öregség és a halál
9 Örvendj, ifjú, fiatal korodban,
és légy jó kedvvel ifjúságod napjain!
Kövesd szíved hajlamát, és azt,
amit szemed lát! De tudd meg,

hogy mindezekért Isten törvény elé idéz!
10 Űzd el a búbánatot szívedből
és tartsd távol a bajt testedtől,
hisz az ifjúkor és az élvezet is csak hiúság!

12 1 Gondolj Teremtődre ifjúságod napjain,
mielőtt elkövetkeznek a nyomorúságos napok,
s eljönnek az esztendők, amelyekről azt mondod:
»Ezek nincsenek kedvem szerint!«
2 Mielőtt elsötétül a nap,
a világosság, a hold és a csillagok,
amikor a felhők eső után újra megjönnek;
3 amikor a háznak őrei reszketnek,
s az erőteljes férfiak meginognak;
az őrlő leányzók, ha kevesen vannak, felhagynak dolgukkal,
s az ablakon leskelődők homályba borulnak;
4 amikor bezárulnak az utcára nyíló ajtók,
s a malom zaja elcsendesül;
amikor madárfüttyre felkelnek,
s az énekes leányzók mindannyian elhalkulnak;
5 amikor a magas helyektől is félnek
s az úton ijedeznek;
amikor virágzik a mandulafa,
mikor a sáska nehezen vánszorog,
és a fűszer mit sem ér,
mert az ember elmegy örök hajlékába,
és siratók járnak körül az utcán;
6 amíg el nem szakad az ezüstfonál,
és el nem reped az aranyedény,
amíg össze nem zúzódik a korsó a forrásnál,
és el nem törik a kerék a kútnál:
7 visszatér a por a földbe, ahonnan vétetett,
s az éltető lehelet visszatér Istenhez, aki adta.
Keretvers8 Csupa hiúság!– mondja a Prédikátor – minden csak hiúság!

KÉT UTÓSZÓ A KIADÓTÓL: 12,9-14

Első utószó 9 A Prédikátor egyébként igen bölcs ember volt, a népet tudásra tanította, elbeszélte, amit cselekedett, és vizsgálódva sok mondást szerzett. 10 Hasznos igéket keresett, és le is írta azt, ami helyes: igaz igéket. 11 A bölcsek szavai olyanok, mint az ösztöke; mint a mélyen bevert szegek, amelyeket egy pásztor ad a tanítók tanácsa által. Ennél több után ne kutass, fiam!

Második utószó 12 A sok könyvcsinálásnak nincs sem hossza, sem vége, s a gyakori töprengés a test sanyarúsága! 13 Halljuk mindnyájan a beszédnek végét: Féld az Istent, és tartsd meg parancsait, mert ez az egész ember, 14 mivel Isten minden tettet ítéletre bocsát, minden rejtett dolgot, legyen az jó vagy gonosz!

AZ ÉNEKEK ÉNEKE

1 1 Az Énekek Éneke Salamontól.
2 Csókoljon engem szája csókjával!
Hisz szerelmed bornál is édesebb!
3 Keneteid illata kellemes,
neved kiöntött olaj,
ezért szeretnek téged a lányok!
4 Vonj engem magad után, siessünk
keneteid illata után!
Vezess, ó király, a kamrádba,
vigadjunk és örvendezzünk veled,
magasztaljuk szerelmedet, amely bornál is édesebb!
Méltán szeretnek téged!
5 Lebarnult vagyok, mégis szép, Jeruzsálem leányai!
Olyan, mint Kedár sátrai, mint Salamon kárpitjai.
6 Ne csodáljatok azért, hogy lebarnultam,
hogy a nap megbarnított!
Anyám fiai nehezteltek rám,
szőlőt őriztettek velem,
a magam szőlőjét azonban nem őriztem!
7 Mondd meg nekem, lelkem szerelmese,
hol legeltetsz, merre delelteted nyájadat,
hogy ne kelljen kóborolnom
társaid nyájai körül!
8 Ha nem tudsz eligazodni, te legszebb a nők közt,
indulj és menj el a nyáj nyomán,
és legeltesd gidáidat a pásztorok sátrai mellett! –

9 A fáraó szekerébe fogott lovaimhoz
hasonlítalak téged, kedvesem!
10 Szépek orcáid, mint a gerlicéé,
és nyakad, mint a gyöngyfüzér!
11 Aranyláncocskát készítünk számodra
ezüstszemekkel kirakva. –

12 Miközben a király nyugvóhelyén pihen,
nárduszom illatát árasztja.
13 Olyan a kedvesem hozzám, mint a mirhatáska:
a keblemen pihen az éjjel.
14 Olyan a kedvesem hozzám, mint a ciprusfürt
Engedi szőlőhegyén. –

15 De szép vagy, szerelmem, de szép vagy!
Szemeid olyanok, mint a galambok. –

16 De szép vagy, kedvesem, milyen gyönyörűséges!
Üde zöld a fekvőhelyünk,
17 cédrusok a házunk gerendái,
ciprus borítja falunkat.

2 1 Virág vagyok a mezőn,
és liliom a völgyben. –

2 Amilyen a liliom a tövisek között,
olyan a kedvesem a leányok között! –

3 Mint az almafa az erdő fái között,
olyan a kedvesem az ifjak között:
árnyékában kívánok én megtelepedni,
és gyümölcse édes az ínyemnek.
4 Bevitt engem a bor házába,
s a felirata fölöttem: szerelem.
5 Üdítsetek szőlőskaláccsal,
frissítsetek almával,
mert beteg vagyok a szerelemtől!
6 Balkeze a fejem alatt,
és jobbjával átölel engem.

7 Kérlek titeket, Jeruzsálem leányai,
a gazellákra, a szarvasünőkre a mezőn:
fel ne költsétek, fel ne riasszátok kedvesemet,
amíg maga nem akarja!
8 Csitt! A kedvesem íme, itt jön!
Szökken a hegyeken át, szökell halmokon keresztül!
9 Olyan a kedvesem, mint a gazella,
mint a szarvasborjú,
már itt is áll a házunk mögött,
benéz az ablakon, nézdel a rácson át.
10 Íme, a kedvesem szól nekem:
»Kelj fel szaporán, szerelmem!
Jöjj, galambom, szépségem!
11 Mert a tél már elmúlt,
az eső elállt, elvonult,
12 földünkön előbújnak a virágok,
eljött a szőlőmetszés ideje,
s a gerle szava hallatszik a határban.
13 A füge már kihajtja első gyümölcsét,
s a virágzó szőlő illatot áraszt.
Kelj fel, kedvesem! Jöjj, te szépségem!
14 Te, galambom a sziklaüregben,
a kőszál rejtekében, hadd lássam arcodat,
hadd halljam hangodat!
Mert a te szavad édes, és oly bájos az orcád!«
15 Fogjátok el nekünk a rókakölyköket,
mert feldúlják a szőlőt,
pedig a szőlőnk már virágzik!
16 Enyém a kedvesem, és én az övé!
Élvezi a liliomokat,
17 amíg a nappal szellője meg nem rezdül,

s az árnyak el nem szállnak.
Rajta! Tégy úgy, kedvesem, mint a gazella,
úgy, mint a szarvasborjú Béter hegyein.

3 1 Fekvőhelyemen éjjelente
kerestem, akit szeret a lelkem.
Kerestem, de nem találtam.
2 »Felkelek, járom a várost,
az utcáit és tereit,
keresem, akit szeret a lelkem!«
Kerestem, de nem találtam.
3 Ott jártak a várost járó őrök.
»Láttátok-e, akit szeret a lelkem?«
4 Alighogy elhagytam őket,
megleltem, akit szeret a lelkem,
megragadtam, el nem engedem,
amíg be nem viszem anyám házába,
édes szülőm kamrájába.
5 Kérlek titeket, Jeruzsálem leányai,
a gazellákra, a szarvasünőkre a mezőn:
fel ne költsétek, fel ne riasszátok kedvesemet,
amíg maga nem akarja!
6 Ki az, aki feljön a pusztából,
mintha füstoszlop lenne?
Illatozva mirhától, tömjéntől,
az árusok minden jó illatú szerétől?
7 Íme, Salamon hordszéke,
hatvan vitéz van körülötte
Izrael erősei közül.
8 Megannyian kardforgatók,
hadban járatosak;
mindnek kard van az oldalán
az éj rémei miatt.
9 Gyaloghintót készített magának Salamon király
a Libanon fáiból,
10 lábait ezüstből készítette,
a támláját aranyból, ülését bíborból;
gondosan kibélelte Jeruzsálem leányai kedvéért.
11 Jöjjetek, nézzétek, Sion szüzei,
Salamon királyt a koronával,
amellyel anyja megkoronázta menyegzője napján,
szíve vígságának napján!

4 1 De szép vagy, kedvesem,
De szép vagy!
Szemeid, mint a galambok
a fátyolod mögött,
hajad, mint a kecskenyáj,
amely leszáll Gileád hegyeiről.

2 Fogaid, mint a nyírásra kész nyáj,
amint kijön a fürdőből,
ikreket szül mindegyik,
meddő egy sincs közöttük.
3 Ajkad karmazsinszalag,
arcod bájjal teli;
halántékod mint a gránátalmaszelet
a fátyolod mögött.
4 Nyakad, mint Dávid tornya,
bástyákkal kiépítve;
ezernyi pajzs függ rajta,
megannyi hősi pajzs.
5 Két melled, mint a gazella ikrei,
amelyek liliomok között legelnek.
6 Amíg a nappal szellője meg nem rezdül,
s az árnyak el nem illannak,
eljárok a mirha hegyéhez
s a tömjén halmához.
7 Egészen szép vagy, kedvesem,
és szeplő nincsen benned!
8 Jöjj a Libanonról, mátkám!
Jöjj a Libanonról, jöjj!
Hagyd el az Amána csúcsát,
a Szánir és a Hermon ormát,
az oroszlánok tanyáját,
a párducok hegyeit.
9 Megsebezted szívemet, húgom, mátkám!
Megsebezted szívemet szemed egyetlen tekintetével,
nyakláncod egyetlen gyöngyével!
10 Milyen bájos a szerelmed, húgom, mátkám!
Mennyivel édesebb a szerelmed a bornál,
és keneteid illata minden balzsamnál!
11 Ajkad színméztől csepeg, mátkám!
Méz és tej árad nyelved alól,
és ruháid illata tömjénillat.
12 Elzárt kert vagy, mátkám, húgom,
elzárt kert, lepecsételt forrás.
13 Hajtásaid gyönyörű liget,
benne gránátalma és mindenféle gyümölcs,
ciprusvirág és nárduszok,
14 nárdusz, sáfrány, illatos nád, fahéj,
mindenfajta tömjéncserje, mirha, áloé
és számtalan pompás balzsam.
15 A kert forrása az élő vizek kútja,
amelyek a Libanonról csorognak.
16 Rajta, északi szellő! Déli szél, jöjj!
Lengj át kertemen,
hadd áradjon szét balzsamos illata!

5 1 Jöjjön a kedvesem a kertjébe

s élvezze pompás gyümölcseit!
Belépek kertembe, mátkám, húgom!
Leszedem mirhámat és balzsamomat,
elköltöm a lépet és mézemet,
megiszom boromat, tejemet!
Egyetek, barátaim, és igyatok,
ittasodjatok meg, kedveseim!
2 Aludtam, de szívem ébren volt.
Hallga! A kedvesem zörget!
»Nyiss ki nekem, húgom,
kedvesem, galambom, szeplőtlenem!
Mert a fejemet harmat lepi,
és fürtjeimet az éjjel nedűje.«
3 »Köntösömet már levetettem,
hogy öltsem fel újra?
Lábamat már megmostam,
hogy sározzam be ismét?«
4 Kedvesem benyújtotta kezét a résen,
s erre bensőm felindult.
5 Felkeltem, hogy ajtót nyissak kedvesemnek.
Kezem mirhától csepegett,
ujjam tele lett finom mirhával
6 a retesz fogantyúján.
Ajtót nyitottam kedvesemnek,
de ő már elfordult és távozott.
Szinte elalélt lelkem a szava miatt!
Kerestem őt, de nem találtam többé,
hívtam, de nem adott választ.
7 Ott találtak engem a várost járó őrök;
ütöttek, sebesre vertek,
elvették tőlem leplemet a falak őrei.
8 Kérlek titeket, Jeruzsálem leányai!
Ha rátaláltok kedvesemre, mondjátok meg neki,
hogy beteg vagyok a szerelemtől!«
9 Miben különb a kedvesed más kedvesénél,
te, legszebb a nők között?
Miben különb a kedvesed más kedvesénél,
hogy ennyire kérlelsz minket?
10 A kedvesem fehér is, piros is,
ezer közül is kiválik.
11 Feje színtiszta arany,
a haja, mint a pálma koronája,
fekete, mint a holló.
12 Szemei, mint a galambok
a patak mellett:
tejben fürödnek,
bőséges vízfolyás mellett pihennek.
13 Orcái, mint a balzsamágyak,
amelyek illatos füveket teremnek;
ajkai liliomok,

finom mirhától csepegnek.
14 Keze aranyhenger, tarzis-kővel kirakva;
teste elefántcsont zafírral borítva;
15 lábai márványoszlopok, aranytalpon állnak;
termete, mint a Libanon, pompás, mint a cédrusok.
16 Szája merő édesség, ő maga egészen kívánatos,
ilyen a kedvesem, ilyen a szerelmem,
Jeruzsálem leányai!

6 1 Merre szokott kedvesed járni,
te, legszebb a nők között?
Hová szokott kedvesed betérni,
hogy veled együtt keressük?
2 Kedvesem a kertjébe szokott menni,
a balzsamágyakhoz,
hogy élvezze a kertet,
és liliomot szedjen.
3 Én a kedvesemé vagyok, s a kedvesem az enyém,
s ő élvezi a liliomokat.
4 Szép vagy, kedvesem,
aranyos, bájos, mint Jeruzsálem,
félelmetes, mint a csatarendben álló tábor!
5 Fordítsd el rólam szemeidet,
mert zavarba ejtenek!
Hajad, mint a kecskenyáj,
amely Gileádról alászáll.
6 Fogaid, mint a juhnyáj,
amely kijön a fürdőből;
ikreket szül mindegyik,
meddő egy sincs közöttük.
7 Halántékod, mint a gránátalmaszelet,
a fátyolod mögött.
8 Hatvanan vannak a királynék,
nyolcvanan a feleségek,
s a leányok szám nélkül vannak,
9 de egy a galambom, a szeplőtlenem,
egyetlene anyjának, kedveltje szülőjének.
Látják őt a leányok, és boldognak hirdetik,
a királynék, a feleségek, és magasztalják:
10 »Ki az, aki felbukkan, mint a hajnal pírja,
szép, mint a hold, tiszta, mint a nap,
félelmetes, mint a csatarendben álló tábor?«
11 Lementem a dióskertbe
nézni a völgynek rügyeit,
nézni, kihajtott-e a szőlő,
virágzik-e a gránátalma.
12 És váratlanul zavarba jött lelkem
Aminádáb négyesfogatai miatt.

7 1 Perdülj, perdülj, Szulamit!
Perdülj, perdülj! Hadd nézzünk!
Mit akartok nézni Szulamiton?
Csak nem a tábori körtáncot?
2 Milyen kecsesek lépteid
saruidban, fejedelmi leányzó!
Csípőd hajlása, mint a nyaklánc,
mely művészkezek alkotása.
3 Köldököd kerekded csésze,
sohase legyen kevert bor híján!
Hasad olyan, mint a búzarakás,
melyet liliom szegélyez.
4 Két melled olyan,
mint a gazella két ikerfia.
5 A nyakad, mint elefántcsont torony,
szemeid, mint Hesebon tavai
a népes város kapujánál;
orrod, mint a Libanon tornya,
amely Damaszkusz felé tekint.
6 Fejed, mint a Kármel,
fejed haja, mint a bíbor,
omló hullámai királyt fűznek rabláncra.
7 De szép vagy, milyen bájos,
te kedves, te gyönyörűséggel teljes!
8 Termeted pálmafához hasonló,
és melleid datolyafürthöz.
9 Azt mondtam magamban: »Felmegyek a pálmafára,
és gyümölcse után nyúlok.«
Olyanok legyenek nékem melleid, mint annak fürtjei,
és szád lehelete, mint az alma illata,
10 a szád legyen bor a legjavából,
méltó arra, hogy kedvesem igya,
hogy ajkával és fogával érintse!
11 A kedvesemé vagyok én,
ő meg utánam eped.
12 Jöjj, kedvesem! Menjünk a mezőre,
szálljunk meg a tanyákon:
13 reggel menjünk a szőlőkbe,
lássuk, kihajtott-e már a szőlő,
kinyílt-e a virágja,
virágban áll-e a gránátalma?
Ott adom neked szerelmemet!
14 A mandragórák illatot árasztanak,
s ajtónk előtt mindenféle pompás gyümölcs;
frisset is, régit is
tettem el számodra, kedvesem!

8 1 Bár testvérem lennél,
aki anyám keblén szopott!
Akkor, ha az utcán rádtalálnék, megcsókolnálak,

és senki sem vetne meg érte engem.
2 Magammal vinnélek, elvezetnélek
anyám házába, aki nevelt engem,
itatnálak fűszeres borral,
gránátalmáim mustjával.
3 Balja a fejem alatt nyugszik,
és jobbjával átölel engem.
4 Kérlek titeket, Jeruzsálem leányai!
Fel ne költsétek, fel ne riasszátok kedvesemet,
amíg csak maga nem akarja!
5 Ki az, aki feljön a pusztából
gyönyörtől aléltan, kedvesére támaszkodva?
Az almafa alatt keltettelek föl:
itt szült téged anyád,
itt hozott a világra édesanyád.
6 Tégy engem, mint pecsétgyűrűt a szívedre,
mint pecsétnyomót a karodra,
mert erős a szerelem, mint a halál,
és könyörtelen a féltés, mint az alvilág,
a szikrája izzó, tüzes szikra!
7 Tengernyi víz sem tudja eloltani a szerelmet,
folyamok sem tudják elsodorni;
ha valaki a háza egész vagyonát adja a szerelemért,
vajon lenézik-e érte?
8 Van nekünk egy kis húgunk,
nincs még neki keble,

mit is tegyünk kishúgunkkal,
ha majd kezét kérik?
9 Legyen fal, s építsünk ezüst ormot föléje;
legyen ajtó, s borítsuk be cédruslapokkal!
10 Fal vagyok, de melleim már tornyok,
ezért lettem kívánatos a szemében.
11 Szőlője volt Salamonnak Baál-Hamónban,
s rábízta azt a csőszökre;
terméséért ezer ezüstöt bárki is megadhat.
12 Az én szőlőm itt egészen az enyém;
te, Salamon, az ezret csak tartsd meg magadnak,
s kétszázat adj annak, akik őrzik gyümölcsét!
13 Ki a kertekben laksz, s barátok lesik szavadat:
hadd halljam hangodat!
14 Fuss, kedvesem! Tégy úgy, mint a gazella,
mint a szarvasborjú a balzsamos hegyeken!

A BÖLCSESSÉG KÖNYVE

ÚJ ÉLET A BÖLCSESSÉG ÁLTAL: 1,1-6,21

1 **Buzdítás az igaz életre**
1 Szeressétek az igazságot, ti föld bírái!
Gondoljatok az Úrra jó lélekkel,
keressétek őt szívetek egyszerűségében,
2 mert azok találnak rá, akik nem kísértik,
s azoknak nyilvánítja ki magát, akik bíznak benne!
3 Az aljas gondolatok ugyanis eltávolítanak Istentől,
s a próbára tett hatalom megfeddi a balgákat.
4 Mert nem tér a bölcsesség gonosz szándékú lélekbe,
és nem lakik bűnnek adózó testben.
5 Hisz a fegyelem szent lelke menekül a hamisságtól,
távol tartja magát az esztelen gondolatoktól,
és visszariad, ha igaztalanság közelít.
6 A bölcsesség emberbarát lélek ugyan,
de nem hagyja büntetlenül a káromló ajkának vétkét,
mert Isten az ember veséit kutatja,
a szívét jól megvizsgálja,
és nyelvét meghallgatja.
7 Az Úr lelke ugyanis betölti a földkerekséget,
s aki egybefogja a mindenséget, az tud is minden szóról!
8 Ezért senki sem maradhat rejtve, aki igaztalant beszél,
nem kerüli el azt a büntető igazság,
9 mert az istentelennek számot kell adnia fondorlataiért,
és beszédeinek híre eljut az Istenhez,
hogy gonoszságai elvegyék büntetésüket.
10 Hisz mindent meghall a féltékeny fül,
s a zúgolódás moraja nem marad rejtve!
11 Kerüljétek tehát a hasztalan zúgolódást,
s óvjátok nyelveteket a rágalomtól,
mert beszéd titokban sem hangzik el büntetlenül,
s a hazug száj megöli a lelket.
12 Ne törjétek magatokat a halál után tévelygő életetekkel,
ne siettessétek romlástokat kezetek munkájával!
13 Hisz Isten nem alkotta a halált,
és nem leli örömét az élők vesztén.
14 Azért teremtett mindent, hogy legyen,
s a földkerekség nemzedékeit gyógyulásra szánta.
Nincs meg bennük a romlás mérge,
és nincs a földön az alvilág országa!
15 Az igazság ugyanis örök és halhatatlan.

A gonoszok üzelmei 16 A gonoszok azonban kézzel és szóval
magukhoz édesgetik a halált,
a barátjuknak hiszik, sorvadnak utána,
szövetségre lépnek vele,
és méltók is arra, hogy martalékává legyenek.

2 1 Tévesen vélekedve azt mondják egymásnak:
»Rövid az életünk ideje és szomorú,

nincsen orvosság az ember halála ellen,
és nincs, akiről tudnák, hogy visszajött az alvilágból.
2 Mert semmiből lettünk
és majd olyanok leszünk, mintha nem is lettünk volna,
mert csak füst az éltető lehelet orrunkban,
s a gondolat csak szikra szívünk lüktetésére:
3 ha ez elalszik, testünk hamuvá lesz,
a lélek pedig elszáll, mint lenge szellő.
4 Idő múltán elfelejtik nevünket is,
és senki sem gondol többé tetteinkre.
Életünk elmúlik, ahogy a felhő szertefoszlik,
eloszlik mint a köd, melyet a nap sugara elűz,
és a melege földre sújt.
5 Olyan az életünk, mint az árnyék vonulása,
és végünkből nincs visszatérés,
mert le van pecsételve az,
és nem tér vissza senki sem.
6 Rajta tehát! Éljünk a jelen javakkal,
élvezzük a teremtést sietve, míg fiatalok vagyunk!
7 Töltekezzünk pompás borral és mirhával,
ne menjünk el az évszak virágai mellett!
8 Koszorúzzuk magunkat rózsákkal, mielőtt elhervadnának,
ne maradjon rét kicsapongásunktól érintetlen!
9 Egyikünk se vonja ki magát tobzódásunkból,
mindenütt rakjuk le vígságunk jeleit,
mert ez a mi osztályrészünk, ez a mi sorsunk!
10 Nyomjuk el a szegény igazat,
ne kíméljük az özvegyet,
és ne tekintsünk a koros aggastyán ősz hajára!
11 Erőnk legyen az igazság mércéje,
mert ami gyenge, az haszontalan!
12 Leselkedjünk tehát az igazra, mert az utunkban áll,
és ellenkezik tetteinkkel,
törvényszegést vet a szemünkre,
s megszól, hogy vétettünk a tisztesség ellen.
13 Azzal kérkedik, hogy nála van az Isten ismerete,
és Isten gyermekének mondja magát.
14 Nézeteinknek ő a vádlója,
15 még az is terhes nekünk, ha látjuk őt,
mert élete másokétól különbözik,
és ösvényei egészen különösek.
16 Ő komolytalannak néz minket,
tartózkodik útjainktól, mint a szennytől,
s boldognak hirdeti az igazak végét,
és azzal dicsekszik, hogy Isten az ő atyja.
17 Lássuk tehát, igazak-e beszédei?
Tegyük próbára, mi lesz majd vele,
tudjuk meg, milyen lesz a vége!
18 Mert ha az igaz Isten gyermeke, akkor ő meg is óvja,
és kiragadja ellenségei kezéből.

19 Tegyük őt próbára szidalommal, kínzással,
hogy megismerjük szelídségét,
és kipróbáljuk állhatatosságát!
20 Ítéljük őt gyalázatos halálra,
mert – amint mondja – oltalomban részesül!«
21 Így gondolják ők, de tévednek,
mert gonoszságuk vakká tette őket.
22 Nem ismerik Isten titkait,
nem remélik a jóság bérét,
és nem tekintik a szeplőtelen lelkek jutalmát.
23 Isten ugyanis halhatatlannak teremtette az embert,
és saját hasonlóságára és képére alkotta,
24 a halál pedig a sátán irigységéből jött a világba,
és követik őt azok, akik az ő oldalán vannak.

3 Az igazak és a gonoszok túlvilági sorsa

1 Az igazak lelkei azonban Isten kezében vannak,
s a halál kínja nem éri őket.
2 Úgy látszott a balgák szemében, hogy meghaltak,
távozásukat balsorsnak vélték,
3 és végső romlásnak, hogy elmentek tőlünk,
ők azonban békességben vannak,
4 ha kínt szenvedtek is az emberek szemében,
reményük halhatatlansággal teljes,
5 kevés fenyítés után nagy javakban van részük,
mert Isten próbára tette,
és magához méltóknak találta őket.
6 Megvizsgálta őket, mint az aranyat a kohóban,
és elfogadta őket egészen elégő áldozatul.
Látogatásuk idején pedig
7 az igazak felragyognak,
olyanok lesznek, mint a szikra,
amely a nádasban tovaterjed,
8 ítélkeznek nemzeteken, és uralkodnak népeken,
s az Úr lesz a királyuk örökké.
9 A benne bízók megértik az igazságot,
s a hívek kitartanak mellette szeretetben,
mert választottjai kegyben és békességben részesülnek.
10 A gonoszok pedig gondolataik szerint bűnhődnek,
mivel lenézték az igazat, és eltávoztak az Úrtól.
11 Mert aki a bölcsességet és fegyelmet megveti, boldogtalan.
A reményük hiú, fáradságuk hasztalan,
és munkájuk hiábavaló,
12 asszonyaik esztelenek, gyermekeik gonoszak,
13 és nemzetségük elátkozott.

Gyermektelen igazak – sokgyermekes gonoszok

Boldog a magtalan, ha szeplő nincs benne,
ha bűnös ágyról nem tudott,

és lesz gyümölcse az igaz lelkek látogatásakor.
14 Boldog az eunuch is,
aki nem követett el kezével törvénysértést,
és nem eszelt ki gonosz dolgot Isten ellen,
mert elveszi a hűség kiváló jutalmát,
s a legkedvesebb osztályrészt Isten templomában.
15 Mert a nemes törekvések gyümölcse dicsőséges,
s a bölcsesség gyökere el nem pusztul.
16 A házasságtörők gyermekei azonban nem boldogulnak,
s a törvénytelen ágynak ivadéka elpusztul.
17 Ha hosszú is az életük, becsületük nincsen,
és öregkoruk végül tisztesség híjával lesz.
18 Ha pedig előbb meghalnak, nincsen reményük,
sem vigaszuk a törvénykezés napján,
19 mert igaztalan nemzedéknek gonosz a vége!

4 1 De szép a tiszta nemzedék dicsőségében,
mert halhatatlan az emlékezete,
és ismert Isten és ember előtt.
2 Ha jelen van, utánozzák,
ha távozott, visszakívánják.
Koszorúval a fején,
győztesként vonul fel az örökkévalóságba,
miután elnyerte a szeplőtelen viadalok jutalmát.
3 De nincs haszon az istentelenek népes gyermekrajában,
a fattyúhajtás nem bocsátja mélyre gyökerét,
és nem tesz szert szilárd alapra,
4 mert ha ideig-óráig burjánzik is ága,
gyenge lévén, a szél megingatja,
s a vihar ereje gyökerestül kitépi.
5 A fejletlen hajtások letöredeznek,
a gyümölcsük élvezhetetlen, fanyar ízű,
és semmi hasznát sem lehet venni,
6 mert a törvénytelen együttlétből sarjadt gyermekek
a bűnözés tanúi szüleik ellen ítéletük idején.

Az igazak rövid élete – a gonoszok hosszú élete

7 Az igaz azonban, haljon meg bár idő előtt, nyugalomra talál.
8 Mert a tisztes aggkort nem a hosszú élet adja,
és nem az évek száma méri,
inkább az ember bölcsessége az igazi ősz haj,
9 s a szeplőtelen élet az igazi aggkor.
10 Mivel kedvessé lett Isten előtt, szeretetet talált,
és ő elvitte, mert bűnösök között töltötte életét,
11 elragadta, hogy a gonoszság meg ne rontsa elméjét,
s az álnokság meg ne tévessze lelkét.
12 Mert a könnyelműség igézete homályba burkolja a jót,
s a csapongó szenvedély megrontja az ártatlan szívet.
13 Mivel hamar tökéletessé lett, hosszú időt töltött be.

14 Mert lelke kedves volt Isten előtt,
sietve kiragadta őt a gonoszság közepéből.
A népek látták, de meg nem értették,
és nem vették szívükre azt,
15 hogy Isten kegyelme és irgalma vár szentjeire,
és irgalmas látogatása választottjaira.
16 Az igaz azonban, ha meghalt,
megítéli az életben maradt gonoszokat,
s a hamar tökéletessé lett ifjúkor
a bűnös hosszú életét.
17 Látják ugyanis a bölcsnek végét,
de nem értik, mit rendelt felőle Isten,
és miért helyezte őt az Úr biztonságba.
18 Látják őt és lenézik,
az Úr azonban kineveti őket.
19 Ők pedig becstelen hullává lesznek,
és gyalázatban lesz részük a holtak közt örökre,
mert ő letaszítja az ilyen gőgösöket,
hogy meg sem mukkannak,
és ledönti őket alapjukról.
Végső pusztulásra jutnak és nyögnek,
emlékük pedig elenyészik.

Gonoszok és igazak a végítéleten

20 Remegve jönnek elő, amikor bűneiket számon kérik,
és törvényszegéseik vádlókként lépnek fel ellenük.

5 1 Akkor az igazak nagy bátorsággal állnak azok ellenébe,
akik sanyargatták őket, és hiábavalónak gondolták fáradságukat.
2 Amikor ezt látják, iszonyú félelem rendíti meg őket,
s elámulnak a nem várt, hirtelen üdvösség miatt.
3 Bánkódva mondják majd egymásnak,
s elfogódott szívvel sóhajtoznak:
4 »Ezek azok, akiken egykor nevettünk,
akikből csúfot űztünk!
Mi, ostobák, életüket őrültségnek
és végüket dicstelennek véltük.
5 Íme, mint számolják őket Isten fiai közé,
s a szentek között van részük!
6 Valóban, letértünk az igazság útjáról,
az igazság világa nem fénylett nekünk,
s az értelem napja nem kelt fel számunkra!
7 Az igazságtalanság és romlás útjain elfáradtunk,
bejártunk kietlen utakat,
az Úr útjáról azonban nem tudtunk.
8 Mi hasznát láttuk a gőgnek?
És mit nyertünk, ha a gazdagsággal kérkedtünk?
9 Mindez elmúlt, mint az árnyék,
mint a szálló mendemonda,

10 mint a hajó, amely a hullámzó vizet átszeli,
amelynek, ha elhaladt, nem találni nyomát,
sem gerince ösvényét a habokon,
11 és mint a légben szálló madár,
amelynek nem lehet meglelni útja nyomát,
mert a lenge levegőn suhogó szárnyakkal csapkodva
erővel hasít utat a légben,
és szárnyát lebbentve tovarepül,
s utána útjának semmi nyoma sem marad,
12 vagy mint ahogy a célba lőtt nyíl után,
az átszelt levegő rögtön ismét összefolyik,
úgyhogy nem lehet látni pályáját:
13 éppígy mi is, alighogy megszülettünk, máris elenyésztünk,
s az erény semmi nyomát sem tudtuk felmutatni,
sőt elemésztett minket gonoszságunk!«
14 Valóban, a gonosz reménye olyan,
mint a szélfútta pehely,
mint a könnyű hab, amelyet vihar kerget,
mint a füst, amelyet a szél eloszlat,
s mint az egynapos átutazó vendég emléke!
15 Az igazak ellenben örökké élnek,
és jutalmuk az Úrnál van,
gondjuk viselése a Magasságbelinél;
16 ezért nyerik el az ékesség országát
s a szépség koronáját az Úr kezéből,
mert jobbjával betakarja,
és szentséges karjával megvédi őket.
17 Felveszi fegyverzetül haragvó indulatát
és felfegyverzi a teremtést az ellenség megtorlására,
18 felölti mellvértnek az igazságosságot,
és sisak gyanánt felteszi a kemény ítéletet;
19 felveszi győzhetetlen pajzsul a szentséget,
20 és dárdájává élesíti a bősz haragot.
Vele együtt a világ is harcba száll az esztelenek ellen,
21 elröppennek a villámok jól találó nyilai,
s a felhőkből, mint jól kivont íjból szállnak,
és biztosan a célba csapódnak.
22 Belőlük, mint parittyából haragos jégkövek röpülnek,
felzúdul ellenük a tenger vize,
s a folyók háborogva elöntik őket.
23 Hatalmas vihar kel fel ellenük,
és mint a forgószél, szétszórja őket,
igazságtalanságuk pusztává teszi az egész földet,
s a gonoszság felforgatja a hatalmasok trónját.

6 **A bölcsesség keresése** 1 Hallgassatok tehát, királyok és értsetek!
Okuljatok, akik kormányozzátok a föld határait!
2 Figyeljetek ti, akik sokaság fölött uralkodtok,
és népek nagy számával hivalkodtok!
3 Mert az Úrtól nyertétek a hatalmat,

s a Fölségestől az uralmat,
aki számonkéri tetteiteket,
és kifürkészi terveiteket;
4 mert, noha országa szolgái vagytok,
nem ítéltetek igazul,
nem tartottátok meg az igazság törvényét,
és nem jártatok Isten akarata szerint.
5 Iszonyúan és hamar megjelenik nektek,
mert szigorú ítélet vár a hatalmon levőkre!
6 A kicsiny ugyanis irgalmat talál,
de kemény fenyítés vár a hatalmasokra,
7 mert Isten nem tart senki személyétől,
és nem fél senki rangjától,
hisz a kicsinyt is, a nagyot is ő alkotta,
s egyaránt viseli gondját mindegyiknek.
8 Az erősekre azonban szigorúbb vizsgálat vár!
9 Hozzátok szól tehát szavam, ti királyok,
hogy bölcsességet tanuljatok, és el ne essetek!
10 Mert, akik az igazságot igazságban megtartják,
igazzá lesznek,
s akik megtanulják, védelmezőre találnak.
11 Kívánjátok tehát szavaimat,
vágyódjatok utánuk, és okulásban lesz részetek!
12 Ragyogó a bölcsesség és hervadhatatlan,
és könnyen meglátják azok, akik szeretik;
akik keresik, meg is találják.
13 Eléje megy azoknak, akik vágyódnak utána,
s előre megmutatja nekik magát.
14 Aki kora hajnalban keresi, nem kell, hogy fáradjon,
mert a portáján ülve találja.
15 Róla elmélkedni tökéletes okosság,
aki érte virraszt, csakhamar gond nélkül lesz,
16 mert ő maga jár körül,
s felkeresi azokat, akik hozzá méltók,
vidáman jelenik meg nekik az utakon,
és minden gondolatban találkozik velük.
17 Kezdete a legőszintébb vágy az okulás után,
18 az okulásra irányuló gond pedig szeretet,
a szeretet pedig törvényeinek teljesítése,
a törvények megtartása pedig a halhatatlanság teljessége,
19 a halhatatlanság pedig közel hoz Istenhez,
20 a bölcsesség kívánása tehát elvezet az örök uralomhoz.
21 Ha tehát kedvetekre van
a trón s a jogar, ti népek fejedelmei,
szeressétek a bölcsességet,
hogy örökké országolhassatok!

A BÖLCSESSÉG LÉNYEGE ÉS HASZNA: 6,22-8,18

Bevezetés 22 Hogy mi a bölcsesség
és hogyan keletkezett, íme, hirdetem,

nem rejtem el előttetek Isten titkait,
megvizsgálom a teremtés kezdetétől fogva,
napvilágra hozom ismeretét,
és nem hallgatom el az igazságot.
23 Nem járok a sápadt irigységgel,
mert annak nincs köze a bölcsességhez.
24 A bölcsek nagy száma javára van a világnak,
s az értelmes király erőssége a népnek.
25 Okuljatok tehát szavaimon,
majd hasznát látjátok!

7 **A halandó ember** 1 Hisz én csak halandó ember vagyok,
hasonló a többihez,
ivadéka a földből alkotott elsőnek.
Anyám méhében formálódtam én is testté,
2 tíz hó folyamán álltam össze a vérben,
a férfi magvából, az egyesülés gyönyöréből.
3 Születésem után én is a közös levegőt szívtam,
ugyanolyan földre estem, mint mások,
első szavam sírás volt, mint a többieké.
4 Pólyában neveltek sok vesződséggel,
5 mert a királyok közül egy sem kezdte másképp az életét.
6 Mindenki számára egy a belépés az életbe, s egy a távozás!

A bölcsesség Isten adománya

7 Ezért könyörögtem,
és okosság adatott nekem,
imádkoztam, és eljött hozzám a bölcsesség lelke.
8 Többre becsültem azt országnál és trónnál,
s a gazdagságot hozzá mérve semminek tartottam,
9 nem tettem vele egy sorba drágakövet,
mert minden arany hozzá képest csak kevés homok,
s az ezüst mellette csupán sárnak számít.
10 Egészségnél, szépségnél jobban szerettem,
s eltökéltem, hogy világosságul használom,
mert a fénye soha el nem alszik.
11 De vele együtt a többi jó is hozzám jött,
és mérhetetlen gazdagság volt a kezében.
12 Én pedig örvendtem mindnek,
mivel a bölcsesség volt a vezérük,
de nem tudtam, hogy mindezeknek ő az anyja!
13 Csalárdság nélkül sajátítottam el,
és irigység nélkül adom tovább.
Nem rejtem el gazdagságát,
14 mert kifogyhatatlan kincs az az embernek.
Akik vele éltek, megszerezték Isten barátságát,
mert a fegyelem adományai ajánlották őket.

Könyörgés a bölcsesség adományáért

15 Nekem pedig adja meg Isten,
hogy bölcsen beszéljek,
és gondolkodjam ahhoz méltón, aminek részese lettem,
mivel ő a bölcsesség útmutatója,
s egyben a bölcsek irányítója,
16 hisz kezében vagyunk mi is, meg szavaink is,
és minden értelmesség, ügyesség és fegyelem.
17 Mert ő adta nekem a dolgok igaz tudását,
hogy értsem a világ szerkezetét, az elemek erejét,
18 az idők elejét, végét és közepét,
a napfordulat változását, az évszakok váltakozását,
19 az évek körforgását, a csillagok állását,
20 az állatok természetét, a vadállatok dühét,
a szelek erejét, az emberek gondolkodását,
a növények különféleségét, a gyökerek erejét.
21 Ami rejtve van s ami látható, megismertem,
mert a mindenség művésze, a bölcsesség, megtanított rá!

A bölcsesség mibenléte

22 Benne ugyanis lélek van:
értelmes és szent,
egyetlen, sokféle és finom,
ékesen szóló, gyors és szeplőtelen,
biztos, kellemes, jót kedvelő és éles,
23 akadályt nem ismerő, jótékony,
emberbarát, kegyes, állhatatos, szilárd,
minden erővel teljes, mindent látó,
minden szellemen átható,
az értelmeseken, tisztákon, legfinomabbakon.
24 Mert minden gyorsnál gyorsabb a bölcsesség,
tisztaságánál fogva mindenen áthatol,
25 mert Isten erejének lehelete,
s a mindenható Isten dicsőségének tiszta csordulása.
Nincs benne semmi szenny,
26 mert az örök világosság kisugárzása,
Isten fölségének szeplőtelen tükre
és jóságának képmása.
27 Bár egymagában van, mindent megtehet,
bár egyedül marad, mindent megújít,
nemzedékről-nemzedékre betér a szentek lelkébe,
s őket Isten barátaivá és prófétákká avatja.
28 Mert Isten csak azt szereti,
aki a bölcsesség bizalmasa,
29 mivel az ékesebb a napnál
és minden csillagképnél,
a fényhez hasonlítva különb annál is,
30 mert azt felváltja az éjjel,
a bölcsességen azonban nem vesz erőt a gonoszság!

8 1 Elér tehát erejével egyik határtól a másikig,
s a mindenséget üdvösen igazgatja.

A bölcsesség az erények forrása

2 Őt szerettem
és kerestem ifjú koromtól,
s azon voltam, hogy kedvesemmé tegyem,
és szerelmes lettem szépségébe.
3 Nemes származásával dicsekszik,
mivel Istennel együtt lakik.
A mindenség Ura megkedvelte,
4 mert be van avatva Isten ismeretébe,
és műveiben ő a tanácsadója.
5 Ha pedig a gazdagság kívánatos az életben,
mi gazdagabb a mindeneket alkotó bölcsességnél?
6 Ha a megérzés sikerrel munkálkodik,
van-e a létezők között nála különb művész?
7 És ha valaki az igazságot kedveli,
fáradságának gyümölcsei kiváló erények,
mert megtanít mértéktartásra és okosságra,
igazságosságra és erősségre,
melyeknél hasznosabb nincs az életben az embereknek.
8 Ha pedig valaki gazdag tudást kíván:
ismeri ő a múltat, kifürkészi a jövőt,
ért a fordulatos beszédhez, a talányok megfejtéséhez,
előre tudja a jeleket s a csodákat,
a korok és időszakok végét.

A bölcsesség hűséges társ

9 Eltökéltem tehát,
hogy őt veszem életem társául,
mert tudtam, hogy tanácsot ad nekem a jóra,
és vigaszom lesz gondok és bánat közepette.
10 Dicsőségem lesz miatta a népek előtt,
bár ifjú vagyok, becsületem lesz az öregeknél.
11 Az ítéletben elmésnek találnak,
a hatalmasok elámulnak rajtam,
s a fejedelmek arca megcsodál engem.
12 Ha hallgatok, megvárnak engem,
ha szólok, felfigyelnek;
ha még tovább beszélek, a szájukra teszik kezüket.
13 Ezenfelül általa halhatatlanságban lesz részem,
s örök emléket hagyok az utánam jövőknek.
14 Népeket kormányzok, és nemzetek lesznek alattvalóim,
15 félelmetes fejedelmek rettegnek, ha rólam hallanak,
a nép között kegyesnek mutatkozom, és a harcban hősnek.
16 Megtérve otthonomba, kipihenem magamat oldalán,
mert nincs keserűség a társaságában,
nincsen bosszúság a vele való együttlétben,

csak vígság és öröm.
17 Mialatt ezeket magamban fontolgattam,
és szívemben meghánytam-vetettem,
hogy halhatatlanság van a bölcsesség társaságában,
18 és nemes gyönyörűség a barátságában,
el nem fogyó gazdagság a keze fáradságában,
okulás a vele való szóváltásban,
és jó hírnév a vele való társalgásban,
körüljártam és kerestem, mint vehetném magamhoz.

SALAMON IMÁDSÁGA BÖLCSESSÉG A TÖRTÉNELEMBEN: 8,19-19,22

Ima a bölcsességért

Bevezetés
19 Bár széptermetű ifjú voltam,
és jó lélek jutott osztályrészemül,
20 vagy inkább: mivel jó voltam,
hibátlan testbe érkeztem,
21 mégis láttam, hogy nem juthatok másként a birtokába,
csak akkor, ha Isten megadja,
– és már ez is bölcsesség volt:
tudni, hogy kinek az adománya az –,
azért az Úr elé járultam, kértem őt,
és szívem mélyéből így szóltam:

9 **Ima a bölcsességért** 1 »Atyáim Istene, irgalom Ura,
aki szavaddal teremtettél mindeneket,
2 és bölcsességeddel alkottad az embert,
hogy uralkodjék a teremtményeken, amelyeket alkottál,
3 hogy igazgassa a földkerekséget szentségben és igazságban,
és egyenes lélekkel igazságot tegyen:
4 add meg nekem a veled együtt trónoló bölcsességet,
és ne zárj ki engem gyermekeid közül!
5 Hiszen szolgád vagyok, szolgálód gyermeke,
gyenge, rövidéltű ember,
elégtelen a jog s a törvények értésére.
6 Mert legyen bár valaki
mégoly tökéletes is az emberek fiai között,
a tőled eredő bölcsesség nélkül számba sem jöhet.
7 Te szemeltél ki engem néped királyává,
fiaid és leányaid bírájává,
8 te mondtad, hogy templomot építsek szent hegyeden,
és oltárt lakóhelyed városában,
hasonmását a szent sátornak,
amelyet kezdettől fogva készítettél.
9 Veled van bölcsességed, amely ismeri műveidet,
s amely jelen volt akkor is, amikor a világot teremtetted,
és tudja, mi kedves a szemed előtt,
és mi felel meg parancsaidnak.

10 Küldd el azt szent egedből,
dicsőséged trónusától,
hogy velem legyen és velem munkálkodjék,
és megtudjam, mi kedves előtted!
11 Mert ő mindezeket tudja és érti,
ezért józanul vezérel majd tetteimben,
és megőriz engem hatalmával.
12 Akkor majd kedvesek lesznek cselekedeteim,
igazságban vezérlem népedet,
és méltó leszek atyám trónjára.
13 Mert melyik ember ismerheti Isten akaratát,
és ki tudná elgondolni, mit kíván Isten?
14 Hiszen a halandók gondolatai bátortalanok,
és terveink ingatagok,
15 mert a romlandó test teher a léleknek,
s a földi sátor lehúzza a sokat tűnődő elmét.
16 Alig sejtjük azokat, amik a földön vannak,
csak fáradsággal értjük meg azt, ami szemünk előtt van,
az égieket pedig ki tudná kifürkészni?
17 Ki ismerte meg akaratodat,
hacsak te nem adtál bölcsességet,
s el nem küldted szent lelkedet a magasból?
18 Így lettek egyenessé a földön levők útjai,
s így tanulták meg az emberek, mi tetszik neked,
hisz a bölcsesség által menekültek meg, Uram,
akik neked kezdettől fogva kedvesek voltak.«

A BÖLCSESSÉG HATALMA - HÉT PÉLDA : 10,1-11,4

10 **Ádám** 1 Ez óvta meg azt, akit Isten először formált,
a földkerekség atyját,
amikor még csak ő volt megteremtve;
2 ez vezette ki őt vétkéből,
és adott hatalmat neki, hogy minden fölött uralkodjon.
3 Tőle pártolt el haragjában az igaztalan,
azért pusztult el testvérgyilkos indulatában.

Noé 4 Mikor miatta özönvíz árasztotta el a földet,
ismét a bölcsesség mentette meg,
és vezérelte hitvány fa által az igazat.

Ábrahám 5 Miután a népek gonosz tervükre egybegyűltek,
ez találta és óvta meg az igazat,
hogy Isten előtt feddhetetlen legyen,
és erőssé tette fia szeretetével szemben.

Lót 6 Ez ragadta ki az igazat a gonoszok romlásakor,
mikor az Ötvárosra hulló tűz elől menekült,
7 gonoszságuk bizonysága gyanánt ott van
a füstölgő sivár vidék,

az idétlen gyümölcsöt termő fák,
s a hitetlen lélek emlékéül álló sóoszlop.
8 Mivel mellőzték a bölcsesség útját,
nemcsak abban vallottak kárt, hogy a jót meg nem ismerték,
hanem balgaságuk emlékét is hátrahagyták az embereknek,
hogy el ne titkolhassák, amiben vétkeztek.
9 Hű szolgáit viszont a bölcsesség ragadta ki a szorongatásból.

Jákob 10 Egyenes úton vezérelte
a bátyja haragja elől menekülő igazat,
megmutatta neki Isten országát,
és megadta neki a szent dolgok ismeretét.
Vesződsége közepette jóléthez segítette,
és fáradságát bőséggel jutalmazta.
11 Vele volt kizsákmányolóinak ármányával szemben,
és gazdagsághoz juttatta,
12 megőrizte ellenségektől, megóvta üldözőktől,
és kemény viadalban neki juttatta a győzelmet,
hogy belássa: a bölcsesség hatalmasabb mindennél.

József 13 Ez nem hagyta cserben az eladott igazat,
hanem megóvta a bűntől, leszállt vele a verembe,
14 és nem hagyta el a bilincsekben sem,
amíg meg nem hozta neki a kormánypálcát
s a hatalmat elnyomói fölött.
Meghazudtolta az ellene vádaskodókat,
és örök hírnevet szerzett neki.

Izrael népe
15 Ez ragadta ki a szent népet,
a feddhetetlen ivadékot,
az elnyomó nemzet hatalmából,
16 ez vonult be Isten szolgájának lelkébe,
mire ő csodákkal és jelekkel
állt ellen félelmes királyoknak.
17 Megadta az igazaknak kényszermunkájuk jutalmát,
csodás utakon vezérelte őket,
nappal lepel volt számukra, éjjel pedig csillagfény.
18 Átvitte őket a Vörös tengeren,
átvezette őket a nagy vízen,
19 ellenségeiket pedig a tengerbe merítette,
s a tenger mélységéből partra vetette.
Ezért az igazak kifosztották a gonoszokat,
20 és énekkel dicsérték Uram, szent nevedet.
Egyetértve magasztalták győztes kezedet,
21 a bölcsesség ugyanis megnyitotta a némák száját,
s a gyermekek nyelvét ékesszólóvá tette.

11 1 Sikerre vezette vállalkozásaikat

szent próféta vezetése mellett:
2 átkeltek lakatlan pusztaságon,
és sivár helyeken ütöttek sátort.
3 Ellenálltak ellenségeknek,
s megbosszulták magukat ellenfeleiken.
4 Szomjúságukban segítségül hívtak Téged,
és vizet kaptak a meredek sziklából,
szomjukat oltották a kemény kőszálból.

ISTEN NÉPE ÉS ISTEN ELLENSÉGEI HÉT PÁRHUZAM : 11,5-19,22

Első párhuzam: a Nílus vize és a sziklából fakadó víz

5 Amivel ellenségeik bűnhődtek, amikor nem volt innivalójuk,
Izrael fiai annak bőségében örvendeztek,
6 s az nekik, amikor szűkölködtek, jótéteményül szolgált.
7 Mert a ki nem apadó folyó forrás vize helyett
embervért adtál a gonoszoknak.
8 Amíg azok megfogyatkoztak,
büntetésül a megölt kisdedekért,
ezeknek váratlanul bőséges vizet adtál,
9 és megmutattad az akkori szomjúsággal,
hogyan magasztalod fel a tieidet
és pusztítod el ellenségeiket.
10 Amikor ugyanis megpróbáltatás érte őket,
bár csak enyhe feddésben volt részük,
megtudták, milyen kínokat szenvedtek a harag sújtotta gonoszok.
11 Azokat ugyanis, mint intő atya, próbára tetted,
ezeket pedig, mint szigorú király, kérdőre vontad és elkárhoztattad.
12 Távol tőlük és jelenlétükben egyaránt kínt szenvedtek,
13 mert kétszeres bánat fogta el őket,
és sóhajtottak, amikor a múltakra emlékeztek,
14 mert amikor hallották, hogy az, ami nekik bűnhődés,
amazoknak javára szolgált, tudomást szereztek az Úrról,
és csodálták az események végét.

Első kitérés: Isten és a büntetés

15 Akit egykor gonoszul kitettek és gúnyolva elutasítottak,
azt az események végén megcsodálták;
szomjaztak ők, de nem úgy, mint az igazak!
16 Romlottságuk balga vélekedései miatt,
amelyektől félrevezetve esztelen csúszómászókat
és alávaló állatokat imádtak,
büntetésül esztelen állatok raját bocsátottad rájuk,
17 hogy megtudják: mindenki azzal bűnhődik,
ami által vétkezik.
18 Mert mindenható kezed,
amely a világot a forma nélküli anyagból teremtette,
küldhetett volna ellenük medvét,
bősz oroszlánt seregestől,
19 vagy újfajta ismeretlen, dühös fenevadakat,
amelyek tüzes párát lehelnek, sistergő gőzt fújnak,

vagy szemükből rémes szikrát szórnak,
20 amelyek nemcsak ártással tudták volna őket tönkretenni,
hanem puszta látásuk is holtra rémítette volna őket.
21 De eleshettek volna akár egyetlen lehelettől,
üldözve saját tetteiktől,
elszélesztve hatalmad fuvallatától,
de te mindent mérték, szám és súly szerint rendeztél.
22 Csakis neked áll mindig módodban,
megmutatni nagy hatalmadat,
és ki tudna ellene szegülni karod erejének?
23 Mert az egész világ olyan előtted,
mint a mérleg mutatója,
mint a földre hulló hajnali harmatcsepp,
24 mégis könyörülsz mindenen, mert módodban áll minden,
s elnézed az emberek bűneit a bűnbánatért,
25 mert szereted mindazt, ami van,
semmit sem utálsz abból, amit alkottál.
Mert ha gyűlöltél volna bármit is, meg sem teremtetted,
s meg sem alkottad volna.
26 Hogy is maradhatna meg bármi, ha te nem akarnád,
és hogyan állhatna fenn, amit nem hívtál létre?
27 Kímélsz mindent, mivel a tiéd, Uram,
s az élőben leled örömedet!

12 1 De jó, de kegyes a szellemed, Uram, mindenben!
2 Ezért a tévelygőket megfedded egy keveset,
vétkeikért megdorgálod őket, és lelkükre kötöd,
hogy a gonoszságtól elfordulva benned higgyenek, Uram!
3 Így szent földed régi lakóitól is iszonyodtál ugyan,
4 mert utálatos dolgokat műveltek előtted:
varázslást és förtelmes áldozatokat;
5 kegyetlenül megölték gyermekeiket,
emberek belső részeit falták és vért szürcsöltek,
amikor mint beavatottak titkos ünnepséget ültek.
6 A gyámoltalan teremtések gyilkos szülőit
el akartad ugyan emészteni atyáink keze által,
7 hogy a föld, amely előtted mindennél kedvesebb,
Isten gyermekeiben méltó telepeseket nyerjen,
8 de még őket is megkímélted, hisz ők is emberek,
és sereged előőrse gyanánt darazsakat küldtél,
hogy apránkint irtsák ki őket.
9 Nem mintha nem lett volna erőd,
haddal vetni az igazak alá a gonoszokat,
félelmes vadakkal, vagy egy kemény igével
egyszeriben kiirtani őket.
10 Mégis apránként büntetted őket,
hogy alkalmat adj bűnbánatra,
bár tudtad, hogy gonosz volt eredetük,
a romlottságuk velük született,

és gondolkodásuk soha meg nem változik,
11 hisz istentelen fajzat voltak kezdettől fogva!
Nem kellett tartanod senkitől sem,
amikor büntetlenül hagytad bűneiket,
12 hisz ki mondhatná neked: »Mit cselekedtél?«
Vagy ki szegülhetne ellen ítéletednek?
Ki léphet fel ellened, mint az igaztalan emberek védője,
és ki illethet váddal, ha elpusztulnak népek, melyeket alkottál?
13 Hisz nincsen kívüled Isten,
aki gondját viselné a mindenségnek,
hogy bizonyítanod kellene: nem ítéltél hamisan.
14 Nem vonhat kérdőre sem király, sem fejedelem
azokért, akiket elveszítettél.
15 Mert igaz vagy, mindent igazságban intézel,
úgy ítélsz, hogy nem illik hatalmadhoz
kárhoztatni azt is, aki büntetést nem érdemel.
16 Hiszen hatalmad az igazságosság alapja,
és mivel mindennek ura vagy, kész vagy mindent megkímélni.
17 Mutatsz ugyan erőt, ha kétségbe vonják hatalmad teljességét,
és bünteted azok merészségét, akik nem ismernek téged,
18 de fékezed hatalmadat, enyhén ítélsz,
és nagy kímélettel igazgatsz minket,
mert nálad van a hatalom gyakorlása, amikor csak akarod!
19 Ezzel a bánásmóddal pedig arra tanítottad népedet,
hogy az igaznak emberségesnek kell lennie,
és azzal a jó reménnyel töltötted el gyermekeidet,
hogy amikor ítélsz, alkalmat adsz a bűnök megbánására.
20 Ha már szolgáid halálra szánt ellenségeit
ekkora kímélettel büntetted,
s időt és alkalmat adtál nekik,
hogy felhagyjanak a gonoszsággal,
21 mennyi gonddal ítéled akkor fiaidat,
amikor atyáiknak esküvel, sőt szövetséggel javakat ígértél!
22 Amíg tehát fenyítesz minket,
ellenségeinket sokszor korbácsolod,
hogy mi is, amikor ítélkezünk, jóságodat meggondoljuk,
s az ítéleten irgalmadat remélhessük.
23 Ezért azokat is, akik esztelen, gonosz életet éltek,
azzal gyötörted leginkább, amit imádtak,
24 mert a tévelygés útjain túl messze jutottak,
amikor az állatok legsilányabbjait hitték isteneknek,
s úgy éltek, mint együgyű gyermekek.
25 Ezért szégyenteljes büntetést bocsátottál rájuk,
mintha éretlen gyermekek lennének.
26 Mivel pedig nem hajlottak sem megszégyenítésre, sem korholásra,
Istenhez illő ítéletet tapasztaltak,
27 mert amikor szenvedésük közben bosszankodva látták,
hogy azok által bűnhődnek, amiket isteneknek gondoltak,
felismerték, hogy ő az igaz Isten,
akiről azelőtt tagadták, hogy ismerik,

ezért jött el rájuk végső kárhozatuk!

13 Második kitérés: A bálványimádás balgasága

1 Mert balgák mindazok az emberek, akikben nincs meg Isten ismerete,
akik nem tudták a látható javakból megismerni azt, aki van,
s a műveket szemlélve nem ismerték föl az alkotót,
2 hanem a tüzet, vagy a szelet, vagy az iramló levegőt,
vagy a csillagok körét, vagy a víz árját,
vagy a napot s a holdat tartották
világot kormányzó isteneknek.
3 Ha már ezeket isteneknek gondolták,
mert szépségük elbájolta őket,
tudhatták volna, mennyivel kiválóbb ezek ura,
hiszen a szépség szerzője alkotta mindezeket.
4 Ha pedig megcsodálták ezek erejét és tevékenységét,
megérthették volna, hogy alkotójuk még erősebb,
5 mert a teremtmények nagyságából, szépségéből
nyilván meg lehet ismerni azok teremtőjét.
6 De ezek ellen még csak kevesebb a kifogás,
mert ők talán csak tévednek,
miközben Istent keresik, és meg akarják találni.
7 Amikor ugyanis alkotásaival foglalkoznak, s azokat vizsgálják,
megejti őket azok látása,
mert annyira szép, amit látni lehet!
8 Ezeknek azonban még sincs mentségük,
9 mert, ha tudásban annyira vitték,
hogy át tudták kutatni a világot,
ennek urát ugyan miért nem tudták előbb megtalálni?
10 De boldogtalanok azok, és holt dolgokba vetik reményüket,
akik emberi kéz művét hívják isteneknek,
a mesterséges alkotást aranyból, ezüstből, az állatok képeit,
vagy haszontalan követ, régi kéz munkáját.
11 Így, amikor a fafaragó alkalmas törzset vág az erdőből,
gondosan lehántja egész kérgét,
majd hozzáértő szorgalommal
hasznos holmit készít az élet szolgálatára,
12 a munka hulladékát étel készítésére fordítja,
13 ami pedig megmarad belőle, és semmire sem alkalmas:
a görbe és görcsökkel telenőtt fát
üres idejében szorgalmasan kifaragja,
gondos művészettel alakot ad neki,
és ember képére formálja,
14 vagy valami hitvány állathoz szabja.
Bevonja vörös agyaggal, pirosra keni pirosítóval,
és minden foltját befesti,
15 aztán hozzáillő hajlékot készít,
a falra illeszti és vassal megerősíti.
16 Tehát gondját viseli, hogy le ne essen,
mert tudja, hogy az nem tud magán segíteni,

hiszen csak képmás, és segítségre szorul.
17 Amikor pedig vagyonáért, gyermekeiért
és feleségéért fogadalmat tesz és imádkozik,
nem restell szólni ahhoz, ami lélek nélkül van,
18 az erőtlenhez könyörög egészségért,
a holthoz esedezik életért,
s a gyámoltalanhoz fordul segítségért,
19 szerencsés utat kér attól, ami lábát sem tudja mozdítani,
keresetéért, munkájáért és minden ügye sikeréért
ahhoz könyörög, ami semmire sem képes.

14 1 Más viszont, aki tengerre indul,
és szilaj hullámokat készül átszelni,
fadarabhoz esedezik, amely törékenyebb,
mint a hajó, amely őt hordozza.
2 Mert a haszonvágy eszelte ezt ki,
és hozzáértő ember bölcsessége építette,
3 s a te gondviselésed kormányozza, Atyánk,
mivel a tengeren is adtál utat,
és biztos ösvényt a hullámok között.
4 Megmutatod, hogy minden veszélytől meg tudod menteni
még azt is, aki jártasság nélkül száll tengerre.
5 Hogy bölcsességed művei parlagon ne heverjenek,
még a silány fára is rábízzák az emberek életüket,
hajón szelik át a habokat, és életben maradnak.
6 Már régente is, amikor a gőgös óriások vesztüket lelték,
a világ reménysége hajóra menekült,
és kezed irányítása mellett
átmentette a nemző magot az utókornak.
7 Mert áldott a fa, amely által igazság történik,
8 de átok éri a kézzel alkotott bálványt,
és azt is, aki készítette.
Az egyiket azért, mert megalkotta,
a másikat pedig, mert romlandó létére istennek hívták.
9 Egyaránt utálat Isten előtt
az istentelen és istentelen alkotása,
10 és készítőjével együtt a mű is bűnhődik.
11 Ezért a pogányok bálványai ítélet alá esnek,
mert utálattá lettek Isten teremtményei közül,
kísértéssé lettek az emberek lelkének,
és tőrré a balgák lábának.
12 Mert a hűtlenség kezdete a bálványképek gondolata,
kitalálásuk az élet rákfenéje.
13 Nem voltak ilyenek kezdettől fogva,
ezért nem is maradnak meg örökké.
14 Mivel az ember hivalkodása által jöttek a világra,
hirtelen elmúlás vár rájuk.
15 A keserű gyászban bánkódó atya ugyanis
a tőle váratlanul elragadott fia képmását készítette,

s azt, aki mint ember halt meg, most istenként tisztelte,
és alattvalói között szertartásokat és áldozatokat rendelt.
16 Idővel az istentelen szokás megszilárdult,
s e tévedést törvényként megtartották,
és uralkodók parancsára faragott képeket imádtak.
17 Akiket pedig az emberek
nem tudtak szemtől szembe tisztelni,
mert távol laktak tőlük,
azok képmását a távolból elhozták,
a királyról, akit tisztelni akartak,
hű képet készítettek,
hogy a távollevőnek olyan készséggel hízelegjenek,
mintha közöttük volna.
18 Tiszteletük ápolására pedig a művész becsvágya
olyanokat is ösztönzött, akik azt nem ismerték,
19 mert, hogy megbízója kedvében járjon,
azon fáradozott művészetével,
hogy a hasonlóságot minél hívebben kifejezze.
20 A műalkotás szépségétől elbűvölt sokaság pedig
most már istennek tartotta,
akit kevéssel azelőtt mint embert tiszteltek.
21 Ekként vált az emberi élet kelepcéjévé,
hogy az emberek akár érzelem,
akár uralkodó előtt meghajolva,
a másra nem ruházható nevet kőnek vagy fának adták.
22 És nem érik be azzal,
hogy megtévedtek Isten ismeretében,
hanem a tudatlanság nagy háborúságában élnek,
és mindezt a sok rosszat még béke gyanánt magasztalják!
23 Mert amikor gyermekeiket feláldozzák,
vagy titkos szertartásokat végeznek,
s eszeveszett vad tivornyákat űznek,
24 nem ügyelnek sem az élet, sem a házasság tisztaságára,
az egyik a másikat irigységből megöli,
vagy házasságtöréssel keseríti.
25 Mindezek összekeverednek náluk,
vérengzés, gyilkosság, lopás és csalárdság,
vesztegetés, hűtlenség, lázadás és hamis eskü,
26 a jók zaklatása, a megfeledkezés Istenről,
a lelkek fertőzése, természetellenes paráznaság,
a házasság állhatatlansága, házasságtörés és kicsapongás.
27 Mert a gyalázatos bálványok imádása
minden gonosznak oka, kezdete és bevégzése,
28 hisz vagy őrjöngnek jókedvükben, vagy hamisan jövendölnek,
vagy gonoszul élnek, vagy könnyelműen hamis esküt tesznek,
29 mert amikor lélek nélküli bálványokban bizakodnak,
nem tartanak a hamis eskü megtorlásától.
30 Ezért mind a kettőért méltán bűnhődnek:
azért, hogy bálványokra hagyatkozva,
Istenről hamisan vélekedtek,

és mert hamisan esküdtek,
csalárdul megvetve az igazságot;
31 mert nem azok hatalma, akikre esküt tettek,
hanem a bűnösöknek járó büntetés
követi mindig az igaztalanok botlását.

15 1 Te pedig, Istenünk, kegyes vagy és igaz,
türelmes, és elnézéssel intézel mindent!
2 Még ha vétünk is, tieid vagyunk, hisz ismerjük hatalmadat,
de nem vétünk többé, mert tudjuk, hogy hozzád tartozunk!
3 Mert téged megismerni: tökéletes igazságosság,
és tudni igaz voltodat és hatalmadat:
gyökere a halhatatlanságnak.
4 Nem is ejtett minket tévedésbe
az emberek gonosz mesterségének e találmánya,
sem az árnyékoló festés haszontalan munkája,
a különféle színű faragott képmás,
5 amelynek látása vágyat kelt a balgában,
úgyhogy megkívánja a holt kép élettelen alakját.
6 Akik készítik, akik szeretik, s akik tisztelik őket,
azok a rosszat kedvelik és méltók,
hogy ilyenekben legyen részük.
7 A fazekas is, miután a lágy agyagot fáradsággal meggyúrta,
edényt formál, mindegyiket használatunkra,
de ugyanabból az agyagból alakít
tisztes célra szolgáló edényeket
és ellenkező célra valókat.
Hogy milyen legyen az edény használata,
a fazekas dolga azt eldönteni.
8 Így rosszra fecsérelt fáradsággal
istent készít abból az agyagból az,
aki kevéssel ezelőtt lett a földből,
és csakhamar visszatér oda, ahonnan vétetett,
amikor a kölcsönbe kapott lelket tőle visszakövetelik.
9 De nem gondol azzal, hogy el fogja hagyni ereje,
sem azzal, hogy élete rövid,
hanem versenyre kel arany- és ezüstművesekkel,
érceöntőkkel vetekszik,
és nagyra van azzal, hogy hamis dolgokat alkot.
10 Pedig hamu a szíve, és hitvány föld a reménye,
s élete értéktelenebb, mint az agyag,
11 mert nem ismeri azt, aki őt alkotta,
aki tevékeny lelket lehelt belé,
s az élet leheletét bele ihlette.
12 Hanem azt hiszi, hogy életünk játék csupán,
hogy az ittlét hasznot hajtó vásár,
hogy akárhonnan, még a rosszból is nyereséget kell húzni!
13 Pedig ő bárkinél jobban tudja, hogy vétkezik,
amikor földi anyagból törékeny edényt is, bálványt is készít.

14 Balgák mindnyájan,
és nyomorultabbak a korlátolt lelkénél
néped ellenségei és leigázói,
15 mert a pogányok minden bálványát istennek tartják,
holott azok sem szemüket nem használják, hogy lássanak,
sem orrukat, hogy lélegzetet vegyenek,
sem fülüket, hogy halljanak,
sem kezük ujjait, hogy tapintsanak,
és lábuk is lusta a járásra,
16 mert ember készítette őket,
s olyan formálta, aki az élet leheletét kölcsönbe kapta.
Mert egy ember sem alkothat magához hasonló istent,
17 halandó létére ugyanis
csak holtat tud készíteni igaztalan kézzel.
Hisz ő tökéletesebb azoknál, amiket imád,
mert neki – bár halandó – élete van, azoknak pedig nincs.
18 Még a legnyomorultabb állatokat is imádják,
mert a többivel összehasonlítva,
ostobaságban alábbvalók náluk.
19 De még szépséget sem lehet látni ezeken az állatokon.
nincs is részük Isten dicséretében s áldásában.

16 **Második párhuzam: a békák és a fürjek** 1 Ezért méltán szenvedtek kínokat ilyenek által,
és lettek bestiák rajának prédája.
2 Népeddel azonban a fenyítés helyett jót tettél,
és feltámadt étvágyuk csillapítására
rendkívüli csemegét: fürjet készítettél nekik eledelül,
3 úgyhogy amazok, amikor enni kívántak,
attól, amit láttak, s ami ellepte őket,
még rendes étvágyukat is elvesztették,
ezek viszont rövid nélkülözés után
még rendkívüli falathoz is jutottak.
4 Mert azokra, az elnyomókra,
könyörtelen nélkülözésnek kellett köszöntenie,
ezeknek pedig meg kellett mutatni csupán,
milyen kínokat szenvedtek ellenségeik.

Harmadik párhuzam: a sáskák és a mérgeskígyók
5 Őket is fenyegette ugyan a vadállatok bősz dühe,
amikor tekergő kígyók marásától pusztultak,
6 de nem tartott haragod mindvégig,
csak intés céljából félemlítetted meg őket egy kissé,
és megkapták menekvésük jelképét,
amely törvényed parancsára figyelmeztette őket.
7 Mert aki odafordult, nem az által gyógyult meg, amit látott,
hanem általad, mindenek megmentője által.
8 Ezzel is megmutattad ellenségeinknek,
hogy te vagy az, aki minden bajtól megszabadítasz.

9 Azokat ugyanis a sáskák és legyek csípése megölte,
és nem volt orvosság életük megmentésére,
mert rászolgáltak, hogy ilyenek által pusztuljanak;
10 fiaidon ellenben még a mérges sárkányok marása sem fogott,
mert irgalmad segítségükre sietett, és meggyógyította őket.
11 Megfenyítetted őket, hogy emlékezzenek parancsaidra,
és hamarosan meggyógyultak,
hogy azokról teljesen megfeledkezve
ne nélkülözzék segítségedet.
12 Mert nem orvosolta őket sem gyógyfű, sem kenőcs,
csak a te igéd, Uram, amely mindent meggyógyít!
13 Mert te vagy, Uram, akinek hatalma van élet és halál fölött,
levezetsz az alvilág kapuihoz és újból felhozol.
14 Az ember ugyan ölni tud a gonoszsággal,
de az élet elszállott leheletét nem hozhatja vissza,
s az elvett lelket nem hívhatja vissza többé.

Negyedik párhuzam: a jégeső és a manna

15 De a te kezed elől nem lehet menekülni!
16 Mert az istenteleneket, akik tagadták, hogy ismernek Téged,
erős karod ostorozta:
szokatlan zápor, jégeső, zivatar üldözte,
és tűz emésztette őket.
17 Ami pedig legcsodásabb volt:
a vízben, amely mindent elolt,
a tűz annál is inkább erőre kapott,
mert a teremtés az igazak megtorlója.
18 Néha megszelídült ugyan a tűz,
hogy az istentelenek ellen küldött állatok el ne égjenek,
s ők tulajdon szemükkel lássák,
hogy Isten ítélete üldözi őket,
19 máskor azonban a tűz szokatlan erővel
lobogott mindenfelől a vízben,
hogy a gonosz föld termését elpusztítsa.
20 Népedet viszont angyalok eledelével tápláltad,
és fáradság nélkül készült kenyeret adtál nekik az égből,
amely minden gyönyörűséggel teljes, és minden íz édessége;
21 mert ajándékod megmutatta édességedet gyermekeid iránt,
úgyhogy az mindenki kívánságának megfelelt
és azzá változott, amit akartak.
22 A hó és jég ellenállt a tűz erejének, s el nem olvadt,
s megtudták, hogy a tűz, amely a jégesőben is égett,
és eső közben is villogott,
az ellenség termését tette tönkre.
23 Ugyanakkor meg is feledkezett a saját erejéről,
hogy az igazak táplálékhoz jussanak.
24 A természet ugyanis, amely neked, a teremtőnek szolgál,
megfeszíti erejét a bűnösök fenyítésére,
de lecsillapodik, hogy jót tegyen azokkal, akik benned bíznak.
25 Ezért akkor is, mindenné átváltozva,

a te mindeneket tápláló adományod szolgálatába állt,
úgy, amint azt a hozzád fordulók kívánták,
26 hogy megtudják fiaid, kiket szerettél, Uram,
hogy nem a különféle fajtájú gyümölcs táplálja az embert,
hanem igéd tartja meg azokat, akik benned bíznak.
27 Mert amit a tűz el nem tudott emészteni,
kevés napsugártól melegítve hamar elolvadt,
28 hogy mindenki megtudja: napkelte előtt kell áldani téged,
és virradatkor fordulni hozzád imával!
29 A háládatlan reménye ugyanis elolvad, mint a téli dér,
s elfolyik, mint a víz, amelynek nem veszik hasznát.

17 Ötödik párhuzam: a sötétség és a tűzoszlop

1 Mivel kifürkészhetetlenek a te ítéleteid, Uram,
és kimondhatatlanok igéid,
azért estek tévedésbe a bárdolatlan lelkek.
2 Amíg ugyanis azt hitték a gonoszok,
hogy elnyomhatják a szent népet,
a sötétség és a hosszú éjjel bilincsei megkötözték őket,
úgyhogy tető alá zárva,
s az örök gondviseléstől számkivetve feküdtek.
3 Amíg azt hitték, hogy titkos bűneik mellett,
a feledés sötét leple alatt rejtve lehetnek,
elszéledtek, iszonyúan megdöbbentek,
és szörnyű ámulatukban megzavarodtak.
4 Még az őket befogadó zugban sem szabadultak a félelemtől,
mert rettenetes zaj háborgatta őket,
komor alakok jelentek meg előttük
és félemlítették meg őket.
5 Semmiféle tűznek sem volt számukra elegendő világító ereje,
de a csillagok lobogó fénye sem tudta e komor éjjelt beragyogni.
6 De hirtelen kigyúlt félelmes lángok jelentek meg nekik,
és a soha nem látott jelenségtől megriadva,
a látottakat a valónál rosszabbnak gondolták.
7 A bűvészek szemfényvesztése is kudarcot vallott,
és csúfosan végződött a bölcsességgel való kérkedés próbája.
8 Akik ugyanis fogadkoztak,
hogy kiűznek a beteg lélekből félelmet, nyugtalanságot,
maguk is nevetséges aggódás betegei lettek,
9 mert akkor is, amikor nem ijesztette őket semmi rémség,
ha mellettük állatok szaladtak vagy kígyók sziszegtek,
megborzadtak, és remegve majdhogy ki nem múltak.
Még a levegőbe sem mertek tekinteni,
holott azt sehogysem lehet elkerülni.
10 Mivel ugyanis a gonoszság gyáva,
tanúsítja azt is, hogy elítélik,
és kegyetlen dolgokat vár mindig
a zaklatott lelkiismeret.
11 A félelem ugyanis nem egyéb,

mint a segítség gondolatának feladása.
12 Minél gyengébb tehát belül a remény,
annál kínosabbnak érzik
a bizonytalanságot a csapás forrása felől.
13 Azokat pedig, akik az alélt éjjelen,
amely az alvilág mélységes fenekéről jött elő,
egyazon álomba merülten feküdtek,
14 hol rémes kísértetek űzték,
hol pedig a lélek kábultságában ernyedtek,
mert hirtelen, váratlan félelem jött rájuk.
15 Így aztán, ha valaki leroskadt közülük,
fogollyá lett, vasbilincs nélkül is börtönbe zárva.
16 Akit meglepett, akár földműves volt,
akár pásztor vagy mezei munkás,
el nem kerülhető kényszerbe jutott,
17 mert mindannyiukat egyazon sötétség bilincsei fogták.
Akár suhogó szél volt az,
akár sűrű lombú csalitból hangzott szépcsengésű madárszó,
akár sebesen iramló víznek moraja,
18 akár aláhulló sziklák hatalmas robaja,
akár ugrándozó állatok láthatatlan futása,
vagy ordító vadállatok üvöltése,
akár pedig a magas hegyekről verődő visszhang:
mind megfélemlítette s megdermesztette őket.
19 Mert az egész földkerekség tündöklő fényben úszott,
és fennakadás nélkül élhetett a munkának,
20 csak őrájuk borult a terhes éjjel,
a rájuk váró sötétség képe.
De a sötétségnél is inkább terhükre voltak önmaguknak.

18 1 Szentjeid ellenben a legtisztább fényt élvezték.
Hallották ugyan azok hangját, de nem látták alakjukat,
és magasztaltak Téged, mert nem szenvedték ugyanazt.
2 Akik azelőtt kárt vallottak, hálálkodtak, hogy nem szenvednek,
és hogy különbség legyen, még ajándékot is kértek.
3 Ezért tűzoszlop volt vezetőjük az ismeretlen úton,
és ártalom nélküli napot adtál nekik a dicső vándorláshoz.
4 Amazok viszont megérdemelték,
hogy világosságtól megfosztva a sötétség börtönét szenvedjék,
mert elzárva tartották gyermekeidet,
akik által a törvény el nem múló
világosságát kellett vennie a világnak.

Hatodik párhuzam: az elsőszülöttek halála és a pusztai halál

5 Mivel elhatározták magukban,
hogy megölik az igazak gyermekeit
– akik közül egy kitett gyermek megmenekült –
gyermekek nagy számát vetted el tőlük büntetésül,
és elveszítetted mindnyájukat egyaránt a tengernyi vízben.

6 Előre hírét vették atyáink ennek az éjnek,
hogy jól ismerve az esküvéseket,
amelyekben hittek, bátrak legyenek.
7 Így bizalommal várta néped
az igazak szabadulását és az istentelenek vesztét.
8 Amivel ugyanis az ellenséget sújtottad,
azzal minket, akiket hívtál, felmagasztaltál.
9 Mert titokban áldoztak jámbor atyák igaz gyermekei,
s egy lélekkel vállalták az igazságos törvényt,
hogy jóban és bajban egyaránt osztoznak az igazak,
és felhangzottak tőlük az atyák énekei.
10 Az ellenségek azonban éktelen kiáltással feleltek,
és szerte hangzott azok jajszava, akik siratták gyermekeiket.
11 Ugyanaz a büntetés sújtott szolgát, urat egyaránt,
s az alattvaló ugyanazt szenvedte, mint a király.
12 Egyazon halálnem által valamennyinek
számtalan volt a halottja;
az élők nem győztek temetni,
mert legféltettebb magzataik
egycsapásra halálukat lelték.
13 Mert akik varázslások miatt mindvégig hitetlenek maradtak,
az elsőszülöttek vesztekor végre
mégis elismerték, hogy ők Isten népe.
14 Mert mialatt mély csend borult mindenre,
s az éjjel sietős útja közepén tartott,
15 mindenható igéd az égből, királyi trónodról,
ott termett a pusztulásra szánt föld közepén
mint egy zord harcos.
16 Vissza nem vonható parancsodat hordozta éles pallos gyanánt,
ott állt és betöltött mindent halállal,
az eget érte, miközben a földön állt.
17 Akkor hirtelen gonosz álomképek háborgatták,
és váratlan félelem szállta meg őket,
18 az egyik itt esett össze félholtan, a másik amott,
és tudtul adta halála okát, amely miatt vesznie kellett.
19 Mert az őket háborító álmok ezt előre jelezték,
hogy meg ne haljanak anélkül, hogy tudnák,
miért kellett kegyetlenül szenvedniük.
20 Az igazakat is illette ugyan a halál megpróbáltatása,
és sokakat ért romlás a pusztában,
de nem tartott soká haragod,
21 mert feddhetetlen férfi sietve közbenjárt a népért;
elővette szolgálata pajzsát:
imával kérlelt és engesztelő tömjénnel,
szembeszállt a haraggal, véget vetett a csapásnak,
és megmutatta, hogy ő a te szolgád!
22 Legyőzte a zavargást; nem testi erővel, sem fegyver hatalmával,
hanem szavával győzte meg a fenyítőt:
hivatkozott az atyáknak tett eskükre és a szövetségekre.
23 Mert amikor már halomra hullottak a halottak,

közbelépett és véget vetett a haragnak,
s útját szegte annak az élők előtt.
24 Leomló ruháján rajta volt az egész világ,
a négy sor kőbe az atyák dicsősége volt metszve,
és fejdíszébe fönséged volt belevésve.
25 Meghátrált ezek elől az öldöklő, visszahökkent tőlük,
mert haragodból a puszta próba is elég volt.

19 **Hetedik párhuzam: pusztulás a tengerben – menekülés a tenger által** 1 Az istentelenekre azonban mindvégig ránehezedett a könyörtelen harag,
mert előre tudta, mit tesznek a jövőben:
2 hogy miután megengedték távozásukat,
és sebbel-lobbal útnak indították őket,
megbánják majd, és üldözik őket.
3 Még a gyásszal voltak elfoglalva,
még jajgattak a halottak sírjánál,
és máris újabb balga gondolatra jutottak:
mint szökevényeket vették üldözőbe,
akiket könyörögve küldtek el.
4 Megérdemelt végzet hajtotta őket ilyen vég felé,
s engedte elfelejteni a történteket,
hogy fenyítésük hátralevő büntetése teljessé legyen,
5 és néped csodás módon átkeljen,
ők pedig szokatlan halált leljenek.
6 Az egész teremtés ugyanis teljesen ujjáalakult természetében,
hogy parancsaid szolgálatára álljon,
és gyermekeidet sértetlenül megóvja.
7 Mert felhő árnyéka borította táborukat,
s ott, ahol azelőtt víz állt, szárazföld bukkant elő:
jól járható út a Vörös-tengerben,
zöldellő mező a nagy mélység közepén.
8 Átvonult rajta az egész nép kezed oltalma alatt,
és bámulatos csodáidat szemlélte;
9 legelésztek, mint a lovak, szökdeltek, mint a bárányok,
és dicsértek téged, Uram, aki megmentetted őket.
10 Visszagondoltak arra, amit átéltek idegen földön;
hogy állati utódlás helyett a föld legyet termett,
és vízi állatok helyett a folyó töméntelen békát ontott,
11 aztán pedig madarak szokatlan keletkezését látták,
amikor mohóságtól hajtva csemegét kértek,
12 mert vágyuk csillapítására fürj szállt fel a tenger felől.
13 De a büntetések sem sújtották a bűnösöket
előzetes jelek, csattogó villámcsapások nélkül.
De méltán is szenvedtek gonosztetteikért,
mert utálatos idegengyűlöletet tanúsítottak.
14 Amíg mások nem fogadtak be ismeretlen jövevényeket,
ők jószándékú vendégeket vetettek szolgaságba.

15 És még egy: Azokra is ítélet vár,
akik nem fogadták szívesen az idegeneket,
16 ők azonban ünnepségek között fogadták be őket,
de miután ugyanazon jogok részesei lettek,
kemény kényszerrel sanyargatták őket.
17 De sújtotta is őket a vakság,
úgy, amint azokat ott, az igaz ajtaja előtt,
amikor hirtelen sötétség borult rájuk,
és mindegyikük az ajtaja bejáratát kereste.
18 Az elemek ugyanis elváltoztak egymáshoz való viszonyukban,
mint ahogy a húros hangszeren különböző hangok váltakoznak,
noha mindegyiknek zengése ugyanaz marad.
Ez nyilvánvaló a történtek tüzetes szemléletéből.

Befejezés 19 Szárazföldi állatok ugyanis vízivzé változtak,
és vízi állatok kimentek a szárazra.
20 A tűz felfokozta erejét a vízben,
a víz pedig elfeledkezett oltó természetéről.
21 A lángok nem bántották
a bennük járó romlandó állatok testét,
és nem olvasztották fel a könnyen olvadó jó eledelt,
amely jéghez hasonlított.
22 Mindezek által ugyanis naggyá és dicsővé tetted, Uram, népedet.
Nem vetetted meg, sőt mindenkor és mindenütt velük voltál!

JÉZUS, SÍRÁK FIÁNAK KÖNYVE

ELŐSZÓ SÍRÁK FIÁTÓL

Nagy és jelentős bölcsességet mutatott be nekünk a Törvény, a Próféták és a többi utánuk következő író, akik miatt meg kell dicsérni Izraelt tudományáért és bölcsességéért. Mivel pedig úgy illik, hogy ne csak a héber nyelven beszélők okuljanak, hanem lehetőleg a kívülállók is gyarapodjanak élőszó és írás útján a tudásban, azért nagyatyám, Jézus, aki a Törvény és a Próféták és a többi atyánktól ránk hagyott könyvek beható tanulmányozására adta magát, indítást érzett magában, hogy ő is írjon valamit, ami a tudományhoz és a bölcsességhez tartozik, hogy a tanulni vágyók ezekkel is megismerkedjenek és mindinkább törekedjenek megerősödni a Törvény szerinti életben. Kérlek tehát titeket, hogy jóakarattal jöjjetek és megfeszített figyelemmel olvassátok ezeket. Legyetek azonban elnézéssel, ha a Bölcsesség képmásának követésében a szavakat nem választottuk meg helyesen, hiszen a héber kifejezések veszítenek erejükből, amikor azokat más nyelvre fordítják.

Egyébként nemcsak ez a könyv, hanem maga a Törvény, a Próféták és a többi szent könyv is nem csekély eltérést mutat, ha őket eredeti szövegben olvassuk. Mert amikor Ptolemajosz Euergetész király idejében, a harmincnyolcadik esztendőben Egyiptomba jöttem, és itt hosszabb időt töltöttem, találtam itt hátrahagyott könyveket, amelyek nem csekély és éppen nem megvetendő tudományra vallanak. Ezért jónak és szükségesnek láttam, hogy én is némi gondot és fáradságot szenteljek e könyv lefordítására. Sok virrasztást és tanulást szántam ez idő alatt arra, hogy a könyvet befejezzem és közrebocsássam azok használatára, akik igazán meg akarják érteni és tanulni, hogyan kell viselkedniük azoknak, akik az Úr törvényéhez akarják szabni életüket.

A BÖLCSESSÉG MIBENLÉTE

1 **A bölcsesség forrása** 1 Minden bölcsesség az Úrtól, Istentől van,
és vele volt mindig, öröktől fogva.
2 A tenger fövenyét, az esőcseppeket, az örökkévalóság napjait
ki tudná megszámlálni?
Az ég magasságát, a föld szélességét, az óceán mélységét
ki tudná megmérni?
3 Isten mindent megelőző bölcsességét
ki tudná megvizsgálni?
4 Mindennél előbb teremtette a bölcsességet,
s a bölcs értelem öröktől fogva van.
5 A bölcsesség forrása Isten igéje a magasságban,
útjai öröktől fogva való parancsok.
6 Kinek tárták föl a bölcsesség gyökerét,
és ki ismerte meg fortélyait?
7 Ki előtt tárult fel,
ki előtt nyilvánult meg a bölcsesség tanulsága,
és ki értette meg sokféle útját?
8 Egy a fölséges, mindenható Teremtő,
a hatalmas király, a szerfölött félelmetes:
Isten, aki trónján ül és országol.
9 Ő teremtette azt a Szentlélek által,
ő az, aki látta, számba vette s megmérte,
10 és kiöntötte minden művére,
minden testre az ő adománya szerint,
és adta azoknak, akik szeretik őt.

A bölcsesség előnyei
11 Az Úr félelme tisztesség és dicsőség,
vígság és örömkoszorú;
12 az Úr félelme szívet derít,
vígságot, örömet ad és hosszú életet.
13 Aki féli az Urat, jól jár a végén,
és halála napján áldásban részesül.
14 Isten szeretete tisztes bölcsesség;
15 akiknek szeme előtt megjelenik,
örvendeznek látásán
és csodái megismerésén.
16 A bölcsesség kezdete az Úr félelme.
Ezt az Úr a hívőkkel együtt, anyjuk méhében teremti,
a kiválasztott nőkkel együtt jár,
s az igazakban és a hívőkben megnyilvánul.
17 Az Úr félelme jámbor tudás,
18 a jámborság pedig megőrzi a szívet és igazzá teszi,
vígságot és örömöt szerez.
19 Aki féli az Urat, annak jó sora lesz,
és végső napjain áldásban részesül.
20 A bölcsesség teljessége Isten félelme;
gyümölcseiből bőség fakad:

21 egész házát megtölti termésével,
s a tárházakat kincseivel.

A bölcsesség ellenségei

22 A bölcsesség koronája az Úr félelme,
amely teljes jólétet és üdvös gyömölcsöt terem.
23 Ő látta azt és megszámlálta,
mindkettő Isten ajándéka.
24 Tudást és okos belátást juttat a bölcsesség,
és gyarapítja a hozzá ragaszkodók dicsőségét.
25 A bölcsesség gyökere az Úr félelme,
ágai pedig: maga a hosszú élet.
26 A bölcsesség tárházaiban bölcs értelem és jámbor tudás van;
a bűnösök ellenben utálják a bölcsességet.
27 Az Úr félelme kiűzi a bűnt,
28 mert aki félelem nélkül van, meg nem igazulhat,
mivel haragjának indulata bukását okozza.
29 A békén tűrő szenved egy ideig,
azután pedig vígságban lesz része;
30 okossága egy ideig elrejti gondolatait,
később pedig sokak ajka hirdeti okosságát.
31 A bölcsesség tárházaiban tanulságos mondások vannak;
32 a bűnös azonban utálja Isten tiszteletét.
33 Fiam! Ha bölcsességre vágysz, tartsd meg a törvényt,
és Isten megadja azt neked,
34 mivel az igazi bölcsesség és műveltség az Úr félelme,
s ami kedves előtte, 35 az a hűség és az alázatosság.
36 Ne légy engedetlen az Úr félelmével szemben,
és ne járulj eléje megosztott szívvel!
37 Ne légy kétszínű az emberek előtt,
és ne kövess el botlást ajkaddal!
38 Légy ezekben óvatos, hogy el ne essél,
és szégyent ne hozz magadra,
39 hogy az Úr le ne rántsa a leplet titkaidról,
és le ne sújtson rád a gyülekezet közepette,
40 mert álnokul közeledtél az Úrhoz,
és szíved tele volt csellel és hamisággal.

2 Bizalom és hűség Isten iránt

1 Fiam, ha Istennek szolgálni kívánsz,
légy állhatatos a jámborságban és az istenfélelemben,
és készülj fel a megpróbáltatásra!
2 Alázd meg szívedet és légy állhatatos,
hajtsd füledet a bölcs igék befogadására;
ne légy elhamarkodott a kísértés napján!
3 Viseld el, ha Isten késni látszik;
ragaszkodj Istenhez és tűrj,
hogy végül is gyarapodjon életed!
4 Fogadd el mindazt, ami rád ki van szabva,

tűrd el, szenvedve bár,
és viseld békével megaláztatásodat,
5 mert az aranyat és ezüstöt tűzben teszik próbára,
a kedves embereket pedig a megaláztatás kemencéjében.
6 Bízzál Istenben, ő majd gondodat viseli;
remélj benne, akkor egyenes úton járhatsz,
maradj félelmében, és öregedjél meg benne!
7 Akik félitek az Urat, várjátok irgalmát;
el ne pártoljatok tőle, hogy el ne essetek!
8 Akik félitek az Urat, higgyetek benne,
akkor nem marad el jutalmatok;
9 akik félitek az Urat, bízzatok benne,
akkor gyönyörűségtekre lesz az ő irgalma;
10 akik félitek az Urat, szeressétek őt,
akkor szívetek felderül!
11 Nézzétek, fiaim, az előbbi nemzedékeket,
és véssétek eszetekbe:
senki sem vallott szégyent, aki bízott az Úrban!
12 Volt-e, aki parancsai mellett kitartott, és szégyenben maradt.
Volt-e, aki hozzá kiáltott, és ő elnézett fölötte?
13 Mert Isten kegyes és irgalmas,
megbocsátja a bűnöket a szorongatás napján,
és megvéd mindenkit, aki őt igazságban keresi.
14 Jaj a megosztott szívnek, a bűnös ajaknak, a gonosz kéznek,
a földön két úton járó bűnösnek!
15 Jaj a lankadt szívűeknek, akik nem bíznak Istenben!
Nem is találnak ezért nála oltalmat!
16 Jaj azoknak, akik elvesztették türelmüket,
akik elhagyták az egyenes utakat,
és gonosz utakra tértek!
17 Mitévők lesznek, ha az Úr elkezdi a vizsgálatot?
18 Akik félik az Urat, nem engedetlenek szavával szemben,
s akik szeretik őt, útjához tartják magukat.
19 Akik félik az Urat, keresik azt, ami neki kedves,
s akik szeretik őt, eltelnek törvényével.
20 Akik félik az Urat, elkészítik szívüket,
és megalázzák magukat előtte.
21 Akik félik az Urat, megtartják parancsait,
és békével tűrnek, amíg rájuk nem tekint,
22 és mondják: »Ha bűnbánatot nem tartunk, az Úr kezébe esünk,
és nem az emberek kezébe;
23 Mert amekkora az ő nagysága,
akkora az ő irgalma is!«

3 **A szülők tisztelete** 1 Bölcsesség fiai az igazak gyülekezete;
nemzedékük engedelmesség és szeretet.
2 Hallgassátok, fiúk, az atyáról szóló törvényt,
és szerinte cselekedjetek, hogy üdvösséget leljetek.
3 Mert Isten tekintélyt adott az atyának a gyermekek előtt,

és megszabta az anya jogát a gyermekekkel szemben.
4 Aki szereti Istent, bűneiért engeszteli;
tartózkodik tőlük,
és mindennapi imája meghallgatásra talál.
5 Kincset gyűjt, aki megbecsüli anyját;
6 aki tiszteli atyját, örömét leli gyermekeiben,
s amikor imádkozik, meghallgatásra talál.
7 Aki tiszteli atyját, hosszú életű lesz,
s aki szót fogad atyjának, felüdíti anyját.
8 Aki féli az Urat, tiszteli szüleit;
úgy szolgál életadóinak, mint urainak.
9 Tettel és szóval, készséges türelemmel tiszteld apádat,
10 hogy áldása szálljon rád,
és áldása mindvégig megmaradjon.
11 Az apa áldása megszilárdítja a gyermekek házát,
az anya átka pedig fenekestül felforgatja.
12 Ne keresd dicsőségedet apád lenézésében,
mert az ő szégyene nem válik becsületedre;
13 Az ember becsülete ugyanis apja jó nevétől van,
s a meg nem becsült apa szégyene a fiának.
14 Fiam! Legyen gondod apádra öregségében,
és ne keserítsd őt életében!
15 Ha meg is fogyatkozik értelmében, légy elnéző iránta,
és meg ne vesd őt erőd teljességében!
Az apa iránt tanúsított tisztelet ugyanis nem megy feledésbe,
16 és anyád hibájáért jóval fizetnek neked:
17 a jótett fejében gyarapodsz majd,
a szorongatás napján javadra számítják neked,
és bűneid elillannak, mint a dér a melegben.
18 Mily gonosz hírben áll, aki cserbenhagyja apját,
és Istentől megátkozott, aki keseríti anyját!

Az alázatosság

19 Fiam! Végezd dolgaidat alázatosan,
akkor emberi dicsőségnél is jobban szeretnek.
20 Minél nagyobb vagy, annál inkább alázkodjál mindenben,
akkor kegyet találsz Istennél,
21 mert egyedül Istennek nagy a hatalma,
és őt dicsérik az alázatosak.
22 Ami nálad magasabb, azt ne keresd,
ami erődet meghaladja, azt ne firtasd!
Azzal törődj mindig, amit Isten neked meghagyott,
és ne légy kíváncsi többi művére!
23 Mert nincs arra szükséged,
hogy szemléld azt, ami el van rejtve.
24 Ne törd magadat nagyon a felesleges dolgok után,
és ne légy kíváncsi többi művére!
25 Mert sok olyant jelentett ki neked,
ami meghaladja az ember értelmét.
26 Sokakat vitt tévedésbe vakmerő kíváncsiságuk,

és tartja gonosz képzelődésben elméjüket.
27 A dacos szív rosszul jár a végén,
s aki kedveli a veszélyt, elvész benne.
28 A szív, amely két úton halad, nem ér el sikert;
a gonosz szívű megbotlik rajtuk.
29 A dacos szívnek sok a szenvedése,
s a bűnös ember bűnre bűnt halmoz.
30 A dölyfösök gyülekezete számára nincs gyógyulás,
mert bűnös sarj vert gyökeret bennük,
és nem veszik észre.
31 A bölcs szív megérti a bölcsek mondásait,
s a figyelmes fül kész örömmel fogadja be a bölcsességet.
32 A bölcs és értelmes szív tartózkodik a bűntől,
és előhalad az igazság cselekedeteiben.
33 A víz eloltja a lobogó tüzet,
az alamizsna pedig ellenáll a bűnnek.
34 Mert Isten letekint arra,
aki irgalmasságot cselekszik,
gondja lesz rá a jövőben,
hogy botlása idején támaszt találjon.

4 **Az irgalom** 1 Meg ne vond, fiam, a szegénytől az alamizsnát,
és el ne fordítsd szemedet a szűkölködőtől!
2 Ne vesd meg az éhezőt,
és ne keserítsd a szegényt ínségében;
3 ne szomorítsd a szűkölködő szívét,
és ne vond meg az adományt attól, aki sínylődik;
4 ne utasítsd el a nyomorult kérését,
és ne fordítsd el arcodat a nélkülözőtől!
5 Ne fordítsd el szemedet a szegénytől haragodban,
és ne adj okot arra, hogy a könyörgők hátad mögött megátkozzanak,
6 mert meghallgatásra talál annak a könyörgése,
aki megátkoz téged lelke keserűségében:
meghallgatja őt a Teremtője!
7 Kedveltesd meg magad a szegények közösségében,
légy alázatos a vének előtt,
és hajts fejet az előkelőknek!
8 Hallgasd meg a szegényt kelletlenség nélkül;
add meg, amivel tartozol,
és viszonozd nyájasan köszöntését!
9 Mentsd ki az elnyomottat a kevély kezéből,
és ne húzódozz attól,
10 hogy igazságot szolgáltass!
Légy irgalmas az árvákhoz, mintha apjuk volnál,
olyan légy anyjukhoz, mint a férj,
11 akkor engedelmes fia leszel a Fölségesnek,
s ő anyádnál is jobban megkönyörül rajtad!

Az életre vezető út

12 A bölcsesség életet lehel fiaiba,
oltalmába fogadja azokat, akik keresik,
s előttük jár az igazság útján.
13 Akik szeretik, az életet szeretik,
akik virradatkor keresik, kegyelmet találnak nála.
14 Akik megragadják, azoknak élet jut osztályrészül;
ahová belép, ott áldásban részesít Isten.
15 Akik szolgálnak neki, a Szentnek szolgálnak,
akik szeretik őt, azokat Isten is szereti.
16 Aki hallgat rá, népek fölött ítélkezik,
aki figyel rá, biztonságban lakik.
17 Aki bízik benne, el is nyeri,
és utóda bizton birtokolja;
18 mert kísértően jár el vele,
s előbb próbára teszi őt;
19 félelembe, rettegésbe ejti és megkísérti,
fenyítése sanyarúságával sújtja őt,
amíg csak ki nem próbálja gondolkodását,
és meg nem bízik benne.
20 Szilárddá teszi, egyenes úton vezérli, s eltölti örömmel,
21 és felfedi előtte titkait;
tárházba gyűjti számára a tudást és az erény ismeretét.
22 De ha tévútra tér, elhagyja őt,
és ellenségei kezére adja.

ISTENFÉLELEM A KÖZÖSSÉGI ÉLETBEN

Az igaz és hamis szemérmesség

23 Figyeld, fiam,
az idők járását, és kerüld a rosszat!
24 Ne átallj igazat mondani életed kedvéért!
25 Mert van szégyenkezés, amely bűnre vezet,
és van szégyenkezés, amely tiszteletet és kegyelmet szerez.

26 Ne keresd javadat önmagad kárára,
és ne kövess el hazugságot lelked vesztére!
27 Ne restelkedj társad miatt, ha bajba kerül.

28 Ne tartsd vissza a beszédet mentésre alkalmas időben
és ne rejtsd el bölcsességedet a maga díszében,
29 mert a beszédről ismerni fel a bölcsességet,
s az okosságot, a belátást és a tudományt az okosnak szaváról,
de bizonysága az erényes cselekedetekben van.

30 Ne mondj ellent igaz beszédnek sehogy sem,
és szégyelld magad oktalan hazugságod miatt!
31 Ne restelld bevallani vétkeidet,
és senkinek se hódolj be bűnös cselekedetre!

32 Ne szállj szembe a hatalmassal,
és ne erőlködj a folyó árjával szemben!
33 Életed árán is küzdj az igazságért;
mindhalálig küzdj az igazságért,
akkor Isten harcba száll érted ellenségeiddel!

34 Ne légy fürge a nyelveddel,
és mihaszna, hanyag a dolgod végzésében!

35 Ne légy házadban olyan, mint az oroszlán:
a házbeliek felforgatója, alattvalóid elnyomója!

Helyes magatartás a vagyont illetően

36 Ne legyen kezed kinyújtva elfogadásra,
sem szűkmarkú, amikor adni kellene!

5 1 Ne bizakodj igaztalan vagyonban,
és ne mondd: »Jut nekem elég a megélhetésre!«
mert mit sem ér az a megtorlás és kísértés idején.
2 Ne kövesd szíved vágyait erőd érzetében,
3 és ne mondd: »Be hatalmas vagyok!«
vagy: »Bármit is teszek, ki bír velem?«
mert Isten kemény bosszút áll.
4 Ne mondd: »Vétkeztem, és mi bántódás ért engem?«
mert a Magasságbeli hosszantűrő megtorló!
5 Ha bocsánatot nyertél is bűnödért, ne légy félelem nélkül,
és ne halmozz vétket vétekre;
6 ne mondd: »Nagy az Úr irgalma,
és megbocsátja bűneim sokaságát«,
7 mert könnyen hajlik irgalomra és haragra egyaránt,
s a bűnösökre haragja várakozik.
8 Ne késlekedj megtérni az Úrhoz,
és ne halaszd azt napról napra,
9 mert hirtelen eljön haragja,
s a bosszú idején elragad téged.
10 Ne törd magad igaztalan gazdagság után,
mert mit sem ér az a kísértés és megtorlás napján!

Felelősség a beszédet illetően

11 Ne szórj minden szélnek,
és ne járj minden úton,
mert minden bűnöst a kétféle nyelvről lehet megismerni.
12 Légy állhatatos az Úr útján,
a helyes belátásodban és a tudásban,
akkor nyomon követ a béke és igazság igéje.
13 Készséggel hallgasd a szót, hogy megértsd,
és helyes választ adj bölcsességgel.
14 Ha értesz hozzá, felelj társadnak,
ha pedig nem, akkor tartsd kezedet szádon,
hogy sületlen beszéden ne érjenek, és meg ne szégyenülj!

15 Az okos beszédében becsület és tisztesség van,
az oktalan nyelve azonban romlására szolgál.
16 Ne mondják rólad, hogy besúgó vagy;
ne ess nyelved csapdájába, hogy szégyent ne vallj!
17 Mert a tolvajra szégyen vár és bűnhődés,
a kétnyelvűre csúfos megbélyegzés,
a besúgóra pedig utálat, gyűlölet és gyalázat!
18 Helyesen járj el kicsiben és nagyban egyaránt!

6 1 Ne légy barátból társad ellensége,
mert rossz hírnevet és szégyent arat a gonosz,
és minden irigy és kétszínű bűnös.
2 Fel ne fuvalkodj lelked gondolatában, mint a bika,
hogy erőd ostobaság folytán le ne törjön;
3 felfalja leveleidet, tönkreteszi gyümölcsödet,
és ott maradsz, mint elszáradt fa a pusztában.
4 Mert az alávaló lélek tönkreteszi gazdáját,
ellenségei örömére adja,
s a gonoszok sorsára juttatja.

A barátság

5 Szép szó sok jó barátot szerez,
és megengeszteli az ellenségeket;
nyájas beszéd jó embernél bőven adódik.
6 Sok emberrel élj egyetértésben,
de bizalmasod ezerből csak egy legyen!
7 Ha barátot szerzel, próba árán szerezd,
és ne bízzál meg benne túl hamar;
8 mert van, aki jó barát a maga idejében,
de nem áll helyt a szorongatás napján.
9 Van barát, aki ellenséggé válik,
olyan barát, aki piacra visz
gyűlölséget, viszályt és szitkot.
10 Van barát, aki asztaltárs,
de nem áll helyt a szükség napján.
11 A barát, aki bejáratos,
egyenlőnek tartja magát veled,
és adja az urat házad népével szemben;
12 amelyik azonban szerény előtted és színedet kerüli,
azzal egyetértő, jó viszonyban lehetsz.
13 Tartsd magadat távol ellenségeidtől,
és légy résen barátaiddal szemben!
14 A hűséges barát erős menedék,
aki ilyenre akad, kincset talál!
15 Az igaz barátnak nincsen mása,
hűsége értékét nem lehet arannyal, ezüsttel mérni!
16 A hűséges barát élet és halhatatlanság írja;
azok találják meg, akik félik az Urat.
17 Aki féli Istent, jó barátnak is,

mert amilyen ő maga, olyan a barátja is.

A bölcsességre vezető út

18 Fiam! Ifjúkorodtól kezdve fogadd el az intést,
akkor vénségedig eléred a bölcsességet.
19 Úgy járulj eléje, mint a szántóvető,
akkor várhatod bőséges termését;
20 mert egy kevéssé fáradnod kell munkájában,
de csakhamar ehetsz is a gyümölcséből.
21 Milyen rögös a bölcsesség útja a balga embereknek!
Nem marad meg rajta az ostoba.
22 Mint a súlyos kő, olyan rajtuk a megpróbáltatás,
nem is késnek azt levetni magukról.
23 Mert a bölcsesség fegyelme olyan, mint a neve mondja,
és nincsen soknak kinyilvánítva;
de azoknál, akik megismerték, meg is marad,
amíg csak Istent meg nem látják.
24 Hallgasd, fiam, és fogadd be az okos útmutatást,
és ne vesd meg tanácsomat!
25 Illeszd lábadat bilincseibe,
és nyakadat igájába;
26 hajtsd alá válladat és hordozd,
ne und meg gyeplőjét!
27 Egész lélekkel járulj eléje,
és minden erődből tarts ki útjain;
28 fürkéssz utána, és megnyilvánul előtted,
ha megragadtad, el ne engedd magadtól!
29 Mert végül megnyugvást találsz benne,
és gyönyörré válik az számodra.
30 Bilincsei erős menedékeddé, szilárd alapoddá lesznek,
kötelékei pedig díszes ruháddá,
31 mert az élet ékessége van benne,
és bilincsei üdvös kötelékek.
32 Díszruhának öltheted magadra,
és az öröm koronájaként teheted fejedre.
33 Ha ügyelsz rám, fiam, tanulsz majd,
ha idefigyelsz, bölcs leszel.
34 Ha idehajtod füledet, tudást szerzel;
ha szívesen hallgatsz, bölcs leszel.
35 Szegődj a tapasztalt öregek csoportjához,
és kövesd szívesen bölcsességüket,
hogy meghallj minden előadást Istenről,
és el ne szalaszd a jeles mondásokat.
36 Ha okos embert látsz, keresd fel korán,
és lábad koptassa ajtaja küszöbét!
37 Forgasd elmédben Isten törvényeit,
és parancsaira gondolj szüntelen,
akkor értelmes szívet ad majd neked,
és elnyered a bölcsességet kívánságod szerint.

7 A bölcseket fenyegető veszélyek

1 Ne tégy rosszat, akkor téged sem ér semmi rossz,
2 kerüld az igaztalanságot, akkor távol marad tőled a baj.
3 Fiam! Ne vess gonosz magot igaztalan barázdába,
akkor nem aratod azt hétszeresen!
4 Ne kérj magadnak az Úrtól uralmat,
sem a királytól díszes ülőhelyet!
5 Ne tartsd magadat igaznak Isten előtt,
mert ő belelát a szívbe,
és ne akarj a király mellett okosnak feltűnni.
6 Ne kívánj elöljáró lenni,
ha nincsen erőd letörni a jogtalanságot,
hogy meg ne ijedj a hatalmas képétől,
és csorbát ne ejts feddhetetlenségeden.
7 Ne véts a város lakossága ellen,
és ne elegyedj a nép közé!
8 A bűnt megismételni ne kívánd,
mert egyért sem maradsz büntetlenül.
9 Ne légy csüggeteg lelkű,
10 ne restelld az imát és az alamizsnálkodást!
11 Ne mondd: »Adományaim sokaságát tekinti Isten,
ha áldozok a fölséges Istennek, elfogadja ajándékaim!«
12 Ne gúnyolj senkit sem lelke keserűségében,
mert van, aki megaláz és felemel: a gondviselő Isten!
13 Ne tervezz álnokságot testvéred ellen,
de barátod ellen se tégy ilyesmit!
14 Ne kívánj hazudni sohasem,
mert nem jó azt megszokni.
15 Ne fecsegj az előkelők gyülekezetében,
és ne szaporítsd a szót imádságodban!
16 Ne restelld a fáradságos dolgot, a föld megmunkálását,
hisz azt a Magasságbeli rendelte!
17 Ne számítsd magad a fegyelmezetlen tömeghez;
18 gondolj a haragra, amely nem késik!
19 Alázd meg magadat nagyon,
mert a bűnös testének fenyítéke tűz és féreg!

Helyes magatartás családi körben

20 Ne véts barátod ellen, ha késik a fizetéssel,
ne vesd meg aranyért drága testvéredet!
21 Ne hagyd el az okos és jó asszonyt,
akit elnyertél Isten félelmében,
mert tisztességének bája aranynál is többet ér.
22 Ne bánj rosszul a szolgával, aki híven szolgál,
sem a béressel, aki a lelkét is kiteszi!
23 Az értelmes szolgát úgy szeresd, mint magadat;
ne tagadd meg tőle a felszabadítást,
és ne hagyd őt nyomorogni!

24 Barmaid vannak? Ügyelj rájuk,
és ha megfelelők, tartsd meg őket.
25 Fiaid vannak? Neveld meg őket,
alakítsd őket gyermekkoruktól fogva!
26 Leányaid vannak? Őrizd a testüket,
és ne mutass nekik nyájas arcot!
27 Add férjhez leányodat, akkor nagy dolgot műveltél,
de értelmes férfihez add!
28 Ha kedvedre való feleséged van, ne taszítsd el magadtól,
de ne bízd magad eltaszított asszonyra.
Teljes szívvel 29 tiszteld apádat,
és meg ne feledkezz anyád fájdalmairól!
30 Gondold meg, hogy nem születtél volna nélkülük,
úgy fizess nekik, amint ők neked!

A vallási kötelességek betartása 31 Teljes lelkedből féld az Urat,
és tartsd tiszteletben az ő papjait!
32 Minden erődből szeresd Alkotódat,
és ne hagyd cserben az ő szolgáit!
33 Tiszteld Istent teljes lelkedből, és becsüld meg a papokat,
szerezz magadnak engesztelést áldozati lapockákkal.
34 Add meg nekik a részt, amint az neked elő van írva,
a zsengéből és az engesztelő áldozatokból,
s a vétségtől tisztítsd meg magadat csekély adománnyal.
35 Az áldozati lapockát és a megszentelő áldozatot
mutasd be az Úrnak, s a szent zsengéket is!
36 A szegénynek nyújtsd a kezedet,
hogy tökéletes legyen engesztelésed és áldásod.
37 Kedves az ajándék minden élő szemében,
de a halottól se tagadd meg a kegyeletet!
38 Ne hagyd a sírókat vigasz nélkül,
és tarts a gyászolókkal!
39 Ne restellj beteget látogatni,
ezáltal erősödsz meg a szeretetben!
40 Minden dolgodnál gondolj a végedre,
akkor sohasem vétkezel többé!

8 Tapintat és okosság

1 Ne szállj perbe hatalmas emberrel,
hogy kezébe ne essél!
2 Ne vessz össze gazdaggal,
hogy pert ne hozzon fejedre,
3 mert sokakat rontott meg arany és ezüst,
hozzáfér az még a királyok szívéhez is,
és elhajlítja azt az igazságtól.
4 Ne vitázz szájaskodóval,
és ne rakj fát a tüzére!
5 Ne pajtáskodj balgával,
hogy rosszat ne mondjon nemzetségedről!

6 Ne nézd le a bűnéből megtérő embert, fel ne hányd neki!
Fontold meg, hogy mindnyájan büntetést érdemlünk.
7 Ne vesd meg az embert öregkorában,
hisz van, aki közülünk is megvénül!
8 Ne ujjongj ellenséged halálán,
hisz tudod, hogy mindannyian meghalunk,
és nem akarjuk, hogy rajtunk örüljenek!
9 Ne hanyagold el a bölcs öregek szavait,
légy otthonos mondásaikban,
10 mert tőlük tanulsz bölcsességet és okos tudást,
hogy miként szolgálj gáncs nélkül a fejedelmeknek.
11 Ne mellőzd az öregek hagyományát,
amit ők is apáiktól tanultak,
12 mert tőlük tanulsz okosságot,
hogy miként felelj szükség esetén.
13 Ne gyújtsd meg a bűnösök szenét dorgálás által,
hogy meg ne égj bűneik tüzének lángjában!
14 Ne állj a gúnyoló útjába,
hogy lesbe ne üljön szád elé!
15 Ne adj kölcsönt náladnál hatalmasabbnak;
ha pedig adtál, vedd úgy, mintha elvesztetted volna!
16 Ne vállalj kezességet erődön felül,
ha mégis jótálltál, gondolj rá, hogy meg is kell fizetned!
17 Ne perelj bíróval,
mert úgy ítélkezik, amint jónak látja.
18 Ne menj vakmerővel egy úton,
hogy rád ne terhelje bajait,
mert a saját fejét követi,
és balgasága miatt te is tönkremégy!
19 Ne szállj vitába indulatos emberrel,
és ne menj hirtelen emberrel a pusztába,
mert semmibe sem veszi a vérontást,
és megöl, amikor nincsen segítség!
20 Ne tanácskozz ostobával,
mert csak azt kedveli, ami neki tetszik!
21 Ne tanácskozz idegen előtt,
mert nem tudod, mi származik belőle!
22 Ne tárd fel szívedet bárki előtt,
nehogy barátságot színleljen előtted,
később pedig meg ne szóljon!

9 **Az asszonyokkal való helyes bánásmód** 1 Ne légy féltékeny szíved asszonyára,
hogy rosszat tanulva hitványul ne bánjon veled!
2 Ne hagyd uralkodni magadon az asszonyt,
hogy hatalmadat ne bitorolja, és meg ne szégyenülj!
3 Ne vesd szemedet csapodár nőre,
hogy kelepcéjébe ne essél!
4 Ne barátkozz táncosnővel és ne hallgasd,
hogy el ne veszítsen művészetével!

5 Ne vesd szemedet szűzre,
hogy szépsége botlásodra ne legyen!
6 Ne add oda magadat romlott nőknek semmi áron,
hogy el ne veszítsd magadat és örökrészedet!
7 Ne tekintgess körül a város utcáin,
és ne bolyongj terein!
8 Takaros asszonytól fordítsd el arcodat,
és ne nézz szépséget, amely nem illet téged!
9 Sokan mentek már tönkre asszony szépsége miatt,
mert mint a láng, úgy gyúl ki ettől a kívánság.
10 Minden nőt, aki parázna személy,
eltaposnak, mint a sarat az úton!
11 Sokan vesztek el, akik idegen asszony szépségét bámulták,
mert mint a láng, úgy éget a beszéde.
12 Idegen asszony mellé soha se telepedj,
és ne heverj mellette könyökölve,
13 ne évődj vele bor mellett,
hogy feléje ne hajoljon szíved,
és ne zuhanj véresen a verembe!

Az emberekkel való helyes bánásmód
14 Ne hagyd el régi barátodat,
mert az új nem ér fel vele.
15 Új barát – új bor;
amikor ó lett belőle, akkor igyad gyönyörűséggel!
16 Ne izgasson a gonosz hírneve és gazdagsága,
mert nem tudod, milyen lesz romlása!
17 Ne találd kedvedet az igaztalanok önkényében;
fontold meg, hogy a gonosz nem marad kegyben mindhalálig.
18 Maradj távol az olyantól, akinek hatalma van ölni,
akkor nem állsz ki halálos félelmet.
19 Ha mégis eléje járulsz, ne véts semmit,
hogy el ne vegye életedet.
20 Tudd, hogy közel vagy a halálhoz,
mert kelepcék közepette jársz,
és bajthozó fegyverek fölött sétálsz!
21 Erődhöz képest légy óvatos társaddal szemben,
s a bölcsekkel és okosakkal tárgyalj;
22 igaz férfiak legyenek asztaltársaid,
és Isten félelmében legyen dicsekvésed!
23 Okosan elmélkedj Istenről,
és minden beszéded a Fölséges parancsairól szóljon!
24 A művészek kezét alkotásáért,
a nép fejedelmét bölcs beszédéért,
a vének szavát pedig megfontoltságáért dicsérik.
25 A fecsegő ember réme a városnak,
és a nagyzolót gyűlölik beszédéért.

10 **A bölcs uralkodó** 1 A bölcs uralkodó igazságot tesz népének,

s az értelmes ember uralma tartós.
2 Amilyen a nép fejedelme, olyanok tanácsosai,
s amilyen a város feje, olyanok a lakói is.
3 A balga király tönkreteszi népét,
de népessé lesznek a városok nagyjaik okossága folytán.
4 Isten kezében van a földkerekség uralma,
és rátermett uralkodót rendel fölé idejében.
5 Az ember sikere Isten kezében van,
s a főemberre ő ruházza tekintélyét.
6 Ne tartsd eszedben társad semmiféle jogsértését,
és ne kövess el semmilyen erőszakot!
7 Isten és emberek előtt gyűlöletes a kevélység,
és utálatos a nemzetek minden erőszakossága.
8 Egyik nemzetről a másikra száll az uralom,
igaztalanság, jogsértés,
gyalázás és különféle cselvetés miatt.
9 Semmi sem gonoszabb a fukarnál,
mert az ilyen még lelkét is áruba bocsátja,
10 Mit kevélykedik a por és hamu?
Még életében kihányja belső részeit.
11 A hosszú betegség terhes az orvosnak,
a rövid betegség pedig megvidámítja.
12 Minden hatalmasság rövid életű,
s a király, aki ma még van, holnap már halott.
13 Ha az ember meghal,
csúszó-mászó, rovar és féreg az örökrésze!
14 Az ember gőgjének kezdete az elpártolás Istentől,
15 amikor a szíve elfordul Alkotójától.
Minden bűn kezdete ugyanis a kevélység,
aki ragaszkodik hozzá, betelik átokkal,
végül pedig elvész általa.
16 Ezért tette Isten becstelenné a gonoszok gyülekezetét,
és rontotta meg őket végképpen.
17 Felforgatta Isten a dölyfös fejedelmek trónját,
s a megalázottakat ültette helyükre.
18 Kiszárította Isten a dölyfös nemzetek gyökerét,
s a népek közül a megalázottakat plántálta helyükbe.
19 Felforgatta az Úr a nemzetek országait,
s elpusztította őket fenekestől.
20 Némelyeket elsenyvedni engedett, szétszórta őket,
és kiirtotta emléküket a földről.
21 Eltörölte Isten a dölyfösök emlékét,
de meghagyta az alázatos szívűek emlékezetét.
22 Nem született együtt a gőg az emberekkel,
sem a harag az asszonyok szülötteivel.

Az igazi és hamis becsület

23 Becsben áll az istenfélők ivadéka,
de gyalázat vár a sarjra, amely megszegi az Úr parancsait.
24 A testvérek közt becsben áll vezérük,

s akik félik az Urat, szeme előtt vannak.
25 Legyen valaki gazdag, megbecsült vagy szegény,
az Úr félelme dicsőségére válik.
26 Ne nézd le az igaz embert, mert szegény,
és ne dicsérd a bűnös férfit, mert gazdag!
27 Becsülik az előkelőt, a bírót, a hatalmon levőt,
de nincs nagyobb az istenfélőnél.
28 Az értelmes szolgának szabadok szolgálnak,
az okos, fegyelmezett férfi nem morog, ha megfeddik,
a tudatlannak azonban nincs becsülete.
29 Ne fontoskodj, amikor munkádat végzed,
és ne nagyzolj nélkülözés közepette!
30 Többet ér, aki dolgozik és bővelkedik mindenben,
mint a nagyzoló, akinek még kenyere sincsen.
31 Tartsd, fiam, lelkedet szerénységben,
de becsüld meg érdeme szerint!
32 Ki tartaná igaznak a maga ellen vétőt,
és ki becsülné meg azt, aki önmagát gyalázza?
33 A szegényt ügyessége s istenfélelme miatt tisztelik,
másokat pedig vagyonukért becsülnek;
34 akit megbecsülnek szegénységében,
mennyivel inkább becsülik, ha gazdag!
Akit csak a gazdagságáért dicsérnek,
az félhet ám a szegénységtől!

11 1 Az alantas fejét felemeli bölcsessége,
és főemberek között juttat neki helyet.
2 Ne dicsérd meg senki fiát szépsége miatt,
és meg ne vess senkit sem külsejéért!
3 Jelentéktelen a méh a repdesők között,
de igen kiváló édesség a terméke.
4 Soha se dicsekedj öltözeteddel,
és ne bízd el magad megtiszteltetésed napján,
mert csak a Magasságbeli művei csodásak,
s az ő tettei a dicsők, rejtettek és a láthatatlanok.
5 Sokan jutottak alacsony sorból a trónra,
s akire ügyet sem vetettek, feltette a koronát.
6 Sok magasrangút nyomtak el nagyon,
és sok dicsőséges került mások kezébe.
7 Ne kárhoztass senkit, mielőtt utána nem jártál,
miután érdeklődtél, korholj igazság szerint.
8 Ne adj választ, mielőtt meg nem hallgattál,
és más beszéde alatt ne szólj közbe.
9 Ha a dolog nem illet téged, ne pereskedj,
és ne állj oda a bűnösök perénél.

Az igazság bére 10 Fiam! Ne szaporítsd dolgaidat,
mert ha így gazdagodsz, nem maradsz vétek nélkül!
Ha törtetsz is utána, mégsem éred el,

ha jársz is utána, mit sem találsz.
11 Van gonosz, aki fárad, siet és töri magát,
de annál kevésbé bővelkedik.
12 Van olyan, aki lankad és segítségre szorul,
igen szűkölködik erőben, és bővelkedik szegénységben,
13 de Isten szeme kegyesen tekint rá,
és felemeli alacsony helyzetéből,
felmagasztalja fejét,
úgyhogy sokan elámulnak rajta, és dicsérik Istent.
14 Jó- és balsors, élet és halál,
szegénység és gazdagság Istentől vannak.
15 Bölcsesség, tudomány és törvénytudás Istennél van,
őnála van a szeretet és a jók útjai.
16 Tévedés és sötétség a bűnösökkel jött a világra,
s akik szeretik a rosszat, meg is vénülnek a rosszban.
17 Isten adománya megmarad az igazaknál,
és vállalkozását mindvégig siker koronázza.
18 Van, aki takarékosság útján gazdagodik,
és ez a jutalmának osztályrésze.
19 Amikor azt mondja: »Nyugalmat találtam magamnak,
most pedig magam fogyasztom javaimat!«
20 nem tudja, hogy az idő múlik, s a halál közeleg,
másoknak hagy mindent, és meghal.
21 Maradj hű szövetségedhez, és róla beszélj,
parancsaid teljesítésében öregedj meg!
22 Ne tarts a bűnösök cselekedeteivel,
bízzál Istenben, és maradj helyeden,
23 mert könnyű Isten szemében
a szegényt egy pillanat alatt gazdaggá tenni.
24 Isten áldása az igazat sietve jutalmazza,
és haladása rövid óra alatt is gyümölcsöt terem.
25 Ne mondd: »Van-e egyéb kívánni valóm?«
és: »Mi jó híján vagyok még?«
26 Ne mondd: »Van nekem elég!«
és: »Miféle baj érhetne ezután?«
27 A jó napon ne feledkezz meg a rosszakról,
és a rossz napon ne feledkezz meg a jókról!
28 Mert könnyű Istennek, hogy kinek-kinek megfizessen
útjai szerint a halála napján.
29 A rossz óra elfeledteti a nagy élvezetet,
s az ember élete végén lesznek cselekedetei nyilvánvalókká.
30 Halála előtt senkit se dicsérj,
mert a végén lehet az embert megismerni.

Az előrelátás

31 Ne vezess be akárkit a házadba,
mert sokfélék a ravasznak fondorlatai;
32 hisz amint a romló belek bűzt árasztanak,
és mint a fogolymadarat a verembe csalják,
a kőszáli kecskét pedig csapdába,

éppúgy a dölyfösök szíve is,
mint a kém, lesi társa elestét.
33 A jót rosszra csavarja el a besúgó,
és hibát fog rá kedvelt emberekre.
34 Egyetlen szikrából nagy tűz támad,
egy ármányos sok vért ont,
mert a gonosz ember vér után leselkedik.
35 Óvakodj a vészthozó embertől, mert gonoszt forral,
hogy gúny tárgyává ne tegyen téged örök időre.
36 Fogadj be idegent házadba,
majd földhöz vág, mint a forgószél,
és elidegenít téged a hozzád tartozóktól!

12 1 Ha jót teszel, nézd meg, kivel teszed,
akkor sok köszönet lesz jótetteidben.
2 Tégy jót az igazzal, és méltó viszonzásban lesz részed,
ha nem tőle, akkor bizonnyal az Úrtól.
3 Nem jár jól, aki állhatatos a rosszban,
és alamizsnát nem ad,
mert a Magasságbeli is gyűlöli a bűnösöket,
de megkönyörül a bűnbánókon.
4 Adj az irgalmasnak, de ne karold fel a bűnöst.
Ő majd bosszút áll a gonoszokon és a bűnösökön,
s elteszi őket a megtorlás napjára.
5 Adj a jónak, de ne fogadd be a bűnöst,
6 tégy jót az alázatossal, de ne adj az istentelennek;
ne engedd, hogy kenyeret adjanak neki,
hogy ne legyen ezáltal erősebb tenálad,
7 különben kétszeres rossz ér téged
mindazon jó fejében, amit vele tettél,
mert a Magasságbeli is gyűlöli a bűnösöket,
és bosszút áll az istenteleneken.
8 Nem ismerni fel a barátot a szerencsében,
de nem marad az ellenség elrejtve a balsorsban!
9 Amikor az ember jól van, szomorkodnak ellenségei,
de amikor bajban van, akkor látszik meg, ki a jó barát!
10 Ne bízzál ellenségedben sohasem,
mert, mint a réz, úgy rozsdásodik gonoszsága.
11 Még ha görnyedne is alázkodva,
akkor is vigyázz és őrizkedj tőle!
12 Ne engedd, hogy melléd álljon,
és ne ültesd jobbodra,
hogy helyedre ne tolakodjék és székedre ne törjön,
te pedig későn értsd meg szavamat,
és gyötrődj beszédemen!
13 Sajnálja-e valaki a bűvészt, ha megmarja a kígyó,
vagy azokat, akik fenevadak közelébe mennek?
Így jár, aki gonosz emberhez szegődik,
és annak bűneibe gabalyodik;

14 ideig-óráig veled marad,
de ha meginogsz, nem tart ki melletted.
15 Ajakával édes hozzád az ellenség,
de szívében fondorkodik, hogy verembe döntsön.
16 Könnyet ont szeméből az ellenség,
de ha alkalmat talál, nem győz jóllakni vérrel!
17 Ha balsors ér, ott találod elsőnek,
18 könnyet ont szeméből az ellenség,
adja a segítőt, és belédöf sarkadba.
19 Csóválja fejét, összecsapja kezét,
mindenfélét suttog s elfintorítja arcát.

13 1 Aki szurokhoz ér, bemocskolja magát;
aki dölyfössel társul, kevélységet ölt magára.
2 Aki magánál gazdagabbal társul, terhet vesz magára,
ezért ne szegődj társul nálad vagyonosabbhoz.
3 Mi köze az üstnek a fazékhoz?
Ha összeütődnek, ez az, ami eltörik!
4 A gazdag erőszakos, és mégis dühöng,
a szegény pedig sérelme mellett is hallgat.
5 Ha ajándékkal jössz, akkor szívesen lát,
de otthagy akkor, ha semmid nincsen.
6 Ha van valamid, élvezi társaságodat,
de ha kifosztott, nem bánkódik miattad.
7 Ha rád szorul, megcsal, és mosolyogva biztat,
szépeket mond és kérdi: »Mire van szükséged?«
8 Megszégyenít vendégségeivel,
de közben kifoszt kétszer is, háromszor is,
végül pedig kinevet,
ha pedig később meglát, elmegy melletted,
és fejét ingatja fölötted.
9 Alázd meg magad Isten előtt, és várd meg az ő kezét.
10 Vigyázz, hogy balgaságba esve megalázás ne érjen!
11 Ne légy meghunyászkodó bölcsességedben,
hogy megalázkodva balgaságra ne ragadtass!
12 Ha előkelőbb hívat, vonulj félre,
akkor annál inkább hív téged.
13 Ne légy tolakodó, hogy bele ne ütközz,
de távol se maradj tőle, hogy el ne felejtsenek.
14 Ne légy nagyra azzal, hogy fesztelenül beszélhetsz vele,
és ne bízz a sok beszédében,
mert a sok beszéddel próbára tesz téged,
és mosolyogva kicsalja tőled titkaidat.
15 Kegyetlen lelke számon tartja szavaidat,
és nem kímél meg bántalmazástól, bilincstől.
16 Óvatos légy és figyelj gondosan arra, amit hallasz,
mert a veszteddel jársz-kelsz.
17 Amikor pedig hallod őt,
úgy nézd, mintha álmodnál, és légy résen!

18 Egész életedben szeresd az Istent,
és kiálts hozzá, hogy megmentsen!
19 Minden élőlény szereti a maga fajtáját,
és minden ember azt, aki közel áll hozzá;
20 minden élőlény a hozzá hasonlóhoz szegődik,
az ember is a maga fajtájával társuljon.
21 Ha megfér valaha bárány a farkassal,
akkor az igaz is a bűnössel.
22 Hogyan barátkozna hiéna a kutyával?
És mi köze a gazdagnak a szegényhez?
23 Az oroszlán prédája a vadszamár a pusztában,
így a gazdagnak a legelője a szegény.
24 Amint a dölyfösnek utálat az alázatosság,
úgy a gazdagnak is gyűlöletes a szegény.
25 Ha a gazdag meginog, barátai támogatják,
de ha a szegény elesik, ismerősei is eltaszítják.
26 A megcsalt gazdagnak sok védője támad,
ha kevélyen beszél is, igazat adnak neki.
27 Ha szegényt csalnak meg, még rá meg is vádolják,
beszéljen bár okosan, nem adnak hitelt neki.
28 Ha a gazdag beszél, mindnyájan hallgatnak,
és beszédét a felhőkig magasztalják.
29 Ha a szegény beszél, azt kérdik: »Ki ez?«
és ha megbotlik, a földhöz csapják.

A javak helyes élvezete

30 Jó a gazdagság annak, akinek nem nyomja bűn a lelkiismeretét,
de nagyon rossz a szegénység a gonosznak szája szerint.
31 Az ember kedélye elváltoztatja arcát
hol vidámra, hol meg szomorúra.
32 A jó kedély jelét, a ragyogó arcot
nehezen és bajjal találod meg.

14 1 Boldog az a férfi, aki nem vétett szája szavával,
akit nem bánt gond bűn miatt!
2 Boldog, akinek nem aggódik lelke,
és akit nem hagyott el reménye.
3 A telhetetlen, kapzsi ember nem veszi gazdagsága hasznát;
mire jó az arany az irigy embernek?
4 Aki szívesen gyűjt igaztalan vagyont, másnak gyűjti azt;
vagyonában idegen dúskál majd.
5 Aki galád magához, jó lesz-e az máshoz?
Bizony, nem talál gyönyörűséget javaiban!
6 Nincs rosszabb annál, aki magához is irigy,
galádsága bérét magával hordozza!
7 Ha jót cselekszik is, nem teszi tudva, akarva,
és végül mégis csak elárulja galádságát.
8 Gonosz az, akinek irigy a szeme,
aki elfordítja arcát és megveti saját lelkét.

9 A kapzsi szeme nem tud betelni igaztalan jószággal,
nem lakik jól, míg csak el nem emészti sorvadozó lelkét.
10 A gonosz szem gonoszra tör, de nem lakik jól étellel,
szűkölködik és bánkódik asztalánál.
11 Fiam! Ha van miből, tégy jót magaddal,
és mutass be méltó áldozatokat Istennek!
12 Gondolj arra, hogy a halál el nem marad,
hiszen ismered az alvilág törvényét,
mert a világ törvénye: Minden bizonnyal meg kell halni!
13 Tégy jót barátoddal még halálod előtt,
erődhöz képest nyújtsd ki kezedet, és adj a szegénynek!
14 Ne vond meg magadtól a jó napot,
s egy cseppet se mulassz el a kapott jóból!
15 Nemde másnak kell átengedned fáradságod gyümölcsét,
és sorsvetésre hagyod, amit szereztél!
16 Adj, és fogadj el, és tedd igazzá lelkedet!
17 Halálod előtt cselekedj igazságot,
mert nem lehet ételt lelni az alvilágban.
18 Minden test elfonnyad, mint a fű,
mint a fakadó levél a zöldellő fán:
19 az egyik kihajt, a másik lehull.
Ilyen a húsból és vérből való nemzedék:
az egyik bevégzi, a másik születik.
20 Minden romlandó alkotás tönkremegy végül,
és alkotója nyomon követi;
21 de elismerést nyer minden kiváló alkotás,
és alkotója megbecsülésben részesül miatta.

A bölcsesség keresése

22 Boldog az az ember, aki a bölcsességgel tölti idejét,
aki annak igazsága fölött elmélkedik,
és okosan fürkészi Isten gondviselését;
23 aki szívében fontolóra veszi a bölcsesség útjait,
és megérti annak titkait;
aki utánajár, mint a nyomkereső,
és megmarad útjain;
24 aki betekint ablakán,
és ajtajánál hallgatózik,
25 aki a háza mellé telepszik,
és sátra cövekét a falához erősíti,
aki mellette üti fel sátrát,
és örökre megszáll szép hajlékában;
26 aki a lombja közé rejti fiókáit,
és az ágain tölti éjjelét;
27 aki az árnyékában lel menedéket a hőség elől,
és oltalmában megpihen.

15 1 Aki Istent féli, jót cselekszik,
s aki kitart az igazság mellett, elnyeri azt.

2 Az pedig eléje megy, mint tisztes anya,
mint szűz menyasszony fogadja őt;
3 táplálja őt az élet és értelem kenyerével,
s itatja az üdvös bölcsesség vizével;
támaszra talál benne, és meg nem inog,
4 megtartja őt, és meg nem szégyenül,
felmagasztalja őt a társai előtt.
5 Megnyitja száját a gyülekezet körében,
betölti őt a bölcsesség és értelem lelkével,
s a dicsőség ruháját adja rá.
6 Elárasztja örömmel és ujjongással,
s örök hírnevet juttat neki.
7 Nem nyerik el azt a balga emberek,
az okosak azonban megtalálják;
nem látják meg azt az ostoba emberek,
mert távol áll az gőgtől és csalárdságtól.
8 A hazug férfiak nem gondolnak vele,
az igazmondó férfiak azonban nála találhatók,
és sikerben van részük Isten látogatásáig.
9 Nem illik a dicséret a bűnös szájába,
10 mert a bölcsesség Istentől származik.
Isten dicsérete ugyanis a bölcshöz illik,
s a hívő szája van tele azzal,
mert az Úr megadja azt neki.

Az ember felelőssége

11 Ne mondd: »Isten tartja távol!«,
ne tégy olyasmit, amit ő gyűlöl.
12 Ne mondd: »Ő vitt engem tévedésbe!«,
mert nincs neki szüksége a gonosz emberekre.
13 Gyűlöli az Úr a tévelygés minden undokságát,
de azok előtt sem kedves az, akik félik őt.
14 Megteremtette Isten az embert kezdetben,
és őt saját belátására bízta:
15 adta még ezenfelül parancsait és törvényeit.
16 Ha meg akarod tartani a parancsokat, azok megtartanak téged,
ha állandóan gyakorlod a hűséget, amely előtte kedves.
17 Vizet és tüzet helyezett eléd,
amelyiket akarod, az után nyújtsd ki kezedet!
18 Élet és halál, jó és rossz van az ember előtt,
s azt kapja, ami kedvére van.
19 Mert nagy az Isten bölcsessége,
erős a hatalma, és lát mindent szüntelen.
20 Az Úr szemei vannak azokon, akik félik őt,
és számon tartja az ember minden cselekedetét.
21 Senkinek sem hagyta meg, hogy gonoszul cselekedjen,
és senkinek sem engedi meg, hogy vétkezzen.
22 Nem kívánja hitetlen és haszontalan gyermekek nagy számát.

16 A bűnök és azok következményei

1 Ne örülj a gyermekeknek, ha istentelenek!
Legyenek bár számosan, ne ujjongj miattuk,
ha nincs bennük Isten félelme.
2 Ne bízzál életükben,
és ne számíts munkájukra,
3 mert többet ér egy istenfélő fiú ezer gonosznál,
4 és jobb meghalni gyermek nélkül,
mint istentelen gyermekeket hátrahagyni.
5 Egyetlen értelmes akár egy várost benépesít,
de a törvényszegő nemzetség elpusztul.
6 Sok hasonlót látott már szemem,
és ezeknél is különbeket hallott a fülem:
7 tűz gyúlt ki a bűnösök gyülekezetében,
s az engedetlen nép fölött harag lángja lobogott.
8 Nem nyertek bocsánatot bűneikért a régi óriások,
elvesztek, mert bíztak erejükben.
9 Nem kegyelmezett meg Lót lakótársainak,
mert megutálta őket beszédük gőgösségéért,
10 és nem kegyelmezett annak a népnek,
amelyet teljesen kiirtásra szánt,
mert bűneivel dicsekedett,
11 de éppoly kevéssé a hatszázezernyi gyalognépnek,
akik sorjában pusztultak szívük keménysége miatt.
Hát még ha olyan lenne nyakas, aki egyedül áll!
Csoda lenne, ha büntetlenül maradna!
12 Mert van nála irgalom is, harag is,
meg lehet őt kérlelni, de ki is önti haragját;
13 amennyire irgalmas ő, annyira fenyít is,
és az embert tettei szerint ítéli.
14 A bűnös nem menekszik meg zsákmányával,
és aki irgalmasságot cselekszik, nem csalódik reményében.
15 Minden jótett helyet biztosít
mindenkinek cselekedetei érdeme szerint,
úgy, amint okosságban járt és kelt.
16 Ne mondd: »Rejtve vagyok Isten elől,
és ki törődik velem a magasságban?
17 A sok nép közt meg sem ismernek engem,
mit is számítok a mérhetetlen teremtésben!«
18 Íme, az ég és az egek ege,
az óceán, az egész föld, és ami azokban van,
megrendül, ha ő odanéz!
19 A hegyek mind, a dombok és a földkerekség alapjai
remegve megrázkódnak, ha Isten rájuk tekint,
20 a szív azonban érzéketlen marad,
pedig ő belelát minden szívbe!
21 Ki érti meg az ő útjait,
és a vihart, amelyet emberi szem sem lát?
22 Mert legtöbb műve rejtekben van,
és ad-e hírt valaki igaz cselekedeteiről?

Vagy ki tudja kivárni azokat?
Mert messze van a szövetsége egyesektől,
és a végén lesz csak a számonkérés mindenkitől.
23 Akinek fogyatékos a belátása, balgaságot gondol,
s az oktalan, tévelygő ember dőreséget állít magában.
A Teremtő bölcsessége 24 Hallgass rám, fiam! Tanulj bölcs okosságot,
és figyelj szívedben beszédemre!
25 Megfontoltan adom elő a tanítást,
és szerényen terjesztem elő a tudást.
Ügyelj szívedben szavaimra,
mert megfontolt lélekkel beszélek az erőkről,
amelyeket Isten kezdettől fogva helyezett műveibe,
és igazságban hirdetem tudományát.
26 Isten terve szerint állnak fenn művei kezdettől fogva,
már alkotásuk idején kijelölte feladataikat,
és működésük körét fajtájuk szerint.
27 Elrendezte tevékenységüket örök időkre:
nem éheznek és el nem fáradnak,
nem hagynak fel munkájukkal.
28 Egyik sem torzsalkodik társával,
29 és soha át nem hágják törvényét!
30 Letekintett ezután Isten a földre,
és betöltötte javaival,
31 benépesítette színét mindenfajta élővel,
amelyek újra visszatérnek a földbe.

17 1 Isten az embert földből teremtette,
a maga képére alkotta,
2 és úgy rendelte, hogy ismét azzá változzék.
Felruházta őt a magáéhoz hasonló erővel,
3 meghatározta napjai számát és idejét,
s uralmat adott neki minden fölött a földön.
4 Félelmetessé tette őt minden élő előtt,
hogy uralkodjék az állatokon és a madarakon.
5 Hozzá hasonló segítőt teremtett belőle,
és adott nekik megfontolást és nyelvet, szemet és fület,
szívet adott nekik a gondolkodásra,
és betöltötte őket bölcs okossággal.
6 A szellem tudásával látta el őket,
értelemmel töltötte be szívüket,
és megmutatta nekik, mi a rossz és mi a jó.
7 Szemét a szívükbe helyezte,
hogy megmutassa nekik művei nagyságát,
8 ők pedig magasztalják a szent nevet,
dicsekedjenek csodáival,
és beszéljék el művei nagyságát.

Izrael kiválasztása
9 Ezenfelül tudást adott nekik,

s az élet törvényét adta nekik örökrészül.
10 Örök szövetségre lépett velük,
kijelentette nekik a jogot és az ő törvényeit.
11 Látta szemük az ő dicső fenségét,
és hallgatta fülük az ő fölséges hangját.
Azt mondta nekik: »Óvjátok magatokat minden gonosztól!«
12 És parancsokat adott nekik,
mindenkinek a társára nézve.
13 Útjaik előtte vannak mindenkor,
és nincsenek elrejtve szeme elől.
14 Fejedelmet rendelt minden nép fölé,
15 de Izrael az Úrnak lett nyilvánvaló örökrésze.
16 Minden tettük úgy áll Isten színe előtt, mint a nap,
és szeme folyton útjaikat nézi.
17 Nincsenek elrejtve bűnös szövetségeik,
és minden bűnük az Úr előtt van.
18 Olyan előtte a férfi alamizsnája, mint a pecsétgyűrű,
s úgy őrzi az ember jótettét, mint a szeme fényét.
19 Később pedig felkel és jutalmat oszt
mindegyiküknek a fejére,
és van, akit elvisz a föld mélyébe.

Bűnbánat és megtérés

20 A bűnbánóknak azonban utat ad az igazsághoz;
bátorítja a csüggedőket,
s az igazság sorsát rendeli nekik.
21 Térj az Úrhoz, és hagyd el bűneidet,
22 könyörögj az Úr színe előtt, és kisebbítsd a botlást!
23 Térj az Úrhoz, hagyj fel törvénysértéseddel,
és gyűlöld mindenek fölött az utálatosságot!
24 Ismerd meg Isten törvényét és parancsait,
légy állandó megszabott hivatásodban:
a fölséges Isten imádásában;
25 tarts a szent nemzetséggel,
azokkal, akik élnek és magasztalják Istent!
26 Ne légy megrögzött az istentelenek tévedésében!
Halálod előtt mondj dicséretet,
mert a halott számára a dicséret semmivé foszlik.
27 Még életedben zengj dicséretet,
amíg élsz és virulsz,
dicsőítsd és magasztald Istent,
és dicsekedj az ő irgalmasságával!
28 Mily nagy az Úrnak irgalmassága,
és irgalma azokhoz, akik hozzá térnek!
29 Mert nem lehet meg minden az emberekben,
hisz az ember fia nem halhatatlan,
és hiú gonoszságban tetszeleg.
30 Mi fényesebb a napnál? S az mégis elsötétül!
Van-e haszontalanabb, mint amit hús és vér kigondol?
De el is veszi büntetését!

31 Ügyel ő még a magas mennynek seregére is,
az emberek pedig mindannyian csak por és hamu!

18 **Isten nagysága** 1 Aki örökké él, az teremtett mindent egyaránt.
Egyedül Isten az igaz,
aki győzhetetlen király marad örökké.
2 Ki győzi elbeszélni az ő műveit,
3 és ki vizsgálja át nagy alkotásait?
4 Ki tudná kifejezni hatalma nagyságát,
és ezenfelül még ki írná le az ő irgalmasságát?
5 Nem lehet elvenni belőle, sem hozzátenni,
sem kifürkészni Isten nagy csodáit!
6 Amikor bevégzi az ember, akkor kezdi csak,
és amikor abbahagyja, zavarba jön.
7 Mi az ember, és mi a haszna,
mi jó és mi rossz őbenne?
8 Az ember napjainak száma, ha sokra megy, száz esztendő:
mint a csepp a tenger vizéhez mérve,
mint a porszem a homokban,
olyan csekélyek esztendei az örökkévalóság mellett.
9 Ezért van Isten türelemmel hozzájuk,
és árasztja rájuk irgalmát,
10 látja, hogy rossz az, amire szívük várakozik,
és tudja, hogy sivár az enyészetük,
11 ezért öregbítette irgalmát irányukban,
és mutatta meg nekik a helyes utat.
12 Az ember a testvére iránt van részvéttel,
Isten irgalma azonban kiterjed minden élőlényre.
13 Ő megkönyörül, tanítja és oktatja őket,
mint a pásztor a nyáját.
14 Megkönyörül azon, aki elfogadja kegyes intelmeit,
és sietve teljesíti törvényeit.

INTELMEK ÉS FIGYELMEZTETÉSEK: 18,15-24,34

A bölcs viselkedés 15 Fiam! Ne toldd meg a jótettet szemrehányással,
és ne fűzz bántó, rossz szót semmilyen adományodhoz.
16 Nemde a harmat enyhíti a hőséget!?
Így a szép szó jobb még az ajándéknál is.
17 Nem ér-e többet a szép szó a jó adománynál?
De a jótékony ember mindegyikkel szolgál.
18 A balga kemény szemrehányást tesz,
s az irigynek adományától kicsordul az ember szeme.
19 Ítélet előtt keress magadnak igazolást,
és mielőtt szólnál, tanulj!
20 Még a betegség előtt ápold magadat,
és ítélet előtt vizsgáld meg magadat,
akkor engesztelést találsz Isten színe előtt.
21 Betegség előtt alázd meg magadat,
és betegség alatt mutass megtérést!

22 Ne tartsd vissza magad az állandó imádságtól,
és ne restelld mindhalálig keresni az igazulást,
mert Isten jutalma örökre megmarad.
23 Ima előtt készítsd elő lelkedet,
és ne légy olyan, mint az ember, aki kísérti Istent.
24 Gondolj a végnap haragjára,
a megtorlás idejére, amikor Isten elfordítja arcát!
25 Gondolj a nélkülözésre a bőség idején,
s a szegénység nyomorára a gazdagság napján!
26 Reggeltől estig változik az időjárás,
gyorsan történik mindez Isten szeme előtt.
27 A bölcs ember óvatos mindenben,
s a bűnök napjain őrizkedik a restségtől.
28 Minden értelmes elsajátítja a bölcsességet,
és magasztalja azt, aki elérte.
29 Akik jártasak a mondásokban, maguk is bölcsen cselekszenek,
értenek ahhoz, mi igaz és helyes,
és mint az esőt, ontják a mondásokat és döntéseket.

A vágyak féken tartása

30 Ne indulj vágyaid után,
és tartsd vissza magadat kívánságodtól;
31 ha engedsz lelked vágyainak,
kárörömmel néznek ellenségeid.
32 Ne gyönyörködj izgalmakban, legyenek bár csekélyek,
mert élvezetük szokássá válik.
33 Ne tedd magadat koldussá kölcsönpénzből adott lakomákkal,
amikor semmi sincs erszényedben,
mert így megunod még életedet!

19 1 A részeges munkás meg nem gazdagszik,
s aki megveti a keveset, lassanként tönkremegy.
2 Bor és nők tévútra viszik a bölcseket,
és meghurcolják az okosokat.
3 Aki buja nőkkel tart, elzüllik,
rothadás és féreg veszi birtokába,
nagy, elrettentő példa lesz,
s elveszik lelkét az élők közül.
4 Aki könnyen megbízik, könnyelmű az, és kárt vall,
és aki önmaga ellen vét, megvetésnek teszi ki magát.
5 Aki véteknek örül, becsmérlésben részesül,
s aki utálja a feddést, megrövidíti életét,
aki azonban gyűlöli a pletykálkodást, kioltja a gonoszságot.
6 Aki vétkezik önmaga ellen, megbánja,
s aki gyönyörködik a gonoszságban, becsmérlésben részesül.
7 Ne add tovább a gonosz és kíméletlen beszédet,
akkor senki sem becsmérel téged.
8 Amiről tudsz, ne beszéld ki se barátnak, se ellenségnek,
és ha tudsz valami vétekről, ne fedd fel azt!

9 Mert aki meghallgat, inkább őrizkedik tőled,
a bűnt védelmébe fogadja, téged pedig meggyűlöl,
s ilyen marad irányodban mindenkor.
10 Ha szóbeszédet hallottál társadról, haljon az meg veled;
hidd el: nem fordulsz fel miatta.
11 Egyetlen szótól rájön a balgára a vajúdás,
mint a fájdalom az asszonyra, amikor magzatát szüli.
12 Mint a nyíl a comb húsában,
olyan a szóbeszéd a balga szívében.
13 Kérdezd meg előbb a barátot, hátha nem is tud róla,
és azt mondja: »Nem tettem!«
Ha pedig megtette, intsd, hogy ne tegye többé!
14 Kérdezd meg a társat, hátha nem is mondta?
Ha pedig mondta, intsd, hogy ne mondja többé!
15 Kérdezd meg a barátot,
mert sokszor akad rágalom,
16 és ne adj minden szóbeszédre!
Van olyan, aki megtéved nyelvével, rosszakarat nélkül.
17 Ki az, aki nem vétett még nyelvével?
Kérdezd meg előbb a társat, mielőtt ráförmednél,
18 és adj helyet a Magasságbeli törvényének!

Az igazi és a hamis okosság

Minden bölcsesség istenfélelem,
és Isten félelme van benne:
minden bölcsesség egyben a törvény teljesítése.
19 Nem bölcsesség a jártasság a rosszban,
és nem okosság a bűnösök fortélya.
20 Van gonosz eszesség, s ez utálatos,
és van együgyű, aki gonoszság híján van.
21 Többet ér a kevésbé okos és fogyatékos elméjű, ha istenfélő,
mint a nagyeszű, aki megszegi a Magasságbeli törvényét.
22 Van vakmerő ravaszság, amely bűnös,
23 és van olyan, aki körmönfontan beszél, és mégis igazat mond.
Van olyan, aki rútul megalázkodik,
és belseje tele van cselvetéssel.
24 Van olyan, aki nagy alázatában mód felett meghunyászkodik,
lehajtja fejét, és úgy tesz, mintha nem is látná,
amiről nem akar tudni.
25 Ha erő híján nem tud vétkezni,
mihelyt alkalma nyílik rossz cselekedetre, elköveti a gonoszságot.
26 Külsejéről lehet az embert megismerni,
és arca kifejezéséből ismerni meg az okosat.
27 A test öltözete, az ajkak nevetése,
s az ember járása mind rá vallanak.
28 Van feddés, amely elhibázott a gyalázkodó haragja miatt,
van megítélés, amely nem állja meg helyét,
s van, aki hallgat, és az a bölcs.

20 A beszéd és a hallgatás megfelelő ideje

1 A nehezteléstől mennyivel jobb kérdőre vonni,

akkor a beismerőt megkímélik a károsodástól.
2 Szeretné az eunuch is megfosztani a leányzót szüzességétől,
3 így tesz, aki erőszakkal akarja érvényesíteni igazát.
4 Milyen jó, ha a megfeddett megbánást mutat!
Így elkerülöd a szándékos bűnt.
5 Van olyan, aki hallgat, és mégis bölcsnek tartják,
és van, akit megutálnak, mert folyton beszélni akar.
6 Van olyan, aki hallgat, mert nincs okos mondanivalója,
és van, aki hallgat, mert tudja az alkalmas időt.
7 A bölcs ember hallgat, amíg el nem jön ideje,
a nagyzoló és balga pedig nem tartja magát időhöz.
8 Önmaga ellen vét a sokbeszédű,
s a jogtalanul követelődzőt meggyűlölik.
9 Van siker, amely káros a fegyelmezetlen emberre,
és van találás, amely veszteség!
10 Van adomány, amely nem jár haszonnal,
és van ajándék, amelyet duplán kell megfizetni!
11 Van megalázás, amely dicsőségre vezet,
és van olyan, aki alázkodás után felemeli fejét.
12 Van olyan, aki csekély áron sokat vásárol,
de megfizet érte hétszeresen!
13 A bölcs ember kevés szóval is kedveltté teszi magát,
az ostobák kedveskedése ellenben kárba vész.
14 Nincsen hasznod az ostoba ajándékából,
mert szeme elvár hétannyit.
15 Keveset ad és sokat kifogásol,
tűz tör elő, ha kinyitja száját.
16 Van olyan, aki ma ad kölcsönt, és holnap már visszakéri;
de undok az ilyen ember!
17 »Az ostobának nincsen barátja,
és nincs köszönet ajándékaiért.«
18 Akik kenyerét eszik, hamis nyelvűek,
kinevetik hányszor, és milyen sokan!
19 Mert nem azt osztogatja helyes érzékkel, amire szükség van,
hanem olyasmit, aminek nem veszik hasznát.
20 A hamis nyelv botlása olyan,
mint amikor valaki elesik a padlón,
így jön el hirtelen a gonoszok bukása.
21 A kelletlen ember csupa üres locsogás,
amely ki sem fogy a bárdolatlanok szájából.
22 Megvetik a bölcs mondást az ostoba szájában,
mert nem mondja kellő időben.
23 Van, akit szegénysége visszatart a bűntől,
de nyugalmában ösztönzést kap arra.
24 Van olyan, aki tönkremegy restelkedésből,
és oktalan ember kedvéért feláldozza magát,
tönkreteszi magát, mert mások személyét tekinti.
25 Van, aki ígéretet tesz barátjának szégyenből,
és szükségtelenül ellenségévé teszi.
26 Csúnya szégyenfolt az emberen a hazugság,

mégis folyton kísért a neveletlenek szájában!
27 A tolvaj is különb annál, aki folyton hazudik,
de mindkettőnek romlás az örökrésze.
28 A hazug embereknek becstelen az erkölcsük,
és szégyenüket állandóan magukkal hordozzák.
29 *Bölcs mondások*
Aki beszédében bölcs, sokra viszi,
s az okos ember kedves a nagyok előtt.
30 Aki megműveli földjét, magas asztagot rak terméséből,
és aki igazságot tesz, felmagasztalják,
aki pedig kedves a nagyok előtt, megmenekül az igaztalanságtól.
31 Ajándék és adomány vakká teszi a bírák szemét,
és mint zabla a szájban, elhárítja feddésüket.
32 Eldugott bölcsesség és elrejtett kincs,
mi haszna mindkettőnek?
33 Többet ér, aki palástolja ostobaságát,
mint az az ember, aki elrejti bölcsességét.

21 **Aranyszabályok** 1 Vétkeztél, fiam? Ne tedd még egyszer,
és előbbi bűneid miatt is imádkozz,
hogy megbocsássák neked.
2 Fuss a bűntől, mint a kígyó színétől,
mert ha közel mész hozzá, hatalmába kerít.
3 Foga mint az oroszlán foga,
megöli az emberek lelkét.
4 Minden törvényszegés mint a kétélű pallos:
csapására nincsen orvosság.
5 Az erőszak és az igaztalanság felemészti a vagyont,
s a túl gazdag házat tönkreteszi a kevélység,
így pusztul el a dölyfös vagyona!
6 Eljut a könyörgés a szegény szájából Isten füléhez,
és sietve megjön számára az ítélet.
7 Aki gyűlöli a feddést, a bűnös nyomán jár,
de aki féli Istent, az magába száll.
8 Már messziről megismerni a vakmerő szájhőst,
és kisiklását észreveszi az okos.
9 Aki más költségén építi házát,
olyan, mint aki télen gyűjti köveit.
10 A bűnösök társasága kóc-csomó,
és végezetük tűzláng!
11 A bűnösök útja kővel van egyengetve,
de a végén alvilág van, sötétség és bűnhődés.

A bölcs és a balga 12 Aki megtartja a törvényt, úrrá lesz érzékein,
13 az istenfélelem betetőzése pedig bölcsesség és okosság.
14 Nem lehet azt megnevelni, aki nem okos a jóban!
15 Van okosság, amely bővelkedik gonoszságban,
de nincs valódi értelmesség, ahol keserűség van!
16 A bölcs tudása növekszik, mint az árvíz,

és tanácsa, mint az élővíz forrása, el nem apad.
17 A balga szíve törött edény,
nem tart meg semmiféle bölcsességet.
18 Bármi okos szót halljon az értelmes,
dicséri azt, sőt ráadással szolgál;
a feslett is hallja, de nincs az ínyére,
azért a háta mögé hajítja.
19 Olyan a balga beszéde, mint a teher az úton,
az okos ajkán azonban kedvesség van.
20 Lesik az okos száját az összejövetelen,
és szavait szívükre veszik.
21 Olyan a bölcsesség a balgának, mint az elpusztult ház,
s az oktalan tudománya értelmetlen locsogás.
22 A fegyelem a balgának béklyó a lábán,
bilincs a jobb kezén.
23 Fennhangon röhög a balga,
az okos ember pedig alig hogy mosolyog.
24 Arany ékszer az okosnak a fegyelem,
karkötő a jobb karon.
25 A balga könnyen teszi be lábát társának házába,
a tapasztalt ember pedig elfogódott a hatalmas színe előtt.
26 Ablakon át nézeget a balga a házba,
a művelt férfi pedig kívül marad állva.
27 Neveletlenség, ha az ember ajtónál hallgatódzik,
feszélyezi az okos embert ez a csúfság.
28 Oktalanságot beszél a balgák ajka,
az okosok pedig mérlegre teszik szavaikat.
29 Szájukon hordozzák a balgák szívüket,
az okosok szája pedig szívükben van.
30 Amikor az istentelen az ördögöt átkozza,
önmaga ellen szór átkot.
31 Önmagát mocskolja a besúgó,
és gyűlöltté válik mindenki előtt;
meggyűlölik azt is, aki vele tart,
a hallgatag és okos pedig tiszteletet arat.

22 1 Sáros kővel dobálják meg a lustát,
és gyalázatosságáról beszél mindenki.
2 Marhatrágyával dobálják meg a lustát,
s aki hozzáér, rázza a kezét.

Neveletlen gyermekek, a taníthatatlan balgák

3 A neveletlen fiú szégyene apjának,
a leány pedig gyalázata.
4 Az okos leány vagyon a férje számára,
a gyalázatos pedig becstelenséget hoz apjára.
5 Az arcátlan leány szégyent hoz apjára s férjére,
nem nézik ugyan le az istentelenek,
de ők ketten joggal becsmérlik.

6 Mint a zene a gyász idején, olyan a nem helyén való beszéd,
de a verés és fenyíték mindenkor bölcs dolog.
7 Aki balgát oktat, mintha enyvvel ragasztana cserepet;
8 aki olyannak beszél, aki oda sem hallgat,
mintha alvót keltene fel mély álomból.
9 Alvóval beszél, aki balgának hirdet bölcsességet,
a beszéd végén azt kérdezi: »Hogy is volt?«
10 Sirasd a halottat, mert kialudt a világossága,
a balgát is sirasd, mert elfogyott az értelme!
11 Csak kevéssé sirasd a halottat, hisz nyugovóra tért,
12 a mihaszna balga élete azonban a halálnál is rosszabb.
13 Hét napig tart a gyász a halottért,
a balgáért és istentelenért pedig életük minden napján!
14 Ne beszélj sokat a balgával,
és ne járj az ostobával!
15 Óvakodj tőle, hogy terhedre ne legyen,
és be ne szennyezd magad a bűnével!
16 Kerüld el őt, akkor nyugalmat találsz,
és nem bosszankodsz ostobasága miatt.
17 Mi nehezebb az ólomnál?
És mi egyéb a neve, mint: balga!
18 Könnyebb elviselni a homok-, só- és vasterhet,
mint az oktalan, balga, istentelen embert!
19 A ház falába illesztett fagerendák széjjel nem válnak,
ilyen a szív is, amely bölcs megfontolásra támaszkodik:
20 sohasem csüggeszti el a félelem az okos elméjét.
21 Amint a karók magas helyen
s a terméskövek habarcs nélkül
a szél rohamát meg nem állják,
22 úgy a szív sem szállhat szembe a félelem támadásával,
ha balga töprengéstől csügged.
23 Mint a szív sem remeg soha,
csak ha balga töprengéstől csügged,
úgy az sem, aki Isten parancsai mellett tart ki állandóan.

A bölcs hűsége 24 Könnyet csal ki, aki megböki a szemet;
aki pedig beledöf a szívbe, érzékenységet ébreszt.
25 Aki követ hajít madárra, elriasztja azt;
úgy aki gyalázza barátját, felbontja a barátságot.
26 Ha kardot rántottál is barátodra,
ne ess kétségbe, mert van még út visszafelé!
Barátod ellen, 27 ha sajnálni való szóra nyitottad szádat,
ne félj, mert még ki lehet azt egyenlíteni,
kivéve a szidalmat, a gyalázkodást, a dölyföt,
a titok elárulását és az álnok csapást,
mert mindezek után távozik a barát!
28 Szerezd meg barátod hűségét, amikor még szegény,
hogy majd javainak is örvendhess.
29 Tarts ki mellette híven szorongatása idején,
hogy örökségében is részed legyen.

30 A tűz előtt kályhaszag és füst száll,
úgy előzik meg a vérontást is átkok, szitkok és fenyegetések.
31 Nem szégyellem menteni barátomat,
nem rejtőzöm el színe elől,
és tűröm, ha baj ér általa engem.
32 Mind, aki hallja, óvakodik majd tőle.

Imádság önuralomért
33 Bár lenne őre számnak,
és jól záró pecsétje ajkaimnak,
hogy el ne essem miattuk,
és vesztemre ne legyen nyelvem!

23 1 Uram! Atyám, és életem Ura!
Ne hagyj engem kényükre- kedvükre,
és ne engedd, hogy elessem miattuk.
2 Bárcsak ostort tartanának készen elmémnek,
bölcs fenyítéket szívemnek,
hogy ne kíméljenek engem tévedéseik miatt,
s el ne nézzék botlásaikat,
3 hogy meg ne sokasodjanak tévedéseim,
el ne szaporodjanak vétkeim,
és meg ne gyarapodjanak bűneim;
hogy le ne roskadjak ellenfeleim láttán,
és örömét ne lelje rajtam ellenségem!
4 Uram! Atyám, és életem Istene!
Ne hagyj engem ajkam önkényére!
5 Ne adj nekem fennhéjázó szemet,
tarts távol tőlem minden mohóságot!
6 Távoztasd tőlem a test kívánságát,
ne vegyen erőt rajtam a fajtalan vágy,
és ne engedj át a szemérmetlen és dőre léleknek!

Tanítás a beszédről 7 Hallgassátok, fiaim, a tanítást a szájról!
Aki ehhez tartja magát, nem megy tönkre ajka miatt,
és nem bukik el a legrútabb tettek által.
8 Hiúsága folytán esik csapdába a bűnös,
és miatta botlik a kevély és gyalázkodó.
9 Ne szokja meg szád az esküvést,
mert sok botlás következik ezáltal.
10 Ne vedd szádba Isten nevét szüntelen,
és a Szentnek nevét ne keverd beszédedbe,
mert nem maradsz ezek miatt büntetlenül.
11 Mint a szolga, akit folyton kérdőre vonnak,
s a kék foltok nem hiányoznak róla,
úgy mindaz, aki esküdözik és a Nevet száján hordozza,
soha nem tisztul meg a bűntől.
12 A férfi, aki sokat esküdözik, eltelik törvényszegéssel,
s a csapás el nem távozik házától.

13 Ha esküszegő, a bűne rajta van,
ha föl sem veszi, kétszeresen vétkezik.
14 Ha pedig hamisan esküdött, nincsen mentsége,
és háza betelik büntetéssel.
15 Van még egyéb beszéd is, amely halált érdemel:
elő ne forduljon az Jákob örökségében!
16 Hisz távol állnak mindezek a jámboroktól,
mert ők nem hemperegnek bűnökben!
17 Ne szokja meg szád a zabolátlan beszédet,
mert bűnös szó van benne!
18 Amikor előkelők körében állsz,
gondolj apádra és anyádra,
19 hogy el ne feledkezzék rólad Isten a színük előtt,
és szokásodtól elbódítva gyalázatot ne szenvedj,
ne kelljen kívánnod, hogy meg se születtél volna,
s meg ne átkozd születésed napját.
20 A gyalázatos beszédhez szokott emberen
nem fog a nevelés teljes életében.

Óvás az erkölcstelenségtől

21 Kétfajta ember bővelkedik bűnben,
a harmadik pedig haragot és romlást hív ki magára,
22 mert a heves vágy, mint az égő tűz,
el nem alszik, amíg csak el nem emészt valamit:
23 az ember, aki önnön testével vétkezik,
fel nem hagy vele, amíg a tűz ki nem ég,
24 minden falat édes a parázna embernek,
el nem fárad és mindvégig bűnözik.
25 Mindaz, aki otthagyja saját ágyát,
kockára veti életét és mondja: »Ki lát engem?
26 Sötétség vesz körül és falak takarnak;
senki sem néz engem! Kitől féljek?
Nem gondol a Magasságbeli bűneimmel!«
27 És nem tudja, hogy az ő szeme mindent meglát,
az ilyen emberi félelem ugyanis elűzi magától Isten félelmét,
mert csakis az emberek szemétől tart.
28 Nem gondol azzal, hogy az Úr szeme a napnál is sokkal fényesebb,
kémleli az ember minden útját és a tenger mélységét,
és látja az emberek szívének legtitkosabb rejtekét.
29 Mert az Úr Isten ismert mindent, még mielőtt megteremtette,
de bevégzésük után is meglát mindeneket.
30 A város utcáin bűnhődik majd az ilyen,
megkergetik, mint a csikót,
és elkapják, ahol nem is gondolja,
31 megszégyenül majd mindenki előtt,
mert nem gondolt az Úr félelmével.
32 Így jár minden asszony is, aki elhagyja férjét,
és házasságtörésből állít örököst,
33 először azért, mert engedetlen volt a Fölséges törvénye iránt,
másodszor, mert férje ellen vétett,

harmadszor, mert házasságot törve bujálkodott,
és más férfitől szerzett magának gyermekeket.
34 A közösség elé vezetik az ilyet,
és gyermekei megszenvednek érte.
35 Nem hajtanak gyökeret gyermekei,
és ágai nem teremnek gyümölcsöt,
36 átokként hagyja emlékét,
és nem lehet eltörölni gyalázatát.
37 A hátrahagyottak pedig belátják,
hogy nincs jobb az Isten félelménél,
és semmi sem édesebb, mint figyelni az Úr parancsaira.
38 Nagy dicsőség követni az Urat,
mert ezzel lehet tőle hosszú életet nyerni.

24 A bölcsesség dicsérete

1 Magasztalja önmagát a bölcsesség;
tiszteletben áll Istennél,
s dicsekszik népe körében.
2 Kinyitja száját a Magasságbeli közösségében,
és dicséri magát a közösség előtt.
3 Magasztalják népe körében,
megcsodálják a szentek közösségében,
4 dicsérik a választottak sokasága előtt,
s áldják az áldottak közt, amikor így szól:
5 »A Magasságbeli szájából jöttem elő,
mint elsőszülött valamennyi teremtmény előtt;
6 el nem múló fényt gyújtottam az égen,
és mint köd, borítottam az egész földet.
7 A magasságban van az én lakásom,
és trónom felhőoszlopon áll.
8 Bejártam az ég kerekségét egymagam,
behatoltam a tenger mélységébe;
9 végigmentem a tenger hullámain,
és megálltam a földön mindenhol.
10 Minden nép és valamennyi nemzet fölött uralmat gyakoroltam,
11 erőmmel jártam minden között, ami magas, és ami alacsony,
nyugalmat kerestem mindezek között,
hogy az Úr örökrészében tartózkodjam.
12 Akkor meghagyta nekem a mindenség Teremtője,
aki teremtett engem, s nyugalmat adott sátramnak,
13 és azt mondta nekem: `Jákobban lakjál,
Izraelben legyen örökrészed,
és választottaim között verj gyökeret!'
14 Kezdetben teremtettek engem, még a világ előtt,
és nem szűnöm meg sohasem.
A szent hajlékban tettem színe előtt szolgálatot,
15 majd pedig Sionban kaptam állandó lakást,
a szent városban találtam ekképp pihenőt,
és Jeruzsálem lett uralmam székhelye.

16 A dicsőséges nép közt vertem gyökeret,
az én Istenem részében, az ő örökségében,
s a szentek gyülekezetében megtelepedtem.
17 Magasra nőttem, mint a cédrus a Libanonon,
mint a ciprusfa Sion hegyén.
18 Felnőttem, miként a pálma Kádesben,
mint a rózsaliget Jerikóban,
19 mint a díszes olajfa a síkságon,
magasra nőttem, mint a platán a víz mellett, a tereken.
20 Illatozom, mint a fahéj és a fűszeres balzsam,
mint a válogatott mirha, kellemes illatot árasztok,
21 mint a stórax, a galbán, az ónix és a stakté,
mint a magától fakadó tömjén, illattal töltöm be lakóhelyemet,
s illatom, mint a színtiszta balzsamé.
22 Kiterjesztem ágaimat, mint a terebint,
ágaim pompásak és szépségesek.
23 Jó illatot árasztok, mint a szőlőtő,
és virágomból pompás, dús gyümölcs terem.
24 Anyja vagyok a szép szeretetnek,
az istenfélelemnek, megismerésnek és a szent reménynek.
25 Nálam van az út és az igazság minden kegyelme,
nálam az élet és az erény minden reménye.
26 Jöjjetek hozzám mind, akik kívántok engem,
és teljetek el gyümölcseimmel,
27 mert lelkem édesebb a méznél,
és birtoklásom jobb a lépes méznél!
28 Emlékezetem él minden idők nemzedékeiben.
29 Akik engem esznek, még inkább éheznek,
akik engem isznak, még inkább szomjaznak,
30 aki rám hallgat, meg nem szégyenül,
s akik értem fáradnak, nem esnek bűnbe.
31 Akik fényt derítenek rám, örök életet nyernek.«

A bölcsesség és Isten Igéje

32 Áll mindez az élet könyvére,
a Magasságbeli szövetségére és az igazság ismeretére,
33 a törvényre, amelyet Mózes az igazság szabálya gyanánt
örökül adott Jákob házának, és ígéretül Izraelnek.
34 Megígérte Dávidnak, az ő szolgájának,
hogy igen hatalmas királyt támaszt tőle,
aki a dicsőség trónján örökké ül.
35 Ez a törvény árasztja a bölcsességet, mint a Píson,
és mint a Tigris a zsengék napjain.
36 Megtölt belátással, mint az Eufrátesz,
és bőséget oszt, mint a Jordán aratáskor.
37 Okulástól duzzad, mint a Nílus,
mint a Geon szüret idején.
38 Nem győzte átkutatni az első,
de az utolsó sem tudott a végére járni,
39 mert bölcsessége bőségesebb a tengernél,

és útmutatása a nagy óceánnál!
40 Én, a bölcsesség, folyamokat bocsátottam ki magamból.
41 Olyan vagyok, mint a mérhetetlen folyam ágya,
úgy érkezem a paradicsomból,
mint a folyam medre, mint a csatornája.
42 Azt mondtam: »Megöntözöm beültetett kertemet,
és megitatom mezőm terményeit!«
43 És íme, a medrem bőséges folyammá lett,
a folyamom pedig majd hogy tengerré nem változott!
44 Mert, mint a hajnal pírját,
felragyogtatom tudásomat mindnyájuknak,
és hirdetem azt messze vidékeknek.
45 Behatolok a föld minden alsó részébe,
felkeresem az összes alvót,
és megvilágítom mindazokat, akik bíznak az Úrban.
46 Kiöntöm továbbra is a tanítást prófétai szóval,
azoknak juttatom, akik bölcsességet keresnek,
és nem hagyok fel vele, nemzedékről nemzedékre,
míg el nem jön a szent korszak!
47 Hadd lássátok, hogy nemcsak magamnak fáradtam,
hanem mindazok javára, akik igazságot keresnek.

A BÖLCS TANÍTÁS TAPASZTALATAI: 25,1-42,14

25 Férfiak és asszonyok

1 Három dologban talál gyönyörűséget a lelkem,
amelyek kedvesek Isten és emberek előtt,
2 ezek: a testvérek egyetértése, a jó barátok szeretete,
s a férfi és nő, ha megértik egymást.
3 Három dolgot gyűlöl a lelkem,
és nehezen szívlelem létüket:
4 a gőgös szegényt, a hazug gazdagot,
s a balga, oktalan öreget.
5 Amit nem gyűjtöttél fiatalkorodban,
hogyan találhatnád meg vénségedre?
6 Milyen jól áll az ősz hajnak a döntés,
s az öregeknek, ha tanácsot adni tudnak!
7 Milyen jól áll az élteseknek a bölcsesség,
s a tiszteseknek az értelem és megfontoltság!
8 Az öregek koszorúja a bőséges tapasztalat,
és dicsőségük Isten félelme.
9 Kilenc meglepő dolgot dicsérek,
a tizediket is említi nyelvem az emberek előtt,
10 ezek: az ember, aki örömét leli gyermekeiben,
aki élve éri meg ellenségei vesztét,
11 boldog, aki okos asszonnyal él,
aki nem botlik nyelvével,
aki nem szolgál magához méltatlanoknak,
12 boldog, aki igaz barátot talál,
aki hallgató fülnek hirdeti az igazságot,

13 nagy, aki bölcsességet lelt és tudást,
és nincs különb annál, aki féli az Urat.
14 Isten félelme mindenen túltesz:
15 boldog az ember, akinek megadatott Isten félelme!
Aki ragaszkodik hozzá, van-e párja annak?
16 Isten félelme az istenszeretet kezdete,
a hit pedig az ő követésének a kezdete.
17 A legfájóbb seb a szív bánata,
s a legnagyobb gonoszság az asszony gonoszsága.
18 Inkább bármilyen sebet, csak szívbeli sebet ne!
19 Bármi gonoszságot, csak asszonynak gonoszságát ne!
20 Bármi megpróbáltatást,
csak megpróbáltatást rosszakarók részéről ne!
21 Bármilyen bosszút, csak ellenség bosszúját ne!
22 Nincs fej, amely gonoszabb a kígyó fejénél,
23 és nincs harag, amely felülmúlná az asszony haragját.
Kellemesebb együtt lakni oroszlánnal, sárkánnyal,
mint együtt élni rosszlelkű asszonnyal.
24 Eltorzítja a gonoszság az asszony arcát,
elsötétíti ábrázatát, mintha medve lenne,
úgy fest, mint a gyászzsák!
Barátai körében ülve, 25 fohászkodik a férje,
és ha meghallja őt, csendesen felsóhajt.
26 Eltörpül minden gonoszság az asszony gonoszsága mellett,
hadd érje a bűnösök sorsa!
27 Homokos lejtő az öreg ember lábának:
ilyen a nyelves asszony a szelíd urának!
28 Ne nézd az asszony szépségét,
és ne kívánd meg az asszonyt szépsége miatt!
29 Az asszony haragja tiszteletlenség, egyben nagy gyalázat,
30 az asszony, ha övé az elsőség, ellenkezik férjével.
31 Levert kedély, szomorú arc
és sebzett szív a rossz asszony.
32 Ernyedt kéz, roskadó térd
az asszony, aki nem boldogítja férjét.
33 Asszonytól jött a bűnnek kezdete,
és miatta halunk meg mindnyájan.
34 Ne engedj a víznek kiutat, még csekélyet sem,
és ne engedj rossz asszonynak szabadságot kimenőre!
35 Ha nem jár kezedre,
és szégyenbe hoz ellenségeid előtt,
36 vágd el őt testedtől,
és bocsásd el házadból.

26 1 A jó asszonynak boldog a férje,
éveinek száma kétszeres lesz.
2 A derék asszony jól tartja urát,
s az békében tölti el éveit.
3 Jó feleség jó osztályrész,

amely istenfélő férfinak jut jótettekért.
4 Legyen ő bár gazdag vagy szegény, a szíve jókedvű,
és arca is vidám minden időben.
5 Három dologtól fél a szívem,
a negyedik színétől pedig rettegek:
6 a város pletykájától, a nép zendülésétől,
7 a hazug rágalomtól. Mindezek a halálnál is rosszabbak,
8 de keserű fájdalom és gyász a féltékeny asszony!
9 A féltékeny asszonynál ostor a nyelv,
amely közlékeny mindenkivel szemben.
10 A rossz feleség, mint a lötyögő járom az ökrön,
aki hozzáér, mintha skorpiót fogna!
11 Nagy bosszúság a részeges asszony,
szégyenét, csúfságát nem lehet eltakarni.
12 Az asszony paráznasága a szeme járásán
és a szempilláin is látszik.
13 Az asszonyt, ha nem javul, erősen őrizd,
hogy ne éljen a kínálkozó alkalommal.
14 Vigyázz állandóan illetlen szeme járására,
egyébként ne csodáld, ha elhanyagol téged.
15 Mint a szomjas vándor, kitátja száját a forrásnál,
és iszik minden közeli vízből,
leül minden karó mellé,
s a tegezt minden nyílnak nyitva tartja,
amíg csak bele nem fárad.
16 A szorgos asszony kedvessége elbájolja férjét,
és megerősíti csontjait.
17 Isten ajándéka a fegyelmezettsége,
18 az asszony okossága és hallgatagsága,
és nincs a jól nevelt léleknek méltó ára!
19 Mindennél bájosabb a szent és szemérmes asszony,
20 és nincsen semmi méltó ellenértéke a mértékletes léleknek!
21 Ami a felkelő nap Isten magas egén a világnak,
az a jó asszony bája házának ékességére.
22 Tündöklő lámpás a szent mécstartón:
ilyen a szép arc a jónövésű termeten.
23 Aranyoszlopok ezüst talapzaton:
ilyenek a formás lábak a szép termetű asszony sarkain.
24 Örök alapzat kemény sziklán:
ilyenek Isten parancsai a jámbor nő szívében.

Különböző intelmek

25 Két dolog miatt szomorú a szívem,
s a harmadik miatt harag fog el engem,
26 ezek: A harcos, aki nélkülözésben sanyarog,
az okos ember, ha lenézik őt,
27 s aki elpártol az igazságtól a bűnhöz,
azt Isten pallosra tartogatja!
28 Két dolgot látok nehéznek és veszélyesnek:
nehezen marad a kereskedő vétek nélkül,

és nem marad mentes a szatócs az ajkak bűnétől!

27 1 Sokan vétkeztek nélkülözés miatt,
s aki meg akar gazdagodni, elfordítja szemét;
2 szilárdan áll a karó kövek közé ékelve,
így szorul bűn az eladás és vevés közé.
3 A bűnössel együtt a bűnre is összetörés vár.
4 Ha nem ragaszkodsz buzgón az Úr félelméhez,
hirtelen összedől a házad.
5 Visszamarad a pelyva rostáláskor,
így az ember gyengéje is, ha elgondolkodik felette.
6 A kemence teszi próbára a fazekas edényeit,
az igaz embereket pedig a nyomorúság kísértése.
7 A fa gondozásáról gyümölcse tanúskodik,
az ember szívének gondolkodásáról pedig a beszéde.
8 Senkit se dicsérj, mielőtt nem beszélt,
mert ez az ember próbája.
9 Ha az igazságosságot nyomon követed, el is éred,
és magadra veheted díszes ruha gyanánt.
Nála vehetsz lakást,
s az oltalmába fogad téged örökre,
és erős támaszod lesz a számadás napján.
10 A maguk fajtájához gyülekeznek a madarak,
a becsületesség is azokhoz tér, akik gyakorolják.
11 Prédára les folyton az oroszlán,
így a bűn is azokra, akik jogtalanságot cselekszenek.
12 A jámbor ember állhatatos a bölcsességben, mint a nap,
a balga azonban változik, mint a hold.
13 A balgák közt tartogasd a szót a kellő időre,
az okosok közt azonban állandóan időzzél.
14 A balgák társalgása utálatos,
és nevetésük gyönyörködés a bűnben.
15 Az esküdözők beszéde hajmeresztő,
tiszteletlenségük előtt be kell dugni a fület.
16 A dölyfösök viszálya vérontással jár,
és kellemetlen hallgatni átkozódásukat.

A becsületesség és az őszinteség

17 Aki elárulja barátja titkait, elveszti bizalmát,
és nem talál többé szíve szerint való barátot.
18 Szeresd barátodat, és légy hű hozzá,
19 de ha elárultad titkait, ne szaladj utána!
20 Mert miként az ember, aki elherdálta örökségét,
te is elvesztetted társad barátságát,
21 mint ahogy eleresztik a madarat a kézből,
te is elengedted barátodat, és nem kapod vissza többé.
22 Ne járj utána, mert messze távozott,
elmenekült, mint a gazella a hálóból,
mert sebet kapott a lelke,

23 és nem tudod többé bekötözni.
Még szitokszó után is ki lehet békülni,
24 de aki elárulta barátja titkait,
annak a boldogtalan léleknek nincs többé reménye!
25 Aki hunyorgat szemével, gonoszban töri fejét,
de senki sem veti el magától!
26 Szájával szépeket mond neked szemtől szembe,
és megcsodálja beszédedet,
később azonban fordít a szavain,
és botrányt talál beszédedben.
27 Sok dolgot utálok, de egyet sem úgy,
mint az ilyen embert,
s az Úr is gyűlöli őt!
28 Annak a fejére esik a kő, aki a magasba dobja,
s az álnokul ejtett seb az álnoknak okoz sebet.
29 Aki vermet ás, maga esik bele,
aki követ tesz társa elé, belebotlik abba,
s aki másnak tőrt vet, maga vész el benne.
30 Aki gonosz tervet kovácsol, rá gördül az vissza,
s azt sem tudja, honnan jött az rá!
31 Csúfság és gyalázat vár a dölyfösökre,
mint az oroszlán, úgy les rájuk a megtorlás.
32 Csapdában vesznek el, akik igazak elestén vigadnak,
fájdalom emészti el őket, mielőtt meghalnak.
33 Harag és düh, utálatos mindkettő,
csak a bűnös ember ragaszkodik hozzájuk.

28 **Ellenségeskedés és megbocsátás** 1 Aki bosszút akar állni, az Úr áll bosszút rajta,
és megtartja az ő bűneit is.
2 Bocsáss meg társadnak, ha vét ellened,
akkor te is, amikor könyörögsz, elnyered bűneid bocsánatát.
3 Ember ember ellen haragot tart,
és Istennél keres gyógyulást?
4 A hozzá hasonló embernek nem kegyelmez,
és mégis önnön bűneiért imádkozik?
5 Haragot tart, holott csak ember,
és bocsánatot kér Istentől?
Ki könyörög majd az ő bűneiért?
6 Gondolj a végső dolgokra, és szűnj meg gyűlölködni,
7 a bomlásra és a halálra, s tarts ki parancsai mellett!
8 Gondolj Isten félelmére, és ne tarts haragot társaddal,
9 gondolj a Magasságbeli szövetségére, és nézd el társad tévedését!
10 Tartózkodj a viszálytól, akkor kevesebb lesz a bűn,
11 mert a hirtelen haragú ember viszályt szít,
a bűnös ember barátokat fordít szembe egymással,
és viszályt hint a békében élők közé.
12 Amilyen az erdő fája, olyan a tüze is,
amilyen az ember hatalma, olyan a haragja is,
és vagyona szerint növekszik indulata.

13 A parázs veszekedés tüzet gyújt,
és a hirtelen viszály vérontásra vezet,
az árulkodó nyelv pedig halált okoz.
14 Ha fújod a szikrát, lángra gyúl,
ha pedig ráköpsz, elalszik:
mind a kettő a szádból jön elő.
15 Átkozott a besúgó és a kétnyelvű,
mert sok békében élőt háborgat.
16 Már sokakat ingatott meg a rágalmazó nyelv,
és űzött egyik néptől a másikhoz,
17 elpusztított gazdag, fallal körülvett városokat,
s aláásta előkelők palotáit.
18 Megtörte népek erejét,
és szétszórt hős nemzeteket.
19 Derék asszonyokat űzött ki már a rágalmazó nyelv,
és fosztott meg munkájuk gyümölcsétől.
20 Aki ad rá, nem talál nyugalmat,
és nem talál barátot, akire hagyatkozzon.
21 Csíkot hagy az ostor csapása,
de a nyelv csapása a csontokat is összetöri.
22 Sokan hullottak már el a kard élétől,
de nem annyian, mint ahányan nyelv miatt mentek tönkre!
23 Boldog, akit megóvnak a gonosz nyelvvel szemben,
aki nem volt kitéve dühének,
aki nem vonszolta annak igáját,
és nem hordozta bilincseit!
24 Mert igája vasiga, és köteléke ércbilincs!
25 Halála csúfos halál, jobb annál az alvilág!
26 Hatalma azonban nem állandó,
csak a gonoszok útjait tartja hatalmában,
de nem perzseli lángjával az igazakat.
27 Akik elhagyják Istent, azok esnek hatalmába.
Kigyúl az bennük, s el sem alszik;
rájuk rohan, mint az oroszlán,
és marja őket, mint a párduc.
28 Kerítsd el füledet tövissövénnyel,
és ne hallgass a gonosz nyelvre,
készíts szádra ajtót és reteszt!
29 Ha elzárod aranyodat, ezüstödet,
szavaidnak is készíts mérleget,
és szádnak megfelelő zabolát!
30 Vigyázz, hogy el ne ess a nyelv miatt,
le ne roskadj a rád leső ellenségek előtt,
és bukásod gyógyíthatatlan, halálos ne legyen!

29 **Hitel és kezes** 1 Aki irgalmas, kölcsönad társának,
s aki megragadja kezét, teljesíti a parancsokat.
2 Adj kölcsön társadnak, amikor rászorul,
de fizesd is vissza idejében társadnak.

3 Tartsd meg szavadat, és légy megbízható iránta,
és bármikor megkapod, amire szükséged van.
4 Sokan talált jószágnak tekintik a kölcsönt,
és kellemetlenséget szereznek segítőiknek.
5 Amíg meg nem kapják, kezet csókolnak annak, aki adja,
és alázatos szóval tesznek ígéretet,
6 amikor pedig vissza kell fizetni, halasztást kér az ilyen,
kedvetlenül beszél, panaszkodik, és az időt okolja.
7 Ha megadhatná is, vonakodik: alig adja meg az összeg felét,
és talált jószágnak gondolja.
8 Ha pedig nem, akkor megfosztotta társát pénzétől,
és ellenségévé teszi, holott az rá nem szolgált arra.
9 Szitokkal és átokkal fizet neki,
tisztelet és jótett helyett gyalázattal illeti.
10 Sokan tagadják meg a kölcsönt, s nem rosszaságból,
hanem attól való félelmükben, hogy ok nélkül kárt vallanak.
11 Mindazonáltal légy nagylelkű a nyomorúságos iránt,
és ne zaklasd az alamizsnáért!
12 Karold fel a szegényt a parancs kedvéért,
és szorultságában ne engedd el üresen!
13 Hagyd elveszni pénzedet testvéredért, barátodért,
és ne rejtsd kő alá, hogy ott vesszen.
14 Helyezd el kincsedet a Magasságbeli parancsai szerint,
akkor aranynál is többet ér az neked.
15 Zárd az adományt a szegény szívébe,
és ő majd közbenjár érted minden bajban. **(16) (17)**
18 A hős pajzsánál és lándzsájánál is jobban
megvéd az téged ellenségeddel szemben!
19 A jó ember kezességet vállal társáért,
csak az hagyja őt magára, aki elvesztette szégyenérzetét.
20 El ne felejtsd a kezes jótettét,
hisz önmagát adta érted. **(21)**
22 A bűnös a kezes vagyonát eltékozolja,
s a hálátlan cserbenhagyja megmentőjét. **(23)**
24 Sok tehetős embert tett már tönkre gonosz kezesség,
és hányta-vetette őket, mint a tenger hullámait.
25 Gazdag férfiakat tett már hontalanná,
úgyhogy idegen népek között bujdostak.
26 Gonosz kezességbe a bűnös rohan,
aki áthágja az Úr parancsait,
aki sok ügybe kezd, perbe keveredik.
27 Karold fel társadat, amint csak teheted,
de vigyázz magadra, hogy lépre ne menj!

Haza és külföld 28 A fő dolog az ember életében a víz és a kenyér,
a mezítelenséget befedő ruha és a lakás.
29 Jobb a szegény élete deszkafödél alatt,
mint fényes lakoma idegenben, otthon nélkül.
30 Érd be kevéssel sok helyett,
akkor nem kell a kóborlás vádját viselned!

31 Nyomorúságos élet házról házra járni,
ahol az ember megszáll, nem cselekedhet szabadon,
és nem nyithatja ki száját.
32 Ahol befogadják szállásra, hálátlanokat etet és itat,
emellett még efféle sértéseket hallhat:
33 »Eredj, idegen, terítsd az asztalt,
s ami a kezedben van, vendégeld meg azzal a többit!«
34 »Eredj máshová, tisztes barátaim miatt,
vendégül jött testvérem, szükségem van házamra!«
35 Nehezére esik mindez a jó ízlésű embernek:
hogy szemére vetik nemzetségét,
és szidják, mint valami uzsorást!

30 1 *A gyermekek*
Aki szereti fiát, nem sajnálja tőle a vesszőt,
hogy a végén öröme legyen benne.
2 Aki fenyíti fiát, dicséretet arat miatta,
és büszke lehet rá házanépe előtt.
3 Aki oktatja fiát, irigyévé teszi ellenségét,
és nagyra lehet vele barátai előtt.
4 Ha meghal az apa, mintha meg sem halt volna,
mert hasonmását hagyta maga után.
5 Látja életében, és örömét leli benne,
halálakor pedig nincs miatta gondja,
és nem szégyenül meg ellenségei előtt,
6 mert védőt hagy hátra házának az ellenségekkel szemben,
barátainak pedig társat, aki hálával fizet.
7 Aki kényezteti fiait, saját sebeit kötözheti,
és minden kiáltásukra megrendül bensejében.
8 Csökönyös a ló, ha nem idomítják,
a szabadjára engedett fiú pedig arcátlan lesz.
9 Kényeztesd a fiút: majd rémületbe ejt!
Csak mókázzál vele, majd megszomorít téged!
10 Ne mulass vele, hogy meg ne bánd,
és végül el ne vásson a fogad!
11 Ne engedd szabadjára ifjúkorában,
és ne nézd el önfejűségét!
12 Hajtsd meg nyakát ifjúságában,
és verd a hátát, amíg gyermek,
hogy dacos ne legyen, s ellened ne szegüljön,
mert ez fájdalmat okozna szívednek!
13 Fenyítsd fiadat és bajlódj vele,
hogy meg ne ütközz majd a gyalázata miatt.

Egészség és gazdagság 14 Jobb a szegénynek, aki ép és egészséges,
mint a gazdagnak, aki gyenge és nyavalyaverte.
15 Igaz szentség mellett
többet ér a lélek egészsége bármennyi aranynál, ezüstnél,
és az ép test mérhetetlen gazdagságnál.

16 Nincs gazdagság, amely felér az ép test gazdagságával,
és nincsen gyönyör, amely túltesz a derűs kedélyen!
17 Jobb a halál a keserves életnél,
s az örök nyugodalom a hosszas betegségnél.
18 Jó falat csukott száj előtt
olyan, mint a sír köré rakott ételáldozat.
19 Mire jó az áldozat a bálványnak,
ha sem meg nem eszi, sem a szagát nem érzi?
20 Ilyen az is, akit üldözőbe vett az Úr,
aki bűne bérét hordozza!
21 Csak nézi a szeme és felsóhajt,
mint az eunuch, aki leányt ölel és epekedik.
22 Ne add át lelkedet a bánatnak,
és ne gyötörd magadat gonddal!
23 A szívbeli öröm: élet az ember számára,
és ki nem fogyó szent kincs,
meghosszabbítja a vidámság az ember életét.
24 Könyörülj lelkeden és légy Istennek tetsző,
légy tartózkodó, uralkodj szíveden az ő szentsége szerint,

és tartsd távol magadtól a szomorúságot!
25 Mert már sokakat megölt a búsongás,
nincs is haszon belőle!
26 Az irigység és harag életet rövidít,
s idő előtt öregít a gond!
27 Vidám a szív és jókedvű az étkezésnél,
mert étkeit gondosan készítik.

31 1 A gazdagság miatt való virrasztás sorvasztja a testet,
és gondja elűzi az álmot.
2 A megélhetés gondjai lekötik a figyelmet,
és mint a súlyos betegség, ébren tartják a lelket.
3 Fárad a gazdag a vagyon gyűjtésében,
de pihenéskor saját javaiból töltekezik.
4 Küszködik a szegény élelme fogytán,
s a végén nyomorúságra jut.
5 Nem marad bűn nélkül, aki szereti az aranyat,
s aki romlást keres, betelik vele.
6 Sokan estek el már az arany miatt,
és lelték vesztüket a csillogása miatt.
7 Botlás tuskója az arany azoknak, akik neki hódolnak,
jaj azoknak, akik hajszolják!
Minden balga tönkremegy miatta.
8 Boldog a gazdag, aki hiba nélkül van,
ha nem tévedt meg az arany miatt,
és nem bizakodott sem pénzben, sem kincsben!
9 Ki az, hogy magasztalhassuk,
mert csodát tett életében!

10 Megállta ebben a próbát, és feddhetetlen maradt,
legyen a dicsérete örök!
Mert véthetett volna, de nem vétett,
gonoszt tehetett volna, de nem tett!
11 Biztonságban vannak ezért javai az Úrnál,
s a szentek egész gyülekezete hirdeti alamizsnáit.
12 *Az önmegtartóztatás*
Ha előkelő asztalánál ülsz,
ne nyisd meg nála a szádat elsőként!
13 Ne mondd: »Mennyi minden van rajta!«
14 Gondold meg, milyen silány a telhetetlen szem!
15 Van-e silányabb teremtés a szemnél?
Ezért borul könnybe mindenféle okból!
Ahová ő néz, 16 ne nyúlj oda elsőnek,
hogy mohóságtól beszennyezve meg ne szégyenülj.
17 Ne tolakodj étkezés közben!
18 Magadról tudd meg, mi jár társadnak!
19 Mint józan ember, abból egyél, amit eléd raknak,
hogy meg ne utáljanak mohóságod miatt.
20 Hagyd abba előbb az illem kedvéért,
és ne légy telhetetlen, hogy botrányt ne okozz!
21 Ha pedig többekkel ülsz együtt,
ne nyújtsd ki kezedet előbb, mint mások,
és ne akarj inni elsőként!
22 Ugye, az értelmes embernek kevés is elég a borból?
Így majd nem szenvedsz tőle alvás közben,
és nem érzel fájdalmat.
23 Álmatlanság, epeömlés, csikarás
kínozza az oktalan embert.
24 A mértékletes ember alvása egészséges,
reggelig alszik, és pompásan érzi magát.
25 Ha pedig sok evésre erőltettek,
kelj föl, hányd ki, és megkönnyebbülsz,
s nem szerzel bajt testednek.
26 Hallgass rám, fiam, és meg ne vess engem,
majd végül megérted szavaimat:
27 Légy minden dolgodban mértékletes,
akkor nem ér semmi betegség.
28 Aki a vendégségben bőkezű, azt sokak ajka dicséri,
és igazának hiteles a bizonysága.
29 Aki fukar a vendégségben, azt megrója a város,
és fukarságának hiteles a híre!
30 Ne hősködjél bor dolgában,
mert a bor már sokakat elveszített!
31 Próbára teszi a tűz a kemény vasat,
a részegségig ivott bor is elárulja a dölyfösök szívét.
32 A józansággal ízlelt bor megelégedett élet az embernek,
ha mértékkel iszod, józan maradsz.
33 Mit ér az élet annak, aki híjával van a bornak?
34 Mi foszt meg az élettől? A halál!

35 Élvezetre van teremtve a bor kezdettől fogva,
de nem részegeskedésre!
36 A mértékkel fogyasztott bor a lélek és a szív öröme,
37 egészség a léleknek és a testnek a mértékletes ital.
38 A mértéktelenül fogyasztott bor izgalmat,
haragot és sok romlást okoz.
39 A sok borital a lélek keserűsége.
40 Az ittasság indulata, a megfontolatlan ember sértése
elveszi az erőt, és sebeket ejt.
41 Ne fedd meg társadat borozás közben,
és ne nézd le őt jókedvében!
42 Ne mondj neki szitokszót,
és ne zaklasd követeléssel!

32 1 A lakoma gazdájává tettek? El ne bízd magadat!
Légy olyan a társaságukban, mint aki közülük való!
2 Viseld gondjukat, azután leülhetsz,
ha elláttad minden kötelességedet, dőlj le te is,
3 hogy örömöd legyen bennük,
a hála dísze gyanánt elvehesd a koszorút,
s az egybehívottak elismerését elnyerhesd!
4 Mint idősebb, úgy beszélj, mert úgy illik,
5 hogy először te szólj komoly hozzáértéssel,
de ne zavard a zenét!
6 Ne pazarold a szót, amikor nem hallgatják,
és ne kérkedj rosszkor bölcsességeddel.
7 Karneol kövecske arany ékszeren,
ilyen, ha borvendégségnél zenészeket fogadnak.
8 Smaragd pecsétkő arany foglalatban:
a zene ritmusa jóízű és kevés bor mellett.
9 Figyelj és hallgass,
akkor tisztességtudásod miatt tetszésben lesz részed.
10 Ha fiatal vagy, a saját ügyedben is alig szólj valamit,
11 még ha kétszer kérdeznek is, csak bólintással adj választ!
12 Sokban úgy tégy, mintha nem tudnád,
figyelj, hallgass és kérdezz!
13 Előkelők között ne légy tolakodó,
s ahol öregek vannak, ne beszélj sokat!
14 Villám előzi meg a jégesőt,
a szerénység előtt pedig kedvesség jár,
és tisztességtudásod miatt jóindulatban lesz részed.
15 Felkelés idején ne lustálkodj,
menj haza jó korán, s ott vigadj és ott szórakozz,
16 ott töltsd a kedvedet, de ne bűnnel és kérkedéssel!
17 Mindezekért pedig áldd az Urat, Teremtődet,
aki elárasztott téged mindezen javaival!

Isten törvénye és a bölcs

18 Aki féli az Urat,

útbaigazítást nyer tőle,
s akik hozzá fordulnak, áldásban részesülnek.
19 Aki kutatja a törvényt, eltelik azzal,
a ravaszkodó azonban belegabalyodik.
20 Akik félik az Urat, megtalálják a helyes döntést,
és meggyújtják az igazság szövétnekét.
21 Kerüli a bűnös ember az útbaigazítást,
és kedve szerint magyarázgat.
22 A bölcs ember nem homályosítja el az értelmet,
az elbizakodott és dölyfös azonban nem tiszteli a törvényt:
23 miután pedig megfontolás nélkül bánt el vele,
megcáfolják őt saját következtetései.
24 Fiam! Semmit se cselekedj megfontolás nélkül,
akkor nem kell a tett után bánkódnod!
25 Ne járj veszélyes úton,
akkor nem botlasz kövekbe!
Ne vállalkozz göröngyös útra,
akkor nem botránkoztatod meg lelkedet!
26 Még fiaiddal szemben is légy óvatos,
és házad népétől is őrizkedj!
27 Minden tettednél gondosan vigyázz magadra!
Aki ezt teszi, teljesíti a parancsokat.
28 Aki hisz Istenben, figyel a parancsokra,
s aki bízik benne, meg nem fogyatkozik.

33 1 Aki féli az Urat, azt nem éri baj,
megóvja őt Isten a kísértésben, és kiragadja a bajból.
2 Nem gyűlöli a bölcs a parancsokat és az előírásokat,
és nem hányódik, mint a hajó a viharban.
3 Megbízik az értelmes ember Isten törvényében,
és megbízható számára a törvény, 4 mint az Urim.
Készülj a beszédre, akkor hallgatnak rád,
állítsd egybe a tanítást, és úgy adj választ!
5 A balga észjárása, mint a kocsi kereke,
és okoskodása, mint a kerékagy forgása.
6 A gúnyolódó barát olyan, mint az útrakész ló,
nyerít, bárki üljön is fel rá.

A dolgok rangsora

7 Miért különb az egyik nap a másiknál,
világosság más világosságnál,
az egyik év a másiknál a nap alatt?
8 Az Úr bölcsessége tette őket különbözőkké,
ő teremtette a napot, amely megtartja a törvényét.
9 Ő tette, hogy idők, és bennük szent napok váltakozzanak,
hogy azokon ünnepet üljenek – mind ez óráig.
10 Kiemelt közülük Isten némelyeket, és felmagasztalta őket,
másokat pedig köznapokká rendelt.
Az emberek is mindnyájan agyagból és földből vannak,

amelyből Ádám teremtetett.
11 Bölcsessége bőségében mégis különbséget tett közöttük az Úr,
és különböző utat jelölt ki nekik:
12 egyeseket közülük megáldott és felmagasztalt,
némelyeket megszentelt és magához vont,
másokat pedig eltaszított és megalázott,
és kiirtott helyükről.
13 Amint az agyag a fazekas kezében van,
hogy gyúrja és alakítsa,
14 és kénye-kedve szerint bánjék vele,
úgy van az ember is Alkotója kezében,
aki végzése szerint juttat neki.
15 A rosszal jó áll szemben, s a halállal élet,
így áll a bűnös is az igaz férfival szemben.
Ekként nézd a Magasságbeli minden művét:
párosával vannak, az egyik a másik ellenében.
16 Én pedig mint utolsó serkentem fel,
mint aki szüretelők után böngész szőlőszemet.
17 Isten áldásában bizakodtam én is,
és megtöltöttem a prést, mint a szüretelő!
18 Lássátok, hogy nemcsak magamnak fáradoztam,
hanem mindazok javára, akik okulást keresnek.
19 Hallgassatok engem, főemberek és népek mind,
és figyeljetek, közösség elöljárói!

A családfő tekintélye

20 Se gyermeknek, se feleségnek, se testvérnek, se jó barátnak
ne adj hatalmat magad fölött életedben!
Ne add másnak vagyonodat,
hogy meg ne bánd, és könyörögnöd ne kelljen érte.
21 Ameddig élsz és lélegzet van benned,
ne engedd, hogy más halandó lépjen helyedbe,
22 mert illőbb, hogy gyermekeid kérjenek tőled,
mint hogy te lesd gyermekeid kezét.
23 Minden cselekedetedben te maradj felül,
24 és ne ejts foltot tekintélyeden!
Élted napjainak végén,
kimúlásod idején oszd el örökségedet!
25 Abrak, bot és teher kell a szamárnak,
élelem, fenyítés és munka a rabszolgának.
26 Fenyíték alatt dolgozik csak, mert nyugodni kíván,
engedj kezének pihenőt, és szabadságot keres.
27 Iga és gyeplő meghajtja a kemény nyakat,
a rabszolgát pedig a folytonos munka hajlítja meg.
28 A rosszakaratú rabszolgának kaloda való és bilincs,
küldd őt munkára, hogy ne henyéljen,
29 mert a semmittevés sok gazságra tanít!
30 Fogd őt munkára, hisz arra való,
ha pedig nem hajlik a szóra, verd bilincsbe lábait,
de ne légy túlzó senkivel szemben sem,

és ne tégy semmi fontosat meggondolás nélkül!
31 Ha hűséges rabszolgád van, úgy tartsd, mint magadat,
úgy bánj vele, mint édes testvéreddel,
hisz annyit ér neked, mint saját lelked!
32 Ha ok nélkül bántod, megszökik,
33 ha pedig odébb állt, nem tudod,
kit kérdezz, és melyik úton keresd!

34 Csalóka álmok és Isten félelme

1 Hiú és hazug az oktalan ember reménye,
és álmok szédítik meg a balgákat.
2 Mint aki árnyék után kapkod és szelet kerget,
olyan, aki hazug álmokra ad!
3 Az egyik a másikkal szemben – ez az álomkép –,
emberi arc mása emberi arccal szemben.
4 Mi lehet tiszta a tisztátalanból?
És mi lehet igaz a hazugságból?
5 Hiúk a csalfa jóslások,
a hazug jelfejtések és a varázslók álmai,
6 s képzelődik szíved, mint a vajúdó asszonyé,
hacsak a Magasságbeli nem küldi látogatás gyanánt.
Ne is törődj velük!
7 Már sok embert vezettek tévútra az álmok,
és kárt vallottak, akik azokban bíztak.
8 Csalhatatlanul teljesedik a törvény igéje,
és tökéletes a bölcsesség megbízható szájból.
9 Mit tud az, aki nem ment át megpróbáltatáson?
A férfi, aki sokat tapasztalt, sokat tud is,
s aki sokat tanult, értelmesen beszél.
10 Aki nem próbált semmit sem, keveset tud,
de aki sok helyen megfordult, bővelkedik ravaszságban.
11 Mit tud az, aki nem ment át megpróbáltatáson?
Csak aki sokszor csalódott, bővelkedik fortélyban.
12 Sokat láttam utazás közben,
és sok dolgot tapasztaltam.
13 Többször jutottam miattuk halálos veszélybe,
de megszabadultam Isten kegyelme által!
14 Becsben áll az istenfélők lelke,
és áldásban részesül, ha ő rájuk tekint,
15 Mert Megmentőjükbe vetik ők reményüket,
és Isten szeme van azokon, akik szeretik őt.
16 Aki az Urat féli, semmitől sem retteg,
és nem fél, hisz ő a reménye!
17 Boldog annak lelke, aki az Urat féli!
18 Ki másra hagyatkozzon, és ki legyen erőssége?
19 Az Úr szeme van azokon, akik őt félik,
hiszen ő hatalmas oltalmazó, szilárd erősség,
menedék a forróság, árnyék a déli hő ellen,
20 védelem a botlás ellen, és segítség a bukáskor,

felemeli a lelket, és derűt ad a szemnek,
egészséget ad, életet és áldást!

Áldozat és imádság 21 Az igaztalanból áldozónak förtelmes az áldozata,
és nem kedvesek a gonoszok gúnyolódásai!
22 Az Úr csak azokkal van,
akik hívek hozzá az igazság és jámborság útján.
23 Nem kellenek a Magasságbelinek a gonoszok adományai,
és nem tekint az igaztalanok áldozataira,
nem bocsátja meg bűneiket áldozataik sokasága miatt.
24 Mint aki fiút áldoz apja szeme láttára,
olyan, aki szegények vagyonából áldoz.
25 A szegényeknek szűkös a kenyere a megélhetéshez,
aki az ilyet megcsalja, vér embere!
26 Aki megvonja a verítékkel érdemelt kenyeret,
olyan, mint aki megöli társát.
27 Mint aki vért ont, olyan,
aki megcsalja a bérest.
28 Épít az egyik, a másik lebontja,
mi marad nekik a fáradságon kívül?
29 Imádkozik az egyik, átkozódik a másik,
vajon kinek szavát hallgatja meg Isten?
30 Aki tetem illetése után megfürdik, és újból érinti,
mi haszna mosakodásának?
31 Így van az az ember, aki böjtöl bűneiért,
és újból elköveti őket,
mi haszna sanyargatásának?
Ki hallgatja meg imáját?

35 1 Aki megtartja a törvényt, gyakran áldoz;
2 békeáldozat, ha valaki ügyel a parancsokra,
és távol tartja magát minden gonoszságtól.
3 Vétségért engesztelő áldozat és bocsánatkérés a bűnért,
ha valaki jogsértéstől tartózkodik.
4 Lisztlángot áldoz, aki szeretetet tanúsít,
és hálaáldozatot mutat be, aki alamizsnát osztogat.
5 Az Úrnak tetsző adomány: otthagyni a gonoszságot,
és engesztelés a bűnökért: tartózkodni a jogsértéstől.
6 Ne jelenj meg az Úr színe előtt üres kézzel,
7 mert Isten parancsa miatt kell történni mindezeknek.
8 Az igaz áldozata juttat zsíros húst az oltárra,
és gyönyörűséges illat az a Magasságbeli színe előtt!
9 Kedves az igaz áldozata,
meg nem feledkezik az Úr az ő emlékeztető áldozatáról.
10 Jó lélekkel tiszteld Istent,
és ne vonj el semmit kezed adományából!
11 Minden adományodnál vidám legyen arcod,
és örömmel ajánld fel tizedeidet!
12 Úgy adj a Magasságbelinek, ahogy ő ad neked,

add jó lélekkel, amennyire kezedből telik,
13 Mert az Úr megfizet, hétannyit ad neked helyette.
14 Ne jöjj silány áldozattal, mert az nem kell neki,
15 és ne várj semmit igaztalan áldozattól,
mert az Úr igaz bíró,
és nincs nála személyválogatás.
16 Nem nézi az Úr a személyt a szegénnyel szemben,
és meghallgatja az elnyomott esdeklését.
17 Nem veti meg az árva könyörgését,
de az özvegyét sem, ha kiönti panaszszavát.
18 Nemde az özvegynek könnyek peregnek arcán,
és panaszt tesznek az ellen, aki fakasztotta őket!
19 Arcáról ugyanis felszállnak az égbe,
s az Úr, aki meghallgatja őket, nem leli kedvét bennük.
20 Aki készséges lélekkel imádja Istent, elfogadásra talál,
és könyörgése a felhőkig ér.
21 A megalázkodó imádsága áthatol a felhőkön,
és meg nem nyugszik, amíg oda nem jut,
nem tágít, amíg a Magasságbeli rá nem tekint.
22 Az Úr nem is késlekedik,
hanem igazságot szolgáltat az igazaknak, és ítéletet mond.

Isten megsegíti a népet

A Hős nem türtőzteti magát velük szemben,
amíg össze nem zúzza hátukat,
23 és meg nem fizet a népeknek,
amíg el nem űzi a gőgösök seregét,
és össze nem töri az igaztalanok kormánypálcáját,
24 amíg meg nem fizet az embereknek tetteik szerint,
az ember cselekedetei és vakmerősége szerint,
25 amíg igazságot nem tesz népének,
és meg nem örvendezteti az igazakat irgalmával.
26 Gyönyörűséges az Isten irgalma az elnyomás idején,
mint az esőt hozó felhők szárazság idején.

36 Ima a szabadulásért

1 Könyörülj rajtunk, mindenség Istene, tekints ránk,
és mutasd meg nekünk irgalmad világosságát!
2 Bocsásd félelmedet a népekre, akik nem keresnek téged,
hadd tudják meg, hogy nincs Isten kívüled,
és hírészteljék csodás tetteidet!
3 Emeld fel kezedet az idegen népek ellen,
hogy lássák hatalmadat!
4 Amint fölöttünk szentnek bizonyultál az ő szemük láttára,
úgy mutasd magad dicsőnek irányukban szemünk előtt,
5 hadd ismerjék meg, amint mi már tudjuk,
hogy nincs Isten kívüled, Uram!
6 Újítsd meg a jeleket és ismételd a csodákat,
7 dicsőítsd meg kezedet, jobb karodat!

8 Szítsd haragodat és öntsd ki bosszúságodat,
9 törd meg az ellenséget és verd meg az ellenfelet!
10 Siettesd az időt és emlékezz meg a végről,
hogy megemlegessék csodás tetteidet!
11 Pusztuljon el a tűz haragjától, aki menedéket keres,
hadd vesszenek, akik gonoszul bánnak népeddel!
12 Rontsd meg az ellenséges fejedelmek fejét,
akik mondják: »Kívülünk nincsen más!«
13 Gyűjtsd egybe Jákob minden törzsét!
Hadd ismerjék meg, hogy nincs más Isten kívüled,
és emlegessék csodás tetteidet!
Tekintsd őket örökségednek, úgy, mint egykor.
14 Könyörülj népeden, amely nevedet viseli,
Izraelen, akit elsőszülöttednek hívtál.
15 Könyörülj szent városodon,
Jeruzsálemen, nyugalmad helyén!
16 Töltsd meg Siont kimondhatatlan igéiddel,
és népedet dicsőségeddel.
17 Tégy tanúságot azok mellett,
akik teremtményeid között az elsők,
és teljesítsd a jövendöléseket,
amelyeket a régi próféták mondtak nevedben.
18 Jutalmazd meg azokat, akik benned bizakodnak,
hogy prófétáid igazmondóknak bizonyuljanak,
és hallgasd meg szolgáid könyörgését
19 Áronnak népedre adott áldása szerint,
és vezess minket az igazság útján!
Hadd tudja meg a föld minden lakója,
hogy te vagy az Isten, az örökkévalóság szemlélője.

A bizalomról

20 A gyomor minden étket bevesz,
de van étel, amely jobb a másiknál.
21 Az íny a vadhúst vizsgálja,
az értelmes szív pedig a hazug szavakat.
22 A csalfa szív szomorúságot okoz,
az okos férfi azonban ellenáll neki.
23 A nő minden férfit elfogad,
de van leány, aki különb másoknál.
24 Az asszony szépsége felderíti férje arcát,
és túltesz mindenen, ami szemet gyönyörködtet.
25 Ha még a nyelve is kegyes, szelíd és jóságos,
akkor férje nem is olyan, mint a többi emberfia.
26 Aki jó asszonyt vesz el, a legkiválóbb birtokhoz jut,
magához hasonló segítsége, támasztó oszlopa lesz.
27 Ahol kerítés nincsen, kifosztják a birtokot,
s ahol nincs asszony, a férfi szűkölködve fohászkodik.
28 Ki bízik meg abban, akinek nincsen fészke,
és ott tér be, ahol az éjszaka éri,
és mint felövezett rabló városról városra siet?

37 1 Minden barát mondja: »Én is jó barát vagyok!«
De van barát, aki csak név szerint barát!
Nemde, halálos szomorúság,
2 ha ellenség lesz abból, aki bajtárs volt és barát!
3 Miért teremtettek téged, rút arcátlanság?
Talán azért, hogy elborítsd a föld színét
gonoszsággal és álnoksággal?
4 Együtt vigad az ilyen barát a társával a jólétben,
de szükség idején ellenség lesz belőle.
5 A jó barát szembeszáll az ellenféllel
és pajzsot ragad az ellenséggel szemben.
6 Ne feledkezz meg barátodról lelkedben,
és ne felejtsd el őt gazdagságodban!
7 Ne kérj tanácsot irigyedtől,
és titkold el szándékodat azoktól, akik féltékenyek rád.
8 Minden tanácsadó útbaigazít,
de van olyan, aki saját javára ad tanácsot.
9 Légy óvatos a tanácsadóval szemben!
Tudd meg előbb, mire van szüksége,
mert ő is magáról gondoskodik,
10 hogy karót ne dugjon a földbe,
és ne mondja neked: 11 »Jó úton vagy!«
s azután odaálljon, hogy lássa, mi lesz veled.
12 Ha vallástalan emberrel szent dologról beszélsz,
igaztalannal igazságról, asszonnyal vetélytársnőjéről,
gyávával háborúról, kereskedővel üzletről,
vevővel eladásról, irigy emberrel háláról,
13 könyörtelennel irgalmasságról,
becstelennel becsületességről,
rest munkással bármi munkáról,
14 esztendei munkással évi számadásról,
lusta rabszolgával sok munkáról:
ne hallgass semmiféle tanácsukra!
15 De keresd fel gyakran a jámbor embert,
akiről tudod, hogy Isten félelmében jár,
16 aki lélekben hozzád hasonló,
aki megsajnál, ha sötétben botorkálsz!
17 De lelkiismereted jó tanácsára is ügyelj,
mert semmi sem ér neked többet ennél!
18 A jámbor embert egyébként
a lelkiismerete néha eligazítja,
mint hét őr, akik magas helyükön ülve kémlelnek.
19 Mindezek mellett a Magasságbelihez fordulj könyörgéssel,
hogy igazságban vezérelje utadat.
20 Helyes megfontolás előzze meg minden dolgodat,
és szilárd elhatározás minden tettedet!
21 A szív az elhatározás gyökere,
négy hajtás sarjadzik belőle:

a jó és a rossz, az élet és a halál,
és mindezeknek teljesen a nyelv az ura.
Van olyan bölcs ember, aki sokak tanítómestere,
de önmagának nincsen hasznára.
22 Van olyan tudós férfi, aki sokakat tanít,
és maga is hasznát látja.
23 Van olyan, aki bölcsen beszél, de megvetik,
és mindenben a rövidebbet húzza;
24 nem nyert az Úrtól kegyet,
ezért nem ér el semmit a bölcsessége.
25 Van olyan bölcs, aki a maga javára bölcs,
és tudása gyümölcsét dicsérik,
26 s van olyan bölcs, aki népének tanítómestere,
és tudásának gyümölcsei maradandók.
27 A bölcs férfi eltelik áldással,
s akik látják őt, boldognak mondják.
28 Csekély számú nap az ember élete,
de Izrael napjait nem lehet megszámlálni!
29 Aki bölcs a nép javára, dicsőséget arat,
és hírneve örökké él!

Betegség és halál 30 Fiam! Ameddig csak élsz, vigyázz magadra,
és ha valami árt, ne engedd meg magadnak.
31 Mert nem minden válik mindenki javára,
és nem ízlik mindenkinek minden.
32 Ne légy mohó semmilyen lakomán,
és ne vesd magad bármely étel után,
33 mert a nagyétkűség betegséghez vezet,
s a mohóságnak hasmenés a vége.
34 Sokan mentek már tönkre mértéktelenség miatt,
de aki tartózkodó, meghosszabbítja életét.

38 1 Becsüld meg az orvost, mert szükség van rá,
hiszen a Magasságbeli rendelte őt.
2 Istentől van az orvos minden bölcsessége,
a királytól pedig ajándékban részesül.
3 Az orvos tudománya felmagasztalja az ő fejét,
és dicséretet nyer a főemberek előtt.
4 A Magasságbeli teremtette a földből az orvosságokat,
és okos ember nem iszonyodik tőlük.
5 Nem a fától lett édes a keserű víz,
6 hogy az ember megismerje az ilyenek erejét?
Tudást adott a Magasságbeli az embereknek,
hogy csodás erőivel dicsekedhessenek.
7 Velük csillapítja az orvos a fájdalmat,
és belőlük készít a gyógyszerész illatos kenetet,
s állít elő gyógyító írt,
hogy tönkre ne menjenek az ő alkotásai,
8 és Isten békéje legyen a földön.

9 Fiam! Ha beteg vagy, ne hagyd el magadat,
hanem imádkozz az Úrhoz, és meggyógyít téged.
10 Fordulj el a bűntől, légy igaz kezű,
és tisztítsd meg szívedet minden vétektől.
11 Ajánlj fel tömjént és lisztlángot emlékeztetőül,
mutass be kövér áldozatot!
De orvost is engedj magadhoz, 12 hisz az Úr rendelte őt,
el ne távozzon mellőled, mert szükség van fáradozására.
13 Mert van idő, amikor kezükre kell magad bíznod,
14 és ők is könyörögnek az Úrhoz,
hogy enyhülést és egészséget adjon
az ő működésük által.
15 Aki vétkezik Alkotója színe előtt,
orvos kezére kerül.
16 Onts, fiam, könnyeket a halottért,
és sirasd, mert nagy veszteség ért téged.
Hantold el testét annak rendje szerint,
és ne hanyagold el temetését!
17 Sirasd őt keservesen egy napig, hogy meg ne szóljanak,
azután vigasztalódj meg, és ne szomorkodj.
18 Sirasd egy-két napig érdeme szerint
a megszólás miatt!
19 Mert a szomorúság sietteti a halált, elernyeszti az erőt,
s a szívbeli fájdalom meghajlítja a nyakat.
20 Miután kivitték, vonuljon el a szomorúság is!
A nyomorgó élete átok a szívnek.
21 Ne add át szívedet a búbánatnak,
űzd el azt magadtól, és emlékezz meg a végről!
22 El ne feledd, hogy úgysincs visszatérés,
neki már mit sem használsz, magadnak pedig csak ártasz,
23 elmélkedj inkább sorsáról, mert a tied is olyan lesz:
tegnap nekem, ma neked!
24 A halott nyugtával hagyd nyugodni emlékezetét,
vigasztalódj fölötte, amikor lelke már elköltözött.

A bölcs írástudók feladatai

25 Szabad idejének köszöni bölcsességét az írástudó,
akinek kevés a dolga, az tehet szert bölcsességre!
Hogyan is telhet el bölcsességgel, 26 aki az ekét fogja,
aki hajítófával büszkélkedik,
ösztökével hajtja a marhát, és annak dolgában jár-kel,
akinek borjú körül forog a beszéde,
27 barázdák boronálásán jár az esze,
és tehenek hízlalása a gondja!
28 De így van minden kézműves és mester is,
aki éjjelét nappallá teszi: aki pecsétet vés,
akinek a színek keverése a mestersége,
aki színes ábrázoláson töri a fejét,
és virrasztva végzi munkáját;
29 éppígy a kovács, aki üllő mellett ül,

s a vasmunkára ügyel,
a tűz heve pörköli bőrét,
s a kemence hőségét állja.
30 Pöröly csapása cseng szüntelen fülében,
s a szerszám mintájára szegezi szemét,
31 munkái végzésén jártatja az eszét,
s azok tökéletes elvégzése a gondja.
32 Nincs másképp a fazekassal sem: ül a dolga mellett,
s a korongot hajtja lábával,
folytonos gondban van munkája miatt,
és darabszámra dolgozik teljes igyekezettel,
33 agyagot gyúr karjával,
és lába előtt meghajlítja merevségét,
34 a máz elkészítésére ügyel,
s a kemence tisztításán jár az esze.
35 Kezük munkájából élnek mindezek,
és mindegyikük bölcs a maga mesterségében.
36 Nélkülük nem épül város,
37 nem jövevények ők, és nem jöttmentek,
de azért nincs a gyülekezetben ülőhelyük,
38 nem ülnek bírói székbe,
mert nem értenek a törvénykezéshez,
nem ők mondják meg, mi a jog és az igazság,
nincs jártasságuk a bölcs mondásokban.
39 Értenek azonban a világ mesterségeihez,
és iparuk űzése a legfőbb kívánságuk.
De másképp van annál, aki arra adja lelkét,
hogy a Magasságbeli törvényét tanulja!

39 1 Az összes réginek bölcsességét kutatja a bölcs,
és a prófétákkal tölti idejét,
2 megjegyzi magának neves férfiak elbeszéléseit,
és behatol a példabeszédek fordulataiba.
3 A bölcs mondások titkait fürkészi,
s a példabeszédek talányaival foglalkozik.
4 A főemberek között tesz szolgálatot,
és megjelenik a fejedelem előtt.
5 Beutazza idegen népek földjét,
hogy jót és rosszat próbáljon az emberek között.
6 Arra adja szívét már hajnalban,
hogy keresse az Urat, az ő Alkotóját,
és könyörög a Magasságbeli színe előtt.
7 Imára nyitja száját, és bűneiért könyörög.
8 Ha az Úr, a hatalmas, úgy akarja,
eltölti őt az értelem lelkével,
9 akkor úgy hullatja bölcs igéit, mint a záport,
és imában dicséri az Urat,
10 aki irányítja megfontolását és tudományát,
ő pedig annak titkain tanakodik.

11 Nyilvánosságra hozza tudós tanítását,
s az Úr szövetségének törvényével dicsekszik.
12 Sokan magasztalják bölcsességét,
s az nem múlik el sohasem.
13 Nem megy feledésbe emléke,
és neve él nemzedékről nemzedékre.
14 Bölcsességét népek emlegetik,
és dicséretét hirdeti a közösség.
15 Ha tovább él, ezreknél különb a neve,
ha pedig pihenőre tér, az is hasznára van.

Felhívás Isten dicséretére

16 Hadd beszéljek tovább, megfontoltan,
mert telítve vagyok lelkesedéssel!
17 Fennhangon mondja:
Hallgassatok rám, istenfélő fiaim,
hogy viruljatok, mint a patak mellé ültetett rózsa.
18 Édes lesz illatotok, mint a Libanoné,
19 s virágoztok, mint a liliom,
illatot árasztotok, és levéldíszbe öltöztök!
Zengjetek dalt és áldjátok az Urat műveiért!
20 Adjátok meg nevének a tiszteletet,
és dicsérjétek őt ajkatok szavával,
ajkatok dallamával, lantszóval,
és magasztalva ekként szóljatok:
21 »Nagyon jó az Úr minden műve,
és a maga idejében meglesz minden, amit parancsol!«
Ne kérdezze senki: »Mi ez?« vagy »Mire jó az?«
mert mindennek megvan a rendeltetése.
22 Szavára megállt a víz, mint a töltés,
szája igéjére, mint a vízmedence,
23 mert akaratának kívánsága teljesül,
s ahol ő segít, ott nincsen akadály.
24 Minden élőlény műve nyilvánvaló előtte,
és semmi sincs elrejtve színe elől.
25 Átfogja tekintetével az örökkévalóságot,
és semmi sem csodás a színe előtt!
26 Nem lehet azt mondani: »Mire jó ez, meg az?«
mert mindenre szükség van a maga idejében.
27 Áldása kiárad, mint a folyam,
28 és megitatja a szárazföldet, mint az áradás.
Így űzte el haragja a népeket, amelyek nem keresték őt,
29 így változtatott vizet szárazsággá,
úgyhogy a föld kiszáradt;
így egyengetett utat átvonulásokhoz,
a bűnösöknek pedig gáncsot vetett haragjában.
30 Jót teremtett a jóknak kezdettől fogva,
éppígy jót és rosszat a gonoszoknak.
31 Az ember életének fő szükségletei:
víz és tűz, vas meg só, tej, búzakenyér, méz,

a szőlő fürtje, olaj és ruha.
32 Mindez a jámborok javára szolgál,
de a gonoszok és bűnösök ártalmára válik.
33 Vannak szellemek, amelyeket megtorlásra teremtett,
és ezek dühöngésükkel súlyosbítják kínjaikat,
34 a vég idején kiadják erejüket,
és lecsillapítják Alkotójuk haragját.
35 Tűz és jégeső, éhség és döghalál,
mindezeket bosszúállásra teremtették.
36 A ragadozók fogai, a skorpiók s a kígyók
és a bosszú pallosa az istentelenek kiirtásáért vannak.
37 Ha parancsot ad nekik, ujjonganak,
szükség esetére készen állnak a földön,
és nem késnek szót fogadni kellő időben.
38 Ezért kezdettől fogva meg voltam győződve,
meghánytam-vetettem, s írásba is foglaltam:
39 »Jók az Úr művei mind egy szálig,
és minden szükségletről idejében gondoskodik.«
40 Nem lehet azt mondani: »Ez rosszabb amannál!«
mert mindegyik beválik a maga idejében.
41 Most tehát teljes szívvel és szájjal dicsérjétek
és áldjátok az Úr nevét!

40 **A világban lévő rossz** 1 Nagy vesződség jutott minden embernek,
és súlyos iga Ádám fiainak!
Attól a naptól fogva, hogy elhagyják anyjuk méhét,
addig a napig, amíg el nem temetik őket
mindenek anyjába,
2 gondolatuk és szívük aggodalma,
reményük és várakozásuk a bevégzés napjáig
3 – az olyané, aki trónján ül dicsőségben,
és az olyané is, aki porban, hamuban gubbaszt,
4 azé, aki bíbort és koronát visel,
és az olyané is, aki durva darócba öltözik –,
nem egyéb, mint harag, féltékenység, gond és habozás,
a halál félelme, folytonos viszály és civakodás.
5 Amikor pedig ágyán megpihen,
éjjeli álom zavarja gondolatait,
6 alighogy egy múló pillanatra nyugalmat talál,
máris rémképekkel küszködik,
7 megzavarodik lelke látomásától,
mintha háború napján menekülnie kellene,
s amikor megmenekül, felébred,
és csodálkozik, hogy nincs mitől félnie.
8 Minden élő mellett, az embertől az állatig,
s a bűnösök mellett hétszeresen is, 9 ott terem még:
a halál és a vérontás, a viszály és a pallos,
az elnyomás, éhínség, szorongatás és a csapások.
10 Mindezek az igaztalanok miatt vannak,

és miattuk lett a vízözön is.
11 Mind, ami földből van, visszatér a földbe,
mint ahogy minden víz visszajut a tengerbe.

A hűség értéke
12 Minden vesztegető ajándék
és igaztalan dolog elenyészik,
de a becsületesség örökké megáll.
13 Az igaztalanok vagyona kiapad, mint a vízforrás,
elmúlik, mint a hatalmas égzengés a záporban.
14 Amikor megnyitja kezét, örvend ugyan,
a bűnösök azonban végképp elenyésznek.
15 A gonoszok sarjának nem sok a hajtása,
mert a tisztátalanok gyökerei szirt fokán zörögnek.
16 Minden víz mellett növényzet zöldell,
de a folyó partján lévő előbb sodródik el, mint a többi fű.
17 A szeretet azonban olyan, mint az áldott paradicsom,
s a jótékonyság örökre megmarad.

A legértékesebb javak 18 Édes a béres élete, ha beéri a magáéval,
és kincset találsz benne.
19 A fiak és a városalapítás fenntartják a nevet,
de mindezeknél többet ér a kifogástalan asszony.
20 A bor és a zene felvidítja a szívet,
de mind a kettőn túltesz a bölcsesség szeretete.
21 A fuvola és a lant kellemessé teszik a dalt,
de mindkettőn túltesz a nyájas nyelv.
22 A szépség és a báj kívánatos a szemednek,
de túltesz rajtuk a zöld vetés.
23 Jó, ha van barát és társ a maga idejében,
de mindkettőnél többet ér az asszony a férje mellett.
24 A testvérek segítségül vannak a szükség idején,
de ezeknél is inkább megment az irgalmasság.
25 Az arany és az ezüst támasza a lábnak,
de mindkettőnél többet ér a jó tanács.
26 A gazdagság és a hatalom felemelik a szívet,
de mindkettőn túltesz az Úr félelme.
27 Ahol az Úr félelme van, ott nincs hiány,
és nem kell mellé támaszt keresni.
28 Az Úr félelme olyan, mint az áldott paradicsom,
és leple felülmúl minden dicsőséget.

A koldulás 29 Fiam! Sohase légy életedben másokon élősködő,
mert jobb meghalni, mint másra szorulni!
30 Nem megy életszámba annak a férfinak az élete,
aki másnak asztalát lesi, mert más kenyerén élősködik.
31 A fegyelmezett és jólnevelt férfi óvakodik az ilyentől!
32 Jólesik a koldulás a balga szájának,
de a belsejét tűz emészti!

41 **A halál** 1 Ó, halál! De keserű rád gondolni
annak, aki békében élvezi javait,
2 a gondtalan embernek, akinek útjai szerencsések mindenben,
aki még jóízűen tud enni!
3 Ó, halál! De kedves a végzésed
a nyomorgó embernek, az ereje fogytán levőnek,
4 annak, aki elaggott, és akinek minden csak terhére van,
aki bizalmatlan és reményvesztett!
5 Ne félj a haláltól, kiszabott végzetedtől,
gondolj azokra, akik előtted voltak és utánad következnek,
ez minden élőnek osztályrésze az Úrtól!
6 Miért ócsárlod tehát a Magasságbeli végzését?
Legyen bár az évekből tíz, vagy száz, sőt ezer:
7 az alvilágban nincs az életkor miatt szemrehányás.
8 Utálatos fajzattá lesz a gonoszok nemzetsége,
s akik az istentelenek házában járatosak!
9 A bűnösök gyermekeinek öröksége elenyészik,
és magzatukat gyalázat kíséri.
10 Az istentelen apa ellen panaszt emelnek gyermekei,
mert miatta vannak gyalázatban.
11 Jaj nektek, istentelen férfiak,
akik elhagytátok az Úrnak, a Magasságbelinek törvényét!
12 Ha születtetek is, átokra születtetek,
és ha meghaltok, átokban lesz részetek.
13 Mind, ami földből való, a földbe tér vissza,
ekként a gonoszok is átokból romlásba térnek.
14 Csak testüket siratják az emberek,
az istentelenek neve azonban elenyészik.
15 Gondod legyen a jó hírnévre,
mert az inkább megmarad neked,
mint ezer drága nagy kincs.
16 Néhány napig tart a kellemes élet,
a jó név pedig örökre megmarad!

A jó hírnév védelme 17 Többet ér, aki palástolja ostobaságát,
mint az az ember, aki elrejti bölcsességét.
Mert láthatatlan kincs az elrejtett bölcsesség,
mi haszna hát az egyiknek vagy a másiknak?
18 Békében őrizzétek, fiaim, a rendet,
19 s azok miatt érezzetek szégyent, amit most szám említ,
20 mert nem mindig illő a restelkedés,
és nem minden szégyenkezés talál tetszésre.
21 Restelld a paráznaságot apád és anyád előtt,
a hazugságot fejedelem és hatalmas előtt,
22 a vétséget bíró és elöljáró előtt,
a törvényszegést a közösség és a nép előtt,
23 az igazságtalanságot társad és barátod előtt,
szállóhelyeden 24 a lopást,

a megfeledkezést az Istenre tett esküről és szerződésről,
a könyökölést étkezéskor, az adott és vett jó becsmérlését,
25 a hallgatást, ha köszöntenek, parázna nőre tekintést,
az arc elfordítását rokontól,
26 arcod elfordítását társadtól,
az illetmény elvevését és meg nem térítését,
27 szemed jártatását más férfi feleségén,
a leskelődést szolgálója után, és ágyának megközelítését,
28 a becsmérlő szavakat barátaid előtt,
és a szemrehányást, amikor adakozol.

42 1 Restelld továbbadni a hallott szót,
és feltárni a titkos beszédet,
akkor megvan benned a helyes szégyenérzés,
és tetszésre találsz minden ember előtt.
De kicsit se szégyelld a következőket,
és senki kedvéért ne vétkezzél:
2 a Magasságbeli törvényét és rendelkezését,
az igazságosságot, hogy felmentsd a gonoszt,
3 az elszámolást társakkal és utasokkal,
az osztozkodást barátaiddal az örökségen,
4 a pontosságot mérlegben és súlyban,
a keresetet, legyen az sok vagy kevés,
5 a hasznot adásnál-vevésnél,
a gyermekek gyakori fenyítését,
s a rossz rabszolga hátának véresre verését.
6 Hitvány asszony mellett helyén való a pecsét,
7 és ahol sok a kéz, tarts mindent zár alatt.
Amit átadsz, számláld és mérd meg,
jegyezz fel minden kiadást és bevételt!
8 Ne restelld rendreutasítani a balgát és az ostobát,
az öreget, akit ifjak is elítélnek,
akkor jó nevelésű leszel mindenben,
és elismerést aratsz minden élő szemében!

A lányos szülő gondjai

9 Olyan kincs a leány,
amely anyjának álmatlanságot okoz,
és elűzi az álmát a miatta való aggodalom,
hogy lánysorsban meg ne öregedjék,
ha pedig férjnél van, meg ne gyűlöltesse magát;
10 hogy meg ne rontsák szüzességében,
és teherbe ne essen az apai házban;
hogy félre ne lépjen férjes állapotában,
és magtalan se maradjon.
11 A könnyelmű leányt őrizd gondosan,
hogy szégyenbe ne hozzon az ellenségek előtt
a város megszólása és a nép szóbeszéde miatt,
és gyalázatodra ne legyen a nép sokasága előtt.

12 Ne nézd senkinek szépségét,
és ne időzz asszonyok között,
13 mert a ruhából jön elő a moly,
s az asszonyból a férfi rosszasága.
14 Jobb a férfi keménysége az asszony kedvességénél,
az ocsmány asszony pedig gyalázattá válik.

A TERMÉSZET ÉS A TÖRTÉNELEM ISTENÉNEK DICSÉRETE: 42,15-50,24

A Teremtő dicsérete 15 Hadd emlékezzem meg az Úr műveiről,
és hadd hirdessem azt, amit láttam!
Az Úr szava által lettek az ő alkotásai.
16 Miként a tündöklő nap beragyogja a mindenséget,
úgy telik be az Úr dicsőségével az ő alkotása.
17 Nemde az Úr a szentek által
hirdeti minden csodatettét?
A mindenható Úr erőt adott nekik,
hogy megállhassanak dicsősége előtt!
18 Kifürkészi a tenger mélységét és az emberek szívét,
átlát az ő furfangjukon,
19 mert az Úr minden tudás birtokában van,
és látja az idők jelét,
tudtul adja a múltat és a jövendőt,
és fölfedi a titkok leplét.
20 Egy gondolat sem kerüli el figyelmét,
s egy szó sincs rejtve előtte.
21 Ékessé tette bölcsessége remekműveit,
aki öröktől fogva örökké van.
Nincs ahhoz sem hozzátenni, 22 sem attól elvenni való,
és nem szorul ő senki tanácsára.
23 Mily gyönyörű minden műve,
pedig csak szikrányi az, amit látni lehet!
24 Mindezek élnek és örökké megmaradnak,
és bármikor szükséges, mindegyik szót fogad neki,
25 mind különböznek, egyik a másiktól,
és semmit sem alkotott, ami elégtelen lenne.
26 Biztosította mindegyik jóságát,
– ki győzne betelni dicsősége látásával?

43 **Isten nagysága a teremtésben** 1 Dísze az égbolt a magasban;
az ég szépségének látványa milyen dicső!
2 A felkelő nap, amikor megjelenik, hirdeti,
hogy csodálatos a Magasságbeli alkotása!
3 Perzseli délben a földet,
ki tudja hőségét elviselni?
Izzó tüzelővel megtelt kemencénél
4 háromszorta inkább perzseli a nap a hegyeket,
tüzes sugarakat lövell,
és fényben úszva megvakítja a szemet.
5 Nagy az Úr, aki azt alkotta,

az ő parancsára siet pályáján.
6 A hold is mindenkor a maga idejében
mutatja az időt, és jel örök időkre.
7 A hold jelzi az ünnepnapot,
világító az, amely telte után megfogyatkozik,
8 – az ő neve szerint van a hónap –
majd csodás módon növekszik töltéig.
9 Magasságbeli harci fegyver az,
amely dicsőn ragyog az égbolton.
10 Az ég dísze a csillagok pompája,
beragyogja velük az Úr a világot a magasból.
11 A Szent szavára rendben állnak,
és nem lankadnak őrhelyükön.
12 Nézd a szivárványt és áldd az alkotóját,
mert igen gyönyörű az a pompájában,
13 átfogja az eget nagyszerű ívével,
a Magasságbeli keze feszítette ki.
14 Parancsa által sietteti a havat,
és szaporán küldi el ítélete villámait,
15 ezért nyílnak meg a tárházak,
és repülnek ki a felhők, mint a madarak.
16 Fölségében helyezte el a felhőket,
és tördeli össze a jégeső szemeit.
17 Megrendülnek a hegyek tekintetétől,
és akarata szerint fúj a déli szél,
18 mennydörgésének szava felriasztja a földet,
s az északi vihar, a szelek összecsapása.
19 Elhinti a havat, mint a pihenni szálló madarakat,
s az leereszkedik, mint a szálló sáska.
20 Csodálja a szem fehér színének szépségét,
és elámul a szív a hullásától.
21 Mint a sót, úgy hinti a zúzmarát a földre,
s amikor megfagyott, olyan az, mint a bojtorján tüskéi.
22 Fúj a hideg északi szél,
mire kristállyá fagy a víz színe,
bevon minden állóvizet,
és mintegy páncéllal borítja a tavat.
23 Elemészti a hegyeket és megperzseli a pusztát,
és mint a tűz, elégeti a zöldet.
24 Gyógyulás minderre a felhők csepegése,
a hulló harmat, amely felüdíti azt, ami elszikkadt.
25 Szavára eláll a szél,
akaratával csendesítette le a világtengert,
és helyezte el benne az Úr a szigeteket.
26 Akik bejárták a tengert, beszélnek veszedelmeiről,
ha hallunk róluk, szinte elámulunk.
27 Nagyszerű csodadolgok vannak benne:
állatok és mindenféle szörnyetegek különböző fajai,
iszonyatos teremtmények!
28 Általa ér az út sikeres véghez,

és szava rendez el mindent.

Befejezés 29 Még sokat mondhatnánk, de szavunk elégtelen.
A beszéd vége pedig: ő van mindenben!
30 Ha dicsőítjük, meddig jutunk el?
Hisz ő hatalmasabb minden művénél!
31 Félelmetes az Úr és szerfölött hatalmas,
csodálatos az ő ereje!
32 Dicsérjétek az Urat, amennyire tőletek telik,
mert ő még többre méltó,
és csodálatos az ő fensége!
33 Áldjátok az Urat, magasztaljátok őt, amennyire tudjátok,
mert nagyobb minden dicséretnél!
34 Akik magasztaljátok őt, kapjatok új erőre,
ne lankadjatok, mert el nem éritek!
35 Ki látta őt, hogy le tudná írni,
és ki tudta magasztalni, úgy, amint kezdettől fogva van?
36 Van sok elrejtett dolog, ezeknél is különb,
mert keveset láttunk műveiből.
37 Mindezt azonban az Úr alkotta,
és bölcsességet adott a jámboroknak.

44 1 *Az ősatyák dicsérete*
Hadd dicsérjük a híres férfiakat,
a mi őseinket nemzedékeik sorában.
2 Sok dicsőséget juttatott nekik az Úr
fensége által régtől fogva.
3 Voltak, akik hatalommal uralkodtak,
akik híresek voltak vitézségük miatt.
Voltak, akik okossággal ékeskedtek,
mások hírnevet szereztek a prófétai tisztnek jövendöléssel,
4 voltak, akik parancsoltak az akkori népnek,
és szentséges igéket mondtak a nemzeteknek bölcsességük révén.
5 Voltak, akik dallamokat gondoltak ki művészetükkel,
és írásba foglalták költeményeiket,
6 férfiak, akik bővelkedtek vagyonban,
s olyanok, akik szép életre törekedtek,
és békében laktak házukban.
7 Becsben is álltak mindannyian népük nemzedékei előtt,
és dicséretet arattak napjaikban.
8 Voltak közöttük, akik nevet hagytak hátra,
amelyről dicsérettel beszélnek,
9 és voltak, akiknek nem maradt emlékük:
kimúltak, mintha nem is lettek volna,
születtek, mintha nem is születtek volna,
éppígy gyermekeik is utánuk.
10 De azoknak a jámbor férfiaknak,
akiknek jósága nem ért véget,
11 a javaik megmaradnak ivadékuknál,

12 és szent örökségük unokáiknál,
a szövetségek részese marad utódjuk,
13 és miattuk gyermekeik is mindörökre.
Törzsük és hírnevük el nem enyészik,
14 testüket békében eltemették,
de nevük él nemzedékről nemzedékre.
15 Népek emlegetik bölcsességüket,
és dicséretüket hirdeti a közösség.

Hénok példája
16 Hénok tetszett Istennek,
ezért a paradicsomba vitték,
hogy a népeknek bűnbánatra szolgáljon.

Noé igazsága
17 Feddhetetlen igaz volt Noé,
s a harag idején engesztelésül szolgált.
18 Miatta maradt a földön maradék
a vízözön idejében.
19 Szövetséget kötött vele Isten örök időkre,
hogy el ne pusztuljon többé minden élő a vízözön által.

Ábrahám nagysága 20 Ábrahám népek sokaságának volt dicső atyja,
nem is volt dicsőségben hozzá hasonló.
Megtartotta a Magasságbeli parancsát,
és szövetségre lépett vele.
21 Testén szerzett érvényt a szövetségnek,
s a kísértésben hűnek bizonyult.
22 Dicsőséget adott neki ezért nemzetében,
megesküdött, hogy gyarapítja őt, mint a föld porát,
23 felmagasztalja ivadékát, mint a csillagokat,
és örökrészt ad nekik tengertől tengerig,
s a Folyamtól a föld határáig.

Izsák és Jákob megáldása
24 Ugyanígy tett Izsákkal is
Ábrahámnak, atyjának kedvéért.
25 Az összes elődjével kötött szövetségeket átadta neki,
s az áldás Jákob fején nyugodott.
26 Elismerte őt áldásai által,
és megadta neki örökrészét,
ő pedig elosztotta részét a tizenkét törzs között,
27 és belőle támasztotta azt a jámbor férfit,
aki kegyet talált minden élő szemében.

45 **Mózes nagysága** 1 Kedves volt Isten és emberek előtt
Mózes, akinek áldva legyen emléke.
2 Hasonlóvá tette őt dicsőségben a szentekhez,
és naggyá az ellenségek megfélemlítésében,

bősz állatokat szelídített meg szavával.
3 Megdicsőítette őt királyok színe előtt,
parancsokat adott neki népéhez,
és megmutatta neki dicsőségét.
4 Hűsége és szelídsége miatt szentté tette őt,
és kiválasztotta minden élő közül.
5 Megengedte, hogy hallja szavát,
és bevezette a felhőbe.
6 Parancsokat adott neki szemtől szembe,
az élet és a fegyelem törvényét,
hogy megtanítsa Jákobot rendelkezéseire
és Izraelt szabályaira.

Áron kiválasztása
7 Felmagasztalta Áront, az ő testvérét
Lévi törzséből, hasonlóan őhozzá.
8 Örök törvényt állapított meg javára:
neki adta a papi méltóságot a nép körében,
és boldoggá tette őt a dicsőséggel.
9 Felövezte a dicsőség övével,
díszes ruhába öltöztette,
és megkoronázta a hatalom jelvényeivel.
10 Sarut adott rá, lábravalót és felsőruhát,
sok arany csengővel vette őt körül,
11 hogy járás közben csengjenek,
és hangozzanak a templomban népe fiainak emlékezetére;
12 szent ruhát aranyból,
kék és vörös bíborból művészi hímzéssel,
ellátva az ítélet tudakolójával,
13 karmazsin szövetből, művészi munkát,
metszett drágakövekkel, arany foglalatban,
amelyeket kőmetsző munkája vésett
Izrael törzseinek száma szerint, emlékeztetőül.
14 Süvegén arany korona volt,
ellátva a »Szent« felírással,
pompás ékesség, felséges munka,
dísze kívánatos a szemnek.
15 Nem volt azelőtt ehhez hasonló szép dolog kezdettől fogva.
16 Nem öltheti magára semmiféle idegen,
egyedül csak fiai és unokái minden időben.
17 Áldozatait a tűz naponta teljesen megemészti.
18 Megtöltötte Mózes a kezét,
felkente szent olajjal,
19 és örök feladatul jutott neki
és ivadékának, hogy ameddig az ég áll,
papi szolgálatot teljesítsen, dicséretet mondjon,
és áldja a népet az ő nevében.
20 Őt szemelte ki az összes élők közül,
hogy áldozatot mutasson be Istennek,
tömjént és kellemes illatot emlékeztetőül,

hogy engesztelést szerezzen népének,
21 és hatalmat adott neki parancsai körül,
törvényei és ítéletei dolgában,
hogy megtanítsa Jákobot a szabályokra,
és felvilágosítsa Izraelt törvényével.
22 De fellázadtak ellene illetéktelenek,
és irigykedve törtek ellene férfiak a pusztában,
azok, akik Dátánnal voltak és Abironnal,
és Kóré pártja bősz haraggal.
23 Látta ezt az Úristen, és nem hagyta annyiban,
s elemésztette őket haragja indulatában.
24 Szörnyű csodát művelt velük:
elpusztította őket tüzes lánggal.
25 Gyarapította Áron dicsőségét,
és megadta örökrészét:
a föld gyümölcseinek zsengéjét juttatta neki.
26 Először is kenyeret rendelt nekik táplálékul,
de az Úr áldozataiból is ehetnek,
amelyeket nekik adott és ivadékaiknak.
27 A nép földjéből azonban nem részesedik,
s a nép között nem kap osztályrészt,
mert maga Isten az ő része és öröksége.

Fineesz beiktatása
28 Fineesz, Eleazár fia
harmadik lett a tisztségben,
mert az Úr félelmében a nyomdokába lépett,
29 helytállt a nép becsületéért,
jámborságával és lelke készségével
engesztelést szerzett Izraelnek Istennél.
30 Ezért vele is a béke szövetségét kötötte,
hogy ő lesz fejedelme a szentélynek és népének,
hogy őt és ivadékát illesse
a főpapi méltóság mindörökre.
31 De Dávid királlyal is volt szövetsége,
Jessze fiával Júda törzséből,
hogy az örökség neki jusson és ivadékának,
azért, hogy bölcsességgel töltse meg szívünket,
népe igazságos megítélésére,
hogy feledésbe ne menjenek javaik,
és dicsőségüket nemzetségükben örökké tegye.

46 Józsue és Káleb hősiessége
1 Bátor volt a harcban Józsue, Nún fia,
Mózes utóda a prófétaságban,
nagy volt ő, mint neve is mondja.
2 Igen nagy volt Isten választottjainak megmentésében:
leverte az ellenszegülő ellenséget,
hogy örökrészéhez juttassa Izraelt.
3 Milyen dicső volt, amikor fölemelte kezét,
és dárdát ragadott a város ellen!

4 Volt-e, aki vele szembe tudott szállni?
Hiszen az Úr adta kezébe ellenségeit!
5 Intésére nem állt-e meg a nap,
s egy nap olyan lett, mint kettő?
6 Segítségül hívta a Magasságbelit, a hatalmast,
amikor ellenségek szorongatták mindenfelől,
és meghallgatta őt a nagy és szentséges Isten
hatalmas jégeső köveivel:
7 az ellenséges népre zúdította azt,
és tönkreverte a lejtőn az ellenségeket,
8 hadd tudják a népek, milyen hatalmas ő,
hogy nem könnyű Istennel harcolni!
Ő pedig híven követte a Hatalmast,
9 jámborságot tanúsított már Mózes napjaiban,
ő és Káleb, Jefóne fia,
amikor állhatatosak voltak az ellenséggel szemben,
visszatartották a népet a bűntől,
és elhallgattatták a gonosz zúgolódást.
10 Ezért kettőjüket szemelte ki Isten,
hogy megkímélje őket a hatszázezer gyalogosra váró veszedelemtől,
és elvezesse őket örökrészükbe,
a tejjel-mézzel folyó földre.
11 Erőt adott ezért az Úr Kálebnek,
és megmaradt benne az erő öregségéig,
hogy megszállja a magas földet,
utóda is megtartotta az örökrészt,
12 hadd lássák Izrael fiai megannyian,
milyen jó a szentséges Istent híven követni.
A bírák hűsége 13 A bírák is név szerint, mindazok,
akiknek szíve meg nem romlott,
s akik el nem fordultak az Úrtól:
14 legyen áldott az emlékük,
és sarjadjanak ki csontjaik a helyükről!
15 Maradjon meg nevük örökre, maradjon fönn fiaik számára
a szent férfiak dicsősége!

Sámuel érdemei 16 Az Úrnak, Istenének kedveltje, Sámuel,
az Úr prófétája, felállította a királyságot,
és fejedelmeket kent fel népében,
17 igazságot tett a gyülekezetben az Úr törvénye szerint,
és Isten meglátogatta Jákobot.
Megbízható prófétának bizonyult,
18 hűnek bizonyult igéiben, mert látta a világosság Istenét.
19 Ő is kiáltott a mindenható Úrhoz,
amikor az ellenségek mindenfelől körülvették és szorongatták;
ő bemutatta a hibátlan bárány áldozatát,
20 az Úr pedig mennydörgött az égből,
hatalmas zengéssel hallatta szavát,
21 és tönkreverte az ellenséges fejedelmeket,
s a filiszteusok minden vezérét.

22 Életének és korának vége előtt pedig
tanúul hívta az Urat és felkentjét,
hogy »sem pénzt, de még sarut sem fogadott el senkitől sem!«
és nem vádolta őt senki sem.
23 Miután pedig elszenderült,
tudtul adta és megmutatta a királynak élete végét,
felemelte szavát a földből jövendőmondásra,
hogy eltörölje a nép bűnét.

47 Dávid kiválasztása

1 Nátán próféta jött ezek után
Dávid napjaiban.
2 Mert amint a hájat elválasztják a hústól,
úgy Dávid is kiválóbb volt Izrael fiainál.
3 Oroszlánokkal úgy játszott, mint bárányokkal,
és medvékkel úgy bánt, mint a juhok kisbárányaival.
4 Már ifjúkorában megölte az óriást,
és elvette népéről a gyalázatot,
5 amikor felemelte kezét,
s a parittya kövével leütötte a gőgös Góliátot,
6 mert segítségül hívta az Urat, a Mindenhatót,
aki erőt adott jobbjának,
hogy leterítse a bátor harcos férfit,
és felmagasztalja népe szarvát.
7 Dicsővé tette őt ekként tízezer között,
és magasztossá tette az Úr áldásaival,
azzal, hogy felajánlotta neki a dicső koronát,
8 és letiporta az ellenséget körös-körül,
kiirtotta az ellenséges filiszteusokat
– mind a mai napig –,
és letörte szarvukat örökre.
9 Minden tette után magasztalást zengett
a Szentnek és Magasságbelinek dicsőítő szavakkal.
10 Teljes szívéből dicsérte az Urat,
szerette Istent, aki őt alkotta,
és erőt adott neki az ellenséggel szemben.
11 Énekeseket állított fel az oltár előtt,
és kellemes dallamokat énekeltetett velük.
12 Fényt adott az ünnepségeknek,
és szépekké tette az évenként visszatérő ünnepeket
azzal, hogy magasztalták az Úr szent nevét,
és már hajnalban dicsővé tették Isten szentélyét.
13 Az Úr megtisztította őt bűneitől,
és felmagasztalta szarvát örökre,
neki adta a jogot a királyságra,
és a dicső trónt Izraelben.

Salamon bölcsessége és balgasága 14 Bölcs fiú következett utána,
s őérte leverte az ellenség minden hatalmát.

15 Békés időben uralkodott Salamon,
mert Isten alávetette minden ellenségét,
hogy házat építsen az ő nevének,
és szentélyt készítsen örök időkre.
Milyen bölcs voltál ifjú korodban!
16 Mint a folyó, tele voltál bölcsességgel,
elárasztottad a földet szellemeddel,
17 és megtöltötted rejtélyes mondásokkal.
Hírneved eljutott messze szigetekig,
és kedvelt lettél békeszereteted miatt.
18 Énekeid, mondásaid, talányaid és megfejtéseid miatt
megcsodáltak az országok.
19 Elneveztek az Úr, az Isten nevéről,
akit Izrael Istenének hívnak.
20 Úgy gyűjtötted az aranyat, mint a sárgarezet,
és úgy halmoztad az ezüstöt, mint az ólmot,
21 de odaadtad ágyékodat asszonyoknak,
és szabadjára éltél testeddel,
22 foltot ejtettél hírneveden,
és meggyaláztad ivadékodat,
haragot vontál gyermekeidre,
és bánat követte balgaságodat,
23 mert birodalmad kettészakadt,
Efraimból pedig pártütő ország lett.
24 De Isten mégsem hagy fel irgalmával,
el nem emészti, tönkre nem teszi alkotásait,
nem irtja ki gyökerestül kiválasztottja ivadékát,
és nem pusztítja el annak nemzetségét, aki szerette az Urat.
25 Maradékot hagy meg Jákobnak
és Dávidnak gyökérhajtást belőle.
26 Salamon pedig pihenőre tért atyáihoz,
27 és maga után hagyta utódát: »a nép balgaságát«,
28 Roboámot, aki híján volt az okosságnak,
és elhidegítette magától a népet döntésével,
29 aztán Jeroboámot, Nábát fiát,
aki bűnbe vitte Izraelt, és bűnös útra térítette Efraimot.
Bűneik nagyon gyarapodtak,
30 a földjüktől nagyon messzire vitték őket,
31 és mindenféle gonoszságra adták magukat,
amíg csak el nem érte őket a megtorlás,
és véget nem vetett minden bűnüknek.

48 **Illés tüze** 1 Illés próféta jött ezután; tűzhöz volt hasonló,
– a szava lángolt, mint a fáklya –,
2 éhínséget hozott rájuk,
és megfogyatkozott a száma azoknak,
akik gonosz akarattal bosszantották,
és nem tudták szívlelni az Úr parancsait.
3 Az Úr szavával elzárta az eget,

és három ízben tüzet hozott le az égből.
4 Ilyen dicső volt Illés a csodáival!
Ki is dicsekedhetne hozzád hasonlóan,
5 aki felhoztál megholtat az alvilágból,
a halál sorsából az Úristen igéje által,
6 aki romlásba döntöttél királyokat,
játszva megtörted hatalmukat,
és sírba taszítottál ágyukról dicsőségeseket,
7 aki ítéletről értesültél Sínai hegyén,
és megtorló büntetésekről a Hóreben,
8 aki királyokat kentél fel megtorlásra,
és prófétát tettél meg utódodnak,
9 aki felvitettél tüzes forgószélben,
tüzes ló húzta kocsin,
10 akiről meg van írva, hogy az ítélet idején
csillapítod az Úr haragját.
Kiengeszteled az apa szívét fiával,
és helyreállítod Jákob törzseit!
11 Boldogok, akik meglátnak téged,
és barátságoddal dicsekednek,
12 mert mi élünk ugyan életünkben,
de halálunk után ilyen nevünk nem lesz!

Elizeus csodatettei

13 Miután Illést a forgószél elrejtette,
Elizeus telt el szellemével.
Nem félt fejedelemtől életében,
és senki sem múlta felül hatalomban.
14 Semmi sem volt számára lehetetlen,
sőt még holttestében is prófétai erő lakozott,
15 csodákat vitt véghez életében,
és bámulatos dolgokat művelt halálában.
16 Mindamellett mégsem tért meg a nép,
és nem hagytak fel bűneikkel,
amíg csak el nem űzték őket országukból,
s el nem széledtek az egész földön.

Hiszkija műve

17 De megmaradt azért egy parányi nép,
és fejedelem Dávid házában.
18 Voltak köztük, akik azt tették, ami tetszett Istennek,
mások ellenben sokat vétkeztek.
19 Hiszkija megerősítette városát:
vizet vezetett belsejébe,
megfúrta a sziklát vassal,
és vízgyűjtőt épített.
20 Napjaiban vonult fel Szanherib,
és elküldte Rábsakét,
felemelte kezét ellenük,

kinyújtotta kezét Sion ellen,
és elbízta magát hatalmában.
21 Megrendült ekkor szívük és kezük,
és gyötrődtek, mint a vajúdó asszony,
22 hívták az Urat, az irgalmast,
kiterjesztették kezüket és ég felé emelték,
s a szentséges Úr, az Isten csakhamar meghallgatta szavukat.

Izajás tanítása
23 Nem gondolt bűneikre,
és nem adta át őket ellenségeiknek,
hanem megmentette őket Izajás, a szent próféta keze által.
24 Megverte az asszírok táborát:
tönkretette őket az Úr angyala.
25 Mert azt tette Hiszkija, ami Istennek kedves,
és állhatatosan járt őse, Dávid útján,
amint meghagyta neki Izajás,
a nagy és Isten színe előtt hűséges próféta.
26 Az ő napjaiban ment hátrafelé a nap,
és ő meghosszabbította a király életét.
27 Nagy lélekkel meglátta a végső dolgokat,
és vigasztalta Sionban a gyászolókat,
örök időkre megmutatta a jövendőt,
28 s a rejtett dolgokat, mielőtt meglennének.

49 **Jozija hűsége** 1 Jozija emléke, mint az illatos tömjén keveréke,
amely illatszerkészítő kezeműve,
2 édes az említése minden szájnak, mint a méz,
mint a zene borozás mellett,
3 mert Isten küldte őt a nép megtérítésére,
s ő el is távolította az istentelen undokságokat.
4 Odaadta szívét az Úrnak,
s a bűnök napjaiban megszilárdította a vallásosságot.

Izrael további nagyjai 5 Dávidon, Hiszkiján és Joziján kívül
mindannyian gonoszt cselekedtek,
6 mert elhagyták a Magasságbeli törvényét Júda királyai,
és megvetették Isten félelmét,
7 ezért másnak adták át uralmukat,
és idegen nemzetnek dicsőségüket.
8 Ezek felgyújtották a kiválasztott szent várost,
és elhagyottá tették útjait Jeremiás miatt,
9 mert gonoszul bántak vele,
holott még anyja méhében prófétává szentelődött,
hogy felforgasson, kitépjen és romboljon,
újra építsen és helyreállítson.
10 Ezekiel látta a dicsőség látomását,
amelyet Isten a kerubok kocsiján mutatott meg neki,
11 és megemlékezett Jóbról is,

aki az igazság útjaihoz ragaszkodott.
12 A tizenkét próféta csontjai is
sarjadozzanak helyükön,
mert megerősítették Jákobot,
és megsegítették biztos reménnyel.
13 Miképp magasztaljuk Zerubbábelt?
Hisz olyan volt ő is, mint a pecsétgyűrű a jobb kézen,
14 és Józsuét, Joszedek fiát,
akik napjaikban építették Isten házát,
és emeltek az Úrnak szent templomot,
amelyet örök dicsőségre rendeltek.
15 Nehemiás is sokáig maradjon emlékezetben!
Ő építette fel nekünk a lerombolt falakat,
ő állította helyre a kapukat és a zárakat,
és építette meg házainkat.

Visszatekintés a nagy férfiakra

16 Nem született a földön Hénokhoz hasonló,
ezért el is vitték a föld színéről.
17 Olyan ember sem született, mint József,
aki testvérei fejedelme volt s a nemzet erőssége,
rokonságának vezére és a népnek támasza.
18 Gondját viselték még csontjainak is,
amelyek holta után prófétai erővel bírtak.
19 Szet és Szem is becsben álltak az emberek előtt,
minden élő fölött pedig Ádám van, mert ő volt az első.

50 **Simon főpap nagysága** 1 Simon, Oniás fia, a főpap,
élete folyamán rendbehozta Isten házát,
és napjai során megerősítette a templomot.
2 Ő építette ki a templom magasságát,
a kettős épületet és a templom oromzatát.
3 Napjaiban a kutak vízben bővelkedtek,
és megteltek módfelett, mint a tenger.
4 Gondját viselte népének, és megmentette a pusztítástól,
5 a várost erős kézzel nagyobbította.
Dicsőséget nyert, amikor a nép előtt járt-kelt,
kibővítette a templom és az udvar bejáratát.
6 Olyan volt ő, mint a hajnalcsillag a felhők között,
miként a telihold, mikor világít a maga idején,
7 mint a ragyogó nap, úgy tündökölt ő Isten templomában,
8 mint a fölséges felhők közt pompázó szivárvány,
mint a rózsa a tavasz napjain,
és mint a liliom a folyóvíz mellett,
mint a Libanon virágai a nyár napjain,
9 mint a lobogó tűz, mint a tűzben égő tömjén,
10 mint az edény színaranyból,
amely mindenféle drágakővel ékes,
11 mint a viruló olajfa

s a magasba törő ciprus.
Ilyen volt ő, amikor magára vette a díszruhát
és teljes pompába öltözött,
12 amikor felment a szent oltárhoz,
s a szent ruhában ékeskedett.
13 Amikor átvette a papok kezéből a hússzeleteket,
s az oltár mellé állt,
körülvette őt a testvérek koszorúja,
mint a cédruscsemeték Libanon hegyén,
14 és körülötte álltak, mint a pálmalevelek,
Áron összes fiai díszükben,
15 az Úr áldozataival kezükben
Izrael egész közössége előtt,
amíg be nem végezte az oltárszolgálatot,
és el nem rendezte a Magasságbeli Király áldozatát.
16 Majd kinyújtotta kezét italáldozatra,
és áldozott a szőlőfürt véréből,
17 kiöntötte az oltár aljára,
fölséges illatul a magasságbeli Fejedelemnek.
18 Ekkor Áron fiai felkiáltottak,
vert harsonákba fújtak,
és hatalmas harsogást hallattak
emlékeztetőül Isten előtt.
19 Az egész nép együttvéve pedig
sietve arcra borult a földön,
hogy imádják az Urat, Istenüket,
és könyörögjenek a mindenható, fölséges Istenhez.
20 Majd az énekesek hallatták hangjukat,
s a nagy templom betelt a felhangzó kellemes énekkel.
21 Imával könyörgött a nép a felséges Úrhoz,
amíg véget nem ért az Úr szolgálata,
és be nem fejezték a teendőket.
22 Akkor leszállt és kiterjesztette kezét
Izrael fiainak egész közösségére,
hogy Isten áldását vegye ajkára,
s az ő nevével dicsekedjen.
23 Ekkor leborultak másodízben,
hogy fogadják áldását.

Isten dicsérete 24 Most pedig kérjétek a mindenség Istenét,
aki nagy dolgokat vitt véghez az egész földön,
aki megsokasította napjainkat anyánk méhétől fogva,
és irgalma szerint cselekedett velünk:
25 adja meg nekünk a szív vidámságát,
s hogy béke legyen napjainkban Izraelben, örök időkre,
26 hogy Izrael elhiggye: Velünk van Isten irgalma,
és megment minket napjaiban!

FÜGGELÉKEK: 50,27-51,38

Elhatárolódás a szomszéd népektől

27 Két népet utál a lelkem,
a harmadik pedig nem is nép, hogy gyűlölhetném:
28 akik Szeír hegyén laknak, s a filiszteusok,
meg a balga nép, amely Szíchemben lakik.

A szerző zárszava

29 A bölcsesség és fegyelem tanítását
ebbe a könyvbe írta Jézus, Sírák fia Jeruzsálemből,
aki szívéből újra kiárasztotta a bölcsességet.
30 Boldog, aki ezekben a javakban foglalatoskodik!
Aki megszívleli őket, bölcs lesz mindenkor,
31 mert ha ezeket cselekszi, ereje lesz mindenre,
mert Isten világosságának nyomában jár.

51 Hálaének

1 Jézusnak, Sírák fiának imája.
»Hadd magasztaljalak, Uram, királyom!
És dicsérjelek téged, szabadító Istenem!
2 Hadd hirdessem nevedet,
mert segítőm és oltalmazóm lettél!
3 Megmentetted testemet az enyészettől,
a gonosz nyelv tőrétől,
a hazugságot cselekvők ajkától,
és megsegítettél a támadókkal szemben.
4 Megmentettél neved nagy irgalma szerint
a prédára leső ordítozóktól,
5 és azok kezéből, akik életemre törtek,
a nagy szorongatásból, amely körülvett engem,
6 a fojtó lángtól, amely körülvett,
úgyhogy meg sem perzselődtem a tűzben,
7 az alvilág méhének mélységéből,
az elvetemült nyelvtől és a hazug beszédtől,
a gonosz királytól és az álnok nyelvtől.
8 Mindhalálig dicsérje lelkem az Urat,
9 mert életem közel járt az alvilághoz odalenn.
10 Körültekintettem mindenfelé, de nem volt, aki segítsen,
segítség után néztem az emberek között, de hiába!
11 Megemlékeztem ekkor irgalmadról, Uram,
és a régi időben véghezvitt művedről,
12 hogy megmentetted a benned bízókat, Uram,
és kiszabadítottad őket a pogányok kezéből.
13 Fölemeltem a földről szavamat,
és könyörögtem, hogy megmeneküljek a haláltól.
14 Kiáltottam az Úrhoz: »Ó, Uram, te atyám vagy,
ne hagyj el szorongatásom napján,
a kevélyek idejében, amikor segítség nélkül maradok!
15 Hadd dicsérjem nevedet szüntelen,
és magasztalva emlegessem!«
Imám ekkor meghallgatásra talált.

16 Megszabadítottál a romlástól,
és megmentettél a szorongatás napjától.
17 Ezért magasztallak, dicsőítelek,
és áldom az Úr nevét!

Utószó a bölcsességről

18 Amikor még ifjú voltam,
mielőtt utakra indultam,
kértem a bölcsességet, nyilvánosan, imámban.
19 A templom előtt könyörögtem érte,
hogy szüntelen feléje törekszem,
és az kivirágzott, mint a korán érő szőlő.
20 Szívem örömét lelte benne,
egyenes úton járt a lábam,
és ifjúkoromtól fogva a nyomában jártam.
21 Kissé hozzá hajtottam fülemet, és befogadtam,
22 nagy bölcsességre tettem szert,
és nagy előmenetelt tettem benne.
23 Dicsőítem őt, aki bölcsességet adott nekem!
24 Eltökéltem, hogy gyakorlom is,
buzgólkodtam a jóban, és nem vallok szégyent.
25 Küszködött érte a lelkem,
és amikor gyakoroltam, megerősödtem.
26 A magasba emeltem kezemet,
és sirattam annak nem tudását.
27 Feléje irányítottam lelkemet,
és megleltem, amikor megismertem.
28 Általa nyertem értelmességet kezdettől fogva,
ezért nem is akarom elhagyni.
29 Égett a bensőm, hogy keressem,
azért el is nyertem, mint értékes vagyont.
30 Nyelvet adott nekem az Úr jutalmul,
dicsérni is kívánom őt vele.
31 Jertek hozzám ti, akik a tudás híján vagytok,
gyülekezzetek iskolámba!
32 Miért késlekedtek még? Mi a kifogásotok?
Hiszen lelketek szomjazik nagyon!
33 Megnyitottam számat és mondtam:
»Szerezzetek magatoknak bölcsességet ingyen!
34 Hajtsátok nyakatokat igája alá,
és fogadja be lelketek az intelmet,
mert közel van annak megtalálása.
35 Lássátok saját szemetekkel, hogy bár keveset fáradtam,
mégis bőséges megnyugvást találtam magamnak.
36 Fogadjátok be tanításomat minél többen,
mert ezüstöt, bőséges aranyat szereztek vele!
37 Örvendjen lelketek az ő irgalmasságának,
és ne szégyelljétek az ő dicséretét!
38 Végezzétek el dolgotokat még idő előtt,
akkor megadja jutalmatokat idejében!«

IZAJÁS KÖNYVE

I. RÉSZ ELSŐ IZAJÁS (PROTOIZAJÁS): 1,1-39,8

A PRÓFÉTA MŰKÖDÉSÉNEK ELSŐ KORSZAKA TANÍTÁS JÚDÁRÓL ÉS JERUZSÁLEMRŐL: 1,1-12,6

1 **Bevezetés** 1 Izajásnak, Ámosz fiának látomása, melyet Júdáról és Jeruzsálemről látott Uzijának, Jótámnak, Ácháznak és Hiszkijának, Júda királyainak napjaiban.

A nép hűtlensége 2 Halljátok, egek,
és figyelj füleddel, föld,
mert az Úr szól:
»Fiakat neveltem és felmagasztaltam,
ők azonban elpártoltak tőlem.
3 Az ökör megismeri gazdáját,
és a szamár urának jászlát;
Izrael azonban nem ismer engem,
népem nem ért meg.«
4 Jaj, vétkes nemzet,
bűnnel terhelt nép,
gonosztevők ivadéka, elvetemült fiak!
Elhagyták az Urat,
meggyalázták Izrael Szentjét,
hátat fordítottak neki.

A bűnök következményei

5 Még hol kapjatok verést,
hogy egyre lázadoztok?
Az egész fej beteg,
s az egész szív erőtlen.
6 Tetőtől talpig nincsen rajta ép hely;
csupa sérülés, kék folt és gennyes seb,
melyet nem nyomtak ki, nem kötöztek be,
és olajjal sem puhították.
7 Országotok pusztaság,
városaitokat tűz emésztette meg;
földeteket szemetek láttára idegenek élik fel,
és pusztaság az, mintha idegenek dúlták volna fel.
8 Magára maradt Sion leánya,
mint kunyhó a szőlőben,
mint csőszkunyhó az uborkaföldön,
mint ostromlott város.
9 Ha a Seregek Ura
nem hagyott volna nekünk néhány menekültet,
olyanok volnánk, mint Szodoma,
Gomorrához hasonlítanánk.

A hamis és az igaz istentisztelet

10 Halljátok az Úr szavát,
Szodoma fejedelmei!
Fogjátok fel fületekkel Istenünk tanítását,
Gomorra népe!
11 »Minek nekem véresáldozataitok sokasága? – mondja az Úr –
Elegem van kosáldozatokból
és a hízott állatok hájából;
bikák, bárányok és bakok vérében
nem lelem kedvemet.
12 Mikor eljöttök, hogy megjelenjetek színem előtt,
ki kívánta ezt tőletek,
hogy így tapossátok udvaraimat?
13 Ne mutassatok be többé hazug ételáldozatot!
A tömjénfüst utálat számomra,
az újhold, a szombat s az ünnepi összejövetel;
nem tűröm a bűnt és az ünnepi gyülekezetet.
14 Újholdjaitokat és ünnepeiteket gyűlölöm,
terhemre lettek, belefáradtam, hogy elviseljem.
15 Amikor kinyújtjátok kezeteket,
eltakarom szememet előletek;
akármennyit is imádkoztok,
nem hallgatom meg,
mert kezetek csupa vér.
16 Mosakodjatok meg, tisztítsátok meg magatokat,
távolítsátok el gonosz tetteiteket szemem elől!
Hagyjatok fel azzal, hogy rosszat cselekedtek,
17 tanuljatok jót tenni!
Keressétek a jogot,
siessetek segítségére az elnyomottnak,
szolgáltassatok igazságot az árvának,
védelmezzétek az özvegyet!

Isten pere népével
18 Jöjjetek, és szálljunk perbe!
– mondja az Úr. –
Ha vétkeitek olyanok is, mint a skarlát,
fehérek lesznek, mint a hó;
ha vörösek is, mint a bíbor,
olyanok lesznek, mint a gyapjú.
19 Ha készek vagytok meghallgatni,
majd a föld legjavából esztek.
20 Ha azonban vonakodtok és ellenkeztek,
kard emészt meg titeket.
Bizony, az Úr szája szólt.«

Ítélet Jeruzsálem felett *21* Hogyan lett paráznává a hűséges város,
mely telve volt joggal?
Igazságosság lakozott benne,
most pedig gyilkosok tanyája.

22 Ezüstöd salakká lett,
színborod vízzel vegyült.
23 Fejedelmeid lázadók, tolvajok társai:
mindnyájan szeretik a megvesztegetést,
és ajándékokat hajhásznak;
az árvának nem szolgáltatnak igazságot,
és az özvegy ügye nem jut eléjük.
24 Ezért így szól az Úr, a Seregek Ura,
Izrael Hatalmasa:
»Elégtételt szerzek magamnak ellenségeimen,
és bosszút állok ellenfeleimen!
25 Ellened fordítom kezemet,
kiolvasztom, mint a tisztítószer, salakodat,
és eltávolítom minden ónodat.
26 Ismét olyanokká teszem bíráidat, mint kezdetben,
és tanácsadóidat, mint hajdanában;
azután majd Igazság városának hívnak,
Hűséges városnak.«
27 Sion jog által váltatik meg,
és megtérői igazság által.
28 Összetörnek a hűtlenek és a vétkesek együtt;
s akik elhagyták az Urat, semmivé lesznek.
29 Bizony, szégyent vallotok a tölgyek miatt,
amelyekben gyönyörködtetek;
és pirultok majd a berkek miatt,
amelyekben kedveteket leltétek.
30 Mert olyanok lesztek,
mint a lombját vesztett tölgy,
és mint a kert,
melynek nincsen vize.
31 Erősségtek olyan lesz, mint a kóc,
és műve olyan, mint a szikra;
lángra lobban mindkettő egyszerre,
és nincs, aki eloltsa.

2 **Jeruzsálem, a messiási ország középpontja** 1 Az ige, melyet látomásban kapott Izajás, Ámosz fia, Júdáról és Jeruzsálemről.
2 Ez történik majd az utolsó napokban:
szilárdan áll az Úr házának hegye
a hegyek tetején,
kiemelkedik a halmok közül;
és özönlenek hozzá mind a nemzetek.
3 Odamegy számos nép, és így szólnak:
»Jöjjetek, menjünk fel az Úr hegyére,
Jákob Istenének házához!
Hadd tanítson minket útjaira,
hogy az ő ösvényein járjunk!«
Mert Sionról jön a tanítás,
és az Úr igéje Jeruzsálemből.

4 Ítéletet tart majd a nemzetek között,
és megfenyít számos népet;
ők pedig kardjaikat ekevasakká kovácsolják,
és lándzsáikat szőlőmetsző késekké.
Nemzet nemzet ellen kardot nem emel,
és nem tanulnak többé hadviselést.
5 Jákob háza, jöjjetek,
járjunk az Úr világosságában!

Az Úr napja *6* Valóban eltaszítottad népedet, Jákob házát,
mert tele van keleti jövendőmondókkal,
jósokkal, mint a filiszteusok,
és idegeneknek nyújt kezet.
7 Tele van országa ezüsttel, arannyal,
és kincseinek se szeri, se száma;
8 tele van országa lovakkal,
és nincsen száma szekereinek;
tele van országa bálványokkal:
kezük művei előtt borulnak le,
az előtt, amit ujjaik alkottak.
9 Meghajlik az ember,
és megalázza magát a férfi:
ne bocsáss meg nekik!
10 Menj a kősziklák közé,
rejtőzz el a porban
az Úr félelmetes színe elől
és fenségének dicsősége elől!
11 Az ember gőgös szeme majd megalázkodik,
és megtörik a férfiak büszkesége;
egyedül az Úr lesz magasztos azon a napon.
12 Mert felvirrad a Seregek Urának napja
minden kevélyre és büszkére,
minden felfuvalkodottra, hogy megalázza;
13 Libanonnak minden magas, sudár cédrusára
és Básán minden tölgyére,
14 minden magas hegyre
és minden kiemelkedő dombra,
15 minden magas toronyra
és minden megerősített falra,
16 Tarzis minden hajójára
és minden szép bárkára.
17 Meghajlik az emberi gőg,
és megalázkodik a férfiak büszkesége;
egyedül az Úr lesz magasztos azon a napon,
18 s a bálványok teljesen megsemmisülnek.
19 Bemenekülnek majd a kősziklák barlangjaiba,
s a szirtek üregeibe
az Úr félelmetes színe elől
és fenségének dicsősége elől,
amikor felkel, hogy megrémítse a földet.

20 Azon a napon odaveti majd az ember a vakondoknak és a denevéreknek
ezüstszobrait és aranybálványait, amelyeket magának készített, hogy leboruljon előttük.
21 Bemenekül a kősziklák hasadékaiba s a szirtek üregeibe az Úr félelmetes színe elől és
fenségének dicsősége elől, amikor felkel, hogy megrémítse a földet. 22 Hagyjátok tehát az
embert, mert neki csak lehelet van az orrában. Hiszen mire lehet becsülni?

3 **A vezetők eltaszítása** 1 Mert íme, az Úr, a Seregek Ura
megfosztja Jeruzsálemet és Júdát
a támasztól és oltalomtól,
minden támasztól, amit a kenyér jelent,
és minden segítségtől, amit a víz nyújt.
2 Elveszi tőle a hőst és a harcost,
a bírót és a prófétát,
a jóst és az öreget,
3 ötven ember parancsnokát és a tekintélyest,
a tanácsadót, a bölcs mestert
és a gyógyításhoz értőt.
4 Ifjakat teszek fejedelmeikké,
és gyermekek uralkodnak majd rajtuk.
5 Szorongatja a nép között egyik ember a másikat,
mindenki a társát:
rátámad az ifjú az öregre,
s az alacsonyrendű a tekintélyesre.
6 Az egyik megragadja testvérét,
aki atyja házából való:
»Neked még van ruhád,
légy a fejedelmünk,
és e romhalmaz legyen a te kezed alatt!«,
7 az így kiált majd azon a napon:
»Nem leszek én orvosa másnak,
hiszen az én házamban sincsen sem kenyér, sem ruha;
ne tegyetek engem a nép fejedelmévé!«
8 Mert elbukik Jeruzsálem, és Júda elesik,
mivel szavuk és tetteik az Úr ellen irányulnak,
hogy szembeszegüljenek dicsőséges szemével.
9 Arcátlanságuk vádolja őket,
és vétküket, mint Szodoma, hirdetik, nem titkolják.
Jaj nekik, mert meglakolnak a gonoszságért!
10 Nyugtassátok meg az igazat: »Jól van!«,
mert tettei gyümölcsét fogja enni.
11 Jaj a gonosznak! Rosszul jár,
mert keze tetteihez mérten lesz fizetsége.
12 Népemet gyermekek sanyargatják,
és asszonyok uralkodnak rajta.
Én népem! Vezetőid tévútra visznek,
és lépteid útját megzavarják.
13 Ám az Úr felkel, hogy pereljen,
feláll, hogy megítélje a népeket.
14 Az Úr ítéletre száll

népe véneivel és fejedelmeivel:
»Ti feldúltátok a szőlőt,
szegénytől rabolt holmi van házaitokban.
15 Miért zúzzátok össze népemet,
és töritek össze a szegények arcát?«
– mondja az Úr, a Seregek Istene.

Jeruzsálem gőgös asszonyai

16 Így szól az Úr:
»Mivel felfuvalkodtak Sion leányai,
nyakukat nyújtogatva és szemükkel kacsingatva járnak,
tipegve lépegetnek,
és lábpereceikkel csörögnek,
17 azért kopasszá teszi az Úr
Sion leányainak feje tetejét,
és halántékukat felfedi az Úr.«
18 Azon a napon majd elveszi az Úr a díszeket:
a lábpereceket és a nyakláncokat,
19 a holdacskákat és a fülbevalókat,
a karpereceket és a fátylakat,
20 a hajdíszeket és a lábkarikákat,
az öveket, az illatszertartókat és a varázsszobrokat,
21 a gyűrűket és az orrkarikákat,
22 a díszes ruhákat és a palástokat,
a vállkendőket és az erszényeket,
23 a tükröket és a gyolcsokat,
a fejkötőket és a lepleket.
24 És lesz a balzsamillat helyett büdösség,
az öv helyett kötél,
a bodorított haj helyett kopaszság,
a díszöltözet helyett zsákruha
és a szépség helyett szégyenbélyeg.
25 Embereid a kardtól hullanak el,
és hőseid a harcban.
26 Szomorkodnak és gyászolnak majd városkapui,
ő pedig kifosztva ül a földön.

4 1 Megragad majd hét asszony
egy férfit azon a napon, és így szól:
»A saját kenyerünket esszük,
és a saját ruhánkba öltözünk;
csak hadd viselhessük nevedet!
Vedd le rólunk a gyalázatot!«

A maradék megmenekül

2 Azon a napon az Úr sarjadéka
ékesség és dicsőség lesz,
s a föld gyümölcse büszkeség és dísz
azoknak, akik megmenekülnek Izraelből.

3 Ez történik majd: mindazt, aki megmarad Sionban,
és életben marad Jeruzsálemben,
szentnek hívják majd;
mindazt, aki az élők közé van felírva Jeruzsálemben.
4 Az Úr pedig lemossa majd Sion leányainak szennyét,
és Jeruzsálem vérét kiöblíti belőle,
az ítélet lelkével és a megtisztítás lelkével.
5 Akkor az Úr a Sion hegyének egész helye fölé
és közössége fölé
felhőt teremt nappal,
füstöt és lángoló tűz fényét éjjel.
Minden dicsőség felett oltalom lesz számára,
6 és sátor, árnyékul nappal a forróság ellen,
menedékül és rejtekhelyül a zápor és eső ellen.

5 **Dal a szőlőskertről** *1* Hadd énekeljek kedvesemről,
szerelmesem énekét szőlőjéről!
Szőlője volt kedvesemnek
termékeny hegytetőn;
2 körülásta, és a kövektől megtisztította,
majd beültette nemes szőlővel;
közepén tornyot épített,
sajtót is vájt benne;
és várta, hogy szőlőfürtöt teremjen,
de vadszőlőt termett.
3 Most hát, Jeruzsálem lakói
és Júda férfiai,
tegyetek igazságot köztem és szőlőm között!
4 Mit kellett volna még tennem szőlőmmel,
amit nem tettem meg vele?
Amikor azt vártam, hogy szőlőfürtöt teremjen,
miért vadszőlőt termett?
5 Most pedig hadd adjam tudtotokra,
mit teszek szőlőmmel!
Eltávolítom sövényét,
hadd pusztítsák el;
lerombolom kerítését,
hadd tapossák össze.
6 Pusztává teszem:
nem metszik meg többé, és nem kapálják,
fölveri a tövis és a tüske;
és megparancsolom a felhőknek,
hogy esőt ne hullassanak rá.
7 Bizony, a Seregek Urának szőlője Izrael háza,
és Júda férfiai az ő gyönyörű ültetvénye;
jogot várt, de íme, csak visszaélés van,
igazságot, de íme, csupa jajveszékelés!

A hat jaj *8* Jaj azoknak,

akik házat házhoz kapcsolnak,
szántóföldet szántóföldhöz csatolnak,
amerre csak terjed a határ!
Talán ti laktok csak az országban?
9 Fülem hallatára megesküdött a Seregek Ura:
»Bizony, rommá válik a sok ház,
a nagyok és szépek lakatlanokká!«
10 Mert tíz hold szőlő csak egy korsónyit terem,
és tíz hómer vetőmag csak egy hómert terem.
11 Jaj azoknak, akik már kora reggel
részegítő ital után futnak,
és késő estig bor hevíti őket!
12 Citera és hárfa, dob és fuvola
meg bor van lakomáikon,
de az Úr cselekedetére nem néznek,
és kezének művét nem látják!
13 Ezért megy fogságba népem,
mert semmit sem ért;
nemessége éhen pusztul,
tömege szomjúságtól eped el.
14 Ezért kitátja torkát az alvilág,
és végtelen szélesre nyitja száját;
leszáll oda úr és szolganép,
mely lármázik és vigad benne.
15 Akkor majd meghajlik az ember,
és megalázkodik a férfi,
s a kevélyek szeme is megtörik.
16 Felmagasztosul az ítéletben a Seregek Ura,
és a Szent Isten szentnek bizonyul igazságban.
17 Bárányok legelnek majd ott mint legelőjükön,
s a termővé lett romokon idegenek dúskálnak.
18 Jaj azoknak,
akik a hamisság köteleivel vonszolják a bűnt,
és mint a szekér kötelével, a vétket!
19 Akik így szólnak: »Siessen az Úr,
siettesse művét, hadd lássuk!
Közeledjék és jöjjön el Izrael Szentjének terve,
hadd ismerjük meg!«
20 Jaj azoknak, akik a rosszat jónak mondják,
és a jót rossznak;
akik a sötétséget világossággá teszik,
és a világosságot sötétséggé;
akik a keserűt édessé teszik,
és az édest keserűvé!
21 Jaj azoknak, akik bölcsek a maguk szemében,
és önmaguk előtt okosak!
22 Jaj azoknak, akik hősök a borivásban,
és vitézek a részegítő ital keverésében;
23 akik ajándékért fölmentik a gonoszt,
és az igaztól elveszik igazát!

24 Ezért, ahogy felfalja a tarlót a tűz nyelve,
és a szénát a láng elemészti,
úgy korhad el gyökerük,
és virágjuk elszáll, mint a por;
mert elvetették a Seregek Urának tanítását,
és Izrael Szentjének beszédét meggyalázták.

Az asszír veszedelem *25* Ezért lángolt fel az Úr haragja népe ellen,
kinyújtotta kezét fölé, és megverte őt;
akkor megrendültek a hegyek,
és holttestük annyi lett,
mint a szemét az utcák közepén.
Mindezzel nem fordult el haragja,
hanem keze még ki van nyújtva.
26 Zászlót emel egy távoli nemzetnek,
és füttyszóval előhívja a föld végéről,
s az íme, sietve, gyorsan eljön.
27 Nincs közte fáradt, és nincs kimerült,
nem szunnyad senki, és nem alszik;
nem oldódik meg csípőjének öve,
és nem szakad el sarujának szíja.
28 Nyilai hegyesek, és minden íja megfeszítve;
lovainak patája mintha kova volna,
és kerekei mint a szélvihar.
29 Bömbölése mint az oroszláné,
bömböl, mint az oroszlánkölykök;
morog, és megragadja a prédát,
biztonságba helyezi, és nincs, aki elragadja tőle.
30 Azon a napon dübörög majd nagyon,
mint a tenger morajlása.
Ha rátekint valaki a földre,
íme, ott rémterhes sötétség,
még a világosságot is elűzi a homálya.

6 **A próféta meghívása** 1 Abban az esztendőben, amikor meghalt Uzija király, láttam az Urat, amint magas és kiemelkedő trónuson ült, és ruhájának uszálya betöltötte a templomot. 2 Szeráfok álltak mellette; hat-hat szárnya volt mindegyiknek: kettővel befödték arcukat, kettővel befödték lábukat, és kettővel repültek. 3 Az egyik így kiáltott a másiknak:

»Szent, szent, szent a Seregek Ura,
betölti az egész földet dicsősége!«

4 Megrendültek a küszöbök alapjai a kiáltó hangjától, és a ház betelt füsttel.

5 Ekkor így szóltam:

»Jaj nekem, végem van!
Mert tisztátalan ajkú ember vagyok,
és tisztátalan ajkú nép között lakom,
mégis a Királyt, a Seregek Urát látták szemeim!«

6 Erre odarepült hozzám az egyik szeráf; kezében parázs volt, melyet csípővassal vett el az oltárról. 7 Hozzáérintette a számhoz, és így szólt:

»Íme, ez megérintette ajkadat,

és eltűnt a bűnöd,
vétked bocsánatot nyert.«

8 Majd hallottam az Úr hangját, amint mondotta: »Kit küldjek el? Ki megy el
nekünk?« Ekkor azt mondtam: »Íme, itt vagyok, engem küldj!« 9 Erre így szólt: »Menj, és
mondd ennek a népnek:

`Hallván halljatok, de ne értsetek,
és látván lássatok, de ne ismerjetek!'
10 Tedd hájassá e nép szívét,
fülét tedd süketté, és szemét ragaszd le,
hogy ne lásson szemével,
fülével ne halljon, és szívével ne értsen,
hogy meg ne térjen, és meg ne gyógyuljon!«

11 Erre megkérdeztem:

»Meddig, Uram?« Ő így szólt:
»Amíg el nem pusztulnak a városok, s lakók nélkül nem lesznek,
a házak emberek nélkül,
és a szántóföld pusztává nem válik.«
12 Eltávolítja az Úr az embereket,
és teljes lesz az elhagyatottság az országban.
13 Még ha meg is marad benne egy tizednyi,
az is csak elpusztul újra,
mint a terebint és mint a tölgyfa,
amelynek kidöntés után megmarad a törzsöke:
szent mag a törzsöke.

7 **Az Emmánuel-jövendölés** 1 Történt pedig Ácháznak, Júda királyának napjaiban, aki
Jótámnak, Uzija fiának volt a fia, hogy felvonult Rászin, Szíria királya, és Pekach, Remalja
fia, Izrael királya Jeruzsálem ellen, hogy ostrom alá fogja; de nem tudták bevenni. 2 Amikor
eljutott a hír Dávid házához: »Szíria Efraimban táborozik«, megremegett a király szíve és
népének szíve, mint ahogy megremegnek az erdő fái a széltől. 3 Akkor azt mondta az Úr
Izajásnak: »Menj ki Ácház elé, te és fiad, Seár-Jasúb, a Felső-tó vízvezetékének végéhez, a
ruhamosók mezejéhez vezető útra, 4 és mondd neki: Vigyázz, maradj nyugton! Ne félj,
szíved ne szorongjon ettől a két füstölgő, üszkös fadarabtól, Rászintól és Szíriától, Remalja
fiának heves haragja miatt, 5 mert gonosz tervet szőtt ellened Szíria, Efraim és Remalja fia,
mondván: 6 `Vonuljunk fel Júda ellen, félemlítsük meg, hódítsuk meg magunknak, és tegyük
királlyá benne Tábeél fiát!'«

7 Így szól az Úristen:
»Ez nem következik be, és nem történik meg!
8 Mert Damaszkusz csak Szíriának a feje,
Rászin pedig Damaszkusznak a feje!
Még hatvanöt esztendő, és összeomlik Efraim,
s nem lesz többé nép!
9 Szamaria csak Efraimnak a feje,
Remalja fia pedig Szamariának a feje!
Ha nem hisztek, bizony, nem maradtok fenn!«

10 Szólt továbbá az Úr Ácházhoz, e szavakkal: 11 »Kérj magadnak jelet az Úrtól, a te
Istenedtől, akár az alvilág mélyéből, akár fentről, a magasból!« 12 De Ácház azt mondta:
»Nem kérek, és nem kísértem az Urat.« 13 Erre a próféta így szólt: »Halljátok hát, Dávid
háza! Nem elég nektek, hogy embereknek vagytok terhére, és azért terhére vagytok az én

Istenemnek is? 14 Ezért az Úr maga ad majd nektek jelet. Íme, a szűz fogan, és fiút szül, s
nevét Emmánuelnek fogja hívni. 15 Aludttejet és mézet eszik majd, hogy meg tudja vetni a
rosszat és a jót tudja választani. 16 Mert mielőtt a gyermek meg tudná vetni a rosszat, és a jót
választani, elhagyott lesz az az ország, melynek két királyától rettegsz. 17 Hoz majd az Úr
rád, népedre és atyád házára olyan napokat, amilyenek nem jöttek, amióta Efraim elszakadt
Júdától: Asszíria királyát.«

18 Ez történik majd azon a napon:
füttyszóval előhívja az Úr a legyeket,
melyek Egyiptom folyóinak torkolatánál vannak,
s a méheket, melyek Asszíria földjén rajzanak;
19 azok pedig eljönnek, és megtelepszenek valamennyien
a meredek völgyekben és a sziklák hasadékaiban,
minden tövisbozótban és minden itatóhelyen.
20 Azon a napon leborotválja az Úr
a Folyamon túlról bérbevett borotvával
– Asszíria királyával –
a fejet és a lábak szőrét,
s a szakállt is levágja.
21 Ez történik majd azon a napon:
mindenkinek lesz egy üszője és két birkája,
22 s a tej bősége miatt vajat eszik;
vajat és mézet eszik ugyanis mindenki,
aki megmarad az országban.
23 Ez történik majd azon a napon:
minden hely, ahol ezer ezüstöt érő, ezer szőlőtő van,
tövissé és tüskévé válik.
24 Nyilakkal és íjjal mennek oda,
mert tövis és bozót lesz az egész ország.
25 S a hegyoldalakra, amelyeket most kapával művelnek,
nem mennek fel a tövistől és tüskétől való félelem miatt:
ökörlegelő lesz az valamennyi, és aprómarha tapossa.

8 **A prófétának ismét fia születik** 1 Szólt az Úr hozzám: »Végy magadnak egy nagy
táblát, és írd rá emberi írással: Mahhér Sálál Hás Báz!« 2 Megbízható tanúkat állítottam
magamnak: Uriás papot és Zakariást, Barakja fiát. 3 Majd bementem a prófétaasszonyhoz, s
az fogant, és fiat szült. Ekkor az Úr azt mondta nekem: »Add neki ezt a nevet: Mahhér Sálál
Hás Báz! 4 Mielőtt ugyanis a gyermek kiáltani tudná: `Apám' és `Anyám', elviszik
Damaszkusz gazdagságát és Szamaria zsákmányát Asszíria királya elé.«

A hitetlenség és hűtlenség büntetése 5 Majd folytatta az Úr, s még ezt mondta
nekem:

6 »Mivel ez a nép megvetette
a Síloénak csöndesen folydogáló vizét,
s elveszíti bátorságát Rászin és Remalja fia előtt,
7 azért, íme, az Úr rájuk hozza
a Folyam hatalmas és nagy vizét:
Asszíria királyát és annak minden dicsőségét;
s az átlépi mindenütt medrét,
és elárasztja egész partját;

8 áthömpölyög Júdán, árad és keresztülfolyik,
egészen nyakig ér.
Kiterjeszti szárnyát,
mely betölti országod szélességét, ó, Emmánuel!«

A próféta reménye

9 Tomboljatok csak, népek, majd meg fogtok rettenni!
Figyeljetek fülekkel valamennyien, ti messzi országok:
övezzétek csak fel magatokat, majd meg fogtok rettenni,
övezzétek csak fel magatokat, majd meg fogtok rettenni!
10 Szőjetek csak tervet, úgyis meghiúsul;
szóljatok csak szót, úgysem valósul meg,
mert velünk az Isten!

11 Mert így szólt hozzám az Úr, amint keze megragadott engem, és arra intett, hogy ne járjak ennek a népnek útján:

12 Ne mondjatok összeesküvésnek semmit,
amit ez a nép összeesküvésnek mond,
és amitől fél, attól ne féljetek, ne is rettegjetek!«
13 A Seregek Urát tartsátok szentnek,
tőle féljetek, és tőle rettegjetek!
14 Akkor ő szentély lesz,
de botlás köve és botrány kősziklája
Izrael két házának,
háló és csapda Jeruzsálem lakóinak.
15 Közülük sokan megbotlanak,
elesnek és összetörik magukat,
hálóba kerülnek és fogságba jutnak.

16 Kösd össze a tanúbizonyságot, pecsételd le a tanítást tanítványaimban! 17 Várom az Urat, aki elrejtette arcát Jákob háza elől, és benne remélek. 18 Íme, én és a gyermekek, akiket nekem adott az Úr, jelek és csodák vagyunk Izraelben a Seregek Urától, aki a Sion hegyén lakik. 19 És ha így szólnak hozzátok: »Forduljatok a halottidézőkhöz és a jövendőmondókhoz, akik suttognak és mormolnak! Miért ne fordulna a nép az Istenéhez, az élők ügyében a halottakhoz?« 20 – utasítsátok őket a tanításhoz és a tanúbizonysághoz! Bizony, olyan dologról beszélnek, amelynek nincs hajnala.

21 Bolyong majd ott az ilyen,
csüggedten és éhesen,
és mivel éhezik, haragra gerjed,
s megátkozza Királyát és Istenét.
Fölfelé néz,
22 majd a földre tekint:
és íme, szorongatás és sötétség;
nyomasztó sötétben van,
és homályba taszítva.
23 De nem lesz többé sötétség,
ahol elnyomás van.

Az első időben megalázta Zebulon földjét és Naftali földjét, de az utolsó időben megdicsőíti a tengerhez vezető utat, a Jordánon túli vidéket, a pogányok Galileáját.

9 **A Szabadító születésének ígérete** 1 A nép, amely sötétségben jár,

nagy világosságot lát;
akik a halál árnyékának országában laknak,
azokra világosság ragyog.
2 Megsokasítod az ujjongást,
megnöveled az örömet;
örvendenek színed előtt,
ahogy örvendenek aratáskor,
és amint ujjonganak, akik a zsákmányt osztják.
3 Mert összetöröd terhes igáját
a vállára nehezedő botot,
és sanyargatójának pálcáját,
mint Mádián napján.
4 Mert minden dübörögve menetelő katonacipő
és vérben megforgatott ruha
elégetésre kerül, tűz martaléka lesz.
5 Mert gyermek születik nekünk,
fiú adatik nekünk;
az uralom az ő vállán lesz,
és így fogják hívni nevét:
Csodálatos Tanácsadó, Erős Isten,
Örökkévalóság Atyja, Béke Fejedelme.
6 Uralma növekedésének
és a békének nem lesz vége
Dávid trónján és királysága fölött,
hogy megszilárdítsa és megerősítse azt
joggal és igazsággal,
mostantól fogva mindörökké.
A Seregek Urának féltő szeretete műveli ezt.

Büntető ítélet Izrael ellen

7 Igét küldött az Úr Jákobra,
és az ráhullott Izraelre.
8 Tudni fogja azt az egész nép,
Efraim és Szamaria lakói,
akik gőgjükben és szívük kevélységében így szóltak:
9 »A téglák leomlottak,
de majd faragott kőből építkezünk;
a vadfügefákat kivágták,
de majd cédrusokat ültetünk helyükbe.«
10 Az Úr hatalmat ad ellenségeinek fölöttük,
és ellenfeleit felingerli:
11 Szíriát keletről, a filiszteusokat nyugatról,
és felfalják Izraelt tele szájjal.
Mindezzel nem fordult el haragja,
hanem keze még ki van nyújtva.
12 De a nép nem tért meg ahhoz, aki őt megverte,
és a Seregek Urát nem keresték.
13 Ezért az Úr levágja Izraelről a fejet és farkat,
a pálmát és kákát egy napon:
14 a vén és a tekintélyes a fej,

és a hazugságot tanító próféta a farok.
15 E nép vezetői tévútra visznek,
és akiket vezetnek, összezavarodnak.
16 Ezért az Úr nem örül ifjainak,
és árváin meg özvegyein nem könyörül;
mert mindegyikük elvetemült és gonosztevő,
s minden száj bolondságot beszél.
Mindezzel nem fordult el haragja,
hanem keze még ki van nyújtva.
17 Fellángol ugyanis az istentelenség, mint a tűz,
mely megemészti a tövist és a tüskét,
felgyújtja az erdő bozótját,
és a füst büszkén gomolyog fölfelé.
18 A Seregek Urának haragjától lángba borul a föld,
s a nép olyan lesz, mint a tűznek martaléka:
senki sem kíméli testvérét.
19 Habzsol jobboldalt, de éhezik,
eszik baloldalt, de nem lakik jól;
mindenki a társa húsát marja:
20 Manassze Efraimot, Efraim Manasszét,
és ketten együtt Júda ellen fordulnak.
21 S ezzel még nem fordult el az Úr haragja,
a keze még ki van nyújtva!

10 **Az igazságtalan bírók ellen** *1* Jaj azoknak,
akik gonosz törvényeket hoznak,
és akik sanyargató rendeletet írnak,
2 hogy elnyomják a perben a szegényeket.
Megfosztják jogaiktól népem megalázottait;
hogy zsákmányukká legyenek az özvegyek,
és az árvákat kirabolják!
3 De mit tesztek majd a látogatás napján,
és amikor távolról jön a veszedelem?
Kihez menekültök segítségért,
és hol hagyjátok gazdagságtokat?
4 Csak térdre hullnak a foglyok között,
és a megöltek alá esnek.
S ezzel még nem fordult el az Úr haragja,
a keze még ki van nyújtva!

Büntető ítélet Asszíria ellen
5 Jaj Asszíriának, haragom vesszejének!
Kezében van bosszúállásom botja.
6 Elküldöm őt az elvetemült nemzet ellen,
és parancsot adok neki haragom népe ellen,
hogy zsákmányt zsákmányoljon, és prédát prédáljon,
s tapossa azt, mint az utca sarát.
7 Ő azonban nem így vélekedik,
és szíve nem így gondolkodik,

hanem szíve szándéka, hogy pusztítson,
és kiirtson nem kevés nemzetet.
8 Mert azt mondja:
Vajon főembereim egyúttal nem királyok is?
9 Nem úgy járt-e Kalné, mint Karkemis?
Nem úgy Hamat, mint Arfád?
És nem úgy Szamaria, mint Damaszkusz?
10 Ahogy elérte kezem a bálványok királyságait,
akiknek több bálványszobruk volt,
mint Jeruzsálemnek és Szamariának,
11 ahogy tettem Szamariával és bálványaival,
nem úgy teszek-e majd Jeruzsálemmel és bálványképeivel?«

12 Ez történik majd, amikor az Úr beteljesíti minden művét Sion hegyén és Jeruzsálemben: Megfenyítem az asszír király öntelt szívének gyümölcsét és kevély szemének büszkeségét. 13 Azt mondta ugyanis:

»A saját kezem erejével cselekedtem,
az én bölcsességemmel, mert okos vagyok;
eltöröltem a népek határait,
vagyonukat elraboltam,
és letaszítottam hatalmammal a trónon ülőket.
14 Elérte kezem, mint a fészket, a népek gazdagságát;
s amint begyűjtik az elhagyott tojásokat,
úgy gyűjtöttem be a föld országait,
és nem volt, aki szárnyát mozdítani merte volna,
vagy száját kinyitotta volna, hogy csipogjon.« –
15 »Vajon dicsekedhet-e a fejsze
azzal szemben, aki vág vele?
Vagy nagyzolhat-e a fűrész
azzal szemben, aki húzza?
Mintha a vessző lendíthetné azt, aki emeli,
és a bot emelhetné azt, aki nem fa!
16 Ezért az Úr, a Seregek Ura
sorvadást bocsát kövéreire,
és dicsősége alatt láng lobban fel,
mint tűznek lángja.
17 Izrael Világossága lesz a tűz,
és Szentje a láng:
elégeti és elemészti tüskéjét
és tövisét egyetlen napon.
18 Testestől lelkestől megsemmisíti
erdejének és gyümölcsöskertjének dicsőségét,
és olyan lesz, mint a senyvedő beteg.
19 Erdeje megmaradt fáinak oly csekély lesz száma,
hogy egy gyermek is összeírhatja őket.
20 Ez történik majd azon a napon:
Izrael maradéka és Jákob házának menekültjei
nem abban bíznak többé, aki veri őket,
hanem az Úrban, Izrael Szentjében
bizakodnak hűségesen.
21 A maradék megtér,

Jákob maradéka, az erős Istenhez.
22 Ha a te néped, Izrael, annyi lenne is,
mint a tenger fövenye,
csak a maradék tér meg belőle.
Az eltervezett megsemmisülés igazságosan árad,
23 mert az eltervezett megsemmisítést
végbeviszi az Úr, a Seregek Istene az egész földön.

24 Ezért így szól az Úr, a Seregek Istene: »Ne félj, én népem, Sion lakója, Asszíriától, mely vesszővel ver téged, és botját emeli ellened, mint Egyiptom! 25 Mert még egy kevés kis idő, és véget ér haragom, s indulatom az ő pusztítása ellen fordul.« 26 S a Seregek Ura megsuhintja fölötte ostorát, mint amikor megverte Mádiánt Óreb sziklájánál; és botját felemeli a tenger fölé, mint Egyiptomban.

27 Ez történik majd azon a napon:
lekerül az ellenség terhe válladról
és igája nyakadról.
A pusztító felvonul Rimmonból.
28 Eljut Ajjátba, áthalad Magronon,
Makmásznál leteszi felszerelését;
29 átkelnek a szoroson; Gábában lesz éjszakai szállásuk;
megrémül Ráma, Saul Gibeája megfutamodik.
30 Sikolts hangosan, Batgallim;
figyelj, Lajesa; válaszolj, Anatót!
31 Elfut Madmena, Gábím lakói menekülnek.
32 Még ma megáll Nóbban:
kezét lendíti Sion leányának hegye ellen,
Jeruzsálemnek dombja ellen.
33 Íme, az Úr, a Seregek Ura
levágja az ágakat rettentő erővel,
a sudár növésű fák leroskadnak,
és a magasak ledőlnek.
34 Kivágják vassal az erdő bozótját,
és a Libanon hatalmas cédrusaival elbukik.

11 **A messiási országról** 1 Vessző kél majd Jessze törzsökéből,
és hajtás sarjad gyökereiből.
2 Rajta nyugszik az Úr lelke:
a bölcsesség és az értelem lelke,
a tanács és az erősség lelke,
a tudásnak és az Úr félelmének lelke;
3 és kedve telik az Úr félelmében.
Nem aszerint ítél majd, amit a szem lát,
és nem aszerint dönt, amit a fül hall,
4 hanem igazságosan ítéli majd a gyengéket,
és méltányosan dönt a föld szegényeinek érdekében;
megveri a földet szája vesszejével,
és ajkának leheletével megöli az istentelent.
5 Igazságosság lesz derekának öve,
és a hűség csípőjének kötője.
6 Akkor majd a farkas a bárannyal lakik,

és a párduc a gödölyével heverészik;
borjú és oroszlánkölyök együtt híznak,
és kisgyermek terelgeti őket.
7 Tehén és medve együtt legelnek,
együtt heverésznek kölykeik,
és az oroszlán szalmát eszik, mint a tehén.
8 A csecsemő a vipera fészkénél játszik,
s az áspiskígyó üregébe dugja kezét
az anyatejtől elválasztott gyermek.
9 Nem ártanak és nem pusztítanak
sehol szent hegyemen,
mert tele lesz a föld az Úr ismeretével,
mint ahogy a vizek betöltik a tengert.
10 Ez történik majd azon a napon:
Jessze sarja a népek zászlajaként áll,
őt keresik a nemzetek,
és lakóhelye dicsőséges lesz.
11 Ez történik majd azon a napon:
kinyújtja az Úr másodszor is kezét,
hogy visszahozza népe maradékát,
mely megmarad Asszíriából és Egyiptomból,
Patroszból, Etiópiából és Élámból,
Sineárból, Hamatból és a tenger szigeteiről.
12 Zászlót bont a nemzeteknek,
egybegyűjti Izrael kitaszítottjait,
és Júda szétszórtjait összegyűjti
a föld négy széléről.
13 Megszűnik a viszálykodás Efraimmal,
és Júda ellenségei kipusztulnak;
Efraim nem lesz féltékeny Júdára,
és Júda nem ellenségeskedik Efraimmal.
14 Rázúdulnak a filiszteusok lejtőire nyugat felé,
együtt fosztják ki kelet fiait;
Edomra és Moábra kinyújtják kezüket,
és Ammon fiai engedelmeskednek nekik.
15 Kiszárítja az Úr Egyiptom tengerének öblét,
kezét a Folyam fölé lendíti forró szelével;
hét patakra zsugorítja azt,
és saruval járhatóvá teszi.
16 Útja lesz népem maradékának,
mely megmarad Asszíriából,
amint volt Izraelnek azon a napon,
amelyen feljött Egyiptom földjéről.

12 **A megszabadultak háladala** *1* Így fogsz szólni azon a napon:
»Hálát adok neked, Uram,
mert haragudtál ugyan rám,
de elfordult haragod, és megvigasztaltál.
2 Íme, Isten az én üdvösségem,

bízom és nem félek,
mert erőm és ujjongó dalom az Úr,
ő lett nekem üdvösségem.«
3 Örömmel merítetek majd vizet
az üdvösség forrásaiból.
4 Így szóltok azon a napon:
»Adjatok hálát az Úrnak, szólítsátok a nevén,
ismertessétek meg a népek közt tetteit!
Emlékeztessetek arra, hogy magasztos a neve!
5 Énekkel dicsérjétek az Urat,
mert fönséges dolgot művelt,
legyen ismert ez az egész földön!
6 Kiálts és ujjongj, Sion lakója,
mert nagy közötted Izrael Szentje!«

ÍTÉLET A NÉPEK FELETT: 13,1-23,18

Ítélet Babilon felett: 13,1-14,23

13 **Babilon pusztulása** 1 Kijelentés Babilon ellen,
melyet Izajás, Ámosz fia látott.
2 Kopár hegyen emeljetek zászlót,
kiáltsatok emelt hanggal, intsetek kezetekkel,
hadd vonuljanak be a fejedelmek Babilon kapuin!
3 Én adtam parancsot megszenteltjeimnek,
és hívtam hőseimet haragomban,
akik ujjonganak fenségemnek.
4 Lárma hangzik a hegyeken, mint sok népé;
királyságok zúgása hangzik, összegyűlt nemzeteké.
A Seregek Ura szemügyre veszi a hadsereget.
5 Jönnek messze földről, az égnek széléről,
az Úr és haragjának eszközei,
hogy elpusztítsák az egész földet.
6 Jajgassatok, mert közel van az Úr napja,
mint a pusztulás, érkezik a Mindenhatótól!
7 Ezért minden kéz lehanyatlik,
és minden emberi szív elcsügged.
8 Megrémülnek, görcs és fájdalom fogja el őket,
mint szülő asszony, vajúdnak;
egyik a másikra bámul:
lángoló arc az ő arcuk.
9 Íme, az Úr napja jön könyörtelenül,
mint bosszúság és izzó harag,
hogy pusztasággá tegye a földet,
és vétkeseit kipusztítsa róla.
10 Az ég csillagai és csillagképei
nem ragyogtatják világosságukat;
elsötétül a nap, amikor felkel,
és a hold nem sugározza fényét.
11 Megbüntetem a földkerekséget gonoszságáért,
és az istenteleneket bűneikért;

megszüntetem a kevélyek gőgjét,
és az erőszakosok büszkeségét megalázom.
12 Ritkábbá teszem a férfit a színaranynál,
és az embert Ofír aranyánál.
13 Ezért megrendítem az eget,
és kimozdul helyéből a föld
a Seregek Urának bosszúsága miatt
izzó haragjának napján.
14 Akkor majd, mint űzött gazella
és mint a nyáj, melyet senki sem gyűjt össze,
mindenki a saját népe felé fordul,
és mindenki a maga földjére menekül.
15 Mindenkit leszúrnak, akit megtalálnak,
és kard által esik el mindenki, akit elfognak.
16 Gyermekeiket szemük láttára zúzzák szét,
kirabolják házaikat,
és asszonyaikat meggyalázzák.
17 Íme, én felkeltem ellenük a médeket,
akik ezüsttel nem törődnek, sem aranyat nem kívánnak;
18 de íjaik gyermekeket terítenek le,
nem irgalmaznak a méh gyümölcsének,
a fiakon nem könyörül szemük.
19 Úgy jár majd Babilon, a királyságok dísze,
a káldeaiak büszke ékessége,
ahogy felforgatta Isten Szodomát és Gomorrát.
20 Nem laknak ott többé soha,
és lakatlan lesz nemzedékről nemzedékre;
nem üt sátrat ott az arab,
és pásztorok nem deleltetnek.
21 Pusztai vadak tanyáznak ott,
a házaik megtelnek baglyokkal;
struccmadarak laknak majd ott,
és démonok kísértenek.
22 Hiénák üvöltenek kastélyaiban,
és sakálok a kényelmes palotákban.
Hamarosan elérkezik az ideje,
és az ítélet napjai nem késlekednek.

14 **Gúnydal a babiloni királyról** *1* Mert megkönyörül az Úr Jákobon,
kiválasztja még egyszer Izraelt,
és letelepíti őket földjükön.
Az idegenek majd hozzájuk csatlakoznak,
és Jákob házához társulnak.
2 A nemzetek kézbeveszik őket,
és elviszik lakóhelyükre,
Izrael háza pedig tulajdonává teszi
az idegeneket az Úr földjén,
szolgákká és szolgálókká.
Azokat viszik fogságba, akik elhurcolták őket,
s ők uralkodni fognak sanyargatóikon.

3 Ez történik majd azon a napon,
amikor az Úr nyugalmat ad neked
szenvedésed és gyötrelmed után,
a kemény szolgaság után, melyben szolgáltál:
4 ezt a gúnydalt fogod zengeni Babilon királyáról:
»Hogy eltűnt a sanyargató,
hogy eltűnt a szorongatás!
5 Összetörte az Úr az istentelenek botját,
a zsarnokok vesszejét,
6 mely népeket vert dühödten
szüntelen veréssel,
nemzeteket igázott le haragjában
kegyetlen üldözéssel.
7 Megnyugodott és megpihent az egész föld,
ujjongásban tört ki.
8 A ciprusok is örülnek miattad,
s a Libanon cédrusai:
`Mióta ledöntöttek téged,
nem jön fel senki kiirtani minket.'
9 Lent az alvilág megrendült jöttödre;
felriasztja kedvedért az árnyakat,
a föld minden fejedelmét,
felkelti trónjáról a nemzetek minden királyát.
10 Valamennyien megszólalnak, és ezt mondják neked:
`Te is gyenge lettél, mint mi,
hozzánk hasonlóvá lettél.'
11 Az alvilágba szállt alá kevélységed
és hárfáid zengése;
rothadás alattad a fekvőhely,
és férgek a takaród.
12 Hogyan hullottál le az égből,
te hajnalcsillag, a hajnalpírnak fia?
Lebuktál a földre, nemzetek legyőzője!
13 Te azt mondtad magadban:
`Az égbe szállok fel,
Isten csillagai fölé emelem trónomat,
leülök a gyülekezet hegyén, a messzi északon.
14 Felmegyek a magas felhők fölé,
hasonló leszek a Magasságbelihez.'
15 De az alvilágba szállsz alá,
a verem legmélyére!
16 Akik meglátnak, rád néznek,
és téged figyelnek:
`Hát ez az, aki megremegtette a földet,
aki megrendítette a királyságokat?
17 Ő az, aki a földkerekséget sivataggá tette,
városait lerombolta,
és foglyait nem engedte haza?
18 A nemzetek királyai mind dicsőségben nyugszanak,
mindenki a házában;

19 téged azonban kivetnek sírodból,
mint eldobott sarjat,
beborítva meggyilkoltakkal, akik kard által vesztek el,
és leszállnak a verem köveire;
kidobnak, mint eltaposott hullát.
20 Temetésben nem lesz részed, mint nekik,
mert földedet tönkretetted,
népedet legyilkoltad;
kihal neve mindörökre a gonoszok ivadékának!
21 Készítsetek fiainak vágóhidat,
atyáik bűne miatt,
nehogy felkeljenek, és birtokba vegyék az országot,
s betöltsék a földkerekség színét városokkal!'«
22 »Felkelek ellenük
– mondja a Seregek Ura –,
és kiirtom Babilon nevét és maradékát,
sarjadékát és ivadékát – mondja az Úr. –
23 Sündisznó odvává teszem, és mocsárrá,
elsöpröm a pusztítás seprűjével«
– mondja a Seregek Ura.

Ítélet a népek felett: 14,24-21,17

Az asszír sereg pusztulása *24* Megesküdött a Seregek Ura, és így szólt:
»Bizony, ahogy elgondoltam, úgy lesz,
és amint elterveztem, úgy következik be.
25 Összetöröm Asszíriát országomban,
és hegyeimen eltaposom őt;
leveszem róluk igáját,
és terhét vállukról leemelem.«
26 Ez az elhatározott terv az egész föld felől,
és ez a kinyújtott kéz az összes nemzet fölött.
27 Mert amit a Seregek Ura eltervezett,
ki hiúsíthatja meg?
És ha keze ki van nyújtva,
ki fordíthatja el?

Büntető ítélet a filiszteusok ellen

28 Ácház király halálának évében hangzott el ez a kijelentés:
29 »Ne örvendezz, egész Filisztea,
hogy összetört a botja a téged verőnek!
Mert a kígyó gyökeréből áspiskígyó sarjad,
és kígyó magva csak repülő kígyó.
30 A szegények elsőszülöttei jóllaknak,
és a szűkölködők biztonságban pihennek;
de a te gyökeredet éhséggel pusztítom el,
és maradékodat megölöm.
31 Jajgass, kapu! Kiálts, város!
Reszkess, egész Filisztea!
Mert észak felől füst közeleg,

és nincs szökevény seregeiben.«
32 Mit feleljenek a nemzet követeinek?
»Az Úr alapozta meg Siont,
és benne keresnek menedéket népének szegényei!«

15 **Büntető ítélet a moabiták ellen** 1 Kijelentés Moáb ellen.
Bizony, éjszaka elpusztul, megsemmisül Ár-Moáb,
bizony, éjszaka elpusztul, megsemmisül Kír-Moáb.
2 Felmegy Díbon leánya sírni a magaslatokra;
a Nébó és Medeba fölött jajgat Moáb.
Minden fej kopasz,
minden szakáll levágva.
3 Utcáin zsákruhát viselnek,
háztetőin és terein mindenki jajgat,
sírásban tör ki.
4 Kiáltozik Hesbon és Elále,
Jászáig hallatszik a hangjuk;
ezért jajveszékelnek Moáb fegyveresei,
s a lelkük elcsügged.
5 Szívem Moáb felé kiált,
menekültjei Szegorig futnak, Eglát-Selisijjáig;
bizony, a Lúit emelkedőjén sírva mennek felfelé,
és Oronaim útján összetörve kiáltoznak.
6 Mert Nemrim vizei pusztasággá lesznek,
mivel elszárad a fű, elpusztul a növény,
nem marad semmiféle zöld.
7 Ezért amijük megmaradt,
vagyonukat a Fűzfák patakjához viszik.
8 Bizony, körbejárja a kiáltás Moáb határait;
Gállomig hallatszik jajgatása,
és Beer-Elímig jajveszékelése.
9 Bizony, Díbon vizei megtelnek vérrel,
mert Díbonra új csapásokat hozok:
oroszlánt Moáb menekültjeire,
és a föld maradékára.

16 1 Küldjetek bárányt az ország uralkodójának
Szelából a sivatag felé, Sion leányának hegyére!
2 Akkor majd, mint menekülő madár
és mint fészkükből elkergetett madárfiókák,
olyanok lesznek Moáb leányai
az Arnon gázlóinál.
3 Adj tanácsot, szolgáltass igazságot,
tedd árnyékodat délben olyanná, mint az éj!
Rejtsd el az elűzötteket, a menekülőt ne áruld el!
4 Hadd lakjanak nálad a Moábból elűzöttek,
légy rejtekhelyük a pusztító elől!
Mert vége lesz az elnyomásnak,
megszűnik a pusztítás,
eltűnik az eltipró az országból.

5 Akkor majd trón készül a kegyelem által,
és azon hűségben ül Dávid sátrában
a bíró, aki keresi a jogot,
és gyors az igazságtevésben.
6 Hallottunk Moáb gőgjéről:
büszke nagyon;
kevélységéről, gőgjéről és haragjáról,
üres kérkedéséről.
7 Ezért jajgatnak a moabiták Moáb miatt,
valamennyien jajgatnak;
Kír-Heresz kalácsai után
sóhajtoznak bizony leverten.
8 Mert Hesbon szőlőültetvényei elhervadnak,
és Sibma szőlőtője is;
a nemzetek urai levágják vesszőit,
pedig Józerig értek,
szerteszét kúsztak a pusztában;
indái kiterjeszkedtek,
túlnyúltak a tengeren.
9 Ezért siratom Józer sírásával
Sibma szőlőtőjét;
elárasztlak könnyeimmel,
Hesbon és Elále,
mert szüretedkor s aratásodra
csatakiáltás hangzott.
10 Eltűnt az öröm és ujjongás a gyümölcsöskertből,
és a szőlőkben nem vigadnak, nem kiáltoznak.
Bort a sajtóban nem tapos a taposó,
az örömkiáltás megszűnt.
11 Ezért zokog bensőm Moábért, miként a citera,
és szívem Kír-Hereszért.
12 Ezek után, ha Moáb megjelenik,
ha fáradozik a magaslaton,
és bemegy szentélyébe, hogy imádkozzék,
nem ér el semmit.
13 Ez az az ige, amelyet az Úr egykor Moábról mondott. 14 Most pedig így szól az Úr: »Még három olyan év, mint a béres évei, és csúffá lesz Moáb nemessége, az egész nagy tömeggel együtt; s maradéka kevés lesz, kicsi és nem sok.«

17 Büntető ítélet Damaszkusz és Izrael ellen

1 Kijelentés Damaszkusz ellen.
»Íme, Damaszkusz nem lesz többé város,
hanem romhalmazzá válik.
2 Elhagyottá lesznek Ároer városai,
a nyájaknak jutnak, s azok ott heverésznek,
anélkül, hogy valaki megzavarná őket.
3 Eltűnik az erőd Efraimból,
a királyság Damaszkuszból,
és Szíria maradéka úgy elpusztul,

mint Izrael fiainak dicsősége,
– mondja a Seregek Ura. –
4 Ez történik majd azon a napon:
megfogyatkozik Jákob dicsősége,
és húsának kövérsége lesoványodik.
5 Úgy lesz, mint amikor az arató
összefogja az álló gabonát,
és sarlójával learatja a kalászokat;
úgy lesz, mint amikor kalászt szed valaki
Refaim völgyében:
6 csak néhány szem marad belőle;
s mint amikor az olajfa termését leverik:
két-három bogyó marad koronája tetején,
vagy négy-öt a gyümölcsfa ágain«
– mondja az Úr, Izrael Istene.
7 Azon a napon az ember majd Alkotójára tekint,
és szeme Izrael Szentjére néz;
8 nem tekint az oltárokra, keze műveire,
és nem néz arra, amit ujjai alkottak,
a fákra és az oszlopokra.
9 Azon a napon olyanok lesznek erős városai,
mint a magányos erdők és hegycsúcsok,
amelyeket elhagytak Izrael fiai elől.
Pusztasággá válik,
10 mert megfeledkeztél szabadító Istenedről,
és erős Kőszikládra nem emlékeztél.
Ezért ültetsz tetszetős ültetvényeket,
ezért veted el idegen cserjék magvait.
11 Az ültetés napján körülkeríted,
és reggelre magodat kivirágoztatod.
De odalesz az aratás a betegség napján,
és a fájdalom gyógyíthatatlan lesz.

Az asszírok pusztulása
12 Jaj, zúg a számtalan nép,
zúgnak, mint a tengerek zúgása!
Morajlanak a nemzetek:
mint hatalmas vizek moraja, úgy háborognak.
13 A nemzetek, mint nagy vizek moraja,
úgy zúgnak.
Ha ő megfenyíti azokat, messzire futnak,
és elsodródnak, mint pelyva a hegyeken a széltől,
és mint kóró a szélvihartól.
14 Az est idején, íme, itt a rémület,
és reggelre már nincsenek többé!
Ez lesz az osztályrésze fosztogatóinknak,
és a sorsa azoknak, akik minket kirabolnak.

18 **Büntető ítélet Etiópia ellen** *1* Jaj a szárnyzúgás földjének,

mely Etiópia folyamain túl van!
2 Követeket küld a tengeren,
papiruszcsónakokon a vizeken:
»Menjetek, gyors követek,
a szálas és fényes bőrű nemzethez,
a közel és távol rettegett néphez,
az erős és eltipró nemzethez,
melynek földjét folyamok szelik át!«
3 A földkerekség összes lakói,
a földnek lakosai,
ha fölemelkedik a zászló a hegyeken, lássátok meg,
és ha felharsan a kürt, halljátok meg!
4 Mert így szól hozzám az Úr:
»Nyugodt vagyok, és széttekintek lakóhelyemen,
mint forró hőség fényes nappal,
és mint gomolyfelhő a hőségben aratáskor.«
5 Mert még szüret előtt, elvirágzás után,
amikor a virágból érett szőlő lesz,
levágja a venyigéket szőlőmetsző késsel,
s az indákat letépi és leszakítja.
6 Ott marad mind a hegyek falánk madarainak
és a föld állatainak;
rajta töltik a nyarat a ragadozó madarak,
és a föld minden állata rajta telel.
7 Abban az időben ajándékot visz a Seregek Urának a szálas és fényes bőrű nép, a közel és távol rettegett nép, az erős és eltipró nemzet, melynek földjét folyamok szelik át, a Seregek Ura nevének helyére, a Sion hegyére.

19 **Büntető ítélet Egyiptom ellen** 1 Kijelentés Egyiptom ellen.
Íme, az Úr gyors felhőn száguld
és lemegy Egyiptomba.
Meginognak színe előtt Egyiptom bálványai,
és Egyiptom szíve elernyed bensejében.
2 »Felingerlem az egyiptomit az egyiptomi ellen,
hogy harcoljon mindenki a testvére ellen,
és mindenki a társa ellen;
város város ellen, királyság királyság ellen.
3 Egyiptom lelke elgyengül bensejében,
tervét összezavarom.
Bálványokhoz és varázslókhoz fordulnak,
a halottidézőkhöz és jövendőmondókhoz.
4 Kegyetlen úr kezébe adom Egyiptomot,
és kemény király uralkodik majd rajtuk«
– mondja az Úr, a Seregek Ura.
5 Kiapad a víz a tengerből,
s a folyó kiszárad és kiszikkad.
6 Bűzlenek a folyamok,
elsekélyesednek és kiszáradnak Egyiptom Nílus-ágai,
a nád és a sás elfonnyad.

7 Kopár helyek lesznek a Nílus mellett,
a folyó torkolatánál,
s a Nílus mentén minden vetés elszárad,
eltűnik és nem lesz többé.
8 Búsulnak a halászok, és gyászolnak mind,
akik horgot vetnek a Nílusba,
és akik kiterítik a hálót a víz színén, kétségbeesnek.
9 Szégyent vallanak a len megmunkálói,
akik azt fésülik, és finom gyolccsá szövik;
10 takácsai tönkremennek,
és minden bérmunkás aggodalmaskodik.
11 Bizony, ostobák Tánisz fejedelmei,
a fáraó bölcs tanácsosai oktalan tanácsot adnak.
Hogyan mondhatjátok a fáraónak:
»Bölcsek fia vagyok én, ősrégi királyok fia?«
12 Hol vannak hát a bölcseid?
Adják neked hírül és mondják meg,
mit határozott a Seregek Ura Egyiptom felől!
13 Balgák lettek Tánisz fejedelmei,
tévedtek Memfisz fejedelmei;
félrevezették Egyiptomot törzseinek sarkkövei.
14 Az Úr a bensejükbe keverte a szédelgés szellemét,
hogy félrevezessék Egyiptomot minden tettében,
ahogy a részeg tántorog okádékában.
15 Nem sikerül Egyiptomnak semmilyen tette,
tegye azt akár a fej, akár a farok,
akár a pálma, akár a káka.

16 Azon a napon olyan lesz Egyiptom, mint az asszonyok; reszket és fél majd a Seregek Urának lendülő kezétől, amikor azt föléjük emeli. 17 Júda földje Egyiptomnak rémületére lesz: mindenki, ha csak említik is előtte, megijed a Seregek Urának tervétől, melyet ő elhatározott ellene.

18 Azon a napon öt olyan város lesz Egyiptom földjén, mely Kánaán nyelvén beszél, és a Seregek Urára esküszik; Nap városának nevezik majd az egyiket.

19 Azon a napon oltára lesz az Úrnak Egyiptom földjének belsejében, és emlékoszlopa az Úrnak az ország határánál. 20 Ez jel és bizonyság lesz a Seregek Uráról Egyiptom földjén; ha az Úrhoz kiáltanak szorongatóik miatt, szabadítót és vezetőt küld nekik, hogy megmentse őket. 21 Megismerteti magát az Úr Egyiptommal, és megismeri Egyiptom az Urat azon a napon; véres- és ételáldozattal hódolnak, s fogadalmat tesznek az Úrnak, és teljesítik azt. 22 Bár kemény csapással sújtja az Úr Egyiptomot, de meg is gyógyítja: megtérnek az Úrhoz, és ő enged kérésüknek, s meggyógyítja őket.

23 Azon a napon út vezet majd Egyiptomból Asszíriába; az asszírok Egyiptomba mennek, és az egyiptomiak Asszíriába; és szolgálni fog Egyiptom Asszíriával együtt.

24 Azon a napon Izrael harmadikként Egyiptom és Asszíria mellett áldás lesz a föld közepén, 25 melyet megáld a Seregek Ura e szavakkal: »Áldott az én népem, Egyiptom, kezemnek műve, Asszíria, és örökségem, Izrael!«

20 **Az etiópok és az egyiptomiak elhurcolása** 1 Abban az esztendőben, amikor Asdódhoz érkezett a fővezér, akit Szárgon, Asszíria királya küldött, és ostrom alá vette Asdódot, s elfoglalta, 2 abban az időben így szólt az Úr Izajás, Ámosz fia által: »Menj, oldd le a zsákruhát derekadról, és sarudat húzd le lábadról!« Ő így is tett, mezítelenül és mezítláb

járt. 3 Akkor így szólt az Úr: »Amint szolgám, Izajás, mezítelenül és mezítláb járt három
évig jelként és jelképként Egyiptom és Etiópia számára, 4 úgy hajtja el majd Asszíria királya
Egyiptom foglyait és Etiópia száműzöttjeit, ifjakat és öregeket, mezítelenül és mezítláb,
csupasz üleppel, Egyiptom szégyenére. 5 Akkor megrémülnek, és mindenki kiábrándul
Etiópiából, melyben reménykedett, és Egyiptomból, amellyel kérkedett. 6 Így szólnak e
partvidék lakói azon a napon: `Íme, így jártak azok, akikben reménykedtünk, akikhez
segítségért szaladtunk, hogy megszabaduljunk Asszíria királyától; akkor hogyan
menekülhetnénk meg mi?'«

21 **Újabb fenyegető ítélet Babilon ellen** 1 Kijelentés a tenger menti síkság
ellen.
Mint a délen átsöprő szélviharok,
úgy jön a sivatagból, a félelmetes földről.
2 Fenyegető látomásban volt részem:
a fosztogató fosztogat,
és a pusztító pusztít.
Vonulj föl, Élám!
Indíts ostromot, Média!
Minden érte való sóhajtozásnak véget vetettem.
3 Ezért van tele fájdalommal ágyékom,
görcsök fogtak el, mint a szülő asszony görcsei;
összeroskadtam attól, amit hallottam,
megrémültem attól, amit láttam.
4 Reszket a szívem, rémület szállt meg,
a nekem oly kedves alkonyatot rettegéssé tette.
5 Asztalt állítanak,
szőnyeget terítenek, esznek, isznak.
Keljetek fel, fejedelmek,
kenjétek be a pajzsot!
6 Mert így szólt hozzám az Úr:
»Menj, állíts őrszemet,
és amit lát, jelentse!
7 Ha lát kocsit, kettős fogatot,
szamáron járó, tevén ülő csapatot,
figyeljen erősen, nagy figyelemmel!«
8 És kiáltott a figyelő:
»Őrségen állok, Uram, folyvást naphosszat;
és őrhelyemen állok egész éjszakákon át.
9 Íme, lovasok jönnek, és kettős fogatok!«
Akkor valaki megszólalt:
»Elesett, elesett Babilon,
és isteneinek faragott képeit
mind szétzúzták a földön!«
10 Ó, szérűn agyoncsépelt fiam!
Amit a Seregek Urától, Izrael Istenétől hallottam,
azt hirdettem nektek.

Edom ellen 11 Kijelentés Dúma ellen.
Kiáltanak hozzám Szeírből:

»Őr, meddig tart még az éjszaka?
Őr, meddig tart még az éj?«
12 Felel az őr:
»Eljött a reggel, aztán az éjszaka;
ha kérdezni akartok, kérdezzetek,
jöjjetek ismét vissza!«

Büntető ítélet Arábia ellen

13 Kijelentés a pusztában.
Az erdőben, a pusztában töltsétek az éjszakát,
Dedán karavánjai!
14 A szomjazó elé vigyetek vizet,
Tema földjének lakói!
Kenyérrel siessetek a menekülő elé!
15 Mert kard elől menekülnek,
kivont kard elől,
és kifeszített íj elől,
súlyos harc elől.
16 Mert így szólt hozzám az Úr: »Még egy olyan év, mint a bérmunkás éve, és eltűnik Kedár minden dicsősége. 17 S a Kedár hős fiainak kevés íja marad. Bizony, az Úr, Izrael Istene szólt.«

Ítélet Jeruzsálem ellen: 22,1-25

22 **Jeruzsálem lakóinak gonoszsága** 1 Kijelentés a Látomás völgye ellen.
Mi lelt téged,
hogy egész néped felment a háztetőkre,
2 te lármával teli, zajongó város,
te vigadó város?
Sebesültjeidet nem kard sebezte meg,
és nem harcban haltak meg.
3 Főembereid mind együtt menekültek,
íj nélkül kerültek fogságba;
mindazok, akikre ráakadtak,
fogságba jutottak mindannyian,
hiába menekültek messze.
4 Ezért mondom: »Vegyétek le szemeteket rólam,
keservesen sírok!
Ne zaklassatok vigasztalásotokkal
népem leányának pusztulása miatt!«
5 Mert zűrzavar, eltiprás és kavarodás napja ez
az Úrtól, a Seregek Istenétől,
a Látomás völgyében.
Lerombolják a falat,
és segélykiáltás hangzik a hegy felé.
6 Élám felvette a tegezt,
lovas emberek menetében,
és Kír elővette a pajzsot.
7 Gyönyörű völgyeid megteltek harci kocsikkal,
és a lovasok felálltak a kapuban.

8 Leveszik Júda leplét,
és rátekintesz azon a napon
a Cédrusház fegyverzetére.
9 Látjátok, hogy Dávid városán sok a rés;
és összegyűjtitek az Alsó-tó vizét.
10 Jeruzsálem házait számba veszitek,
és szétszedik a házakat,
hogy megerősítsétek a várfalat.
11 Medencét csináltok a két fal között
a régi tó vizének;
de nem figyeltek arra, aki ezeket alkotta,
és aki régóta formálta, arra nem néztek.
12 Az Úr, a Seregek Istene azon a napon
sírásra és jajgatásra hív,
kopaszságra és zsákruha felöltésére.
13 De íme, itt eközben öröm és vidámság van,
marhákat ölnek, és juhokat vágnak,
húst esznek, és bort isznak:
»Együnk és igyunk,
mert holnap úgyis meghalunk!«
14 Kinyilatkoztatást kaptam fülembe
a Seregek Urától:
»Bizony, nem nyer bocsánatot ez a bűnötök,
míg meg nem haltok!«
– mondja az Úr, a Seregek Istene.

Sebna leváltása

15 Így szól az Úr, a Seregek Istene:
Indulj, menj be ahhoz az intézőhöz,
Sebna udvarnagyhoz:
16 `Mi van neked itt, és ki van neked itt,
hogy sírhelyet vágattál itt magadnak?'
Mert a magasban vágatta ki sírhelyét,
a kősziklában vésetett hajlékot magának.
17 Íme, az Úr nagy hévvel elhajít téged, ember,
erősen megragadva.
18 Jól összegöngyöl, mint gombolyagot,
mint labdát, hajít téged egy tágas földre:
ott halsz meg, és ott lesznek pompás kocsijaid,
te, gyalázata urad házának!
19 Kivetlek téged tisztségedből,
és hivatalodból letaszítalak.

Eljakim megbízása

20 Ez történik majd azon a napon:
elhívom szolgámat, Eljakimot, Helkija fiát,
21 ráadom köntösödet,
és övedet ráerősítem;
hatalmadat az ő kezébe adom,

és atyja lesz Jeruzsálem lakóinak
és Júda házának.
22 Az ő vállára adom Dávid házának kulcsát;
amit kinyit, nincs, aki bezárja,
és amit bezár, nincs, aki kinyissa.
23 Beverem őt, mint szeget, szilárd helyre,
és dicsőséges trónusává lesz atyja házának.

24 Ráaggatják atyja házának minden díszét, a sarjadékokat és ivadékokat, minden apró
edényt, a tálaktól az összes korsókig. 25 Azon a napon, – mondja a Seregek Ura, – enged
majd a szeg, mely szilárd helyre volt beverve, letörik és leesik, s így elvész a teher, amely
rajta volt, mert az Úr szólt.«

Büntető ítélet Tírusz és Szidon ellen: 23,1-18

23 1 Kijelentés Tírusz ellen.
Jajgassatok, Tarzis hajói,
mert elpusztult erősségtek!
Miután megjöttek Ketim földjéről,
akkor jutott hozzájuk a hír.
2 Némuljatok el, partvidék lakói,
Szidon kereskedői!
A tengerjárók elleptek téged.
3 A nagy vizeken a Síhor vetése,
a Nílus aratása volt a jövedelme,
és a nemzetek kereskedelme folyt ott.
4 Szégyenkezz, Szidon, mert így szól a tenger,
ezt mondja a tenger erőssége:
»Nem vajúdtam, és nem szültem,
nem neveltem ifjakat,
nem tápláltam szüzeket.«
5 Amint a hír eljut Egyiptomba,
megrendülnek, mikor Tíruszról hallanak.
6 Keljetek át Tarzisba,
jajgassatok, partvidék lakói!
7 Hát ez a ti vigadozó városotok,
melynek eredete ősidőkbe nyúlik,
melyet lába messzire elvitt,
hogy idegenben telepedjék meg?
8 Ki határozott így Tírusz felől,
mely egykor koronát viselt,
melynek kereskedői fejedelmek voltak,
és kalmárai a földön tiszteletben álltak?
9 A Seregek Ura határozott így,
hogy meggyalázzon minden kevély büszkeséget,
és megszégyenítse mindazokat,
akik tiszteletben állnak a földön.
10 Műveld meg földedet, Tarzis leánya,
mint a Nílus partját,
nincs többé kikötő!
11 Az Úr kinyújtotta kezét a tenger fölé,

királyságokat rendített meg.
Az Úr parancsot adott Kánaán ellen,
hogy pusztítsák el erődítményeit.
12 Így szólt: »Nem fogsz többé vigadozni,
te meggyalázott szűz, Szidon leánya!
Hiába kelsz fel és kelsz át Ketimbe,
ott sem lesz nyugalmad!«
13 Íme, a káldeaiak országa:
ilyen nép nem volt;
Asszíria vadaknak szánta.
Felállították ostromtornyaikat,
földig rombolták palotáit,
romhalmazzá tették.
14 Jajgassatok, Tarzis hajói,
mert elpusztult erősségtek!

15 Ez történik majd azon a napon: feledésbe merül Tírusz hetven esztendőre, ameddig egy király napjai tartanak. Hetven esztendő múlva azután úgy jár Tírusz, mint a parázna nő éneke mondja:

16 »Vedd a citerát, járd körül a várost,
te elfelejtett parázna nő!
Pengesd szépen, énekelj sokat,
hogy visszaemlékezzenek rád!«

17 Ez történik majd: Hetven év múlva meglátogatja az Úr Tíruszt, az pedig visszatér keresetéhez, és paráználkodik a világ minden királyságával a föld színén. 18 De nyeresége és keresete az Úr szent tulajdona lesz; nem halmozzák fel és nem tartogatják, mert nyeresége azoké lesz, akik az Úr színe előtt laknak, hogy jóllakásig egyenek, és pompás ruhákba öltözzenek.

IZAJÁS APOKALIPSZISE: 24,1-27,13

24 **Ítélet az egész világ felett** 1 Íme, az Úr elpusztítja a földet,
és feldúlja azt;
felforgatja felszínét,
és szétszórja lakóit.
2 Mint a nép, olyan lesz a pap,
mint a szolga, olyan az ura,
mint a szolgáló, olyan az úrnője,
mint a vásárló, olyan az eladó,
mint a kölcsönadó, olyan a kölcsönvevő,
mint a hitelező, olyan az adósa.
3 Teljesen elpusztul a föld,
és egészen kifosztott lesz.
Bizony, az Úr mondta ezt az igét.
4 Gyászba borul, lepusztul a föld,
elfonnyad, elhervad a földkerekség,
elfonnyad a magasság a földdel együtt.
5 A föld gyalázatossá lett lakói alatt,
mert áthágták a törvényeket,
megszegték a rendelkezéseket,

felbontották az örök szövetséget.
6 Ezért átok emészti meg a földet,
és megbűnhődnek lakói;
ezért elfogynak a föld lakói,
és csak kevés ember marad meg.
7 Gyászol a must, elfonnyad a szőlőtő,
sóhajtoznak mind, akiknek a szíve vidám volt.
8 Megszűnik a víg dobszó,
abbamarad az örvendezők zaja,
elhallgat a víg citeraszó.
9 Nem isznak többé dalolva bort,
keserű lesz az ital azoknak, akik isszák.
10 Romba dől a kihalt város,
zárva lesz minden ház, nem lehet bemenni.
11 Bor után kiáltoznak az utcákon,
kihal minden öröm,
elköltözik a vidámság a földről.
12 Pusztaság marad a városban,
és romokban hever a kapu.
13 Mert úgy lesz a földön,
a népek között,
mint amikor leverik a bogyót az olajfáról,
mint amikor böngésznek, ha befejeződött a szüret.
14 Ők pedig felemelik hangjukat,
ujjonganak az Úr fenségének,
kiáltoznak a tenger felől.
15 Ezért dicsőítsétek az Urat keleten,
a tenger szigetein az Úrnak, Izrael Istenének nevét!
16 A föld széléről dicsérő ének hangzik:
»Dicsőség az igaznak!«
De én így szólok: »Végem van,
végem van! Jaj nekem!«
Csalók csalnak,
csalók csalásával csalnak!
17 Rettenet, verem és háló vár rád,
föld lakója!
18 Aki elmenekül a rettentő hang elől,
beleesik a verembe,
és aki kijön a veremből,
azt megfogja a háló.
Mert megnyílnak a zsilipek a magasságban,
és megrendülnek a föld alapjai.
19 Roppanva összeroppan a föld,
törve törik a föld,
rengve reng a föld,
20 inogva inog a föld, mint a részeg,
mozog, mint a kunyhó;
ránehezedik vétke,
elesik, és nem kel föl többé.
21 Ez történik majd azon a napon:

meglátogatja az Úr az ég seregét a magasságban,
és a föld királyait a földön;
22 egy csomóba gyűjti őket,
mint foglyokat a verembe,
és börtönbe zárja,
majd sok nap múltán meglátogatja őket.
23 Akkor elpirul a hold, és szégyenkezik a nap,
mert a Seregek Ura királyként uralkodik
Sion hegyén, Jeruzsálemben,
és vénei előtt megdicsőül.

25 Hálaadás az ellenséges város pusztulásáért

1 Uram, te vagy az én Istenem,
magasztallak téged, dicsőítem nevedet,
mert csodákat műveltél,
rég eltervezett, biztos és igaz dolgokat.
2 Mert kőhalmazzá tetted a várost,
rommá a hozzáférhetetlen várat:
a kevélyek palotája többé már nem város,
soha többé föl nem épül.
3 Ezért tisztel téged az erős nép,
a hatalmas nemzetek városa fél téged,
4 mert támasza lettél a szegénynek,
erőssége a szűkölködőnek szorongattatásában;
menedék a zápor elől,
árnyék a forróság elől.
Az erőszakosok haragja olyan,
mint a hideg zápor:
5 mint forróságot a száraz vidéken,
megtöröd a kevélyek zajongását;
mint forróság a felhő árnyékában,
elnémul az erőszakosok diadaléneke.

Ünnepi lakoma a Sion hegyen

6 Készít majd a Seregek Ura
minden népnek ezen a hegyen
zsíros lakomát,
lakomát színborokból,
zsíros, velős falatokból,
letisztult színborokból.
7 Ezen a hegyen leveszi a leplet,
a leplet, amely minden népre ráborult,
és a takarót, amely minden nemzetre ráterült.
8 Az Úr Isten eltávolítja örökre a halált,
és letörli a könnyet minden arcról,
népe gyalázatát elveszi az egész földről.
Bizony, az Úr szólott!

Hálaadás Moáb pusztulásáért

9 Ezt mondják majd azon a napon:
»Íme, a mi Istenünk ő,
benne reméltünk, hogy megszabadít minket.
Ő az Úr, benne reméltünk,
ujjongjunk és örvendezzünk szabadításán!
10 Mert az Úr keze nyugszik ezen a hegyen.«
Eltapossák Moábot a lakóhelyén,
mint ahogy eltapossák a szalmát a trágyalében;
11 mikor széttárja a kezét benne,
ahogy széttárja az úszó az úszásra,
ő megalázza kevélységét, hiába csapkod kezével.
12 Falaid magas erődítményét ledönti,
megalázza, a földre, a porba sújtja.

26 **Győzelmi ének** *1* Azon a napon majd ezt az éneket éneklik
Júda földjén:
»Erős városunk van nekünk,
oltalmul szolgál kőfal és bástya.
2 Nyissátok ki a kapukat,
hadd vonuljon be az igaz nemzet,
mely megtartja a hűséget!
3 Szándéka szilárd:
megőrzöd a békét,
a békét, mert benned bízik.
4 Bízzatok az Úrban örökkön-örökké,
mert az Úr örök Kőszikla!
5 Mert ledönti a hegyen lakókat,
a kérkedő várost megalázza,
földig alázza, porba sújtja.
6 Láb tapossa, szegények lába,
szűkölködők léptei.

Dal az isteni igazságosságról
7 Az igaznak ösvénye egyenes, Uram,
az igaznak útját te egyengeted.
8 Ítéleteid ösvényén is terád vártunk, Uram,
nevedre és emlékezetedre vágyódott a lelkünk.
9 Lelkem utánad vágyódik éjszaka,
és bensőmben a lelkem téged keres.
Mert ha ítéleteid megvalósulnak a földön,
igazságot tanulnak a földkerekség lakói.
10 Ha kegyelmet kap is az istentelen,
nem tanul igazságot;
az igazság földjén gonoszul cselekszik,
és nem látja az Úr fenségét.
11 Uram, felemelkedett a kezed, de nem látják;
lássák meg szégyenkezve
féltő szereteted néped iránt!
Bizony, az ellenségeidnek készített tűz

megemészti őket.
12 Uram, te adsz nekünk békességet,
mert minden tettünket te vitted végbe nekünk.
13 Urunk, Istenünk, noha mások uralkodtak rajtunk, nem te,
mi azért egyedül téged, a te nevedet emlegetjük.
14 A halottak nem élnek,
az árnyak nem támadnak fel:
ezért látogattad meg és pusztítottad el őket,
és eltörölted minden emléküket.
15 Megsokasítottad a nemzetet, Uram,
megsokasítottad a nemzetet, megdicsőítetted magad;
kiterjesztetted az ország minden határát.
16 Uram, a szorongatásban téged kerestek,
imát suttogtak, mikor fenyítetted őket.
17 Mint a terhes asszony, aki közel van a szüléshez,
vajúdik és kiált fájdalmában,
olyanok voltunk mi színed előtt, Uram.
18 Fogantunk, vajúdtunk,
mintegy szelet szültünk;
szabadulást nem szereztünk az országnak,
és nem születtek lakói a földnek.
19 Életre kelnek majd halottaid,
holttestük feltámad.
Ébredjetek és ujjongjatok, akik a porban laktok!
Mert világosság harmata a te harmatod,
és a föld újjászüli az árnyakat.

Ítélet a föld lakói felett

20 Indulj, népem, menj be szobádba,
és zárd magadra ajtódat,
rejtőzz el egy rövid pillanatra,
míg el nem múlik a harag!
21 Mert íme, az Úr kilép lakóhelyéről,
hogy meglátogassa a föld lakóit bűnük miatt;
a föld megmutatja a vérüket,
és nem takarja be többé a megölteket.«

27 *1* Azon a napon majd meglátogatja az Úr
kemény, nagy és erős kardjával
a Leviatánt, a gyors kígyót,
a Leviatánt, a tekergő kígyót,
és megöli a tengeri sárkányt.

Dal Izrael szőlőskertjéről

2 Azon a napon szép szőlőskert lesz,
énekeljetek róla!
3 Én, az Úr, vagyok őrzője,
szüntelenül öntözöm;
nehogy baj érje,
éjjel-nappal őrzöm.

4 Harag nincs bennem:
miért adna nekem valaki tövist és tüskét?
Harcba szállok vele, s mindjárt fel is gyújtom:
5 vagy ragadja meg oltalmamat,
kössön békét velem, békét kössön velem!
6 A jövőben gyökeret ver Jákob,
virágzik és kihajt Izrael,
s betöltik a földkerekség színét terméssel.

Izrael bűnei bocsánatot nyernek
7 Vajon megverte Izraelt úgy,
mint azt, aki őt verte?
Vagy gyilkolta-e őt úgy,
mint azokat, akik őt gyilkolták?
8 Elűzte, elvetette őt, s perelt vele;
elsodorta őt erős szelével a keleti szél napján.
9 Azáltal nyer bocsánatot Jákob bűne,
és vétke eltávolításának az a teljes gyümölcse,
ha olyanná tesz minden kőoltárt,
mint az összezúzott mészkő,
és nem maradnak fenn a szent fák és oszlopok.

Az ellenség büntetése *10* Mert a megerősített város magára marad,
elhagyott és magányos hely lesz, mint a sivatag;
borjú legel rajta, ott heverészik,
s lerágja bokrait.
11 A szárazságban gallyai összetörnek,
asszonyok jönnek, és elégetik.
Nem értelmes nép ez,
ezért nem irgalmaz neki Alkotója,
és aki formálta, nem kegyelmez neki.

A száműzött izraeliták összegyűjtése
12 Ez történik majd azon a napon:
kicsépeli az Úr a kalászokat
a Folyamtól Egyiptom patakjáig,
és titeket összeszednek egyenként, Izrael fiai.
13 Ez történik majd azon a napon:
megfújják a nagy harsonát,
és visszajönnek, akik elvesztek Asszíria földjén,
s akik száműzöttek voltak Egyiptom földjén,
és leborulnak az Úr előtt
a szent hegyen, Jeruzsálemben.

A PRÓFÉTA KÉSŐBBI KORSZAKA BESZÉDEK IZRAELRŐL ÉS JÚDÁRÓL: 28,1-35,10

28 **Szamaria pusztulása** 1 Jaj a büszke koszorúnak,
melyet Efraim részegei viselnek,

és pompás ékessége hervadó virágának;
akik a termékeny völgy övezte csúcson
bortól tántorognak!
2 Íme, az Úr erőse, hatalmasa,
mint jeges zápor, pusztító vihar,
mint hatalmas, ömlő vizek áradata,
a földre dönt erős kézzel.
3 Lábbal tiporják majd
Efraim részegeinek büszke koszorúját;
4 és úgy jár pompás ékességének
hervadó virága
a termékeny völgy övezte csúcson,
mint a korai füge a nyári érés előtt:
ha meglátja valaki,
még tenyerén van, s máris lenyeli.

A szent maradék

5 Azon a napon a Seregek Ura
ékes koszorúja és pompás koronája lesz
népe maradékának;
6 igazság lelke azoknak,
akik igazságot szolgáltatnak,
és erő azoknak,
akik a harcot a kapunál visszaszorítják.

Jeruzsálem hűtlen papjai és prófétái

7 De ezek is a bortól tántorognak,
és az italtól támolyognak;
pap és próféta tántorog az italtól,
megzavarodnak a bortól,
támolyognak az italtól,
tántorognak látomás közben,
dülöngélnek ítélethozatal közben.
8 Mert minden asztal úgy tele van hányadékkal és szennyel,
hogy semmi hely sem marad.
9 Kit akar ez tudásra tanítani?
Kivel akarja megértetni a kijelentést?
Tejtől elválasztott csecsemőkkel,
akiket épp most vettek le anyjuk kebléről.
10 Csak parancs parancsra, parancs parancsra,
szabály szabályra, szabály szabályra,
egy kicsi itt, egy kicsi ott.
11 Dadogó ajkkal és idegen nyelven
beszélt ehhez a néphez az,
12 aki ezt mondta nekik: »Ez a nyugalom,
csak hagyjátok a fáradtat nyugodni!
Ez a megnyugvás!«
De nem akarták meghallani.
13 Ezért ez számukra az Úr szava:

»Parancs parancsra, parancs parancsra,
szabály szabályra, szabály szabályra,
egy kicsi itt, egy kicsi ott«,
hogy jártukban hanyatt essenek,
és összetörjék magukat,
hálóba akadjanak és fogságba kerüljenek.
14 Ezért halljátok az Úr szavát,
ti elbizakodottak,
akik uralkodtok ezen a népen,
mely Jeruzsálemben van!
15 Mert azt mondjátok:
»Szövetségre léptünk a halállal,
és az alvilággal kötöttünk szerződést;
ha eljön a suhogó ostor, nem ér el minket,
mert a hazugságot tettük menedékünkké,
és a hamisságban rejtőztünk el.«

A vakmerők büntetése

16 Ezért így szól az Úristen:
»Íme, leteszek alapul egy követ Sionon,
kipróbált követ,
értékes szegletkövet, szilárd alapot;
aki hisz, nem menekül el.
17 A jogot teszem mérőzsinórrá,
és az igazságot mérőónná;
jégeső söpri el a hazugság menedékét,
és a rejtekhelyet vizek árasztják el.
18 Megsemmisül szövetségtek a halállal,
és szerződéstek az alvilággal nem marad fenn;
ha eljön a suhogó ostor, összezúz titeket.
19 Ahányszor csak eljön, elér titeket;
mert minden reggel lesújt, nappal és éjjel is,
és csak rémület lesz megérteni a kijelentést.«
20 Mert rövid lesz az ágy, hogy kinyújtózzanak,
és a takaró keskeny, hogy beburkolózzanak.
21 Mert mint a Peraszim hegyén, felkel az Úr,
mint Gibeon völgyében, haragra gerjed,
hogy végbevigye tettét – szokatlan lesz tette;
hogy végrehajtsa művét – különös lesz műve.
22 Most tehát ne bízzátok el magatokat,
nehogy még szorosabbak legyenek bilincseitek!
Mert elhatározott megsemmisítést hallottam
az Úrtól, a Seregek Istenétől
az egész föld számára.

Példabeszéd a földművesről

23 Fogjátok fel fületekkel
és halljátok meg hangomat,
figyeljetek és hallgassatok beszédemre!

24 Vajon egész nap szánt a szántóvető, hogy vessen?
Mindig hasogatja és barázdálja földjét?
25 Nemde, ha elegyengette felszínét,
elhinti a kaprot, és köményt szór;
ültet búzát, kölest meg árpát a kijelölt helyre,
és tönkölyt a szélére?
26 Mert így nevelte rendre,
így tanította őt Istene.
27 Mert nem cséplőszánnal csépelik a kaprot,
és a kocsi kereke nem forog a kömény felett,
hanem vesszővel verik ki a kaprot,
és a köményt bottal.
28 Talán összezúzzák a kenyérgabonát?
Bizony, nem csépeli azt örökké a cséplő,
és nem morzsolja a kocsi kereke,
s lovaival sem zúzza össze.
29 Ez is a Seregek Urától származik,
csodásan hajtotta végre tervét,
megmutatta nagy bölcsességét.

29 **A város ostroma és megmentése** *1* Jaj, Ariel, Ariel!
Város, ahol Dávid táborozott!
Tegyetek esztendőt esztendőhöz,
ünnepek peregnek egymás után;
2 és ostrom alá fogom Arielt;
lesz bánat és gyász,
s olyan leszel számomra, mint Ariel.
3 Tábort ütök körülötted,
őrhelyekkel veszlek körül,
és sáncot emelek ellened.
4 Fojtott hangon a földből szólsz,
és a porból alig hallatszik beszéded;
úgy hangzik hangod a földből, mint szellemé,
és a porból suttog beszéded.
5 De olyan lesz zsarnokaid sokasága, mint a finom por,
és elnyomóid sokasága, mint az elszálló pelyva.
Hirtelen, egy pillanat alatt történik:
6 a Seregek Ura meglátogat téged
mennydörgéssel, földrengéssel és nagy zúgással,
szélvésszel, viharral és emésztő tűz lángjával.
7 Mint éjszakai álomlátás,
olyan lesz az összes nemzet sokasága,
mely Ariel ellen hadakozik,
mindazok, akik harcolnak ellene és erődítménye ellen,
és ostromolják őt.
8 Mint amikor azt álmodja az éhező, hogy íme, eszik,
de ha felébred, kielégítetlen a vágya;
és amikor azt álmodja a szomjazó, hogy íme, iszik,
de ha felébred, íme, tikkadt,
és sóvárgó vágya megmarad:

úgy jár az összes nemzet mind,
mely Sion hegye ellen hadakozik.

Az elvakultak ellen

9 Ámuljatok és bámuljatok,
vakuljatok meg és legyetek vakok,
legyetek részegek, de ne bortól,
tántorogjatok, de ne italtól!
10 Mert rátok árasztotta az Úr az álomkór szellemét,
bezárta szemeteket: a prófétákat,
és betakarta fejeteket: a látnokokat.
11 Olyan lesz számotokra minden látomás, mint a lepecsételt könyvben a szavak; ha odaadják azt egy írást ismerőnek, s azt mondják: »Olvasd el ezt!«, ő így felel: »Nem tudom, mert le van pecsételve.« 12 Ha pedig olyannak adják a könyvet, aki nem ismeri az írást, és azt mondják: »Olvasd el ezt!«, ő így felel: »Nem ismerem az írást.«
13 Így szól az Úr:
»Mivel ez a nép a szájával közeledik hozzám,
és ajkával tisztel engem,
szíve azonban távol van tőlem,
és félelmük irántam csak betanult emberi parancs,
14 azért, íme, én ismét `csodásan' bánok ezzel a néppel,
igen `csodásan':
elvész bölcseinek bölcsessége,
és okosainak okossága eltűnik.«
15 Jaj azoknak, akik mélyen el akarják
rejteni az Úr elől szándékaikat!
Tetteiket sötétben teszik, és azt mondják:
»Ki lát minket, és ki ismer bennünket?«
16 Ferde a ti gondolkozástok!
Talán mint az agyag, olyannak számít a fazekas,
hogy az alkotás azt mondhatná alkotójáról:
»Nem ő alkotott engem«,
és a megformált mű azt mondhatná formálójáról:
»Nincs esze«?

Izrael békéje és boldogsága

17 Íme, még egy kevés kis idő,
és Libanon gyümölcsöskertté változik,
a gyümölcsöskert pedig hatalmas erdővé.
18 Meghallják majd azon a napon
a süketek a könyv igéit,
s a homály és sötétség után
a vakok szeme látni fog.
19 Az alázatosak egyre jobban örvendeznek az Úrban,
és a szegény emberek Izrael Szentjében ujjonganak.
20 Mert vége lesz az erőszakosnak,
és eltűnik az öntelt,
kipusztulnak mind, akik gonoszságon törik fejüket;
21 akik vétkesnek nyilvánítják szavukkal az embereket,

az ítélőnek tőrt vetnek a kapuban,
és hamis ürügyekkel elutasítják az igazat.
22 Így szól Jákob házához az Úr,
aki megváltotta Ábrahámot:
»Most már nem szégyenkezik Jákob,
és most már nem sápad el az arca,
23 hanem, ha meglátja gyermekeit, kezem művét körében,
szentnek mondják nevemet,
szentnek mondják Jákob Szentjét,
és Izrael Istenét félik.
24 Akkor megismerik a tévelygő lelkűek a bölcsességet,
és a zúgolódók belátást tanulnak.«

30 **Az Egyiptommal kötött szövetség hiábavalósága** 1 »Jaj a lázongó fiaknak – mondja az Úr –,
akik tervet szőnek, mely nem tőlem való,
és szövetséget kötnek, mely nem az én akaratom,
hogy bűnt bűnre halmozzanak!
2 Útra kelnek, hogy lemenjenek Egyiptomba,
de az én számat nem kérdezik meg,
hanem menedéket keresnek a fáraónál,
és oltalmat Egyiptom árnyékában.
3 A fáraó menedéke azonban szégyen lesz számotokra,
és gyalázat az oltalom Egyiptom árnyékában.
4 Mert bár Tániszba mentek küldöttei,
és követei Háneszig jutottak,
5 mind szégyent vallanak a nép miatt,
mely nem használhat nekik,
nem lehet segítségükre és hasznukra,
csak szégyenükre és gyalázatukra.«

6 **Kijelentés a Délvidék `állatai' ellen**
A szorongatás és nyomorúság földjén át,
ahol nőstény és hím oroszlán,
vipera és szárnyas kígyó él,
hiába viszik szamarak hátán gazdagságukat,
és tevék púpján kincseiket
a néphez, mely nem használhat.
7 Egyiptom segítsége üres hiábavalóság;
ezért nevezem őt tehetetlen Ráhábnak.

Az engedetlen nép megbüntetése
8 Most menj, írd fel ezt előttük egy táblára,
és egy könyvbe vésd be,
hogy megmaradjon az eljövendő időre,
tanúbizonyságul örökre!
9 Bizony, engedetlen nép ez, hamis fiak,
fiak, akik nem akarnak hallgatni az Úr tanítására;
10 akik azt mondják a látóknak: »Ne lássatok!«,

és a látnokoknak: »Ne lássatok nekünk igaz dolgokat!
Beszéljetek nekünk hízelgő dolgokat,
lássatok csalárdságokat!
11 Hagyjátok el az utat, térjetek le az ösvényről,
hagyjatok nekünk békét Izrael Szentjével!«
12 Ezért így szól Izrael Szentje:
»Mivel megvetettétek ezt a szót,
és a hamisságban meg csalárdságban bíztok,
s arra támaszkodtok,
13 azért ez a bűn olyan lesz számotokra,
mint leomló faldarab, mely kiszakad a magas falból,
és hirtelen, egy szempillantás alatt roppan össze,
14 és úgy összetörik,
mint ahogy összetörik a fazekasok korsója,
kíméletlenül összezúzva,
és nem található törmelékei között egy cserépdarab,
amelyben parazsat lehetne hozni a tűzhelyről,
vagy vizet meríteni a gödörből.«
15 Mert így szól az Úristen, Izrael Szentje:
»Megtérés és nyugalom által szabadultok meg;
nyugodtság és bizalom által lesz erőtök.«
De ti nem akartátok,
16 hanem így hencegtetek:
»Azért sem! Inkább lovakon száguldozunk!«
Ezért el fogtok száguldani!
»És gyors paripákra szállunk!«
Csakhogy gyorsabbak lesznek üldözőitek!
17 Ezren megrettennek egy ember fenyegetésétől,
ötnek fenyegetésétől elmenekültök,
míg úgy nem maradtok,
mint a jelzőpózna a hegytetőn,
és mint a zászló a dombon.

Az Úr megkönyörül népén

18 Az Úr azonban arra vár, hogy kegyelmezzen nektek,
és ezért fölkel, hogy irgalmazzon nektek.
Mert az ítéletnek Istene az Úr;
boldogok mind, akik benne reménykednek!
19 Bizony, Sion népe, aki Jeruzsálemben laksz,
többé nem fogsz sírni;
biztosan megkegyelmez neked kiáltásod hangjára,
amint meghallja, válaszol neked.
20 Bár az ínség kenyerét adja nektek az Úr,
és a nyomorúság vizét,
de nem rejtőzik el többé tanítód,
hanem szemed látni fogja tanítódat,
21 és füled meghallja az igét, mely mögötted szól:
»Ez az út, ezen járjatok!«,
amikor jobbra vagy balra letérnétek.
22 Akkor tisztátalannak fogod tartani

faragott bálványaid ezüstbevonatát
és öntött istenszobraid aranyburkolatát;
szétszórod, mint undokságot:
»El veled!« – mondod neki.
23 Akkor esőt fog adni magodra,
mellyel beveted a földet,
és a föld termésének kenyere
bőséges és tápláló lesz.
Jószágod azon a napon tágas legelőn legel majd,
24 és a tehenek meg szamárcsikók,
melyek a földön dolgoznak,
sózott takarmányt esznek,
amelyet rostával és szórólapáttal tisztítottak meg.
25 Minden magas hegyen
és minden kiemelkedő dombon
patakok és vízfolyások erednek
a nagy öldöklés napján,
amikor ledőlnek a tornyok.
26 Olyan lesz a hold fénye, mint a napnak fénye,
és a nap fénye hétszeres lesz,
mint hét nappalnak a fénye,
azon a napon, amelyen bekötözi az Úr népe sérülését,
és verésének sebhelyét meggyógyítja.

Büntető ítélet Asszíria ellen

27 Íme, az Úr neve jön messziről,
lángol a haragja, és súlyos a hangja;
ajka telve van bosszúsággal,
és nyelve olyan, mint az emésztő tűz.
28 Lehelete, mint az áradó patak,
mely nyakig ér,
hogy megrostálja a nemzeteket a pusztítás rostájával,
és tévútra vivő zabla lesz a népek száján.
29 Úgy énekeltek majd,
mint az ünnepszentelés éjjelén,
és szívetek örül, mint a zarándoké,
aki fuvolaszó mellett megy az Úr hegyére,
Izrael Kősziklájához.
30 Akkor az Úr hallatni fogja fenséges hangját,
és karjának csapását megmutatja,
dühös haraggal és emésztő tűz lángjával,
záporban, zivatarban és jégverésben.
31 Mert az Úr hangjától megretten Asszíria,
melyet bottal ver meg.
32 Fenyítő vesszejének minden csapása,
melyet rámér az Úr,
dobszó és citera mellett megy végbe,
és harcra lendített kézzel harcol ellenük.
33 Mert már régóta készen áll a Tófet,
ez is a királynak készítve, mélyen és szélesen;

mélyedésében tűz és fa van bőven,
az Úr lehelete, mint kénköves patak,
gyújtja meg azt.

31 **Újabb fenyegetés Egyiptom ellen** 1 Jaj azoknak,
akik Egyiptomba mennek le segítségért,
lovakra hagyatkoznak,
harci kocsikban bíznak, mert sok van azokból,
és lovasokban, mert nagyon erősek,
de nem tekintenek Izrael Szentjére,
és az Urat nem keresik!
2 Ő azonban bölcs: veszedelmet hoz,
és szavait nem vonja vissza;
felkel a gonoszok háza ellen,
s a gonosztevők segítsége ellen.
3 Egyiptom ember, és nem Isten,
lova test, és nem lélek;
ha az Úr kinyújtja kezét,
elbotlik a segítő, és elesik a megsegített,
együtt vesznek el mindnyájan.

Jahve harca a hűségesekért

4 Mert így szól hozzám az Úr:
»Ahogyan morog az oroszlán,
és az oroszlánkölyök a zsákmánya felett,
mégha szembeszáll is vele a pásztorok sokasága,
hangjuktól nem retten meg,
és lármájuktól nem hunyászkodik meg:
úgy száll le majd a Seregek Ura,
hogy hadakozzék a Sion hegyén és halmán.
5 Mint repdeső madarak,
úgy oltalmazza meg a Seregek Ura Jeruzsálemet;
megoltalmazza és megmenti,
megkíméli és megszabadítja.«
6 Térjetek meg ahhoz,
akitől oly mélyre süllyedve
elpártoltatok, Izrael fiai!
7 Mert azon a napon elveti mindenki
ezüstbálványait és aranybálványait,
melyeket vétkes kezetek készített nektek.
8 Elesik Asszíria, de nem férfi kardjától,
és nem ember kardja emészti meg őt;
megfutamodik a kard elől,
és ifjai rabszolgákká lesznek.
9 A Sziklája félelmétől menekül,
és a Zászlótól rémülnek meg fejedelmei.
Így szólt az Úr, akinek tüze a Sionon ég,
és kemencéje Jeruzsálemben.

32 Az igazságosság uralma

1 Íme, igazságosan uralkodik majd egy király,
és a fejedelmek jog szerint kormányoznak.
2 Olyan lesz mindegyik, mint rejtekhely a szél elől,
és mint búvóhely a zivatar elől;
mint patakok vize a száraz vidéken,
és súlyos szikla árnyéka a tikkadt földön.
3 Nem homályosul el a látók szeme,
és a hallók füle érteni fog.
4 Az oktalanok szíve megérti a tudományt,
és a dadogók nyelve folyékonyan pereg.
5 Nem hívják többé a balgát nemesnek,
és a csalót nem mondják tisztességesnek.
6 Mert a balga balgaságot beszél,
és szíve gonoszságot forral,
hogy aljasságot cselekedjék,
és hamisságot szóljon az Úr ellen;
hogy kielégítetlenül hagyja az éhező vágyát,
és a szomjazótól megtagadja az italt.
7 A csaló eszközei gonoszak, terveket sző,
hogy hazug beszéddel tönkretegye az alázatosakat,
még ha a szegény be bizonyítja is igazát.
8 Aki nemes, nemes terveket sző,
és kitart a nemes dolgokban.

A gőgös asszonyok

9 Ti büszke asszonyok, keljetek föl,
halljátok hangomat!
Elbizakodott leányok,
fogjátok fel fületekkel beszédemet!
10 Esztendő esztendőre következik,
és reszketni fogtok, ti elbizakodottak,
mert vége lesz a szüretnek,
és gyümölcsszedés sem jön többé.
11 Remegjetek, ti büszkék, reszkessetek, ti elbizakodottak!
Vetkőzzetek mezítelenre, és övezzétek fel csípőtöket!
12 Verjétek melleteket a gyönyörű mezőkért,
a termékeny szőlőtőért,
13 népem földjéért, melyet tüske és tövis ver fel,
minden örvendező házért, a vigadozó városért!
14 Mert a palota üres lesz, a népes város elhagyott;
az Ófel és az őrtorony barlang lesz örökre,
vadszamarak öröme, nyájak legelője.

A Lélek kiáradása

15 Végül kiárad ránk a lélek a magasból,
és a sivatag gyümölcsöskertté válik,
a gyümölcsöskert pedig erdőnek számít.
16 Jog lakik majd a sivatagban,

és igazság honol a gyümölcsöskertben.
17 Az igazság műve béke lesz,
az igazság eredménye pedig nyugalom
és biztonság örökre.
18 Népem békés otthonban lakik,
biztonságos hajlékokban
és gondtalan nyugalomban.
19 Az erdő pedig teljesen kidől,
s a város mélyre süllyed.
20 Boldogok vagytok,
akik mindenütt víz mellett veteményeztek,
és nincs béklyóban az ökrötök, szamaratok lába!

33 Az ellenség pusztulása

1 Jaj neked, pusztító, aki még nem pusztultál el,
rabló, akit még nem raboltak ki!
Ha befejezed a pusztítást, el fogsz pusztulni,
ha bevégzed a rablást, ki fognak rabolni!

Imádság a veszély idején

2 Uram, kegyelmezz nekünk,
benned reménykedünk!
Légy karunk ereje reggelenként,
és szabadításunk bajaink idején!
3 Dörgő hangodtól elfutnak a népek,
ha te felemelkedsz, szétszóródnak a nemzetek.
4 Összeszedik a zsákmányt, ahogy begyűjtik a sáskát,
ahogy ugrik a szöcske, úgy ugranak rá.
5 Fenséges az Úr, mert a magasságban lakik,
betölti Siont joggal és igazsággal.
6 Biztonság lesz a te idődben,
bőséges jólét, bölcsesség és tudás;
az Úr félelme lesz a kincse.

A pusztuló ország

7 Íme, hírnökök kiáltoznak kint,
a béke követei keservesen sírnak.
8 Elhagyatottak az utak,
nincsen, aki az ösvényen járna;
megszegték a szövetséget,
megvetették a tanúkat,
nem becsülték az embereket.
9 Gyászol és bágyadozik az ország,
megszégyenül a Libanon, és hervadozik;
a Sáron olyan lett, mint a sivatag,
és lombját vesztette a Básán és a Kármel.

Ítélet a bűnösök felett

10 »Most fölkelek – mondja az Úr –,
most felállok, most felemelkedem!

11 Száraz füvet fogantok, pelyvát szültök;
leheletem, mint a tűz, megemészt titeket.
12 A népek égetett mésszé lesznek,
mint levágott tövisek, tűzben égnek el.
13 Halljátok meg, távollevők, mit tettem,
és ismerjétek meg, közellevők, hatalmamat!«
14 Megrettentek Sionban a vétkesek,
remegés fogta el az istenteleneket.
Ki lakhat közülünk együtt az emésztő tűzzel?
Ki élhet közülünk az örök izzással?
15 Aki igazságban jár, és igazat beszél,
aki megveti a zsarolással szerzett nyereséget,
és legyint a kezével, mert nem kell neki az ajándék,
aki bedugja fülét, hogy ne halljon vérontásról,
és bezárja szemét, hogy ne lásson rosszat:
16 az magasságban fog lakni,
sziklaerőd lesz a fellegvára;
kenyerét megkapja, vize nem fogy el.

A csodálatos jövő *17* Szemed a királyt szépségében nézi majd,
és messzire terjedő földet lát.
18 Szíved emlékezik még a rémületre:
»Hol van az összeíró? Hol van, aki méricskélt?
Hol van, aki összeírta a tornyokat?«
19 Az arcátlan népet nem látod már,
a homályos, érthetetlen beszédű népet,
melynek nyelve dadogó, értelmetlen.
20 Nézd a Siont, ünnepeink városát!
Szemed látja Jeruzsálemet,
a nyugodt lakóhelyet,
a sátrat, melyet nem bontanak le,
cövekeit nem húzzák ki soha,
és egyetlen kötele sem szakad el!
21 Az Úr fenséges lesz ott előttünk,
azon a helyen, ahol folyók hömpölyögnek,
mindenfelé széles folyamok;
nem jár rajtuk evezős hajó,
és hatalmas gálya nem szeli át őket.
22 Mert az Úr a mi bíránk, az Úr a törvényhozónk,
az Úr a mi királyunk: ő szabadít meg minket.
23 Meglazultak köteleid,
nem tartják árbocuk keresztrúdját,
nem feszítik ki a vitorlát.
Akkor majd osztoznak a vakok a sok prédán,
és a sánták zsákmányt zsákmányolnak.
24 Nem mondja egy lakó sem: »Beteg vagyok.«
A nép, mely ott lakik, elnyeri bűne bocsánatát.

34 Büntető ítélet Edom ellen

1 Jöjjetek közel, nemzetek, hogy halljátok,
és ti népek, figyeljetek!
Hallja meg a föld, és ami azt betölti,
a földkerekség és minden sarjadéka!
2 Mert felgerjedt az Úr haragja minden nemzet ellen,
és indulata minden seregük ellen;
kiirtásra szánja és lemészároltatja őket.
3 Megöltjeiket szerteszét dobálják,
holttestükből bűz száll fel,
és vérüktől megolvadnak a hegyek.
4 Felbomlik az egek minden serege,
mint a könyvtekercs, összegöngyölődnek az egek,
és minden seregük lehull,
ahogy lehull a levél a szőlőről,
s ahogy lehull a fügefáról.
5 Mert felizzott kardom az égben,
és íme, ítéletre leszáll Edomra,
a népre, melyet kiirtásra szántam.
6 Az Úr kardja tele van vérrel,
zsíros a hájtól,
bárányok és bakok vérétől,
kosok veséjének hájától.
Mert áldozatot rendez az Úr Boszrában,
és nagy mészárlást Edom földjén.
7 Elhullanak a bivalyok velük együtt,
és a tulkok a bikákkal együtt;
megittasodik földjük a vértől,
és poruk zsíros lesz a hájtól.
8 Mert itt az Úr bosszújának napja,
a megtorlás esztendeje,
hogy elégtételt szerezzen Sionért.
9 Patakjai szurokká változnak,
a pora kénkővé,
a földje pedig égő szurokká.
10 Éjjel-nappal sohasem alszik ki,
örökké felfelé száll a füstje.
Nemzedékről nemzedékre pusztaság lesz,
soha többé senki sem megy át rajta.
11 Pelikán és sündisznó veszi birtokába,
bagoly és holló tanyázik majd rajta.
S ő kifeszíti fölötte a pusztaság mérőzsinórját
és a sivárság mérőónját.
12 Nemesei nem lesznek,
királyságot ott ki nem kiáltanak,
és fejedelmei mind semmivé lesznek.
13 Palotáiban tövis nő majd,
csalán és bogáncs a váraiban;
sakálok lakóhelye lesz,
és struccmadarak tanyája.
14 Vadmacskák találkoznak ott hiénákkal,

és démon kiált a társának;
bizony, ott rejtőzik a boszorkány,
és talál nyugvóhelyet magának.
15 Ott fészkel a kígyó, és rak tojást,
melengeti és kikölti azt árnyékában;
bizony, ott gyűlnek össze a kányák,
egyik a másik után.
16 Keressétek meg az Úr könyvében,
és olvassátok el:
egy sem hiányzik ezek közül,
egyik sem keresi hiába a másikat;
mert az Úr szája parancsolt,
és az ő lelke gyűjtötte össze őket.
17 Ő vetett sorsot nekik,
és keze osztotta szét azt köztük mérőzsinórral;
örökre birtokba veszik,
nemzedékről nemzedékre ott tanyáznak.

35 Szabadulás a messiási korban

1 Örvendjen a puszta és a kiaszott vidék,
ujjongjon a sivatag, és viruljon, mint a liliom!
2 Virulva viruljon és ujjongjon,
ujjongva vigadjon!
Övé lett a Libanon dicsősége,
a Kármel és a Sáron fensége;
meglátják ők az Úr dicsőségét,
Istenünk fenségét.
3 Erősítsétek meg a lankadt kezeket,
és a roskadozó térdeket szilárdítsátok meg!
4 Mondjátok a remegő szívűeknek:
»Legyetek erősek, ne féljetek!
Íme, a ti Istenetek!
Eljön a bosszú, Isten megtorlása,
ő jön el, és megszabadít titeket.«
5 Akkor majd kinyílik a vakok szeme,
és a süketek füle megnyílik.
6 Akkor majd ugrándozik a sánta, mint a szarvas,
és ujjong a néma nyelve;
mert vizek fakadnak a pusztában,
és patakok a sivatagban.
7 A száraz vidék tóvá lesz,
és a szomjas föld vizek forrásává;
a tanyán, ahol sakálok hevertek,
benne nád és káka terem.
8 Kiépített út vezet arra,
és szent útnak fogják hívni.
Nem jár rajta tisztátalan:
azoké lesz, akik a helyes úton járnak,
és balgák nem tévelyegnek rajta.
9 Nem lesz ott oroszlán,

ragadozó vad nem lép rá,
nem is téved arra:
csak a megváltottak járnak rajta.
10 Akiket az Úr kiváltott, visszatérnek,
ujjongással jönnek a Sionra,
és örök örvendezés lesz a fejük felett;
vidámság és öröm tölti el őket,
s elfut tőlük a bánat és a sóhaj.

FÜGGELÉK: TÖRTÉNETI ESEMÉNYEK: 36,1-39,8

Szanherib hadjárata Jeruzsálem ellen: 36,1-22

36 Szanherib első üzenete 1 Történt Hiszkija király tizennegyedik esztendejében,
hogy felvonult Szanherib, Asszíria királya Júda minden megerősített városa ellen, és bevette
őket. 2 Ekkor elküldte Asszíria királya a főpohárnokát Lákisból Jeruzsálembe, Hiszkija
királyhoz nagy hadsereggel, és az fel is állt a Felső-tó vízvezetéke mellett a Ruhamosók
mezejéhez vivő úton. 3 Kiment hozzá Eljakim, Helkija fia, az udvarnagy, Sebna, az írnok és
Joah, Ászáf fia, a főtanácsos. 4 Ekkor így szólt hozzájuk a főpohárnok: »Mondjátok meg
Hiszkijának, ezt mondja a nagykirály, Asszíria királya: Mi ez a bizalom, miben bízol? 5 Azt
gondolod: `Az ajkak beszéde már jó terv és elég erő a hadakozáshoz?' Most kiben bízol,
hogy fellázadtál ellenem? 6 Íme, te ebben a törött nádpálcában, Egyiptomban bizakodsz,
mely annak, aki rátámaszkodik, belemegy a tenyerébe, és átlyukasztja. Ilyen a fáraó,
Egyiptom királya, mindazok számára, akik benne bíznak. 7 Ha pedig azt mondjátok nekem:
`Az Úrban, a mi Istenünkben bízunk', nemde ő az, akinek magaslatait és oltárait Hiszkija
eltávolította, és azt mondta Júdának és Jeruzsálemnek: `Ez előtt az oltár előtt boruljatok le?'
8 Nos tehát, fogadj urammal, Asszíria királyával! Adok neked kétezer lovat, ha tudsz
lovasokat adni rájuk. 9 Hogyan tudnál visszafordítani egyet is uram legkisebb szolgái közül?
Mégis Egyiptomban bízol, a harci kocsikban és a lovasokban. 10 Nos, talán az Úr nélkül
vonultam fel ez ellen a föld ellen, hogy elpusztítsam? Az Úr mondta nekem: `Vonulj fel ez
ellen a föld ellen, és pusztítsd el!'«

11 Ekkor így szólt Eljakim, Sebna és Joah a főpohárnokhoz: »Beszélj szolgáidhoz
arámul, mert megértjük! Ne beszélj hozzánk zsidó nyelven a nép füle hallatára, mely a
várfalon áll!« 12 De a főpohárnok azt mondta: »Talán csak uradhoz és hozzád küldött engem
az én uram, hogy elmondjam mindezeket a szavakat? És nem inkább azokhoz az
emberekhez, akik a várfalon ülnek, hogy majd saját ürüléküket egyék, és saját vizeletüket
igyák, veletek együtt?«

13 Odaállt tehát a főpohárnok, majd nagy hanggal, zsidó nyelven kiáltott, és ezt
mondta: »Halljátok a nagykirálynak, Asszíria királyának szavait! 14 Így szól a király: Rá ne
szedjen titeket Hiszkija, mert nem tud megmenteni benneteket! 15 Az Úrral se biztasson
titeket Hiszkija, mondván: `Bizonyosan megment minket az Úr, nem kerül ez a város
Asszíria királyának kezébe!' 16 Ne hallgassatok Hiszkijára! Mert így szól Asszíria királya:
Adjátok meg magatokat nekem, és jöjjetek ki hozzám, akkor ehet mindenki a szőlőtőjéről és
mindenki a fügefájáról, és ihatja mindenki a kútjának vizét, 17 míg el nem jövök, és el nem
viszlek titeket egy olyan földre, mint a ti földetek, gabonát és mustot termő földre, kenyeret
és szőlőt termő földre. 18 Ne vezessen félre titeket Hiszkija, mondván: `Az Úr majd
megment minket!' Vajon megmentették-e a nemzetek istenei a maguk földjét Asszíria
királyának kezétől? 19 Hol vannak Emát és Arfád istenei? Hol vannak Szefárvaim istenei?
És megmentették-e Szamariát a kezemtől? 20 Ezek közül az országok közül melyiket

mentette meg istene a kezemtől, hogy az Úr meg tudná menteni Jeruzsálemet a kezemtől?«

21 De ők hallgattak, és nem feleltek neki egy szót sem, mert a király parancsa ez volt:
»Ne feleljetek neki!« 22 Akkor Eljakim, Helkija fia, az udvarnagy, Sebna, az írnok és Joah,
Ászáf fia, a főtanácsos bement Hiszkijához megszaggatott ruhában, és jelentették neki a
főpohárnok szavait.

37 **Hiszkija király válasza** 1 Történt pedig, hogy Hiszkija király, amikor ezt
meghallotta, megszaggatta ruháit, zsákruhába öltözött, és bement az Úr házába. 2 Majd
elküldte Eljakim udvarnagyot, Sebna írnokot és a papok véneit zsákruhába öltözve Izajás
prófétához, Ámosz fiához. 3 Ezt mondták neki: »Így szól Hiszkija: Szorongatás, fenyítés és
gyalázat napja ez a nap; mert a fiak a méhszájig jutottak, de nincs erő a szüléshez. 4 Talán
meghallja az Úr, a te Istened a főpohárnok szavait, akit elküldött ura, Asszíria királya, hogy
gyalázza az élő Istent; és talán megfenyíti őt az Úr, a te Istened azokért a szavakért,
melyeket hallott. Mondj imát a maradékért, amely még megvan!«

5 Amikor eljöttek Hiszkija király szolgái Izajáshoz, 6 így szólt hozzájuk Izajás:
»Mondjátok meg uratoknak, így szól az Úr: Ne félj azoktól a szavaktól, amelyeket hallottál,
amelyekkel Asszíria királyának szolgái káromoltak engem. 7 Íme, én egy lelket adok belé,
üzenetet fog hallani, és visszatér földjére; majd leterítem őt karddal a saját földjén.«

8 Amikor a főpohárnok visszatért, Asszíria királyát Libna ostrománál találta; hallotta
ugyanis, hogy eltávozott Lákisból, 9 mivel meghallotta, hogy Tirhakáról, Etiópia királyáról
azt beszélik: »Kivonult, hogy harcba szálljon veled.«

Amikor ezt meghallotta, követeket küldött Hiszkijához, ezzel az üzenettel:
10 »Mondjátok meg Hiszkijának, Júda királyának: Rá ne szedjen téged Istened, akiben bízol,
mondván: `Nem kerül Jeruzsálem Asszíria királyának kezébe.' 11 Íme, te is hallottad, mit
tettek Asszíria királyai minden országgal, kiirtásra szánva őket. Te hogyan menekülnél
meg? 12 Vajon megmentették a nemzetek istenei azokat, akiket atyáim elpusztítottak:
Gózánt, Háránt, Reszefet és Éden fiait, akik Telasszárban voltak? 13 Hol van Emát királya,
Arfád királya, és Szefárvaim, Héna meg Áva városának királya?«

Hiszkija imája 14 Amikor Hiszkija átvette a levelet a követek kezéből, és elolvasta,
felment az Úr házába, majd kiterítette az írást Hiszkija az Úr színe előtt.

15 Akkor így imádkozott Hiszkija az Úrhoz:

16 »Seregek Ura, Izrael Istene, aki a kerubok felett ülsz, te vagy az Istene egyedül a
föld minden országának, te alkottad az eget és a földet! 17 Hajtsd ide, Uram, füledet, és
halld! Nyisd meg, Uram, szemedet és lásd! Halld meg Szanherib minden szavát, melyet
üzent, hogy gyalázza az élő Istent! 18 Igaz, Uram, hogy Asszíria királyai elpusztították a
nemzeteket és országaikat, 19 isteneiket pedig tűzre vetették, hiszen azok nem voltak istenek,
hanem emberi kéz művei, fa és kő; ezért elpusztíthatták őket. 20 De most, Urunk, Istenünk,
szabadíts meg minket az ő kezéből, hadd tudja meg a föld minden országa, hogy csak te
vagy, Uram, egyedül Isten!«

A szabadulás ígérete 21 Akkor Izajás, Ámosz fia ezt az üzenetet küldte Hiszkijának:
»Így szól az Úr, Izrael Istene: Mivel imádkoztál hozzám Szanherib, Asszíria királya miatt,
22 ez az az ige, amelyet az Úr róla mondott:

Megvet téged, gúnyol téged Sion szűz leánya;
mögötted fejét rázza Jeruzsálem leánya.
23 Kit gyaláztál és káromoltál? Ki ellen emelted fel hangodat,
és emelted magasba a szemed? Izrael Szentje ellen!

24 Szolgáid által gyaláztad az Urat, és azt mondtad:
`Sok harci szekeremmel felvonultam a magas hegyekre,
a Libanon messzi lejtőire;
kivágtam sudár cédrusait, válogatott ciprusfáit,
és eljutottam legtávolabbi magaslatára,
kerthez hasonló erdejébe.
25 Kutat ástam, és megittam másnak a vizét,
és kiszárítottam léptem nyomán
Egyiptom minden Nílus-ágát.'
26 Talán nem hallottad?
Régóta elvégeztem ezt, ősidőktől fogva kigondoltam,
és most viszem végbe,
hogy elpusztuljanak és romhalmazzá legyenek
a megerősített városok.
27 Lakóik erőtlen kézzel
megrettentek és megszégyenültek;
olyanok lettek, mint a mező növénye,
mint a zöld hajtás vagy a háztetők füve,
mely megperzselődik a keleti szélben.
28 Tudom, ha felkelsz, és ha leülsz,
ha kimégy és ha bejössz,
s ha tombolsz ellenem.
29 Mivel tombolsz ellenem,
és kevélységed felhatolt fülembe,
kampómat az orrodba teszem,
és zablámat a szádba,
s visszaviszlek azon az úton,
amelyen jöttél.
30 Neked pedig ez lesz a jel:
Ebben az évben az utótermést eszitek,
a második évben is azt, ami még magától terem;
de a harmadik évben vessetek és arassatok,
ültessetek szőlőt, és egyétek gyümölcsét!
31 Júda házának megmenekült maradéka
ismét gyökeret hajt alul,
és gyümölcsöt terem felül.
32 Mert Jeruzsálemből jön ki a maradék,
és a megmenekültek Sion hegyéről.

A Seregek Urának féltő szeretete műveli ezt.
33 Ezért így szól az Úr Asszíria királyáról:
Nem jön be ebbe a városba,
és nem lő oda nyilat,
nem száll szembe vele pajzzsal,
és nem emel ellene sáncot.
34 Az úton, amelyen jött, visszatér,
és ebbe a városba nem jön be,
– mondja az Úr. –

35 Megoltalmazom ezt a várost, hogy megszabadítsam,
önmagamért és szolgámért, Dávidért.«

A város megmenekülése 36 Akkor kivonult az Úr angyala, és lesújtott az asszírok táborában száznyolcvanötezer emberre. Amikor kora reggel fölkeltek, íme, azok mind holttestek, halottak voltak.

37 Erre felkerekedett Szanherib, Asszíria királya, elment és visszatért, s ezután Ninivében lakott. 38 Történt pedig, hogy amikor leborult istenének, Neszroknak templomában, fiai, Adramelek és Száraszár lesújtottak rá karddal, majd elmenekültek Ararát földjére. Utána fia, Asszarhaddon lett a király.

Egyéb események: 38,1-39,8

38 **Hiszkija betegsége** 1 Azokban a napokban Hiszkija halálosan megbetegedett. Akkor bement hozzá Izajás próféta, Ámosz fia, és azt mondta neki: »Így szól az Úr: Rendelkezz házadról, mert meghalsz, nem maradsz életben!« 2 Erre Hiszkija a fal felé fordította arcát, és imádkozott az Úrhoz. 3 Ezt mondta: »Ó, Uram, emlékezzél meg, kérlek, arról, hogy hűséggel és egész szívvel jártam színed előtt, és azt tettem, ami jó a te szemedben!« És sírt Hiszkija, hangos sírással.

4 Ekkor szólt az Úr szava Izajáshoz: 5 »Menj, és mondd meg Hiszkijának: `Így szól az Úr, atyádnak, Dávidnak Istene: Meghallgattam imádságodat, láttam könnyeidet; íme, megtoldom napjaidat tizenöt évvel. 6 Asszíria királyának kezétől megmentelek téged és ezt a várost, és megoltalmazom ezt a várost.' 7 Ez lesz számodra a jel az Úrtól, hogy teljesíti az Úr azt az igét, amelyet mondott: 8 Íme, visszahúzom az árnyékot azokon a fokokon, amelyeken már túlhaladt Ácház napóráján, és visszatérítem a napot tíz fokkal.« Vissza is tért a nap tíz fokkal azokon a fokokon, amelyeken már túlhaladt az árnyék.

Hiszkija hálaéneke 9 Hiszkijának, Júda királyának írása, amikor beteg volt, és felgyógyult betegségéből:

10 »Így szóltam én:
Napjaim közepén kell elmennem
az alvilág kapuiba,
megfosztva hátralevő éveimtől!
11 Azt mondtam: Nem látom az Urat az élők földjén,
nem látok többé embert a világ lakói között.
12 Hajlékomat felszedték és elvitték tőlem,
mint a pásztorok sátrát.
Összegöngyöli, mint a takács, életemet,
a fonalról levág engem.
Nappaltól éjszakáig végzel velem.
13 Elterülve fekszem reggelig;
mint az oroszlán, úgy töri össze minden csontomat.
Nappaltól éjszakáig végzel velem.
14 Mint fecskefióka, úgy csipogok,
nyögök, mint a galamb;
szemem bágyadtan tekint a magasba.
Uram, erőszakot szenvedek, felelj értem!
15 Mit szóljak? És mit mond majd nekem?
Ő cselekedett!

Minden évemen át lelkem keserűségében járok.
16 Uram, benned remél a szívem;
hadd éljen a lelkem,
gyógyíts meg, és éltess engem!
17 Íme, javamra válik legkeserűbb keservem;
hiszen te megmentetted lelkemet
az enyészet vermétől,
mivel hátad mögé dobtad minden vétkemet.
18 Mert nem az alvilág magasztal téged,
és a halál sem dicsőít;
akik a sírgödörbe szállnak,
nem remélnek hűségedben.
19 Az élő, csak az élő magasztal téged,
ahogyan ma én is;
az apa a fiaival ismertesse meg hűségedet!
20 Az Úr kész megszabadítani engem,
hogy dalainkat citerával kísérhessük
életünknek minden napján az Úr házában.«

Hiszkija betegsége és Izajás 21 Akkor meghagyta Izajás, hogy hozzanak egy csomó préselt fügét, és kenjék rá a kelevényre, akkor életben marad. 22 Erre így szólt Hiszkija: »Mi lesz a jele, hogy föl fogok menni az Úr házába?«

39 **A babiloni küldöttség** 1 Abban az időben Merodák-Baladán, Baladán fia, Babilon királya levelet és ajándékot küldött Hiszkijának, mert meghallotta, hogy beteg volt és felgyógyult. 2 Megörült azoknak Hiszkija, és megmutatta nekik kincstárát, az ezüstöt és az aranyat, az illatszereket meg a finom olajat, egész fegyvertárát és mindazt, ami raktáraiban található volt. Nem volt semmi a házában és egész királyságában, amit meg ne mutatott volna nekik Hiszkija.

3 Ekkor bement Izajás próféta Hiszkija királyhoz, és így szólt hozzá: »Mit mondtak ezek az emberek, és honnan jöttek hozzád?« Hiszkija azt felelte: »Messzi földről jöttek hozzám, Babilonból.« 4 Erre ő azt kérdezte: »Mit láttak a házadban?« Hiszkija így felelt: »Mindent láttak, ami házamban van; nincs semmi a kincstáraimban, amit meg ne mutattam volna nekik.«

5 Erre így szólt Izajás Hiszkijához: »Halld a Seregek Urának szavát! 6 Íme, jönnek napok, amikor elviszik Babilonba mindazt, ami házadban van, és amit atyáid felhalmoztak mind a mai napig. Nem marad meg semmi – mondja az Úr. – 7 Még fiaid közül is, akik tőled származnak, akiket nemzel, egyeseket elvisznek, és udvari szolgák lesznek Babilon királyának a palotájában.« 8 Azt mondta erre Hiszkija Izajásnak: »Jó az Úr szava, amelyet mondtál.« Azt gondolta ugyanis: »Az én napjaimban béke és biztonság lesz.«

II. RÉSZ MÁSODIK IZAJÁS (DEUTEROIZAJÁS): 40,1-55,13

BEVEZETÉS: A HAZATÉRÉS ÍGÉRETE: 40,1-11

40 1 Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet!
– mondja a ti Istenetek.
2 Szóljatok Jeruzsálem szívéhez,

és kiáltsátok neki,
hogy letelt szolgálata,
letörlesztette bűnét,
hiszen kétszeresen meglakolt az Úr kezétől
minden vétkéért!
3 Egy hang kiált:
»Készítsétek a pusztában az Úr útját,
egyengessetek ösvényt a sivatagban Istenünknek!
4 Minden völgy emelkedjék fel,
minden hegy és halom süllyedjen alá;
a göröngyös legyen egyenessé,
és a hegyláncok síksággá!
5 Akkor kinyilvánul az Úr dicsősége,
és látni fogja minden ember egyaránt.
Bizony, az Úr szája szólt.«
6 Egy hang szól: »Kiálts!«
És mondtam: »Mit kiáltsak?«
Minden test csak fű,
és minden szépsége olyan, mint a mező virága.
7 Elszárad a fű, elhervad a virág,
ha az Úr lehelete ráfúj.
Valóban csak fű a nép.
8 Elszárad a fű, elhervad a virág,
de Istenünk szava megmarad örökre.
9 Magas hegyre menj föl,
te, aki jó hírt viszel Sionnak!
Emeld fel erősen hangodat,
aki jó hírt viszel Jeruzsálemnek!
Emeld fel, ne félj!
Mondd Júda városainak:
»Íme, a ti Istenetek!
10 Íme, az Úristen hatalommal jön,
és karja uralkodik;
íme, fizetsége vele van,
és szerzeménye a színe előtt.
11 Mint pásztor, legelteti nyáját,
karjával összegyűjti a bárányokat, és ölébe veszi,
az anyajuhokat gondosan vezeti.«

A FENSÉGES ISTEN DICSŐÍTÉSE: 40,12-31 (41,6-7)

12 Ki mérte meg markával a vizet,
és az eget arasszal ki mérte fel?
Ki mérte meg vékával a föld porát,
ki mérte le mérlegen a hegyeket,
és a dombokat mérlegserpenyőben?
13 Ki irányította az Úr lelkét,
vagy ki volt tanácsadója, aki oktatta őt?
14 Kivel tanácskozott, ki világosította fel,
és ki tanította őt az igazság ösvényére?

Ki tanította tudományra,
és az okosság útjára ki oktatta?
15 Íme, a nemzetek olyanok, mint vízcsepp a vödrön,
és mint porszem a mérlegserpenyőn, annyit érnek;
íme, a szigetek, mint a por, annyit nyomnak.
16 A Libanon nem elég a tűzgyújtásra,
és vadállata nem elég az égőáldozathoz.
17 A nemzetek mind, mint a semmi, olyanok előtte,
üres semmiségnek számítanak neki.
18 Kihez hasonlíthatnátok Istent,
vagy milyen képmást készíthetnétek róla?
19 A bálványszobrot mesterember önti,
ötvös vonja be arannyal,
és olvaszt rá ezüstláncokat.
20 Aki túl szegény az adományhoz,
nem korhadó fát választ,
és hozzáértő mestert keres magának,
hogy bálványszobrot készítsen, amely nem inog meg.
21 Vajon nem tudjátok, nem halljátok?
Nem hirdették kezdettől fogva nektek?
Nem értettétek meg a föld alapjait?
22 Az, aki a földkorong felett trónol,
melynek lakói olyanok, mint a sáskák;
aki kiteríti, mint a fátylat, az eget,
és kifeszíti, mint a sátrat lakóhelyül;
23 aki a fejedelmeket megsemmisíti,
a föld bíráit a semmivel teszi egyenlővé;
24 amikor még el sem ültették, el sem vetették őket,
és még gyökeret sem vert törzsük a földben,
máris rájuk fúj, és kiszáradnak,
és a szélvész, mint a pelyvát, elsodorja őket.
25 »Kihez hasonlíthatnátok engem,
hogy egyenlő volnék vele?« – mondja a Szent.
26 Emeljétek a magasba szemeteket,
és nézzétek: ki teremtette ezeket?
Aki előhozza szám szerint seregüket,
és mindnyájukat nevén szólítja;
nagy ereje és erős hatalma miatt
egyikük sem marad el.
27 Miért mondod, Jákob,
és miért szólsz így, Izrael:
»Rejtve van utam az Úr előtt,
és Istenem figyelmét igazságom elkerüli«?
28 Vajon nem tudod? Vagy nem hallottad?
Örökkévaló Isten az Úr,
aki a föld határait teremtette.
Nem fárad el, és nem lankad el,
bölcsessége kifürkészhetetlen.
29 Erőt ad a fáradtnak,
és az erőtlennek megsokasítja erejét.

30 Elfáradhatnak a fiatalok, és ellankadhatnak,
s az ifjak is megbotolva eleshetnek;
31 de akik az Úrban bíznak,
új erőre kapnak,
szárnyra kelnek, mint a sasok,
futnak, és nem lankadnak el,
járnak, és nem fáradnak el.

ÍTÉLET A NÉPEK FELETT: 41,1-5.8-29

41 **Círusz meghívása** 1 Hallgassatok rám, szigetek,
és a népek kapjanak új erőre!
Lépjenek elő, aztán beszéljenek,
szálljunk perbe egymással!
2 Ki támasztotta kelet felől azt,
akinek léptét győzelem kíséri?
Kiszolgáltatja színe előtt a nemzeteket,
és királyokat vet alá neki;
mint a por, olyanná teszi őket kardja,
mint elfújt pelyva, olyanná az íja.
3 Üldözi őket, zavartalanul halad előre,
lába alig éri az ösvényt.
4 Ki tette és művelte ezt?
Ki hívta a nemzedékeket kezdettől fogva?
Én, az Úr, az első,
de az utolsókkal is én vagyok.
5 Látják a szigetek, és félnek,
a föld végei megremegnek,
közelednek és összejönnek.
6 Egyik a másikat segíti,
és azt mondja testvérének: »Légy erős!«
7 Bátorítja kovács az ötvöst,
a kalapáccsal dolgozó azt, aki az üllőt veri;
azt mondja a forrasztásról: »Jó lesz!«,
és megerősíti szegekkel, hogy ne inogjon.

Izrael vigasztalása
8 De te, Izrael, az én szolgám,
Jákob, akit kiválasztottalak,
barátomnak, Ábrahámnak ivadéka,
9 te, akit magamhoz ragadtalak a föld végéről,
és legtávolabbi sarkából hívtalak el,
s azt mondtam neked: »Szolgám vagy,
kiválasztottalak, és nem vetlek el téged«,
10 ne félj, mert én veled vagyok!
Ne tekingess semerre, mert én vagyok a te Istened!
Megerősítelek és megsegítelek,
s támogatlak téged szabadító jobbommal.

11 Íme, szégyen és gyalázat éri mindazokat,
akik ellened küzdenek;
semmivé lesznek és elvesznek,
akik veled perbe szállnak.
12 Keresed majd, de nem találod azokat,
akik veled civakodnak;
semmivé lesznek és megsemmisülnek,
akik ellened harcolnak.
13 Mert én vagyok az Úr, a te Istened,
aki megragadom jobbodat,
és így szólok hozzád: »Ne félj,
én megsegítelek!
14 Ne félj, te férgecske, Jákob,
te kis bogár, Izrael!
Én megsegítelek – mondja az Úr,
a te megváltód, Izrael Szentje. –
15 Íme, cséplőszánná teszlek téged,
új és éles fogú cséplőhengerré.
Hegyeket csépelsz és törsz össze,
halmokat zúzol pozdorjává.
16 Feldobod őket, és a szél elviszi,
a szélvihar szétszórja őket.
Te pedig ujjongsz majd az Úrban,
és Izrael Szentjében dicsekszel.

A hazatérés nagyszerűsége

17 A szegények és a szűkölködők
vizet keresnek, de nincs,
nyelvük a szomjúságtól kiszárad.
Én, az Úr, meghallgatom őket,
én, Izrael Istene,
nem hagyom el őket.
18 Folyókat fakasztok a kopár dombokon,
és a völgyek közepén forrásokat;
a sivatagot bővizű tóvá teszem,
és a kiaszott földet vizek forrásává.
19 A sivatagban cédrust növesztek,
akácot, mirtuszt és olajfát;
a pusztában fenyőt ültetek,
szilfát és ciprust egymás mellé,
20 hogy lássák és megtudják,
megfontolják és mindjárt megértsék:
az Úr keze művelte ezt,
és Izrael Szentje teremtette.

A pogány istenek semmisége

21 Terjesszétek elő ügyeteket! – mondja az Úr. –
Adjátok elő érveiteket! – mondja Jákob királya. –
22 Adják elő és hirdessék nekünk,
ami történni fog!
A korábbi dolgokat hirdessétek, amint voltak,

hadd szívleljük meg,
és hadd tudjuk meg a végüket;
vagy a jövendőt tudassátok velünk!
23 Hirdessétek, ami a jövőben következik,
hadd tudjuk meg, hogy istenek vagytok!
Tegyetek jót, vagy akár rosszat is,
hadd vegyük észre, és lássuk együtt!
24 Íme, ti semmik vagytok,
és művetek semmiség;
utálat, ha valaki titeket választ!
25 Észak felől támasztottam, és eljött,
napkeletről nevén szólítottam;
eltiporja a helytartókat, mint az agyagot,
ahogyan a fazekas a sarat tapossa.
26 Ki hirdette kezdettől fogva, hogy tudjuk,
és régóta, hogy azt mondjuk: »Igaz?«
Senki sem hirdette, senki sem tudatta,
senki sem hallotta beszédeiteket.
27 Elsőként én mondtam Sionnak: Íme, itt vannak!
És Jeruzsálemnek én adtam azt, aki örömhírt vitt.
28 Láttam, hogy senki sincs,
egy sincs ezek között, aki tanácsot adna,
és ha megkérdezném, egy szót is felelne.
29 Íme, ők mind semmik,
semmiségek a tetteik;
szél és hiábavalóság a bálványaik.

ELSŐ ÉNEK AZ ÚR SZOLGÁJÁRÓL: 42,1-9

42 *1* Íme, az én szolgám, akit támogatok,
választottam, akiben kedvemet találom.
Ráadtam lelkemet,
igazságot visz majd a nemzeteknek.
2 Nem kiált, nem emeli fel hangját,
és nem hallatja az utcán.
3 A megroppant nádszálat nem töri össze,
és a kialvó mécsbelet nem oltja el;
hűségesen visz igazságot.
4 Nem alszik ki, és nem roppan össze,
míg igazságot nem tesz a földön;
és tanítására várnak a szigetek.
5 Ezt mondja az Isten, az Úr,
aki az eget teremtette és kifeszítette,
aki megszilárdította a földet, és ami belőle sarjad;
aki leheletet ad a rajta levő népnek,
és lelket a rajta járóknak:
6 »Én, az Úr, hívtalak meg téged igazságban,
és fogom a kezedet;
megőrizlek, és a nép szövetségévé teszlek,

a nemzetek világosságává,
7 hogy megnyisd a vakok szemét,
kihozd a börtönből a foglyokat,
a fogházból a sötétségben ülőket.
8 Én vagyok az Úr, ez az én nevem;
és dicsőségemet nem adom másnak,
sem dicséretemet a bálványoknak.
9 A régebbi dolgok, íme, elérkeztek;
most újakat hirdetek:
mielőtt kisarjadnának,
tudatom veletek.«

A BABILONBÓL VALÓ SZABADULÁS ÍGÉRETE: 42,10-44,23

Győzelmi ének *10* Énekeljetek az Úrnak új éneket,
dicséretét a föld végéről,
ti, akik a tengerre szálltok,
s mindazok, amik azt betöltik,
a szigetek és azok lakói!
11 Zengjen a puszta és városai,
a falvak, ahol Kedár lakik;
ujjongjanak a kőszikla lakói,
a hegyek tetejéről kiáltsanak!
12 Adjanak az Úrnak dicsőséget,
és dicséretét a szigeteken hirdessék!
13 Az Úr, mint a hős, kivonul,
mint harcos, felszítja indulatát;
felrivall és csatakiáltást hallat,
ellenségei felett diadalmaskodik.
14 »Régóta hallgattam,
némán türtőztettem magam;
de most nyögök, mint a szülő asszony,
zihálok és lihegek egyszerre.
15 Pusztává teszek hegyeket és halmokat,
minden füvüket kiszárítom;
szigetekké teszek folyamokat,
és tavakat kiszárítok.
16 Vakokat vezetek olyan úton,
melyet nem ismernek,
és ismeretlen ösvényeken járatom őket;
a sötétséget világossággá teszem előttük,
és a göröngyös helyeket egyenessé.
Ezeket a dolgokat teszem velük,
és nem hagyom el őket.«
17 Meghátrálnak és csúfosan megszégyenülnek,
akik a bálványban bíznak;
akik így szólnak az öntött szobrokhoz:
»Ti vagytok a mi isteneink.«

Izrael, Isten vak és süket szolgája *18* Süketek, halljatok!
Vakok, nézzetek és lássatok!
19 Ki vak, ha nem az én szolgám?
Ki olyan süket, mint követem, akit küldök?
Ki olyan vak, mint megbízottam,
és olyan vak, mint az Úr szolgája?
20 Sokat láttál, de nem ügyelsz rá;
nyitva van a füled, de nem hallasz.
21 Úgy tetszett az Úrnak igazsága miatt,
hogy naggyá és magasztossá tegye a tanítást.
22 De kirabolt és kifosztott nép ez:
megbilincselték a börtönökben mindnyájukat,
és fogházakba dugták;
prédává lettek, és nincs megmentő,
zsákmánnyá, és nincs, aki azt mondja: »Add vissza!«
23 Ki fogja fel ezt fülével közületek,
ki figyel, és hallja meg a jövendő dolgokat?
24 Ki adta zsákmányul Jákobot,
és Izraelt a prédálóknak?
Nemde az Úr, aki ellen vétkeztünk?
Nem akartak útjain járni,
és nem hallgattak tanítására.
25 Ezért kiöntötte rá haragjának hevét
és a kemény harcot;
lángra lobbantotta körben, de ő nem értette meg,
felgyújtotta őt, de nem szívlelte meg.

43 Izrael hazatérése

1 Most pedig így szól az Úr,
a te teremtőd, Jákob, és a te formálód, Izrael:
»Ne félj, mert megváltottalak!
Neveden szólítottalak, az enyém vagy.
2 Ha átkelsz a vizeken, én veled vagyok,
és ha a folyókon, azok nem borítanak el;
ha tűzben jársz, nem égsz meg,
és a láng nem perzsel meg téged.
3 Mert én vagyok az Úr, a te Istened,
Izrael Szentje, a te szabadítód;
odaadtam érted váltságul Egyiptomot,
Etiópiát és Sábát helyetted.
4 Mert drága vagy szememben,
becses vagy, és én szeretlek téged,
azért embereket adok oda helyetted,
és népeket az életedért.
5 Ne félj, mert én veled vagyok!
Napkeletről elhozom ivadékaidat,
és napnyugatról is összegyűjtelek.
6 Azt mondom északnak: `Add ide!',
és délnek: `Ne tartsd vissza,

hozd ide fiaimat a távolból,
és leányaimat a föld végéről;
7 mindenkit, aki nevemet viseli,
akit dicsőségemre teremtettem,
formáltam és alkottam!'

Isten az egyedüli szabadító *8* Hozd ki a népet, amely vak, pedig van szeme,
és akik süketek, pedig van fülük!
9 Minden nemzet gyűljön egybe,
és jöjjenek össze a népek!
Ki hirdeti ezt közülük,
és a régebbi dolgokat ki tudatja velünk?
Állítsák elő tanúikat, igazolják magukat,
hogy akik hallják, hadd mondják: `Igaz!'
10 Ti vagytok az én tanúim – mondja az Úr –,
és az én szolgám, akit kiválasztottam,
hogy megtudjátok, és higgyetek nekem,
s megértsétek, hogy én vagyok az:
előttem nem formáltatott isten,
és utánam sem lesz.
11 Én, én vagyok az Úr,
és nincs rajtam kívül szabadító.
12 Én hirdettem, és hoztam szabadulást,
én adtam tudtul, és nem volt köztetek más.
Ti vagytok az én tanúim – mondja az Úr –,
hogy én Isten vagyok.
13 Ezután is én leszek az;
és nincs, aki kezemből kiragadhatna.
Ha cselekszem, ki háríthatja el?«

Út a pusztán át
14 Így szól az Úr, a ti megváltótok, Izrael Szentje:
»Értetek küldök Babilonba,
leverem az összes zárat,
és a káldeaiakat, akik hajóikkal dicsekednek.
15 Én vagyok az Úr, a ti Szentetek,
Izrael teremtője, a ti királyotok.«
16 Így szól az Úr,
aki utat készített a tengerben,
és a hatalmas vizekben ösvényt;
17 aki kihozott kocsit és lovat,
hadsereget és hőst,
akik együtt fekszenek, nem kelnek fel többé,
kialudtak, mint a mécsbél, és elhamvadtak:
18 »Ne gondoljatok a régi dolgokra,
és az elmúltakra ne figyeljetek!
19 Íme, én újat cselekszem,
most sarjad, talán nem tudjátok?
Igen, utat készítek a sivatagban,

és a pusztában folyókat.
20 Dicsőít majd engem a mező vadja,
a sakálok és a struccmadarak,
mert vizet adtam a sivatagban,
folyókat a pusztában,
hogy megitassam népemet, az én választottamat.
21 A nép, melyet magamnak formáltam,
dicséretemet hirdeti majd.

Izrael bűne és Isten kegyelme

22 De nem engem hívtál, Jákob,
és nem értem fáradoztál, Izrael.
23 Nem hoztál nekem bárányt égőáldozatul,
sem véresáldozataiddal nem tiszteltél engem;
nem terheltelek meg ételáldozattal,
és nem fárasztottalak tömjénáldozattal.
24 Nem vettél nekem pénzért illatos nádat,
és véresáldozataid hájával nem lakattál jól engem;
de megterheltél engem vétkeiddel,
fárasztottál bűneiddel.
25 Én, én vagyok az,
aki eltörlöm gonoszságaidat önmagamért,
és vétkeidre nem emlékezem.
26 Emlékeztess engem, folytassunk pert együtt:
beszélj te, hogy igazold magad!
27 Ősatyád vétkezett,
és közbenjáróid elpártoltak tőlem.
28 Ezért megfosztottam szentségüktől
a szentély fejedelmeit;
pusztulásra adtam Jákobot,
és Izraelt gyalázatra.«

44 **A Lélek kiáradása** *1* Most pedig halld, Jákob, én szolgám,
Izrael, akit kiválasztottam!
2 Így szól az Úr, a te alkotód,
aki formált téged az anyaméhtől fogva,
és segít téged:
»Ne félj, szolgám, Jákob,
Jesurun, akit kiválasztottam!
3 Mert vizet árasztok a szomjas földre,
és patakokat a szárazra;
kiárasztom lelkemet ivadékaidra,
és áldásomat sarjaidra.
4 Sarjadoznak majd a fű között,
mint fűzfák a vízfolyások mellett.
5 Az egyik így szól: `Én az Úré vagyok',
a másik meg Jákob nevével nevezi magát;
az pedig kezébe írja: `Az Úré',
és Izrael nevéről kap nevet.«

Az örök és egyedüli Isten

6 Így szól az Úr, Izrael királya
és megváltója, a Seregek Ura:
»Én vagyok az első, és én vagyok az utolsó,
rajtam kívül nincs Isten.
7 Ki olyan, mint én? Kiáltson,
hirdesse és adja elő nekem, ami azóta volt,
hogy megalapítottam az ősi népet;
és a jövendőt, ami következik, hirdesse nekünk!
8 Ne rettegjetek, és ne féljetek!
Nemde régóta tudtul adtam neked, és hirdettem?
Ti vagytok az én tanúim.
Van-e Isten rajtam kívül?
Vagy kőszikla? Nem tudok róla.

A bálványok semmisége 9 A bálványok alkotói mind semmik, és kedvenceik nem használnak semmit. Ők a tanúik, hogy nem látnak és nem értenek, ezért szégyent vallanak. 10 Ki formált istent, és öntött bálványszobrot, mely nem használ? 11 Íme, annak társai mind szégyent vallanak, mert a mesterek is emberek közül valók. Gyűljenek össze mindnyájan, álljanak elő! Megrettennek majd, és szégyent vallanak együtt. 12 A kovácsmester fáradozik, és az izzó szénnél dolgozik, kalapáccsal formálja művét, és megmunkálja erős karjával; meg is éhezik, és elhagyja ereje, nem iszik vizet, és elfárad.

13 Az ácsmester kifeszíti a mérőzsinórt, jelet húz körben rajzszerszámával; gyaluval készíti művét, és körzővel megrajzolja; elkészíti, mint férfi képmását, mint szép embert, hogy házban lakjék. 14 Cédrusfákat vág ki magának, és veszi a tölgyet vagy a terebintfát, melyet az erdő fái között nevelt magának; lucfenyőt ültet, melyet az eső felnövel. 15 Tüzelője lesz az embernek: vesz belőle, hogy melegedjék, meg is gyújtja, és kenyeret süt. Istent is csinál, és leborul, bálványt készít belőle, és meghajol előtte. 16 Felét elégeti tűzben, felén húst süt, megeszi a sültet, és jóllakik; fel is melegszik, és így szól: »De jól megmelegedtem! Érzem a tüzet!« 17 A maradékából pedig istent készít, bálványt magának, meghajol és leborul előtte, könyörög hozzá, és így szól: »Ments meg engem, mert te vagy az én istenem!«

18 Nem tudják és nem látják be, mert szemük leragadt, hogy ne lásson, és ne értsen a szívük. 19 Nem fontolják meg szívükkel, nincs tudásuk és belátásuk, hogy így szólnának: »Felét elégettem tűzben, parazsán kenyeret is sütöttem, sütök húst is, és megeszem; a maradékából pedig undok bálványt készítek, és egy fatuskó előtt hajolok meg.« 20 Hamu a tápláléka, szíve csalatkozik, félrevezeti őt; nem menti meg lelkét, és nem mondja: »Nemde hazugság van a jobbomon?«

Izrael megváltása

21 Emlékezz ezekre, Jákob,
és Izrael, mert szolgám vagy!
Én formáltalak, az én szolgám vagy,
Izrael, nem feledkezem meg rólad.
22 Eltöröltem, mint a felleget, gonoszságaidat,
és mint a felhőt, vétkeidet.
Térj vissza hozzám, mert megváltottalak!
23 Ujjongjatok, egek, mert az Úr cselekedett,

kiáltsatok, földnek mélységei!
Ujjongásban törjetek ki, hegyek,
erdő és minden fa benne!
Mert megváltotta az Úr Jákobot,
és Izraelben fog megdicsőülni.

A CÍRUSZ ÁLTALI SZABADULÁS ÍGÉRETE: 44,24-48,22

Círusz meghívása és feladata

24 Így szól az Úr, a te megváltód,
aki formált téged az anyaméhtől fogva:
»Én vagyok az Úr,
aki alkottam mindent,
aki egyedül feszítettem ki az eget,
és szilárdítottam meg a földet;
ki volt velem?
25 Meghiúsítom a fecsegők jeleit,
és a jósokat bolonddá teszem;
meghátrálásra kényszerítem a bölcseket,
és tudományukat balgasággá teszem.
26 Valóra váltom szolgám szavát,
és követeim tervét beteljesítem.
Azt mondom Jeruzsálemnek: `Lakottá leszel',
és Júda városainak: `Felépültök',
s romjait helyreállítom.
27 Azt mondom a mély tengernek: `Apadj ki!
Folyóidat pedig kiszárítom.'
28 Azt mondom Círusznak: `Pásztorom,
aki minden kívánságomat teljesíti.'
Azt mondom Jeruzsálemnek: `Felépülsz',
és a templomnak: `Lerakják alapjaidat.'«

45 *1* Így szól az Úr felkentjéről, Círuszról: »Megfogtam jobbját,
hogy nemzeteket hódoltassak meg előtte,
és királyok derekán oldom meg az övet,
hogy ajtókat nyissak meg előtte,
és kapuk ne maradjanak zárva.
2 Én előtted megyek,
és a hegyeket elegyengetem;
ércajtókat török össze,
és vaszárakat verek le.
3 Neked adom a sötétség kincseit
és a rejtekhelyek drágaságait,
hogy megtudd: én vagyok az Úr,
aki neveden szólítottalak, Izrael Istene.
4 Szolgámért, Jákobért,
és Izraelért, választottamért
szólítottalak neveden,
nevet adok neked, noha nem ismertél.

5 Én vagyok az Úr, és nincs más,
rajtam kívül nincs Isten!
Felövezlek téged, noha nem ismertél,
6 hogy megtudják napkelettől napnyugatig:
senki sincs rajtam kívül,
én vagyok az Úr, és nincs más!
7 Én alkotok világosságot, és teremtek sötétséget,
én szerzek jólétet, és teremtek bajt;
én, az Úr, cselekszem mindezeket.
8 Harmatozzatok, egek, felülről,
és a felhők hullassanak igazságot!
Nyíljék meg a föld,
teremjen szabadulást,
és igazság sarjadjon vele!
Én, az Úr, teremtettem azt.«

A békétlenkedők és kételkedők ellen
9 Jaj annak, aki perbe száll formálójával,
noha csak cserép a föld cserepei között!
Mondhatja-e formálójának az agyag: »Mit csinálsz?«,
vagy a mű: »Nincs ügyes kezed«?
10 Jaj annak, aki azt mondja az apának: »Miért nemzel?«,
s az asszonynak: »Miért szülsz?!«
11 Így szól az Úr,
Izrael Szentje és formálója:
»A jövendőt kérdezitek tőlem fiaimról,
és kezem művéről parancsoltok nekem?
12 Én alkottam a földet,
és az embert rajta én teremtettem;
az én kezem feszítette ki az eget,
és minden seregének én parancsoltam.
13 Én támasztottam őt igazságban,
és minden útját én egyengetem;
ő építi fel városomat,
és foglyaimat ő bocsátja el,
nem vételárért és nem ajándékért«,
– mondja a Seregek Ura.

A pogány népek hódolata *14* Így szól az Úr:
»Egyiptom szerzeménye, Etiópia nyeresége
és a sábaiak, szálas termetű férfiak
hozzád vonulnak, s a tieid lesznek,
utánad mennek, bilincsbe verve vonulnak;
feléd borulnak le, hozzád könyörögnek:
`Csak benned van Isten, és nincs más,
nem létezik más Isten!'«
15 Valóban, rejtőző Isten vagy te,
Izrael Istene, szabadító!
16 Megszégyenülnek és szégyent vallanak mindnyájan,

egyaránt gyalázatra jutnak a bálványok készítői.
17 Izrael megszabadul az Úr által,
örökké tartó szabadulással;
nem szégyenültök meg és nem vallotok szégyent
soha, soha többé!
18 Mert így szól az Úr,
aki az eget teremtette, ő, az Isten,
aki a földet formálta és megalkotta,
ő, aki megalapozta,
és nem pusztaságnak teremtette,
hanem azért formálta, hogy lakjanak rajta:
»Én vagyok az Úr, és nincs más.
19 Nem a rejtekben szóltam,
a földnek egy sötét helyén;
nem mondtam Jákob ivadékának:
`Hiába kerestek!'
Én, az Úr, igazat beszélek,
igazságot hirdetek.
20 Gyűljetek össze és jöjjetek,
lépjetek ide együtt,
akik a nemzetek közül megmenekültetek!
Oktalanok, akik bálványuk fáját hordozzák,
és olyan istenhez könyörögnek,
aki nem szabadít meg.
21 Hirdessétek és adjátok elő,
tanácskozzatok is egymással!
Ki adta tudtul ezt kezdettől fogva?
Ki hirdette régóta?
Nemde én, az Úr?
Nincs más Isten rajtam kívül,
igaz és szabadító Isten nincs kívülem.
22 Forduljatok hozzám, és megszabadultok,
a földnek határai mind,
mert én vagyok az Isten, és nincs más!
23 Önmagamra esküdtem,
igazság jött ki számból,
szó, amely nem tér vissza:
előttem hajlik meg minden térd,
énrám esküszik minden nyelv.«
24 Azt mondják:
»Csak az Úrban van igazság és erő!«
Hozzá jönnek és megszégyenülnek
mind, akik pereltek vele.
25 Az Úrban lesz igazzá és dicsekszik
Izrael minden ivadéka.

46 A babiloni istenek bukása és Jahve mindenhatósága

1 Térdre roskad Bél, meggörnyed Nábó,
szobraik állatokra és barmokra kerülnek;

terheiteket hordozzák,
teher az a kimerült állatoknak.
2 Meggörnyednek, térdre roskadnak együttesen,
nem tudják megmenteni a terhet,
és maguk is a fogságba mennek.
3 Hallgassatok rám, Jákob háza,
és Izrael házának egész maradéka,
ti, akiket hordozlak az anyaméhtől kezdve,
akiket viszlek anyátok méhétől fogva!
4 Öregségtekig én ugyanaz vagyok,
és idős korotokig én hordozlak;
én alkottalak, én viszlek,
én hordozlak, és mentelek meg.
5 Kihez hasonlíthatnátok engem,
és kivel vethetnétek egybe?
Kihez mérhetnétek engem, hogy hasonlók lennénk?
6 Akik kiöntik az aranyat az erszényből,
és akik ezüstöt mérnek a mérlegen,
aranyművest fogadnak, hogy istent csináljon belőle,
meghajolnak és leborulnak.
7 Vállukra veszik, hordozzák,
és leteszik a helyére,
az pedig áll,
nem mozdul helyéről;
még ha kiált is hozzá valaki, akkor sem válaszol,
szorongatásából nem menti meg őt.

Círusz, Isten eszköze *8* Emlékezzetek erre, és szégyenkezzetek;
vegyétek szívetekre, ti hűtlenek!
9 Emlékezzetek a korábbi dolgokra
az ősidőktől fogva,
mert én vagyok az Isten, és nincs más,
Isten vagyok, és nincs olyan, mint én!
10 Hirdetem kezdettől a végső dolgokat,
és régtől fogva azt, ami még nem történt meg.
Így szólok: »Tervem megvalósul,
és ami tetszik nekem, mindent megteszek.«
11 Hívok napkeletről egy ragadozó madarat,
messze földről egy tervemnek megfelelő férfit.
Szóltam, és be is teljesítem,
kigondoltam, és meg is teszem.
12 Hallgassatok rám, keményszívűek,
akik messze vagytok az igazságtól!
13 Közel hoztam igazságomat, nincsen messze,
és szabadításom nem késlekedik;
szabadítást adok a Sionon,
és dicsőségemet Izraelnek.

47 **Babilon bukása** *1* Szállj le, és ülj a porba,

Babilon szűz leánya!
Ülj le a földre, nincs trónus,
káldeaiak leánya!
Mert nem hívnak téged többé
elpuhultnak és kényesnek.
2 Fogd a kézimalmot, és őrölj lisztet!
Vedd le fátyladat,
emeld fel uszályodat, fedd fel combodat,
kelj át folyókon!
3 Táruljon fel meztelenséged,
és legyen láthatóvá szégyened!
»Bosszút állok,
és nem kímélek senkit«
4 – mondja a mi megváltónk,
Seregek Ura az ő neve,
Izrael Szentje.
5 Ülj csendben, és menj a sötétbe,
káldeaiak leánya,
mert nem hívnak téged többé
országok úrnőjének!
6 Megharagudtam népemre,
megfosztottam szentségétől örökségemet,
és kezedbe adtam őket;
nem gyakoroltál velük irgalmat,
az öregre is ráraktad súlyos igádat.
7 Azt mondtad: »Örökké úrnő leszek!«
Nem szívlelted meg ezeket,
nem gondoltál a végére.
8 De most halld ezt, te elpuhult,
aki biztonságban laksz,
és azt mondod szívedben:
»Én vagyok, és rajtam kívül nincs más;
nem fogok özvegyen lakni,
és nem ismerem a gyermektelenséget!«
9 Elér majd téged mind a kettő,
hirtelen, egyetlen napon:
a gyermektelenség és özvegység;
egy szempillantás alatt elérnek téged,
hiába sok varázslatod,
és varázsigéid nagy ereje.
10 Gonoszságodban bíztál, és azt mondtad:
»Nincs senki, aki látna engem.«
Bölcsességed és tudományod vezetett félre téged,
hogy azt mondd szívedben:
»Én vagyok, és rajtam kívül nincs más.«
11 Elér majd téged a baj,
nem tudod elhárítani,
és rád szakad a veszedelem,
nem bírod elfordítani;
elér téged egy szempillantás alatt a pusztulás,

melyet nem ismersz.
12 Állj elő hát varázsigéiddel
és sok varázslatoddal,
melyekkel ifjúkorod óta vesződtél!
Hátha hasznot húzhatsz,
hátha félelmet keltesz.
13 Kimerültél sok tervedben;
álljanak hát elő, és szabadítsanak meg téged,
akik az eget vizsgálják,
akik a csillagokat nézik,
és tudtul adják minden újholdkor,
mi történik majd veled!
14 Íme, olyanok lettek, mint a tarló,
tűz égeti el őket,
nem mentik meg életüket a láng hatalmából;
nem parázs az, melynél melegedhetnének,
nem tűzhely, hogy előtte ülhetnének.
15 Így jársz azokkal, akikkel vesződtél,
akikkel ifjúkorod óta kereskedtél;
mindegyik a maga útján tévelyeg,
nincs, aki megszabadítson téged.

48 Az Úr türelme

1 Halljátok ezt, Jákob háza,
akik Izrael nevét viselitek,
és Júda bensejéből származtok;
akik az Úr nevére esküsztök,
és Izrael Istenét emlegetitek,
de nem hűségben és nem igazságban!
2 Bizony, a szent városról kapták nevüket,
és Izrael Istenére támaszkodnak:
Seregek Ura az ő neve.
3 A korábbi dolgokat régóta hirdettem,
számból jöttek ki, és tudattam azokat;
egy szempillantás alatt megtettem, és bekövetkeztek.
4 Mert tudtam, hogy megátalkodott vagy,
vasinakból van a nyakad,
és a homlokod ércből,
5 ezért hirdettem neked régóta,
mielőtt bekövetkezett, tudattam veled,
hogy ne mondhasd: »Bálványom tette ezeket,
faragott és öntött szobrom parancsolta meg.«
6 Amit hallottál, lásd mindazt!
És ti nem hirdetitek?
Mostantól fogva új dolgokat tudatok veled,
és elrejtett dolgokat, melyeket nem ismersz.
7 Most teremtettem őket, nem régen,
és a napjuk előtt nem hallottál róluk,
hogy ne mondhasd: »Íme, ismertem őket.«

8 Nem is hallottad, nem is ismerted,
füled sem nyílt meg előbb;
mert tudom, hogy nagyon hűtlen vagy,
és lázadónak hívnak az anyaméhtől fogva.
9 Nevemért türtőztetem haragomat,
és dicsőségemért megfékezem irántad,
hogy ne pusztítsalak el.
10 Íme, kiégettelek, de nem mint ezüstöt,
megpróbáltalak a nyomorúság kohójában.
11 Önmagamért, magamért cselekszem,
mert hogyan engedhetném, hogy gyalázzanak?
És dicsőségemet másnak nem adom!

Círusz, Isten küldötte

12 Hallgass rám, Jákob,
és Izrael, akit elhívtam!
Én magam, én vagyok az első,
és én vagyok az utolsó is.
13 Igen, az én kezem alapozta meg a földet,
és jobbom terjesztette ki az eget;
ha szólítom őket, előállnak együtt.
14 Gyűljetek össze mindnyájan, és halljátok!
Ki hirdette közülük ezeket?
Akit az Úr szeret, végrehajtja akaratát Babilonon,
és karja a káldeaiakon.
15 Én, én szóltam, és hívtam el őt,
elhoztam őt, és sikerrel jár útján.
16 Jöjjetek közel hozzám, halljátok ezt!
Nem szóltam a rejtekben kezdettől fogva,
attól az időtől, hogy ez történik, én ott vagyok.
Most pedig az Úristen küldött el engem, és az ő lelke.

Isten vezetni s áldani akar

17 Így szól az Úr, a te megváltód,
Izrael Szentje:
Én vagyok az Úr, a te Istened,
aki tanítalak téged, hogy hasznodra váljék,
aki vezetlek az úton, amelyen járnod kell.
18 Ha figyeltél volna parancsaimra,
olyan volna békességed, mint a folyam,
és igazságod, mint a tenger hullámai;
19 ivadékod annyi volna, mint a föveny,
és méhed sarja annyi, mint homokszemei;
nem veszne ki és nem tűnne el
neve színem elől.

Isten hazahívja népét *20* Menjetek ki Babilonból,
meneküljetek a káldeaiak közül!
Ujjongó hangon hirdessétek, adjátok tudtul ezt,

terjesszétek el a föld végéig!
Mondjátok: »Megváltotta az Úr szolgáját, Jákobot!«
21 Nem szomjaztak, amikor a pusztában vezette őket,
kősziklából fakasztott vizet nekik;
meghasította a kősziklát, és folytak a vizek.
22 Nincs békességük az istenteleneknek
– mondja az Úr. –

MÁSODIK ÉNEK AZ ÚR SZOLGÁJÁRÓL: 49,1-9a

49 1 Hallgassatok rám, szigetek,
és figyeljetek, népek, a távolból!
Az Úr hívott el engem az anyaméhtől fogva,
anyám méhétől emlegette nevem.
2 Olyanná tette számat, mint az éles kard,
keze árnyékában rejtett el engem;
olyanná tett, mint a hegyes nyíl,
tegzébe dugott engem.
3 Így szólt hozzám: »Szolgám vagy,
Izrael, benned fogok megdicsőülni.«
4 De én azt mondtam: »Hasztalan fáradoztam,
hiába és feleslegesen fecséreltem erőmet.
De igazságom az Úrnál van,
és munkám jutalma Istenemnél.«
5 Most pedig így szól az Úr,
aki az anyaméhtől fogva szolgájának alkotott engem,
hogy visszavezessem hozzá Jákobot,
és Izrael hozzá gyűljön;
mert becses vagyok az Úr szemében,
és Istenem lett az én erőm;
6 ezt mondta: »Kevés az, hogy szolgám légy,
hogy helyreállítsd Jákob törzseit,
és Izrael maradékát visszatérítsd;
a nemzetek világosságává teszlek,
hogy eljusson üdvösségem a föld végéig.«
7 Így szól az Úr,
Izrael megváltója, Szentje,
ahhoz, akit megvetnek az emberek,
akit utálnak a nemzetek,
a kényurak szolgájához:
»Királyok látnak majd, és felállnak,
fejedelmek, és leborulnak,
az Úr miatt, aki hűséges,
Izrael Szentje miatt, aki kiválasztott téged.«
8 Így szól az Úr:
»A kegyelem idején meghallgatlak téged,
és a szabadulás napján megsegítelek;
megőrizlek, s a nép szövetségévé teszlek,
hogy helyreállítsd az országot,

és kioszd az elpusztított örökséget;
9 hogy azt mondd a foglyoknak:
`Jöjjetek ki!',
és azoknak, akik sötétségben vannak:
`Lépjetek a napvilágra!'

SION HELYREÁLLÍTÁSA: 49,9b-50,3

A hazavezető út szépsége

Az utak mellett legelnek majd,
és minden kopár dombon lesz legelőjük.
10 Nem éheznek és nem szomjaznak,
nem sújtja őket forróság és nap,
mert aki megkönyörült rajtuk, az vezeti őket,
és vizek forrásához irányítja őket.
11 Minden hegyemet úttá teszem,
és ösvényeim kiemelkednek.
12 Íme, ezek messziről jönnek,
és íme, azok északról meg nyugatról,
mások pedig Sziním földjéről.«
13 Ujjongjatok, egek, és örvendj, te föld,
ujjongásban törjetek ki, hegyek!
Mert megvigasztalja népét az Úr,
és szegényein megkönyörül.

Isten vigasztalja népét

14 Azt mondta Sion:
»Elhagyott engem az Úr,
és Uram megfeledkezett rólam.«
15 Megfeledkezhetik-e csecsemőjéről az asszony,
nem könyörül-e méhe magzatán?
Még ha az meg is feledkeznék,
én akkor sem feledkezem meg rólad!
16 Íme, tenyeremre rajzoltalak téged;
falaid előttem vannak szüntelen.
17 Sietnek építőid;
rombolóid és pusztítóid pedig kivonulnak belőled.
18 Hordozd körül szemedet, és lásd:
mindnyájan összegyűltek, eljöttek hozzád!
»Életemre mondom – szól az Úr –,
hogy valamennyit díszként öltöd fel,
és magadra kötöd őket, mint a menyasszony.«
19 Mert romjaid és pusztaságaid,
elpusztított országod
most szűk lesz lakóidnak,
és távol lesznek pusztítóid.
20 Mondani fogják még füled hallatára
gyermektelenséged fiai:
»Szűk nekem a hely,

adj teret, hogy ott lakhassam!«
21 Akkor ezt mondod majd szívedben:
»Ki szülte nekem ezeket?
Hiszen én gyermektelen és meddő vagyok,
száműzött és eltaszított.
Ki nevelte fel ezeket?
Íme, én egyedül maradtam;
hol voltak ezek?«

22 Így szól az Úristen:
»Íme, fölemelem kezemet a nemzetek felé,
és a népek felé fölemelem zászlómat;
ölben hozzák majd fiaidat,
és leányaidat vállukra emelik.
23 Királyok lesznek a gondozóid,
és fejedelemasszonyaik a dajkáid;
arccal a földre borulnak előtted,
és lábad porát nyalják.
Akkor megtudod, hogy én vagyok az Úr,
és nem szégyenülnek meg, akik bennem remélnek.«
24 El lehet-e venni a hőstől a prédát,
és az erőszakosnak zsákmánya megszabadulhat-e?
25 Bizony, így szól az Úr:
»A hősnek zsákmányát is elveszik,
és az erőszakosnak prédája megszabadul.
Akik veled perelnek, azokkal én fogok perelni,
és fiaidat én szabadítom meg.
26 Megetetem elnyomóidat saját húsukkal,
és mint a musttól, megittasodnak saját vérüktől.
Akkor megtudja minden ember,
hogy én vagyok az Úr, a te szabadítód,
és a te megváltód, Jákob Hatalmasa.«

50 *1* Így szól az Úr:
»Hol van anyátok válólevele,
amellyel elbocsátottam őt?
Vagy ki az én hitelezőm,
akinek eladtalak titeket?
Íme, bűneitek miatt adtalak el titeket,
és vétkeitek miatt bocsátottam el anyátokat.
2 Amikor eljöttem, miért nem volt ott senki?
Amikor kiáltottam, miért nem volt, aki válaszoljon?
Vajon túl rövid a kezem a megváltáshoz?
Vagy nincs bennem erő a megmentésre?
Íme, fenyegetésemmel kiszárítom a tengert,
sivataggá teszem a folyókat;
elrothadnak halaik víz nélkül,
és szomjan pusztulnak.
3 Gyászba öltöztetem az eget,

és zsákruhát adok rá takaróul.«

HARMADIK ÉNEK AZ ÚR SZOLGÁJÁRÓL: 50,4-9

4 Az Úristen megadta nekem a tanítványok nyelvét,
hogy támogatni tudjam szóval a fáradtat.
Fölébreszti reggel,
reggel fölébreszti fülemet,
hogy hallgassam, mint a tanítványok.
5 Az Úristen megnyitotta fülemet,
én pedig nem ellenkeztem, nem hátráltam meg.
6 Hátamat odatartottam az ütlegelőknek,
és orcámat a tépdesőknek;
arcomat nem rejtettem el
a gyalázás és köpdösés elől.
7 De az Úristen megsegít engem,
ezért nem ér gyalázat;
ezért tettem arcomat olyanná, mint a kovakő,
és tudom, hogy nem szégyenülök meg.
8 Közel van, aki igazságot szolgáltat nekem.
Ki szállhat perbe velem? Álljunk ki együtt!
Ki az ellenfelem? Lépjen ide hozzám!
9 Íme, az Úristen megsegít engem,
ki mondhat bűnösnek?
Íme, mindnyájan szétfoszlanak, mint a ruha,
moly emészti meg őket.

BÁTORÍTÁS A BIZALOMRA: 50,10-52,12

Az isteni segítség ereje

10 Ki féli közületek az Urat,
és hallgat szolgája hangjára?
Aki sötétségben jár,
és nincs világossága,
bízzék az Úr nevében,
és támaszkodjék Istenére!
11 Íme, ti mindnyájan, akik tüzet gyújtotok,
akik gyújtónyilakkal szerelitek fel magatokat,
jussatok tüzetek lángjába,
és a gyújtónyilak közé, melyeket meggyújtottatok!
Az én kezem által történt ez veletek;
kínban fogtok feküdni.

51 1 Hallgassatok rám, akik igazság után jártok,
akik az Urat keresitek!
Tekintsetek a kősziklára, melyből kivágtak titeket,
és a kút üregére, melyből kiástak!
2 Tekintsetek atyátokra, Ábrahámra,
és Sárára, aki szült titeket!
Mert egyedül őt hívtam meg,

megáldottam és megsokasítottam.
3 Bizony, megvigasztalja az Úr Siont,
megvigasztalja minden romját;
olyanná teszi sivatagját, mint az Éden,
és pusztaságát, mint az Úr kertje.
Öröm és vidámság lesz benne,
hálaadás és ének hangja.
4 Figyeljetek rám, én népem,
és ti, nemzetek, rám hallgassatok!
Mert tanítás indul ki tőlem,
és igazságomat a népek világosságává teszem
egy szempillantás alatt.
5 Közel van igazságom,
kiindult szabadításom,
és karom megítéli a népeket;
rám várnak a szigetek,
és karomban reménykednek.
6 Emeljétek az égre szemeteket,
és tekintsetek a földre le!
Mert az ég, mint a füst, elenyészik,
a föld, mint a ruha, szétfoszlik,
és lakói, mint a szúnyogok, elpusztulnak;
de szabadításom örökre megmarad,
és igazságom nem szűnik meg.
7 Hallgassatok rám, akik ismeritek az igazságot,
nép, melynek szívében van tanításom!
Ne féljetek az emberek gyalázkodásától,
szitkaiktól ne ijedjetek meg!
8 Mert mint a ruhát, megeszi őket a moly,
és mint a gyapjút, megeszi őket a féreg;
de igazságom örökre megmarad,
és szabadításom nemzedékről nemzedékre.

Az Úr erős karja

9 Ébredj, ébredj, öltözz erőbe,
az Úrnak karja!
Ébredj, mint a hajdankor napjaiban,
a régmúlt nemzedékek idején!
Vajon nem te vagy, aki kettéhasítottad Ráhábot,
aki átdöfted a sárkányt?
10 Vajon nem te vagy, aki kiszárítottad a tengert,
a nagy mélység vizét,
s aki úttá változtattad a tenger mélyét,
hogy átkeljenek a megváltottak?
11 Akiket az Úr kiváltott, visszatérnek,
ujjongással jönnek a Sionra,
és örök öröm lesz a fejük felett;
vidámság és öröm éri őket,
elfut a bánat és a sóhaj.
12 Én, én vagyok vigasztalótok!

Ki vagy te, hogy félj halandó embertől,
ember fiától, aki olyan, mint a fű?
13 Megfeledkeztél az Úrról, alkotódról,
aki kifeszítette az eget,
és megalapozta a földet;
és féltél szüntelenül, egész nap
a sanyargató haragjától,
aki pusztításra készült.
De hol van már a sanyargató haragja?
14 Gyorsan kiszabadul a megkötözött,
nem hal meg a veremben,
és nem fogy el kenyere.
15 Mert én vagyok az Úr, a te Istened,
aki felkavarom a tengert, és zúgnak hullámai;
Seregek Ura az én nevem.
16 Szádba helyeztem igéimet,
és kezem árnyékával takartalak be,
amikor kifeszítettem az eget,
és megalapoztam a földet,
s azt mondtam Sionnak: »Az én népem vagy.«

Isten haragjának kelyhe

17 Ébredj föl, ébredj föl,
kelj föl, Jeruzsálem,
aki kiittad az Úr kezéből
haragjának kelyhét;
a kábító serleget
kiittad, kiürítetted.
18 Nincs senki, aki törődjék vele,
összes fia közül, akiket szült;
és nincs senki, aki megfogja kezét,
összes fia közül, akiket felnevelt.
19 Két dolog ért téged;
ki szánakozik rajtad?
Pusztulás és összeomlás, éhínség és kard;
ki vigasztal meg téged?
20 Fiaid ájultan feküdtek
minden utcasarkon,
mint hálóba került gazella,
eltelve az Úr haragjával,
Istenednek fenyegetésével.
21 Ezért halld ezt, te szegény,
aki részeg vagy, de nem bortól!
22 Így szól Urad, az Úr,
és Istened, aki perbe száll népéért:
»Íme, kiveszem kezedből a kábító kelyhet,
haragom serlegét;
nem iszod azt többé.
23 Megalázóid kezébe teszem,
akik azt mondták neked:

`Hajolj meg, hadd menjünk át rajtad!'
S olyanná tetted hátadat, mint a föld,
és mint az utca a járókelőknek.«

52 Sion szabadulása

1 Ébredj, ébredj,
öltsd fel erődet, Sion!
Öltsd fel díszes ruháidat,
Jeruzsálem, te szent város!
Mert többé nem jár benned
körülmetéletlen és tisztátalan.
2 Rázd le magadról a port, kelj fel,
te fogoly, Jeruzsálem!
Oldd le nyakad bilincseit,
Sion fogoly leánya!
3 Mert így szól az Úr: »Ingyen adtalak el titeket, és nem pénzen váltalak meg.« 4 Mert
így szól az Úristen: »Először Egyiptomba ment le népem, hogy jövevény legyen ott, és
Asszíria ok nélkül sanyargatta őt. 5 De most mit tegyek itt – mondja az Úr –, hiszen ingyen
vitték el népemet? Akik uralkodnak rajta, ordítoznak – mondja az Úr –, és szüntelenül,
egész nap nevemet gyalázzák. 6 Ezért megismeri majd népem nevemet azon a napon, hogy
én vagyok, aki így szóltam: `Íme, itt vagyok!'«
7 Milyen szép a hegyeken
annak lába, aki örömhírt hoz,
aki békét hirdet, aki jó örömhírt hoz,
aki szabadulást hirdet;
aki azt mondja Sionnak:
»Királyként uralkodik Istened!«
8 Hallgasd! Őreid felemelték hangjukat,
együtt ujjonganak,
mert szemtől szemben látják,
amikor visszatér az Úr Sionra.
9 Örvendjetek, ujjongjatok együtt,
Jeruzsálem romjai!
Mert megvigasztalta népét az Úr,
megváltotta Jeruzsálemet.
10 Felfedte szent karját az Úr,
minden nemzet szeme láttára;
és meglátja a föld minden határa
Istenünk szabadítását.
11 Távozzatok, távozzatok, jöjjetek ki onnan,
tisztátalant ne érintsetek!
Jöjjetek ki közepéből, tisztuljatok meg,
akik az Úr edényeit hordozzátok!
12 Hiszen nem kell sietve kijönnötök,
sem futva mennetek,
mert az Úr megy előttetek,
és Izrael Istene zárja sorotokat.

NEGYEDIK ÉNEK AZ ÚR SZOLGÁJÁRÓL: 52,13-53,12

13 Íme, sikert arat szolgám,
magasra emelkedik, magasztos és igen fenséges lesz.
14 Amint sokan megborzadtak tőle,
hisz olyan torz volt, nem emberi a külseje,
alakja nem hasonló az emberek fiaihoz,
15 úgy ámulatba ejt majd sok nemzetet,
királyok fogják be előtte szájukat,
mert olyat látnak, amiről nem beszéltek nekik,
és olyat vesznek észre, amiről nem hallottak.

53 1 »Ki hitt annak, amit hallottunk,
és az Úr karja ki előtt nyilvánult meg?
2 Úgy nőtt fel színe előtt, mint a hajtás,
és mint a gyökér a szomjas földből;
nem volt szép alakja, sem ékessége,
hogy megnézzük őt,
és nem volt olyan külseje,
hogy kívánjuk őt.
3 Megvetett volt, és utolsó az emberek között,
fájdalmak férfia és betegség ismerője,
aki elől elrejtettük arcunkat;
megvetett volt, és nem becsültük őt.
4 Pedig a mi betegségeinket ő viselte,
és a mi fájdalmainkat ő hordozta;
mi mégis megvertnek tekintettük,
Istentől sújtottnak és megalázottnak.
5 De őt a mi vétkeinkért szúrták át,
a mi bűneinkért törték össze;
a mi békességünkért érte fenyítés,
és az ő sebe által gyógyultunk meg.
6 Mindnyájan, mint a juhok, tévelyegtünk,
mindenki a maga útjára tért;
és az Úr őrá rakta
mindnyájunk bűnét.«
7 Megkínozták, és ő alázatos volt,
nem nyitotta ki száját;
mint a bárány, melyet leölésre visznek,
és mint a juh, mely nyírói előtt elnémul,
nem nyitotta ki száját.
8 Sanyargatás és ítélet után vitték el;
és sorsával ki törődik?
Mert kivetették az élők földjéből,
népem vétke miatt sújtották halálra.
9 Istentelenek között adtak sírt neki,
és gazdag mellett, amikor meghalt,
bár nem követett el erőszakot,
és nem volt álnokság a szájában.
10 De az Úrnak úgy tetszett,
hogy összetörje betegséggel.

Ha odaadja engesztelő áldozatul életét,
meglátja majd utódait, hosszúra nyújtja napjait;
és az Úr tetszése az ő keze által teljesül.
11 Lelkének gyötrelme után
meglátja a világosságot, megelégedett lesz.
Tudásával szolgám igazzá tesz sokakat,
és bűneiket ő hordozza.
12 Ezért osztályrészül adok neki sokakat,
és hatalmasokkal osztozik a zsákmányon,
amiért halálra adta életét,
és a bűnösök közé számították;
pedig ő sokak vétkét viselte,
és a bűnösökért közbenjár.

BOLDOGSÁG AZ ÚJ SIONON: 54,1-55,5

54 **Isten megáldja a népet** *1* Ujjongj, te meddő, aki nem szültél,
ujjongásban törj ki és kiálts, aki nem vajúdtál!
Mert több fia lesz az elhagyottnak,
mint a férjes asszonynak – mondja az Úr. –
2 Szélesítsd ki sátrad helyét,
és hajlékaid kárpitjait feszítsd ki, ne kíméld!
Hosszabbítsd meg köteleidet,
és cövekeidet erősítsd meg!
3 Mert jobbra és balra ki fogsz terjeszkedni,
utódod nemzeteket örököl,
melyek elhagyott városokat népesítenek be.
4 Ne félj, mert nem szégyenülsz meg,
és ne pirulj, mert nem kell szégyenkezned!
Mert ifjúkorod szégyenét elfelejted,
és özvegységed gyalázatára nem emlékezel többé.
5 Mert a te alkotód a férjed:
Seregek Ura az ő neve;
és Izrael Szentje a megváltód:
az egész föld Istenének hívják őt.
6 Mert, mint elhagyott és bánkódó lelkű asszonyt
hívott meg téged az Úr,
mint ifjúkorban eltaszított asszonyt
– mondja a te Istened.
7 Egy rövid szempillantásra elhagytalak,
de nagy irgalommal összegyűjtelek.
8 Haragom túláradásában
elrejtettem arcomat előled egy szempillantásra,
de örök kegyelemmel megkönyörültem rajtad
– mondja a te megváltód, az Úr.
9 Úgy vagyok, mint Noé napjaiban,
akinek megesküdtem,
hogy Noé vizei nem árasztják el többé a földet;
így esküszöm, hogy nem haragszom rád,

és nem korhollak téged.
10 Mert a hegyek eltűnhetnek,
és a halmok meginoghatnak,
de kegyelmem nem tűnik el tőled,
és békeszövetségem nem inog meg
– mondja a te könyörülő Urad.

Az új Jeruzsálem

11 Te szegény, vihartól elsodort,
akinek nincs vigasztalása,
íme, én drágakőre fektetem köveidet,
és zafírokra alapozlak téged.
12 Rubinból alkotom párkányaidat,
kapuidat drágakövekből,
és minden határodat értékes kövekből.
13 Fiaid mind az Úr tanítványai lesznek,
és nagy lesz fiaid békessége.
14 Igazság lesz az alapod;
távol leszel az elnyomástól, mert nem kell félned,
és a rettegéstől, mert az nem közelít hozzád.
15 Íme, ha meg is támadnak, ez nem tőlem lesz,
aki megtámad téged, elesik veled szemben.
16 Íme, én teremtettem a kovácsot,
aki fúvással éleszti a parázsló tüzet,
s fegyvert állít elő mestersége szerint;
és én teremtettem a pusztítót, hogy romboljon.
17 Minden fegyver, mely ellened készült,
sikertelen lesz;
és minden nyelvet, mely perbe száll veled,
meg fogsz cáfolni.
Ez az örökrésze az Úr szolgáinak,
és igazságuk tőlem van – mondja az Úr.

55 **Az egész nép megszabadul** *1* Ó, ti szomjazók mind, jöjjetek a vizekhez,
és akiknek nincs pénzetek, jöjjetek,
vegyetek gabonát, és egyetek!
Jöjjetek, vegyetek gabonát pénz nélkül,
és vételár nélkül bort és tejet!
2 Miért költitek a pénzt arra, ami nem kenyér,
és keresményeteket arra, amivel nem laktok jól?
Figyelmesen hallgassatok rám,
akkor majd jót esztek,
és élvezitek a kövér falatokat.
3 Hajtsátok ide fületeket, és jöjjetek hozzám,
hallgassatok ide, s akkor élni fog lelketek!
Örök szövetséget kötök veletek,
a Dávidnak ígért biztos kegyelem alapján.
4 Íme, tanúul adtam őt a népeknek,
vezérül és parancsolóul a nemzeteknek.

5 Íme, olyan nemzetet hívsz majd,
melyet nem ismersz,
és olyan nemzetek futnak hozzád,
melyek nem ismertek téged,
az Úrért, a te Istenedért,
Izrael Szentjéért, mert megdicsőített téged.

UTÓSZÓ: FELHÍVÁS A MEGTÉRÉSRE ÉS A BIZALOMRA: 55,6-13

6 Keressétek az Urat, amíg megtalálható,
hívjátok őt, amíg közel van!
7 Hagyja el útját az istentelen,
és gondolatait a bűnös ember!
Térjen vissza az Úrhoz, aki megkönyörül rajta,
és Istenünkhöz, mert ő nagylelkű a megbocsátásban!
8 Mert a ti gondolataitok nem az én gondolataim,
és az én útjaim nem a ti útjaitok – mondja az Úr. –
9 Mert amennyivel magasabb az ég a földnél,
annyival magasabbak az én útjaim a ti útjaitoknál,
és az én gondolataim a ti gondolataitoknál.
10 Mert amint lehull az eső és a hó az égből,
és nem tér oda vissza, hanem megitatja a földet,
termékennyé és gyümölcsözővé teszi,
magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőnek,
11 úgy lesz az én igém is,
mely számból kijön:
nem tér vissza hozzám eredménytelenül,
hanem megteszi, amit akarok,
és véghezviszi, amiért küldtem.
12 Bizony, örömmel vonultok majd ki,
és békességben vezetlek titeket;
a hegyek és halmok ujjongásban törnek ki előttetek,
és a mező fái mind tapsolnak.
13 A tövisbozót helyén ciprus nő,
és a csalán helyén mirtusz nő;
az Úrnak dicsőségére lesz,
örök jelül, amely nem vész el.

III. RÉSZ HARMADIK IZAJÁS (TRITOIZAJÁS): 56,1-66,24

ÍGÉRET AZ IDEGENEKNEK ÉS A MAGTALANOKNAK: 56,1-8

56 1 Így szól az Úr:
»Tartsátok meg a jogot,
és cselekedjetek igazságot,
mert hamarosan eljön szabadításom,
és feltárul igazságom!«
2 Boldog az az ember, aki ezt teszi,
és az ember fia, aki ehhez ragaszkodik:
vigyáz, hogy a szombatot meg ne szentségtelenítse,

és vigyáz, hogy keze ne tegyen semmi rosszat.
3 Ne mondja az idegen fia,
aki az Úrhoz csatlakozik:
»Bizony, elkülönít az Úr engem népétől!«
És ne mondja a herélt:
»Íme, én kiszáradt fa vagyok!«
4 Mert így szól az Úr:
»A herélteknek, akik megtartják szombatjaimat,
azt választják, amiben kedvemet találom,
és ragaszkodnak szövetségemhez,
5 azoknak házamban és falaim között
emléket és nevet adok,
mely többet ér fiaknál és leányoknál;
örök nevet adok nekik, amely nem vész el.
6 Az idegenek fiai pedig,
akik az Úrhoz csatlakoznak,
hogy szolgáljanak neki, szeressék az Úr nevét,
és az ő szolgái legyenek;
mindazt, aki vigyáz,
hogy a szombatot meg ne szentségtelenítse,
és ragaszkodik szövetségemhez,
7 elvezetem szent hegyemre,
és megörvendeztetem imádságom házában;
égő- és véresáldozataik
kedvesek lesznek oltáromon;
mert házamat imádság házának hívják majd,
minden nép számára.«
8 Így szól az Úristen,
aki összegyűjti Izrael száműzöttjeit:
»Még gyűjtök hozzá,
azokhoz, akik összegyűltek neki.«

FIGYELMEZTETÉS A NÉP VEZETŐI SZÁMÁRA; 56,9-57,13

9 Mező vadjai mind, jöjjetek enni,
ti, erdő minden vadja!
10 Őrei vakok, mindnyájan tudatlanok;
mindnyájan néma kutyák, nem tudnak ugatni.
Álmodozva fekszenek, szeretnek aludni.
11 A mohó kutyák nem tudnak jóllakni,
és maguk a pásztorok sem tudnak figyelni;
mindnyájan a maguk útjára tértek,
mindenki a maga nyereségéhez, vég nélkül.
12 »Jöjjetek, hadd hozzak bort,
igyuk részegre magunkat!
Legyen olyan a holnap is, mint ez a nap,
sőt, még sokkal nagyszerűbb!«

57 *1* Az igaz elvész,
és nincs senki, aki ezt szívére venné;
a jámbor emberek elpusztulnak,
miközben nincs, aki figyelne erre;
mert a gonoszság miatt pusztul el az igaz.
2 Eljut a békességre, megpihen nyugvóhelyén,
aki az egyenes úton jár.
3 Ti pedig lépjetek ide, boszorkányfiak,
házasságtörő és parázna fajzat!
4 Kin mulattok?
Kire tátjátok szátokat, öltitek ki nyelveteket?
Vajon nem ti vagytok a bűn gyermekei,
a hazugság fajzata?
5 Akik vágytól égtek a tölgyfáknál,
minden zöldellő fa alatt;
akik feláldozzátok a gyermekeket a patakvölgyekben,
a sziklahasadékok alatt.
6 A patakvölgy sima köveiben van részed,
ezek, ezek a te osztályrészed!
Nekik öntöttél italáldozatot,
és mutattál be ételáldozatot is.
Vajon ezekbe én belenyugodjam?
7 Magasba emelkedő hegyen
helyezted el fekvőhelyedet,
oda is felmentél áldozatot bemutatni.
8 Az ajtó és az ajtófélfa mögött
helyezted el emlékjeledet.
Bizony, tőlem távol fölemelted a takarót,
felmentél, kiszélesítetted fekvőhelyedet,
és szövetkeztél velük;
szeretted fekvőhelyüket,
meztelenségüket láttad.
9 Olajjal mentél a királyhoz,
és bőven használtad kenőcseidet.
Messzire küldted követeidet,
és leszálltál egészen az alvilágig.
10 Sok utadon elfáradtál,
de nem mondtad: »Hiábavaló!«
Erődet újra visszanyerted,
ezért nem gyengültél el.
11 Kitől rettegtél és féltél,
hogy hűtlen lettél,
nem emlékeztél meg rólam,
és nem gondoltál rám szívedben?
Talán mivel hallgatok már régóta,
azért nem félsz engem?
12 Én adom tudtul igazságodat,
és azt, hogy tetteid nem használnak neked.
13 Amikor kiáltasz,
mentsenek meg téged bálványgyűjteményeid!

De mindnyájukat elviszi a szél,
elragadja a fuvallat.
Aki azonban bennem keres menedéket, örökli a földet,
és birtokba veszi szent hegyemet.

ÍGÉRET AZ IGAZAKNAK: 57,14-21

14 Ezt mondják: »Töltsétek fel, töltsétek fel,
egyengessétek az utat,
vegyétek el a buktatót népem útjából!«
15 Mert így szól a Fölséges és Magasztos,
aki az örökkévalóságban lakik,
és akinek Szent a neve:
»Magasságban és szentségben lakom,
de a megtört és alázatos lelkűvel is ott vagyok,
hogy életet adjak az alázatosak lelkének,
és éltessem a megtörtek szívét.
16 Mert nem perlekedem örökké,
és nem haragszom mindvégig;
mert elalélna színem előtt a lélek,
a lehelet, melyet én alkottam.
17 Kapzsiságának bűne miatt haragudtam meg,
megvertem őt, és elrejtőztem haragomban,
ő pedig hűtlen szívvel ment a maga útján.
18 Útjait láttam, de meggyógyítom őt;
vezetem őt, és vigasztalással fizetek
neki és gyászolóinak.
19 Megteremtem a hála gyümölcsét az ajkakon;
békességet, békességet a távol és közel levőnek
– mondja az Úr –, és meggyógyítom őt.«
20 De az istentelenek olyanok,
mint a háborgó tenger,
mely nem tud megnyugodni,
vize sarat és iszapot vet fel.
21 Nincs békességük az istenteleneknek
– mondja az én Istenem.

AZ ELJÖVENDŐ ÜDVÖSSÉG ELŐKÉSZÍTÉSE: 58,1-59,21

58 Az igaz vallásosság

1 Kiálts teli torokkal, ne kíméld,
hanem emeld fel hangodat, mint a harsona!
Hirdesd népemnek az ő bűnét,
és Jákob házának az ő vétkét!
2 Engem keresnek nap mint nap,
és szeretnék megismerni útjaimat,
mint olyan nemzet, mely igazságot cselekszik,
és Istene döntését nem hagyta el.
Igaz döntéseket kérnek tőlem,

szeretnének közeledni Istenhez.
3 »Miért böjtöltünk, ha nem láttad,
miért sanyargattuk lelkünket, ha nem tudsz róla?«
Íme, böjtöléstek napján is találtok kedvtelést,
és minden robotmunkásotokat hajszoljátok.
4 Íme, perlekedés és civakodás között böjtöltök,
ököllel lesújtva gonoszul.
Ne úgy böjtöljetek, mint ma,
hogy meghallgatást nyerjen a magasságban hangotok!
5 Vajon ilyen a böjt, amely tetszik nekem,
az a nap, amelyen az ember sanyargatja lelkét?
Hogy lehajtja fejét, mint a káka,
és zsákruhát meg hamut terít maga alá?
Vajon ezt nevezed böjtnek,
és az Úr előtt kedves napnak?
6 Íme, ez az a böjt, amely tetszik nekem:
oldd le a jogtalan bilincseket,
oldozd meg az iga kötelékeit!
Bocsásd szabadon az elnyomottakat,
és minden igát törj össze!
7 Íme, törd meg az éhezőnek kenyeredet,
és a bujdosó szegényeket vidd be házadba!
Ha mezítelent látsz, takard be,
és testvéred elől ne zárkózz el!
8 Akkor majd előtör, mint a hajnal, világosságod,
és sebed gyorsan beheged;
színed előtt halad igazságod,
és az Úr dicsősége zárja soraidat.
9 Akkor majd, ha szólítod, az Úr válaszol,
ha kiáltasz, így szól: »Íme, itt vagyok!«
Ha eltávolítod körödből az igát,
az ujjal mutogatást és a hamis beszédet,
10 ha lelkedet adod az éhezőért,
és a meggyötört lelket jóllakatod,
akkor felragyog a sötétségben világosságod,
és homályod olyan lesz, mint a déli verőfény.
11 Az Úr vezet majd téged szüntelen,
kopár vidéken is jóllakatja lelkedet,
és csontjaidat megerősíti;
olyan leszel, mint az öntözött kert,
és mint a vízforrás,
melynek nem apad el vize.
12 Felépítik majd a tőled származók az ősi romokat,
a régi nemzedékek alapjait megerősíted;
a rések befalazójának neveznek majd téged,
aki helyreállítod az utakat, hogy lakjanak ott.
13 Ha visszatartod lábadat szombaton,
hogy ne járj kedvteléseid után szent napomon,
a szombatot gyönyörűségnek nevezed,
s az Úr szent napját dicsőségesnek,

és megdicsőíted azzal,
hogy nem jársz a magad útjain,
nem keresed kedvtelésedet,
és nem folytatsz szóbeszédet:
14 akkor gyönyörködni fogsz az Úrban,
felviszlek a föld magaslataira,
és táplállak téged atyádnak, Jákobnak örökrészével.
Bizony, az Úr szája szólt.

59 Az üdvösség akadályai

1 Íme, nem rövid az Úr keze,
hogy ne tudna megszabadítani,
és nem tompa a füle,
hogy ne hallana;
2 hanem a ti bűneitek lettek válaszfallá
köztetek és Istenetek között,
és a ti vétkeitek fedték el arcát előletek,
hogy ne hallgasson meg.
3 Mert kezetek szennyes a vértől,
és ujjaitok a bűntől;
ajkatok hazugságot beszél,
nyelvetek gonoszságot mormol.
4 Nincs, aki igazságban emelne vádat,
nincs, aki becsülettel folytatna pert;
hiábavalóságban bíznak, és hamisságot beszélnek,
nyomorúságot fogannak, és bajt szülnek.
5 Áspiskígyó tojásait költik ki,
és pókhálót szőnek.
Aki tojásaikból eszik, meghal,
és amit szétnyomnak, abból vipera jön elő.
6 Pókhálójukból nem lesz ruha,
és nem takarózhatnak be munkáikkal;
munkáik bűnös munkák,
és erőszak műve van a kezükben.
7 Lábuk a gonoszság felé fut,
és sietnek, hogy ártatlan vért ontsanak;
gondolataik bűnös gondolatok,
pusztulás és romlás van útjaikon.
8 A békesség útját nem ismerik,
és nincs törvényesség kerékvágásukban;
ösvényeiket görbévé tették,
aki azokon jár, nem ismeri a békességet.
9 Ezért távol van tőlünk a törvényesség,
és nem ér el hozzánk az igazság;
várjuk a világosságot, de íme, sötét van,
a fényességet, de homályban járunk.
10 Tapogatjuk a falat, mint a vakok,
és mint akiknek nincs szemük, tapogatózunk;
megbotlunk délben, mint a szürkületben,

az egészségesek között, mint a holtak.
11 Morgunk mindnyájan, mint a medvék,
és mint a galambok, nyögve búgunk;
várunk a törvényességre, de nincs,
a szabadulásra, de távol van tőlünk.
12 Mert sok a mi gonoszságunk előtted,
és vétkeink tanúskodnak ellenünk;
mert gonoszságaink velünk vannak,
és bűneinket ismerjük.
13 Hűtlenek lettünk, és megtagadtuk az Urat,
elpártoltunk Istenünktől;
elnyomás és engedetlenség, amit beszélünk,
hazug szavakat fogantunk és szólunk szívünkből.
14 Háttérbe szorult a törvényesség,
és az igazság távol áll;
mert elbukott a hűség a téren,
és a méltányosság nem tud betérni.
15 Hiányzik a hűség,
és aki kerüli a gonoszságot, zsákmányul esik.
Látta az Úr, és rossznak tűnt szemében,
hogy nincs törvényesség.
16 Látta, hogy nincs senki,
és csodálkozott, hogy nincs, aki közbelépjen.
Saját karja segített neki,
és igazsága támogatta őt.
17 Felöltötte az igazságot, mint a páncélt,
és a szabadítás sisakja volt a fején;
felöltötte a bosszú ruháit öltözetül,
és betakarta magát féltékenységgel, mint palásttal.
18 A tetteknek megfelelően fog megfizetni:
haraggal ellenfeleinek,
megtorlással ellenségeinek;
a szigeteknek megtorlással fog fizetni.
19 Félik majd nyugaton az Úr nevét,
és napkeleten az ő dicsőségét,
amikor eljön, mint a sebes folyó,
melyet az Úr szele hajt.
20 Megváltóként jön el Sionhoz,
azokhoz, akik megtérnek a bűnből Jákobban – mondja az Úr. –
21 Ez az én szövetségem velük,
– mondja az Úr –:
»Lelkem, amely rajtad van,
és igéim, amelyeket szádba helyeztem,
nem távoznak el szádból,
sem utódaid szájából,
sem utódaid utódainak szájából,
– mondja az Úr –,
mostantól fogva mindörökké.«

SION ELJÖVENDŐ DICSŐSÉGE: 60,1-62,12

60 **Jeruzsálem a népek zarándokhelye** 1 Kelj fel, tündökölj,
mert eljött világosságod,
és az Úr dicsősége felragyogott fölötted!
2 Mert íme, sötétség borítja a földet,
és homály a népeket,
de fölötted felragyog az Úr,
és dicsősége megjelenik fölötted.
3 Nemzetek jönnek majd világosságodhoz,
és királyok felragyogó fényedhez.
4 Hordozd körül szemedet, és lásd:
mindnyájan összegyűltek, eljöttek hozzád!
Fiaid messziről jönnek,
és leányaidat ölben hozzák.
5 Akkor meglátod majd, és földerülsz,
megdobban és kitágul a szíved;
mert rád száll a tenger vagyona,
nemzetek gazdagsága jön hozzád.
6 Tevék áradata borít el téged,
Mádián és Éfa dromedárjai,
mindnyájan Sábából jönnek;
aranyat és tömjént hoznak,
és az Úr dicső tetteit hirdetik.
7 Kedár minden nyája odagyűlik hozzád,
Nábajót kosai neked szolgálnak;
kedves áldozattá lesznek oltáromon,
és dicsőséges házamat megdicsőítem.
8 Kik ezek, akik repülnek, mint a felhő,
és mint a galambok dúcaikhoz?
9 Bizony, rám várnak a szigetek,
és elöl Tarzis hajói,
hogy elhozzák fiaidat a távolból,
ezüstjüket és aranyukat velük együtt,
az Úr, a te Istened nevének
és Izrael Szentjének, mert megdicsőített téged.
10 Idegenek fiai építik fel falaidat,
és királyaik neked szolgálnak;
mert haragomban megvertelek ugyan,
de jóindulatomban megkönyörültem rajtad.
11 Kapuid állandóan nyitva lesznek,
sem nappal, sem éjjel nem zárják be őket,
hogy behordják hozzád a nemzetek gazdagságát,
és királyaikat bevezessék.
12 Mert az a nemzet és az a királyság,
amely nem szolgál neked, elvész,
és a nemzetek teljesen elpusztulnak.
13 Hozzád jön a Libanon dicsősége,
ciprus, szilfa és cédrus egyaránt,
hogy ékesítsék szent helyemet,

és lábam helyét megdicsőítem.
14 Meghajolva jönnek hozzád elnyomóid fiai,
és lábad talpához borulnak mind, akik megvetettek;
így neveznek téged: az Úr városa,
Izrael Szentjének Sionja.
15 Elhagyatott voltál és gyűlöletes,
s nem volt, aki feléd járt volna;
de ehelyett örök fenséggé teszlek,
sok-sok nemzedék örömévé.
16 Szopod majd a nemzetek tejét,
és királyi emlőket fogsz szopni;
akkor megtudod, hogy én vagyok az Úr, a te szabadítód,
és a te megváltód, Jákob Hatalmasa.
17 A réz helyett aranyat hozok,
és a vas helyett ezüstöt hozok;
a fa helyett rezet,
és a kövek helyett vasat;
felügyelőddé a békét teszem,
és parancsolóddá az igazságot.
18 Nem hallani többé erőszakról országodban,
sem pusztulásról és romlásról határaidban;
a szabadítást nevezed falaidnak,
és kapuidnak a dicséretet.
19 Nem lesz többé a nap nappali világosságod,
és a hold fénye nem világít neked,
hanem az Úr lesz neked örök világosságod,
és Istened az ékességed.
20 Nem megy le többé napod,
és holdad nem fogyatkozik meg,
mert az Úr lesz neked örök világosságod,
és letelnek gyászod napjai.
21 Néped csupa igazakból áll,
örökre birtokba veszik az országot;
ültetvényem hajtása, kezem műve,
az én dicsőségemre.
22 A legkisebb is ezerré lesz,
és a legcsekélyebb hatalmas nemzetté.
Én, az Úr, a maga idejében gyorsan végbeviszem.

61 Az Úr fölkentje

1 Az Úristen lelke van rajtam,
mert felkent engem az Úr,
elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek,
hogy bekötözzem a megtört szívűeket;
hogy hirdessem a foglyoknak a szabadulást,
és a megkötözötteknek a börtön megnyitását;
2 hogy hirdessem az Úr kegyelmének esztendejét
és Istenünk bosszújának napját;
hogy megvigasztaljak minden gyászolót;

3 hogy Sion gyászolóinak
fejdíszt adjak a hamu helyett,
öröm olaját a gyász helyett,
dicséret palástját a csüggedés lelke helyett.
Az igazság tölgyeinek hívják majd őket,
az Úr ültetvényének, az ő dicsőségére.
4 Felépítik az ősi romokat,
a régi omladékokat helyreállítják;
újjáépítik a puszta városokat,
sok-sok nemzedék omladékait.
5 Idegenek állnak elő,
és legeltetik nyájatokat;
idegenek fiai lesznek
földműveseitek és szőlőmunkásaitok.
6 Titeket pedig az Úr papjainak neveznek,
Istenünk szolgáinak mondanak benneteket;
a nemzetek gazdagságát eszitek,
és az ő pompájukkal büszkélkedtek.
7 Kétszeres szégyenük és gyalázatuk után
ujjonganak majd osztályrészüknek;
ezért országukban kétszer annyit birtokolnak,
és örök örömben lesz részük.
8 Mert én, az Úr, szeretem a törvényességet,
gyűlölöm a rablást és gonoszságot;
hűségesen megadom munkájuk jutalmát,
és örök szövetséget kötök velük.
9 Ismertek lesznek ivadékaik a nemzetek között,
és sarjaik a népek közepette;
mind, akik látják őket, felismerik,
hogy ők az ivadékok, akiket megáldott az Úr.
10 Örvendezve örvendek az Úrban,
ujjong lelkem az én Istenemben,
mert az üdvösség ruháiba öltöztetett engem,
az igazság palástját terítette rám;
mint a vőlegényre, aki fölteszi fejdíszét,
és mint a menyasszonyra, aki ékszereivel díszíti magát.
11 Mert amint a föld előhozza sarját,
és amint a kert kisarjasztja veteményeit,
úgy sarjaszt az Úristen igazságot,
és dicséretet minden nemzet előtt.

62 Isten megdicsőült városa

1 Sion miatt nem hallgathatok,
és Jeruzsálem miatt nem nyugodhatom,
míg elő nem jön igazsága, mint a fény,
és szabadítása, mint fáklya, fel nem gyullad.
2 Látni fogják a nemzetek igazságodat,
és a királyok mindnyájan dicsőségedet;
új néven hívnak majd téged,

melyet az Úr szája határoz meg.
3 Ékes korona leszel az Úr kezében,
és királyi fejdísz Istened tenyerén.
4 Nem mondanak többé téged elhagyottnak,
és országodat nem mondják többé pusztaságnak;
hanem így neveznek téged: »Kedvem telik benne«,
és országodat: »Férjes asszony«;
mert kedvét találja benned az Úr,
és országod férjhez megy.
5 Mert ahogy feleségül veszi az ifjú a szűzet,
úgy vesz feleségül a te fölépítőd;
és ahogy örül a vőlegény a menyasszonynak,
úgy örül majd neked Istened.
6 Falaidra, Jeruzsálem, őröket rendeltem;
egész nap és egész éjjel,
sohase hallgassanak!
Akik az Urat emlékeztetitek,
ne legyen nyugtotok;
7 és ne hagyjatok nyugtot neki,
míg helyre nem állítja Jeruzsálemet,
és dicsőséggé nem teszi a földön!
8 Az Úr megesküdött jobbjára
és hatalmas karjára:
»Nem adom többé gabonádat
eledelül ellenségeidnek,
és nem isszák idegenek fiai mustodat,
amelyért te fáradoztál;
9 hanem akik betakarítják, azok eszik,
és dicsérik az Urat;
és akik leszüretelik, azok isszák
szent udvaraimban.
10 Menjetek át, menjetek át a kapukon,
készítsétek a nép útját!
Töltsétek fel, töltsétek fel az utakat,
tisztítsátok meg a kövektől,
emeljetek zászlót a népek fölé!«
11 Íme, az Úr tudtul adta a föld végéig:
»Mondjátok Sion leányának:
Íme, szabadításod jön;
íme, fizetsége vele van,
és szerzeménye a színe előtt.
12 Szent népnek hívják majd őket,
az Úr megváltottjainak;
téged pedig keresett városnak neveznek,
nem elhagyottnak.«

ÍTÉLET A NÉPEK FELETT ÉS A VÉGIDŐBELI ÜDVÖSSÉG: 63,1-66,24

63 **Ítélet a népek felett** *1* »Ki ez, aki Edomból jön,

vérvörös ruhákban Boszrából?
Ékes az öltözetében,
büszkén lépdel ereje teljében.«
»Én vagyok, aki igazságot szólok,
és hatalmam van a szabadításra.«
2 »Miért vörös az öltözeted,
és ruháid miért olyanok,
mint a szőlőprésben taposóé?«
3 »Egyedül tapostam a sajtót,
és a népek közül senki sem volt velem;
összetapostam őket haragomban,
és eltiportam őket indulatomban;
ráfröccsent nedvük ruháimra,
és egész öltözetemet beszennyeztem.
4 Mert bosszú napja van a szívemben,
és megváltásom esztendeje elérkezett.
5 Föltekintettem, de nem volt segítő,
és csodálkoztam, hogy nincs támogató;
de megszabadított engem saját karom,
és indulatom támogatott engem.
6 Népeket tapostam el haragomban,
összezúztam őket indulatomban,
és a földre csurgattam nedvüket.«
7 Az Úr kegyességét emlegetem,
az Úr dicső tetteit,
mindazt, amit velünk tett az Úr;
és nagy jóságát Izrael háza iránt,
amit velük tett irgalmassága szerint
és kegyességének nagysága szerint.
8 Ezt mondta: »Mégis az én népem ők,
fiaim, akik nem lesznek hűtlenek«;
és szabadítójukká lett.
9 Minden nyomorúságukban
nem követ vagy angyal,
hanem az ő arca szabadította meg őket;
szeretetében és szánalmában
maga váltotta meg őket;
felemelte és hordozta őket
a hajdankornak minden napján.
10 Ők azonban ellenkeztek,
és megszomorították szent lelkét;
ezért ellenségükké vált,
és ő maga harcolt ellenük.
11 De visszaemlékeztek a hajdankor napjaira,
Mózesre és népére.
Hol van, aki felhozta őket a tengerből,
nyájának pásztorával együtt?
Hol van, aki bensejébe helyezte
az ő szent lelkét?
12 Aki vezette Mózes jobbját dicső karjával;

aki kettéhasította előttük a vizet,
hogy örök nevet szerezzen magának;
13 aki vezette őket a mélységekben,
mint a lovat a pusztában,
úgyhogy nem botlottak meg?
14 Ahogy az állatot, mely leereszkedik a völgybe,
megpihenteti az Úr lelke,
úgy vezetted népedet,
hogy dicső nevet szerezz magadnak.
15 Tekints le az égből, és lásd,
szent és dicső lakóhelyedről!
Hol van féltő szereteted és hatalmad?
Bensőd felindulása és irgalmasságod
távol maradnak tőlem.
16 Mégis te vagy a mi atyánk!
Mert Ábrahám nem tud rólunk,
és Izrael nem ismer minket;
te vagy, Uram, a mi atyánk,
Megváltónk a te neved öröktől fogva.
17 Miért hagyod, Uram,
hogy letévedjünk útjaidról?
Miért keményíted meg szívünket,
hogy ne féljünk téged?
Fordulj vissza szolgáid miatt,
örökséged törzsei miatt!
18 Rövid idő alatt birtokba vették szent népedet,
ellenségeink taposták szentélyedet.
19 Olyanok lettünk,
mint akiken nem te uralkodtál öröktől fogva,
akiket nem a te nevedről neveztek el.
Bárcsak szétszakítanád az egeket, és leszállnál!
Színed előtt a hegyek megrendülnének!

64 *1* Ahogy meggyújtja a tűz a rőzsét,
és a vizet felforralja a tűz,
ismertesd meg nevedet ellenségeiddel,
hogy színed előtt megremegjenek a nemzetek,
2 amikor félelmetes dolgokat cselekszel,
melyeket nem vártunk!
Ha leszállnál, színed előtt a hegyek megrendülnének!
3 Ősidők óta senki sem hallotta,
fülével fel nem fogta,
szem nem látta, hogy volna isten rajtad kívül,
aki a benne bízókért cselekszik.
4 Elébe sietsz az örvendezőnek,
s annak, aki igazságot cselekszik,
és azoknak, akik útjaidon megemlékeznek rólad.
Íme, te megharagudtál, mert vétkeket követtünk el,
ezek közt vagyunk régóta; bárcsak megszabadulnánk!

5 Olyanok lettünk mindnyájan, mint a tisztátalan,
és mint a szennyes ruha, olyan minden igazságunk.
Elhervadtunk mindnyájan, mint a falevél,
és bűneink, mint a szél, elsodornak minket.
6 Nincs, aki szólítaná nevedet,
aki felkelne, hogy beléd kapaszkodjék;
mert elrejtetted előlünk arcodat,
és bűneink hatalmába adtál minket.
7 De mégis, Uram, atyánk vagy te!
Mi vagyunk az agyag, és te a formálónk,
kezed alkotása vagyunk mindannyian.
8 Ne haragudj, Uram, oly nagyon,
és ne emlékezz örökké bűneinkre!
Íme, nézd, a te néped vagyunk mindnyájan!
9 Szent városaid pusztasággá lettek,
a Sion pusztasággá lett,
Jeruzsálem elhagyatottá.
10 A ház, mely szentélyünk és ékességünk volt,
ahol atyáink dicsértek téged,
tűz martaléka lett,
és romba dőlt minden, ami drága volt nekünk.
11 Vajon ezek ellenére visszafogod magad, Uram?
Hallgatsz, és még jobban megalázol minket?

65 A bálványimádók veszte

1 »Hagytam, hogy felkeressenek,
akik nem kérdeztek engem;
engedtem, hogy megtaláljanak,
akik nem kerestek engem.
`Íme, itt vagyok! Íme, itt vagyok!'
– mondtam a nemzetnek,
mely nem szólította nevemet.
2 Egész nap kitártam kezemet
a lázadó nép felé,
amely nem jó úton jár,
hanem a saját gondolatai után;
3 a nép felé, mely haragra ingerel engem,
színem előtt, állandóan;
véresáldozatot mutatnak be a kertekben,
és tömjénáldozatot a téglákon;
4 a sírokban tartózkodnak,
és a rejtekhelyeken éjszakáznak;
megeszik a sertéshúst,
és tisztátalan hús leve van edényeikben.
5 Azt mondják: `Húzódj vissza,
ne közelíts hozzám, mert szentté teszlek!'
Ezek füst az orromban,
egész nap égő tűz.
6 Íme, meg van írva színem előtt;
nem hallgatok, csak ha visszafizettem;

és vissza fogok fizetni az ölükbe,
7 bűneitekért és atyáitok bűneiért egyaránt,
– mondja az Úr –,
akik tömjéneztek a hegyeken,
és a halmokon gyaláztak engem;
kimérem korábbi tetteik fizetségét az ölükbe.«
8 Így szól az Úr:
»Mint amikor must található a szőlőfürtben,
és azt mondják: `Ne pusztítsd el,
mert áldás van benne!',
úgy teszek én szolgáimért:
nem pusztítok el mindenkit.
9 Ivadékot hozok elő Jákobból és Júdából,
aki örökli hegyeimet;
választottaim fogják örökölni,
és szolgáim laknak majd ott.
10 Sáron nyájak legelője lesz,
és Ákor völgye csordák pihenőhelye,
népem számára, mely engem keres.
11 Titeket azonban, akik elhagytátok az Urat,
és elfeledkeztetek szent hegyemről;
akik asztalt terítettetek a szerencseistennek,
és fűszeres bort töltöttetek a sorsistennek:
12 titeket a kard élére szántalak,
és mindnyájan letérdeltek majd a leöléshez,
mert kiáltottam, de nem válaszoltatok,
szóltam, de nem hallottátok meg;
azt tettétek, ami rossz a szememben,
és ami nem tetszik nekem, azt választottátok.«
13 Ezért így szól az Úristen:
»Íme, szolgáim enni fognak,
ti pedig majd éheztek;
íme, szolgáim inni fognak,
ti pedig majd szomjaztok;
íme, szolgáim örvendezni fognak,
ti pedig majd szégyenkeztek;
14 íme, szolgáim ujjongani fognak
szívük boldogságában,
ti pedig majd kiáltoztok
szívetek fájdalmában,
és megtört lélekkel jajgattok!
15 Neveteket átoknak hagyjátok választottaimra:
`Öljön meg téged az Úristen!'
Szolgáinak pedig más nevet ad.
16 Aki áldást kér magára a földön,
a hűség Istenének nevében kér majd áldást;
és aki esküszik a földön,
a hűség Istenére fog esküdni.

Üdvösség a végidőben Hisz feledésbe megy a hajdani nyomorúság,

és rejtve lesz szemem elől.
17 Mert íme, én új eget és új földet teremtek;
az elsőkre nem emlékeznek,
nem is jutnak eszébe senkinek.
18 De örvendjetek és ujjongjatok mindörökké
annak, amit teremtek;
mert íme, én Jeruzsálemet ujjongássá teremtem,
népét pedig örömmé.
19 Ujjongok majd Jeruzsálemben,
és örvendezem népemben;
nem hallatszik többé benne
sírás hangja és kiáltás hangja.

20 Nem lesz ott többé néhány napig élő csecsemő,
sem öreg, aki nem tölti be napjait;
mert a legfiatalabb is százéves korában hal meg,
és aki nem éri meg századik évét,
átkozottnak számít.
21 Házakat építenek, és bennük laknak,
szőlőt ültetnek, és eszik gyümölcsét.
22 Nem azért építenek, hogy más lakjék ott,
nem azért ültetnek, hogy más egyék;
mert népem életkora olyan lesz, mint a fák életkora,
és kezük munkáját élvezik választottaim.
23 Nem fáradnak hiába,
és nem a hirtelen pusztulásra szülnek;
mert az Úrtól megáldott ivadékok ők,
és sarjaik velük együtt.
24 Ez történik majd:
mielőtt még kiáltanának, én válaszolok,
ők még beszélnek, és én már meghallgatom.
25 Farkas és bárány együtt legelnek majd,
az oroszlán szalmát eszik, mint a marha,
és a kígyónak por lesz a kenyere.
Nem ártanak és nem pusztítanak
sehol szent hegyemen« – mondja az Úr.

66 **A végidő bemutatása** *1* Így szól az Úr:
»Az ég az én trónusom,
és a föld lábam zsámolya.
Milyen ház az, melyet nekem építhetnétek,
és melyik hely az én nyugvóhelyem?
2 Mindezeket az én kezem alkotta,
így lettek mindezek – mondja az Úr. –
Arra tekintek, aki szegény,
aki megtört lelkű, és rettegi szavaimat.
3 Aki levágja a bikát, embert is öl;
aki feláldozza a juhot, kutyának is nyakát szegi;
aki ételáldozatot mutat be, sertésvért is áldoz;

aki tömjént éget, a bálványt is áldja.
Ők a maguk útjait választották,
és undokságaikban gyönyörködik lelkük.
4 Én is az ő megcsúfolásukat választom,
és amitől félnek, elhozom rájuk;
mert kiáltottam, de nem volt, aki válaszoljon,
szóltam, de nem hallották meg;
azt tették, ami rossz a szememben,
és ami nem tetszik nekem, azt választották.«
5 Halljátok az Úr szavát,
ti, akik megremegtek szavára!
Azt mondják testvéreitek, akik gyűlölnek titeket,
és kitaszítanak benneteket nevemért:
»Mutassa meg dicsőségét az Úr,
hadd lássuk örömötöket!«
De ők szégyent fognak vallani.
6 Zúgás hangzik a városból,
hang a templomból;
az Úr hangja, aki megfizet,
viszonzásul ellenségeinek.
7 Mielőtt vajúdott volna, már szült is;
mielőtt a fájdalom rájött volna,
fiúgyermeket hozott világra.
8 Ki hallott ilyet?
Ki látott ehhez hasonlót?
Vajon egy országért egy napig tart a vajúdás?
Vagy születik-e nemzet egyszerre?
Hiszen alig vajúdott Sion,
és már meg is szülte fiait.
9 »Vajon én, aki megnyitom a méhet,
ne engedjek szülni is? – mondja az Úr. –
Vagy én, aki szülni engedek,
zárjam be a méhet?« – mondja a te Istened.
10 Örüljetek Jeruzsálemmel, és ujjongjatok benne,
mind, akik szeretitek őt!
Örömmel örvendjetek vele,
mind, akik gyászoltatok miatta,
11 hogy szopjatok és jóllakjatok
vigasztalásának emlőjéből;
hogy élvezettel szürcsöljetek
dicsőségének bőségéből!
12 Mert így szól az Úr:
»Íme, én kiárasztom rá a békességet mint folyamot,
és mint megáradt patakot a nemzetek gazdagságát,
és szopni fogtok;
ölben hordoznak és térden ringatnak titeket.
13 Mint akit az anyja vigasztal,
úgy vigasztallak meg én titeket,
és Jeruzsálemben találtok vigasztalást.
14 Meglátjátok, és örül majd szívetek,

és csontjaitok, mint a fű, sarjadoznak;
megismerteti magát az Úr keze az ő szolgáival,
és haragja megnyilvánul ellenségein.
15 Mert íme, az Úr tűzben jön el,
és mint a forgószél, olyanok szekerei;
hogy viszonzásul izzásban eressze ki haragját,
és fenyegetését tűz lángjában.
16 Mert az Úr a tűzben ítélkezik,
s kardja által minden test fölött;
és sokan lesznek, akiket megöl az Úr.
17 Akik megszentelik és megtisztítják magukat
a kertekben, egy középen álló mögött;
akik megeszik a sertéshúst,
az undokságot és az egeret,
együtt megsemmisülnek,
– mondja az Úr. –

18 De én ismerem tetteiket és gondolataikat, és eljövök, hogy összegyűjtsek minden nemzetet és nyelvet; eljönnek majd, és meglátják dicsőségemet. 19 Jelet helyezek el köztük, és elküldöm közülük azokat, akik megmenekültek, a nemzetekhez: Tarzis, Púl és Lúd, Mesek és Rós, Tubál és Jáván népéhez; a távoli szigetekre, amelyek nem hallották híremet, és nem látták dicsőségemet. És hirdetik majd dicsőségemet a nemzeteknek. 20 Elhozzák valamennyi testvéreteket az összes nemzet közül ajándékul az Úrnak, lovakon, kocsikon és gyaloghintókon, öszvéreken és tevéken szent hegyemre, Jeruzsálembe – mondja az Úr –, ahogy Izrael fiai hozzák az ajándékot tiszta edényben az Úr házába. 21 És közülük is választok papokat és levitákat, – mondja az Úr. –

22 Mert ahogyan az új ég és az új föld,
amelyet én alkotok,
fennmarad színem előtt, – mondja az Úr –,
úgy marad fenn a ti ivadékotok és nevetek.
23 Ez történik majd:
újholdról újholdra és szombatról szombatra
eljön minden ember,
hogy leboruljon színem előtt, – mondja az Úr. –
24 És amikor kimennek,
látják majd azoknak az embereknek a holttestét,
akik elpártoltak tőlem;
mert férgük nem pusztul el,
és tüzük nem alszik ki,
s iszonyattá lesznek minden ember számára.«

JEREMIÁS KÖNYVE

BÜNTETŐ ÍTÉLET JERUZSÁLEM ÉS JÚDA ELLEN: 1,1-25,14

1 **Bevezetés** 1 Jeremiásnak, Helkija fiának az igéi, aki az Anatótban, Benjamin földjén élő papok közül való volt. 2 Őhozzá hangzott az Úr igéje Jozijának, Ámon fiának, Júda királyának napjaiban, uralkodásának tizenharmadik esztendejében; 3 majd hangzott

Joakimnak, Jozija fiának, Júda királyának napjaiban, míg le nem telt Cidkijának, Jozija fiának, Júda királyának tizenegyedik esztendeje, és fogságba nem vitték Jeruzsálemet az ötödik hónapban.

Jeremiás meghívása 4 Így hangzott az Úr igéje hozzám:
5 »Mielőtt megformáltalak az anyaméhben, ismertelek,
és mielőtt kijöttél anyád méhéből, megszenteltelek;
prófétául rendeltelek a nemzetek számára.«
6 Erre így szóltam:
»Jaj, Uram, Isten! Íme, nem tudok én beszélni, hiszen gyermek vagyok!«
7 De ezt mondta nekem az Úr:
»Ne mondd azt: `Gyermek vagyok',
hanem menj el, ahová csak küldelek,
és mondd el mindazt, amit parancsolok neked!
8 Ne félj tőlük,
mert én veled vagyok, hogy megmentselek!«
– mondta az Úr.
9 Majd kinyújtotta kezét az Úr, hozzáérintette a számhoz, és így szólt hozzám az Úr:
»Íme, szádba adtam igéimet!
10 Nézd, a mai napon
a nemzetek és a királyságok fölé rendeltelek,
hogy gyomlálj és irts,
hogy pusztíts és rombolj,
hogy építs és ültess!«

Két látomás 11 Majd így hangzott az Úr igéje hozzám: »Mit látsz, Jeremiás?« Azt feleltem: »Mandulafavesszőt látok.« 12 Erre ezt mondta nekem az Úr: »Jól láttad; mert virrasztok igém felett, hogy beteljesítsem.«

13 Másodszor is hangzott az Úr igéje hozzám: »Mit látsz?« Azt feleltem: »Gőzölgő fazekat látok, mely észak felől jelenik meg.« 14 Erre ezt mondta nekem az Úr:
»Északról szabadul rá a veszedelem
az ország minden lakójára.
15 Mert íme, én elhívom
az északi királyságok minden nemzetségét,
– mondja az Úr –
eljönnek, és mindegyikük felállítja trónját
Jeruzsálem kapuinak bejáratában,
egész fala mentén körös-körül,
és Júda minden városával szemben.
16 Kimondom ítéletemet fölöttük
minden gonoszságukért;
mert elhagytak engem,
más isteneknek tömjéneztek,
és kezük művei előtt borultak le.
17 Te azért övezd fel derekadat,
kelj föl, és mondd el nekik mindazt,
amit én parancsolok neked!
Ne ijedj meg tőlük,

különben én ijesztelek meg előttük!
18 Íme, én ma megerősített várossá tettelek téged,
vasoszloppá és ércfallá
az egész országgal szemben,
Júda királyai és fejedelmei előtt,
papjai és a föld népe előtt.
19 Harcolnak majd ellened,
de nem bírnak veled;
mert én veled vagyok,
– mondja az Úr –,
hogy megmentselek téged.«

2 **A hűtlen nép** 1 Így hangzott az Úr igéje hozzám:
2 »Menj, és kiáltsd Jeruzsálem fülébe:
Így szól az Úr:
Emlékszem rád: ifjúkorod hűségére,
jegyességed idejének szeretetére;
amikor utánam jöttél a pusztában,
a be nem vetett földön.
3 Szent tulajdona Izrael az Úrnak,
termésének zsengéje;
akik eszik, mind megbűnhődnek,
baj jön rájuk, – mondja az Úr. –
4 Halljátok az Úr igéjét, Jákob háza,
és Izrael házának minden nemzetsége!
5 Így szól az Úr:
Milyen gonoszságot találtak bennem atyáitok,
hogy eltávolodtak tőlem?
A semmiség után mentek, és semmivé lettek.
6 Nem mondták: `Hol van az Úr,
aki felhozott minket Egyiptom földjéről,
aki vezetett minket a sivatagban,
a puszta és szakadékos földön,
a szikkadt és homályos földön,
a földön, melyen senki sem jár,
és ahol nem lakik ember?'
7 Bevezettelek titeket a gyümölcsöskert földjére,
hogy egyétek annak gyümölcsét és javait;
de amikor bejöttetek, tisztátalanná tettétek földemet,
és örökségemet utálatossággá.
8 A papok nem mondták: `Hol van az Úr?'
A törvény magyarázói nem ismertek engem,
és a pásztorok elpártoltak tőlem;
a próféták Baál nevében prófétáltak,
és azok után jártak, amik nem használnak.
9 Ezért még perbe szállok veletek,
– mondja az Úr –,
és fiaitok fiaival is perbe szállok.
10 Keljetek csak át a kittiek szigeteire, és lássátok,

küldjetek Kedárba, és figyeljetek jól!
Lássátok: vajon történt-e ilyesmi?
11 Cserélt-e valamelyik nemzet isteneket?
Pedig azok nem is istenek!
Népem mégis fölcserélte Dicsőségét
azzal, ami nem használ.
12 Borzadjatok el ettől, ti egek,
irtózzatok és dermedjetek meg nagyon!
– mondja az Úr. –
13 Mert két gonoszságot művelt népem:
engem elhagytak, az élő víz forrását,
hogy ciszternákat ássanak maguknak,
repedező ciszternákat,
melyek nem tartják meg a vizet.
14 Vajon szolga Izrael,
vagy a házban született rabszolga?
Miért lett prédává?
15 Oroszlánkölykök ordítanak fölötte,
kieresztik hangjukat.
Földjét pusztasággá tették,
városai leégtek, nincs lakójuk.
16 Memfisz és Tafnesz fiai is
kopaszra nyírják fejed tetejét.
17 Nemde ezt az okozza neked,
hogy elhagytad az Urat, a te Istenedet,
abban az időben, amikor vezetett az úton?
18 És most mi közöd Egyiptom útjához,
hogy a Nílus vizét iszod?
És mi közöd Asszíria útjához,
hogy a Folyam vizét iszod?
19 Megfenyít téged saját gonoszságod,
és elpártolásaid büntetnek téged.
Tudd meg és lásd, milyen rossz és keserves,
hogy elhagytad az Urat, a te Istenedet,
és nincs benned félelem irántam!
– mondja az Úr, a Seregek Istene. –
20 Bizony, már régtől fogva összetörted igádat,
széttépted bilincseidet,
és azt mondtad: `Nem szolgálok!'
Mert minden magas dombon
és minden zöldellő fa alatt
lefekszel, mint egy parázna.
21 Én mint nemes szőlőfajtát ültettelek el,
mint egészen valódi magot;
hogyan változtál át nekem
idegen szőlőtő vadhajtásává?
22 Ha meg is mosod magad lúggal,
és bőven használsz is szappant,
bűnöd szennyfolt marad előttem
– mondja az Úristen. –

23 Hogyan mondhatod: `Nem vagyok tisztátalan,
nem jártam a Baálok után?'
Nézd utadat a völgyben,
ismerd fel, mit tettél,
te gyors lábú tevekanca,
mely össze-vissza futkos útjain!
24 Pusztához szokott vadszamár,
mely érzéki vágyában levegő után kapkod!
Gerjedelmét ki fékezhetné meg?
Bárki keresi, nem kell fáradnia,
rátalál a maga hónapjában.
25 Óvd lábadat a mezítláb járástól,
és torkodat a szomjúságtól!
De te így szóltál: `Hiába, nem lehet!
Mert szeretem az idegeneket,
és utánuk járok.'
26 Ahogy megszégyenül a tolvaj, ha rajtakapják,
úgy szégyenült meg Izrael háza:
ők maguk, királyaik és fejedelmeik,
papjaik és prófétáik,
27 akik így szólnak a fához: `Atyám vagy te',
és a kőhöz: `Te szültél engem.'
Mert hátukat fordítják felém, és nem arcukat.
De bajuk idején így szólnak majd:
`Kelj fel, és szabadíts meg minket!'
28 Hol vannak isteneid, melyeket alkottál magadnak?
Keljenek fel, ha meg tudnak szabadítani
bajod idején!
Hiszen amennyi városaid száma,
annyi lett az istened, Júda!
29 Miért pereltek velem?
Mindnyájan elpártoltatok tőlem,
– mondja az Úr. –
30 Hiába vertem meg fiaitokat,
az intelmet nem fogadták meg;
elemésztette kardotok prófétáitokat,
mint pusztító oroszlán.
31 Ó, te nemzedék!
Lássátok az Úr igéjét!
Vajon pusztaság voltam Izraelnek,
vagy a sűrű sötétség földje?
Miért mondta népem: `Szabadon kószálunk,
nem megyünk többé hozzád?'
32 Megfeledkezik-e ékszeréről a szűz,
vagy díszes övéről a menyasszony?
Népem mégis megfeledkezett rólam
számtalan napon át.
33 Milyen jól tudod utadat,
amikor szerelmet keresel!
Így a gonoszságokhoz is

hozzászoktattad útjaidat.
34 Még ruhád szegélyén is található
szegény, ártatlan emberek vére,
akiket nem betörésen kaptál rajta,
hanem mindezeknek ellene voltak.
35 Mégis így szóltál: `Ártatlan vagyok,
igen, elfordult haragja tőlem.'
Íme, én ítéletet tartok fölötted,
mert azt mondtad: `Nem vétkeztem.'
36 Milyen könnyelműen változtatod utadat!
De Egyiptommal is szégyent vallasz,
ahogyan szégyent vallottál Asszíriával.
37 Onnan is kijössz majd,
és kezeddel fogod a fejedet;
mert elvetette az Úr azokat, akikben bízol,
és nem lesz szerencséd velük.

3 Szövetségszegés mint házasságtörés

1 Ha elbocsátja egy férfi a feleségét,
s az eltávozik tőle
és egy másik férfié lesz,
vajon visszatérhet-e még ahhoz?
Nem volna-e teljesen megszentségtelenített
az az ország?
Akkor te, aki sok szeretővel paráználkodtál,
visszatérhetsz-e hozzám?
– mondja az Úr. –
2 Emeld fel szemedet a kopár halmokra, és lásd!
Hol nem háltak veled?
Az utak mentén ültél előttük,
mint az arab a pusztában,
és megszentségtelenítetted az országot
paráznaságoddal és gonoszságoddal.
3 Ezért maradtak el az esőzések,
és kései eső sem volt.
Homlokod olyan lett, mint a parázna asszonyé:
nem akartál pirulni.
4 Ugye most így kiáltasz hozzám: `Atyám!
Ifjúkorom bizalmas barátja vagy te!
5 Vajon örökké haragszik,
vagy megtartja haragját mindvégig?'
Íme, így szóltál, de tetted a rosszat,
amennyire csak képes voltál.«

6 Ezt mondta nekem az Úr Jozija király napjaiban: »Láttad-e, mit tett az elpártolt Izrael? Elment minden magas hegyre és minden zöldellő fa alá, és ott paráználkodott. 7 Így szóltam: `Miután mindezeket megtette, hozzám fog visszatérni.' De nem tért vissza. Látta ezt hűtlen nővére, Júda. 8 Látta, hogy éppen azért, mert házasságtörést követett el az elpártolt Izrael, elbocsátottam őt, és válólevelet adtam neki; mégsem félt nővére, a hűtlen Júda, hanem elment, és ő is paráználkodott. 9 Így történt, hogy könnyelmű paráznaságával megszentségtelenítette az országot, és házasságtörést követett el a kővel és a fával. 10 És

mindemellett nem tért vissza hozzám hűtlen nővére, Júda, egész szívével, hanem csak hazug módon« – mondja az Úr.

11 Majd ezt mondta nekem az Úr: »Inkább igazlelkűnek látszik az elpártolt Izrael, mint a hűtlen Júda. 12 Menj, kiáltsd ezeket a szavakat észak felé, és mondd:

Térj vissza, te elpártolt Izrael! – mondja az Úr. –
Nem fordítom el arcomat tőletek,
mert kegyes vagyok – mondja az Úr –,
nem haragszom örökké.
13 Csak ismerd el bűnödet,
hogy az Úrral, a te Isteneddel szakítottál,
és elkószáltál útjaidon az idegenek felé,
minden zöldellő fa alá,
de szavamra nem hallgattatok!
– mondja az Úr. –

A jövő ígérete 14 Térjetek vissza, elpártolt fiak – mondja az Úr –, mert én vagyok a ti Uratok! Magamhoz veszlek benneteket, egyet egy városból és kettőt egy nemzetségből, és bevezetlek titeket Sionba. 15 Adok majd nektek szívem szerint való pásztorokat, akik tudással és belátással legeltetnek titeket. 16 Ez történik majd, amikor megsokasodtok és megszaporodtok az országban: azokban a napokban – mondja az Úr –, nem beszélnek többé az `Úr szövetségének ládájáról,' és nem jut eszébe senkinek; nem emlékeznek rá, nem keresik, és nem is készítik el többé. 17 Abban az időben Jeruzsálemet hívják majd az Úr trónjának, és odagyűlnek hozzá mind a nemzetek, az Úr nevéért Jeruzsálemhez, és nem mennek többé gonosz szívük megátalkodottsága után. 18 Azokban a napokban Júda háza Izrael házához megy, és együtt jönnek észak földjéről arra a földre, melyet örökségül adtam atyáitoknak.

Bűnbánat és megtérés

19 Én ezt mondtam:
Milyen szívesen sorolnálak téged a fiak közé,
és adnék neked kívánatos földet,
nemzetek seregeinek pompás örökségét!
Azt mondtam, szólíts így: Atyám,
és ne fordulj el tőlem!
20 De ahogy az asszony hűtlen lesz társához,
úgy lettetek hűtlenek hozzám, Izrael háza«
– mondja az Úr.
21 Hang hallatszik a kopár halmokon:
Izrael fiainak esdeklő sírása;
mert görbe útra tértek,
megfeledkeztek az Úrról, az ő Istenükről.
22 »Térjetek vissza, elpártolt fiak,
meggyógyítom elpártolástokat!«
»Íme, eljöttünk hozzád,
mert te vagy az Úr, a mi Istenünk!
23 Valóban hazugok voltak a halmok
és a hegyek lármája;
valóban az Úrban, a mi Istenünkben

van Izrael üdvössége!
24 A gyalázatos bálvány felemésztette
atyáink szerzeményét ifjúkorunktól fogva:
juhaikat és marháikat,
fiaikat és leányaikat.
25 Fetrengünk gyalázatunkban,
és elborít minket szégyenünk,
mert az Úr, a mi Istenünk ellen vétkeztünk
mi és atyáink, ifjúkorunktól fogva
mind a mai napig;
és nem hallgattunk az Úr, a mi Istenünk szavára.«

4 *1* »Ha megtérsz, Izrael,
– mondja az Úr –,
ha hozzám megtérsz,
ha eltávolítod utálatosságaidat színem elől,
és nem tévelyegsz,
2 ha így esküszöl: `Él az Úr!',
hűséggel, törvénnyel és igazsággal,
akkor áldást nyernek benne a nemzetek,
és benne fognak dicsekedni.
3 Mert így szól az Úr
Júda férfiaihoz és Jeruzsálemhez:
Szántsatok fel magatoknak ugart,
és ne vessetek tövisek közé!
4 Metélkedjetek körül az Úrnak,
és távolítsátok el szívetek előbőrét,
Júda férfiai és Jeruzsálem lakói!
Nehogy előtörjön haragom, mint a tűz,
és fellángoljon, mert nincs, aki eloltsa,
tetteitek gonoszsága miatt!

Az ország pusztulása
5 Hirdessétek Júdában,
adjátok tudtul Jeruzsálemben, és mondjátok,
fújjátok meg a harsonát az országban,
kiáltsatok teli torokból, és mondjátok:
`Gyülekezzetek, és menjünk
a megerősített városokba!'
6 Emeljetek jelzőpóznát Sion irányában,
meneküljetek, meg ne álljatok,
mert veszedelmet hozok észak felől,
és nagy pusztulást!
7 Előjött az oroszlán a bozótjából,
és a nemzetek pusztítója elindult,
kijött helyéről, hogy pusztasággá tegye országodat.
Városaid romba dőlnek,
lakó nélkül maradnak.
8 Ezért öltsetek zsákruhát,

sírjatok és jajgassatok,
mert nem fordult el tőlünk
az Úr izzó haragja!
9 Ez történik majd azon a napon
– mondja az Úr –:
odalesz a király szíve
és a fejedelmek szíve;
elborzadnak a papok,
és a próféták megdöbbennek.«
10 Így szóltam: »Jaj, Uram, Isten!
Bizony nagyon rászedted
ezt a népet és Jeruzsálemet,
amikor azt mondtad: `Békességetek lesz',
holott lelkünkig hatolt a kard!«
11 Abban az időben ezt mondják majd
ennek a népnek és Jeruzsálemnek:
»Kopár halmok forró szele
a pusztában, népem leányának útján,
nem szelelésre és nem tisztításra!
12 Ennél erősebb szél jön felém!
Most én is ítéletet mondok fölöttük.«
13 Íme, mint a felhők, úgy vonul fel,
és mint a szélvész, olyanok a szekerei;
gyorsabbak a sasoknál lovai.
Jaj nekünk, mert elvesztünk!
14 Tisztítsd meg a rossztól szívedet, Jeruzsálem,
hogy megszabadulj!
Meddig tartózkodnak még bensődben
gonosz gondolataid?
15 Mert hírmondó hangja hallatszik Dánból,
és veszedelmet hirdetőé Efraim hegyéről.
16 Figyelmeztessétek a nemzeteket: Íme, itt vannak!
Hirdessétek Jeruzsálemnek:
»Ostromlók jönnek a messzi földről,
és kieresztik hangjukat Júda városai ellen.
17 Mint mezőőrök, olyanok vele szemben körös-körül,
mert nekem ellenszegült« – mondja az Úr.
18 Utad és tetteid okozták ezeket neked;
ez a te gonoszságod bizony keserű,
bizony a szívedig hatolt!
19 A bensőm, a bensőm! Gyötrődöm!
A szívem falai!
Háborog bennem a szívem,
nem hallgathatok,
mert kürtszót hall a lelkem,
harci riadót.
20 Csapás csapást ért,
bizony elpusztult az egész ország;
hirtelen pusztultak el sátraim,
egy szempillantás alatt sátorkárpitjaim.

21 Meddig kell még zászlót látnom,
kürtszót hallanom?
22 »Bizony, oktalan az én népem,
nem ismernek engem;
esztelen fiak ők,
és nem értelmesek.
Értenek ahhoz, hogy rosszat tegyenek,
de jót tenni nem tudnak.«
23 Láttam a földet: íme, puszta és kietlen;
és az eget: nincs világossága.
24 Láttam a hegyeket: íme, rengenek,
és a halmok is mind megrendültek.
25 Láttam, hogy íme, nincs ember,
s az ég madarai is mind elmenekültek.
26 Láttam, hogy íme, a gyümölcsöskert puszta lett,
és minden városa romba dőlt
az Úr színe előtt, izzó haragja előtt.
27 Mert így szól az Úr:
»Pusztasággá lesz az egész föld,
bár véget nem vetek neki.
28 Ezért gyászol a föld,
és elsötétednek az egek odafenn;
mert megmondtam, elterveztem,
nem bánom meg, és nem térek el tőle.«
29 Lovasok és íjászok hangja elől
menekül az egész város;
bemennek a sűrűségekbe,
és a sziklákra másznak;
minden város elhagyatott,
és nem lakik bennük senki.
30 És te, elpusztítva mit teszel majd?
Öltözz bár bíborba,
ékesítsd bár magad aranyékszerekkel,
fesd ki bár festékkel szemedet:
hiába szépíted magadat!
Megvetettek téged szeretőid,
életedre törnek.
31 Mert hangot hallok, mint vajúdó asszonyét,
mint annak szorongását, aki először szül;
Sion leányának hangját,
aki sóhajt, és kitárja kezét:
»Jaj nekem, mert kimerült a lelkem
a gyilkosok miatt!«

5 A bűnösök pusztulása

1 Járjátok be Jeruzsálem utcáit,
nézzetek szét és tudakozódjatok,
kutassatok a terein!
Vajon találtok-e olyan embert,

van-e olyan, aki jog szerint cselekszik,
és hűségre törekszik?
Akkor megbocsátok neki.
2 Ha így szólnak is: »Él az Úr!«,
mégis hamisan esküsznek.
3 Uram, nemde szemed a hűséget nézi?
Megverted őket, de nem fájlalták,
végeztél velük, de vonakodtak megfogadni az intelmet;
keményebbé tették arcukat a kősziklánál,
vonakodtak megtérni.
4 Én pedig így szóltam:
»Csak a szegények oktalanok,
mert nem ismerik az Úr útját,
Istenük törvényét.
5 Elmegyek hát a hatalmasokhoz,
és beszélek velük,
mert ők ismerik az Úr útját,
Istenük törvényét.«
De ők éppúgy összetörték az igát,
széttépték a kötelékeket.
6 Ezért megöli őket az oroszlán az erdőből,
a pusztai farkas elpusztítja őket;
párduc leselkedik városaik előtt,
széttép mindenkit, aki kijön onnan;
mert megsokasodtak vétkeik,
elhatalmasodtak elpártolásaik.
7 »Miért bocsássak meg neked?
Fiaid elhagytak engem,
és azokra esküdtek, akik nem istenek.
Jóllakattam őket, mégis házasságot törtek,
és parázna nő házába sereglenek.
8 Jól táplált, viháncoló lovakká lettek,
mindegyik a másik feleségére nyerít.
9 Vajon ezeket ne kérjem számon?
– mondja az Úr. –
Vagy ilyen nemzeten
ne bosszuljam meg magam?
10 Menjetek fel szőlősteraszaira, és pusztítsátok,
de véget ne vessetek neki!
Távolítsátok el indáit,
mert nem az Úréi azok!
11 Mert teljesen hűtlen lett hozzám
Izrael háza és Júda háza«
– mondja az Úr.
12 Megtagadták az Urat,
és így szóltak: »Nincs ő!
Nem is jön ránk baj,
kardot és éhínséget nem fogunk látni!
13 A próféták széllé lesznek,
és az ige nincsen bennük.

Így fog történni velük.«
14 Ezért így szól az Úr, a Seregek Istene:
»Mivel ezt az igét mondtátok,
íme, én tűzzé teszem igéimet a szádban,
ezt a népet pedig fává,
és meg fogja emészteni őket.
15 Íme, én elhozok rátok
egy nemzetet a távolból,
Izrael háza – mondja az Úr. –
Erős nemzet az, ősidőből való nemzet,
olyan nemzet, melynek nem ismered nyelvét,
és nem érted, mit beszél.
16 Tegze olyan, mint a nyitott sír,
mindnyájan hősök.
17 Elemészti aratásodat és kenyeredet,
elemészti fiaidat és leányaidat,
elemészti juhaidat és marháidat,
elemészti szőlődet és fügefádat;
karddal lerombolja megerősített városaidat,
amelyekben bizakodsz.
18 De azokban a napokban sem vetek véget nektek«
– mondja az Úr.

19 Ha majd azt mondjátok: »Miért tette velünk mindezt az Úr, a mi Istenünk?«, akkor mondd nekik: »Amint elhagytatok engem, és idegen isteneknek szolgáltatok országotokban, úgy fogtok majd idegeneknek szolgálni olyan országban, amely nem a tiétek.«

20 Hirdessétek ezt Jákob házában,
és adjátok tudtul Júdában:
21 »Halljátok hát ezt,
ostoba nép, melynek nincs esze!
Van szemük, de nem látnak,
van fülük, de nem hallanak.
22 Vajon nem féltek engem? – mondja az Úr. –
Vagy színem előtt nem remegtek?
Én tettem a fövenyt a tenger határává,
örök korlátként, melyet nem léphet át.
Háborognak, de nem bírnak vele hullámai,
és zúgnak, de nem lépik át.«
23 Ennek a népnek azonban
konok és dacos lett a szíve,
eltávoztak és elmentek.
24 Nem mondták szívükben:
»Féljük az Urat, a mi Istenünket,
aki esőt ad,
korai és kései esőt a maga idejében;
az aratásra rendelt heteket megtartja nekünk!«
25 Bűneitek hiúsították meg ezeket,
és vétkeitek tartották vissza tőletek a jót.
26 Mert népem között istentelenek találhatók:
leselkednek, ahogy lehajolnak a madarászok,
csapdát állítanak, embereket fognak meg.

27 Amint a kalitka tele van madárral,
úgy vannak tele házaik csalárdsággal;
ezért lettek nagyok és gazdagok.
28 Kövérek és hájasak lettek,
és a gonoszságban sem ismernek határt.
Nem hoznak ítéletet a perben,
az árva perében, hogy sikerre vigyék;
és a szegények jogát nem védik meg.
29 Vajon ezeket ne kérjem számon?
– mondja az Úr. –
Vagy ilyen nemzeten
ne bosszuljam meg magam?
30 Borzalmas és rettenetes dolgok
történnek az országban:
31 a próféták hazugságot prófétálnak,
és a papok mellettük hatalmaskodnak,
népem pedig szereti ezt.
De mit tesztek majd a végén?

6 Isten büntetése

1 Meneküljetek, Benjamin fiai,
Jeruzsálem belsejéből!
Tekoában fújjátok meg a harsonát,
és Bét-Hakkárem fölött adjatok jelet!
Mert veszedelem fenyeget észak felől,
és nagy romlás.
2 A szépet és elkényeztetettet,
Sion leányát elpusztítom.
3 Pásztorok és nyájaik jönnek hozzá,
sátrakat vernek körülötte,
lelegeli mindegyik a maga területét.
4 »Készüljetek háborúra ellene,
keljetek fel, és vonuljunk fel délben!
Jaj nekünk, mert estére fordult a nap,
mert megnyúlnak az esti árnyak!
5 Keljetek fel, és vonuljunk fel éjjel,
romboljuk le palotáit!«
6 Mert így szól a Seregek Ura:
»Vágjatok ki fákat, és halmozzátok fel
sáncként Jeruzsálem ellen!
Ez az a város, mely megbűnhődik,
csupa zsarolás van belsejében.
7 Ahogy frissen tartja vizét a kút,
úgy tartja frissen ő a gonoszságát.
Erőszak és elnyomás hallatszik benne,
betegség és csapás van előttem szüntelen.
8 Fogadd meg az intést, Jeruzsálem,
nehogy elforduljon lelkem tőled,
nehogy pusztasággá tegyelek,

lakatlan földdé!«
9 Így szól a Seregek Ura:
»Az utolsó szemig leszedik, mint a szőlőt,
Izrael maradékát.
Ismét nyújtsd ki kezed,
mint a szüretelő a szőlővesszőkre!«
10 Kinek beszéljek
és tegyek bizonyságot, hogy meghallják?
Íme, körülmetéletlen a fülük,
és nem tudnak figyelni;
íme, az Úr igéje gúny tárgya lett nekik,
nem lelik kedvüket benne.
11 Ezért az Úr haragja tölt el engem,
nem bírom tovább magamban tartani.
»Öntsd ki a gyermekre az utcán,
és az ifjak csoportjára egyaránt!
Mert a férfi is foglyul esik az asszonnyal együtt,
az öreg azzal, akinek beteltek napjai.
12 Házaik mások birtokába jutnak,
a mezők és asszonyok is egyaránt.
Mert kinyújtom kezemet a föld lakóira«
– mondja az Úr.
13 Mert a legkisebbtől a legnagyobbig
mindegyikük nyereséget hajhász;
és a prófétától a papig
mindegyikük csalárdságot művel.
14 Népem sebét úgy gyógyítják,
hogy könnyelműen mondogatják: »Békesség, békesség!«
Pedig nincsen békesség.
15 Szégyent vallottak, mert utálatosságot műveltek;
mégsem szégyenkeznek,
és pirulni sem tudnak.
»Ezért elesnek az elesőkkel,
és amikor meglátogatom őket, elbuknak«
– mondja az Úr.

Jeruzsálem bűne *16* Így szól az Úr:
»Álljatok ki az utakra, és nézzétek,
kérdezősködjetek az ősi ösvények felől,
melyik út a jó, és azon járjatok,
akkor nyugalmat találtok lelketeknek!«
De azt mondták: »Nem járunk!«
17 Őröket állítottam fölétek:
»Figyeljetek a kürtszóra!«
De azt mondták: »Nem figyelünk!«
18 Ezért halljátok, ti nemzetek,
és tudd meg, te népgyűlés,
mi történik velük!
19 Halld meg, te föld:

»Íme, én bajt hozok erre a népre,
gondolataik gyümölcsét,
mert igéimre nem figyeltek,
és törvényemet megvetették.
20 Minek nekem a tömjén, mely Sábából érkezik,
és a jó illatú nád messze földről?
Égőáldozataitok nem kedvesek,
és véresáldozataitok nem tetszenek nekem.«
21 Ezért így szól az Úr:
»Íme, én buktatókat állítok ennek a népnek,
és elbuknak bennük
apák és fiak együtt,
szomszéd és társa elvesznek.«
22 Így szól az Úr:
»Íme, egy nép jön észak földjéről,
és nagy nemzet kél a föld végéről.
23 Íjat és dárdát ragadnak,
kegyetlenek, és nem irgalmaznak;
hangjuk zúg, mint a tenger,
és lovakon nyargalnak.
Felsorakoztak mint harcosok
ellened, Sion leánya!«
24 »Hallottuk a hírét,
lehanyatlott a kezünk;
szorongás fogott el minket,
gyötrelem, mint a szülő asszonyt.«
25 Ne menjetek ki a mezőre,
és az úton ne járjatok,
mert ellenség kardja vár,
és rettenet mindenfelől!
26 Népem leánya, ölts zsákruhát,
és fetrengj a hamuban!
Gyászolj, mint az egyszülöttért szokás,
keserves jajgatással!
Mert hirtelen jön el
a pusztító ellenünk.

A nép vizsgálója *27* Vizsgálóvá tettelek népem közt, figyelővé:
ismerd meg és vizsgáld meg útjukat!
28 Mindnyájan elpártolt lázadók,
akik rágalmazva járnak,
réz és vas;
mindnyájan romlottak.
29 Fújtatott a fújtató,
de a tűztől sértetlen maradt az ólom;
hiába olvasztották,
a gonoszok mégsem váltak ki.
30 Elvetett ezüstnek hívják őket,
mert elvetette az Úr őket.

7 **Beszéd a templom ellen** 1 Az ige, mely elhangzott Jeremiáshoz az Úrtól: 2 »Állj az
Úr házának kapujába, hirdesd ott ezt az igét, és mondd: Halljátok az Úr igéjét, egész Júda,
akik beléptek ezeken a kapukon, hogy leboruljatok az Úr előtt! 3 Így szól a Seregek Ura,
Izrael Istene: Jobbítsátok meg útjaitokat és tetteiteket, akkor megengedem, hogy ezen a
helyen lakjatok! 4 Ne bízzatok az ilyen hazug szavakban: `Az Úr temploma, az Úr
temploma, az Úr temploma ez!' 5 Mert ha valóban megjobbítjátok útjaitokat és tetteiteket, ha
valóban igazságot tesztek ember és társa között, 6 a jövevényt, az árvát és az özvegyet nem
nyomjátok el, ártatlan vért nem ontotok ezen a helyen, sem más istenek után nem jártok a
saját vesztetekre, 7 akkor megengedem, hogy ezen a helyen lakjatok, azon a földön, amelyet
atyáitoknak adtam, öröktől fogva mindörökké.

8 Íme, ti a hazug szavakban bíztok, melyek nem használnak. 9 Loptok, gyilkoltok,
házasságot törtök, hamisan esküsztök, Baálnak tömjéneztek, és más istenek után jártok,
akiket nem ismertek; 10 azután pedig eljöttök, és megálltok színem előtt ebben a házban,
mely az én nevemet viseli, és így szóltok: `Megmenekültünk', hogy elkövethessétek
mindezeket az undokságokat? 11 Vajon rablók barlangjává lett szemetekben ez a ház, mely
az én nevemet viseli?

Íme, én is láttam, – mondja az Úr. – 12 Mert menjetek csak el az én helyemre Sílóba,
ahol először lakást készítettem nevemnek, és nézzétek meg, mit tettem vele népemnek,
Izraelnek gonoszsága miatt! 13 Most pedig, mivel elkövettétek mindezeket a tetteket –
mondja az Úr –, bár szóltam hozzátok, idejekorán szóltam, de nem hallottátok meg,
szólítottalak titeket, de nem válaszoltatok, 14 ezért úgy fogok tenni a házzal, mely az én
nevemet viseli, melyben ti bizakodtok, és a hellyel, melyet nektek és atyáitoknak adtam,
ahogyan Sílóval tettem. 15 Elvetlek titeket színem elől, amint elvetettem valamennyi
testvéreteket, Efraim minden ivadékát.

A hűtlen nép bűnhődése 16 Te pedig ne imádkozz ezért a népért, ne mondj értük
esdeklő imádságot, és ne kérlelj engem, mert nem hallgatlak meg! 17 Nem látod, mit tesznek
Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin? 18 A fiak fát szedegetnek, az apák tüzet gyújtanak, az
asszonyok pedig tésztát gyúrnak, hogy áldozati kalácsokat készítsenek az ég királynőjének;
és italáldozatot mutatnak be más isteneknek, hogy engem bosszantsanak. 19 Vajon engem
bosszantanak? – mondja az Úr. – Nem inkább magukat, arcuk szégyenére? 20 Ezért így szól
az Úristen: Íme, haragom és indulatom kiárad erre a helyre, az emberekre és az állatokra, a
mező fáira és a föld gyümölcseire; lángolni fog, és nem alszik ki.

Isten engedelmességet vár, nem áldozatokat 21 Így szól a Seregek Ura, Izrael Istene:
Égőáldozataitokat tegyétek hozzá véresáldozataitokhoz, és egyétek meg a húst! 22 Mert nem
beszéltem atyáitoknak és nem adtam parancsot nekik égő- és véresáldozatról azon a napon,
amelyen kihoztam őket Egyiptom földjéről; 23 hanem ezt a parancsot adtam nekik:
Hallgassatok szavamra, akkor Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek! Járjatok
mindig azon az úton, amelyet parancsolok nektek, hogy jó dolgotok legyen! 24 De nem
hallgatták meg, és nem hajtották ide fülüket, hanem gonosz szívük megátalkodottságában
annak tanácsai szerint jártak; hátukat fordították felém, nem pedig arcukat. 25 Attól a naptól
fogva, amelyen kijöttek atyáitok Egyiptom földjéről, mind a mai napig küldtem hozzátok
valamennyi szolgámat, a prófétákat; nap mint nap, idejekorán küldtem. 26 De nem hallgattak
rám, és nem hajtották ide fülüket, hanem megkeményítették nyakukat, és még gonoszabbul
cselekedtek, mint atyáik. 27 Ha elmondod nekik mindezeket az igéket, nem fognak rád
hallgatni; ha szólítod őket, nem fognak válaszolni neked. 28 Azért mondd nekik: Ez az a

nemzet, mely nem hallgatott az Úrnak, az ő Istenének szavára, és nem fogadta meg az intelmet. Elveszett a hűség, eltűnt a szájukból.

A bálványimádás szörnyűsége

29 Nyírd le hajkoronádat, és dobd el,
kezdj siratódalba a kopár halmokon,
mert elvetette az Úr és eltaszította
a nemzedéket, melyre megharagudott!

30 Mert olyat tettek Júda fiai, ami rossz a szememben, – mondja az Úr. – Undokságaikat abban a házban helyezték el, mely az én nevemet viseli, hogy tisztátalanná tegyék azt. 31 Fölépítették a Tófet magaslatait, mely Ben-Hinnom völgyében van, hogy tűzben égessék el fiaikat és leányaikat, amit nem parancsoltam, és eszembe sem jutott. 32 Azért íme, jönnek napok – mondja az Úr –, amikor nem beszélnek többé a Tófetről és Ben-Hinnom völgyéről, hanem az Öldöklés völgyéről, és temetni fognak a Tófetben, mert nem lesz más hely. 33 Ennek a népnek holtteste eledelül fog szolgálni az ég madarainak és a föld állatainak, s nem lesz, aki elriassza őket. 34 Akkor eltüntetem Júda városaiból és Jeruzsálem utcáiról az öröm hangját és a vidámság hangját, a vőlegény hangját és a menyasszony hangját, mert rommá lesz az ország.«

8 1 »Abban az időben – mondja az Úr –, kihozzák sírjaikból Júda királyainak csontjait, fejedelmeinek csontjait, a papok csontjait, a próféták csontjait és Jeruzsálem lakóinak csontjait. 2 Kiterítik őket a nap, a hold és az ég egész serege elé, melyeket szerettek és szolgáltak, melyek után jártak, melyekhez folyamodtak, és melyek előtt leborultak. Nem gyűjtik össze és nem temetik el őket; trágyává lesznek a föld színén. 3 Mégis inkább választaná a halált, mint az életet az egész maradék, azok, akik megmaradnak ebből a gonosz nemzetségből mindazokon a megmaradt helyeken, ahova elűztem őket, – mondja a Seregek Ura. –

Isten elfordul és büntet

4 Mondd tehát nekik: Így szól az Úr:
Vajon akik elesnek, nem kelnek föl?
Vagy aki eltér, nem tér vissza?
5 Miért pártolt el ez a nép, Jeruzsálem,
örökös elpártolással?
Ragaszkodnak a csalárdsághoz,
vonakodnak visszatérni.
6 Figyeltem és hallottam:
nem helyesen beszélnek,
nincs senki, aki bánná gonoszságát,
s azt mondaná: `Mit tettem?'
Mindenki eltért, a maga útján futva,
mint a ló, mely száguld a harcba.
7 A gólya is az égen
ismeri a maga idejét,
a gerlice, a fecske és a daru
ügyelnek jövetelük idejére,
de népem nem ismeri
az Úr ítéletét.
8 Hogyan mondhatjátok: `Bölcsek vagyunk,
és az Úr törvénye velünk van?'

Bizony, íme, hamissá tette
az írástudók hamis írófesszeje.
9 Szégyent vallottak a bölcsek,
megzavarodtak és tőrbe estek;
íme, az Úr igéjét megvetették,
mit ér hát bölcsességük?
10 Ezért asszonyaikat másoknak adom,
mezőiket a hódítóknak;
mert kicsitől nagyig
mindegyikük nyereséget hajhász;
a prófétától a papig
mindegyikük csalárdságot művel.
11 Népem leányának sebét úgy gyógyítják,
hogy könnyelműen mondogatják: `Békesség, békesség!'
Pedig nincsen békesség.
12 Szégyent vallottak, mert utálatosságot műveltek;
mégsem szégyenkeznek,
és pirulni sem tudnak.
Ezért elesnek az elesőkkel,
és meglátogatásuk idején elbuknak,
– mondja az Úr. –
13 Az utolsó szemig begyűjtöm őket,
– mondja az Úr –,
nincs már szőlőfürt a tőkén,
és nincs füge a fügefán,
a lomb is elhervadt.
Odaadom őket, hogy átgázoljanak rajtuk.
14 `Miért ülünk itt?
Gyűljetek össze,
menjünk a megerősített városokba,
és semmisüljünk meg ott!
Mert az Úr, a mi Istenünk megsemmisített minket,
és mérgezett vizet itatott velünk,
mert vétkeztünk az Úr ellen.
15 Békességre vártunk, de nincs semmi jó;
a gyógyulás idejére, de íme, rettenet!'
16 Dánból hallatszik lovainak horkanása,
paripái nyerítésének hangjától
megrendül az egész föld;
eljönnek, és felemésztik
a földet, és ami betölti azt,
a várost, és akik benne laknak.
17 Mert íme, én áspiskígyókat küldök rátok,
melyeket nem lehet bűvölni,
és megmarnak titeket«
– mondja az Úr.
18 Vidámságom fájdalommá lett bennem,
szívem beteg.
19 Íme, népem leányának kiáltása hangzik
messze földről:

»Vajon nincs az Úr Sionban?
Vagy Királya nincs ott?«
»Miért bosszantottak engem bálványaikkal,
idegen hiábavalóságokkal?«
20 »Elmúlt az aratás, véget ért a nyár,
és mi nem szabadultunk meg.«
21 Népem leányának összetörése miatt összetörtem,
gyászolok, borzadály fogott el.
22 Talán nincs balzsam Gileádban?
Vagy nincs ott orvos?
Miért nem hegedt be hát
népem leányának sebe?
23 Bárcsak fejem víz volna,
és szemem könnyforrás,
hogy éjjel-nappal sirathatnám
népem leányának megöltjeit!

9 **Prófétai panasz Júdáról** *1* Bárcsak lenne a pusztában számomra
egy vándornak való szállás,
hogy elhagyhatnám népemet, és elmehetnék tőlük!
Mert mindnyájan házasságtörők,
hűtlenek gyülekezete.
2 »Felajzották nyelvüket, mint az íjat;
hazugsággal és nem igazsággal
lettek hatalmasok az országban;
mert gonoszságról gonoszságra haladnak,
és engem nem ismernek – mondja az Úr. –
3 Mindenki őrizkedjék a társától,
és egyetlen testvérben se bízzatok,
mert minden testvér csalva csal,
és minden társ rágalmazva jár!
4 Mindenki becsapja a társát,
és nem beszélnek igazat;
hazug beszédre tanítják nyelvüket,
gonosztevésben fáradoznak.
5 Álnokság közepette van a lakásod,
álnokságukban nem akarnak tudni rólam,«
– mondja az Úr.
6 Ezért így szól a Seregek Ura:
»Íme, én megolvasztom és megpróbálom őket,
mert mi mást tehetnék népem leánya miatt?
7 Gyilkos nyíl a nyelvük,
álnokságot beszél;
szájával békességről beszél társának,
de bensejében cselt vet neki.
8 Vajon ezekért ne büntessem meg őket?
– mondja az Úr. –
Vagy ilyen nemzeten
ne bosszuljam meg magam?«

9 A hegyek miatt sírásba és gyászénekbe kezdek,
és a puszta legelői miatt siratódalba,
mert fölperzselődtek, senki sem jár arra,
és nem hallják nyájnak hangját; az ég madaraitól az állatokig,
elbujdostak, elmentek.
10 »Kőhalmazzá teszem Jeruzsálemet,
sakálok tanyájává;
Júda városait pedig pusztasággá teszem,
és nem lesz lakójuk.«
11 Ki az a bölcs ember,
aki megérti ezt?
Akihez szólt az Úr szája,
hogy hirdesse:
Miért pusztult el az ország,
és perzselődött fel, mint a puszta,
ahol senki sem jár?

12 Ezt mondja az Úr: »Mivel elhagyták törvényemet, melyet elébük adtam, nem hallgattak szavamra, és nem jártak aszerint, 13 hanem szívük megátalkodottsága és a Baálok után mentek, amire atyáik tanították őket,« 14 azért így szól a Seregek Ura, Izrael Istene: »Íme, én ürömmel etetem meg ezt a népet, és mérgezett vízzel itatom meg őket. 15 Szétszórom őket a nemzetek közé, melyeket nem ismertek sem ők, sem atyáik; és elküldöm utánuk a kardot, míg meg nem semmisítem őket.

16 Így szól a Seregek Ura:
Figyeljetek, és hívjátok a siratóasszonyokat,
hadd jöjjenek!
Küldjetek a hozzáértő asszonyokért,
hadd jöjjenek!«
17 Siessenek, és kezdjenek fölöttünk gyászénekbe,
hadd ússzék könnyben a szemünk,
és a szempillánk víztől ázzék!
18 Mert gyászének hangja hallatszik Sionból:
»Hogy elpusztultunk! Mily nagyon megszégyenültünk!
Mert el kellett hagynunk az országot,
mert feldúlták hajlékainkat!«
19 Halljátok hát, asszonyok, az Úr igéjét,
és fogadja be fületek szájának igéjét!
Tanítsátok leányaitokat gyászénekre,
és mindenki a társnőjét siratódalra!
20 Mert felhágott a halál ablakainkba,
bejött palotáinkba;
hogy kiirtsa a gyermekeket az utcáról,
az ifjakat a terekről.
21 Beszélj! Így szól az Úr:
»Ott hever az emberek holtteste,
mint trágya a mezőn,
és mint kéve az arató mögött,
melyet senki sem szed össze.«
22 Így szól az Úr:
»Ne dicsekedjék a bölcs bölcsességével,

és ne dicsekedjék az erős erejével;
ne dicsekedjék a gazdag gazdagságával!
23 Hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekszik,
hogy értelmes, és tudja rólam,
hogy én vagyok az Úr,
aki kegyelmet gyakorolok,
jogot és igazságot a földön;
mert ezekben telik kedvem,
– mondja az Úr. –
24 Íme, jönnek napok – mondja az Úr – amikor meglátogatok minden körülmetéltet,
aki mégis körülmetéletlen; 25 Egyiptomot és Júdát, Edomot és Ammon fiait, Moábot és
minden megnyírt halántékút, akik a pusztában laknak. Mert minden nemzet körülmetéletlen,
és Izrael egész háza körülmetéletlen szívű.«

10 **Isten és a bálványképek** 1 Halljátok az igét, melyet szólt az Úr rólatok,
Izrael háza!
2 Így szól az Úr:
»A nemzetek útjait el ne tanuljátok,
és az égi jelektől meg ne rémüljetek,
mert a nemzetek rémülnek meg azoktól!
3 Mert a népek szokásai hiábavalóság;
hiszen fát vágnak ki az erdőből,
mesterember keze készíti fejszével.
4 Ezüsttel és arannyal szépíti;
szögekkel és kalapáccsal erősítik meg,
hogy ne inogjon.
5 Olyanok, mint a madárijesztő az uborkaföldön:
nem beszélnek;
hordozni kell őket, mert lépni sem tudnak.
Ne féljetek tőlük, mert nem tesznek rosszat,
de jót tenni sem tudnak!«
6 Nincs senki olyan, mint te, Uram!
Nagy vagy, és nagy a te neved hatalomban.
7 Ki ne félne téged, nemzetek Királya?
Hiszen téged illet ez,
mert a nemzetek összes bölcsei között
és összes királyságukban
nincs senki olyan, mint te!
8 Egytől egyig ostobák és balgák;
hiábavalóságok tana: csak fa az;
9 Tarzisból hozott vékony ezüstlemez
és Ofázból való arany,
mesterember és ötvös kezének műve.
Kék és vörös bíbor a ruhájuk,
szakértők műve valamennyi.
10 Az Úr azonban igaz Isten,
élő Isten ő, és örökkévaló Király.
Haragjától megrendül a föld,
és nem bírják el bosszúságát a nemzetek.

11 Így szóljatok hozzájuk
»Az istenek, akik nem alkották az eget és a földet,
el fognak veszni a földről és az ég alól!«
12 Aki alkotta a földet erejével,
megszilárdította a földkerekséget bölcsességével,
és értelmével kifeszítette az egeket,
13 annak hangjára víztömeg lesz az égben,
és ködfelhőket hoz fel a föld széléről;
villámokat alkot az esőhöz,
és előhozza a szelet tárházaiból.
14 Ostoba lett minden ember tudás híján,
szégyent vallott minden ötvös a szobrával;
mert hamisság az öntvénye,
és nincs bennük lélek.
15 Hiábavalóságok azok, és nevetséges művek,
meglátogatásuk idején elvesznek.
16 Nem olyan, mint ezek, Jákob osztályrésze,
mert ő az, aki a mindenséget formálta,
és Izrael az ő tulajdon törzse;
Seregek Ura az ő neve.

Panasz és könyörgés

17 Szedd össze a földről csomagodat,
aki az ostromlott helyen laksz!
18 Mert így szól az Úr:
»Íme, én elhajítom az ország lakóit ezúttal,
és megszorongatom őket, hogy megtaláljanak.«
19 Jaj nekem összetörésem miatt,
gyógyíthatatlan a sebem!
Én pedig azt mondtam:
»Igen, ez az én betegségem,
majd elviselem!«
20 Sátram elpusztult,
és minden kötelem elszakadt;
fiaim elmentek tőlem, és nincsenek többé.
Nincs már senki, aki kifeszítse sátramat,
és felvonja sátorkárpitjaimat.
21 Bizony, ostobák lettek a pásztorok,
és az Urat nem keresték;
ezért nem boldogultak,
és egész nyájuk szétszóródott.
22 Íme, zaj hangja jön,
és nagy zúgás észak földjéről,
hogy pusztasággá tegye Júda városait,
sakálok tanyájává.
23 »Tudom, Uram,
hogy nem az emberé az ő útja;
nem a járó férfira tartozik,
hogy irányítsa lépteit.

24 Fenyíts meg engem, Uram, de mértékkel,
ne haragodban, nehogy semmivé tégy!«
25 Öntsd ki indulatodat a nemzetekre,
amelyek nem ismernek téged,
és a nemzetségekre,
melyek nem szólítják nevedet;
mert fölemésztették Jákobot,
fölemésztették őt és megsemmisítették,
és lakóhelyét elpusztították.

11 **A szövetség megszegése** 1 Az ige, mely elhangzott Jeremiáshoz az Úrtól:
2 »Halljátok e szövetség igéit! Beszéld el azokat Júda férfiainak és Jeruzsálem lakóinak!
3 Mondd nekik: Így szól az Úr, Izrael Istene: Átkozott az az ember, aki nem hallgat e
szövetség igéire, 4 melyet atyáitoknak parancsoltam azon a napon, amelyen kihoztam őket
Egyiptom földjéről, a vaskohóból, amikor ezt mondtam: Hallgassatok szavamra, és tegyétek
meg mindazt, amit parancsolok nektek! Akkor az én népem lesztek, én pedig a ti Istenetek
leszek, 5 hogy teljesítsem az esküt, melyet atyáitoknak esküdtem, hogy tejjel-mézzel folyó
országot adok nekik, ahogy ez ma is van.« Feleltem és mondtam: »Ámen, Uram!«

6 Majd ezt mondta nekem az Úr: »Kiáltsd mindezeket az igéket Júda városaiban és
Jeruzsálem utcáin, s mondd: Halljátok e szövetség igéit, és tegyétek meg azokat! 7 Mert óva
intettem atyáitokat azon a napon, amelyen felhoztam őket Egyiptom földjéről, és mind a mai
napig, idejekorán intettem őket, s mondtam: Hallgassatok szavamra! 8 De nem hallgatták
meg, és nem hajtották ide fülüket, hanem mindenki a maga gonosz szívének
megátalkodottsága szerint járt. Ezért elhoztam rájuk e szövetség minden igéjét, melyet azért
parancsoltam, hogy megtegyék, de nem tették meg.«

9 Majd ezt mondta nekem az Úr: »Összeesküvés van Júda férfiai és Jeruzsálem lakói
között. 10 Visszatértek atyáik korábbi bűneihez, akik vonakodtak meghallgatni igéimet; ők is
más istenek után mentek, hogy azoknak szolgáljanak. Izrael háza és Júda háza felbontotta
szövetségemet, melyet atyáikkal kötöttem. 11 Ezért így szól az Úr: Íme, én olyan bajt hozok
rájuk, amelyből nem tudnak kijönni. Kiáltanak majd hozzám, de nem hallgatom meg őket.
12 Menjenek csak Júda városai és Jeruzsálem lakói, és kiáltsanak azokhoz az istenekhez,
akiknek tömjént áldoznak! De azok nem tudják őket megszabadítani bajuk idején. 13 Mert
amennyi városaid száma, annyi lett az istened, Júda! És amennyi Jeruzsálem utcáinak
száma, annyi oltárt állítottatok a gyalázatos bálványnak, oltárokat, hogy tömjént áldozzatok
Baálnak.

14 Te pedig ne imádkozz ezért a népért, és ne mondj értük esdeklő imádságot! Mert
nem hallgatom meg, amikor hozzám kiáltanak bajuk miatt.

15 Mit akar kedvesem a házamban?
Végbevinni az álnok tervet?
Talán a fogadalmak és a szent hús
eltávolítják tőled gonoszságodat,
hogy akkor majd ujjonghass?«
16 Zöldellő, szép, formás gyümölcsű olajfának hívta nevedet az Úr.
Nagy, zúgó hanggal
tüzet gyújtott rajta,
és összetörtek ágai.

17 A Seregek Ura, aki ültetett téged, bajt mondott ki rád Izrael házának és Júda
házának gonoszsága miatt, melyet elkövettek a maguk kárára, hogy bosszantsanak engem,
tömjént áldozva Baálnak.

Jeremiást halálra ítélik 18 Az Úr tudatta velem, és megtudtam.
Akkor megmutattad nekem tetteiket.
19 Én pedig olyan vagyok, mint egy kezes bárány, melyet levágni visznek; és nem tudtam, hogy ilyen terveket szőttek ellenem: »Pusztítsuk el a fát gyümölcsével együtt, és vágjuk ki az élők földjéből, hogy nevére se emlékezzenek többé!«
20 Seregek Ura, igazságos bíró,
vesék és szívek vizsgálója,
hadd lássam bosszúdat rajtuk,
mert eléd tártam ügyemet!
21 Ezért így szól az Úr Anatót férfiairól, akik életedre törnek, és azt mondják: »Ne prófétálj az Úr nevében, hogy meg ne halj kezünk által!«; 22 ezért így szól a Seregek Ura: »Íme, én meglátogatom őket: az ifjak kard által halnak meg, fiaik és leányaik éhen halnak. 23 És maradékuk nem lesz, mert bajt hozok Anatót férfiaira: látogatásuk esztendejét.«

12 A próféta panasza

1 Igaz vagy, Uram,
ha vitatkozom is veled;
mégis hadd folytassak pert veled!
Miért sikeres az istentelenek útja?
Nyugodtan élnek mind a hűtlenül elpártolók.
2 Elültetted őket, gyökeret is vertek,
fejlődnek, gyümölcsöt is hoznak;
közel vagy a szájukhoz,
de távol a veséjüktől.
3 Te, Uram, ismersz engem, látsz engem,
és megvizsgáltad, hogy szívem veled van.
Különítsd el őket, mint juhokat a levágásra,
és jelöld meg őket a leölés napjára!
4 Meddig fog még gyászolni a föld,
és lesz száraz az egész mező füve?
A rajta lakók gonoszsága miatt
eltűnt állat és madár;
mert azt mondták:
»Nem fogja meglátni végünket!«
5 »Ha gyalogosokkal futottál, mégis kifárasztottak,
hogyan fogsz versenyezni a lovakkal?
Békés földön biztonságban érzed ugyan magad,
de mit csinálsz majd a Jordán sűrűjében?
6 Bizony, még testvéreid és atyád háza is,
még ők is hűtlenek lettek hozzád,
még ők is teli torokkal kiáltoznak mögötted.
Ne higgy nekik, még ha jót mondanak is neked!«

Isten panasza 7 »Elhagytam házamat,
elvetettem örökségemet;
átadtam lelkem kedvesét
ellenségeinek kezébe.

8 Olyan lett hozzám örökségem,
mint oroszlán az erdőben:
kieresztette ellenem hangját,
ezért meggyűlöltem őt.
9 Vajon tarka madár az én örökségem,
melyet madarak fognak körül?
Gyertek, gyűljetek össze, mezei vadak mind,
jöjjetek enni!
10 Sok pásztor pusztította szőlőmet,
eltiporták osztályrészemet;
drága osztályrészemet
puszta sivataggá tették.
11 Pusztává tették,
gyászol előttem pusztaságként;
elpusztult az egész ország,
mert nincs senki, aki szívére venné.«
12 Minden kopár dombra a sivatagban
pusztítók jöttek,
mert az Úr kardja emészt
az ország egyik végétől az ország másik végéig;
nincs békessége egyetlen testnek sem.
13 Búzát vetettek, de tövist arattak,
kimerültek, de nincs hasznuk belőle.
Szégyenkezzetek termésetek miatt,
az Úr izzó haragja miatt!

A szomszédos népek sorsa: ítélet vagy üdvösség 14 Így szól az Úr minden gonosz szomszédom ellen, akik hozzányúlnak az örökséghez, melyet örökségül adtam népemnek, Izraelnek: »Íme, én kitépem őket földjükből, és Júda házát is kitépem közülük. 15 De ez történik majd: miután kitéptem őket, ismét megkönyörülök rajtuk, és visszaviszem őket, mindegyiket a maga örökségébe és mindegyiket a maga földjére. 16 Ez történik: ha majd jól megtanulják népem útjait, úgyhogy az én nevemre esküsznek: `Él az Úr!' – ahogy megtanították népemet Baálra esküdni –, akkor felépülnek népem között. 17 De ha nem hallgatják meg, gyökerestül kitépem és elpusztítom azt a nemzetet« – mondja az Úr.

13 **Jelképes cselekedet: az öv** 1 Így szólt hozzám az Úr: »Menj, vásárolj magadnak egy lenövet, és tedd a derekadra, de vízbe ne rakd!« 2 Megvásároltam az övet az Úr igéje szerint, és a derekamra tettem. 3 Akkor másodszor is hangzott az Úr igéje hozzám: 4 »Vedd az övet, melyet vásároltál, és a derekadon van! Kelj fel, menj az Eufráteszhez, és rejtsd el ott a sziklahasadékban!« 5 Erre elmentem, és elrejtettem az Eufrátesznél, amint az Úr megparancsolta nekem. 6 Történt pedig sok nap múltán, hogy az Úr ezt mondta nekem: »Kelj fel, menj az Eufráteszhez, és vedd el onnan az övet, melyről megparancsoltam neked, hogy rejtsd el ott!« 7 Erre elmentem az Eufráteszhez, kiástam és elvettem az övet arról a helyről, ahova elrejtettem; de íme, az öv tönkrement, és semmire sem volt használható. 8 Akkor hangzott az Úr igéje hozzám: 9 »Így szól az Úr: Így fogom tönkretenni Júda büszkeségét és Jeruzsálem nagy büszkeségét. 10 Ez a gonosz nép, amely vonakodik meghallgatni igéimet, szíve megátalkodottsága szerint jár, és más istenek után megy, hogy azoknak szolgáljon, és előttük boruljon le, olyan lesz, mint ez az öv, mely semmire sem használható. 11 Mert ahogy az öv az ember derekához tapad, úgy tapasztottam magamhoz Izrael egész házát és Júda egész házát – mondja az Úr –, hogy az én népem legyenek,

hírnevem, dicsőségem és ékességem; – de nem hallgattak rám.

12 Mondd azért nekik ezt az igét: Így szól az Úr, Izrael Istene: Minden korsó megtelik
borral. Erre majd azt mondják neked: `Vajon nem tudjuk-e jól, hogy minden korsó megtelik
borral?' 13 Akkor mondd nekik: Így szól az Úr: Íme, én megtöltöm ennek az országnak
minden lakóját, a Dávid trónján ülő királyokat, a papokat, a prófétákat és Jeruzsálem
minden lakóját részegséggel. 14 És odacsapom őket, egyiket a másikhoz, apákat és fiakat
együtt – mondja az Úr. – Nem szánakozom, nem könyörülök és nem irgalmazok:
elpusztítom őket.«

Az önhittek ellen

15 Halljátok és fogjátok fel fületekkel:
ne legyetek kevélyek, mert az Úr szólt!
16 Adjatok az Úrnak, a ti Istenetek dicsőséget,
mielőtt besötétedne,
és mielőtt megbotlana lábatok
a homályos hegyeken!
Világosságra vártok,
de ő halál árnyékává teszi azt,
sötét felhővé változtatja.
17 Ha nem hallgatjátok meg ezt,
titokban sírni fog a lelkem a gőg miatt;
könnyezve könnyezik és könnyet hullat a szemem,
mert fogságba került az Úr nyája.

A királyi ház ellen 18 »Mondd a királynak és az anyakirálynénak:
Alacsonyra üljetek,
mert leesett fejetekről ékes koronátok!
19 A délvidék városai el vannak zárva,
és nincs, aki megnyissa őket.
Fogságba került egész Júda,
fogságba került teljesen.

Jeruzsálem ellen

20 Emeld fel szemedet,
és nézd az észak felől érkezőket!
Hol van a neked adott nyáj,
pompás juhaid?
21 Mit mondasz majd, amikor föléd rendeli,
akiket te szoktattál oda magadhoz:
bizalmas barátaidat, a fejed fölé?
Vajon nem fognak el fájdalmak téged,
mint a szülő asszonyt?
22 Talán azt mondod szívedben:
`Miért értek engem ezek?'
Sok bűnöd miatt hajtották fel ruhádat,
és követtek el erőszakot rajtad.
23 Vajon megváltoztathatja-e bőrét az etióp,
vagy tarka csíkjait a párduc?
Akkor tudtok majd ti is jót tenni,

akik hozzászoktatok a gonosztevéshez.
24 Szétszórom őket mint a pelyvát,
amely tovaszáll a pusztai szélben.
25 Ez a te sorsod és kimért részed tőlem
– mondja az Úr –,
mert megfeledkeztél rólam,
és a hazugságban bíztál.
26 Ezért én is felhúzom ruhádat az arcodig,
hogy láthatóvá legyen szégyened:
27 házasságtöréseid és nyihogásaid,
paráznaságod gaztette.
A magaslatokon, a mezőn
láttam undokságaidat.
Jaj neked, Jeruzsálem,
nem tudsz megtisztulni!
Meddig tart ez még?«

14 **A nagy szárazság** *1* Az Úr igéje, mely elhangzott Jeremiáshoz a szárazságról.
2 Gyászol Júda,
és kapui hervadoznak,
bánkódnak a földre roskadva;
Jeruzsálem kiáltása felszáll.
3 Hatalmasaik vízért küldik szolgáikat;
elmennek a gödrökhöz,
de nem találnak vizet,
üres edényekkel térnek vissza;
szégyent vallanak és csalódnak,
befödik a fejüket.
4 A termőföld miatt, mely megzavarodott,
mert nem volt eső a földön,
szégyent vallanak a földművesek,
befödik a fejüket.
5 Mert a szarvasünő is a mezőn,
ha megellett, otthagyja borját,
mert nincs zöld növény.
6 Vadszamarak állnak a kopár dombokon,
levegő után kapkodnak, mint a sakálok;
szemük elgyengül, mert nincs fű.
7 »Ha bűneink tanúskodnak is ellenünk,
Uram, cselekedj a te nevedért!
Mert sok a mi elpártolásunk,
ellened vétkeztünk.
8 Izrael reménysége,
szabadítója a nyomorúság idején!
Miért vagy olyan, mint jövevény az országban,
és mint vándor, aki éjszakázni tér be?
9 Miért vagy olyan, mint rémült férfi,
mint olyan hős, aki nem tud megszabadítani?
Hiszen te közöttünk vagy, Uram,

és a te nevedet viseljük;
ne hagyj el minket!«

Isten elveti a népet 10 Így szól az Úr erről a népről: »Úgy szeretnek csavarogni,
lábukat nem kímélik, de az Úr nem kedveli őket.« Most megemlékezik bűnükről, és számon
kéri vétkeiket.

11 Ezt mondta nekem az Úr: »Ne imádkozz ezért a népért, a javára! 12 Ha böjtölnek,
nem hallgatom meg könyörgésüket, és ha égő- és ételáldozatot mutatnak be, nem kedvelem,
hanem karddal, éhínséggel és dögvésszel semmisítem meg őket.« 13 Erre így szóltam: »Jaj,
Uram, Isten! Íme, a próféták azt mondják nekik: `Nem láttok kardot, és éhínség nem lesz
nálatok, hanem állandó békességet adok nektek ezen a helyen.'« 14 De az Úr ezt mondta
nekem: »Hazugságot prófétálnak a próféták az én nevemben; nem küldtem őket, és nem
adtam nekik parancsot, nem is szóltam hozzájuk. Hazug látomást, hiábavaló jóslatot és saját
szívük csalárdságát prófétálják nektek. 15 Ezért így szól az Úr a prófétákról, akik az én
nevemben prófétálnak, pedig én nem küldtem őket, és azt mondják: `Kard és éhínség nem
lesz ebben az országban': Kard és éhínség által vesznek el azok a próféták. 16 A nép pedig,
amelynek prófétálnak, odadobva hever majd Jeruzsálem utcáin az éhínség és kard miatt, s
nem lesz, aki eltemesse őket: őket és feleségeiket, fiaikat és leányaikat; mert kiöntöm rájuk
gonoszságukat.

17 Mondd nekik ezt az igét:
Szemem könnyet hullat éjjel-nappal,
és nem csillapodik,
mert nagy töréssel tört össze
népem szűz leánya,
nagyon fájó sebbel.
18 Ha kimegyek a mezőre,
íme, karddal megöltek vannak ott,
és ha bemegyek a városba,
íme, éhségtől elgyengültek.
Bizony, próféta is, pap is elvándoroltak
olyan országba, melyet nem ismertek.«

A nép panasza
19 Vajon végleg elvetetted Júdát,
vagy Siont megutálta lelked?
Miért vertél meg minket úgy,
hogy nincs számunkra gyógyulás?
Békességre vártunk, de nincs semmi jó;
és a gyógyulás idejére, de íme, rettenet!
20 Elismerjük, Uram, gonoszságunkat,
atyáink bűnét, hogy vétkeztünk ellened.
21 Ne vesd el neved miatt,
ne gyalázd meg dicsőséged trónját!
Emlékezz, ne bontsd fel szövetségedet velünk!
22 Vannak-e a nemzetek bálványai közt esőt adók?
Vagy az egek adnak-e záporesőket?
Nemde te vagy az Úr, a mi Istenünk,
és terád várunk?
Mert te alkottad mindezeket.

15 **Isten nem enged többé** 1 Ezt mondta nekem az Úr: »Ha Mózes és Sámuel állna is
színem előtt, nem szívlelném ezt a népet. Űzd el őket színem elől, menjenek el! 2 Ha pedig
majd azt mondják neked: `Hová menjünk?', mondd nekik: Így szól az Úr:
Aki halálra való, a halálra;
aki kardra, a kardra;
aki éhínségre, az éhínségre;
és aki fogságra, a fogságra.
3 Négy fajtát rendelek föléjük – mondja az Úr: – a kardot, hogy öljön, a kutyákat,
hogy szaggassanak, az ég madarait és a föld állatait, hogy egyenek és pusztítsanak.
4 Iszonyattá teszem őket a föld minden királysága előtt, Manassze, Hiszkija fia, Júda királya
miatt, azért, amit Jeruzsálemben cselekedett.

Jeruzsálem pusztulása 5 Mert ki szánakozik rajtad, Jeruzsálem?
És ki mutat részvétet irántad?
Ki lép oda, hogy megkérdezzen jóléted felől?
6 Te elvetettél engem – mondja az Úr –,
hátat fordítva elmentél;
ezért kinyújtottam rád kezemet, és tönkretettelek,
belefáradtam a könyörülésbe.
7 Szétszórtam őket szórólapáttal
az ország kapuiban;
gyermektelenné tettem, veszni hagytam népemet,
útjaikról nem tértek meg.
8 Több lett előttem özvegye
a tenger fövenyénél;
hoztam nekik az ifjú anyjára
pusztítót délben;
rábocsátottam hirtelen
lázat és rettegést.
9 Elhervadt, aki hétszer szült,
kilehelte lelkét,
lement a napja még nappal,
szégyent vallott és csalódott;
maradékukat pedig a kardnak adom
ellenségeik színe előtt«
– mondja az Úr.

A próféta panasza 10 Jaj nekem, anyám, hogy megszültél engem,
a perlekedés emberét és viszály emberét
az egész ország számára!
Nem adtam kölcsönt, és nekem sem kölcsönöztek,
mégis mindenki átkoz engem.
11 Ezt mondta az Úr:
»Bizony, javadat szolgáltam,
bizony, arra késztettem az ellenséget,
hogy esedezzék hozzád
baj idején és szorongatás idején.
12 Vajon összetörik-e a vas,

az északi vas és a réz?
13 »Vagyonodat és kincseidet
prédául adom, nem vételárért,
összes vétked miatt minden határodban.
14 Ellenségeid szolgájává teszlek
olyan országban, amelyet nem ismersz;
mert lángra lobbant haragom,
miattatok ég.«
15 Te tudod, Uram!
Emlékezz meg rólam, és látogass meg engem,
állj bosszút értem üldözőimen!
Hosszantűrő vagy: ne taszíts el engem!
Tudd meg, hogy érted viselek gyalázatot!
16 Ha rátaláltam igéidre,
eledelemmé váltak;
igéd nekem örömöm
és szívem vidámsága lett;
mert a te nevedet viselem,
Uram, Seregek Istene!
17 Nem ültem a tréfálkozók körében,
és nem vigadoztam;
kezed súlya miatt egymagamban ültem,
mert bosszúsággal töltöttél el engem.
18 Miért lett fájdalmam örökké tartó,
és sebem halálos?
Nem akar meggyógyulni.
Bizony, olyan vagy számomra,
mint a csalóka patak,
melynek nem állandó a vize.
19 Ezért így szól az Úr:
»Ha visszatérsz, engedlek visszatérni,
hogy színem előtt állhass;
és ha előhozod az értékest az értéktelenből,
mintegy az én szám leszel.
Térjenek vissza ők hozzád,
de te ne térj vissza hozzájuk!
20 Ez előtt a nép előtt
bevehetetlen ércfallá teszlek téged.
Harcolnak majd ellened,
de nem bírnak veled;
mert én veled vagyok,
hogy megszabadítsalak és megmentselek téged
– mondja az Úr. –
21 Megmentelek téged a gonoszok kezéből,
és megváltalak az erőszakosok markából.«

16 **Jelképes cselekedet: a próféta nőtlensége** *1* Így hangzott az Úr igéje hozzám: *2* »Ne végy magadnak feleséget, és ne legyenek fiaid és leányaid ezen a helyen! *3* Mert így szól az Úr a fiakról és leányokról, akik ezen a helyen születnek, anyáikról, akik szülik őket,

és atyáikról, akik nemzik őket ebben az országban: 4 Halálos betegségekben halnak majd
meg, nem siratják és nem temetik el őket; trágyává lesznek a föld színén. Kard és éhínség
által vesznek el, holttestük pedig eledele lesz az ég madarainak és a föld állatainak.« 5 Mert
így szól az Úr: »Ne lépj be gyászoló házba, és ne menj siratni, részvétet se mutass irántuk!
Mert elvettem békességemet ettől a néptől – mondja az Úr –, a kegyelmet és az irgalmat.
6 Meghalnak nagyok és kicsinyek ebben az országban, nem temetik el és nem siratják meg
őket; nem vagdossák meg magukat, s hajukat sem nyírják le miattuk. 7 Nem törnek kenyeret
a gyászolónak, hogy megvigasztalják a halottért, és nem itatják meg a vigasztalás kelyhével
atyjáért és anyjáért. 8 Lakomázó házba se lépj be, hogy leülj velük enni és inni! 9 Mert így
szól a Seregek Ura, Izrael Istene: Íme, én eltüntetem erről a helyről szemetek láttára és a ti
napjaitokban az öröm hangját és a vidámság hangját, a vőlegény hangját és a menyasszony
hangját.

Az isteni ítélet okai 10 Amikor majd hírül adod ennek a népnek mindezeket az igéket,
azt mondják neked: `Miért mondta ki az Úr rólunk mindezt a nagy bajt? Mi a bűnünk, és mi
a vétkünk, amellyel vétkeztünk az Úr, a mi Istenünk ellen?' 11 Akkor mondd nekik: Mert
atyáitok elhagytak engem – mondja az Úr –, és más istenek után mentek, azoknak
szolgáltak, és előttük borultak le; engem pedig elhagytak, és törvényemet nem tartották
meg. 12 De ti még atyáitoknál is gonoszabbul cselekedtetek, mert íme, mindegyiktek a maga
gonosz szívének megátalkodottsága után megy, nem hallgatva rám. 13 Ezért kihajítalak
titeket ebből az országból abba az országba, melyet nem ismertetek, sem ti, sem atyáitok; ott
majd szolgálhattok más isteneknek éjjel-nappal, mert nem adok kegyelmet nektek!

14 Azért íme, jönnek napok – mondja az Úr –, amikor nem mondják többé: `Él az Úr,
aki felhozta Izrael fiait Egyiptom földjéről!', 15 hanem: `Él az Úr, aki felhozta Izrael fiait
észak földjéről és mindazokból az országokból, ahová elűzte őket!'; mert visszaviszem őket
földjükre, melyet atyáiknak adtam.

16 Íme, én sok halászt küldök – mondja az Úr –, hogy kihalásszák őket; azután pedig
sok vadászt küldök, hogy felhajtsák őket minden hegyről, minden dombról és a kősziklák
hasadékaiból. 17 Mert szemem ott van minden útjukon, nem rejtőzhetnek el színem elől; és
nem marad rejtve bűnük szemem előtt. 18 Először kétszeresen megfizetek nekik bűnükért és
vétkükért, mert megszentségtelenítették országomat; undok és utálatos bálványaik hulláival
töltötték meg örökségemet.«

A nép megtérése

19 Uram, én erőm és erősségem,
menedékem a szorongatás napján!
Hozzád jönnek majd a nemzetek
a föld végeiről, és ezt mondják:
»Valóban, hazugság volt atyáink örökrésze,
hiábavalóság, és semmi sem használ közülük.«
20 Vajon csinálhat-e magának az ember isteneket?
Hiszen azok nem istenek!
21 »Azért íme, én megismertetem velük,
ezúttal megmutatom nekik
kezemet és hatalmamat;
és megtudják, hogy az én nevem: az Úr.«

17 **Júda bűne és büntetése** 1 Júda bűne vasvesszővel van felírva,
gyémántheggyel van rávésve

szívük táblájára
és oltáraik szarvaira,
2 hogy fiaik megemlékezzenek oltáraikról
és oszlopaikról a zöldellő fák mellett,
a magas halmokon,
3 a vidék hegyein.
»Vagyonodat, összes kincsedet
prédául adom,
magaslataidat a vétek miatt,
minden határodban.
4 Elszakadsz örökségedtől,
amelyet neked adtam,
és ellenségeid szolgájává teszlek
abban az országban, melyet nem ismersz;
mert lángra lobbantottátok haragomat,
örökké égni fog!«

Átok vagy áldás *5* Így szól az Úr:
»Átkozott az ember, aki emberben bízik
és testet tesz támaszává,
de az Úrtól eltávozik szíve!
6 Olyan lesz, mint a tamariszk a pusztában:
nem látja, ha valami jó jön;
kiaszott vidéken lakik a sivatagban,
szikes és lakatlan földön.
7 Áldott az a férfi, aki az Úrban bízik,
és az Úr lesz bizodalma!
8 Olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa,
mely a folyóhoz ereszti gyökereit:
nem fél, ha jön a hőség,
lombja zöldellni fog;
száraz esztendőben sem aggódik,
és nem szűnik meg gyümölcsöt teremni.

Bölcs mondások *9* Csalárdabb a szív mindennél, és gyógyíthatatlan;
ki ismeri azt?
10 Én, az Úr, kikutatom a szívet,
megvizsgálom a veséket,
hogy megfizessek kinek-kinek az útja szerint,
cselekedeteinek gyümölcse szerint.
11 Mint a fogolymadár, mely kotlik, bár nem tojt,
olyan, aki gazdagságot szerez, de nem törvényesen.
Napjai közepén itt kell hagynia,
és a végén bolonddá lesz.«

Az üldözött próféta imája *12* Dicsőség Trónja, Fenséges kezdettől fogva,
szentélyünk Helye!
13 Izrael reménysége, Uram!
Akik elhagynak téged,

mind megszégyenülnek;
a tőled elpártolókat a porba írják,
mert elhagyták az élő vizek forrását, az Urat.
14 Gyógyíts meg engem, Uram, és meggyógyulok,
szabadíts meg engem, és megszabadulok,
mert dicsőségem te vagy!
15 Íme, ők azt mondják nekem:
»Hol van az Úr igéje? Jöjjön hát!«
16 De én nem sürgettelek a rosszra téged,
és a végzetes napot nem kívántam, te tudod.
Ami kijött az ajkamon,
színed előtt volt.
17 Ne légy nekem rettegésemre;
menedékem te vagy a baj napján!
18 Szégyenüljenek meg üldözőim,
de ne szégyenüljek meg én!
Rettegjenek ők, de ne rettegjek én!
Hozd el rájuk a baj napját,
és kétszeres töréssel törd össze őket!

A szombat megszentelése 19 Így szólt hozzám az Úr: »Menj, és állj a nép fiainak kapujába, amelyen bemennek Júda királyai, s amelyen kijönnek, és Jeruzsálem minden kapujába! 20 Mondd nekik: Halljátok az Úr igéjét, Júda királyai, egész Júda és Jeruzsálem minden lakója, akik bementek ezeken a kapukon! 21 Így szól az Úr: Vigyázzatok magatokra, ne hordjatok terhet szombat napján, és ne vigyétek be Jeruzsálem kapuin! 22 Ne is hozzatok ki terhet házaitokból szombat napján, és semmiféle munkát ne végezzetek! Szenteljétek meg a szombat napját, amint megparancsoltam atyáitoknak! 23 De nem hallgatták meg, és nem hajtották ide fülüket, hanem megkeményítették nyakukat, hogy ne hallják és ne fogadják meg az intelmet. 24 De ha valóban hallgatni fogtok rám – mondja az Úr –, és nem visztek be terhet ennek a városnak kapuin szombat napján, hanem megszentelitek a szombat napját, úgyhogy nem végeztek azon semmiféle munkát, akkor majd az történik, 25 hogy ennek a városnak kapuin királyok és fejedelmek mennek be, akik Dávid trónján ülnek, kocsikon és lovakon járnak, ők maguk és fejedelmeik, Júda férfiai és Jeruzsálem lakói; s lakott lesz ez a város örökké. 26 Eljönnek majd Júda városaiból és Jeruzsálem környékéről, Benjamin földjéről és az alföldről, a hegyvidékről és a délvidékről, akik égő-, véres- és ételáldozatot meg tömjént hoznak, és akik hálaáldozatot hoznak az Úr házába. 27 Ha azonban nem hallgattok rám, és nem szentelitek meg a szombat napját, hanem terhet hordtok, és bementek Jeruzsálem kapuin szombat napján, akkor tüzet gyújtok kapuiban, mely megemészti Jeruzsálem palotáit, és nem alszik ki.«

18 **Példabeszéd a fazekasról** 1 Az ige, mely elhangzott Jeremiáshoz az Úrtól: 2 »Kelj fel, és menj le a fazekas házába! Ott majd tudtul adom neked igéimet.« 3 Lementem tehát a fazekas házába, és íme, az éppen dolgozott a korongon. 4 Ha rosszul sikerült a fazekas kezében az edény, melyet az agyagból készített, újból készített belőle egy másik edényt, ahogy a fazekas szemében helyesnek látszott, hogy elkészítse. 5 Akkor így hangzott az Úr igéje hozzám: 6 »Vajon nem tehetek-e úgy veletek, Izrael háza, mint ez a fazekas? – mondja az Úr. – Íme, mint az agyag a fazekas kezében, olyanok vagytok ti az én kezemben, Izrael háza! 7 Olykor kimondom egy nemzetről és egy királyságról, hogy kigyomlálom, kiirtom és elpusztítom. 8 De ha megtér gonoszságából az a nemzet, amely ellen szóltam, akkor

megbánom a rosszat, melyet vele tenni szándékoztam. 9 Olykor pedig kimondom egy
nemzetről és egy királyságról, hogy felépítem és elültetem. 10 De ha azt teszi, ami rossz a
szememben, hogy nem hallgat szavamra, akkor megbánom a jót, melyről azt mondtam,
hogy megteszem neki. 11 Most tehát mondd meg Júda férfiainak és Jeruzsálem lakóinak: Így
szól az Úr: Íme, én rosszat készítek ellenetek, és tervet szövök ellenetek! Térjetek hát meg,
mindegyiktek a maga gonosz útjáról, és jobbítsátok meg útjaitokat és tetteiteket!« 12 De azt
mondták: »Hiábavaló! Mert a magunk gondolatai után megyünk, és mindegyikünk saját
gonosz szívének megátalkodottsága szerint cselekszik.«

13 Ezért így szól az Úr:
»Kérdezzétek csak meg a nemzeteket:
ki hallott ilyeneket?
Nagyon rettenetes dolgot művelt
Izrael szűze.
14 Vajon eltűnik-e a mező sziklájáról
a Libanon hava?
Vagy kiapadnak-e a feltörő vizek,
hideg vízfolyások?
15 Mégis elfelejtett engem az én népem,
a semminek tömjéneznek;
elbuktatták őket útjaikon,
az ősi ösvényeken,
hogy csapásokon járjanak,
egyenetlen úton;
16 hogy borzadállyá tegyék földjüket,
örökös gúny tárgyává;
aki csak keresztülmegy rajta, megborzad,
és a fejét csóválja.
17 Mint a keleti szél, szétszórom őket
az ellenség előtt;
hátamat és nem arcomat mutatom nekik
balsorsuk napján.«

A próféta könyörgése 18 Ezt mondták: »Jöjjetek, szőjünk terveket Jeremiás ellen, mert
nem veszhet el a törvény a paptól, sem a tanács a bölcstől, sem az ige a prófétától! Jöjjetek,
verjük őt meg nyelvvel, és ne figyeljünk egyetlen szavára sem!«

19 Figyelj rám, Uram,
és halld meg ellenfeleim hangját!
20 Vajon rosszal szokás-e fizetni a jóért,
hogy vermet ástak lelkemnek?
Emlékezz rá, hogy színed előtt álltam,
hogy javukra szóljak,
hogy elfordítsam haragodat róluk!
21 Ezért juttasd fiaikat éhínségre,
és add őket a kard hatalmába!
Asszonyaik legyenek gyermektelenek és özvegyek,
férfiaikat halál gyilkolja,
ifjaikat kard sújtsa a harcban!
22 Hangozzék jajkiáltás házaikból,
amikor hirtelen rablócsapatot hozol rájuk!

Mert vermet ástak, hogy elfogjanak engem,
és csapdákat rejtettek el lábam elé.
23 De te, Uram, ismered
minden ellenem szőtt halálos tervüket.
Ne bocsásd meg bűnüket,
és vétküket ne töröld el színed elől!
Legyenek bukottak színed előtt,
haragod idején bánj el velük!

19 **Jelképes cselekedet: az agyagkorsó** 1 Így szólt az Úr: »Menj, vásárolj egy agyagkorsót a fazekastól, és végy magad mellé néhányat a nép vénei és a papok vénei közül! 2 Azután menj ki a Ben-Hinnom völgyébe, mely a Cserép-kapu bejáratánál van, és hirdesd ott az igéket, amelyeket mondok neked! 3 Ezt mondd: Halljátok az Úr igéjét, Júda királyai és Jeruzsálem lakói! Így szól a Seregek Ura, Izrael Istene: Íme, én olyan bajt hozok erre a helyre, hogy mindannak, aki hallja, belecsendül a füle! 4 Mert elhagytak engem, idegenné tették ezt a helyet, és más isteneknek tömjéneztek benne, akiket nem ismertek sem ők, sem atyáik, sem Júda királyai; és ártatlanok vérével töltötték meg ezt a helyet. 5 Felépítették Baál magaslatait, hogy tűzben égessék el fiaikat égőáldozatul Baálnak, amit nem parancsoltam, nem mondtam, és eszembe sem jutott. 6 Azért íme, jönnek napok – mondja az Úr –, amikor ezt a helyet nem nevezik többé Tófetnek és Ben-Hinnom völgyének, hanem az Öldöklés völgyének. 7 Megsemmisítem Júda és Jeruzsálem tervét ezen a helyen, és elejtem őket karddal ellenségeik színe előtt, azok keze által, akik életükre törnek. Holttestüket pedig eledelül adom az ég madarainak és a föld állatainak. 8 Ezt a várost borzadállyá és gúny tárgyává teszem: aki csak keresztülmegy rajta, megborzad és gúnyolódik valamennyi csapásán. 9 Megetetem velük fiaik húsát meg leányaik húsát, és mindenki a társa húsát fogja enni az ostrom és szorongatás idején, amellyel szorongatják őket ellenségeik, azok, akik életükre törnek.

10 Azután törd össze a korsót azoknak a férfiaknak szeme láttára, akik veled mentek, 11 és mondd nekik: Így szól a Seregek Ura: Úgy fogom összetörni ezt a népet és ezt a várost, ahogy összetörik a fazekas edényét, úgyhogy többé már nem lehet éppé tenni. A Tófetben fognak temetni, mert nem lesz más hely a temetésre. 12 Így cselekszem ezzel a hellyel – mondja az Úr –, és a lakóival, hogy olyanná tegyem ezt a várost, mint a Tófet. 13 És olyanok lesznek Jeruzsálem házai és Júda királyainak házai, mint a Tófet helye: tisztátalanok; mindazok a házak, melyeknek tetején tömjénáldozatot mutattak be az ég egész seregének, és italáldozatot öntöttek más isteneknek.«

14 Amikor megjött Jeremiás a Tófetből, ahová elküldte őt az Úr prófétálni, megállt az Úr házának udvarán, és ezt mondta az egész népnek: 15 »Így szól a Seregek Ura, Izrael Istene: Íme, én elhozom erre a városra és valamennyi hozzá tartozó városra mindazt a bajt, amit kimondtam róla, mert megkeményítették nyakukat, úgyhogy nem hallgattak igéimre.«

20 1 Meghallotta Fássúr pap, Immer fia, aki főfelügyelő volt az Úr házában, hogy Jeremiás ezeket az igéket prófétálta. 2 Ezért megverette Fássúr Jeremiás prófétát, és kalodába záratta, amely a felső Benjamin-kapuban volt az Úr házában. 3 Történt pedig másnap, hogy kiengedte Fássúr Jeremiást a kalodából. Ekkor így szólt hozzá Jeremiás: »Nem Fássúrnak hívta nevedet az Úr, hanem így: Rettenet mindenfelől. 4 Mert így szól az Úr: Íme, én téged rettenetté teszlek önmagad és minden barátod számára: elesnek majd ellenségeik kardja által, és szemed látni fogja. Egész Júdát Babilon királyának kezébe adom, aki majd fogságba viszi Babilonba, vagy karddal sújtja őket. 5 Odaadom ennek a városnak

minden vagyonát, minden szerzeményét és minden drágaságát; Júda királyainak minden
kincsét ellenségeik kezébe adom, elrabolják, elveszik és elviszik azokat Babilonba. 6 Te
pedig, Fássúr, és házadnak minden lakója, fogságba mentek; Babilonba mégy, ott halsz meg,
és ott temetnek el téged és minden barátodat, akiknek hazugságot prófétáltál.«

A próféta panasza 7 Rászedtél, Uram,
és hagytam, hogy rászedj!
Erősebb voltál nálam, és győztél!
Nevetség tárgya lettem egész nap,
mindenki gúnyolódik rajtam.
8 Mert ahányszor csak beszélek, kiáltoznom kell,
erőszakot és elnyomást kiáltanom;
mert az Úr igéje gyalázatomra lett,
és csúfságomra egész nap.
9 Azt mondtam: »Nem törődöm vele,
és nem beszélek többé az ő nevében.«
De olyan lett szívemben, mint égő tűz,
bezárva csontjaimba;
és hiába erőlködtem, hogy magamban tartsam,
nem győzöm.
10 Mert hallottam sokak rágalmát,
rettenetet mindenfelől:
»Jelentsétek! Jelentsük fel őt!«
Akik barátságban voltak velem,
mind bukásomat lesik:
»Hátha rá lehet szedni, legyőzhetjük,
és bosszút állhatunk rajta!«
11 De az Úr velem van, mint hatalmas hős,
ezért üldözőim elbuknak, és nem győznek;
nagyon megszégyenülnek, mert nem járnak sikerrel,
örök gyalázatuk nem megy feledésbe.
12 Seregek Ura, aki megvizsgálod az igazat,
aki látod a veséket és a szívet,
hadd lássam bosszúdat rajtuk,
mert eléd tártam ügyemet!
13 Énekeljetek az Úrnak,
dicsérjétek az Urat,
mert megmentette a szegény lelkét
a gonosztevők kezéből!
14 Átkozott az a nap,
amelyen születtem!
Az a nap, amelyen szült engem anyám,
ne legyen áldott!
15 Átkozott az a férfi,
aki az örömhírt vitte apámnak:
»Fiúgyermeked született«,
és nagy örömet szerzett neki!
16 Legyen olyan az a férfi, mint a városok,
amelyeket feldúlt az Úr, és nem bánta meg;
halljon jajkiáltást reggel,
és harci riadót délidőben!

17 Mert nem ölt meg engem az anyaméhben,
hogy anyám lett volna a sírom,
és méhe örökre terhes volna!
18 Miért jöttem ki az anyaméhből?
Hogy nyomorúságot és bánatot lássak,
és szégyenben múljanak el napjaim?

21 **Jeruzsálem ostroma** 1 Az ige, amely elhangzott Jeremiáshoz az Úrtól, amikor Cidkija király hozzá küldte Fássúrt, Malkija fiát és Szofonja papot, Maaszja fiát, e szavakkal: 2 »Kérdezd meg az Urat érdekünkben, mert Nebukadnezár, Babilon királya harcol ellenünk! Hátha az Úr csodát tesz velünk, mint annyiszor, hogy elvonuljon tőlünk!« 3 Erre Jeremiás azt mondta nekik: »Így szóljatok Cidkijához: 4 Így szól az Úr, Izrael Istene: Íme, én visszafordítom a harci fegyvereket a kezetekben, amelyekkel Babilon királya és a káldeaiak ellen harcoltok, akik ostromolnak titeket a falon kívül, és összegyűjtöm őket ennek a városnak közepére. 5 Én magam fogok harcolni ellenetek kinyújtott kézzel és erős karral, haraggal, hévvel és nagy bosszúsággal. 6 Megverem ennek a városnak lakóit, az embereket és az állatokat: nagy dögvészben halnak meg. 7 Azután pedig – mondja az Úr, – átadom Cidkiját, Júda királyát és az ő szolgáit, a népet és azokat, akik megmaradtak ebben a városban a dögvész, a kard és az éhínség után, Nebukadnezárnak, Babilon királyának kezébe és ellenségeiknek kezébe, azok kezébe, akik életükre törnek; az kardélre hányja őket, nem könyörül rajtuk, nem szánakozik és nem irgalmaz.

8 Ennek a népnek pedig mondd meg: Így szól az Úr: Íme, én elétek adom az élet útját és a halál útját. 9 Aki ebben a városban marad, az meg fog halni a kard, az éhínség és a dögvész által; aki azonban kimegy, és átpártol a titeket ostromló káldeaiakhoz, az élni fog, és zsákmányul kapja az életét. 10 Mert ez ellen a város ellen fordítom arcomat, a vesztére és nem a javára – mondja az Úr. – Babilon királyának kezébe kerül, és az felégeti tűzzel.

Szózat a királyi házhoz 11 Júda királyi házának pedig ezt mondd:
Halljátok az Úr igéjét,
12 Dávid háza! Így szól az Úr:
Ítélkezzetek reggelenként törvényesen,
és mentsétek meg a kiraboltat az elnyomó kezéből,
nehogy kitörjön haragom, mint a tűz,
és égjen, mert nincs, aki eloltsa,
tetteitek gonoszsága miatt!
13 Íme, én ellened vagyok, völgy lakója,
síkság kősziklája – mondja az Úr –,
akik így szóltok: `Ki száll le ellenünk,
és ki jön be hajlékainkba?'
14 Meglátogatlak titeket
tetteitek gyümölcse szerint
– mondja az Úr. –
Tüzet gyújtok erdejében,
mely megemészt mindent körülötte.«

22 **Figyelmeztetés a királyi háznak** 1 Így szólt az Úr: »Menj le Júda királyának házába, mondd ott ezt az igét, 2 és mondd: Halld az Úr igéjét, Júda királya, aki Dávid trónján ülsz, te, a szolgáid és a néped, akik bementek ezeken a kapukon! 3 Így szól az Úr: Szolgáltassatok

jogot és igazságot, mentsétek meg a kiraboltat az elnyomó kezéből! A jövevényt, az árvát és az özvegyet ne nyomorgassátok, ne erőszakoskodjatok, és ártatlan vért ne ontsatok ezen a helyen! **4** Mert ha valóban megteszitek ezt az igét, akkor ennek a háznak kapuin királyok fognak bemenni, akik Dávid trónján ülnek, kocsikon és lovakon járnak, ő, a szolgái és a népe. **5** De ha nem hallgattok ezekre az igékre, önmagamra esküszöm – mondja az Úr, – hogy rommá lesz ez a ház!

6 Mert így szól az Úr Júda királyának házáról:

Gileád vagy előttem,
a Libanon csúcsa,
bizony mégis pusztasággá teszlek,
lakatlan városokká.
7 Pusztítókat szentelek föl ellened,
férfit és fegyvereit;
kivágják válogatott cédrusaidat,
és tűzre vetik.

8 Sok nemzet fog átmenni ezen a városon, és azt mondja egyik a másiknak: `Miért tett így az Úr ezzel a nagy várossal?' **9** Erre azt felelik: `Mert elhagyták az Úrnak, az ő Istenüknek szövetségét, más istenek előtt borultak le, és azoknak szolgáltak.'«

Sallum ellen ***10*** Ne sirassátok a halottat,
és ne mutassatok részvétet iránta!
Inkább sirassátok keservesen azt, aki elmegy,
mert nem tér vissza többé,
és nem látja meg szülőföldjét!

11 Mert így szól az Úr Sallumról, Jozija fiáról, Júda királyáról, aki atyja, Jozija után lett király: »Aki eltávozott erről a helyről, nem tér vissza ide többé; **12** hanem azon a helyen fog meghalni, ahová fogságba vitték, és ezt a földet nem látja meg többé.«

Joakim ellen ***13*** Jaj annak, aki házát igazságtalansággal építi,
és felső termeit jogtalansággal;
embertársával ingyen dolgoztat,
és bérét nem adja meg neki;
14 aki így szól: »Tágas házat építek magamnak,
és széles felső termeket;«
ablakot vág rá,
cédrusfával burkolja,
és befesti vörösre!
15 Attól vagy-e király,
hogy versengsz a cédrusért?
Atyád talán nem evett és ivott?
De jogot és igazságot szolgáltatott,
azért jól ment a dolga.
16 Igazságosan ítélt a szegény és nyomorult perében,
azért jól mentek a dolgok.
»Nemde ezt jelenti ismerni engem?«
– mondja az Úr.
17 De a te szemed és szíved nem figyel másra,
csak a magad nyereségére,
az ártatlan vérének kiontására,

az elnyomásra és a sanyargatásra.
18 Ezért így szól az Úr Joakimról, Jozija fiáról, Júda királyáról:
»Nem siratják őt:
`Jaj, testvérem! Jaj, nővérem!'
Nem siratják őt:
`Jaj, uram! Jaj, őfelsége!'
19 Úgy fogják eltemetni, mint egy szamarat,
kivonszolják és kidobják
Jeruzsálem kapuin túl.«

Jeruzsálem bukása
20 Menj föl a Libanonra, és kiálts,
Básánban hallasd hangodat!
Kiálts az Abárimról,
mert összetörtek mind a szeretőid!
21 Szóltam hozzád, amikor biztonságban voltál,
de azt mondtad: »Nem hallgatom meg!«
Ez a te utad ifjúkorod óta,
hogy nem hallgatsz a szavamra.
22 Minden pásztorodat szél legelteti,
és szeretőid fogságba mennek;
bizony, akkor majd szégyenkezel és pirulsz
minden gonoszságod miatt.
23 Aki a Libanonon laksz,
és a cédrusokon fészkelsz,
hogy fogsz sóhajtozni,
amikor fájdalmak jönnek rád,
vajúdás, mint a szülő asszonyra!

Jojachin ellen 24 »Amint igaz, hogy élek én – mondja az Úr –, ha Jojachin, Joakim fia, Júda királya pecsétgyűrű volna is jobb kezemen, bizony onnan is leszakítanám! 25 Azok kezébe adlak, akik életedre törnek, és azok kezébe, akiktől félsz: Nebukadnezárnak, Babilon királyának kezébe és a káldeaiak kezébe. 26 Elhajítalak téged és anyádat, aki szült téged, egy másik országba: nem ott születtetek, de ott fogtok meghalni. 27 Abba az országba pedig, ahova lelkük visszatérni vágyik, nem fognak visszatérni.«

28 Vajon megvetett, törött edény ez a férfi, Joachin? Olyan edény, mely senkinek sem tetszik? Miért hajították el őt meg ivadékát, és dobták el abba az országba, amelyet nem ismertek? 29 Ország, ország, ország, halld az Úr igéjét! 30 Így szól az Úr: »Írjátok fel ezt a férfit mint gyermektelent, mint olyan embert, akinek nincs sikere napjaiban, mert nem sikerül ivadékai közül egynek sem, hogy Dávid trónján üljön, és uralkodjék még Júdában!«

23 **Dávid sarja** 1 »Jaj a pásztoroknak, akik veszni hagyják és szétszélesztik legelőm nyáját! – mondja az Úr. – 2 Ezért így szól az Úr, Izrael Istene a pásztorokról, akik legeltetik népemet: Ti szétszélesztettétek nyájamat, elűztétek, és nem tartottátok számon őket. Íme, én számon kérem rajtatok tetteitek gonoszságát – mondja az Úr. – 3 Magam gyűjtöm össze nyájam maradékát mindazokból az országokból, ahová elűztem őket; visszahozom őket legelőikre, ahol szaporodni és sokasodni fognak. 4 Támasztok föléjük pásztorokat, akik majd legeltetik őket; nem félnek többé, és nem rettegnek, számba sem kell venni őket – mondja az

Úr. –

5 Íme, jönnek napok – mondja az Úr –,
amikor igaz sarjat támasztok Dávidnak;
királyként uralkodik majd, és okosan cselekszik,
jogot és igazságot szolgáltat az országban.
6 Napjaiban megszabadul Júda,
és Izrael biztonságban lakik;
ez lesz a neve, amelyen szólítják:
Az Úr a mi igazságunk.

7 Azért íme, jönnek napok – mondja az Úr –, amikor nem mondják többé: `Él az Úr, aki felhozta Izrael fiait Egyiptom földjéről!', 8 hanem: `Él az Úr, aki felhozta és elvezette Izrael házának ivadékait észak földjéről és minden országból', ahová elűztem őket; és a saját földjükön fognak lakni.«

A hamis próféták ellen 9 A prófétákról.
Összetört a szívem bensőmben,
reszket minden csontom;
olyan lettem, mint a részeg ember
és mint a bortól elázott férfi,
az Úr miatt
és szent igéi miatt.
10 Mert házasságtörőkkel van tele az ország,
mert átok miatt gyászol az ország,
kiszáradtak a puszta legelői;
életpályájuk gonosz lett,
és erejük a jogtalanság.
11 »Mert próféta is, pap is istentelenek,
házamban is megtaláltam gonoszságukat
– mondja az Úr. –
12 Ezért olyan lesz az útjuk,
mint a síkos helyek,
a sötétben elcsúsznak,
és elesnek rajta;
mert bajt hozok rájuk,
meglátogatásuk esztendejét
– mondja az Úr. –
13 Szamaria prófétáiban
balgaságot láttam:
Baál nevében prófétáltak,
és félrevezették népemet, Izraelt.
14 Jeruzsálem prófétáiban
rettenetes dolgot láttam:
házasságot törtek, hazugságban jártak,
és megerősítették a gonosztevők kezét,
nehogy megtérjenek,
mindenki a maga gonoszságából;
olyanok lettek előttem mindnyájan, mint Szodoma,
és lakói, mint Gomorra.«
15 Ezért így szól a Seregek Ura a prófétákról:

»Íme, én megetetem őket ürömmel,
és megitatom őket mérgezett vízzel;
mert Jeruzsálem prófétáitól indult ki
az istentelenség az egész országba.

16 Így szól a Seregek Ura: Ne hallgassatok a próféták szavaira, akik nektek
prófétálnak! Hiábavalósággal ámítanak azok titeket, saját szívük látomását beszélik, mely
nem az Úr szájából való.

17 Váltig mondogatják gúnyolóimnak:
`Megmondta az Úr: Békességtek lesz!'
És mindannak, akinek a szíve megátalkodottságában jár,
azt mondják: `Nem jön rátok baj!'
18 Mert ki állt az Úr tanácsában? Ki látta és hallotta az ő igéjét?
Ki figyelt igéjére, és ki hallotta?
19 Íme, az Úr vihara, mint harag tör ki,
és kavargó szélvész ront az istentelenek fejére.
20 Nem fordul vissza az Úr haragja,
míg meg nem cselekszi és valóra nem váltja
szívének szándékait;
a végső napokban majd megértitek ennek értelmét.
21 Nem küldtem a prófétákat,
ők mégis futottak;
nem szóltam hozzájuk,
ők mégis prófétáltak.
22 De ha tanácsomban álltak,
akkor adják tudtul igéimet népemnek,
térítsék vissza őket gonosz útjukról
és cselekedeteik gonoszságából!
23 Vajon közelből való Isten vagyok én
– mondja az Úr –.
és nem távolból való Isten?
24 Vagy elrejtőzhet-e bárki is a rejtekben,
hogy én ne lássam őt? – mondja az Úr. –
Vajon az eget és a földet
nem én töltöm-e be? – mondja az Úr. –

25 Hallottam, mit mondtak a próféták, akik hazugságot prófétálnak a nevemben,
amikor azt mondják: `Álmot láttam! Álmot láttam!' 26 Meddig még? Van-e valami a
hazugságot prófétáló próféták szívében, akik saját szívük csalárdságát prófétálják? 27 El
akarják feledtetni népemmel a nevemet álmaik által, melyeket elbeszélnek egymásnak,
ahogyan atyáik is elfelejtették nevemet Baál miatt? 28 A próféta, akinek álma van, az
beszéljen el álmot, akinél pedig az én igém van, mondja el híven igémet!

Mi köze a szalmának a tiszta búzához?
– mondja az Úr. –
29 Nem olyan-e az én igém, mint a tűz
– mondja az Úr –,
és mint a pöröly, mely szétzúzza a sziklát?

30 Azért íme, én a próféták ellen vagyok – mondja az Úr –, akik ellopják igéimet
egymástól. 31 Íme, én a próféták ellen vagyok – mondja az Úr –, akik arra használják
nyelvüket, hogy mondást mondjanak. 32 Íme, én azok ellen vagyok, akik hazug álmokat
prófétálnak – mondja az Úr –, elbeszélik azokat, és félrevezetik népemet hazugságaikkal és

kérkedésükkel, pedig én nem küldtem őket, parancsot sem adtam nekik, és nem is
használnak semmit ennek a népnek – mondja az Úr.

Az Úr `terhe` 33 Ha megkérdezi tőled ez a nép vagy a próféta vagy egy pap: `Mi az Úr
terhe?', mondd nekik: Ti vagytok a teher, és elvetlek titeket – mondja az Úr. – 34 És ha a
próféta, a pap vagy a nép azt mondja: `Az Úr terhe', meglátogatom azt az embert és a házát.
35 Így szóljatok egymáshoz, egyik a másikhoz: `Mit felelt az Úr?'; és: `Mit mondott az Úr?'
36 De `az Úr terhét' ne említsétek többé, mert a teher mindenkinek a maga szava lesz, mivel
kiforgatjátok az élő Istennek, a Seregek Urának, a mi Istenünknek szavait. 37 Így szólj a
prófétához: `Mit felelt neked az Úr?'; és: `Mit mondott az Úr?' 38 De ha azt mondjátok: `Az
Úr terhe', akkor így szól az Úr: Mivel ezt a szót mondtátok: `Az Úr terhe', holott üzentem
nektek, hogy ne mondjátok: `Az Úr terhe', 39 azért íme, én felemellek titeket, és elvetlek
színem elől titeket és azt a várost, melyet nektek és atyáitoknak adtam. 40 Örök gyalázatot és
örök szégyent hozok rátok, amely nem megy feledésbe.«

24 **A két kosár füge** 1 Ezt mutatta nekem az Úr: íme, két kosár füge állt az Úr
temploma előtt, miután Nebukadnezár, Babilon királya fogságba vitte Joachint, Joakim fiát,
Júda királyát és Júda fejedelmeit, a mesterembereket meg az aranyműveseket
Jeruzsálemből, és elvitte őket Babilonba. 2 Az egyik kosárban igen jó fügék voltak,
amilyenek a korán érő fügék; a másik kosárban pedig igen rossz fügék voltak, melyeket nem
lehetett megenni, olyan rosszak voltak.

3 Akkor ezt mondta nekem az Úr: »Mit látsz, Jeremiás?« Azt feleltem: »Fügéket; a jó
fügék igen jók, a rosszak pedig igen rosszak, nem lehet megenni őket, olyan rosszak.«
4 Ekkor így hangzott az Úr igéje hozzám: 5 »Így szól az Úr, Izrael Istene: Mint ezekre a jó
fügékre, úgy tekintek jóindulattal Júda száműzöttjeire, akiket elküldtem erről a helyről a
káldeaiak földjére. 6 Rajtuk tartom szememet jóindulattal, és visszahozom őket erre a földre.
Felépítem őket, és nem rombolok, elültetem őket, és nem gyomlálok. 7 Olyan szívet adok
nekik, hogy megismerjenek engem, hogy én vagyok az Úr; az én népem lesznek, én pedig az
ő Istenük leszek, mert megtérnek hozzám egész szívükkel.

8 De mint a rossz fügékkel, melyeket nem lehet megenni, olyan rosszak – bizony így
szól az Úr –, úgy teszek Cidkijával, Júda királyával, az ő fejedelmeivel és Jeruzsálem
maradékával, akik ebben az országban maradtak, és akik Egyiptom földjén laknak.
9 Iszonyattá teszem őket, szerencsétlenséggé a föld minden királysága előtt; gyalázattá és
példázattá, gúny tárgyává és átokká mindazokon a helyeken, ahová elűzöm őket.
10 Elküldöm rájuk a kardot, az éhínséget és a dögvészt, míg csak ki nem pusztulnak arról a
földről, melyet nekik és atyáiknak adtam.«

25 **A fogság veszedelme** 1 Az ige, mely elhangzott Jeremiáshoz Júda egész népéről
Joakimnak, Jozija fiának, Júda királyának negyedik esztendejében, amely
Nebukadnezárnak, Babilon királyának első esztendeje volt. 2 Ezt mondta Jeremiás próféta
Júda egész népének és Jeruzsálem minden lakójának:

3 »Jozijának, Ámon fiának, Júda királyának tizenharmadik esztendejétől mind a mai
napig, vagyis huszonhárom esztendőn át hangzott az Úr igéje hozzám; és szóltam hozzátok,
idejekorán szóltam, de nem hallgattátok meg. 4 Az Úr elküldte hozzátok összes szolgáját, a
prófétákat, idejekorán küldte, de nem hallgattátok meg, és nem hajtottátok oda fületeket,
hogy meghalljátok, 5 amikor így szólt: `Térjetek meg, mindegyiktek a maga gonosz útjáról
és tetteitek gonoszságából! Akkor azon a földön lakhattok, amelyet az Úr nektek és
atyáitoknak adott öröktől fogva mindörökké. 6 Ne járjatok más istenek után, hogy nekik

szolgáljatok és előttük boruljatok le! Ne bosszantsatok engem kezetek alkotásával, hogy ne
tegyek rosszat veletek! 7 De nem hallgattatok rám – mondja az Úr –, azért, hogy
bosszantsatok engem kezetek alkotásával, a saját vesztetekre.'

8 Ezért így szól a Seregek Ura: Mivel nem hallgattátok meg igéimet, 9 íme, én
elküldök észak minden nemzetségéért – mondja az Úr –, és Nebukadnezárért, Babilon
királyáért, az én szolgámért, veszem és elhozom őket erre a földre, a lakóira és mindezekre a
nemzetekre körös-körül. Kiirtásra szánom, borzadállyá, gúny tárgyává és örök romokká
teszem őket. 10 Eltüntetem közülük az öröm hangját és a vidámság hangját, a vőlegény
hangját és a menyasszony hangját, a malom hangját és a mécses világosságát. 11 Ez az egész
ország rommá és borzadállyá lesz; és ezek a nemzetek Babilon királyát fogják szolgálni
hetven esztendeig. 12 De ez történik majd: amikor letelik a hetven esztendő, meglátogatom
Babilon királyát és azt a nemzetet – mondja az Úr –, bűnük miatt, meg a káldeaiak országát;
és örök pusztasággá teszem azt. 13 Elhozom arra az országra minden igémet, melyet szóltam
róla; mindazt, ami meg van írva ebben a könyvben: amit Jeremiás prófétált az összes
nemzetről. 14 Mert szolgaságra vetik őket is, sok nemzet és nagy királyok. Így fizetek meg
nekik cselekedetük és kezük műve szerint.«

BÜNTETŐ ÍTÉLET A NÉPEK ELLEN BEVEZETÉS: 25,15-38

Isten haragjának kelyhe

15 Mert így szólt hozzám az Úr, Izrael Istene: »Vedd kezemből a harag borának ezt a
kelyhét, és itasd meg belőle mindazokat a nemzeteket, amelyekhez küldelek! 16 Igyanak,
tántorogjanak és veszítsék eszüket a kard miatt, amelyet én küldök közéjük!«

17 Elvettem a kelyhet az Úr kezéből, és megitattam mindazokat a nemzeteket,
amelyekhez küldött az Úr: 18 Jeruzsálemet és Júda városait, királyait és fejedelmeit, hogy
rommá, borzadállyá, gúny tárgyává és átokká tegyem őket, ahogy az ma is van; 19 a fáraót,
Egyiptom királyát, az ő szolgáit, fejedelmeit és egész népét; 20 minden keverék népet és Úz
földjének minden királyát; a filiszteusok földjének minden királyát, Askalont, Gázát,
Akkaront és Asdód maradékát; 21 Edomot, Moábot és Ammon fiait; 22 Tírusz minden
királyát, Szidon minden királyát és a szigetvilág királyait, mely a tengeren túl van; 23 Dedánt
és Temát, Búzt és minden megnyírt halántékút; 24 Arábia minden királyát és a keverék
népek minden királyát, akik a sivatagban laknak; 25 Zámbri minden királyát, Élám minden
királyát és a médek minden királyát; 26 észak minden királyát, a közelieket és a távoliakat,
egyiket a másik után, és a föld minden királyságát, melyek a föld színén vannak; Sesák
királya pedig majd utánuk iszik.

27 »Ezt mondd nekik: Így szól a Seregek Ura, Izrael Istene: Igyatok, részegedjetek
meg és hányjatok, essetek el, és ne keljetek föl a kard miatt, amelyet én küldök közétek!
28 Ha pedig majd vonakodnak elvenni kezedből a kelyhet, hogy igyanak, ezt mondd nekik:
Így szól a Seregek Ura: Bizony ki kell innotok! 29 Mert íme, én azon a városon kezdem a
pusztítást, amely az én nevemet viseli; akkor ti talán büntetlenül maradhattok? Nem
maradtok büntetlenül, mert kardot hívok a föld minden lakójára – mondja a Seregek Ura. –

Ítélet a népeken 30 Te pedig prófétáld nekik mindezeket az igéket, és mondd nekik:

Az Úr a magasból harsog,
szent hajlékából kiereszti hangját;
harsogva harsog legelője fölött,
kiáltást hallat, mint a szőlőtaposók,
a föld minden lakója ellen.
31 Eljut a zúgás a föld végéig,

mert pere van az Úrnak a nemzetekkel,
ítélkezik minden test fölött;
az istenteleneket átadja a kardnak«
– mondja az Úr.
32 Így szól a Seregek Ura:
»Íme, veszedelem indul ki
nemzetről nemzetre,
és nagy szélvihar támad
a föld peremről.«
33 Lesznek mindenütt, akiket megöl az Úr azon a napon, a föld egyik végétől a föld másik végéig; nem siratják, nem szedik össze és nem temetik el őket: trágyává lesznek a föld színén.
34 Jajgassatok, pásztorok, és kiáltozzatok,
fetrengjetek, vezérei a nyájnak,
mert beteltek napjaitok, hogy levágjanak!
Szétszóródtok és leestek, mint a drága edény.
35 Nincs hová futniuk a pásztoroknak,
és nincs menekvésük a nyáj vezéreinek.
36 A pásztorok kiáltása hangzik,
és a nyáj vezéreinek jajgatása;
mert elpusztítja az Úr legelőjüket.
37 Megsemmisültek a békés tanyák
az Úr izzó haragjától.
38 Elhagyta bozótját, mint az oroszlán;
bizony, pusztasággá lett a földjük
pusztító kardjától
és izzó haragjától.

BÜNTETŐ ÍTÉLET IZRAEL ÉS JÚDA ELLEN: 26,1-29,32

26 Beszéd a templomban

1 Joakimnak, Jozija fiának, Júda királyának uralkodása kezdetén ez az ige hangzott el az Úrtól: 2 »Így szól az Úr: Állj az Úr házának udvarába, és mondd el Júda minden városáról, ahonnan eljönnek leborulni az Úr házába, mindazokat az igéket, amelyekről megparancsoltam neked, hogy elmondd nekik; ne hagyj el egy szót sem! 3 Hátha meghallgatják és megtérnek, mindenki a maga gonosz útjáról, és akkor megbánom azt a rosszat, melyet tenni szándékozom velük cselekedeteik gonoszsága miatt. 4 Mondd tehát nekik: Így szól az Úr: Ha nem hallgattok rám, és nem jártok törvényem szerint, melyet elétek adtam, 5 hallgatva szolgáimnak, a prófétáknak szavaira, akiket én küldök hozzátok – idejekorán küldtem, de nem hallgattatok rájuk –, 6 akkor olyanná teszem ezt a házat, mint Síló; ezt a várost pedig átokká teszem a föld minden nemzete előtt.«

7 Hallották a papok, a próféták és az egész nép, amint Jeremiás elmondta ezeket az igéket az Úr házában. 8 Történt pedig, hogy amikor befejezte Jeremiás mindannak az elmondását, amit az Úr parancsára el kellett mondania az egész népnek, megragadták őt a papok, a próféták és az egész nép, s azt mondták: »Bizony meg kell halnod! 9 Miért prófétáltál így az Úr nevében: `Mint Síló, olyan lesz ez a ház, ez a város pedig elpusztul, úgyhogy nem lesz lakója?'«

Ekkor odagyűlt az egész nép Jeremiáshoz az Úr házába. 10 Amikor meghallották Júda fejedelmei ezeket a szavakat, felmentek a király házából az Úr házába, és leültek az Úr háza

új kapujának bejáratában. 11 Akkor így szóltak a papok és a próféták a fejedelmekhez és az
egész néphez: »Halálbüntetés jár ennek az embernek, mert ez ellen a város ellen prófétált,
amint saját fületekkel hallottátok.« 12 Jeremiás azonban ezt mondta az összes fejedelemnek
és az egész népnek: »Az Úr küldött engem, hogy prófétáljak ez ellen a ház ellen és ez ellen
a város ellen mindazokkal a szavakkal, amelyeket hallottatok. 13 Most azért jobbítsátok meg
útjaitokat és tetteiteket, s hallgassatok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára! Akkor megbánja
az Úr azt a rosszat, amelyet kimondott rólatok. 14 Én pedig, íme, a kezetekben vagyok;
tegyétek velem azt, ami jó és helyes a szemetekben! 15 De tudjátok meg jól, hogy ha
megöltök engem, ártatlan vérrel terhelitek magatokat, ezt a várost és lakóit, mert valóban az
Úr küldött engem hozzátok, hogy elmondjam fületek hallatára mindezeket az igéket!«
16 Erre azt mondták a fejedelmek és az egész nép a papoknak és a prófétáknak: »Nem jár
ennek az embernek halálbüntetés, mert az Úrnak, a mi Istenünknek nevében szólt hozzánk.«

17 Akkor felálltak néhányan az ország vénei közül, és ezt mondták a nép egész
gyülekezetének: 18 »A móreseti Mikeás, aki Hiszkijának, Júda királyának napjaiban
prófétált, ezt mondta Júda egész népének: `Így szól a Seregek Ura:

Siont mezőként fogják felszántani,
és Jeruzsálem romhalmazzá lesz,
a templom hegye pedig erdős magaslattá.'

19 De vajon megölte-e őt Hiszkija, Júda királya és egész Júda? Nemde félte az Urat, és
engesztelt az Úr színe előtt, s ezért megbánta az Úr azt a rosszat, amelyet kimondott róluk?
Mi pedig ilyen nagy rosszat teszünk saját magunk ellen?«

Uriás próféta meggyilkolása 20 Volt egy másik férfi is, aki az Úr nevében prófétált:
Uriás, Szemei fia Kirját-Jearimból. Prófétált ez ellen a város ellen és ez ellen az ország
ellen, egészen Jeremiás szavai szerint. 21 Amikor meghallotta szavait Joakim király és
minden vitéze meg az összes fejedelem, halálra kereste őt a király. Meghallotta ezt Uriás, és
megijedt, ezért elmenekült, és Egyiptomba ment. 22 De Joakim király embereket küldött
Egyiptomba: Elnátánt, Ákobor fiát és férfiakat vele együtt Egyiptomba. 23 Kihozták Uriást
Egyiptomból, és Joakim királyhoz vitték, aki levágatta karddal, holttestét pedig a nép
fiainak sírjaihoz dobatta. 24 De Ahikámnak, Sáfán fiának a keze Jeremiással volt, így nem
adták őt a nép kezére, hogy megöljék.

27 **Jelképes cselekedet: a járom** 1 Cidkijának, Jozija fiának, Júda királyának
uralkodása kezdetén ez az ige hangzott el Jeremiáshoz az Úrtól: 2 »Így szólt hozzám az Úr:
Csinálj magadnak köteleket és igákat, s tedd a nyakadba! 3 Majd küldd el azokat Edom
királyának, Moáb királyának, Ammon fiai királyának, Tírusz királyának és Szidon
királyának azokkal a követekkel, akik Jeruzsálembe jöttek Cidkijához, Júda királyához!
4 Parancsold meg nekik, hogy ezt mondják uruknak: Így szól a Seregek Ura, Izrael Istene:
Így beszéljetek uratokhoz: 5 Én alkottam a földet, az embereket és az állatokat, melyek a
föld színén vannak, nagy hatalmammal és kinyújtott karommal, s annak adom, akinek én
jónak látom. 6 Most tehát én mindezeket az országokat Nebukadnezárnak, Babilon
királyának, az én szolgámnak kezébe adom; még a mező vadjait is neki adom, hogy őt
szolgálják. 7 Szolgálni fogja minden nemzet őt, a fiát és fiának a fiát, míg el nem jön az ő
országának is az ideje, amikor sok nemzet és nagy királyok szolgaságra vetik őt. 8 Ez
történik majd: azt a nemzetet és királyságot, amely nem szolgálja őt, Nebukadnezárt,
Babilon királyát, és amely nem hajtja nyakát Babilon királyának igájába, azt a nemzetet
karddal, éhínséggel és dögvésszel látogatom meg – mondja az Úr –, míg meg nem
semmisítem őket keze által. 9 Ti azért ne hallgassatok prófétáitokra, jósaitokra,
álomlátóitokra, jövendőmondóitokra és varázslóitokra, akik azt mondják nektek: `Nem
fogjátok szolgálni Babilon királyát!' 10 Mert ezek hazugságot prófétálnak nektek, hogy

eltávolítsanak titeket földetekről, hogy elűzzelek benneteket, és elvesszetek. 11 Azt a
nemzetet azonban, amely Babilon királyának igájába hajtja nyakát, és őt szolgálja,
meghagyom a saját földjén – mondja az Úr –, hogy művelje azt, és rajta lakjék.«

12 Cidkijához, Júda királyához is mindezeknek az igéknek megfelelően szóltam:
»Hajtsátok nyakatokat Babilon királyának igájába, szolgáljátok őt és népét, akkor élni
fogtok! 13 Miért halnátok meg, te és a néped, a kard, az éhínség és a dögvész által, ahogy az
Úr annak a nemzetnek mondta, amely nem szolgálja Babilon királyát? 14 Ne hallgassatok a
próféták szavaira, akik azt mondják nektek: `Nem fogjátok szolgálni Babilon királyát', mivel
ezek hazugságot prófétálnak nektek! 15 Mert nem küldtem őket – mondja az Úr –, és ők
hazug módon prófétálnak az én nevemben, hogy elűzzelek titeket, és elvesszetek, ti és a
próféták, akik prófétálnak nektek.«

16 A papoknak és ennek az egész népnek pedig ezt mondtam: »Így szól az Úr: Ne
hallgassatok prófétáitok szavaira, akik így prófétálnak nektek: `Íme, az Úr házának
felszerelései most hamarosan visszakerülnek Babilonból', mert ezek hazugságot prófétálnak
nektek! 17 Ne hallgassatok rájuk, hanem szolgáljátok Babilon királyát, akkor élni fogtok!
Miért legyen rommá ez a város? 18 Ha próféták ők, és ha velük van az Úr igéje, esedezzenek
csak a Seregek Urához, hogy ne kerüljenek Babilonba azok a felszerelések, amelyek
megmaradtak az Úr házában, Júda királyának házában és Jeruzsálemben!« 19 Mert így szól a
Seregek Ura az oszlopokról, a medencéről, az állványokról és a többi felszerelésről,
amelyek megmaradtak ebben a városban, 20 amelyeket nem vett el Nebukadnezár, Babilon
királya, amikor fogságba vitte Jeruzsálemből Babilonba Joachint, Joakim fiát, Júda királyát
és Júda meg Jeruzsálem összes nemesét; 21 bizony, így szól a Seregek Ura, Izrael Istene
azokról a felszerelésekről, amelyek megmaradtak az Úr házában, Júda királyának házában
és Jeruzsálemben: 22 »Babilonba viszik őket, és ott lesznek addig a napig, amelyen
meglátogatom őket, – mondja az Úr. – Akkor majd felhozom és visszateszem azokat erre a
helyre.«

28 **Hananja, a hamis próféta** 1 Történt pedig ugyanabban az esztendőben, Cidkijának,
Júda királyának uralkodása kezdetén, a negyedik esztendő ötödik hónapjában, hogy ezt
mondta nekem Hananja, Ázur fia, a Gibeonból való próféta, az Úr házában, a papok és az
egész nép szeme előtt: 2 »Így szól a Seregek Ura, Izrael Istene: Összetöröm Babilon
királyának igáját. 3 Két esztendőn belül visszahozom erre a helyre az Úr házának minden
felszerelését, amelyet Nebukadnezár, Babilon királya elvett erről a helyről, és Babilonba
vitt. 4 Joachint, Joakim fiát, Júda királyát, és Júda összes száműzöttjét is, akik Babilonba
mentek, visszahozom erre a helyre – mondja az Úr –, mert összetöröm Babilon királyának
igáját.« 5 Ekkor szólt Jeremiás próféta Hananja prófétához a papok szeme előtt és az egész
nép szeme előtt, akik az Úr házában álltak, 6 és ezt mondta Jeremiás próféta: »Valóban úgy
tegyen az Úr! Váltsa valóra az Úr igéidet, melyeket prófétáltál, hogy visszahozzák az Úr
házának felszereléseit és az összes száműzöttet Babilonból erre a helyre! 7 De hallgasd csak
meg ezt az igét, amelyet én mondok füled hallatára és az egész nép füle hallatára! 8 Azok a
próféták, akik előttem és előtted voltak ősidők óta, háborúról, bajról és dögvészről
prófétáltak sok ország ellen és nagy királyságok ellen. 9 Arról a prófétáról, aki békességet
prófétál, akkor ismerhető fel, hogy azt a prófétát valóban az Úr küldte, ha a próféta igéje
beteljesedik.«

10 Akkor Hananja próféta levette az igát Jeremiás próféta nyakáról, és összetörte.
11 Majd ezt mondta Hananja az egész nép szeme előtt: »Így szól az Úr: Így töröm össze
Nebukadnezárnak, Babilon királyának igáját két esztendőn belül minden nemzet nyakán.«
Jeremiás próféta pedig elment útjára.

12 Így hangzott az Úr igéje Jeremiáshoz, miután Hananja próféta összetörte az igát,
amely Jeremiás próféta nyakán volt: 13 »Menj, és mondd meg Hananjának: Így szól az Úr:
Faigákat törtél össze; csinálj helyettük vasigákat! 14 Mert így szól a Seregek Ura, Izrael
Istene: Vasigát teszek mindezeknek a nemzeteknek a nyakára, hogy szolgálják
Nebukadnezárt, Babilon királyát, és szolgálni fogják őt; még a mező vadjait is neki adom.«

15 Majd ezt mondta Jeremiás próféta Hananja prófétának: »Halld hát, Hananja! Nem
küldött téged az Úr, te mégis hazugsággal biztattad ezt a népet. 16 Ezért így szól az Úr: Íme,
én elűzlek téged a föld színéről; még ebben az esztendőben meghalsz, mert lázadást hirdettél
az Úrral szemben.« 17 Meg is halt Hananja próféta még abban az esztendőben, a hetedik
hónapban.

29 **Levél a száműzötteknek** 1 Ezek d5annak a levélnek szavai, amelyet Jeremiás
próféta küldött Jeruzsálemből a foglyok közt megmaradt véneknek, a papoknak, a
prófétáknak és az egész népnek – akiket Nebukadnezár fogságba vitt Jeruzsálemből
Babilonba, 2 miután Joachin király, az anyakirályné és az udvari tisztségviselők, Júda és
Jeruzsálem fejedelmei, a mesteremberek és az aranyművesek kimentek Jeruzsálemből –,
3 Elásza, Sáfán fia és Gamarja, Helkija fia által, akiket Cidkija, Júda királya
Nebukadnezárhoz, Babilon királyához küldött Babilonba:

4 »Így szól a Seregek Ura, Izrael Istene az összes fogolyhoz, akiket fogságba vittem
Jeruzsálemből Babilonba: 5 Építsetek házakat, és lakjatok ott, ültessetek kerteket, és egyétek
gyümölcsüket! 6 Vegyetek feleséget, és nemzzetek fiakat és leányokat! Vegyetek fiaitoknak
feleséget, és leányaitokat adjátok férjhez! Szüljenek fiakat és leányokat, hogy sokasodjatok
ott, és ne fogyatkozzatok meg! 7 Munkálkodjatok annak a városnak békességén, ahova
fogságba vittelek titeket, és imádkozzatok érte az Úrhoz, mert annak békességétől függ a ti
békességetek is! 8 Mert így szól a Seregek Ura, Izrael Istene: Ne tévesszenek meg titeket
prófétáitok, akik köztetek vannak, se jósaitok, és ne hallgassatok álmaitokra, melyeket
álmodtok! 9 Mert hazugságot prófétálnak nektek az én nevemben. Nem küldtem őket –
mondja az Úr. 10 Mert így szól az Úr: Bizony, ha letelik Babilon hetven esztendeje,
meglátogatlak titeket, és valóra váltom rajtatok azt a jó igémet, hogy visszahozlak
benneteket erre a helyre. 11 Mert én ismerem a gondolatokat, amelyeket gondolok rólatok –
mondja az Úr –: békességre és nem veszedelemre vonatkozó gondolatokat, hogy jövőt és
reményt adjak nektek. 12 Hívjatok engem, jöjjetek és imádkozzatok hozzám, akkor
meghallgatlak titeket! 13 Keressetek engem, és megtaláltok, ha teljes szívetekkel fordultok
hozzám! 14 Engedem, hogy megtaláljatok – mondja az Úr –, és jóra fordítom sorsotokat:
összegyűjtelek titeket minden nemzetből és minden helyről, ahová elűztelek – mondja az Úr
– és visszahozlak arra a helyre, ahonnan fogságba vittelek benneteket.

15 Mégis azt mondtátok: `Az Úr támasztott nekünk prófétákat Babilonban.'

16 Bizony, így szól az Úr a királyról, aki Dávid trónján ül, és az egész népről, amely
ebben a városban lakik, testvéreitekről, akik nem mentek ki veletek a fogságba: 17 Így szól a
Seregek Ura: Íme, én elküldöm rájuk a kardot, az éhínséget és a dögvészt, és olyanná teszem
őket, mint a romlott fügék, melyeket nem lehet megenni, olyan rosszak. 18 Üldözni fogom
őket karddal, éhínséggel és dögvésszel; iszonyattá teszem őket a föld minden királysága
előtt, átokká, borzadállyá, gúny tárgyává és gyalázattá minden nemzet között, ahova
elűztem őket; 19 mert nem hallgattak igéimre – mondja az Úr –, amikor elküldtem hozzájuk
szolgáimat, a prófétákat, idejekorán küldtem, de nem hallgattátok meg – mondja az Úr. –
20 Ti azért halljátok az Úr igéjét, mindnyájan, foglyok, akiket elküldtem Jeruzsálemből
Babilonba!

21 Így szól a Seregek Ura, Izrael Istene Áchábról, Kóliás fiáról, és Cidkijáról, Maaszja

fiáról, akik hazugságot prófétálnak nektek az én nevemben: Íme, én Nebukadnezárnak, Babilon királyának kezébe adom őket, aki majd megöli őket szemetek láttára; 22 és átokszóként emlegeti őket Júda minden száműzöttje, aki Babilonban van: `Olyanná tegyen téged az Úr, mint Cidkiját és Áchábot, akiket tűzön pörkölt meg Babilon királya!' 23 Mert aljasságot műveltek Izraelben, házasságtörést követtek el társaik feleségével, és igét mondtak az én nevemben hazug módon, amit nem parancsoltam nekik; én vagyok a tudója és tanúja – mondja az Úr. –

Fenyegető ítélet Semaja ellen 24 A d5nehelámi Semajának pedig ezt mondd: 25 Így szól a Seregek Ura, Izrael Istene, mivel te leveleket küldtél a magad nevében az egész néphez, mely Jeruzsálemben van, Szofonja paphoz, Maaszja fiához és az összes paphoz, ezekkel a szavakkal: 26 `Az Úr tett téged pappá Jojáda pap után, hogy felügyelő légy az Úr házában minden őrjöngő és prófétáló ember felett, és tedd azt kalodába és nyakbilincsbe. 27 Most hát miért nem fenyegetted meg az anatóti Jeremiást, aki prófétál nektek? 28 Hiszen ezért küldött hozzánk Babilonba ilyen üzenetet: Hosszú lesz ez! Építsetek házakat, és lakjatok ott, ültessetek kerteket, és egyétek gyümölcsüket!'«

29 Szofonja pap felolvasta ezt a levelet Jeremiás próféta füle hallatára. 30 Ekkor így hangzott az Úr igéje Jeremiáshoz: 31 »Küldj üzenetet az összes száműzöttnek: Így szól az Úr a nehelámi Semajáról: Mivel Semaja prófétált nektek, pedig én nem küldtem őt, és hazugsággal biztatott titeket, 32 azért így szól az Úr: Íme, én meglátogatom a nehelámi Semaját és ivadékát; nem lesz neki senkije, aki e nép között laknék, és nem látja meg azt a jót, melyet népemmel teszek – mondja az Úr –, mert lázadást hirdetett az Úr ellen.«

VIGASZTALÁSOK: 30,1-31,40

30 **Izrael és Júda megmentése** 1 Az ige, amely elhangzott Jeremiáshoz az Úrtól: 2 »Így szól az Úr, Izrael Istene: Írd le magadnak egy könyvbe mindazokat az igéket, amelyeket szóltam hozzád! 3 Mert íme, jönnek napok – mondja az Úr –, amikor jóra fordítom népemnek, Izraelnek és Júdának a sorsát – mondja az Úr –, és visszahozom őket arra a földre, melyet atyáiknak adtam, hogy birtokba vegyék.« 4 Ezek azok az igék, amelyeket szólt az Úr Izraelről és Júdáról:

5 »Bizony, így szól az Úr:
Rettegés hangját hallottuk,
félelem van, és nincs békesség.
6 Kérdezzétek csak meg és lássátok:
vajon szül-e a férfi?
Miért látom minden férfi kezét a derekán,
mint a szülő asszonyét?
Miért vált sárgává minden arc?
7 Jaj! Mert nagy az a nap,
és nincs hozzá hasonló!
Szorongatás ideje az Jákob számára,
de meg fog szabadulni belőle.

8 Ez történik majd azon a napon – mondja a Seregek Ura –: összetöröm igáját, mely a nyakadon van, és kötelékeidet szétszakítom. Nem vetik szolgaságba őt többé idegenek, 9 hanem az Urat, az ő Istenüket fogják szolgálni, és Dávidot, a királyukat, akit támasztok nekik.

10 Te azért ne félj, szolgám, Jákob

– mondja az Úr –,
és ne rettegj, Izrael!
Mert íme, én megszabadítalak téged a távolból,
és ivadékaidat fogságuk földjéről;
visszatér Jákob, és nyugalmat talál,
gondtalanul él, és nem rémíti senki.
11 Mert én veled vagyok
– mondja az Úr –,
hogy megszabadítsalak téged.
Mert véget vetek minden nemzetnek,
ahová szétszórtalak téged,
neked azonban nem vetek véget;
csak megfenyítelek igazságosan,
mert nem hagyhatlak egészen büntetés nélkül.

A sebek begyógyítása

12 Mert így szól az Úr:
Gyógyíthatatlan a zúzódásod,
halálos a csapásod.
13 Nincs, aki ítélne peredben sebedért,
gyógyulás, hegedés nincs számodra.
14 Szeretőid mind elfelejtettek téged,
nem törődnek veled;
mert ellenséges csapással sújtottalak,
kegyetlen fenyítéssel,
mivel sok a bűnöd,
számosak vétkeid.
15 Miért kiáltasz zúzódásod miatt,
hogy gyógyíthatatlan a fájdalmad?
Mivel sok a bűnöd,
számosak vétkeid,
azért tettem ezt veled.
16 De a téged emésztőket mind elemésztik,
és ellenségeid mind fogságba mennek.
Kizsákmányolóid zsákmánnyá lesznek,
és minden prédálódat prédául adom.
17 Mert behegesztem sebedet,
és csapásaidból meggyógyítalak
– mondja az Úr. –
Mert eltaszítottnak neveztek téged:
Sion az, akivel senki sem törődik.

A nép egybegyűjtése

18 Így szól az Úr:
Íme, én jóra fordítom sorsát Jákob sátrainak,
és hajlékain megkönyörülök;
felépül a város a romjain,
és a palota a jogos helyén fog állni.
19 Háladal hallatszik ki belőlük,

és játszadozók hangja.
Megsokasítom őket, és nem fogyatkoznak meg,
megbecsültekké teszem őket,
és nem kisebbednek.
20 Fiai olyanok lesznek, mint hajdan,
és gyülekezete színem előtt szilárdan áll;
de meglátogatom minden sanyargatóját.
21 Belőle támad fejedelme,
uralkodója az ő bensejéből származik;
közel engedem, és ő közeledik hozzám.
Mert ki az, aki kockára tenné az életét,
hogy közeledjék hozzám?
– mondja az Úr. –
22 Az én népem lesztek,
én pedig a ti Istenetek leszek.
23 Íme, az Úr vihara, mint harag tör ki,
kavargó szélvész ront az istentelenek fejére.
24 Nem fordul vissza az Úr izzó haragja,
míg meg nem cselekszi és valóra nem váltja
szívének szándékait;
a végső napokban majd megértitek ezt.«
31 *1* Abban az időben
– mondja az Úr –,
Istene leszek Izrael minden nemzetségének,
ők pedig az én népem lesznek.

A szórványban élők hazatérése

2 Így szól az Úr:
Kegyelmet talált a pusztában a nép,
amely megmenekült a kardtól;
nyugalma felé tart Izrael.«
3 A távolból megjelent nekem az Úr:
»Örök szeretettel szeretlek téged,
azért vonzottalak kegyelemmel.
4 Ismét felépítelek, és te felépülsz,
Izrael szűze;
ismét ékeskedsz kézidobjaiddal,
és kivonulsz a vigadozók körtáncával.
5 Ismét szőlőt ültetsz
Szamaria hegyein;
és akik ültették,
az ültetők fogják élvezni is.
6 Mert lesz nap, amikor így kiáltanak az őrök
Efraim hegyén:
`Keljetek fel, és menjünk fel a Sionra,
az Úrhoz, a mi Istenünkhöz!'
7 Mert így szól az Úr:
Ujjongjatok Jákobnak örömmel,
és vigadjatok a nemzetek vezére miatt!
Zendítsetek dicsérő dalra, és mondjátok:

`Szabadítsd meg, Uram, népedet,
Izrael maradékát!'
8 Íme, én elhozom őket észak földjéről,
és összegyűjtöm őket a föld pereméről;
lesz közöttük vak és sánta,
várandós és szülő asszony egyaránt;
nagy gyülekezetként térnek vissza ide.
9 Sírva jönnek majd,
és könyörgések közepette hozom őket;
vízfolyásokhoz vezetem őket,
egyenes úton, melyen nem botlanak meg;
mert atyja lettem Izraelnek,
és Efraim az elsőszülöttem.«
10 Halljátok az Úr igéjét, nemzetek,
hirdessétek messze a szigeteken, és mondjátok:
»Aki szétszórta Izraelt, össze is gyűjti,
és őrzi, mint pásztor a nyáját!«
11 Mert megváltotta az Úr Jákobot,
és kiváltotta őt a nála erősebb kezéből.
12 Eljönnek és ujjonganak Sion magaslatán,
odaözönlenek az Úr javaihoz:
a gabonához, musthoz és olajhoz,
a fiatal bárányokhoz és borjakhoz.
Olyan lesz a lelkük, mint az öntözött kert,
és nem epedeznek már tovább.
13 Akkor majd örül a szűz a körtáncban,
ifjak és öregek együtt.
»Gyászukat örömre fordítom,
megvigasztalom és megörvendeztetem őket bánatukban.
14 Felüdítem a papok lelkét kövér falatokkal,
és népem jóllakik javaimmal«
– mondja az Úr.

A hazatérők öröme *15* Így szól az Úr:
»Hang hallatszik Rámában,
gyászének, keserves sírás:
Ráhel siratja fiait;
nem akar megvigasztalódni
fiai miatt, mert nincsenek többé.«
16 Így szól az Úr:
»Kíméld hangodat a sírástól,
és szemedet a könnytől!
Mert van jutalma fáradságodnak

– mondja az Úr –:
visszatérnek majd az ellenség földjéről.
17 Van reménysége utódaidnak
– mondja az Úr –:

visszatérnek majd fiaid határukba.
18 Jól hallottam Efraimot, amint kesergett:
`Megfenyítettél, és hagytam magam fenyíteni,
mint a be nem tört tinó.
Téríts meg engem, és meg fogok térni,
mert te vagy az Úr, az én Istenem!
19 Mert miután elfordultam,
bűnbánatot tartottam;
és miután belátásra jutottam,
a csípőmre vertem;
szégyenkeztem és pirultam is,
mert ifjúkorom gyalázatát viseltem.'
20 Hát nem drága fiam nekem Efraim,
vagy nem dédelgetett gyermekem,
hogy ahányszor csak szólok hozzá,
mindig újra tekintettel vagyok rá?
Ezért indul fel bensőm miatta;
irgalommal irgalmazok neki
– mondja az Úr.
21 Állíts magadnak útjelzőket,
helyezz el magadnak jelzőoszlopokat!
Irányítsd szívedet a kiépített útra,
az útra, amelyen jártál!
Térj vissza, Izrael szűze,
térj vissza ezekbe a városaidba!
22 Meddig kalandozol ide-oda,
te elpártolt leány?
Hiszen az Úr új dolgot teremtett a földön:
a nő jár a férfi után.«

Az áldás ígérete 23 Így szól a Seregek Ura, Izrael Istene: »Fogják még mondani ezt az igét Júda földjén és városaiban, amikor majd jóra fordítom sorsukat: `Áldjon meg téged az Úr, igazság hajléka, szent hegy!' 24 Ott lakik majd Júda és minden városa együtt, földművesek, és akik a nyájjal vonulnak. 25 Mert felüdítem az eltikkadt lelket, és minden elepedt lelket kielégítek.«

26 Erre felébredtem és láttam: álmom édes volt nekem.

27 »Íme, jönnek napok – mondja az Úr –, amikor bevetem Izrael házát és Júda házát emberek magvával és állatok magvával. 28 És ez történik majd: ahogy virrasztottam fölöttük, hogy gyomláljak és irtsak, hogy romboljak, pusztítsak és bajt hozzak, úgy virrasztok majd fölöttük, hogy építsek és ültessek – mondja az Úr. -

29 Azokban a napokban nem mondják többé:
`Az apák ették a savanyú szőlőt,
és a fiak foga vásik el',

30 hanem mindenki a saját bűne miatt hal meg; minden embernek, aki a savanyú szőlőt eszi, a saját foga vásik el.

Az új szövetség 31 Íme, jönnek napok – mondja az Úr –, amikor új szövetséget kötök Izrael házával és Júda házával. 32 Nem olyan szövetséget, amilyet atyáikkal kötöttem azon a napon, amikor megfogtam kezüket, hogy kihozzam őket Egyiptom földjéről; azt a

szövetségemet ők bontották fel, pedig én voltam az Uruk – mondja az Úr. – 33 Hanem ez
lesz az a szövetség, amelyet Izrael házával kötök azok után a napok után – mondja az Úr –:
törvényemet a bensejükbe adom és a szívükre írom. Istenük leszek, ők pedig az én népem
lesznek. 34 Nem fogja többé így tanítani egyik a másikat, senki a testvérét: `Ismerjétek meg
az Urat!' Mert mindnyájan ismerni fognak engem, a legkisebbtől a legnagyobbig – mondja
az Úr –, mivel megbocsátom bűnüket, és vétkükre nem emlékezem többé.«

El nem múló üdvösség

35 Így szól az Úr,
aki napot ad világosságul nappal,
a hold és a csillagok rendjét világosságul éjszaka;
aki felkavarja a tengert, hogy zúgnak hullámai;
akinek Seregek Ura a neve:
36 »Ha eltűnnek ezek a törvények színem elől – mondja az Úr –,
akkor szűnik meg Izrael ivadéka is
nemzet lenni színem előtt minden nap.«
37 Így szól az Úr:
»Ha meg lehet mérni az egeket odafent,
és ki lehet kutatni a föld alapjait odalent,
akkor én is elvetem Izrael minden ivadékát
mindazért, amit tettek
– mondja az Úr. –

38 Íme, jönnek napok – mondja az Úr – amikor felépül a város az Úrnak, Hananeél
tornyától a Szeglet-kapuig. 39 És még továbbhalad a mérőzsinór egyenesen a Gáreb
dombjáig, majd elkanyarodik Goa felé. 40 A holttestek és a hamu egész völgye és az egész
mezőség a Kedron patakig, a Lovak kapujának szegletéig kelet felé szent helye lesz az
Úrnak; nem gyomlálják ki és nem rombolják le soha többé.«

AZ ÜDVÖSSÉG IGÉJE: 32,1-35,19

32 **Jelképes cselekedet: földvásárlás** 1 Az ige, amely elhangzott Jeremiáshoz az Úrtól,
Cidkijának, Júda királyának tizedik esztendejében; ez az esztendő Nebukadnezárnak
tizennyolcadik esztendeje volt. 2 Akkor Babilon királyának hadserege ostromolta
Jeruzsálemet, Jeremiás próféta pedig be volt zárva az őrség udvarába, mely Júda királyának
házában volt. 3 Cidkija, Júda királya ugyanis bezáratta őt, mondván: »Miért prófétálsz e
szavakkal: `Így szól az Úr: Íme, én ezt a várost Babilon királyának kezébe adom, hogy
elfoglalja. 4 Cidkija, Júda királya sem menekül meg a káldeaiak kezéből, hanem egész
biztosan Babilon királyának kezébe kerül, személyesen beszél vele, és szemtől szemben
fogja látni. 5 Az pedig Babilonba viszi Cidkiját, aki ott lesz, míg meg nem látogatom –
mondja az Úr. – Ha harcoltok a káldeaiak ellen, nem boldogultok!'«

6 Akkor Jeremiás ezt mondta: »Így hangzott hozzám az Úr igéje: 7 Íme, Hananeél,
Sellumnak, nagybátyádnak fia jön majd hozzád, és ezt mondja: `Vedd meg magadnak
szántóföldemet, mely Anatótban van, mert tied a megváltás joga, hogy megvedd!' 8 El is jött
hozzám Hananeél, nagybátyám fia, az Úr igéje szerint az őrség udvarába, és ezt mondta
nekem: `Vedd meg hát szántóföldemet, mely Anatótban, Benjamin földjén van, mert tied a
birtoklás joga, és téged illet a megváltás; vedd meg magadnak!' Felismertem, hogy az Úr
szava az. 9 Megvettem tehát Hananeéltől, nagybátyám fiától a szántóföldet, mely Anatótban
van, és kimértem neki az ezüstöt: tizenhét ezüstsékelt. 10 Megírtam a szerződést,
lepecsételtem, és tanúkat állítottam, majd kimértem mérlegen az ezüstöt. 11 Azután fogtam

az adásvételi szerződést, a lepecsételtet – a rendelkezéssel és a megállapodásokkal – meg a
nyitottat, 12 és átadtam az adásvételi szerződést Báruknak, Néri fiának, aki Maaszja fia volt,
nagybátyám fia, Hananeél szeme előtt és a tanúk szeme előtt, akik aláírták az adásvételi
szerződést; mindazoknak a júdaiaknak szeme előtt, akik az őrség udvarában ültek. 13 Ezt
parancsoltam Báruknak, a szemük előtt: 14 Így szól a Seregek Ura, Izrael Istene: Vedd
ezeket az iratokat, ezt az adásvételi szerződést, a lepecsételtet is, meg ezt a nyitott
szerződést is, és tedd őket cserépedénybe, hogy sok ideig megmaradjanak! 15 Mert így szól a
Seregek Ura, Izrael Istene: Fognak még vásárolni házakat, szántóföldeket és szőlőket ebben
az országban.

16 Miután átadtam az adásvételi szerződést Báruknak, Néri fiának, így imádkoztam az
Úrhoz: 17 Ó, Uram, Isten! Íme, te alkottad az eget és a földet nagy hatalmaddal és kinyújtott
karoddal; neked semmi sem lehetetlen. 18 Te kegyelmet gyakorolsz ezrekkel, de megfizetsz
az atyák bűnéért őutánuk fiaik ölébe; nagy és erős Isten, akinek Seregek Ura a neve! 19 Nagy
vagy a tervezésben, és hatalmas a cselekvésben. Szemed nyitva tartod az emberek fiainak
minden útja fölött, hogy megfizess mindenkinek útjai szerint és cselekedeteinek gyümölcse
szerint. 20 Te jeleket és csodákat tettél Egyiptom földjén mind a mai napig, és Izraelben is,
az emberek között. Nevet szereztél magadnak, amint az ma is megvan. 21 Kihoztad népedet,
Izraelt Egyiptom földjéről, jelekkel és csodákkal, erős kézzel és kinyújtott karral, nagy
félelem közepette. 22 Nekik adtad ezt a földet, melyről megesküdtél atyáiknak, hogy nekik
adod: a tejjel-mézzel folyó földet. 23 Be is mentek, és birtokba vették, de nem hallgattak
szavadra, és nem jártak törvényed szerint; mindazt, amit parancsoltál nekik, hogy
megtegyék, nem tették meg. Ezért hoztad rájuk mindezt a bajt. 24 Íme, az ostromsáncok
elérték a várost, hogy elfoglalják, és a város az ellene harcoló káldeaiak kezébe adatott, a
kard, az éhínség és a dögvész folytán. Amit mondtál, megtörtént: íme, magad is látod. 25 Te
mégis azt mondtad nekem, Uram Isten: Vedd meg magadnak a szántóföldet ezüstért, és
állíts tanúkat! Pedig a város a káldeaiak kezébe adatott!«

26 Ekkor így hangzott az Úr igéje Jeremiáshoz: 27 »Íme, én vagyok az Úr, minden
testnek Istene. Vajon lehetetlen-e nekem bármi is? 28 Ezért így szól az Úr: Íme, én ezt a
várost a káldeaiak kezébe adom, és Nebukadnezárnak, Babilon királyának kezébe, hogy
elfoglalja. 29 Bejönnek a káldeaiak, akik harcolnak e város ellen, felgyújtják és felégetik
tűzzel ezt a várost; a házakat, melyeknek tetején Baálnak tömjéneztek, és más isteneknek
öntöttek italáldozatot, hogy bosszantsanak engem. 30 Mert Izrael fiai és Júda fiai mindig
csak azt tették, ami rossz a szememben, ifjúságuktól fogva; bizony, Izrael fiai csak
bosszantanak engem kezük alkotásával – mondja az Úr. – 31 Mert haragot és bosszúságot
okozott nekem ez a város, attól a naptól fogva, amelyen felépítették, mind a mai napig, ezért
eltávolítom színem elől; 32 Izrael fiainak és Júda fiainak minden gonoszsága miatt, amit
bosszantásomra tettek ők, a királyaik, fejedelmeik, papjaik és prófétáik, Júda férfiai és
Jeruzsálem lakói. 33 Hátukat fordították felém, és nem arcukat, pedig tanítottam őket,
idejekorán tanítottam, de nem hallgatták meg, és nem fogadták meg az intelmet.
34 Elhelyezték undokságaikat abban a házban, mely az én nevemet viseli, hogy tisztátalanná
tegyék azt. 35 Felépítették Baál magaslatait a Ben-Hinnom völgyében, hogy tűzön küldjék át
fiaikat és leányaikat Moloknak, amit nem parancsoltam nekik, és eszembe sem jutott, hogy
megtegyék ezt az utálatosságot, és így bűnbe vigyék Júdát.«

36 Most mégis így szól az Úr, Izrael Istene ehhez a városhoz, melyről ti azt
mondjátok, hogy Babilon királyának kezébe adatott, a kard, az éhínség és a dögvész által:
37 »Íme, én összegyűjtöm őket minden országból, ahová elűztem őket haragomban és
indulatomban, nagy bosszúsággal; visszahozom őket erre a helyre, és letelepítem
biztonságban. 38 Az én népem lesznek, én pedig az ő Istenük leszek. 39 Egy szívet és egy utat
adok nekik, hogy féljenek engem minden időben, és jó dolguk legyen nekik és fiaiknak is

utánuk. 40 Örök szövetséget kötök velük: nem fordulok el tőlük, hogy jót tegyek velük.
Szívükbe adom félelmemet, hogy ne távozzanak el tőlem. 41 Örvendezni fogok miattuk,
hogy jót teszek velük; és elültetem őket ebbe a földbe hűséggel, egész szívemmel és egész
lelkemmel. 42 Mert így szól az Úr: Ahogy elhoztam erre a népre mindezt a nagy bajt, úgy
hozom el rájuk mindazt a jót, amit kimondok róluk. 43 Fognak még szántóföldet vásárolni
ebben az országban, melyről ti azt mondjátok, hogy pusztaság az, ember és állat nélkül,
amely a káldeaiak kezébe adatott. 44 Ezüstért vásárolnak majd szántóföldeket, megírják a
szerződést, lepecsételik, és tanúkat állítanak Benjamin földjén és Jeruzsálem környékén,
Júda városaiban és a hegyvidék városaiban, az alföld városaiban és a délvidék városaiban,
mert jóra fordítom sorsukat« – mondja az Úr.

33 **Jeruzsálem és Júda megtisztulása** 1 Másodszor is hangzott az Úr igéje
Jeremiáshoz, amikor még be volt zárva az őrség udvarába: 2 »Így szól az Úr, aki cselekszi
ezt, az Úr, aki formálja, hogy előkészítse, akinek az Úr a neve: 3 Kiálts hozzám, és
válaszolok neked; nagy és megfoghatatlan dolgokat hirdetek neked, melyeket nem ismersz!
4 Mert így szól az Úr, Izrael Istene ennek a városnak házairól és Júda királyainak házairól,
melyeket lebontottak az ostromsáncokkal szemben és a karddal szemben 5 azok, akik
jönnek, hogy harcoljanak a káldeaiakkal, és megtöltsék azokat a helyeket az emberek
holttestével, akikre lesújtottam haragomban és indulatomban, mivel elrejtettem arcomat ez
elől a város elől minden gonoszságuk miatt: 6 Íme, én behegesztem és meggyógyítom sebeit,
meggyógyítom őket, és feltárom nekik a béke és biztonság kincsét. 7 Jóra fordítom Júda
sorsát és Izrael sorsát, s felépítem őket, mint kezdetben. 8 Megtisztítom őket minden
bűnüktől, amellyel vétkeztek ellenem, és megbocsátom minden bűnüket, amellyel vétkeztek
ellenem és elpártoltak tőlem. 9 Hírnévvé, örömmé, dicsőséggé és ékességgé lesz az
számomra a föld minden nemzete előtt, amelyek hallják mindazt a jót, amit cselekszem
velük; megijednek és megremegnek majd mindazon jó és mindazon békesség miatt, amit
cselekszem velük.

10 Így szól az Úr: Ezen a helyen, melyről azt mondjátok, hogy puszta az, ember nélkül
és állat nélkül, és Júda városaiban meg Jeruzsálem utcáin, melyek pusztasággá lettek ember
nélkül, lakó nélkül és állat nélkül, hallatszani fog még 11 az öröm hangja és a vidámság
hangja, a vőlegény hangja és a menyasszony hangja, azoknak a hangja, akik így szólnak:

`Adjatok hálát a Seregek Urának,
mert jó az Úr,
mert kegyelme örökkévaló!'

Hálaáldozatot hoznak az Úr házába, mert jóra fordítom az ország sorsát, mint
kezdetben volt – mondja az Úr. –

12 Így szól a Seregek Ura: Ezen a puszta helyen, ahol nincs ember, sem állat, és
minden városában lesz még pásztorok tanyája, akik nyájat pihentetnek. 13 A hegyvidék
városaiban, az alföld városaiban és a délvidék városaiban, Benjamin földjén, Jeruzsálem
környékén és Júda városaiban átmennek még a juhok annak kezén, aki megszámlálja –
mondja az Úr. –

14 Íme, jönnek napok – mondja az Úr – amikor valóra váltom azt a jó igét, amelyet
Izrael házáról és Júda házáról mondottam. 15 Azokban a napokban és abban az időben igaz
sarjat sarjasztok Dávidnak, aki majd jogot és igazságot szolgáltat az országban. 16 Azokban
a napokban megszabadul Júda, és Jeruzsálem biztonságban lakik; így fogják nevezni: Az Úr
a mi igazságunk. 17 Mert így szól az Úr: Nem lesz Dávid olyan férfi híján, aki Izrael
házának trónján ül. 18 És a levita papok sem lesznek olyan férfi híján színem előtt, aki
égőáldozatot mutat be, ételtáldozatot füstölögtet, és véresáldozatot készít minden nap.«

19 Így hangzott az Úr igéje Jeremiáshoz: 20 »Így szól az Úr: Ha fel tudjátok bontani
szövetségemet a nappallal és szövetségemet az éjszakával, hogy ne legyen nappal és éjszaka
a maga idejében, 21 akkor bomlik fel szövetségem szolgámmal, Dáviddal is, úgyhogy nem
lesz fia, aki trónján uralkodjék, és a levita papokkal, az én szolgáimmal. 22 Ahogy nem lehet
megszámlálni az ég seregét és megmérni a tenger fövenyét, úgy sokasítom meg szolgámnak,
Dávidnak ivadékát és a levitákat, akik engem szolgálnak.«
23 Így hangzott az Úr igéje Jeremiáshoz: 24 »Nem láttad, mit beszél ez a nép, amikor
ezt mondja: `A két nemzetséget, melyet kiválasztott az Úr, el is vetette', és hogy annyira
megvetik népemet, hogy már nem is nemzet előttük? 25 Így szól az Úr: Ha nincs
szövetségem a nappallal és éjszakával, ha nem szabtam törvényeket az égnek és földnek,
26 akkor vetem el Jákobnak és szolgámnak, Dávidnak ivadékát is, úgyhogy nem az ő
ivadékából veszek uralkodókat Ábrahám, Izsák és Jákob ivadékának; mert jóra fordítom
sorsukat, és megkönyörülök rajtuk.«

34 **Cidkija halála** 1 Az ige, amely elhangzott Jeremiáshoz az Úrtól, amikor
Nebukadnezár, Babilon királya, annak egész hadserege, a kezének uralma alatt álló föld
minden királysága és az összes nép harcolt Jeruzsálem ellen és minden városa ellen: 2 »Így
szól az Úr, Izrael Istene: Menj, és szólj Cidkijához, Júda királyához, és mondd meg neki:
Így szól az Úr: Íme, én ezt a várost Babilon királyának kezébe adom, aki felégeti azt tűzzel.
3 Te sem menekülsz meg kezéből, hanem egész biztosan elfognak, és a kezébe kerülsz;
szemtől szemben fogod látni Babilon királyát, ő személyesen beszél majd veled, és
Babilonba fogsz menni. 4 De halld az Úr igéjét, Cidkija, Júda királya! Így szól hozzád az Úr:
Nem halsz meg kard által. 5 Békében fogsz meghalni, és amint illatszereket égettek
atyáidnak, a korábbi királyoknak, akik előtted voltak, úgy égetnek majd illatszereket neked
is, és úgy fognak siratni: `Jaj, uram!'; mert igét szóltam én« – mondja az Úr. 6 Akkor
elmondta Jeremiás próféta mindezeket az igéket Cidkijának, Júda királyának Jeruzsálemben,
7 miközben Babilon királyának hadserege harcolt Jeruzsálem ellen és Júda minden
megmaradt városa ellen: Lákis és Azeka ellen; mert ezek maradtak meg Júda városai közül,
mint megerősített városok.

A rabszolgák felszabadítása 8 Az ige, amely elhangzott Jeremiáshoz az Úrtól, miután
Cidkija király szövetséget kötött az egész néppel, mely Jeruzsálemben volt, felszabadítást
hirdetve nekik, 9 hogy mindenki bocsássa szabadon rabszolgáját és rabszolganőjét, a héber
férfit és héber nőt, és senki se tartsa rabszolgasorban zsidó testvérét. 10 Hallgattak rá a
fejedelmek mindnyájan és az egész nép, akik belementek a szövetségbe, hogy mindenki
szabadon bocsátja rabszolgáját és rabszolganőjét, és senki sem tartja őket tovább
rabszolgasorban; hallgattak rá, és elbocsátották őket. 11 De azután újra visszahozták a
rabszolgákat és rabszolganőket, akiket szabadon bocsátottak, és leigázva rabszolgákká meg
rabszolganőkké tették őket. 12 Ekkor hangzott az Úr igéje Jeremiáshoz az Úrtól: 13 »Így szól
az Úr, Izrael Istene: Én szövetséget kötöttem atyáitokkal azon a napon, amelyen kihoztam
őket Egyiptom földjéről, a szolgaság házából, és ezt mondtam: 14 Hét esztendő elteltével
mindegyiktek bocsássa szabadon héber testvérét, aki eladja magát neki! Hat esztendeig
szolgáljon neked, azután bocsásd el magadtól szabadon! De atyáitok nem hallgattak rám, és
nem hajtották ide fülüket. 15 Ti azonban ma megtértetek, és azt tettétek, ami helyes a
szememben, amikor felszabadítást hirdetett mindenki a társának; és szövetséget kötöttetek
színem előtt abban a házban, amely az én nevemet viseli. 16 De azután újra
megszentségtelenítettétek nevemet, amikor visszahozta mindegyiktek a rabszolgáját és
rabszolganőjét, akiket a maguk uraiként bocsátottatok szabadon; és leigáztátok őket, hogy
rabszolgáitok és rabszolganőitek legyenek.

17 Ezért így szól az Úr: Ti nem hallgattatok rám, hogy felszabadítást hirdessen
mindenki a testvérének, egyik a másiknak. Íme, én hirdetek nektek felszabadítást – mondja
az Úr –, a kardra, a dögvészre és az éhínségre, s iszonyattá teszlek titeket a föld minden
királysága előtt. 18 Azokat a férfiakat pedig, akik megszegték szövetségemet, és nem
váltották valóra a szövetség szavait, melyet színem előtt kötöttek, olyanokká teszem, mint
az a borjú, amelyet kettévágtak, és átmentek a részei között: 19 Júda fejedelmeit és
Jeruzsálem fejedelmeit, az udvari tisztségviselőket, a papokat és az ország egész népét, akik
átmentek a borjú részei között. 20 Ellenségeik kezébe adom őket, és azok kezébe, akik
életükre törnek. Holttestük pedig az ég madarainak és a föld állatainak lesz eledele.
21 Cidkiját, Júda királyát és az ő fejedelmeit is ellenségeik kezébe adom, és azok kezébe,
akik életükre törnek: a babiloni király hadseregének kezébe, amely most elvonult tőletek.
22 Íme, én parancsot adok – mondja az Úr –, és visszahozom őket ehhez a városhoz; harcolni
fognak ellene, elfoglalják, és felégetik tűzzel. Júda városait is pusztasággá teszem, lakó
nélkül.«

35 **A rekabiták példája** 1 Az ige, amely elhangzott Jeremiáshoz az Úrtól, Joakimnak,
Jozija fiának, Júda királyának napjaiban: 2 »Menj el a rekabiták nemzetségéhez, beszélj
velük, és vidd be őket az Úr házába, az egyik kamrába, majd itasd meg őket borral!« 3 Erre
magam mellé vettem Jaazonját, Hábszánja fiának, Jeremiásnak a fiát, ennek testvéreit és
minden fiát: a rekabiták egész nemzetségét; 4 és bevittem őket az Úr házába, Hánán fiainak a
kamrájába, aki Jigdaljának, az Isten emberének volt a fia. Ez a fejedelmek kamrája mellett
volt, Maaszjának, Sellum fiának, a küszöb őrének kamrája fölött. 5 Akkor borral telt
kelyheket és poharakat tettem a rekabiták nemzetségének fiai elé, és azt mondtam nekik:
»Igyatok bort!«

6 De ők így szóltak: »Nem iszunk bort, mert Jonadáb atyánk, Rekáb fia ezt
parancsolta nekünk: `Ne igyatok bort soha, se ti, se fiaitok! 7 Házat se építsetek, magot se
vessetek, és szőlőt se ültessetek, hogy ne legyen nektek! Hanem sátrakban lakjatok egész
életetekben, hogy sok ideig éljetek a föld színén, ahol jövevények vagytok!' 8 Hallgattunk
Jonadáb atyánknak, Rekáb fiának szavára, mindarra, amit parancsolt nekünk, hogy ne
igyunk bort egész életünkben, se mi, se feleségünk, se fiaink, se leányaink; 9 ne építsünk
házakat, hogy azokban lakjunk, és ne legyen szőlőnk, se szántóföldünk, se vetésünk. 10 Ezért
sátrakban laktunk; hallgattunk rá, és mindenben úgy cselekedtünk, ahogy Jonadáb atyánk
parancsolta nekünk. 11 Amikor azonban Nebukadnezár, Babilon királya felvonult az ország
ellen, azt mondtuk: Jöjjetek, menjünk el Jeruzsálembe a káldeaiak hadserege elől és az
arámok hadserege elől! Így telepedtünk le Jeruzsálemben.«

12 Ekkor hangzott az Úr igéje Jeremiáshoz: 13 »Így szól a Seregek Ura, Izrael Istene:
Menj, és mondd Júda férfiainak és Jeruzsálem lakóinak: Hát nem fogadjátok meg az
intelmet, hogy hallgassatok igéimre? – mondja az Úr. – 14 Jonadábnak, Rekáb fiának szavait
betartották, aki azt parancsolta fiainak, hogy ne igyanak bort. Nem is ittak mind a mai napig,
mert hallgattak atyjuk parancsára. De amikor én szóltam hozzátok, idejekorán szóltam, ti
nem hallgattatok rám. 15 Elküldtem hozzátok összes szolgámat, a prófétákat, idejekorán
küldtem, e szavakkal: Térjetek hát meg, mindegyiktek a maga gonosz útjáról, jobbítsátok
meg tetteiteket, és ne járjatok más istenek után, hogy azoknak szolgáljatok! Akkor lakhattok
azon a földön, melyet nektek és atyáitoknak adtam. De nem hajtottátok ide fületeket, és nem
hallgattatok rám. 16 Bizony, Jonadábnak, Rekáb fiának fiai betartották atyjuk parancsát, amit
parancsolt nekik, ez a nép azonban nem hallgatott rám. 17 Ezért így szól az Úr, a Seregek
Istene, Izrael Istene: Íme, én elhozom Júdára és Jeruzsálem minden lakójára mindazt a bajt,
amit kimondtam róluk; mert szóltam hozzájuk, de nem hallgatták meg, hívtam őket, de nem
válaszoltak.«

18 A rekabiták nemzetségének pedig ezt mondta Jeremiás: »Így szól a Seregek Ura,

Izrael Istene: Mivel hallgattatok Jonadáb atyátok parancsára, megtartottátok minden parancsát, és mindenben úgy cselekedtetek, ahogy parancsolta nektek, 19 azért így szól a Seregek Ura, Izrael Istene: Nem lesz Jonadáb, Rekáb fia olyan férfi híján, aki színem előtt áll minden időben.«

BÁRUK, JEREMIÁS SEGÍTŐTÁRSA: 36,1-45,5

36 **A könyvtekercs** 1 Történt pedig Joakimnak, Jozija fiának, Júda királyának negyedik esztendejében, hogy ez az ige hangzott el Jeremiáshoz az Úrtól:

2 »Végy magadnak egy könyvtekercset, és írd le rá mindazokat az igéket, amelyeket mondottam neked Izraelről, Júdáról és minden nemzetről, attól a naptól, melytől fogva szóltam hozzád, Jozija napjaitól mind a mai napig! 3 Hátha meghallja Júda háza mindazt a bajt, amit velük tenni szándékozom, hogy megtérjenek, mindenki a maga gonosz útjáról, s akkor megbocsátom bűnüket és vétküket.«

4 Jeremiás tehát hívta Bárukot, Néria fiát, és Báruk leírta egy könyvtekercsre Jeremiás diktálása után az Úr minden igéjét, melyet mondott neki. 5 Majd ezt parancsolta Jeremiás Báruknak: »Én akadályozva vagyok, nem mehetek be az Úr házába. 6 Menj be azért te, és olvasd fel a tekercsből, melyet diktálásom után írtál, az Úr igéit a nép füle hallatára az Úr házában böjt napján! Egész Júdának is, mindazoknak, akik városaikból jönnek, fülük hallatára olvasd fel azokat! 7 Hátha eljut könyörgésük az Úr színe elé, és megtérnek, mindenki a maga gonosz útjáról; mert nagy a harag és az indulat, mellyel az Úr szólt ez ellen a nép ellen.«

8 Báruk, Néria fia, mindenben úgy tett, ahogy Jeremiás próféta parancsolta neki: felolvasta a könyvből az Úr igéit az Úr házában.

9 Történt ugyanis Joakimnak, Jozija fiának, Júda királyának ötödik esztendejében, a kilencedik hónapban, hogy böjtöt hirdettek az Úr színe előtt Jeruzsálem egész népének és a Júda városaiból Jeruzsálembe érkező egész népnek. 10 Akkor olvasta fel Báruk a könyvből Jeremiás igéit az Úr házában, Gamarjának, Sáfán írnok fiának kamrájában, a felső udvarban, az Úr háza új kapujának bejáratában, az egész nép füle hallatára.

11 Amikor Mikeás, Sáfán fiának, Gamarjának a fia meghallotta az Úr minden igéjét a könyvből, 12 lement a király házába, az írnok kamrájába, és íme, ott ültek mind a főemberek: Elisáma írnok, Dalaja, Semaja fia, Elnátán, Ákobor fia, Gamarja, Sáfán fia, Cidkija, Hananja fia és az összes főember. 13 Mikeás tudtukra adta mindazokat az igéket, melyeket hallott, amikor Báruk felolvasta a könyvet a nép füle hallatára. 14 Erre elküldte az összes főember Bárukhoz Júdit, Natanja fiát, aki Kúsi fiának, Selemjának volt a fia, ezzel az üzenettel: »Vedd kezedbe a tekercset, amelyet felolvastál a nép füle hallatára, és jöjj!« Báruk, Néria fia, kezébe vette a tekercset, és bement hozzájuk. 15 Ekkor azt mondták neki: »Ülj le, és olvasd fel a fülünk hallatára!« Báruk pedig felolvasta a fülük hallatára. 16 Amikor meghallgattak minden igét, rémülten néztek egymásra, és azt mondták Báruknak: »Mindenképp tudtára kell adnunk a királynak mindezeket az igéket.« 17 Majd kérték Bárukot: »Mondd el nekünk, hogyan írtad le mindezeket az igéket! Az ő diktálása után?« 18 Báruk azt mondta nekik: »Diktálva mondja nekem mindezeket az igéket, én pedig leírom a könyvbe tintával.« 19 Erre így szóltak a főemberek Bárukhoz: »Menj, és rejtőzz el, te is, meg Jeremiás is, és ne tudja meg senki, hogy hol vagytok!« 20 Azután bementek a királyhoz az udvarba, a tekercset letették Elisáma írnok kamrájában, majd a király füle hallatára elmondták az egész dolgot.

21 Erre a király elküldte Júdit, hogy hozza el a tekercset. Az el is hozta Elisáma írnok kamrájából. Majd felolvasta azt Júdi a király füle hallatára és az összes főember füle hallatára, akik a király mellett álltak. 22 A király akkor, a kilencedik hónapban, éppen a téli

palotában tartózkodott, és tűz égett előtte a serpenyőben. 23 Valahányszor Júdi három vagy
négy hasábot elolvasott, levágta azt az írnok késével, és bedobta a tűzbe, mely a
serpenyőben volt, míg el nem emésztette az egész tekercset a tűz a serpenyőben. 24 Nem
rettentek meg, és nem szaggatták meg ruháikat, a király sem, és szolgái közül egy sem, akik
hallották mindezeket az igéket. 25 Elnátán, Dalaja és Gamarja kérlelték ugyan a királyt, hogy
ne égesse el a tekercset, de nem hallgatott rájuk. 26 Sőt a király megparancsolta Jerameél
királyfinak, Szerajának, Ezriél fiának és Selemjának, Abdeél fiának, hogy fogják el Báruk
írnokot és Jeremiás prófétát. Az Úr azonban elrejtette őket.

27 Így hangzott az Úr igéje Jeremiáshoz, miután a király elégette a tekercset az
igékkel, melyeket Báruk leírt Jeremiás diktálása után: 28 »Végy magadnak ismét egy másik
tekercset, és írd le rá mind az előbbi igéket, melyek az előző tekercsen voltak, amelyet
Joakim, Júda királya elégetett! 29 Joakimnak, Júda királyának pedig ezt mondd: Így szól az
Úr: Te elégetted ezt a tekercset, és azt mondtad: `Miért írtad rá, hogy bizonyosan eljön
Babilon királya, elpusztítja ezt az országot, és kipusztít belőle embert és állatot?' 30 Ezért így
szól az Úr Joakimról, Júda királyáról: Nem lesz olyan utóda, aki Dávid trónján ülne.
Holttestét pedig kidobják a nappali hőségbe és az éjszakai fagyba. 31 Meglátogatom őt,
ivadékát és szolgáit bűnük miatt; és elhozom rájuk, Jeruzsálem lakóira és Júda férfiaira
mindazt a bajt, amit megmondtam nekik, de nem hallgatták meg.«

32 Akkor Jeremiás vett egy másik tekercset, és odaadta Báruk írnoknak, Néria fiának,
az pedig leírta rá Jeremiás diktálása után annak a könyvnek minden igéjét, melyet Joakim,
Júda királya tűzben elégetett. Sőt még sok más hasonló igét is fűztek hozzájuk.

37 **Cidkija király követsége** 1 Joachin, Joakim fia után Cidkija, Jozija fia lett a király,
akit Nebukadnezár, Babilon királya tett királlyá Júda országában. 2 Sem ő, sem szolgái, sem
az ország népe nem hallgatott az Úr igéire, amelyeket Jeremiás próféta által mondott.

3 Cidkija király elküldte Júkált, Selemja fiát és Szofonja papot, Maaszja fiát Jeremiás
prófétához ezzel az üzenettel: »Imádkozz értünk az Úrhoz, a mi Istenünkhöz!« 4 Jeremiás
akkor szabadon járt-kelt a nép között, mert még nem vetették börtönbe. 5 Közben a fáraó
serege kivonult Egyiptomból, és amikor a Jeruzsálemet ostromló káldeaiak meghallották
hírét, elvonultak Jeruzsálem alól. 6 Ekkor hangzott az Úr igéje Jeremiás prófétához: 7 »Így
szól az Úr, Izrael Istene: Így beszéljetek Júda királyához, aki hozzám küldött titeket, hogy
megkérdezzetek engem: Íme, a fáraó serege, mely segítségetekre kivonult, visszatér
országába, Egyiptomba. 8 Visszatérnek a káldeaiak is, ostrom alá veszik ezt a várost,
elfoglalják és felégetik tűzzel. 9 Így szól az Úr: Ne ámítsátok magatokat, mondván:
`Biztosan elmennek tőlünk a káldeaiak', mert nem mennek el! 10 De még ha meg is vernétek
az ellenetek harcoló káldeaiak egész seregét, úgyhogy csak néhány sebesült maradna meg
belőle, mindegyik felkelne a sátrában, és felégetnék ezt a várost tűzzel.«

Jeremiás a börtönben 11 Amikor tehát a káldeaiak hadserege elvonult Jeruzsálem alól
a fáraó hadserege miatt, 12 Jeremiás elindult Jeruzsálemből, hogy Benjamin földjére menjen,
és kivegye onnan osztályrészét a nép között. 13 De amikor a Benjamin-kapuhoz ért, ott volt
egy felügyelő, név szerint Jeria, Hananja fiának, Selemjának a fia, aki elfogta Jeremiás
prófétát, és azt mondta: »A káldeaiakhoz akarsz átszökni!« 14 Jeremiás azonban így szólt:
»Hazugság! Nem akarok átszökni a káldeaiakhoz!« De Jeria nem hallgatott rá, hanem
elfogta Jeremiást, és a főemberekhez vitte. 15 Haragudtak a főemberek Jeremiásra, ezért
megverették és börtönbe vetették Jonatán írnok házában, mert azt tették meg fogháznak.
16 Így került Jeremiás a tömlöcbe, a boltozatos üregbe, és ott maradt Jeremiás számos napon
át. 17 Egyszer érte küldött Cidkija király, és elhozatta őt. Megkérdezte tőle a király titokban,
a házában: »Van-e ige az Úrtól?« Erre Jeremiás így szólt: »Van.« Majd ezt mondta:

»Babilon királyának kezébe kerülsz.« 18 Azután így szólt Jeremiás Cidkija királyhoz: »Mit
vétettem ellened, szolgáid ellen és ez ellen a nép ellen, hogy fogházba vetettetek engem?
19 Hol vannak prófétáitok, akik így prófétáltak nektek: `Nem jön Babilon királya ellenetek
és ez ellen az ország ellen?' 20 Most tehát hallgass meg, kérlek, uram király! Jusson színed
elé könyörgésem, és ne vitess vissza Jonatán írnok házába, nehogy meghaljak ott!«

21 Erre megparancsolta Cidkija király, hogy helyezzék át Jeremiást az őrség udvarába,
és adjanak neki naponta egy kenyércipót a pékek utcájából, míg el nem fogy minden kenyér
a városból. Jeremiás tehát az őrség udvarában maradt.

38 **Jeremiás a ciszternában** 1 Hallotta Sáfatja, Mátán fia, Gedalja, Fássúr fia, Júkál,
Selemja fia és Fássúr, Malkija fia azokat az igéket, melyeket Jeremiás szólt az egész néphez,
amikor ezt mondta: 2 »Így szól az Úr: Aki ebben a városban marad, az meg fog halni a kard,
az éhínség és a dögvész által; aki azonban kimegy a káldeaiakhoz, az élni fog, és
zsákmányul kapja az életét, hogy éljen. 3 Így szól az Úr: Egész biztosan a babiloni király
seregének kezébe kerül ez a város, és az elfoglalja.«

4 Ezért a főemberek így szóltak a királyhoz: »Meg kell halnia ennek az embernek,
mert megbénítja ezzel a harcosok kezét, akik megmaradtak ebben a városban, és az egész
nép kezét, ha ilyen szavakat szól hozzájuk! Mert ez az ember ennek a népnek nem
békességére, hanem vesztére törekszik.« 5 Cidkija király erre így szólt: »Íme, ő a kezetekben
van, hiszen a király semmit sem tehet ellenetek.« 6 Fogták tehát Jeremiást, és bedobták
Malkija királyfi ciszternájába, amely az őrség udvarában volt; köteleken bocsátották le
Jeremiást. A ciszternában nem volt víz, csak sár, így Jeremiás belesüllyedt a sárba.

A próféta kimentése 7 Meghallotta az etióp Abdemelek, egy udvari ember, aki a király
házában volt, hogy Jeremiást a ciszternába vetették. A király akkor éppen a Benjamin-
kapuban ült. 8 Kiment Abdemelek a király házából, és így szólt a királyhoz: 9 »Uram király!
Gonoszul cselekedtek ezek az emberek mindent, amit Jeremiás prófétával tettek, amikor
bedobták a ciszternába. Meghalt volna a helyén is az éhínség miatt, mert nincs már kenyér a
városban.« 10 Erre megparancsolta a király az etióp Abdemeleknek: »Végy magad mellé
innen harminc férfit, és emeld ki Jeremiás prófétát a ciszternából, mielőtt meghalna!«
11 Abdemelek tehát maga mellé vette a férfiakat, bement a király házába, a kincstár alatt
levő helyiségbe, és hozott onnan elnyűtt ruhadarabokat és szakadt rongyokat. Majd
leengedte azokat köteleken Jeremiásnak a ciszternába. 12 Ezt mondta az etióp Abdemelek
Jeremiásnak: »Tedd az elnyűtt és szakadt rongyokat hónod alá a kötelekre!« Jeremiás úgy is
tett. 13 Akkor kihúzták Jeremiást a köteleken, és kiemelték a ciszternából. Jeremiás azután az
őrség udvarában maradt.

Utolsó figyelmeztetés a királynak 14 Majd érte küldött Cidkija király, és elhozatta
magához Jeremiás prófétát a harmadik bejárathoz, mely az Úr házában volt. Akkor így szólt
a király Jeremiáshoz: »Kérdezek tőled valamit. Ne titkolj el előlem semmit!« 15 Erre
Jeremiás azt mondta Cidkijának: »Ha kijelentést közlök veled, nemde biztosan megölsz
engem? Ha pedig tanácsot adok neked, nem hallgatsz rám.« 16 Cidkija király ezért titokban
megesküdött Jeremiásnak: »Amint él az Úr, aki alkotta nekünk ezt a lelket, bizony nem
öllek meg, és nem adlak ezeknek a férfiaknak kezébe, akik életedre törnek!« 17 Akkor
Jeremiás ezt mondta Cidkijának: »Így szól az Úr, a Seregek Istene, Izrael Istene: Ha kimégy
Babilon királyának vezéreihez, élni fog lelked, és ezt a várost nem égetik fel tűzzel; élni
fogsz te és házad is. 18 De ha nem mégy ki Babilon királyának vezéreihez, ez a város a
káldeaiak kezébe kerül, és felégetik tűzzel; te sem menekülsz meg kezükből.« 19 Erre így
szólt Cidkija király Jeremiáshoz: »Félek azoktól a júdaiaktól, akik átpártoltak a

káldeaiakhoz; nehogy kezükbe adjanak, és ők csúfot űzzenek belőlem!« 20 De Jeremiás azt
mondta: »Nem adnak! Hallgass csak az Úr szavára, melyet mondok neked, akkor jó dolgod
lesz, és élni fog a lelked! 21 De ha vonakodsz kimenni, ez az az ige, amelyet mutatott nekem
az Úr: 22 Íme, az összes asszonyt, aki megmaradt Júda királyának házában, kiviszik Babilon
királyának vezéreihez; és ők ezt mondják:

`Megcsaltak és föléd kerekedtek
bizalmas embereid;
belesüllyedt lábad az iszapba,
ők pedig meghátráltak.'

23 Minden feleségedet és fiadat kiviszik a káldeaiakhoz, és te sem menekülsz meg
kezükből, hanem Babilon királyának kezébe kerülsz fogolyként, ezt a várost pedig felégetik
tűzzel.«

24 Erre azt mondta Cidkija Jeremiásnak: »Senki se tudja meg ezeket az igéket, nehogy
meghalj! 25 Ha pedig meghallják a főemberek, hogy beszéltem veled, és hozzád mennek, s
azt mondják neked: `Add tudtunkra, mit beszéltél a királlyal, ne titkold el előlünk, akkor
nem ölünk meg! Mit beszélt veled a király?', 26 akkor mondd nekik: `A király elé
terjesztettem kérésemet, hogy ne vitessen vissza Jonatán házába, nehogy meghaljak ott!'«
27 El is jöttek mind a főemberek Jeremiáshoz, és kikérdezték; ő pedig egészen annak
megfelelően tájékoztatta őket, ahogy a király parancsolta. Azok békén hagyták, mert nem
derült ki semmi. 28 Jeremiás azután az őrség udvarában maradt mindaddig a napig, amelyen
Jeruzsálemet elfoglalták.

Ez történt, amikor elfoglalták Jeruzsálemet:

39 **Jeruzsálem sorsa** 1 Cidkijának, Júda királyának kilencedik esztendejében, a
tizedik hónapban eljött Nebukadnezár, Babilon királya és egész hadserege Jeruzsálem ellen,
és ostrom alá vették. 2 Cidkija tizenegyedik esztendejében, a negyedik hónapban, a hónap
kilencedik napján betörtek a városba. 3 Bevonult a babiloni király összes vezére, és leültek a
középső kapuban: Nergalszárecer, Szemegárnábu, Szárszákim, az udvari emberek feje,
Nergalszárecer főtiszt és Babilon királyának összes többi vezére.

4 Történt pedig, hogy amikor meglátta őket Cidkija, Júda királya és összes harcosa,
elmenekültek és kimentek éjjel a városból a királyi kert felé vezető úton, a két várfal között
levő kapun át, és kimentek a síkság felé vezető útra. 5 De a káldeaiak serege üldözőbe vette
őket, és utolérték Cidkiját a jerikói síkságon, elfogták őt, és felvitték Nebukadnezárhoz,
Babilon királyához Reblába, Emát földjére; az pedig ítéletet mondott fölötte.

6 Babilon királya legyilkoltatta Cidkija fiait Reblában a szeme láttára; és Júda összes
nemesét is lemészároltatta Babilon királya. 7 Azután megvakíttatta Cidkiját, és bilincsbe
verette, hogy Babilonba vigyék. 8 A király házát és a nép házait a káldeaiak felégették
tűzzel, Jeruzsálem falait pedig lerombolták. 9 A nép többi részét, mely a városban maradt, és
az átpártolókat, akik átpártoltak hozzá, meg a többi megmaradt népet fogságba vitte
Nabuzardán testőrparancsnok Babilonba. 10 De a népből a szegényeket, akiknek semmijük
sem volt, otthagyta Nabuzardán testőrparancsnok Júda földjén, és szőlőket meg
szántóföldeket adott nekik azon a napon.

Jeremiás szabadulása 11 Jeremiásra nézve pedig ezt a parancsot adta Nebukadnezár,
Babilon királya Nabuzardán testőrparancsnoknak: 12 »Vedd magadhoz, tartsd rajta a
szemed, és ne tégy neki semmi rosszat, hanem ahogyan ő mondja, úgy tégy vele!« 13 Ekkor
érte küldött Nabu-zardán testőrparancsnok, Nabusecbán, az udvari emberek feje,
Nergalszárecer főtiszt és Babilon királyának minden főembere; 14 érte küldtek, és elhozatták
Jeremiást az őrség udvarából, majd átadták Gedaljának, Ahikám fiának, aki Sáfán fia volt,

hogy vigye haza. Így azután a nép között lakott.

Ígéret az etióp Abdemeleknek 15 Jeremiáshoz pedig így hangzott az Úr igéje, amikor
még be volt zárva az őrség udvarában: 16 »Menj, és mondd meg az etióp Abdemeleknek: Így
szól a Seregek Ura, Izrael Istene: Íme, én elhozom igéimet erre a városra, a vesztére és nem
a javára: megvalósulnak előtted azon a napon. 17 De téged megmentelek azon a napon –
mondja az Úr –, és nem kerülsz azoknak a férfiaknak kezébe, akiktől félsz. 18 Mert egész
biztosan megszabadítalak, és nem esel el kard által; hanem zsákmányul kapod életedet, mert
bíztál bennem« – mondja az Úr.

40 **Jeremiás Gedalja helytartónál** 1 Az ige, amely elhangzott Jeremiáshoz az Úrtól,
miután elbocsátotta őt Nabuzardán testőrparancsnok Rámából. Elhozatta ugyanis őt, amikor
még bilincsbe volt verve Jeruzsálem és Júda összes foglya között, akiket fogságba vittek
Babilonba. 2 Elhozatta tehát a testőrparancsnok Jeremiást, és így szólt hozzá: »Az Úr, a te
Istened mondta ki ezt a bajt erre a helyre. 3 El is hozta és megcselekedte az Úr, amint
mondta. Mivel vétkeztetek az Úr ellen, és nem hallgattatok szavára, azért történt meg
veletek ez a dolog. 4 Most pedig, íme, feloldozlak téged ma a kezeden levő bilincsektől. Ha
jónak látszik szemedben, hogy velem jöjj Babilonba, jöjj, és rajtad tartom szememet; ha
azonban rossznak látszik szemedben, hogy velem jöjj Babilonba, maradj itt! Nézd, előtted
az egész ország, oda menj, ahová menni jónak és helyesnek látszik szemedben!« 5 Ő még
akkor nem tért vissza. »Térj vissza Gedaljához, Sáfán fiának, Ahikámnak a fiához, akit
Babilon királya Júda városai fölé rendelt, és lakj vele a nép között! Vagy menj bárhová,
ahová menni helyesnek látszik szemedben!« A testőrparancsnok élelmet és ajándékot adott
neki, majd elbocsátotta. 6 Elment tehát Jeremiás Gedaljához, Ahikám fiához Micpába, és
vele lakott a nép között, mely megmaradt az országban.

Gedalja, Júda helytartója 7 Meghallották a seregek vezérei mind, akik a mezőn voltak
embereikkel együtt, hogy Babilon királya Gedalját, Ahikám fiát rendelte az ország fölé, és
rábízta a férfiakat, asszonyokat és gyermekeket, az ország szegényei közül azokat, akiket
nem vittek fogságba Babilonba. 8 Elmentek tehát Gedaljához Micpába, Jismaél, Natanja fia,
Johanán és Jonatán, Káree fiai, Szeraja, Tanhumet fia, a netofai Efáj fiai és Jaazonja,
Maakáti fia, embereikkel együtt. 9 Akkor Gedalja, Sáfán fiának, Ahikámnak a fia
megesküdött nekik, meg embereiknek, és így szólt: »Ne féljetek attól, hogy a káldeaiakat
szolgáljátok! Lakjatok az országban, és szolgáljátok Babilon királyát, akkor jó dolgotok
lesz! 10 Íme, én Micpában lakom, hogy rendelkezésükre álljak a káldeaiaknak, akik hozzánk
jönnek. Ti pedig gyűjtsétek be a bort, a gyümölcsöt és az olajat, tegyétek edényeitekbe, és
lakjatok városaitokban, melyeket elfoglaltatok!«

11 Mindazok a júdaiak is, akik Moábban, Ammon fiai között és Edomban voltak, meg
az összes országban, meghallották, hogy Babilon királya meghagyott egy maradékot
Júdának, és föléjük rendelte Gedalját, Sáfán fiának, Ahikámnak a fiát. 12 Visszatértek tehát a
júdaiak valamennyien mindazokról a helyekről, ahová elűzték őket, és Júda földjére jöttek
Gedaljához Micpába. Nagyon sok bort és gyümölcsöt gyűjtöttek be.

13 Johanán, Káree fia és a seregek vezérei mindnyájan, akik a mezőn voltak, elmentek
Gedaljához Micpába, 14 és ezt mondták neki: »Tudod-e, hogy Baálisz, Ammon fiainak
királya elküldte Jismaélt, Natanja fiát, hogy megöljön téged?« De Gedalja, Ahikám fia nem
hitt nekik. 15 Akkor Johanán, Káree fia titokban így szólt Gedaljához Micpában: »Elmegyek,
és megölöm Jismaélt, Natanja fiát, úgyhogy senki sem fogja megtudni! Miért öljön meg ő
téged, hogy aztán szétszóródjék egész Júda, akik hozzád gyűltek, és elpusztuljon Júda

maradéka?« 16 De Gedalja, Ahikám fia azt mondta Johanánnak, Káree fiának: »Ne tedd meg
ezt a dolgot, mert hazugságot beszélsz Jismaélről!«

41 **Gedalja meggyilkolása** 1 Történt pedig a hetedik hónapban, hogy eljött Jismaél,
Elisáma fiának, Natanjának a fia, aki királyi származású és a király főemberei közül való
volt, s vele tíz férfi Gedaljához, Ahikám fiához Micpába, és együtt étkeztek ott Micpában.
2 Akkor felkelt Jismaél, Natanja fia és a tíz férfi, aki vele volt, lesújtottak karddal Gedaljára,
Sáfán fiának, Ahikámnak a fiára, és megölték őt, akit Babilon királya az ország fölé rendelt.
3 Az összes júdaira, akik Gedaljával voltak Micpában, és az ott talált káldeaiakra, a
harcosokra is lesújtott Jismaél.

4 Gedalja megölése után a második napon, amikor még senki sem tudott róla, történt,
5 hogy férfiak jöttek Szíchemből, Sílóból és Szamariából, nyolcvan férfi, lenyírt szakállal,
megszaggatott ruhában és bevagdalt testtel; ételáldozat és tömjén volt a kezükben, hogy az
Úr házába vigyék. 6 Jismaél, Natanja fia kiment elébük Micpából, és miközben ment,
egyfolytában sírt. Amikor pedig összetalálkozott velük, azt mondta nekik: »Jöjjetek el
Gedaljához, Ahikám fiához!« 7 De amint a város közepére értek, lemészárolta őket Jismaél,
Natanja fia, és a ciszternába dobta, ő meg a férfiak, akik vele voltak. 8 De akadt köztük tíz
férfi, akik azt mondták Jismaélnek: »Ne ölj meg minket, mert rejtett készleteink vannak a
mezőn: búza és árpa, olaj és méz!« Erre elállt szándékától, és nem ölte meg őket
testvéreikkel együtt. 9 A ciszterna pedig, amelybe beledobta Jismaél mindazoknak a
férfiaknak a holttestét, akikre lesújtott Gedalja oldalán, ugyanaz volt, amelyet Ásza király
készíttetett Bása, Izrael királya miatt. Ezt töltötte meg Jismaél, Natanja fia megöltekkel.
10 Azután fogságba vitte Jismaél a nép egész maradékát, mely Micpában volt: a király
leányait és az egész népet, amely Micpában maradt, akiket Nabuzárdán testőrparancsnok
Gedaljára, Ahikám fiára bízott. Fogságba vitte tehát őket Jismaél, Natanja fia, és elindult,
hogy átmenjen Ammon fiaihoz.

11 Meghallotta Johanán, Káree fia és a seregek vezérei valamennyien, akik vele
voltak, mindazt a gonoszságot, amit Jismaél, Natanja fia művelt. 12 Erre maguk mellé vették
az összes férfit, és elindultak, hogy harcoljanak Jismaél, Natanja fia ellen. Rá is találtak a
nagy víznél, mely Gibeon mellett van. 13 Amikor pedig az egész nép, mely Jismaéllel volt,
meglátta Johanánt, Káree fiát és vele a seregek valamennyi vezérét, megörült.
14 Visszafordult az egész nép, melyet Jismaél fogságba vitt Micpából; visszatértek, és
Johanánhoz, Káree fiához mentek. 15 Jismaél, Natanja fia pedig nyolc férfival elmenekült
Johanán elől, és Ammon fiaihoz ment.

A maradék lakosság összegyűjtése 16 Ekkor Johanán, Káree fia és a seregek
valamennyi vele lévő vezére maga mellé vette a Micpából való egész maradék népet, melyet
visszahozott Jismaéltől, Natanja fiától, miután az lesújtott Gedaljára, Ahikám fiára:
férfiakat, harcosokat, asszonyokat, gyermekeket és udvari embereket, akiket visszahozott
Gibeonból. 17 Majd elmentek, és Kámaám szállásán tartózkodtak Betlehem mellett, hogy
továbbmenjenek és eljussanak Egyiptomba 18 a káldeaiak elől, féltek ugyanis tőlük, mert
Jismaél, Natanja fia lesújtott Gedaljára, Ahikám fiára, akit Babilon királya az ország fölé
rendelt.

42 **Könyörgés Isten szaváért** 1 Odament a seregek minden vezére, Johanán, Kárea fia,
Jaazonja, Hósea fia és az egész nép apraja-nagyja, 2 és így szóltak Jeremiás prófétához:
»Jusson színed elé könyörgésünk, és imádkozz értünk az Úrhoz, a te Istenedhez, ezért az
egész maradékért! Mert kevesen maradtunk meg a sokból, amint saját szemeddel láthatsz
minket. 3 Adja tudtul nekünk az Úr, a te Istened azt az utat, amelyen járnunk kell, és azt az

igét, amelyet meg kell cselekednünk!« 4 Erre Jeremiás próféta azt mondta nekik:
»Hallottam. Íme, én imádkozom az Úrhoz, a ti Istenetekhez szavaitok szerint; azután
minden szót tudtotokra adok, melyet az Úr válaszol nektek; nem titkolok el előletek
semmit.« 5 Ők pedig mondták Jeremiásnak: »Az Úr legyen ellenünk igaz és megbízható
tanú, ha nem cselekszünk mindenben annak az igének megfelelően, mellyel az Úr, a te
Istened hozzánk küld téged! 6 Akár jó, akár rossz, hallgatunk az Úr, a mi Istenünk szavára,
akihez küldünk téged; hogy jó dolgunk legyen, azért hallgatunk az Úr, a mi Istenünk
szavára.«

Emlékezés az egyiptomi kivonulásra 7 Történt pedig tíz nap múlva, hogy az Úr igéje
hangzott Jeremiáshoz. 8 Akkor hívatta Johanánt, Káree fiát és a seregek valamennyi vezérét,
akik vele voltak, meg az egész nép apraját-nagyját, 9 és ezt mondta nekik: »Így szól az Úr,
Izrael Istene, akihez küldtetek engem, hogy könyörgéseteket színe elé terjesszem: 10 Ha itt
maradtok ebben az országban, felépítelek titeket, és nem rombollak le, elültetlek titeket, és
nem gyomlállak ki; mert megbántam a rosszat, amit veletek tettem. 11 Ne féljetek Babilon
királyától, akitől féltek! Ne féljetek tőle – mondja az Úr –, mert én veletek vagyok, hogy
megszabadítsalak benneteket, és megmentselek titeket kezéből! 12 Irgalmat gyakorolok
veletek, és ő is irgalmazni fog nektek: visszaenged titeket földetekre.

13 De ha azt mondjátok: `Nem maradunk ebben az országban', és nem hallgattok az
Úrnak, a ti Isteneteknek szavára, 14 hanem így szóltok: `Nem! Inkább Egyiptom földjére
megyünk, ahol nem látunk majd harcot, kürtszót sem hallunk, és kenyérre sem éhezünk; ott
fogunk lakni', 15 akkor halljátok most azért az Úr igéjét, Júda maradéka! Így szól a Seregek
Ura, Izrael Istene: Ha mindenképp Egyiptomba szándékoztok menni, és odamentek, hogy
ott lakjatok mint jövevények, 16 a kard, amelytől féltek, ott ér utol titeket Egyiptom földjén;
és az éhínség, amely miatt aggódtok, ott jár nyomotokban Egyiptomban, s ott fogtok
meghalni. 17 Minden ember, aki Egyiptomba szándékozik menni, hogy ott lakjék mint
jövevény, kard, éhínség és dögvész által fog meghalni; nem lesz köztük senki, aki
megmarad és megmenekül a bajtól, melyet rájuk hozok. 18 Mert így szól a Seregek Ura,
Izrael Istene: Ahogy kiáradt haragom és indulatom Jeruzsálem lakóira, úgy árad ki rátok
indulatom, ha Egyiptomba mentek; átokká és borzadállyá, átkozódás és gyalázat tárgyává
lesztek, és nem látjátok meg többé ezt a helyet.«

Óvás a meneküléstől 19 Így szól az Úr rólatok, Júda maradéka: »Ne menjetek
Egyiptomba! Tudjátok meg jól, hogy figyelmeztettelek ma benneteket! 20 Mert saját
magatokat csaptátok be, hiszen ti küldtetek engem az Úrhoz, a ti Istenetekhez, mondván:
`Könyörögj értünk az Úrhoz, a mi Istenünkhöz! Ahogy az Úr, a mi Istenünk mondja, úgy
adj tudtunkra mindent, és mi megtesszük!' 21 Tudtotokra adtam ma, de nem hallgattatok az
Úrnak, a ti Isteneteknek szavára semmiben, amivel hozzátok küldött engem. 22 Most tehát
tudjátok meg jól, hogy kard, éhínség és dögvész által fogtok meghalni azon a helyen, ahová
menni kívántok, hogy ott lakjatok mint jövevények!«

43 **Menekülés Egyiptomba** 1 Történt pedig, hogy miután Jeremiás végig elmondta az
egész nép előtt az Úrnak, az ő Istenüknek minden igéjét, mellyel az Úr, az ő Istenük küldte
őt hozzájuk, mindezeket az igéket, 2 akkor megszólalt Azarja, Ózaja fia, Johanán, Káree fia
és az összes kevély férfi, és ezt mondták Jeremiásnak: »Hazugságot beszélsz! Nem küldött
téged az Úr, a mi Istenünk, mondván: `Ne menjetek Egyiptomba, hogy ott lakjatok mint
jövevények!', 3 hanem Báruk, Néria fia ingerel téged ellenünk, hogy a káldeaiak kezébe
adjon minket, hogy megöljenek, vagy fogságba vigyenek minket Babilonba.«

4 Sem Johanán, Káree fia, sem a seregek vezérei és a nép közül senki nem hallgatott

az Úr szavára, hogy maradjanak Júda földjén, 5 hanem magával vitte Johanán, Káree fia és a
seregek összes vezére Júda egész maradékát, akik visszatértek minden nemzet közül, ahová
elűzték őket, hogy megint Júda földjén lakjanak: 6 a férfiakat, az asszonyokat, a
gyermekeket, a király leányait és mindenkit, akit Nabuzárdán testőrparancsnok ott hagyott
Gedaljával, Sáfán fiának, Ahikámnak a fiával, valamint Jeremiás prófétát meg Bárukot,
Néria fiát. 7 Elmentek Egyiptom földjére, mert nem hallgattak az Úr szavára; s eljutottak
Tafneszig.

Jelképes cselekedet: az elrejtett kövek 8 Akkor így hangzott az Úr igéje Jeremiáshoz
Tafneszben: 9 »Végy kezedbe nagy köveket, és rejtsd el őket az agyagban, a kövezet alatt,
mely a fáraó házának bejáratánál van Tafneszben, júdai férfiak szeme láttára! 10 Azután ezt
mondd nekik: Így szól a Seregek Ura, Izrael Istene: Íme, én érte küldök és elhozom
Nebukadnezárt, Babilon királyát, az én szolgámat, és trónját e kövek fölé helyezem,
amelyeket elrejtettem; kifeszíti majd fölöttük díszsátrát. 11 Eljön, és megveri Egyiptom
földjét: aki halálra való, azt halállal, aki fogságra, azt fogsággal, aki kardra, azt karddal.
12 Tüzet gyújt Egyiptom isteneinek templomaiban, felégeti azokat, és fogságba viszi őket.
Kitetvezi Egyiptom földjét, ahogyan kitetvezi ruháját a pásztor, majd bántatlanul kivonul
onnan. 13 Összetöri az Egyiptom földjén levő Bét-Semes oszlopait, Egyiptom isteneinek
templomait pedig felégeti tűzzel.«

44 **A bálványimádás ellen** 1 Az ige, amely elhangzott Jeremiáshoz az Egyiptom
földjén lakó júdaiakról, mindazokról, akik Migdolban, Tafneszben, Memfiszben és Patrosz
földjén laktak: 2 »Így szól a Seregek Ura, Izrael Istene: Ti láttátok mindazt a rosszat, amit
Jeruzsálemre és Júda összes városára hoztam: íme, romok azok ma, és nincs bennük lakó,
3 gonoszságuk miatt, melyet azért műveltek, hogy engem bosszantsanak, amikor elmentek
más isteneknek tömjénezni és szolgálni, akiket nem ismertek sem ők, sem ti, sem atyáitok.
4 Pedig elküldtem hozzátok összes szolgámat, a prófétákat, idejekorán küldtem, és
mondtam: Ne tegyétek ezt az utálatos dolgot, amit gyűlölök! 5 De nem hallgatták meg, és
nem hajtották ide fülüket, hogy megtérjenek gonoszságukból, és ne tömjénezzenek más
isteneknek. 6 Ezért kiáradt indulatom és haragom, s fellángolt Júda városaiban és Jeruzsálem
utcáin, úgyhogy rommá és pusztasággá lettek, amint azok ma is.

7 Most pedig így szól az Úr, a Seregek Istene, Izrael Istene: Miért tesztek ily nagy
rosszat magatokkal? Hogy kiirtsanak titeket, férfit és asszonyt, gyermeket és csecsemőt
Júdából, hogy ne hagyjanak nektek maradékot sem? 8 Miért bosszantotok engem kezetek
műveivel, más isteneknek tömjénezve Egyiptom földjén, ahová bementetek, hogy ott
tartózkodjatok mint jövevények? Hogy kiirtsanak titeket, és átokká meg gyalázattá legyetek
a föld minden nemzete között? 9 Talán elfelejtettétek atyáitok gonoszságait, Júda királyainak
gonoszságait és feleségeik gonoszságait, a ti gonoszságaitokat és feleségeitek gonoszságait,
melyeket Júda földjén és Jeruzsálem utcáin műveltek? 10 Nem bánkódtak mind a mai napig;
nem féltek és nem jártak törvényem és rendelkezéseim szerint, melyeket elétek és atyáitok
elé adtam. 11 Ezért így szól a Seregek Ura, Izrael Istene: Íme, én ellenetek fordítom arcomat
a vesztetekre, hogy kiirtsam egész Júdát. 12 Elragadom Júda maradékát, akik Egyiptom
földje felé fordították arcukat, hogy oda menjenek, és ott tartózkodjanak mint jövevények.
Elvesznek mindnyájan Egyiptom földjén, elesnek a kard által, az éhínség által elvesznek,
kicsitől nagyig; a kard és az éhínség által fognak meghalni. Átokká, borzadállyá, átkozódás
és gyalázat tárgyává lesznek. 13 Meglátogatom az Egyiptom földjén lakókat, ahogyan
meglátogattam Jeruzsálemet, karddal, éhínséggel és dögvésszel. 14 Nem lesz senki, aki
megmenekül és megmarad Júda maradékából, akik Egyiptom földjére mentek, hogy ott
tartózkodjanak mint jövevények, és majd visszatérjenek Júda földjére, ahová lelkük
visszatérni vágyik, hogy ott lakjanak. De nem térnek vissza, kivéve néhány menekültet.«

A nyílt elpártolás 15 Erre így feleltek Jeremiásnak mindazok a férfiak, akik tudták,
hogy feleségeik más isteneknek tömjéneznek, és az asszonyok mind, akik nagy tömegben
álltak ott, meg az egész nép, amely Egyiptom földjén, Patroszban lakott: 16 »Arra az igére
nézve, amelyet az Úr nevében mondtál nekünk, nem hallgatunk rád, 17 hanem mindenben
egészen annak az igének megfelelően cselekszünk, amely elhagyta ajkunkat: tömjénezünk
az ég királynőjének, és italáldozatot öntünk neki, ahogyan tettük mi és atyáink, királyaink és
fejedelmeink Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin, mert akkor jóllaktunk kenyérrel, jó
dolgunk volt, és bajt nem láttunk. 18 De mióta felhagytunk azzal, hogy tömjénezzünk az ég
királynőjének, és italáldozatot öntsünk neki, mindenben hiányt szenvedünk, és kard meg
éhínség által veszünk el. 19 Amikor pedig tömjénezünk az ég királynőjének, és italáldozatot
öntünk neki, talán férjeink tudta nélkül készítünk neki áldozati kalácsokat, melyek őt
ábrázolják, és öntünk neki italáldozatot?«

A büntető ítélet 20 Akkor Jeremiás szólt az egész néphez: a férfiakhoz és az
asszonyokhoz, az egész néphez, akik ilyen feleletet adtak neki, és ezt mondta: 21 »Vajon
nem arra a tömjénáldozatra emlékezett-e az Úr, amelyet Júda városaiban és Jeruzsálem
utcáin bemutattatok, ti és atyáitok, királyaitok, fejedelmeitek és az ország népe? Nem az
jutott-e eszébe? 22 És nem bírta tovább elviselni az Úr tetteitek gonoszságát, az
utálatosságokat, melyeket műveltetek. Ezért lett országotok rommá, borzadállyá és átokká,
lakó nélkül, ahogy ez ma is van. 23 Mivel tömjént áldoztatok és vétkeztetek az Úr ellen, nem
hallgattatok az Úr szavára, és nem jártatok az ő törvénye, rendelkezései és parancsai szerint,
azért ért titeket ez a baj, ahogy ez ma is van.«

24 Majd ezt mondta Jeremiás az egész népnek és valamennyi asszonynak: »Halljátok
az Úr igéjét, egész Júda, akik Egyiptom földjén vagytok! 25 Így szól a Seregek Ura, Izrael
Istene: Ti és feleségeitek szóltatok szátokkal, és kezetekkel teljesítettétek, amit mondtatok:
`Mindenképp megtartjuk fogadalmainkat, melyeket fogadtunk, hogy tömjénezünk az ég
királynőjének, és italáldozatot öntünk neki.' Csak teljesítsétek fogadalmaitokat, csak
tartsátok meg fogadalmaitokat! 26 Ezért halljátok az Úr igéjét, egész Júda, akik Egyiptom
földjén laktok: Íme, megesküszöm az én nagy nevemre – mondja az Úr –, hogy Egyiptom
egész földjén egyetlen júdai férfi szájából sem hangzik el többé az én nevem: `Él az
Úristen!' 27 Íme, én virrasztok fölöttük a vesztükre, és nem a javukra; elvesznek Júda férfiai
mind, akik Egyiptom földjén vannak, a kard és az éhínség által, míg csak el nem fogynak.
28 De az a kevés ember, aki megmenekül a kardtól, visszatér Egyiptom földjéről Júda
földjére. Akkor majd megtudja Júda egész maradéka, akik Egyiptom földjére mentek, hogy
ott tartózkodjanak jövevényként, hogy kinek a szava teljesedik be, az enyém vagy az övék.

29 Ez lesz számotokra a jel – mondja az Úr –, hogy meglátogatlak titeket ezen a
helyen, és így megtudjátok, hogy valóban beteljesednek rajtatok szavaim, a vesztetekre.
30 Így szól az Úr: Íme, én Efree fáraót, Egyiptom királyát ellenségeinek kezébe adom, azok
kezébe, akik életére törnek, ahogy Cidkiját, Júda királyát Nebukadnezárnak, Babilon
királyának kezébe adtam, aki ellensége volt, és életére tört.«

45 **Isten szava Báruknak** 1 Az ige, amelyet Jeremiás próféta mondott Báruknak, Néria
fiának, amikor az leírta egy könyvbe ezeket az igéket Jeremiás diktálása után, Joakimnak,
Jozija fiának, Júda királyának negyedik esztendejében: 2 »Így szól az Úr, Izrael Istene, rólad,
Báruk: 3 Azt mondtad: `Jaj nekem, mert az Úr bánattal tetézte fájdalmamat! Elfáradtam
sóhajtozásomban, és nyugalmat nem találok!' 4 Ezt mondd neki: Így szól az Úr: Íme, amit
felépítettem, lerombolom, és amit elültettem, kigyomlálom; az egész földre vonatkozik ez.

5 Te mégis nagy dolgokat kérsz magadnak? Ne kérj! Mert íme, én bajt hozok minden testre
– mondja az Úr –, neked azonban zsákmányul adom életedet mindazokon a helyeken, ahová
csak mégy.«

FENYEGETŐ BESZÉDEK A NÉPEK ELLEN: 46,1-51,64.

Egyiptom ellen: 46,2-26

46 **Bevezetés** 1 Az Úr igéje, mely elhangzott Jeremiás prófétához a nemzetek ellen.

Vereség az Eufrátesznél 2 Egyiptomról. Nékaó fáraónak, Egyiptom királyának
hadserege ellen, amely az Eufrátesz folyónál Karkemisben volt; ezt verte meg
Nebukadnezár, Babilon királya, Joakimnak, Jozija fiának, Júda királyának negyedik
esztendejében.

3 »Készítsetek elő pajzsot és vértet,
és induljatok a harcba!
4 Fogjátok be a lovakat,
és szálljatok fel, lovasok!
Álljatok fel sisakban,
élesítsétek a lándzsákat,
öltsétek fel a páncélokat!
5 De mit látok?
Megrémülnek és meghátrálnak,
hőseik összetörnek és futva menekülnek,
hátra sem néznek;
rettenet mindenfelől
– mondja az Úr. –
6 Nem futhat el a gyors,
és nem menekülhet meg a hős;
északon, az Eufrátesz folyó mellett
megbotlanak és elesnek.
7 Ki ez, aki árad, mint a Nílus,
vizei örvénylenek, mint a folyamok?
8 Egyiptom árad, mint a Nílus,
és vizei örvénylenek, mint a folyamok.
Ezt mondta: `Kiáradok, elborítom a földet,
elpusztítok várost és benne lakókat.'
9 Vágtassatok, lovak,
és száguldjatok, kocsik!
Vonuljanak ki a hősök:
Kús és Pút, akik pajzsot ragadnak,
a lúdiak, akik íjat ragadnak, és megfeszítik!
10 De az a nap az Úré, a Seregek Istenéé,
a bosszú napja, hogy bosszút álljon ellenségein:
emészt a kard, és jóllakik,
megittasodik vérüktől;
mert véresáldozat ez az Úrnak, a Seregek Istenének
észak földjén, az Eufrátesz folyónál.
11 Menj fel Gileádba, és hozz balzsamot,
Egyiptom szűz leánya!
Hiába szerzel sok orvosságot,

sebed nem heged be.
12 Hallják a nemzetek gyalázatodat,
és kiáltásod betölti a földet;
mert hős hősbe botlik,
együtt esnek el mindketten.«

Egyiptom meghódítása 13 Az ige, amelyet az Úr mondott Jeremiás prófétának arról, hogy eljön Nebukadnezár, Babilon királya, hogy megverje Egyiptom földjét.
14 »Hirdessétek Egyiptomban,
és adjátok tudtul Migdolban,
adjátok tudtul Memfiszben és Tafneszben!
Mondjátok: `Állj elő, és készülj fel,
mert kard emészt körülötted!'
15 Miért dőlt le erős bikád?
Nem tudott megállni, mert az Úr letaszította.
16 Megsokasította az elbukókat,
rá is esett egyik a másikra,
és így szóltak: `Kelj fel!
Térjünk vissza népünkhöz és szülőföldünkre
a pusztító kard elől!'
17 Így hívták ott a fáraót, Egyiptom királyát:
Lárma, aki elmulasztotta az alkalmat.
18 Amint igaz, hogy élek én – mondja a Király,
akinek Seregek Ura a neve –,
bizonyosan el fog jönni,
mint ahogy a Tábor a hegyek közt van,
és a Kármel a tenger mellett.
19 Fogságba való holmit készíts magadnak,
Egyiptom leánya, aki ott lakol!
Mert Memfisz pusztasággá lesz,
lerombolják, és nem lesz lakója.
20 Szépséges üsző Egyiptom,
de bögöly jön rá északról.
21 Zsoldosai is olyanok benne,
mint hizlalt borjak,
de ők is megfordulnak,
elfutnak együtt, meg sem állnak;
mert eljön rájuk szerencsétlenségük napja,
meglátogatásuk ideje.
22 Hangja mint a sziszegő kígyóé,
mert hadsereggel jönnek,
és fejszékkel mennek neki,
mint a favágók.
23 Kivágják erdejét – mondja az Úr –,
noha számba venni sem lehet;
mert többen vannak, mint a sáskák,
és számuk sincsen.
24 Megszégyenül Egyiptom leánya,
észak népének kezébe kerül.«

25 Ezt mondja a Seregek Ura, Izrael Istene: »Íme, én meglátogatom a Nóból való
Ámont, a fáraót és Egyiptomot, isteneit és királyait; a fáraót és azokat, akik benne bíznak.
26 Azok kezébe adom őket, akik életükre törnek: Nebukadnezárnak, Babilon királyának
kezébe és szolgáinak kezébe. De azután úgy laknak majd ott, mint a hajdankor napjaiban –
mondja az Úr. –

Izrael vigasztalása; fenyegetés a filiszteusok ellen: 46,27-47,7

Vigasztalás Izraelnek

27 Te pedig ne félj, szolgám, Jákob,
és ne rettegj, Izrael!
Mert íme, én megszabadítalak téged a távolból,
és ivadékaidat fogságuk földjéről;
visszatér Jákob, és nyugalmat talál,
gondtalanul él, és nem rémíti senki.
28 Te ne félj, szolgám, Jákob – mondja az Úr –,
mert én veled vagyok.
Mert véget vetek minden nemzetnek,
ahová elűztelek téged,
neked azonban nem vetek véget;
csak megfenyítelek igazságosan,
mert nem hagyhatlak egészen büntetés nélkül.«

47 **A filiszteusok ellen** 1 Az Úr igéje, mely elhangzott Jeremiás prófétához a
filiszteusok ellen, mielőtt a fáraó megverte Gázát.

2 Így szól az Úr:
»Íme, vizek törnek fel észak felől,
és áradó patakká lesznek;
elárasztják a földet, és ami azt betölti,
a várost és a benne lakókat.
Kiáltoznak az emberek,
és jajgat a föld minden lakója,
3 paripái patáinak dübörgő hangja miatt,
szekereinek robaja, kerekeinek zörgése miatt.
Az apák nem fordulnak fiaikhoz,
mert ellankadt a kezük.
4 Mert eljön a nap,
hogy elpusztítsanak minden filiszteust,
kiirtsák Tírusznak és Szidonnak
minden megmaradt segítőjét;
mert elpusztítja az Úr a filiszteusokat,
Kaftor szigetének maradékát.
5 Kopasszá lett Gáza,
elnémult Askalon.
Völgyüknek maradéka,
meddig vagdalod még magadat?
6 Jaj, az Úrnak kardja!
Meddig nem nyugszol meg?
Térj vissza hüvelyedbe,
csillapodj és maradj nyugton!

7 Hogyan nyugodhatna meg,
amikor az Úr parancsolt neki?
Askalon ellen és a tengerpart ellen,
oda rendelte őt.«

Moáb ellen: 48,1-47

48 **Moáb pusztulása** 1 Moábról.
Így szól a Seregek Ura, Izrael Istene:
»Jaj Nábónak, mert elpusztult,
megszégyenült Kirjátaim, elfoglalták,
megszégyenült a vár, és megzavarodott!
2 Nincs többé Moáb dicsősége,
Hesbonban gonoszságot terveztek ellene:
`Jöjjetek, és irtsuk ki a nemzetek közül!'
Te is megsemmisülsz, Madmén,
kard jár a nyomodban.
3 Kiáltás hangzik Oronaimból:
`Pusztulás és nagy romlás!'
4 Összetört Moáb,
kiáltásuk Coárig hallatszik.
5 Bizony, a Lúit emelkedőjén
keserves sírással mennek fel;
bizony, Oronaim lejtőjén
ellenség hallja az összetörtek kiáltását:
6 `Fussatok, mentsétek meg életeteket,
legyetek olyanok, mint cserje a pusztában!'
7 Mivel műveidben és kincseidben bíztál,
téged is elfoglalnak;
Kámos fogságba megy
papjaival és fejedelmeivel együtt.
8 Pusztító jön minden város ellen,
és egy város sem menekül meg;
elpusztul a völgy, és tönkremegy a síkság,
ahogyan megmondta az Úr.
9 Adjatok szárnyat Moábnak,
hogy elszállva eltávozzék!
Mert városai pusztasággá lesznek,
nem lesz lakó bennük.
10 Átkozott, aki az Úr munkáját hanyagul végzi,
és átkozott, aki kíméli kardját a vértől!

Moáb, a pusztító 11 Gondtalanul élt Moáb ifjúkora óta,
és nyugodtan pihent borseprőjén,
nem öntötték át egyik edényből a másikba,
és fogságba sem ment;
ezért maradt meg íze benne,
és illata sem változott.
12 Azért íme, jönnek napok – mondja az Úr –,
amikor csaposokat küldök rá, akik megcsapolják;

edényeit kiürítik, és korsóit összetörik.
13 Megszégyenül Moáb Kámos miatt,
ahogyan megszégyenült Izrael háza Bétel miatt, amelyben bízott.
14 Hogyan mondhatjátok: `Hősök vagyunk,
és harcra edzett férfiak?'
15 Elpusztul Moáb, városait megszállják,
és válogatott ifjai a vágóhídra mennek
– mondja a Király, akinek Seregek Ura a neve. –
16 Hamarosan eljön Moáb balszerencséje,
és veszte nagyon gyorsan közeledik.
17 Szánakozzatok rajta mind, akik körülötte vagytok,
mindnyájan, akik ismeritek nevét!
Mondjátok: `Hogy összetört az erős jogar, az ékes pálca!'
18 Szállj le dicsőségedből, és ülj szomjúságban,
Díbon leánya, aki ott laksz!
Mert Moáb pusztítója felvonult ellened,
lerombolja erődítményeidet.
19 Állj ki az útra, és tekints szét,
Ároer lakója!
Kérdezd meg a futót és menekülőt,
s mondd: `Mi történt?'
20 Megszégyenült Moáb, mert megzavarodott.
Jajgassatok és kiáltsatok,
hirdessétek az Arnon mellett,
hogy elpusztult Moáb!
21 Ítélet jött el a sík földre, Helonra, Jászára és Mefaátra, 22 Díbonra, Nábóra és Bétdeblataimra, 23 Kirjátaimra, Bétgámulra és Bétmáonra, 24 Káriótra, Boszrára és Moáb földjének minden városára, a távoliakra és a közeliekre.
25 Letörték Moáb szarvát,
és karját összezúzták – mondja az Úr. –
26 Részegítsétek le, mert az Úrral szemben nagyra tört! Tenyereljen bele Moáb a saját okádékába, és legyen nevetség tárgya ő is! 27 Vajon nem volt-e neked nevetség tárgya Izrael? Vagy talán tolvajok közt kapták rajta, hogy valahányszor beszélsz róla, fejedet csóválod?
28 Hagyjátok el a városokat,
és lakjatok a kősziklán, Moáb lakói!
Legyetek olyanok, mint a galamb,
mely a hasadék nyílásának oldalain fészkel!

Moáb gőgje

29 Hallottunk Moáb gőgjéről – gőgös nagyon –:
büszkeségéről, gőgjéről, kevélységéről
és szívének fennhéjázásáról.
30 Én ismerem kérkedését – mondja az Úr –, hamis a fecsegése, hamisak a tettei. 31 Ezért jajgatok Moáb miatt, és egész Moábért kiáltok; Kír-Heresz férfiai miatt sóhajtoznak.
32 Jázer siratásánál jobban siratlak,
Sibma szőlőtője!
Indáid túlnyúltak a tengeren,
Jázer tengeréig értek;

gyümölcsödre és szüretedre
pusztító tört rá.
33 Eltűnt az öröm és ujjongás
a gyümölcsöskertből, Moáb földjéről;
a bort a sajtókból eltüntettem,
nem tapossák örömkiáltással,
a kiáltás nem örömkiáltás.

34 Hesbon kiáltozása Eláléig ér, Jászáig hallatják hangjukat, Szegortól Oronaimig, Eglát-Selisijjáig; mert Nemrim vizei is pusztasággá lesznek. 35 Kipusztítom Moábból – mondja az Úr – azt, aki áldozatot mutat be a magaslaton, és isteneinek tömjénez. 36 Ezért zokog a szívem Moábért, miként a fuvola, és zokog a szívem Kír-Heresz férfiaiért, miként a fuvola. Ezért veszett el tartaléka, amit szerzett. 37 Bizony, minden fej kopasz, és minden szakáll levágva; minden kézen vágások, és a derékon zsákruha. 38 Moábban minden háztetőn és terein mindenütt gyász van, mert összetörtem Moábot, mint egy edényt, mely senkinek sem tetszik – mondja az Úr. – 39 Hogy megzavarodott! Jajgassatok! Hogy hátat fordított Moáb, hogy megszégyenült! Nevetség tárgyává lesz Moáb, elrettentésül egész környezetének.

Büntető ítélet 40 Mert így szól az Úr:
Íme, mint a sas, úgy repül,
és kiterjeszti szárnyát Moábra.
41 Elfoglalják a városokat,
és a várakat beveszik;
Moáb hőseinek szíve olyan lesz azon a napon,
mint a vajúdó asszony szíve.
42 Elpusztul Moáb, nem lesz többé nép,
mert az Úrral szemben nagyra tört.
43 Rettenet, verem és háló vár rád,
Moáb lakója – mondja az Úr. –
44 Aki elmenekül a rettenet elől,
beleesik a verembe,
és aki kijön a veremből,
azt megfogja a háló;
mert elhozom Moábra
meglátogatásuk esztendejét
– mondja az Úr. –
45 Hesbon árnyékában álltak meg
erőtlenül a menekülők;
de tűz csapott ki Hesbonból,
és láng Szeón közepéből;
megemésztette Moáb halántékát,
és a zajongók feje tetejét.
46 Jaj neked, Moáb!
Elveszett Kámos népe!
Mert fiaid fogságba kerültek,
és leányaid rabságba.
47 De majd jóra fordítom Moáb sorsát
a végső napokban« – mondja az Úr.

Eddig tart Moáb ítélete.

A többi szomszédnép ellen

49 Az ammoniták ellen

1 Ammon fiairól.
Így szól az Úr:
»Talán nincsenek fiai Izraelnek?
Vagy nincs neki örököse?
Miért vette birtokba Milkom Gádot,
és népe miért lakik annak városaiban?
2 Azért íme, jönnek napok
– mondja az Úr –,
amikor Ammon fiainak Rabbájában
harci riadót hallatok.
Romhalmazzá lesz,
és leányvárosai tűzben égnek el;
akkor birtokba veszi Izrael azokat,
akik őt birtokba vették – mondja az Úr. -
3 Jajgass, Hesbon, mert elpusztult Hái!
Kiáltsatok, Rabba leányai,
öltsetek zsákruhát, gyászoljatok,
és bolyongjatok a falak között!
Mert Melkom fogságba megy
papjaival és fejedelmeivel együtt.
4 Miért dicsekszel a völgyekkel?
Termékeny volt völgyed, te elpártolt leány,
aki kincseidben bízol:
`Ki jöhet ellenem?'
5 Íme, én rettegést hozok rád
– mondja az Úr, a Seregek Istene –,
mindazoktól, akik körülötted vannak;
akkor szétszóródtok, ki merre lát,
és nem lesz, aki összegyűjtse a menekülőket.
6 De azután majd jóra fordítom
Ammon fiainak sorsát«
– mondja az Úr.

Edom ellen 7 Edomról.
Így szól a Seregek Ura:
»Vajon nincs már bölcsesség Temánban?
Elveszett a tanács az értelmesektől,
tönkrement bölcsességük.
8 Meneküljetek, forduljatok meg,
a mélybe menjetek lakni, Dedán lakói!
Mert Ézsau vesztét elhozom rá,
az időt, amikor meglátogatom őt.
9 Ha szüretelők jönnek hozzád,
nem hagynak böngésznivalót,
ha tolvajok éjszaka,
pusztítanak, míg meg nem elégelik.

10 Mert én lemeztelenítettem Ézsaut,
fölfedtem rejtekhelyeit,
és nem tud elrejtőzni.
Elpusztul ivadéka, testvérei meg szomszédai,
és ő sem lesz többé.
11 Hagyd csak árváidat, én tartom életben őket,
és özvegyeid bennem bízzanak!

12 Mert így szól az Úr: Íme, akikre nem vonatkozik az ítélet, hogy kiigyák a kelyhet, bizony, mégis kiisszák; akkor te büntetlenül maradhatsz? Nem maradsz büntetlenül, hanem bizonyosan ki fogod inni! 13 Mert magamra esküszöm – mondja az Úr –, hogy borzadállyá, gyalázattá, iszonyattá és átokká lesz Boszra, és városai mind örök romokká lesznek.«

14 Hírt hallottam az Úrtól,
és a nemzetekhez küldött követet:
»Gyűljetek össze, vonuljatok ellene,
és keljetek harcra!«
15 »Mert íme, kicsinnyé teszlek a nemzetek között,
megvetetté az emberek között.
16 A tőled való félelem szedett rá téged,
szíved felfuvalkodottsága.
Te, aki a sziklahasadékokban lakol,
és elfoglalod a domb magaslatát,
ha oly magasra rakod is fészkedet,
mint a sas,
onnan is letaszítalak – mondja az Úr. –

17 Borzadállyá lesz Edom: aki csak keresztülmegy rajta, megborzad és gúnyolódik valamennyi csapásán. 18 Ahogy elpusztult Szodoma és Gomorra meg a szomszédai – mondja az Úr –, úgy ott sem lakik majd ember, és nem tartózkodik benne ember fia. 19 Íme, ahogy az oroszlán feljön a Jordán sűrűjéből a mindig viruló legelőre, úgy űzöm el őt onnan egy szempillantás alatt, és a kiválasztottat rendelem fölé. Mert ki olyan, mint én? És ki vonhat felelősségre engem? Ki az a pásztor, aki megállhat színem előtt? 20 Ezért halljátok az Úr tervét, amelyet eltervezett Edom ellen, és gondolatait, amelyeket kigondolt Temán lakói ellen!

Bizony, elhurcolják a nyáj kicsinyeit,
bizony, elborzadnak miattuk tanyáik.
21 Bukásuk hangjától megrendül a föld,
hangos kiáltása elhallatszik a Vörös-tengerig.
22 Íme, mint a sas, úgy száll fel és repül,
kiterjeszti szárnyát Boszra fölött;
Edom hőseinek szíve olyan lesz azon a napon,
mint a vajúdó asszony szíve.«

Damaszkusz ellen 23 Damaszkuszról.
»Megszégyenült Emát és Arfád,
mert rossz hírt hallottak;
aggodalomtól háborognak, mint a tenger,
amely nem tud megnyugodni.
24 Elgyengült Damaszkusz, futásnak eredt,
és rémület vett erőt rajta;
szorongás és fájdalmak fogták el,

mint a szülő asszonyt.
25 Miért nem hagyták el a dicső várost,
örömöm városát?
26 Ezért elesnek ifjai a terein,
és a harcosok mind elvesznek azon a napon
– mondja a Seregek Ura. –
27 Tüzet gyújtok Damaszkusz falán,
és megemészti Ben-Hadad palotáit.«

Arábia ellen 28 Kedárról és Hácor királyságairól, amelyeket megvert Nebukadnezár, Babilon királya.

Így szól az Úr:
»Keljetek fel, vonuljatok Kedár ellen,
és pusztítsátok el kelet fiait!
29 Sátraikat és nyájukat elragadják,
sátorlapjaikat, minden holmijukat
és tevéiket elveszik tőlük;
ezt kiáltják nekik: `Rettenet mindenfelől!'
30 Fussatok, meneküljetek gyorsan,
a mélybe menjetek lakni,
Hácor lakói! – mondja az Úr. –
Mert tervet tervezett ellenetek
Nebukadnezár, Babilon királya,
és gondolatot gondolt ki ellenetek.
31 Keljetek fel, vonuljatok a nép ellen,
mely békében és biztonságban lakik!
– mondja az Úr. –
Nincs ajtaja, és nincs zára,
elkülönülten laknak.
32 Tevéik prédává lesznek,
és tömérdek jószáguk zsákmánnyá;
szélnek szórom őket minden irányba,
a megnyírt halántékúakat;
és minden oldalról elhozom vesztüket
– mondja az Úr. –
33 Hácor sakálok tanyája lesz,
pusztaság örökre;
nem lakik ott ember,
és nem tartózkodik benne ember fia.«

Élám ellen

34 Az Úr igéje, mely elhangzott Jeremiás prófétához Élámról, Cidkijának, Júda királyának uralkodása kezdetén:

35 »Így szól a Seregek Ura:
Íme, én összetöröm Élám íját,
erejüknek legjavát.
36 Négy szelet hozok Élámra
az ég négy tájáról,
szélnek szórom őket minden irányba,

és nem lesz olyan nemzet,
ahova el ne jutnának Élám menekültjei.
37 Megrémítem Élámot ellenségei előtt,
azok előtt, akik életükre törnek,
és bajt hozok rájuk,
izzó haragomat – mondja az Úr. –
Elküldöm utánuk a kardot,
míg meg nem semmisítem őket.
38 Felállítom trónomat Élámban,
és kiirtok onnan királyt és fejedelmeket
– mondja az Úr. –
39 De majd a végső napokban
jóra fordítom Élám sorsát«
– mondja az Úr.

Bábel ellen: 50,1-51,64

50 1 Az ige, amelyet az Úr mondott Babilonról, a káldeaiak földjéről, Jeremiás próféta által:

A fogság vége

2 »Hirdessétek a nemzetek között,
és adjátok tudtul,
emeljetek zászlót, adjátok tudtul,
ne titkoljátok! Mondjátok:
`Elfoglalták Babilont,
megszégyenült Bel,
megzavarodott Merodák,
megszégyenültek istenszobrai,
megzavarodtak bálványai.'

3 Mert felvonult ellene egy nemzet északról, amely pusztasággá teszi országát, és nem lesz lakó benne; az emberektől az állatokig mind elbujdosnak, elmennek. 4 Azokban a napokban és abban az időben – mondja az Úr –, eljönnek Izrael fiai, és Júda fiai velük együtt; menet közben folyvást sírnak, és az Urat, az ő Istenüket keresik. 5 Sion felől kérdezősködnek, arrafelé fordul arcuk. `Eljönnek, és csatlakoznak az Úrhoz örök szövetséggel, mely nem megy feledésbe.' 6 Elveszett nyáj volt a népem, pásztoraik tévútra vitték, a hegyeken félrevezették őket; hegyeken-halmokon jártak, elfeledkeztek pihenőhelyükről. 7 Aki csak rájuk talált, evett belőlük, és ellenségeik így szóltak: `Nem fogunk megbűnhődni, mivel vétkeztek az Úr ellen, az igazság hajléka és atyáik reménysége, az Úr ellen.'

A döntő ütközet

8 Bujdossatok el Babilonból,
és a káldeaiak földjéről menjetek ki!
Legyetek olyanok,
mint a kosok a nyáj előtt!
9 Mert íme, én felkeltem
és elhozom Babilonra

nagy nemzeteknek a gyülekezetét
észak földjéről;
felsorakoznak ellene,
s azután elfoglalják;
nyilaik olyanok, mint sikeres hős,
aki nem tér vissza eredménytelenül.
10 Prédává lesz Káldea,
prédálói mind jóllaknak«
– mondja az Úr. –
11 Csak örüljetek, csak ujjongjatok,
örökségem kifosztói!
Csak ugrándozzatok, mint a nyomtató üsző,
és nyerítsetek, mint a paripák!
12 Nagy szégyen érte anyátokat,
megszégyenült szülőtök;
íme, utolsó a nemzetek között:
sivatag, kiszikkadt föld és pusztaság.
13 Az Úr haragja miatt nem lesz lakója,
és egészen pusztává lesz;
aki csak keresztülmegy Babilonon,
megborzad és gúnyolódik valamennyi csapásán.
14 Sorakozzatok fel Babilon ellen körös-körül,
mindnyájan, akik az íjat feszítitek!
Lőjetek rá, ne sajnáljátok a nyilat,
mert az Úr ellen vétkezett!
15 Kiáltsatok fölötte körös-körül!
Megadta magát,
ledőltek oszlopai,
leomlottak falai.
Mert az Úr bosszúja ez,
álljatok bosszút rajta!
Ahogyan ő cselekedett,
úgy cselekedjetek vele!
16 Irtsátok ki a magvetőt Babilonból,
és azt, aki sarlót fog aratás idején!
A pusztító kard elől
mindenki a maga népe felé fordul,
és mindegyikük a saját földjére menekül.
17 Szétszórt nyáj Izrael,
oroszlánok kergették szét.
Elsőként Asszúr királya evett belőle,
s az utolsó, aki lerágta csontjait,
Nebukadnezár, Babilon királya volt.

18 Ezért így szól a Seregek Ura, Izrael Istene: »Íme, én meglátogatom Babilon királyát és az ő országát, ahogyan meglátogattam Asszúr királyát. **19** Akkor visszaviszem Izraelt legelőjére, és a Kármelen meg Básánban legel majd; Efraim hegyén és Gileádban kedvére jóllakik. **20** Azokban a napokban és abban az időben – mondja az Úr – keresik majd Izrael bűnét, de nem lesz meg, és Júda vétkeit, de nem találják; mert megbocsátok azoknak, akiket meghagyok.

A végső pusztulás

21 Merátaim földjére vonulj fel,
és Pekód lakói ellen!
Irtsd ki és semmisítsd meg őket egészen – mondja az Úr –,
és tégy mindent úgy,
ahogy parancsoltam neked!«
22 Harci zaj hangzik az országban,
és nagy rombolás.
23 Hogy összezúzták és összetörték
az egész föld pörölyét!
Milyen borzadállyá lett
Babilon a nemzetek között!
24 Csapdát állítottam neked,
és foglyul is estél, Babilon,
de te nem tudtad.
Rád találtak, és meg is ragadtak,
mert az Úrral szálltál harcba.
25 Kinyitotta fegyvertárát az Úr,
és előhozta haragjának fegyvereit;
mert dolga van az Úrnak, a Seregek Istenének
a káldeaiak országában.
26 Jöjjetek ellene mindenfelől,
nyissátok ki csűreit!
Hányjátok halomra őt, mint a gabonát,
és semmisítsétek meg!
Ne legyen maradéka!
27 Irtsátok ki minden bikáját,
menjenek a vágóhídra!
Jaj nekik, mert eljött a napjuk,
meglátogatásuk ideje!
28 Menekültek hangja hallatszik,
akik Babilon földjéről menekülnek,
hogy hirdessék Sionban
az Úrnak, a mi Istenünknek bosszúját,
a templomáért való bosszút.
29 Hívjatok össze Babilon ellen lövészeket,
mindazokat, akik az íjat feszítik,
verjetek tábort körülötte,
ne legyen menekvése!
Fizessetek meg neki tette szerint:
ahogyan ő cselekedett,
egészen úgy cselekedjetek vele!
Mert az Úrral szemben kevélykedett,
Izrael Szentjével szemben.
30 »Ezért elesnek ifjai a terein,
és harcosai mind elvesznek azon a napon – mondja az Úr. –
31 Íme, én ellened vagyok, Kevélység!
– mondja az Úr, a Seregek Istene. –
Mert eljött a te napod,

az idő, amikor meglátogatlak téged.
32 Elbukik a Kevélység, és elesik,
s nem lesz senki, aki felállítsa.
Tüzet gyújtok városaiban,
és megemészti egész környezetét.«

Izrael szabadulása 33 Így szól a Seregek Ura: »Elnyomást szenvednek Izrael fiai és Júda fiai egyaránt. Akik fogságba vitték, mind fogva tartják őket, nem akarják elbocsátani. 34 De megváltójuk erős, Seregek Ura a neve. Biztosan győzelemre viszi ügyüket, hogy nyugalmat adjon a földnek, de nyugtalanságot keltsen Babilon lakóiban.

35 Kardot a káldeaiakra – mondja az Úr –,
és Babilon lakóira,
fejedelmeire meg bölcseire!
36 Kardot a fecsegőkre,
hadd legyenek bolonddá!
Kardot hőseire,
hadd rémüljenek meg!
37 Kardot lovaira és szekereire,
az egész keverék népre, mely közte van,
hadd legyenek asszonyokká!
Kardot a kincseire,
hadd rabolják el azokat!
38 Szárazságot a vizeire,
hadd száradjanak ki,
mert bálványszobrok földje az,
és a szörnyekkel őrjöngnek!

39 Ezért vadmacskák laknak majd ott hiénákkal, és struccmadarak laknak benne; nem lesz lakottá soha többé, hanem lakatlan lesz nemzedékről nemzedékre. 40 Ahogy feldúlta Isten Szodomát és Gomorrát meg a szomszédait – mondja az Úr –, úgy ott sem lakik majd ember, és nem tartózkodik benne ember fia. 41 Íme, egy nép jön északról, nagy nemzet és sok király kel fel a föld végéről. 42 Íjat és dárdát ragadnak, kegyetlenek, és nem irgalmaznak; hangjuk zúg, mint a tenger, és lovakon nyargalnak. Felsorakoztak mint harcosok ellened, Babilon leánya! 43 Hallotta hírüket Babilon királya, és lehanyatlott a keze; szorongás fogta el, gyötrelem, mint a szülő asszonyt. 44 Íme, ahogy az oroszlán feljön a Jordán sűrűjéből a mindig viruló legelőre, úgy űzöm el őket onnan egy szempillantás alatt, és a kiválasztottat rendelem fölé. Mert ki olyan, mint én? És ki vonhat felelősségre engem? Ki az a pásztor, aki megállhat színem előtt?« 45 Ezért halljátok az Úr tervét, amelyet eltervezett Babilon ellen, és gondolatait, amelyeket kigondolt a káldeaiak földje ellen! Bizony, elhurcolják a nyáj kicsinyeit, bizony, elborzadnak miattuk tanyáik. 46 A hírtől, hogy bevették Babilont, megrendül a föld, és kiáltás hallatszik a nemzetek között.

51 Isten büntető ítélete

1 Így szól az Úr:

»Íme, én pusztító szelet támasztok
Babilon ellen és Léb-Kamai lakói ellen.
2 Idegeneket küldök Babilonba,
akik szélnek szórják,
és kifosztják országát.
Bizony, ellene fordulnak mindenfelől
a veszedelem napján.

3 Ne is feszítse íját az íjász,
és ne büszkélkedjék páncéljával!
Ne kíméljétek ifjait,
irtsátok ki egész seregét!«
4 Hulljanak az átszúrtak a káldeaiak földjén,
és a ledöföttek az utcáin!
5 Mert nem hagyta özvegyen Izraelt és Júdát
az ő Istenük, a Seregek Ura;
azok országa pedig tele van vétekkel
Izrael Szentje előtt.
6 Meneküljetek Babilonból,
mentse mindenki az életét,
ne vesszetek el bűne miatt!
Mert az Úr bosszújának ideje ez,
érdeme szerint fizet meg neki.
7 Aranyserleg volt Babilon az Úr kezében,
mely megrészegítette az egész földet;
borából ittak a nemzetek,
azért vesztették eszüket.
8 Hirtelen esett el Babilon, és összetört;
jajgassatok miatta!
Hozzatok balzsamot fájdalmára,
hátha meggyógyul!
9 »Gyógyítottuk Babilont, de nem gyógyult meg.
Hagyjátok, és menjünk, mindenki a maga földjére!
Mert az égig ért ítélete,
és fölemelkedett a fellegekig.
10 Napfényre hozta az Úr igazságunkat;
jöjjetek, és beszéljük el Sionban
az Úrnak, a mi Istenünknek művét!«
11 Hegyezzétek a nyilakat,
töltsétek meg a tegzeket!
Felindította az Úr Média királyainak lelkét,
mert Babilonnal az a terve, hogy elpusztítja.
Mert az Úr bosszúja ez,
bosszú a templomáért.
12 Babilon falai ellen emeljetek zászlót,
erősítsétek meg az őrséget,
állítsatok őröket,
készítsétek a leshelyeket!
Mert eltervezte az Úr, és meg is teszi,
amit kimondott Babilon lakóiról.
13 Te, aki nagy vizek mellett lakol,
aki gazdag vagy kincsekben,
eljött számodra a vég,
vége nyerészkedésednek!
14 Megesküdött a Seregek Ura önmagára:
»Ha meg is töltöttelek annyi emberrel, mint a sáska,
felhangzik majd fölötted a diadalének.«

Isten nagysága

15 Aki alkotta a földet erejével,
megszilárdította a földkerekséget bölcsességével,
és értelmével kifeszítette az egeket,
16 annak hangjára víztömeg lesz az égben,
és ködfelhőket hoz fel a föld széléről;
villámokat alkot az esőhöz,
és előhozza a szelet tárházaiból.
17 Ostoba lett minden ember tudás híján,
szégyent vallott minden ötvös a szobrával;
mert hamisság az öntvénye,
és nincs bennük lélek.
18 Hiábavalóságok azok, és nevetséges művek,
meglátogatásuk idején elvesznek.
19 Nem olyan, mint ezek, Jákob osztályrésze,
mert ő az, aki a mindenséget formálta,
és Izrael az ő tulajdon törzse;
Seregek Ura az ő neve.

Babilon, az Isten kalapácsa

20 Kalapácsom voltál, harci fegyverem;
összezúztam veled nemzeteket,
és elpusztítottam veled királyságokat.
21 Összezúztam veled lovat és lovasát,
összezúztam veled kocsit és kocsisát.
22 Összezúztam veled férfit és asszonyt,
összezúztam veled öreget és fiatalt,
összezúztam veled ifjat és szűzet.
23 Összezúztam veled pásztort és nyáját,
összezúztam veled földművest és fogatát,
összezúztam veled helytartókat és kormányzókat.

24 De megfizetek Babilonnak és Káldea valamennyi lakójának minden gonoszságukért, melyet Sionban műveltek szemetek láttára – mondja az Úr. –

25 Íme, én ellened vagyok, pusztítás hegye – mondja az Úr –,
aki pusztítod az egész földet;
kinyújtom rád kezemet,
legördítelek a kősziklákról,
és kiégett heggyé teszlek.
26 Nem vesznek belőled szegletkövet, sem alapkövet,
mert örök pusztasággá leszel«
– mondja az Úr.

Babilon bűnhődése

27 Emeljetek zászlót a földön,
fújjátok meg a harsonát a nemzetek között!
Szenteljetek ellene nemzeteket,
hívjátok össze ellene
Ararát, Menni és Askenáz királyságait!
Rendeljetek ellene összeírót,

vonultassatok fel lovakat, mint borzas sáskákat!

28 Szenteljetek ellene nemzeteket, Média királyait, helytartóit és minden kormányzóját, az uralma alatt álló egész földet!

29 Megrendült a föld, és megremegett,
mert beteljesedett Babilonon az Úr terve,
hogy Babilon földjét pusztasággá tegye,
és ne legyen lakója.
30 Abbahagyták a harcot Babilon hősei,
a várakban ülnek;
elapadt erejük,
asszonyokká lettek.
Felgyújtották hajlékait,
összetörték zárait.
31 Futár futár elé fut,
és hírnök hírnök elé,
hogy hírül vigyék Babilon királyának:
minden oldalról megszállták városát.
32 A gázlókat elfoglalták,
a bástyákat felégették tűzzel;
és a harcosok rémületbe estek.
33 Mert így szól a Seregek Ura, Izrael Istene:
»Babilon leánya olyan, mint a szérű,
amikor éppen megtaposták;
még egy kis idő,
és eljön számára az aratás ideje.«
34 »Megevett, felemésztett engem
Nebukadnezár, Babilon királya,
félreállított, mint üres edényt;
elnyelt engem, mint egy sárkány,
megtöltötte hasát ínyencségeimmel,
majd eltaszított engem.«
35 »A testemen elkövetett erőszak
szálljon Babilonra!«
– mondja Sion lakója.
»Vérem szálljon Káldea lakóira!«
– mondja Jeruzsálem.
36 Ezért így szól az Úr:
»Íme, én perlem peredet,
és bosszút állok érted;
kiszárítom tengerét,
és kiapasztom forrását.
37 Kőhalmazzá lesz Babilon,
sakálok tanyájává,
borzadállyá és gúny tárgyává,
s nem lesz lakója.
38 Együtt ordítanak, mint az oroszlánkölykök,
morognak, mint a fiatal oroszlánok.
39 Mikor fölhevülnek,
lakomát készítek nekik,
és lerészegítem őket, hogy vigadjanak,

majd örök álomba szenderüljenek,
és ne ébredjenek fel – mondja az Úr. –
40 Vágóhídra viszem őket, mint bárányokat,
mint kosokat a bakokkal együtt.«

A teljes megsemmisülés

41 Hogy bevették Sesákot!
Elfoglalták az egész föld dicsőségét!
Milyen borzadállyá lett
Babilon a nemzetek között!
42 Kiáradt Babilonra a tenger,
hullámainak özöne elborította.
43 Városai borzadállyá lettek,
kiszikkadt földdé és pusztasággá,
olyan földdé, melyen nem lakik senki,
és nem megy át rajta ember fia.
44 »Meglátogatom Bélt Babilonban,
és kiveszem szájából, amit elnyelt;
nem özönlenek hozzá többé nemzetek,
Babilon fala is ledőlt.
45 Menjetek ki belőle, én népem!
Mentse mindenki az életét
az Úr izzó haragjától!

46 Ne lágyuljon meg szívetek, és ne ijedjetek meg a hírtől, mely hallatszik a földön!
Eljön ugyanis a hír az egyik esztendőben, és utána a hír a másik esztendőben; erőszak lesz a
földön, és uralkodó uralkodó ellen támad. 47 Azért íme, jönnek napok, amikor meglátogatom
Babilon bálványszobrait, és egész országa megszégyenül; halálra sebzettjei mind elesnek
benne. 48 Ujjong majd Babilon felett az ég és a föld, és minden, ami bennük van; mert
északról jönnek ellene a pusztítók – mondja az Úr. – 49 Babilonnak is el kell esnie Izrael
halálra sebzettjei miatt, ahogy Babilon miatt is elestek az egész föld halálra sebzettjei. 50 Ti,
akik megmenekültetek a kardtól, menjetek, meg ne álljatok! Emlékezzetek a távolból az
Úrra, és Jeruzsálem jusson eszetekbe!

51 `Megszégyenültünk, mert gyalázatot hallottunk, szégyenpír borította arcunkat, mert
idegenek jöttek az Úr házának szentélye ellen.'

52 Azért íme, jönnek napok – mondja az Úr –, amikor meglátogatom bálványszobrait,
és egész országában halálra sebzettek fognak hörögni. 53 Ha az égig emelkedik is Babilon,
és hozzáférhetetlenné teszi is magas erődítményét, tőlem jönnek pusztítók ellene« – mondja
az Úr.

54 Kiáltás hangzik Babilonból, és nagy rombolás a káldeaiak földjéről; 55 mert
elpusztítja az Úr Babilont, és véget vet benne a nagy lármának, hiába zúgnak hullámai, mint
nagy vizek, és harsog a hangjuk. 56 Mert pusztító jön ellene, Babilon ellen, és elfogják
hőseit, összetörik íjukat; mert a megtorlás Istene, az Úr, biztosan megfizet. 57 »Lerészegítem
fejedelmeit és bölcseit, helytartóit, kormányzóit és hőseit, hogy örök álomba szenderüljenek,
és ne ébredjenek fel« – mondja a Király, akinek Seregek Ura a neve.

58 Így szól a Seregek Ura:
»Babilon széles falát földig rombolják,
és magas kapuit tűzzel égetik fel;
a népek a semmiért dolgoznak,
és a nemzetek a tűzért fáradoznak.«

Jeremiás utasítása 59 A következő parancsot adta Jeremiás próféta Szerajának, Néria fiának, aki Maaszjának volt a fia, amikor az Babilonba ment Cidkijával, Júda királyával, uralkodásának negyedik esztendejében; Szeraja pedig szállásmester volt. 60 Jeremiás ugyanis leírta egy könyvbe mindazt a bajt, ami Babilonra jön majd, mindezeket az igéket, melyek Babilonról írva vannak. 61 Ezt mondta tehát Jeremiás Szerajának: »Amikor megérkezel Babilonba, láss hozzá, és olvasd fel mindezeket az igéket! 62 Azután ezt mondd: `Uram, te szóltál ez ellen a hely ellen, hogy megsemmisítsd, és ne legyen benne lakó, sem ember, sem állat, hanem örök pusztasággá legyen.' 63 Amikor pedig befejezted ennek a könyvnek a felolvasását, köss rá követ, és dobd bele az Eufráteszbe! 64 Azután ezt mondd: `Így fog elsüllyedni Babilon, és nem kel fel többé a baj miatt, amelyet én hozok rá, akárhogy fáradoznak is.'«

Eddig tartanak Jeremiás igéi.

FÜGGELÉK: JERUZSÁLEM PUSZTULÁSA: 52,1-30

52 **Jeruzsálem eleste** 1 Huszonegy éves volt Cidkija, amikor király lett, és tizenegy évig uralkodott Jeruzsálemben; anyjának neve Amitál volt, s a Libnából való Jeremiásnak volt a leánya. 2 Azt cselekedte, ami rossz az Úr szemében, egészen úgy, ahogy Joakim cselekedett. 3 Bizony, az Úr haragja miatt történt ez Jeruzsálemben és Júdában, míg el nem vetette őket színe elől.

Cidkija akkor fellázadt Babilon királya ellen. 4 Uralkodásának kilencedik esztendejében, a tizedik hónapban, a hónap tizedik napján történt, hogy megérkezett Nebukadnezár, Babilon királya, ő maga és egész hadserege Jeruzsálem alá, tábort ütöttek vele szemben, és ostromműveket építettek körülötte. 5 A város ostrom alatt állt Cidkija király tizenegyedik esztendejéig. 6 A negyedik hónapban, a hónap kilencedik napján már úgy elhatalmasodott az éhínség a városban, hogy nem volt kenyere az ország népének. 7 Ekkor betörtek a városba. A harcosok éjszaka mind elmenekültek, és kimentek a városból a két várfal között levő kapun át, amely a király kertje mellett volt. Bár a káldeaiak ott voltak a város körül, ők elmentek a síkság felé vezető úton. 8 De a káldeaiak serege üldözőbe vette a királyt, és utol is érték Cidkiját a jerikói síkságon, miközben egész serege szétszóródott mellőle. 9 Elfogták tehát a királyt, és felvitték Babilon királyához Reblába, Emát földjére; az pedig ítéletet mondott fölötte. 10 Babilon királya lemészároltatta Cidkija fiait a szeme láttára, sőt Júda összes főemberét is lemészároltatta Reblában. 11 Azután megvakíttatta Cidkiját, bilincsbe verette, majd elvitte őt Babilon királya Babilonba, és börtönben tartotta halála napjáig.

A lakosság elhurcolása 12 Az ötödik hónapban, a hónap tizedik napján – ez Nebukadnezárnak, Babilon királyának tizenkilencedik esztendeje volt – eljött Jeruzsálembe Nabuzárdán testőrparancsnok, aki Babilon királyának szolgálatában állt. 13 Felégette az Úr házát és a király házát, Jeruzsálem összes házát és minden nagy házat felégetett tűzzel. 14 Jeruzsálem minden falát körös-körül lerombolta a káldeaiak egész serege, mely a testőrparancsnokkal volt.

15 A nép szegényei közül némelyeket és a városban maradt többi népet, valamint az átpártolókat, akik átpártoltak Babilon királyához, meg a tömeg többi részét fogságba vitte Nabuzárdán testőrparancsnok. 16 De az ország szegényei közül némelyeket otthagyott Nabuzárdán testőrparancsnok szőlőműveseknek és földműveseknek.

17 A rézoszlopokat, melyek az Úr házában voltak, az állványokat és a réztengert,
amely az Úr házában volt, összetörték a káldeaiak, és összes rezüket elvitték Babilonba. 18 A
fazekakat, a lapátokat, a késeket, a hintőedényeket, a serpenyőket és az összes rézeszközt,
melyekkel a szolgálatot szokták végezni, elvitték. 19 A tálakat, a füstölőket, a
hintőedényeket, a fazekakat, a mécstartókat, a serpenyőket és az áldozati csészéket, ami
csak aranyból és ezüstből volt, szintén elvitte a testőrparancsnok. 20 A két oszlopban, az egy
medencében és az alatta levő tizenkét rézbikában, az állványokban, melyeket Salamon
király készíttetett az Úr háza számára, mindezekben a tárgyakban mérhetetlen súlyú réz volt.
21 Ami pedig az oszlopokat illeti, tizennyolc könyök volt egy oszlopnak a magassága, és
tizenkét könyöknyi zsinór érte körül; vastagsága négy ujjnyi volt, és belül üres volt. 22 Réz
oszlopfő volt rajta, egy oszlopfő magassága öt könyök volt, és az oszlopfőn körös-körül
fonadék és gránátalmák voltak, mind rézből; ugyanilyen gránátalmák voltak a másik
oszlopon is. 23 Kilencvenhat gránátalma volt kívül; összesen száz gránátalma volt a
fonadékon körös-körül.

24 A testőrparancsnok elvitte Szeraja főpapot, Szofonja másodpapot és három küszöb-
őrt. 25 A városból elvitt egy udvari embert, aki a harcosok parancsnoka volt, hét férfit a
király közvetlen környezetéből, akiket a városban találtak, a hadsereg vezérének írnokát, aki
sorozni szokta az ország népét, és hatvan férfit az ország népéből, akiket a városban találtak.
26 Nabuzárdán testőrparancsnok fogta és elvitte őket Babilon királyához Reblába. 27 Babilon
királya pedig levágatta és megölette őket Reblában, Emát földjén.

Így ment fogságba Júda a földjéről.

28 Ennyi volt a nép, melyet fogságba vitt Nebukadnezár: a hetedik évben háromezer-
huszonhárom júdait; 29 Nebukadnezár tizennyolcadik évében Jeruzsálemből
nyolcszázharminckét lelket; 30 Nebukadnezár huszonharmadik évében Nabuzárdán
testőrparancsnok fogságba vitt a júdaiak közül hétszáznegyvenöt lelket; összesen négyezer-
hatszáz lelket.

JOACHIN SORSA: 52,31-34

31 Joachin júdai király fogságának harminchetedik esztendejében, a tizenkettedik
hónapban, a hónap huszonötödik napján történt, hogy Evilmerodák, Babilon királya,
uralkodásának első esztendejében megkegyelmezett Joachinnak, Júda királyának, és
kihozatta őt a fogházból. 32 Jóindulattal beszélt vele, és székét azoknak a királyoknak széke
fölé helyezte, akik vele voltak Babilonban. 33 Kicseréltette rabruháit, és mindenkor az ő
színe előtt étkezett, életének minden napján. 34 Ami pedig ellátását illeti, állandó ellátást
kapott Babilon királyától, napról-napra megszabva halála napjáig, életének minden napján.

JEREMIÁS SIRALMAI

ELSŐ ÉNEK: 1,1-22

1 ÁLEF 1 Milyen magányosan ül a város,
amely tele volt néppel!
Olyan lett, mint az özvegy,
pedig nagy volt a nemzetek között,
úrnő a tartományok között,

mégis robotmunkássá lett!
BÉT *2* Sírva sír az éjszakában,
és könnye csorog az arcán.
Nincs senki, aki vigasztalja
azok közül, akik szerették.
Barátai mind cserbenhagyták,
ellenségeivé lettek.
GÍMEL *3* Fogságba ment Júda
a nyomorúságból
és a nagy szolgaságból.
A nemzetek között lakik,
de nem talált nyugalmat.
Üldözői mind utolérték
a szorongattatások közepette.
DÁLET *4* Sion útjai gyászolnak,
mert nincs, aki ünnepre jönne.
Kapui mind elpusztultak,
papjai sóhajtoznak.
Szüzei szomorúak,
és ő is csupa keserűség.
HÉ *5* Ellenségei fölékerekedtek,
ellenfelei gondtalanul élnek;
mert az Úr szomorította meg őt
sok vétke miatt.
Gyermekei fogságba mentek
az ellenség előtt.
VAU *6* Eltávozott Sion leányától
minden ékessége.
Olyanok lettek fejedelmei, mint a szarvasok,
amelyek nem találtak legelőt,
és erőtlenül mentek
az üldöző előtt.
ZAJIN *7* Visszaemlékezett Jeruzsálem
nyomorúságának s hontalanságának napjaiban
minden drágaságára,
mely övé volt az ősidő napjaitól.
De amikor népe
ellenség kezébe esett,
és nem volt segítője,
látták őt ellenségei,
és nevettek pusztulásán.
HÉT *8* Vétket követett el Jeruzsálem,
ezért tisztátalanná lett.
Tisztelői mind megvetették,
mert látták szégyenét.
Ő is sóhajtozott,
és háttal fordult.
TÉT *9* Szennyes a ruhája szegélye,
nem gondolt rá, mi lesz a vége.
Szörnyű mélyre süllyedt,

nincs, aki megvigasztalja.
»Lásd, Uram, nyomorúságomat,
mert nagyra tört az ellenség!«
JÓD *10* Ellenség nyújtotta ki kezét
minden drágasága felé.
Bizony, látta a nemzeteket,
amint beléptek szentélyébe,
akikről azt parancsoltad,
hogy ne lépjenek be gyülekezetedbe.
KÁF *11* Egész népe sóhajtozik,
kenyér után kutatnak;
odaadták drágaságaikat eledelért,
hogy feléledjenek.
»Lásd, Uram, és tekints ide,
milyen megvetett lettem!
LÁMED *12* Ó, ti mindnyájan, akik az úton jártok,
tekintsetek ide, és lássátok:
van-e oly fájdalom, mint az én fájdalmam,
amelyet nekem okoztak?
Mert megszomorított az Úr
izzó haragja napján.
MÉM *13* A magasból tüzet küldött,
és csontjaimba bocsátotta.
Hálót feszített ki lábam elé,
hátravetett engem.
Elhagyatottá tett,
beteggé egész nap.
NÚN *14* Felkötözte vétkeim igáját,
melyek összefonódnak kezében,
és nyakamra települtek;
megtántorította erőmet.
Azok kezébe adott az Úr,
akikkel szemben nem tudok megállni.
SZÁMEK *15* Elvetette az Úr összes hősömet,
akik bennem voltak.
Gyűlést hívott egybe ellenem,
hogy összetörje ifjaimat.
Sajtóban taposta össze az Úr
Júda szűz leányát.
AJIN *16* Ezért sírok én,
szemem könnyet hullat,
mert távol van tőlem a vigasztaló,
aki felélesztheteme engem.
Fiaim elpusztultak,
mert diadalmaskodott az ellenség.«
PÉ *17* Sion kitárta kezét,
nincs, aki megvigasztalja.
Odarendelte az Úr Jákob ellen
körös-körül ellenségeit.
Tisztátalanná lett

közöttük Jeruzsálem.
CÁDÉ *18* »Igazságos az Úr,
mert parancsa ellen lázadoztam.
Halljátok hát mind, ti népek,
és lássátok fájdalmamat!
Szűzeim és ifjaim
fogságba mentek.
KÓF *19* Hívtam barátaimat,
de ők cserbenhagytak.
Papjaim és véneim
a városban pusztultak el,
amikor élelmet kerestek maguknak,
hogy feléledjenek.
RÉS *20* Lásd, Uram, mekkora a nyomorúságom!
Bensőm háborog,
vergődik a szívem bennem,
mert nagyon lázadoztam.
Kívül kard foszt meg gyermekeimtől,
belül pedig a halál.
SÍN *21* Hallották, hogy sóhajtozom,
nincs, aki megvigasztaljon.
Ellenségeim mind hallották bajomat,
örültek, mert te cselekedtél.
Hozd el a napot, melyet meghirdettél,
hadd legyenek olyanok, mint én!
TAU *22* Jusson színed elé minden gonoszságuk,
és bánj velük úgy,
ahogy velem bántál
minden vétkem miatt!
Mert sokat sóhajtozom,
és a szívem beteg.«

MÁSODIK ÉNEK: 2,1-22

2 ÁLEF. *1* Milyen sötétbe borította haragjában
Sion leányát az Úr!
Az égből a földre vetette
Izrael ékességét,
és nem emlékezett lába zsámolyára
haragjának napján.
BÉT *2* Elpusztította az Úr kíméletlenül
Jákob minden lakóhelyét;
lerombolta haragjában
Júda leányának erődítményeit.
Földre sújtotta, beszennyezte
a királyságot és fejedelmeit.
GÍMEL *3* Letörte izzó haragjában
Izrael minden szarvát;
visszavonta jobbját
az ellenség előtt.

Égett Jákobban, mint lángoló tűz,
emésztette körös-körül.
DÁLET *4* Megfeszítette íját, mint ellenség,
előállt, mint ellenfél,
és jobbjával megölt mindent,
ami drága a szemnek.
Sion leányának a sátrában
tűzként öntötte ki haragját.
HÉ *5* Olyan volt az Úr, mint ellenség,
elpusztította Izraelt;
elpusztította minden palotáját,
tönkretette erődítményeit.
Megsokasította Júda leányában
a szomorúságot és szomorkodást.
VAU *6* Szétrombolta sövényét, mint kertet,
tönkretette ünnepi gyülekezőhelyét;
elfeledtetett az Úr Sionban
ünnepet és szombatot,
s elvetett bosszús haragjában
királyt és papot.
ZAIN *7* Eltaszította oltárát az Úr,
meggyalázta szentélyét;
ellenség kezébe adta
palotáinak falait,
s azok hangoskodtak az Úr házában,
mint ünnepnapon.
HÉT *8* Elhatározta az Úr, hogy elpusztítja
Sion leányának várfalát;
kifeszítette a mérőzsinórt,
nem vonta vissza kezét a pusztítástól.
Gyászba borított bástyát és falat,
együtt hervadoznak.
TÉT *9* A földbe süllyedtek kapui,
elpusztította és összetörte zárait.
Királya és fejedelmei a nemzetek közt vannak,
nincs többé törvény,
és prófétái sem kapnak
látomást az Úrtól.
JÓD *10* A földön ülnek némán
Sion leányának vénei;
port hintettek a fejükre,
zsákruhába öltöztek.
A földig hajtották fejüket
Jeruzsálem szűzei.
KÁF *11* Elgyengültek a könnyektől szemeim,
háborog a bensőm;
földre omlott a májam
népem leányának romlása miatt;
mert elalélt gyermek és csecsemő
a város terein.

LÁMED *12* Azt mondják anyjuknak:
»Hol van gabona és bor?«,
amikor elalélnak, mint a sebesültek
a város terein;
amikor kilehelik lelküket
anyjuk ölében.
MÉM *13* Milyen példázatot mondjak rólad?
Mivel vesselek össze, Jeruzsálem leánya?
Mihez hasonlítsalak, hogy megvigasztaljalak,
Sion szűz leánya?
Mert nagy a te romlásod, mint a tenger,
ki gyógyíthatna meg téged?
NÚN *14* Amit prófétáid láttak számodra,
az hamisság és színlelés;
nem tárták fel bűnödet,
hogy megfordítsák sorsodat,
hanem amiket láttak számodra,
hamis és félrevezető kijelentések.
SZÁMEK *15* Összecsapták kezüket miattad
mind, akik az úton jártak,
pisszegtek és fejüket csóválták
Jeruzsálem leánya miatt:
»Ez az a város, amelyről azt mondják:
tökéletes szépség, az egész föld öröme?«
PÉ *16* Kitátotta rád száját
minden ellenséged,
hörögtek és fogukat csikorgatták;
azt mondták: »Elpusztítottuk!
Igen, ez az a nap, amelyre vártunk,
megértük, megláttuk!«
AJIN *17* Megtette az Úr, amit eltervezett,
beteljesítette szavát,
amit elrendelt az ősidő napjai óta:
rombolt, és nem kímélt;
megörvendeztette fölötted az ellenséget,
fölemelte ellenfeleid szarvát.
CÁDÉ *18* Szívük az Úrhoz kiáltott.
Sion leányának várfala,
folyjon könnyed, mint a patak,
éjjel és nappal!
Ne engedj magadnak pihenőt,
ne csillapodjék szemed bogara!
KÓF *19* Kelj föl, kiálts az éjszakában,
az éjjeli őrségek kezdetén!
Öntsd ki szívedet, mint a vizet,
az Úr színe előtt!
Emeld föl hozzá kezedet
gyermekeid életéért,
akik elaléltak az éhségtől
minden utcasarkon!

RÉS *20* »Lásd, Uram, és tekints arra,
akivel így bántál!
Hát egyék meg az asszonyok méhük gyümölcsét:
a dédelgetett gyermekeket?
Hát öljenek meg az Úr szentélyében
papot és prófétát?
SÍN *21* A földön hevernek az utcákon
fiatalok és öregek;
szüzeim és ifjaim
elestek a kard által.
Öldököltél haragod napján,
mészároltál kíméletlenül.
TAU *22* Mint ünnepnapra, úgy hívtad össze
mindenfelől azokat, akik rémítgetnek;
és nem volt az Úr haragjának napján,
aki megmenekült és megmaradt volna.
Akiket dédelgettem és fölneveltem,
azokkal ellenségem végzett.«

HARMADIK ÉNEK: 3,1-66

3 ÁLEF *1* Én vagyok az a férfi, aki nyomorúságot látott
haragjának vesszeje miatt.
ÁLEF *2* Engem hajtott és vezetett
sötétségbe és nem világosságba.
ÁLEF *3* Igen, ellenem fordítja kezét
újra meg újra, egész nap.
BÉT *4* Elsorvasztotta húsomat és bőrömet,
összetörte csontjaimat.
BÉT *5* Körülbástyázott és bekerített engem
méreggel és gyötrelemmel.
BÉT *6* Sötétségben adott nekem lakást,
mint az örök halottaknak.
GÍMEL *7* Falat emelt körém, és nem mehetek ki,
súlyossá tette bilincsemet.
GÍMEL *8* Ha kiáltok és könyörgök is,
elnémítja imádságomat.
GÍMEL *9* Elfalazta útjaimat faragott kővel,
ösvényeimet görbévé tette.
DÁLET *10* Olyan hozzám, mint a leselkedő medve,
mint oroszlán a rejtekben.
DÁLET *11* Útjaimat eltérítette, és széttépett,
elpusztított engem.
DÁLET *12* Megfeszítette íját, és odaállított
célpontul a nyílnak.
HÉ *13* Veséimbe eresztette
tegzének nyilait.
HÉ *14* Nevetség tárgya lettem egész népemnek,
gúnydaluk tárgya egész nap.

HÉ *15* Jóltartott engem keserűséggel,
megittasított ürömmel.
VAU *16* Kitörte kaviccsal fogaimat,
lenyomott engem a hamuba.
VAU *17* Kitaszította a békességből lelkemet,
elfelejtettem a jólétet.
VAU *18* Azt mondtam: »Elveszett dicsőségem
és reménységem az Úrban.«
ZAIN *19* Emlékezz nyomorúságomra és hontalanságomra,
az ürömre és a méregre!
ZAIN *20* Jól emlékszik és elcsügged
bennem a lelkem.
ZAIN *21* De azt fontolgatom szívemben,
azért reménykedem:
HÉT *22* az Úr kegyelme, hogy nem vesztünk el,
mert nem fogyott el irgalma:
HÉT *23* megújul minden reggel.
Nagy a te hűséged!
HÉT *24* »Osztályrészem az Úr – mondja a lelkem –,
azért remélek benne.«
TÉT *25* Jó az Úr azokhoz, akik benne bíznak,
a lélekhez, amely őt keresi.
TÉT *26* Jó csendben várni
az Úr szabadítására.
TÉT *27* Jó a férfinak, ha igát hordoz
már ifjúkorában.
JÓD *28* Üljön egymagában,
és hallgasson, mert ő tette rá azt!
JÓD *29* Tegye a porba száját,
talán van remény!
JÓD *30* Tartsa oda arcát annak, aki üti,
teljék el gyalázattal!
KÁF *31* Mert nem taszít el
örökre az Úr.
KÁF *32* Ha megszomorított is, irgalmaz
nagy kegyessége szerint.
KÁF *33* Mert nem szívéből alázza meg
és szomorítja el az emberek fiait.
LÁMED *34* Amikor lábbal tiporják
az ország összes foglyát,
LÁMED *35* amikor elferdítik az ember jogát
a Fölséges színe előtt,
LÁMED *36* amikor megcsalják az embert perében, az Úr ezt nem látja?
MÉM *37* Ki az, aki csak szólt, és megtörtént?
Nem az Úr parancsolta-e meg?
MÉM *38* Nem a Fölséges szájából ered-e
a rossz és a jó is?
MÉM *39* Miért panaszkodik az élő ember,
a férfi a vétkei miatt?
NÚN *40* »Vizsgáljuk meg útjainkat, kutassuk át,

és térjünk vissza az Úrhoz!
NÚN *41* Emeljük fel szívünket kezünkkel együtt
Istenhez, aki az égben van!
NÚN *42* Mivel mi vétkeztünk és lázadoztunk,
te nem bocsátottál meg.
SZÁMEK *43* Haragba burkolóztál, és üldöztél minket,
öltél, s nem kíméltél.
SZÁMEK *44* Felhőbe burkolóztál,
hogy ne hatoljon át az imádság.
SZÁMEK *45* Megvetett söpredékké tettél minket
a népek között.
PÉ *46* Kitátotta ránk a száját
minden ellenségünk.
PÉ *47* Rettegés és verem lett a részünk,
pusztulás és romlás.«
PÉ *48* Patakzik a könny szememből
népem leányának romlása miatt.
AJIN *49* Szemem könnyezik, és nem nyugszik,
mert nincs pihenés,
AJIN *50* míg le nem tekint, és meg nem látja
az Úr az égből.
AJIN *51* Szemem fájdalmat okozott lelkemnek,
látva városom minden leányát.
CÁDÉ *52* Vadásztak rám,
mint a madárra,
ellenségeim ok nélkül.
CÁDÉ *53* A gödörbe taszították életemet,
és követ hajigáltak rám.
CÁDÉ *54* Összecsapott a víz fejem fölött,
azt mondtam: »Elvesztem!«
KÓF *55* Segítségül hívtam nevedet, Uram,
a gödör mélyéből.
KÓF *56* Hangomat hallottad: »Ne fogd be füledet
enyhületért való kiáltásom előtt!«
KÓF *57* Közel jöttél aznap, amikor hívtalak,
s azt mondtad: »Ne félj!«
RÉS *58* Te folytattad, Uram, a pert lelkemért,
s megváltottad életemet.
RÉS *59* Láttad, Uram, sérelmemet,
szolgáltass hát igazságot nekem!
RÉS *60* Láttad összes bosszújukat,
minden tervüket ellenem.
SÍN *61* Hallottad gyalázkodásukat, Uram,
minden tervüket ellenem.
SÍN *62* Támadóim ajka és gondolata
ellenem irányul egész nap.
SÍN *63* Akár leülnek, akár felkelnek,
nézd, én vagyok gúnydaluk tárgya.
TAU *64* Fizess meg nekik, Uram,
kezük műve szerint!

TAU *65* Adj nekik megátalkodott szívet,
átkod legyen rajtuk!
TAU *66* Üldözd haraggal, és pusztítsd el őket
eged alól, Uram!

NEGYEDIK ÉNEK: 4,1-22

4 ÁLEF *1* Hogy elvesztette fényét az arany,
elváltozott a szép színarany!
Szétszórva hevernek a szentély kövei
minden utcasarkon.
BÉT *2* Sion drága fiait,
melyek színarannyal értek fel,
miként tekintették cserépkorsónak,
fazekas keze művének!
GÍMEL *3* Még a sakálok is tartják emlőiket,
szoptatják kölykeiket;
de népem leánya kegyetlen lett,
mint a struccok a sivatagban.
DÁLET *4* A csecsemő nyelve
ínyéhez tapadt a szomjúságtól;
a gyermekek kenyeret kértek,
de nincs, aki szegne nékik.
HÉ *5* Akik ínyencségeket ettek,
elpusztultak az utcákon;
akik bíborban nevelkedtek,
átkarolták a szemétdombot.
VAU *6* Nagyobb volt népem leányának bűne,
mint Szodoma vétke,
mely elpusztult egy szempillantás alatt,
pedig kéz nem is nyúlt hozzá.
ZAIN *7* Nazírjai ragyogóbbak voltak a hónál,
fehérebbek a tejnél;
pirosabb volt testük a korallnál,
zafír az alakjuk.
HÉT *8* Sötétebb lett külsejük a koromnál,
nem lehet megismerni őket az utcákon;
összezsugorodott bőrük a csontjukon,
elszáradt, olyan lett, mint a fa.
TÉT *9* Jobb volt azoknak, akiket kard ölt meg,
mint azoknak, akiket éhség öl meg;
mert ők elepednek s halálra jutnak
a mező terméketlensége miatt.
JÓD *10* Gyengéd lelkű asszonyok
saját kezükkel főzték meg gyermekeiket,
s azok eledelükké lettek
népem leányának romlásakor.
KÁF *11* Kitöltötte bosszúságát az Úr,
kiöntötte izzó haragját;

tüzet gyújtott Sionban,
s az megemésztette alapjait.
LÁMED *12* Nem hitték a föld királyai,
s a földkerekség egyetlen lakója sem,
hogy bejuthat az ellenfél és ellenség
Jeruzsálem kapuin.
MÉM *13* Prófétáinak vétkei
és papjainak bűnei miatt,
akik igazak vérét
ontották benne.
NÚN *14* Vakon támolyogtak az utcákon,
vérrel beszennyezve,
úgyhogy nem lehetett
hozzáérni sem ruháikhoz.
SZÁMEK *15* »Térjetek ki! Tisztátalan!«
– kiáltották nekik.
»Térjetek ki, térjetek ki! Ne érintsetek!«
Ha el is menekültek és elbujdostak,
azt mondták róluk a nemzetek között:
»Nem lehetnek itt tovább!«
PÉ *16* Az Úr arca szórta szét őket,
nem tekint többé rájuk.
A papokra nem voltak tekintettel,
a véneknek sem kegyelmeztek.
AJIN *17* Még mindig epedve vár a szemünk
a segítségre, de hiába!
Őrhelyünkről figyeltünk, várva
a nemzetre, mely nem szabadít meg.
CÁDÉ *18* Lesték lépteinket,
úgyhogy nem járhattunk tereinken.
»Elközelgett a végünk, beteltek napjaink,
bizony, eljött a végünk!«
KÓF *19* Gyorsabbak voltak üldözőink,
mint a sasok az égen;
a hegyeken űztek minket,
a pusztában leselkedtek ránk.
RÉS *20* Életünk lehelete, az Úr fölkentje
foglyul esett vermeikben,
akiről azt mondtuk: »Árnyékában
élünk majd a nemzetek között.«
SÍN *21* Örülj és vigadj csak, Edom leánya,
aki Úz földjén laksz!
Hozzád is eljut majd a kehely,
megrészegülsz, és levetkőzöl.
TAU *22* Véget ért bűnhődésed, Sion leánya,
nem visz többé fogságba téged.
Meglátogatott bűnödért, Edom leánya,
leleplezte vétkeidet.

ÖTÖDIK ÉNEK: 5,1-22

5 **1** Emlékezz, Uram, mi történt velünk,
tekints ránk és lásd gyalázatunkat!
2 Örökségünk jövevényekre szállt,
házaink idegenekre.
3 Árvák lettünk, és apátlanok,
anyáink olyanok, mint az özvegyek.
4 Vizünket pénzért isszuk,
fánkat vételárért kapjuk.
5 Nyakunkon vannak üldözőink,
elfáradtunk, és nincs nyugalmunk.
6 Egyiptomnak nyújtottunk kezet,
s Asszíriának, hogy jóllakjunk kenyérrel.
7 Atyáink vétkeztek, és nincsenek többé,
s mi hordozzuk bűneiket.
8 Szolgák uralkodnak rajtunk,
nincs, aki kiragadjon kezükből.
9 Életünk kockáztatásával szerezzük kenyerünket
kard elől a pusztában.
10 Bőrünk izzik, mint a kemence,
a hevesen kínzó éhségtől.
11 Az asszonyokat meggyalázták Sionban,
a szüzeket Júda városaiban.
12 A fejedelmeket felakasztották kezükkel,
a vének személyét nem tisztelték.
13 Az ifjak malmot hajtanak,
és a gyermekek fahordásban rogyadoznak.
14 A vének eltűntek a kapuból,
az ifjak abbahagyták hárfajátékukat.
15 Eltűnt szívünk vidámsága,
gyászra fordult a körtáncunk.
16 Leesett a koszorú a fejünkről;
jaj nekünk, mert vétkeztünk!
17 Ezért lett szomorú a szívünk,
ezért homályosult el a szemünk;
18 Sion hegye miatt, mely puszta lett,
rókák járkálnak rajta.
19 De te, Uram, örökké megmaradsz,
trónod nemzedékről nemzedékre.
20 Miért feledkezel meg rólunk örökre,
miért hagysz el minket hosszú napokra?
21 Térít magadhoz, Uram, és megtérünk,
újítsd meg napjainkat, mint hajdan!
22 Vagy talán végképp elvetettél minket,
oly nagyon megharagudtál miránk?

BÁRUK KÖNYVE

Bevezetés: 1,1-14

1 1 Ezek annak a könyvnek az igéi, melyeket Báruk, Néria fia – ő Maaszjának volt a
fia, ő meg Cidkijának volt a fia, ő meg Haszádjának volt a fia, ő meg Helkijának volt a fia –,
írt Babilóniában, 2 az ötödik esztendőben, a hónap hetedik napján, abban az időben, amikor
a káldeaiak elfoglalták Jeruzsálemet és tűzzel felgyújtották. 3 Fel is olvasta Báruk ennek a
könyvnek az igéit Joachinnak, Joakim fiának, Júda királyának füle hallatára és az egész
népnek füle hallatára, akik eljöttek, hogy meghallgassák e könyvet, 4 valamint a
hatalmasoknak, a királyok fiainak füle hallatára, a vének füle hallatára és a népnek,
mindazok aprajának-nagyjának füle hallatára, akik Babilóniában a Szódi folyó mellett
laktak. 5 Ezek, miután meghallgatták, sírtak, böjtöltek és imádkoztak az Úr színe előtt.
6 Majd kinek-kinek tehetségéhez képest pénzt gyűjtöttek, 7 és elküldték Jeruzsálembe,
Joakim paphoz, annak a Helkijának a fiához, aki Sálomnak volt a fia, valamint a papokhoz
és az egész néphez, vagyis azokhoz, akik vele voltak Jeruzsálemben. 8 Ekkor ő átvette az Úr
templomának edényeit, amelyeket elhurcoltak a templomból, hogy visszavigye őket Júda
földjére, Szíván hó tizedik napján, azokat az ezüstedényeket tudniillik, melyeket Cidkija,
Jozija fia, Júda királya készíttetett, 9 miután Nebukadnezár, Babilon királya elfogta Joachint,
a fejedelmeket, a hatalmasokat mind és a föld népét Jeruzsálemből, és bilincsbe verve elvitte
őket Babilonba.

10 Ez volt az üzenetük: »Íme küldtünk nektek pénzt, hogy vegyetek rajta égő áldozatot
és tömjént, és készítsetek ételáldozatot, és mutassatok be bűnért való áldozatot az Úr, a mi
Istenünk oltárán. 11 És imádkozzatok Nebukadnezárnak, Babilon királyának az életéért, és
fiának, Baltazárnak az életéért, hogy napjaik olyanok legyenek mint az ég napjai a föld
felett, 12 és hogy adjon az Úr erőt nekünk és világosítsa meg szemünket, hogy élhessünk
Nebukadnezárnak, Babilon királyának árnyékában, és fiának, Baltazárnak árnyékában, és
számos napon át szolgálhassunk nekik és kegyelmet találjunk színük előtt. 13 Imádkozzatok
értünk is az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, mert vétkeztünk az Úr, a mi Istenünk ellen, és haragja
mind a mai napig nem fordult el tőlünk. 14 Olvassátok fel ezt a könyvet, amelyet azért
küldünk nektek, hogy kihirdessétek az Úr templomában, ünnepnapon és a megfelelő
napokon.

A száműzöttek imája: 1,15-3,8

A bűnök megvallása 15 Ezt mondjátok: Az Úré, a mi Istenünké az igazságosság, a
miénk pedig arcunk megszégyenülése, miként azt ez a nap egész Júdán, Jeruzsálem lakóin,
16 királyainkon, főembereinken, papjainkon, prófétáinkon és atyáinkon mutatja.
17 Vétkeztünk az Úr, a mi Istenünk előtt, nem hittünk neki és nem bíztunk benne; 18 nem
engedelmeskedtünk neki, és nem hallgattunk az Úrnak, a mi Istenünknek arra a szavára,
hogy kövessük parancsait, amelyeket nekünk adott. 19 Attól a naptól fogva, amelyen
kivezette atyáinkat Egyiptom földjéről, mind a mai napig engedetlenek voltunk az Úr, a mi
Istenünk iránt, és eltávoztunk és elfordultunk, hogy ne halljuk szavát. 20 Utol is ért minket
az a sok nyomorúság és átok, amelyet az Úr Mózesnek, szolgájának mondott, amikor
kivezette atyáinkat Egyiptom földjéről, hogy tejjel-mézzel folyó országot adjon nekünk, –
amint azt a mai nap mutatja. 21 Nem hallgattunk az Úr, a mi Istenünk szavára azoknak a
prófétáknak megannyi beszéde ellenére sem, akiket ő hozzánk küldött, 22 hanem elmentünk
valamennyien gonosz szívünk indulatát követve más isteneket szolgálni, és azt cselekedtük,
ami gonosz az Úr, a mi Istenünk szeme előtt.

2 1 Ezért az Úr, a mi Istenünk teljesítette szavát, amelyet kimondott ellenünk és
bíráink ellen, akik bíráskodtak Izraelen, továbbá királyaink ellen, főembereink ellen és egész

Izrael meg Júda ellen, 2 hogy oly nagy csapást hoz ránk az Úr, amilyen még nem volt az ég
alatt, – amilyen Jeruzsálemet érte, úgy amint az meg van írva Mózes törvényében,
3 úgyhogy megeszi az ember a saját fiának húsát és a saját leányának húsát. 4 Kiszolgáltatta
őket az összes király hatalmának, akik körülöttünk vannak, hogy gyalázat és borzalom
tárgyává legyenek mindazon nép között, amelyek közé az Úr széjjelszórt minket. 5 És alájuk
kerültünk, nem pedig föléjük, mert vétkeztünk az Úr, a mi Istenünk ellen, mivel nem
engedelmeskedtünk szavának. 6 Az Úré, a mi Istenünké az igazságosság, a miénk pedig és
atyáinké arcunk megszégyenülése, amint azt ez a nap mutatja. 7 Bizony, kimondta az Úr
ellenünk mindezeket a csapásokat, amelyek ránk jöttek, 8 és mi nem engeszteltük meg az
Úrnak, a mi Istenünknek arcát azzal, hogy mindnyájan megtértünk volna igen gonosz
útjainkról. 9 Ezért vigyázott az Úr a bajokra és ránk hozta őket, mert igazságos az Úr minden
intézkedésében, amelyet nekünk meghagyott, 10 és mi nem hallgattunk szavára, hogy
kövessük az Úr parancsolatait, melyeket elénk állított.

A bűnbocsánat kérése 11 Nos tehát, Urunk, Izrael Istene, aki kivezetted népedet
Egyiptom földjéről erős kézzel, jelekkel és csodákkal, a te nagy hatalmaddal, felemelt
karral, és nevet szereztél magadnak, amint azt a mai nap mutatja: 12 vétkeztünk, istentelenül
cselekedtünk, gonoszul viselkedtünk, Urunk, Istenünk, minden parancsolatoddal szemben.
13 Forduljon el rólunk haragod, hiszen csak kevesen maradtunk meg a nemzetek között,
ahová szétszórtál minket. 14 Hallgasd meg, Urunk, könyörgéseinket és imádságainkat, és
szabadíts meg minket önmagadért, és add, hogy kegyelmet találjunk azok színe előtt, akik
elhurcoltak minket; 15 hadd tudja meg az egész föld, hogy te, az Úr vagy a mi Istenünk, és a
te nevedet viseli Izrael és nemzetsége. 16 Tekints ránk, Urunk, szent hajlékodból, hajtsd
hozzánk füledet és hallgass meg minket, 17 nyisd fel szemedet és láss! Hiszen nem az
alvilágban lévő halottak, akiknek testéből elvetted a lelket, adnak tiszteletet és igazat az
Úrnak, 18 hanem az a lélek, amely bánkódik a nyomorúság súlya alatt, és meggörnyedve és
megtörve jár, továbbá a bágyadt szem és az éhező lélek ad tiszteletet és igazat az Úrnak.

19 Nem azért könyörgünk és esedezünk irgalomért színed előtt, Urunk, Istenünk, mert
atyáink igazak voltak, 20 hanem mert ránk küldted haragodat és indulatodat, amint szóltál
szolgáid, a próféták által, mondván: 21 Ezt mondja az Úr: `Hajtsátok meg vállatokat és
nyakatokat, és szolgáljatok Babilon királyának, és akkor megmaradtok abban az országban,
amelyet atyáitoknak adtam. 22 Ha azonban nem hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek
szavára, hogy Babilon királyának szolgáljatok, kiűzlek titeket Júda városaiból és
Jeruzsálemből, 23 és elveszem tőletek a vígság szavát és az öröm szavát, a vőlegény szavát
és a menyasszony szavát, és az egész országban nyoma sem lesz a benne lakóknak!' 24 De ők
nem hallgattak szavadra, hogy Babilon királyának szolgáljanak. Ezért beteljesítetted igéidet,
amelyeket szolgáid, a próféták által mondtál, hogy elhurcolják majd helyükről királyaink
csontjait és atyáink csontjait. 25 És lám, ott hevernek a nap tüzében és az éjszaka hidegében,
és sokan meghaltak a legkínosabb fájdalmak között, éhség, kard és száműzetés által. 26 Sőt
azt a templomot is, amely a te nevedet viselte, olyanná tetted, amilyennek azt a mai nap
mutatja – Izrael házának és Júda házának gonoszsága miatt.

Az ígéretek teljesedésének reménye 27 Velünk azonban, Urunk Istenünk, egész
jóságod és egész nagy irgalmasságod szerint cselekedtél, 28 melyről szóltál szolgád, Mózes
által azon a napon, amelyen meghagytad neki, hogy írja le Izrael fiai előtt törvényedet.
29 Azt mondtad: `Ha nem hallgattok szavamra, ez a nagy sokaság igen kicsinnyé lesz azok
közt a nemzetek közt, amelyek közé majd szétszórom őket, 30 mert tudom, hogy ez a nép
nem hallgat majd rám, hiszen kemény nyakú egy nép ez. Fogságának földjén azonban majd
megtér szívében, 31 és megtudják, hogy én, az Úr vagyok az ő Istenük; én pedig értelmes

szívet és figyelmes fület adok majd nekik, 32 és dicsérnek majd engem fogságuk földjén és
megemlékeznek nevemről. 33 Megtérnek majd kemény nyakasságukból és gonoszságaikból,
mert visszagondolnak atyáik útjára, akik vétkeztek ellenem. 34 Akkor visszahívom őket arra
a földre, amelyet esküvel ígértem meg atyáiknak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak, és
uralkodnak rajta; megsokasítom őket és többé meg nem fogyatkoznak. 35 És egy másik, örök
szövetségre lépek velük, hogy én legyek az Istenük és ők legyenek az én népem. Nem űzöm
el többé népemet, Izrael fiait, abból az országból, amelyet nekik adtam.'

3 1 Most tehát, mindenható Úr, Izrael Istene, szorongatott lélek és gyötrődő szív kiált
hozzád. 2 Hallgass meg, Urunk, és irgalmazz, mert irgalmas Isten vagy. Könyörülj meg
rajtunk, mert vétkeztünk ellened. 3 Te ugyanis trónolsz örökké, és mi elvesszünk örökre?
4 Mindenható Úr, Izrael Istene, hallgasd meg most Izrael halottainak és fiaiknak imádságát,
akik vétkeztek ellened és nem hallgattak az Úrnak, az ő Istenüknek szavára, s ezért ránk
halmozódtak a csapások. 5 Ne emlékezzél meg atyáink gonoszságairól, hanem emlékezzél
meg tulajdon kezedről és nevedről ebben az időben, 6 mert te, az Úr vagy a mi Istenünk, és
mi, Urunk, dicsérünk majd téged! 7 Hiszen azért adtad a szívünkbe azt, hogy féljünk téged
és segítségül hívjuk nevedet és dicsérjünk téged fogságunkban, mert megtértünk atyáink
gonoszságából, akik vétkeztek ellened. 8 Íme, ma abban a fogságunkban vagyunk, amelybe
szétszórtál minket: gyalázatra, átokra, a bűn büntetéséül, atyáink minden gonoszságáért,
akik eltávoztak tőled, Urunk, Istenünk!«

Izrael kiváltsága, az isteni bölcsesség: 3,9-4,4

A bölcsesség ajánlása

9 Halld meg, Izrael, az élet parancsait,
figyelj, hogy okosságot tanulj!
10 Hogy van az, Izrael, hogy ellenség földjén vagy?
11 Megvénültél az idegen földön,
fertőzött vagy, mint a halottak,
azok közé számítanak, akik leszállnak az alvilágba.
12 Elhagytad a bölcsesség forrását!
13 Ha Isten útján jártál volna,
bizonnyal örökké békében lakhatnál!
14 Tanuld meg, hogy hol az okosság, hol az erő,
hol az értelem – hogy azt is megtanuld:
hol van a hosszú élet és a jólét,
hol a ragyogó szem és a béke?

Himnusz a bölcsességről

15 Ki találta meg annak helyét,
és ki hatolt be kincseibe?
16 Hol vannak a nemzetek fejedelmei,
a föld vadállatainak urai,
17 akik az ég madaraival játszanak,
18 akik ezüstöt halmoznak össze
meg aranyat, amelyben bíznak az emberek,
és amely után vég nélkül törtetnek?
Akik ezüstért fáradtak, érte szorgoskodtak,
és kiknek cselekedetei érthetetlenek?
19 Eltűntek ők, leszálltak az alvilágba,
és mások léptek a helyükbe.

20 Ifjabbak látták meg a napvilágot
és laktak a földön,
de a fegyelem útját nem ismerték,
21 és nem értették meg ösvényeit;
fiaik sem tudták felfogni,
távol maradt az tőlük is.
22 Nem hallottak róla Kánaán földjén,
Temánban sem látták.
23 Hágár fiai, akik a földi okosságot kutatják,
Merra és Temán kereskedői,
a mesemondók, akik kutatják az okosságot és az értelmet,
szintén nem ismerték fel a bölcsesség útját,
és nem gondoltak ösvényeire.
24 Ó Izrael, mily nagy az Isten háza,
mily nagy az ő birtokának helye!
25 Nagy és határtalan,
fölséges és megmérhetetlen!
26 Ott vannak azok a hírneves óriások,
akik az ősidőkben éltek,
hatalmas termetűek,
hadakozáshoz értők.
27 Nem őket választotta ki az Úr,
és nem ők találták meg a tudás útját.
Elvesztek, *28* mert nem volt bölcsességük,
elvesztek a saját oktalanságuk miatt.
29 Ki ment fel az égbe, hogy birtokba vegye,
és ki hozta le a fellegekből?
30 Ki kelt át a tengeren, hogy rátaláljon,
és elhozza színaranyért?
31 Nincs senki sem, aki ismerhetné útjait,
sem olyan, aki fel tudná kutatni ösvényeit;
32 csak a Mindenható ismeri,
és találta meg okosságával:
ő, aki örök időre megalapította a földet,
és betöltötte barmokkal meg négylábú állatokkal.
33 Aki elküldi a fényt, s az elmegy,
és ha hívja, s az remegve engedelmeskedik neki.
34 A csillagok örömmel ragyognak őrhelyükön,
35 ha hívja őket, azt mondják: »Itt vagyunk!«,
és készséggel ragyognak alkotójuknak.
36 Ő a mi Istenünk,
hozzá senki sem hasonlítható.
37 Ő ismeri a bölcsességnek minden útját,
s azt szolgájának, Jákobnak adta át,
Izraelnek, az ő kedveltjének.
38 Ezután megjelent a földön,
s az emberekkel társalgott.

4 A bölcsesség gyümölcse

1 Ez az Isten parancsainak könyve,
az örök érvényű törvény;
mindazok, akik megtartják, eljutnak az életre,
akik pedig elhagyják, meghalnak.
2 Térj meg, Jákob, és ragadd meg azt,
haladj az úton annak fényessége felé, az ő világossága felé.
3 Ne add másnak dicsőségedet,
se méltóságodat más nemzetnek!
4 Boldogok vagyunk, Izrael, mert ami Istennek tetszik,
ismeretes előttünk.

Jeruzsálem panasza és reménye: 4,5-5,9

Jeruzsálem panasza

5 Légy bizalommal, Isten népe,
emlékezzél meg, Izrael!
6 El vagytok adva a nemzeteknek,
de nem végromlásra,
hanem mert szörnyű haragra lobbantottátok Istent,
azért adott át titeket az ellenségnek.
7 Mert felingereltétek alkotótokat, az örök Istent,
azzal, hogy szellemeknek áldoztatok, és nem Istennek.
8 Mert elfelejtettétek az Istent, aki táplált titeket,
és megszomorítottátok dajkátokat, Jeruzsálemet.
9 Ő látta Istennek rátok törő haragját,
és így szólt:
»Halljátok ti, Sion szomszédai:
Nagy gyászt hozott rám Isten!
10 Mert láttam népem számkivetését,
fiaimét és leányaimét,
melyet rájuk hozott az Örökkévaló.
11 Mert felneveltem őket boldogan,
de sírva és gyász közepette váltam meg tőlük.
12 Senki se örvendjen rajtam,
ki özvegységre jutottam és egyedül állok.
Sokan elhagytak engem fiaim bűnei miatt,
mert ők eltávoztak az Isten törvényétől;
13 nem törődtek rendeleteivel,
nem haladtak az Isten parancsainak útjain,
és nem jártak igazsága szerint a fegyelem ösvényein.
14 Jöjjenek Sion szomszédai,
és gondoljanak fiaim és leányaim számkivetésére,
melyet rájuk hozott az Örökkévaló.
15 Mert rájuk hozott egy népet a távolból,
egy arcátlan és másnyelvű népet,
16 mely nem tisztelte az aggastyánt,
nem irgalmazott a gyermekeknek,
elhurcolta az özvegy szeretteit,
s a magános nőt megfosztotta leányaitól.«
17 Ám én mit segíthetnék rajtatok?
18 Aki rátok hozta a bajokat,

ő ragad majd ki titeket ellenségeitek kezéből!
19 Menjetek csak, fiaim, menjetek,
mert én elhagyatottan magamra maradtam!
20 Levetettem a jólét öltözetét,
a könyörgés szőrruháját öltöttem magamra,
s a Magasságbelihez kiáltok napjaimban.

Jeruzsálem reménye
21 Legyetek bizalommal, fiaim, kiáltsatok az Úrhoz,
és ő kiragad majd titeket az ellenséges fejedelmek kezéből!
22 Mert én az Örökkévalótól remélem szabadulástokat,
és megörvendeztet engem a Szent azzal az irgalommal,
melyet örök Szabadítónk gyakorol veletek.
23 Gyász és sírás közepette váltam meg tőletek,
de örömben és vigasságban
hoz majd vissza titeket hozzám mindörökre az Úr.
24 Mert amint Sion szomszédai látták elhurcoltatástokat,
melyet rátok hozott Isten,
úgy fogják nemsokára látni szabadulástokat is,
melyet rátok hoz Isten
nagy dicsőséggel és az Örökkévaló fényességével.
25 Fiaim, viseljétek türelemmel az Isten haragját,
mely rátok zúdult;
mert ellenséged üldöz ugyan téged,
de nemsokára látod majd romlását
és a nyakára hágsz.
26 Dédelgetett gyermekeim rögös utakon jártak,
mert úgy hurcolták el őket, mint nyájat,
melyet elrabolt az ellenség.
27 Legyetek bizalommal, fiaim,
és kiáltsatok az Úrhoz,
mert megemlékezik rólatok,
ki elvitt titeket.
28 Bizony, miként arra irányult figyelmetek,
hogy eltévelyedjetek Istentől,
éppúgy térjetek meg és tízszer jobban keressétek őt újra.
29 Mert aki rátok hozta a bajokat,
örök vidámságot is ad majd újra nektek,
azzal, hogy megszabadít titeket.
30 Légy bizalommal, Jeruzsálem,
mert megvigasztal majd téged, aki neveden szólít!
31 Elvesznek majd, akik ártalmadra voltak és gyötörtek téged,
megbűnhődnek, akik örültek veszteden.
32 Megbűnhődnek majd azok a városok,
melyeknek rabszolgái lettek fiaid;
az is, amely átvette fiaidat!
33 Mert amint örvendett romlásodnak
és ujjongott bukásodon,
éppúgy szomorkodik majd a saját pusztulásán!
34 Véget ér sokasága fölött érzett öröme,

és gyászra fordul vidámsága;
35 Mert tüzet bocsát rá az Örökkévaló hosszú időre,
és ártó szellemek fognak benne lakni igen sokáig.
36 Tekints, Jeruzsálem, kelet felé,
és lásd azt az örömöt,
melyet Isten áraszt rád.
37 Mert íme, megjönnek fiaid,
kiket elbocsátottál, a széjjelszórtak;
megjönnek, mert összegyűjti őket
napkelettől napnyugtáig a Szentnek szava,
és örvendeznek az Isten dicsőségén.

5 1 Vesd le, Jeruzsálem, gyászod és nyomorúságod ruháját,
és öltözzél annak a dicsőségnek díszébe és pompájába,
melyet megad neked Isten örökre.
2 Vedd körül magadat az Isten igazságának palástjával,
és tedd fejedre az Örökkévaló dicsőségének koronáját.
3 Mert Isten megmutatja rajtad fényességét
mindenkinek, aki az ég alatt van.
4 Mert Isten ezt a nevet adja neked mindörökre:
»Igazság békéje« és »Jámborság dicsősége«.
5 Kelj fel, Jeruzsálem, állj a magaslatra,
tekints kelet felé,
és nézd, mint gyűlnek egybe fiaid
napkelettől napnyugatig a Szentnek szavára,
és örvendeznek azon, hogy megemlékezett róluk Isten!
6 Mert gyalog mentek el tőled,
elhajtotta őket az ellenség,
de az Úr visszahozza őket hozzád;
olyan pompával hozzák majd őket, mint a királyi trónt.
7 Mert elhatározta Isten,
hogy alacsonnyá teszi a magas hegyeket mind,
és az örök bérceket,
és betölti a föld színéig a völgyeket,
hogy bizton haladhasson Izrael
az Isten dicsőségére.
8 És árnyékot nyújtanak majd az erdők és az illatos fák mind
Izraelnek az Isten parancsára.
9 Mert visszahozza Isten Izraelt
vidámságban, dicsőségének fényében,
irgalmában és igazságosságában.

JEREMIÁS LEVELE: 6,1-72

6 **Bevezetés** Ez annak a levélnek a másolata, amelyet Jeremiás azoknak küldött, akiket a babiloniak királya fogságba akart hurcolni Babilóniába, hogy közölje velük azt, amit Isten neki parancsolt.

1 Vétkeitek miatt, amelyekkel vétkeztetek Isten ellen, Nebukadnezár, a babiloniak
királya fogságba hurcol majd titeket Babilóniába. 2 Elmentek tehát Babilonba, és ott

maradtok számos évig és hosszú ideig, hét nemzedéken át; azután azonban kihozlak titeket
onnan békességben. 3 Nos, ti Babilóniában aranyból, ezüstből, kőből és fából való isteneket
fogtok látni, amelyeket vállon hordoznak, és amelyek félelmet keltenek a pogányokban.
4 Vigyázzatok tehát, hogy ti is úgy ne tegyetek, mint az idegenek, ne féljetek és meg ne
rettenjetek tőlük, 5 amikor azt látjátok, hogy a tömeg elöl-hátul imádja őket, hanem
mondjátok szívetekben: »Urunk, téged illet az imádás!« 6 Az én angyalom ugyanis veletek
lesz, én pedig számon kérem lelketeket.

A bálványok értéktelensége 7 Hiszen azoknak a nyelvét az ács gyalulta simára, ők
maguk pedig arannyal-ezüsttel bevont csalárdságok és beszélni sem tudnak. 8 Mint valami
ékességet kedvelő leány számára aranyat vesznek elő 9 és koronát készítenek isteneik fejére.
Megesik aztán, hogy papjaik leveszik róluk az aranyat és az ezüstöt, és a saját hasznukra
fordítják, 10 sőt a parázna személyeknek is adnak belőle, és szemérmetlen nőket ékesítenek
vele, és amikor visszakapják a parázna nőktől, megint ékesítik vele isteneiket. 11 Ezek a
rozsdától és a féregtől mentesek nem maradnak, 12 mert bíborruha borítja őket, és arcukról le
kell törölni a ház porát, amely bőségben van rajtuk. 13 Jogara van, mint az ország emberi
bírájának, de az ellene vétőt nem öli meg. 14 Kard is van kezében meg csatabárd, de nem
szabadíthatja meg magát sem a háborútól, sem a rablóktól. Tudjátok meg ebből, hogy nem
istenek ők, 15 ne féljétek tehát őket!

Mert amint az ember edénye, ha összetörik, hasznavehetetlen, olyanok az ő isteneik
is. 16 Ha felállítják őket a házban, szemük megtelik a belépők lábának porával. 17 És amint
akörül, aki a királyt megsértette, vagy amint a halálra ítélt körül, körben elreteszelik az
ajtókat, éppúgy őrzik a papok az ajtókat zárakkal és reteszekkel, hogy ki ne fosszák őket a
rablók. 18 Lámpákat gyújtanak nekik, még pedig sokat, pedig egyet sem láthatnak közülük,
mert olyanok, mint a gerendák a házban. 19 Mondják, hogy bensejüket kieszik a föld
csúszómászói, de amikor azok megeszik őket és ruházatukat, ők meg sem érzik. 20 Arcuk
kormossá lesz a ház füstjétől. 21 Testükre és fejükre baglyok, fecskék és más madarak
röpködnek és macskák ugrálnak. 22 Tudjátok meg ebből, hogy nem istenek; ne féljétek tehát
őket!

23 Ha valaki le nem törli a rozsdát az aranyról, amely ékességül rajtuk van, nem
ragyognak; hiszen azt sem érezték, amikor öntötték őket. 24 Minden árat megadtak értük, bár
lélek nincsen bennük. 25 Mivel nincsen lábuk, vállon viszik őket, így megmutatják
alávalóságukat az emberek előtt. Szégyenüljenek meg azok is, akik tisztelik őket!
26 Ugyanígy ha földre esnek, maguktól fel nem kelnek, és ha valaki fel nem állítja őket,
maguktól fel nem kelnek. Mint a halottak elé, úgy teszik eléjük is a nekik szánt ajándékokat.
27 Áldozataikat papjaik eladják és felhasználják, mint ahogy asszonyaik is vesznek belőlük,
de sem betegnek, sem szegénynek nem adnak belőlük. 28 Gyermekágyas és havibajos nők is
érintik áldozataikat. Tudjátok meg tehát ebből, hogy nem istenek ők, és ne féljétek őket.

29 De miért is hívják őket isteneknek? Azért, mert az asszonyok odarakják
ajándékaikat az ezüstből, aranyból és fából való istenek elé, 30 házaikban pedig papok ülnek
tépett ruhában, borotvált fejjel és szakállal, födetlen fővel. 31 Közben oly hangosan
ordítanak isteneik előtt, akárcsak a halotti toron. 32 Ruháikat elviszik a papok, és ráadják
feleségeikre és fiaikra. 33 Akár rosszat, akár jót tesznek velük, nem viszonozhatják; királyt
nem állíthatnak, sem le nem tehetnek. 34 Nem adhatnak gazdagságot sem, és a rosszat sem
viszonozhatják. Azt sem kérik számon, ha valaki fogadalmat tesz nekik és nem teljesíti.
35 Az embert a haláltól meg nem szabadíthatják, sem a gyengét a hatalmasabbnak kezéből ki
nem ragadhatják. 36 A vaknak nem adják vissza a látást, az embert a nyomorúságtól meg
nem szabadítják. 37 Nem könyörülnek az özvegyen, és az árvákkal jót nem tesznek.
38 Isteneik olyanok, mint a hegy kövei: fából, kőből, aranyból és ezüstből vannak, és akik
tisztelik őket, megszégyenülnek. 39 Hogyan lehetne tehát őket isteneknek gondolni vagy

mondani?

40 Hiszen még maguk a káldeaiak is tiszteletlenül bánnak velük! Ha meghallják
ugyanis, hogy valaki néma és beszélni nem tud, elviszik Bélhez, és azt kívánják tőle, hogy
az beszélni tudjon! 41 Mintha érteni tudnának azok, akik mozogni nem tudnak! Ők maguk is,
ha ezt belátják, otthagyják őket, mert isteneiknek maguknak sincs értelmük. 42 Az asszonyok
szalaggal körülövezve ülnek az utak mentén és korpát égetnek. 43 Ha aztán valamelyik
járókelő magával viszi egyiküket és vele alszik, az a társnője szemére veti, hogy a másikat
nem tartották erre méltónak úgy, mint őt, és nem tépték le a szalagját. 44 Csalárdság mindaz,
ami náluk történik. Hogyan lehetne hát őket isteneknek gondolni vagy mondani?

45 Ácsok és aranyművesek készítették őket. Semmi mássá sem lesznek, mint azzá,
aminek a mesteremberek akarják. 46 Maguk a művészek, akik őket készítik, nem hosszú
életűek; lehetnek-e hát istenek azok, amiket ők készítettek? 47 Csalárdságot és gyalázatot
hagynak hátra utódaiknak. 48 Mikor ugyanis háború és veszedelem jön rájuk, a papok azon
tanakodnak egymás közt, hogy hová rejtőzzenek el velük. 49 Hogyan lehetne tehát
isteneknek tartani azokat, akik sem a háborútól nem tudják megszabadítani magukat, sem a
veszedelmekből meg nem szabadulnak? 50 Mivel arannyal és ezüsttel bevont fából vannak,
később megtudja valamennyi nemzet és király, hogy csalárdságok. Nyilvánvalóvá lesz, hogy
nem istenek, hanem emberek kezének művei, és semmiféle isteni cselekvés sincs bennük.
51 Ki ne tudná hát, hogy nem istenek?

52 Királyt nem támasztanak az országnak és esőt sem adnak az embereknek. 53 Sem
igazságot nem szolgáltatnak, sem az országokat meg nem mentik az igazságtalanságtól, mert
tehetetlenek, mint a varjak az ég és a föld között. 54 Ha pedig tűzvész üt ki a fából, ezüstből
és aranyból való istenek házában, papjaik ugyan elfutnak és megmenekülnek, ők azonban,
mint a gerendák, bennégnek. 55 Sem a király, sem a harcosok előtt helyt nem állnak: hogyan
lehetne tehát azt gondolni vagy elfogadni, hogy istenek?

56 Sem tolvajoktól, sem rablóktól nem védik meg magukat a fából és kőből készített
és arannyal meg ezüsttel bevont istenek. Akik erősebbek náluk, 57 azok elveszik tőlük az
aranyat, az ezüstöt és a ruhát, amely betakarja őket, és elmennek, ők pedig nem tudnak
segíteni magukon. 58 Jobb dolog tehát királynak lenni, mert az megmutathatja erejét, vagy
hasznos szerszámnak a házban, mert azzal birtokosa dicsekszik, vagy ajtónak a házban, mert
az megvédi mindazt, ami benne van, – mint hamis isteneknek.

59 A nap, a hold és a csillagok, amelyek ragyogva világítanak, és arra vannak
rendelve, hogy hasznosak legyenek, engedelmeskednek; 60 ugyancsak gyönyörűség nézni a
villámot is, ha feltűnik, éppúgy a szél is az egész földön fúj. 61 Teljesítik a parancsot a
felhők is, ha Isten azt parancsolja nekik, hogy járják be az egész földkerekséget. 62 Teljesíti
a parancsot a felülről küldött tűz is: megemészti a hegyeket és az erdőket. Ők azonban sem
szépség, sem erő tekintetében nem hasonlók ezek egyikéhez sem. 63 Ezért nem szabad azt
gondolni, sem azt mondani, hogy istenek, hiszen nem tudnak sem igazságot szolgáltatni,
sem más hasonlót cselekedni az embereknek. 64 Mivel tehát tudjátok, hogy nem istenek, ne
féljétek őket! 65 Mert sem átkot, sem áldást nem mondanak a királyokra. 66 Jeleket sem
mutatnak az égen a nemzeteknek; sem nem fénylenek, mint a nap, sem nem világítanak,
mint a hold. 67 Az állatoknak, amelyek födél alá futhatnak és segíthetnek magukon, jobb
sorsuk van, mint nekik. 68 Tehát mindenképpen nyilvánvaló előttünk, hogy nem istenek;
ezért ne féljétek őket!

69 Mert mint az uborkaföldön a madárijesztő, amely semmit sem őriz meg, olyanok az
ő fából készített, ezüsttel és arannyal bevont isteneik. 70 Olyanok azok, mint a kertben a
fehér tövis, amelyre minden madár rászáll. Hasonlóképpen olyanok az ő fából való, arannyal
és ezüsttel bevont isteneik, mint a sötét helyre kivetett holttest. 71 S a bíborról és a
bársonyról is, amelyeket a moly megrág rajtuk, tudjátok, hogy nem istenek. Végül ők maguk

is felemésztődnek, és gyalázattá lesznek a földön. 72 Jobb tehát az igaz embernek, akinek bálványai nincsenek, mert nem lesz része a gyalázatban.

EZEKIEL JÖVENDÖLÉSE

EZEKIEL PRÓFÉTA MEGHÍVÁSA: 1,1-3,27

1 **A próféta meghívása** 1 Ez történt a harmincadik esztendőben, a negyedik hónapban, a hónap ötödik napján: Miközben a foglyok között voltam a Kebár folyó mellett, megnyíltak az egek, és isteni látomásokat láttam. 2 A hónap ötödik napján, Joachin király száműzetésének ötödik esztendejében 3 ezt a szózatot intézte az Úr Ezekiel paphoz, Búzi fiához, a káldeaiak földjén, a Kebár folyó mellett, mert ott terjesztette fölé az Úr a kezét.

A próféta látomása 4 Ez volt a látomásom: Íme, forgószél jött észak felől és nagy felhő, lobogó tűz és körülötte fényesség, és belőle, tudniillik a tűz belsejéből, olyasvalami tűnt elő, mint a fénylő érc. 5 Abban pedig olyasmi volt, mint négy élőlény. Alakjuk ilyen volt: emberhez hasonlítottak; 6 négy arca volt mindegyiknek és négy szárnya mindegyiknek. 7 Lábuk egyenes láb volt; lábuk talpa olyan volt, mint a borjú lábának a talpa, és szikráztak, mint a ragyogó érc színe. 8 Szárnyuk alatt négy oldalt emberi kéz volt; arcuk is, szárnyuk is négyoldalt volt, 9 és az egyiknek a szárnya összeért a másikéval. Nem fordultak meg, amikor jártak, hanem mindegyik a saját arca irányában haladt.

10 Arcuk emberi archoz hasonlított, jobbfelől pedig mind a négyüknek oroszlánarca volt, balfelől mind a négyüknek bikaarca volt, és ezenkívül mind a négyüknek sasarca volt.

11 Ilyen volt az arcuk. Szárnyuk felül ki volt terjesztve, két szárnya mindegyiküknek összeért, kettő pedig befödte a testüket. 12 Mindegyikük a saját arca irányában haladt; amerre a lélek törekedett, arrafelé mentek, és nem kellett megfordulniuk, amikor mentek.

13 Az élőlények között olyasvalami látszott, mintha tűzben szén izzott volna, és mintha fáklya imbolygott volna az élőlények között: a tűz ragyogott, és a tűzből villámok cikáztak. 14 S az élőlények ide-oda mozogtak, mint a cikázó villám.

15 Amikor pedig az élőlényeket szemléltem, a földön az élőlények mellett négy oldalt egy-egy kerék látszott. 16 A kerekek és a szerkezetük olyannak látszott, mint a tarziskő ragyogása; mind a négynek hasonló alakja volt; olyannak látszottak és a formájuk olyan volt, mintha kerék volna a kerék belsejében. 17 Mind a négy oldaluk irányában mehettek, amikor mentek, így nem kellett megfordulniuk, amikor jártak. 18 A kerekek talpát és magasságát rettenetes volt nézni. Mind a négynek egész felülete köröskörül telve volt szemekkel. 19 Miközben pedig az élőlények jártak, forogtak mellettük a kerekek is; és amikor az élőlények felemelkedtek a földről, felemelkedtek egyszersmind a kerekek is. 20 Akármerre akart is lélek járni, amikor a lélek elindult, felemelkedtek egyúttal a kerekek is és követték őt ugyanoda, mert az élet lelke volt a kerekekben. 21 Ha azok mentek, ezek is mentek; ha azok álltak, ezek is álltak; és ha azok felemelkedtek a földről, egyúttal felemelkedtek a kerekek is és követték őket, mert az élet lelke volt a kerekekben.

22 És az élőlények feje fölött az égboltozathoz hasonló valami volt; olyannak látszott, mint a kristály, félelmetes volt, és kiterjeszkedett fenn a fejük fölött. 23 Az égboltozat alatt pedig szárnyaik egyenesen álltak, egyiké a másik felé; mindegyikük két szárnnyal befödte testét, s a másik is hasonlóan befödte magát.

24 A szárnyuk suhogását olyannak hallottam, mint a nagy vizek zúgását, mint a
fölséges Isten szózatát; amikor jártak, hangjuk olyan volt, mint a sokaságé, mint a tábor
zaja; amikor pedig álltak, leeresztették a szárnyukat. 25 Mert valahányszor szózat hangzott
az égboltozat fölött, amely fejük felett volt, megálltak, és lebocsátották szárnyukat.

26 Az égboltozat fölött pedig, amely fejük felett volt, olyasmi látszott, mint a zafírkő,
királyi székhez hasonló; s a királyi székhez hasonló dolog fölött fenn emberi alakhoz
hasonló valami látszott. 27 Ebben köröskörül olyasvalamit láttam, mint a fénylő érc,
olyasmit, mint a tűz; derekától felfelé pedig és derekától lefelé köröskörül olyan valamit
láttam, mint a fénylő tűz, 28 olyasmit, mint a szivárvány, amikor esős napon a felhőben
feltűnik. Ilyennek látszott a fényesség köröskörül. Így láttam az Úr dicsőségének jelenését.
Én, amikor ezt láttam, arcra borultam. Ekkor egy beszélőnek szavát hallottam.

2 **Ezekiel küldetése** 1 Így szólt hozzám: »Emberfia, állj lábadra, hadd beszéljek
veled.« 2 És miután hozzám szólt, lélek jött belém és lábra állított; és hallottam, amint
hozzám beszélt 3 és mondta: »Emberfia, elküldelek téged Izrael fiaihoz, a pártütő
nemzethez, amely eltávozott tőlem; ők és atyáik mind a mai napig megszegték
szövetségemet. 4 Kemény arcúak és megátalkodott szívűek fiaik is, akikhez küldelek;
mondjad tehát nekik: Így szól az Úr Isten! 5 Hátha még ők is meghallják, és elhagyják
bűneiket! Mert ellenszegülő ház ez, de tudják meg, hogy próféta van közöttük! 6 Tehát te,
emberfia, ne félj tőlük és ne ijedj meg beszédeiktől se, ha hitetlenek és lázongók is veled
szemben, és ha skorpiókkal kell is együtt laknod. Szavaiktól ne félj, és arcuktól ne remegj,
mert ellenszegülő ház ez. 7 Mondd tehát nekik igéimet; hátha meghallják és elhagyják
bűneiket, mert haragra ingerelnek engem!

8 Te pedig, emberfia, hallgass mindarra, amit én majd neked mondok, és ne légy
ellenszegülő, mint az az ellenszegülő ház; nyisd fel szádat és edd meg azt, amit én neked
adok.« 9 Erre azt láttam, hogy íme, egy kéz nyúlt felém: benne könyvtekercs volt. Kiterítette
előttem, és az kívül is, belül is tele volt írva, s ami bele volt írva, az siralom, gyászének és
jajszó volt.

3 1 Ekkor azt mondta nekem: »Emberfia, ami előtted van, edd meg; edd meg ezt a
tekercset és menj, beszélj Izrael fiaihoz.« 2 Erre felnyitottam számat, s ő megetette velem azt
a tekercset 3 és így szólt hozzám: »Emberfia, a gyomrod vegye be, és belső részeid teljenek
meg ezzel a tekerccsel, amelyet én neked adok.« Erre megettem azt, és olyan édes lett a
számban, mint a méz.«

4 Azt mondta nekem: »Emberfia, menj Izrael házához és intézd hozzájuk az én
igéimet. 5 Mert nem érthetetlen beszédű és ismeretlen nyelvű néphez szól a te küldetésed,
hanem Izrael házához, 6 és nem számos, érthetetlen beszédű és ismeretlen nyelvű néphez,
amelyeknek nyelvét nem tudod megérteni – ha azokhoz küldenélek, ők hallgatnának rád! –
7 Izrael háza azonban nem akar rád hallgatni, mert nem akar rám hallgatni; Izrael egész
házának ugyanis kemény a homloka és megátalkodott a szíve. 8 Íme, arcodat keményebbé
teszem az ő arcuknál, és homlokodat keményebbé az ő homlokuknál. 9 Gyémánthoz és
kovához teszem hasonlóvá arcodat; ne félj tőlük és ne ijedj meg arcuktól, mert ellenszegülő
ház ez!« 10 Azt mondta nekem: »Emberfia! Minden beszédemet, amelyet hozzád intézek,
fogadd szívedbe és hallgasd meg füleddel; 11 aztán menj a száműzöttekhez, néped fiaihoz,
szólj hozzájuk és mondjad nekik: Így szól az Úr Isten! Hátha meghallgatják és elhagyják
bűneiket!«

12 Erre a lélek elragadott engem, és magam mögött nagy földindulás robaját hallottam,
amint Isten dicsősége felemelkedett a helyéről, 13 és az élőlények egymást verdeső

szárnyainak csattogását, az élőlényeket kísérő kerekek robogását, meg a nagy földindulás robaját. 14 Engem is felemelt a lélek és elragadott. Ekkor elmentem keserűséggel lelkem felindulásában, de az Úr keze velem volt és megerősített engem. 15 Erre elmentem a száműzöttekhez Tel-Abíbba, azokhoz, akik a Kebár folyó mellett laktak; aztán leültem oda, ahol ők ültek, és hét napig maradtam ott és szomorkodtam közöttük.

Ezekiel, Izrael őre 16 Amikor pedig elmúlt a hét nap, az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 17 »Emberfia, őrállóul rendeltelek Izrael házához; ha hallod a szót az én számból, hirdesd azt nekik az én nevemben. 18 Ha azt mondom a gonosznak: `Halállal halsz meg!' – és te nem hirdeted neki, és nem beszélsz, hogy megtérjen gonosz útjáról és éljen, maga a gonosz a saját gonoszsága miatt hal ugyan meg, de a vérét a te kezeden keresem. 19 Ha azonban hirdeted a gonosznak, de ő nem tér meg gonoszságából és gonosz útjáról, ő maga ugyan meghal istentelensége miatt, te azonban megmentetted lelkedet. 20 De ha az igaz is eltér igazságosságától és istentelenséget cselekszik, akkor akadályt rakok elé és ő meghal; azért, mivel te nem figyelmeztetted őt, meghal bűne miatt, és nem lesz emlékezete igazságosságának, amelyet cselekedett, vérét azonban a te kezeden keresem. 21 Ha azonban te figyelmeztetted az igazat, hogy ne vétkezzék az igaz, és ő nem vétkezik, valóban élni fog, mert figyelmeztetted őt, s így megmentetted lelkedet.«

Ezekiel elhallgat 22 Akkor rajtam volt az Úr keze, és azt mondta nekem: »Kelj fel, menj ki a mezőre, hogy ott beszéljek veled.« 23 Felkeltem, kimentem a mezőre, és íme, ott állt az Úr dicsősége, mint az a dicsőség, amelyet a Kebár folyó mellett láttam; és arcra borultam. 24 Erre belém jött a lélek és lábra állított; beszélt nekem és így szólt hozzám: »Menj be és zárkózz be házad belsejébe. 25 Rád pedig, emberfia, íme, bilincseket raknak, megkötöznek velük, és nem mégy ki közülük. 26 A nyelvedet szájpadlásodhoz tapasztom; néma leszel, s nem leszel olyan, mint a korholó férfi, mert ellenszegülő ház ez! 27 Amikor pedig szólok neked, megnyitom szádat, és te ezt mondod nekik: Így szól az Úr Isten: Aki hallja, hallja meg, és aki elhagyja, hagyja el bűnét, mert ellenszegülő ház ez!«

FENYEGETŐ BESZÉDEK JÚDA ÉS JERUZSÁLEM ELLEN: 4,1-24,27

Jelképes cselekedetek: 4,1-5,17

4 **Jeruzsálem ostroma** 1 »Te pedig, emberfia, végy magadnak egy téglát, tedd magad elé, és rajzold rá Jeruzsálem városát; 2 rendezz ellene megszállást, építs sáncokat, emelj töltést, verj ellene tábort és helyezz el köröskörül faltörő kosokat. 3 Aztán fogj egy vasserpenyőt és tedd vasfalként magad és a város közé; nézz arra merev tekintettel, legyen az megszállás alatt és vedd körül. Jel ez Izrael háza számára!

A száműzetés időtartama 4 Aztán feküdj a baloldaladra, és helyezd rá Izrael házának gonoszságait, a napok száma szerint, amelyeken át rajta fekszel; és vedd magadra gonoszságaikat. 5 Én pedig rád teszem gonoszságuk éveit a napok száma szerint, háromszázkilencven napot, hogy Izrael házának gonoszságát hordozd. 6 S miután betöltötted ezeket, feküdj a jobb oldaladra, és vedd magadra Júda házának gonoszságát negyven napon át; egy napot egy esztendő helyett, egy napot, mondom, egy esztendő helyett teszek rád. 7 Te pedig fordítsd tekintetedet Jeruzsálem megszállására, és kinyújtott karral prófétálj ellene. 8 Íme, én megkötözlek téged, hogy meg ne fordulhass egyik oldaladról a másik oldalra, míg be nem töltöd ostromod napjait.

Éhínség és tisztátalanság 9 Egyúttal végy magadnak gabonát és árpát, babot és
lencsét, kölest és tönkölyt; tedd ezeket egy edénybe és készíts magadnak kenyereket ama
napok száma szerint, amelyeken oldaladon fogsz feküdni; háromszázkilencven napig edd
azt. 10 Ételed pedig, amellyel majd táplálkozol, húsz sékel súlyú legyen naponként; ezt edd
időről időre. 11 Vizet mérték szerint igyál, egy hín hatodrészét; ezt idd időről időre.
12 Hamuban sült árpakenyér gyanánt edd azt; és fedd be szemük láttára széklettel, amely
embertől való.« 13 Akkor így szólt az Úr: »Így fogják enni Izrael fiai az ő tisztátalan
kenyerüket a nemzetek között, amelyek közé kivetem őket!« 14 Erre én így szóltam: »Jaj,
Uram, Istenem! Íme, még nem voltam tisztátalan; hullát és amit vadállat szaggatott szét,
nem ettem ifjúkorom óta mindeddig, és semmiféle tisztátalan húst sem vettem még a
számba!« 15 Erre Ő azt mondta nekem: »Íme, megengedem, hogy ökörtrágyán készítsd el
kenyeredet emberi széklet helyett.« 16 Majd azt mondta nekem: »Emberfia, íme, összetöröm
a kenyér botját Jeruzsálemben; súly szerint és rettegve eszik majd a kenyeret, és mérték
szerint és szorongva isszák majd a vizet, 17 úgyhogy ha majd elfogy a kenyér és a víz,
mindenki felebarátjára roskad, – és elsorvadnak gonoszságaik miatt.

5 **A pusztulás** 1 Te pedig, emberfia, fogj egy éles kardot, használd, mint borbély-
beretvát, és húzd végig fejeden és szakálladon; aztán fogj egy mérleget, és oszd el a hajat.
2 Egy harmadrészt égess el tűzben a város közepén, miután az ostrom napjai beteltek; egy
harmadrészt végy és hányj kardélre a város körül; egy másik harmadrészt pedig szórj a
szélbe, én pedig kardot rántok utánuk. 3 Egy keveset pedig végy el belőle és kösd a palástod
szegélyébe. 4 De még ezekből is végy el és vesd őket a tűzbe és égesd el őket a tűzön, mert
tűz megy ki onnan Izrael egész házára.

A jelképes cselekedetek értelme 5 Így szól az Úr Isten: Ez Jeruzsálem; a nemzetek
közepébe helyeztem, és köréje az országokat. 6 De ő megvetette törvényeimet, úgyhogy
gonoszabb volt a nemzeteknél; és jobban megvetette parancsaimat, mint a körülötte fekvő
országok; mert törvényeimet semmibe sem vették és nem jártak parancsaim szerint.

7 Ezért így szól az Úr Isten: Mivel túltettetek a körülöttetek lakó nemzeteken és
parancsaim szerint nem jártatok, törvényeim szerint nem cselekedtetek, de még a
körülöttetek lakó nemzetek törvényei szerint sem cselekedtetek, 8 azért így szól az Úr Isten:
Íme, én felkelek ellened és én magam tartok benned ítéletet a nemzetek szemeláttára.
9 Minden utálatosságod miatt olyat cselekszem veled, amit még nem tettem, s amihez
hasonlót többé nem teszek. 10 Ezért az atyák majd megeszik benned fiaikat, s a fiúk
megeszik atyáikat. Ítéletet tartok fölötted, és szétszórom összes maradékaidat a szél minden
irányába. 11 Ezért így szól az Úr Isten: Életemre mondom! Mivel te megfertőzted
szentélyemet minden törvényszegéseddel és minden utálatosságoddal, én is összetörlek
téged; szemem nem irgalmaz, sem nem kegyelmezek. 12 Harmadrészed dögvészben hal meg
és éhségtől vész el tebenned, harmadrészed kard által hull el körülötted, harmadrészedet
pedig szétszórom a szél minden irányában, és kardot rántok rájuk. 13 Kitöltöm haragomat és
lecsillapítom rajtuk bosszúmat, és megvigasztalódom; s amikor majd kitöltöm rajtuk
bosszúmat, megtudják, hogy féltékenységemben én, az Úr beszéltem. 14 Pusztasággá teszlek,
gyalázattá a körülötted lakó nemzetek előtt, minden arramenő szemeláttára. 15 Gyalázattá és
átok tárgyává leszel, példabeszéddé és megdöbbenéssé a körülötted lakó nemzetek között,
amikor majd végrehajtom rajtad az ítéletet haraggal, bosszúval és haragos dorgálással –
16 én, az Úr szóltam. – Amikor majd rájuk bocsátom az éhségnek gonosz és halálos nyilait,
amelyeket azért bocsátok rátok, hogy megsemmisítselek titeket és éhséget halmozzak rátok,
és összetörjem köztetek a kenyér botját. 17 Éhséget és dühös vadállatokat küldök rátok, hogy
teljesen kiirtsalak benneteket. Döghalál és vér gázol majd át rajtad, és kardot bocsátok rád!

Én, az Úr szóltam!«

Büntető beszédek: 6,1-7,27

6 **A pogány istentiszteleti helyek ellen** 1 Az Úr ezt a szózatot intézte hozzám:
2 »Emberfia, fordítsd tekintetedet Izrael hegyei felé, prófétálj ellenük 3 és mondjad: Izrael
hegyei, halljátok meg az Úr Isten igéjét! Így szól az Úr Isten a hegyekhez és a halmokhoz, a
szakadékokhoz és a völgyekhez: Íme, én kardot bocsátok rátok és megsemmisítem
magaslataitokat, 4 lerontom oltáraitokat, bálványaitok romokká lesznek, és megöltjeiteket
bálványaitok elé vetem. 5 Izrael fiainak holttestét pedig bálványaitok színe elé vetem és
csontjaitokat szétszórom oltáraitok körül. 6 Valamennyi lakott helyeteken elpusztítják a
városokat, a magaslatokat pedig lerombolják és széthányják; oltáraitokat lerontják és
összetörik; bálványaitokat megsemmisítik, szentélyeiteket szétrombolják, műveiteket
elpusztítják, 7 s akit megöltek, a földre hull közöttetek. Akkor majd megtudjátok, hogy én
vagyok az Úr!

8 De meghagyok majd közületek olyanokat, akik megmenekülnek a kard elől a
nemzetek között, amikor szétszórlak titeket a földön; 9 és akik megszabadulnak közületek,
megemlékeznek majd rólam ama nemzetek között, amelyek közé mint foglyokat elhurcolják
őket, mert megtöröm parázna és tőlem elpártolt szívüket és bálványaikkal paráználkodó
szemüket; önmaguknak fognak visszatetszeni a gonoszságok miatt, amelyeket teljes
utálatosságukban elkövettek. 10 Akkor megtudják majd, hogy én, az Úr, nem hiába
beszéltem, hanem rájuk hozom ezt a veszedelmet!

11 Így szól az Úr Isten: Üsd össze kezedet, dobbants lábaddal, és mondd: Jaj Izrael
házának minden gonosz utálatossága miatt, mert karddal, éhséggel és döghalállal fognak
elhullani! 12 Aki távol van, döghalállal hal meg; aki közel van, kard által esik el; aki pedig
megmarad és ostrom alá veszik, éhségtől hal meg; és kitöltöm rajtuk haragomat. 13 Akkor
megtudjátok majd, hogy én vagyok az Úr: amikor ott hevernek majd megöltjeitek
bálványaitok között oltáraitok körül minden magas dombon és minden hegy tetején, minden
árnyékos fa alatt és minden lombos tölgy alatt, azon a helyen, ahol illatos tömjént gyújtottak
valamennyi bálványuknak. 14 Kiterjesztem föléjük kezemet, és pusztasággá s elhagyottá
teszem a földet a sivatagtól Rebláig minden lakóhelyükön; hadd tudják meg, hogy én
vagyok az Úr!«

7 **Isten büntető ítélete** 1 Ekkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 2 »Most pedig,
emberfia, így szól az Úr Isten Izrael földjéhez: Eljött a vég, a vég eljött az ország négy
tájára! 3 Már rajtad van a vég, rád bocsátom haragomat; megítéllek útjaid szerint és rád
helyezem minden utálatosságodat! 4 Szemem nem könyörül meg rajtad és nem irgalmazok,
hanem útjaid terhét rád rakom és utálatosságaid benned lesznek, és megtudjátok, hogy én
vagyok az Úr.

5 Így szól az Úr Isten: Íme, csapás csapást ér! 6 Eljött a vég; a vég eljött; rád virradt,
íme, eljött! 7 Eljött rád a pusztulás, te ország lakója; eljött az idő, közel van a napja az
öldöklésnek, és nem a hegyek dicsőségének! 8 Most közelről öntöm ki rád haragomat és
kitöltöm rajtad bosszúmat; megítéllek útjaid szerint és rád rakom minden gonoszságodat.
9 Szemem nem könyörül meg és nem irgalmazok, hanem rád rakom útjaid terhét, és
utálatosságaid benned lesznek, és megtudjátok, hogy én, az Úr büntetek!

10 Íme, a nap, íme, eljött, kikelt a pusztulás, kivirágzott a vessző, kisarjadt a
kevélység; 11 kinőtt a gonoszság az istentelenség vesszejévé! Semmi sem marad meg
belőlük, sem a népből, sem örömkiáltásukból, és semmi nyugalmuk nem lesz. 12 Eljött az
idő, közel van a nap! Aki vesz, ne örvendjen, s aki elad, ne szomorkodjék, mert harag

nehezedik egész népére. 13 Mert aki elad, nem szerzi vissza azt, amit eladott, még ha meg is
marad életük az élők között; mert nem tér vissza a látomás, amely egész sokasága ellen szól,
és élte gonoszságától senki erőre nem kap. 14 Fújjátok meg a harsonát, készüljenek fel
mindnyájan! – De senki sincs, aki harcba szállna, mert egész népére az én haragom
nehezedik.

15 Kívül kard, belül döghalál és éhínség! Aki a mezőn van, kard által hull el, s akik a
városban vannak, döghalállal és éhínséggel vesznek el. 16 Csak azok menekülnek meg
közülük, akik elfutnak; a hegyek között lesznek, mint a völgyek galambjai, mindnyájan
remegni fognak, mindenki a saját gonoszsága miatt.

17 Minden kéz ellankad, és minden térd vízben ázik. 18 Szőrruhába öltöznek, és
elborítja őket a félelem; minden arcon szégyen ég, és mindegyikük feje kopasz lesz.
19 Ezüstjüket kidobják és aranyuk sárrá lesz; ezüstjük és aranyuk nem szabadíthatja meg
őket az Úr haragjának napján. Nem laknak jól vele, és gyomruk nem telik meg, mert az
gonoszságra vezette őket. 20 Díszes ékszereiket kevélységre használták, és belőle utálatos
képeket meg bálványszobrokat készítettek maguknak; ezért tisztátalansággá tettem azt
számukra; 21 idegenek kezébe adom fosztogatásra, a föld gonoszainak prédára, hogy
megszentségtelenítsék. 22 Elfordítom róluk arcomat, s azok megszentségtelenítik titkomat;
fosztogatók hatolnak be oda s megszentségtelenítik azt. 23 Készíts láncot! Mert a föld tele
van vértörvénnyel, s a város tele van gonoszsággal. 24 Elővezetem a nemzetek
leggonoszabbjait, s azok birtokukba veszik házaikat; véget vetek a hatalmasok
kevélységének, és azok birtokukba veszik szentélyeiket. 25 Ha rájuk jön a szorongatás,
keresik majd a békét, de nem lesz! 26 Pusztulás pusztulást követ, az egyik hír a másikat éri;
látomást követelnek a prófétától, de törvény nem lesz a papnál és tanács a véneknél.
27 Gyászol a király, szomorúságba öltözik a fejedelem, s a föld népének keze megremeg.
Útjaik szerint cselekszem majd velük és ítéleteik szerint ítélem meg őket; és megtudják,
hogy én vagyok az Úr!«

Látomások: 8,1-11,25

8 **Újabb látomás: Jeruzsálem** 1 Történt pedig a hatodik esztendőben, a hatodik
hónapban, a hó ötödik napján, hogy amikor én a házamban ültem, Júda vénei pedig előttem
ültek, az Úr Isten rám bocsátotta ott a kezét. 2 És íme, egy emberhez hasonló alakot láttam.
Attól, ami derekának látszott, lefelé tűz volt, és a derekától fölfelé olyan volt, mint a fény;
olyannak látszott, mint a fénylő érc. 3 Ő kinyújtotta azt, ami kéznek látszott, és megragadott
engem fejem egyik hajfürtjénél fogva. A lélek felemelt engem a föld és az ég közé, és isteni
látomásban elvitt Jeruzsálembe az észak felé néző belső kapu mellé, ahol a féltékenység
bálványa állt, hogy féltékenységre ingereljen. 4 És íme, ott volt Izrael Istenének dicsősége,
úgy, ahogy akkor láttam, amikor a mezőn szemléltem.

A templom megszentségtelenítése 5 Azt mondta nekem: »Emberfia, emeld fel
szemedet az északi út felé.« Felemeltem szememet az északi út felé; és íme, az oltár
kapujától északra a féltékenység bálványa állt, magánál a bejáratnál. 6 Majd azt mondta
nekem: »Emberfia, ugye látod, mit művelnek ezek? Nagy utálatosságokat művel itt Izrael
háza, hogy messzire eltávozzam szentélyemtől! De látsz majd még nagyobb utálatosságokat
is!«

7 Aztán elvitt az udvar bejáratához, és íme, azt láttam, hogy lyuk van a falban. 8 Azt
mondta nekem: »Emberfia, törd át a falat!« Amikor áttörtem a falat, egy ajtó tűnt elő. 9 Erre
azt mondta nekem: »Menj be, és lásd a gonosz utálatosságokat, amelyeket ők itt
cselekszenek.« 10 Bementem, és íme, mindenféle csúszómászó és egyéb állatok ábrázolását

láttam; köröskörül az egész falon undokságok voltak lefestve, Izrael házának valamennyi bálványa. 11 És ott volt hetven férfi Izrael házának vénei közül; azok között, akik a képek előtt álltak, ott volt Jaazonja, Sáfán fia is. Mindegyikük kezében tömjénező volt, és füstfelhő szállt fel a tömjénből. 12 Azt mondta nekem: »Ugye látod, emberfia, mit művelnek Izrael házának vénei a sötétben, mindegyik az ő szobájának rejtekében? Mert ezt mondják: `Nem lát minket az Úr!' – `Az Úr elhagyta az országot!'« 13 Aztán így szólt hozzám: »Látsz majd még nagyobb utálatosságokat is, amelyeket ők művelnek!«

14 Ezután bevitt engem az Úr háza észak felé néző kapujának bejáratán, és íme, asszonyok ültek ott, és Tammuzt siratták. 15 Azt mondta nekem: »Ugye látod, emberfia? Látsz majd még ezeknél nagyobb utálatosságokat is!«

16 Azután elvitt engem az Úr házának belső udvarába; és íme, az Úr templomának bejáratában, az előcsarnok és az oltár között mintegy huszonöt ember állt, háttal az Úr temploma felé fordulva, arccal pedig keletnek, és imádták a felkelő napot. 17 Erre azt mondta nekem: »Ugye látod, emberfia? Vajon csekélység-e Júda házának szemében, hogy olyan utálatosságokat művelnek, mint amilyeneket itt cselekszenek? Betöltik az országot istentelenséggel, és újra meg újra haragra ingerelnek engem! Íme, ágat tartanak az orrukhoz! 18 Én is cselekszem tehát haragomban; szemem nem irgalmaz, sem nem kegyelmezek; s amikor nagy hangon a fülembe kiáltanak majd, nem hallgatom meg őket!«

9 **A város lerombolása** 1 És hallottam, amint nagy hanggal kiáltotta: »Elérkezett a város bűnhődése! Mindenki tartsa kezében öldöklő fegyverét!« 2 És íme, hat férfi jött az úton az észak felé néző felső kapu felől; mindegyikük kezében pusztító eszköz volt. Az egyik férfi közülük gyolcsba volt öltözve, és írószer volt az oldalán. Beléptek és megálltak az ércoltárnál. 3 Ekkor Izrael Urának dicsősége elszállt a kerubról, amely felett volt, a ház küszöbéhez, és hívta a gyolcsba öltözött férfit, akinek írószer volt az oldalán. 4 Azt mondta neki az Úr: »Járd be Jeruzsálem városát és jelöld meg tau-betűvel a férfiak homlokát, akik siránkoznak és bánkódnak mindazon utálatosság miatt, ami benne történik!« 5 És hallottam, amint azt mondta nekik: »Menjetek keresztül a városon, kövessétek őt és öldököljetek; szemetek ne irgalmazzon, ne könyörüljetek; 6 öreget és ifjút, szüzet, kisdedet és asszonyt öljetek meg irgalmatlanul, de senkit se öljetek meg, akin tau-t láttok. A szentélyemnél kezdjétek!« Megkezdték tehát az idős férfiakon, akik a ház előtt voltak. 7 Azt mondta nekik: »Rajta! Fertőzzétek meg a házat és töltsétek meg megöltekkel az udvarokat!« Azok kimentek és megölték a város lakóit.

8 Mikor aztán véget ért az öldöklés, csak én maradtam meg. Erre arcra borultam és hangosan kiáltottam: »Jaj, Úr Isten! Hát megsemmisíted-e Izrael minden maradékát, amikor kiöntöd haragodat Jeruzsálemre?« 9 Ő azt felelte nekem: »Igen nagy Izrael és Júda házának gonoszsága; az ország tele van vérrel, s a város tele van pártütéssel, mert így beszélnek: `Az Úr elhagyta az országot!' és: `Nem lát az Úr!' 10 Tehát az én szemem sem irgalmaz és én sem könyörülök; útjuk terhét fejükre térítem vissza!« 11 Akkor íme, a gyolcsba öltözött férfi, akinek írószer volt az oldalán, azt mondta: »Úgy tettem, amint megparancsoltad nekem.«

10 1 Ekkor láttam, és íme, fent, a kerubok feje fölött levő égboltozaton olyan valami jelent meg, mint egy zafírkő, mint egy királyi szék alakja. 2 Ő pedig odaszólt a gyolcsba öltözött férfinak és mondta: »Menj a kerubok alatt levő kerekek közé, végy egy tele marokkal abból az izzó szénből, amely a kerubok alatt van, és szórd a városra.« És láttam, amint bement.

3 A kerubok pedig a ház jobb oldalán álltak, miközben a férfi belépett, és a felhő betöltötte a belső udvart. 4 Az Úr dicsősége pedig elszállt a kerubról a ház küszöbéhez. A

ház megtelt a felhővel, és az udvar megtelt az Úr dicsőségének fényességével. 5 A kerubok
szárnyának csattogása a külső udvarig hallatszott, mint a mindenható Isten szózata, amikor
beszél.

6 Akkor parancsot adott a gyolcsba öltözött férfinak ezekkel a szavakkal: »Végy tüzet
a kerubok közt levő kerekek közül!« Az bement és megállt a kerék mellett. 7 Az egyik kerub
kinyújtotta kezét a kerubok közül a tűz után, amely a kerubok közt volt, vett belőle, és
annak a kezébe adta, aki gyolcsba volt öltözve; az elvette és kiment. 8 A kerubokon pedig
emberi kézhez hasonló valami jelent meg szárnyaik alatt. 9 És íme, azt láttam, hogy négy
kerék van a kerubok mellett; az egyik kerék az egyik kerub mellett, s a másik kerék a másik
kerub mellett; a kerekek pedig olyannak látszottak, mint a ragyogó tarziskő. 10 Úgy látszott,
hogy mind a négynek ugyanolyan alakja van, mintha kerék volna a kerék belsejében.
11 Amikor jártak, négyfelé mentek, és nem fordultak meg jártukban, hanem amerre az első
fordult, arra a helyre követték őt a többiek is és nem fordultak meg. 12 Az egész testük,
nyakuk, kezük, szárnyaik és az íveik – a négy kerék pereme – tele voltak szemekkel.
13 Hallottam, amint ezeket a kerekeket forgóknak nevezte. 14 Mindegyinek négy arca volt:
első arca kerubarc, második arca emberi arc, a harmadik oroszlánarc, és a negyedik sasarc.
15 A kerubok felemelkedtek – ez ugyanaz az élőlény volt, amelyet a Kebár folyó mellett
láttam. 16 S amikor a kerubok mentek, mellettük haladtak egyszersmind a kerekek is, és
amikor a kerubok felemelték szárnyaikat, hogy felemelkedjenek a földről, a kerekek sem
maradtak vissza, hanem azok is mellettük voltak. 17 Amikor a kerubok megálltak, megálltak
a kerekek is, és amikor azok felemelkedtek, felemelkedtek ezek is, mert az élet lelke volt
bennük.

Az Úr kivonul a templomból 18 Akkor az Úr dicsősége átvonult a templom küszöbén,
és megállt a kerubok felett. 19 Ekkor a kerubok felemelték szárnyaikat és felemelkedtek a
földről előttem. Amikor kivonultak, a kerekek is követték őket, megálltak az Úr háza keleti
kapujának bejáratánál, és Izrael Istenének dicsősége volt felettük. 20 Ezek azok az élőlények,
amelyeket Izrael Istene alatt láttam a Kebár folyó mellett; ekkor megértettem, hogy kerubok
voltak. 21 Négy arca volt mindegyiknek és négy szárnya volt mindegyiknek, és emberi
kézhez hasonló valami volt szárnyaik alatt. 22 Az arcuk teljesen olyan volt, mint azok az
arcok, amelyeket a Kebár folyó mellett láttam, úgyszintén alakjuk is; és mindegyikük azon
igyekezett, hogy arccal előre haladjon.

11 **Büntető ítélet Jeruzsálem vezetői ellen** 1 Ekkor a lélek felemelt engem és bevitt az
Úr házának keleti kapujához, amely napkelet felé nézett; és íme, a kapu bejáratában
huszonöt férfi volt. Köztük láttam Jaazonját, Ázur fiát, és Pelatját, Benája fiát, a nép
fejedelmeit. 2 Ekkor azt mondta nekem: »Emberfia, ezek azok a férfiak, akik istentelenséget
forralnak és igen gonosz tervet szőnek ebben a városban. 3 Azt mondják: `Ugye a házak már
régen felépültek? Ez az üst, és mi vagyunk a hús!' 4 Ezért jövendölj róluk, jövendölj,
emberfia!« – 5 Akkor rám szállt az Úr lelke és azt mondta nekem: »Beszélj! Így szól az Úr:
Így beszéltetek, Izrael háza; ismerem én szívetek gondolatait! 6 Számtalan embert
megöltetek ebben a városban, és utcáit megöltekkel töltöttétek be. 7 Ezért így szól az Úr
Isten: Megöltjeitek, akiket benne odavetettetek, ők a hús, a másik pedig az üst, s titeket
kiviszlek onnan. 8 Ti féltek a kardtól, én mégis kardot hozok rátok – mondja az Úr Isten. –
9 Kivetlek titeket onnan s az ellenség kezébe adlak, és végrehajtom rajtatok az ítéletet.
10 Kard által estek el; Izrael határain ítéllek meg titeket, és megtudjátok, hogy én vagyok az
Úr! 11 Nem lesz számotokra üst, és ti nem lesztek benne a hús; Izrael határain ítéllek meg
titeket, 12 és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mert nem jártatok parancsaim szerint, és
nem cselekedtétek meg törvényeimet, hanem a körülöttetek lakó nemzetek törvényei szerint

éltetek.«

13 Történt pedig, hogy amikor jövendöltem, meghalt Pelatja, Benája fia. Erre én arcra borultam és hangos szóval kiáltottam és mondtam: »Jaj, Úr Isten! Egészen megsemmisíted-e Izrael maradékát?«

Izrael újjászületése 14 Erre az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 15 »Emberfia! Testvéreid, rokonaid és Izrael egész háza, ők mindazok, akikhez Jeruzsálem lakói így szóltak: `Távozzatok el messzire az Úrtól, nekünk adatott birtokul az ország!' 16 Azért így szól az Úr Isten: Mivel messzire juttattam őket a nemzetek közé, és mivel szétszórtam őket azokba az országokba, egy kevéssé megszentelem őket azokban az országokban, amelyekbe jutottak. 17 Mondd tehát: Így szól az Úr Isten: Összegyűjtelek titeket a népek közül és egybegyűjtelek azokból az országokból, amelyekbe szét vagytok szórva, és nektek adom Izrael földjét. 18 Bevonulnak oda, és eltávolítják onnan minden botrányát és utálatosságát. 19 Egy szívet adok nekik és új lelket öntök beléjük; elveszem testükből a kőszívet, és hús-szívet adok nekik, 20 hogy parancsaim szerint járjanak, és ítéleteimet megtartsák és megcselekedjék, és az én népemmé legyenek, én pedig az ő Istenükké legyek. 21 Akiknek azonban botrányaik és utálatosságaik után jár a szívük, azoknak útjuk terhét a fejükre rakom« – mondja az Úr Isten.

22 Erre a kerubok fölemelték szárnyaikat, és velük együtt a kerekek is fölemelkedtek, és felettük volt Izrael Istenének dicsősége. 23 Az Úr dicsősége pedig fölemelkedett a város belsejéből, és megállt azon a hegyen, amely a várostól keletre van.

24 Ekkor a lélek felemelt engem és a látomásban elvitt Káldeába a száműzöttek közé az Isten lelke által; aztán eltűnt előlem a látomás, amelyet láttam. 25 Én pedig elmondtam a száműzötteknek az Úr minden igéjét, amelyet nekem kijelentett.

Újabb jelképes cselekedetek: 12,1-20

12 **A költözés** 1 Az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 2 »Emberfia, te az ellenszegülő ház közepén laksz, akiknek van szemük, hogy lássanak, de nem látnak, és van fülük, hogy halljanak, de nem hallanak, mert ellenszegülő ház ez! 3 Ezért te, emberfia, készülj fel holmiddal az elköltözésre és költözködj előttük nappal; költözködj el szemük láttára lakóhelyedről más helyre; hátha felfigyelnek erre, mert ellenszegülő ház ez! 4 Vidd ki a holmidat nappal, a szemük láttára, mint költözködéskor, te pedig menj ki előttük este, amint kimegy, aki költözködik. 5 A szemük előtt törd át magadnak a falat, és azon keresztül menj ki; 6 a szemük láttára vitesd ki magadat vállon, sötétben vitesd ki magadat; arcodat född be, hogy ne lásd a földet, mert csodálatos jelül adtalak téged Izrael házának.«

7 Úgy cselekedtem tehát, amint az Úr megparancsolta nekem; a holmimat, mint valami költözködési holmit, kivittem nappal, este pedig kezemmel áttörtem magamnak a falat s a sötétben kimentem; vállon vitettem ki magamat a szemük láttára.

8 Reggel pedig az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 9 »Emberfia, ugye így szólt hozzád Izrael háza, az ellenszegülő ház: `Mit csinálsz?' 10 Mondd tehát nekik: Így szól az Úr Isten: Jeruzsálem fejedelmére vonatkozik ez a fenyegető jövendölés és Izraelnek egész, ott lévő házára. 11 Mondd tehát: Én csodálatos jel vagyok számotokra. Amint én cselekedtem, úgy történik majd velük: számkivetésbe és fogságba mennek. 12 A vezért pedig, aki köztük van, vállukon viszik majd ki. Sötétben megy ki; áttörik a falat, hogy kivigyék őt. Az arcát befödi, hogy szemével ne lássa az országot. 13 Én pedig kiterjesztem rá hálómat és megfogom varsámban; és elviszem Babilonba, a káldeaiak földjére, de nem látja meg azt; ott hal majd meg. 14 Mindazokat pedig, akik körülötte vannak: a testőrségét és a seregeit szétszórom a szél minden irányába és kardot rántok rájuk. 15 S ők megtudják majd, hogy én

vagyok az Úr, amikor szétszórom őket a nemzetek közé és elszélesztem őket az országokba.
16 De megkímélek közülük néhány férfit a kardtól, az éhínségtől és a döghaláltól, hogy
elbeszéljék minden gonoszságukat a nemzetek között, amelyek közé elmennek; és
megtudják, hogy én vagyok az Úr!«

Kenyér és víz 17 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 18 »Emberfia, kenyeredet
remegéssel edd, és a vizedet is sietve és bánatosan igyad. 19 Ezt mondd az ország népének:
Így szól az Úr Isten azokhoz, akik Jeruzsálemben, Izrael földjén laknak: Kenyerüket majd
aggodalommal eszik és vizüket rémülettel isszák, mert a népes ország pusztává lesz
mindazok gonoszsága miatt, akik rajta laknak. 20 A most lakott városok romokká lesznek és
az ország elhagyottá; és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr!

Fenyegetések és figyelmeztetések: 12,21-23,49

A hazug látomások ellen 21 Az Úr azután ezt a szózatot intézte hozzám: 22 Emberfia,
mi az a szóbeszéd köztetek Izrael földjén, hogy így szólnak: `Hosszúra nyúlnak a napok és
semmis lesz minden látomás!' 23 Mondd tehát nekik: Ezeket mondja az Úr Isten: Véget
vetek ennek a szóbeszédnek, és nem mondjátok azt majd többé Izrael-szerte. Mondd nekik,
hogy közel vannak a napok, és minden látomás megvalósul. 24 Mert nem lesz többé
semmiféle hazug látomás, sem csalárd jóslás Izrael fiai között. 25 Mert én, az Úr, szólok, és
amely igét kimondok, az megvalósul; nem késik tovább, hanem a ti napjaitokban, te
ellenszegülő ház, mondom ki az igét és cselekszem meg azt« – mondja az Úr Isten.

26 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 27 »Emberfia, íme, Izrael háza így szól:
`Sok napra szól az a látomás, amelyet ez a próféta lát, és hosszú időkre jövendöl!' 28 Mondd
ezért nekik: Így szól az Úr Isten: Semmiféle beszédem sem késik tovább; az ige, amelyet
kimondok, beteljesedik« – mondja az Úr Isten.

13 **A hamis próféták ellen** 1 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 2 »Emberfia,
jövendölj Izrael prófétái ellen, akik jósolnak, és mondd azoknak, akik a saját szívükből
jósolnak: Halljátok az Úr igéjét! 3 Így szól az Úr Isten: Jaj az oktalan prófétáknak, akik a
saját lelküket követik és semmit sem látnak! 4 Mint a rókák a romok között, olyanok voltak
a te prófétáid, Izrael! 5 Nem léptetek a résbe, sem falat nem emeltetek Izrael háza számára,
hogy helytálljatok a harcban az Úr napján. 6 Hiúságokat látnak és hazugságot jövendölnek, s
azt mondják: Így szól az Úr – holott az Úr nem küldte őket; és azt remélik, hogy a beszéd
beteljesedik. 7 Vajon nem hazug látomást láttatok-e, és nem csalárd jóslást mondtatok-e? Így
szóltok: Úgymond az Úr! – holott én nem beszéltem!

8 Ezért így szól az Úr Isten: Mivel hiábavalóságokat beszéltetek és hazugságot
láttatok, azért íme, én ellenetek fordulok, – mondja az Úr Isten. – 9 S kezem azok ellen a
próféták ellen lesz, akik hiábavalóságokat látnak és hazugságot jövendölnek; népem
tanácsába nem jutnak, és Izrael házának jegyzékébe nem írom be őket, sem Izrael földjére
nem mennek be. Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten, 10 hisz megcsalták
népemet, amikor így szóltak: Békesség! – holott nincsen békesség! Ha ő falat épített, azok
sárral tapasztották azt be szalma nélkül. 11 Mondd meg azoknak, akik kötőanyag nélkül
tapasztanak, hogy a fal összedől! Mert heves zápor jön, és felülről igen nagy pusztító jégesőt
bocsátok le és romboló szélvihart. 12 S íme, amikor összedől a fal, vajon nem mondják-e
majd nektek: Hol a malter, amellyel tapasztottatok? 13 Ezért így szól az Úr Isten: Förgeteget
küldök méltatlankodásomban és heves záport bosszúságomban, és nagy jégesőt haragomban
a végpusztulásra. 14 Lerombolom a falat, amelyet kötőanyag nélkül tapasztottatok be; a
földdel egyenlővé teszem, és alapja napfényre kerül; összeomlik, és pusztulás lesz benne.

Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az Úr!

15 Kitöltöm majd méltatlankodásomat a falon, és azokon, akik azt kötőanyag nélkül tapasztják be, és azt mondom nektek: Nincsen többé fal, és nincsenek többé, akik tapasztották, 16 Izrael prófétái, akik Jeruzsálemről prófétálnak és számára a békesség látomását látják, holott nincsen békesség – mondja az Úr Isten. –

17 Te pedig, emberfia, fordítsd arcodat néped leányai ellen, akik saját szívükből jósolnak, jövendölj ellenük 18 és mondd: Így szól az Úr Isten: Jaj azoknak, akik szalagot varrnak minden kéz könyökére és leplet készítenek mindenféle korúak fejére, hogy megejtsék a lelkeket; és noha megejtették népem lelkét, életet ígérnek lelküknek! 19 Megszentségtelenítettek engem népem előtt egy marék árpáért és egy darab kenyérért, hogy megöljék azokat, akiknek nem kellene meghalniuk, és életet ígérnek azoknak, akik nem maradnak életben; mert hazudnak népemnek, amely hisz a hazugságoknak.

20 Ezért így szól az Úr Isten: Íme, én szalagjaitok ellen fordulok, amelyekkel megfogjátok a lelkeket, mint a madarakat; és leszakítom őket karotokról, és szabadon bocsátom a lelkeket, amelyeket ti elfogtatok, a lelkeket, hogy elrepüljenek. 21 Széttépem lepleiteket és kiszabadítom kezetekből népemet, és nem lesznek többé kezetekben, hogy kifosszátok őket; akkor megtudjátok, hogy én vagyok az Úr!

22 Mert hazug módon megszomorítottátok az igaz szívet, akit én nem akartam megszomorítani, és megerősítettétek az istentelen kezét, hogy meg ne térjen gonosz útjáról és éljen. 23 Azért nem láttok többé hiábavalóságokat és nem mondotok többé jóslatokat; és kiszabadítom kezetekből népemet, s megtudjátok, hogy én vagyok az Úr!«

14 **A bálványimádók ellen** 1 Akkor férfiak jöttek hozzám Izrael vénei közül és leültek előttem. 2 Az Úr pedig ezt a szózatot intézte hozzám: 3 »Emberfia, ezek a férfiak szívükben hordozzák tisztátalanságukat, és gonoszságuk botrányát arcuk elé állítják; vajon adjak-e választ nekik kérdésükre? 4 Ezért szólj hozzájuk és mondd nekik: Így szól az Úr Isten: Izrael házából minden ember, aki a tisztátalanságát szívében hordozza és gonoszsága botrányát arca elé állítja, és mégis a prófétához megy és általa megkérdez engem: én, az Úr, tisztátalanságainak sokasága szerint felelek majd neki, 5 hogy kelepcébe jusson Izrael háza a saját szíve miatt, amellyel tőlem elpártoltak valamennyi bálványuk miatt.

6 Mondd ezért Izrael házának: Így szól az Úr Isten: Térjetek meg, távozzatok el bálványaitoktól, és minden tisztátalanságotoktól fordítsátok el arcotokat! 7 Mert Izrael házából minden ember és a jövevények közül bárki, aki Izrael körében tartózkodik, ha elidegenül tőlem, és bálványait szívében hordozza és gonoszsága botrányát arca elé állítja, és mégis a prófétához megy, hogy általa engem megkérdezzen: én, az Úr, majd saját magam felelek neki! 8 Arcomat annak az embernek ellene fordítom és őt intő példává és szóbeszéd tárgyává teszem, kiirtom népem közül; akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. 9 És ha a próféta eltévelyedik és olyan kijelentést tesz, én, az Úr, én tévesztettem meg azt a prófétát; kinyújtom ellene kezemet és kiirtom őt népemből, Izraelből. 10 Akkor majd viselik saját gonoszságukat: amilyen a gonoszsága a kérdezőnek, olyan lesz a gonoszsága a prófétának is, 11 hogy Izrael háza ne tévelyedjen el többé tőlem és meg ne fertőződjék semmiféle gonoszsága által sem, hanem az én népemmé legyenek és én legyek az ő Istenükké«, mondja a seregek Ura.

Isten visszavonhatatlan ítélete 12 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 13 »Emberfia, ha egy ország vétkezik ellenem azzal, hogy hitszegést követ el, kinyújtom ellene kezemet és összetöröm kenyerének botját, éhínséget bocsátok rá, és kiirtok belőle embert és állatot egyaránt. 14 S még ha ott volna közte ez a három férfi: Noé, Dániel és Jób,

ők is csak önmagukat mentenék meg igazvoltukkal, mondja a seregek Ura. 15 És ha dühödt
vadállatokat bocsátanék az országra, hogy elpusztítsam, és úttalanná lenne az, mert nem
volna, aki átmenne a vadállatok miatt, 16 még ha ez a három férfi benne volna is, életemre
mondom, én, az Úr Isten: sem fiaikat, sem leányaikat nem mentenék meg, csak ők maguk
menekülnének meg, az ország azonban pusztasággá lenne. 17 Vagy ha kardot bocsátanék
arra az országra és azt mondanám a kardnak: Járd be az országot; és kiirtanék belőle embert
és állatot, 18 és ez a három férfi ott volna annak közepén, életemre mondom, én, az Úr Isten:
nem mentenék meg sem fiaikat, sem leányaikat, hanem egyedül csak ők menekülnének meg.
19 S ha még döghalált is bocsátanék arra az országra és kiönteném rá bosszúságomat
vérontással, hogy kiirtsak belőle embert és állatot, 20 és Noé, Dániel meg Jób ott volnának
annak közepén, életemre mondom, én az Úr Isten: sem fiút, sem leányt nem mentenének
meg, hanem igazvoltukkal csak önmagukat mentenék meg.

21 Mert így szól az Úr Isten: Még ha négy rettenetes ítéletemet: a kardot, az éhínséget,
a dühödt vadállatokat és a döghalált bocsátom is Jeruzsálemre, hogy kiirtsak belőle embert
és állatot, 22 mégis maradnak benne, akik megmenekülnek, akik kivezethetik fiaikat és
leányaikat. Íme, ezek majd hozzátok jönnek, és ti látjátok majd útjaikat és cselekedeteiket,
és megvigasztalódtok majd a veszedelem fölött, amelyet Jeruzsálemre bocsátottam,
mindazok fölött, amiket ráhoztam. 23 Ők megvigasztalnak majd titeket, amikor látjátok
útjaikat és cselekedeteiket; és megtudjátok, hogy nem hiába tettem mindazt, amit vele
cselekedtem« – mondja az Úr Isten.

15 **Jeruzsálem, az értéktelen szőlőtő** 1 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám:
2 »Emberfia, különb-e valamivel a szőlőtőke fája a többi fánál,
a venyige, mely az erdő fái között van?
3 Vajon vesznek-e belőle fát,
hogy valami tárgyat készítsenek?
Vagy csinálnak-e belőle cöveket,
hogy rajta bármilyen holmi függjön?
4 Íme, a tűznek adják eledelül!
S ha mindkét végét megemésztette a tűz,
és közepe is hamuvá lett,
vajon alkalmas lesz-e bármire is?
5 Még amikor ép volt is,
akkor sem lehetett belőle csinálni semmit sem;
mennyivel kevésbé lehet belőle csinálni valamit,
amikor a tűz megemésztette és megégette?
6 Ezért így szól az Úr Isten:
amint a szőlővesszőt az erdő fái közül
tűznek adtam át, hogy az megemésszе,
úgy adom át majd Jeruzsálem lakóit:
7 ellenük fordítom arcomat;
kimenekülnek a tűzből,
de a tűz emészti meg majd őket.
S ti megtudjátok, hogy én vagyok az Úr,
amikor arcomat ellenük fordítom,
8 Az országot úttalan pusztasággá teszem,
mert lázadók voltak«
– mondja az Úr Isten.

16 **Jeruzsálem, a hűtlen asszony** 1 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám:
2 »Emberfia, add tudtára Jeruzsálemnek az ő utálatosságait, 3 és mondd neki: Így szól az Úr
Isten Jeruzsálemhez: Gyökered és nemzetséged Kánaán földjéről való; atyád amorita volt,
anyád pedig hetita. 4 Amikor megszülettél, születésed napján nem vágták el
köldökzsinórodat, sem vízzel nem mostak meg, hogy egészséges légy, sem sóval nem
dörzsöltek be, sem pólyába nem takartak. 5 Senkinek a szeme sem volt irántad részvéttel,
hogy e dolgok közül bármit is megtegyen neked irántad való könyörületből, hanem
kivetettek a föld színére, mert megutáltak születésed napján.

6 Én pedig elmentem melletted, és láttam, hogy összetaposnak véredben, és így
szóltam hozzád, amikor véredben fetrengtél: `Maradj életben!' Mondom: így szóltam neked,
amikor véredben fetrengtél: Maradj életben! 7 Megsokasítottalak, mint a mező füvét, és te
megsokasodtál, megnőttél, fejlődésnek indultál és eljutottál az asszonyi szépséghez; emlőd
megduzzadt és szőrzeted kinőtt; de meztelen voltál és szégyenkeztél. 8 Ekkor elmentem
melletted és megláttalak, és íme, itt volt a te időd, a szerelem ideje. És rád terítettem
ruhámat és befödtem szégyenedet; megesküdtem neked és szövetségre léptem veled –
mondja az Úr Isten –, s az enyém lettél. 9 Megmostalak vízzel, megtisztítottalak véredtől és
megkentelek olajjal. 10 Sokszínű ruhába öltöztettelek és sarut adtam neked kék bőrből;
bisszussal öveztelek és finom ruhába öltöztettelek. 11 Felékesítettelek ékszerrel: karperecet
adtam karodra, láncot nyakadra, 12 gyűrűt adtam szád fölé, függőket a füledbe és díszes
koronát a fejedre. 13 Arannyal-ezüsttel ékesítetted magadat, és te bisszus-, tarka- és sokszínű
ruhába öltöztél; lisztlángot, mézet és olajat ettél, igen-igen szépséges lettél és királyságig
vitted. 14 Neved eljutott a nemzetek közé szépséged miatt, mert tökéletes voltál
ékességemben, amelyet rád adtam – mondja az Úr Isten. –

15 De te elbizakodtál szépséged miatt és parázna lettél hírneved miatt; paráznaságra
adtad magadat minden arramenőnek, hogy az övé légy. 16 Fogtad ruháidat és toldott-foldott
magaslatokat készítettél magadnak és ott paráználkodtál, ahogy az még sohasem történt és
nem is fog történni sohasem. 17 Fogtad az én aranyomból és az én ezüstömből való
ékszereidet, amelyet én adtam neked, és férfialakokat készítettél magadnak és
paráználkodtál velük. 18 Vetted sokszínű ruháidat és befödted őket, és az én olajomat s az én
illatszereimet eléjük helyezted. 19 Az én kenyeremet, amelyet neked adtam, a lisztlángot, az
olajat és a mézet, amivel tápláltalak, az ő színük elé helyezted jóillatú áldozatul. Így történt!
– mondja az Úr Isten.

20 Aztán fogtad fiaidat és leányaidat is, akiket nekem szültél, és feláldoztad nekik,
hogy felfalják őket. Vajon csekélység-e a te paráználkodásod? 21 Feláldoztad fiaimat, nekik
szentelted és odaadtad őket. 22 S minden utálatosságod és paráznaságod után nem gondoltál
ifjúságod napjaira, amikor meztelen voltál és szégyenkeztél, és saját véredben tapostak meg.

23 És minden gonoszságod után az történt – jaj, jaj neked! – mondja az Úr Isten –,
24 hogy magas helyet építettél magadnak és magaslatot készítettél magadnak az összes
tereken. 25 Minden utcasarkon felépítetted magaslatodat, és utálatossá tetted ékességedet;
széttártad lábadat minden arra menőnek és megsokasítottad paráznaságaidat.
26 Paráználkodtál Egyiptom fiaival, nagytestű szomszédaiddal, és sokat paráználkodtál, hogy
engem haragra ingerelj. 27 Íme, ezért én kinyújtom ellened kezemet és elveszem azt, ami
téged megillet, és gyűlölőidnek, a filiszteusok leányainak kénye-kedvére adlak, akik
pirulnak majd gonosz utad miatt.

28 Paráználkodtál továbbá az asszírok fiaival, mert még mindig nem laktál jól; és
miután velük paráználkodtál, még így sem laktál jól. 29 Sokat paráználkodtál Kánaán földjén
a káldeaiakkal, de még így sem laktál jól. 30 Mivel tisztítsam meg szívedet – mondja az Úr
Isten –, amikor mindazokat a dolgokat cselekedted, amelyeket a parázna és szemérmetlen nő
művel, 31 amikor minden utcasarkon felépítetted magas helyedet és minden téren

felállítottad magaslatodat? De még olyan sem voltál, mint a parázna nő, aki ellenkezésével feljebb veri a bért, 32 hanem olyan voltál, mint a házasságtörő asszony, aki férjén kívül idegeneket is behív. 33 Minden parázna nőnek bért adnak, te azonban bért adtál minden szeretődnek; ajándékokat adtál nekik, hogy bemenjenek hozzád mindenfelől és veled paráználkodjanak. 34 Így, amikor paráználkodtál, nálad a fordítottja történt annak, amit az asszonyok tenni szoktak, és utánad nem is lesz több ilyen paráznaság, mert azzal, hogy te adtál bért és nem te fogadtál el bért, nálad a fordítottja történt.

35 Ezért, te parázna nő, halld az Úr igéjét! 36 Így szól az Úr Isten: Mivel eltékozoltad pénzedet és paráználkodásaidban felfedted szemérmedet szeretőid és utálatos bálványaid előtt fiaid vére folytán, kiket nekik adtál, 37 íme, én összegyűjtöm valamennyi szeretődet, akikkel paráználkodtál, mindazokat, akiket szerettél, és mindazokat, akiket gyűlöltél, és mindenfelől összegyűjtöm őket ellened, és meztelenné teszem előttük szégyenedet, hogy lássák minden rútságodat. 38 Megítéllek a házasságtörő asszonyokra és a vérontókra váró ítélet szerint, s a haragnak és a féltékenységnek vérébe keverlek. 39 Kezükbe adlak, s ők lerombolják magas helyeidet, lerontják magaslataidat, meztelenre vetkőztetnek, elviszik ékszereidet, és meztelenül hagynak, telve szégyennel; 40 népgyűlést hívnak össze ellened, megköveznek kövekkel és megölnek kardjukkal; 41 házaidat tűzzel perzselik fel, és végrehajtják rajtad az ítéletet számtalan asszony szeme láttára. Nem paráználkodsz többé, és nem adsz többé bért. 42 Akkor megszűnik majd haragom ellened és féltékenységem eltávozik tőled; megnyugszom és nem haragszom többé 43 azért, hogy nem gondoltál ifjúságod napjaira, és haragra ingereltél engem mindezekkel. Ezért én is fejedre raktam útjaid terhét – mondja az Úr Isten –, bár minden utálatosságod ellenére sem cselekedtem gonoszságaid mértéke szerint.

44 Íme, minden ember, aki csak közmondást használ, azt terád alkalmazza: `Amilyen az anya, olyan a leánya!' 45 Lánya vagy te anyádnak, aki elűzte férjét és fiait; nővére vagy te nővéreidnek, akik elűzték férjüket és fiaikat. Anyátok hetita volt, és atyátok amorita! 46 Nagyobbik nővéred Szamaria, ő maga és azok a leányai, akik balkezed felé laknak; kisebbik nővéred pedig, aki jobbod felé lakik, Szodoma és leányai. 47 De még az ő útjaikon sem jártál, és az ő gonoszságaiknál semmivel sem cselekedtél kevesebbet, sőt szinte nagyobb gonoszságokat követtél el náluk minden utadon. 48 Életemre mondom, én, az Úr Isten: Szodoma nővéred, ő és leányai nem cselekedtek úgy, ahogyan cselekedtél te és leányaid. 49 Íme, ez volt a gonoszsága Szodoma nővérednek: a kevélység, a kenyér bősége és a gazdagság, az ő és leányainak tétlensége. Kezüket nem nyújtották ki a szűkölködőnek és a szegénynek; 50 felfuvalkodtak és előttem utálatos dolgokat cselekedtek. Ezért elvetettem őket, amint láttad. 51 Szamaria sem követte el a te bűneidnek a felét sem, te azonban felülmúltad őket gonoszságaiddal, és igazabbaknak mutattad nővéreidet minden utálatosságoddal, amit cselekedtél.

52 Hordozd ezért szégyenedet te is, aki bűneiddel felülmúltad nővéreidet, és gonoszabbul cselekedtél, mint ők, mert igazabbak voltak nálad. Juss tehát szégyenbe te is, és hordozd gyalázatodat, aki igazakká tetted nővéreidet. 53 De majd változtatok sorsukon, Szodomának és leányainak sorsán, meg Szamariának és leányainak sorsán, és akkor a te sorsodat is megváltoztatom közöttük, 54 hogy hordozd gyalázatodat és szégyenbe kerülj mindazok miatt, amiket az ő vigasztalásukra cselekedtél. 55 Szodoma nővéred pedig és a leányai visszatérnek majd régi állapotukba, és Szamaria és az ő leányai is visszatérnek régi állapotukba, s te és a leányaid is visszatértek régi állapototokba. 56 Nem lehetett-e hallani szádból Szodoma nővérednek szégyenét kevélységed idejében, 57 mielőtt nyilvánossá lett gonoszságod, mint most, gyalázatul Szíria leányai és körös-körül a filiszteusok összes leányai előtt, akik mindenfelől körülvesznek téged? 58 Viseld hát te is gonoszságodat és gyalázatodat! – mondja az Úr Isten. –

59 Mert így szól az Úr Isten: Ezt cselekszem veled, mert megvetetted az esküt és
megszegted a szövetséget.
60 De mégis megemlékezem szövetségemről, amelyet ifjúságod napjaiban veled
kötöttem, és örök szövetséget kötök veled. 61 Te pedig visszagondolsz majd útjaidra és
szégyenkezel, amikor visszakapod nénéidet és húgaidat, és leányaidul adom őket neked, de
nem a te szövetséged folytán. 62 Akkor megkötöm szövetségemet veled, és megtudod, hogy
én vagyok az Úr, 63 hogy emlékezzél és szégyenkezzél, és szégyenedtől ki se nyithasd többé
szádat, amikor mindent megbocsátok neked, amit elkövettél« – mondja az Úr Isten.

17 **Dal a király hűtlenségéről** 1 Az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 2 »Emberfia, adj
fel talányt és mondj példázatot Izrael házának, 3 és mondd:
Így szól az Úr Isten:
A hatalmas, nagyszárnyú sas,
hatalmas szárnycsapásokkal,
sűrű, tarka tollazattal
elment a Libanonra,
és elvitte egy cédrusfa hegyét.
4 Legfelső ágát letörte
és átvitte a kereskedők országába;
a kereskedők városába tette le.
5 S vett az ország magvából
és a vetésre váró földbe helyezte,
hogy gyökeret verjen
a bőséges víz mellett;
a föld színére helyezte.
6 Az kisarjadzott
és szélesen elterülő,
alacsony tőkéjű szőlővé növekedett,
hogy ágai feléje forduljanak
és gyökerei alatta legyenek.
Szőlővé lett tehát,
venyigéket növesztett
és hajtásokat eresztett.
7 Volt egy másik hatalmas,
nagyszárnyú, sűrű tollazatú sas is;
és íme, az a szőlő
mintha efelé nyújtotta volna gyökereit,
efelé terjesztette volna ki vesszeit,
hogy ez táplálja őt nedvességgel
ültetésének ágyaiból.
8 Jó földbe,
sok víz mellé volt ültetve,
hogy lombot hajtson
és gyümölcsöt teremjen,
hogy nagy szőlőtővé legyen.
9 És mondd: Így szól az Úr Isten:
Vajon jól fog-e járni?
Vajon az nem fogja-e kitépni gyökereit,
leszakítani gyümölcseit

és elfonnyasztani minden kisarjadt vesszejét,
hogy elszáradjon?
Nem is kell hozzá sem hatalmas kar,
sem nagyszámú nép,
hogy gyökerestül kitépje!
10 Íme, el van ültetve; vajon jól fog-e járni?
Ha megérinti a perzselő szél,
nem fonnyad-e el,
és ágyának barázdáiban nem szárad-e el?«

11 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 12 »Ezt mondd az ellenszegülő háznak: Nem tudjátok, mit jelentenek ezek? Mondd: Íme, Babilon királya Jeruzsálembe érkezett, elhurcolta királyát és fejedelmeit és elvitte őket magához Babilonba. 13 Aztán fogott valakit a királyi nemzetségből, szövetségre lépett vele és esküt vett ki tőle; de az ország hatalmasait is elvitte, 14 hogy az jelentéktelen királyság legyen és fel ne fuvalkodjék, hanem őrizze meg szövetségét és tartsa meg azt. 15 Ő azonban elpártolt tőle és követeket küldött Egyiptomba, hogy neki lovakat és nagy sereget adjon. Vajon jól fog-e járni vagy megszabadulhat-e, aki így cselekedett? Vajon megmenekülhet-e, aki megszegte a szövetséget? 16 Életemre mondom, én, az Úr Isten: Ama király lakóhelyén, aki őt királlyá tette, akinek esküjét megszegte és vele kötött szövetségét felbontotta, Babilon területén fog meghalni! 17 Mert a fáraó nem visel majd ellene hadat nagy hadsereggel, sem sok hadinéppel, amikor az majd töltést készít és sáncot emel, hogy számos embert megöljön. 18 Mert semmibe vette az esküt és megszegte a szövetséget, holott íme, kezet adott rá; és mivel mindezeket cselekedte, nem fog megmenekülni.

19 Ezért így szól az Úr Isten: Életemre mondom: Az esküt, amelyet semmibe vett, és a szövetséget, amelyet megszegett, az ő fejére fordítom! 20 Kivetem rá hálómat és megfogom őt varsámban és elviszem Babilonba, és ott megítélem hűtlensége miatt, amellyel engem megvetett. 21 S mindazok, akik vele megfutottak egész seregével együtt, kard által esnek el; akik pedig életben maradnak, a szél minden irányába szétszóródnak, és megtudjátok, hogy én, az Úr, szóltam!«

22 Így szól az Úr Isten:
»Akkor majd én is veszek egy ágat
a magas cédrusfa tetejéről és elültetem;
ágainak tetejéről egy gyönge ágat letörök,
és elültetem egy magas és kiemelkedő hegyen.
23 Izrael magas hegyén ültetem el,
kisarjadzik majd és gyümölcsöt terem,
és nagy cédrussá lesz;
alatta laknak majd a madarak mind,
és fészket rak valamennyi szárnyas
lombjainak árnyékában;
24 Akkor megtudja majd a vidék minden fája,
hogy én, az Úr,
aláztam meg a magas fát
és magasztaltam fel az alacsony fát;
hogy én szárítottam ki a zöldellő fát
és borítottam virágba a száraz fát.
Én, az Úr, szóltam, és meg is cselekedtem!«

18 **Személyes felelősség a bűnökért** 1 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám:

2 »Mi dolog az, hogy közmondássá lett közöttetek Izrael földjén az a mondás, amely így szól:

`Az atyák ették meg a savanyú szőlőt,

és a fiak foga vásik el tőle?'

3 Életemre mondom, én, az Úr Isten: Nem lesz számotokra többé közmondás ez a mondás Izraelben! 4 Íme, minden lélek az enyém; miként az apa lelke, úgy a fiú lelke is az enyém; amely lélek vétkezett, az hal meg.

5 Mert ha egy férfi igaz lesz, jog és igazság szerint jár, 6 nem eszik a hegyeken és nem emeli szemét Izrael házának bálványaira, nem gyalázza meg társának feleségét és nem közeledik havi tisztulásban szenvedő asszonyhoz, 7 nem nyom el senkit sem, visszaadja a zálogot az adósnak, semmit sem vesz el erőszakkal, kenyerét odaadja az éhezőnek és ruhájával betakarja a mezítelent, 8 nem kölcsönöz kamatra és nem fogad el ráadást, elfordítja kezét a gonoszságtól és igazságos ítéletet hoz az emberek között, 9 parancsaim szerint jár és megtartja ítéleteimet, hogy igazságot cselekedjék: az ilyen ember igaz, és biztosan életben marad – mondja az Úr Isten. –

10 Ha azonban a gonosz fiút nemz, aki vért ont és ezek közül bármit elkövet, 11 vagy ha nem is követi el mindezeket, de eszik a hegyeken és meggyalázza társának feleségét, 12 elnyomja a szűkölködőt és a szegényt, zsákmányt rabol, nem adja vissza a zálogot, szemét a bálványokra emeli, utálatosságokat cselekszik, 13 kamatra ad és ráadást fogad el: vajon élni fog-e? Nem fog élni! Mivel mindezeket az utálatos dolgokat elkövette, halállal hal meg, s az ő vére rajta lesz!

14 De ha ez egy olyan fiút nemz, aki apja minden elkövetett bűnének láttára félelemre gerjed és nem követ el azokhoz hasonlót, 15 nem eszik a hegyeken és nem emeli szemét Izrael házának bálványaira, meg nem gyalázza társának feleségét, 16 nem nyom el senkit sem, nem tartja vissza a zálogot és nem rabol zsákmányt, kenyerét az éhezőnek adja és ruhájával befödi a mezítelent, 17 visszatartja kezét a szegénynek bántalmazásától, nem fogad el kamatot és ráadást, megcselekszi ítéleteimet és parancsaim szerint jár: az ilyen nem hal meg apja gonoszsága miatt, hanem biztosan életben marad. 18 Az apja, mivel erőszakos volt, megrabolta testvérét és gonoszat cselekedett népe körében, íme, meghal gonoszsága miatt. 19 Ti pedig így szóltok: `Miért nem viseli a fiú apja gonoszságát?' Azért, mert a fiú jog és igazság szerint járt, minden parancsomat megtartotta és megtette; ezért biztosan életben marad. 20 Aki vétkezik, az hal meg. A fiú nem viseli atyja gonoszságát, és az apa nem viseli fia gonoszságát; az igaznak igazsága önmagán lesz, és az istentelennek istentelensége is önmagán lesz.

21 Ha azonban a gonosz bűnbánatot tart minden elkövetett vétke fölött, megtartja minden parancsomat, és jog és igazság szerint jár: biztosan életben marad és nem hal meg; 22 egyetlen elkövetett gonoszságáról sem emlékezem meg; igazságáért, amelyet cselekedett, élni fog. 23 Vajon a gonosznak halálát akarom-e – mondja az Úr Isten –, és nem inkább azt, hogy megtérjen útjairól és éljen?

24 Ha pedig az igaz elfordul igazságától és gonoszságot cselekszik mindazon utálatosságok szerint, amiket az istentelen el szokott követni, vajon élni fog-e? Semmiféle igazsága nem lesz emlékezetben, amit cselekedett; hűtlensége miatt, amit elkövetett, és bűne miatt, mellyel vétkezett, ezek miatt meg fog halni. 25 Ti pedig azt mondjátok: `Nem igazságos az Úr útja!' Halljátok tehát, Izrael háza: Vajon az én utam nem igazságos-e, és nem inkább a ti útjaitok gonoszak? 26 Mert ha az igaz elfordul igazságától, és gonoszságot követ el és abban hal meg, igazságtalanságában hal meg, amit elkövetett. 27 És amikor az istentelen megtér istentelenségétől, amelyet elkövetett, és jog és igazság szerint jár el, megtartja életét. 28 Mivel magába szállt és elfordult minden gonoszságától, amit elkövetett,

biztosan életben marad és nem hal meg. 29 De Izrael fiai mégis azt mondják: `Nem igazságos az Úr útja!' Vajon az én útjaim nem igazságosak-e, Izrael háza, és nem inkább a ti útjaitok gonoszak?

30 Azért tehát mindenkit a saját útjai szerint ítélek majd meg, Izrael háza! – mondja az Úr Isten. – Térjetek meg és tartsatok bűnbánatot minden gonoszságtok fölött, és nem lesz romlástokra a gonoszság. 31 Vessétek el magatoktól minden törvényszegésteket, amit elkövettetek, és szerezzetek magatoknak új szívet és új lelket! Miért is halnátok meg, Izrael háza? 32 Mert nem akarom én a halandó halálát – mondja az Úr Isten –, térjetek meg, hogy éljetek!

19 **Gyászének Izrael vezetőiről** 1 Te pedig kezdj gyászéneket Izrael fejedelmeiről, 2 és mondd:

Mi volt az anyád? Nőstényoroszlán
az oroszlánok között.
Oroszlánkölykök között
nevelte fel kicsinyeit.
3 Felnevelt egyet oroszlánkölykei közül,
és az oroszlánná lett;
megtanult prédát szerezni,
és embert felfalni.
4 Hallottak róla a nemzetek,
a vermükben elfogták,
és láncra verve
Egyiptom földjére vitték.
5 Amikor pedig látta, hogy erőtlenné lett
és reménysége odaveszett:
vett egyet oroszlánkölykei közül,
és oroszlánná tette meg;
6 Ez kevélyen járt-kelt az oroszlánok között,
és oroszlánná lett;
megtanult prédát szerezni
és embereket felfalni;
7 Megtanult özvegységre juttatni,
és városaikat elpusztítani.
Megborzadt a föld s ami azt betöltötte,
ordításának hangjától.
8 Akkor összegyűltek ellene a nemzetek
tartományaikból mindenfelől,
és kivetették rá hálójukat;
a vermükben elfogták.
9 Ketrecbe tették, láncra verve elvitték Babilon királyához,
és börtönre vetették,
hogy szava ne legyen többé hallható
Izrael hegyein.
10 Olyan volt anyád, mint szőlődben a szőlőtő,
víz mellé ültetve;
gyümölcse és lombja jól tenyészett
a sok víztől.
11 Erős hajtása kormánypálcává lett,

magas lett a növése a lombok között;
és szembe ötlött magasságával
sok venyigéje közepette.
12 De kitépték haragjukban
s a földre vetették;
a forró szél elszárította gyümölcseit,
s azok elfonnyadtak;
elszáradtak erős hajtásai,
tűz emésztette meg őket.
13 Most pedig, hogy átültették a sivatagba,
járatlan és kietlen földbe;
14 tűz gyúlt ki venyigéinek hajtásából,
mely megemésztette gyümölcsét;
és nem maradt rajta erős hajtás,
sem kormánypálca.«
Gyászének ez, és gyászénekké lett.

20 **Izrael állandó hűtlensége** 1 Történt pedig a hetedik esztendőben, az ötödik hónapban, a hónap tizedik napján, hogy Izrael vénei közül néhányan eljöttek megkérdezni az Urat, és leültek előttem. 2 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 3 »Emberfia, szólj Izrael véneihez és mondd nekik: Így szól az Úr Isten: Vajon azért jöttetek-e, hogy engem kérdezzetek? Életemre mondom, én, az Úr Isten: Nem felelek nektek! 4 Ítéletet mondasz-e felettük, emberfia, ítéletet mondasz-e felettük? Tárd eléjük atyáik utálatosságait!

5 Ezt mondd nekik: »Így szól az Úr Isten: Azon a napon, amelyen Izraelt kiválasztottam, esküre emeltem kezemet Jákob háza ivadékának, és kinyilatkoztattam magamat nekik Egyiptom földjén. Esküre emeltem kezemet nekik e szavakkal: Én vagyok az Úr, a ti Istenetek! 6 Azon a napon esküre emeltem kezemet értük, hogy kivezessem őket Egyiptom földjéről arra a földre, amelyet nekik kiválasztottam, amely tejjel-mézzel folyik, és a legkiválóbb minden ország között. 7 Így szóltam hozzájuk: Mindenki vesse el magától szeme botrányait, és Egyiptom bálványaival ne szennyezzétek be magatokat; én, az Úr, vagyok a ti Istenetek! 8 De ők haragra ingereltek engem és nem akartak rám hallgatni; senki sem vetette el magától szeme utálatosságait, sem Egyiptom bálványait nem hagyták el. Erre elhatároztam, hogy kiöntöm rájuk bosszúságomat és kitöltöm rajtuk haragomat Egyiptom földjének közepette. 9 Az én nevemért azonban mégis úgy cselekedtem, hogy azt ne érje gyalázat azok előtt a nemzetek előtt, amelyek között voltak és amelyek előtt kinyilatkoztattam magamat, hogy kivezessem őket Egyiptom földjéről.

10 Kihoztam tehát őket Egyiptom földjéről és kivezettem őket a pusztába. 11 Nekik adtam parancsaimat és kinyilatkoztattam nekik végzéseimet, amelyek által az embernek élete lesz, ha megtartja őket.

12 S még szombatjaimat is megadtam nekik, hogy jelek legyenek köztem és közöttük, és ők tudják, hogy én, az Úr vagyok az, aki megszentelte őket. 13 De Izrael háza haragra ingerelt engem a pusztában; parancsaim szerint nem jártak, végzéseimet megvetették, amelyek által az embernek élete van, ha megtartja őket, és szombatjaimat nagyon megsértették. Elhatároztam tehát, hogy kiöntöm rájuk haragomat a pusztában és kiirtom őket. 14 Az én nevemért azonban mégis úgy cselekedtem, hogy azt ne érje gyalázat a nemzetek előtt, amelyek közül kivezettem őket, azok szeme láttára. 15 Mégis felemeltem ellenük kezemet a pusztában, hogy ne vezessem be őket arra a tejjel-mézzel folyó földre, amelyet nekik szántam, amely a legkiválóbb minden ország között, 16 mert végzéseimet megvetették, parancsaim szerint nem jártak, és szombatjaimat megszegték, mert szívük

bálványok után járt. 17 Szemem azonban irgalmas volt hozzájuk, hogy meg ne öljem őket;
ezért nem is irtottam ki őket a pusztában.

18 De így szóltam fiaikhoz a pusztában: Ne járjatok atyáitok parancsai szerint és
szokásaikat se tartsátok meg, se bálványaikkal ne szennyezzétek be magatokat. 19 Én, az Úr,
vagyok a ti Istenetek! Járjatok parancsaim szerint, tartsátok meg végzéseimet és
cselekedjetek szerintük, 20 szenteljétek meg szombatjaimat, hogy jelek legyenek köztem és
köztetek, és tudjátok meg, hogy én, az Úr vagyok a ti Istenetek. 21 De a fiak is haragra
ingereltek engem; parancsaim szerint nem jártak és végzéseimet nem tartották meg, hogy
szerintük cselekedjenek, pedig általuk az embernek élete van, ha megtartja őket; és
szombatjaimat megszentségtelenítették. Megfenyegettem ugyan őket, hogy kiöntöm rájuk
bosszúmat és kitöltöm rajtuk haragomat a pusztaságban, 22 de visszavontam kezemet, és az
én nevemért úgy cselekedtem, hogy ne érje azt megszentségtelenítés a nemzetek előtt,
amelyek közül kihoztam őket, azok szeme láttára. 23 Ismételten esküre emeltem kezemet
ellenük a pusztaságban, hogy szétszórjam őket a nemzetek közé és szélnek eresszem az
országokba, 24 azért, mert végzéseim szerint nem cselekedtek, parancsaimat megvetették,
szombatjaimat megszegték, és szemüket apáik bálványaira irányították. 25 Azért én is adtam
nekik nem jó parancsokat, és olyan végzéseket, amelyek nem szolgálnak nekik életükre.
26 Fertőzötté tettem őket ajándékaik által, amikor bűneikért bemutatták mindazt áldozatul,
ami a méhet megnyitja, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. 27 Ezért, emberfia, szólj
Izrael házához és mondd nekik: Így szól az Úr Isten: Még azzal is káromoltak engem
atyáitok, hogy gúnyosan megvetettek, 28 amikor bevezettem őket abba az országba, amelyre
nézve esküre emeltem kezemet, hogy nekik adom. Bárhol láttak egy kiemelkedő dombot és
bárhol egy lombos fát, ott bemutatták áldozataikat, ott felajánlották haragra ingerlő
ajándékaikat, és ott elégették kellemes illatszereiket és kiöntötték italáldozataikat. 29 Azt
mondtam nekik: Miféle magaslat az, ahová mentek? Ezért is nevezik azt magaslatnak mind
a mai napig.

30 Ezért mondd Izrael házának: Így szól az Úr Isten: Valóban atyáitok útján
szennyezitek be magatokat, és az ő utálatosságaik után jártok parázna módon. 31 Amikor
ajándékaitokat bemutatjátok, amikor fiaitokat átviszitek a tűzön, beszennyezitek magatokat
minden bálványotokkal mind a mai napig. S még én adjak választ nektek, Izrael háza?
Életemre mondom, én, az Úr Isten: Nem adok nektek választ! 32 Nem történik meg az, amit
elmétekben gondoltok, amikor azt mondjátok: 'Olyanok leszünk, mint a nemzetek és mint a
föld nemzetségei, hogy fát és követ tiszteljünk!'

33 Életemre mondom, én, az Úr Isten: Erős kézzel, kinyújtott karral és haragom
kiöntésével uralkodom majd rajtatok! 34 Kivezetlek titeket azok közül a népek közül, és
összegyűjtelek azokból az országokból, amelyekbe széjjel vagytok szórva. Hatalmas kézzel,
kinyújtott karral és haragom kiöntésével uralkodom majd rajtatok! 35 Elvezetlek titeket a
népek pusztaságába, és ott perbe szállok veletek szemtől szembe. 36 Amint perbe szálltam
atyáitokkal Egyiptom földjének pusztaságában, úgy szállok majd veletek is perbe – mondja
az Úr Isten. – 37 Jogarom alá vetlek és a szövetség kötelékeibe vonlak titeket.
38 Kiválogatom közületek a törvényszegőket és istenteleneket, és lakóhelyükről kivezetem
őket, de Izrael földjére nem lépnek be; és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr! 39 Ti pedig,
Izrael háza – így szól az Úr Isten – csak járjon mindenki a maga bálványai után és
szolgáljon nekik! De azután, ha már nem hallgattok rám, ne gyalázzátok meg többé szent
nevemet ajándékaitokkal és bálványaitokkal! 40 Az én szent hegyemen, Izrael magas hegyén
– mondja az Úr Isten –, ott szolgáljon nekem Izrael egész háza, mindannyian – mondom –
azon a földön; ott majd kedvemre lesznek. Ott kívánom majd zsengéiteket és tizedeitek
legjavát minden szent ajándékotokkal. 41 Kellemes illatként fogadlak titeket, amikor majd
kihozlak titeket a népek közül, és összegyűjtelek azokból az országokból, amelyekbe szét

vagytok szórva, és megmutatom rajtatok szentségemet a nemzetek szeme láttára. 42 Ti pedig
megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, amikor majd bevezetlek titeket Izrael földjére, arra a
földre, amelyért esküre felemeltem kezemet, hogy atyáitoknak adom. 43 Akkor
visszagondoltok majd útjaitokra és minden gonoszságtokra, amellyel beszennyeztétek
magatokat. Megundorodtok majd önmagatoktól a saját színetek előtt minden gonoszságtok
miatt, amit elkövettetek. 44 És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, amikor majd jót teszek
veletek – a saját nevemért és nem a ti gonosz útjaitok szerint, sem pedig igen nagy
istentelenségeitek szerint, Izrael háza« – mondja az Úr Isten!

21 **Példázat az erdőtűzről** 1 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 2 »Emberfia,
fordítsd arcodat dél felé és beszélj Dél ellen, jövendölj a Délvidék erdeje ellen. 3 Ezt mondd
a Délvidék erdejének: Halld az Úr szavát! Így szól az Úr Isten: Íme, tüzet gyújtok benned,
és elégetek benned minden zöldellő fát és minden száraz fát. Senki sem oltja el a tűzvész
lángját, s az egész terület, déltől északig, elhamvad majd benne. 4 És meglátja majd minden
ember, hogy én, az Úr, gyújtottam fel azt, és senki sem oltja el.« 5 Ekkor így szóltam: »Jaj,
jaj, jaj, Uram Isten! Ezek azt mondják majd rólam: `Vajon nem talányokban beszél-e ez?'«.

Dal Isten kardjáról 6 Ekkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 7 »Emberfia, fordítsd
arcodat Jeruzsálem ellen, beszélj a szentély ellen és jövendölj Izrael földje ellen. 8 Ezt
mondd Izrael földjének: Így szól az Úr Isten: Íme, én ellened fordulok! Kirántom
hüvelyéből kardomat és megölöm benned az igazat és az istentelent! 9 Hogy megöljem
benned az igazat és az istentelent, azért megy ki hüvelyéből kardom minden ember ellen,
déltől egészen északig; 10 hadd tudja meg minden ember, hogy én, az Úr, rántottam ki
hüvelyéből kardomat és az nem tér vissza többé!

11 Te pedig, emberfia, sóhajts ágyékszakadásig, keserűséggel sóhajtozzál előttük.
12 És ha mondják neked: `Miért sóhajtozol?' – mondd nekik: Egy hír miatt, mert eljön az;
akkor majd elbágyad minden szív, ellankad minden kéz, elcsügged minden lélek, és minden
térd vízben ázik; íme, eljön ez és meglesz« – mondja az Úr Isten.

13 Az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 14 »Emberfia, jövendölj és mondd: Így szól az
Úr Isten: Beszélj!

A kard, a kard meg van élesítve
és ki van fenve!
15 Meg van élesítve, hogy leölje az áldozatokat;
ki van fenve, hogy villogjon.
Elmozdítod fiam jogarát,
ledöntesz minden fát!
16 Azért adtam fenésre,
hogy kézben tartsák;
meg van élesítve ez a kard
és ki van fenve,
hogy az öldöklő kezében legyen.
17 Kiálts és jajgass, emberfia,
mert az készen áll népem ellen,
készen Izrael minden menekülő vezére ellen;
a kard élére kerülnek népemmel együtt,
ezért üss combodra.
18 Mert megállta a próbát;
s mi lesz, ha majd megszünteti a jogart,

és az nem lesz többé? – mondja az Úr Isten. –
19 Te pedig, emberfia,
jövendölj, és tapsolj kezeddel;
sújtson kétszer a kard,
sújtson háromszor az öldöklő kard!
A nagy öldöklés kardja ez,
mely megrémíti őket,
20 elbágyasztja szívüket,
és naggyá teszi a pusztulást.
Minden kapujukba odaállítom az éles kard rémségét,
mely ki van fenve, hogy villogjon,
melyet felkötnek, hogy öldököljön!
21 `Légy éles! Fordulj jobbra vagy balra,
amerre csak kedve tartja élednek!'
22 Mert én is tapsolok majd kezemmel
és kitöltöm bosszúságomat; én, az Úr, szóltam!«

Egy további jelképes cselekedet: Babilon királyának kardja 23 Aztán az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 24 »Te pedig, emberfia, készíts magadnak két utat, hogy eljöjjön rajta Babilon királyának kardja; egy országból induljon ki mind a kettő. Faragj útjelzőt, a város felé vivő út kezdetén faragd ki. 25 Készíts utat, hogy eljöjjön a kard Ammon fiainak Rabbátja ellen, és Júda ellen, a jól megerősített Jeruzsálem ellen. 26 Mert Babilon királya megáll az út elágazásánál, a két út elején; jóslatot keres, rázza a nyilakat, megkérdezi a bálványokat, tanácsot keres a belső részekben. 27 Jeruzsálem ellen szól a sors, amely jobbkezébe jut, hogy faltörő kosokat állítson fel, hogy száját megnyissa az öldöklésre, hogy szavát csatakiáltásra emelje, hogy faltörő kosokat állítson a kapuk ellen, hogy töltést emeljen, hogy sáncokat építsen. 28 Mint valami hamis jóslat áll ez előttük; az ő szemükben még hetek és hetek állnak rendelkezésükre; ő azonban a gonoszságra gondol, hogy ostromra keljen. 29 Ezért így szól az Úr Isten: Mivel emlékezetbe idéztétek gonoszságotokat és nyilvánosságra hoztátok törvényszegéseiteket, és bűneitek kitűnnek minden cselekedetetekből, mondom, mivelhogy emlékezetbe idéztétek ezeket, kézre kerültök! 30 Te pedig, Izraelnek szentségtelen, gonosz fejedelme, kinek napja elérkezik a végső bűnhődés idején – 31 így szól az Úr Isten – rakd le a süveget, vedd le a koronát! Egyik sem lesz többé ugyanaz! Az alacsony a magasba kerül, és a magas a mélybe. 32 Rommá, rommá, rommá teszem, és ez nem lesz többé, míg el nem jön Az, akit megillet az uralom, és neki nem adom.

33 Te pedig, emberfia, jövendölj, és mondd: Így szól az Úr Isten Ammon fiaihoz és az ő gyalázkodásukhoz, és mondd: Kard! Kard! Kirántottalak hüvelyedből, hogy öldökölj, kifentelek, hogy gyilkolj és villogj, 34 hogy mialatt rólad hiábavalóságokat látnak és hazugságokat jövendölnek, téged a megölésre szánt istentelenek nyakára tegyenek, akiknek napja elérkezik, mihelyt betelik a gonoszság kitűzött ideje. 35 Térj vissza hüvelyedbe! Azon a helyen, ahol megteremtettek, a saját szülőföldeden ítéllek meg, 36 és kiöntöm rád bosszúságomat. Haragom tüzével fújok rád és oktalan emberek kezébe adlak, akik a végpusztulást kovácsolják. 37 A tűznek eledele leszel, folyni fog véred az ország közepén, feledésbe jutsz, mert én, az Úr, szóltam!«

22 **Isten panasza Jeruzsálem ellen** 1 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 2 »Hát te, emberfia, nem mondasz ítéletet, nem mondasz ítéletet a vér városa felett? 3 Mutasd meg neki minden utálatosságát és mondd: Így szól az Úr Isten: Ó, ez a város! Saját keblében ont

vért, hogy eljöjjön az ő ideje, és önmaga ellen készít bálványokat, hogy megfertőzze magát!
4 Vétkeztél az általad kiontott vérrel, megfertőzted magadat bálványaiddal, amelyeket
készítettél, siettetted napjaidat és elhoztad esztendeid idejét; ezért gyalázatává teszlek a
nemzeteknek, gúny tárgyává az egész földnek. 5 Akik közel vannak hozzád és akik távol
vannak tőled, ujjonganak majd feletted, te szennyes, hírhedt, rettenetes végű! 6 Íme, benned
Izrael fejedelmei mindannyian teljes erejükből azon vannak, hogy vért ontsanak. 7 Az apát
és az anyát gyalázattal illetik tebenned, a jövevényt elnyomják körödben, az árvát és az
özvegyet megszomorítják közötted. 8 Szent dolgaimat megvetetted, szombatjaimat
megszentségtelenítetted. 9 Rágalmazó férfiak vannak körödben, hogy vért ontsanak, a
hegyeken esznek, gonoszságot cselekszenek körödben. 10 Felfedik benned az apa
szemérmét, megalázzák benned a havi folyást szenvedőt, amikor az tisztátalan. 11 Mindenki
utálatosságot cselekszik embertársának feleségével; az após gonoszul meggyalázza menyét,
a testvér nővérén, saját apja leányán követ el erőszakot. 12 Ajándékokat fogadnak el
soraidban, hogy vért ontsanak; kamatot és ráadást szedsz, fukarságból elnyomod
felebarátaidat, rólam pedig megfeledkezel – mondja az Úr Isten.

13 Íme, én összecsapom kezemet fukarságod fölött, amelyet tanúsítottál, és a vér
fölött, amit körödben kiontottak. 14 Vajon helytáll-e majd szíved vagy erős marad-e kezed
azokban a napokban, amelyeket én hozok majd rád? Én, az Úr, szóltam és megcselekszem!
15 Szétszórlak a nemzetek közé, elszélesztelek az országokba és véget vetek
tisztátalanságodnak. 16 Aztán birtokomba veszlek a nemzetek szeme láttára, és megtudod,
hogy én vagyok az Úr!«

Az isteni harag kohója 17 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 18 »Emberfia,
salakká lett előttem Izrael háza; ezek mindnyájan réz és ón, vas és ólom a kemence közepén;
ezüstnek salakjává lettek! 19 Ezért így szól az Úr Isten: Mivel mindnyájan salakká lettetek,
íme, én összegyűjtelek titeket Jeruzsálem közepén. 20 Amint összegyűjtik az ezüstöt, a rezet,
az ónt, a vasat és az ólmot a kemence közepén, hogy olvasztó tüzet gyújtsak benne, úgy
gyűjtelek össze titeket bosszúmban és haragomban, és megnyugszom majd, ha
megolvasztalak titeket. 21 Összegyűjtelek titeket és megégetlek benneteket bosszúm
tüzében, és megolvadtok annak közepette. 22 Amint megolvad az ezüst a kemence közepén,
olyanok lesztek ti is annak a közepén; és amikor kiöntöm rátok bosszúságomat, megtudjátok
majd, hogy én vagyok az Úr!«

A nép züllöttsége 23 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 24 »Emberfia, mondd
neki: Te vagy az a tisztátalan föld, amelyre nem hull eső a bosszú napján! 25 Fejedelmei
olyanok benne, mint az ordító és zsákmányt rabló oroszlán, úgy falják fel az embereket. A
kincset és az értéket elrabolták, és megsokasították az özvegyek számát benne. 26 Papjai
megvetik törvényemet és megszentségtelenítik azt, ami szent előttem; szent és nem szent
dolog között nem tesznek különbséget, a tisztátalant a tisztától nem különböztetik meg.
Szombatjaimtól elfordítják szemüket, úgyhogy megszentségtelenítés ér engem közöttük.
27 Főemberei olyanok benne, mint a prédát ragadozó farkasok; vért ontanak, romlásba
döntenek embereket és kapzsiságból nyereséget hajhásznak. 28 Prófétái pedig kötőanyag
nélkül tapasztották be őket, amikor hiábavalóságokat láttak és ilyen hazugságot jósoltak
nekik: `Így szól az Úr Isten' – holott az Úr nem szólt! 29 A föld népe kíméletlen az
elnyomásban és erőszakosan rabol; a szűkölködőt és a szegényt sanyargatják, a jövevényt
igazságtalan erőszakkal elnyomják. 30 Kerestem köztük olyan embert, aki falat emelne és
helytállna énelőttem a résben az országért, hogy el ne pusztítsam – de nem találtam! 31 Ezért
kiöntöm rájuk bosszúmat és haragom tüzében megemésztem őket; tetteiket fejükre
olvasom« – mondja az Úr Isten.

23 **Példázat két bűnös testvérről: Izraelről és Júdáról** 1 Akkor az Úr ezt a szózatot
intézte hozzám: 2 »Emberfia! Volt két asszony, egy anyának voltak a leányai.
3 Paráználkodtak Egyiptomban, ifjúságukban paráználkodtak; fogdosták ott a mellüket és
megrontották ifjú keblüket. 4 A nevük pedig ez volt: Ohola volt a nagyobbik, és Oholiba, az
ő húga, a kisebbik. Ők az enyéim lettek, és fiúkat meg leányokat szültek. Így is nevezték
őket: Szamaria volt Ohola és Jeruzsálem Oholiba. 5 Ohola azonban tőlem elpártolva
paráználkodott, és őrült kívánságra gerjedt szeretői, a hozzá közeledő asszírok iránt, 6 akik
kék bíborba öltözött fejedelmek, vezérek, kívánatos ifjak, mindannyian lovon járó lovasok
voltak. 7 Paráználkodott ezekkel a válogatottakkal, az asszírok valamennyi fiával; és
beszennyezte magát mindazoknak tisztátalanságaival, akik iránt őrült kívánsággal
viseltetett. 8 Ezenkívül nem hagyta el azokat a paráznaságait sem, amiket Egyiptomban
elkövetett; mert ezek is vele háltak ifjúkorában, ezek rontották meg ifjú keblét, és kiöntötték
rá paráznaságukat. 9 Ezért szeretőinek kezébe adtam őt, Asszúr fiainak kezébe, akikkel
őrülten fajtalankodott. 10 Azok felfedték szégyenét, elvitték fiait és leányait, őt magát pedig
megölték karddal; így lett ő hírhedt az asszonyok előtt, mert végrehajtották rajta az ítéletet.

11 Amikor ezt húga, Oholiba látta, még őrültebb fajtalanságra gerjedt, mint ő, és
paráznaságát még nénje paráznaságánál is nagyobb mértékben 12 kínálta fel szemérmetlenül
az asszírok fiainak, a hozzá közeledő, tarka ruhába öltözött fejedelmeknek és vezéreknek, a
lovon járó lovasoknak és minden daliás termetű ifjúnak. 13 S én láttam, hogy mindkettőnek
útja egyaránt szennyes, 14 de ez még tovább vitte paráznaságait. Amikor falra festett
férfiakat látott, a káldeaiak színes ábrázolásait, 15 akiknek öv volt az oldalukon, színes süveg
a fejükön, melyek mindegyikének fejedelmi alakja volt, képmásait Babilon, azaz Káldea, az
ő szülőföldjük fiainak – 16 amikor ezeket meglátta, őrült kívánságra gerjedt irántuk, és
követeket küldött hozzájuk Káldeába. 17 Amikor pedig eljöttek hozzá Babilon fiai
szerelmének hajlékába, beszennyezték őt paráznaságukkal. Ő megfertőzte magát velük, és
lelke untig betelt velük. 18 Amikor aztán nyíltan is űzte paráznaságait és felfedte szégyenét,
lelkem eltávozott tőle, amint eltávozott lelkem az ő nénjétől is. 19 Mert még többet
paráználkodott, megemlékezvén ifjúsága napjairól, amikor Egyiptom földjén
paráználkodott. 20 Őrült vágya támadt, hogy azokkal háljon, akiknek teste olyan, mint a
szamár teste, s akiknek folyása olyan, mint a lovak folyása. 21 S te fölkerested ifjúságod
gonoszságát, amikor Egyiptomban fogdosták melleidet és megrontották ifjú kebledet.

22 Ezért, Oholiba, így szól az Úr Isten: Íme, én feltámasztom ellened valamennyi
szeretődet, akikkel untig betelt a lelked, és egybegyűjtöm őket ellened mindenfelől:
23 Babilon fiait és mind a káldeaiakat, a nemeseket, a vezéreket, a fejedelmeket, az asszírok
valamennyi fiát, a daliás termetű ifjakat, mind a fejedelmeket és a vezéreket, a fejedelmek
fejedelmeit és a nagyhírű lovasokat. 24 Rád törnek majd a szekérrel és kerékkel felszerelt
nagyszámú nemzetek; páncéllal, pajzzsal és sisakkal fegyverkeznek fel ellened mindenfelől,
s én nekik adom át az ítéletet, hogy ítélkezzenek feletted saját törvényeik szerint. 25 Rád
bocsátom bosszúmat, hogy éreztessék azt veled haragjukban. Orrodat és füledet levágják, s
ami megmarad, karddal darabolják szét; fiaidat és leányaidat fogságra hurcolják, és végső
maradékaidat tűz emészti meg. 26 Megfosztanak téged ruháidtól és elveszik ékszereidet.
27 De én véget vetek gonoszságodnak és Egyiptom földjéről hozott paráznaságodnak;
szemedet nem emeled többé rájuk, és nem gondolsz többé Egyiptomra. 28 Mert így szól az
Úr Isten: Íme, azok kezébe adlak, akiket gyűlölsz, azok kezébe, akikkel untig betelt a lelked.
29 Gyűlölettel bánnak majd veled, elviszik munkád minden gyümölcsét, és meztelenül,
szégyennel telve hagynak ott. Akkor nyilvánvaló lesz paráznaságod szégyene, gonoszságod
és paráználkodásaid. 30 Így cselekszenek majd veled, mert paráználkodtál azokkal a

nemzetekkel, amelyek közt beszennyezted magadat azok bálványaival. 31 Nénéd útján haladtál, azért az ő kelyhét adom kezedbe.

32 Így szól az Úr Isten:
Inni fogod nővérednek mély és öblös kelyhét;
nevetség és igen nagy csúfság tárgyává leszel.
33 Részegséggel és fájdalommal telsz majd el:
a bánat és a szomorúság kelyhével,
nénédnek, Szamariának kelyhével.
34 Kiiszod azt és kiszürcsölöd,
rágod a cserepeit és megsebzed velük emlőidet,
mert én szóltam« – mondja az Úr Isten.

35 Ezért így szól az Úr Isten: »Mivel megfeledkeztél rólam és hátad mögé vetettél engem, te is hordozod gonoszságodat és paráznaságaidat!« 36 Akkor az Úr így szólt hozzám: »Emberfia, nem mondasz-e ítéletet Ohola és Oholiba fölött? Tárd eléjük gonoszságaikat! 37 Mert házasságtörők ők, vér tapad kezükhöz és bálványaikkal paráználkodtak; ezenkívül még fiaikat is, akiket nekem szültek, feláldozták azoknak, hogy megemésszék őket. 38 Sőt még ezt is elkövették velem: Szentélyemet meggyalázták azon a napon, és szombatjaimat megszentségtelenítették. 39 Mert amikor feláldozták fiaikat bálványaiknak, ugyanazon a napon beléptek szentélyembe, hogy megszentségtelenítsék; még ezt is megtették az én házamban! 40 Elküldtek messze földről jött férfiakhoz, követséget menesztettek hozzájuk; íme, tehát eljöttek, és te megmosakodtál értük, kifestetted szemedet köröskörül és feldíszítetted magadat női ékességgel; 41 pompás ágyra ültél és asztalt terítettek előtted; az én tömjénemet és az én kenetemet helyezted rá. 42 Ujjongó tömeg szava hangzott fel ott; s a néptömegből férfiakat hoztak elő, akik a pusztából jöttek. Azoknak karperecet adtak a kezükre és díszes koszorút a fejükre. 43 Akkor így szóltam ahhoz, aki egészen elgyengült házasságtörései folytán: Ez még most is folytatja paráználkodását! 44 Azok bementek hozzá; mint egy parázna asszonyhoz, úgy mentek be Oholához és Oholibához, az elvetemült asszonyokhoz. 45 Igazuk van tehát azoknak a férfiaknak! Ők mondjanak felettük ítéletet a házasságtörőkre váró ítélet szerint és a vérontókra váró ítélet szerint; mert házasságtörő asszonyok ők, és vér tapad kezükhöz.«

46 Mert így szól az Úr Isten: »Gyűjts össze ellenük népgyűlést és add át őket a borzalomnak és a fosztogatásnak! 47 Kövezzék meg őket a nemzetek és öljék meg őket kardjukkal; fiaikat és leányaikat öljék meg, és házaikat perzseljék fel tűzzel. 48 Így elveszem a vétket a földről, és megtanulják majd az asszonyok mind, hogy ne cselekedjenek az ő vétkük szerint. 49 Akkor rátok rakják gonoszságtokat, és ti viselitek majd bálványaitok bűneit; és megtudjátok, hogy én, az Úr, vagyok az Isten!«

További jelképes cselekedetek: 24,1-27

24 **A forró üst** 1 Az Úr ezt a szózatot intézte hozzám a kilencedik esztendőben, a tizedik hónapban, a hónap tizedik napján: 2 »Emberfia, írd fel magadnak a mai nap nevét, mert ma támadta meg Babilon királya Jeruzsálemet. 3 Beszélj az ellenszegülő házhoz képes beszédben, és így szólj hozzájuk:

Ezeket mondja az Úr Isten:
Tégy fel egy üstöt;
tedd fel, mondom,
és önts bele vizet.
4 Rakj bele húsdarabokat,
mindenféle jó részt, combot és lapockát,
válogatott és csontokkal teli darabokat.

5 Vedd a legkövérebb juhot,
rakd alá a csontokat is;
hadd forrjon fel, ami benne fő,
hogy csontjai is megfőjenek benne.
6 S így szól az Úr Isten:
Jaj a vérontó városnak,
az üstnek, amely rozsdás lett,
és rozsdája nem megy le róla!
Darabról darabra szedd ki,
anélkül, hogy sorsot vetnél rá.
7 Mert vére ott van benne,
kopár sziklán ontotta ki azt;
nem a földre ontotta,
hogy belephetné a por.
8 Hogy ráhozzam méltatlankodásomat
és bosszút állhassak rajta,
a legsimább sziklára engedtem ontani vérét,
hogy semmi se lepje be.
9 Ezért így szól az Úr Isten:
Jaj a vér városának,
melynek nagy máglyát rakok!
10 Hordd össze a csontokat,
hogy meggyújtsam őket tűzzel;
hadd emésszé meg a húst,
főjön meg az egész egyveleg,
és málljanak szét a csontok!
11 Aztán tedd fel üresen a parázsra,
hogy felforrósodjék és érce megolvadjon,
a szennye olvadjon el benne
és rozsdája emésztődjék meg.
12 Sok munkába és izzadságba került,
de temérdek rozsdája nem ment ki belőle
még a tűz által sem.

13 Tisztátalanságod utálatos, mert meg akartalak tisztítani, és mégsem tisztultál meg szennyedtől; s nem is tisztulsz meg addig, míg ki nem töltöm rajtad bosszúságomat. 14 Én, az Úr, szóltam: eljön az, és megcselekszem; nem haladok el mellette, nem irgalmazok és nem engesztelődöm meg; útjaid szerint és törekvéseid szerint ítéllek meg« – mondja az Úr.

A próféta feleségének halála 15 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 16 »Emberfia, íme, egy csapással elveszem tőled szemed gyönyörűségét, de ne sirasd; ne sírj, s a könnyeid se folyjanak. 17 Sóhajts csöndben, halotti gyászt ne tarts; tedd föl fejedre turbánodat, és sarud legyen a lábadon; ruháddal ne takard el arcodat, és a gyászolók eledelét se edd.« 18 Szóltam tehát reggel a néphez, és estére meghalt a feleségem; reggel pedig úgy tettem, amint Ő megparancsolta nekem. 19 Ekkor a nép ezt mondta nekem: »Miért nem mondod meg nekünk, mit jelent az, amit cselekszel?« 20 Azt feleltem nekik: »Az Úr így szólt hozzám: 21 Beszélj Izrael házához: Így szól az Úr Isten: Íme, én megfertőzöm szentélyemet, országotok büszkeségét és szemetek gyönyörűségét, amely miatt aggódik a lelketek; fiaitok és leányaitok, akiket hátrahagytatok, kard által esnek el. 22 Akkor ti is úgy tesztek majd, amint én tettem: Arcotokat nem takarjátok el ruhátokkal és a gyászolók

eledelét nem eszitek; 23 turbánotok a fejeteken lesz és sarutok a lábatokon; nem jajgattok,
sem nem sóhajtoztok, hanem elsenyvedtek majd gonoszságaitokban, és mindenki csak a
rokona előtt siránkozik majd. 24 Mert Ezekiel csodálatos jel lesz számotokra; mindenben
úgy cselekszetek majd ti is, amint ő cselekedett, amikor ez majd megtörténik; és
megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten.

25 Te pedig, emberfia, íme, azon a napon, amelyen elveszem tőlük erősségüket és
méltóságuk örömét és szemük gyönyörűségét, amelyen a lelkük megnyugszik: fiaikat és
leányaikat – 26 azon a napon, amelyen majd hozzád érkezik a menekülő, hogy hírt adjon
neked, 27 aznap, mondom, amikor megérkezik a menekülő, nyíljék meg szád és beszélj!
Nem kell többé hallgatnod, mert csodálatos jellé leszel számukra, és ti megtudjátok, hogy én
vagyok az Úr!«

FENYEGETŐ BESZÉDEK A SZOMSZÉD NÉPEK ELLEN: 25,1-32,32

Izrael közvetlen szomszédai ellen: 25,1-28,26

25 **Ammon, Moáb, Edom és a filiszteusok ellen** 1 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte
hozzám: 2 »Emberfia, fordítsd arcodat Ammon fiai ellen, jövendölj ellenük, 3 és mondd
Ammon fiainak: Halljátok az Úr Isten igéjét!

Így szól az Úr Isten: Mivel ti így beszéltetek szentélyemről, amikor meggyalázták, és
Izrael földjéről, amikor elpusztult, és Júda házáról, amikor fogságba hurcolták: `Haha,
haha!' – 4 íme, téged a napkelet fiainak adlak örökrészül; benned állítják majd fel karámaikat
és benned ütik fel sátraikat; ők eszik meg termésedet és ők isszák meg tejedet. 5 Rabbátot
pedig tevék tanyájává teszem, és Ammon fiainak földjét nyájak pihenőhelyévé; és
megtudjátok, hogy én vagyok az Úr.

6 Mert így szól az Úr Isten: Mivel kezeddel tapsoltál és lábaddal dobbantottál és teljes
szívedből örültél Izrael földje miatt, 7 azért íme, kinyújtom rád kezemet és a nemzetek
zsákmányává teszlek. Kiirtalak a népek közül, kitöröllek az országok közül és összetiporlak,
s megtudod majd, hogy én vagyok az Úr!

8 Így szól az Úr Isten: Mivel Moáb és Szeír ezt mondták: `Íme, Júda háza is olyan,
mint bármely más nemzet!', 9 azért íme, én hozzáférhetővé teszem Moáb lejtőit a városok
felől; az ő városai felől, mondom, és az ő határai felől az ország ékességeit: Bét-Jesimótot,
Beelmeont és Kirjátaimot; 10 még ezt is örökrészül adom a napkelet fiainak Ammon fiaival
együtt, hogy ne legyen többé emléke Ammon fiainak a nemzetek között. 11 És Moáb fölött is
végrehajtom az ítéletet, s megtudják majd, hogy én vagyok az Úr!

12 Így szól az Úr Isten: Mivel Edom bosszút állt és megbosszulta magát Júda fiain,
bűnre bűnt halmozott, és bosszúját kitöltötte rajtuk, 13 azért így szól az Úr Isten: Kinyújtom
kezemet Edomra, elveszem tőle az embert és az állatot, és pusztasággá teszem Temántól
kezdve, és akik Dedánban laknak, kard által hullanak majd el. 14 Kitöltöm bosszúmat
Edomon az én népemnek, Izraelnek keze által, s ők Edommal haragom és bosszúm szerint
cselekszenek, úgyhogy megismeri majd bosszúállásomat – mondja az Úr Isten! –

15 Így szól az Úr Isten: Mivel a filiszteusok bosszúállók voltak és teljes lelkükből
megbosszulták magukat: gyilkoltak és folytatták a régi ellenségeskedést, 16 azért így szól az
Úr Isten: Íme, én kinyújtom kezemet a filiszteusokra, megölöm az öldöklőket, kiirtom a
tengerparti ország megmaradt részét, 17 és hatalmas bosszút állok rajtuk; megfenyítem őket
haragomban, s ők megtudják majd, hogy én vagyok az Úr, amikor bosszúmat kitöltöm
rajtuk!«

26 **Tírusz ellen** 1 Történt pedig a tizenegyedik esztendőben, a hónap elsején, hogy az

Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 2 »Emberfia, mivel Tírusz így beszélt Jeruzsálemről:
`Haha! Össze van törve a népek kapuja!
Felém fordult! Én el fogok telni!
Ő pedig elpusztult!'
3 Azért így szól az Úr Isten:
Íme, én ellened fordulok, Tírusz,
és számos nemzetet vonultatok fel ellened,
miként a tenger magasba emeli hullámait.
4 Széthányják Tírusz falait
és lerombolják tornyait;
még törmelékét is elsöpröm róla,
és kopár sziklává teszem.
5 Hálószárító hellyé lesz
a tenger közepette,
mert én szóltam – mondja az Úr Isten –,
s a nemzetek zsákmányává lesz.
6 Leányait is, akik a szárazföldön vannak,
karddal pusztítják majd el,
és megtudják, hogy én vagyok az Úr!
7 Mert így szól az Úr Isten:
Íme, én Tírusz ellen vezetem
Nebukadnezárt, Babilon királyát,
észak felől – a királyok királyát,
lovakkal, szekerekkel és lovasokkal,
hadsereggel és nagyszámú hadinéppel.
8 Leányaidat, akik a szárazföldön vannak,
karddal öli meg,
téged pedig sánccal vesz körül;
töltést hány körös-körül,
és pajzsot emel ellened.
9 Védőműveket és faltörő kosokat
irányít falaid ellen,
és tornyaidat ledönti hadigépeivel.
10 Lovainak nagy száma miatt
ellep téged azok pora;
lovasainak, kerekeinek és szekereinek dübörgésétől
megrendülnek falaid,
amikor bevonul majd kapuidon,
mint egy elpusztított város bejáratán.
11 Lovainak patáival
összetapossa minden utcádat;
népedet kardélre hányja,
és büszke oszlopaid a földre hullanak.
12 Elzsákmányolják kincseidet,
elrabolják áruidat,
lerontják falaidat,
és nagyszerű házaidat feldúlják;
köveidet, fáidat és törmelékedet
a vízbe vetik.
13 Akkor elhallgattatom a te sok énekedet,

és citeráid zengése nem hangzik fel többé.
14 Kopár sziklává teszlek;
hálószárító hellyé leszel,
és nem épülsz fel többé,
mert én szóltam – mondja az Úr Isten! –
15 Így szól az Úr Isten Tíruszhoz: Vajon nem remegnek-e meg a szigetek
összeomlásod robajától és haldoklóid hörgésétől, amikor legyilkolják majd őket körödben?
16 Leszállnak trónjukról a tenger fejedelmei mindannyian; leteszik palástjukat, levetik tarka
ruháikat és rémületbe öltöznek; a földre ülnek és megrendülve álmélkodnak hirtelen
bukásodon. 17 Gyászénekbe kezdenek fölötted, és így szólnak hozzád:
`Miként vesztél el, ó tenger lakója,
te hírneves város,
mely hatalmas voltál a tengeren lakóid miatt,
akiktől mindenki remegett!
18 Csodálkoznak most a hajók
rémületed napján,
megremegnek a tenger szigetei,
mert senki sem megy ki belőled!'
19 Mert így szól az Úr Isten: Amikor majd elpusztult várossá teszlek, mint azok a
városok, amelyekben már nem laknak, és rád bocsátom a mélységet, elborítanak a nagy
vizek: 20 letaszítlak téged azok közé, akik leszállnak a sírgödörbe a hajdankor népéhez, és a
föld legmélyére helyezlek, mint az ősrégi romokat – azok közé, akik leszállnak a sírgödörbe,
hogy ne lakjanak többé benned. Amikor dicsőséget adok az élők földjére, 21 semmivé
teszlek, s te nem leszel többé; ha keresnek, nem találnak meg soha többé« – mondja az Úr
Isten!

27 **Gyászének Tíruszról, a pompás hajóról** 1 És az Úr ezt a szózatot intézte hozzám:
2 »Te tehát, emberfia, zengj gyászéneket Tíruszról, 3 és mondjad Tírusznak, aki a tenger
bejáratainál lakik, s kereskedést folytat a népekkel számos sziget felé: Így szól az Úr Isten:
Ó Tírusz, te azt mondod:
`Tökéletes szépségű vagyok én,
4 a tenger szívében lakom!'
Szomszédaid, akik felépítettek,
tökéletes szépségűvé tettek.
5 A Szánir ciprusfájából építettek téged,
és egész bordázatodat a tenger számára;
a Libanonról hoztak cédrust,
hogy árbocot készítsenek neked.
6 Evezőidet básáni tölgyekből gyalulták,
gerendázatodat indiai elefántcsontból készítették neked,
fülkéidet Itália szigeteinek fájából.
7 Vitorláidat egyiptomi tarka bisszusból szőtték,
hogy árbocra helyezzék;
kék és vörös bíbor Elisa szigeteiről
lett a te fedélzeted.
8 Szidon és Árád lakói
voltak evezőseid;
bölcs férfiaid, ó Tírusz,
lettek kormányosaid.

9 Gebál vénei és bölcsei adtak hajósokat,
hogy gondját viseljék sokféle árudnak;
a tenger hajói és hajósai mind
kereskedő népedhez tartoztak.
10 Perzsák, lídiaiak és líbiaiak voltak seregedben
harcos férfiaid;
pajzsot és sisakot akasztottak fel benned,
hogy ékessé tegyenek.

11 Árád fiai és hadsereged falaidon voltak köröskörül; s az őrök, akik tornyaidban voltak, körös-körül falaidra akasztották tegzüket; ők tették teljessé szépségedet. 12 Veled kereskedtek a karthágóiak egész gazdaságuk nagyságával; ezüsttel, vassal, ónnal és ólommal árasztották el vásáraidat. 13 Jáván, Tubál és Mosok veled kereskedtek; rabszolgákat és ércedényeket hoztak népednek. 14 Togorma házából lovakat, paripákat és öszvéreket hoztak piacodra. 15 Veled kereskedtek Dedán fiai, számos sziget árut juttatott kezednek; elefántcsontot és ébenfát adtak cserébe értékeidért. 16 Veled kereskedett Szíria, mert oly sok volt az árud; drágakövet, bíbort, hímes ruhát, bisszust, selymet és rubint kínáltak vásáraidon. 17 Veled kereskedett Júda és Izrael földje elsőrangú gabonával; balzsamot, mézet, olajat és gyantát kínáltak vásáraidon. 18 Veled kereskedett Damaszkusz – mert oly sok volt az árud, mert oly nagyszámú volt mindenféle javad – finom borral és legszebb színű gyapjúval. 19 Vedán, Jáván és Uzál vert vasat kínált vásáraidon; mirha, gyanta és illatos nád volt áruid között. 20 Veled kereskedett Dedán nyeregszőnyegekkel. 21 Arábia és Kedár minden fejedelme közvetítő kereskedést űzött veled; bárányokkal, kosokkal, gödölyékkel jöttek hozzád kereskedőid. 22 Veled kereskedtek Sába és Reema árusai is mindenféle elsőrangú illatszerrel, drágakővel, arannyal, amelyet vásárodon kínáltak. 23 Veled kereskedtek Hárán, Kene és Eden; Sába, Asszúr és Kelmád árusaid voltak. 24 Ezek kereskedtek veled sokféle áruval, kék bíbortakarókkal, tarka hímzésekkel, becsomagolt, kötelekkel átkötött, értékes kincsekkel; cédrusfát is szolgáltattak kereskedésedhez.

25 Tengeri hajóid az elsők voltak kereskedésedben,
és beteltél, egészen dicsőséges lettél a tenger szívében.
26 A nagy vizekre vittek téged evezőseid;
a keleti szél összerombolt a tenger szívében.
27 Gazdagságod, kincseid és sokféle javad,
hajósaid és kormányosaid,
akik felszerelésednek gondját viselik, népedet vezetik,
úgyszintén harcos férfiaid is,
akik benned vannak, benned levő sokaságoddal:
elmerülnek a tenger szívébe
romlásodnak napján.
28 Kormányosaid kiáltásának hangjától
megremegnek a hajóhadak;
29 Leszállnak hajóikról
az evezősök mindnyájan,
a hajósok és a tenger kormányosai mind
a szárazföldre lépnek,
30 És jajgatnak miattad nagy szóval,
keservesen kiáltanak,
és port hintenek fejükre,
hamuval hintik meg magukat.
31 Miattad kopaszra nyírják magukat,
és szőrruhába öltöznek;

megsiratnak lelkük keservében
keserves sírással.
32 Gyászéneket kezdenek fölötted,
És megsiratnak téged:
`Mi volt hasonló Tíruszhoz, mely némaságba merült
a tenger közepén?
33 A tengerről jövő áruiddal
kielégítettél sok népet;
kincseid és népeid nagy számával
gazdagokká tetted a föld királyait.
34 Most összetörtél, eltűntél a tengerről;
a mélységes vizekben
merült el gazdagságod,
benned levő sokaságod.
35 A szigetek lakói valamennyien
megdöbbennek feletted,
és királyaik megborzadnak félelmükben mindnyájan,
elváltoznak színükben.
36 Süvöltenek feletted a népek kereskedői:
semmivé lettél, és nem leszel soha többé.'«

28 **Tírusz fejedelme ellen** 1 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 2 »Emberfia, mondjad Tírusz fejedelmének: Így szól az Úr Isten:
Mivel szíved felfuvalkodott,
és azt mondtad: `Isten vagyok én,
isteni széken ülök a tenger szívében'
– holott ember vagy és nem isten –
és szívedet olyanná tetted, mint egy isten szíve,
3 íme, bölcsebb vagy te Dánielnél,
semmi titok sincsen rejtve előtted.
4 Bölcsességeddel és okosságoddal
hatalmat szereztél magadnak,
aranyat és ezüstöt halmoztál föl kincstáraidban.
5 Nagy bölcsességeddel és kereskedéseddel
megnövelted hatalmadat,
és szíved felfuvalkodott hatalmad miatt.
6 Ezért így szól az Úr Isten:
Mivel szíved felfuvalkodott
mint valami isten szíve,
7 azért íme, én idegeneket hozok rád,
a nemzetek legerősebbjeit;
kirántják kardjukat
bölcsességed szépsége ellen,
és megszentségtelenítik dicsőségedet.
8 Megölnek és lerántanak téged,
és mint akiket meggyilkolnak,
Úgy halsz meg a tenger szívében.
9 Vajon mondod-e majd gyilkosaid előtt is:
`Isten vagyok én' – holott ember vagy

és nem isten, gyilkosaid kezében?
10 Úgy fogsz meghalni, mint a körülmetéletlenek,
idegenek keze által,
mert én szóltam« – mondja az Úr Isten!

Gyászének a tíruszi királyról *11* Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: »Emberfia, zengj gyászéneket Tírusz királya fölött, *12* és mondd neki: Így szól az Úr Isten:
Te, a hasonlatosság pecsétje,
bölcsességgel teljes és tökéletes szépségű!
13 Isten paradicsomának gyönyörűségében voltál,
csupa drágakő volt a ruházatod:
karneol, topáz és jáspis, krizolit, ónix és berill,
zafír, rubin és smaragd;
aranyból készült díszes ékszered,
és áttört ékességed már készen volt teremtésed napján.
14 Te kiterjesztett szárnyú és oltalmazó kerub!
Isten szent hegyére helyeztelek,
tüzes kövek között járkáltál.
15 Tökéletes voltál útjaidon teremtésed napja óta,
míg gonoszságot nem találtam benned.
16 Mivel gazdag kereskedést űztél,
gonoszsággal telt el bensőd és vétkeztél;
azért levetettelek az Isten hegyéről,
és romlásba taszítottalak a tüzes kövek közül,
te oltalmazó kerub!
17 Ékességed miatt felfuvalkodott a szíved,
szépséged miatt elvesztetted bölcsességedet;
a földre vetettelek,
királyok színe elé tettelek, hogy szemléljenek téged.
18 Sok gonosz tetteddel, kereskedésed becstelenségével
meggyaláztad szentségedet;
ezért tüzet támasztok benned,
hogy megemésszen téged,
és hamuvá teszlek a földön
mindazok előtt, akik látnak téged.
19 Mindazok, akik látnak téged a nemzetek között,
megborzadnak miattad;
semmivé lettél, és nem leszel soha többé!«

Szidon ellen *20* Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: *21* »Emberfia, fordítsd arcodat Szidon ellen, jövendölj ellene, *22* és mondjad: Így szól az Úr Isten:
Íme, ellened fordulok, Szidon,
és megdicsőítem magamat benned;
és megtudják, hogy én vagyok az Úr,
amikor végrehajtom rajta az ítéletet,
és nyilvánvalóvá lesz rajta szentségem.
23 Döghalált és vért bocsátok rá az ő utcáin;
kard által hullanak el benne a megöltek körös-körül,
és megtudják, hogy én vagyok az Úr!

Ígéret Izraelnek 24 Akkor Izrael házának nem lesz többé keserítő botránya és fájdalmat okozó tövise egyetlen ellenségétől sem; és megtudják, hogy én vagyok az Úr Isten.

25 Így szól az Úr Isten: Amikor majd egybegyűjtöm Izrael házát a népek közül, amelyek közé szétszórtam őket, nyilvánvalóvá lesz rajtuk szentségem a nemzetek előtt. A saját országukban fognak lakni, amelyet szolgámnak, Jákobnak adtam. 26 Biztonságban laknak ott, házakat építenek, szőlőt ültetnek és békében laknak, amikor végrehajtom az ítéletet valamennyi ellenségükön körös-körül; és megtudják majd, hogy én, az Úr vagyok az ő Istenük!«

A fáraó és Egyiptom ellen: 29,1-32,32

29 **Büntető ítélet a fáraó és országa ellen** 1 A tizedik esztendőben, a tizedik hónapban, a hónap tizenegyedik napján az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 2 »Emberfia, fordítsd arcodat a fáraó, Egyiptom királya ellen, és jövendölj ellene és egész Egyiptom ellen. 3 Beszélj és mondd: Így szól az Úr Isten:

Íme, ellened fordulok, te fáraó,
Egyiptom királya,
te nagy sárkány, aki folyóid közepette fekszel
és így szólsz: `Enyém a folyó,
én alkottam önmagamat!'
4 Kampót teszek állkapcsodra,
Pikkelyeidre tapasztom folyóid halait,
kihúzlak folyóid közül, téged
és minden haladat, amely pikkelyeidhez tapad.
5 Kivetlek a sivatagba, téged
és folyódnak minden halát;
a föld színére zuhansz, nem szednek össze,
sem egybe nem gyűjtenek téged;
a föld vadállatainak s az ég madarainak adlak,
hogy felfaljanak.
6 Akkor megtudja majd Egyiptomnak minden lakója,
hogy én vagyok az Úr!
Mivel nádból való támasza vagy
Izrael házának,
7 ha kezükbe vesznek téged, összeroppansz,
és megsebzed egész tenyerüket;
ha pedig rád támaszkodnak, széttörsz,
és szétszaggatod egész veséjüket.

8 Azért így szól az Úr Isten: Íme, kardot bocsátok rád és megölök benned embert és állatot, 9 és Egyiptom földje pusztasággá lesz és sivataggá; akkor megtudják majd, hogy én vagyok az Úr. Mivel így szóltál: `Enyém a folyó, én alkottam azt!' – 10 azért íme, ellened fordulok és folyóid ellen. Egyiptom földjét sivataggá teszem, mert kard pusztítja majd el a torony pusztájától Sziéné határáig. 11 Nem megy rajta keresztül ember lába, sem állat lába nem jár rajta, és nem lakják majd negyven esztendőn keresztül. 12 Pusztasággá teszem Egyiptom földjét az elpusztított országok között, és városait az elpusztított városok között; romokká lesznek negyven esztendőn keresztül, és szétszórom Egyiptomot a nemzetek közé, és elszélesztem őket az országokba.

13 Mert így szól az Úr Isten: Negyven esztendő múlva egybegyűjtöm Egyiptomot a
népek közül, amelyek közé szétszórtam őket; 14 és visszaviszem Egyiptom foglyait és
letelepítem őket Patrosz földjén, az ő szülőföldjükön, s ott jelentéktelen országgá lesznek.
15 A többi ország között a legjelentéktelenebb lesz, és nem emelkedik fel többé a nemzetek
fölé; megkurtítom számukat, hogy ne uralkodjanak a nemzetek fölött. 16 Izrael háza nem fog
többé azokban bízni, akik gonoszságra tanították, hogy tőlem elpártoljanak és őket
kövessék; akkor megtudják, majd hogy én, az Úr vagyok az Isten!«

Nebukadnezár győzelme 17 Történt pedig a huszonhetedik esztendőben, az első hónap
első napján, hogy az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 18 »Emberfia, Nebukadnezár, Babilon
királya nehéz szolgálatra kényszerítette hadseregét Tírusz ellen; minden fej belekopaszodott
és minden váll lehorzsolódott; bért pedig nem kapott sem ő, sem a hadserege Tírusz miatt
azért a szolgálatért, amit nekem tett ellene.

19 Ezért így szól az Úr Isten: Íme, én Egyiptom földjére vezetem Nebukadnezárt,
Babilon királyát, s ő majd elhurcolja annak sokaságát, elveszi prédáját és elragadja
zsákmányát. Ez lesz hadseregének bére 20 azért a fáradságért, amellyel nekem szolgált
ellene. Neki adom Egyiptom földjét azért, hogy értem fáradozott – mondja az Úr Isten. –
21 Azon a napon kinő majd Izrael házának a szarva, a te szádat pedig megnyitom közöttük;
akkor megtudják majd, hogy én vagyok az Úr!«

30 **Ítélet Egyiptom felett** 1 Az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 2 »Emberfia, jövendölj
és mondd: Így szól az Úr Isten:

Jajgassatok! Jaj, az a nap!
3 Mert közel van az a nap,
elközeleg az Úr napja!
A felhő napja, a nemzetek ideje lesz az!
4 Mert kard jön Egyiptomra
és rettegés lesz Etiópiában,
amikor elesnek majd
a halálra sebzettek Egyiptomban.
Elvesztik sokaságát és feldúlják alapjait.
5 Etiópia, Líbia, a lídiaiak és mind a többi hordák,
Kúb és a szövetség országának fiai
velük együtt kard által hullanak el.
6 Így szól az Úr Isten:
Egyiptom támaszai is összerogynak,
és megsemmisül birodalmának kevélysége;
Sziéné tornyától kezdve
kard által hullanak el benne
– mondja az Úr, a seregek Istene. –

7 Aztán elszélednek az elpusztult országok között, és városai az elpusztított városok
között lesznek. 8 És megtudják, hogy én vagyok az Úr, amikor tüzet bocsátok Egyiptomra és
megsemmisítem összes segítőjét.

9 Azon a napon követek mennek majd ki hajókon színem elől, hogy megtörjék Etiópia
elbizakodottságát; és rettegés lesz közöttük Egyiptom napján, mert ez bizonnyal eljön!

10 Így szól az Úr Isten: Egyiptom sokaságának végét vetem Nebukadnezár babiloni
király keze által. 11 Odaviszem őt és vele együtt népét, a nemzetek leghatalmasabbjait, hogy
feldúlják az országot. Kirántják kardjukat Egyiptom ellen, és megtöltik az országot a

megöltekkel. 12 Kiszárítom a folyók medrét, az országot pedig a leggonoszabbak kezébe
adom; elpusztítom az országot és azt, ami benne van, idegenek keze által. Én, az Úr,
szóltam!
13 Így szól az Úr Isten:
Megsemmisítem a szobrokat
és végét vetem Memfisz bálványainak;
nem támad többé fejedelem Egyiptom földjéről,
és rettegést bocsátok Egyiptom földjére.
14 Elpusztítom Patrosz földjét,
tüzet bocsátok Coánra,
és ítéletet mondok Tébé fölött.
15 Kiöntöm méltatlankodásomat Pelúziumra, Egyiptom erődítésére, és megölöm Tébé
sokaságát. 16 Tüzet bocsátok Egyiptomra; mint a szülő asszony, úgy szenved majd
Pelúzium; Tébé rommá lesz, és Memfiszben szorongatás lesz napról napra. 17 Heliopolisz és
Bubászti ifjai kard által esnek el, ők maguk pedig fogságba kerülnek. 18 Táfniszban elsötétül
a nap, amikor összetöröm ott Egyiptom kormánypálcáit, és vége lesz benne kevély
hatalmának; őt magát felhő borítja el, leányai pedig fogságba kerülnek. 19 Végrehajtom az
ítéletet Egyiptomon, és megtudják, hogy én vagyok az Úr!«
20 Történt pedig a tizenegyedik esztendőben, az első hónapban, a hónap hetedik
napján, hogy az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 21 »Emberfia, a fáraónak, Egyiptom
királyának karját összetörtem, és íme, nem kötözik be, hogy egészsége helyreálljon; nem
kötözik be ruhával és nem göngyölik be kötéssel, hogy visszanyerje erejét és kardot
forgathasson. 22 Ezért így szól az Úr Isten: Íme, én a fáraó, Egyiptom királya ellen fordulok,
összezúzom erős és összetört karját, és kiütöm kezéből a kardot. 23 Szétszórom Egyiptomot
a nemzetek közé, és szétszélesztem őket az országokba. 24 De erőssé teszem Babilon
királyának karját, és kardomat az ő kezébe adom. Összetöröm a fáraó karját; és amint nyög a
haldokló, úgy nyögnek majd az ő színe előtt. 25 Erőssé teszem Babilon királyának karját, de
a fáraó karja lehanyatlik; és megtudják, hogy én vagyok az Úr, amikor Babilon királyának
kezébe adom kardomat, hogy kinyújtsa Egyiptom földje ellen. 26 Szétszórom Egyiptomot a
nemzetek közé, és szétszélesztem őket az országokba; és megtudják, hogy én vagyok az
Úr!«

31 **Példázat a fáraóról, a pompás fáról** 1 Történt pedig a tizenegyedik esztendőben, a
harmadik hónapban, a hónap elsején, hogy az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 2 »Emberfia,
mondd a fáraónak, Egyiptom királyának és az ő népének:
Kihez vagy te hasonló nagyságodban?
3 Íme, a fenyő, olyan, mint a Libanon cédrusa;
szép ágú, dús lombozatú,
magas növésű;
a sűrű lombozatú ágak között
magasra emelkedik koronája.
4 Vizek növelték naggyá,
árvíz tette magassá,
folyói folyták körül gyökereit,
és patakjait a vidék minden fájához küldte.
5 Ezért magassága túltett
a környék minden fáján;
gallyai megsokasodtak,
ágai magasra nyúltak a bőséges víztől.

6 Amikor pedig kiterjesztette árnyékát,
ágai közt fészket raktak az ég madarai mind;
lombozata alatt ellett az erdő minden vadja,
és árnyékában lakott mindenféle nemzet.
7 Igen szép volt nagyságában, kiterjesztett ágaival,
mert gyökere bőséges víz mellett volt.
8 Még Isten paradicsomában sem voltak
a cédrusok nála magasabbak;
a ciprusok sem érték el csúcsát,
s a platánoknak sem voltak olyan lombjaik, mint neki;
Isten paradicsomának

egy fája sem volt hozzá és szépségéhez hasonló.
9 Mert széppé tettem őt,
sok és sűrű lombozatával;
és irigykedtek rá mindazon gyönyörűséges fák,
melyek Isten paradicsomában voltak.

10 Ezért így szól az Úr Isten: Mivel igen magasra nőtt és felemelte zöldellő, sűrű koronáját, és szíve felfuvalkodott magassága miatt: 11 a nemzetek legerősebbjének kezébe adtam, aki elbánik majd vele; istentelensége miatt elvetettem őt. 12 Kivágják majd az idegenek, a nemzetek legkegyetlenebbjei; a hegyekre dobják, és ágai széthullanak minden völgybe, gallyai összetörnek a föld minden szikláján; árnyékából elmenekül a földnek minden népe és elhagyja őt.

13 A ledőlt fára telepszik
az ég minden madara,
és ágai között időzik
a környék minden vadja.
14 Ezért fel ne fuvalkodjék
magassága miatt egy fa sem,
mely a víz mentén áll,
ne törjön a magasba
az árnyékos és lombos ágak között,
és ne is büszkélkedjék magasságában
egy fa sem, melyet a vizek öntöznek;
mert mindmegannyit a halálra szántam,
a föld legmélyére, az emberek fiai közé,
azok közé, akik leszállnak a sírgödörbe.

15 Így szól az Úr Isten: Azon a napon, amelyen az alvilágra szállt, előhoztam a gyászt és ráborítottam a vizekre; megállítottam folyamait és visszatartottam a nagy vizeket; gyászolt miatta a Libanon, és megremegett a mező minden fája. 16 Amint ledőlt, robajával remegésbe hoztam a nemzeteket, mikor levittem őt az alvilágba azokhoz, akik leszálltak a sírgödörbe; és megvigasztalódott a föld legmélyén a gyönyörűség minden fája, a legszebbek és legkiválóbbak a Libanonról, mindazok, amelyeket vizek öntöztek. 17 Mert ezek is leszálltak vele együtt az alvilágba azokhoz, akiket karddal öltek meg; minden segítője az ő árnyékában pihen a nemzetek között.

18 Kihez vagy te hasonló, te kiváló és magas fa a gyönyörűség fái között? Íme, leviszlek a gyönyörűség fáival a föld legmélyére; a körülmetéletlenek között pihensz majd azokkal együtt, akiket a kard ölt meg! Ez a fáraó és egész sokasága!« – mondja az Úr Isten.

32 **Gyászének a fáraóról, a foglyul ejtett krokodilról** 1 Történt pedig a tizenkettedik
esztendőben, a tizenkettedik hónapban, a hónap elsején, hogy az Úr ezt a szózatot intézte
hozzám: 2 »Emberfia, zengj siralmat a fáraóról, Egyiptom királyáról és ezt mondd neki:
Hasonlóvá tetted magadat a nemzetek oroszlánjához,
és a tengerben levő krokodilhoz;
szarvaddal ökleltél folyamaidban,
lábaddal zavarossá tetted a vizet,
és tapostad áramlásait.
3 Ezért így szól az Úr Isten:
kiterjesztem feletted hálómat
számos népnek sokasága által,
és hálómmal kihúznak;
4 a földre vetlek,
a nyílt mezőre kidoblak;
rád csődítem az ég madarait mind,
és jóllakatom belőled az egész föld vadjait.
5 Húsodat a hegyekre vetem,
és gennyeddel betöltöm dombjaidat.
6 Megöntözöm bűzös véreddel a földet
a hegyek tetején,
és a völgyek megtelnek veled.
7 Amikor majd kialszol, betakarom az eget,
és elsötétítem csillagjait;
a napot befödöm felhővel,
s a hold nem adja világosságát.
8 Az ég minden világítóját gyászba borítom érted,
és sötétséget bocsátok földedre
– mondja az Úr Isten –,
amikor elhullanak sebesültjeid az ország közepén
– mondja az Úr Isten. –
9 Megszomorítom a szívét számos népnek, amikor eljuttatom romjaidat a nemzetek
közé, oly országokba, amelyekről nem tudsz. 10 Döbbenetbe ejtek miattad sok népet, és
királyaik szörnyű félelemben remegnek majd miattad, amikor arcuk előtt villogni kezd
kardom, és mindenki hirtelen a saját életéért remeg majd romlásod napján. 11 Mert így szól
az Úr Isten: Babilon királyának kardja jön rád!
12 Sokaságodat a földre terítem
a hősök kardjával;
ezek a nemzetek mind legyőzhetetlenek,
és semmivé teszik Egyiptom kevélységét,
és szétszórják sokaságát.
13 Kiirtom minden állatát,
mely a sok víz mellett lakott;
nem zavarja fel többé azokat ember lába,
sem állat körme nem kavarja fel.
14 Akkor majd igen tisztává teszem vizeiket,
és folyóit úgy ömlesztem, mint az olajat – mondja az Úr Isten –,
15 amikor sivataggá teszem Egyiptom földjét,
az országot pedig elhagyja az, ami betölti,

amikor majd megverem valamennyi lakóját,
és megtudják, hogy én vagyok az Úr!
16 Gyászének ez, és mint gyászdalt éneklik majd. A nemzetek leányai éneklik,
Egyiptomról és sokaságáról éneklik« – úgymond az Úr Isten.

Gyászének a fáraóról és kíséretéről 17 Történt pedig a tizenkettedik esztendőben, a hónap tizenötödik napján, hogy az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 18 »Emberfia, énekelj gyászdalt Egyiptom sokaságáról, és vond le őt magát s a hatalmas nemzetek leányait a föld legmélyére, azokhoz, akik leszálltak a verembe.

19 Kinél vagy te szebb?
Szállj le, és pihenj a körülmetéletlenek között!
20 Azok közé hullanak majd, akiket a kard ölt meg; a kard már át van adva, lerántják
őt és egész népét! 21 Beszélnek vele a legerősebb vitézek az alvilág közepéből, akik az ő segítőivel együtt leszálltak, és pihennek a körülmetéletlenek, a kard által megöltek. 22 Ott van Asszúr és annak egész sokasága, körülötte vannak sírjaik; mindegyikük meg van ölve, kard által estek el. 23 A verem legmélyén vannak sírjaik, és sokasága sírjai körül van; mindegyikük meg van ölve, kard által estek el, akik egykor rettegésbe ejtették az élők földjét. 24 Ott van Élám és annak egész sokasága az ő sírja körül; mindegyikük meg van ölve, kard által estek el, és körülmetéletlenül szálltak le a föld legmélyére, akik rettegésbe ejtették az élők földjét; és most gyalázatukat hordozzák mindazok előtt, akik leszálltak a sírgödörbe. 25 A megöltek közé helyezték nyugvó ágyát összes népével együtt; körülötte vannak sírjaik; mind körülmetéletlenek ők, a kard ölte meg őket, mert rettegésbe ejtették az élők földjét; és most gyalázatukat hordozzák mindazok előtt, akik leszálltak a sírgödörbe; a megöltek közt van az ő helyük. 26 Ott van Mesek és Tubál és annak egész sokasága; körülötte vannak sírjai; mind körülmetéletlenek ők és meg vannak ölve, kard által estek el, mert rettegésbe ejtették az élők földjét. 27 Nem azokkal a hősökkel pihennek ők, akik a hajdankorban estek el, akik fegyvereikkel szálltak le az alvilágba, és fejük alá tették kardjukat; mert csontjukban van a gonoszságuk, mert rettegésére voltak a hősöknek az élők földjén. 28 Tehát téged is a körülmetéletlenek közt tipornak majd össze, és azok között pihensz, akiket a kard ölt meg. 29 Ott van Edom, annak királyai és minden fejedelme. Seregükkel együtt azok közé jutottak, akiket megölt a kard; a körülmetéletlenek között pihennek, azokkal, akik leszálltak a sírgödörbe. 30 Ott van Észak összes fejedelme és a szidoniak mind, letaszították őket a megöltekhez; remegnek és megszégyenülnek erejükben. Körülmetéletlenül pihennek azok között, akiket megölt a kard, és gyalázatukat hordozzák mindazok előtt, akik leszálltak a sírgödörbe. 31 Meglátja majd ezeket a fáraó, és megvigasztalódik egész sokaságán, amelyet megölt a kard – a fáraó és egész hadserege –, mondja az Úr Isten. – 32 Mert az én félelmemet adom az élők földjére, s a körülmetéletlenek közt pihen majd, azok között, akiket megölt a kard – a fáraó és egész sokasága« ssss– mondja az Úr Isten.

AZ ÍTÉLET ÉS AZ ÚJ ÜDVÖSSÉG: 33,1-37,28

33 **Ezekiel, a nép őrzője** 1 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 2 »Emberfia, szólj néped fiaihoz és mondd nekik: Ha valamely országra kardot bocsátok, és az ország népe egy férfit választ legkisebbjei közül és azt magának őrállóvá rendeli, 3 s ez látja jönni a kardot az ország ellen, és megfújja a harsonát és hírt ad a népnek: 4 ha aztán valaki meghallja a harsona hangját – bárki is legyen az –, de nem hallgat a figyelmeztetésre, és eljön a kard és elragadja: annak vére a saját fején lesz. 5 Hallotta ő a harsona szavát, de nem hallgatott a figyelmeztetésre; ezért vére őrajta lesz; ha hallgatott volna a figyelmeztetésre,

megmentette volna életét. 6 Ha pedig az őrálló látja jönni a kardot, de nem fújja meg a
harsonát, és a nép nem kap figyelmeztetést, és eljön a kard és elragad valakit közülük: azt
ugyan a saját gonoszsága miatt ragadják el, vérét azonban az őrállónak kezéből fogom
számon kérni.

7 Téged pedig, emberfia, őrállónak rendeltelek Izrael háza számára; ha tehát beszédet
hallasz számból, mint az enyémet hirdesd azt nekik. 8 Ha azt mondom az istentelennek:
Halállal halsz meg, te istentelen! – de te nem szólsz, hogy az istentelen tartózkodjék az ő
útjától, az istentelen ugyan a saját gonoszsága miatt hal meg, vérét azonban a te kezedből
kérem számon. 9 Ha azonban hirdeted az istentelennek, hogy útjairól térjen meg, de ő nem
tér meg útjáról, akkor a saját gonoszsága miatt meg fog halni, te azonban megmentetted
lelkedet.

Személyes bűn és büntetés 10 Ezért tehát, emberfia, mondd Izrael házának: Ti ekként
beszéltek, s ezt mondjátok: `Gonoszságaink és vétkeink ránk nehezednek, és elsenyvedünk
bennük; hogyan maradhatnánk tehát életben?' 11 Mondd nekik: Életemre mondom, én, az Úr
Isten, nem akarom az istentelen halálát, hanem azt, hogy az istentelen megtérjen útjáról és
éljen. Térjetek meg, térjetek meg igen gonosz útjaitokról! Akkor miért halnátok meg, Izrael
háza?

12 Ezért tehát, emberfia, mondd néped fiainak: Az igaznak igazvolta nem szabadítja
meg őt azon a napon, amelyen vétkezik; és az istentelennek istentelensége nem lesz
ártalmára azon a napon, amelyen megtér istentelenségéből; és az igaz nem maradhat életben
az ő igazvolta miatt azon a napon, amelyen vétkezik. 13 Ha mondom is az igaznak, hogy
biztosan élni fog, de igazvoltában elbizakodva gonoszságot cselekszik, igazvolta teljesen
feledésbe megy, és ő meghal elkövetett gonoszsága miatt. 14 Ha azonban így szólok a
gonoszhoz: Halállal halsz meg! – és ő bűnbánatot tart vétke fölött, és jog és igazság szerint
jár, 15 a zálogot visszatéríti az istentelen, a rablott jószágot visszaadja, az élet parancsai
szerint jár, és nem cselekszik semmi igazságtalan dolgot sem, biztosan élni fog és nem hal
meg. 16 Egyetlen elkövetett vétkét sem fogom neki betudni; jog és igazság szerint járt, ezért
biztosan élni fog.

17 De néped fiai így szólnak: `Nem igazságos az Úr útja!' – holott az ő útjuk
igazságtalan! 18 Mert ha az igaz eltávozik igazságától és gonoszságot követ el, emiatt hal
meg; 19 és ha az istentelen elhagyja istentelenségét, és jog és igazság szerint jár, ezek miatt
fog élni. 20 Ti mégis azt mondjátok: `Nem igazságos az Úr útja!' Mindenkit közületek a saját
útjai szerint ítélek meg, Izrael háza!«

Jeruzsálem bukásának híre 21 Történt pedig száműzetésünk tizenkettedik
esztendejében, a tizedik hónapban, a hónap ötödik napján, hogy egy menekülő jött hozzám
Jeruzsálemből, és így szólt: »Elpusztult a város!« 22 Aznap este, mielőtt megjött volna a
menekülő, rajtam volt az Úr keze, és megnyitotta számat, mielőtt az reggel hozzám jött
volna; és miután megnyílt a szám, nem hallgattam többé.

Az otthonmaradottak sorsa 23 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám:
24 »Emberfia, akik azok között a romok között laknak Izrael földjén, így szólnak: `Ábrahám
egymaga volt, és örökrészül nyerte az országot; mi pedig sokan vagyunk, nekünk adatott
birtokul az ország!' 25 Ezért mondd nekik: Így szól az Úr Isten: Akik vérrel eszitek a húst, és
szemeteket tisztátalanságaitokra emelitek és vért ontotok, vajon a ti örökrészetek lehet-e az
ország? 26 Kardotokra támaszkodtok, utálatosságokat cselekedtek, és mindenki meggyalázza
társának feleségét; és ennek ellenére is a ti örökrészetek legyen az ország? 27 Ezeket mondd

nekik: Így szól az Úr Isten: Életemre mondom, hogy azok, akik a romok között laknak, kard
által hullanak el; és aki a mezőn van, a vadállatok prédájává lesz; akik pedig erődítésekben
és barlangokban vannak, dögvész által halnak meg. 28 Az országot pedig sivataggá és
pusztasággá teszem, kevély hatalma megsemmisül; kietlenekké lesznek Izrael hegyei, mert
senki sem lesz, aki rajtuk átmenne. 29 És megtudják, hogy én vagyok az Úr, amikor
országukat sivataggá és pusztasággá teszem minden utálatosságuk miatt, amit elkövettek.

A nép kétszínűsége 30 Ami pedig téged illet, emberfia: népednek fiai, akik rólad
beszélnek a falak mentén és a házak kapuiban, mikor így szól egyik a másikhoz, mindegyik
a társához: `Jöjjetek, és hallgassuk meg, milyen beszéd jön az Úrtól.' 31 Hozzád mennek,
mintha gyűlésre menne a nép, és leül a népem előtted és meghallgatják beszédeidet, de nem
cselekszenek szerintük. Mint éneket szájukban, forgatják ugyan őket, szívük azonban
igazságtalan nyereség után jár. 32 Olyan vagy te nekik, mint a zenére szánt dal, amelyet
kellemes és édes hangon énekelnek; meghallgatják szavaidat, de nem cselekszenek
szerintük. 33 Ám amikor majd bekövetkezik a megjövendölt dolog – mert íme, bekövetkezik
–, akkor majd megtudják, hogy próféta volt közöttük.«

34 **Izrael elhurcolt pásztorai** 1 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 2 »Emberfia,
jövendölj Izrael pásztorairól; jövendölj, és ezt mondd a pásztoroknak: Így szól az Úr Isten:
Jaj Izrael pásztorainak, akik önmagukat legeltették! Vajon a pásztoroknak nem a nyájat kell-
e legeltetniük? 3 A tejet megettétek, a gyapjúval ruházkodtatok és a hízott állatot leöltétek,
de nyájamat nem legeltettétek. 4 A gyengét nem erősítettétek és a beteget nem
gyógyítottátok; a sebesültet nem kötöztétek be, az eltévedtet nem hoztátok vissza és az
elveszettet nem kerestétek; hanem keménységgel és erőszakkal uralkodtatok rajtuk. 5 Juhaim
pedig elszéledtek, mert nem volt pásztoruk; prédájává lettek a mező minden vadjának és
elszéledtek. 6 Ott bolyongtak juhaim minden hegyen és minden magas dombon; a föld egész
színén elszéledtek juhaim, és nem volt senki sem, aki velük törődött volna, nem volt,
mondom, aki velük törődött volna.

7 Ezért, pásztorok, halljátok az Úr igéjét! 8 Életemre mondom, én, az Úr Isten: Mivel
nyájaim prédává lettek és juhaim a mező minden vadjának eledelévé, mert nem volt
pásztoruk – pásztoraim ugyanis nem törődtek nyájammal –, mert a pásztorok önmagukat
legeltették, de nyájaimat nem legeltették, 9 azért, pásztorok, halljátok az Úr igéjét! 10 Így
szól az Úr Isten: Íme, én magam fordulok a pásztorok ellen; kezükből követelem nyájamat
és végzek velük, hogy ne legeltessék tovább a nyájat, és a pásztorok ne legeltessék többé
önmagukat. Kiszabadítom nyájamat szájukból, és az nem lesz többé eledelük.

A jó pásztor 11 Mert így szól az Úr Isten: Íme, én magam keresem fel juhaimat és
viselem gondjukat. 12 Amint a pásztor gondját viseli nyájának azon a napon, amelyen
elszéledt juhai között van, úgy viselem majd én is gondját juhaimnak, és kiszabadítom őket
minden helyről, amerre elszéledtek a felhő és a sötétség napján. 13 Kihozom őket a népek
közül, és összegyűjtöm őket az országokból; a saját országukba viszem, és Izrael hegyein
legeltetem őket a patakok mentén és az ország minden lakott helyén. 14 A legdúsabb
legelőkön legeltetem őket, és Izrael magas hegyein lesznek az ő legelőik; ott fognak
megpihenni zöldellő füvön, és kövér legelőkön legelnek majd Izrael hegyein. 15 Én magam
legeltetem juhaimat, és én pihentetem meg őket! – mondja az Úr Isten. – 16 Az elveszettet
megkeresem, az eltévedtet visszavezetem, a sebesültet bekötözgetem, a gyengét
megerősítem, a hízottat és az erőst megoltalmazom, és igazságosan legeltetem őket.

17 Ti pedig, én juhaim, így szól az Úr Isten: Íme, én ítéletet teszek juh és juh, kos és

bak között. 18 Nem értétek be azzal, hogy lelegeltétek a legjobb legelőket? Hozzá még azt is
eltapostátok lábatokkal, ami legelőtökből megmaradt. Amikor pedig a legtisztább vizet
ittátok, a többit lábatokkal felkavartátok, 19 úgyhogy juhaimnak az volt a legelője, amit
lábatok eltaposott, és azt itták, amit lábatok felkavart.

20 Ezért így szól hozzátok az Úr Isten: Íme, én magam teszek igazságot a hízott és a
sovány juhok között! 21 Mivel ti oldalatokkal és vállatokkal lökdöstétek és szarvatokkal
ökleltétek a gyenge juhokat mind, míg el nem széledtek ott kinn, 22 én megszabadítom
nyájamat, és nem lesz többé prédává; és igazságot teszek juh és juh között.

A messiási ország 23 Egyetlen pásztort állítok majd föléjük, szolgámat, Dávidot, hogy
legeltesse őket; ő legelteti majd őket, és ő lesz a pásztoruk. 24 Én pedig, az Úr, leszek az ő
Istenük, és Dávid, az én szolgám lesz a fejedelem közöttük; én, az Úr, szóltam. 25 A béke
szövetségére lépek velük, és kiirtom a fenevadakat az országból, úgyhogy ők biztonságban
lakhatnak majd a pusztaságban és alhatnak az erdőkben. 26 Áldássá teszem őket az én
halmom körül, és esőt adok a maga idejében; áldásos esők lesznek. 27 A mező fája
meghozza majd gyümölcsét, a föld meghozza termését, és félelem nélkül laknak majd
országukban. És megtudják, hogy én vagyok az Úr, amikor majd összetöröm igájuk láncait,
és kiszabadítom őket zsarnokaik kezéből. 28 Nem lesznek többé prédájává a nemzeteknek, és
a föld vadállatai sem fogják őket felfalni, hanem biztonságban laknak majd, minden félelem
nélkül. 29 Nagyszerű termést adok majd nekik, számukat nem csökkenti többé az éhínség az
országban, s nem kell továbbra is eltűrniük a nemzetek gyalázkodását. 30 Akkor megtudják
majd, hogy én, az Úr, az ő Istenük, velük vagyok, és ők, Izrael háza, az én népem – mondja
az Úr Isten. – 31 Ti emberek, juhaim vagytok, legelőm juhai vagytok, én pedig, az Úr, a ti
Istenetek vagyok – mondja az Úr Isten.

35 **Büntető beszéd Edom ellen** 1 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám:
2 »Emberfia, fordítsd arcodat Szeír hegysége ellen, jövendölj ellene és mondd neki: 3 Így
szól az Úr Isten:

Íme, ellened fordulok, Szeír hegysége;
kinyújtom ellened kezemet,
és kietlen pusztasággá teszlek.
4 Városaidat romba döntöm,
és te pusztasággá leszel;
akkor megtudod majd, hogy én vagyok az Úr!

5 Mivel örökös ellenség voltál, és Izrael fiait kard hatalmába adtad szorongatásuk
idején, végső bűnhődésük idejében, 6 azért életemre mondom, én, az Úr Isten: Átadlak a
vérontásnak, s a vér üldöz majd téged; mivel önvéredet gyűlölted, a vér üldöz majd téged.
7 Szeír hegyét kietlen pusztasággá teszem, és elvesztem róla a járó-kelőt. 8 A hegyeit
betöltöm megöltjeivel; halmaidon, völgyeidben és folyóid mellett kard által elesettek fognak
heverni. 9 Örökös pusztasággá teszlek, és városaidban nem laknak többé; akkor megtudjátok
majd, hogy én, az Úr vagyok az Isten!

10 Mivel így szóltál: `A két nemzet és a két ország az enyém lesz, és birtokomba
veszem őket!' – holott az Úr volt ott –, 11 azért életemre mondom, én, az Úr Isten: Haragod
és irigységed szerint cselekszem majd, amint te is cselekedtél, mert gyűlölted őket; és
kinyilatkoztatom magamat közöttük, amikor majd megítéllek. 12 Akkor megtudod majd,
hogy én, az Úr, meghallottam minden gyalázó szavadat, amelyet Izrael hegyeiről mondtál,
amikor így szóltál: `Pusztulás jött rájuk! A mieink lettek, hogy felfaljuk őket!' 13 Ellenem
támadtatok szátokkal, és gyalázkodó szavakkal illettetek engem; én meghallottam! 14 Így

szól az Úr Isten: Pusztasággá teszlek az egész föld örömére! 15 Amint te örvendeztél Izrael
házának örökségén, mivel az elpusztult, úgy cselekszem majd veled is; sivataggá leszel,
Szeír hegye, meg te is, egész Edom, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr!

36 **Jövendölés Izrael hegyeiről** 1 Te pedig, emberfia, jövendölj Izrael hegyeiről és
mondd: Izrael hegyei, halljátok az Úr igéjét! 2 Így szól az Úr Isten: Mivel az ellenség így
szólt rólatok: `Haha! Az örök magaslatok nekünk jutottak örökségül!' – 3 azért jövendölj és
mondd: Így szól az Úr Isten: Mivel elpusztultatok, és mindenfelől eltapostak titeket, és a
többi nemzet birtokává lettetek, nyelvük hegyére kerültetek, és a népek gyaláznak titeket,
4 azért, Izrael hegyei, halljátok az Úr Isten szavát: Így szól az Úr Isten a hegyekhez és a
halmokhoz, a folyókhoz és a völgyekhez, a romhalmazokhoz, a ledőlt falakhoz és az
elhagyott városokhoz, amelyeket a körös-körül lakó többi nemzet elpusztított és kigúnyolt!
5 Így szól az Úr Isten: Valóban, féltékenységem tüzében szóltam a többi nemzet ellen és
egész Edom ellen, akik országomat örömmel és teljes szívvel-lélekkel birtokukba vették és
kiürítették, hogy elpusztítsák. 6 Azért jövendölj Izrael földjéről és mondd a hegyeknek és a
halmoknak, a hágóknak és a völgyeknek: Így szól az Úr Isten: Íme, én féltékenységemben
és bosszúmban szóltam, mert elviseltétek a nemzetek gyalázását. 7 Ezért így szól az Úr
Isten: Esküre emelem kezemet: A körülöttetek lakó nemzetek maguk hordozzák majd
gyalázatukat. 8 Ti pedig, Izrael hegyei, növesszétek ágaitokat és hozzátok meg
gyümölcsötöket népem, Izrael számára, mert ő nemsokára megérkezik. 9 S én íme, hozzátok
megyek és hozzátok fordulok; szántani fognak rajtatok és magot vetnek belétek.
10 Megsokasítom rajtatok az embereket, Izrael egész házát; benépesülnek a városok, a
romhalmazok újra felépülnek. 11 Betöltelek titeket emberekkel és állatokkal; el fognak
szaporodni és gyarapodni fognak. Letelepítelek titeket, mint hajdanában, és nagyobb
javakkal halmozlak el, mint amennyitek eleinte volt; és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr!
12 Akkor majd megadom, hogy emberek járjanak rajtatok: Izraelt, az én népemet; és
birtokukba vesznek téged, örökrészükké leszel, és nem leszel többé nélkülük.

13 Így szól az Úr Isten: Mivel azt mondják rólad: `Felfalod az embereket és megfojtod
saját népedet', 14 azért nem fogsz többé embert enni, és nemzetedet nem ölöd meg többé –
mondja az Úr Isten. – 15 Gondoskodom majd róla, hogy ne halld többé a nemzetek
csúfolódását, és a népek gyalázkodását ne viseld többé; a saját népedet nem veszted el
többé« – mondja az Úr Isten.

Új élet ígérete 16 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 17 »Emberfia, Izrael háza
a saját földjén lakott, de megfertőzte azt útjaival és cselekedeteivel; útjuk olyanná lett
előttem, mint a havi tisztulásban szenvedő nő tisztátalansága. 18 Ezért kiöntöttem rájuk
bosszúságomat a vér miatt, amit az országban ontottak, és bálványaik miatt, amelyekkel azt
beszennyezték. 19 Szétszórtam őket a nemzetek közé, s ők elszéledtek az országokba; útjaik
és cselekedeteik szerint ítéltem meg őket. 20 Amikor ők bementek a nemzetekhez, amelyek
közé eljutottak, meggyalázták szent nevemet, mert így beszéltek róluk: `Az Úr népe ez, és
az ő földjéről jöttek!' 21 De tekintettel voltam szent nevemre, amelyet Izrael háza
meggyalázott a nemzetek között, amelyekhez eljutott.

22 Ezért mondd Izrael népének: Így szól az Úr Isten: Nem tiértetek cselekszem majd,
Izrael háza, hanem az én szent nevemért, amelyet meggyaláztatok a nemzetek között,
amelyek közé eljutottatok. 23 Szentté teszem nagy nevemet, amelyet gyalázat ért a nemzetek
között, amelyet meggyaláztak közöttük, hogy megtudják a nemzetek, hogy én vagyok az Úr,
mondja a seregek Ura, amikor megmutatom szentségemet köztetek az ő szemük láttára.
24 Mert kiviszlek titeket a nemzetek közül és összegyűjtelek minden országból, és elvezetlek

saját országotokba. 25 Tiszta vizet hintek rátok, és megtisztultok minden szennyetektől, és
minden bálványotoktól megtisztítalak titeket. 26 Új szívet adok nektek, és új lelket adok
belétek; elveszem testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek. 27 Az én lelkemet adom
majd belétek, és gondoskodom róla, hogy parancsaim szerint járjatok, és törvényeimet
megtartsátok és megcselekedjétek. 28 Azon a földön laktok majd, amelyet atyáitoknak
adtam, és ti az én népem lesztek, én pedig a ti Istenetek leszek. 29 Megszabadítalak titeket
minden szennyetektől; előhívom a gabonát és megsokasítom, és nem küldök többé rátok
éhínséget. 30 Megsokasítom a fák gyümölcsét és a szántóföld termését, hogy ne viseljétek
többé az éhínség gyalázatát a nemzetek között. 31 Ha aztán visszaemlékeztek majd igen
gonosz útjaitokra és nem jó cselekedeteitekre, megutáljátok gonoszságaitokat és vétkeiteket.
32 Nem tiértetek cselekszem majd – mondja az Úr Isten – tudjátok meg! Szégyenkezzetek és
piruljatok útjaitok miatt, Izrael háza!

33 Így szól az Úr Isten: Azon a napon, amelyen megtisztítalak titeket minden
gonoszságotoktól, és lakottá teszem a városokat és helyreállítom a romhalmazokat,
34 amikor művelés alá kerül a puszta föld, amely egykor sivatag volt minden arrajáró
szemében, 35 majd így szólnak: `Ez a műveletlen föld olyanná lett, mint a Gyönyörűség
kertje, és az elhagyott, romba döntött és feldúlt városok megerősítve állnak!' 36 És
megtudják a körülöttetek megmaradt nemzetek, hogy én, az Úr, én építettem fel a romokat,
én ültettem be a műveletlen földeket; én, az Úr szóltam és megcselekedtem!

37 Így szól az Úr Isten: Még abban is kegyesnek talál engem Izrael háza, hogy
megcselekszem nekik ezt: Megsokasítom körükben az embereket, mint a nyájat, 38 mint a
szent nyájat, mint Jeruzsálem nyáját ünnepei alkalmával; ilyenek lesznek az elhagyott
városok, telve embernyájakkal; és megtudják, hogy én vagyok az Úr!«

37 **Látomás Izrael feltámadásáról** 1 Akkor az Úr rám helyezte kezét, az Úr lelkében
kivezetett és letett a mező közepén, ami telve volt csontokkal. 2 Körülvitt engem azok
mellett mindenfelé; igen nagy volt a számuk a mező színén, és teljesen ki voltak száradva.
3 Azt mondta nekem: »Emberfia, vajon életre kelnek még ezek a csontok?« Azt feleltem:
»Uram Istenem! Te tudod!« 4 Erre így szólt hozzám: »Prófétálj ezekről a csontokról, és
mondd nekik: Ti száraz csontok, halljátok meg az Úr igéjét! 5 Így szól az Úr Isten a
csontokhoz: Íme, én lelket bocsátok belétek, hogy életre keljetek! 6 Izmokat adok rátok, húst
növesztek rajtatok, bőrrel vonlak be, és lelket adok nektek, hogy éljetek; és megtudjátok,
hogy én vagyok az Úr.« 7 Erre én prófétáltam, amint megparancsolta nekem. Miközben
prófétáltam, zaj támadt és íme, zúgás hallatszott, és egyik csont a másikhoz közeledett,
mindegyik a saját ízületéhez. 8 És láttam, hogy íme, izom és hús nőtt rajtuk, és bőr feszült
rájuk, de lelkük nem volt. 9 Akkor azt mondta nekem: »Prófétálj a léleknek; prófétálj,
emberfia, és mondd a léleknek: Így szól az Úr Isten: A négy szél tájékáról jöjj elő, lélek, és
fújj ezekre a megöltekre, hogy új életre keljenek!« 10 Prófétáltam, amint megparancsolta
nekem; erre beléjük szállt a lélek, és életre keltek; a lábukra álltak, mint valami igen nagy
sereg.

11 Akkor azt mondta nekem: »Emberfia, ezek a csontok Izrael háza; ők azt mondják:
`Kiszáradtak csontjaink, elveszett a reménységünk, elvesztünk!' 12 Azért prófétálj és mondd
nekik: Így szól az Úr Isten: Íme, én megnyitom sírhantjaitokat és kihozlak titeket
sírjaitokból, én népem, és bevezetlek titeket Izrael földjére. 13 És megtudjátok, hogy én
vagyok az Úr, amikor megnyitom majd sírjaitokat és kihozlak titeket sírhantjaitokból, én
népem! 14 A lelkemet adom belétek, hogy életre keljetek, és nyugodt lakóhelyet adok nektek
földeteken; akkor megtudjátok, hogy én, az Úr, szóltam és meg is cselekedtem« – mondja az
Úr Isten.

Jelképes cselekedet: a két fatábla 15 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: 16 »Te
pedig, emberfia, végy magadnak egy fadarabot és írd rá: Júdáé és Izrael fiaié, az ő
szövetségeseié; és végy egy másik fadarabot és írd rá: Józsefé, Efraim fájáé és Izrael egész
házáé, az ő szövetségeseié. 17 Aztán illeszd őket össze, az egyiket a másikhoz, egy fává;
legyenek eggyé kezedben. 18 Ha pedig így szólnak hozzád néped fiai, és azt mondják:
`Vajon nem magyarázod-e meg nekünk, mit akarsz ezzel? – 19 ezt feleld nekik: Így szól az
Úr Isten: Íme, én fogom József fáját, ami Efraim kezében van, és Izrael törzseit, az ő
szövetségeseit, és együvé teszem őket Júda fájával és egy fává teszem őket – s eggyé
lesznek az ő kezében. 20 A fadarabok pedig, amelyekre írtál, legyenek a kezedben az ő
szemük láttára, 21 és mondd nekik: Így szól az Úr Isten: Íme, én kiragadom Izrael fiait a
nemzetek közül, amelyek közé jutottak, és összegyűjtöm őket mindenünnen, és a saját
földjükre vezetem. 22 Egy néppé teszem őket az országban, Izrael hegyein, és egy király
uralkodik majd mindnyájuk fölött; és nem lesz többé két nemzet, nem oszlanak többé két
országra. 23 Nem fertőzik többé magukat bálványaikkal, utálatosságaikkal és semmiféle
gonoszságukkal. Megszabadítom őket minden helyükről, ahol vétkeztek, és megtisztítom
őket; akkor ők az én népem lesznek, én pedig az ő Istenük leszek. 24 Dávid, az én szolgám
lesz a király felettük, és egyetlen pásztora lesz valamennyiüknek; törvényeim útján járnak
majd, és parancsaimat megtartják és megcselekszik. 25 Azon a földön fognak lakni, amelyet
szolgámnak, Jákobnak adtam, amelyen atyáitok laktak; rajta laknak majd ők maguk és fiaik,
és fiaiknak fiai mindörökké; és Dávid, az én szolgám lesz a fejedelmük mindörökké. 26 A
béke szövetségére lépek velük, örök szövetség lesz ez velük; megerősítem és megsokasítom
őket, és szentélyemet köztük állítom fel mindörökre. 27 A hajlékom köztük lesz, és én az ő
Istenük leszek, ők pedig az én népem lesznek. 28 És megtudják majd a nemzetek, hogy én
vagyok az Úr, Izrael megszentelője, amikor szentélyem köztük lesz mindörökké.«

KÜZDELEM GÓG ELLEN: 38,1-39,29

38 **Góg felkészül a háborúra** 1 Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám:
2 »Emberfia, fordítsd arcodat Góg ellen, Magóg földje ellen, Mesek és Tubál első fejedelme
ellen. Jövendölj ellene 3 és mondd neki: Így szól az Úr Isten: Íme, Góg, én ellened fordulok,
Mosok és Tubál első fejedelme ellen. 4 Körbe kergetlek és zablát teszek álladra; kivezetlek
téged és egész hadseregedet, a lovakat és minden páncélba öltözött lovast, a nagy sokaságot,
akik lándzsát, pajzsot és kardot ragadnak. 5 Perzsák, etiópok és líbiaiak vannak velük akik
mind pajzsot és sisakot viselnek; 6 Gómer és minden csapata, Togorma háza, a legtávolabbi
észak és egész hadereje, számos nép van veled. 7 Készülj fel, szereld fel magadat és egész
sokaságodat, amely hozzád gyülekezett, és légy a parancsnokuk. 8 Sok nap múlva elér téged
a büntetés, az esztendők végén olyan ország ellen vonulsz, amely rendbejött a kard csapása
után, amelyet összegyűjtöttem számos nép közül: Izrael hegyeire, amelyek hosszú időre
pusztasággá lettek. Kivezettem őket a népek közül, és mindnyájan biztonságban laknak ott.
9 Te felvonulsz és jössz, mint a förgeteg és mint a felhő, hogy elborítsd az országot, te és
minden csapatod, a számos nép, amely veled van.

10 Így szól az Úr Isten: Azon a napon gondolatok támadnak szívedben, és igen gonosz
tervet eszelsz majd ki. 11 Így szólsz: `Felvonulok az ország ellen, amelynek nincsen fala;
azokra török, akik nyugton és biztonságban laknak; egyetlen fal nélkül laknak, záraik és
kapuik nincsenek' –, 12 hogy zsákmányolj és prédát ejts, hogy azokra vesd kezedet, akiket
elpusztítottak, de én helyreállítottam, arra a népre, amelyet összegyűjtöttem a nemzetek
közül, amely birtokába kezdte venni és lakni kezdte a földnek köldökét. 13 Sába, Dedán és
Tarzis kereskedői és összes oroszlánjai így szólnak majd hozzád: »Vajon azért jössz-e, hogy
zsákmányt szerezz? Íme, azért gyűjtötted egybe tömegeidet, hogy prédát rabolj, hogy elvidd

az ezüstöt és az aranyat, hogy elhurcold a felszerelést és a vagyont, és mérhetetlen zsákmányt rabolj.«

14 Ezért jövendölj, emberfia, és mondd Gógnak: Így szól az Úr Isten: Ugye, azon a napon, amelyen az én népem, Izrael, biztonságban lakik, felkerekedsz majd, 15 és eljössz a helyedről, a legtávolabbi északról, te és veled a sok nép, mindnyájan lovasok: nagy tömeg és hatalmas hadsereg. 16 Népem, Izrael ellen vonulsz, miként a felhő, hogy elborítsd az országot. Napjaid végén történik ez veled, és országom ellen vezetlek, hogy a nemzetek megismerjenek engem, amikor majd megmutatom rajtad szentségemet az ő szemük láttára, ó Gög!

Fenyegető beszéd Gög ellen 17 Így szól az Úr Isten: Hiszen te vagy az, akiről a hajdankor napjaiban beszéltem szolgáim, Izrael prófétái által, akik azon idők napjaiban megjövendölték, hogy téged rájuk bocsátalak. 18 S történni fog azon a napon, amely napon Gög majd eljön Izrael földjére, hogy ezt mondja az Úr Isten: Haragomban fel fog lobbanni bosszúságom, 19 és féltékenységemben, haragom tüzében mondom majd: Valóban nagy földrengés lesz azon a napon Izrael földjén! 20 Megremegnek színem előtt a tenger halai és az ég madarai, a mező vadjai és minden csúszómászó, amely a földön mozog, és minden ember, aki a föld színén van; a hegyek leomlanak, ledőlnek a várfalak, s minden fal a földre hull. 21 Akkor ellene hívom minden hegyemen a kardot – mondja az Úr Isten –, mindenki kardja a társa ellen fordul majd. 22 S perbe szállok ellene dögvésszel, vérontással, szakadó záporral és hatalmas jégesővel; tüzes és kénköves esőt bocsátok rá, a seregére és a számos népre, amely vele van. 23 Akkor majd nagynak és szentnek mutatom magamat, és kinyilatkoztatom magamat számos nép szeme láttára; és megtudják, hogy én vagyok az Úr!

39 **Gög pusztulása** 1 Te pedig, emberfia, jövendölj Gög ellen és mondd: Így szól az Úr Isten: Íme, én ellened fordulok, Gög, Mosok és Tubál első fejedelme; 2 körbe kergetlek és elővezetlek, felvonultatlak a legtávolabbi északról és Izrael hegyeire vezetlek. 3 Összetöröm íjadat balkezedben, és kiütöm nyilaidat jobbkezedből. 4 Izrael hegyein esel majd el, te és egész sereged és veled levő népeid; a vadaknak, a madaraknak, minden szárnyasnak és a föld vadállatainak adlak, hogy felfaljanak. 5 A mező színén esel majd el, mert én szóltam – mondja az Úr Isten. – 6 Tüzet bocsátok Magógra és azokra, akik biztonságban laknak a szigeteken; és megtudják, hogy én vagyok az Úr! 7 Szent nevemet ismertté teszem majd Izraelben, népem között, és nem engedem többé meggyalázni szent nevemet; és megtudják a nemzetek, hogy én vagyok az Úr, Izrael Szentje! 8 Íme, eljön és meglesz – mondja az Úr Isten –; ez az a nap, amelyről szóltam.

9 Akkor kijönnek a lakók Izrael városaiból, és felgyújtják és elégetik a fegyvereket, a pajzsokat és a lándzsákat, az íjakat és a nyilakat, a buzogányokat és a dárdákat, és tüzet gyújtanak velük hét esztendőn át. 10 Nem hordanak fát a környékről, az erdőkben sem vágnak, mert a fegyvereket tüzelik majd el; prédát szednek prédálóiktól és kifosztják fosztogatóikat – mondja az Úr Isten. –

11 Ez lesz azon a napon: Nevezetes helyet adok majd Gógnak temetőül Izraelben, a Vándorok völgyét a tengertől keletre, és útját állja majd a vándorlóknak; ott temetik el Gógot és egész sokaságát, és neve ez lesz: `Gög sokaságának völgye.' 12 Hét hónapon át temeti őket Izrael háza, hogy megtisztítsák az országot. 13 Eltemeti őt az ország egész népe, és nevezetes napjuk lesz ez, amelyen megdicsőítem majd magamat – mondja az Úr Isten. – 14 Férfiakat fognak kirendelni, akik szüntelen járják az országot, hogy eltemessék és felkutassák azokat, akik ott maradtak a föld színén, hogy megtisztítsák azt; hét hónap múlva kezdik meg a kutatást. 15 Keresztül-kasul bejárják az országot; és ha emberi csontot látnak, jelt állítanak melléje, míg el nem temetik a halottak eltakarítói Gög sokaságának völgyében.

16 Egy városnak pedig Amóna lesz a neve – és megtisztítják a földet.

17 Ezért most, emberfia, így szól az Úr Isten: Mondd valamennyi szárnyasnak, valamennyi madárnak és a mező minden vadállatának: Gyűljetek egybe, siessetek, fussatok össze mindenünnen az én áldozatomra, amelyet én öltem le nektek, a nagy áldozatra Izrael hegyein, hogy húst egyetek és vért igyatok! 18 Egyétek a hősök húsát és igyátok a föld fejedelmeinek vérét, a kosokét és a bárányokét, a bakokét és a bikákét, az összes hízottakét és kövérekét. 19 Egyetek kövérséget a jóllakásig, és igyatok vért a megrészegülésig abból az áldozatból, amelyet én ölök le számotokra. 20 Lakjatok jól az én asztalomon a lovakból, az erős lovasokból és az összes harcos férfiből – mondja az Úr Isten. –

21 Mert megmutatom dicsőségemet a nemzetek között, és az összes nemzet meglátja ítéletemet, amit végrehajtottam, és kezemet, amelyet rájuk vetettem. 22 Így megtudja majd Izrael háza, hogy én, az Úr vagyok az ő Istenük, attól a naptól fogva és azután.

Izrael helyreállítása 23 S megtudják majd a nemzetek is, hogy gonoszsága miatt jutott a fogságba Izrael háza. Mivel elhagytak engem, elrejtettem előlük arcomat, az ellenség kezére adtam őket, és mindnyájan kardélre jutottak. 24 Tisztátalanságuk és gonoszságuk szerint cselekedtem velük, és elrejtettem előlük arcomat.

25 Ezért így szól az Úr Isten: Most jóra fordítom Jákob sorsát, megkönyörülök Izrael egész házán, és buzgólkodni fogok szent nevemért. 26 De hordozni fogják szégyenüket és minden hűtlenségüket, amit ellenem elkövettek, amikor majd biztonságban laknak országukban, és senkitől sem félnek. 27 Visszavezetem őket a népek közül, egybegyűjtöm őket ellenségeik országaiból, és megmutatom közöttük szentségemet számtalan nemzet szeme láttára. 28 Akkor megtudják, hogy én, az Úr vagyok az ő Istenük, mert elvittem ugyan őket a nemzetek közé, de ismét összegyűjtöm őket saját országukba, és senkit sem hagyok ott közülük. 29 S arcomat nem rejtem el többé előlük, mert kiöntöm lelkemet Izrael egész házára« – mondja az Úr Isten.

LÁTOMÁS AZ ÚJ IZRAELRŐL: 40,1-48,35

Az új templom: 40,1-44,3

40 **A próféta látomása** 1 Száműzetésünk huszonötödik esztendejében, az év kezdetén, a hónap tizedik napján, tizennégy évvel azután, hogy a város elpusztult, éppen ezen a napon helyezte rám az Úr a kezét, és odavitt engem, 2 isteni látomásokban elvitt Izrael földjére, és letett egy nagyon magas hegyen, amelyiken dél felé egy városhoz hasonló épület volt. 3 Bevezetett oda, és íme, egy férfi volt ott, akinek a külseje olyan volt, mint az érc; a kezében lenzsinórt tartott, s mérővessző volt a kezében, amint ott állt a kapuban. 4 Ez a férfi így szólt hozzám: »Emberfia, láss a te saját szemeddel és hallj a te saját füleddel, és figyelj mindarra, amit megmutatok neked, mert azért hoztalak ide, hogy megmutassam neked. Hirdesd majd Izrael házának mindazt, amit látni fogsz.«

A templom, a kapuk és az udvarok 5 És íme, a házat kívülről mindenünnen fal vette körül. A férfi kezében hat könyök és egy tenyér hosszú mérővessző volt, és megmérte az építményt; a szélessége egy vessző, s a magassága is egy vessző volt.

6 Aztán elment a kelet felé néző kapuhoz, felment a lépcsőin, és megmérte a kapu küszöbét; a szélessége egy vessző – azaz egy-egy küszöb szélessége egy vessző volt, 7 és egy-egy fülkét: a hossza egy vessző és a szélessége is egy vessző volt; – a fülkék közt pedig öt könyöknyi köz volt. 8 Ezután a kapu küszöbét a kaputól befelé nyíló csarnok mellett: egy

vessző. 9 Aztán megmérte a kapu csarnokát: nyolc könyök, és a pilléreit: két könyök; a kapu
csarnoka pedig belül volt. 10 A keleti kapunak mindkét felől három-három fülkéje volt; mind
a háromnak egy volt a mérete, és egy volt a mérete a pilléreknek is mind a két oldalon.
11 Aztán megmérte a kapu küszöbének szélességét: tíz könyök, és a kapu hosszát:
tizenhárom könyök, 12 a fülkék előtt levő szegélyt: egy könyök. Egy könyök volt a szegély
mindkét oldalon, a fülkék pedig hat könyöknyi nagyságúak voltak mindkét oldalon. 13 Aztán
megmérte a kaput az egyik fülke tetejétől a másiknak tetejéig: a szélessége huszonöt könyök
volt; az egyik bejárat a másik bejárattal szemben volt. 14 Hatvan könyökben állapította meg
a pilléreket. A pillér mellett a kapu udvara volt mindenfelől, körös-körül. 15 A kapu
homlokzatától a belső kapu csarnokának homlokzatáig ötven könyök volt. 16 A fülkékben
rácsos ablakok voltak és a pilléreiken körös-körül mindenütt a kapun belül; hasonlóképpen
belül a csarnokokban is körös körül ablakok voltak, a pilléreken pedig pálmák képei.

17 Aztán kivitt a külső udvarba, és íme, ott kamarák voltak, és az udvarban körös
körül kővel kirakott padlózat; harminc kamra volt a padlózaton körös-körül. 18 A kövezet a
kapuk oldalfala mellett volt, a kapuk hosszának megfelelően – ez volt az alsó kövezet.
19 Aztán megmérte a szélességet az alsó kapu homlokzatától a belső udvar külső
homlokzatáig: és az kelet felé is meg észak felé is száz könyök volt.

20 A külső udvarnak észak felé néző kapuját is megmérte mind hosszában, mind
szélességében, 21 és a fülkéit is: hármat az egyik oldalon, és hármat a másik oldalon, meg a
pilléreit és a csarnokát az első kapu mérete szerint: a hossza ötven könyök, a szélessége
huszonöt könyök volt. 22 Ablakai, csarnoka és pálmái a kelet felé néző kapu méretének
megfelelők voltak; hét lépcsőfok volt a feljárata, előtte pedig csarnok volt. 23 A belső
udvarnak egy-egy kapuja az északi és a keleti kapuval szemben volt; az egyik kaputól a
másik kapuig száz könyököt mért.

24 Ezután kivitt dél felé, és íme, ott egy dél felé néző kapu volt. Megmérte a pilléreit
és a csarnokát, a fentebbi méretek szerint, 25 valamint az ablakait és a csarnokát körös-körül,
mint a többi ablakot: a hossza ötven könyök, a szélessége pedig huszonöt könyök volt.
26 Hét lépcsőfok volt a feljárata, a bejárata előtt pedig csarnok volt. A pillérein faragott
pálmák voltak, az egyik oldalon is egy, és a másik oldalon is egy. 27 A belső udvarnak is
volt dél felé néző kapuja; az egyik kaputól a másik kapuig déli irányban száz könyököt mért.

28 Aztán bevitt a belső udvarba a déli kapuhoz, és megmérte a kaput a fentebbi
méretek szerint: 29 a fülkéit, pilléreit és csarnokát ugyanazon méretek szerint, az ablakait
meg a csarnokát körös-körül: a hossza ötven könyök, a szélessége pedig huszonöt könyök
volt. 30 A csarnokot körös-körül: a hossza huszonöt könyök, a szélessége öt könyök volt.
31 Csarnoka a külső udvarra nyílt, és a pillérein pálmák voltak; nyolc lépcsőfoka volt,
amelyeken oda felmentek.

32 Majd bevitt engem kelet felől a belső udvarba; és megmérte a kaput a fentebbi
méretek szerint, 33 a fülkéit, a pilléreit és a csarnokát, mint fentebb, és ablakait meg
csarnokait körös-körül: a hossza ötven könyök, a szélessége pedig huszonöt könyök volt.
34 A csarnokát is, amely a külső udvarba vezetett; faragott pálmák voltak a pillérein
mindkétfelől, és nyolc lépcsőfok volt a feljárata.

35 Azután bevitt engem az észak felé néző kapun, és megmérte azt a fentebbi méretek
szerint: 36 a fülkéit, pilléreit, csarnokát és ablakait körös-körül: a hossza ötven könyök, a
szélessége pedig huszonöt könyök volt. 37 A csarnoka a külső udvar felé nézett; faragott
pálmák voltak a pillérein mindkétfelől, és nyolc lépcsőfok volt a feljárata.

38 Egy-egy kamra bejárata a kapuk pillérein volt; ott mosták meg az égőáldozatot. 39 A
kapu csarnokában két asztal volt az egyik oldalon, és két asztal a másik oldalon, hogy rajtuk
öljék le az égőáldozatot, a bűnért és a vétekért való áldozatot. 40 Kívül, az oldalfal mellett,
amely az északra nyíló kapu bejárata felé húzódott, két asztal volt; a másik oldalfal mellett,

a kapu csarnoka előtt szintén két asztal volt; 41 négy asztal volt az egyik oldalon és négy
asztal a másik oldalon; a kapu oldalfalainál nyolc asztal állt, amelyeken az áldozati állatokat
leölték. 42 Négy asztal négyszögletes kövekből volt összeállítva az égőáldozathoz: a
hosszúságuk másfél könyök, a szélességük másfél könyök, a magasságuk pedig egy könyök
volt, – hogy rájuk tegyék azokat a szerszámokat, amelyekkel az égőáldozatot és a többi
áldozatot leölték. 43 A peremük egy arasz volt, körös-körül befelé hajló mélyedéssel; az
asztalokon pedig áldozati hús volt. 44 A belső kapun kívül az énekesek kamrái voltak a belső
udvarban, az észak felé néző kapu oldalfala mellett; homlokzatuk dél felé nézett; egy kamra
pedig a keleti kapu oldalfala mellett volt, amelyik észak felé nézett. 45 Ekkor azt mondta
nekem: »Az a kamra, amelyik dél felé néz, azon papok számára való, akiknek szolgálata a
templom őrizete; 46 az a kamra pedig, amelyik észak felé néz, azon papok számára való,
akik az oltár szolgálatát végzik. Ezek Szádok fiai, akik Lévi fiai közül az Úrhoz járulhatnak,
hogy neki szolgáljanak.

47 Aztán megmérte az udvart: a hossza száz könyök, a szélessége száz könyök volt,
négyszögben. A templom homlokzata előtt pedig az oltár állt.

48 Majd bevitt engem a templom előcsarnokába, és megmérte az előcsarnokot. Öt
könyök volt az egyik oldala és öt könyök a másik oldala, és a kapu szélességét: három
könyök volt az egyik oldala és három könyök a másik oldala; 49 és az előcsarnok hosszát: ez
húsz könyök volt, a szélességét: ez tizenegy könyök volt – és nyolc lépcsőfok volt a
feljárata. A pillérek mellett oszlopok voltak: az egyik az egyik oldalon, és a másik a másik
oldalon.

41 1 Azután bevitt engem a templomba, és megmérte a pilléreket. Hat könyök volt a
szélességük az egyik oldalon, és hat könyök volt a szélességük a másik oldalon. A hajlék
szélessége: 2 az ajtó szélessége tíz könyök volt, az ajtó oldalfalai: öt könyök az egyik
oldalon és öt könyök a másik oldalon. Majd megmérte a hosszát: ez negyven könyök volt, és
a szélességét: ez húsz könyök volt.

3 Aztán bement a templom belsejébe és megmérte az ajtó pillérét: ez két könyök volt,
és az ajtót: ez hat könyök volt, és az ajtófalak szélességét: ez hét könyök volt. 4 Majd
megmérte a hosszát: ez húsz könyök volt, és a szélességét: ez húsz könyök volt, a templom
előtt. Ekkor azt mondta nekem: »Ez a szentek szentje.«

A melléképületek 5 Aztán megmérte a ház falát: ez hat könyök volt, és az oldalépület
szélességét: ez négy könyök volt, mindenütt a ház körül. 6 Az oldalépületet pedig egymáson
álló oldalemeletek alkották, kétszer harminchárom kamra; az oldalépületeken körös-körül
kiszögellések voltak, amelyek benyúltak a ház falába, úgyhogy a templom falával
összeértek, anélkül, hogy abba behatoltak volna. 7 Körös-körül folyosó volt, amely
csigalépcsőn emelkedett és a templom felső részébe vezetett körös-körül; ezért a templom
felső része szélesebb volt, így jártak fel az alsó részekből a felső részekbe a középső
emeleten át. 8 A házon körös körül emelkedést láttam: az oldalépületek alapja a mérőnád
szerint hat könyök volt. 9 Az oldalépület külső falának szélessége öt könyök volt; a belső
ház a ház oldalépületein belül volt. 10 A helyiségek között a távolság húsz könyök volt,
körös körül a ház körül. 11 Az oldalépületből bejárat vezetett a szabad tér felé: az egyik
bejárat észak felé nézett, a másik bejárat dél felé. A szabad tér szélessége öt könyök volt
körös körül.

A templom méretei 12 A különálló épület, amely nyugati irányban volt, hetven könyök
széles volt; az épület falának szélessége körös-körül öt könyök volt, hossza pedig kilencven

könyök. 13 Azután megmérte a ház hosszát: ez száz könyök volt, majd a különálló épületnek
és falainak hosszát: ez száz könyök volt. 14 A ház homlokzata előtt fekvő és kelet felé
elkülönített terület szélessége pedig száz könyök volt.

A templom belseje 15 Azután megmérte a templommal szemben a hátul különálló
épületnek hosszát és karzatait mindkét részen: száz könyök, valamint a templom belsejét és
az udvar csarnokait, 16 a küszöböket, a rácsos ablakokat és a karzatokat három oldalon
körös-körül. Minden küszöbbel szemben faburkolat volt körös-körül, a padlótól az
ablakokig – az ablakok rácsosak voltak –, és az ajtók felett 17 egészen a ház belső részéig. A
külsején is az egész falon körös-körül minden, kívül és belül, mérték szerint volt, 18 és
faragott kerubok meg pálmák voltak rajta; egy pálma volt két kerub között. Minden
kerubnak két arca volt: 19 emberi arca az egyik pálma felől, és oroszlánarca a másik pálma
felől; így voltak ábrázolva az egész házon körös-körül. 20 A padlótól a kapu felső részéig
kerubok és faragott pálmák voltak a templom falán. 21 A küszöb négyszögletes volt, és a
szentély előtt olyan valami volt, ami 22 faoltárnak látszott. Magassága három könyök volt, a
hossza két könyök; sarkai, alapja és falai fából voltak. Ekkor azt mondta nekem: »Ez az
asztal, amely az Úr színe előtt van.«

23 A templomnak és a szentélynek két ajtószárnya volt. 24 A két ajtószárnyon mindkét
oldalon két-két egymásra záródó ajtólap volt; két-két ajtólap volt az ajtók mindkét szárnyán.
25 A templom ajtóin is vésett kerubok és faragott pálmák voltak, úgy, amint a falakon is
ábrázolva voltak; kívül pedig, a csarnok előtt gerendázat volt. 26 Felettük pedig rácsos
ablakok voltak, és pálmák képei innen is, onnan is a csarnok oldalfalain, miként a ház falain
és falak szélességében is.

42 **A papok épülete** 1 Aztán kivitt a külső udvarba az észak felé vivő úton, és bevitt a
kamrák azon épületébe, amely a különálló épülettel átellenben és az észak felé fekvő
építménnyel szemben volt. 2 Ez hosszában száz könyök volt; ajtaja észak felé nyílt, s a
szélessége ötven könyök volt, 3 szemben a belső udvarnak húsz könyöknyi területével, és
szemben a külső udvarnak kővel kirakott padozatával. Karzat ott karzattal volt összekötve
három emelet magasságban. 4 A kamrák előtt tíz könyök széles folyosó volt, amely belül
egy könyök széles úthoz vezetett; ajtóik észak felé nyíltak, 5 ahol a kamrák a felső emeleten
alacsonyabbak voltak, mert alattuk az épület alsó és középső részéből kiemelkedő karzatok
voltak. 6 Három emeletesek voltak, és nem voltak oszlopaik, mint ahogyan oszlopok voltak
az udvarokban; ezért az alsó és a középső emeletekhez képest ötven könyöknyit elvettek a
talajtól. 7 A kamrák irányában ötven könyök hosszú külső fal volt, a külső udvar irányában
levő kamráknak megfelelően, 8 mert a külső udvar felé néző kamrák hossza ötven könyök
volt, a templom oldala előtt levők hossza pedig száz könyök. 9 A bejárat ezen kamrák alatt
kelet felől volt, a külső udvar felől jövők számára, 10 az udvar falának széles részén, kelet
felé néző irányban. A különálló épülettel szemben és a falépítménnyel szemben szintén
kamrák voltak; 11 előttük pedig út volt, mint azoknál a kamráknál, amelyek észak felé
voltak. Hosszúságuk, szélességük, valamennyi bejáratuk, berendezésük és ajtajuk is
12 olyanok voltak, mint a dél felé néző kamrák ajtói; a bejárat az út kezdetén volt, ez az út a
különálló csarnok előtt haladt el, ha az ember kelet felől jött. 13 S azt mondta nekem: »Az
északi kamrák és a déli kamrák, amelyek a különálló épület előtt vannak, szent kamrák:
ezekben eszik a papok, akik az Úrnak szolgálnak, a szentelt dolgokat; oda helyezik a
szentelt dolgokat: a bűnért való áldozatot és a vétekért való áldozatot, mert szent hely az.
14 Ha pedig a papok betértek oda, ne menjenek ki a szent helyről a külső udvarba; a szent
helyen tegyék le ruháikat, melyekben szolgálatot teljesítettek, mert szentek azok; öltözzenek
más ruhákba és úgy menjenek ki a nép közé.«

A templom külső mérete 15 Miután pedig elvégezte a belső ház megmérését, kivitt
engem a kelet felé néző kapuhoz, és megmérte azt körös-körül minden oldalról.
16 Mérővesszejével kimért a keleti irányban ötszáz mértéket körös-körül a mérővesszővel.
17 Azután mérővesszejével kimért az északi irányban körös-körül ötszáz mértéket. 18 Majd
pedig mérővesszejével kimért a déli irányban körös-körül ötszáz mértéket. 19 Azután kimért
mérővesszejével a nyugati irányban ötszáz mértéket. 20 Négy irányban megmérte falát
köröskörül minden oldalon – a hossza ötszáz könyök, a szélessége pedig ötszáz könyök volt
–, hogy különválassza a szentélyt és a nép helyét.

43 **Az Úr bevonul a templomba** 1 Aztán elvitt engem a kelet felé néző kapuhoz. 2 És
íme, Izrael Istenének dicsősége bevonult kelet felől. A zúgása olyan volt, mint sok víz
zúgása, és fölségétől felragyogott a föld. 3 Láttam a jelenést, amely hasonló volt ahhoz,
amelyet akkor láttam, amikor eljött, hogy elpusztítsa a várost. Olyan volt a jelenés, mint az a
jelenés, amelyet a Kebár folyó mellett láttam; és arcomra borultam.

4 Akkor az Úr fölsége a kelet felé néző kapun át bevonult a templomba. 5 A lélek
pedig felemelt engem és bevitt a belső udvarba; és íme, a ház betelt az Úr dicsőségével.
6 Hallottam, hogy valaki a házból hozzám beszélt, és a férfi, aki mellettem állt, 7 így szólt
hozzám: »Emberfia, ez az én királyi székem helye és lábam nyomának helye, ahol örökké
lakom majd Izrael fiai között. Izrael háza nem szentségteleníti meg többé szent nevemet –
ők és királyaik – paráznaságaikkal, királyaik holttesteivel és magaslataikkal. 8 Küszöbüket
az én küszöböm mellé építették, és ajtófélfáikat az én ajtófélfáim mellé, úgyhogy csak egy
fal volt közöttem és közöttük; és meggyalázták szent nevemet utálatosságaikkal, amelyeket
cselekedtek; ezért is semmisítettem meg őket haragomban. 9 Most azonban távol tartják
majd tőlem paráznaságukat és királyaik holttesteit, és közöttük lakozom mindenkor.

10 Te pedig, emberfia, mutasd meg Izrael házának a templomot, hogy
szégyenkezzenek gonoszságaik miatt; mérjék meg az épületet, 11 és restelkedjenek mind
amiatt, amit cselekedtek. Mutasd meg nekik a ház alakját, szerkezetét, kijáratait és
bejáratait, egész tervrajzát és minden szabályát, egész rendjét és minden törvényét, és írd le
szemük előtt, hogy egész tervrajzához és törvényeihez tartsák magukat, és megvalósítsák
őket. 12 Ez a törvénye a háznak, amely a hegy tetején áll: Egész területe körös-körül
szentséges. Ez tehát a háznak a törvénye.«

Az áldozati oltár felszentelése 13 Ezek pedig az oltár méretei teljes könyökben, amely
egy könyöknyi és egy tenyérnyi: alapzatának foglalata egy könyök magas volt, és egy
könyök volt a szélessége; a szélén körülfutó párkányzat egy arasz volt; ennyi volt az oltár
magassága is. 14 A földön álló alapzattól az alsó kiszögellésig két könyök volt, szélessége
pedig egy könyök; a kisebb kiszögelléstől a nagyobb kiszögellésig négy könyök, a
szélessége pedig egy könyök. 15 Maga a tűzhely négy könyök volt, és a tűzhelytől felfelé
négy szarv emelkedett ki. 16 A tűzhely hossza pedig tizenkét könyök és szélessége tizenkét
könyök volt, tehát egyenlő oldalú négyszög volt. 17 Kiszögellésének hossza tizennégy
könyök, és szélessége tizennégy könyök volt mind a négy oldalán; a szegélye körös-körül
fél könyök, és alapzatának foglalata körös-körül egy könyök volt; lépcsői kelet felé voltak.

18 Ekkor azt mondta nekem: »Emberfia, így szól az Úr Isten: Ezek az oltárra
vonatkozó szabályok. Azon a napon, amelyen elkészül, és rajta égőáldozatot mutatnak be és
vért hintenek, 19 adj a Szádok ivadékai közül való levita-papoknak, akik nekem
szolgálhatnak – mondja az Úr Isten –, egy borjút a csordából, hogy bűnért való áldozatul
bemutassák nekem. 20 Végy a véréből és hintsd az oltár négy szarvára, a kiszögellés négy

sarkára és a szegélyre körös-körül, hogy megtisztítsd és megengeszteld. 21 Aztán vedd a
borjút, amelyet bűnért való áldozatul bemutattak, és égesd el a ház egyik elkülönített helyén,
a szentélyen kívül. 22 A második napon pedig mutass be egy hibátlan kecskebakot bűnért
való áldozatul; és tisztítsák meg az oltárt úgy, amint megtisztították a borjúval. 23 Amikor
pedig elvégezted megtisztítását, áldozz fel egy hibátlan borjút a csordából és egy hibátlan
kost a nyájból; 24 áldozd fel őket az Úr színe előtt. A papok hintsenek rájuk sót, és mutassák
be egészen elégő áldozatul az Úrnak. 25 Hét napon keresztül mutass be mindennap egy bakot
bűnért való áldozatul; áldozzanak fel egy hibátlan borjút is a csordából és egy hibátlan kost
a nyájból. 26 Hét napon keresztül tisztítsák meg az oltárt, tisztítsák meg és szenteljék fel. 27 E
napok elmúltával pedig, a nyolcadik napon és azontúl is mutassák be a papok az oltáron a ti
egészen elégő áldozataitokat és békeáldozataitokat; és én kegyes leszek hozzátok« – mondja
az Úr Isten.

44 **A bezárt kapu** 1 Aztán visszavitt engem a szentély külső kapujának irányába,
amely kelet felé nézett; és ez zárva volt. 2 Akkor az Úr így szólt hozzám: »Ez a kapu zárva
legyen; ne nyissák ki, és senki se menjen be rajta, mert az Úr, Izrael Istene vonult be azon;
ezért zárva legyen 3 még a fejedelem előtt is. A fejedelem maga ülhet benne, hogy elköltse
eledelét az Úr előtt; de a csarnok kapujának irányából vonuljon be, és annak irányában
távozzék.«

Istentiszteleti előírások; az ország felosztása: 44,4-48,35

A leviták és a papok 4 Majd elvitt engem az északi kapun keresztül a ház elé, és
láttam, hogy íme, az Úr dicsősége betöltötte az Úr házát; és arcra borultam. 5 Akkor azt
mondta nekem az Úr: »Emberfia, vedd szívedbe, lásd a saját szemeddel és halld meg saját
füleddel mindazt, amit majd mondok neked az Úr házának minden szertartásáról és annak
minden törvényéről; és ügyelj arra, miként kell bemenni a templomba a szentély minden
kijáratánál. 6 És mondd Izrael házának, amely ellenszegül nekem: Így szól az Úr Isten:
Érjétek be minden gonoszságtokkal, Izrael háza! 7 Idegeneket, körülmetéletlen szívűeket és
körülmetéletlen testűeket vittetek be, hogy szentélyemben legyenek, és így tisztátalanná
tegyék házamat akkor, amikor áldozatul bemutattátok kenyereimet, a hájat és a vért, és így
megszegtétek szövetségemet minden gonoszságtokkal. 8 Nem tartottátok meg szentélyem
törvényeit, hanem azokat állítottátok magatok helyett, hogy ellássák szolgálatomat
szentélyemben. 9 Így szól az Úr Isten: Semmiféle körülmetéletlen szívű és körülmetéletlen
testű idegen ne lépjen szentélyembe, semmiféle idegen, aki Izrael fiai között van.

10 Azok a leviták pedig, akik messzire eltávoztak tőlem, amikor Izrael fiai
megtévedtek és eltévelyegtek tőlem bálványaik után, bűnhődjenek meg, 11 és legyenek őrök
szentélyemben, ajtónállók a ház kapuinál, és szolgái a háznak; ők öljék le az égőáldozatokat
és a nép áldozatait, és ők álljanak színük előtt, hogy nekik szolgáljanak, 12 mert szolgáltak
nekik bálványaik színe előtt is, és Izrael házának bűnre vezető botrányává lettek. Ezért
felemeltem kezemet ellenük – mondja az Úr Isten –, hogy megbűnhődjenek. 13 Ne
közeledjenek tehát hozzám, hogy előttem papi szolgálatot végezzenek, és ne közeledjenek
semmiféle szent dolgomhoz, a szenteltekhez sem, hanem bűnhődjenek elkövetett
gonoszságaikért. 14 A háznak ajtónállóivá teszem őket annak egész szolgálatára, és
mindarra, amit ott végezni kell.

15 Azok a levita-papok pedig, Szádok fiai, akik végezték szentélyem szolgálatát,
miközben Izrael fiai eltévelyegtek tőlem, járuljanak elém, hogy nekem szolgáljanak. Ők
álljanak színem előtt, hogy nekem hájat és vért mutassanak be – mondja az Úr Isten –. 16 Ők
lépjenek be szentélyembe és ők járuljanak asztalomhoz, hogy nekem szolgáljanak és
elvégezzék szolgálatomat. 17 Amikor pedig a belső udvar kapuin belépnek, öltözzenek

gyolcsruhákba; ne legyen rajtuk semmiféle gyapjúszövet, amikor a belső udvar kapuiban és
azokon belül szolgálatot teljesítenek. 18 Gyolcs szalag legyen a fejükön és gyolcs alsóruha
legyen ágyékukon, és ne övezzék magukat annyira, hogy megizzadjanak. 19 Amikor pedig
kimennek a néphez a külső udvarba, vessék le ruhájukat, amelyben szolgálatot teljesítettek,
és tegyék le a szentély kamráiban; öltsenek más ruhát, hogy meg ne szenteljék ruhájukkal a
népet. 20 Fejüket pedig le ne borotválják, sem hosszú hajat ne növesszenek, hanem nyírják
meg rendesen a fejüket. 21 Egy pap se igyék bort, amikor be akar lépni a belső udvarba.
22 Özvegyet és férjétől eltaszított asszonyt ne vegyenek feleségül, hanem szüzeket vegyenek
el Izrael házának ivadékából, vagy olyan özvegyet, aki paptól maradt özvegyen. 23 Oktassák
népemet arra, hogy mi a különbség szent és tisztátalan között, és mutassák meg nekik a
különbséget tiszta és tisztátalan között. 24 Ha vetélkedés támad, álljanak elő, és az én jogom
szerint tegyenek igazságot; az én utasításaimat és szabályaimat kövessék minden
ünnepemen, és szenteljék meg szombatjaimat. 25 Halotthoz be ne menjenek, hogy meg ne
fertőzzék magukat, csak atyjukhoz és anyjukhoz, fiukhoz és leányukhoz, fivérükhöz és
olyan nővérükhöz, akinek még nem volt második férje; ezeknél tisztátalanná lehetnek.
26 Mikor pedig megtisztult, számláljon hét napot; 27 és aznap, amikor bemegy a szentélybe, a
belső udvarba, hogy nekem a szentélyben szolgáljon, mutasson be önmagáért bűnért való
áldozatot – mondja az Úr Isten. – 28 Örökrészük pedig ne legyen – én vagyok az ő
örökrészük –; és birtokot ne adjatok nekik Izraelben, mert én vagyok az ő birtokuk. 29 A
vágóáldozatot, a bűnért való áldozatot és a vétekért való áldozatot ők egyék meg, és
Izraelnek minden fogadalmi ajándéka az övék legyen. 30 Minden elsőszülöttnek a zsengéje,
és minden italáldozat mindabból, amit bemutatnak, a papoké legyen; ételeitek zsengéit is a
papnak adjátok, hogy áldást hozzon házaitokra. 31 A papok semmiféle hullát, sem vadállattól
széttépett madarat vagy állatot ne egyenek.

45 **Az ország felosztása** 1 Amikor pedig megkezditek az ország felosztását sorshúzás
szerint, különítsetek el egy szent részt a földből, mint szent adományt az Úr számára. A
hossza huszonötezer, a szélessége tízezer mérték legyen. Ez szent legyen körös-körül egész
területével. 2 Ebből a szentélyhez tartozzék egy minden oldalon ötszázszor ötszáz mértéknyi
négyszög, és ötven könyöknyi térség legyen mellette körös-körül. 3 Ezen mérték szerint
mérj ki huszonötezer mérték hosszú és tízezer mérték széles területet; ezen legyen a
templom: a szentek szentje. 4 Az ország szent része legyen a papoké, a szentély szolgáié,
akik az Úr szolgálatát végzik; legyen ez az ő helyük házaik számára, és szent helye a
szentélynek. 5 Huszonötezer mérték hosszú és tízezer mérték széles terület pedig a levitáké
legyen, akik a háznak szolgálnak; az övék legyen húsz kamra. 6 A város birtokául jelöljetek
ki ötezer mérték széles és huszonötezer mérték hosszú területet a szentély számára
elkülönített terület mellett, Izrael egész háza részére.

7 A fejedelem részére pedig a szentély számára elkülönített terület mellett és a város
birtokául kijelölt terület mellett mindkét felől, szemben a szentély számára elkülönített
területtel és szemben a város birtokául kijelölt területtel, a nyugati oldaltól nyugati és a
keleti oldaltól keleti irányban. A hossza akkora legyen, mint minden más részé a nyugati
szélétől a keleti széléig 8 az országnak. Ez legyen birtoka Izraelben, hogy a fejedelmek ne
fosszák ki többé népemet, hanem az országot hagyják meg Izrael házának a törzsei szerint.

Figyelmeztetés a vezetőknek 9 Így szól az Úr Isten: Legyen elég, Izrael fejedelmei!
Hagyjátok abba a gonoszságot és a rablást, járjatok jog és igazság szerint; különítsétek el
határaitokat népemtől – mondja az Úr Isten. – 10 Igaz mértéket, igaz éfát és igaz bátot
használjatok! 11 Az éfa és a bát egyenlők és egyforma méretűek legyenek, hogy a bát a
kórnak tizedrészét tartalmazza, és az éfa is a kórnak tizedrészét; amilyen a kórnak mértéke,
olyan legyen ezeknek a mértéke. 12 A sékelben pedig húsz gera van; húsz sékel meg

huszonöt sékel meg tizenöt sékel pedig egy mínát tesz ki.

13 Ezek azok az adományok, amelyeket át kell adnotok: egyhatod éfát egy kór gabonából, és egyhatod éfát egy kór árpából. 14 Az olaj mennyisége pedig egy bát olaj, a kórnak tizedrésze legyen; tíz bát egy kórt tesz ki, mert tíz bát egy kórt tölt meg. 15 Továbbá egy kost minden kétszáz főnyi nyájból, amelyet Izrael nevel, az áldozat céljaira: egészen elégő áldozatul, békeáldozatul és engesztelő áldozatul önmagukért – mondja az Úr Isten. – 16 Az ország egész népe tartozik ezekkel az adományokkal Izrael fejedelmének. 17 A fejedelem tartozik gondoskodni az égőáldozatokról, az eledel- és italáldozatokról az ünnepeken, az újhold ünnepein, a szombatokon és Izrael házának valamennyi ünnepnapján; ő gondoskodjék a bűnért való áldozatról, az egészen elégő és a békeáldozatokról, engesztelésül Izrael háza számára.

A főünnepek 18 Így szól az Úr Isten: Az első hónapban, a hónap első napján végy egy hibátlan borjút a csordából, és tisztítsd meg a szentélyt. 19 A pap vegyen a bűnért való áldozat véréből, és kenje azt a háznak ajtófélfájára, az oltár szegélyének négy sarkára és a belső udvar kapujának félfájára. 20 Így cselekedjél a hetedik hónapban is mindazokért, akik tudatlanságból és tévedésből vétkeztek; így tisztítsd meg a házat. 21 Az első hónapban, a hónap tizennegyedik napján legyen számotokra a pászka ünnepe; hét napon át kovásztalan kenyeret egyetek, 22 és a fejedelem mutasson be azon a napon önmagáért és az ország egész népéért egy borjút bűnért való áldozatul. 23 Az ünnep hét napján mutasson be az Úrnak naponként egészen elégő áldozatul hét bikaborjút és hét hibátlan kost, hét napon keresztül; és bűnért való áldozatul mindennap egy kecskebakot. 24 Eledeláldozatul adjon hozzá egy éfányit minden borjúhoz és egy éfányit minden koshoz, és éfánként egy hín olajat. 25 A hetedik hónapban a hónap tizenötödik napján, az ünnepen a bűnért való áldozatot, az egészen elégő áldozatot, az eteláldozatot és az olajat illetőleg hét napon át ugyanazt tegye, amit fentebb mondtunk.

46 **Az áldozatok** 1 Így szól az Úr Isten: a belső udvarnak kelet felé néző kapuja a hat munkanapon zárva legyen, szombaton azonban nyissák ki, úgyszintén az újhold napjain is nyissák ki. 2 A fejedelem vonuljon be kívülről a kapu csarnokán keresztül, és álljon meg a kapu küszöbén; mutassák be a papok az ő egészen elégő áldozatát és békeáldozatait, ő pedig imádkozzék a kapu küszöbén, aztán vonuljon ki, a kaput azonban ne zárják be napestig. 3 A föld népe is e kapu bejáratánál imádkozzék az Úr előtt szombatonként és az újhold ünnepein. 4 Egészen elégő áldozatul pedig a fejedelem ezt mutassa be az Úrnak: szombat napján hat hibátlan bárányt és egy hibátlan kost; 5 eteláldozatul egy éfát a koshoz, a bárányokhoz pedig eteláldozatként annyit, amennyi kezétől telik – továbbá egy hín olajat minden éfához; 6 az újhold napján egy hibátlan borjút a csordából, hat bárányt és egy kost – hibátlanok legyenek –, 7 továbbá eteláldozatként mutasson be egy éfát a borjúhoz és ugyancsak egy éfát minden koshoz, a bárányokhoz pedig annyit, amennyi a kezébe fér, és egy hín olajat minden éfához.

8 Amikor a fejedelem bevonul, a kapu csarnokán keresztül vonuljon be, és ugyanazon az úton távozzék. 9 Amikor pedig a föld népe az ünnepnapokon az Úr elé megy: az, aki az északi kapun megy be, hogy imádkozzék, a déli kapun távozzék; aki pedig a déli kapun megy be, az északi kapun távozzék; ne térjen vissza ugyanazon az úton ahhoz a kapuhoz, amelyen bement, hanem átellenben menjen ki. 10 A fejedelem azonban közöttük vonuljon be a bemenőkkel, és távozzék a kimenőkkel. 11 A gyülekezés napjain és az ünnepeken egy éfa legyen az eteláldozat minden borjúhoz és egy éfa minden koshoz, a bárányokhoz pedig annyi legyen az eteláldozat, amennyi a kezétől telik – és egy hín olaj minden éfához.

12 Amikor pedig a fejedelem önkéntes egészen elégő áldozatot, vagy önkéntes békeáldozatot
mutat be az Úrnak, nyissák ki neki a kelet felé néző kaput, és mutassa be egészen elégő
áldozatát és békeáldozatát úgy, ahogy az szombat napján történni szokott, és vonuljon ki;
miután pedig kivonult, zárják be a kaput.

13 Mindennap mutasson be az Úrnak egészen elégő áldozatul egy esztendős hibátlan
bárányt; mindig reggel mutassa be azt, 14 és mutasson be hozzá ételáldozatul reggelenként
egyhatod éfát és egyharmad hín olajat, és hintse meg vele a lisztlángot. Ez az Úrnak
törvényes, állandó és örök áldozata legyen. 15 Mutassa be a bárányt, az ételáldozatot és az
olajat reggelenként örök, egészen elégő áldozatul.

A fejedelem vagyona 16 Így szól az Úr Isten: Ha a fejedelem ajándékot ad valamelyik
fiának a maga birtokából, legyen az a fiaié, legyen örökös birtokuk. 17 Ha pedig valamely
szolgájának ad ajándékot a saját örökrészéből, legyen az az illetőé a szabadulás
esztendejéig, akkor szálljon vissza a fejedelemre, mert örökrésze az ő fiait illeti meg. 18 A
fejedelem ne vegyen el semmit sem erőszakkal népe birtokából és tulajdonából, hanem a
saját tulajdonából adjon örökrészt fiainak, hogy népem közül senkit se szorítson ki
tulajdonából.

Az áldozati konyhák 19 Azután bevitt engem a kapu oldalbejáratán keresztül a
papokhoz, a szentélynek észak felé néző kamráiba; ott egy nyugat felé fekvő helyiség volt.
20 Így szólt hozzám: »Ez az a hely, ahol a papok a bűnért és a vétekért való áldozatot főzik
majd és az ételáldozatot sütik, hogy ne vigyék ki a külső udvarba és a népet meg ne
szenteljék.« 21 Aztán kivitt engem a külső udvarba, és körülvezetett az udvar négy sarkán; és
íme, egy kis udvar volt az udvar sarkaiban, egy-egy kis udvar az udvar minden sarkában.
22 Az udvar négy sarkán kis udvarok voltak. Ezeknek a hossza negyven könyök, a
szélessége harminc könyök volt; mind a négynek ugyanaz volt a mérete. 23 Fal vette körül a
négy kis udvart, és a fal tövébe körös-körül tűzhelyek voltak építve. 24 Azt mondta nekem:
»Ez az a konyha, amelyben az Úr házának szolgái a nép áldozatait főzik.«

47 **Forrás a templomban** 1 Ezután visszavitt engem a ház kapujához, és íme, víz
fakadt a ház küszöbe alatt a keleti oldalon; a ház homlokzata ugyanis kelet felé nézett. A víz
a templom jobb oldalán folyt le, az oltártól dél felé. 2 Aztán kivitt az északi kapun, és
körülvezetett a külső kapun kívül levő úton a kelet felé néző útra; és íme, víz tört elő a jobb
oldalon. 3 Ekkor a férfi, akinek kezében mérőzsinór volt, kiment kelet felé és ezer könyököt
mért, majd átvezetett a vízen, és az bokáig ért. 4 Majd ismét ezer könyököt mért, és
átvezetett a vízen, és az térdig ért. 5 És ismét ezer könyököt mért, és átvezetett a vízen, és az
vesékig ért. Azután még ezer könyököt mért, és nem tudtam többé átmenni a folyón, mert a
vizek mély folyammá áradtak, amelyen már nem lehetett átgázolni. 6 Ekkor azt mondta
nekem: »Láttad ezt, emberfia?« Majd ismét visszavitt a folyó partjához. 7 Amikor
visszatértem, íme, a folyó partján igen sok fa volt mindkét oldalon. 8 Azt mondta nekem:
»Ez a víz a keleti homokdombok felé indul, majd lefolyik a sivatag síkságára és a tengerbe
ömlik; amikor beleömlik, annak a vize egészséges lesz. 9 Amerre ez a folyó ér, minden élő
és mozgó lény élni fog. Ahová eljut a víz, igen sok lesz a hal; ahová elér a folyó, egészséges
lesz és élni fog minden lény. 10 A partján halászok állnak majd; Engaditól Engallimig
hálókat szárítanak. Igen sokféle hala lesz, annyiféle és olyan nagy mennyiségű hala lesz,
mint a nagy tengernek. 11 A tócsáiban és a mocsaraiban azonban semmi sem lesz
egészséges, mert ezek sógödrökké lesznek. 12 A folyó mentén pedig, annak mindkét partján
mindenféle gyümölcsfa nő; lombjuk le nem hull, s a gyümölcsük el nem fogy. Havonta friss

gyümölcsöt teremnek, mert vizük a szentélyből fakad. Gyümölcsük eledelül szolgál, a lombjuk pedig orvosságul.

Az ország felosztása 13 Így szól az Úr Isten: Ez lesz a határ, amelyen belül a tietek lesz az ország Izrael tizenkét törzse szerint – mert Józsefre kettős sors esik. 14 Vegyétek birtokba mindnyájan egyformán, az egyik úgy, mint a másik, mert miatta emeltem esküre kezemet, hogy atyáitoknak adom, és hogy ez az ország a ti birtokotok lesz. 15 Az ország határa pedig ez lesz: északon a nagy tengertől a Hetálonba vezető út, míg az ember Szedádába nem jut, 16 Emát, Beróta, Szabárim, amely Damaszkusz határa és Emát területe közt fekszik, Középső-Hácar, amely Hárán határa mellett van. 17 Legyen a tengertől Hácar-Enánig húzódó határ Damaszkusz határa, és ami ettől északra, észak felé fekszik, az Emát határa; ez az északi oldal. 18 A keleti oldal ez: Hárán, Damaszkusz és Gileád között, valamint Izrael országa között a Jordán a határvonal a keleti tengerig. Így mérjétek ki a keleti oldalt. 19 A déli oldal déli irányban ez legyen: Támártól a kádesi Perelés vizéig és a Folyó a nagy tengerig; ez a déli oldal, a Délvidék irányában. 20 A nyugati oldal pedig a nagy tenger, a határtól egészen addig a helyig, amely éppen szemben van az emáti bejáróval; ez a nyugati oldal. 21 Ezt a földet osszátok fel magatok között Izrael törzsei szerint; 22 vegyétek birtokba a magatok és azon jövevények számára, akik hozzátok csatlakoznak, akik fiakat nemzenek köztetek; legyenek ezek olyanok előttetek, mint akik otthon vannak Izrael fiai között, veletek osztozzanak meg a birtokon Izrael törzsei körében. 23 Bármely törzsben tartózkodik pedig a jövevény, ott adjatok neki birtokot – mondja az Úr Isten.

48 1 A törzsek neve a következő: Az északi határtól a hetáloni út hosszában, amerre az ember Emátba megy, Hácar-Enánig, Damaszkusz határánál, északon az emáti út mentén: Dáné egy rész; éspedig mind a keleti, mind a nyugati oldal az övé legyen. 2 Dán határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig Áseré egy rész. 3 Áser határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig Naftalié egy rész. 4 Naftali határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig Manasszéé egy rész. 5 Manassze határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig Efraimé egy rész. 6 Efraim határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig Rúbené egy rész. 7 Rúben határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig Júdáé egy rész. 8 Júda határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig legyen az adomány, amelyet el kell különítenetek; szélessége és hosszúsága huszonötezer mérték, mint minden más részé a keleti oldaltól a nyugati oldalig; ennek közepén legyen a szentély.

9 Az adomány, amelyet az Úr számára el kell különítenetek, huszonötezer mérték hosszú és tízezer mérték széles legyen. 10 A papok szent adománya legyen a következő: a hossza északon huszonötezer mérték, a szélessége nyugaton tízezer mérték, a szélessége keleten is tízezer mérték és délen a hossza huszonötezer mérték legyen; a közepén legyen az Úr szentélye. 11 A szent rész azoké a papoké legyen Szádok fiai közül, akik hűek maradtak szolgálatomhoz és nem tévedtek meg, mint ahogy megtévedtek a leviták is, amikor Izrael fiai megtévedtek. 12 Ez legyen az ő adományuk az ország adományából mint a legszentebb rész, a leviták területe mellett. 13 De éppúgy a levitáknak is jusson a papok területe mellett huszonötezer mérték hosszú és tízezer mérték széles terület. Mindegyiknek a hossza huszonötezer és mindegyiknek a szélessége tízezer mérték legyen. 14 Ebből el ne adjanak semmit, el ne cseréljék, és ne adják másnak birtokába az ország adományát, mert ez az Úrnak van szentelve.

15 Az ötezer mérték pedig, amely szélességben még fennmarad a huszonötezer mértékből, mint nem szent terület, a városé legyen lakóhely és külterület gyanánt. Közepén legyen a város. 16 Ennek ezek legyenek a méretei: az északi oldalon négyezer-ötszáz, a déli oldalon négyezerötszáz, a keleti oldalon négyezer-ötszáz és a nyugati oldalon négyezer-ötszáz mérték legyen. 17 A város külterülete pedig legyen észak felé kétszázötven, dél felé

kétszázötven, kelet felé kétszázötven és nyugat felé kétszázötven mérték. 18 Ami pedig még fennmarad hosszában a szent adomány mellett, tízezer mérték kelet felé és tízezer mérték nyugat felé, olyan legyen, mint a szent adomány; termése élelmül szolgáljon azoknak, akik a városban munkát végeznek. 19 Ami pedig azokat illeti, akik a városban munkát végeznek: Izrael minden törzséből bárki dolgozhat. 20 Az egész adomány huszonötezerszer huszonötezer mértéknyi négyszög; ezt különítsétek el mint szent adományt és a város birtokát. 21 Ami pedig még fennmarad, a fejedelemé legyen, a szent adománynak és a város birtokának mindkét részén, a huszonötezer mértéknyi adomány mellett a keleti határig; és nyugat felé a huszonötezer mérték mellett a tenger alkotta határig terjedő terület szintén a fejedelem osztályrésze legyen; a szent adomány a templom szentélyével együtt annak közepén legyen. 22 Az a terület, amely a leviták birtokától és a város birtokától kezdve a fejedelem részei közt fekszik Júda határa és Benjamin határa között, a fejedelem birtoka legyen.

23 Ami pedig a többi törzseket illeti: a keleti oldaltól a nyugati oldalig Benjaminé egy rész. 24 Benjamin határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig Simeoné egy rész. 25 Simeon határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig Isszakáré egy rész. 26 Isszakár határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig Zebuloné egy rész. 27 Zebulon határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig Gádé egy rész. 28 Gád határa mellett a déli oldalon a Délvidék felé a határ haladjon Támártól a kádesi Perelés vizéig; ez az örökrész a nagy tenger felé. 29 Ez az az ország, amelyet ki kell sorsolnotok Izrael törzsei között, és ez az ő osztályrészük – mondja az Úr Isten. –

A szent város 30 A város kijáratai pedig ezek legyenek: az északi oldalon mérj ki négyezerötszáz mértéket. 31 A város kapui Izrael törzseinek nevét viseljék. Az északi három kapu közül: egy Rúben kapuja, egy Júda kapuja, egy Lévi kapuja legyen. 32 A keleti oldalon négyezer-ötszáz mérték legyen, és a három kapu közül: egy József kapuja, egy Benjamin kapuja, egy pedig Dán kapuja legyen. 33 A déli oldalon szintén mérj ki négyezer-ötszáz mértéket, és a három kapu közül: egy Simeon kapuja, egy Isszakár kapuja, egy Zebulon kapuja legyen. 34 A nyugati oldalon négyezer-ötszáz mérték legyen, és a három kapu közül: egy Gád kapuja, egy Áser kapuja, egy pedig Naftali kapuja legyen. 35 Körös-körül a mérete tizennyolcezer mérték legyen. S a város neve attól a naptól fogva ez lesz: »Az Úr van ott.«

DÁNIEL JÖVENDÖLÉSE

DÁNIEL ÉS TÁRSAI A BABILONI UDVARBAN: 1,1-21

1 1 Joakimnak, Júda királyának harmadik esztendejében Nebukadnezár, Babilon királya, felvonult Jeruzsálem ellen és ostrom alá vette. 2 Az Úr a kezébe adta Joakimot, Júda királyát, és az Isten háza edényeinek egy részét, s ő elvitte ezeket Sinneár földjére, istenének házába, és bevitte az edényeket istenének kincstárába.

3 Azután meghagyta a király Asfenáznak, az udvari tisztek főnökének, hogy vigyen be Izrael fiai közül olyan királyi és fejedelmi származású 4 ifjakat, akikben semmi fogyatkozás nincsen, akik szép külsejűek és minden bölcsességben jártasak, tudással bírnak és ismeretekkel rendelkeznek, egyszóval alkalmasak arra, hogy a királyi palotában szolgálatot teljesítsenek, és tanítsa meg őket a káldeaiak írására és nyelvére. 5 A király ellátást is utalt ki

nekik minden egyes napra a saját ételeiből és ugyanabból a borból, amelyet ő maga ivott,
hogy miután három esztendeig így nevelkedtek, a király színe előtt szolgálatot teljesítsenek.
6 Ezek között voltak Júda fiai közül Dániel, Ananja, Misaél és Azarja is, 7 akiknek az udvari
tisztek főnöke más nevet adott: Dánielt Baltazárnak, Ananját Sidráknak, Misaélt Misáknak,
és Azarját Abdenágónak nevezte el.

8 Dániel azonban elhatározta szívében, hogy nem szennyezi be magát a király
ételeivel és azzal a borral, amelyet az ivott; arra kérte tehát az udvari tisztek főnökét, hogy
ne kelljen magát beszennyeznie. 9 Isten kegyelmet és irgalmat ébresztett Dániel iránt az
udvari tisztek főnökében, 10 ám az udvari tisztek főnöke ezt mondta Dánielnek: »Félek
uramtól, a királytól, aki számotokra az ételt és az italt megszabta; ha azt látja, hogy arcotok
soványabb a többi, veletek egykorú ifjúénál, veszedelembe sodorjátok fejemet a királynál.«
11 Azt mondta erre Dániel a felügyelőnek, akit az udvari tisztek főnöke Dániel, Ananja,
Misaél és Azarja fölé rendelt: 12 »Tégy, kérlek, tíz napig próbát velünk, szolgáiddal, és
adjanak nekünk enni növényi ételt, inni pedig vizet. 13 Aztán nézd meg majd a mi arcunkat
és azoknak az ifjaknak az arcát, akik a király ételét eszik, és tégy szolgáiddal tapasztalatod
szerint.«

14 Az hallgatott is erre a beszédre, és próbára tette őket tíz napig. 15 Tíz nap múlva az
ő külsejük szebbnek és teltebbnek látszott, mint mindazoké az ifjaké, akik a király ételét
ették. 16 Ettől fogva a felügyelő beszüntette a nekik szánt eledelt és boritalt, és növényi ételt
adott nekik.

17 Ezeknek az ifjaknak Isten tudományt és jártasságot adott minden könyvben és
bölcsességben, Dánielnek pedig minden látomás és álom megértését is. 18 Mikor pedig
elmúlt az az idő, amely után a király parancsa szerint be kellett őket vinni, az udvari tisztek
főnöke bevezette őket Nebukadnezár színe elé. 19 Amikor a király beszédbe elegyedett
velük, úgy találta, hogy az összes között nincs senki olyan, mint Dániel, Ananja, Misaél és
Azarja. Ők aztán a király szolgálatába álltak. 20 Minden olyan dologban, amely bölcsességet
és értelmességet kívánt, és amelyet tőlük kérdezett, a király tízszerte különbeknek találta
őket, mint egész országa valamennyi jósát és varázslóját. 21 Így volt ott Dániel Cirusz király
első esztendejéig.

NEBUKADNEZÁR ÁLMA A VILÁGBIRODALMAKRÓL: 2,1-49

2 1 Nebukadnezár uralkodásának második esztendejében Nebukadnezár álmot látott,
és a lelke úgy megrémült, hogy az álmát is elfelejtette. 2 Erre meghagyta a király, hogy
hívják össze a jósokat és a varázslókat, a bűbájosokat és a káldeaiakat, hogy mondják meg
álmát a királynak. Mikor megérkeztek és a király elé álltak, 3 azt mondta nekik a király:
»Álmot láttam, de a lelkem úgy megrémült, hogy nem tudom, mit láttam.« 4 A káldeaiak így
feleltek a királynak arámi nyelven: »Király, örökké élj! Mondd el szolgáidnak az álmot, és
mi majd megmondjuk a jelentését.« 5 Azt felelte a király a káldeaiaknak: »Szavam
elhangzott! Ha meg nem mondjátok nekem az álmot és jelentését, elvesztek, a házaitokat
pedig elkobozom. 6 Ha azonban megmondjátok az álmot és jelentését, jutalmat, ajándékot és
nagy tisztességet kaptok tőlem. Adjátok tehát tudtomra az álmot és a megfejtését.« 7 Azok
feleletül másodszor is így szóltak: »Mondja el szolgáinak az álmot a király, és mi majd
megmondjuk a jelentését.« 8 Felelt erre a király és így szólt: »Biztosan tudom, hogy csak
időt akartok nyerni, mivel tudjátok, hogy szavam elhangzott. 9 Ha tehát nem mondjátok meg
nekem az álmot, ítélet vár rátok, mivel hamis és csalárd magyarázatot akartok koholni, hogy
engem szóval tartsatok, míg elmúlik az idő. Mondjátok meg tehát nekem az álmot, és akkor
tudom, hogy a jelentését is helyesen meg tudjátok mondani.« 10 Feleltek erre a káldeaiak és
mondták a király előtt: »Nincs ember a földön, aki szavadat, ó király, teljesíthetné; de a

királyok közül sem kérdez senki sem, legyen bár még oly nagy és hatalmas is, ehhez hasonlót semmiféle jóstól, varázslótól és káldeaitól. 11 Mert a dolog, amelyet te kérdezel, király, nehéz, és nincs senki sem, aki megmondhatná azt a király színe előtt – az isteneken kívül, de azok nem forgolódnak az emberek között.« 12 Ennek hallatára dühösen és nagy haraggal megparancsolta a király, hogy vesszenek Babilon összes bölcsei.

13 Mikor aztán kihirdették az ítéletet, hogy meg kell ölni a bölcseket, Dánielt és társait is keresték, hogy elvesszenek.

14 Ekkor Dániel kérdést intézett Áriokhoz, a királyi testőrség parancsnokához, aki elindult, hogy megölje Babilon bölcseit, a rendelkezés és az ítélet szerint. 15 Megkérdezte attól, aki a királytól ezt a hatalmat nyerte, hogy miért jött a királytól ilyen kegyetlen parancsolat? Mikor aztán Áriok tudtára adta a dolgot Dánielnek, 16 Dániel bement és kérte a királyt, adjon neki időt, hogy a megfejtést tudtára adja a királynak. 17 Aztán hazament, és társainak, Ananjának, Misaélnek és Azarjának elmondta a dolgot, 18 hogy az ég Istenének színétől irgalmat kérjenek e titok ügyében, és el ne vesszenek Dániel és társai Babilon többi bölcseivel. 19 Ekkor Dániel éjjeli látomásban megnyerte a titok kinyilatkoztatását. Erre Dániel áldotta az ég Istenét, 20 és így szólt:

»Áldott legyen az Úr neve örökkön-örökké,
mert övé a bölcsesség és a hatalom!
21 Ő változtatja meg az időket és a korokat,
ő dönt meg és alkot országokat,
ő ad bölcsességet a bölcseknek,
és tudást a tudomány értelmeseinek.
22 Ő nyilatkoztatja ki a mélységes és elrejtett titkokat,
tudja azt, ami a sötétben történik,
s a világosság nála van.
23 Neked adok hálát, atyáink Istene,
és téged dicsérlek én,
mert bölcsességet és erőt adtál nekem,
és megmutattad most nekem, amit kértünk tőled,
s a király ügyét kinyilatkoztattad nekünk.«

24 Dániel aztán bement Áriokhoz, akit a király Babilon bölcseinek kivégzésével megbízott, és így szólt hozzá: »Ne végezd ki Babilon bölcseit; vezess engem a király színe elé, s én megmondom a királynak a megfejtést.« 25 Akkor Áriok sietve bevezette Dánielt a királyhoz és azt mondta neki: »Találtam egy embert Júda száműzöttjei között, aki a megfejtést tudtára adja a királynak.« 26 Azt felelte erre a király Dánielnek, akinek a neve Baltazár volt: »Valóban meg tudod nekem mondani az álmot, amelyet láttam, és annak megfejtését?« 27 Így felelt Dániel a királynak : »A titkot, amit a király kérdez, bölcsek, varázslók, jósok és jövendőmondók nem tudják megmondani a királynak; 28 de van Isten az égben, aki fel tudja tárni a titkokat, és ő tudtodra adta azt, Nebukadnezár király, ami az utolsó időkben történni fog. Álmod és amit fejed nyugvóhelyeden látott, a következő:

29 Te, ó király, gondolkodni kezdtél nyugvóhelyeden, mi fog történni a jövőben; és Az, aki a titkokat feltárja, megmutatta neked a jövendőt. 30 Én pedig megnyertem e titok kinyilatkoztatását, nem azért, mert a bölcsesség nagyobb bennem, mint bármely más élőlényben, hanem azért, hogy megfejtése ismeretes legyen a király előtt, és megértsd elméd gondolatait.

31 Te király, íme, valami nagy szoborfélét láttál; ez a nagy és magas szobor előtted állt, és ránézni is rettenetes volt. 32 Ennek a szobornak a feje igen finom aranyból volt, a melle és karja ezüstből, a hasa és ágyéka rézből; 33 a lábszára vasból, a lába pedig részint vasból, részint agyagból. 34 Így láttad, míg le nem szakadt a hegyről egy kő, anélkül, hogy

kéz érintette volna; ez nekivágódott a szobor vas- és agyaglábának és darabokra zúzta. 35 Ekkor egyszerre összetört a vas, az agyag, a réz, az ezüst és az arany, és olyanná lett, mint a nyári szérű pora, amelyet elragad a szél, úgyhogy a helye sem található; a kő pedig, amely összetörte a szobrot, nagy heggyé lett, és betöltötte az egész földet.

36 Ez az álom. A magyarázatát is megmondjuk neked, ó király! 37 Te vagy a királyok királya; s az ég Istene országot, erőt, hatalmat és dicsőséget adott neked. 38 Mindent, ahol emberek fiai és mezei vadak és égi madarak laknak, a te kezedbe adott, és mindent a te hatalmad alá vetett; te vagy tehát az arany fő. 39 Utánad más birodalom támad, kisebb, mint a tied, ezüstből való; azután egy másik, harmadik birodalom, amely rézből való lesz, és ez az egész földön fog uralkodni. 40 A negyedik birodalom olyan lesz, mint a vas; miként a vas mindent összetör és összezúz, úgy fogja ez összetörni és összezúzni amazokat mind. 41 Mivel pedig azt láttad, hogy lába és lábujjai részint fazekas-agyagból, részint pedig vasból vannak: az a birodalom meg fog oszlani, de azért vas lesz az alapja, úgy, amint láttad, hogy vas volt keverve az agyag sarába. 42 Mivel lábujjai részint vasból, részint meg agyagból voltak: az a birodalom részben szilárd és részben törékeny lesz. 43 Mivel pedig azt láttad, hogy vas és agyagos sár volt összekeverve: részei az emberi mag által össze fognak ugyan vegyülni, de össze nem forrnak, mint ahogy a vas nem vegyülhet össze az agyaggal. 44 Ezeknek a birodalmaknak az idejében az ég Istene egy más birodalmat támaszt, amely soha meg nem szűnik; annak uralma más népre soha át nem száll: ez összetöri és tönkreteszi mindazokat a birodalmakat, maga azonban fennmarad örökké, 45 úgy, amint láttad, hogy a hegyről emberi kéz közreműködése nélkül leszakadt egy kő, és összetörte az agyagot, a vasat, a rezet, az ezüstöt és az aranyat. A nagy Isten megmutatta a királynak azt, ami egykor történni fog; s az álom igaz, és megfejtése biztos.«

46 Ekkor Nebukadnezár király arcra borult és meghajtotta magát Dániel előtt, és megparancsolta, hogy mutassanak be neki áldozatokat és tömjént. 47 Majd így szólt a király Dánielhez: »Valóban a ti Istenetek az istenek Istene, a királyok Ura, a titkok kinyilatkoztatója, mert te meg tudtad fejteni ezt a titkot.« 48 Aztán felmagasztalta a király Dánielt, sok és nagy ajándékot adott neki, és Babilon valamennyi tartományának fejedelmévé és Babilon valamennyi bölcsének főfelügyelőjévé tette. 49 Dániel azonban azt kérte a királytól, hogy Babilon tartományának ügyeivel Sidrákot, Misákot és Abdenágót bízza meg, Dánel maga pedig a király udvarában maradt.

A HÁROM IFJÚ A TÜZES KEMENCÉBEN: 3,1-97

3 **A három barát állhatatossága** 1 Nebukadnezár király egy hatvan könyök magas, hat könyök széles aranyszobrot készíttetett, és azt felállíttatta Dúra mezején, Babilon tartományában. 2 Aztán követeket küldött Nebukadnezár király, hogy gyűjtsék össze a szatrapákat, a hivatalnokokat, a bírákat, a vezéreket, a fejedelmeket, a főembereket és a tartományok összes kormányzóját, hogy jöjjenek össze a szobor felavatására, amit Nebukadnezár király állíttatott. 3 Ekkor összegyűltek a szatrapák, a hivatalnokok, a bírák, a vezérek, a fejedelmek, a hatalmon levő főemberek és a tartományok összes kormányzója, hogy együtt legyenek a szobor felavatásán, amit Nebukadnezár király állíttatott. Mikor aztán felálltak a szobor előtt, amit Nebukadnezár király állíttatott, 4 a hírnök hangosan így kiáltott: »Parancs szól hozzátok, népek, törzsek és nyelvek! 5 Mihelyt meghalljátok a harsona, a fuvola, a citera, a lant, a hárfa, a koboz és a többi hangszer szavát, boruljatok tüstént le és imádjátok az aranyszobrot, amit Nebukadnezár király állíttatott! 6 Aki pedig nem borul le és nem imádja, az tüstént az égő tüzes kemencébe vettetik!« 7 Ettől fogva tehát, mihelyt meghallották az összes népek a harsona, a fuvola, a citera, a lant, a hárfa, a koboz és a többi hangszer szavát, tüstént leborult minden nép, törzs és nyelv, és imádták az aranyszobrot,

amit Nebukadnezár király állíttatott.

8 De ugyanabban az időben hamarosan káld férfiak álltak elő és bevádolták a zsidókat.
9 Azt mondták Nebukadnezár királynak: »Király, örökké élj! 10 Te, király, parancsot adtál ki,
hogy minden ember, aki meghallja a harsona, a fuvola, a citera, a lant, a hárfa, a koboz és a
többi hangszer szavát, boruljon le és imádja az aranyszobrot; 11 aki pedig nem borul le és
nem imádja, azt vessék az égő tüzes kemencébe. 12 Nos, vannak itt zsidó férfiak, akiket te
Babilon tartományának ügyei fölé állítottál, Sidrák, Misák és Abdenágó; ezek a férfiak
megvetik, király, a te parancsodat, nem tisztelik isteneidet és nem imádják az aranyszobrot,
amit állíttattál.«

13 Ekkor Nebukadnezár dühében és haragjában megparancsolta, hogy hozzák elő
Sidrákot, Misákot és Abdenágót. Tüstént a király színe elé is vezették őket. 14 Azt mondta
ekkor Nebukadnezár nekik: »Igaz-e, Sidrák, Misák és Abdenágó, hogy nem tisztelitek
isteneimet és nem imádjátok az aranyszobrot, amit állíttattam? 15 Nos tehát vagy készen
vagytok arra, hogy mihelyt meghalljátok a harsona, a fuvola, a citera, a lant, a hárfa, a koboz
és a többi hangszer szavát, leborultok és imádjátok a szobrot, amelyet készíttettem, vagy
pedig, ha nem imádjátok, tüstént az égő tüzes kemencébe vettetlek titeket; és ki az az isten,
aki kezemből megszabadíthatna titeket?«

16 Így felelt erre Sidrák, Misák és Abdenágó Nebukadnezár királynak: »Nem
szükséges, hogy feleljünk erre neked, 17 mert íme, a mi Istenünk, akit tisztelünk, ki tud
ragadni minket az égő tüzes kemencéből és ki tud szabadítani minket, ó király, a kezedből.
18 De ha ezt nem akarná is, tudd meg, király, hogy isteneidet akkor sem tiszteljük, és az
aranyszobrot, amit állíttattál, nem imádjuk.«

19 Erre Nebukadnezár eltelt haraggal, és arcának színe elváltozott Sidrák, Misák és
Abdenágó miatt, és megparancsolta, hogy hétszerte jobban fűtsék be a kemencét, mint
ahogy befűteni szokták. 20 Megparancsolta továbbá serege legerősebb férfiainak, hogy
kötözzék meg Sidrák, Misák és Abdenágó lábát, és vessék őket az égő tüzes kemencébe.
21 Azonnal meg is kötözték ezeket a férfiakat, és nadrágban, süvegben, saruban, ruhástól
bedobták őket az égő tüzes kemence közepébe. 22 Mivel pedig a király szigorú parancsa
szerint a kemence nagyon be volt fűtve, a tűz lángja megölte azokat a férfiakat, akik
Sidrákot, Misákot és Abdenágót belevetették. 23 Ez a három férfi pedig, vagyis Sidrák,
Misák és Abdenágó, megkötözve beleesett az égő tüzes kemence közepébe.

(A következőket a héber kéziratokban nem találtam meg.)

Azarja imája 24 Ők azonban jártak-keltek a láng közepén, dicsérték Istent és áldották
az Urat. 25 Azarja pedig ott állt, és a tűz közepén imádságra nyitotta ajkát és így szólt:

26 »Áldott vagy, Urunk, atyáink Istene,
és neved dicséretre méltó és dicsőséges mindörökké!
27 Mert igazságos vagy mindenben, amit velünk tettél,
és minden cselekedeted igaz, útjaid egyenesek,
és minden ítéleted igaz.
28 Igaz ítéletet hoztál ugyanis mindenben,
amit ránk és atyáink szent városára, Jeruzsálemre hoztál;
igaz ítélettel hoztad ránk mindazt a mi bűneink miatt.
29 Mert bűnt követtünk el, gonoszat cselekedtünk;
eltávoztunk tőled és vétkeztünk mindenben;
30 parancsaidra nem hallgattunk, nem tartottuk azokat,
és nem cselekedtünk úgy, amint meghagytad nekünk,

hogy jó dolgunk legyen.
31 Igazságos ítélettel cselekedted tehát mindazt, amit ránk hoztál,
és mindazt, amit velünk tettél:
32 átadtál minket igazságtalan,
gonosz és hitszegő ellenségeink kezébe,
és az egész föld legigazságtalanabb és leggonoszabb királyának.
33 Most a szánkat sem nyithatjuk ki;
szégyellnek és gyaláznak minket szolgáid és tisztelőid.
34 Kérünk, ne szolgáltass ki minket végleg a te nevedért,
ne semmisítsd meg szövetségedet,
35 ne vond meg tőlünk irgalmadat kedveltedért, Ábrahámért,
és szolgádért, Izsákért, és szentedért, Izraelért,
36 akiknek azt mondtad és ígérted,
hogy megsokasítod ivadékukat mint az ég csillagait,
és mint a tengerpart fövenyét;
37 mert kisebbek lettünk, Urunk, minden népnél,
és meg vagyunk ma alázva bűneinkért az egész földön.
38 Nincs ez időben fejedelem, vezér vagy próféta,
sem égő-, sem étel-, sem hála-, sem illatáldozat,
sem hely a zsengeáldozatok számára előtted,
39 hogy elnyerhessük irgalmadat;
de fogadd kegyesen megtört szívünket és alázatos lelkünket!
40 Mint kosokból, bikákból
és ezernyi kövér bárányból álló égőáldozat,
olyan kedves legyen előtted ma a mi áldozatunk,
hiszen akik benned bíznak, meg nem szégyenülnek.
41 Most teljes szívvel követünk és félünk téged,
és keressük kedvedet.
42 Ne engedd, hogy szégyent valljunk,
hanem tégy velünk kegyességed és nagy irgalmasságod szerint.
43 Szabadíts meg minket csodáiddal,
és dicsőítsd meg, Urunk, nevedet!
44 Szégyenüljenek meg mindazok,
akik gonoszságot tanúsítanak szolgáid iránt;
szégyenüljenek meg mindenhatóságod által,
és semmisüljön meg erejük;
45 hadd tudják meg, hogy te, az Úr, vagy egyedül Isten,
és dicsőséges a föld kerekségén!«

46 A király szolgái pedig, akik bedobták őket, nem szűntek meg a kemencét fűteni kőolajjal, kóccal, szurokkal és venyigével, 47 úgyhogy a láng negyvenkilenc könyöknyire kicsapott a kemencéből; 48 de amikor kitört, elégette mindazokat, akiket a káldeaiak közül a kemence közelében talált. 49 Azarjával és társaival azonban leszállt az Úr angyala a kemencébe, és kiverte a tűz lángját a kemencéből. 50 Olyanná tette a kemence belsejét, mintha harmatos szellő fújdogált volna benne, s a tűz egyáltalán nem érintette őket, sem fájdalmat, sem bármiféle bántódást nem okozott nekik.

A három ifjú dicsőítő éneke 51 Ekkor ezek mind a hárman egy szájjal dicsérték és magasztalták és áldották Istent a kemencében. Ezt mondták:

52 »Áldott vagy, Urunk, atyáink Istene!

Dicséretre méltó,
dicsőséges és mindenekfölött magasztos mindörökké!
Áldott a te dicsőséges szent neved,
dicséretre méltó, és mindenekfölött magasztos mindörökké!
53 Áldott vagy dicsőséged szent templomában,
mindenekfölött dicséretre méltó
és mindenekfölött dicsőséges mindörökké!
54 Áldott vagy királyi trónodon,
mindenekfölött dicséretes
és mindenekfölött magasztos mindörökké!
55 Áldott vagy, aki a mélységeket szemléled
s a kerubok fölött trónolsz,
dicséretre méltó és mindenekfölött magasztos mindörökké!
56 Áldott vagy az ég erősségében,
dicséretre méltó és dicsőséges mindörökké!
57 Áldjátok az Urat az Úrnak művei mindnyájan,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
58 Áldjátok az Urat az Úr angyalai,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
59 Áldjátok az Urat egek,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
60 Áldjátok az Urat vizek mind az ég felett,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
61 Áldjátok az Urat az Úr erői mindnyájan,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
62 Áldjátok az Urat nap és hold,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
63 Áldjátok az Urat ég csillagai,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
64 Áldjátok az Urat minden záporeső és harmat,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
65 Áldjátok az Urat Isten szelei mindnyájan,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
66 Áldjátok az Urat, tűz és forróság,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
67 Áldjátok az Urat hideg és forróság,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
68 Áldjátok az Urat harmat és dér,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
69 Áldjátok az Urat fagy és hideg,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
70 Áldjátok az Urat jég és hó,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
71 Áldjátok az Urat éj és nap,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
72 Áldjátok az Urat világosság és sötétség,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
73 Áldjátok az Urat villámok és fellegek,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
74 Áldja az Urat a föld,

dicsérje és mindenekfölött magasztalja őt mindörökké!
75 Áldjátok az Urat, hegyek és halmok,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
76 Áldjátok az Urat föld terményei mindnyájan,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
77 Áldjátok az Urat források,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
78 Áldjátok az Urat tengerek és folyamok,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
79 Áldjátok az Urat nagy halak, és minden, ami a vizekben mozog,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
80 Áldjátok az Urat az ég madarai mindnyájan,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
81 Áldjátok az Urat vadak és barmok mindnyájan,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
82 Áldjátok az Urat emberek fiai,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
83 Áldja Izrael az Urat,
dicsérje és mindenekfölött magasztalja őt mindörökké!
84 Áldjátok az Urat az Úr papjai,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
85 Áldjátok az Urat az Úr szolgái,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
86 Áldjátok az Urat igazak szellemei és lelkei,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
87 Áldjátok az Urat szentek és alázatos szívűek,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké!
88 Áldjátok az Urat Ananja, Azarja, Misaél,
dicsérjétek és mindenekfölött magasztaljátok őt mindörökké,
mert kiragadott minket az alvilágból,
kimentett a halál kezéből,
megszabadított az égő láng belsejéből,
és kiragadott a tűz közepéből.
89 Adjatok hálát az Úrnak, mert jó,
mert irgalma örökkévaló.
90 Áldjátok az Urat, az istenek Istenét, jámborok mindnyájan,
dicsérjétek és adjatok hálát neki,
mert irgalma örökkön-örökké tart.«

(Eddig nincs meg a héberben; amit ide tettünk, azt Teodótion kiadásából fordítottuk le.)

A három barát megmenekülése **91 (24)** Megdöbbent ekkor Nebukadnezár király, sietve felkelt és így szólt főembereihez: »Nem három megkötözött férfit dobattunk a tűz közepébe?« Azok ezt felelték a királynak: »Úgy van, király!« **92 (25)** Ő pedig így szólt : »Íme, én négy férfit látok, és azok szabadok, s a tűz közepén járnak-kelnek és semmi bántódásuk nincsen; a negyediknek olyan alakja van, mint egynek Isten fiai közül.« **93 (26)** Nebukadnezár azután odament az égő tüzes kemence ajtajához és így szólt: »Sidrák, Misák és Abdenágó, a fölséges Isten szolgái, gyertek ki és jöjjetek ide!« Erre Sidrák, Misák és Abdenágó mindjárt

kijött a tűz közepéből. 94 (27(A szatrapák, a hivatalnokok, a bírák és a király hatalmasai
összegyűltek, és látták azokon a férfiakon, hogy a tűznek semmi hatalma sem volt testükön,
és fejüknek egyetlen haja szála sem perzselődött meg, nadrágjuk sem sérült meg, sőt a tűz
szaga sem járta át őket. 95 (28) Megszólalt ekkor Nebukadnezár, és azt mondta: »Áldott
legyen az ő Istenük, azaz Sidráké, Misáké és Abdenágóé, aki elküldte angyalát és
megszabadította szolgáit, akik benne bíztak és nem hallgattak a király szavára, és kockára
tették testüket, hogy ne kelljen Istenükön kívül más istent szolgálniuk és imádniuk!
96 (29) Ezért parancsban elrendelem, hogy minden nép, törzs és nyelv, amely káromolja
Sidrák, Misák és Abdenágó Istenét, vesszen el, a házát pedig rombolják le, mert nincs is
más Isten, aki így tudna szabadulást hozni.« 97 (30) Akkor a király nagy tisztességre emelte
Sidrákot, Misákot és Abdenágót Babilon tartományában.

NEBUKADNEZÁR ÁLMA A BÜSZKE FÁRÓL: 3,98-4,34

98 (31) Nebukadnezár király minden népnek, nemzetnek és nyelvnek, amely az egész
országban lakik: »Békességtek bőségben legyen! 99 (32) Jeleket és csodákat művelt velem a
fölséges Isten; azért tetszett nekem, hogy hirdessem:

100 (33) Az ő jelei mily nagyok,
és csodái mily hatalmasok.
Országa örökkévaló ország,
és hatalma nemzedékről nemzedékre fennmarad.«

4 1 Én, Nebukadnezár, nyugodtan éltem házamban és vidáman a palotámban. 2 De
álmot láttam, s az megijesztett, nyugvóhelyemen támadt gondolataim és a fejem látomásai
megzavartak engem. 3 Ezért megparancsoltam, hogy hozzák elém Babilon valamennyi
bölcsét, hogy mondják meg nekem az álom jelentését. 4 Be is jöttek a jósok, a bűbájosok, a
káldeaiak meg a jövendőmondók, és én elmondtam előttük az álmot, de jelentését nem
tudták megmondani nekem. 5 Végül színem elé járult egyik társuk, Dániel, akit az én
Istenem nevéhez hasonlóan Baltazárnak hívnak, és akiben a szent istenek lelke van.
Elmondtam előtte az álmot: 6 »Baltazár, te a jósok legkiválóbbja, mivel tudom, hogy benned
a szent istenek lelke van, és semmiféle titok sem megfejthetetlen előtted, halld a látomást,
amit álmomban láttam, és mondd meg a jelentését. 7 Fejem a következőket látta
nyugvóhelyemen: Azt láttam, hogy íme, egy igen magas fa áll a föld közepén.

8 Nagy és erős fa volt,
a teteje az égig ért,
és látható volt az egész föld határáig.
9 Lombja igen szép volt,
gyümölcse szerfölött sok,
és volt rajta eledel minden lény számára;
alatta jószágok és vadállatok tanyáztak,
ágai közt az ég madarai röpdöstek,
és róla táplálkozott minden élőlény.
10 Láttam továbbá nyugvóhelyemen, fejem látomásában,
hogy íme, egy szent őr száll le az égből,
11 hangosan kiált, és mondja:
`Vágjátok ki a fát és vágjátok le ágait,
verjétek le lombját és szórjátok szét gyümölcseit,
meneküljenek el alóla a vadállatok, és ágai közül a madarak.
12 Gyökereinek törzsökét azonban hagyjátok meg a földben,
vas- és rézbilincsbe verve kinn a füvön;
öntözze az ég harmata,

s a vadállatokkal legyen része a föld füvében.
13 A szíve vetkőzzék ki emberi mivoltából,
és állati szívet adjanak neki,
és hét idő múljék el fölötte.
14 Ez az őrök határozott végzése,
és ez a szentek szava és kívánsága,
amíg megismerik az élők,
hogy a Fölséges uralkodik az emberek országán,
és annak adhatja, akinek akarja,
s akár a legalacsonyabb rendű embert is föléje állíthatja.'

15 Ezt az álmot láttam én, Nebukadnezár király. Te tehát, Baltazár, mondd meg hamar a jelentését, mert országomnak egyik bölcse sem tudja megmondani nekem a megfejtését; te azonban meg tudod mondani, mert a szent istenek szelleme van benned.«

16 Erre Dániel, akit Baltazárnak neveztek, közel egy óráig csendesen gondolataiba merült, és gondolatai megrémítették őt. Megszólalt azonban a király és azt mondta: »Baltazár, ne rémítsen meg téged az álom és a jelentése!« Azt felelte erre Baltazár: »Uram, bárcsak szólna az álom azoknak, akik gyűlölnek téged, és jelentése azoknak, akik ellenségeid! 17 Az a magas és hatalmas fa, amelyet láttál, amelynek teteje az égig ér, amely az egész földön látható, 18 melynek ágai igen szépek és gyümölcse nagyon sok, amelyen étel van minden lény számára, amely alatt a mező vadjai tanyáznak és ágai közt az ég madarai laknak: 19 te vagy, király! Te naggyá és hatalmassá lettél; nagyságod megnövekedett és eljutott az égig, és hatalmad az egész föld határáig. 20 Hogy pedig a király egy szent őrt látott leszállni az égből, aki így szólt: `Vágjátok ki a fát és pusztítsátok el, gyökereinek törzsökét azonban hagyjátok a földben, verjétek vas- és rézbilincsekbe kinn a füvön, hintse meg az ég harmata, s a vadállatokkal legyen étele, míg hét idő el nem múlik felette,' – 21 ez azt jelenti, ami a Fölséges határozatából uramra, királyomra következik: 22 kiűznek téged az emberek közül, és a jószágok meg a vadállatok közt lesz lakóhelyed; füvet eszel, mint az ökör, és az ég harmata öntöz meg téged, és hét idő múlik el feletted, amíg megérted, hogy a Fölséges uralkodik az emberek országán, és annak adhatja, akinek akarja. 23 Mivel azonban az volt a parancs, hogy hagyják meg annak – vagyis a fának – a gyökerét: országod megmarad számodra, ha elismered az ég hatalmát. 24 Ezért, király, legyen tetszésedre az én tanácsom: váltsd meg alamizsnával bűneidet és a szegények iránt való irgalommal gonoszságaidat; akkor talán Ő megbocsátja vétkeidet.«

25 Mindez be is következett Nebukadnezár királyon. 26 Tizenkét hónap múlva babiloni palotájában sétált, 27 és azt mondta a király: »Ugye ez az a nagy Babilon, amelyet erőm hatalmában és dicsőségem ragyogtatására én építettem ki országom székhelyévé?« 28 Még a király szájában volt a szó, amikor szózat hangzott alá az égből: »Mondom neked, Nebukadnezár király: királyi hatalmad megszűnik, 29 kivetnek az emberek közül, s jószágok és vadállatok közt lesz lakásod; füvet eszel majd, mint az ökör, és hét idő múlik el feletted, amíg megérted, hogy a Fölséges uralkodik az emberek országán, és annak adhatja, akinek akarja.« 30 Ugyanabban az órában beteljesedett a beszéd Nebukadnezáron: kivetették az emberek közül, füvet evett, mint az ökör, és az ég harmata öntözte testét, míg a szőre olyanná nem nőtt, mint a sas tolla, és körme, mint a madarak karma.

31 »Az idő elmúltával azonban én, Nebukadnezár, fölemeltem szememet az égre, és visszanyertem értelmemet. Erre áldottam a Fölségest, és dicsőítettem és magasztaltam az örökké Élőt,

mert az ő hatalma örök hatalom,
és országa nemzedékről nemzedékre fennmarad.
32 Vele szemben a föld minden lakója olyan, mint a semmi,

mert ő akarata szerint jár el
az égi hatalmakkal és a föld lakóival,
és nincs senki sem, aki kezének ellenállhatna.
s azt mondhatná neki: `Miért tetted ezt?'

33 Ugyanabban az időben értelmem visszatért hozzám, és visszajutottam királyi hatalmam dicsőségébe és fényébe; visszanyertem alakomat, és főembereim meg hivatalnokaim felkerestek engem, visszahelyeztek királyságomba, és még nagyobb dicsőségre jutottam. 34 Ezért most én, Nebukadnezár, dicsérem, magasztalom és dicsőítem az ég királyát, mert minden cselekedete igaz és útjai igazságosak, és azokat, akik kevélységben járnak, meg tudja alázni.«

BALTAZÁR LAKOMÁJA: 5,1-30

5 1 Baltazár király nagy lakomát készített ezer főemberének, és az ezrek előtt itta a bort. 2 Mikor aztán már-már ittas lett, megparancsolta, hogy hozzák elő azokat az arany- és ezüstedényeket, amelyeket atyja, Nebukadnezár hozott el a jeruzsálemi templomból, hogy igyanak belőlük a király és főemberei, feleségei és mellékfeleségei. 3 Erre előhozták a jeruzsálemi templomból elhurcolt arany- és ezüstedényeket, és ittak belőlük a király és főemberei, feleségei és mellékfeleségei. 4 Itták a bort, és dicsérgették az aranyból, ezüstből, rézből, vasból, fából és kőből való isteneiket.

5 Ugyanabban az órában ujjak jelentek meg a lámpással átellenben, s emberéhez hasonló kéz írt a királyi palota falának felületére, a király pedig figyelte az író kéz ujjait. 6 Ekkor a király arca elváltozott, és gondolatai megrémítették őt; csípőjének izma elernyedt, és a térdei egymáshoz verődtek. 7 Aztán hangosan kiáltott a király, hogy hozzák be a varázslókat, a káldeaiakat és a jövendőmondókat. Azt mondta a király Babilon bölcseinek: »Aki elolvassa ezt az írást és tudtomra adja értelmét, az bíborba öltözik, aranyláncot kap a nyakába, és a harmadik lesz országomban.« 8 Akkor bement a király összes bölcse, de nem tudták elolvasni az írást, sem az értelmét megmondani a királynak. 9 Erre Baltazár király nagyon megijedt, az arca elváltozott, és a főemberei is megrettentek. 10 A királlyal és főembereivel történt esemény hírére azonban bement a királyné a lakoma termébe, és azt mondta: »Király, örökké élj! Ne rémítsenek meg téged gondolataid, és ne változzék el arcod. 11 Van országodban egy férfi, akiben a szent istenek lelke van; atyád napjaiban vált nyilvánvalóvá, hogy tudomány és bölcsesség van benne, s azért atyád, Nebukadnezár király a varázslók, a bűbájosok, a káldeaiak és a jövendőmondók fejévé tette; a te atyád, mondom, király, 12 mert kiváló szellem, okosság, értelem, s álmok megfejtésének, titkok megmagyarázásának és csomók megoldásának tudása bőségesen volt benne, abban a Dánielben, akit a király Baltazárnak nevezett el. Nos tehát, hivasd el Dánielt, ő majd megadja a magyarázatot.«

13 Be is vezették Dánielt a király elé, és a király azt mondta neki: »Te vagy az a Dániel Júda foglyai közül, akit atyám, a király, Júdából hozott ide? 14 Azt hallottam rólad, hogy benned az istenek lelke van, és bőséges tudományt, értelmet és bölcsességet tapasztaltak benned. 15 Éppen most jöttek be színem elé a bölcs varázslók, hogy ezt az írást elolvassák és magyarázatát nekem megadják, de nem tudták e dolog értelmét megmondani. 16 Ekkor azt hallottam rólad, hogy te a homályos dolgokat meg tudod magyarázni és a csomókat megoldani; ha csakugyan el tudod olvasni ezt az írást, és meg tudod mondani nekem az értelmét, bíborba öltöztetlek, aranyláncot adok a nyakadba, és a harmadik fejedelem leszel országomban.«

17 Felelt erre Dániel, és így szólt a királynak: »Ajándékaid maradjanak a tieid, s házad ajándékait másnak add; az írást azonban elolvasom neked, király, és az értelmét tudtodra adom. 18 Király, a fölséges Isten országot, hatalmat, dicsőséget és tiszteletet adott atyádnak,

Nebukadnezárnak. 19 A hatalma miatt, amelyet neki adott, minden nép, törzs és nyelv
remegett és félt tőle. Akiket akart, megölt, akiket akart, megvert, akiket akart, felmagasztalt,
és akiket akart, megalázott. 20 Amikor azonban szíve felfuvalkodott és lelke megátalkodott a
kevélységben, letették királyi trónjáról, és dicsőségét elvették. 21 Kivetették az emberek fiai
közül, s a szíve olyan lett, mint a vadállatoké; vadszamarak közt lakott, füvet evett, mint az
ökör, és testét az ég harmata öntözte, amíg fel nem ismerte, hogy a Fölséges uralkodik az
emberek országán, és azt állíthatja fölé, akit akar. 22 Te, Baltazár, az ő fia, szintén nem
aláztad meg szívedet, noha mindezt tudtad, 23 hanem felfuvalkodtál az ég Ura ellen: az ő
házának edényeit hozták eléd, s te és a főembereid, a feleségeid és mellékfeleségeid bort
ittatok belőlük, közben az ezüstből, aranyból, rézből, vasból, fából és kőből való isteneket
dicsérted, akik sem nem látnak, sem nem hallanak, sem nem éreznek, Istent azonban, aki
kezében tartja leheletedet és minden utadat, nem dicsőítetted. 24 Ezért küldte ő a kézujjat,
amely ezt az írást ideírta. 25 Az írás, amelyet írt, a következő: Mene, Tekel, Parszin. 26 A
dolog értelme pedig ez: Mene: megszámlálta Isten országodat, és véget vetett neki. 27 Tekel:
megmért téged a mérlegen, és könnyűnek talált. 28 Parszin: elosztotta országodat, és a
médeknek meg a perzsáknak adta.« 29 Akkor a király parancsára Dánielt bíborba öltöztették,
aranyláncot tettek a nyakába, és kihirdették róla, hogy mint harmadik, ő gyakorolja a
hatalmat az országban. 30 Ugyanazon az éjjelen megölték Baltazár káldeai királyt.

DÁNIEL AZ OROSZLÁNOK VERMÉBEN: 6,1-29

6 1 Akkor a méd Dáriusz foglalta el az országot, hatvankét esztendős korában. 2 Úgy
tetszett Dáriusznak, hogy országa fölé, egész birodalmában elosztva százhúsz szatrapát
állítson; 3 azok fölé pedig három főnököt, akik közül az egyik Dániel volt, hogy a szatrapák
nekik adjanak számot, és a királynak ne legyen annyi gondja. 4 Dániel azonban kiválóbb
volt valamennyi főnöknél és szatrapánál, mert Isten lelke nagyobb mértékben volt meg
benne. 5 Mivel a király őt egész országa fölé szándékozott állítani, azért a főnökök és a
szatrapák arra törekedtek, hogy valami kifogást találjanak Dániel ellen a király
szolgálatában, de semmi kifogást vagy gyanús dolgot sem tudtak találni, mert hűséges volt,
és semmiféle bűnt vagy gyanús dolgot sem lehetett találni benne. 6 Azért ezt mondták azok a
férfiak: »Nem találunk ez ellen a Dániel ellen semmi kifogást sem, hacsak nem az ő
Istenének törvényében.« 7 Akkor a főnökök és a szatrapák a királyhoz futottak és azt
mondták neki: »Dáriusz király, örökké élj! 8 Országodnak összes főnöke, hivatalnoka,
szatrapája, tanácsosa és bírája megállapodtak, hogy királyi rendeletet és határozatot kell
kibocsátani, hogy mindenki, aki harminc napon belül valamely kéréssel bármely más
istenhez vagy emberhez fordul, mint hozzád, király, azt vessék az oroszlánok vermébe.
9 Most azért király, erősítsd meg ezt a határozatot és add ki írásban a rendeletet, hogy a
médek és a perzsák törvénye következtében megváltoztatni ne lehessen, és senki meg ne
szeghesse.« 10 Dáriusz király ki is adta és kibocsátotta a rendeletet.

11 Noha Dániel ezt tudta – azt tudniillik, hogy a rendeletet kibocsátották –, bement a
házába, és felső termének Jeruzsálem felé nyitott ablakánál naponként háromszor térdre
borult és imádkozott, s magasztalta Istenét, úgy, amint azelőtt is tenni szokta. 12 Így azok az
emberek, akik fürkészve lesték, rá is találtak Dánielre, amint imádkozott és Istenéhez
könyörgött. 13 Erre elmentek, és kérdést intéztek a királyhoz a parancs felől: »Király! Vajon
nem rendelted-e el, hogy mindenkit, aki harminc napon belül valamely más istenhez vagy
emberhez fordul kéréssel, mint hozzád, király, azt vessék az oroszlánok vermébe?« Azt
felelte nekik a király: »Úgy van a dolog, a médek és a perzsák megszeghetetlen törvénye
szerint.« 14 Ekkor ők feleltek, és azt mondták a királynak: »A Júda fogoly fiai közül való
Dániel nem törődik törvényeddel és a határozattal, amit kiadtál, hanem naponként
háromszor elimádkozza a maga imádságát.« 15 Mikor a király ezt meghallotta, nagyon

elszomorodott, és Dániel mellé állt, hogy őt megszabadítsa, s egészen napnyugtáig azon fáradozott, hogy megmentse. 16 Ám azok a férfiak megértették a királyt és azt mondták neki: »Tudd meg, király, hogy a médek és a perzsák törvénye szerint semmiféle határozatot, amelyet a király kiad, megváltoztatni nem szabad.«

17 Erre a király kiadta a parancsot, és Dánielt előhozták, és az oroszlánok vermébe vetették. Azt mondta akkor a király Dánielnek: »A te Istened, akit te mindenkor tisztelsz, szabadítson meg téged!« 18 Aztán hoztak egy követ, rátették a verem szájára, s a király lepecsételte gyűrűjével és főembereinek gyűrűjével, hogy semmi se történjék Dániel ellen.

19 A király aztán hazament, és étkezés nélkül nyugalomra tért. Nem is hordták fel elé az étkeket, de még az álom is elkerülte őt. 20 Hajnalhasadtával aztán felkelt a király, és sietve az oroszlánok verméhez ment. 21 Mikor a verem közeléhez ért, síró hangon hívta Dánielt és szólította őt: »Dániel, az élő Isten szolgája, vajon a te Istened, akinek te mindenkor szolgálsz, meg tudott-e téged szabadítani az oroszlánoktól?« 22 Azt felelte erre Dániel a királynak: »Király, örökké élj! 23 Az én Istenem elküldte angyalát és bezárta az oroszlánok száját, és ezek nem ártottak nekem, mert ő igaznak talált engem; de ellened sem követtem el bűnt, király!« 24 Igen megörült ennek a király, és megparancsolta, hogy húzzák ki Dánielt a veremből. Ki is húzták Dánielt a veremből, és semmi sérülést sem találtak rajta, mert bízott az ő Istenében. 25 A király parancsára azonban elővezették azokat a férfiakat, akik Dánielt bevádolták, és őket magukat vetették az oroszlánok vermébe, valamint fiaikat és feleségeiket. Még le sem értek a verem fenekére, s az oroszlánok máris megragadták őket, és összetörték minden csontjukat.

26 Ekkor Dáriusz király írt minden népnek, törzsnek és nyelvnek, amely bárhol a földön lakik: »Békességtek bőségben legyen! 27 Elrendeltem, hogy egész birodalmamban és országomban rettegjék és féljék Dániel Istenét,

Mert ő az élő Isten,
és örökké az marad;
az Ő országának nem lesz vége,
és hatalma örökké tart.
28 Ő megment és megszabadít,
jeleket és csodákat művel
az égen és a földön;
Ő, aki megszabadította Dánielt
az oroszlánok verméből.«

29 Dánielnek ettől fogva jó sorsa volt Dáriusz uralkodása alatt és a perzsa Cirusz uralkodása alatt.

LÁTOMÁS A NÉGY ÁLLATRÓL ÉS AZ EMBERFIÁRÓL: 7,1-28

7 1 Baltazárnak, Babilon királyának első esztendejében Dániel álmot látott, és fejének látomása volt nyugvóhelyén; és az álmot néhány szóban összefoglalva és a lényegét összefoglalva le is írta a következőképpen: 2 »Éjszaka látomásomban azt láttam, hogy íme, az ég négy szele háborút támasztott a nagy tengeren, 3 és négy nagy vadállat szállt fel a tengerből; mindegyik különbözött a másiktól. 4 Az első olyan volt, mint a nőstény oroszlán, de sasszárnyai voltak; láttam, hogy kiszaggatták szárnyait, majd felemelték a földről, a lábára állították, mint valami embert, és emberi szívet kapott. 5 A másik vadállat íme, olyan volt, mint a medve; félig állt, a szájában a fogai között három borda volt, és azt mondták neki: `Kelj fel, egyél nagyon sok húst!' 6 Aztán íme, egy másik vadállatot láttam; olyan volt

mint a párduc, de négy madárszárnya volt; fej négy volt ezen a vadállaton, és hatalmat
kapott. 7 Ezután íme, egy negyedik vadállatot láttam az éjszakai látomásban: rettenetes,
csodálatos és igen erős volt; nagy vasfogai voltak, falt és rágott, és a maradékot összetaposta
a lábával; más volt, mint azok az állatok, amelyeket előtte láttam, és tíz szarva volt.
8 Figyeltem a szarvakat, és íme, még egy kis szarv támadt köztük; az előbbi szarvak közül
hármat kitéptek miatta; és íme, ezen a szarvon az ember szeméhez hasonló szemek voltak,
és egy száj, amely nagy dolgokat beszélt.

9 Néztem,
és egyszer csak trónokat állítottak fel,
s egy Ősöreg leült;
a ruházata fehér volt, mint a hó,
és fején a haj olyan, mint a tiszta gyapjú;
trónja lángoló tűz, kerekei égő tűz.
10 Tüzes és sebes folyó jött ki színe előtt;
ezerszer ezren szolgáltak neki,
és tízezerszer százezren hódoltak neki;
a bíróság leült és a könyveket felnyitották.

11 Amint néztem, láttam, hogy az elbeszélt nagy dolgok miatt, amelyeket az a szarv
mondott, megölték a vadállatot, a teste elpusztult, és a tűzbe vetették, hogy elégessék. 12 A
többi vadállattól is elvették a hatalmat, és meghatározták, hogy mikortól meddig tartson
életük ideje.

13 Majd azt láttam az éjszakai látomásban,
hogy íme, az ég felhőiben valaki jött,
aki olyan volt, mint az Emberfia,
s amikor az Ősöregig eljutott,
az ő színe elé vitték,
14 és ő hatalmat, méltóságot és országot adott neki,
hogy minden nép, törzs és nyelv neki szolgáljon,
és hatalma örök hatalom legyen,
amely meg nem szűnik,
és országa olyan, amely el nem pusztul.

15 Ekkor a lelkem megrendült; én, Dániel, megremegtem e dolgok miatt, és az, amit a
fejem látott, megzavart engem. 16 Odamentem az egyik ottállóhoz, és biztos magyarázatot
kértem tőle mindezekre. Ő megmondta és megmagyarázta nekem a dolgok értelmét: 17 `Ez a
négy nagy vadállat négy olyan ország, amely a földön támad; 18 a fölséges Isten szentjei
azonban elnyerik majd az országot, és övék lesz az ország örökké, örökkön-örökké.'

19 Aztán meg akartam tudni a valót a negyedik vadállatról, amely nagyon különbözött
az összes többitől, és igen rettenetes volt; a fogai és körmei vasból voltak, falt és rágott, és a
maradékot a lábával összetaposta; 20 a tíz szarvról is, ami fején volt, továbbá arról a
másikról, ami kinőtt, és amely előtt három szarv lehullott; arról a szarvról, amelynek szeme
volt és nagy dolgokat beszélő szája, és nagyobb volt a többinél. 21 Láttam ugyanis, hogy
íme, az a szarv hadat viselt a szentek ellen és diadalmaskodott rajtuk, 22 míg el nem jött az
Ősöreg, és igazságot nem szolgáltatott a Fölséges szentjeinek, és el nem jött az idő, és a
szentek birtokukba nem vették az országot. 23 Ő így szólt: `A negyedik vadállat egy
negyedik ország lesz a földön, amely nagyobb lesz minden országnál; felfalja, összetiporja
és összezúzza az egész földet. 24 Ennek az országnak a tíz szarva pedig tíz király lesz;
őutánuk pedig egy másik támad, amely hatalmasabb lesz az előbbieknél, és három királyt
megaláz. 25 Sokat beszél a Fölséges ellen, és megtiporja a Magasságbeli szentjeit; azt hiszi,
hogy meg tudja változtatni az időket és a törvényeket; s kezébe is adják azokat egy ideig,

időkig és egy fél ideig. 26 Aztán leül a bíróság, hogy a hatalmát elvegyék, összetiporják és
mindörökre megsemmisítsék, 27 és az országot, a hatalmat és az ország nagyságát az egész
ég alatt átadják a Magasságbeli szentjei népének; az országa örökkévaló ország lesz, és neki
szolgál majd és engedelmeskedik minden király.'« 28 Itt lett vége a beszédnek. Engem,
Dánielt, nagyon megrémítettek gondolataim, és arcom színe elváltozott; de megőriztem ezt a
dolgot szívemben.

LÁTOMÁS A KOSRÓL ÉS A KECSKEBAKRÓL: 8,1-27

8 1 Baltazár király uralkodásának harmadik esztendejében látomásom volt. Én,
Dániel, az után, amit először láttam, 2 azt láttam látomásomban, hogy Szúza várában, Élám
tartományában vagyok, s azt láttam a látomásban, hogy az Uláj folyónál vagyok. 3 Amint
felemeltem szememet, láttam, hogy íme, egy kos áll a víz előtt. Két nagy szarva volt, de az
egyik nagyobb volt, mint a másik, és később még növekedett. 4 Láttam, hogy a kos nyugat,
észak és dél felé öklelt szarvaival, és semmiféle vadállat nem tudott ellenállni neki és
hatalmától megszabadulni; azt tett, amit akart, és naggyá lett. 5 Amíg erre figyeltem, íme,
egy kecskebak rontott nyugat felől az egész föld színére, anélkül, hogy a földet érintette
volna. A bak hatalmas szarvat viselt a szemei között, 6 és eljutott egészen addig a kétszarvú
kosig, amelyet a kapu előtt láttam állni, és dühödt erővel feléje rohant. 7 Mikor aztán a kos
közelébe jutott, dühösen nekirontott a kosnak, és letörte két szarvát, s a kos nem tudott
ellenállni neki. Aztán földre terítette és összetaposta, és senki sem tudta a kost a hatalmából
megszabadítani. 8 A kecskebak ezután igen naggyá lett, de éppen, amikor a legnagyobb volt,
a nagy szarva letörött, és a helyében négy szarv nőtt ki az ég négy tája felé. 9 Az egyikből
aztán egy kis szarv nőtt ki, és igen nagyra nőtt dél, kelet és a dicső ország felé, 10 sőt felnőtt
az ég seregéig. Néhányat a seregből és a csillagokból levetett a földre és összetaposta őket.
11 Majd felnőtt egészen a sereg Fejedelméig, elvette tőle az örökkön égő áldozatot, és
megalázta szent helyét. 12 Mert a bűnök miatt hatalom adatott neki a szüntelen való áldozat
ellen, földre terítette az igazságot, és tetteivel sikert aratott.

13 Akkor hallottam, hogy az egyik szent beszél, és egy másik szent így szólt annak,
aki beszélt és akit én nem ismertem: »Mennyi időre szól ez a látomás az örökkön égő
áldozatról, s a pusztítás bűnének elkövetéséről, a szentély és a sereg megtiprásáról?« 14 Az
mondta neki: »Kétezer-háromszáz napra, estére, reggelre; aztán tisztává lesz a szentély.«

15 Történt pedig, hogy amikor én, Dániel, ezt a látomást láttam és az értelmét
kerestem, íme, elém állt egy férfihoz hasonló alak. 16 Az Uláj felől emberi szót hallottam,
mely kiáltott és szólt: »Gábriel, magyarázd meg neki a látomást!« 17 Erre ő odajött és
megállt ott, ahol én álltam; amikor odajött, remegve arcra borultam, s ő azt mondta nekem:
»Értsd meg, emberfia, hogy az utolsó időkben megy teljesedésbe ez a látomás.« 18 Amikor
hozzám szólt, arcra estem a földön, de ő megérintett, a lábamra állított, 19 és azt mondta
nekem: »Megmutatom neked, mi történik majd az átok idejének végén; mert vége lesz az
időnek.

20 Az a kétszarvú kos, amelyet láttál, a médek és a perzsák királya, 21 a kecskebak
pedig a görögök királya, és a nagy szarv, amely a szemei között volt, az első király. 22 Az
pedig, hogy letört és négy támadt a helyében: a népéből négy király fog támadni, de az ő
ereje nélkül. 23 Az ő uralmuk után, amikor megnő a gonoszság, egy arcátlan, cselszövő
király támad. 24 A hatalma megerősödik, de nem a maga erejéből, és hihetetlen mértékben
pusztít majd mindent, és sikert is arat tetteivel. Megöli majd a hatalmasokat és a szentek
népét 25 kénye-kedve szerint. Sikeres lesz a cselszövés a kezében, és szívét nagy dolgokra

irányítja; mindenben bővelkedve igen sokakat megöl, sőt a fejedelmek Fejedelme ellen is támad; de elpusztul anélkül, hogy emberi kéz illetné. 26 A látomás, ami az estékről és a reggelekről szólt, igaz; te azonban pecsételd le a látomást, mert csak sok nap múlva következik be.« 27 Erre én, Dániel, elájultam és napokon keresztül beteg voltam; mikor aztán felkeltem, intéztem a király ügyeit, és álmélkodtam a látomáson, de nem volt senki sem, aki megmagyarázza.

JÖVENDÖLÉS A HETVEN ÉVHÉTRŐL: 9,1-27

9 1 A káldeai birodalom méd származású királyának, Dáriusznak, Ahasvérus fiának első esztendejében, 2 uralkodásának első esztendejében én, Dániel, megértettem a Könyvekből, hogy az Úr az esztendők számára vonatkozólag ezt a szózatot intézte Jeremiás prófétához: Jeruzsálem pusztulása teljes hetven esztendeig tart. 3 Erre én az Úrhoz, Istenemhez fordítottam arcomat, hogy böjtölve, szőrruhában és hamuban könyörögjek és esdekeljek előtte. 4 A következőképpen imádkoztam az Úrhoz, Istenemhez, és a következő vallomást tettem:

»Hozzád könyörgök, Uram, te nagy és félelmetes Isten, aki megtartod szövetségedet és irgalmadat azok iránt, akik szeretnek téged és megtartják parancsaidat! 5 Vétkeztünk, gonoszságot követtünk el, istentelenül cselekedtünk, eltávoztunk és elfordultunk parancsaidtól és végzéseidtől. 6 Nem engedelmeskedtünk szolgáidnak, a prófétáknak, akik nevedben szóltak királyainkhoz, fejedelmeinkhez, atyáinkhoz és az ország egész népéhez. 7 Az igazság a tied, Uram, az arcpirulás pedig, miként a jelen mutatja, a miénk, Júda férfiaié, Jeruzsálem lakóié, egész Izraelé, legyenek bár közel vagy távol, mindazokban az országokban, ahová száműzted őket gonoszságaik miatt, amelyekkel ellened vétkeztek. 8 Uram, az arcpirulás a miénk, királyainké, fejedelmeinké és atyáinké, akik vétkeztek; 9 de a tied, Urunk, Istenünk, az irgalom és a megbocsátás. Mi ugyanis eltávoztunk tőled, 10 és nem hallgattunk az Úrnak, Istenünknek szavára, hogy törvénye szerint járjunk, amit nekünk szolgái, a próféták által adott. 11 Egész Izrael megszegte törvényedet, és elfordult, hogy ne hallja szavadat. Ekkor ránk hullott az az átok és az a fenyegetés, ami meg van írva Mózesnek, Isten szolgájának könyvében, mert vétkeztünk ellene. 12 Ő beteljesítette, amit mondott rólunk és fejedelmeinkről, akik ítélkeztek rajtunk, hogy olyan nagy csapást hoz ránk, amilyen még soha, sehol sem volt az egész ég alatt; és úgy is történt Jeruzsálemmel. 13 Amint írva van Mózes törvényében, úgy jött ránk mindez a csapás. Nem kérleltük meg színedet, Urunk, Istenünk azzal, hogy gonoszságainkból megtértünk volna és igazságodra ügyeltünk volna. 14 Ezért gondolt az Úr a veszedelemre és hozta el azt ránk. Igazságos az Úr, a mi Istenünk minden tettében, amelyet véghez vitt, mert nem hallgattunk szavára. 15 Most azonban, Urunk, Istenünk, aki erős kézzel kihoztad népedet Egyiptom földjéről, és nevet szereztél magadnak mind a mai napig – noha vétkeztünk, gonoszságot cselekedtünk –, 16 kérlek, Uram, egész igazságodra, forduljon el haragod és bosszúságod városodtól, Jeruzsálemtől, és szent hegyedtől, hiszen Jeruzsálem és néped a mi vétkeink miatt és atyáink gonoszsága miatt gyalázat tárgya mindazok előtt, akik körülöttünk vannak. 17 Most azonban hallgasd meg, Istenünk, szolgád könyörgését és esdeklését, és önnön kedvedért ragyogtasd fel arcodat feldúlt szentélyed felett. 18 Hajtsd hozzánk, Istenem, füledet, és hallgass meg; nyisd fel szemedet és lásd meg pusztulásunkat, és azt a várost, amelyik a nevedet viseli, hiszen nem a mi érdemeinkben, hanem a te nagy irgalmasságodban bízva terjesztjük színed elé könyörgéseinket. 19 Hallgass meg, Uram! Légy kegyes, Uram! Figyelj ránk, és cselekedj önnön kedvedért késedelem nélkül, Istenem, hiszen a te nevedet viseli városod és néped!«

20 Még beszéltem és imádkoztam, megvallottam bűneimet és népemnek, Izraelnek bűneit, és Istenemnek színe elé terjesztettem könyörgésemet Istenemnek szent hegyéért,

21 még mondtam az imádságot, mikor íme, Gábriel, az a férfi, akit az előbbi látomásban
láttam, gyorsan hozzám repült és megérintett az esti áldozat idején. 22 Hogy
megmagyarázza, így szólt hozzám: »Dániel, máris eljöttem, hogy megmagyarázzam neked a
dolog értelmét. 23 Amikor imádkozni kezdtél, elhangzott egy szózat, s én eljöttem, hogy
tudtodra adjam, mert te kedvelt férfi vagy: figyelj tehát a szózatra és értsd meg a látomást.

24 Hetven hét van kiszabva népedre
és szent városodra,
míg megszűnik a törvényszegés
és véget ér a bűn,
eltörlik a gonoszságot,
és örök igazság támad,
beteljesedik a látomás és a jövendölés,
s felkenik a Szentek Szentjét.
25 Tudd meg tehát és értsd meg:
annak a parancsnak a kiadásától,
hogy ismét felépüljön Jeruzsálem,
a felkent fejedelemig
hét hét és hatvankét hét telik el,
és viszontagságos időkben
ismét felépülnek az utcák és a falak.
26 Hatvankét hét múlva
megölik a felkentet,
és népe nem lesz,
hogy őt megtagadja.
A várost és a szentélyt elpusztítja
egy nép az eljövendő vezérrel,
a vége rombolás,
s a háború vége után
jön az elhatározott pusztulás.
27 Azután egy héten
sokakkal megerősíti a szövetséget,
és a hét közepén megszűnik
a véres áldozat és az ételáldozat,
a templomban vészthozó undokság lesz,
és véges-végig megmarad a pusztulás.«

UTOLSÓ KINYILATKOZTATÁSOK: 10,1-12,13

10 1 Cirusznak, a perzsák királyának harmadik esztendejében Dániel, akit Baltazárnak
neveztek el, kinyilatkoztatásban részesült, amely igaz dolgot és nagy háborúságot közölt; ő
figyelt a dologra, és megértette a látomást. 2 Azokban a napokban én, Dániel, teljes három
hétig gyászoltam; 3 jóízű kenyeret nem ettem, hús és bor nem ment be számba, és olajjal
nem kentem meg magamat, amíg a teljes három hét el nem telt.

4 Az első hónap huszonnegyedik napján, amikor a nagy folyam, a Tigris mellett
voltam, 5 felemeltem szememet, és íme, egy gyolcsruhába öltözött férfit láttam. A derekát
színarany övezte, 6 teste olyan volt, mint a krizolit, az arca mint a villám fénye, a szeme
mint az égő tűz, a karja és a lábszára, mint a ragyogó érc, s a szavának hangja olyan, mint a
sokaság hangja. 7 Egyedül én, Dániel, láttam ezt a látomást; azok a férfiak, akik velem

voltak, semmit sem láttak, de olyan nagy félelem fogta el őket, hogy elfutottak és elrejtőztek. 8 Amikor magamra maradtam és ezt a nagy látomást láttam, erő nem maradt bennem, az arcom elváltozott, elbágyadtam, és minden erőm odalett. 9 Mikor pedig szavának hangját hallottam, ennek hallatán rémülten arcra estem, és arcom a földhöz tapadt.

10 Akkor íme, egy kéz megérintett, a térdemre és a tenyeremre állított, 11 és azt mondta nekem: »Dániel, te kedvelt férfi, értsd meg az igéket, amelyeket hozzád intézek, és állj talpra, mert éppen most küldött Ő engem hozzád.« Mikor ezeket a szavakat mondta nekem, én remegve felálltam. 12 Ekkor így szólt hozzám: »Ne félj, Dániel, mert az első naptól fogva, amikor szívedet arra adtad, hogy értelmet nyerj és magadat Istened színe előtt sanyargasd, szavaid meghallgatásra találtak, és én éppen a te szavaid miatt jöttem. 13 A perzsák országának fejedelme azonban huszonegy napon át az utamba állt, de íme, Mihály, a legfőbb fejedelmek egyike segítségemre jött, és én őt hagytam ott a perzsák királyánál. 14 Azért jöttem, hogy tudtodra adjam, mi fog történni népeddel a végső napokban, mert a látomás megint azokról a napokról szól.« 15 Amikor ezeket a szavakat elmondta nekem, a földre szegeztem tekintetemet és hallgattam. 16 Ekkor íme, egy emberfiához hasonló alak megérintette ajkamat, én pedig megnyitottam számat, beszélni kezdtem, és így szóltam ahhoz, aki előttem állt: »Uram! Amikor téged láttalak, az inaim elernyedtek, és semmi erő sem maradt bennem. 17 Hogyan beszélhetnék tehát én, uram szolgája, veled, uram, mikor semmi erő sem maradt bennem, és még a lélegzetem is elállt?« 18 Erre ismét megérintett engem az, aki emberhez hasonlónak látszott, megerősített, 19 és így szólt: »Ne félj, te kedvelt férfi! Béke veled! Légy erős és légy bátor!« Amikor ezt mondta nekem, erőre kaptam, és így szóltam: »Beszélj, Uram, mert megerősítettél.«

20 Ekkor így szólt: »Vajon tudod-e, miért jöttem hozzád? Íme, most visszatérek, hogy megküzdjek a perzsák fejedelmével; aztán pedig kivonulok, s megjelenik és jön a görögök fejedelme – 21 de tudtodra adom azt, ami fel van jegyezve az igazság könyvében –; és mindezekkel szemben nincs más segítőm, mint Mihály, a ti fejedelmetek.

11 1 A méd Dáriusz mellett álltam én első esztendejétől fogva, hogy megerősödjék és hatalmassá legyen. 2 Most pedig igazságot hirdetek neked. Íme, még három király támad Perzsiában, s a negyedik nagyobb gazdagságra jut valamennyinél. Amikor gazdagsága által hatalmassá lesz, mindenkit felingerel Görögország ellen. 3 Aztán egy erős király támad: nagy hatalommal fog uralkodni, és megtesz mindent, amit csak akar. 4 Ám alighogy hatalomra jut, a birodalma összeomlik, és a négy égtáj szerint felosztják; nem az ő utódaira száll, és nem is lesz olyan hatalmas, mint az ő uralma alatt volt, mert birodalmát szétszaggatják, és másokra száll, nem azokra. 5 A déli király erős lesz, de az egyik fővezére fölékerekedik és uralomra jut, és birodalma nagy lesz. 6 Évek múlva aztán szövetségre lépnek: a déli király leánya elmegy az északi királyhoz, hogy békét szerezzen, de a kar erejét nem tudja fenntartani, és ivadéka meg nem marad. Kiszolgáltatják őt és kísérő apródjait, és azokat, akik őt ezekben az időkben támogatták. 7 Ám az ő gyökereinek hajtásából sarj támad, s az hadra kel, és bevonul az északi király tartományába. Kényére-kedvére hatalmaskodik velük, 8 sőt még isteneiket, szobraikat és drága ezüst- és aranyedényeiket is elviszi zsákmányként Egyiptomba, s diadalmaskodik az északi királyon. 9 Az betör ugyan a déli király országába, de kénytelen visszatérni a maga földjére. 10 Fiai azonban felháborodva igen hatalmas hadsereget gyűjtenek, amely sietve felvonul és beözönlik, akkor aztán ő ismét bevonul és keményen megtámadja annak erősségét. 11 Erre a déli király felháborodottan kivonul, és harcba száll az északi királlyal, aki igen nagy sereget állít fel, de a sereg a másiknak a kezébe kerül. 12 Fogságba is ejti a sereget és a szíve felfuvalkodik. Bár sok ezret lever, mégsem diadalmaskodik, 13 mert az északi király ismét sereget állít, sokkal nagyobbat, mint azelőtt, és idők és esztendők múltán hatalmas

hadsereggel és nagy felszereléssel sebtében betör. 14 Azokban az időkben sokan felkelnek a déli király ellen; a te néped hitszegő fiai is felkelnek, hogy teljesítsék a látomást és elessenek. 15 Akkor eljön az északi király, és töltést emel, elfoglalja a legjobban megerősített várakat is, s a déli király karja nem bír vele. Hiába kelnek ellenállásra válogatottjai, erejük nem lesz, 16 a támadója azt tesz vele, amit akar, s nem lesz senki, aki ellenállhatna neki. Akkor megáll a dicsőséges földön, és a keze elpusztítja azt. 17 Aztán arra törekszik, hogy egész birodalmát hatalmába kerítse, s ezért jól bánik vele. Egy asszonyt ad neki, hogy országát felforgassa, de nem ér célt és nem szerzi meg. 18 Ezután a szigetek felé fordítja arcát, és sokat elfoglal; de egy vezér véget vet gyalázatosságának, és megfizet neki gyalázatosságáért. 19 Végül saját országának földjére fordítja arcát, megbotlik és elesik, s meg sem találják. 20 Helyébe pedig hitvány és a királyi díszre méltatlan ember áll, de rövid idő múlva, nem haraggal és nem háborúban, elpusztítják.

21 A helyébe megvetésre méltó ember áll; a királyi méltóság meg nem illeti, alattomban jön, és csalárdsággal szerzi meg a királyságot. 22 Legyőzi és összezúzza az ellene hadakozó karokat, sőt a szövetség fejedelmét is. 23 Noha barátságot köt, csalárdul jár el vele, rátör és legyőzi kicsiny sereggel. 24 Bevonul a leggazdagabb és legvagyonosabb városokba, és azt tesz, amit nem tettek atyái és atyáinak atyái: rabol, zsákmányol, gazdagságukat eltékozolja, s terveket sző a legerősebb helyek ellen is, de csak egy ideig. 25 Aztán nagy sereggel, dühödt erővel és szívvel a déli király ellen vonul, s a déli király nagy és igen erős sereggel hadba száll, de helytállni nem tud, mert cselt szőnek ellene. 26 Romlásba döntik őt asztaltársai, a hadserege pedig vereséget szenved, sokan elpusztulnak és elesnek belőle. 27 Mindkét király szíve rosszat forral, és még egy asztalnál is hazugságot beszélnek. Célt azonban nem érnek, mert a vég még más időre marad. 28 Azután nagy kincsekkel visszaindul országába, a szíve a szent szövetség ellen fordul és cselekszik, aztán visszatér földjére. 29 A meghatározott időben azonban ismét dél ellen vonul; de ez az útja nem lesz olyan, mint az előbbi. 30 Hajók és rómaiak jönnek ugyanis ellene, s ő megdöbben és visszafordul. Méltatlanságot tervez és tesz a szent szövetség ellen, hazatérve pedig azokra fordítja gondolatait, akik elhagyták a szent szövetséget. 31 Seregei felállnak, meggyalázzák a szent várat, megszüntetik a mindennapi áldozatot, és felállítják a vészthozó undokságot. 32 Az istentelenek csalárd hitszegést követnek el a szövetség ellen, a nép azonban, amely ismeri Istenét, kitart és cselekszik. 33 A nép értelmesebbjei sokakat belátásra bírnak, egy ideig mégis hullanak a kard, a láng, a fogság és a rablás miatt. 34 De miközben hullanak, némi segítséget is nyernek, bár igen sokan álnokul csatlakoznak hozzájuk. 35 Az értelmesek közül is elhullanak többen, hogy ők is próbatételt szenvedjenek, kiválogassák őket és megtisztuljanak az előre meghatározott ideig, mert még más idő is lesz.

36 Közben a király a maga kénye-kedve szerint cselekszik, felfuvalkodik és nagyzolni kezd minden isten ellen, és nagyokat mond az istenek Istene ellen, és sikert is arat, míg be nem telik a harag, és végzete be nem következik. 37 Atyáinak Istenére sem vet ügyet; az asszonyok kívánságának hódol, és más istennel sem törődik, mert valamennyi fölé helyezi magát. 38 De tiszteli a várak istenét a maga helyén, azt az istent tiszteli arannyal, ezüsttel, drágakővel, kincsekkel, akit atyái nem ismertek, 39 és azon lesz, hogy a várakat megerősítse az idegen istennel, és azoknak, akik tisztelik, sok méltóságot juttat, sokak felett való hatalmat ad és ingyenföldet osztogat.

40 De a meghatározott időben hadba száll ellene a déli király; erre mint a fergeteg rátámad az északi király szekerekkel, lovasokkal és nagy hajóhaddal; betör az országukba, összetöri őket és keresztülvonul rajtuk. 41 Bevonul a dicsőséges országba is, sokan elesnek, s csak ezek menekülnek meg kezétől: Edom, Moáb, és Ammon fiainak legjava. 42 Kezét

ráveti az országokra, és Egyiptom földje sem menekül meg. 43 Hatalmába ejti Egyiptom
arany- és ezüstkincseit s minden drágaságát; Líbián és Etiópián is keresztülvonul. 44 De a
keletről és északról jövő hírek zavarba ejtik, s ő elmegy nagy sereggel, hogy igen sokakat
letiporjon és megöljön; 45 felüti sátorpalotáját a tengerek között a dicsőséges szent hegyen,
de eléri a vég, és nem lesz, aki segíthetne rajta.

12 1 Abban az időben felkel azonban Mihály, a nagy fejedelem, néped fiainak
oltalmazója, és olyan idő jön, amilyen a nemzetek keletkezése óta addig az időig még nem
volt. Abban az időben megszabadul népedből mindenki, aki be van írva a könyvbe. 2 Akkor
azok közül, akik a föld porában alszanak, sokan felébrednek: némelyek örök életre, mások
pedig, hogy örök gyalázatot lássanak. 3 Akkor a tanultak ragyogni fognak, mint az
égboltozat fénye, s akik igazságra oktattak sokakat, tündökölnek örökkön-örökké, miként a
csillagok. 4 Te, Dániel, zárd le ezeket a beszédeket, és pecsételd le ezt a könyvet az elrendelt
időig; sokan fogják majd azt tanulmányozni, és nagy lesz a tanulsága.

5 Ekkor én, Dániel, íme, úgy láttam, mintha két más férfi állna ott: az egyik a folyóvíz
innenső partján, a másik a túloldalon, a folyóvíz másik partján. 6 Erre megkérdeztem attól a
gyolcsruhába öltözött férfitól, aki a folyóvíz fölött állt: »Mikor érnek véget ezek a csodás
dolgok?« 7 S hallottam, amint az a gyolcsruhába öltözött férfi, aki a folyóvíz fölött állt,
jobbját és balját az égre emelve megesküdött az örökké Élőre: »Egy idő, idők és fél idő
múlva, amikor véget ér a szent nép hatalmának pusztítása, akkor teljesedik be mindez.«
8 Mivel nem értettem, amit hallottam, így szóltam: »Uram, mi lesz majd ezek után?« 9 Ő
azonban ezt felelte: »Menj, Dániel, mert ezek a beszédek be vannak zárva és le vannak
pecsételve az előre elhatározott időig. 10 Kiválasztanak és megtisztítanak sokakat,
tűzpróbára vetik őket, az istentelenek pedig kegyetlenül cselekszenek. Az istentelenek közül
senki sem érti meg ezeket, a tanultak azonban megértik. 11 Attól az időtől, hogy megszűnik
az örökkön égő áldozat és felállítják a vészthozó undokságot, ezerkétszázkilencven nap telik
el. 12 Boldog, aki kitart és eléri az ezerháromszázharmincötödik napot! 13 Te csak menj az
előre megszabott vég felé; nyugodni fogsz, de a napok végén felkelsz, hogy elnyerd
sorsodat.«

(Eddig olvassuk Dánielt a héber könyvben. Ami ezután következik a könyv végéig, azt Teodótion kiadásából fordítottuk le.)

FÜGGELÉKEK: 13,1-14,42

13 **Zsuzsanna története** 1 Lakott Babilonban egy férfi, akit Joakimnak hívtak.
2 Helkijának Zsuzsanna nevű leányát vette feleségül, aki igen szép és istenfélő volt, 3 mert
szülei, akik igazak voltak, leányukat Mózes törvénye szerint nevelték. 4 Joakim igen gazdag
volt; a háza szomszédságában gyümölcsös kertje is volt, és nála jöttek össze a zsidók, mert
mindnyájuknál tekintélyesebb volt. 5 Abban az esztendőben két olyan vént tettek a népből
bíróvá, akikre ráillett az Úr mondása: A vénektől indult ki a gonoszság Babilonból, a
bíráktól, akik a népet kormányozni látszottak. 6 Ezek Joakim házába mentek, és odajárultak
mindazok, akiknek pörös ügyük volt. 7 Mikor aztán déltájban a nép hazatért, Zsuzsanna
bement sétálni férjének gyümölcsöskertjébe. 8 A vének naponként látták őt, amint bement és
sétált, és kívánságra gerjedtek iránta; 9 értelmüket elfordították és szemüket lesütötték, hogy
ne lássák az eget és meg ne emlékezzenek az igazságos ítéletekről. 10 Mindkettőjüket
megsebezte az ő szerelme, de nem mondták el bajukat egymásnak, 11 mert szégyellték
egymásnak elmondani vágyukat, hogy le akarnak feküdni vele. 12 Napról napra
figyelmesebben leselkedtek, hogy lássák őt. Egyszer az egyikük azt mondta a másiknak:

13 »Menjünk haza, mert itt az ebéd ideje.« El is mentek és elváltak egymástól, 14 de
visszatértek és találkoztak. Mikor megkérdezték egymástól ennek az okát, beismerték a
vágyukat. Ekkor közösen megegyeztek az időpontban, amikor egyedül tudják őt találni.

15 Történt pedig egyszer, miközben ők az alkalmas napot várták, hogy ő megint
lement, éppúgy, mint azelőtt, csupán két szolgálóleányával, és fürödni akart a gyümölcsös
kertben, mert hőség volt. 16 Nem volt ott senki sem, csak a két vén, akik elrejtőzve lesték őt.
17 Azt mondta tehát szolgálóinak: »Hozzatok nekem olajat és kenőcsöket, és zárjátok be a
gyümölcsöskert ajtóit, hogy megfürödhessem.« 18 Azok úgy cselekedtek, ahogy parancsolta.
Bezárták a gyümölcsöskert ajtóit, és kimentek a hátsó ajtón, hogy elhozzák, amit parancsolt.
Nem tudták, hogy a vének bent rejtőzködnek. 19 Amikor a szolgálók kimentek, a két vén
felkelt, odafutott és így szólt: 20 »Íme, a gyümölcsöskert ajtajai be vannak zárva, senki sem
lát minket, mi pedig kívánunk téged. Engedj tehát nekünk és feküdj le velünk. 21 Ha
azonban nem akarod ezt, tanúskodni fogunk ellened, hogy egy ifjú volt veled, azért küldted
el magadtól a szolgálókat.« 22 Zsuzsanna ekkor felsóhajtott, és azt mondta: »Szorongatás
vesz körül mindenfelől, mert ha ezt megteszem, a halálomat jelenti, ha pedig nem teszem
meg, nem menekülök meg a kezetekből. 23 De jobb nekem a ti kezetekbe esnem, anélkül,
hogy valamit elkövetnék, mintsem vétkeznem az Úr színe előtt.« 24 Erre Zsuzsanna
hangosan kiáltozni kezdett, mire a vének is kiáltozni kezdtek ellene, 25 sőt az egyik odafutott
a gyümölcsöskert ajtajához és kinyitotta.

26 Amikor a ház szolgái meghallották a kiáltozást a gyümölcsöskertben, berohantak a
hátsó ajtón, hogy megnézzék, mi az? 27 Miután a vének elmondták, a szolgák igen
elszégyellték magukat, mert sohasem mondott még valaki ilyesmit Zsuzsannáról. Mikor
aztán másnap 28 a nép elment Joakimhoz, a férjéhez, odament a két vén is, telve gonosz
szándékkal Zsuzsanna ellen, hogy kivégeztessék őt. 29 Azt mondták a nép előtt: Küldjetek el
Zsuzsannáért, Helkija leányáért, Joakim feleségéért.« Erre rögtön érte küldtek, 30 ő pedig
eljött szüleivel, fiaival és egész rokonságával együtt. 31 Zsuzsannának igen kedves és szép
arca volt, 32 ezért azok a gonoszok meghagyták, vegyék le fátyolát – le volt ugyanis
fátyolozva –, hogy legalább így jóllakhassanak szépségével. 33 Sírtak tehát az övéi és
mindnyájan, akik ismerték őt. 34 Aztán felkelt a két vén a nép között, és rátette kezét az
asszony fejére. 35 Erre az sírva az égre tekintett, mert szíve bizalommal volt az Úr iránt. 36 A
vének ezt mondták: »Mialatt mi egyedül sétáltunk a gyümölcsöskertben, ő bejött két
szolgálóleánnyal, bezárta a gyümölcsöskert ajtóit, és elküldte magától a szolgálókat.
37 Ekkor odament hozzá egy ifjú, aki el volt rejtőzve, és lefeküdt vele. 38 Erre mi, akik a
gyümölcsöskert szegletében voltunk, látva a gonoszságot, odarohantunk hozzájuk, és láttuk,
amint együtt feküdtek. 39 Azt ugyan nem tudtuk elfogni, mert erősebb volt mint mi, és
kinyitotta az ajtót és elfutott; 40 de őt megfogtuk. Meg is kérdeztük, hogy ki volt az az ifjú,
de nem akarta nekünk megmondani. Ennek a dolognak tanúi vagyunk.« 41 Hitt nekik a
sokaság, mint a nép véneinek és bíráinak, és halálra ítélték Zsuzsannát.

42 Ekkor Zsuzsanna hangosan felkiáltva így szólt: »Örök Isten, aki látod, ami titokban
történik, és tudsz mindent, mielőtt megtörténne, 43 te tudod, hogy hamis tanúságot tettek
ellenem. Íme, meg kell halnom, noha semmit sem követtem el mindabból, amit ezek
gonoszul rámfogtak.«

44 Az Úr meghallgatta a szavát. 45 Amikor ugyanis kivégzésre vitték, az Úr fölkeltette
egy fiatalember szent lelkét, akinek a neve Dániel volt. 46 Ez hangosan így kiáltott: »Én
mentes vagyok ennek a vérétől.« 47 Feléje fordult erre az egész nép, és így szólt: »Mi az,
amit mondasz?« 48 Ekkor ő megállt közöttük és azt mondta: »Izrael fiai, ti ilyen oktalanul,
anélkül, hogy vizsgálatot tartanátok és az igazságot megállapítanátok, elítélitek Izraelnek
egyik leányát? 49 Térjetek vissza az ítélet helyére, mert hamis tanúságot mondtak ellene!«
50 Erre a nép sietve visszatért, a vének pedig kérték: »Gyere, ülj közénk és oktass minket,

mert Isten megadta neked az időskor dicsőségét.« 51 Dániel azonban azt mondta nekik:
»Válasszátok el őket egymástól jó messzire, hadd ítéljek felettük.« 52 Mikor elválasztották
őket egymástól, odahívta közülük az egyiket és azt mondta neki: »Te megátalkodott vén
gonosztevő! Most jött el azoknak a bűneidnek a büntetése, amiket a múltban elkövettél,
53 amikor igazságtalan ítéleteket hoztál, elnyomtad az ártatlanokat és szabadon eresztetted a
bűnösöket, noha az Úr azt mondta: `Az ártatlant és az igazat meg ne öld!' 54 Nos tehát, ha
láttad őt, mondd meg, milyen fa alatt láttad őket egymással beszélgetni?« Ő azt felelte:
»Mézgafa alatt.« 55 Dániel pedig azt mondta: »Lám, saját fejed ellen követted el a
hazugságot, mert íme, Isten angyala az ő parancsára kettéhasít téged!« 56 Aztán félreállította
őt, és odahozatta a másikat és megkérdezte tőle: »Te Kánaánnak és nem Júdának ivadéka! A
szépség elvette eszedet, és a vágy megrontotta szívedet. 57 Így cselekedtetek Izrael
leányaival, azok pedig félve szóba álltak veletek. Júda leánya azonban nem engedett
gonoszságtoknak. 58 Nos tehát, mondd meg nekem, milyen fa alatt kaptad rajta őket, amikor
egymással beszélgettek?« Az ezt válaszolta: »Tölgyfa alatt.« 59 Dániel erre azt mondta neki:
»Valóban te is a saját fejedre hazudtál; itt van kardjával az Úr angyala, hogy kettévágjon
téged és megöljön titeket!« 60 Ekkor az egész gyülekezet nagy hangon felkiáltott. Áldották
Istent, aki megmenti a benne bízókat. 61 Aztán rárontottak a két vénre – mert Dániel a saját
szájukból rájuk bizonyította, hogy hamis tanúságot mondtak –, és úgy cselekedtek velük,
ahogy ők cselekedtek gonoszságukban felebarátjuk ellen, 62 Mózes törvénye szerint járva el:
megölték őket, s az ártatlan vér megszabadult azon a napon. 63 Helkija pedig és felesége
dicsőítették Istent leányukért, Zsuzsannáért Joakimmal, a férjével és az összes rokonával
együtt, hogy nem találtak benne szégyenletes dolgot. 64 Dániel pedig ettől a naptól fogva és
azóta naggyá lett a nép előtt.

14 1 Mikor Asztiágész király megtért atyáihoz, a perzsa Círusz vette át országát.

Dániel és Bél papjai 2 Dániel pedig a király asztaltársa volt, és nagyobb tiszteletben
részesült minden barátjánál. 3 Volt a babiloniaknak egy Bél nevű bálványuk. Naponként
tizenkét véka lisztlángot, negyven juhot és hat korsó bort áldoztak neki. 4 A király is tisztelte
és naponta elment, hogy imádja, Dániel azonban a saját Istenét imádta. A király ezért azt
mondta neki: »Miért nem imádod Bélt?« 5 Feleletül ő azt mondta neki: »Mert nem tisztelem
a kézzel alkotott bálványokat, hanem az élő Istent, aki az eget és a földet teremtette, s
akinek hatalma van minden élő fölött.« 6 Erre azt mondta neki a király: »Te Bélt nem
tekinted élő istennek? Nem látod talán, mennyit eszik és iszik naponta?« 7 Dániel
mosolyogva mondta: »Király, ne ámítsd magadat! Hiszen az belül agyagból, kívül pedig
rézből van, és nem eszik sohasem.« 8 Erre a király haragosan odahívta annak papjait és azt
mondta nekik: »Ha meg nem mondjátok nekem, ki eszi meg ezeket az adományokat, halál
fiai vagytok; 9 ha azonban bebizonyítjátok, hogy Bél eszi meg őket, Dániel lakol halállal,
mert káromolta Bélt.« Dániel erre azt mondta a királynak: »Legyen a te szavad szerint.«
10 Bél papjai hetvenen voltak, nem számítva feleségeiket, csecsemőiket és fiaikat. Mikor
aztán a király megint elment Dániellel együtt Bél templomába, 11 így szóltak Bél papjai:
»Íme, mi kimegyünk; te pedig, király, helyezd ide az ételeket, töltsd ki a bort, az ajtót pedig
zárd be és pecsételd le gyűrűddel. 12 Ha reggel, amikor jössz, nem találod úgy, hogy Bél
mindent megevett, lakoljunk halállal mi, vagy pedig Dániel, aki hazugságot mondott
ellenünk.« 13 Azért nem tartottak semmitől sem, mert az asztal alatt titkos bejáratot
készítettek, és azon keresztül mindig bementek és megették az áldozatokat. 14 Mikor aztán
ők kimentek, az történt, hogy a király Bél elé helyezte az étkeket, Dániel pedig szolgáival
hamut hozatott és azt a király jelenlétében az egész templomban széthintette. Ezután
kimentek, bezárták az ajtót, és a király gyűrűjével lepecsételték, majd eltávoztak. 15 Éjjel

aztán bementek a papok, úgy, ahogy szoktak, feleségeikkel és gyermekeikkel együtt, és
mindent megettek és megittak. 16 Kora hajnalban odament a király Dániellel együtt. 17 Azt
mondta a király: »Épek-e a pecsétek, Dániel?« Ő azt felelte: »Épek, király.« 18 Aztán
kinyitotta az ajtót. A király mindjárt az asztalra tekintett és hangosan felkiáltott: »Nagy vagy
Bél, és nincs benned semmi csalárdság!« 19 Dániel azonban elmosolyodott, s a királyt
visszatartva, hogy ne menjen beljebb, azt mondta: »Íme, a padló; nézd meg, kinek a
lábnyomai ezek?« 20 Azt mondta erre a király: »Férfiak, asszonyok és gyermekek
lábnyomait látom.« Akkor haragra lobbant a király, 21 és mindjárt elfogatta a papokat, a
feleségeiket és a gyermekeiket. Azok pedig megmutatták neki a rejtekajtócskákat,
amelyeken bementek és megették, ami az asztalon volt. 22 Erre a király megölette őket, Bélt
pedig Dániel hatalmába adta, s ő elpusztította a templomával együtt.

Dániel és a sárkány 23 Volt azon a helyen egy nagy sárkány is, és azt is imádták a
babiloniak. 24 Azt mondta ezért a király Dánielnek: »Íme, erre nem mondhatod, hogy ez nem
élő isten; imádd tehát!« 25 Dániel azonban így szólt: »Én az Urat, az én Istenemet imádom,
mert ő az élő Isten, ez pedig nem élő isten. 26 Csak adj nekem te, ó király, hatalmat, és én
megölöm ezt a sárkányt kard és bot nélkül.« A király így szólt: »Megadom neked a
hatalmat.« 27 Erre Dániel szurkot vett, meg hájat és szőrt. Összefőzte azokat, darabokra
gyúrta, aztán beadogatta a sárkány szájába, és a sárkány megpukkadt. Ekkor ő azt mondta:
»Íme, mit imádtatok!« 28 Mikor a babiloniak meghallották ezt, nagyon felháborodtak.
Gyűlést tartottak a király ellen és azt mondták: »Zsidóvá lett a király! Bélt elpusztította, a
sárkányt megölte, s a papokat meggyilkolta.« 29 Azután elmentek a királyhoz, és azt
mondták: »Add ki nekünk Dánielt, különben megölünk házad népével együtt!« 30 Mikor a
király látta, hogy hevesen támadják, kényszerűségében kiadta nekik Dánielt. 31 Erre ők az
oroszlánok vermébe vetették, s ott volt hat napon keresztül. 32 A veremben hét oroszlán volt;
naponként két tetemet és két juhot adtak nekik, ekkor azonban nem adtak nekik semmit sem,
hogy falják fel Dánielt. 33 Júdeában próféta volt ekkor Habakuk. Éppen megfőzte a
főzeléket, beleaprította a tálba a kenyeret, és kiment a mezőre, hogy elvigye az aratóknak.
34 Az Úr angyala azonban így szólt Habakukhoz: »Vidd el ezt az ebédet, ami a kezedben
van, Babilonba Dánielnek, aki az oroszlánok vermében van.« 35 Habakuk erre azt mondta:
»Uram, Babilont én még nem láttam, és a vermet sem ismerem.« 36 Erre az Úr angyala
megragadta őt a tarkójánál, és elvitte hajánál fogva, aztán szellemének erejével letette
Babilonban a verem fölé. 37 Majd lekiáltott Habakuk ezekkel a szavakkal: »Dániel, Isten
szolgája! Vedd az ebédet, amit Isten küld neked!« 38 Dániel erre így szólt: »Megemlékeztél
rólam, Istenem, mert nem hagyod el azokat, akik szeretnek téged.« 39 Aztán felkelt Dániel és
evett, az Úr angyala pedig mindjárt visszavitte Habakukot a lakóhelyére. 40 A hetedik napon
aztán elment a király, hogy meggyászolja Dánielt. Amikor a veremhez ért, betekintett, és
íme, Dániel ott ült az oroszlánok között. 41 Erre a király hangosan felkiáltott és így szólt:
»Nagy vagy, Uram, Dániel Istene!« 42 Azután azokat, akik veszedelmének okai voltak,
bedobatta a verembe, s az oroszlánok ott előtte, egy pillanat alatt felfalták őket.

ÓZEÁS JÖVENDÖLÉSE

Felirat: 1,1

1 1 Az Úr szava, melyet Ózeáshoz, Beeri fiához intézett Uzijának, Jótámnak,
Ácházнak, Hiszkijának, Júda királyainak, és Jeroboámnak, Joás fiának, Izrael királyának

napjaiban.

Ózeás házassága: 1,2-3,5

A próféta házassága 2 Amikor az Úr szólni kezdett Ózeás által, ezt mondta az Úr Ózeásnak:

»Eredj, végy magadnak feleségül egy paráznát,
és szerezz magadnak gyermekeket a paráznától,
mert parázna módon elpártol az ország az Úrtól.«

3 El is ment és elvette Gómert, Diblaim leányát; és az fogant és fiút szült neki.
4 Mondta ekkor neki az Úr: »Hívd őt `Jezreel'-nek, mert már kevés idő múlva megtorlom
Jezreel vérét Jéhu házán, és megszüntetem Izrael házának királyságát, 5 és összetöröm azon
a napon Izrael íját Jezreel völgyében.«

6 Mikor az ismét fogant és leányt szült, azt mondta neki az Úr: »Hívd őt `Nincs
irgalom!'-nak, mert nem irgalmazok tovább Izrael házának, hanem végleg elfelejtem őket.
7 Júda házának azonban irgalmazok, és megmentem őket az Úr, az ő Istenük által, de nem
íjjal, karddal, harccal, és nem lovakkal vagy lovasokkal mentem meg őket.« 8 Miután ő a
`Nincs irgalmat' elválasztotta, ismét fogant, és fiút szült. 9 Azt mondta ekkor az Úr: »Hívd
őt: `Nem az én népem'-nek, mivel ti nem vagytok többé az én népem, és én `Nem vagyok'
már nektek.

2 **Az eljövendő szabadulás** 1 Izrael fiainak száma egykor
olyan lesz, mint a tenger fövenye,
melyet megmérni és megszámlálni nem lehet;
és ahelyett, hogy azt mondanák nekik:
`Ti nem vagytok az én népem,'
az `élő Isten fiainak' hívják majd őket.
2 És Júda fiai meg Izrael fiai egybesereglenek,
és egy fejedelmet állítanak maguk fölé,
és feljönnek az országból,
mert nagy lesz a napja Jezreelnek!
3 Mondjátok majd fivéreiteknek: `Én népem`!
és nővéreiteknek: `Van irgalom`!

Perbeszéd a hűtlen Izrael ellen

4 Szálljatok perbe anyátokkal,
szálljatok vele perbe,
mert ő nem feleségem nekem,
és én nem vagyok férje neki.
Távolítsa el paráznaságának jeleit arcáról
és házasságtöréseinek jelvényeit emlői közül,
5 különben meztelenre vetkőztetem,
és olyanná teszem, mint születése napján volt;
és olyanná változtatom, mint a sivatag,
olyanná teszem, mint a járatlan föld,
és szomjan veszítem.
6 Sőt fiainak sem irgalmazok,
mert paráznaságnak fiai ők;
7 mert paráználkodott az anyjuk,

meggyalázta magát, aki foganta őket;
mert azt mondta: `Elmegyek szeretőim után,
akik megadják nekem kenyeremet és vizemet,
gyapjúmat és lenemet,
olajomat és italomat.'
8 Ezért íme, én tövissel elzárom utadat,
és falat emelek elé,
hogy meg ne találja ösvényeit.
9 Ha aztán szeretői után megy,
el nem éri őket,
és ha keresésükre indul,
meg nem találja őket,
úgyhogy majd azt mondja: `Megyek és visszatérek előbbi uramhoz,
mert jobb volt nekem akkor, mint most.'
10 Mivel pedig nem vette tudomásul,
hogy én adtam neki
a gabonát, a bort, az olajat,
és én adtam neki igen sok ezüstöt és aranyat,
sőt azt Baálra fordították:
11 azért én visszaveszem gabonámat a maga idején,
és boromat a maga idején,
és megvonom tőle gyapjúmat és lenemet,
melyeknek be kellene fedniük az ő mezítelenségét;
12 és legott feltárom szégyenét szeretői előtt,
és senki sem tudja majd megszabadítani őt kezemtől.
13 Megszüntetem minden örömét, ünnepét,
újholdját, szombatját és minden ünnepnapját,
14 tönkreteszem szőlőjét és fügefáját,
melyekről azt mondta:
`Ez az én jutalmam, melyet szeretőim adtak nekem';
és vadonná változtatom,
úgyhogy a mező vadja eszik majd belőle.
15 Megtorlom rajta a Baálok napjait,
melyeken jó illatot gyújtott nekik,
és felékesítette magát fülbevalójával meg nyakláncával,
és szeretői után ment,
engem pedig elfelejtett, – mondja az Úr. –
16 Azért íme, én majd magamhoz édesgetem,
és kiviszem a pusztába,
hogy szívére beszéljek;
17 és visszaadom neki attól kezdve szőlőit,
és Ákor völgyét, a remény kapujául,
hogy úgy válaszoljon, mint ifjúsága napjaiban,
és mint abban az időben, amikor Egyiptom földjéről feljött.

Az új szövetség *18* Akkor majd – mondja az Úr –
`Férjem'-nek hív ő engem,
és nem mond többé `Baál'-nak.
19 És én eltüntetem a Baálok nevét szájából,
és nem említik többé nevüket.

20 Azon a napon majd szövetséget kötök kedvükért
a mező vadjával, az ég madarával s a föld csúszómászójával.
És kipusztítom az íjat, a kardot és a háborút az országból,
és nyugodalmas álmot adok nekik.
21 És eljegyezlek magamnak örökre,
eljegyezlek magamnak igazsággal és törvénnyel, jósággal és szeretettel,
22 eljegyezlek magamnak hűséggel,
és ismerni fogod az Urat.
23 Azon a napon meghallgatom
– mondja az Úr –,
meghallgatom az eget,
az pedig meghallgatja a földet,
24 s a föld meghallgatja
a gabonát, a bort és az olajat,
azok pedig meghallgatják Jezreelt.
25 S én elültetem őt magamnak az országba,
és irgalmazok annak, aki `Nincs irgalom!' volt.
26 És azt mondom `Nem az én népem'-nek: `Népem vagy te',
s ő azt mondja: `Istenem vagy te!'«

3 **A hűtlen asszony visszafogadása** 1 Mondta továbbá az Úr nekem: »Eredj, szeresd továbbra is azt az asszonyt, akinek szeretője van és házasságtörő; ugyanígy szereti az Úr Izrael fiait, és ők mégis más istenekre tekintenek, és a mazsolás kalácsot szeretik.«

2 Meg is szereztem őt magamnak tizenöt ezüstért és másfél ómer árpáért, 3 és mondtam neki: »Sokáig kell majd várnod rám; nem paráználkodhatsz és nem leszel férfié; de én is várni fogok rád.« 4 Sokáig lesznek ugyanis majd Izrael fiai király nélkül, fejedelem nélkül, áldozat nélkül, oltár nélkül, efód nélkül és teráfok nélkül. 5 De aztán megtérnek Izrael fiai, és keresik az Urat, Istenüket, és királyukat Dávidot, s az idők végén félve keresik majd az Urat és az ő jótéteményeit.

Bűn és szabadulás: 4,1-14,9

4 **Ítélet a papok felett**

1 »Halljátok az Úr szavát, Izrael fiai,
mert perbe száll az Úr az ország lakóival,
mivel nincs hűség, nincs irgalom,
nincsen Isten ismerete az országban!
2 Özönnel van az átok és hazugság,
gyilkosság, lopás és házasságtörés,
és vérontás vérontást ér.
3 Ezért ölt majd gyászt az ország,
és veszíti el erejét minden lakója
a mező vadjaival, az ég madaraival,
sőt még a tenger halai is elemésztődnek.
4 Valóban, ne pereljen senki se,
ne vádoljon senki se!
De én vádollak téged, te pap,
5 el fogsz bukni nappal,
és veled együtt elbukik a próféta is éjjel,
sőt elhallgattatom anyádat is!

6 Elpusztul az én népem, mert nincsen benne (Isten-)ismeret.
Mivel te elvetetted ezt az ismeretet, eltaszítlak,
hogy ne szolgálj nekem a papságban;
és mivel te megfeledkeztél Istened törvényéről,
én is megfeledkezem fiaidról.
7 Ahányan csak voltak, mind vétkeztek ellenem;
dicsőségüket gyalázatra változtatom.
8 Népem bűneiből élősködnek,
és gonoszságaikra áhítozik a lelkük.
9 Ám úgy jár majd a pap is, mint a nép:
számon kérem tőle útjait,
és megfizetek neki tetteiért.
10 Esznek majd, de jól nem laknak;
paráználkodnak, de gyermekük nem lesz,
mert elhagyták az Urat, s nem figyeltek rá.

Izrael bűnei

11 Paráznaság, bor és részegség
elveszik az észt.
12 Fadarabját kérdezi meg népem,
és botja ad neki felvilágosítást;
mert a paráznaság szelleme megcsalta őket,
és parázna módjára elpártoltak Istenüktől.
13 A hegyek tetején áldoznak,
s a halmokon gyújtanak jó illatot
tölgy-, nyár- és terebintfa alatt,
hisz árnyéka oly kellemes!
Ezért paráználkodnak leányaitok,
és lesznek jegyeseitek házasságtörők.
14 Mégsem büntetem meg leányaitokat, hogy paráználkodnak,
és jegyeseiteket, hogy házasságot törnek,
mert a férfiak maguk is paráznákkal érintkeznek,
és kéjnőkkel mutatnak be áldozatokat.
Lám, az esztelen nép vesztébe rohan!
15 Ha te paráználkodsz is, Izrael,
legalább Júda ne vétkezzék!
Ne menjetek el Gilgálba,
ne menjetek föl Bétávenbe,
és ne esküdjetek az `Úr életére!'
16 Mert mint szilaj tehén, letért az útról Izrael;
hogyan legeltesse hát tágas mezőn őket az Úr, mint a bárányt?
17 Bálványok részese lett Efraim:
hagyd magára őt!
18 Elfajultan lakmároznak,
folyvást paráználkodnak;
mindenestül ragaszkodnak a szemérmetlenség szégyenéhez.
19 Szárnyaihoz köti majd őket a szélvész,
és szégyenbe jutnak áldozataik miatt!

5 **A vezetők és a nép vétkei** 1 Halljátok ezt, papok,
és figyeljetek, Izrael háza;
hallgassatok ide, király háza,
mert rólatok szól ez ítélet!
Kelepcévé lettetek Micpában,
s kifeszített hálóvá a Táboron!
2 Szittim vermét mélyre ásták,
de én majd megfenyítlek mindnyájatokat!
3 Ismerem én Efraimot,
és Izrael nincs elrejtve előlem;
hiszen éppen most paráználkodott Efraim,
és tette tisztátalanná magát Izrael.
4 Tetteik nem engedik,
hogy visszatérjenek Istenükhöz,
mert a paráznaság szelleme van bennük,
s az Urat nem ismerik.
5 Izraelt szemtől-szembe vádolja saját gőgje,
s Izrael és Efraim elbukik gonoszsága miatt,
és Júda is elesik velük együtt.
6 Nyájaikkal és csordáikkal mennek az Urat keresni,
de nem találják meg:
elrejtőzött előlük.
7 Vétkeztek az Úr ellen,
mert pártütő fiakat nemzettek;
most egy hónap alatt megemészti őket
osztályrészükkel együtt.

A testvértörzsek vétkei
8 Fújjátok meg a kürtöt Gibeában,
a trombitát Rámában;
jajgassatok Bétávenben!
Riasszátok fel Benjamint!
9 Efraim pusztasággá lesz a fenyítés napján!
Biztosat hirdetek én Izrael törzsei között.
10 Júda fejedelmei olyanok lettek, mint a határbontók;
kiöntöm rájuk haragomat, mint a vizet.
11 Elnyomást szenved Efraim, megsértették jogát,
mert gyalázatos dolgok után indult.
12 Olyan lettem én Efraimnak, mint a moly,
és Júda házának, mint a rothadás.
13 Látta is Efraim a betegségét,
és Júda a bilincsét;
és Efraim Asszúrhoz ment,
s a nagy királyhoz küldött;
de az nem tud meggyógyítani titeket,
és nem távolítja el rólatok a sebet.
14 Mert én olyan leszek Efraimnak, mint a nőstény oroszlán,
és Júda házának, mint az oroszlánkölyök;
én, én fogom meg, és elmegyek vele,

elviszem, és nem lesz senki sem, aki megszabadíthatná.
15 Elmegyek, és visszatérek helyemre,
míg csak meg nem törtök,
és nem keresitek arcomat.

6 **A nép bűnbánó imája; Isten válasza** *1* Nyomorúságukban csakhamar hozzám sietnek:
`Jöjjetek, térjünk vissza az Úrhoz,
2 Mert ő sebzett meg, de ő gyógyít is meg minket,
megvert, de gondjába is vesz minket.
3 Két nap múlva ismét életre kelt minket;
harmadnapon feltámaszt, és élünk majd színe előtt.
Ismerjük meg, törekedjünk megismerni az Urat!
Biztosan eljön az Úr, mint a hajnal,
eljön hozzánk, mint az őszi eső,
és mint a tavaszi eső a földre.'
4 Mit tegyek veled, Efraim?
Mit tegyek veled, Júda?
Jámborságtok olyan, mint a reggeli felhő,
és mint a reggel tovatűnő harmat.
5 Ezért vertem őket a próféták által,
megöltem őket szám igéjével.
Ítéletem elérkezik, mint a világosság.
6 Mert én irgalmasságot akarok és nem áldozatot,
és Isten ismeretét inkább, mint égő áldozatokat.

Isten hűtlen népe *7* Ők azonban
megszegték a szövetséget Adamnál,
ott lettek hűtlenek hozzám.
8 Gileád gonosztevőknek
vérrel telegázolt városa,
9 s a papok társasága olyan,
mint ama rablók csapata,
akik megölik az úton a Szíchemből jövőket;
nyilvánvaló gonoszságot cselekszenek.
10 Izrael házában rettentő dolgot láttam:
ott paráználkodik Efraim,
ott mocskolja be magát Izrael.
11 De te is légy készen, Júda, az aratásra,
ha majd jóra fordítom népem sorsát!

7 *1* Amikor meg akartam gyógyítani Izraelt,
nyilvánvalóvá lett Efraim gonoszsága
és Szamaria rosszasága;
mert csalárdul cselekszenek,
és benn fosztogató tolvajok járnak,
künn pedig rablók.
2 És nem veszik szívükre,
hogy én minden gonoszságukról megemlékezem;
most körülveszik őket gonosz cselekedeteik,

azok színem előtt vannak.

Királygyilkos fejedelmek

3 Gonoszságukkal szereznek örömet a királynak,
hazugságaikkal a fejedelmeknek.
4 Hűtlenek ők valamennyien;
valamennyien házasságtörők.
Tüzesek, mint a kemence,
amelyet a pék begyújt,
de abbahagyja a tüzelést
a kovász bekeverésétől az egész tészta megkeléséig.
5 Királyunk napján rogyadoznak a fejedelmek a bor hevületétől,
s ő cselvetőknek nyújtotta kezét.
6 Álnokul megkörnyékezték szívét,
egész éjjel aludt haragjuk,
reggel azonban felcsap,
mint a tűznek lángja.
7 Tüzesek lettek mindannyian, mint a kemence,
és megemésztették bíráikat;
királyaik mind elhullottak,
nincs, aki hozzám kiálthatna közülük!

A hibás politika

8 Efraim a népek közé keveredett;
olyanná lett Efraim, mint a hamuban sült kenyér,
melyet meg nem fordítottak.
9 Idegenek emésztik erejét,
és ő nem tudja;
ősz hajszálak ütnek ki rajta,
s ő észre nem veszi.
10 Szemtől szembe vádolja Izraelt saját gőgje,
s ők mégsem térnek vissza az Úrhoz, Istenükhöz,
és mindezek ellenére sem keresik őt.
11 Efraim olyanná lett, mint a galamb,
buta és balga:
Egyiptomot hívják segítségül,
az asszírok után futnak;
12 de mikor utánuk futnak,
kifeszítem felettük hálómat,
és lerántom őket, mint az ég madarát,
és megverem őket úgy, amint gyülekezetükben hallották.
13 Jaj nekik, mert eltávoztak tőlem!
Elvesznek, mert elpártoltak tőlem;
pedig én megszabadíthatnám őket,
de ők hazug dolgokat beszélnek ellenem.
14 Nem kiáltottak hozzám szívükből,
hanem jajgattak fekvőhelyükön;
a búzáért és a borért aggódnak,
és tőlem eltávoztak!

15 Én oktattam őket, én erősítettem meg karjukat,
és ők mégis gonoszat terveznek ellenem!
16 Ahhoz térnek meg, aki nem ér semmit,
olyanok lettek, mint a csalfa íj.
Kard által hullanak el majd fejedelmeik
nyelvük dühe miatt.
Ez lesz a gyalázatuk Egyiptom földjén!

8 **A leszámolás napja** 1 Fújd a harsonát!
Sasként jön az Úr házára a baj,
mert megtörték szövetségemet
és megszegték törvényemet.
2 Majd segítségül hívnak engem: `Én Istenem!',
mi ismerünk téged, mi, Izrael!
3 Megvetette Izrael a jót,
ellenség üldözi majd őt!
4 Királyokat választottak ők nélkülem;
fejedelmeket választottak tudtomon kívül;
ezüstjükből és aranyukból bálványokat csináltak,
hogy elvesszenek.
5 Odalesz a borjúd, Szamaria!
Haragom felgerjed ellenük;
még meddig nem tudnak megtisztulni?
6 Hiszen az is Izraelből való,
mesterember készítette, nem isten az,
és bizony szilánkokká lesz
Szamaria borja!
7 Szelet vetnek ők, de majd vihart aratnak,
s a búzaszál nem hány kalászt,
a kalász nem ad lisztet,
és ha ad is, idegenek eszik meg azt.
8 Felemésztődik majd Izrael;
máris olyan a nemzetek között,
mint a tisztátalan edény.
9 Mert Asszúrhoz mentek fel ők,
mint kóborló vadszamár;
Efraim ajándékokat adott szeretőinek.
10 De még ha pénzen meg is veszik őket a nemzetek,
akkor is összegyűjtöm most őket,
és hamarosan remegni fognak
a fejedelmek királyának terhétől.
11 Mert sok oltárt épített Efraim, hogy vétkezzék,
bűnné lettek számára az oltárok.
12 Ha még oly sok törvényemet írom is elő neki,
ő csak idegeneknek tekinti őket.
13 Szeretik a véresáldozatokat, húst áldoznak és esznek,
de az Úr nem veszi ezt kegyesen;
megemlékezik most gonoszságaikról,
és megtorolja rajtuk bűneiket.

Visszatérnek ők majd Egyiptomba!
14 Mivel Izrael megfeledkezett teremtőjéről
és szentélyeket épített,
és Júda sok erős várost emelt:
tüzet bocsátok én városaira,
s az megemészti házait.

9 *1* Ne örvendezzél, Izrael,
ne ujjongj, mint a többi nemzet,
mert parázna módjára elpártoltál Istenedtől,
szeretted bűnöd bérét minden búzaszérűn.
2 Ám a szérű és a sajtó nem táplálja majd őket,
s a bor majd cserbenhagyja őket.
3 Nem laknak majd ők az Úr földjén!
Efraim visszatér Egyiptomba,
s az asszírok közt tisztátalant eszik.
4 Nem áldoznak majd ők bort az Úrnak,
és nem lesznek előtte kedvesek áldozataik.
Kenyerük olyan lesz, mint a gyászolók kenyere,
mindnyájan, akik azt eszik, tisztátalanokká lesznek.
Kenyerük csak az ő étvágyukat szolgálja,
és nem juthat be az Úr házába.
5 Mit csináltok majd az ünnepnapon,
az Úr ünnepségének napján?
6 Mert íme, már útnak indultak a nyomorúság miatt,
Egyiptom gyűjti egybe,
Memfisz temeti el őket;
drága ezüstjüket a csalán örökli,
lapu nő sátraikban.

A próféták üldözői

7 Eljönnek a megtorlás napjai,
eljönnek a visszafizetés napjai, tudd ezt, Izrael!
`Eszét veszti a próféta,
a lélek embere beteggé lesz,'
mert sok a gonoszságod,
és nagy az esztelenséged.
8 Efraim, Istenem népe a prófétát kémleli,
tőrt vetettek neki minden útján.
Gyűlölködés lakik még Istene házában is.
9 Alávaló módon vétkeztek, mint egykor Gibeában,
de Ő majd megemlékezik gonoszságukról,
és megtorolja rajtuk bűneiket.

Isten elveti Efraimot

10 Mint szőlőt a pusztában,
úgy találtam meg Izraelt;
mint fügefa tetején az első gyümölcsöt,
úgy láttam meg atyáitokat.

Ám ők betértek Baál-Peorhoz,
s a gyalázathoz pártoltak;
és utálatosakká lettek,
mint azok a dolgok, amelyeket szerettek.
11 Efraimtól elszáll, mint a madár, dicsősége,
és nem lesz többé sem születés,
sem terhesség, sem foganás;
12 mert még ha fel is nevelik fiaikat,
én megfosztom őket tőlük, akár gyermekek, akár felnőtt férfiak.
Jaj lesz nekik, ha eltávozom tőlük!
13 Efraim, úgy látom, leölésre állította oda fiait,
és Efraim a hóhér elé vezeti gyermekeit.
14 `Adj nekik, Uram!
Mit adj nekik?
Adj nekik meddő méhet,
és száraz emlőket!'
15 Minden gonoszságuk végbement Gilgálban,
hiszen ott gyűlöltem meg őket.
Gonosz cselekedeteik miatt kiűzöm őket házamból,
nem szeretem őket többé;
valamennyi fejedelmük pártütő.
16 Megverik Efraimot:
gyökere kiszárad,
semmi gyümölcsöt sem hoznak;
mert ha nemzenek is magzatot,
megölöm méhük legkedvesebbjeit!«
17 Elveti őket az én Istenem,
mert nem hallgattak rá;
bujdosókká lesznek a nemzetek között.

10 **A kultusz és a királyság elpusztul** *1* Lombos szőlőtő Izrael,
gyümölcse méltó hozzá.
Amilyen sok volt a gyümölcse,
olyan sok oltárt emelt;
amilyen bőségesen termett a földje,
olyan bőségesen állított fel bálványoszlopokat.
2 Szívük megoszlott,
de most majd megbűnhődnek!
Ő maga töri majd össze bálványoszlopaikat,
pusztítja el oltáraikat.
3 Hiszen máris mondják:
»Nincs nekünk királyunk,
mert az Urat nem féljük!
A király pedig mit tehet velünk?«
4 Nagy szavakat mondtak,
hamisan esküdtek, szövetségeket kötöttek,
de majd kihajt az ítélet,
mint a szántóföld barázdáin a mérges növény.
5 Bétáven borjúi miatt aggódnak majd Szamaria lakói;

bizony gyászol majd miatta népe!
És ujjonghatnak majd miatta, dicsősége miatt, papjai,
mert eltávozik az tőle!
6 Őt magát is elhurcolják ugyanis Asszúrba,
ajándékul a nagy királynak.
Szégyen éri majd Efraimot,
és Izrael megszégyenül szándékai miatt.
7 Elveszett Szamaria,
királya olyan, mint a pálca a víz színén.
8 Elpusztulnak a bálványmagaslatok,
hol Izrael vétkezett;
lapu és tövis nő majd oltáraikon,
és ők majd így szólnak a hegyekhez: »Borítsatok el minket!« –
s a halmokhoz: »Omoljatok ránk!«
9 A gibeai napok óta vétkezett Izrael,
ott megátalkodottá lettek.
De eléri majd őket a háború
Gibeában a gonoszok miatt!
10 »Én majd kedvemre megfenyítem őket;
népek gyűlnek majd egybe ellenük,
amikor majd megbűnhődnek
kettős gonoszságuk miatt.
11 Efraim olyan volt, mint a megnevelt üsző,
mely szívesen nyomtat;
én magam haladtam szép nyaka mellett,
én fogtam igába Efraimot,
hogy szántson Júda,
és barázdákat törjön magának Jákob.
12 Vessetek magatoknak az igazság szerint,
és arattok is majd az irgalom szerint;
törjetek fel ugart magatoknak;
ideje, hogy keressétek az Urat,
és ő majd eljön,
hogy igazságra tanítson titeket.
13 Ám ti istentelenséget vetettetek,
gonoszságot arattatok:
egyétek tehát a hazugság gyümölcsét!
Mivel bíztál a magad útjaiban
és hőseidnek nagy számában:
14 zendülés támad majd népedben,
és elpusztítja minden erősségedet,
mint ahogyan Sálmán elpusztította Bét-Arbelt,
amikor az ütközet napján az
anyát eltiporták gyermekeivel együtt.
15 Így cselekszik majd veletek Bétel,
gonoszságaitok nagysága miatt!

11 **Isten végtelen szeretete** *1* Hajnalig örökre elpusztul
Izrael királya!

Mikor még gyermek volt Izrael,
akkor szerettem meg őt,
és Egyiptomból hívtam ki az én fiamat.
2 De mennél inkább hívtam őket,
annál inkább távoztak tőlem;
a baáloknak áldoztak,
s a bálványoknak mutattak be áldozatokat.
3 Pedig én szinte dajkája voltam Efraimnak:
karjaimon hordoztam őket,
s ők mégsem ismerték el,
hogy én vagyok az orvosuk.
4 Emberi kötelékekkel,
a szeretet bilincseivel vonzottam őket;
olyan voltam hozzájuk,
mint aki arcához emeli a csecsemőt;
és lehajoltam hozzá,
hogy ételt adjak neki.
5 Visszatér Egyiptom földjére;
Asszúr lesz a királya,
mert megtérni nem akarnak ők;
6 kard járja majd városait,
kiirtja fecsegőit,
és megemészti őket terveik miatt.
7 Népem kitart a hűtlenkedésben velem szemben;
hívják őt a Magasságoshoz,
de az nem emeli fel őt.
8 Hogy adhatnálak oda téged, Efraim?
Hogy szolgáltathatnálak téged ki, Izrael?
Hogy adhatnálak oda téged, mint egykor Adamot,
hogy tehetnélek olyanná, mint egykor Cebojimot?
Szívem megváltozott bensőmben,
és szánakozásom is felgerjedt.
9 Nem cselekszem haragom heve szerint,
nem rontom meg Efraimot ismét,
mert én Isten vagyok, és nem ember,
Szent, aki közötted vagyok,
és nem fogok indulattal jönni.
10 Követik majd ők az Urat.
Ő majd ordít, mint az oroszlán,
és ha ő ordít, remegve sietnek elő fiai nyugatról.
11 Kirepülnek ők Egyiptomból, mint a madár,
és mint a galamb az asszírok földjéről;
és visszatelepítem őket házaikba
– mondja az Úr. –

12 **A nép állhatatlansága** *1* Hazugsággal vett engem körül Efraim,
és csalárdsággal Izrael háza;
– csak Júda jár Isten mellett tanúskodva,
s a Szentségeshez hűségesen ragaszkodva.« –

2 Efraim vihart legeltet,
s a keleti szél után fut.
Egész nap hazugságot és pusztulást szaporít,
szövetségre lép az asszírokkal,
és Egyiptomba visz olajat.
3 Ezért az Úr perbe száll Izraellel,
és megbünteti Jákobot;
útjai szerint és cselekedetei szerint
fizet meg neki.
4 Már az anyaméhben félrelökte testvérét,
és férfikora erejében Istennel küzdött, angyallal mérkőzött.
5 Megmérkőzött az angyallal és diadalmaskodott;
sírt és könyörgött neki.
Bételben találta meg őt,
s ott beszélt velünk
6 az Úr, a Seregek Istene,
az Úr az ő neve:
7 »Térj vissza Istenedhez!
Tartsd meg az irgalmat és az igazságot,
és remélj mindenkoron Istenedben!«
8 Kánaán kezében hamis mérleg van,
szereti a csalárdságot.
9 És mégis ezt mondja Efraim:
»Bár meggazdagodtam és vagyont szereztem magamnak,
semmiféle munkám gyümölcse sem talál bennem gonoszságot,
melyet elkövettem volna!«
10 »De én, az Úr vagyok a te Istened
Egyiptom földje óta,
s még egyszer sátrakba telepítlek téged,
úgy mint a találkozás napján.
11 Mert én szóltam a prófétáknak,
és én adtam a sok látomást,
s a próféták által én mondtam példabeszédeket.«
12 Ha Gileád gonoszságra adta magát,
megsemmisülnek lakói;
ha a tulkoknak áldoznak Gilgálban,
oltáraik is olyanok lesznek,
mint a kőrakás a szántóföld barázdái mellett.
13 Szíria földjére menekült Jákob,
egy asszonyért szolgált Izrael,
egy asszonyért őrizte a nyájat;
14 de próféta által hozta ki Izraelt
Egyiptomból az Úr,
és próféta által őriztette őt.
15 Keserű haragra ingerelt engem Efraim,
de vérontása visszaszáll rá,
és gyalázatosságát visszafizeti neki Ura.

13 **A végső pusztulás** *1* Ha Efraim szólt, félelem támadt; nagy tekintélye volt Izraelben.

De vétkezett Baállal, és halott lett.
2 És ők most ismét vétkeztek;
öntött szobrot készítettek maguknak,
ezüstbálványokat saját elképzelésük szerint;
mesteremberek alkotása az egész,
és róluk mondják ők: »Ezeknek áldozzatok!«
Borjúkat csókolgatnak az emberek.
3 Ezért olyanná lesznek, mint a reggeli felhő,
és mint a hamar tovatűnő reggeli harmat;
mint a pelyva, melyet elragad a szélvész a szérűről,
és mint a kémény füstje.
4 »Pedig én, az Úr, Istened vagyok neked
Egyiptom földje óta;
rajtam kívül Istent nem ismerhetsz,
és Szabadító nincsen kívülem.
5 Én tápláltalak téged a pusztában,
a kietlen földön.
6 Minél többet legelhettek, annál jobban elteltek,
s amint jóllaktak, szívük felfuvalkodott,
és rólam megfeledkeztek.
7 De olyan is leszek hozzájuk,
mint a nőstény oroszlán,
mint a párduc, leselkedem az út mentén.
8 Megtámadom őket, mint a kölykefosztott nőstény medve,
és szétszaggatom szívük kötelékét,
és felfalom őket ott, mint az oroszlán,
s a mező vadállata szaggatja szét őket.
9 Elpusztítalak, Izrael:
ki segíthet rajtad?
10 Hisz hol lesz a te királyod?
Akkor szabadítson meg ő minden városodban;
És hol vannak bíráid, akikről azt mondtad:
`Adj nekem királyt és fejedelmeket'?
11 Adtam neked királyt, haragomban,
és elveszem őt, bosszúságomban.
12 Egybe van kötve Efraim gonoszsága,
el van téve bűne.
13 Olyan fájdalmak lepik el őt, mint a vajúdó asszonyt,
de nem okos gyermek ő,
mert nem jön ki a kellő pillanatban
a méh száján.
14 Kiszabadítom én őket a halál kezéből,
megváltom őket a haláltól.
Halál, hol van a mérged?
Alvilág, hol a fullánkod?
De a részvét el van rejtve szemem elől!«
15 Bár ő kitűnik testvérei között,
rázúdítja az Úr a pusztából támadó égető szelet,
s az kiszárítja ereit és kiapasztja forrását,
és elrabolja kincsét, elveszi minden drága holmiját.

14 *1* Elpusztul Szamaria,
mert fellázadt Isten ellen;
kard által pusztulnak el ők,
kisdedeiket a földhöz verik,
s az áldott állapotban levőket felhasítják.

A szabadulás feltétele a megtérés

2 Térj meg, Izrael, az Úrhoz, a te Istenedhez,
hisz bűnöd miatt buktál el!
3 Vigyétek magatokkal e szavakat,
térjetek az Úrhoz,
és mondjátok neki:
»Végy el minden gonoszságot,
fogadd el a jót,
és mi majd ajkunk gyümölcsét áldozzuk néked.
4 Asszúr ne segítsen nekünk,
lóra sem szállunk többé,
és kezünk alkotásainak
nem mondjuk többé: `Ó, Isteneink!'
Mert te megkönyörülsz az árván,
aki nálad talál irgalmat.«
5 »Meggyógyítom hűtlenségüket,
és szívemből szeretni fogom őket,
mert haragom elfordult tőlük.
6 Izraelhez olyan leszek, mint a harmat;
virul majd, mint a liliom,
és gyökeret hajt, mint a Libanon.
7 Kiterjednek ágai,
és pompája olyan lesz, mint az olajfáé,
és illata, mint a Libanoné.
8 Visszatérnek, hogy árnyékomban lakjanak,
gabonát termelnek és rügyeznek, mint a szőlő;
hírneve olyan lesz, mint a Libanon bora.
9 Efraim, mi köze neki a bálványokhoz?
én hallgatom meg és gyámolítom őt;
olyan leszek én, mint a zöldellő ciprus,
és tőlem való lesz a gyümölcs,
melyet rajtad találnak.«

Utószó: 14,10

10 Aki bölcs, értse meg ezeket,
aki értelmes, lássa be ezt mind!
Bizony, egyenesek az Úr útjai,
s az igazak biztosan járnak azokon,
de a gonoszok elesnek rajtuk.

JOEL JÖVENDÖLÉSE

Felirat: 1,1

1 1 Az Úrnak Joelhez, Fátuel fiához intézett szózata.

A nép bűnbánata: 1,2-2,27

A sáskajárás csapása

2 Halljátok ezt, vének,
és fogadjátok be fületekbe mindnyájan,
akik az országban laktok!
Történt-e ilyesmi napjaitokban,
avagy atyáitok napjaiban?
3 Erről beszéljetek fiaitoknak,
fiaitok az ő fiaiknak,
és azok fiai a következő nemzedéknek!
4 Amit meghagyott a hernyó, azt megette a sáska,
amit meghagyott a sáska, azt megette a cserebogár,
s amit meghagyott a cserebogár, azt megette az üszög!
5 Józanodjatok ki, ti részegek, és sírjatok,
jajgassatok mindnyájan, akik az édes bort isszátok,
mert elragadták szátoktól.
6 Felvonult ugyanis földemre egy nép:
erős és megszámlálhatatlan,
foga olyan volt, mint az oroszlán foga,
zápfoga, mint a nőstény oroszláné.
7 Szőlőmet pusztasággá tette,
fügefámat lehántotta,
meztelenné változtatta, szerteszórta,
fehérekké lettek ágai.
8 Sírj, mint a szőrruhába öltözött szűz
ifjúkori jegyese fölött!
9 Veszendőbe ment az áldozat és az italáldozat
az Úr házából;
gyászolnak a papok,
az Úr szolgái.
10 Pusztává lett a mező,
gyászol a termőföld,
mert elpusztult a gabona,
odalett a bor,
elapadt az olaj.
11 Szomorkodnak a szántóvetők,
jajgatnak a szőlőművesek
a gabona és az árpa miatt,
mert elveszett a szántóföld termése.
12 Odalett a szőlőtő,
elhervadt a fügefa;
gránátalma-, pálma- és almafa
s a mező minden fája kiszáradt.
Bizony odalett az öröm az emberek fiai között!
13 Öltsetek gyászt és sírjatok, papok;

jajgassatok, oltárnak szolgái;
menjetek be, virrasszatok szőrruhában,
én Istenemnek szolgái;
mert veszendőbe ment Istenetek házából
az áldozat és az italáldozat.
14 Hirdessetek szent böjtöt,
rendeljetek el ünnepet,
gyűjtsétek össze Istenetek házába a véneket,
az ország összes lakóit,
és kiáltsatok az Úrhoz:
15 »Jaj, jaj, jaj! Az a nap!
Bizony közel van az Úr napja,
és mint pusztulás jön a Hatalmastól!
16 Nemde, szemetek láttára pusztult ki az élelem,
az öröm és a vidámság Istenünk házából?«
17 Elpusztult az elvetett mag a göröngyök alatt,
összeomolhatnak a csűrök,
összedőlhetnek a magtárak,
hisz odalett a gabona!
18 Miért nyög az állat,
bőg a marhacsorda?
Mert nincs legelőjük;
sőt a juhnyájak is pusztulóban vannak.
19 Hozzád kiáltok, Uram,
mert tűz emésztette meg a puszta ékességeit,
láng perzselte fel a vidék minden fáját.
20 De a mező állatai is rád tekintenek,
(mint az esőt szomjazó föld;)
hisz elapadtak a vizek forrásai,
és tűz emésztette meg a puszta ékességeit!

2 **Az Úr napja** *1* Fújjátok meg a harsonát Sionban,
fújjatok riadót szent hegyemen,
rendüljön meg az ország minden lakója,
mert jön az Úr napja;
mert közel van!
2 Jön a sötétség és a homály napja,
a felhő és a vihar napja,
mint a hegyekre boruló szürkület,
jön egy nagyszámú és erős nép.
Nem volt hozzá hasonló ősidőktől fogva,
s utána sem lesz többé nemzedékek nemzedékén át!
3 Színe előtt tűz emészt,
és utána láng perzsel.
Mint a gyönyörűség kertje,
olyan a föld előtte,
és kietlen pusztaság utána;
senki sem menekülhet meg előle.
4 Alakjuk olyan, mint a lovak alakja,

s úgy száguldanak, mint a lovasok.
5 Hangjuk olyan, mint a szekerek robogása
a hegyek tetején,
mint a tarlót emésztő tűz lángjának sistergése.
Olyanok ők, mint hatalmas, harcra kész nép:
6 színe előtt gyötrelem fogja el a népeket,
minden arc magába gyűjti pírját.
7 Úgy száguldanak, mint a hősök,
megmásszák a falakat, mint a harcos férfiak;
mindegyik a maga útján halad,
nem térnek le útjukról.
8 Egyik sem akadályozza a másikat,
mindegyik a maga ösvényén halad;
még a fegyvereken is keresztültörnek,
nincs akadály előttük.
9 Betörnek a városba,
felfutnak a falra,
felmásznak a házakba,
és behatolnak az ablakon, mint a tolvaj.
10 Színe előtt megremeg a föld,
megmozdulnak az egek;
nap és hold elsötétedik,
s a csillagok visszatartják fényüket;
11 s az Úr hallatja mennydörgését
az ő seregének színe előtt;
mert igen nagy az ő tábora,
s mert hatalmasak, akik parancsát végrehajtják.
Bizony nagy az Úr napja, és fölötte rettenetes;
ki viselheti el?

Felhívás bűnbánatra

12 »Nos tehát – mondja az Úr –,
térjetek hozzám teljes szívetekből,
böjttel, sírással és jajgatással.
13 Szaggassátok meg szíveteket,
nem pedig ruhátokat,
és térjetek meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez,
mert jóságos ő és irgalmas,
türelmes és nagyirgalmú,
és szánakozik a bajok felett.«
14 Ki tudja, hátha ismét megtér és elfelejt,
s áldást hagy hátra maga után,
étel- és italáldozatot az Úr, a ti Istenetek számára?
15 Fújjátok meg a harsonát Sionban,
hirdessetek szent böjtöt,
rendeljetek el ünnepet,
16 gyűjtsétek össze a népet,
szenteljétek meg a gyülekezetet,
hívjátok egybe a véneket,
gyűjtsétek össze a gyermekeket és a csecsemőket;

jöjjön ki hálószobájából a vőlegény,
és nászházából a menyasszony.
17 Sírjanak az előcsarnok és az oltár között a papok,
az Úr szolgái, és mondják:
»Könyörülj, Uram, könyörülj népeden;
ne engedd, hogy gyalázzák örökrészedet,
és uralkodjanak rajta a nemzetek!«
Miért mondanák a népek között:
»Hol van az ő Istenük?«

Isten elfogadja a bűnbánatot

18 Ekkor az Úrban féltő szeretet ébredt országa iránt,
és megkegyelmezett népének.
19 És így felelt az Úr népének:
»Íme, én küldök nektek
gabonát, bort és olajat,
úgyhogy jóllakhattok velük,
és nem teszlek ki többé titeket
a nemzetek gyalázkodásának.
20 És eltávolítom tőletek az északi ellenséget,
és járatlan és puszta földre űzöm őt;
előörsét a keleti tengerbe,
utóvédjét a nyugati tengerbe vetem,
és felszáll büdössége,
felszáll rothadásának bűze,
mert kevélyen cselekedett.
21 Ne félj, ország!
Ujjongj és örvendj,
mert nagy dolgokat vitt végbe az Úr!
22 Ne féljetek, ti állatai a földnek,
mert sarjadnak immár a puszta legelői!
A fa megtermi gyümölcsét,
a fügefa s a szőlő megadja termését.
23 Sion fiai, ti is ujjongjatok,
és örvendezzetek az Úrban, a ti Istenetekben,
mert megadta nektek az igazság esőjét,
és korai meg késői esőt hullat rátok, mint egykor.
24 És megtelnek a szérűk gabonával,
és árad a sajtókból a bor meg az olaj.
25 És kárpótollak titeket azokért az esztendőkért,
amelyeket elpusztított a sáska, a cserebogár, az üszög és a hernyó,
az én nagy seregem, melyet ellenetek küldtem.
26 Jóllakásig eszitek majd ennivalótokat,
és áldjátok az Úrnak, Isteneteknek nevét,
aki csodálatos dolgokat cselekedett veletek;
és népem soha többé meg nem szégyenül.
27 Akkor majd megtudjátok,
hogy én Izrael közepette vagyok,
és én, az Úr, vagyok a ti Istenetek, és nem más,
és népem soha többé meg nem szégyenül.«

Az eljövendő üdvösség: 3,1-4,21

3 A Lélek kiáradása

1 Aztán pedig kiárasztom lelkemet minden emberre,
és prófétálni fognak fiaitok és leányaitok;
álmokat álmodnak véneitek,
és látomásokat látnak ifjaitok.
2 Sőt szolgáimra és szolgálóimra is kiárasztom
azokban a napokban lelkemet.
3 És csodálatos jeleket idézek elő az égen és a földön:
vért, tüzet, és füstfelhőt;
4 a nap sötétséggé változik,
a hold pedig vérré,
mielőtt eljön az Úrnak nagy és rettenetes napja.
5 És akkor ez lesz:
mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, megszabadul.
Mert a Sion hegyén és Jeruzsálemben lesz a menedék
– amint megmondta az Úr –,
azoknak a menekülteknek a számára,
akiket meghív az Úr.

4 Ítélet a népeken

1 Mert íme, azokban a napokban
és abban az időben,
amikor majd jóra fordítom
Júda és Jeruzsálem sorsát,
2 összegyűjtöm az összes nemzetet,
leviszem őket Jozafát völgyébe,
s ott perbe szállok velük népemért,
és örökségemért, Izraelért:
mert szétszórták a nemzetek között,
és szétosztották földemet,
3 és sorsot vetettek népem fölött,
és odaadták a fiút, parázna nőért cserébe,
s eladták a leányt borért, hogy igyanak.

4 Mi közünk egymáshoz, Tírusz és Szidon, s a filiszteusok minden tartománya? Vajon bosszút akartok-e állni rajtam? Ha pedig bosszút akartok állni rajtam, csakhamar visszafordítom szándékotokat a saját fejetekre! 5 Hiszen ti aranyomat és ezüstömet elvittétek, és kincseimet meg ékességeimet bevittétek templomaitokba. 6 Júda fiait meg Jeruzsálem fiait eladtátok a görögök fiainak, hogy messzire vigyétek őket határaiktól. 7 Íme, én visszahívom őket azokról a helyekről, ahová eladtátok őket, és fejetekre hárítom gonoszságotokat. 8 És fiaitokat meg leányaitokat Júda fiainak kezébe adom, és eladják őket Sába lakóinak, a távoli nemzetnek – mert az Úr szólt.

9 Hirdessétek ezt fennszóval a nemzetek között,
hirdessetek szent háborút;
serkentsétek fel a hősöket,
jöjjenek elő, jöjjenek fel mind a harcosok!
10 Verjétek ekevasaitokat kardokká,

és kapáitokat lándzsákká;
mondja az erőtlen is: »Hős vagyok!«
11 Törjetek elő és jöjjetek el,
ti nemzetek mindnyájan körös-körül,
és gyűljetek egybe:
vezesd elő, Uram, vitézeidet!
12 Keljenek fel, jöjjenek fel a nemzetek
Jozafát völgyébe,
mert ott ülök ítéletet
körös-körül minden nemzet felett.
13 Eresszétek neki a sarlót,
mert megérett a vetés;
jöjjetek, jöjjetek taposni,
mert tele van a sajtó,
túláradnak a sajtók,
mivel megsokasodott az ő gonoszságuk.
14 Népek népek után jelennek meg a Döntés völgyében,
mert közel van az Úr napja a Döntés völgyében!
15 Nap és hold elsötétednek,
és a csillagok visszatartják fényüket.
16 És bömböl az Úr Sionról,
és hallatja szavát Jeruzsálemből;
és megrendül az ég és a föld,
de népének menedék az Úr,
és Izrael fiainak erősség.
17 Akkor majd megtudjátok,
hogy én, az Úr vagyok a ti Istenetek,
aki szent hegyemen, a Sionon lakom;
és Jeruzsálem szent lesz,
és idegenek nem vonulnak át többé rajta.
18 És azon a napon
a hegyek édes musttól csepegnek,
s a halmokon tej folyik.
Júda minden patakjában víz ömlik,
forrás fakad az Úr házából,
és megöntözi a Tövisek völgyét.
19 Egyiptom pusztasággá lesz,
és Edom kietlen sivataggá,
mert gonoszságot cselekedtek Júda fiai ellen,
és ártatlan vért ontottak földjükön.
20 De lakott lesz majd Júda mindörökké,
és Jeruzsálem nemzedékről-nemzedékre.
21 Megbosszulom vérüket, nem hagyom büntetés nélkül.
És az Úr majd a Sionon lakik.

ÁMOSZ JÖVENDÖLÉSE

Felirat: 1,1

1 1 A tekoai pásztorok közül való Ámosz szavai, melyeket Izrael felől látott Uzijának,

Júda királyának napjaiban és Jeroboámnak, Joás fiának, Izrael királyának napjaiban, két évvel a földrengés előtt.

Ítélet a népek felett: 1,3-2,16

A szomszédos népek ellen *2* Így szólt:
»Bömböl az Úr Sionról,
és hallatja szavát Jeruzsálemből;
és elhervadnak a pásztorok ékes mezői,
és kiszárad a Kármel teteje.«
3 Ezt mondja az Úr:
»Damaszkusznak három, sőt négy gonosztette miatt
nem fordítok el róla semmit sem:
mert vasszekerekkel csépelték végig Gileádot.
4 Tüzet bocsátok Azaél házára,
és megemészti Ben-Hadad palotáit;
5 összetöröm Damaszkusz zárát,
és szétszórom a lakosságot a Bálvány-völgyről,
és a jogar birtokosát a Gyönyörök házából,
és Kírbe hurcolják Szíria népét« – mondja az Úr.
6 Ezt mondja az Úr:
»Gázának három, sőt négy gonosztette miatt
nem fordítok el róla semmit sem:
mert egész fogolyseregeket hurcoltak el,
hogy kiszolgáltassák őket Edomnak.
7 Tüzet bocsátok Gáza falára,
hogy emésszе meg várait;
8 szétszórom Asdód lakosságát,
és a jogar birtokosát Askalonból,
majd kezemet Akkaron ellen fordítom,
és elvesznek a filiszteusok maradványai«, – mondja az Úr Isten.
9 Ezt mondja az Úr:
»Tírusznak három, sőt négy gonosztette miatt
nem fordítok el róla semmit sem:
mert egész fogolyseregeket szolgáltattak ki Edomnak,
és nem gondoltak a testvéri szövetségre.
10 Tüzet bocsátok Tírusz falára,
hogy emésszе meg várait.«
11 Ezt mondja az Úr:
»Edomnak három, sőt négy gonosztette miatt
nem fordítok el róla semmit sem:
mert karddal üldözte testvérét
és elfojtotta az iránta való irgalmat,
és továbbra is haragot tartott
és gyűlöletét megőrizte mindvégig.
12 Tüzet bocsátok Temánra,
és megemészti Boszra várait.«
13 Ezt mondja az Úr:
»Ammon fiainak három, sőt négy gonosztette miatt

nem fordítok el róla semmit sem:
mert felhasította Gileádnak áldott állapotban levő asszonyait,
hogy kiterjessze határait.
14 Tüzet gyújtok Rabba falán,
hogy emésszе meg várait,
amikor majd jajgatás lesz a háború napján,
és fergeteg a vihar napján.
15 És fogságba jut királyuk,
ő maga és vele fejedelmei« – mondja az Úr.

2 *1* Ezt mondja az Úr:
»Moábnak három, sőt négy gonosztette miatt
nem fordítok el róla semmit sem:
mert mésszé égette Edom királyának csontjait.
2 Tüzet bocsátok Moábra,
hogy emésszе meg Káriót várait;
és Moáb meghal harci zajban,
harci lárma és trombita harsogása közben.
3 És elpusztítom közepéből a bírót,
és vele együtt minden fejedelmét megölöm« – mondja az Úr.

Júda és Izrael ellen

4 Ezt mondja az Úr: Júdának három, sőt négy gonosztette miatt
nem fordítok el róla semmit sem:
mert elvetették az Úr törvényét,
és nem tartották meg parancsait,
mivel tőrbe csalták őket bálványaik,
melyek után atyáik jártak.
5 Tüzet bocsátok Júdára,
hogy emésszе meg Jeruzsálem erődítményeit.«
6 Ezt mondja az Úr:
»Izraelnek három, sőt négy gonosztette miatt
nem fordítok el róla semmit sem:
mert pénzért eladják az igazat,
és egy pár saru miatt a szegényt.
7 Akik a föld porába sújtják a szegények fejét,
és az alacsonysorsúak útját elfordítják.
Fiú és apa egy leányhoz járnak,
hogy meggyalázzák szent nevemet.
8 Zálogba vett ruhákon fekszenek
minden oltár mellett,
és elítéltek borát isszák
Istenük házában.
9 Holott én irtottam ki színük előtt az amoritákat,
akik oly magasak voltak, mint amilyen magasak a cédrusok,
és olyan erősek, mint a tölgyek;
és én mégis összetörtem fönn a gyümölcsüket,
lenn a gyökerüket.
10 Én hoztalak fel titeket Egyiptom földjéről,

és vezettelek a pusztában negyven éven keresztül,
hogy elfoglaljátok az amoriták földjét.
11 Fiaitok közül prófétákat támasztottam,
és ifjaitok közül nazírokat.
Vajon nem így van-e, Izrael fiai?
– mondja az Úr. –
12 De ti borral itattátok a nazírokat,
és a prófétáknak azt parancsoltátok: `Ne prófétáljatok!'
13 Íme, én rátok nehezedem,
ahogy a kévével rakott szekér a földre nehezedik;
14 és nem lesz menedéke a gyors futónak,
s az erős nem ér el erejével semmit sem,
s a vitéz sem menti meg életét.
15 Az íjas nem áll helyt,
s a gyorslábú nem menekül meg,
s a lovas nem menti meg életét.
16 És a hősök között a legbátrabb szívű is
meztelenül fog megfutamodni azon a napon« – mondja az Úr.

Büntető ítélet Izrael vezetői ellen: 3,1-6,14

3 **Izrael kiválasztása és felelőssége** *1* Halljátok e szót, amit az Úr ellenetek kimondott, Izrael fiai, minden nemzetség ellen, amelyet Egyiptom földjéről kivezettem:
2 »Egyedül csak titeket vettelek figyelembe
a föld összes nemzetsége közül;
éppen ezért meg is torlom rajtatok
minden gonoszságtokat!

Isten és prófétái
3 Vajon járnak-e együtt ketten,
ha meg nem egyeznek?
4 Vajon ordít-e az oroszlán az erdőben,
ha nincs előtte préda?
Vajon hallatja-e hangját búvóhelyéről az oroszlánkölyök,
ha semmit sem fogott?
5 Vajon beleesik-e a madár a tőrbe a földön,
hogyha nincsen csapda?
Vajon felszedik-e a csapdát a földről,
ha semmit sem fogott?
6 Vajon, ha megszólal a harsona a városban,
nem remeg-e meg a nép?
Jön-e a városra veszedelem,
melyet nem az Úr vitt véghez?
7 Bizony, semmit sem tesz az Úr Isten anélkül,
hogy titkát ki ne nyilatkoztassa szolgáinak, a prófétáknak!
8 Ordít az oroszlán: ki ne remegne?
Szól az Úr Isten: ki ne prófétálna?

Ítélet Szamaria felett
9 Hirdessétek Asszíria váraiban

és Egyiptom földjének váraiban,
és mondjátok:
`Gyűljetek egybe Szamaria hegyein',
lássátok benne a sok őrjöngést,
és belsejében az elnyomottakat!
10 Nem tudnak ők igazságot cselekedni
– mondja az Úr –,
gonoszságból és rablásból gyűjtenek kincseket váraikban.«
11 Azért így szól az Úr Isten:
»Ellenség veszi körül az országot;
elveszik tőled erődet,
és kirabolják váraidat.«
12 Ezt mondja az Úr:
»Mint ahogy a pásztor csak két lábszárcsontot
vagy egy fülhegyet ment meg az oroszlán szájából,
úgy menekülnek meg Izrael fiai,
akik Szamariában az ágy szegletén
és Damaszkusz kerevetén ülnek.
13 Halljátok ezt, és tegyetek tanúságot erről Jákob házában
– így szól az Úr, a Seregek Istene –:
14 Bizony, azon a napon, amelyen megtorlom
Izrael törvényszegéseit,
megtorlom azokat rajta és a bételi oltárokon:
letörnek az oltár szarvai,
s a földre hullanak.
15 És lerombolom a téli házat
a nyári házzal együtt,
és elpusztulnak az elefántcsontházak,
és nagyszámú ház elvész«
– mondja az Úr. –

4 **A szegények elnyomása** *1* Halljátok e szót, Básán tehenei,
akik Szamaria hegyén laktok,
akik elnyomjátok a szűkölködőket
és meggyötritek a szegényeket,
akik így szóltok uraitokhoz:
`Hozzatok, hadd igyunk!'«
2 Megesküdött szentségére az Úr Isten:
»Bizony, íme, olyan napok jönnek rátok,
hogy szigonyokkal vonszolnak titeket,
maradékaitokat pedig halászhorgokkal;
3 és kiszöktök a réseken
egymás után,
és az Armon felé hajtanak titeket
– mondja az Úr. –

A képmutató istentisztelet *4* Gyertek csak Bételbe, tegyetek rosszat,
Gilgálba, és szaporítsátok a törvényszegést;
mutassátok be reggel áldozataitokat,

a harmadik napon tizedeiteket!
5 Égessetek el hálaáldozatot a kovászos tésztából,
ígérjetek önkéntes áldozatokat;
azután híreszteljétek – hiszen ezt szeretitek ti,
Izrael fiai! – mondja az Úr Isten. –
6 Én viszont azt tettem veletek, hogy elfogyott a harapnivaló
minden városotokban,
és szűkké tettem a kenyeret
minden helységetekben,
és ti mégsem tértetek vissza hozzám –
mondja az Úr. –
7 Én viszont megvontam tőletek az esőt,
amikor még három hónap volt hátra az aratásig;
az egyik városra esőt adtam,
és a másik városra nem adtam esőt;
az egyik mező bőségesen kapott esőt,
s a másik mező, amelyre nem adtam esőt, kiaszott.
8 Két-három város is egy városhoz támolygott,
hogy vizet igyék,
és nem találtak enyhülést;
és ti mégsem tértetek vissza hozzám
– mondja az Úr. –
9 Megvertelek titeket forró széllel és gabonarozsdával:
számos kerteteket és szőlőtöket;
olajfáitokat és fügefáitokat megette a sáska,
és ti mégsem tértetek vissza hozzám
– mondja az Úr. –
10 Dögvészt bocsátottam rátok, úgy mint Egyiptomra,
karddal öltem meg ifjaitokat
és elvettem lovaitokat;
táboraitok bűzét orrotokba juttattam,
és ti mégsem tértetek vissza hozzám
– mondja az Úr. –
11 Felforgattalak titeket,
amint felforgatta az Úr Szodomát és Gomorrát,
és olyanok lettetek, mint a tűzvészből kiragadott üszök;
és ti mégsem tértetek vissza hozzám
– mondja az Úr. –
12 Ezért cselekszem így veled, Izrael!
És mivel így bánok majd veled,
készülj Istened elé, Izrael!
13 Mert íme, annak, aki a hegyeket alkotta,
a szelet teremtette,
aki tudtára adja szándékát az embernek,
aki létrehozza a hajnalt és a sötétséget,
és a föld magaslatai fölött jár:
az Úr, a Seregek Istene a neve!«

5 1 Halljátok e szót, mellyel gyászdalt zengek fölöttetek,

Izrael háza!
Elesett és nem kel fel többé
2 Izrael szűz leánya;
leverve fekszik földjén, és nincs senki sem,
aki talpra állítaná.
3 Mert így szól az Úr Isten:
»A városban, amelyből ezren vonultak ki,
százan maradnak meg;
és amelyből százan vonultak ki,
tízen maradnak meg
Izrael házának.«
4 Bizony így szól az Úr Izrael házához:
»Engem keressetek, és akkor éltek!
5 És ne keressétek Bételt,
Gilgálba se menjetek,
Beersebába se járjatok,
mert Gilgál fogságba kerül,
és Bétel semmivé lesz.«
6 Az Urat keressétek, és akkor éltek! –
különben rátör József házára, mint a tűz,
és olthatatlanul megemészti Bételt,

A jog kijátszása

7 Ürömmé változtatjátok a jogot,
és az igazságot a földre terítitek!
8 Aki alkotta a Göncöl szekerét és a Kaszást,
hajnalra fordítja a sötétséget
s a nappalt éjjelre változtatja,
aki hívja a tenger vizeit
és kiönti őket a föld színére:
az Úr annak a neve!
9 Ő az, aki elpusztítja az erőst,
és pusztulást hoz a hatalmasra.
10 Gyűlölik ők azt, aki igazságot szolgáltat a kapuban,
és utálják azt, aki igazságot beszél.
11 Ezért, mivel kifosztottátok a szegényt
és gabonaadót szedtetek tőle:
építsetek bár kockakövekből házakat,
nem laktok bennük!
Ültessetek bár termékeny szőlőket,
nem isszátok borukat!
12 Bizony, tudom én, hogy sok a gonoszságtok,
és nagyok a ti bűneitek;
ellenségei vagytok az igaznak,
megvesztegetést fogadtok el,
és elnyomjátok a kapuban a szegényeket.
13 Ezért okos ember hallgat ebben az időben,
mert gonosz idő ez!
14 A jót keressétek, ne a rosszat,
és akkor éltek;

és veletek lesz az Úr, a Seregek Istene,
úgy, amint mondtátok.
15 Gyűlöljétek a rosszat,
szeressétek a jót,
állítsátok helyre az igazságot a kapuban;
talán megkönyörül az Úr, a Seregek Istene József maradványain.«

Az Úr eljövendő napja

16 Ezért így szól az Úr,
a Seregek Istene, az Úr:
»Minden téren sírás lesz,
és minden utcán így szólnak: `Jaj, jaj!'
és gyászra hívják a szántóvetőt,
és siralomra azokat, akik siránkozni tudnak.
17 És siralom lesz minden szőlőben,
ha én átvonulok rajtad!«
– mondja az Úr.
18 Jaj azoknak, akik óhajtják az Úr napját!
Mire lesz nektek az Úr napja?
Sötétség az, nem világosság,
19 olyan, mint amikor az ember az oroszlán színe elől menekül,
és medve jön vele szembe;
vagy mint amikor bemegy a házba
és kezével a falnak támaszkodik,
és megharapja a kígyó.
20 Nemde sötétség az Úr napja, nem pedig világosság,
és homály, amelyben nincsen fényesség.

Az igazi istentisztelet

21 Gyűlölöm és elvetem ünnepeiteket,
ünnepségeitek nem tetszenek nekem.
22 Ha egészen elégő áldozatokat mutattok be nekem:
ajándékaitokat el nem fogadom;
kövér békeáldozataitokra nem tekintek.
23 Vidd el előlem énekeid zaját,
hárfád zenéjét meg nem hallgatom.
24 Törjön elő inkább a jog, úgy, mint a víz,
és az igazság, mint a sebes patak.
25 Vajon mutattatok-e be nekem vágó- és ételáldozatokat
a pusztában negyven esztendőn át, Izrael háza?
26 Vihetitek majd Szakkutot, királyotokat,
és Kevánt, bálványaitokat, isteneitek csillagát,
melyeket magatoknak csináltatok;
27 mert Damaszkuszon túlra száműzlek titeket«
– mondja az Úr,
a Seregek Istene az ő neve.

6 **A vezetők bűnei** *1* Jaj nektek, gondtalanul élőknek, a Sionon,
és nektek, elbizakodottak, Szamaria hegyén,

ti előkelők, a nép főemberei,
akikhez folyamodik Izrael háza!
2 Menjetek el csak Kalnéba és nézzetek körül,
menjetek onnan Nagy-Emátba,
menjetek le a filiszteus Getbe,
különbek vagytok-e ezeknél az országoknál?
Vajon szélesebbek-e határaik a ti határaitoknál?
3 Ti távolnak gondoljátok a veszedelem napját,
és az erőszak uralmát közelebb hoztátok!
4 Elefántcsontágyakban lustálkodnak,
és kereveteken henyélnek;
lakmároznak a nyáj bárányaiból,
és a csorda borjúiból.
5 Danolásznak hárfaszó mellett –
azt hiszik, hogy olyan hangszereik vannak, mint Dávidnak –,
6 serlegekből isszák a bort,
a legfinomabb kenettel kenik meg magukat,
és semmit sem törődnek József romlásával.
7 Nos, ezért majd ők mennek a száműzöttek élén a száműzetésbe,
és véget ér a henyélők tobzódása.
8 Megesküdött az Úr Isten saját magára:
»Ezt mondja az Úr, a Seregek Istene:
Utálom Jákob kevélységét,
gyűlölöm várait,
és kiszolgáltatom a várost lakóival együtt.«
9 Ha tíz ember marad is egy házban,
az is meghal!
10 És amikor felemeli és elégeti őt rokona,
hogy kivigye csontjait a házból,
így szól majd ahhoz, aki a ház belsejében van:
»Van-e még valaki nálad?«,
Az úgy felel: »Nincs!« – akkor ő azt mondja neki: »Hallgass!« –,
s nem lesz, aki megemlékezzen az Úr nevéről.
11 Mert íme, az Úr parancsot ad,
és romba dönti a nagy házakat,
és darabokra zúzza a kis házakat.
12 Vajon vágtathatnak-e a lovak a kősziklákon,
vagy lehet-e ott szántani ökrökkel?
Bizony! Ti keserűséggé változtattátok a jogot,
és ürömmé az igazság gyümölcsét.
13 Örültök Lodabárnak,
azt mondjátok:
»Vajon nem a saját erőnkből
szereztük-e meg magunknak Karnaimot?«
14 »Bizony, íme, én népet támasztok ellenetek, Izrael háza
– mondja az Úr, a Seregek Istene –,
és az összetör titeket
Emát határától az Araba völgyéig.«

Látomások; egy életrajzi részlet: 7,1-9,6

7 **Első látomás: a sáskajárás csapása** 1 A következő dolgot mutatta nekem az Úr
Isten: Íme, sáskákat alkotott, amikor a mező sarjadni kezdett; a királyi kaszálás után lett ez a
sarjú. 2 Mikor ezek megették a föld egész füvét, így szóltam: »Úr Isten, irgalmazz, kérlek!
Hogyan állhat fenn Jákob, hiszen kicsiny ő?« 3 Megkönyörült erre az Úr: »Nem fog
megtörténni!« – mondja az Úr.

Második látomás: a tűz 4 A következő dolgot mutatta nekem az Úr Isten: Íme, tüzet
hívott elő az Úr Isten az ítéletre, és az elégette a nagy mélységet és megemésztette a mezőt
is. 5 Ekkor így szóltam: »Úr Isten, hagyd abba, kérlek! Hogyan állhat fenn Jákob, hiszen
kicsiny ő?« 6 Megkönyörült erre az Úr: »Ez sem fog megtörténni!« – mondja az Úr Isten.

Harmadik látomás: a mérőón 7 A következő dolgot mutatta nekem az Úr: Íme, egy
ember állt a betapasztott falon, és kezében mérőón volt. 8 És mondta nekem az Úr: »Mit
látsz, Ámosz?« És így szóltam: »Mérőónt.« Erre mondta az Úr: »Íme, lemérem népemet,
Izraelt mérőónnal, és többé nem bocsátok meg neki. 9 És lerombolják Izsák magaslatait, és
Izrael szentélyeit elpusztítják, és karddal támadok Jeroboám háza ellen!«

A próféta üldöztetése 10 És Amaszja, Bétel papja, ezt az üzenetet küldte Jeroboámhoz,
Izrael királyához: »Összeesküvést szít ellened Ámosz Izrael házában; az ország nem
viselheti el mindenféle beszédjét! 11 Azt mondja ugyanis Ámosz: `Kard által fog meghalni
Jeroboám, és Izraelt fogságba hurcolják országából!'« 12 Á- moszhoz pedig így szólt
Amaszja: »Eredj innen, próféta! Fuss Júda földjére, ott edd kenyeredet, és ott prófétálj!
13 De Bételben ne prófétálj többé, mert ez királyi szentély és a királyság temploma!« 14 Fe-
lelt erre Ámosz és mondta Amaszjának:

»Nem vagyok én próféta,
sem próféta fia;
pásztor vagyok én, és vadfügét szurkálgatok.
15 De az Úr meghívott engem,
amikor a nyájat tereltem,
és mondta nekem az Úr:
`Menj, prófétálj népemnek, Izraelnek!'

16 Most pedig halljad az Úr szavát: Te így szólsz: `Ne prófétálj Izrael ellen, és ne
fakadj ki Izsák háza ellen!' 17 Ezért így szól az Úr: `Feleséged a város paráznája lesz, fiaid és
leányaid kard által hullanak el, földedet kötéllel felmérik, és te tisztátalan földön halsz meg,
és Izraelt országából fogságba hurcolják!'«

8 **Negyedik látomás: a gyümölcsko- sár** 1 A következő dolgot mutatta nekem az Úr
Isten:

Íme, egy érett gyümölccsel telt kosár.
2 És mondta: »Mit látsz, Ámosz?«
és mondtam: »Érett gyümölccsel telt kosarat.«
És mondta nekem az Úr:
»Eljött a vég népemre, Izraelre;
nem leszek többé elnéző vele szemben!
3 Ama napon jajveszékelnek majd
a palota énekesei
– mondja az Úr Isten –,
sok holttest lesz szerteszórva mindenütt: csönd.

A rászorultak kisemmizése

4 Halljátok meg ezt ti, akik tiporjátok a szegényt,
és szorongatjátok a föld szűkölködőit,
5 akik így szóltok: `Mikor múlik el az újhold,
hogy eladhassuk az árut,
és a szombat, hogy feltárhassuk a gabonát,
megkisebbíthessük az éfát,
megnagyobbíthassuk a siklust,
és csalárdul meghamisíthassuk a mérleget,
6 hogy pénzért megszerezhessük magunknak a szűkölködőket,
és egy pár saruért a szegényeket,
és eladhassuk a gabona hulladékát?'«
7 Megesküdött az Úr Jákob büszkeségére:
»Sohasem felejtem el semmi cselekedetüket!
8 Nem kell-e emiatt megrendülnie a földnek,
és gyászolnia minden lakójának?
Emelkedik, mint hatalmas folyam,
árad és apad, mint Egyiptom folyója.
9 És azon a napon
– mondja az Úr Isten –,
délben nyugszik majd le a nap,
és fényes nappal sötétséget borítok a földre.
10 Gyászra fordítom ünnepeiteket,
és siralomra minden dalotokat;
szőrruhát hozok mindnyájatok derekára,
és kopaszságot mindnyájatok fejére;
olyanná teszem az országot,
mintha az egyszülöttet gyászolná,
végnapjuk a keservek napja lesz.
11 Íme, jönnek napok
– mondja az Úr –,
és éhséget bocsátok a földre,
éhséget, de nem kenyérre,
szomjúságot, de nem vízre,
hanem az Úr igéjének hallására.«
12 És felkerekednek tengertől tengerig,
északtól keletig körüljárnak majd,
és keresik az Úr igéjét,
de nem találják meg.
13 Azon a napon elepednek majd a szépséges szüzek
és az ifjak a szomjúságtól,
14 akik Szamaria vétkére esküsznek, és azt mondják:
»A te Istened életére, Dán!«
és: »A te utad életére, Beerseba!«
és elesnek, és nem kelnek fel többé!

9 Ötödik látomás: a templom és az ország pusztulása 1 Láttam az Urat,
amint az oltár fölött állt és mondta:
»Üss az oszlopfőre,

hadd rendüljenek meg a szemöldökfák,
összetöröm mindannyiuk fejét.
Aki pedig ezután is megmarad közülük,
azt karddal ölöm meg.
Nem futhatnak el, akik futásnak erednek,
és nem menekülhetnek meg, akik menekülnek.
2 Ha leszállnak az alvilágba,
kezem onnan is előhozza őket;
ha felszállnak az égbe,
onnan is lerántom őket.
3 Ha a Kármel tetejére rejtőznek is el,
onnan is felkutatom és elhozom őket;
és ha szemem elől a tenger mélyére bújnak is,
ott is meghagyom a kígyónak,
hogy marja meg őket.
4 Ha fogságba mennek ellenségeik előtt,
ott is meghagyom a kardnak,
hogy ölje meg őket;
és rájuk fordítom szememet, de a vesztükre,
nem pedig a javukra!«
5 Az Úr, a Seregek Istene az,
aki megérinti a földet, és az elsorvad,
és gyászt ölt minden lakója;
és megárad a mindenség, mint a Folyó,
és leapad, mint Egyiptom folyama.
6 Annak, aki az égben építette fel lakóhelyét
és a földre állította boltozatát,
aki előhívja a tenger vizeit,
és kiönti a föld színére:
az Úr az ő neve.

Ítélet és üdvösség: 9,7-15

Kiválasztás és ítélet

7 »Nemde olyanok vagytok előttem ti, Izrael fiai,
mint az etiópok fiai? – mondja az Úr. –
Nemde én hoztam fel Izraelt Egyiptom földjéről,
a filiszteusokat Kaftorból,
és a szíreket Kírből?
8 Íme, az Úr Isten rajta tartja szemét a bűnös országon:
eltörlöm azt a föld színéről;
de nem semmisítem meg teljesen Jákob házát
– mondja az Úr. –
9 Mert íme, én parancsot adok,
és szétszórom Izrael házát az összes nemzetek közé,
amint szétszóródik a búza a rostában,
de egy szem sem esik a földre.
10 Kard által hal meg népem összes bűnöse,
akik így szólnak:
`Nem közeleg felénk és nem ér el minket
semmiféle veszedelem!'

11 Azon a napon felállítom Dávidnak leomlott hajlékát,
és kijavítom falainak repedéseit,
és mindazt, amije romba dőlt megújítom,
s ismét felépítem, mint hajdan volt,
12 hogy birtokukba vegyék Edom maradványait
és az összes nemzetet,
ahol segítségül hívták a nevemet
– mondja az Úr, aki ezt végrehajtja. –
13 Íme, jönnek napok
– mondja az Úr –,
a szántóvető eléri az aratót,
a szőlőtaposó a magvetőt;
a hegyek édes musttól csepegnek,
és minden dombot megművelnek.
14 És jóra fordítom népemnek, Izraelnek sorsát,
és felépítik az elhagyott városokat,
és lakni fognak bennük;
szőlőket ültetnek és borukat isszák,
kerteket ültetnek és gyümölcsüket eszik.
15 És palántaként elültetem őket földjükön,
és nem tépik ki őket többé földjükről,
melyet nekik adtam«
– mondja az Úr, a te Istened.

ABDIÁS JÖVENDÖLÉSE

Felirat: 1a

1 Abdiás látomása.

Ítélet Edom felett: 1b-15

Ezt mondja az Úr Isten Edomról:
tudtunkra adta az Úr,
követet küldött a nemzetekhez:
»Keljetek fel, és szálljunk hadba ellene!«
2 »Íme, kicsinnyé teszlek a nemzetek között,
megvetésre méltó vagy te nagyon.
3 Szíved kevélysége felfuvalkodottá tett téged,
aki a sziklák hasadékai között laksz,
aki a magasba helyezted lakóhelyedet,
aki szívedben mondod:
`Ki ránt le engem a földre?'
4 De ha oly magasra emelkedsz is, mint a sas,
és ha a csillagok közé helyezed is fészkedet:
onnan is lerántalak téged!«
– mondja az Úr.
5 Ha tolvajok törnének be hozzád,
avagy éjszaka rablók,
hogy elhallgattál volna!

Nemde csak annyit lopnának,
amennyire szükségük van?
Ha szüretelők mennének be hozzád,
nemde hagynának rajtad legalább böngészni valót?
6 Ámde mennyire átkutatják majd Ézsaut,
mennyire felkutatják rejtekhelyeit!
7 A határig űznek majd téged,
valamennyi szövetségesed kijátszik téged;
föléd kerekednek jóbarátaid,
s akik együtt ettek veled,
tőrt vetnek ellened.
Nem lesz okosság benne!
8 »Nemde azon a napon
– mondja az Úr –,
elvesztem a bölcseket Edomból, s a bölcsességet Ézsau hegyéről?
9 És megijednek majd hőseid, Temán,
úgyhogy mindenki elvész Ézsau hegyéről.
10 Az öldöklés miatt
s a testvéred, Jákob ellen elkövetett gonoszság miatt
elborít téged a szégyen,
és elpusztulsz mindörökre,
11 mivel szemben álltál vele azon a napon,
amikor idegenek fogságba ejtették hadseregét,
és külföldiek hatoltak be kapuin,
és Jeruzsálem fölött sorsot vetettek;
te is olyan voltál, mint egy közülük!«
12 Ám ne nézd megvetően testvéred napját,
azt a napot, amelyen elhurcolták;
ne örvendj Júda fiain vesztük napján,
és ne nyisd nagyra szádat a szorongatás napján!
13 Ne hatolj be népem kapuján
romlása napján;
ne nézd te is megvetéssel szerencsétlenségét
pusztulása napján;
és ne nyúlj javaihoz
pusztulása napján.
14 Ne állj az utakra,
hogy megöld a menekülőket,
és ne zárd körül megmaradottjait
a szorongatás napján!
15 Mert közel van az Úr napja
valamennyi nemzet ellen!
Amit te cselekedtél,
az történik majd veled is:
tetteidet visszafordítja fejedre.

Ítélet más népek felett: 16

16 Mert amint ti ittatok az én szent hegyemen,
úgy isznak majd az összes nemzetek mindvégig;
isznak majd fulladásig,

és olyanok lesznek, mintha nem is lettek volna.

Izrael megmentése: 17-21

17 De Sion hegyére szabadulás jön,
és szent lesz az;
és Jákob háza visszaszerzi jussát.
18 És Jákob háza tűz lesz,
és József háza láng,
Ézsau háza pedig tarló;
és felgyújtják és megemésztik őket,
és Ézsau házának nem lesz maradéka
– mert az Úr szólt.
19 Birtokba veszik a déli vidéket,
Ézsau hegyét,
az alföldet és a filiszteusok földjét,
és elfoglalják Efraim földjét és Szamaria földjét,
és Benjamin elfoglalja Gileádot.
20 És Izrael fiainak ez az elhurcolt serege
elfoglalja a kánaániak minden helyét egészen Száreftáig;
és Jeruzsálemnek elhurcoltjai, akik Szefárádban vannak,
elfoglalják a Délvidék városait.
21 És szabadítók mennek fel Sion hegyére,
hogy ítéletet tartsanak Ézsau hegyén;
s az Úré lesz a királyi hatalom.

JÓNÁS JÖVENDÖLÉSE

Jónás meghívása: 1,1-2

1 1 Az Úr szózatot intézett Jónáshoz, Amáti fiához, mondván: 2 »Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd benne, hogy gonoszsága felhatolt elém.«

Jónás menekülése: 1,3-16

3 Felkelt erre Jónás, de azért, hogy Tarzisba meneküljön az Úr színe elől, és lement Joppéba. Ott talált is egy Tarzisba induló hajót, megfizette az útiköltséget, és beszállt, hogy Tarzisba menjen velük az Úr színe elől.

4 De az Úr nagy szelet bocsátott a tengerre, és nagy vihar támadt a tengeren, úgyhogy a hajót az a veszedelem fenyegette, hogy összetörik. 5 Megrémültek erre a hajósok, és mindenki a saját isténéhez kiáltott, és a tengerbe vetették a hajón levő tárgyakat, hogy könnyítsenek velük rajta. Ezalatt Jónás, aki a hajó aljába ment le, mélyen aludt. 6 A hajóskapitány ekkor odament hozzá, és azt mondta neki: »Miért alszol olyan mélyen? Kelj fel, hívd segítségül Istenedet! Hátha gondol ránk az az Isten, és nem veszünk el!«

7 Majd így szóltak egymáshoz: »Gyertek, vessünk sorsot, hadd tudjuk meg, ki miatt ért minket ez a veszedelem!« Sorsot vetettek tehát, és a sors Jónásra esett. 8 Erre azt mondták neki: »Mondd el nekünk, miért jött ránk ez a veszedelem? Mi a foglalkozásod, melyik a hazád, hová mégy, és milyen nemzetből való vagy?« 9 Ő azt felelte nekik: »Héber vagyok én, és az Urat, az ég Istenét félem, aki a tengert és a szárazföldet alkotta.« 10 Igen megrémültek erre azok az emberek, és azt mondták neki: »Miért cselekedted ezt?«

Megtudták ugyanis a férfiak, hogy az Úr színe elől menekült, mivel elmondta nekik.

11 Majd azt mondták neki: »Mit csináljunk veled, hogy megszűnjék a tenger
háborgása ellenünk?« A tenger ugyanis egyre jobban háborgott. 12 Erre ő azt mondta nekik:
»Fogjatok meg engem és dobjatok a tengerbe, és megszűnik a tenger háborgása ellenetek,
mert tudom, hogy miattam jött rátok ez a nagy vihar.«

13 Erre a férfiak eveztek, hogy a szárazra visszajussanak, de nem sikerült nekik, mert a
tenger egyre jobban háborgott ellenük. 14 Erre az Úrhoz kiáltottak és mondták: »Kérünk,
Urunk, ne vesszünk el ez ember élete miatt, és ne háríts ránk ártatlan vért, mert te, Urunk,
úgy cselekedtél, amint akartad!« 15 Azzal megfogták Jónást és a tengerbe dobták, és
megszűnt a tenger háborgása. 16 Erre azok az emberek nagy félelemmel teltek el az Úr iránt,
és áldozatokat mutattak be az Úrnak, és fogadalmakat tettek.

Jónás imája és szabadulása: 2,1-11

2 1 Erre az Úr egy nagy halat rendelt oda, hogy elnyelje Jónást; és Jónás a hal
gyomrában volt három nap és három éjjel.

2 Imádkozott ekkor Jónás az Úrhoz, Isteméhez a hal gyomrából, 3 s így szólt:

»Szorongatásomból az Úrhoz kiáltottam,
és ő meghallgatott engem;
az alvilág gyomrából kiáltottam,
és Te meghallgattad szavamat.
4 Belevetettél a mélységbe, a tenger közepébe,
és az ár körülvett engem.
Valamennyi örvényed és hullámod
összecsapott felettem.
5 Azt mondtam: `Elvetettél szemed elől!
Bárcsak látnám ismét szent templomodat!'
6 Körülvettek engem a vizek egészen a torkomig,
bekerített engem a mélység.
Fejemet elborította a hínár,
7 lesüllyedtem a hegyek alapjáig.
Örökre összecsukódtak felettem a föld zárai,
de te kihúztad a gödörből életemet, Uram, én Istenem!
8 Mikor gyötrődött bennem a lélek, az Úrra gondoltam,
és imádságom eljutott hozzád, szent templomodba.
9 Akik a hiábavaló semmiségekhez, bálványokhoz ragaszkodnak,
elveszítik boldogságukat.
10 Én azonban hangos hálaadással áldozom majd neked,
és megadom, amit fogadtam;
az Úrtól jön a szabadulás.«

11 Ekkor az Úr parancsára a hal kihányta Jónást a szárazra.

Jónás Ninivében: 3,1-10

3 1 Ekkor ismét szólt az Úr Jónáshoz, s ezt nondta:

2 »Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd ott a szózatot, amelyet majd
mondok neked.« 3 Felkelt erre Jónás és elment Ninivébe az Úr szava szerint.

Ninive háromnapi járóföldre terjedő nagy városa volt Istennek. 4 Alighogy bement
Jónás a városba, egynapi járásnyira, nagy hangon hirdette: »Még negyven nap, és Ninive
elpusztul!«

5 Ninive lakói hittek Istenben és böjtöt hirdettek, és nagyjaik, kicsinyeik egyaránt
szőrruhát öltöttek. 6 És amikor a beszéd Ninive királyához eljutott, ő felkelt trónjáról, letette
palástját, szőrruhába öltözött és hamuba ült. 7 És közhírré tétette és megparancsolta
Ninivében: »A királynak és főembereinek rendeletére! Se ember, se állat, se marha, se juh
ne egyék és ne legeljen, és vizet se igyék! 8 Öltsön szőrruhát ember és állat, és kiáltson nagy
szóval az Úrhoz, és térjen meg mindenki gonosz útjáról és az istentelenségből, ami kezéhez
tapad. 9 Ki tudja, hátha visszafordul és megbocsát az Úr, és lelohad haragjának tüze, és nem
veszünk el?«

10 Mikor látta Isten az ő cselekedeteiket, hogy megtértek gonosz útjukról, megbánta
Isten a rosszat, amelyről azt mondta, hogy rájuk hozza, és nem hozta rájuk.

Isten irgalmassága: 4,1-11

4 1 Nagy szomorúság vett erőt erre Jónáson; haragra gerjedt, 2 és könyörgött az Úrhoz
és mondta: »Kérlek, Uram, vajon nem erre gondoltam-e akkor, amikor még otthon voltam?
Ezért menekültem sietve Tarzisba, mert tudtam, hogy kegyes és irgalmas Isten vagy,
türelmes és nagyirgalmú, aki megbánod a rosszat. 3 Így hát, Uram, kérlek, vedd el az
életemet tőlem, mert jobb nekem a halál, mint az élet.« 4 Mondta erre az Úr: »Azt hiszed-e,
hogy jogos a te haragod?«

5 Jónás aztán kiment a városból, és a várostól keletre letelepedett, és ott hajlékot
készített magának, és leült alatta az árnyékban, hogy lássa, mi történik a várossal. 6 Erre az
Úr Isten repkényt növesztett, és az Jónás feje fölé kúszott, hogy beárnyékolja fejét és
megvédelmezze, mert elbágyadt. Jónás nagyon megörvendett a repkénynek.

7 Másnap hajnalhasadtával az Úr egy férget rendelt oda, és az megszúrta a repkényt,
úgyhogy az elszáradt. 8 Mikor aztán felkelt a nap, az Úr forró, égető szelet rendelt oda, a nap
pedig rátűzött Jónás fejére. Olyan rosszul lett, hogy a halált kívánta magának, mondván:
»Jobb nekem meghalnom, mint élnem!«

9 Mondta ekkor az Úr Jónásnak: »Azt hiszed-e, hogy jogos a haragod a repkény
miatt?« Mondta: »Jogos a haragom mindhalálig!« 10 Mondta ekkor az Úr: »Te bánkódsz a
repkény miatt, pedig nem dolgoztál érte, nem nevelted; egy éjszaka támadt s egy éjszaka
elpusztult; 11 és én ne irgalmazzak Ninivének, a nagy városnak, amelyben több mint
százhúszezer ember van, aki nem tud különbséget tenni jobb és balkeze között, és számos
állat?«

MIKEÁS JÖVENDÖLÉSE

Felirat: 1,1

1 1 Az Úr szava, melyet Jótám, Ácház és Hiszkija, Júda királyainak napjaiban a
móreseti Mikeáshoz intézett, és melyet ő Szamaria és Jeruzsálem felől látott.

Fenyegető beszédek: 1,2-3,12

Szamaria ellen

2 Halljátok meg minden népek,
figyeljen a föld és ami azt betölti:
bizonyságot tesz ellenetek az Úr Isten,
szent templomából az Úr.
3 Mert az Úr íme, kijön lakóhelyéről,

és leszáll, hogy járjon a föld magaslatain.
4 Elolvadnak alatta a hegyek,
szétszakadnak a völgyek,
mint a viasz a tűz színe előtt,
és mint a meredekről lefutó vizek.
5 Jákob gonoszsága miatt történik mindez,
és Izrael házának bűnei miatt.
Mi a gonoszsága Jákobnak?
Nemde Szamaria?
És mi a vétke Júdának?
Nemde Jeruzsálem?
6 Szamariát romhalmazzá teszem,
olyan földdé, ahová szőlőt ültetnek.
Lezúdítom köveit a völgybe
és feltárom alapjait.
7 Összetöröm minden faragott szobrát,
tűzben égetem el minden szerzeményét,
és megsemmisítem minden bálványát;
mert parázna nő béréből gyűltek azok össze,
és parázna nő bérévé lesznek ismét.

A próféta panasza
8 Ezért kesergek és jajgatok,
járok mezítláb és köntös nélkül;
keservemben üvöltök, mint a sakálok,
és gyászomban sivítok, mint a struccmadarak.
9 Mivel az Úr csapása ellen nincsen orvosság,
mert már Júdát is utolérte,
elért népem kapujáig, Jeruzsálemig.
10 Getben ne hirdessétek,
könnyezve ne sírjatok;
a Por-házában porral hintsétek meg magatokat.
11 Vonulj el, Sáfír lakossága,
megszégyenülve, gyalázattal.
Nem távozott el Szaánán lakója,
Bét-Haécel gyásza miatt nem lehet ott megmaradni nektek.
12 Bizony kesereg javai miatt Marót lakossága,
mert veszedelem száll az Úrtól Jeruzsálem kapujára.
13 Fogd be a lovat harci kocsid elé, Lákis lakója!
Ő volt a kezdete Sion leánya bűneinek;
bizony, benned vannak Izrael gonoszságai!
14 Ezért adsz majd válólevelet Móreset-Getnek,
és megcsalja Izrael királyait Akzib házanépe.
15 Hódítót hozok én még rád, Máresa lakosa,
és Adullámig jut el Izrael dicsősége!
16 Nyírd magad kopaszra kedvelt fiaid miatt,
oly nagyon kopaszra, mint a keselyű,
mert fogságba viszik őket tőled!

2 **A gazdagok kapzsisága** 1 Jaj azoknak, akik hiábavalóságot terveznek,
és gonoszat forralnak fekvőhelyükön;
akik hajnalhasadtával végrehajtják gonosz terveiket,
mert kezüknek hatalmában van.
2 A szántóföldeket megkívánják és erőszakkal elveszik,
a házakat elrabolják;
erőszakosan bánnak a férfivel és háznépével,
a gazdával és birtokával.
3 Ezért így szól az Úr:
»Íme, én erre a nemzetségre veszedelmet hozok,
melyből nem vonjátok ki majd nyakatokat;
és nem jártok majd fennhéjázva,
mert felette gonosz idő lesz ez!
4 Azon a napon majd példázatot költenek rólatok,
és siratóéneket, amely így szól:
`Teljesen ki vagyunk fosztva,
népem osztályrésze gazdát cserél,
senki nem adja vissza,
mezőink a fosztogatók zsákmányai lettek.'
5 Ezért nem lesz senkid sem,
aki kötéllel osztályrészt mérjen ki neked az Úr gyülekezetében.«
6 Azt mondják ők: »Ne prédikáljatok!«
»Ne hirdessetek ilyeneket!
Nem érhet gyalázat!«
7 Talán átok van Jákob házán?
Vajon rövid-e az Úr türelme,
vagy ilyenek-e az ő szándékai?
Nem jók-e szavai az iránt,
aki helyes úton jár?!'
8 Ti támadtok ellenségként népemre,
lehúzzátok a köntöst, a ruhát
azokról, akik nyugodtan járnak,
háborús foglyokká teszitek őket.
9 Népem asszonyait kiűzitek kellemes házukból,
kisdedeiket örökre megfosztjátok dicsőségemtől.
10 »Keljetek fel, távozzatok,
mert nincs itt nyugvóhelyetek!«
Elpusztultok a tisztátalanság miatt,
megsemmisítő pusztulással.
11 Ha lenne egy szélhámos férfi,
és ezt a hazugságot koholná:
»Borról és italról prédikálok«,
akkor ennek a népnek az volna a prófétája.

Izrael megmentése

12 Egy szálig összegyűjtelek, Jákob,
összeterelem Izrael maradékait!
Összegyűjtöm őket, mint a juhokat az akolban,
mint a nyájat a karámban,

nagy lesz a tolongás az emberek sokasága miatt.
13 Előttük jár, aki utat tör,
utat nyitnak, és ők kitörnek,
és áthaladnak a kapun és kimennek rajta;
előttük halad királyuk,
és élükön jár az Úr.

3 **A jogtiprók ellen** *1* És mondtam:
»Halljátok, Jákob fejedelmei,
és Izrael házának vezérei:
vajon nem a ti dolgotok-e ismerni a jogot«,
2 de ti gyűlölitek a jót
és szeretitek a rosszat,
és erőszakkal lehúzzátok róluk a bőrt,
és csontjaikról a húst.
3 Eszik ők népem húsát,
lenyúzzák bőrét,
összetörik csontjait,
szinte üstbe aprítják és fazékba, mint a húst.
4 Kiáltanak ők majdan az Úrhoz,
de nem hallgatja meg őket;
elrejti előlük arcát abban az időben,
mert gonosz cselekedeteket követtek el.

A haszonleső próféták ellen
5 Ezt mondja az Úr ama próféták felől,
akik népemet félrevezetik,
akik ha haraphatnak fogaikkal,
akkor békét hirdetnek,
de ha valaki nem ad a szájukba semmit sem,
akkor szent háborút hirdetnek ellene:
6 Ezért majd éj jön rátok látomás helyett;
és sötétség isteni felvilágosítás helyett;
lenyugszik a nap a próféták számára,
és sötétté lesz felettük a nappal.
7 Megszégyenülnek a jósok,
szégyenbe jutnak a jövendőmondók,
és valamennyien elfödik arcukat,
mert Isten nem ad nekik feleletet.
8 Én azonban tele vagyok az Úr lelkének erejével,
igazsággal és bátorsággal,
hogy feltárjam Jákob előtt az ő gonoszságát,
és Izrael előtt az ő vétkét.

Izrael vezetői ellen
9 Halljátok ezt, Jákob házának fejei,
és Izrael házának parancsolói,
akik utáljátok az igazságot
és elcsavartok mindent, ami egyenes;

10 akik vérontással építitek Siont,
és gonoszsággal Jeruzsálemet.
11 Fejedelmei megvesztegetve ítélkeznek,
papjai bérért tanítanak,
prófétái pénzért jövendölnek,
és mégis az Úrra hivatkoznak és azt mondják:
»Vajon nincs-e közöttünk az Úr?
Nem érhet minket baj!«
12 Ezért miattatok felszántják majd Siont,
mint a szántóföldet,
és Jeruzsálem kőhalmazzá lesz,
a templom hegye pedig erdős magaslattá.

Ígéretek: 4,1-5,14

4 A népek Sionra áradnak

1 Lesz azonban az idők végén,
hogy az Úr házának hegye szilárdan áll a hegyek tetején,
fenn a magasban a halmok felett,
és odatódulnak a népek,
2 és odasiet sok nemzet, és mondják:
»Gyertek, menjünk fel az Úr hegyére,
és Jákob Istenének házához,
hogy megtanítson minket útjaira,
és ösvényein járjunk«;
mert Sionról jön ki majd a törvény,
és Jeruzsálemből az Úr szava.
3 És ő ítéletet mond majd sok nép között,
és megítél távoli erős nemzeteket;
és ők ekevasakká kovácsolják kardjaikat,
és kapákká lándzsáikat.
Nemzet nemzet ellen nem ragad kardot,
és nem tanulnak többé hadviselést.
4 És mindenki szőlője alatt
és fügefája alatt ül majd,
és nem lesz többé, aki rémületet gerjesszen.
Bizony, a Seregek Urának szája mondta ezt!
5 Mert minden nép a maga istenének nevében jár,
mi azonban az Úrnak, a mi Istenünknek nevében járunk
örökkön-örökké.

Fenyegetés és a szabadulás ígérete

6 »Azon a napon – mondja az Úr –
összegyűjtöm majd a sántákat,
és összeszedem azokat, akiket kiűztem
és akiket csapásokkal sújtottam;
7 és a sántát maradékul hagyom,
és a szenvedőt erős néppé teszem«,
és az Úr lesz a királyuk Sion hegyén,
attól fogva mindörökké.

8 Te pedig, Nyáj tornya,
Sion leányának halma,
egészen hozzád tér és rád száll a hajdani hatalom,
Jeruzsálem leányának királysága.
9 Nos, miért búslakodsz szomorkodva?
Vajon nincsen királyod,
vagy talán elveszett tanácsadód,
hogy úgy elfogott a fájdalom,
mint a vajúdó asszonyt?
10 Gyötrődjél és kínlódj, Sion leánya,
mint a vajúdó asszony,
mert most ki kell menned a városból,
és mezőn kell majd laknod,
és egészen Babilonig jutsz.
Ott szabadulsz majd meg,
ott vált ki majd téged az Úr
ellenségeid kezéből.
11 Most összegyűl ellened sok nemzet, és mondja:
»Váljék tisztátalanná!
Hadd nézze szemünk káröröммel Siont!«
12 Ám ők nem ismerik az Úr szándékait,
és nem értik az ő tervét,
hiszen úgy gyűjtötte össze őket,
mint a kévéket a szérűn.
13 Rajta, csépeld őket, Sion leánya!
Bizony vassá teszem szarvadat
és érccé a körmeidet,
hogy összetiporhass sok népet,
és az Úrnak szentelhesd zsákmányaikat,
és az egész föld Urának javaikat.
14 Vagdosd meg magad, gyász leánya!
sáncokat emeltek ők ellenünk,
vesszővel verték arcul Izrael bíráját.

5 A Messiáskirály

1 De te, Efrata Betlehemje
kicsiny vagy ugyan Júda ezrei között;
mégis belőled származik majd nekem
Izraelnek jövendő uralkodója,
származása az ősidőkre,
a régmúlt időkre nyúlik vissza.
2 Ezért átadja őket annyi ideig,
amíg a vajúdó asszony szül,
és testvéreiknek maradékai visszatérnek
Izrael fiaihoz.
3 És ő majd odaáll, és legeltet az Úr erejével,
az Úrnak, az ő Istenének fenséges nevében,
és ők biztonságban lakoznak,
mert ő akkor nagy lesz a föld széléig.

4 És ő lesz a béke.
Ha majd eljön az asszír a mi földünkre
és behatol házainkba,
kiállítunk ellene hét pásztort és nyolc főembert;
5 és azok lelegeltetik Asszúr földjét karddal,
és Nimród földjét lándzsával,
és Ő megszabadít minket Asszúrtól,
amikor az majd országunkba jön
és tiporja határainkat.

A szent maradék

6 És Jákob maradékai olyanok lesznek
a népek sokasága között,
mint az Úrtól jövő harmat,
és mint az esőcseppek a füvön,
mely nem vár emberre,
és nem szorul ember fiára.
7 És Jákob maradékai olyanok lesznek a nemzetek között,
a sok nép közepette,
mint az oroszlán az erdők vadjai között,
és mint az oroszlánkölyök az állatok nyájai között,
mely ha végigmegy, tipor és zsákmányol,
és nincs, aki megszabadítson tőle.
8 Kezed felemelkedik ellenségeid fölé,
és valamennyi ellenséged elvész.
9 »És ez történik azon a napon
– mondja az Úr –,
elveszem lovaidat tőled,
és szétszórom szekereidet;
10 elpusztítom országod városait,
és lerombolom minden erődítésedet;
11 kiveszem kezedből a varázslószereket,
és jósok nem lesznek többé benned;
12 kipusztítom faragványaidat és szobraidat körödből,
hogy ne imádd többé kezed műveit.
13 És tövestül kiirtom berkeidet körödből,
és elpusztítom városaidat;
14 haragosan és bőszen bosszút állok
valamennyi nemzeten, mely meg nem hallgatott.«

További fenyegető beszédek: 6,1-7,7

6 **Isten perbe száll népével**

1 Halljátok meg, amit az Úr mond:
»Rajta, szállj perbe a hegyek előtt,
és hallják meg szavadat a dombok.«
2 Hallják meg az Úr perelő szavát a hegyek
és a föld erős alapjai,
mert az Úrnak pere van népével,
és Izraellel perbe száll.

3 »Én népem, mit tettem neked?
Vagy miben voltam terhedre?
Felelj nekem!
4 Talán mert kihoztalak Egyiptom földjéről,
és megszabadítottalak a rabszolgaházból,
és elküldtem előtted Mózest,
Áront és Mirjámot?

5 Én népem, gondolj csak arra,
mit tervezett Bálák, Moáb királya,
és mit felelt neki Bálám, Beór fia
– Szittimtől Gilgálig –,
és el kell ismerned az Úr igazát.«
6 »Hogyan áldozzam méltóképpen az Úrnak?
Hajtsak-e térdet a fölséges Istennek?
Vigyek-e neki egészen elégő áldozatokat
és egyesztendős borjúkat?
7 Meg lehet-e engesztelni az Urat kosok ezreivel,
vagy az olajpatakok sok ezrével?
Adjam-e oda elsőszülöttemet vétkemért,
ágyékom gyümölcsét életem bűnéért?«
8 Megmondta neked, ember, hogy mi a jó,
és mit kíván tőled az Úr:
azt, hogy mindenképpen igazságot cselekedj,
szeresd az irgalmasságot,
és hűségesen járj Isteneddel.

Ítélet Jeruzsálem felett
9 Kiáltja az Úr szava a városnak
– és üdvössége lesz azoknak, akik nevedet félik –:
»Halljátok meg, törzs és akik összegyűltetek! –
De ki fogadja meg?
10 Vajon tűrhetem-e még a hamis vékát,
és a teljes haragra méltó, megkisebbített éfát?
11 Jóváhagyhatom-e én a hamis mérleget
és a zacskó csalfa súlyait?
12 Gazdagjai megteltek gonoszsággal,
lakói hazugságot beszéltek,
és csalárd a szájukban a nyelvük.
13 Ezért kezdtelek én is megverni téged,
elpusztítani bűneid miatt.
14 Ha eszel, jól nem fogsz lakni,
és önmagadban szenvedsz megaláztatást;
amire szert teszel, meg nem mentheted,
és akiket megmentesz, én kardélre adom.
15 Vetsz majd, de nem aratsz;
taposod az olajbogyót, de nem kenheted meg magadat olajjal;
mustot sajtolsz, de nem iszol bort.

16 Mert Omri parancsaihoz tartod magadat,
és Ácháb házának minden cselekedetéhez;
az ő szándékaik szerint jársz,
hogy romlásba taszítsalak
és a benned lakókat gúny tárgyává tegyem;
hordozni fogjátok népem gyalázatát.«

7 A próféta panasza

1 Jaj nekem, mert olyanná lettem,
mint aki kalászt megy szedni aratás után,
vagy mint aki böngészni akar szüret után!
Nincs többé ennivaló fürt,
hiába vágyódik koránérő fügére a lelkem!
2 Eltűntek a jámborok a földről,
és nincs igaz az emberek között;
mindenki vér után les,
mindenki hálóval vadássza atyjafiát.
3 Kezük kész tenni a rosszat:
a fejedelem követel,
s a bíró a fizetség szerint ítél;
lelke vágyát mondja ki a főember,
és elcsavarják az ügyeket.
4 A legjobb is olyan közöttük,
mint a szedertövis,
és az igaz is olyan,
mint a sövény tüskéje.
A te őrállóid napja, meglátogatásod eljött;
most lesz az ő pusztulásuk!
5 Ne higgyetek a jó barátnak,
és ne bízzatok a jó ismerősben;
még attól is, aki kebleden nyugszik,
őrizd szájad zárait!
6 Mert a fiú gyalázattal illeti atyját,
és a leány felkel anyja ellen,
a meny a napa ellen,
és ellensége az embernek a saját házanépe.
7 Én azonban az Úrra tekintek,
várom szabadító Istenemet,
meghallgat engem az én Istenem.

További jövendölések: 7,8-20

Jeruzsálem reménye

8 Ne örvendezzél rajtam, ellenségem!
Ha el is estem, felkelek;
ha sötétségben ülök is,
az Úr a világosságom!
9 Az Úr haragját hordozom,
mert vétkeztem ellene;

de majd megítéli ügyemet,
és igazságot szolgáltat nekem.
Kivezet engem a napfényre,
és én meglátom igazságosságát.
10 Látja majd ezt ellenségem,
és szégyen borítja el őt,
aki most így szól hozzám:
»Hol van az Úr, a te Istened?«
Szemem látja majd őt,
amint lám összetapossák, mint az utcák sarát!

A város újjáépítése

11 Eljön a nap, amikor felépülnek falaid,
azon a napon messze lesz a határ.
12 Azon a napon majd mindenki hozzád siet
Asszíriából és Egyiptom városaiból,
Egyiptomból és a folyó mellől,
az egyik tengertől a másik tengerig,
az egyik hegységtől a másik hegységig;
13 és a föld pusztasággá lesz lakói miatt,
és tetteik gyümölcse miatt.

Jeruzsálem dicsősége

14 Legeltesd botoddal népedet,
örökséged nyáját,
mely magányosan lakik az erdőségben,
a kertek közepén.
Legeljék Básánt és Gileádot,
mint a hajdankor napjaiban.
15 Mint azon a napon, amelyen kivonultál Egyiptom földjéről,
csodálatos dolgokat mutatok majd neki.
16 Látják majd ezt a nemzetek,
és szégyent vallanak minden hatalmukkal.
Kezüket szájukra teszik,
és fülük megsiketül.
17 Nyalják majd a port, mint a kígyók,
mint a föld csúszó mászói;
reszketve bújnak elő palotáikból,
Istenünktől reszketnek, és félnek téged.
18 Melyik isten hasonló hozzád,
aki megbocsátod a gonoszságot,
és elengeded örökrészed maradékainak bűnét?
Nem folytatja tovább haragját,
mert az irgalmasságot szereti.
19 Ismét irgalmaz Ő majd nekünk;
leveszi rólunk gonoszságainkat,
s a tenger mélyére veti minden bűnünket.
20 Hűséget tanúsítasz majd Jákob iránt,
irgalmasságot Ábrahám iránt,
amint megesküdtél atyáinknak

a hajdankor napjaiban.

NÁHUM JÖVENDÖLÉSE

Felirat: 1,1

1 1 Fenyegető jövendölés Ninive ellen.
Az elkesi Náhum látomásának könyve.

Isten hatalma a kegyelemben és az ítéletben: 1,2-8

2 Féltékeny és bosszúálló Isten az Úr,
bosszúálló és haragvó.
Bosszút áll ellenségein az Úr,
és hajthatatlan elleneivel szemben.
3 Türelmes az Úr, de hatalma félelmetes,
egy bűnöst sem hagy büntetlenül.
Eljön az Úr viharban és forgószélben,
s a felhő a por az ő lába nyomán.
4 Rászól a tengerre és kiszárítja,
s a folyókat mind kiapasztja.
Eltikkad Básán és a Kármel,
és elfonnyad a Libanon virágja.
5 Megremegnek előtte a hegyek,
és reszketnek a halmok;
tekintetétől megrendül a föld,
s a földkerekség és minden lakója.
6 Ki állhat meg haragos színe előtt,
ki állhat helyt haragjának tüze előtt?
Bosszúja kiárad, mint a tűz,
s a kősziklák megolvadnak előtte.
7 Jó az Úr és megerősít ő a szorongatás napján,
és ismeri a benne bízókat.
8 De rohanó vízözönnel vet véget az ellene támadóknak,
és ellenségeit a sötétség üldözi.

Ítélet Ninive felett: 1,9-3,19

Ninive Isten ellen hiába lázad
9 Mit terveztek az Úr ellen?
Ő hajtja végre a pusztítást!
Nem keletkezik kétszer veszedelem!
10 Lehetnek, mint az egymásba fonódó tövisek,
vagy mint megrészegült tivornyázók:
elégnek, mint az egészen száraz tarló.
11 Belőled származott az, aki gonosz terveket szőtt az Úr ellen,
aki elméjében törvényszegést forgatott.
12 Így szól az Úr: »Ha még oly erősek és még oly sokan lesznek is,
akkor is levágják őket és elvesznek!
Megaláztalak, de nem alázlak meg többé.

13 Most összetöröm a vesszejét annak, aki hátadat verdesi,
és bilincseidet széttöröm.«
14 Rólad pedig ezt parancsolja az Úr:
»Nevednek ne támadjon többé utódja!
isteneid házából kiirtom a faragott és az öntött bálványokat,
elkészítem sírodat, mert becstelen vagy!«

2 *1* Íme, a hegyeken van a jó hírt hozónak lába,
azé, aki békét hirdet.
Üld meg, Júda, ünnepeidet és váltsd be fogadalmaidat,
mert nem halad át többé rajtad Béliál;
mindenestül elveszett!
2 Felvonul előtted, aki szétszór téged,
aki ostrom alá veszi ostromműveidet;
»Lesd csak az utat, tedd erőssé derekadat,
Szedd össze minden erődet!«

A város pusztulása *3* Mert helyreállítja az Úr Jákob dicsőségét
és Izrael dicsőségét egyaránt;
bár a pusztítók széjjelszórták őket,
és tönkretették csemetéiket.
4 Hőseinek pajzsa tűzpiros,
seregének emberei karmazsin színű ruhát viselnek;
fáklyaként tündöklik harci szekereinek szerszáma,
amikor felkészül a hadra,
és kocsisai toporzékolnak.
5 Az utakon vágtáznak a szekerek,
és összetorlódnak a tereken.
Olyanok, mint a fáklyák,
mint a cikázó villámok.
6 Számba veszik a vitézeket,
rohannak útjukon;
gyorsan felhágnak falaira,
és elkészítik a védőtetőt.
7 Nyitva állnak a folyóra néző kapuk,
a palota rémüldözik.
8 Az Úrnőt csupasszá teszik és fogságba viszik,
rabszolganői nyögnek majd, mint a galambok,
és mellüket verik.
9 Ninive olyan, mint a víztároló,
amelyből elillant a víz.
»Álljatok meg, álljatok meg!« –
De egy sincsen, aki megfordulna.
10 »Raboljátok el az ezüstöt,
raboljátok el az aranyat!«
Se szeri, se száma a kincseknek,
a mindenféle drága edényeknek.
11 Széthányják, széjjeltépik, szerteszaggatják;
szívük elcsügged, térdük remeg;

teljesen cserben hagyja őket derekuk,
és mindannyiuk arca olyan, mint a fekete fazék.
12 Hol van hát az oroszlánok búvóhelye
s az oroszlánkölykök tanyája,
ahová megbújni járt az oroszlán,
az oroszlánkölyök, és nem volt, aki felriaszthatta volna?
13 Zsákmányolt egykor az oroszlán,
hogy jóllakjanak kölykei,
és öldösött nőstényei számára;
prédával töltötte meg barlangjait,
és lakóhelyét zsákmánnyal.
14 »Íme, én ellened megyek!
– mondja a Seregek Ura. –
Füstté égetem szekereidet,
oroszlánkölykeidet kard emészti meg;
véget vetek a földön zsákmányolásodnak,
és nem hallatszik majd többé követeid szava.«

3 Jajszó és panasz

1 Jaj neked, vérnek városa,
te egészen hazug;
telve vagy fosztogatással,
és nem távozik tőled a rablás.
2 Csattog az ostor,
dübörög a robogó kerék,
zihál a ló,
száguld a szekér,
közelednek a lovasok,
3 csillog a kard,
villog a lándzsa,
tömérdek a sebesült,
rengeteg a halott.
Nincs száma a holttesteknek,
hulláikba botlanak.
4 Mert sokat paráználkodott a szép és bájos parázna nő,
mert varázslást űzött.
Nemzeteket ejtett rabul paráznaságával
és nemzetségeket varázslásaival.
5 »Íme, én ellened fordulok
– mondja a Seregek Ura –,
ruhád szegélyét arcodig emelem,
és megmutatom meztelenségedet a nemzeteknek,
és gyalázatodat az országoknak.
6 Utálatosságot halmozok rád,
gyalázattal illetlek,
és pellengérre állítlak.
7 Olyan leszel, hogy mindenki, aki lát,
visszatántorodik tőled és így szól:
`Elpusztult Ninive! Ki sajnálja?
Hol is találhatnék olyanokat, akik részvéttel vannak irántad?'

Ninive kigúnyolása *8* Vajon különb vagy-e te Nó-Ámonnál,
mely a folyók mellett fekszik? –
vizek veszik körül,
védősánca a tenger,
várfala a tenger vize.
9 Etiópia volt az erőssége
és a végtelen Egyiptom;
Afrika és Líbia lakói voltak segítségére.
10 És mégis számkivetésbe, fogságba hurcolták,
kisdedeit minden utcasarkon a földhöz verdesték;
nemesei fölött sorsot vetettek,
és minden főemberét bilincsbe verték.
11 Te is megrészegülsz
és megvetés tárgya leszel;
te is oltalmat keresel majd
az ellenség elől!
12 Minden erődítésed olyan,
mint a korán érő fügével megrakott fügefa:
ha megrázzák, az evőnek szájába hullanak.
13 Íme, hadi néped olyan benned, mint az asszonyok;
országod kapui feltárulnak
és kinyílnak ellenségeid előtt,
tűz emészti meg záraidat.
14 Meríts bár magadnak vizet az ostrom idejére,
erősítsd meg bár erődítéseidet,
eredj bár a sárba, taposd és gyúrd,
és készíts téglát:
15 ott emészt meg téged a tűz,
kiirt a kard,
felfal, mint a sáska.
Gyűlj bár egybe, mint a sáska,
légy bár oly nagyszámú, mint a szöcske,
16 legyen bár több a kereskedőd,
mint az ég csillaga:
a sáska levedli a bőrét és elrepül!
17 Őreid annyian vannak, mint a sáskák,
és íródeákjaid mint a sáskaraj,
melyek a hideg idején meghúzódnak a kerítésekben,
de ha felkel a nap, elrepülnek,
és nem tudni a helyüket sem, ahol voltak.
18 Pásztoraid, Asszúr királya, elszunnyadnak,
főembereid szenderegnek,
néped a hegyeken bujdosik,
és nincs, aki összegyűjthetné őket.
19 Nincs orvosság a te romlásodra,
gyógyíthatatlan a te sebed!
Mindenki, aki hírt hall rólad,
tapsol fölötted;
hiszen kire nem hatott ki szüntelenül a te gonoszságod?«

HABAKUK JÖVENDÖLÉSE

Felirat: 1,1

1 1 A fenyegető jövendölés, melyet Habakuk próféta látott.

A próféta és Isten párbeszéde: 1,2-2,5

A próféta panasza
2 Meddig kiáltok még, Uram,
és nem hallgatsz meg engem?
Kiáltozom hozzád: »Erőszak!«,
és te nem szabadítasz meg engem?
3 Miért engedsz látnom gonoszságot és nyomorúságot,
miért kell fosztogatást és elnyomást látnom magam előtt?
Folyik a per, és egyre nagyobb a civakodás.
4 Ezért sértik meg a törvényt,
és nem ér célhoz a jog;
hiszen a gonosz az igaz fölé kerekedik,
és így hamis ítélet származik.

Isten válasza 5 »Tekintsetek a nemzetek felé, és lássatok,
csodálkozzatok és bámuljatok,
mert olyan dolgot viszek véghez napjaitokban,
melyet senki sem hinne el, ha elbeszélnék.
6 Mert íme, én felkeltem a káldeaiakat,
a vad és gyors népet,
mely széltében bejárja a földet,
hogy elfoglaljon olyan hajlékokat, melyek nem az övéi.
7 Borzalmas és rettenetes nép az!
Önmaga szabja meg törvényét és nagyságát.
8 Lovai gyorsabbak a párducnál,
és vadabbak az esti farkasnál.
Özönlenek lovasai:
eljönnek ugyanis lovasai messziről,
repülnek mint a zsákmányra siető saskeselyű,
9 zsákmányolni jön valamennyi.
Arcuk olyan, mint a perzselő szél,
és szedik a foglyokat, mint a fövenyt.
10 Kineveti a királyokat,
és a fejedelmekből gúnyt űz;
minden erődítésen csak nevet,
töltést emel és elfoglalja őket.
11 Aztán megfordul, mint a szél, és továbbmegy.
Bűnös, akinek az ereje az istene.«

A próféta újabb panasza

12 Nemde te vagy, Uram,
kezdettől fogva az én Istenem?
Én Szentem, mi meg nem halhatunk.
Uram, te hívtad őt az ítéletre,
erőssé tetted, hogy büntessen.
13 A te szemed tiszta, s te nem nézheted a rosszat,
a gonoszságot nem szemlélheted.
Miért nézed tehát e gonosztevőket,
és miért hallgatsz, amikor a gonosz elnyeli a nála igazabbat?
14 Olyanokká tetted az embereket, mint a tenger halait,
és mint a csúszómászót, melynek nincsen gazdája.
15 Valamennyit kifogja horoggal,
kihúzza hálóval és varsájába gyűjti;
ezen örvend és ujjong.
16 Ezért mutat be áldozatot hálójának,
és áldozik varsájának,
mert általuk lett kövérré osztályrésze,
és válogatottá eledele.
17 Nemde szüntelen kiveti hálóját,
és nem szánja kíméletlenül öldökölni a nemzeteket?

2 Isten újabb válasza

1 Kiállok őrhelyemre,
megvetem lábamat a sáncon,
és figyelek, hogy lássam: mit szól majd hozzám,
és mit felel panaszomra.
2 És felelt nekem az Úr és mondta:
»Írd fel e látomást,
és vésd olvashatóan táblákra,
hogy könnyen átfuthassa, aki olvassa.
3 Mert amit a látomás mond, meghatározott időre vonatkozik,
s már teljesedéséhez közeledik,
és meg nem hiúsul;
ha késlekedik is, higgy benne,
mert biztosan eljön és el nem marad.
4 Íme, abban, aki felfuvalkodott, nem igaz a lélek,
az igaz azonban hite által élni fog.«
5 Bizony, a gazdagság rászedi a kevély embert, többé nem lesz nyugta.
Kitátja a torkát, mint az alvilág,
és telhetetlen, mint a halál:
magához von minden nemzetet,
magához gyűjt minden népet.

Jajok: 2,6-20

A kapzsiról *6* Vajon nem mondanak-e majd mindezek példázatot róla,
és magvas mondásokat felőle, így szólva:
»Jaj annak, aki halmozza azt, ami nem az övé! – ugyan meddig? –
és zálogokkal terheli magát!«
7 Vajon nem támadnak-e majd hirtelenül mardosóid,

és nem kelnek-e fel zaklatóid?
És te zsákmányukká leszel!
8 Mivel oly sok nemzetet kifosztottál,
kifosztanak majd téged a megmaradt népek,
mivel embervért ontottál,
és igazságtalanul elnyomtad a földet, a várost és minden lakóját.

A kizsákmányolóról
9 Jaj annak, aki gonosz kapzsisággal gyűjt javakat házának,
hogy a magasban legyen fészke,
és azt hiszi, hogy megmenekül a veszedelemtől!
10 Saját házad számára tervezted a gyalázatot,
amikor kiirtottál számos népet;
önmagad ellen vétkeztél.
11 Bizony, még a fal köve is kiáltja,
s a házak gerendázatának fája ráhagyja!
12 Jaj annak, aki vérontással épít várost,
és gonoszsággal emel várost!
13 Vajon nem a Seregek Urától van-e az,
hogy a tűznek dolgoznak a népek,
és hiábavalóságért fáradnak a nemzetek?
14 Bizony, megtelik majd a föld
az Úr dicsőségének ismeretével,
mint ahogy a vizek elborítják a tengert.

A hatalmaskodóról
15 Jaj annak, aki italt ad barátjának
és belekeveri mérgét,
és lerészegíti, hogy láthassa mezítelenségét!
16 Gyalázattal telsz el dicsőség helyett,
iszol majd te is és elkábulsz,
amikor körülvesz téged az Úr jobbjának kelyhe,
és undok hányás jön dicsőségedre.
17 Bizony, visszaszáll majd rád
a Libanon ellen elkövetett gonoszság,
és megrémít majd titeket,
hogy kipusztítottátok rajta a vadat,
hogy embervért ontottatok,
és igazságtalanok voltatok a föld, a város és minden lakója ellen.

A bálványimádóról *18* Használ-e valamit a faragott bálvány,
mert alkotója kifaragta?
Az öntött bálvány és a csalárd kép,
mert alkotója reménykedett alkotásában,
s a néma bálványokat elkészítette?
19 Jaj annak, aki mondja a fának: »Ébredj fel!«
a néma kőnek: »Kelj fel!«
Vajon adhat-e az feleletet?
Íme, arany és ezüst borítja,

de semmiféle lélek sincsen benne.
20 Az Úr azonban szent templomában van,
az egész föld némuljon el előtte!

Habakuk imája: 3,1-9

3 1 *Habakuk próféta imádsága. A siralmak szerint.*
2 Uram, eljutott hozzám a te híred,
és én megrettentem tetteidtől.
Keltsd életre művedet, Uram, a mi időnkben is,
a közeli években tedd ismeretessé!
De haragodban is gondolj az irgalomra!
3 Jön az Isten Témán felől,
és a Szent a Párán hegye felől;
dicsősége elborítja az egeket,
és dicséretével telve van a föld.
4 Ragyogása olyan, mint a napfény:
sugarak törnek elő kezéből,
ott van elrejtve ereje.
5 Színe előtt halad a halál,
s a dögvész jár lába előtt.
6 Megáll, és megrendíti a földet,
tekintetével szétszórja a nemzeteket;
és összetörnek az örök hegyek,
meghajlanak az ősrégi halmok
örökkévalóságának útjain.
7 Nyomorúságban látom Etiópia sátrait,
reszketnek Mádián földjének sátorlapjai.
8 Vajon a folyókra haragszol-e, Uram,
vagy a folyók ellen irányul-e bosszúd,
vagy a tenger ellen haragod,
hogy felszállsz lovaidra,
és diadalmas szekereidre?
9 Feszítve megfeszíted íjadat,
a tegzed tele van nyíllal.
Folyókat hasítasz a földbe.
10 Látásodra megrendülnek a hegyek,
kiáradnak az örvénylő vizek,
hallatja hangját a mélység,
magasra emeli kezét.
11 Nap és hold megállnak hajlékukban,
nyilaid fényességében,
villogó lándzsád ragyogásában letűnnek.
12 Bosszúságodban taposod a földet,
haragodban megbénítod a nemzeteket.
13 Kivonulsz néped megszabadítására,
felkentednek megszabadítására.
Levered a gonosz házának tetejét,
egészen a szikláig feltárod alapját.
14 Bárdaiddal átszegezed harcosainak vezérét,
akik szélvészként törnek elő, hogy szétszórjanak engem;

akik ujjonganak, hogy elnyelik rejtekhelyén a szegényt.
15 Utat készítesz lovaidnak a tengerben,
a nagy vizek iszapjában.
16 Mikor ezt hallottam, megrendült a belsőm,
e szóra megremegtek ajkaim.
korhadás hatolt csontjaimba,
megremegtek lépteim.
Vajha én nyugton lehetnék a szorongatás napján,
mely eljön a minket sanyargató népre!
17 Mert nem virágzik majd akkor a fügefa,
és nem fakad rügy a szőlőkben;
elpusztul az olajfa termése,
s a szántóföldek nem hoznak élelmet;
kivész az akolból a juh,
és nem lesz marha a jászoloknál:
18 én azonban örvendezem az Úrban,
és vigadozom szabadító Istenemben.
19 Az Isten, az Úr az én erősségem,
és ő olyanná teszi lábamat, mint a szarvasét;
és felvezet engem magaslataimra.

Az énekmesternek: húros hangszerre.

SZOFONIÁS JÖVENDÖLÉSE

Felirat: 1,1

1 1 Szofoniáshoz, annak a Kúsinak a fiához, aki Gedaljának volt a fia, aki meg Amarjának, Hiszkija fiának volt a fia, a következő szózatot intézte az Úr Jozijának, Ámon fiának, Júda királyának napjaiban.

Ítélet Júda és a népek felett: 1,2- 3,8

Ítélet Júda felett

2 »Bizony elpusztítok én mindent
a föld színéről
– mondja az Úr. –
3 Elpusztítok embert, állatot,
elpusztítom az ég madarait és a tenger halait;
és romlás jön az istentelenekre,
és kiirtom én az embert a föld színéről
– mondja az Úr. –
4 És kinyújtom kezemet Júdára
és Jeruzsálem minden lakójára,
és kiirtom erről a helyről Baált maradéktalanul,
szolgáinak nevével és papjaival együtt.
5 És azokat, akik a háztetőkön az ég seregét imádják,
és azokat, akik imádják ugyan az Urat és rá esküsznek,
de Melkomra is esküsznek,
6 és azokat, akik elfordultak az Úrtól,

s akik nem keresik az Urat,
sem nem törődnek vele.«
7 Hallgassatok el az Úr Isten színe előtt,
mert közel van az Úr napja,
mert áldozatot készített az Úr,
és megszentelte meghívottjait!
8 »Ez történik majd akkor,
az Úr áldozatának napján:
megfenyítem majd a fejedelmeket,
a királyfiakat és mindazokat,
akik idegen ruhába öltöznek,
9 és megfenyítem azon a napon mindazokat,
akik kihívó módon átlépik a küszöböt,
s akik gonoszsággal és csalárdsággal
töltik meg Uruknak, Istenüknek házát.
10 Azon a napon – mondja az Úr –,
majd vészkiáltás hangzik a Halkapu felől,
és jajveszékelés az Újváros felől,
és nagy robaj a dombok felől.
11 Jajveszékeljetek csak, Mozsár lakói,
mert elpusztult Kánaán egész népe,
elvesztek mindazok, akik ezüstöt mértek.
12 Azon a napon majd lámpással átkutatom Jeruzsálemet,
és meglátogatom a férfiakat,
akik olyanok, mint a seprőjére ülepedett bor;
s akik azt gondolják magukban:
`Nem tesz az Úr jót, és nem tesz rosszat sem!'
13 Kincsük akkor majd prédára jut,
házuk pusztaságra.
Építsenek bár házakat,
nem laknak majd bennük;
ültessenek bár szőlőket,
nem isszák majd borukat!«

Az Úr napja

14 Közel van az Úr nagy napja;
közel bizony, hamarosan elérkezik!
keserves hang hallatszik az Úr napján,
szorong majd akkor a hős is.
15 Harag napja lesz az a nap,
szorongatás és szükség napja,
veszedelem és nyomorúság napja,
sötétség és homály napja,
felhő és vihar napja,
16 trombita és harsona napja a megerősített városok ellen
és a magas bástyák ellen!
17 Szorongást bocsátok akkor majd az emberekre,
és járásuk olyan lesz, mint a vakoké,
mert vétkeztek az Úr ellen.
Vérük kiömlik, mint a por,

belük pedig, mint a szemét.
18 Sem ezüstjük, sem aranyuk nem szabadíthatja meg őket
az Úr haragjának napján;
bosszújának tüze megemészti az egész földet,
bizony hamar véget vet a föld valamennyi lakosának.

2 **A megtérés reménye** *1* Szálljatok magatokba, térjetek magatokba,
ti szeretetre nem méltó nép,
2 mielőtt bekövetkezik a rendelés,
és szétszóródtok, mint a tovaszálló pelyva,
mielőtt rátok jönne az Úr izzó haragja,
mielőtt rátok jönne az Úr haragjának napja!
3 Keressétek az Urat valamennyien,
ti alázatosai a földnek,
akik az ő törvénye szerint cselekszetek;
törekedjetek az igazságra,
törekedjetek az alázatosságra,
hátha így rejtekhelyet találtok
az Úr haragjának napján!

Ítélet a szomszédos népek felett
4 Mert rommá lesz Gáza,
és pusztasággá Askalon;
fényes nappal elűzik Asdódot,
és kiirtják Akkaront.
5 Jaj nektek, tengerpart lakói,
krétaiak nemzetsége!
Az Úr igéje így szól rólad, Kánaán,
filiszteusok földje:
»Bizony, elpusztítalak, úgyhogy lakosod nem marad!«
6 És a tengerpart pásztorok pihenőhelyévé lesz,
és juhok aklaivá;
7 és vidéke Júda házának maradékára száll,
ők legeltetnek majd rajta,
és Askalon házaiban térnek este nyugovóra,
mert meglátogatja őket az Úr, az ő Istenük,
és jóra fordítja sorsukat.
8 »Hallottam Moáb gyalázkodását,
és Ammon fiainak káromlásait,
melyekkel népemet gyalázták,
és hetvenkedtek területével szemben.
9 Ezért életemre mondom, én
– mondja a Seregek Ura, Izrael Istene –,
hogy Moáb olyanná lesz mint Szodoma,
és Ammon fiai olyanokká, mint Gomorra:
tövises sivataggá, sóhalmazzá,
és pusztasággá mindörökké.
Népem maradéka rabolja ki majd őket,
és nemzetemnek megmaradottjai veszik majd birtokukba őket.«

10 Ez történik majd velük kevélységükért,
mert káromolták a Seregek Urának népét,
és hetvenkedtek vele szemben.
11 Félelmetesnek bizonyul az Úr velük szemben,
mert ő megsemmisíti a föld minden istenét,
és őt imádja majd mindenki a maga lakóhelyén,
a nemzetek valamennyi szigete.
12 »Titeket is, etiópok,
megöl majd az én kardom!«
13 Kiterjeszti kezét észak felé is,
és elveszti Asszúrt,
és pusztasággá teszi Ninivét,
kietlen sivataggá.
14 Nyájak heverésznek majd benne,
az állatok mindenféle fajtája:
pelikán és sündisznó alszik majd oszlopai között;
éneklő madár szól ablakain,
és holló tanyázik szemöldökfáin,
mert lehullott a cédrusburkolat.
15 Ilyenné lesz a dicső város,
mely oly nyugodtan lakott,
mely azt gondolta magában:
»Csak én! És rajtam kívül nincs több ilyen!«
Hogy is lett ily pusztasággá,
vadállatok tanyájává?
mindenki, aki átmegy rajta, fütyül,
és a kezével legyint.

3 **Ítélet Jeruzsálem felett** *1* Jaj a lázongó, szennyes és erőszakos városnak!
2 Nem hallgatott a szóra,
nem fogadott el figyelmeztetést,
nem bízott az Úrban,
nem közeledett Istenéhez.
3 Főemberei olyanok benne,
mint az ordító oroszlánok;
bírái esti farkasok,
melyek reggelre nem hagynak meg egy csontot sem.
4 Prófétái hitványak,
megbízhatatlan emberek;
papjai tisztátalanná teszik a szentet,
igazságtalanul a törvény ellen cselekszenek.
5 Az Úr igaz benne!
Ő nem cselekszik gonoszságot;
reggelenként napfényre hozza ítéletét,
és nem marad az;
de a gonosz nem ismer szégyent!
6 »Nemzeteket szórtam én szerte,
széjjelhánytam sarkköveiket;
pusztasággá tettem útjaikat,

úgy, hogy nincs, aki járhatna rajtuk;
feldúltam városaikat úgy,
hogy nincsen bennük ember és lakó.
7 Azt gondoltam: `Te is félni fogsz engem,
és elfogadod a fegyelmet!' –,
akkor nem pusztult volna el az ő lakóhelye
mindazon dolgok miatt, amikért megbüntettem.
Ámde ők egyre inkább
a rosszra irányították minden gondolatukat.
8 Éppen azért csak várj rám
– mondja az Úr –,
arra a jövendő napra, amelyen majd felkelek;
mert elhatározott szándékom,
hogy összegyűjtöm a nemzeteket,
és összeszedem az országokat,
és kiöntöm rájuk méltatlankodásomat,
bosszúságom egész haragját,
mert bosszúm tüze megemészti majd
az egész földet!

Ígéret Jeruzsálem és a népek számára: 3,9-20

9 Akkor majd ismét tisztává teszem a népek ajkát,
hogy valamennyien az Úr nevét hívják segítségül,
és vállvetve neki szolgáljanak.
10 Etiópia folyóin túlról jönnek esedezni hozzám,
szétszórtjaimnak fiai áldozatot hoznak nekem.
11 Azon a napon majd nem szégyenkezel
mindazon cselekedeted miatt,
mellyel vétkeztél ellenem;
mert akkor majd eltávolítom közüled nagyhangú kevélyeidet,
és nem kérkedsz majd többé szent hegyemen.
12 Szegény és alázatos népet hagyok meg benned«,
mely majd az Úr nevében bizakodik.
13 Izrael maradékai nem cselekszenek majd gonoszságot,
nem beszélnek hazugságot,
és szájukban nem lesz csalárd nyelv,
hanem nyugton legelnek és leheverednek,
és nem lesz, aki felriassza őket.
14 Zengedezzél, Sion leánya,
ujjongj Izrael;
örvendezzél és vigadj teljes szívvel,
Jeruzsálem leánya!
15 Az Úr megsemmisítette ítéletedet,
eltávolította ellenségeidet;
Izrael királya, az Úr, közötted van,
nem kell többé félned semmi bajtól.
16 Azon a napon, majd ezt mondják Jeruzsálemnek:
»Ne félj! Sion, ne lankadjon el kezed!
17 Az Úr, a te Istened, közötted van,
erős ő és megszabadít.

örvendezik majd feletted örömmel,
újjáéleszt szeretetével,
és ujjongva vigad fölötted, mintha ünnepet ülne.«
18 »Elfordítom felőled a balsorsot,
hogy többé ne legyen gyalázatod miatta.
19 Íme, én megölöm abban az időben mindazokat,
akik sanyargattak téged;
megmentem a sántát,
és összegyűjtöm a szétszórtakat.
És dicsértekké és híresekké teszem őket
gyalázatuknak egész földjén,
20 abban az időben, amikor visszahozlak titeket,
és abban az időben, amikor összegyűjtelek titeket;
mert híresekké és dicsértekké teszlek titeket
a föld minden népe előtt,
amikor majd jóra fordítom sorsotokat szemetek láttára«
– mondja az Úr.

AGGEUS JÖVENDÖLÉSE

Felszólítás a templom felépítésére: 1,1-11

1 1 Dáriusz király második esztendejében, a hatodik hónapban, a hónap első napján az
Úr a következő szózatot intézte Aggeus próféta által Zerubbábelhez, Salátiel fiához, Júda
helytartójához, és Józsuéhoz, Joszedek fiához, a főpaphoz: 2 »Ezt üzeni a Seregek Ura: Ez a
nép azt mondja: `Nem jött el még az idő az Úr házának felépítésére!'« 3 Erre ezt mondta az
Úr Aggeus próféta által: 4 »Annak bezzeg itt van már az ideje, hogy ti mennyezetes
házakban lakjatok, holott ez a ház még romokban hever? 5 Nos tehát így szól a Seregek Ura:
Fontoljátok csak meg sorsotokat! 6 Sokat vetettetek, de keveset takarítottatok be; ettetek, de
jól nem laktatok; ittatok, de meg nem részegültetek; öltözködtetek, de föl nem melegedtetek;
és aki összegyűjtötte bérét, lyukas erszénybe rakta. 7 Így szól a Seregek Ura: Fontoljátok
meg sorsotokat! 8 Menjetek fel a hegyre, hozzatok fát és építsétek fel a templomot, hogy
kedvemet és dicsőségemet találjam benne – mondja az Úr. – 9 Sokra számítottatok, de íme,
kevés lett; hazavittétek a termést, de én elfújtam. Miért? – mondja a Seregek Ura. – Azért,
mert az én házam romokban hever, közületek pedig mindenki a maga házába siet. 10 Ezért
tiltottam meg fölöttetek az egeknek, hogy harmatot adjanak, és ezért tiltottam meg a
földnek, hogy megadja termését. 11 Ezért hívtam szárazságot a földre és a hegyekre, a búzára
és a borra, az olajra és mindarra, amit a föld terem, és az emberekre és az állatokra, és a
kezek minden munkájára.«

Az újrakezdés: 1,12-15

12 Zerubbábel, Salátiel fia, és Józsue, Joszedek fia, a főpap és az egész nép hallgatott
is az Úrnak, Istenüknek szavára és Aggeus próféta beszédére, amint őt az Úr, az ő Istenük
hozzájuk küldte; és félni kezdett a nép az Úrtól.
13 De Aggeus, az Úr követe az Úr megbízásából így szólt a néphez: »Én veletek
vagyok« – mondja az Úr. 14 És az Úr felkeltette Zerubbábelnek, Salátiel fiának, Júda
helytartójának buzgóságát, és Józsuénak, Joszedek fiának, a főpapnak buzgóságát, és az
egész nép buzgóságát, és elkezdték a munkát a Seregek Urának, Istenüknek házában. 15 A

hónap huszonnegyedik napján, a hatodik hónapban, Dáriusz király második esztendejében.

Az új templom: 2,1-9

2 1 A hetedik hónapban, a hónap huszonegyedik napján az Úr a következő szózatot
mondta Aggeus próféta által: 2 »Szólj Zerubbábelhez, Salátiel fiához, Júda helytartójához, és
Józsuéhoz, Joszedek fiához, a főpaphoz, és a többi néphez, és mondd nekik: 3 Ki van
közületek még életben, aki látta ezt a házat hajdani dicsőségében? És milyennek látjátok
most? Nemde olyan a szemetek előtt, mintha nem is volna? 4 Nos, bátorság, Zerubbábel! –
mondja az Úr. – Bátorság, Józsue főpap, Joszedek fia! Bátorság, a föld egész népe! –
mondja a Seregek Ura. – Dolgozzatok! Hiszen én veletek vagyok! – mondja a Seregek Ura.
– 5 Aszerint, amint szövetséget kötöttem veletek, amikor kijöttetek Egyiptom földjéről, és az
én lelkem közöttetek lesz. Ne féljetek! 6 Mert így szól a Seregek Ura: Még egy kevés idő, s
én megrendítem az eget és a földet, a tengert és a szárazföldet. 7 Megrendítem az összes
nemzetet, és ideáramlik minden népnek a kincse. Dicsőséggel töltöm be ezt a házat –
mondja a Seregek Ura. – 8 Enyém az ezüst és enyém az arany! – mondja a Seregek Ura. –
9 Nagyobb lesz ez új háznak dicsősége az elsőénél – mondja a Seregek Ura –, ezen a helyen
adok én békességet« – mondja a Seregek Ura.

Az új üdvösség: 2,10-19

10 A kilencedik hónap huszonnegyedik napján, Dáriusz király második esztendejében
az Úr a következő szózatot intézte Aggeus prófétához: 11 »Így szól a Seregek Ura: Kérj
felvilágosítást a papoktól: 12 Ha valaki szentelt húst visz ruhája csücskével, és aztán
kenyeret, főzeléket, bort, olajat, vagy bármilyen eledelt érint ruhája szélével, vajon szentté
lesznek-e azok?« Azt felelték a papok: »Nem.« 13 Erre azt mondta Aggeus: »Ha halott által
tisztátalanná lett ember érinti mindezeket, akkor tisztátalanokká lesznek-e?« Azt felelték a
papok: »Tisztátalanokká lesznek.« 14 Így szólt erre Aggeus: »Ilyen ez a nép és ilyen ez a
nemzet az én színem előtt – mondja az Úr –, és ilyen mindaz, amit kezük művel, és mindaz,
amit itt bemutatnak: tisztátalan.

15 Nos tehát, vizsgáljátok meg magatokat a mai naptól fogva és a jövőben! Hogy ment
sorsotok, mielőtt kő kőre került volna az Úr templomában: 16 Ha húsz éfára becsült
osztaghoz mentetek, csak tíz volt az, és ha a borsajtóhoz mentetek, hogy ötven korsóra valót
sajtoljatok, csak húsz korsóra való akadt. 17 Megvertelek titeket forró széllel, ragyával és
jégesővel vertem meg kezetek minden munkáját, és nem akadt köztetek senki sem, aki
visszatért volna hozzám – mondja az Úr. – 18 Fontoljátok meg a mai naptól fogva és a
jövőben, a kilencedik hónap huszonnegyedik napjától fogva, attól a naptól fogva, amikor az
Úr templomának alapjait letettétek, fontoljátok meg! 19 Nemde fakad már a vetés? És nem
rügyezik-e már a szőlő és a fügefa, a gránátalma és az olajfa? Ettől a naptól fogva áldást
adok.«

Ígéret Dávid fiának: 2,20-23

20 A hónap huszonnegyedikén másodszor is a következő szózatot intézte az Úr
Aggeushoz: 21 »Szólj Zerubbábelhez, Júda helytartójához, és mondd neki: Megrendítem
majd én az eget és a földet egyaránt. 22 Ledöntöm az országok trónját és összezúzom a
pogányok országának hatalmát; felforgatom a szekeret és a rajta ülőt, elesnek a lovak, és
egymás kardjától azok, akik rajtuk ülnek. 23 Azon a napon – mondja a Seregek Ura –,
veszlek téged, Zerubbábel, Salátiel fia, én szolgám – mondja az Úr –, és mintegy
pecsétgyűrűvé teszlek, mert téged választottalak ki – mondja a Seregek Ura.«

ZAKARIÁS JÖVENDÖLÉSE

Első rész: Zakariás látomásai és beszédei: 1,1- 8,23

1 **Felhívás a megtérésre** 1 A nyolcadik hónapban, Dáriusz király második
esztendejében az Úr a következő szózatot intézte Zakariás prófétához, Barakjának, Addó
fiának fiához: 2 »Az Úr nagyon megharagudott atyáitokra. 3 Mondd azért nekik: Így szól a
Seregek Ura: Térjetek vissza hozzám – mondja a Seregek Ura –, és én visszatérek hozzátok
– mondja a Seregek Ura. – 4 Ne legyetek olyanok, mint atyáitok, akikhez a régi próféták így
kiáltottak: Így szól a Seregek Ura: Térjetek meg rossz útjaitokról és igen gonosz
szándékaitoktól; de azok nem hallgattak meg engem és nem figyeltek rám, – mondja az Úr.
– 5 Atyáitok hol vannak immár? És a próféták vajon örökké élnek-e? 6 De az én szavaim és
végzéseim, amelyeket szolgáimra, a prófétákra bíztam, nemde elérték atyáitokat? Azután
megtértek és így szóltak: `Amint eltökélte a Seregek Ura, hogy útjaink és tetteink szerint
cselekszik velünk, úgy is cselekedett.'«

Első látomás: a lovak 7 A tizenegyedik hónapnak, Sabatnak huszonnegyedik napján,
Dáriusz második esztendejében az Úr a következő szózatot intézte Zakariás prófétához,
Barakjának, Addó fiának fiához: 8 »Éjszaka látomásom volt: Íme, egy vörös lovon ülő férfi
állt a völgy mirtuszfái között, mögötte pedig vörös, tarka és fehér lovak voltak. 9 Mikor
megkérdeztem: `Mik ezek, Uram?', ezt mondta nekem egy angyal, aki velem beszélt: `Én
majd megmutatom neked, hogy mik ezek.' 10 Ekkor megszólalt a mirtuszfák közt álló férfi és
mondta: `Ezek azok, akiket elküldött az Úr, hogy bejárják a földet.' 11 Aztán szóltak az Úr
angyalának, aki a mirtuszfák között állt, és azt mondták: `Bejártuk a földet, és íme, az egész
föld békességben lakik.'

12 Szólt ekkor az Úr angyala és mondta: `Seregek Ura, meddig nem könyörülsz még
meg Jeruzsálem és Júda városain, amelyekre immár hetven esztendeje haragszol?' 13 Erre az
Úr jóságos szavakat, vigasztaló szavakat mondott annak az angyalnak, aki bennem beszélt.
14 S az angyal, aki bennem beszélt, így szólt hozzám: `Kiáltsd és mondd: Így szól a Seregek
Ura: Féltékeny szeretettel szeretem Jeruzsálemet és Siont, 15 és nagy haraggal haragszom
azokra a hatalmas nemzetekre, amelyek, mikor én egy kissé haragudtam, túlságosan
megnövelték a bajt. 16 Ezért így szól az Úr: Ismét irgalmassággal fordulok Jeruzsálemhez:
benne épüljön fel az én házam – mondja a Seregek Ura –, és mérőzsinór feszüljön
Jeruzsálem felett. 17 Kiáltsd és mondd továbbá: Így szól a Seregek Ura: Városaim még majd
bővelkednek a jókban, s az Úr még megvigasztalja Siont, és ismét választottjává teszi
Jeruzsálemet!'

2 **Második látomás: a négy szarv** 1 Aztán felemeltem szememet és íme, négy szarvat
láttam. 2 Mikor megkérdeztem az angyalt, aki bennem beszélt: `Mik ezek?' – ő azt mondta
nekem: `Ezek azok a szarvak, amelyek szétszórták Júdát, Izraelt és Jeruzsálemet.' 3 Aztán az
Úr négy kovácsot mutatott nekem. 4 Mikor megkérdeztem: `Miért jöttek ezek?' – ő azt
felelte: `Azok a szarvak azok, amelyek egy szálig szétszórták Júdát, úgy, hogy senki sem
emelhette fel közülük fejét; de eljöttek ezek, hogy elrémítsék őket és letörjék azon nemzetek
szarvait, amelyek felemelték szarvukat Júda országa ellen, hogy szétszórják.'

Harmadik látomás: férfi mérőzsinórral 5 Aztán felemeltem szememet, és íme, egy férfit
láttam, kinek kezében mérőzsinór volt. 6 Megkérdeztem: `Hová mégy?' Azt mondta nekem:

`Jeruzsálemet megmérni, hogy lássam: mennyi a szélessége és mennyi a hosszúsága?'

7 Ekkor az az angyal, aki bennem beszélt, elindult, és egy másik angyal jött elébe, 8 és ennek ő azt mondta: `Siess, szólj annak az ifjúnak és mondd: Fal nem övezi majd Jeruzsálem lakóit, oly sok lesz benne az ember és az állat, 9 és én – mondja az Úr –, tüzes fal leszek számára körös-körül, és dicsőségére leszek benne.

Felhívás a száműzöttekhez 10 Jaj, jaj, meneküljetek Észak földjéről – mondja az Úr –, mert az ég négy szélére szórtalak szét titeket – mondja az Úr. – 11 Jaj, menekülj, Sion, aki Babilon leányánál lakol, 12 mert így szól a Seregek Ura, akinek dicsősége elküldött engem azokhoz a nemzetekhez, amelyek kifosztottak titeket: aki hozzátok nyúl, az én szemem fényéhez nyúl. 13 Mert íme, én felemelem ellenük kezemet, és ők prédájává lesznek azoknak, akik szolgáltak nekik; és ti akkor majd megtudjátok, hogy a Seregek Ura küldött engem.

14 Ujjongj és örvendj, Sion leánya,
mert íme, én majd eljövök
és benned lakom
– mondja az Úr. –
15 Azon a napon majd sok nemzet
csatlakozik az Úrhoz
és az én népemmé lesznek,
és én majd nálad lakom;
és te majd megtudod,
hogy a Seregek Ura küldött engem hozzád.
16 És az Úr majd birtokába veszi Júdát,
ez az ő osztályrésze lesz a szent földön,
és ismét választottjává teszi Jeruzsálemet.
17 Hallgasson el minden, ami test, az Úr előtt,
mert ő immár el is indult szent lakóhelyéről!'

3 **Negyedik látomás: a főpap** 1 Majd megmutatta nekem Józsuét, a főpapot, amint az Úr angyala előtt állt; jobbján pedig a sátán állt, hogy vádat emeljen ellene.

2 És az Úr angyala ezt mondta a sátánnak: `Csendet parancsol neked, sátán, bizony, csendet parancsol neked az Úr, aki kiválasztotta Jeruzsálemet. Vajon nem olyan-e az, mint a tűzből kiragadott üszök?' 3 Józsue pedig szennyes ruhába öltözve állt az angyal színe előtt. 4 Ekkor ez megszólalt és ezt mondta az előtte állóknak: `Vegyétek le róla a szennyes ruhát.' Neki pedig mondta: `Íme, elvettem tőled gonoszságodat és új ruhába öltöztettelek.' 5 És mondta: `Tegyetek tiszta süveget a fejére.' Ekkor tiszta süveget tettek a fejére és felöltöztették őt, miközben az Úr angyala ott állt.

6 Aztán az Úr angyala bizonyságot tett Józsuénak: 7 `Így szól a Seregek Ura: Ha útjaimon jársz és megtartod előírásaimat, akkor viszonzásul te kormányzod majd házamat, te őrized udvaraimat, és bejárást engedek neked azok közé, akik most itt állnak.

8 Halljad, Józsue főpap, te és a társaid, akik előtted ülnek, mivel jelképes férfiak: íme, én elhozom szolgámat, a Sarjadékot. 9 Íme, a kő, amit Józsue elé helyeztem: Egy kövön hét szem van; íme, én faragom ki faragványát – mondja a Seregek Ura –, és egyetlen egy napon eltörlöm én e föld gonoszságát. 10 Azon a napon – mondja a Seregek Ura –, mindenki meghívja majd barátját szőlője és fügefája alá.'

4 **Ötödik látomás: a mécstartó** 1 Aztán visszatért az az angyal, aki bennem beszélt, és

felkeltett engem, úgy, mint amikor valakit az álmából keltenek fel, 2 és kérdezte tőlem: `Mit
látsz?' És mondtam: `Íme, egy színarany mécstartót látok; a tetején olajtartó van, hét mécses
van rajta, s a rajta levő mécseseknek hét csövecskéjük van; 3 és mellette két olajfa van, az
egyik a mécstartótól jobbra, a másik pedig tőle balra.'

4 Ekkor megszólaltam, és megkérdeztem az angyalt, aki bennem beszélt: `Mik ezek,
uram?' 5 És felelt az angyal, aki bennem beszélt, és kérdezte tőlem: `Vajon nem tudod-e, mik
ezek?' És mondtam: `Nem, uram.'

6 Ő pedig felelt és így szólt hozzám: `Ezt a szózatot intézi az Úr Zerubbábelhez: Nem
hadsereg által és nem erőszak által, hanem az én lelkem által – mondja a Seregek Ura. –
7 Mi vagy te nagy hegy Zerubbábel előtt? Síksággá leszel! Ő majd felteszi az oromkövet, s
közben ezt fogják kiabálni: mily nagyszerű, mily nagyszerű. 8 Ekkor az Úr a következő
szózatot intézte hozzám: 9 Zerubbábel keze vetette meg e ház alapját, és az ő keze fejezi is
majd be; és megtudjátok majd, hogy a Seregek Ura küldött engem hozzátok. 10 Bizony, akik
gúnnyal illették a kis kezdet napjait, örvendeznek majd, ha látják Zerubbábel kezében az
oromkövet. Az a hét pedig az Úr szeme, mely bejárja az egész földet.'

11 Én pedig megszólaltam és azt mondtam neki: `Mi az a két olajfa a mécstartótól
jobbra és balra?' 12 És másodszor is mondtam neki: `Mi az olajfáknak az a két hajtása,
amelyből két aranytölcséren keresztül ömlik az aranyszínű olaj?' 13 Ő így szólt hozzám :
`Nem tudod-e, hogy mik ezek?' Mondtam: `Nem, uram.' 14 Ő azt mondta: `Ez az a két
felkent, akik az egész föld uralkodója előtt szolgálnak.'

5 **Hatodik látomás: a könyvtekercs** 1 Majd ismét felemeltem szememet, és íme, egy
repülő könyvtekercset láttam. 2 Ekkor ő kérdezte tőlem: `Mit látsz?' Mondtam: `Egy repülő
könyvtekercset látok; húsz könyök a hosszúsága és tíz könyök a szélessége.' 3 Erre ő azt
mondta nekem: `Ebben van az az átok, ami az egész föld színére száll. Bizony, minden
rablót utolér az ítélet, úgy amint ebben írva van, és minden hamisan esküvőt szintén utolér
az ítélet belőle. 4 Én elküldöm azt – mondja a Seregek Ura –, és az bemegy a tolvaj házába
és annak a házába, aki hamisan esküszik nevemre, hogy telepedjék meg az ilyennek a
házában és emésszе meg azt fájával és kövével együtt.'

Hetedik látomás: nő a vékában 5 Ekkor előjött az az angyal, aki bennem beszélt, és
mondta nekem: `Emeld fel szemedet, és nézd: mi az, ami előjön?' 6 Kérdeztem: `Mi az?' Ő
azt mondta: `Egy véka az, ami előjön.' Majd mondta: `Ez az ő gonoszságuk az egész földön.'
7 Ekkor felemelkedett a kerek ólomfedél, és a vékában íme, egy nő ült. 8 Erre ő azt mondta:
`Ez a gonoszság.' Aztán visszavetette őt a korsóba, az ólomlapot pedig rátette a véka szájára.

9 Mikor aztán felemeltem szememet, azt láttam, hogy íme, két nő jön elő; szél volt a
szárnyukban, és a szárnyuk olyan volt, mint a gólya szárnya; és felemelték a vékát a föld és
az ég közé. 10 Mondtam ekkor annak az angyalnak, aki bennem beszélt: `Hová viszik ezek a
korsót?' 11 Mondta nekem: `Házat építenek neki Sinneár földjén, és ha készen van, leteszik
ott a maga helyére.'

6 **Nyolcadik látomás: a négy kocsi** 1 Aztán ismét felemeltem szememet és látomásom
volt: Íme, négy kocsi jött elő két hegy közül; a hegyek érchegyek voltak. 2 Az első kocsiba
vörös lovak, a második kocsiba fekete lovak, 3 a harmadik kocsiba fehér lovak, és a
negyedik kocsiba tarka és erős lovak voltak fogva. 4 Ekkor megszólaltam, és ezt mondtam
annak az angyalnak, aki bennem beszélt: `Mik ezek, uram?' 5 Felelte nekem az angyal: `Ez
az ég négy szele; előjönnek, miután az egész föld Urának színe előtt álltak.' 6 Amelyikbe a
fekete lovak voltak fogva, azok észak felé mentek; a fehérek utánuk mentek; a tarkák dél

felé mentek, 7 az igen erősek pedig kimentek és be akarták járni-futni az egész földet. És
mondta: `Menjetek, járjátok be a földet!' – És bejárták a földet. 8 Erre ő hívott engem és így
szólt hozzám: `Íme, az Észak földjére tartók szállást készítettek lelkemnek Észak földjén.'

Az üdvösség idejének jele 9 Aztán az Úr a következő szózatot intézte hozzám:
10 `Fogadd a számkivetésben élőktől: Holdájtól, Tóbiástól és Idájától, akik Babilonból
jöttek, az ajándékot, és eredj és menj be azon a napon Jozijának, Szofoniás fiának házába.
11 Miután pedig átvetted az aranyat és ezüstöt, készíts koronát és tedd rá Józsuénak,
Joszedek fiának, a főpapnak fejére, 12 és mondd neki: Így szól a Seregek Ura: Íme, egy férfi,
Sarjadék a neve, és sarjadás lesz alatta; ő építi fel majd a templomot az Úrnak. 13 Ő építi fel
a templomot az Úrnak, és dicsőségre tesz szert, és ül és uralkodik majd trónusán, pap áll
majd a jobbján, és békés egyetértés lesz kettejük között. 14 A koronák pedig Helemnek,
Tóbiásnak, Idájának és Hemnek, Szofoniás fiának emlékezetére lesznek az Úr
templomában. 15 És akik a messze távolban vannak, majd eljönnek és építik az Úr
templomát, és majd megtudjátok, hogy a Seregek Ura küldött engem hozzátok. Így lesz, ha
híven hallgattok az Úrnak, Isteneteknek szavára.'«

7 **Az igazi böjt** 1 És történt, hogy Dáriusz király negyedik esztendejében, a kilencedik,
azaz Kiszlev hónap negyedikén az Úr szózatot intézett Zakariáshoz. 2 Bételből elküldték
ugyanis Száraszárt és Rogommeleket és társait az Úr házához, hogy esedezzenek az Úr
színe előtt, 3 és kérdezzék meg a Seregek Ura házának papjait meg a prófétákat: »Kell-e az
ötödik hónapban gyászolnom és böjtölnöm, mint már számos esztendeje tettem?«

4 Ekkor a Seregek Ura a következő szózatot intézte hozzám: 5 »Szólj az ország egész
népéhez és a papokhoz, és mondd nekik: Amikor böjtöltetek és sírtatok az ötödik és a
hetedik hónapban ez alatt a hetven esztendő alatt, vajon nekem böjtöltetek-e? 6 És amikor
ettetek és ittatok, vajon nem saját magatoknak ettetek-e és saját magatoknak ittatok-e?
7 Vajon nem ezek-e azok a szavak, amelyeket az Úr a régi próféták által akkor mondott,
amikor még Jeruzsálem népes és gazdag volt a körülötte fekvő városokkal együtt, és a
Délvidék és az Alföld is lakott volt?«

8 És az Úr a következő szózatot intézte Zakariáshoz: 9 »Így szól a Seregek Ura:
`Igazságosan ítélkezzetek, és mindenki tegyen irgalmasságot és kegyességet testvérével;
10 özvegyet és árvát, idegent és szegényt el ne nyomjatok, és senki se szőjön szívében
gonosz terveket testvére ellen.' 11 Ám ők nem akartak rá hallgatni és vonakodtak ezt
elvállalni, és befogták fülüket, hogy ne halljanak. 12 És olyanná tették szívüket, mint a
gyémánt, hogy ne hallják a törvényt és a szavakat, amelyeket a Seregek Ura küldött a Lelke
által, a régi próféták által. Ezért nagy lett a Seregek Urának haragja, 13 és az történt, hogy
amint ők nem hallgattak rá, amikor Ő szólt, úgy majd én nem hallgatom meg, ha ők
kiáltanak – mondja a Seregek Ura. – 14 És szétszórtam őket minden országba, melyeket nem
ismertek; és földjük elhagyatottá lett, és nem volt jövő-menő, és a pompás földet sivataggá
tették.«

8 **Az eljövendő szabadulás** 1 És szólt a Seregek Ura:
2 »Így szól a Seregek Ura:
Forró, féltékeny szeretettel szeretem én Siont,
és nagy haragra gerjedtem miatta.
3 Így szól a Seregek Ura: Visszatérek én Sionhoz, és Jeruzsálemben akarok én lakni;
és Jeruzsálemet majd az igazság városának nevezik, s a Seregek Urának hegyét szent

hegynek.

4 Így szól a Seregek Ura: ülnek még öreg emberek és öreg asszonyok Jeruzsálem utcáin, és kinek-kinek bot lesz a kezében napjainak nagy száma miatt, 5 és a város terei tele lesznek fiúkkal és leányokkal, akik játszadoznak majd terein.

6 Így szól a Seregek Ura: Ha ez ezekben a napokban nehéznek is látszik a megmaradt nép szemében, vajon az én szememben nehéz-e? – mondja a Seregek Ura.

7 Így szól a Seregek Ura:
Íme, én megmentem népemet a kelet földjéről,
és a napnyugatnak földjéről.
8 És elhozom őket,
hogy Jeruzsálemben lakjanak,
és ők lesznek az én népem,
én pedig az ő Istenük leszek,
híven és igazán.

9 Így szól a Seregek Ura: Legyen erős a kezetek nektek, akik halljátok a próféták szájából e beszédeket ezekben a napokban, attól a naptól kezdve, amelyen a Seregek Ura házának alapkövét letették, hogy a templom felépüljön.
10 Mert e napok előtt
nem fizetődött ki az ember munkája.
és nem fizetődött ki a barom munkája;
aki bement vagy aki kiment,
nem volt biztos a támadástól,
és egymásra bocsátottam az összes embert,
az egyiket a másikra.
11 Most azonban már nem cselekszem
e megmaradt néppel úgy,
mint a hajdani napokban
– mondja a Seregek Ura –,
12 hanem békés lesz a vetés,
a szőlő megadja gyümölcsét,
a föld megadja termését,
s az egek megadják harmatukat;
és e megmaradt népet
mindezeknek birtokába juttatom.

13 És az lesz akkor, hogy amint átok voltatok a nemzetek között, Júda háza és Izrael háza, olyan jólétet adok nektek, hogy áldássá lesztek. Ne féljetek, legyen erős a kezetek! 14 Mert így szól a Seregek Ura: Amint elhatároztam, hogy csapásokkal sújtalak titeket, amikor atyáitok haragra ingereltek engem – mondja az Úr –, 15 és nem irgalmaztam, éppúgy elhatároztam ezekben a napokban, hogy jót teszek Júda és Jeruzsálem házával. Ne féljetek!

16 Ezeket kell azonban megtartanotok: Igazat mondjatok egymásnak, hűséggel és békével szolgáltassatok igazságot kapuitokban. 17 És egyiktek se gondoljon szívében rosszat felebarátja ellen, se ne szeressétek a hamis esküt, mert mindez olyan dolog, amit gyűlölök – mondja az Úr.«

18 És a Seregek Ura így szólt hozzám: 19 »Ezt mondja a Seregek Ura: A negyedik hónap böjtje, az ötödiknek böjtje, a hetediknek böjtje, s a tizediknek böjtje örömmé, vidámsággá és jeles ünneppé lesz Júda háza számára. Csak az igazságot és a békét szeressétek! 20 Így szól a Seregek Ura: Még majd eljönnek a népek, számos város lakói! 21 Elmennek majd egymáshoz a lakosok és mondják: `Menjünk, esedezzünk az Úr előtt és keressük a Seregek Urát, hadd menjek én is!' 22 És eljön számos nép és sok nemzet, hogy

keresse a Seregek Urát Jeruzsálemben, és esedezzék az Úr előtt.

23 Így szól a Seregek Ura: Azokban a napokban mindenféle nyelvű nemzetből tíz ember is megragadja és megfogja egy zsidó ember köntösének szélét, és mondja: Veletek megyünk, mert hallottuk, hogy veletek van az Úr!«

Második rész: Jövendölések és ítéletmondások a későbbi időkből: 9,1-14,21

9 **Maradék a szomszéd népekből** 1 Jövendölés.
»Ránehezedik az Úr szava Hadrak földjére,
és rászáll Damaszkuszra;
mert az Úr szeme Arámon van,
és Izraelnek minden törzsén,
2 Emát is az övé, ami szomszédos vele,
és Tírusz meg Szidon,
melyek igen sokat tartanak bölcsességükről.
3 Sáncot épített magának Tírusz,
felhalmozta az ezüstöt, mint a port,
s az aranyat, mint az utca sarát.
4 Íme, az Úr őt birtokába veszi,
a tengerbe dönti erődítését,
és őt magát tűz emészti meg.
5 Látja majd ezt Askalon és megremeg;
Gáza is, és fölötte nagy fájdalom fogja el;
Akkaron is, mert reménye kudarcot vallott.
És Gázából eltűnik a király,
és Askalon lakatlanná lesz.
6 Asdódban fattyú telepszik meg,
és megtöröm a filiszteusok kevélységét.
7 Kiveszem a vért a szájából,
s az undokságot a fogai közül,
de a maradékuk Istenünké lesz,
és olyan lesz, mint egy vezér Júdában,
Akkaron pedig olyan, mint a jebuzita.
8 És körülveszem házamat azokkal szemben,
akik hadakoznak ellenem jövet és menet;
és nem járja őket többé sarcoló,
mert immár rájuk tekintettem szememmel.

A béke királya
9 Felette örvendezzél, Sion leánya;
ujjongj, Jeruzsálem leánya:
íme, bevonul hozzád királyod,
igaz ő és megszabadít;
szegény ő és szamáron ül,
szamárkanca fiatal vemhén.
10 Kiirtom én a harci szekereket Efraimból,
s a lovakat Jeruzsálemből;
széttöröm a harci íjakat,
és békét hirdet ő a nemzeteknek;
és uralkodik tengertől tengerig,

és a Folyamtól a föld határáig.
11 Ami téged illet: szövetséged véréért
szabadon bocsátom foglyaidat
a víztelen veremből.
12 Térjetek vissza a várba,
reménység foglyai;
ma is azt hirdetem:
kétszer annyit adok vissza neked!
13 Mert mint íjat kifeszítem magamnak Júdát,
és ráhelyezem nyílként Efraimot;
és fellázítom fiaidat, Sion,
fiaid ellen, Görögország,
és olyanná teszlek, mint a hősök kardja.
14 Az Úr, az Isten megjelenik majd felettük,
és nyila kirepül, mint a villám;
az Úr, az Isten megfújja a harsonát,
és kivonul a dél viharában.
15 A Seregek Ura megvédelmezi majd őket,
és ők pusztítanak és a parittyaköveket a földön tapodják.
És mámorosan isszák a vért, mint a bort,
és megtelnek vele, mint az áldozati csészék,
és mint az oltár szarvai.
16 És az Úr, az ő Istenük megszabadítja őket azon a napon,
mint népének juhait;
bizony, mint a korona drágakövei,
tündökölnek majd földjén.
17 Mily nagy az ő jósága,
mily nagy az ő szépsége!
Bőven ellátja gabonával az ifjakat,
s musttal a leányokat!

10 Isten irgalma az ítélet után

1 Az Úrtól kérjetek esőt a tavasz idején,
s az Úr küld majd záporfelhőket,
és ad nekik záporesőt,
és kinek-kinek füvet a mezőn.
2 Mert a bálványképek haszontalan dolgokat beszélnek,
a jósok hazugságot látnak,
s az álomlátók hiábavalóságokat beszélnek,
üres vigasztalásokat mondanak;
ezért kerülnek ők tévútra, mint a nyáj,
mely sanyarúságot szenved, mert nincsen pásztora.
3 Haragom felgerjedt a pásztorok ellen,
és megfenyítem én a vezérbakokat;
bizony, a Seregek Ura meglátogatja nyáját, Júda házát,
és olyanokká teszi, mint amilyen az ő díszes harci lova.
4 Belőle támad a szegletkő,
belőle a sátorcövek,
belőle a harci íj,

belőle támad minden vezér egyaránt.
5 Olyanok lesznek ők, mint a hősök,
akik az utak sarát tapossák a harcban,
és küzdenek, mert az Úr velük van;
és szégyent vallanak a lovon ülők.
6 Megerősítem én Júda házát,
és segítséget nyújtok József házának,
és visszahozom őket, mert megkönyörülök rajtuk,
és olyanok lesznek,
mintha el sem vetettem volna őket.
Mert én, az Úr, vagyok az ő Istenük,
és én meghallgatom őket.
7 Efraim olyan lesz, mint a hős,
szívük örvendezik majd, mintha bort ittak volna;
fiaik is látják majd ezt és örvendeznek,
és szívük vigad majd az Úrban.
8 Füttyszóval hívom és egybegyűjtöm majd őket,
mert megváltottam őket;
és megsokasítom őket,
mint amilyen sokan azelőtt voltak.
9 Ha el is vetem őket a nemzetek közé,
rám gondolnak majd ők a távolban is,
és felnevelik fiaikat,
és visszatérnek ide.
10 Visszahozom őket Egyiptom földjéről,
és összegyűjtöm őket az asszírok közül;
elviszem őket Gileád és Libanon földjére,
s a hely nem is lesz elég nekik.
11 Átkelnek a tenger szorosán,
de az Úr megveri a tenger hullámait;
kiszárad a folyó minden örvénye,
és megtörik Asszúr kevélysége,
és eltűnik Egyiptom kormánypálcája.
12 Megerősítem őket az Úrban,
és az ő nevében járnak majd«
– mondja az Úr.

11 1 Nyisd meg kapuidat, Libanon,
hadd emésszе tűz cédrusaidat!
2 Jajgass Ciprus, mert elesett a cédrus,
mert elvesztek a hatalmasok;
jajgassatok Básán tölgyei,
mert kivágták a várerdőt.
3 Pásztorok jajgatása hallatszik,
mert elpusztult a büszkeségük;
oroszlánok ordítása hallatszik,
mert elpusztult a Jordán dicsősége!

Fenyegető beszéd a gonosz uralkodó ellen 4 Ezt mondja az Úr, az én Istenem:

»Legeltesd csak a leölésre szánt juhokat! 5 Megvásárlóik szánakozás nélkül öldösik őket,
eladóik csak azt mondják: `Áldott legyen az Úr, meggazdagodtam!' És pásztoraik sem
kímélik őket.

6 Én sem kegyelmezek többé a föld lakóinak – mondja az Úr. – Íme, kiszolgáltatok én
minden embert társa kezébe, s királya kezébe; és ők feldúlják a földet, és én senkit sem
mentek ki kezükből.«

7 Én tehát legeltettem a leölésre szánt juhokat, a juhkereskedők számára. Két botot
vettem magamhoz; az egyiket elneveztem `Jóakarat'-nak, a másikat elneveztem `Kötelék'-
nek; és legeltettem a nyájat, 8 és egy hónap alatt elűztem három pásztort. De keserűség fogta
el lelkemet miattuk, és nekik is elegük volt belőlem. 9 Ekkor azt mondtam: »Nem legeltetlek
titeket! Ami halálra való, haljon meg, ami kiirtani való, irtassék ki, a többiek pedig ám
falják fel egymás húsát!« 10 Majd elővettem azt a botomat, amelynek Jóakarat volt a neve, és
széttörtem, hogy megsemmisítsem szövetségemet, amelyet minden néppel kötöttem. 11 Meg
is semmisült azon a napon; és így felismerhették a juhkereskedők, akik figyeltek engem,
hogy ez az Úr szava. 12 Majd azt mondtam nekik: »Ha jónak látjátok, adjátok ki béremet; ha
nem, hagyjátok!« Erre ők harminc ezüstöt mértek ki béremül. 13 Ám az Úr azt mondta
nekem: »Vesd az olvasztóba, a dicső bért, amelyre engem becsültek!« Erre vettem a
harminc ezüstöt és bedobtam az Úr házának kincstárába. 14 Aztán széttörtem a másik
botomat, amelyiknek a neve Kötelék volt, hogy felbontsam a testvéri köteléket Júda és
Izrael között.

15 Mondta aztán az Úr nekem: »Végy magadhoz olyan felszerelést, mint az oktalan
pásztor.

16 Mert íme, én olyan pásztort támasztok a földön,
aki nem néz az elveszettek után,
az elszéledteket meg nem keresi,
a megtörtet meg nem gyógyítja,
a fáradtnak nem viseli gondját,
hanem a kövérek húsát megeszi
és körmeiket összetöri.
17 Jaj a semmirekellő pásztornak,
aki elhagyja a nyájat!
Kard érje a karját
és a jobb szemét;
karja szárazra aszalódjon,
jobb szemét érje homály és sötétség!«

12 **Jeruzsálem szorongattatása és megmentése** 1 Jövendölés. Az Úr szava Izrael és
Júda ellen.

Így szól az Úr, aki az eget kifeszítette, a föld alapjait megvetette és az emberbe lelket
alkotott: 2 »Íme, én Jeruzsálemet kábító serleggé teszem minden nép számára, amely
körülötte van: még Júda számára is, amikor ostromolják Jeruzsálemet. 3 Azon a napon majd
emelő kővé teszem Jeruzsálemet minden nép számára, és mindazok, akik felemelik,
megszakadnak; és összegyűlnek ellene a föld összes országai. 4 Azon a napon – mondja az
Úr –, rémülettel sújtom a lovakat mind, és őrültséggel a rajtuk ülőket; Júda háza fölött
megnyitom szememet, de a népek összes lovait vaksággal verem meg. 5 Akkor majd így
szólnak Júda vezérei szívükben: `Erősek előttem Jeruzsálem lakói a Seregek Ura, az ő
Istenük által!' 6 Azon a napon olyanokká teszem Júda vezéreit, mint amilyen a tüzes
serpenyő a farakás közepén s az égő fáklya a szénakazalban, és ők megemésztenek jobbra és

balra minden népet körös-körül; és Jeruzsálem a helyén marad, Jeruzsálemben, 7 mert az Úr
először Júda sátrait szabadítja meg, úgy mint kezdetben, hogy ne emelkedjék Dávid házának
dicsősége és Jeruzsálem lakóinak dicsősége Júda fölé. 8 Azon a napon az Úr majd
megoltalmazza Jeruzsálem lakóit, és közülük a csetlő-botló is olyan lesz azon a napon, mint
Dávid, Dávid háza pedig olyan lesz előttük, mint Isten, mint az Úr angyala.

9 És azon a napon én rajta leszek, hogy összezúzzak minden nemzetet, amelyik
Jeruzsálem ellen vonul. 10 És kiöntöm Dávid házára és Jeruzsálem lakóira az irgalom és az
imádság lelkét; és ők majd rámtekintenek. Akit átdöftek, azt megsiratják majd ők oly
sírással, mint az egyszülöttet, és keseregnek felette, mint ahogy keseregni szoktak az
elsőszülött halálakor. 11 Azon a napon oly nagy lesz a sírás Jeruzsálemben, mint
Adadremmon sírása Megiddón mezején. 12 És sír majd az ország,

minden család külön-külön,
Dávid házának családjai külön,
és asszonyaik külön,
13 Nátán házának családjai külön,
és asszonyaik külön,
Lévi házának családjai külön,
és asszonyaik külön,
Szemei családjai külön,
és asszonyaik külön,
14 az összes többi család:
család és család külön,
és asszonyaik külön.

13 1 Azon a napon forrás fakad Dávid házának és Jeruzsálem lakosainak számára, a
bűnösnek és a havi tisztulást szenvedőnek megmosására.

A pogány istenek és a hamis próféták veszte 2 És azon a napon ezt mondja a Seregek
Ura: Eltörlöm majd a bálványok nevét a földről, úgyhogy nem is említik őket többé; és
eltávolítom a földről a hamis prófétákat és a tisztátalan lelket. 3 És ha valaki még ezután is
prófétálna, így szól hozzá atyja és anyja, a saját szülei: `Nem maradsz életben, mert
hazugságot mondtál az Úr nevében!' És leszúrják őt atyja és anyja, a saját szülei, amikor
prófétál. 4 És azon a napon majd szégyelli mindegyik próféta a látomását, ha elfogja a
prófétálás, és nem öltenek majd szőrruhát, hogy hazudjanak, 5 hanem így szólnak: `Nem
vagyok én próféta! Földműves ember vagyok, földem van ifjúkorom óta.' 6 És ha azt
kérdezik tőle: `Micsoda sebek ezek a kezeid között?' – azt feleli: `Ezeket a sebhelyeket azok
házában szereztem, akik szerettek engem.'

A szent maradék megtisztítása

7 Kelj fel kard, az én pásztorom ellen,
s a nemzetségemből való férfi ellen
– mondja a Seregek Ura –;
verd meg a pásztort, és elszélednek a juhok;
én pedig a bojtárgyerekek ellen fordítom kezemet.
8 És akkor majd az történik az egész országban
– mondja az Úr –,
hogy két rész elpusztul és elvész benne,
a harmadik rész azonban megmarad benne.

9 És én a harmadik részt tűzbe vetem,
és kiégetem őket,
mint ahogyan kiégetik az ezüstöt,
és megtisztítom őket,
mint ahogy megtisztítják az aranyat.
Ő majd segítségül hívja nevemet,
én pedig meghallgatom őt.
Én azt mondom majd: `Népem vagy te nekem,'
ő pedig azt mondja: `Az Úr az én Istenem!'

14 **Az Úr napja** 1 Íme, eljön az Úr napja, amikor szétosztják benned zsákmányodat.
2 És én összegyűjtöm az összes nemzetet, hogy hadakozzanak Jeruzsálem ellen; elfoglalják a
várost, elpusztítják a házakat, és meggyalázzák az asszonyokat; s a város lakosságának fele
fogságba megy, de a többi nép nem kerül el a városból. 3 Mert az Úr kivonul és harcba száll
azokkal a nemzetekkel, mint ahogy harcolt a küzdelem napján. 4 Lábával azon a napon az
Olajfák hegyére áll, ami Jeruzsálemtől keletre van; és az Olajfák hegye a közepén kelet és
nyugat felé meredek nagy völgyre hasad, és a hegynek fele északra és fele délre szakad. 5 És
ti e hegyek völgyébe menekültök, mert a hegyek völgye egészen Ácalig ér majd; úgy
meneküljetek, amint a földrengés elől menekültetek Uzijának, Júda királyának napjaiban; és
bevonul az Úr, az én Istenem összes szentjeivel együtt.

6 És azon a napon nem lesz világosság, hanem hideg és fagy. 7 De lesz egy nap, amit
az Úr ismer, amelyen nem lesz nappal és éjszaka, hanem esti időben is világosság lesz. 8 És
ez lesz azon a napon: élővizek folynak majd ki Jeruzsálemből, az egyik fele a keleti
tengerbe és a másik fele a nyugati tengerbe, nyáron és télen egyaránt. 9 S az Úr lesz az egész
föld királya. Azon a napon az Úr lesz az egyetlen, és az ő neve lesz az egyetlen. 10 És az
egész ország síksággá változik Gebától kezdve dél felé Remmonig, de Jeruzsálem magaslat
lesz és a maga helyén marad. A Benjamin-kaputól a Régi kapu helyéig, a Szeglet-kapuig,
Hananeél tornyától a királyi sajtókig 11 laknak majd benne, és átok nem sújtja többé, hanem
biztonságban él majd Jeruzsálem.

12 Ez lesz az a csapás, amellyel az Úr sújtja az összes nemzetet, amelyek Jeruzsálem
ellen harcba szálltak: elrothad a testük, amikor még a lábukon állnak, elrothad a szemük a
gödrében, elrothad a nyelvük a szájukban. 13 Azon a napon az Úr nagy zavart támaszt
közöttük, úgyhogy mindenki társának a kezét ragadja meg és kezet emelnek egymásra, 14 sőt
még Júda is harcba száll Jeruzsálemmel. Prédára kerülnek körös-körül az összes nemzetek
kincsei: az arany, az ezüst és a temérdek ruha, 15 és e csapásokhoz hasonló csapás éri a
táborukban levő lovakat, öszvéreket, tevéket, szamarakat és az összes állatot.

16 Mindazok pedig, akik életben maradnak az összes nemzet közül, amelyek
Jeruzsálem ellen vonultak, esztendőről esztendőre feljönnek majd, hogy imádják a Királyt, a
Seregek Urát, és megüljék a sátoros ünnepet. 17 Aki pedig nem jön fel a föld nemzetségei
közül Jeruzsálembe, hogy imádja a Királyt, a Seregek Urát, arra nem hull majd eső. 18 És ha
Egyiptom nemzetsége nem zarándokol fel és nem jön el, akkor rájuk sem hull majd eső,
hanem az a csapás éri őket, amellyel az Úr sújtja majd az összes nemzetet, amelyek nem
jönnek fel, hogy megüljék a sátoros ünnepet. 19 Ez lesz Egyiptom büntetése és ez az összes
nemzet büntetése, amelyek nem jönnek fel a sátoros ünnep megülésére.

20 Azon a napon még a lovak csengőin is ez lesz: `Szent az Úr számára'. És még a
fazekak is olyanok lesznek az Úr házában, mint a csészék az oltár előtt. 21 És Jeruzsálemben
és Júdában minden fazék szent lesz a Seregek Ura számára, és mindazok, akik áldozatot
akarnak bemutatni, eljönnek és vesznek belőlük és bennük főznek; és nem lesznek többé
kalmárok a Seregek Urának házában azon a napon.«

MALAKIÁS JÖVENDÖLÉSE

Felirat: 1,1

1 1 Jövendölés. Az Úr szava Izrael ellen Malakiás által.

Ítélet Edom felett; üdvösség Jeruzsálemnek: 1,2-5

2 »Szeretlek titeket – mondja az Úr –, de ti azt mondjátok: `Miben mutatod meg
szeretetedet irántunk?' – Nemde, Ézsau a testvére volt Jákobnak? – mondja az Úr –, és én
mégis Jákobot szerettem, 3 Ézsaut pedig gyűlöltem, és hegyeit pusztává tettem, örökségét
pedig a sakálok pusztaságává. 4 Ha Edom azt mondja: `Elpusztultunk ugyan, de majd ismét
felépítjük azt, ami elpusztult' – erre azt mondja a Seregek Ura: Hát csak építsék fel ők, én
majd elpusztítom! `Gonoszság országá'-nak nevezik majd őket, és `olyan népnek, melyre
örökké haragszik az Úr.' 5 Saját szemetek látja majd ezt, és magatok mondjátok: »Nagy az
Úr Izrael határain túl is!«

A helyes istentisztelet: 1,6-14

6 A fiú tiszteli atyját és a szolga urát. Ha tehát én atya vagyok, hol az én tiszteletem,
és ha én Úr vagyok, hol a félelem tőlem? – mondja a Seregek Ura nektek, papok, akik
megvetitek nevemet. Azt kérdezitek: `Miben vetettük meg nevedet?' 7 Tisztátalan kenyeret
mutattok be oltáromon! Azt kérdezitek: `Mivel tettük tisztátalanná?' Azzal, hogy azt
gondoljátok: `Az Úr asztalát semmibe sem kell venni!' 8 Ha vak állatot mutattok be
áldozatul, nem rossz-e az? És ha sánta és beteg állatot mutattok be, nem rossz-e az? Vinnéd
csak a helytartódnak, vajon tetszenék-e neki és kegyesen tekintene-e rád? – mondja a
Seregek Ura. – 9 De most aztán könyörögjetek Istenhez, hogy irgalmazzon nektek! Bizony, a
ti kezetek művelte ezt. Vajon kegyesen tekint-e rátok? – mondja a Seregek Ura. –

10 Bárcsak inkább bezárná valaki közületek a kapukat, hogy ne gyújthassanak tüzet
oltáromon hiába! Nem lelem én kedvemet bennetek – mondja a Seregek Ura –, és a ti
kezetektől nem fogadok el én ételáldozatot. 11 Hiszen napkelettől napnyugatig nagy az én
nevem a nemzetek között, és minden helyen tiszta ételáldozatot áldoznak és mutatnak be
nevemnek. Bizony, nagy az én nevem a nemzetek között – mondja a Seregek Ura –, 12 de ti
megszentségtelenítitek, amikor azt hiszitek, hogy `az Úr asztala szennyes, és a rátett
ételeket, éppúgy semmibe sem kell venni.' 13 És azt mondjátok: `Íme, milyen sok munka!' És
könnyelműen elintézitek – mondja a Seregek Ura –, és idehoztok rablottat, sántát és beteget,
és bemutatjátok áldozatul. Vajon elfogadjam-e az ilyent kezetekből? – mondja az Úr. –
14 Átkozott a csalárd ember, akinek van a nyájában ép hím állatja, és ha fogadalmat tesz,
gyenge állatot mutat be áldozatul az Úrnak, noha nagy király vagyok én – mondja a Seregek
Ura –, és rettegik nevemet a nemzetek között!

Fenyegető beszéd a papok ellen: 2,1-9

2 1 Nos tehát ez a parancs hozzátok, papok: 2 Ha nem akartok hallani és nem akarjátok
megszívlelni, hogy megadjátok nevemnek a dicsőséget – mondja a Seregek Ura –, akkor
ínséget bocsátok rátok és átokká változtatom áldásotokat – bizony, átokká változtatom, mert
nem szívleltétek ezt meg!

3 Íme, én eltöröm karotokat,
arcotokba szórom ünnepeitek szemetét,
és azzal együtt dobnak majd ki titeket.

4 Akkor majd megtudjátok,
hogy azért adtam nektek ezt a parancsot,
mert szövetségem van Lévivel,
– mondja a Seregek Ura. –
5 Szövetségem volt vele az életre és a békességre,
és félelmet öntöttem bele,
és ő félt engem és tisztelte nevemet.
6 Igaz tanítás volt a szájában,
és ajkán nem volt gonoszság;
békében és egyenes lélekkel járt velem,
és sokakat eltérített a gonoszságtól.
7 Mert a pap ajka tudást őriz,
és tanítást keresnek szájából,
mert ő a Seregek Urának követe.
8 Ti azonban letértetek az útról
és sokakat megbotránkoztattatok tanításotokkal;
megszegtétek Lévi szövetségét
– mondja a Seregek Ura. –
9 Ezért én is megvetésre méltókká és alávalókká
tettelek titeket az egész nép előtt,
minthogy nem jártatok útjaimon
és személyválogatók voltatok a törvénykezésben.

A vegyesházasság és a válás ellen: 2,10-16

10 Vajon nem egy atyánk van-e valamennyiünknek? Vajon nem egy Isten teremtett-e minket? Miért veti meg tehát egyikünk a másikát, megsértve atyáink szövetségét? 11 Hűtlenséget követett el Júda, és gyalázatosság történt Izraelben és Jeruzsálemben, mert megszentségteleníti Júda az Úr szent helyét, minthogy idegen isten leányát szereti és veszi feleségül. 12 Veszítse el az Úr azt a férfit, aki így cselekszik, sőt a fiát és az unokát is Jákob sátraiból, és azok közül, akik áldozatot hoznak a Seregek Urának!

13 Hozzá még azt cselekszitek, hogy könnyel, sírással és jajgatással borítjátok el az Úr oltárát, amiért nem tekintek többé az áldozatra és nem fogadok semmit sem kedvesen kezetekből. 14 Kérdezitek: `Miért?' Azért, mert az Úr volt a tanú közötted és ifjúkori feleséged között, akit te megvetettél, holott ő a te osztályosod és hites feleséged. 15 Nemde, egységet alkot test és lélek? És mi a vágya ennek az egységnek, ha nem az, hogy utódot nyerjen Istentől? Vigyázzatok tehát magatokra! Ne vesd meg ifjúkori feleségedet! 16 Aki gyűlöletesen eltaszítja – mondja az Úr, Izrael Istene – annak gonoszság borítja majd ruháját – mondja a Seregek Ura. – Vigyázzatok magatokra, és ne legyetek hűtlenek egymáshoz!

Isten eljön ítélni: 2,17-3,12

17 Ti bosszúságot okoztok az Úrnak beszédeitekkel! Kérdezitek: `Mivel okozunk neki bosszúságot?' Azzal, hogy azt mondjátok: `Mindenki, aki rosszat tesz, jó az Úr színe előtt, és az ilyenek tetszenek neki; mert ha nem így van, hol van az ítélet Istene?'

3 1 Íme, én elküldöm angyalomat, hogy elkészítse az utat színem előtt, és csakhamar eljön templomába az Úr, akit ti kerestek, s a szövetség angyala, akit ti óhajtotok. Íme, már jön is – mondja a Seregek Ura. – 2 De ki tudja elviselni az ő eljövetelének napját, s ki állhat meg az ő láttára? Mert ő olyan, mint az olvasztó tűz, és mint a posztóványolók lúgja. 3 Leül, mint az ezüstolvasztó és tisztító mester, és salaktalanná teszi Lévi fiait; és megtisztítja őket,

mint az aranyat és mint az ezüstöt, hogy igazságban mutassanak be áldozatot az Úrnak, 4 és
tetszeni fog az Úrnak Júda és Jeruzsálem áldozata, mint a hajdankor napjaiban, és mint a
régi esztendőkben. 5 Akkor majd ítéletre megyek hozzátok, és gyors tanú leszek a varázslók,
a házasságtörők és a hamisan esküvők ellen, és azok ellen, akik jogtalanul bánnak a
napszámos bérével, az özvegyekkel és az árvákkal, és akik elnyomják a jövevényt és nem
félnek engem – mondja a Seregek Ura. –

6 Bizony én vagyok az Úr, aki nem változtam meg,
de ti akkor is Jákob fiai maradtatok!
7 Bizony, atyáitok napjai óta
eltávoztatok törvényeimtől
és nem tartottátok meg őket.
Térjetek vissza hozzám,
akkor én is visszatérek hozzátok
– mondja a Seregek Ura. –
Kérditek: `Miben térjünk vissza?'
8 Vajon ember megcsalhatja-e Istent?
Márpedig ti megcsaltatok engem!
És kérditek: `Miben csaltunk meg téged?'
A tizedekben és a zsengékben!
9 Az ínség átka van rajtatok,
és ti mégis megcsaltok engem,
az egész nép.
10 Hordjátok csak be az egész tizedet a csűrbe,
hogy legyen élelem a házamban;
és tegyetek engem ezzel próbára
– mondja az Úr –,
hogy vajon nem nyitom-e majd meg nektek az ég csatornáit,
és nem árasztok-e bőséges áldást rátok?
11 Ráparancsolok majd értetek a sáskára,
hogy ne pusztítsa el földetek gyümölcsét,
és a szőlő nem lesz meddő a mezőn
– mondja a Seregek Ura. –
12 Akkor majd boldognak hirdet titeket minden nemzet,
mert kívánatos ország lesztek
– mondja a Seregek Ura. –

Az isteni igazságosság napja: 3,13-22

13 Keményen beszéltetek ti ellenem – mondja az Úr –, 14 és ti kérdezitek: `Mit
beszéltünk ellened?' Azt mondjátok: `Hiábavaló dolgot tesz az, aki Istennek szolgál! Mi
hasznunk van abból, hogy megtartottuk törvényeit, és hogy szomorúan jártunk a Seregek
Ura előtt? 15 Ezért hát boldogoknak mondjuk a kevélyeket, mert ők gyarapodtak, bár
gonoszságot cselekedtek; és nem lett bántódásuk, bár kísértették Istent.' 16 Így beszéltek
egymás között azok, akik az Urat félik. Az Úr pedig felfigyelt és meghallotta, és előtte
emlékkönyvbe írták azokat, akik félik az Urat és nevére gondolnak. 17 Ezek – mondja a
Seregek Ura –, az én tulajdonommá lesznek azon a napon, amelyen majd cselekvéshez
látok, és én megsajnálom majd őket, mint ahogy az ember megsajnálja a fiát, aki neki
szolgál. 18 És akkor majd ismét látjátok, mi a különbség az igaz és a gonosz között, az
Istennek szolgáló és a neki nem szolgáló között.

19 Bizony, íme, eljön majd az a nap, lángolva, mint a kemence, és minden kevély és

minden gonosztevő olyan lesz, mint a tarló, és az eljövendő nap lángra lobbantja őket –
mondja a Seregek Ura –, és nem hagy rajtuk sem gyökeret, sem hajtást. 20 Nektek azonban,
akik nevemet félitek, felkel az igazság napja, ami gyógyulást hoz szárnyain; kimentek és
ugrándoztok, mint a csorda fiatal borjai, 21 és összetapossátok a gonoszokat, és ők olyanok
lesznek a lábatok talpa alatt, mint a hamu, azon a napon, amelyen majd én cselekvéshez
látok – mondja a Seregek Ura. –

Záradék: 3,23-24

22 Emlékezzetek meg szolgámnak,
Mózesnek törvényéről,
melyet neki a Hóreben egész Izrael számára
parancsokként és végzésekként adtam.
23 Íme, én elküldöm majd nektek Illés prófétát,
mielőtt eljönne az Úrnak nagy és rettenetes napja,
24 hogy visszatérítse az atyák szívét fiaikhoz
s a fiúk szívét atyáikhoz,
nehogy elmenjek és átokkal sújtsam a földet.«

A MAKKABEUSOK ELSŐ KÖNYVE

AZ IZRAELITÁK ÜLDÖZÉSE

1 **A görög uralom kezdete** 1 Történt pedig, hogy Sándor, a macedóniai Fülöp fia, aki
először Görögországon uralkodott, elindult Ketim földjéről, s miután megverte Dáriuszt, a
perzsák és a médek királyát, 2 sok ütközetet vívott, elfoglalta mindenfelé az erősségeket,
megölte a föld királyait 3 és eljutott a föld határáig. Zsákmányt hurcolt el számos néptől, és
színe előtt elnémult a föld. 4 Erős és igen nagy sereget is gyűjtött egybe. Erre gőg és
elbizakodottság szállta meg szívét; 5 hatalmába kerítette a nemzetek országait és fejedelmeit,
ezek pedig adófizetőivé lettek. 6 Ezután azonban ágynak dőlt, és mivel úgy érezte, hogy meg
fog halni, 7 magához hívatta nemes szolgáit, akik vele együtt nevelkedtek ifjúságától fogva,
s még életében felosztotta közöttük országát.

8 Tizenkét esztendeig uralkodott Sándor, aztán meghalt; 9 a szolgái pedig
kormányozni kezdtek, mindegyik a maga helyén. 9 Halála után azután mindannyian koronát
tettek fejükre, s utánuk fiaik is, sok esztendőn át. Meg is sokasodott a baj az országban.

Az árulók 10 Közülük egy gonosz sarj támadt: Antióchosz Epifánész, Antióchosz
király fia, aki mint túsz Rómában élt, és a görögök uralmának százharminchetedik
esztendejében királlyá lett. 11 Abban az időben istentelen nemzedék támadt Izraelben, s ő
sokakat rábeszélt, ezekkel a szavakkal: Rajta, szövetkezzünk a körülöttünk lakó népekkel,
mert azóta szakadt ránk a sok baj, amióta elkülönültünk tőlük. 12 Ez a beszéd helyesnek
látszott a szemükben, 13 és néhányan a nép közül elhatározták, hogy a király elé járulnak. Az
meg is engedte nekik, hogy a pogányok szokásai szerint éljenek. 14 Így a pogányok módjára
testgyakorló iskolát építettek Jeruzsálemben, 15 nem metélkedtek körül, elszakadtak a szent
szövetségtől és a pogányokhoz csatlakoztak. Eladták önmagukat, hogy gonoszat
cselekedjenek.

A templom megszentségtelenítése 16 Amikor Antióchosz úgy látta, hogy uralma
megerősödött, azon volt, hogy Egyiptom földjére is kiterjessze hatalmát, és két országon
uralkodjék. 17 Ezért hatalmas sereggel, harci szekerekkel, elefántokkal, lovasokkal és
tekintélyes hajórajjal Egyiptom ellen vonult, 18 és hadba bocsátkozott Ptolemajosszal,
Egyiptom királyával. Ptolemajosz megrettent színe előtt, elmenekült, és sokan elestek
sebeikben. 19 Erre ő elfoglalta a megerősített városokat Egyiptom földjén és magával vitte
Egyiptom földjének zsákmányát. 20 Egyiptom leverése után, a száznegyvenharmadik
esztendőben aztán visszafordult Antióchosz és Izrael ellen vonult. 21 Benyomult nagy
sereggel Jeruzsálembe, 22 belépett dölyfösen a szent helyre, magával vitte az aranyoltárt, a
mécstartót és minden egyéb felszerelését: a kitett kenyerek asztalát, az italáldozatok
csészéit, a tálakat, az arany füstölőket, a függönyt, a koszorúkat és az arany díszítést a
templom homlokzatáról; egyszóval leszakított mindent. 23 Elvitte az ezüstöt, az aranyat, meg
a kívánatos berendezést, és elhurcolta az ott talált titkos kincseket. Mindezt magához vette
és országába tért. 24 Amellett embereket mészárolt le és igen gőgösen beszélt.

25 Mélységes gyászba borult Izrael és annak minden települése. 26 Sóhajtoztak a
fejedelmek és a vének. Elsorvadtak a szűzek és az ifjak, s elváltozott az asszonyok szépsége.
27 Jajveszékelt minden vőlegény, a nászágyon ült és gyászolt a menyasszony. 28 Lakói miatt
megrendült a föld, mert szégyenbe öltözött Jákob egész háza.

Jeruzsálem feldúlása 29 Két esztendő múlva a király az adószedők főnökét küldte
Júdea városaiba. Ez nagy kísérettel vonult be Jeruzsálembe 30 és álnok módon békés
biztatással szólt hozzájuk. Hittek is neki. 31 Erre hirtelen megrohanta a várost, nagy
csapással sújtott rá és sok embert megölt Izraelből. 32 Megsarcolta és felgyújtotta tűzzel a
várost; lerombolta házait és falait is körös-körül. 33 Rabul ejtették az asszonyokat és a
gyermekeket, s elhajtották a jószágot. 34 A Dávid-város köré nagy, erős bástyát és hatalmas
tornyokat emeltek, és azt várukká tették. 35 Gonosz népséget helyeztek el benne, léhűtő
embereket, akik befészkelték ott magukat. Elraktároztak ott fegyvert és élelmiszert,
összehordták Jeruzsálemből a zsákmányt, és ott helyezték el. Így hatalmas csapdává lett a
Vár. 36 Kelepcéjévé vált a szent helynek, ártó ellenségévé Izraelnek. 37 Ártatlan vért ontottak
a szentély körül, és meggyalázták a szent helyet. 38 Jeruzsálem lakói elmenekültek miattuk,
és az idegenek hazájává lett. Idegenné vált saját ivadékának, mert gyermekei eltávoztak
belőle. 39 Szent helye elhagyott pusztasággá lett, ünnepnapjai gyászra fordultak, szombatjai
pedig gyalázatra. Odalett a becsülete, 40 dicsőségének foka szerint megsokasodott a
szégyene, és fensége siralommá változott.

A hűséges izraeliták üldözése 41 Akkor Antióchosz király egész országa számára
írásban elrendelte, hogy eggyé legyen minden nép, 42 és hagyja el mindenki a maga
törvényét. Alkalmazkodott is valamennyi nemzet Antióchosz király rendeletéhez. 43 Még
Izraelből is sokan hajlottak az ő szolgálatára, áldoztak a bálványoknak és
megszentségtelenítették a szombatot. 44 A király Jeruzsálembe és Júdea minden városába
követek által írásban azt a rendeletet küldte, hogy kövessék az ország pogány nemzeteinek
szokásait, 45 szüntessék be az egészen elégő-, vágó- és italáldozatokat Isten templomában,
tiltsák meg a szombat és az ünnepek megülését, 46 és megparancsolta, hogy tegyék
tisztátalanná a szent helyet és a szent népet, Izraelt. 47 Egyben elrendelte, hogy emeljenek
oltárokat, templomokat, bálványokat, és sertéshúst meg egyéb tisztátalan állatokat
mutassanak be áldozatul. 48 Ne metéltessék körül fiaikat; engedjék, hogy beszennyeződjék
lelkük mindenféle tisztátalansággal és utálatossággal; 49 felejtsék el a törvényt és forgassák
fel Isten minden szertartását. 50 Az pedig, aki nem jár el Antióchosz király rendelete szerint,
halállal lakoljon. 51 E szavak értelmében adta ki írott rendeletét egész országa számára.
Ugyanakkor felügyelőket is rendelt a nép fölé, hogy ennek megtartásáról gondoskodjanak,

és Júdea minden egyes városában áldozatokat mutassanak be. 52 Erre sokan csatlakoztak a
nép közül azokhoz, akik elhagyták az Úr törvényét. Gonoszságot műveltek az országban,
53 és rejtekbe meg a szökevények búvóhelyeire űzték Izrael népét.

54 A száznegyvenötödik esztendőben, kiszlev hó tizenötödik napján Antióchosz király
vészthozó undokságot épített Isten oltárán, és köröskörül Júdea minden városában is
emeltek oltárokat.. 55 A házak bejáratánál meg a tereken tömjént égettek és mutattak be
áldozatul. 56 Isten törvénykönyveit összetépték és tűzben elégették. 57 Akinél pedig találtak
az Úr szövetségének könyveiből, és aki megtartotta az Úr törvényét, azt a király rendelete
értelmében megölték. 58 Így erőszakoskodtak Izrael népével, azokkal ugyanis, akiket a
városban hónapról-hónapra rajtakaptak. 59 Majd a hónap huszonötödik napján áldoztak azon
az oltáron, amely Isten oltárán állt. 60 Azokat az asszonyokat, akik körülmetélték fiaikat,
Antióchosz király rendelete értelmében legyilkolták, 61 és a gyermekeket házanként a
nyakukba akasztották. Lemészárolták azokat is, akik a körülmetélést végezték.
62 Mindazonáltal Izrael népéből sokan eltökélték magukban, hogy tisztátalant nem esznek,
63 és inkább meghalnak, mintsem megfertőződjenek tisztátalan eledelekkel, mert nem
akarták megszegni Isten szent törvényét. Ezért legyilkolták őket. 64 Isten haragja ugyanis
súlyosan nehezedett a népre.

FELKELÉS AZ ÜLDÖZŐK ELLEN: 2,1-70

2 **Matatiás és fiai** 1 Azokban a napokban fellépett Matatiás, Simeon fiának, Jánosnak a
fia. Ő pap volt Járib fiai közül Jeruzsálemből, és Módin hegyén lakott. 2 Volt neki öt fia:
János, másik nevén Gaddisz, 3 Simon, másik nevén Tászi, 4 Júdás, másik nevén Makkabeus,
5 Eleazár, másik nevén Abáron, meg Jonatán, másik nevén Affusz.

6 Mikor ezek látták a bajt, amelybe a nép jutott Júdában meg Jeruzsálemben, 7 így
szólt Matatiás: »Jaj nekem, miért is jöttem a világra? Azért, hogy lássam népem romlását és
a szent város pusztulását? Itt üljek tétlen, amikor ez az ellenség kezére jutott? 8 A szentély
idegenek hatalmában van, Temploma olyan, mint a becstelen ember. 9 Díszes berendezését
elhurcolták zsákmányul. Véneit lemészárolták az utakon, ifjai pedig elestek az ellenség
kardjától. 10 Van-e még nép, amely nem lépett hatalmának örökébe, és nem ragadta el
zsákmányát? 11 Megfosztották minden díszétől; rabszolgává lett, aki szabad volt.
12 Szentélyünk, a mi díszünk és dicsőségünk, íme, elpusztult, pogányok gyalázták meg.
13 Miért is éljünk tehát tovább?« 14 Erre megszaggatták ruhájukat Matatiás és fiai,
szőrzsákba öltöztek és mélyen gyászoltak.

Matatiás felkelése 15 Antióchosz király követei pedig eljutottak addig is, hogy azokat,
akik Modin városába menekültek, arra kényszerítsék, hogy áldozatot mutassanak be,
tömjént égessenek, és elszakadjanak Isten törvényétől. 16 Meg is adták sokan
beleegyezésüket Izrael népéből és hozzájuk csatlakoztak. Matatiás meg a fiai azonban
állhatatosak maradtak. 17 Antióchosz követei ekkor ezekkel a szavakkal szóltak
Matatiáshoz: »Te elöljáró és tekintélyes nagy ember vagy ebben a városban. Fiakkal és
testvérekkel ékeskedsz. 18 Járj tehát elöl, teljesítsd a király parancsát, amint azt az összes
nemzet és Júdea férfiai is teljesítették, meg azok, aki visszamaradtak Jeruzsálemben! Akkor
helyed lesz a király barátai között neked is meg fiaidnak is, és bővelkedni fogsz aranyban,
ezüstben, meg sok ajándékban.« 19 Matatiás erre így felelt, és hangos szóval mondta: »Ha
minden nép engedelmeskedik is Antióchosz királynak, és mindenki felhagy atyái
törvényének szolgálatával és az ő parancsaihoz alkalmazkodik, 20 én, a fiaim meg a
testvéreim a mi atyáink törvényéhez ragaszkodunk. 21 Mentsen meg minket attól az Isten!

Nincs javunkra, hogy elszakadunk Isten törvényétől és szertartásaitól. 22 Mi nem hallgatunk
Antióchosz király szavára, nem mutatunk be áldozatot, nem szegjük meg törvényünk
parancsait, hogy más úton járjunk.«

23 Alighogy abbahagyta ezt a beszédet, mindenki szeme láttára előlépett egy zsidó,
hogy a király parancsa értelmében áldozzék a bálványoltáron Modin városában. 24 Amint ezt
Matatiás meglátta, úgy elkeseredett, hogy megremegtek a veséi. Jogos és igazságos haragra
gerjedve odarohant és leszúrta őt az oltáron. 25 Megölte ugyanakkor azt az embert is, akit
azért küldött Antióchosz király, hogy az embereket az áldozatra kényszerítse; az oltárt pedig
lerombolta. 26 Úgy buzgólkodott ő is a törvényért, mint ahogy Fineesz Zimrivel, Szálu fiával
szemben cselekedett. 27 Majd hangos szóval így kiáltott Matatiás a városban: »Mindaz, aki
buzgólkodik a törvényért és kitart a szövetség mellett, jöjjön utánam!« 28 Aztán a hegyekbe
menekült ő, meg a fiai, és mindenüket otthagyták a városban. 29 Akkor sokan, akik jogot és
igazságot kerestek, a pusztába vonultak, 30 és ott maradtak fiaikkal, feleségeikkel meg
barmaikkal együtt, mert a baj elhatalmasodott felettük.

Harc szombat napján 31 Hírül vitték akkor a király embereinek és a seregének, amely
Jeruzsálemben, a Dávid-városban volt, hogy néhányan, akik megvetéssel illették a király
rendeletét, búvóhelyekre húzódtak a pusztában. Erre sokan utánuk nyomultak, 32 és
csakhamar el is érték őket. Rájuk támadtak szombat napján, 33 és ezt kiáltották feléjük:
»Még mindig ellenálltok? Gyertek ki, cselekedjetek Antióchosz király szava szerint, és
életben maradtok!« 34 Ám azok így szóltak: »Nem megyünk ki és nem teljesítjük a király
parancsát, hogy megszentségtelenítsük a szombatot.« 35 Erre megkezdték ellenük a harcot.
36 De azok nem válaszoltak nekik, még csak egy követ sem dobtak feléjük és nem
torlaszolták el rejteküket, 37 hanem így szóltak: »Hadd haljunk meg mindnyájan ártatlanul!
Tanúnk az ég és a föld, hogy igazságtalanul öltök meg minket.« 38 Erre harcra keltek ellenük
szombatnapon, és meghaltak feleségeikkel, gyermekeikkel és barmaikkal egyetemben –
közel ezer ember.

39 Amikor Matatiás és barátai erről értesültek, nagyon megsiratták őket, 40 és így szólt
egyik a másikhoz: »Ha mindannyian úgy teszünk, ahogy testvéreink tettek, és életünkért
meg szertartásainkért nem szállunk síkra a pogányok ellen, akkor bizony hamar kiirtanak
minket a föld színéről.« 41 Ezért ilyképpen határoztak azon a napon: »Ha valaki szombat
napján haddal támad ránk – legyen az bárki is –, szembeszállunk vele, hogy meg ne haljunk
mindannyian úgy, ahogy meghaltak testvéreink a búvóhelyeken.«

A felkelők első sikerei 42 Akkor hozzájuk csatlakozott a haszídok bátor gyülekezete
Izraelből, mindegyik törvényhez ragaszkodó férfi. 43 Melléjük álltak továbbá és segítségükre
lettek mindazok, akik elmenekültek a bajok elől. 44 Így sereget gyűjtöttek, és leütötték a
bűnösöket haragjukban és az istentelen férfiakat dühükben. A többiek, hogy
megmeneküljenek, a pogányokhoz menekültek. 45 Matatiás pedig körüljárt barátaival:
lerombolták az oltárokat, 46 erőszakkal körülmetélték a körülmetéletlen fiúkat, akiket csak
találtak Izrael területén, 47 és elűzték a gőg szülötteit. A munka sikeresen haladt előre
kezükben. 48 Így megmentették a törvényt a pogányok kezétől és a királyok kezétől, és nem
engedték nagyra nőni a bűnösök szarvát.

Matatiás végrendelete és halála 49 Végéhez közeledtek azonban Matatiás napjai, ezért
így szólt fiaihoz:

»Erőre kapott a gőg és az ostorozás, a felfordulás ideje és a harag dühe. 50 Nos tehát,
fiaim, buzgólkodjatok a törvényért, adjátok oda életeteket atyáitok szövetségéért!

51 Gondoljatok az atyák azon tetteire, amelyeket véghez vittek a maguk idejében, s nagy
dicsőség és halhatatlan név lesz osztályrészetek! 52 Ugye, Ábrahám hű maradt a kísértésben,
és ezt igazságul tudták be neki? 53 József a szorongatás idején megtartotta a törvényt, és
Egyiptom urává lett. 54 Fineesz, a mi atyánk, Isten ügyéért buzgólkodott, ezért örök
papságra kapott ígéretet. 55 Józsue teljesítette a parancsot, ezért Izrael vezérévé lett. 56 Káleb
bizonyságot tett a népgyűlésben, és örökrészhez jutott. 57 Dávidnak istenfélelme által lett
örök a trónja. 58 Illést, mivel a törvényért rajongott, felvitték a mennybe. 59 Ananja, Azarja
és Misaél hitük árán menekültek meg a lángokból. 60 Dánielt istenfélelme szabadította ki az
oroszlánok szájából. 61 Látjátok tehát nemzedékről-nemzedékre, hogy senki sem veszti el
erejét, ha Őbenne bízik. 62 Ne féljetek tehát a bűnös ember szavától, az ő dicsősége ugyanis
sár és féreg. 63 Ma még magasztalják, holnap már nincsen. A saját porába tér vissza, terve
pedig semmivé lesz.

64 Nos tehát, fiaim, legyetek erősek, férfiasan álljatok helyt a törvényért, mert általa
lesz dicsőségben részetek! 65 Tudom, hogy testvéretek, Simon bölcs ember. Hallgassatok rá
mindenkor, ő legyen atyátok! 66 Makkabeus Júdás pedig bátor vitéz volt ifjúkorától fogva, ő
legyen a sereg feje és a nép vezére a hadban! 67 Gyűjtsétek magatok köré mindazokat, akik
megtartják a törvényt, és álljatok kegyetlen bosszút népetekért! 68 Fizessetek meg jól a
pogányoknak, és figyeljetek a törvény parancsára!«

69 Azután megáldotta őket és atyáihoz tért. 70 A száznegyvenhatodik esztendőben halt
meg. Fiai Modinban, őseinek sírboltjában temették el; egész Izrael pedig mélységes
gyásszal siratta meg.

JÚDÁS TETTEI: 3,1-9,22

3 **Júdás dicsérete** 1 A helyébe fia, Júdás lépett, akit Makkabeusnak hívtak. 2 Melléje
álltak testvérei egy szálig és mindazok, akik apjával tartottak és örömest harcolták Izrael
harcát. 3 Dicsőséget hozott népére szerteszét, páncélt öltött, mint a hős, felövezte fegyverét a
harcra, és megvédte kardjával a tábort. 4 Tetteivel az oroszlánhoz lett hasonlóvá, a fiatal
oroszlánhoz, amely zsákmány után ordít. 5 Kikémlelte a gonoszokat és üldözőbe vette őket.
Megégette lánggal népének felforgatóit. 6 Visszariadtak ellenségei és megrettentek tőle.
Megremegtek a gonosztevők mindnyájan, és szabadulás jött a keze által. 7 Keserűséget
hozott sok királyra, de Jákobot megörvendeztette tetteivel. Legyen áldott az emléke
mindenkor! 8 Végigjárta Júdea városait, kiirtotta belőlük az istenteleneket, és elfordította a
haragot Izraeltől: 9 emlegették is a föld határáig. Ő összegyűjtötte a veszni indulókat.

A pogányok támadásainak visszaverése 10 Apollóniosz pedig összegyűjtött
pogányokat, ezenkívül nagy és erős sereget Szamariából, hogy harcra keljen Izrael ellen.
11 Amint Júdás ezt megtudta, elébe vonult, megverte és megölte. Sokan megsebesültek és
elestek, a többiek megfutamodtak. 12 Zsákmányukat elragadta, Apollóniosz kardját pedig
magához vette Júdás és azzal harcolt mindenkor.

13 Amikor Széron, a szíriai sereg parancsnoka arról értesült, hogy Júdás hűséges
emberekből sereget gyűjtött maga köré, 14 így szólt: »Nevet szerzek magamnak és
dicsőséget az országban. Leverem Júdást és a vele lévőket, akik megvetették a király
szavát.« 15 Erre felkészült és hathatós segítségként felvonult vele az istentelenek tábora,
hogy bosszút álljanak Izrael fiain. 16 Amikor elértek Béthoronig, Júdás elébe vonult kicsiny
csapatával. 17 Amikor aztán látták a velük szembejövő sereget, így szóltak Júdáshoz:
»Hogyan harcoljunk mi kevesen ilyen nagy és erős sokaság ellen? Hiszen a koplalástól ma

el is vagyunk csigázva!« 18 Júdás így felelt: »Könnyen kerülhetnek sokan kevesek kezébe.
Az ég Istenének mindegy az, hogy sok vagy kevés ember által hoz szabadulást. 19 A
győzelmet a harcban nem a sereg sokasága dönti el, hanem az erő, amely az égből jön.
20 Azok vakmerő és dölyfös sokasággal jönnek ellenünk, hogy feleségestül és gyermekestül
megsemmisítsenek és kifosszanak minket, 21 mi azonban életünkért és törvényeinkért
harcolunk. 22 Ezért maga az Úr fogja őket szemünk láttára összetiporni. Ne féljetek tehát
tőlük!« 23 Amikor aztán abbahagyta beszédét, hirtelen rájuk rontott és annak szeme láttára
tönkreverte Széront seregével együtt. 24 Majd űzőbe vette őt a béthoroni hágón át egészen a
síkságig, és elesett közülük nyolcszáz ember, a többiek pedig a filiszteusok földjére
menekültek. 25 Erre félni kezdtek Júdástól meg testvéreitől, és megrettentek a népek körös-
körül mindenfelé. 26 A király füléhez is eljutott a neve, és Júdás harcairól beszélt minden
nép.

Antióchosz Epifánész felkészül a háborúra 27 Amikor pedig Antióchosz király értesült
a történtekről, haragra lobbant szívében, elküldött és összegyűjtötte országa egész haderejét,
egy igen erős sereget. 28 Majd megnyitotta kincstárát, kiadta a seregnek egész évi zsoldját és
meghagyta nekik, hogy minden szolgálatra készen álljanak. 29 Ekkor észrevette, hogy
kifogyott kincstárából a pénz. A lázongás és a csapás miatt ugyanis, amelyet azzal mért az
országra, hogy megszüntette az ősrégi törvényes szokásokat, megcsappant az ország
adószolgáltatása. 30 Ezért attól félt, hogy – amint az már egyszer-máskor megesett – nem jut
neki költekezésre és ajándékra, amelyet pedig azelőtt pazar kézzel szórt és bővebben adott,
mint az előtte lévő királyok. 31 Nagy zavarában elhatározta tehát, hogy Perzsiába megy,
átveszi azon tartományok adóját és ily módon sok pénzt gyűjt össze. 32 Ezért az ország
ügyeit az Eufrátesz folyótól egészen Egyiptom folyójáig Líziászra, egy királyi nemzetségből
való nemesemberre bízta 33 azzal, hogy legyen fiának, Antióchosznak a nevelője, amíg ő
vissza nem tér. 34 Átadta neki a hadsereg felét meg az elefántokat, és utasítással látta el
minden tervét illetően. Júdea és Jeruzsálem lakói felől pedig megparancsolta neki, 35 hogy
küldjön ki sereget ellenük, törje és semmisítse meg Izrael erejét, és azokat, akik
visszamaradtak Jeruzsálemben. Irtsa ki még emléküket is azon a helyen, 36 telepítsen le
idegen lakosokat minden vidékükön és ossza szét sors útján országukat. 37 A király ekkor
magával vitte a hadsereg másik felét, és a száznegyvenhetedik esztendőben elindult
országának fővárosából, Antióchiából, átkelt az Eufrátesz folyón és végigjárta a felső
tartományokat.

Gorgiász és Nikánor támadása 38 Líziász pedig kiválasztotta Ptolemajoszt,
Dorimenész fiát, továbbá Nikánort és Gorgiászt, a király bizalmasai közül való bátor
férfiakat, 39 és elküldte őket negyvenezer emberrel és hétezer lovassal, hogy menjenek Júdea
földjére és pusztítsák el a király parancsa értelmében. 40 Azok elindultak egész
haderejükkel, bevonultak és tábort vertek Emmausznál, a síkságon. 41 Amint a vidék
kereskedői értesültek erről, igen sok ezüstöt, aranyat vettek magukhoz, meg szolgákat, és
elmentek a táborba, hogy rabszolgáknak vegyék meg Izrael fiait. Hozzájuk csatlakoztak
ezenkívül a Szíriából és a filiszteusok földjéről jött csapatok is.

42 Amikor Júdás és testvérei azt látták, hogy egyre fenyegetőbb lesz a veszedelem, és
már az ő határukban táborozik a sereg, s értesültek a királynak arról a parancsáról, amely a
nép kiirtását és megsemmisítését rendelte el, 43 így szóltak egymáshoz: »Akadályozzuk meg,
hogy megsemmisítsék népünket! Küzdjünk népünkért és szentélyünkért!« 44 Erre tömegesen
gyűltek egybe, hogy készen álljanak a harcra, imádkozzanak és kegyelemért meg irgalomért
esdekeljenek. 45 Lakatlanná lett Jeruzsálem, pusztasággá változott. Gyermekei nem jártak ki
és be. Szentélyét összetiporták, idegen nemzet tanyázott a Várban, és az a pogányok

lakóhelyévé lett. Elvették Jákob örömét, elnémult a síp meg a lant.

A micpai engesztelő istentisztelet 46 Összegyűltek tehát, és Micpába vonultak,
Jeruzsálem átellenében. Micpa ugyanis hajdanában az imádság helye volt Izraelben.
47 Böjtöltek is azon a napon és szőrzsákot öltöttek, hamut hintettek a fejükre, és
megszaggatták ruhájukat. 48 Azután kigöngyölték a törvénytekercset, amely után kutattak a
pogányok, hogy bálványaik képét rajzolják rá. 49 Odavitték a díszes papi ruhákat, a
zsengéket meg a tizedet, és odahívták a nazírokat, akik betöltötték napjaikat. 50 Majd hangos
szóval így kiáltottak az éghez: »Mit tegyünk ezekkel, hová vigyük őket? 51 Szentélyedet
összetiporták és meggyalázták, papjaid gyászban és megaláztatásban élnek. 52 Íme, a
pogányok egybegyűltek ellenünk, hogy elveszítsenek minket. Jól tudod, mit forralnak
ellenünk. 53 Hogyan bírunk majd megállni színük előtt, hacsak te, Isten, nem segítesz
minket?« 54 Majd harsány hangon megfújták a harsonákat. 55 Utána pedig Júdás vezetőket
rendelt a nép fölé ezer, száz, ötven és tíz emberenként. 56 Azoknak, akik házat építettek,
feleséget vettek, szőlőt ültettek és a félénkeknek azt mondta, hogy a törvény értelmében
mindegyikük térjen vissza házába. 57 Aztán megindult a sereg és Emmausztól délre ütött
tábort. 58 Ekkor így szólt Júdás: »Készüljetek fel és legyetek bátor férfiak! Reggelre álljatok
harcra készen ezek ellen a pogányok ellen, akik összegyűltek ellenünk, hogy elveszítsenek
minket és a szentélyünket! 59 Haljunk meg inkább a harcban, mintsem lássuk népünk és a
szentély pusztulását! 60 Mégis, amint az ég akarja, úgy legyen!«

4 **Győzelem Gorgiász felett** 1 Gorgiász pedig maga mellé vett ötezer embert, ezer
válogatott lovast, és éjjel elindult ezzel a sereggel, 2 hogy rajtaüssenek a zsidók táborán és
gyorsan megverjék őket; vezetőik a várbeliek voltak. 3 Megtudta ezt Júdás, ezért ő is
elindult vitézeivel, hogy megrohanja Emmausznál a király haderejét 4 addig, amíg a tábortól
távol van a sereg. 5 Amikor Gorgiász éjjel odaért Júdás táborába és senkit sem talált ott,
kereste őket a hegyekben. Azt mondta ugyanis: »Ezek elmenekültek előlünk.« 6 Amikor
aztán megvirradt, felbukkant Júdás a mezőn, csupán háromezer emberrel. Ezeknek sem volt
még pajzsuk és kardjuk sem. 7 Amikor aztán megpillantották a pogányok hatalmas táborát a
páncélosokkal és a lovassággal körös-körül – csupa harcedzett férfit – 8 Júdás így szólt
övéihez: »Ne féljetek nagy számuktól és ne rettenjetek meg támadásuktól! 9 Gondoljatok
arra, hogyan menekültek meg atyáink a Vörös tengerben, amikor a fáraó hatalmas sereggel a
nyomukban volt. 10 Kiáltsunk most is az égbe, s az Úr meg fog könyörülni rajtunk.
Megemlékezik majd atyáink szövetségéről és összezúzza ma azt a sereget ott a szemünk
előtt, 11 és megtudja majd minden nép, hogy van, aki megmentse és megszabadítsa Izraelt!«

12 Mikor aztán az idegenek felemelték szemüket és látták őket ellenük jönni, 13 harcra
vonultak ki a táborból. Júdás emberei erre megfújták a kürtöt, 14 és megindult a harc. Ám a
pogányok vereséget szenvedtek és szétfutottak a síkságon. 15 A hátul lévők mindannyian
kard által hullottak el, a többieket Gézerig, Idúmea, Asdód és Jamnia síkságáig üldözték.
Csaknem háromezer ember esett el közülük. 16 Mikor Júdás visszatért seregével az
üldözésből, 17 így szólt a néphez: »Ne vágyódjatok zsákmányra, mert harc vár még ránk!
18 Gorgiász közel van ide seregével a hegyekben. Álljatok tehát helyt ellenségeinkkel
szemben, verjétek le őket, aztán biztonságban mehettek zsákmányolni!« 19 S amíg Júdás így
beszélt, íme, felbukkant egy csapat, amely a hegységből jött elő. 20 Gorgiász észrevette,
hogy övéi elmenekültek, táborukat pedig tűz emésztette meg; a füst ugyanis ott a szemük
előtt elárulta, hogy mi történt. 21 Ennek láttára igen megijedtek és amikor még Júdást is
megpillantották harcra kész seregével a síkságon, 22 mindannyian a filiszteusok síkságára
menekültek. 23 Júdás pedig visszatért a táborba zsákmányolni, és sok aranyat, ezüstöt, kék és
tengeri bíbor szövetet és nagy vagyont vittek magukkal. 24 Visszatérőben dicsőítő éneket

zengtek, áldották Istent az égben, mert »ő jó és irgalmassága örökké tart.« 25 És nagy lett a szabadulása Izraelnek e napon.

Líziász seregének első támadása 26 Azok pedig, akik megmenekültek a pogányok közül, elmentek és jelentettek Líziásznak mindent, ami történt. 27 Ennek hallatára az megrémült, s a lelke elcsüggedt, mert nem az történt Izraellel, amit óhajtott és amit a király parancsolt.

28 A következő esztendőben aztán Líziász összegyűjtött hatvanezer válogatott embert és ötezer lovast, hogy megsemmisítse őket. 29 Fel is vonultak Júdeába és tábort vertek Béthoronnál. Júdás tízezer emberrel szállt velük szembe. 30 Mikor meglátta a hatalmas sereget, imába kezdett és így szólt: »Áldott vagy te, Izrael szabadítója, aki megtörted az óriás támadását szolgád, Dávid keze által és az idegenek táborát Jonatánnak, Saul fiának és fegyverhordozójának hatalmába adtad! 31 Juttasd ezt a sereget népednek, Izraelnek kezére, hogy megszégyenüljenek seregükkel és lovasaikkal! 32 Önts beléjük félelmet, törd meg bizalmukat erejükben, hadd remegjenek meg vereségükben! 33 Terítsd le őket azoknak kardjával, akik szeretnek téged; hadd zengjenek neked dicsőítő éneket mindannyian, akik ismerik nevedet!« 34 Ezután megütköztek, és ötezer ember esett el Líziász seregéből. 35 Amikor Líziász látta, hogy övéi menekülnek, a zsidók pedig elszántak és készek akár élni, akár hősi halált halni, elment Antióchiába. Katonaságot toborzott, hogy megerősödve újra visszatérjenek Júdeába.

A templom megtisztítása és újraszentelése 36 Júdás és testvérei pedig így szóltak: »Íme, ellenségeink megsemmisültek. Menjünk tehát fel, tisztítsuk meg és szenteljük fel újra a szentélyt!« 37 Össze is gyűlt a sereg teljes számban, és felmentek a Sion hegyre. 38 Mikor látták, hogy a szentély pusztulófélben van, az oltárt tisztátalanná tették, a kapukat elégették, az udvarokon cserjés nőtt, akárcsak az erdőben és a hegyeken, a kamrákat pedig lerombolták, 39 megszaggatták ruhájukat, sírtak nagy siránkozással, hamut hintettek a fejükre, 40 arcra borultak a földön, megfújták a jelt adó harsonákat és az égbe kiáltottak. 41 Akkor Júdás legénységet rendelt ki, hogy az addig, amíg megtisztítják a szentélyt, szemben álljon a Várban lévőkkel.

42 Azután kiválasztott feddhetetlen papokat, akik hűek maradtak Isten törvényéhez. 43 Ezek megtisztították a szentélyt, s tisztátalan helyre vitték a fertőzött köveket. 44 Az égőáldozatok tisztátalanná tett oltárát illetően pedig tanácsot tartott, mitévő legyen vele. 45 Az a jó gondolatuk támadt, hogy lerombolják; hogy megvetés tárgya ne legyen számukra azért, mert tisztátalanná tették a pogányok. Lerombolták tehát, 46 és a köveket a templomhegyen helyezték el alkalmas helyen, amíg valami próféta nem jön és őket illetőleg utasítást nem ad. 47 Ezután a törvény értelmében faragatlan köveket szedtek össze, és az előbbi mintájára új oltárt építettek. 48 Helyreállították a szentélyt, felszentelték a templom belsejét, az épületet és az udvarokat. 49 Újra elkészítették a szent eszközöket, s bevitték a templomba a mécstartót, az illatáldozat oltárát és az asztalt. 50 Majd illatszert tettek az oltárra, meggyújtották a mécstartón lévő mécseseket, s azok világosságot árasztottak a templomban. 51 Ráhelyezték az asztalra a kenyereket, felfüggesztették a függönyöket, és így befejezték mindazt a munkát, amelyet megkezdtek. 52 A száznegyvennyolcadik esztendőben, a kilencedik hónapnak, azaz kiszlev havának huszonötödik napján pedig már kora reggel nekiláttak 53 és bemutatták a törvény szerint való áldozatot az újonnan emelt égőáldozatok oltárán. 54 Ugyanabban az időben és azon a napon, amelyen a pogányok tisztátalanná tették azt, újra felszentelték ének, lant, koboz és cintányér mellett. 55 Az egész nép pedig mély hódolattal arcra borult és az égben magasztalta Azt, aki sikerre vitte ügyüket. 56 Nyolc napon át ülték az oltárszentelés ünnepét, és örömujjongva mutattak be

egészen elégő, hálaadó és dicsőítő áldozatokat. 57 A templom homlokzatát aranykoszorúkkal
és pajzsokkal díszítették. Megszentelték a kapukat és a kamrákat is, s ajtókkal látták el őket.
58 Igen nagy volt az öröm a népnél, mert megszűnt a pogányok okozta gyalázat.

59 Júdás pedig, a testvérei és Izrael egész gyülekezete úgy határozott, hogy évről-évre
a maga idejében, mégpedig kiszlev hó huszonötödik napjától kezdve nyolc napon át öröm és
vigasság közepette megülik majd az oltárszentelés ünnepét. 60 Abban az időben magas
falakat és erős tornyokat építettek a Sion hegyen körös-körül azért, hogy ha jönnek a
pogányok, le ne rombolhassák azt, mint ahogy korábban tették. 61 Őrségül sereget helyezett
el benne. Aztán védelem céljából megerősítette Bétszúrát, hogy védelme legyen a népnek
Idúmea felé.

5 **Hadjárat az idúmeaiak és az ammoniták ellen** 1 Történt pedig, hogy amikor
meghallották a pogányok köröskörül, hogy felépült az oltár és a szentély, mint azelőtt, nagy
haragra gerjedtek. 2 Elhatározták, hogy kiirtják Jákob nemzetségét, amely körülöttük lakott.
El is kezdték gyilkolni és üldözni a népet. 3 Ekkor Júdás harcba szállt Ézsau fiaival
Idúmeában, s azokkal, akik Akrobatanéban laktak, mert körülzárták az izraelitákat, és nagy
csapással sújtott le rájuk. 4 Megemlékezett Beán fiainak gonoszságáról is, akik kelepcéje és
csapdája voltak a népnek, mert leselkedtek rá az úton. 5 Tornyaikba zárta, ostrom alá vette
és átok alá vetette őket, majd felgyújtotta tornyaikat mindazokkal együtt, akik bennük
voltak. 6 Ezután átvonult Ammon fiaihoz. Ott erős csapatot, nagyszámú hadi népet talált
Timóteus vezérlete alatt. 7 Sok ütközetet vívott velük, de megtörte hatalmukat a szemük
láttára és leverte őket. 8 Elfoglalta Jázer városát leányvárosaival együtt és visszatért Júdeába.

Felkészülés a galileai és a gileádi hadjáratra 9 Ezután összegyűltek a pogányok
Gileádban a területükön lakó izraeliták ellen, hogy kiirtsák őket. Azok Dátema várába
menekültek, 10 és levélben ezt írták Júdásnak és a testvéreinek: »Köröskörül egybegyűltek
ellenünk a pogányok, hogy elveszítsenek minket. 11 Már fel is készültek, hogy idejöjjenek és
elfoglalják a várat, amelybe menekültünk; seregük vezére Timóteus. 12 Nos tehát, jöjj,
szabadíts meg minket kezükből. Sokan estek már el közülünk! 13 Testvéreinket, akik Tubín
vidékén laktak, megölték mind, feleségeiket, gyermekeiket és vagyonukat pedig elhurcolták.
Legyilkoltak ott közel ezer embert.«

14 Még el sem olvasták a levelet, amikor már más hírvivők is jöttek Galileából, tépett
köntösben és jelentették, 15 hogy összegyűltek ellenünk az emberek Ptolemaiszból,
Tíruszból és Szidonból, és tele van egész Galilea pogányokkal, hogy kiirtsanak minket.
16 Amint Júdás és a nép ezeket a szavakat hallotta, nagy népgyűlés jött össze, hogy
meghányják-vessék, mit kellene tenni azon testvérek érdekében, akik szorongatásban és
ostrom alatt vannak. 17 Júdás ekkor így szólt testvéréhez, Simonhoz: »Válassz ki magadnak
férfiakat, és eredj, szabadítsd meg testvéreidet Galileában, én pedig, meg a testvérem,
Jonatán Gileádba megyünk.« 18 Őrségül hátrahagyta Júdeában Józsefet, Zakariás fiát és
Azarját, a nép elöljáróit, egy maradék csapattal. 19 Ezt hagyta meg nekik: »Legyetek e nép
elöljárói, de ne induljatok harcba a pogányok ellen, amíg vissza nem térünk.« 20 Simon
mellé beosztottak háromezer embert, hogy vonuljon Galileába; Júdás mellé pedig nyolcezret
Gileád ellen.

A galileai és gileádi hadjárat 21 Simon elment tehát Galileába, és sok ütközetet vívott a
pogányokkal. A pogányok megsemmisítő vereséget szenvedtek tőle, ő pedig űzőbe vette
őket egészen 22 Ptolemaisz kapujáig. Közel háromezer ember esett el a pogányok közül, s ő
magához vette zsákmányukat. 23 Azokat, akik Galileában és Arbatában laktak, elhurcolta
feleségeikkel, gyermekeikkel és minden vagyonukkal együtt, és elvitte őket nagy öröm

közepette Júdeába.

24 Makkabeus Júdás pedig, meg testvére, Jonatán, átkeltek a Jordánon és három napig
vonultak a pusztában. 25 Közben nabateusokkal találkoztak, akik békésen fogadták őket és
elmondtak nekik mindent, ami testvéreikkel Gileádban történt; 26 azt is, hogy sokan közülük
körül vannak zárva Bárászában, Bószorban, Álimában, Kaszforban, Mágetben és
Karnaimban, amelyek mindegyike megerősített nagy város. 27 De vannak, akiket Gileád
egyéb városaiban fogtak körül, és úgy döntöttek, hogy holnap hajnalban sereget vezetnek e
városok ellen, összefogdossák és megölik őket egy napon. 28 Júdás erre sebtében Bószor
sivatagja felé fordult seregével, elfoglalta a várost, kardélre hányt mindenkit, aki férfinemen
volt, elragadta valamennyi zsákmányukat, s tűzben elégette. 29 Még azon az éjjelen
felkerekedtek és a várig vonultak. 30 Történt pedig pirkadatkor, hogy amikor felemelték
szemüket, íme, előttük megszámlálhatatlan nagy tömeg volt, amely hágcsót, hadigépet
hurcolt, hogy bevegye a várat és hatalmába kerítse őket. 31 Amint Júdás látta, hogy az
ostrom már megkezdődött, az égre tör a harci zaj meg a harsonaszó, és a városban is nagy a
lárma, 32 odakiáltott katonáihoz: »Testvéreitekért harcoltok ma!« 33 Majd három helyen
hátba támadta őket. Azután riadót fújtak a trombitákkal és hangosan imádkoztak. 34 Amikor
Timóteus serege megtudta, hogy a Makkabeus van itt, elmenekült előle. Nagy csapást
mértek rájuk, s azon a napon közel nyolcezer ember esett el közülük. 35 Ezután Micpa ellen
ment Júdás, megszállta és elfoglalta. Megölt benne mindenkit, aki férfinemen volt, elragadta
zsákmányukat, és tűzben elégette. 36 Innen aztán felkerekedett és elfoglalta Kaszbont,
Mágetet, Bószort Gileád többi városával együtt. 37 A történtek után új sereget gyűjtött
Timóteus és tábort vert Ráfon előtt, a folyó túlsó partján. 38 Ekkor Júdás elküldött, hogy
kikémleljék a csapatot, és a következőt jelentették neki: »Igen nagy a serege, mert a
körülöttünk lakó pogányok mindnyájan összegyűltek nála. 39 Még az arabokat is felbérelték,
hogy segítsék őket. A folyón túl ütöttek tábort, és készen állnak megütközni veled.« Erre
fölvonult ellenük Júdás. 40 Timóteus pedig így szólt seregének vezéreihez: »Ha a
folyóvízhez vonul seregével Júdás, és ő kel át először ellenünk, nem bírunk vele, mert
erősebb lesz nálunk; 41 ha nem mer átkelni és a folyón túl ver tábort, akkor mi kelünk át
őhozzájuk és diadalmaskodunk rajta.« 42 Mikor aztán Júdás megközelítette a folyó ágyát,
odaállította a folyó mellé a hadinép ellenőrző tiszteit és megparancsolta nekik: »Senkit se
engedjetek visszamaradni! Mindenki jöjjön a harcba!« 43 Majd elsőnek kelt át ellenük;
nyomon követte őt az egész hadinép és a szemük láttára teljesen tönkreverte a pogányokat.
Azok elhányták fegyverüket és a karnaimi szentélybe menekültek. 44 Ám Júdás elfoglalta a
várost, lángba borította a szentélyt mindazokkal együtt, akik benne voltak. Így alázta meg
Karnaimot, és az nem tudott ellenállni Júdásnak. 45 Azután Júdás összegyűjtötte a Gileádban
lakó összes izraelitát, feleségestül és gyermekestül, kicsit-nagyot egyaránt, egy igen nagy
sokaságot, hogy Júdea földjére menjenek. 46 El is jutottak egészen Efronig. Ez nagy és igen
megerősített város volt a hegyszorosban, és sem jobbra, sem balra nem lehetett elkerülni. Az
út rajta vezetett keresztül. 47 Ám a város lakói bezárkóztak és kövekkel torlaszolták el a
kapukat. Júdás azonban békés üzenetet küldött nekik: 48 »Hadd vonuljunk át földeteken,
haza akarunk menni! Senki sem lesz ártalmatokra! Csak át akarunk vonulni gyalogszerrel.«
De azok nem akartak utat nyitni nekik. 49 Erre Júdás kihirdettette a táborban, hogy mindenki
álljon csatasorba, ahol éppen van. 50 Csatarendbe is állt a sereg legénysége, s egész nap és
egész éjjel ostromolták a várost, amíg az végre megadta magát neki. 51 Erre kardélre hánytak
mindenkit, aki férfinemen volt, feldúlta a várost az alapjáig, elvitte zsákmányát, és átvonult
az egész városon az elesettek fölött. 52 Azután átkeltek a Jordánon és elérkeztek a nagy
mezőre Bétsánnal szemben. 53 Közben azon volt Júdás, hogy együtt maradjanak a
lemaradók, ezért buzdítva szólt a néphez az egész úton, míg csak Júdea földjére nem értek.
54 Lelkendezés és vígság közepette mentek fel a Sion hegyre, s egészen elégő áldozatokat

mutattak be, mert egy sem esett el közülük, amíg sértetlenül vissza nem tértek.

Izrael igaz vezetői 55 Abban az időben, amikor Júdás és Jonatán Gileád földjén voltak,
a testvére, Simon pedig Galileában, Ptolemaisszal szemben, 56 József, Zakariás fia meg
Azarja, a hadsereg vezére értesültek a sikeres haditettekről és a megvívott harcokról. 57 Így
szóltak: »Szerezzünk mi is nevet magunknak! Menjünk, harcoljunk a köröttünk lakó
pogányok ellen!« 58 Ki is adták a parancsot azoknak, akik a seregből velük maradtak, és
elindultak Jamniába. 59 Ám Gorgiász kivonult ellenük a városból embereivel, hogy
megütközzék velük. 60 S megfutamodott József meg Azarja egészen Júdea határáig. Izrael
népéből aznap elesett közel kétezer ember, és nagy vereséget szenvedett a nép, 61 mert nem
hallgattak Júdásra és testvéreire abban a hitben, hogy vitézi tetteket visznek majd véghez.
62 Ám ők nem voltak a férfiaknak abból a fajtájából, amely szabadulást hozott Izraelre.

63 Júdás embereit azonban nagyon magasztalta egész Izrael, sőt még mindazok a
pogányok is, akik hallottak nevükről. 64 Összesereglettek náluk és szerencsét kívántak
nekik. 65 Majd kivonult testvéreivel Júdás, és megverte Ézsau fiait a délre eső országban.
Bevette Hebront leányvárosaival együtt és felégette falait és tornyait körös-körül. 66 Azután
megindult seregével, hogy a filiszteusok földjére menjen, és átvonult Szamarián. 67 Azon a
napon papok estek el a harcban. Vitézi tetteket akartak ugyanis véghezvinni és
meggondolatlanul harcba bocsátkoztak. 68 Júdás azután Asdód irányába kanyarodott el a
filiszteusok földje felé. Lerombolta oltáraikat, elégette tűzzel isteneik faragott képeit, és
magával vitte a városok zsákmányát; azután visszatért Júdea földjére.

6 **Antióchosz Epifánész halála és V. Antióchosz trónralépése** 1 Amikor Antióchosz
király a felső tartományokat járta, azt hallotta, hogy Perzsiában van egy igen neves város,
Elimaisz, amely ezüstben és aranyban bővelkedik. 2 Temploma is igen gazdag, és ott vannak
azok az arany páncélok, vértek és pajzsok, amelyeket Sándor, Fülöp fia, Makedónia
fejedelme hagyott ott, aki először Görögországon uralkodott. 3 Elindult tehát és megpróbálta
bevenni és kifosztani azt a várost, de nem bírta, mert a város lakói előre értesültek a tervről.
4 Felvették vele a harcot, úgyhogy menekülnie kellett onnan. Ő nagy szomorúsággal
távozott, és visszatért Babilóniába. 5 Ekkortájt jött valaki és azt a hírt hozta neki Perzsiába,
hogy azok a seregek, amelyek Júdea földjén voltak, megfutamodtak, 6 és hogy Líziász
kivonult egy hatalmas sereg élén, de menekülnie kellett a zsidók elől. Ezek megerősödtek a
fegyver és a gazdag zsákmány által, amelyet a megvert seregtől vettek el; 7 lerombolták azt
az utálatosságot, amelyet ő a jeruzsálemi oltáron épített, és a szent helyet magas falakkal
vették körül, mint azelőtt, valamint az ő városát, Bétszúrát is. 8 Történt pedig, hogy amikor
meghallotta a király ezt a jelentést, megrendült és igen felindult. Majd ágynak dőlt és
bánatában beteggé lett, mivel nem az történt, amit ő akart. 9 Ott is maradt sok napig, mert
kiújult nagy szorongása, és már úgy érezte, hogy meg kell halnia. 10 Ezért előhívatta
valamennyi barátját és így szólt hozzájuk: »Eltávozott az álom a szememtől, le vagyok
sújtva, a szívem elcsüggedt az aggodalomtól, 11 és így töprengtem magamban: Mily nagy
nyomorúságba jutottam és milyen tengerébe a bánatnak, amelyben most vagyok. Pedig hát
kedves voltam és szerettek uralkodásomban. 12 Visszagondolok most azokra a
gonoszságokra, amelyeket véghezvittem Jeruzsálemben, mert elvittem onnan zsákmányul
minden ott lévő arany és ezüst tárgyat és elküldtem, hogy kiirtsák Júdea lakóit ok nélkül.
13 Tudom, hogy ezért zúdultak rám ezek a csapások, és íme, nagy bánatomban idegen földön
pusztulok el.« 14 Majd odahívta egyik barátját, Fülöpöt és egész országa élére állította.
15 Egyúttal átadta neki a koronát, a palástját és a gyűrűt, hogy irányítója legyen fiának,
Antióchosznak és őt királynak nevelje. 16 Azután meghalt ott Antióchosz király a
száznegyvenkilencedik esztendőben.

17 Mikor Líziász megtudta, hogy meghalt a király, trónra ültette ennek fiát,
Antióchoszt, akinek gyermekkorában nevelője volt, és az Eupátor nevet adta neki.

Líziász seregének második támadása 18 Azok pedig, akik a Várban voltak, körülzárták
Izraelt a szentélynél, állandóan zaklatták őket, és így a pogányok támaszai voltak. 19 Ezért
Júdás elhatározta, hogy szétszórja őket. Egybehívta tehát az egész népet, hogy ostrom alá
vegyék őket. 20 Egybe is gyűltek és megkezdték az ostromot a százötvenedik esztendőben,
és felvonultattak faltörő kosokat és hadigépeket. 21 A ostromlottak közül azonban egy páran
kimenekültek, és hozzájuk csatlakozott néhány istentelen izraelita is. 22 Ezek elmentek a
királyhoz és így szóltak: »Miért nem szolgáltatsz már igazságot és bosszulod meg
testvéreinket? 23 Mi elhatároztuk, hogy szolgálunk atyádnak, eljárunk az ő parancsa
értelmében és engedelmeskedünk rendeleteinek, 24 ezért azonban népünk fiai ellenségeinkké
lettek. Azt, aki közülünk a kezükbe került, megölték, vagyonunkat pedig elragadták. 25 De
nemcsak ellenünk nyújtották ki kezüket, hanem valamennyi szomszédunk ellen is. 26 Íme,
most is megszállták a jeruzsálemi várat, hogy hatalmukba kerítsék. Bástyával vették körül
Bétszúr erősségét is. 27 Ha gyorsan meg nem előzöd őket, ennél nagyobbat is tesznek, és
többé fel nem tartóztatod őket.«

28 Ennek hallatára haragra gerjedt a király, egybehívta valamennyi barátját,
hadseregének vezéreit és a lovasság parancsnokait. 29 De még idegen országokból, a tenger
szigeteiről is jöttek hozzá zsoldos katonák. 30 Hadseregének száma pedig százezer gyalogos,
húszezer lovas és harminckét harcra nevelt elefánt volt. 31 Idúmeán keresztül közeledtek,
megszállták Bétszúrt, sok napig hadakoztak és felállították hadigépeiket. Azok azonban ki-
kirontottak, felégették ezeket tűzzel és férfiasan küzdöttek. 32 Ekkor Júdás elvonult a Vár
alól és Bétzakaránál a király táborával szemben ütött tábort. 33 Pirkadatkor felkerekedett a
király, és sietve támadásra vezette seregét Bétzakara felé. Itt csatasorba álltak a csapatok és
felharsantak a kürtök. 34 Az elefántoknak szőlő- és epernedűt adtak, hogy harcra tüzeljék
őket. 35 Majd szétosztották az állatokat a csapatok között és minden elefánt mellé ezer férfi
állt láncos páncélban, fejükön rézsisakkal. Ezenkívül minden állat mellé még ötszáz
válogatott lovast is rendeltek. 36 Ezek már azelőtt is ott voltak mindenütt az állat mellett, és
ahová ez ment, ők is odamentek és nem távoztak mellőle. 37 Minden egyes állatra védelmül
bizonyos szerkezettel fatornyokat erősítettek. Ezek mindegyikében harminckét vitéz volt,
akik felülről harcoltak, és rajtuk kívül az állat indiai vezetője. 38 A maradék lovasságot
innen is, onnan is a két szárnyon állította fel, hogy ez kürtszóval lelkesítse a sereget és
tüzelje a hadoszlopba sorakoztatott csapatokat. 39 Amint pedig a nap az arany- és
rézpajzsokra vetette fényét, tündököltek tőlük a hegyek, és fénylettek, mint az égő fáklyák.
40 A király seregének egy részét a magaslatokra osztották be, a másikat pedig a síkságra, és
így vonultak óvatosan és rendben. 41 A tömeg zajától, a csapat járásától és a fegyverek
csörrenésétől megremegett a föld minden lakója; igen nagy és erős volt ugyanis a sereg.
42 Felvonult Júdás is csapatával a harcra, és a király seregéből hatszáz ember esett el.

43 Ekkor azt látta Eleazár, Saura fia, hogy az állatok közül az egyik királyi
páncélokkal van felvértezve és kimagaslik a többi állat fölé. Ebből azt gyanította, hogy azon
van a király. 44 Elszánta tehát magát, hogy megszabadítja népét, és soha el nem múló nevet
szerez magának. 45 Vakmerően odarohant tehát a hadsorok közé, lesújtott jobbra is, balra is,
úgyhogy mindkét oldalon hullottak a csapása alatt. 46 Majd a lába közé bújt az elefántnak,
alá ment és megölte. Az rázuhant a földre, és ő halálát lelte ott.

47 Ám amikor látták a király hadát és seregének támadó erejét, visszavonultak előlük.
48 A király serege pedig utánuk nyomult Jeruzsálem irányába. Júdea és a Sion hegy ellen
indította táborát a király. 49 Bétszúr lakóival békét kötött. Ezek kimentek a városból, mert
nem volt nekik ott élelmük az ostrom alatt; szombati nyugalma volt ugyanis a földnek.

50 Elfoglalta tehát a király Bétszúrt, és a védelmére őrséget hagyott benne. 51 Majd ostrom
alá vette a szentély helyét sok napig, felállított faltörő kosokat, hadigépeket, tűzvetőket, kő-
és dárdahajítókat, nyíllövő eszközöket és parittyákat. 52 De azok is hadigépeket használtak
hadigépeik ellen, és sok napig folyt a harc. 53 Kifogyott azonban a városban az élelem, mert
éppen a hetedik esztendő volt. A félretett felesleget pedig azok fogyasztották el, akiket a
pogányok közül Júdába mentettek. 54 Így csak csekélyszámú férfi maradt a szentély helyén,
mert éhínség lepte meg őket. Elszéledtek ugyanis, mindenki a saját lakóhelyére.

Líziász türelmi rendelete 55 Ekkor arról értesült Líziász, hogy Fülöp, akit Antióchosz
király még életében arra rendelt, hogy uralkodásra nevelje fiát, Antióchoszt, 56 a nála lévő
sereggel visszatért Perzsiából és Médiából, és azon volt, hogy átvegye a kormányzás ügyét.
57 Ezért elsietett és így szólt a királyhoz, meg a hadsereg vezéreihez: »Napról napra
gyengülünk, élelmünk fogytán van, a hely pedig, amelyet megszálltunk, jól meg van
erősítve. Hozzá még a kormányzás gondja is nyom minket. 58 Nyújtsunk tehát jobbot
ezeknek az embereknek, kössünk velük és egész népükkel békét! 59 Engedjük meg nekik,
hogy saját törvényeik szerint éljenek, mint azelőtt! Hiszen a törvényeik miatt, amelyeket mi
megvetéssel illetünk, gerjedtek haragra és vitték véghez mindezeket.« 60 Tetszett ez a beszéd
a királynak és a vezéreknek, és elküldött hozzájuk békét ajánlani. Azok elfogadták. 61 Mivel
pedig a király és a vezérek esküvel biztosították őket, kivonultak a várból. 62 A király erre
felment a Sion hegyre. Amikor azonban a hely erődítményeit látta, csakhamar megszegte az
esküt, amellyel megesküdött, és lerontatta körös-körül a kőfalat. 63 Majd sebtében elvonult.
Amikor aztán visszatért Antióchiába, Fülöpöt a város birtokában találta. Erre harcba szállt
ellene és hatalmába kerítette a várost.

7 **I. Demetriosz trónralépése; újabb támadások** 1 A százötvenegyedik esztendőben
Demetriosz, Szeleukosz fia, elhagyta Róma városát. Egy kis csapattal egy városba ment a
tenger mellé, és ott uralkodni kezdett. 2 Történt pedig, hogy amikor bement atyáinak királyi
palotájába, a hadsereg megragadta Antióchoszt és Líziászt, hogy elébe vigyék őket. 3 Mikor
erről értesült, így szólt: »Ne engedjétek, hogy színem elé kerüljenek!« 4 Erre a sereg
meggyilkolta őket, Demetriosz pedig királyi trónjára ült. 5 Ekkor elvetemedett, gonosz
férfiak járultak elé Izraelből. Vezérük Alkímosz volt, aki főpap szeretett volna lenni. 6 Ezek
bevádolták a népet a királynál ezekkel a szavakkal: »Júdás és testvérei kiirtották barátaidat
mind; minket pedig elűzött földünkről. 7 Küldj ki tehát egy megbízható férfit, s ez menjen el,
nézze meg mindazt a romlást, amelyet az nekünk és a király tartományainak okozott, és
büntesse meg minden barátját és segítőtársát!«

8 A király erre kiválasztotta barátai közül Bakhidészt, aki a nagy folyón túl eső
tartományon parancsnokolt, és bizalmasa volt a királynak. Ezt elküldte, 9 hogy nézze meg a
romlást, amelyet Júdás okozott. A gonosz Alkímosznak a főpapi tisztet adta; annak pedig
meghagyta, hogy álljon bosszút Izrael fiain. 10 Fel is kerekedtek és elmentek nagy sereggel
Júdea földjére. Majd követeket küldtek és álnok módon, békés szavakkal szóltak Júdáshoz
meg a testvéreihez. 11 Ők azonban nem hallgattak beszédükre, mert látták, hogy nagy
sereggel jöttek. 12 Összegyűlt ekkor Alkímosznál és Bakhidesznél egy sereg írástudó, hogy
megvitassák a jogi helyzetet. 13 A haszidok voltak Izrael fiai közül az elsők, akik békét
kértek tőlük. 14 Ezek ugyanis így gondolkodtak: »Áron nemzetségéből való pap jött velük;
ez csak nem fog rászedni minket.« 15 Bakhidész békés szavakkal szólt hozzájuk, sőt meg is
esküdött nekik: »Nem hozunk bajt sem rátok, sem a barátaitokra.« 16 Ezért hittek is neki. Ő
azonban megragadott közülük hatvan embert, és kivégezte őket egy napon az Írás szava
szerint:

17 »Szentjeid testét és azok vérét ontották Jeruzsálem körül, és nem volt, aki eltemesse
őket.«
18 Félelem és remegés szállta meg erre az egész népet, s azt mondták: »Igazság és
egyenesség nincsen bennük; megszegték a megállapodást és az esküt, amellyel
megesküdtek.« 19 Ezután elvonult Bakhidész Jeruzsálem alól, és Bétzekánál ütött tábort.
Majd elküldött és sokat elfogott azok közül, akik elpártoltak tőle. A nép közül is megölt
néhány embert, és egy nagy kútba vetette őket. 20 Azután rábízta a tartományt Alkímoszra.
Védelmül csapatot hagyott vissza nála; maga Bakhidész pedig visszatért a királyhoz.
21 Alkímosz ezután sokat harcolt főpapi tiszte érdekében. 22 Köréje gyűltek mindazok,
akik felforgatták tulajdon népüket. Kezükbe kaparintották Júdea földjét és nagy csapással
sújtottak le Izraelre. 23 Mikor Júdás látta mindazt a bajt, amelyet Alkímosz és a vele lévők
okoztak Izrael fiainak – jóval többet, mint a pogányok –, 24 bejárta körös-körül mindenfelé
Júdea határait, és bosszút állt az elpártolt férfiakon. Erre ezek abbahagyták az ide-oda
járkálást az országban. 25 Amikor pedig Alkímosz látta, hogy Júdás és a vele lévők
megerősödtek, és belátta azt is, hogy nem bír helyt állni ellenük, visszatért a királyhoz és ott
súlyos vádakkal illette őket.

Nikánor támadása és veresége 26 A király erre elküldte egyik legkiválóbb vezérét,
Nikánort, aki gyűlöletet táplált Izraellel szemben, és megparancsolta neki, hogy irtsa ki a
népet. 27 Nikánor nagy sereggel vonult be Jeruzsálembe, majd csalárdul békés üzenetet
küldött Júdásnak meg a testvéreinek, 28 és mondta: »Ne legyen harc közöttem és közöttetek!
Kevés emberrel megyek, hogy békességben lássam arcotokat.« 29 El is ment Júdáshoz, és
békésen köszöntötték egymást. Ám az ellenség készen állt, hogy elragadják Júdást. 30 Júdás
azonban megtudta, hogy csalárdsággal közeledik feléje; ezért óvatosan elkerülte őt, és nem
kívánta többé látni a színét. 31 Mikor Nikánornak tudomására jutott, hogy terve
nyilvánvalóvá lett, harcba indult Júdás ellen Kefarsaláma mellett. 32 Nikánor seregéből
elesett közel ötezer ember. A többiek a Dávid-városba menekültek. 33 Ezek után az
események után felment Nikánor a Sion hegyre, és elébe mentek néhányan a nép papjai
közül, hogy köszöntsék őt békében és megmutassák neki a királyért felajánlott egészen
elégő áldozatokat. 34 Ő azonban kinevette, megvetette, tisztátalanokká tette őket s gőgösen
beszélt. 35 Felindulásában megesküdött és azt mondta: »Ha Júdás tüstént kezembe nem kerül
seregével együtt, akkor, ha majd épségben visszatérek, felgyújtom ezt a házat.« És nagy
haraggal távozott. 36 Erre bementek a papok, megálltak az oltár és a templom előtt, és sírva
mondták: 37 »Te, az Úr, kiválasztottad ezt az épületet, hogy a te nevedet szólítsák benne, és
az az imádság és a könyörgés háza legyen néped számára. 38 Fizess tehát vissza annak az
embernek és seregének! Vesszenek el kard éle által! Emlékezzél meg istenkáromlásaikról,
és ne engedd, hogy megmaradjanak!«
39 Nikánor, miután kivonult Jeruzsálemből, Béthoronnál ütött tábort. Itt egy szíriai
csapat is csatlakozott hozzá. 40 Júdás pedig Hadásánál táborozott háromezer emberrel. Ekkor
így imádkozott Júdás: 41 »Uram, mikor a király követei káromoltak téged, kivonult az
angyal és száznyolcvanötezret ölt meg közülük! 42 Így tipord szét ma ezt a sereget is
szemünk láttára! Hadd tudják meg a többiek, mily gonoszul szólt ő szentélyedről! Ítélkezzél
fölötte gonoszsága szerint!« 43 Majd ütközetbe bocsátkoztak a seregek ádár hó
tizenharmadik napján. Nikánor tábora vereséget szenvedett; ő maga elsőként maradt a
csatatéren. 44 Amikor aztán serege látta, hogy Nikánor elesett, elszórták fegyverüket és
elmenekültek. 45 De üldözőbe vették őket egy napnyi járóföldre, Hadásától egészen Gézer
környékéig; közben jeladásul megfújták mögöttük a kürtöt. 46 Erre kirontottak körös-körül
Júdea minden helyiségének lakói és bekerítették őket. Ellenálltak ugyan újra, de elvesztek
kard éle által mindannyian. Egy sem maradt meg közülük. 47 Aztán zsákmányul ejtették

javaikat, magukkal vitték Nikánor levágott fejét meg a kezét, amelyet oly hetykén nyújtott
ki, és felfüggesztették Jeruzsálem előtt. 48 Nagy volt az öröm a nép között; és igen vidáman
töltötték azt a napot. 49 El is rendelte, hogy minden esztendőben megüljék azt a napot, ádár
hó tizenharmadik napján. 50 Ezután rövid időre nyugalom honolt Júdea földjén.

8 **Júdás szövetsége a rómaiakkal** 1 Júdás pedig értesült a rómaiak hírnevéről és nagy
hatalmáról, meg arról, hogy jóindulattal vannak mindazok iránt, akik hozzájuk fordulnak,
sőt baráti szövetségre is lépnek azokkal, akik hozzájuk csatlakoznak; továbbá arról, hogy
hatalmasak és erősek. 2 Hallottak ugyanis harcaikról, meg Galáciában véghezvitt
hőstetteikről; arról tudniillik, hogy leigázták azt és adófizetőjükké tették. 3 Ezenkívül arról
is, hogy mily nagy dolgot műveltek Hispánia területén, és hogyan kerítették hatalmukba az
ott lévő ezüst- és aranybányákat, s foglalták el azt az egész területet bölcsességükkel és
kitartással. 4 Miként igáztak le tőlük igen távol eső országokat és olyan királyokat, akik a
föld széleiről mentek ellenük, és rájuk sújtottak hatalmas csapással. A többiek pedig évről
évre adót fizetnek nekik. 5 Legyőzték Fülöpöt és Perszészt is, a ketiták királyát. Leverték
haddal a többieket is, akik fegyvert ragadtak ellenük, és hatalmukba kerítették őket.
6 Tönkreverték Nagy Antióchoszt, Ázsia királyát is, aki hadba szállt ellenük, pedig százhúsz
elefántja, lovassága, hadi szekerei és igen erős serege volt. 7 Elfogták elevenen és őt is meg
utódait is arra kötelezték, hogy fizessen súlyos adót, állítson túszokat, kössön
megállapodást, 8 és engedje át az indusok, a médek és a lídiaiak országát, tehát
legértékesebb tartományainak egy részét. Ezeket elvették tőle, és Eumenész királynak adták.
9 Amikor pedig hírül vették, hogy Hellasz lakói fel akarnak vonulni, hogy kiirtsák őket,
10 hadvezért küldtek ellenük, megtámadták őket és sokan elestek közülük. Feleségeiket és
gyermekeiket foglyul ejtették, és kifosztották őket. Országukat pedig elfoglalták, falaikat
lerombolták, és szolgaságba vetették őket mind a mai napig. 11 A többi országot is, meg
szigetet, amelyek egykor ellenálltak nekik, elpusztították és hatalmuk alá hajtották. 12 De
hűségesen kitartottak barátaik és azok mellett, akik békében éltek velük. Így országokat
foglaltak el közelben és távolban; mert mindenki, aki nevüket hallotta, megrettent tőlük.
13 Akit uralomra akartak segíteni, az hozzá is jutott az uralkodáshoz; és akit akartak, le is
taszítottak trónjáról. Így azután igen elhatalmasodtak. 14 De mindannyiuk közül sem koronát
nem viselt senki, sem bíbort nem öltött, hogy díszelegjen benne, 15 hanem tanácsot állítottak
fel maguknak; és a háromszázhúsz tanácstag napról-napra azon van, hogy állandóan a nép
javát szolgálja, és ami üdvös, azt tegye. 16 Egy emberre bízzák évente azt a tisztet, hogy
kormányozza egész országukat, és irigység meg féltékenykedés nélkül erre az egyre
hallgatnak mindannyian.

17 Ezért Júdás kiválasztotta Eupolemoszt, János fiát, Jákob unokáját, meg Jázont,
Eleazár fiát, és elküldte őket Rómába, hogy barátságra és szövetségre lépjenek velük 18 a
görögök igájának lerázására, mert úgy látták, hogy ezek szolgaságba vetik Izrael országát.
19 Elmentek tehát Rómába – az út igen hosszú volt –, odajárultak a tanács elé és így szóltak:
20 »Makkabeus Júdás, az ő testvérei, és a zsidók népe küldött minket hozzátok, hogy
barátságot és szövetséget kössünk veletek, és szövetségeseitek meg barátaitok közé
vegyetek fel minket.« 21 Az ajánlat tetszésre talált náluk. 22 Az írás pedig, amelyet érctáblára
vésztek és Jeruzsálembe küldtek, hogy a barátság és a szövetség emléke legyen náluk, ez
volt: 23 »A rómaiaknak és a zsidók népének tengeren és szárazon jól menjen dolguk
mindörökké! Kard és ellenség távol legyen tőlük! 24 Ha a rómaiakat vagy akármelyik
szövetségesüket előbb fenyegeti háború, bárhol is országukban, 25 a zsidók népe –
amennyire a viszonyok engedik – teljes szívvel segítségükre fog sietni. 26 A hadakozóknak
sem gabonát, sem fegyvert, sem pénzt, sem hajót nem adnak és nem szállítanak; így tetszett

ez a rómaiaknak. Rendelkezéseiket pedig megtartják, anélkül, hogy bármit is kapnának tőlük. 27 Hasonlóképpen, ha a zsidók népét előbb fenyegeti háború, a rómaiak – amennyire a körülmények engedik – örömmel nyújtanak segítséget; 28 a szövetségeseknek sem gabonát, sem fegyvert, sem pénzt, sem hajót nem szállítanak; így tetszett ez a rómaiaknak. Rendelkezéseiket pedig hátsó gondolat nélkül megtartják. 29 E szavak értelmében állapodtak meg a rómaiak a zsidók népével. 30 Hogyha pedig e megállapodás után akár az egyik fél, akár a másik jónak látja, hogy valamit hozzáfűzzön avagy töröljön belőle, megteheti tetszése szerint; bármit is fűzzenek hozzá, avagy töröljenek belőle, érvényes legyen. 31 Azokról a bajokról pedig, amelyeket Demetriosz király hozott rájuk, ezt írtuk neki: `Miért raktál olyan súlyos igát barátainkra és szövetségeseinkre, a zsidókra? 32 Ha még egyszer elénk járulnak, ellened teszünk igazságot nekik, és rád támadunk tengeren és szárazon.'«

9 **Az utolsó ütközet és Júdás halála** 1 Közben, amikor Demetriosz meghallotta, hogy Nikánor és serege elpusztult a harcban, a jobbszárnnyal még egyszer elküldte Bakhidészt és Alkímoszt Júdeába. 2 Elindultak tehát a Gilgál felé vezető úton, és ostrom alá vették Arbelában Masalótot. Elfoglalták és sok emberi életet oltottak ki. 3 A százötvenkettedik esztendőben, az első hónapban Jeruzsálem előtt ütött tábort a sereg. 4 Azután felkerekedtek és húszezer emberrel meg kétezer lovassal elindultak Bérea irányába. 5 Júdás háromezer válogatott emberével Elászában táborozott. 6 Amikor észrevették a seregek hatalmas tömegét, nagyon megrettentek és sokan otthagyták a tábort, úgyhogy nem maradt közülük csak nyolcszáz férfi. 7 Júdás, azt látva, hogy a serege elszéledt, a harcot pedig el nem kerülheti, elkeseredett szívében, mert nem volt már ideje, hogy összegyűjtse őket, és bánatában 8 így szólt azokhoz, akik visszamaradtak: »Rajta! Rohanjuk meg ellenségünket! Hátha állni tudjuk a harcot ellenük.« 9 De lebeszélték erről és azt mondták: »Erre nincs erőnk. Mentsük csak meg életünket és térjünk vissza testvéreinkhez! Majd azután harcba szállunk ellenük; most kevesen vagyunk hozzá!« 10 Júdás azonban így szólt: »Távol legyen tőlünk, hogy így tegyünk! Nem futunk meg előlük. Ha időnk elérkezett, haljunk meg férfiasan testvéreinkért, de ne szennyezzük be hírnevünket.« 11 Erre megindult a sereg a táborból, és felálltak velük szemben. A lovasságot két részre osztották. A sereg előtt a parittyások meg az íjasok haladtak, a harc élén pedig mindenütt a legvitézebbek álltak. 12 Maga Bakhidész a jobbszárnyon volt. Kétfelől közeledett a sereg, és felharsantak a kürtök. 13 Ekkor riadót fújtak Júdás oldalán is. A föld megremegett a seregek kiáltásától. Már reggeltől estig dúlt a harc.

14 Júdás észrevette, hogy Bakhidész seregének java a jobbszárnyon van. Erre melléálltak a bátor szívűek mind, 15 tönkreverték a jobbszárnyat, és űzőbe vették őket egészen Asdód hegyéig. 16 Mikor a balszárnyon lévők észrevették, hogy a jobbszárny felmorzsolódott, hátba támadták Júdást és a vele lévőket. 17 Elkeseredetten folyt a küzdelem, sokan estek el sebeikben itt is, ott is. 18 Júdás is elesett, a többiek pedig elmenekültek. 19 Jonatán és Simon elvitték testvérüket, Júdást, és atyáik sírboltjába temették Modin városában. 20 Megsiratta őt nagy siránkozással Izrael egész népe. Sok napig gyászoltak, 21 és mondták: »Mint esett el a hős, aki szabadulást hozott Izrael népének!« 22 Júdás egyéb háborús dolgait, vitéz és kiváló tetteit nem jegyezték fel, mert az nagyon sok volt.

JONATÁN TETTEI: 9,23-12,52

Jonatánt vezérré választják 23 Történt pedig, hogy Júdás halála után Izrael minden határában előbújtak az istentelenek és előjöttek mindnyájan a gonosztevők. 24 Ráadásul igen nagy éhínség tört ki azokban a napokban, és egész országuk velük együtt meghódolt Bakhidésznek. 25 Ekkor Bakhidész kiválasztott istentelen férfiakat, és az ország uraivá tette őket. 26 Ezek felkutatták és kinyomozták Júdás barátait, és elvitték őket Bakhidészhez, aki

kitöltötte rajtuk bosszúját és kigúnyolta őket. 27 Lett erre nagy szorongatás Izraelben, olyan,
amilyen még nem volt azon nap óta, amióta nem lépett fel próféta Izraelben.

28 Összegyűlt akkor Júdás összes barátja, és így szóltak Jonatánhoz: 29 »Amióta
meghalt testvéred, Júdás, nincsen olyan férfi, aki – mint ő – kivonulna ellenségeink,
Bakhidész és azok ellen, akik gyűlölik nemzetünket. 30 Nos tehát, mi megválasztunk ma
téged az ő helyébe. Légy a fejedelmünk és vezérünk harcainkban!« 31 Jonatán akkor
elvállalta a vezérséget és testvére, Júdás helyébe lépett.

Ütközet Júdea határában 32 Megtudta ezt Bakhidész és halálra kerestette. 33 Mikor
erről Jonatán meg testvére, Simon és a vele lévők mindannyian értesültek, a tekoai pusztába
menekültek, és megtelepedtek az Aszfár kút vizénél. 34 Meghallotta ezt Bakhidész, és
szombati napon átkelt egész seregével a Jordánon. 35 Jonatán eközben elküldte testvérét, a
csapat vezérét: kérje meg barátait, a nabateusokat, hogy elhelyezhessék náluk bőséges
málhájukat. 36 De Jámbri fiai felkerekedtek Madabából és elragadták Jánost és mindenét,
ami nála volt, s elvonultak vele. 37 A történtek után pedig hírül vitték Jonatánnak és
testvérének, Simonnak, hogy Jámbri fiai fényes nászünnepségre készülnek, és nagy
pompával kísérik a menyasszonyt, egy igen előkelő kánaáni ember leányát Madabából.
38 Megemlékeztek ekkor Jánosnak, az ő testvérének véréről, és felmentek és elrejtőztek a
hegyszakadékban. 39 Amint felemelték szemüket, hogy körülnézzenek, íme, előttük haladt
egy zajos, nagy menet. A vőlegény meg barátai és testvérei jöttek éppen szembe velük kézi
dobokkal, zeneszerszámokkal és sok fegyverrel. 40 Erre rájuk rontottak rejtekhelyükből és
öldösték őket. Sokan elestek sebeikben, a többiek pedig a hegyekbe menekültek. Minden
holmijukat zsákmányul ejtették. 41 Gyászra fordult hát a menyegző, és siralomra a zeneszó.
42 Miután így megbosszulták testvérüknek vérét, visszatértek a Jordán partjára.

43 Meghallotta ezt Bakhidész, és szombati napon nagy sereggel vonult a Jordán mellé.
44 Jonatán ekkor így szólt övéihez: »Rajta! Szálljunk harcba elleneinkkel! Ma nincs úgy,
mint tegnap és tegnapelőtt! 45 Szemben velünk a had; innen is, onnan is a Jordán vize, part,
mocsár és cserjék, és nincs hová meneküljünk. 46 Nos tehát, kiáltsatok az ég felé, hogy
megmeneküljetek ellenségeitek kezéből!« És megindult a harc. 47 Jonatán kinyújtotta kezét,
hogy leüsse Bakhidészt; ez azonban hátrafelé kitért előle. 48 Erre beugrottak Jonatán és
emberei a Jordánba és előttük átúsztak a Jordánon. 49 Bakhidész részéről aznap ezer ember
esett el.

A júdeai királyság megszilárdulása Bakhidész ezután visszatért Jeruzsálembe, 50 és
ezeket a megerősített városokat építette Júdeában: Jerikó, Emmausz, Béthoron, Bétel,
Tamnáta, Fára és Topó várát, mindegyiket magas falakkal, kapukkal és zárakkal. 51 Őrséget
is helyezett el bennük, hogy hadakozzanak Izrael ellen. 52 Megerősítette továbbá Bétszúr
városát, valamint Gázárát és a Várat, s ellátta őket csapatokkal meg élelemmel. 53 Túszul
vette az ország előkelő embereinek fiait, és bezáratta őket Jeruzsálembe, a Várba.

54 A százötvenharmadik esztendőben, a második hónapban elrendelte Alkímosz, hogy
bontsák le a templom belső udvarának falát, és tegyék tönkre a próféták művét. Amikor
azonban megkezdte a bontást, 55 szélütés érte Alkímoszt, és így abbamaradt a műve. Mivel
elnémult a szája és megbénult a szélütéstől, nem tudott többé beszélni és rendelkezni a háza
felől. 56 Meg is halt nagy kínok között Alkímosz abban az időben. 57 Amikor pedig
Bakhidész látta, hogy meghalt Alkímosz, visszatért a királyhoz, és két esztendeig nyugalma
volt az országnak.

Újabb összecsapások; Jonatán sikerei 58 Ám az istentelenek egyhangúan így

határoztak: »Íme, Jonatán és övéi gondtalanul élvezik nyugalmukat. Hozzuk el ezért
Bakhidészt, hadd fogja el mindannyiukat egy éjszaka.« 59 El is mentek hozzá és ezt
tanácsolták neki. 60 Ő fölkerekedett és útnak indult nagy sereggel. Titokban levelet küldött
júdeai híveinek, hogy fogják el Jonatánt övéivel együtt. De ez nem sikerült, mert tervüket
megtudták. 61 Sőt, Jonatán fogta el a tartományban azokat a férfiakat, akik a baj szerzői
voltak, ötven embert, és kivégezte őket. 62 Aztán Jonatán elvonult Simonnal és az övéivel
Bétbesszenbe, a pusztába. Felépítette azt romjaiból és erődítéssel látta el. 63 Mikor
Bakhidész meghallotta ezt, összegyűjtötte összes hadait, és Júdeából is behívta embereit.
64 Felvonult, megtámadta Bétbesszent, sok napig ostromolta, közben hadigépeket is állított
fel. 65 Jonatán ekkor a városban hagyta testvérét, Simont, és kiment az országba. Kisszámú
csapattal vonult, 66 leverte Odárent és testvéreit, valamint Fázéron fiait sátraikban, és a
megkezdett diadalokkal nőni kezdett hadi ereje is. 67 Simon ezalatt ki-kirontott övéivel a
városból és felgyújtotta a hadigépeket. 68 Aztán rátámadtak Bakhidészre, megverték és
nagyon elkeserítették, mivel terve és felvonulása hiábavaló volt. 69 Haragjában az istentelen
férfiak ellen fordult, akik azt a tanácsot adták neki, hogy betörjön országukba, és sokat
megölt közülük. Maradék csapatával aztán vissza akart térni országába. 70 Amint ezt
megtudta Jonatán, követeket küldött hozzá, hogy békét kössön vele, és hogy kiadja neki a
foglyokat. 71 Örömest ráállt, és az ajánlat értelmében járt el. Ugyanakkor megesküdött, hogy
őt egész életében semminemű bajjal nem zaklatja többé. 72 Kiadta neki azokat a foglyokat,
akiket azelőtt elhurcolt Júdea földjéről, aztán megfordult, visszatért országába, és nem jött
soha többé a tájékukra. 73 Pihent tehát a fegyver Izraelben. Jonatán pedig Mákmásban
tartózkodott; ott kezdte kormányozni Jonatán a népet, és kiirtotta az istenteleneket Izraelben.

10 **Békekötés I. Demetriosszal** 1 A százhatvanadik esztendőben felvonult Alexander,
az Epifánésznek nevezett Antióchosz fia és elfoglalta Ptolemaiszt. Ott befogadták őt és
uralkodni kezdett. 2 Amint erről Demetriosz király értesült, hatalmas sereget gyűjtött és
kivonult, hogy harcba bocsátkozzék vele. 3 Demetriosz ugyanakkor barátságos hangú levelet
küldött Jonatánnak, hogy nagyrabecsülését mutassa ki vele szemben. 4 Így gondolkodott
ugyanis: »Siessünk, kössünk vele békét, még mielőtt Alexanderral szövetkeznék ellenünk.
5 Még eszébe jut majd mindaz a baj, amelyet neki, testvérének és népének okoztunk.« 6 Így
megengedte neki, hogy hadat gyűjtsön, fegyvert szerezzen és az ő szövetségese legyen. Még
azt is elrendelte, hogy adják ki neki a Várban lévő túszokat. 7 Jonatán erre elment
Jeruzsálembe és felolvasta az egész nép meg a Várban lévők előtt a levelet. 8 Nagy félelem
szállta meg őket, amikor hallották, hogy a király seregtoborzásra adott neki engedélyt. 9 A
túszokat kiadták Jonatánnak, ő pedig hazaengedte azokat szüleikhez. 10 Jonatán a székhelyét
Jeruzsálembe tette át, és elkezdte kiépíteni és helyreállítani a várost. 11 Megparancsolta a
munkásoknak, hogy emeljenek falat és erősítsék meg a Sion hegyet körös-körül faragott
kövekkel. Így is tettek. 12 Ekkor az idegenek, akik a Bakhidész által épített erősségekben
voltak, elmenekültek, 13 mindenki otthagyta a helyét és hazájába tért. 14 Egyedül Bétszúrban
maradtak néhányan azok közül, akik elpártoltak a törvénytől és Isten parancsától, mert
védelmet találtak ott.

Jonatánt főpappá teszik 15 Amikor Alexander király értesült azokról az ígéretekről,
amelyeket Demetriosz Jonatánnak tett, és elbeszélték neki az általa és testvérei által
véghezvitt harcokat és hőstetteket, továbbá azokat a bajokat, amelyeket elszenvedtek, 16 így
szólt: »Találhatunk-e hozzá hasonló férfit? Nos tehát, tegyük őt barátunkká és
szövetségesünkké!« 17 Ekkor levelet írt és abban ezeket a szavakat küldte neki:
18 »Alexander király üdvözli testvérét, Jonatánt! 19 Azt hallottuk rólad, hogy hatalmas és
vitéz férfi vagy, és méltó arra, hogy barátunkká légy. 20 Ezennel tehát néped főpapjává

teszünk, és megengedjük, hogy a király barátja címét viseld. – Küldött neki bíbort meg aranykoronát is. – Ügyeinkben érts velünk egyet és maradj velünk barátságban!« 21 Erre Jonatán magára öltötte a szent ruhát a százhatvanadik esztendő hetedik havában, a sátoros ünnepen. Majd sereget gyűjtött és fegyvert szerzett bőségben.

I. Demetriosz engedményei 22 Amint Demetriosz hírét vette ennek, nagyon elszomorodott és így szólt: 23 »Hogyan engedhettük meg, hogy Alexander megelőzzön minket, szövetségre lépjen a zsidókkal és így gyarapítsa erejét? 24 Majd írok nekik én is kérlelő szavakat, méltóságot és ajándékot ígérek, hogy segítségemre mellém álljanak.« 25 Írt is nekik ilyképpen: »Demetriosz király üdvözli a zsidók népét! 26 Örömmel értesültünk róla, hogy megtartottátok a velünk kötött szövetséget, barátságban maradtatok velünk, és nem pártoltatok át ellenségeinkhez. 27 Tartsatok csak ki továbbra is a hozzánk való hűségben, és mi majd jótéteményekkel kárpótolunk titeket azokért, amiket nekünk cselekedtetek. 28 Sokféle szolgáltatást elengedünk és még ajándékokat is adunk nektek. 29 Ezennel felmentelek titeket és valamennyi zsidót az adózás alól. Elengedem a sószolgáltatást, nem követelem a koszorúkat és a gabonaharmadot. 30 A mai naptól kezdve meghagyom nektek a jövőben a fa gyümölcsének engem illető felét. Ne szedjék ezt a mai naptól kezdve sohasem Júdea földjén, s abban a három kerületben sem, amelyet Szamariából és Galileából kapcsoltak hozzá. 31 Jeruzsálem szent és szabad legyen határával együtt! A tized és az adó az övé legyen! 32 Lemondok a jeruzsálemi Vár birtoklásáról is. Átadom azt a főpapnak: helyezzen oda férfiakat őrségül, tetszése szerint. 33 Váltságdíj nélkül szabadon bocsátom egész országomban az összes zsidó embert, akit Júdea földjéről fogságba hurcoltak. Mindannyian mentesek legyenek az adótól, még jószágaikat illetően is. 34 Minden szent nap: a szombatok, a hónapok első napjai, a parancsolt ünnepek, három nap az ünnep előtt és három nap az ünnep után legyenek mind az adómentesség és az elengedés napjai az országomban lakó valamennyi zsidó számára! 35 Senkinek se legyen joga bármit is behajtani, vagy közülük bárki ellen bármilyen ügyben keresetet indítani! 36 A zsidók közül harmincezer embert a király seregébe kell felvenni. Ezek ugyanúgy kapják meg zsoldjukat, mint a király valamennyi serege. Egy részüket a nagy király váraiban kell elhelyezni. 37 Mások közülük jussanak állami ügyek élére, bizalmi állásokba. Vezéreik közülük kerüljenek ki. Amellett éljenek törvényeik szerint, amint ezt a király Júdea földje számára is elrendelte. 38 Azt a három kerületet pedig, amelyet Szamaria tartományból csatoltak Júdához, számítsák Júdeához. Egy fő alatt legyenek vele és senki hatalma alatt se álljanak, csak a főpapé alatt. 39 Ptolemaiszt határával együtt odaajándékozom a jeruzsálemi templomnak, a szentély szükségleteinek fedezésére. 40 Amellett évente tizenötezer ezüstsiklust ajánlok fel az engem illető királyi jövedelmekből. 41 Mindazt pedig, ami nem folyt be és amit a tisztviselők az előző években nem hajtottak be, adják mostantól fogva a templom szolgálatára. 42 Ezenfelül az az ötezer ezüstsiklus, amelyet minden esztendőben a szentély jövedelméből vettek el, a szolgálatot tévő papokat illesse. 43 Mindazok, akik a jeruzsálemi templomba vagy a környékén bármely részre menekülnek, bármilyen ügyben vétettek is a király ellen, szabadok legyenek, és zavartalanul birtokolhassák mindenüket, amijük csak van országom területén. 44 A szentély építésének és tatarozásának költségeit a királyi kincstár fedezze. 45 Ugyancsak a királyi kincstárt terhelje Jeruzsálem falainak felépítése és körös-körül való megerősítése, valamint a falak emelése Júdeában.«

Jonatán és Alexander szövetsége 46 Amikor Jonatán meg a nép e szavakat hallotta, nem hittek bennük és elutasították azokat, mert visszaemlékeztek arra, hogy milyen nagy gonoszságot művelt Izraelben és milyen kegyetlenül sanyargatta őket. 47 Inkább Alexander mellé álltak, aki először tett nekik békeajánlatokat, és segítségére voltak minden időben.

48 Alexander király pedig nagy sereget gyűjtött és hadba szállt Demetriosz ellen.
49 Megütközött a két király, és Demetriosz serege megfutamodott. Alexander üldözni kezdte
és szorongatta őket. 50 Hevesen dúlt a harc napnyugtáig. Még ugyanazon a napon elesett
Demetriosz is.

51 Erre Alexander követeket küldött Ptolemajoszhoz, Egyiptom királyához, és ezt
üzente neki: 52 »Visszatértem országomba, elfoglaltam atyáim trónját és megkezdtem az
uralkodást. Legyőztem Demetrioszt és országunkat hatalmamba kerítettem. 53 Megütköztem
vele, megsemmisítettük őt magát táborával egyetemben és elfoglaltam királyi trónját. 54 Nos
tehát, lépjünk szövetségre egymással. Add nekem leányodat feleségül, hogy vőd lehessek, és
én neked is meg neki is hozzád méltó ajándékokat adok.« 55 Ptolemajosz király erre így
felelt: »Áldott az a nap, amelyen visszatértél atyáid földjére, és elfoglaltad országuk trónját.
56 Megteszem neked azt, amit írtál. Jöjj csak elém Ptolemaiszba. Ott majd látjuk egymást, és
én kérésed szerint jegybe adom neked leányomat.« 57 Elindult tehát Ptolemajosz
Egyiptomból leányával, Kleopátrával együtt, és elment Ptolemaiszba a százhatvankettedik
esztendőben. 58 Ott találkozott Alexander királlyal, odaadta neki leányát, Kleopátrát
feleségül, és Ptolemaiszban királyhoz méltóan igen fényes nászünnepséget rendezett.

59 Alexander király írt ezután Jonatánnak, hogy jöjjön elébe. 60 Az elindult fényes
kísérettel Ptolemaiszba. Itt a két király elé járult, és sok ezüstöt, aranyat meg ajándékot adott
nekik, és így elnyerte a kegyüket. 61 Szövetkeztek azonban ellene veszedelmes férfiak
Izraelből, istentelen emberek, és bevádolták őt. De a király ügyet sem vetett rájuk, 62 hanem
meghagyta, hogy vegyék le Jonatán ruháját és öltöztessék bíborba. Így is cselekedtek. Majd
maga mellé ültette őt a király, 63 és így szólt fejedelmeihez: »Menjetek ki vele a városba és
hirdessétek ki: Senki se merjen vádat emelni ellene semmiféle ügyben, és senki se
kellemetlenkedjék neki semmiféle okból!« 64 Történt pedig, hogy amikor azok, akik
áskálódtak ellene, azt látták, hogy a hirdetés szavai értelmében mily dicsőség érte őt, és
hogy bíbor fedi a vállát, valamennyien elmenekültek. 65 A király pedig nagyon kitüntette őt.
Felvette legbelsőbb bizalmasai sorába, vezérré tette és részessé az uralkodásban. 66 Jonatán
ezután épségben és boldogan tért vissza Jeruzsálembe.

Jonatán győzelme II. Demetriosz felett 67 A százhatvanötödik esztendőben Demetriosz,
Demetriosz fia Krétából elment atyái földjére. 68 Mikor Alexander király értesült erről, igen
elszomorodott és visszatért Antióchiába. 69 Demetriosz király pedig fővezérré tette
Apollónioszt, a cöleszíriai helytartót. Ez nagy sereget toborzott és Jamniába vonult. Aztán
elküldött Jonatánhoz, a főpaphoz, 70 ezekkel a szavakkal: »Te vagy az egyedüli, aki
ellenállsz nekünk. Nevetséggé és csúfsággá lettem amiatt, hogy erőszakkal szembeszállsz
velünk a hegyek között. 71 Nos tehát, ha bízol seregedben, jöjj le hozzánk a síkságra! Hadd
mérjük itt össze erőnket! Velem van a városok hadereje. 72 Kérdezősködj csak, s majd
megtudod, hogy ki vagyok én meg a többiek, akik segítségemre vannak. Azt fogják majd
mondani, hogy lábatok nem tud helytállni színünk előtt. `Hiszen már atyáid is két
alkalommal futamodtak meg saját országukban.' 73 Hogyan tudnál tehát te ellenállni ilyen
lovasságnak és ekkora seregnek a síkságon, ahol sem kő nincs, sem szikla, és nincs hova
menekülni?«

74 Mikor Jonatán Apollóniosz üzenetét hallotta, felháborodott lelkében. Majd
kiválasztott tízezer embert és kivonult Jeruzsálemből. Segítségére sietett a testvére, Simon
is. 75 Tábort ütöttek Joppénál, de a város zárva maradt előtte. Apollóniosz őrsége volt
ugyanis Joppéban, ezért ostrom alá vette. 76 Erre a városban lévők megrettentek és
kinyitották neki a kaput. Így Jonatán úrrá lett Joppéban. 77 Amint Apollóniosz hírét vette
ennek, felkerekedett háromezer lovassal és nagy sereggel, 78 s elindult Asdód felé, mintha
csupán átvonulna. De mindjárt a síkságra vonult, mert nagyszámú lovas volt vele, és ő

beléjük helyezte bizalmát. Jonatán egészen Asdódig követte őt, és ott összecsaptak. 79 De
Apollóniosz ezer lovast lesben hagyott mögöttük a táborban. 80 Jonatán észrevette ugyan,
hogy lesben állnak mögötte, de már körülfogták seregét, és reggeltől estig hányták a nyilat a
seregre. 81 A sereg azonban helytállt Jonatán parancsa értelmében, amíg amazoknak a lovai
el nem fáradtak. 82 Erre nekiengedte csapatát Simon is, és amikor a lovasság ereje már
megtört, rárontott a seregre, megverte őket, és azok futásban kerestek menedéket. 83 Azok,
akik elszéledtek a síkságon, Asdódba futottak. Bementek Bétdágonba a bálványukhoz, hogy
ott menedékre leljenek. 84 Jonatán azonban felgyújtotta Asdódot a környéken elterülő
városokkal együtt. Elvette zsákmányukat és felégette tűzzel Dágon templomát mindazokkal
együtt, akik oda menekültek. 85 A kard által elhullottak száma pedig azokkal együtt, akik a
tűz martalékává lettek, közel nyolcezer ember volt. 86 Azután felkerekedett innen Jonatán, és
Askalont szállta meg. Itt a város lakói nagy pompával jöttek elébe. 87 Végül visszatért
Jonatán övéivel és gazdag zsákmánnyal Jeruzsálembe.

88 Történt pedig, hogy amikor ez a dolog Alexander király tudomására jutott, még
jobban kitüntette Jonatánt. 89 Olyan aranyboglárt küldött neki, amilyent a király rokonainak
szoktak ajándékozni, s átengedte neki birtokul Akkaront egész környékével együtt.

11 **Alexander halála** 1 Ezután Egyiptom királya hadat gyűjtött, annyit, mint a föveny a
tenger partján, valamint hajót is nagy számban. Az volt ugyanis a terve, hogy csellel
elfoglalja Alexander országát és azt saját országához csatolja. 2 Elment tehát, barátságot
hangoztatva, Szíriába. Az emberek megnyitották előtte a városokat, sőt ki is vonultak elébe.
Alexander király ugyanis meghagyta, hogy menjenek elébe, hiszen az apósa volt. 3 Mikor
aztán Ptolemajosz betette lábát a városba, katonai őrséget helyezett el az egyes városokban.
4 Amikor pedig Asdódhoz közeledett, megmutatták neki Dágon felgyújtott templomát,
Asdódot és környékét romjaival együtt, a szanaszét heverő holttesteket s a hadban elesettek
sírdombjait, amelyeket az útszélen emeltek. 5 S hogy gyűlöletessé tegyék, azt mondták a
királynak: Jonatán cselekedte mindezt! A király azonban hallgatott. 6 Jonatán pedig nagy
pompával a király elé járult Joppéban; üdvözölték egymást és megszálltak ott. 7 Majd
elkísérte Jonatán a királyt az Eleuterosz nevű folyóig, aztán visszatért Jeruzsálembe.
8 Ptolemajosz király pedig hatalma alá vetette a parti városokat egészen a tenger menti
Szeleukiáig, és gonosz terveket szőtt Alexander ellen. 9 Követeket küldött ugyanis
Demetrioszhoz, ezekkel a szavakkal: »Gyere, kössünk egymással szövetséget! Odaadom
neked Alexandernél lévő leányomat feleségül. Aztán uralkodjál atyád országában!
10 Megbántam ugyanis, hogy neki adtam leányomat, mert az életemre tört.« 11 Így gyalázta
őt, mivel országára áhítozott. 12 El is vette tőle leányát és Demetriosznak adta. Szakított
Alexanderrel, és nyílt ellenségekké lettek. 13 Azután Ptolemajosz bevonult Antióchiába és
két koronát tett fejére: Egyiptomét és Ázsiáét. 14 Alexander király ebben az időben
Kilíkiában volt, mert fellázadtak a vidék lakói. 15 A hír vétele után Alexander hadba szállt
ellene. Ptolemajosz király is felvonult seregével. Rárontott nagy erővel és megfutamította.
16 Alexander Arábiába menekült, hogy ott védelmet keressen. Így Ptolemajosz király maradt
a győztes. 17 Az arab Zabdiel pedig fejét vette Alexandernek és elküldte Ptolemajosznak.
18 Három napra rá elhunyt Ptolemajosz is. Erre a városok lakói lemészárolták a várak
őrségét, 19 s így trónra léphetett Demetriosz a százhatvanhetedik esztendőben.

Jonatán és II. Demetriosz szövetsége 20 Abban az időben Jonatán összegyűjtötte a
júdeaiakat, hogy elfoglalják a jeruzsálemi Várat. Számos hadigépet is felállítottak ellene.
21 De az istentelen férfiak, akik gyűlölték saját nemzetüket, elmentek Demetriosz királyhoz,
és beárulták neki, hogy Jonatán ostrom alá veszi a Várat. 22 Ennek hallatára indulatra
gerjedt, tüstént Ptolemaiszba ment és megírta Jonatánnak, hogy hagyja abba a Vár ostromát

és siessen hozzá megbeszélésre. 23 Mikor Jonatán értesült erről, elrendelte, hogy csak
folytassák az ostromot. Aztán kiválasztott néhányat Izrael vénei s a papok sorából, és
szemébe nézett a veszedelemnek. 24 Magához vett aranyat, ezüstöt, ruházatot és sok egyéb
ajándékot, a király elé járult Ptolemaiszban, és elnyerte a kegyét. 25 Néhány istentelen ember
saját népének soraiból vádat emelt ugyan ellene, 26 a király azonban úgy tett vele, mint
ahogy elődei tettek: igen megtisztelte őt összes bizalmasai szeme láttára. 27 Meghagyta neki
főpapi tisztét és a többi méltóságot, amelyeknek már azelőtt birtokában volt, és felvette őt
legbelsőbb bizalmasai sorába.

28 Jonatán ekkor arra kérte a királyt, hogy mentesítse Júdeát és a három kerületet és
Szamariát környékével együtt az adó alól, és háromszáz talentumot ígért neki. 29 A király
engedett a kérésnek és minderről ilyen tartalmú levelet írt Jonatánnak: 30 »Demetriosz király
üdvözli testvérét, Jonatánt, és a zsidók népét. 31 Hogy tudomástok legyen róla, elküldjük
nektek annak a levélnek a másolatát, amelyet a ti ügyetekben írtunk atyánknak,
Lasztenésznek: 32 `Demetriosz király üdvözli Lasztenész atyát! 33 Úgy határoztunk, hogy az
irántunk tanúsított barátságos érzületükért jót cselekszünk a zsidók népével, a mi
barátainkkal, mert hűségesen teljesítik irántunk való kötelességeiket. 34 Ennélfogva átadjuk
nekik Júdea egész területét, valamint egész környékével együtt azt a három kerületet,
Efraimot tudniillik meg Liddát és Ramátát, amelyet Szamariától Júdeához csatoltak el. Hadd
szolgáljanak zálogul mindazok javára, akik Jeruzsálemben áldoznak, s kárpótlásul azokért a
dolgokért, amelyeket azelőtt beszedett tőlük a király minden esztendőben, vagyis a föld és a
fák gyümölcséért. 35 Lemondunk továbbá ettől az időtől kezdve az ő javukra többi
járandóságunkról is, úgymint: a tizedről és a vámról, továbbá a sótelepekről és a nekünk
szállított koszorúkról. 36 Mindezt átengedjük nekik. Visszavonni ebből semmit sem szabad,
mostantól kezdve örök időkig. 37 Nos tehát, legyen gondotok rá, hogy erről a rendelkezésről
másolat készüljön, s azt adjátok oda Jonatánnak! Hadd helyezzék el nyilvános helyen a
szent hegyen!'«

Jonatán megsegíti II. Demetrioszt 38 Amikor aztán Demetriosz király azt látta, hogy
lecsendesedett az ország az ő színe előtt, és már senki sem áll ellent neki, elbocsátotta egész
hadseregét, mindenkit saját hazájába, a szigetek népeinek sorából toborzott idegen csapaton
kívül. Ezzel azonban ellenségévé tette atyáinak valamennyi seregét. 39 Amikor pedig Trifón,
aki egykor Alexander párthívei közé tartozott, észrevette, hogy az egész sereg elégedetlen
Demetriosszal szemben, elment az arab Jamlekuhoz, Alexander fiának, Antióchosznak
nevelőjéhez. 40 Unszolta őt, adja ki neki a fiút, hogy király lehessen apja helyében.
Ugyanakkor felfedte előtte Demetriosz viselt dolgait is, valamint csapatainak ellenséges
érzületét vele szemben. És hosszú ideig ott maradt nála.

41 Jonatán viszont azt az üzenetet küldte Demetriosz királynak, hogy távolítsa el az
őrséget a jeruzsálemi Várból és az erősségekből, mert azok háborgatják Izraelt.
42 Demetriosz ekkor ezzel az üzenettel válaszolt Jonatánnak: »Nem csak ezt teszem meg
neked és népednek, hanem, amint kellő alkalom kínálkozik, dicsőséggel övezlek téged és a
nemzetedet. 43 Most azonban jól tennéd, ha embereket küldenél a segítségemre, mert egész
seregem elpártolt tőlem.« 44 Erre Jonatán háromezer vitézt küldött Antióchiába. Ezek
elmentek a királyhoz, s a király nagyon megörült érkezésüknek. 45 Egybegyűlt akkor a város
lakóiból százhúszezer ember, és meg akarták ölni a királyt. 46 A király a palotába menekült.
Erre a város lakói megszállták az utakat a városban és támadásba lendültek. 47 A király a
zsidókat hívta segítségül. Ezek köréje gyűltek mindnyájan. Azután szerteszéledtek
mindenfelé a városban 48 és lemészároltak aznap százezer embert. A várost felgyújtották és
rengeteg zsákmányt szereztek azon a napon, s megszabadították a királyt. 49 Mikor a város
lakói azt látták, hogy a zsidók kényük-kedvük szerint bánnak a meghódított várossal,

elvesztették bátorságukat, kérve-kérték a királyt és így szóltak: 50 »Nyújtsd felénk jobbodat!
Szűnjenek meg harcolni a zsidók ellenünk és a város ellen!« 51 Eldobálták tehát fegyverüket
és békéért könyörögtek. A zsidóknak erre nagy lett a becsülete a királynak és az ország
minden lakójának szemében. Emlegették őket az országban, és ők gazdag zsákmánnyal
tértek vissza Jeruzsálembe.

Jonatán támogatja VI. Antióchoszt 52 De alighogy ismét szilárdan ült trónján
Demetriosz király és alig csendesedett le az ország a színe előtt, 53 megfeledkezett
mindarról, amit ígért. Elhidegült Jonatántól, nem hálálta meg a vele szemben tanúsított
jótéteményeket és nagyon zaklatta őt.

54 Ezek után visszatért Trifón, és vele a gyermekkorban lévő Antióchosz is. Ez trónra
lépett és koronát tett a fejére. 55 Erre összegyűltek nála mindazok a csapatok, amelyeket
szélnek eresztett Demetriosz, és hadba szálltak ellene. Demetriosz ekkor meghátrált és
elmenekült. 56 Trifón pedig megszerezte az állatokat, és hatalmába kerítette Antióchiát.
57 Ezután az ifjú Antióchosz ezt írta Jonatánnak: »Megerősítelek főpapi tisztedben. Négy
kerület fölé teszlek, és a király bizalmasai között lesz a helyed.« 58 Küldött neki arany
asztali edényeket, és megengedte neki, hogy aranyserlegből igyék, bíbort öltsön és
aranyboglárt viseljen. 59 Testvérét, Simont pedig fővezérré tette Tírusz határától Egyiptom
határáig. 60 Jonatán akkor kivonult, bejárta a városokat a folyón túl, és segítségére odagyűlt
hozzá Szíriának egész hadserege. Mikor Askalonba ért, ünnepélyesen kivonultak eléje a
városból. 61 Innen elment Gázába. Gáza lakói azonban bezárkóztak előtte. Erre ő
megtámadta a várost, felgyújtotta a környéket és kifosztotta. 62 Ekkor a gázaiak könyörgésre
fogták a dolgot Jonatánnál, mire ő a jobbját nyújtotta nekik; fiaikból kezeseket szedett és
elküldte őket Jeruzsálembe. Majd bejárta az országot egészen Damaszkuszig. 63 Amikor
aztán Jonatán arról értesült, hogy Demetriosz vezérei a galileai Kádesben nagy sereg élén
ármánykodva arra törekednek, hogy elmozdítsák őt az ország ügyeitől, 64 ő maga felvonult
ellenük, míg testvérét, Simont az ország bensejében hagyta. 65 Simon megszállta Bétszúrt,
hosszú ideig ostromolta és körülzárta őket. 66 Ekkor azt kérték, hogy nyújtsa jobbját nekik.
Nyújtotta is; de kiűzte őket onnan, elfoglalta a várost és őrséget helyezett el benne.

67 Jonatán eközben a Genezár vizénél táborozott seregével, de még napkelte előtt
felkerekedett Hácor síksága felé. 68 S íme, a síkságon egy idegenekből álló sereg jött vele
szembe. S miközben Jonatán az ellenkező oldalról felvonult, ezek lest állítottak ellene a
hegyekben. 69 Amikor aztán a lesbenállók kirontottak búvóhelyükről és támadásba
lendültek, 70 Jonatán és egész serege meghátrált. Senki sem maradt a helyén Matatiás,
Absalom fia és Júdás, Kálfi fia csapatvezéreken kívül. 71 Jonatán ekkor megtépte ruháját,
port hintett a fejére és imádkozott. 72 Majd ismét harcba szállt velük Jonatán, és bár azok
vitézül ellenálltak, futásba kergette őket. 73 Mikor ezt látták azok, akik elmenekültek
mellőle, visszatértek hozzá, és vele együtt mindannyian Kádesig, a táborukig kergették őket.
Egészen odáig jutottak ugyanis el. 74 Az idegenek közül aznap elesett háromezer ember.
Jonatán pedig visszatért Jeruzsálembe.

12 **Jonatán szövetsége Rómával és Spártával** 1 Mivel Jonatán úgy látta, hogy az idő
kedvez neki, férfiakat választott ki és elküldte őket Rómába, megszilárdítani és megújítani
velük a barátságot. 2 A spártaiaknak és más helyekre is küldött hasonló tartalmú leveleket.
3 Rómába érkezve, a tanács elé járultak és így szóltak: »Jonatán főpap és a zsidók nemzete
küldött minket, hogy megújítsuk a régi barátságot és szövetséget.« 4 Erre ezek az egyes
helyi hatóságoknak szóló leveleket adtak nekik, hogy azok nyugodt hazatérést biztosítsanak
számukra Júdea földjére. 5 Ez annak a levélnek a mása, amelyet Jonatán írt a spártaiaknak:

6 »Jonatán, a főpap és a nép vénei, a papok meg a zsidók többi népe üdvözlik testvéreiket, a
spártaiakat! 7 Már régebben azt írta Áriosz, egyik királyotok Oniás főpapnak, hogy – amint
az itt mellékelt irat tanúsítja – testvéreink vagytok. 8 Oniás tisztelettel fogadta a követet,
átvette a szövetségről és a barátságról szóló levelet. 9 Bár semmi szükség sem kényszerít
minket erre – vigasztalásunkra vannak ugyanis a kezeink közt lévő szent könyvek –,
10 mindazonáltal megkíséreljük követeink által megújítani veletek a szövetséget és a
barátságot, hogy el ne idegenedjünk tőletek. Nagy idő telt el ugyanis azóta, hogy
követeiteket elküldtétek hozzánk. 11 Mi az ünnepeken és egyéb előírt napokon minden
időben szünet nélkül megemlékezünk rólatok áldozataink bemutatása alkalmával és
szertartásainkban, mert szent kötelesség megemlékezni a testvérekről. 12 Örvendünk jó
híreteknek. 13 Minket azonban sok sanyargatás és gyakori háború környékezett, mert a
köröttünk lévő királyok hadakoztak ellenünk. 14 De nem akartunk terhetekre lenni ezekben a
háborúskodásokban sem nektek, sem többi szövetségeseinknek és barátainknak. 15 Az égből
jött ugyanis segítség számunkra; s mi megszabadultunk, ellenségeinket pedig megalázás
érte. 16 Most azonban kiszemeltük Numénioszt, Antióchosz fiát meg Antipatert, Jázon fiát,
és elküldtük őket a rómaiakhoz megújítani velük a régi barátságot és szövetséget.
17 Ugyanakkor megparancsoltuk nekik, hogy térjenek be hozzátok is, üdvözöljenek titeket és
nyújtsák át nektek levelünket szövetségünk megújításáról. 18 Nos tehát, legyetek szívesek és
küldjetek erre választ.«

19 Ez pedig annak a levélnek a mása, amit Oniásnak küldött: 20 »Áriosz, a spártaiak
királya üdvözli Oniás főpapot! 21 A spártaiakra és a zsidókra vonatkozólag azt találták
megírva egy okmányon, hogy ők testvérek, és Ábrahám nemzetségéből származnak.
22 Mivel ezt most már tudjuk, legyetek szívesek és értesítsetek minket hogylétetekről. 23 A
magunk részéről máris ezt írjuk nektek: A mi állataink és jószágunk a tietek, a tietek pedig a
mienk. Ki is adtuk a parancsot, hogy értesítsenek erről titeket.«

Hadjárat II. Demetriosz ellen 24 Jonatán akkor meghallotta, hogy Demetriosz vezérei az
előbbinél is nagyobb sereggel tértek vissza és harcra készülnek ellene. 25 Erre kivonult
Jeruzsálemből és eléjük ment egészen Amátisz vidékéig, mert nem akart nekik időt hagyni
arra, hogy betörjenek országába. 26 A táborukba pedig kémeket küldött. Ezek visszatértek és
jelentették, hogy éjjel támadásra készülnek ellenük. 27 Amikor aztán leáldozott a nap,
Jonatán megparancsolta övéinek, hogy maradjanak talpon, egész éjszaka álljanak
fegyverben, készen a harcra. Ugyanakkor őrséget is helyezett el köröskörül a táborban.
28 Mikor az ellenség neszét vette annak, hogy Jonatán készen áll övéivel a harcra,
megijedtek, megrettentek szívükben és tüzeket gyújtottak táborukban. 29 Jonatán és övéi
erről mitsem sejtettek egészen reggelig, ők csak a lobogó tüzeket látták. 30 Akkor aztán
űzőbe vette őket Jonatán, de nem érte utol őket, mert már átlépték az Eleuterosz folyót.
31 Jonatán erre elkanyarodott és az arabok ellen indult, akiket zabadeaiaknak hívtak.
Megverte őket és elragadta zsákmányukat. 32 Aztán felkerekedett, elment Damaszkusz
irányába, és bejárta azt az egész vidéket. 33 Kivonult Simon is és eljutott Askalonig és a
szomszédos erősségekig; majd elkanyarodott Joppe felé és elfoglalta azt. 34 Arról értesült
ugyanis, hogy a várat Demetriosz párthíveinek akarják kiszolgáltatni, azért a védelmére
őrséget helyezett el benne.

Jonatán megostromolja Jeruzsálemet 35 Amikor Jonatán visszatért, összehívta a nép
véneit és tervbe vette velük, hogy várakat emelnek Júdeában, 36 felépítik Jeruzsálem falait,
és magas falat emelnek a Vár és a város között. Ilymódon elzárják azt a várostól, s az
elszigetelten fog állni, úgyhogy a bent lévők sem venni, sem eladni nem tudnak.
37 Összeálltak tehát és építkeztek a városban. Amikor pedig a keleti pataknál ledőlt egy fal,
újra felállította azt, s elnevezték Káfetetának. 38 Simon eközben felépítette Adiádát a

Sefelában, megerősítette és ellátta kapukkal és zárakkal.

Trifón elárulja Jonatánt 39 Mivel azonban Trifónnak az volt a szándéka, hogy Ázsia
királya lesz, koronát tesz a fejére és kezet vet Antióchosz királyra, 40 attól való félelmében,
hogy Jonatán nem egyezik bele ebbe, hanem hadat indít ellene, kereste az alkalmat, hogy
hatalmába kerítse és eltegye őt láb alól. Ezért felkerekedett és elment Bétsán felé. 41 Jonatán
is felvonult ellene negyvenezer válogatott emberrel, készen a harcra, és szintén Bétsánba
érkezett. 42 Mikor aztán Trifón látta, hogy Jonatán nagy sereggel közeledik, hogy kezet
emeljen rá, megijedt, 43 és tisztelettel fogadta őt. Beajánlotta minden barátjának és
ajándékokkal halmozta el. A csapatainak megparancsolta, hogy úgy engedelmeskedjenek
Jonatánnak, mint őneki. 44 Jonatánhoz pedig így szólt: »Miért fárasztottad ide egész hadi
népedet, hiszen nincsen háború közöttünk? 45 Küldd csak haza őket! Kíséretül válogass ki
magadnak néhány embert, aztán jöjj velem Ptolemaiszba! Átadom azt neked a többi várral, a
sereggel és az összes tisztviselővel együtt. Aztán megfordulok és eltávozom. Csak ezért
jöttem.« 46 Ő hitt neki és úgy tett, amint az mondta. Elbocsátotta csapatait, s azok
visszatértek Júdea földjére. 47 Csupán háromezer embert tartott vissza magánál, s még ebből
is elküldött kétezret Galileába, egyezer pedig vele ment. 48 Alighogy azonban Jonatán
betette lábát Ptolemaiszba, a ptolemaisziak bezárták a város kapuit. Őt magát fogságba
vetették, azokat pedig, akik a bevonulásnál vele voltak, egy szálig kardélre hányták.
49 Trifón aztán sereget és lovasokat küldött Galileába, a nagy síkságra, hogy elpusztítsák
Jonatán valamennyi bajtársát. 50 Ezek azonban arra a hírre, hogy Jonatánt elfogták és
megölték, és vele együtt övéit mind, egymást bátorítva hadirendbe álltak és úgy vonultak.
51 Amikor aztán az üldözők látták halálos elszántságukat, visszatértek; 52 azok pedig
mindannyian épségben érkeztek Júdea földjére. Ott nagyon megsiratták Jonatánt és
kíséretét, és Izrael mély gyászba borult.

SIMON TETTEI: 12,53-16,24

Simont Izrael vezetőjévé választják 53 Ekkor a köröttük lakó pogányok tervbe vették
mindannyian, hogy eltiporják őket. Így szóltak ugyanis: 54 »Nincsen vezérük és
gyámolítójuk. Rajta tehát, rontsunk rájuk! Töröljük ki még az emléküket is az emberek
sorából!«

13 1 Simon ekkor értesült arról, hogy Trifón tekintélyes sereget gyűjtött, és Júdea
földje ellen vonul, hogy azt elpusztítsa. 2 Azt is észrevette, hogy a nép remeg és fél. Ezért
Jeruzsálembe ment, összegyűjtötte a népet 3 és így buzdította őket: »Jól tudjátok, hogy én és
testvéreim, valamint atyám háza milyen harcokat vívtunk a törvényekért és a szentélyért, és
milyen szorongatásokban volt részünk. 4 Ezért veszett el valamennyi testvérem Izraelért,
egyedül csak én maradtam életben. 5 Távol legyen tőlem, hogy életemet kíméljem a
szorongatás bármely idejében. Én sem vagyok különb a testvéreimnél. 6 Ezért bosszút
akarok állni nemzetemért, a szentélyért, gyermekeinkért és feleségeinkért. Összegyűltek
ugyanis a pogányok valamennyien, hogy gyűlöletből eltiporjanak minket.« 7 E szavak
hallatára fellángolt a nép lelkesedése, 8 és hangos kiáltással ezt válaszolták: »Te vagy a mi
vezérünk, Júdás, és a testvéred, Jonatán helyében. 9 Vezesd a mi hadunkat, és bármit
parancsolsz, mindenben engedelmeskedünk neked.« 10 Aztán összehívott minden hadviselő
férfit, sebtében befejezte Jeruzsálem valamennyi falának építését, és köröskörül erődítéseket
emelt. 11 Majd Jonatánt, Absalom fiát új sereggel elküldte Joppéba. Az kiverte a bentlévőket
és ottmaradt.

Trifón hadjárata Jeruzsálem ellen; Jonatán halála 12 Trifón eközben nagy sereggel

elindult Ptolemaiszból, hogy betörjön Júdea földjére. Jonatánt fogolyként vitte magával.
13 Simon Adidoknál táborozott a síkság szélén. 14 Mikor Trifón értesült arról, hogy Simon
lépett testvére, Jonatán helyébe és már harcra is készül ellene, követeket küldött hozzá,
15 ezzel az üzenettel: »A pénz miatt vetettük őt fogságba, amellyel testvéred, Jonatán az
általa betöltött tisztségek fejében adós maradt a királyi kincstárnak. 16 Küldj tehát száz
ezüsttalentumot és fiai közül kettőt túsznak – hogy el ne pártoljon tőlünk, ha ismét szabaddá
lett –, és mi elengedjük őt.« 17 Bár Simon tudta, hogy tőrbe csalják ezzel a beszéddel, mégis,
hogy ne keltsen nagy gyűlöletet Izrael népénél, kiadatta a pénzt és a gyermekeket. Azt
mondanák ugyanis, 18 hogy »azért veszett el, mert nem küldte el neki a pénzt meg a
gyermekeket.« 19 Elküldte tehát a gyermekeket meg a száz talentumot. Ám az nem tartotta
meg szavát és nem bocsátotta szabadon Jonatánt. 20 Ezután Trifón betört az országba, hogy
elpusztítsa, és elkanyarodtak arra az útra, amely Ádorba vezet. De bárhová ment, Simon
mindenütt a nyomában volt seregével. 21 A Várban lévők pedig követeket küldtek
Trifónhoz, hogy siessen a pusztán keresztül és küldjön nekik élelmet. 22 Trifón készenlétbe
helyezte egész lovasságát, hogy odamenjen. Azon az éjjelen azonban igen sok hó esett, így
nem tudott előbbre jutni a hó miatt; ezért felkerekedett és elment Gileádba.

23 Mikor pedig Bászkáma felé közeledett, megölette ott Jonatánt és a fiait. 24 Trifón
aztán megfordult és visszatért a hazájába. 25 Simon ekkor elküldött és elhozatta testvérének,
Jonatánnak csontjait, és eltemette őket atyáinak városában, Modinban. 26 Nagy siránkozással
siratta meg egész Izrael, és számos napig gyászolták. 27 Simon pedig magas és messzire
ellátszó építményt emelt apja és testvérei sírja fölé, csiszolt kőből elöl is, hátul is. 28 Erre hét
gúlát állított egymással szemben: apja, anyja és négy testvére számára. 29 Ezek közé
hatalmas oszlopokat helyezett el, az oszlopokra fegyvereket vésetett örök emlékezetül; a
fegyverek mellé pedig hajókat, hogy a tengeren járók mindenhonnan láthassák. 30 Ez a
Modinban emelt síremlék meg van mind a mai napig.

Simon és II. Demetriosz szövetsége 31 Trifón pedig, mialatt útban volt az ifjú
Antióchosz királlyal, orozva meggyilkolta azt, 32 és trónra lépett helyette. Fejére tette Ázsia
koronáját és súlyos csapással sújtotta az országot. 33 Simon ezalatt várakat épített Júdeában,
ellátta őket kimagasló tornyokkal és hatalmas falakkal, kapukkal meg zárakkal, és élelmet
raktározott el az erősségekben. 34 Majd férfiakat választott ki Simon és elküldte őket
Demetriosz királyhoz, hogy könnyítsen az ország helyzetén. Ugyanis Trifón minden tette
csupa rablás volt. 35 Ezekre a szavaira Demetriosz király így válaszolt és ezt a levelet írta:
36 »Demetriosz király üdvözli Simon főpapot, a királyok barátját, a véneket és a zsidók
nemzetét! 37 Megkaptuk a küldött arany koszorút és a pálmaágat, s készek vagyunk teljes
békét kötni veletek. Ezért megírjuk a királyi tiszteknek, hogy ne szedjék tőletek az általunk
elengedett adókat. 38 Maradjanak érvényben javatokra adott rendelkezéseink, és azok a
várak, amelyeket építettetek, legyenek a tieitek. 39 Megbocsátjuk mind a mai napig
elkövetett tévedéseiteket és hibáitokat, és elengedjük a koszorút, amellyel tartoztok. S ha
ezenkívül valami más vám terheli Jeruzsálemet, az ne terhelje többé. 40 Ha pedig van
köztetek arra méltó ember, hogy felvegyük a mieink közé, felvesszük. Legyen béke
közöttünk!«

41 A százhetvenedik esztendőben megszabadult tehát Izrael a pogányok igájától, 42 és
Izrael népe ezt kezdte írni az okiratokra és a szerződésekre: »Simon főpapnak, a fővezérnek
és a zsidók fejedelmének első esztendejében.«

Izrael végleges megszabadítása 43 Abban az időben Simon megszállta Gázát,
bekerítette táborával, hadigépeket állított fel és a város közelébe tolta őket. Azután
megrongált egy tornyot, azt a hatalmába kerítette, 44 és a hadigépben lévők berontottak a

városba. Erre nagy félelem lett úrrá a városban. 45 A városban lévők feleségeikkel és
gyermekeikkel együtt, tépett ruhában felálltak a falakra, hangos szóval kiáltoztak és kérték
Simont, hogy nyújtsa jobbját nekik, 46 és mondták: »Ne a mi gonoszságaink, hanem a te
irgalmad szerint fizess meg nekünk!« 47 Simon hajlott a kérésre és beszüntette az ostromot.
De kiűzte őket a városból, megtisztította a házakat, amelyekben bálványok voltak, aztán
énekszó és az Úr dicsőítése mellett bevonult a városba. 48 Kiszórt onnan minden
tisztátalanságot, és a törvényhez hű férfiakat helyezett el benne. Majd megerősítette és
magának is lakást készített benne.

49 A jeruzsálemi Vár lakóinak pedig lehetetlen volt kilépniük és elmenniük az
országba, hogy adjanak-vegyenek, ezért nagyon szenvedtek az éhségtől, és sokan közülük
éhen is pusztultak. 50 Erre Simonhoz kiáltottak békéért. Ő megadta azt nekik, de kiűzte őket
onnan és megtisztította a Várat a tisztátalanságoktól. 51 Aztán bevonultak oda a
százhetvenegyedik esztendőben, a második hónap huszonharmadik napján énekszóval,
pálmaággal, koboz, cintányér, lant, dicsőítő és hálaénekek mellett, mert megtört Izrael nagy
ellenségének ereje. 52 S azt is elrendelte, hogy vígság közepette üljék meg évente ezeket a
napokat. 53 Majd erődítéssel látta el a templomhegyet a Vár szomszédságában, és ott lakott
övéivel együtt. 54 Mivel pedig Simon úgy látta, hogy a fia, János bátor, hadra termett férfi,
összes seregének fővezérévé tette. Ő azután Gézerben ütötte fel székhelyét.

14 1 A százhetvenkettedik esztendőben Demetriosz király összegyűjtötte seregét és
Médiába ment, hogy segédcsapatokat szerezzen Trifón leverésére. 2 Amikor Arszakész,
Perzsia és Média királya meghallotta, hogy Demetriosz behatolt országába, kiküldte egyik
vezérét, hogy fogja el élve és hozza el hozzá. 3 Az el is ment és leverte Demetriosz seregét.
Őt magát fogságba ejtette és elvitte Arszakészhez, s az tömlöcbe vetette őt.

Simon dicsérete 4 Nyugalma volt Júdea egész országának,
ameddig Simon élt.
Ő a javát kereste nemzetének,
örültek is hatalmának
és dicsőségének minden időben.
5 Dicsőségét azzal tetézte,
hogy bevette Joppét, a kikötőt.
Így utat nyitott a tenger szigeteihez.
6 Kitolta nemzetének határait,
kiterjesztette hatalmát az országra,
7 és számos foglyot szerzett.
Úrrá lett Gézerben, Bétszúrban és a Várban.
Kiszórta a tisztátalanságot onnan,
és nem volt, aki ellene szegüljön.
8 Mindenki békességben művelte földjét,
meg is adta termését Júdea földje,
és gyümölcsét a mezők fája.
9 A vének, az utcákon ülve,
mindannyian az ország virágzásáról beszéltek,
és díszes katonaruhát öltöttek az ifjak.
10 Élelemmel látta el a városokat,
és erősségekké tette őket.
Emlegették is dicső nevét a föld széléig.
11 Békét teremtett az országban,
és nagy örömmel örvendezett Izrael.

12 Szőlőlugasa és fügefája alatt ült mindenki,
és nem volt, aki megrettentse őket.
13 Kifogyott ellenségük az országban,
királyokat tiportak el abban az időben.
14 Népének elnyomottait felsegítette mind.
Buzgólkodott a törvényért,
és kiirtott minden istentelent és gonoszt.
15 Felékesítette a templomot,
és gyarapította a templom szereit.

A szövetség megújítása Spártával és Rómával 16 Jonatán halálának híre eljutott Rómába és a spártaiakhoz is. Erre azok nagyon elszomorodtak. 17 Amikor azonban arról értesültek, hogy helyette testvére, Simon lett a főpap, és ő uralkodik az egész országon és ennek városain, 18 megírták neki érctáblákon, hogy megújítják vele azt a barátságot és szövetséget, amit testvéreivel, Júdással és Jonatánnal kötöttek. 19 Ezt azután felolvasták a népgyűlés előtt Jeruzsálemben. Annak a levélnek a mása, amelyet a spártaiak küldtek, a következő: 20 »A spártaiak főemberei és városai üdvözlik testvéreiket: Simon főpapot, a véneket, a papokat és a zsidók többi népét! 21 A követek, akiket népünkhöz küldtetek, hírt hoztak nekünk dicsőségetekről, tisztességetekről és örömötökről, mi pedig megörültünk jövetelüknek. 22 Szavaikat így vettük fel a nép határozatai közé: `Numéniosz, Antióchosz fia és Antipater, Jázon fia, mint a zsidók követei, hozzánk jöttek, hogy megújítsák velünk a régi barátságot.' 23 Erre úgy határozott a nép, hogy ünnepélyesen fogadja a férfiakat, és jelentésüket a nép nyilvántartott okirataiba jegyzik bele, emlékezetül a spártai nép számára. Simon főpap részére pedig másolatot készítettünk róla.« 24 Simon ezután Rómába küldte Numénioszt ezer mína súlyú nagy aranypajzzsal, hogy megszilárdítsa velük a szövetséget.

A zsidó nép hálája Simon iránt 25 Amikor a nép értesült ezekről a dolgokról, így szólt: »Hogyan is fejezzük ki hálánkat Simonnak és fiainak? 26 Talpraállította ugyanis testvéreit, visszaverte tőlük Izrael ellenségeit és visszaadták neki szabadságát!« Ezt érctáblákra vésték és oszlopra függesztették a Sion hegyen. 27 Az emlékirat így hangzott: »A százhetvenkettedik esztendőben, Elul havának tizennyolcadik napján, Simon főpapnak, Isten népe fejedelmének harmadik esztendejében 28 a papok, a nép, a nemzetségfők és az ország véneinek nagygyűlésén ezt hirdették ki: Az országunkban gyakran dúló harcokban 29 Simon, Matatiás fia Járib fiai közül, valamint a testvérei kockára tették életüket és szembeszálltak népük ellenségeivel szentélyük megmaradásáért és a törvényért. Ezzel nagy dicsőséget szereztek nemzetüknek. 30 Jonatán maga köré gyűjtötte népét és főpapjukká lett, amíg csak meg nem tért népéhez. 31 Ekkor ellenségeik azt tervezték, hogy összetiporják és elpusztítják országukat és kinyújtják kezüket szentélyük ellen. 32 Ám Simon ellenállt nekik és küzdött nemzetéért. Sok pénzt fordított arra, hogy felfegyverezze és zsolddal lássa el népének bátor férfiait. 33 Megerősítette Júdea városait, valamint a Júdea határán lévő Bétszúrt, amely azelőtt fegyvertára volt az ellenségnek, és zsidó őrséget helyezett el benne. 34 Megerősítette Joppét is a tengerparton, továbbá Gézert Asdód határában, ahol azelőtt ellenség tanyázott. Zsidókat telepített oda, és elhelyezett bennük mindent, ami eltartásukhoz szükséges volt. 35 Amikor aztán a nép látta Simon viselt dolgait és azt a dicsőséget, amelyet nemzetének iparkodott szerezni, mindezekért a tetteiért, jámborságáért és nemzetéhez való hűségéért, valamint azért a törekvéséért, hogy minden áron naggyá tegye népét, vezérükké és főpapjukká választották. 36 Az ő napjaiban, az ő keze által sikerült kiverni országukból a pogányokat és azokat, akik a Dávid-városban, a jeruzsálemi Várban voltak, ahonnan ki-kirontottak és beszennyeztek mindent a szentély környékén és nagy kárt tettek a

tisztaságban. 37 Majd zsidó férfiakat helyezett el benne a környék meg a város védelmére, és
magasabbra emelte Jeruzsálem falait. 38 Demetriosz király megerősítette őt főpapi tisztében,
39 hozzá még felvette bizalmasai sorába és magas kitüntetésben részesítette. 40 Úgy hallotta
ugyanis, hogy a rómaiak barátaiknak, szövetségeseiknek és testvéreiknek nevezték a
zsidókat és ünnepélyesen fogadták Simon követeit. 41 Továbbá, hogy a zsidók és papjaik azt
határozták, hogy ő legyen a fejedelmük és a főpapjuk mindörökké, amíg csak megbízható
próféta nem támad. 42 Ő legyen a hadvezérük és ő viselje gondját a szentélynek. Ő rendeljen
elöljárókat hivatalaik: az ország, a hadsereg és a várak élére. 43 Ő viselje gondját a
szentélynek, és őrá hallgasson mindenki. Az ő nevében állítsanak ki minden szerződést az
országban. Öltsön magára bíbort és aranyat. 44 Senkinek se legyen megengedve, se a nép, se
a papok közül, hogy bármit is hatálytalanítson ezekből, vagy ellene szegüljön szavának, az ő
megkerülésével gyűlést hívjon össze az országban, bíbort öltsön és arany boglárt viseljen.
45 Aki ez ellen vét vagy bármit is meghiúsít belőle, büntetést von magára.« 46 Úgy tetszett
tehát az egész népnek, hogy ebben állapodjanak meg Simon javára, és így cselekedjenek.
47 Simon ráállt és beleegyezett abba, hogy ő legyen a főpap és a fejedelem, a zsidó nemzet
és a papság feje, és élén álljon mindennek. 48 Azt is határozták, hogy érctáblára vésik ezt az
írást és felállítják egy feltűnő helyen a szentély környékén. 49 A kincstárban pedig egy
másolatot helyeznek el róla, hogy ez Simonnak és fiainak birtokában legyen.

15 **Simon és VII. Antióchosz szövetsége** 1 Antióchosz király, Demetriosz fia a tenger
szigeteiről levelet küldött Simon főpapnak, a zsidó nép fejedelmének és az egész népnek
2 ezzel a szöveggel: »Antióchosz király üdvözli Simon főpapot és a zsidók népét!
3 Minthogy néhány bűnöző ember hatalmába kerítette atyáink trónját, én pedig elhatároztam,
hogy visszakövetelem a királyi méltóságot és helyreállítom azt úgy, amint azelőtt volt,
válogatott hadsereget gyűjtöttem és hadihajókat szereltem fel. 4 Be akarok nyomulni az
országba, hogy bosszút álljak azokon, akik romlásba döntötték országunkat és elpusztítottak
sok várost királyságomban. 5 Nos tehát, jóváhagyom neked mindazt az adóelengedést,
amelyet valamennyi király énelőttem adott a javadra, és felmentelek a többi szolgáltatás alól
is, amely alól ők felmentettek téged. 6 Megengedem, hogy saját pénzt veress országodban.
7 Jeruzsálem és a szentély pedig szabad legyen. A tiéd maradjon minden fegyver, amit
szereztél, és minden vár, amit építettél és amely kezeden van. 8 Elengedem neked továbbá
mindazt, amivel a királynak tartozol, és amivel a királynak a jövőben tartoznál mostantól
fogva minden időre. 9 Amint pedig hatalmunkba kerítettük az országot, nagy kitüntetéssel
tüntetünk ki téged, valamint nemzetedet és a templomot, úgyhogy dicsőségeteknek híre
megy majd az egész földön.«

10 Elindult tehát Antióchosz a százhetvennegyedik esztendőben atyái földjére, és
melléállt minden sereg. Csak kevesen maradtak Trifónnál. 11 Üldözőbe vette őt Antióchosz
király, s ő a tengerparton menekülve, Dórába érkezett. 12 Úgy látta ugyanis, hogy sok baj
gyülemlett össze a feje felett, és a sereg elpártol tőle. 13 Antióchosz megszállta Dórát
százhúszezer fegyveressel és nyolcezer lovassal, 14 és bekerítette a várost. A tenger felől a
hajók támadtak, így szárazon és vízen szorongatta a várost; a ki- és bejárást mindenki elől
elzárták.

A római szerződés kiegészítése 15 Közben visszaérkeztek Numéniosz és társai Róma
városából, és a királyokhoz meg a tartományokhoz címzett leveleket hoztak magukkal. A
tartalmuk ez volt: 16 »Lúciusz, a rómaiak konzula üdvözli Ptolemajosz királyt! 17 Eljöttek
hozzánk a zsidók követei, a mi barátaink, akiket Simon főpap és a zsidók népe küldött, hogy
megújítsák a régi barátságot és szövetséget. 18 Ezer mína értékű aranypajzsot is hoztak
magukkal. 19 Erre úgy határoztunk, hogy ezt írjuk a királyoknak és a tartományoknak: Ne
hozzanak bajt rájuk, és ne hadakozzanak se ellenük, se városaik és tartományaik ellen, s

támadóiknak se nyújtsanak segítséget! 20 Azt is jónak láttuk, hogy elfogadjuk tőlük a pajzsot. 21 Ha országukból esetleg néhány elvetemült ember menekült volna hozzátok, adjátok ki őket Simon főpapnak, hogy törvényük szerint megbüntesse őket!« 22 Ugyanilyen értelemben írtak Demetriosz királynak, Attalosznak, Ariarátésznek, Arszakésznek, 23 továbbá minden országnak: Lampszákosznak, a spártaiaknak, Délosznak, Mindosznak, Szikiónnak, Káriának, Számosznak, Pamfíliának, Líkiának, Halikarnasszosznak, Kósznak, Szidésznek, Arádosznak, Ródosznak, Fázelisznak, Gortinának, Gnídosznak, Ciprusnak és Kirenének. 24 Egy másolatot pedig elküldtek belőle Simon főpapnak és a zsidók népének.

Simon és VII. Antióchosz elidegenedése 25 Antióchosz király pedig a következő napon megszállta Dórát. Összevont újabb és újabb csapatokat, felállította a hadigépeket, és ekképpen úgy körülzárta Trifónt, hogy az el nem menekülhetett. 26 Simon kétezer válogatott férfit küldött segítségére, azonkívül ezüstöt, aranyat és bőséges hadi felszerelést. 27 Ő azonban nem fogadta el, sőt megszegett mindent, amiben korábban megegyezést kötött vele, és ellenségévé lett. 28 Majd elküldte hozzá Atenóbioszt, egyik bizalmasát, hogy ezeket a szavakat közölje vele: »A ti kezetekben vannak országom városai: Joppe, Gézer és a jeruzsálemi Vár. 29 Határukat elpusztítottátok, súlyos csapást mértetek az országra, és meghódítottátok birodalmam sok helységét. 30 Most tehát, adjátok vissza az elfoglalt városokat és azon helységek adójövedelmeit, amelyeket Júdea határain túl hatalmatokba kerítettetek. 31 Ha nem, akkor fizessetek értük ötszáz ezüst talentumot, másik ötszáz talentumot pedig az okozott kár és a városok adója fejében, különben odamegyünk és harcra kelünk ellenetek.« 32 Elment tehát Atenóbiosz, a király bizalmasa Jeruzsálembe. S amikor látta Simon dicsőségét, a csillogó aranyat és ezüstöt meg a nagyszámú szolgahadat, elcsodálkozott rajta. Majd jelentette neki a király üzenetét. 33 Simon ezekkel a szavakkal válaszolt neki: »Idegen területet nem vettünk el, és nem is birtokolunk idegen jószágot, csak atyáink örökségét, amit jogtalanul bitoroltak egy ideig ellenségeink. 34 S mi, mivel jó alkalom kínálkozott számunkra, magunknak követeljük atyáink örökségét. 35 Ami pedig Joppét és Gézert illeti, amit te visszakövetelsz, azok sok kárt tettek a népben és országunkban. Mégis adunk értük száz talentumot.« Atenóbiosz egy szóval sem válaszolt, 36 hanem felindultan visszatért a királyhoz, és jelentést tett neki ezekről a szavakról, Simon fényűzéséről és mindarról, amit látott. Erre nagy haragra gerjedt a király. 37 Közben Trifón hajón Ortóziába menekült.

Simon fiainak győzelme Kendebajosz felett 38 A király erre a tengerpart vidékén Kendebajoszt fővezérré tette. Melléje adott gyalogos meg lovas hadat, 39 és megparancsolta neki, hogy vonuljon seregével Júdea ellen. Azt is elrendelte, hogy építse ki Kedront, erősítse meg a város kapuit és hadakozzék a nép ellen. A király maga Trifónt vette üldözőbe. 40 Kendebajosz elment Jamniába és elkezdte zaklatni a népet, lábbal taposni Júdeát, foglyul ejteni és öldösni az embereket. Majd felépítette Kedront, 41 és lovasokat meg katonákat helyezett el benne, hogy kirontsanak és portyázzanak Júdea útjain, amint azt a király elrendelte neki.

16 1 Ekkor Gézerből felment János és jelentette apjának, Simonnak, mit tesz Kendebajosz a népükkel. 2 Simon erre magához hívta két idősebbik fiát, Júdást meg Jánost, és így szólt hozzájuk: »Én magam is, a testvéreim és atyám háza is ifjúkorunktól fogva harcolunk Izrael ellenségeivel mind a mai napig, és Izrael többször is sikeresen menekült meg általunk. 3 Most már azonban megöregedtem. Lépjetek ezért ti az én és testvérem helyébe! Induljatok el és harcoljatok nemzetünkért! Az ég segítsége legyen veletek!« 4 Ekkor összeválogatott az országból húszezer harcra termett férfit meg lovasokat, és elindultak Kendebajosz ellen. Modinban töltötték az éjjelt. 5 Reggel aztán felkerekedtek és a síkságra vonultak. És íme, szemben állt velük a gyalogosok és a lovasok temérdek csapata.

Csak egy sebes patak választotta el őket egymástól. 6 Amikor pedig elindult ellenük hadi
népével, észrevette, hogy a nép fél átkelni a patakon. Ezért ő maga gázolt át elsőnek. Mikor
az emberek látták ezt, ők is átvonultak a nyomában. 7 Aztán kettéosztotta a hadinépet, és a
lovasokat a gyalogosok között állította fel. Az ellenség lovassága ugyanis igen nagyszámú
volt. 8 Majd megfújták a szent trombitákat, és Kendebajosz futásnak eredt seregével. Sokan
elestek közülük sebeikben, a többiek pedig a várba menekültek. 9 Júdás, János testvére
ekkor szintén megsebesült. János üldözőbe vette őket egészen Kedronig, amit Kendebajosz
megerősített. 10 Mások a tornyokba menekültek Asdód mezején. Ám ő felgyújtotta azokat,
és kétezer ember esett el közülük. Ő azonban épségben tért vissza Júdeába.

Simon meggyilkolása; János uralkodni kezd 11 Jerikó síkságára ekkor Ptolemajoszt,
Abóbosz fiát küldték ki vezérnek, akinek bőven volt ezüstje és aranya, 12 hiszen a főpap veje
volt. 13 Ám gőg szállta meg a szívét, és az ország ura akart lenni. Ezért cselt szőtt Simon és
fiai ellen, hogy eltegye őket láb alól. 14 Simon éppen Júdea országának városait járta, hogy
gondoskodjék szükségleteikről, és a százhetvenhetedik esztendő tizenegyedik hónapjában –
ez Sábát hava – a fiával, Matatiással és Júdással együtt lement Jerikóba. 15 Abóbosz fia az
általa épített Dók nevű kis várban fogadta őket álnokul, és tiszteletükre fényes lakomát
rendezett. Titokban azonban embereket rejtett el ott. 16 Amikor azután Simon meg a fiai már
lerészegedtek, felemelkedett Ptolemajosz övéivel együtt, megragadták fegyverüket,
benyomultak a lakoma termébe és meggyilkolták őt két fiával és néhány szolgájával együtt.
17 Ezzel nagy gazságot követett el Izraelen és gonosszal fizetett a jóért. 18 Ptolemajosz
minderről írásban értesítette a királyt, hogy küdjön sereget segítségére, és adja át neki az
országot városaikkal és az adókkal együtt. 19 Másokat Gézerbe menesztett, hogy tegyék el
láb alól Jánost. A parancsnokoknak meg azt írta levélben, hogy jöjjenek el hozzá, s ő
megajándékozza őket ezüsttel, arannyal meg egyéb ajándékokkal. 20 Ismét másokat azért
küldött ki, hogy foglalják el Jeruzsálemet és a templomhegyet. 21 Valaki azonban előrefutott
és hírül vitte Jánosnak Gézerbe, hogy megölték apját és testvéreit. »Sőt elküldött, hogy
téged is meggyilkoljanak.« 22 Amint ezt meghallotta, nagyon megijedt. Aztán megragadta
azokat az embereket, akik őt elveszteni jöttek, és megölte őket. Már tudta ugyanis, hogy az
életére törnek.

23 Ami János további történetét: harcait, vitézül véghezvitt hőstetteit, az általa emelt
falak építését és egyéb viselt dolgait illeti, 24 ezeket mind feljegyezték papságának
évkönyvében attól kezdve, hogy főpappá lett atyja után.

A MAKKABEUSOK MÁSODIK KÖNYVE

LEVELEK AZ EGYIPTOMI ZSIDÓKNAK: 1,1-2,18

1 **Első levél a templomszentelés ünnepére** 1 Testvéreiket, az egyiptomi zsidókat
üdvözlik és nekik békességet kívánnak zsidó testvéreik Jeruzsálemben és Júdea földjén!
2 Tegyen jót veletek Isten és emlékezzék meg a szövetségéről, amit Ábrahámmal, Izsákkal
és Jákobbal, hűséges szolgáival kötött! 3 Adjon mindnyájatoknak olyan lelkületet, hogy
teljes szívvel és készséges lélekkel szolgáljatok neki és teljesítsétek akaratát! 4 Nyissa meg
szíveteket az ő törvénye és parancsai számára, és szerezzen békességet! 5 Hallgassa meg
imáitokat, engesztelődjék meg irányotokba, és el ne hagyjon titeket gonosz időben! 6 Ezért
imádkozunk itt most értetek. 7 Demetriosz uralkodásának idejében, a százhatvankilencedik
esztendőben mi, zsidók, írtunk már nektek arról a szorongatásról és támadásról, ami
azokban az esztendőkben ért minket, amikor Józon hűtlenné lett a szent földhöz s az

országhoz, 8 és felégették a kaput, és ártatlan vért ontottak. Mi azonban az Úrhoz
könyörögtünk és meghallgatásra találtunk. Erre égő- és ételáldozatot mutattunk be,
meggyújtottuk a mécseseket és kitettük a kenyereket. 9 Üljétek meg tehát ti is Kiszlev
havának sátoros ünnepét! 10 A száznyolcvannyolcadik esztendőben.

Második levél a templomszentelés ünnepére Jeruzsálem és Júdea népe, a nagytanács
meg Júdás üdvözlik Arisztobuloszt, Ptolemajosz királynak a felkent papok nemzetségéből
való tanítóját, valamint az egyiptomi zsidókat, és jó egészséget kívánnak nekik! 11 Isten
segítségével nagy veszedelmektől szabadultunk meg, ezért méltóképpen hálát adunk neki,
hogy még egy királlyal is harcba szállhatunk. 12 Mert Ő űzte ki Perzsiából azokat, akik
ellenünk és a szent város ellen harcoltak. 13 Amikor ugyanis megszámlálhatatlan seregével
Perzsiában volt a fővezér, ott veszett Nánea templomában. Nánea papjai tudniillik orvul
cselt vetettek neki. 14 Antióchosz ugyanis azzal az ürüggyel, hogy eljegyzi magát az
istennővel, bement a templomba barátaival, akik vele voltak, valójában jegyajándék fejében
el akarta tulajdonítani a hatalmas kincseket. 15 Miután Nánea papjai odakészítették azokat, ő
kevés kísérőjével belépett a templom területére. Amint bement, a templomot bezárták,
16 kinyitották a templom mennyezetének titkos ajtaját, és kődobásokkal agyonsújtották a
fővezért kíséretével együtt. Azután darabokra szabdalták őket, és kidobálták a levágott
fejeket. 17 Mindezért áldott legyen Isten, aki kiszolgáltatta az istenteleneket!

18 Kiszlev hó huszonötödik napján a templom megtisztításának ünnepét üljük.
Szükségesnek véltük felhívni figyelmeteket arra, hogy ti is üljétek meg a sátoros ünnepet és
a tűz ünnepét, amit akkor rendeltek el, amikor Nehemiás a templom és az oltár felépítése
után bemutatta az áldozatokat. 19 Amikor ugyanis atyáinkat Perzsiába hurcolták, a papok,
akik akkor Isten szolgálatát végezték, titokban tüzet vettek az oltárról és elrejtették azt egy
völgyben, amelyben egy mély, kiszáradt kút volt. Ebben úgy eldugták, hogy senki sem
ismerte a helyét. 20 Amikor aztán sok esztendő elmúltával úgy tetszett Istennek, hogy
Perzsia királya hazaengedje Nehemiást, az elküldte az elrejtésnél jelenlévő papok unokáit,
hogy kutassák fel a tüzet. Ám ezek – úgy mondták nekünk – nem találtak tüzet, csak zavaros
vizet. 21 Ő megparancsolta, hogy merítsenek és vigyenek neki belőle. Amikor aztán már oda
volt készítve az áldozat, Nehemiás pap megparancsolta, hogy a fát és azt, ami rajta volt,
hintsék meg azzal a vízzel. 22 Amint ezt megtették, és éppen fölragyogott a nap, amit előbb
felhő takart, mindannyiuk álmélkodására nagy tűz lobbant fel. 23 S mialatt elégett az áldozat,
az egész papság imát mondott. Jonatán rákezdte, a többiek pedig folytatták. 24 Nehemiás
imája így hangzott: »Úr Isten, mindenek Teremtője! Te félelmetes, hatalmas, igazságos,
irgalmas és egyedül jó király! 25 Egyedül segítő, egyedül igazságos, mindenható, örök, aki
megszabadítod Izraelt minden bajtól! Kiválasztottad atyáinkat és megszentelted őket.
26 Fogadd el ezt az áldozatot egész népedért, Izraelért! Óvd meg osztályrészedet és szenteld
meg. 27 Gyűjtsd egybe szétszórt népünket. Szabadítsd meg azokat, akik a pogányok
szolgaságában sínylődnek! Tekints le a lenézettekre és megvetettekre! Hadd tudják meg a
pogányok, hogy te vagy a mi Istenünk! 28 Azokat, akik erőszakoskodnak velünk, és
kevélyen gyalázkodnak, sújtsd le, 29 népedet pedig állítsd a te szent helyedre úgy, amint azt
Mózes mondta.« 30 Ezután zsoltárokat zengtek a papok, míg csak el nem égett az áldozat.
31 Amikor aztán elégett az áldozat, megparancsolta Nehemiás, hogy a maradék vizet öntsék
nagy kövekre. 32 Alighogy ez megtörtént, láng tört elő belőlük, de ezt megemésztette az a
tűz, ami az oltárról lobogott fel. 33 Amikor aztán nyilvánvalóvá lett ez a dolog, meghallotta a
perzsák királya is, hogy azon a helyen, ahol a számkivetésbe vitt papok tüzet rejtettek el, víz
bukkant elő, és ezzel Nehemiás meg övéi megszentelték az áldozatokat. 34 A király
megfontolta és jól kivizsgálta a dolgot, majd a történtek bizonyságául szentnek nyilvánította
azt a helyet. 35 A vizsgálat megejtése után pedig megajándékozta a papokat sokféle jóval és

különböző ajándékokkal, amelyeket sajátkezűleg adott át nekik. 36 Azt a helyet pedig
Neftárnak nevezte el Nehemiás, ami tisztulást jelent. Igen sokan Nefinek is hívják.

2 1 Jeremiás próféta feljegyzéseiben pedig azt találták, hogy elrendelte a
számkivetetteknek, hogy vegyenek az említett tűzből; továbbá azt, hogy megparancsolta a
számkivetetteknek, 2 amikor átadta nekik a törvényt, hogy meg ne feledkezzenek az Úr
parancsairól és meg ne tévedjen a lelkük, amikor majd az arany- és ezüstbálványokat és
azok ékességét látják. 3 Még egyéb hasonló dolgokat is mondott, és figyelmeztette őket,
hogy ki ne vessék szívükből a törvényt. 4 Benne volt abban az írásban az is, hogy a kapott
isteni intésre a próféta maga után vitette a szent sátrat és a frigyládát, amikor felment arra a
hegyre, amelyre Mózes is felment, hogy lássa Isten örökrészét. 5 Amikor aztán Jeremiás
odaért, barlangszerű üreget talált ott. Bevitte abba a szent sátrat, a frigyládát meg az
illatáldozat oltárát, és elzárta a bejáratot. 6 Kísérői közül néhányan elmentek ugyan együtt
oda, hogy megjelöljék maguknak a helyet, de már nem tudtak rátalálni. 7 Amikor Jeremiás
megtudta ezt, megfeddte őket, és azt mondta, hogy az a hely titokban marad mindaddig,
amíg Isten egybe nem gyűjti a népet, és irgalmas nem lesz. 8 Akkor majd útbaigazítást ad az
Úr ezekben a dolgokban, és az Úr dicsősége megjelenik majd a felhőben, mint ahogy
megnyilatkozott Mózesnek, és megnyilatkozott ugyanígy akkor, amikor Salamon azt kérte,
hogy szent legyen az a hely a nagy Isten számára. 9 Ő ugyanis nagyon bölcsen járt el, és
bölcsességében áldozatot mutatott be, amikor felavatták és befejezték a templomot.
10 Ahogy Mózes könyörgött az Úrhoz, és tűz szállt alá az égből és megemésztette az egészen
elégő áldozatot, úgy könyörgött Salamon is, és tűz szállt alá az égből, s megemésztette az
egészen elégő áldozatot. 11 Azt mondta ekkor Mózes: »Mivel nem fogyasztották el a bűnért
való áldozatot, tűz emésztette meg.« 12 Hasonlóképpen ülte meg Salamon is nyolc napon át
a templomszentelést.

13 Ezek a dolgok le vannak írva Nehemiás feljegyzéseiben és emlékirataiban is.
Továbbá az is, hogy ő könyvtárt állított össze. Összegyűjtötte ugyanis az országokról szóló
könyveket, a prófétáik és Dávid iratait, a királyok leveleit, és az adományozásokról szóló
írásokat. 14 Később Júdás is összegyűjtötte azokat az iratokat mind, amelyek a nálunk dúló
harcok következtében szétszóródtak. Ezek nálunk vannak. 15 Ha szükségetek van rájuk,
küldjetek értük, hogy elvigyék nektek.

16 Azért írtunk nektek, mert a templom megtisztításának ünnepét akarjuk megülni. Jól
teszitek ti is, ha megülitek ezeket a napokat. 17 Mert Isten az, aki megszabadította népét, és
örökrészt, országot, papságot és megszentelést adott újra mindenkinek, 18 amint ezt
megígérte a törvényben. Reméljük tehát, hogy csakhamar megkönyörül rajtunk, és az ég
minden tájáról a szent helyre gyűjt egybe minket. Máris nagy veszedelemből mentett ki
minket és megtisztította a szent helyet.

A SZERZŐ ELŐSZAVA: 2,19-32

19 A történetet Makkabeus Júdásról és testvéreiről, a nagy templom megtisztításáról és
az oltáravatásról, 20 továbbá az Antióchosz Epifánész meg fia, Eupátor ellen vívott
küzdelmeket, 21 s azokat az égi jelenéseket, amelyek osztályrészül jutottak azoknak, akik
hősiesen megállták a helyüket a zsidók érdekében, és maroknyi számuk ellenére
visszahódították az egész országot, megszalasztották a barbárok tömegét, 22 visszaszerezték
az egész földkerekségen jól ismert templomot, szabaddá tették a várost, és újra érvényt
szereztek az eltörölt törvényeknek, mert nagy jóságában könyörületes volt irányukban az
Úr, 23 egyszóval azt, amit öt könyvben írt meg a kirenei Jázon, mi egy könyvbe igyekeztünk

összevonni. 24 Tekintetbe vettük ugyanis a könyvek nagy számát, és azokat a nehézségeket, amellyel a dolgok bősége folytán meg kell küzdenie annak, aki bele akar kezdeni a történtek elbeszélésébe. 25 Ezért azon igyekeztünk, hogy az olvasni akarónak lelki gyönyörűségül szolgáljon könyvünk, a tudni vágyók pedig minél könnyebben véshessék azt emlékezetükbe, egyszóval az olvasók mindegyike hasznot merítsen belőle. 26 Mi természetesen, akik a mű összevonására vállalkoztunk, nem könnyű feladatot, hanem virrasztással meg izzadással járó munkát vettünk magunkra. 27 Mindazonáltal, amint azok, akik lakomát szereznek, mások kívánságának igyekeznek megfelelni, úgy sokak kedvéért mi is örömest vállaljuk a fáradságot. 28 Az egyes dolgok megvizsgálását a szerzőkre hagyva, mi az adott forma szerint rövidségre törekszünk. 29 Mint ahogyan egy új ház építőmesterének az egész építkezésről kell gondoskodnia, a festő pedig csak arra ügyel, ami a díszítéshez szükséges, azt gondoljuk, így van ez velünk is. 30 Kihámozni ugyanis az értelmet, elrendezni az elbeszélés anyagát, és alaposabban utána járni az egyes részleteknek, az a történetírónak a feladata. 31 A kivonatírónak ezzel szemben meg kell engedni azt, hogy az előadás rövidségére törekedhessen, és a dolgok bővebb kifejtésétől eltekinthessen. 32 Ám kezdjük meg immár az elbeszélést! Legyen elég a bevezetőből! Esztelenség lenne ugyanis a történet bevezetőjében bőbeszédűnek, magában a történetben pedig szűkszavúnak lenni.

JERUZSÁLEM ISTEN VÉDELMÉBEN: 3,1-40

3 **A szent város** 1 Amikor a szent városban teljes volt a nyugalom, és Oniás főpap jámborsága és gonoszságtól visszariadó lelkülete miatt igen lelkiismeretesen megtartották a törvényeket, 2 az volt a helyzet, hogy még királyok és fejedelmek is igen nagy tiszteletet mutattak azon hely iránt, és igen értékes ajándékokkal emelték a templom díszét. 3 Így Szeleukosz, Ázsia királya a saját jövedelmeiből fedezte az áldozatok bemutatásához szükséges valamennyi költséget.

Simon árulása 4 Ekkor azonban Simon, a Benjamin törzséből való templomi elöljáró valami gonoszságot forralt a város ellen, de a főpap szembefordult vele.

5 Mivel pedig maga nem bírt Oniással, elment Apollónioszhoz, Tarszeász fiához, aki abban az időben Cöleszíria és Fönícia helytartója volt, 6 és értésére adta, hogy a jeruzsálemi kincstár megszámlálhatatlan pénzben bővelkedik, a közkincseket felbecsülni sem lehet, holott ezeknek az áldozatok rendjéhez semmi köze sincsen. Le lehetne tehát foglalni a király számára mindent.

A templomi kincsek 7 Apollóniosz jelentést tett a királynak a bejelentett pénzről. Erre az magához hívatta főtisztjét, Heliodóroszt, és elküldte azzal a megbízással, hogy hozza el az említett pénzt. 8 Heliodórosz tüstént útnak indult, látszólag mintha Cöleszíria és Fönícia városait járná be, valójában pedig azért, hogy végrehajtsa a király szándékát. 9 Amikor aztán Jeruzsálembe ért, és a főpap barátságos fogadtatásban részesítette a városban, említést tett a bejelentett pénzekről, és feltárta neki, mi célból érkezett. Aztán megkérdezte, hogy valóban így áll-e a dolog. 10 A főpap erre elmondta neki, hogy letétbe helyezett javak ezek, az özvegyek meg az árvák ellátására szolgálnak. 11 A gonosz Simon által elárult pénznek egy része pedig Hirkánoszé, Tóbiás fiáé, egy igen előkelő emberé; s az egész mindössze négyszáz talentum ezüst és kétszáz talentum arany. 12 Semmiképpen sem engedhető meg azonban, hogy azok az emberek károsuljanak meg, akik egy olyan helyben bíztak, mint amilyen a templom, amely méltósága és szentsége miatt a tisztelet tárgya mindenütt a világon.

Engesztelő istentisztelet a templomért 13 Ám ő a királytól kapott parancshoz híven
kijelentette, hogy azokat minden áron el kell szállítania a királyhoz. 14 Amikor aztán egy
meghatározott napon bement Heliodórosz, hogy intézkedjék ebben az ügyben, nagy rettegés
szállta meg az egész várost. 15 A papok odavetették magukat papi köntösben az oltár elé, és
az ég felé kiáltottak Ahhoz, aki törvényt adott a letétbe helyezett javakról: hogy sértetlenül
őrizze meg azokat a letevők számára. 16 A szíve is vérzett annak, aki ránézett a főpap arcára.
Tekintete és elváltozott arcszíne ugyanis mély lelki fájdalmat árult el. 17 Szomorúság ömlött
el rajta, a teste remegett, s a szívének keserűsége nyilvánvalóvá lett mindenki előtt, aki
rátekintett. 18 A többiek csapatosan özönlöttek ki a házakból, hogy nyilvánosan és buzgón
könyörögjenek, mert a szent hely a meggyalázás veszélyében forgott. 19 Az asszonyok
zsákba öltözötten elárasztották az utakat. Még az egyébként bezárt szűzek is részben
Oniáshoz, részben pedig a falakra siettek, míg mások kinéztek az ablakon. 20 S mindannyian
az ég felé terjesztették ki kezüket, és imádkoztak. 21 Szánalmas volt nézni, hogyan
gyötrődött fájdalmában a nép rendezetlen tömege, és a főpap is ugyanúgy, 22 amikor a
mindenható Istenhez könyörögtek, hogy a rájuk bízott javak egészen sértetlenül
megmaradjanak azok számára, akik rájuk bízták őket.

A templomrabló bűnhődése 23 Heliodórosz eközben nekilátott, hogy végrehajtsa
tervét. Amikor csatlósaival megjelent a helyszínen a kincstárnál, 24 a mindenható Isten lelke
oly fenséges módon nyilvánult meg, hogy azok, akik elég vakmerőek voltak neki szót
fogadni, valamennyien Isten erejétől sújtva magukon kívül voltak rémületükben.
25 Megjelent ugyanis nekik egy ló, félelmetes lovassal a hátán. Gyönyörű szerszámmal volt
díszítve és iramában első patáival Heliodórosz felé vágott. S úgy tűnt nekik, hogy a rajta
ülőnek aranyfegyverzete volt. 26 Ugyanakkor megjelent nekik két másik, igen erős ifjú is
ragyogó díszben és szép öltözetben. Ezek mindkét oldalról körülfogták Heliodóroszt, szünet
nélkül ostorozták, és ütötték-verték rengeteg csapással. 27 Heliodórosz mindjárt a földre
bukott, és mély sötétség borult rá. Akkor megragadták, hordszékre tették és kivitték. 28 Azt
az embert tehát, aki nagyszámú kísérettel és csatlóssal hatolt be az említett kincstárba, vinni
kellett, mert nem tudott magán segíteni. Tehát nyilvánvalóan Isten ereje nyilatkozott meg.
29 Ezáltal az isteni erő által megnémítva, ott feküdt teljesen reményét vesztetten és
menthetetlenül. 30 Azok pedig áldották az Urat, mert felmagasztalta szent helyét, s a
mindható Úr megjelenése által öröm és vigasság töltötte be a templomot, amely kevéssel
azelőtt még félelemmel és rettegéssel volt tele.

A templomrabló megtérése 31 Akkor Heliodórosz barátai közül egyesek sietve kérték
Oniást: hívja segítségül a Magasságbelit, hogy hagyja meg az életét annak, aki már élete
végét járta. 32 Mivel pedig a főpap amiatt aggódott, hogy a király esetleg a zsidókra
gyanakszik, mintha közülük követett volna el valaki merényletet Heliodórosz ellen, üdvös
áldozatot mutatott be a férfi felépüléséért. 33 Miközben a főpap az engesztelést végezte,
ugyanazok az ifjak odaálltak előbbi öltözetükben Heliodórosz mellé, és azt mondták: »Oniás
papnak mondj köszönetet, mert őérte ajándékozott meg életeddel az Úr. 34 Az Isten
ostorozott meg téged. Hirdesd tehát mindenkinek Isten nagyságát és hatalmát!« E szavak
után eltűntek.

35 Ekkor Heliodórosz áldozatot mutatott be Istennek, és erős fogadalmakat tett Annak,
aki életben hagyta. Miután köszönetet mondott Oniásnak, visszatért seregével a királyhoz.
36 Ott mindenki előtt tanúságot tett a nagy Isten tetteiről, amelyeket a tulajdon szemével
látott. 37 Amikor aztán a király megkérdezte Heliodórosztól: ki lenne alkalmas arra, hogy
még egyszer elküldje Jeruzsálembe, az így szólt: 38 »Ha van ellenséged, vagy olyan valakid,
aki uralmadra tör, küldd csak oda, és az megostorozottan tér majd vissza hozzád, ha ugyan
egyáltalában megmenekül. Azon a helyen ugyanis egészen biztosan valamiféle isteni erő

van. 39 S ő maga, aki az égben lakik, őrzi, védi azt a helyet, és lesújtja és elveszti azokat,
akik gonosz szándékkal mennek oda.« 40 Ez tehát Heliodórosznak és a kincstár
megoltalmazásának a története.

A BŰNÖK ÁRADÁSA: 4,1-50

4 **Simon újabb üzelmei** 1 Simon pedig, a pénznek és a hazának fentebb említett árulója
megrágalmazta Oniást, hogy ő uszította erre Heliodóroszt, és ő a bajok szerzője. 2 A
birodalom ellenségének merte mondani azt az embert, aki a város gondviselője, nemzetének
védője, és Isten törvényének buzgó követője volt. 3 Az ellenségeskedés már odáig fajult,
hogy Simon néhány híve gyilkosságra is vetemedett. 4 Amikor aztán Oniás látta, hogy
milyen veszedelmesre fordulhat ez a viszálykodás, és őrjöngésével mennyire előmozdítja
Simon gonoszságát Apollóniosz, Cöleszíria és Fönícia helytartója, elment a királyhoz; 5 de
nem azért, hogy beárulja polgártársait, hanem azért, mert az egész nép közös javát viselte
szívén. 6 Meg volt ugyanis győződve arról, hogy királyi közbelépés nélkül lehetetlen
helyreállítani a békét, és Simon sem hagy fel esztelen viselkedésével.

Pogány szokások Jeruzsálemben 7 Szeleukosz halála után, amikor az Epifánésznek
nevezett Antióchosz lépett a trónra, Jázon, Oniás testvére szerezte meg magának a főpapi
tisztet álnok módon. 8 Elment ugyanis a királyhoz, és ígért neki háromszázhatvan ezüst
talentumot, és más jövedelmi forrásokból még nyolcvan talentumot. 9 Ezenfelül ígért
további százötvenet, ha engedélyt kap arra, hogy gyakorló és előkészítő iskolát építhessen
magának, és Jeruzsálem lakóit antióchiai polgároknak jegyezhesse be. 10 A király
megengedte ezt neki, ő pedig magához kaparintotta a hatalmat, s tüstént nekiállt, hogy
pogány szokásokra tanítsa honfitársait. 11 Megszüntette azokat a kiváltságokat, amelyeket a
királyok emberbaráti érzésből adtak a zsidóknak János által, aki Eupolemosz apja volt, és
aki a barátság és a szövetség érdekében hivatalos követségben járt a rómaiaknál. Eltörölte
tehát a polgárok törvény által biztosított jogait, és törvényellenes szokásokat honosított meg.
12 Odáig merészkedett, hogy éppen a Vár tövében helyezte el a gyakorló iskolát, és
erkölcstelen házakba vitte be a legjelesebb ifjakat. 13 Ez aztán már nem is a kezdete, hanem
gyarapodása és elharapódzása volt a pogány és idegen életmódnak Jázon iszonyú és
hallatlan gonoszsága által, aki istentelen ember volt, és nem főpap. 14 A papok sem
teljesítették már a szolgálatot az oltár körül, nem törődtek a templommal, elhanyagolták az
áldozatokat. Ők is inkább elsiettek, és résztvettek a gyakorlótéren a törvényellenes
játékokban és a diszkoszvetésben. 15 A hazai megtiszteltetéseket semmire sem becsülték. A
görög kitüntetés volt szemükben a legnagyobb. 16 Ezért sanyarú megpróbáltatás érte őket,
mivel azoknak a szokásaiért versengtek, és mindenáron azokhoz kívántak hasonlókká válni,
akik ellenségeikké és elnyomóikká lettek. 17 Isten törvényeit ugyanis büntetlenül
meggyalázni nem lehet. Erről majd a bekövetkező idő tesz tanúságot.

18 Amikor az ötödik évenként ismétlődő versenyjátékokat játszották a király
jelenlétében Tíruszban, 19 a hírhedt Jázon elvetemült férfiakat küldött oda Jeruzsálemből
háromszáz ezüst didrachmával Herkules áldozatára. A pénzvivők azonban azt kérték, hogy
ne áldozatra fordítsák ezt az összeget, mert ez nem lenne illő dolog, hanem költsék el más
kiadásokra. 20 Így ezt a felajánlott pénzt – bár küldője áldozatra szánta Herkulesnek – a
jelenlevőkre való tekintettel háromevezős hajók építésére használták fel. 21 Amikor
Apollóniosz, Menesztúsz fia, Ptolemajosz Filométor király nagykorúsítása alkalmával
követségben járt Egyiptomban, megtudta róla Antióchosz, hogy ellenségévé lett az ő
hatalmának. Ezért, hogy saját biztonságáról gondoskodjék, elindult és elment Joppéba, majd
onnan Jeruzsálembe. 22 Jázon és a város nagyszerű fogadtatásban részesítette: fáklyafény
mellett, és üdvkiáltás közepette tartotta bevonulását. Onnan pedig Föníciába vezette seregét.

A főpapi tisztség a bűnösök kezén 23 Három esztendő elmúltával Józon elküldte
Menelaoszt, a fent említett Simon testvérét, hogy pénzt vigyen a királynak, és fontos
ügyekben intézkedést kérjen. 24 Az behízelegte magát a királynál, és főleg nagy befolyását
emlegette. Meg is szerezte magának a főpapi tisztet azzal, hogy háromszáz ezüst
talentummal többet ígért Józonnál. 25 Aztán a királyi paranccsal kezében visszatért, bár
semmi olyan sem volt benne, ami őt a főpapságra méltóvá tette volna, mert kegyetlen és
zsarnok lelkületű ember volt, olyan dühös, mint a vadállat. 26 Így Józon, aki rászedte
tulajdon testvérét, maga is intrika áldozata lett, és kénytelen volt ammonita területre
menekülni. 27 Menelaosz pedig átvette ugyan a hatalmat, a beígért pénzből azonban semmit
sem fizetett meg a királynak, bár a Vár parancsnoka, Szosztratosz be akarta hajtani rajta.
28 Az adóbehajtás ugyanis az ő tisztéhez tartozott. Ezért aztán mindkettőjüket a király elé
hívták. 29 Menelaosz a főpapi tisztségben helyettesül testvérét, Lizimachoszt hagyta vissza,
Szosztratosz pedig Kratészt, a ciprusiak parancsnokát.

A törvényes főpap meggyilkolása 30 Mialatt ez történt, lázadás tört ki Tarzusz és
Mallón lakói között, mert Antióchisznak, a király mellékfeleségének ajándékozták őket. 31 A
király erre tüstént odasietett, hogy lecsendesítse őket; helyettesül pedig egyik főtisztjét,
Andronikoszt hagyta vissza. 32 Menelaosz ekkor úgy gondolta, hogy itt az alkalmas idő,
ezért titokban elvitt néhányat a templom aranytárgyaiból, és Andronikosznak ajándékozta
azokat. A többit pedig Tíruszban és a szomszéd városokban áruba bocsátotta. 33 Mikor
Oniás biztos tudomást szerzett erről, aki Antióchia közelében, Dafne mellett egy
menedékhelyen húzódott meg, szemrehányást tett neki. 34 Erre Menelaosz Andronikosz elé
járult és arra kérte, hogy ölje meg Oniást. Az el is ment Oniáshoz, kezet adott neki, és
jóllehet az gyanakodott, esküszóval rávette, hogy hagyja el a menedékhelyet. Aztán, mit
sem törődve az igazsággal, azonnal megölte őt. 35 Ezen aztán nemcsak a zsidók, hanem más
népek is felháborodtak, és zokon vették ennek a nagy férfinak igazságtalan megöletését.
36 Ezért, amikor a király visszatért Kilíkia helységeiből, eléje járultak az antióchiai zsidók a
görögökkel együtt, és elpanaszolták neki Oniás igaztalan megöletését. 37 Antióchosz erre
elszomorodott szívében Oniás miatt. Szánalomra gerjedt és könnyezett, mert arra gondolt,
hogy az elhunyt milyen józan és erényes ember volt. 38 Haragjában elrendelte: fosszák meg
Andronikoszt a bíbortól, hurcolják keresztül az egész városon addig a helyig, ahol Oniás
ellen elkövette a gazságot, és ott vegyék életét a szentségtörőnek. Méltó büntetéssel fizetett
tehát vissza neki az Úr.

A templom kincseinek elrablása 39 Közben Lizimachosz Menelaosz felbujtására sok
szentségtörést követett el a templomban. Mikor ennek híre terjedt és már sok aranyat
hurcoltak el, összesereglett a tömeg Lizimachosz ellen. 40 Amikor aztán a felzúdult tömeg
haragjában fellázadt, Lizimachosz felfegyverzett közel háromezer gonosz embert, és
erőszakoskodni kezdett egyik kegyetlen tisztje által, aki nagyon előrehaladt nemcsak
korban, de elvetemültségben is. 41 Amikor aztán észrevették Lizimachosz szándékát,
egyesek követ, mások pedig hatalmas dorongot ragadtak; ismét mások port szórtak
Lizimachoszra. 42 Sokan megsebesültek, mások elestek, végül mindannyian futásnak
eredtek. Megölték a szentségtörőt is a kincstár közelében.

43 Emiatt újabb vizsgálatot indítottak Menelaosz ellen. 44 Amikor ugyanis a király
Tíruszba érkezett, a vének által kiküldött három ember elétárta a dolgot. 45 S amikor
Menelaosz ügye már-már elveszettnek látszott, az sok pénzt ígért Ptolemajosznak, hogy
nyerje meg a királyt. 46 Ptolemajosz erre félrevonta a királyt az egyik udvarba, mintha
szórakoztatni akarná, és eltérítette szándékától. 47 Ekkor az Menelaoszt, minden gazság

szerzőjét felmentette a vádak alól, azokat a szerencsétleneket pedig, akiket a szkíták is ártatlanoknak nyilvánítottak volna, ha törvényt ültek volna felettük, halálra ítélte. 48 Csakhamar végre is hajtották azokon, akik a városért, a népért és a szent edényekért szálltak síkra. 49 Maguk a tírusziak is méltatlankodtak emiatt és fényes temetést rendeztek nekik. 50 Menelaosz pedig a hatalmon lévők kapzsisága folytán megmaradt hivatalában és polgártársainak rászedésében gonoszságot gonoszságra halmozott.

A VÉSZ KEZDETE: 5,1-7,42

5 **Az előjel** 1 Ugyanebben az időben Antióchosz második hadjáratára készült Egyiptom ellen. 2 Ekkor történt, hogy Jeruzsálem egész városában negyven napon át a levegőben száguldó, aranyos ruházatú lovasokat lehetett látni, akik – mint harcrakész csapatok – lándzsákkal voltak felfegyverkezve; 3 meg csatarendbe állított lovak rohamát, összecsapásokat közvetlen közelből, ide-oda mozgó pajzsokat, sisakos csapatokat kivont karddal, nyilak záporát, aranycsillogású fegyvereket és mindenféle páncélt. 4 Mindenki csak azért imádkozott, hogy jót jelentsen ez a csodás jel.

Polgárháború Jeruzsálemben 5 Mivel elterjedt az az álhír, hogy Antióchosz meghalt, Józon maga mellé vett nem kevesebb, mint ezer embert, és hirtelen megrohanta a várost. S bár a polgárság kisietett a falra, a várost végül mégiscsak elfoglalták. Menelaosz a Várba menekült. 6 Józon pedig kegyetlen mészárlást vitt végbe saját polgártársai között. Nem gondolta meg ugyanis, hogy a hadiszerencse a honfitársak ellen a legnagyobb szerencsétlenség, és úgy vélte, hogy az ellenségen, és nem tulajdon polgártársain aratott diadalt. 7 A hatalmat azonban mégsem tudta kezébe kaparintani, a puccsot végül is megszégyenülés követte. Ismét menekülnie kellett és elment az ammoniták földjére. 8 Végül így pusztult el: Aretász, az arabok fejedelme fogságra vetette, majd városról-városra menekült. De mint a törvénytől elpártolt, kiátkozott embert, hazájának és polgártársainak ellenségét, mindenütt utálták és Egyiptomba kergették. 9 Így az, aki annyi embert űzött ki hazájából, földönfutóként végezte be életét. A spártaiakhoz ment ugyanis abban a reményben, hogy a rokoni kapcsolatoknál fogva ott menedékre fog találni. 10 Ám siratás nélkül, és temetetlenül vetették ki azt, aki annyi embert vetett el temetés nélkül. Nem rendeztek temetést számára idegenben, és atyái mellett sem kapott sírhelyet.

A pogány uralkodó megtámadása 11 Ezekből az eseményekből kifolyólag a király lelkében az a gyanú támadt, hogy a zsidók el akarnak pártolni tőle. Ezért állati dühvel elindult Egyiptomból, és fegyveres erővel bevette a várost. 12 Aztán megparancsolta katonáinak, hogy kímélet nélkül mészárolják le azt, aki útjukba akad, és öljék le azokat, akik a házakba menekülnek. 13 Öldösték tehát az ifjakat és az öregeket, irtották az asszonyokat és a gyermekeket, mészárolták a szüzeket és a csecsemőket. 14 Három teljes napon át nyolcvanezer embert öltek meg; rabszíjra fűztek negyvenezret, és eladtak ugyanannyit. 15 De ezzel még nem elégedett meg, hanem arra is vetemedett, hogy bemenjen abba a templomba, amely a legszentebb az egész földön. A vezetője Menelaosz volt, a törvényeknek és hazájának árulója. 16 Szentségtörő kezével hozzányúlt azokhoz a szent tárgyakhoz, melyeket a hely díszére és dicsőségére egyéb királyok és városok ajánlottak fel. Méltatlanul érintette és így megszentségtelenítette azokat. 17 Az eszeveszett Antióchosz nem gondolt arra, hogy Isten a város lakóinak bűnei miatt neheztelt meg egy kissé, és csak ezért érte sérelem a szent helyet. 18 Mert ha nem keveredtek volna bele annyi bűnbe, akkor őt is ostorcsapások sújtották volna, mindjárt megérkezése után, és megakadályozták volna vakmerő tettében, akárcsak Heliodóroszt, akit Szeleukosz király küldött a kincstár kifosztására. 19 Mindazonáltal Isten nem a helyért választotta ki a népet, hanem a helyet a

népért. 20 Ezért a hely osztozott a néppel a balszerencsében, de részesedett utána a javakban
is. Haragjában kiszolgáltatta őt a mindenható Isten, de igen nagy dicsőség ragyogta ismét
körül, amikor megengesztelődött a nagy Úr.

Jeruzsálem a pogányok kezén 21 Antióchosz tehát elvitt a templomból ezernyolcszáz
talentumot, és sietve visszatért Antióchiába. Gőgjében úgy vélte, hogy csupa
elbizakodottságból hajózhatóvá teszi majd a szárazföldet, és járhatóvá a tengert.
22 Elöljárókat hagyott vissza, hogy zaklassák a népet, mégpedig a következőket:
Jeruzsálemben a frígiai származású Fülöpöt, aki még kegyetlenebb volt, mint az, akitől
hivatalát kapta; 23 a Garizimon Andronikoszt és Menelaoszt, akik a többinél is jobban
sanyargatták a polgárokat. 24 Az utóbbi ellenséges indulattal volt a zsidók iránt; ezért
elküldte Apollónioszt, a gyűlölt fővezért huszonkétezer emberrel, és megparancsolta neki,
hogy minden felnőtt korú férfit gyilkoljon le, az asszonyokat és az ifjakat pedig adja el.
25 Az aztán békét színlelve, bevonult Jeruzsálembe, és nyugton maradt egészen a szombat
szent napjáig. Amikor aztán a zsidók ünnepeltek, megparancsolta övéinek, hogy ragadják
meg fegyverüket. 26 Legyilkoltatta mindazokat, akik kivonultak a látványosságra. Aztán
fegyvereseivel bejárta a várost, és igen nagy tömeget mészárolt le. 27 Makkabeus Júdás
azonban elvonult tizedmagával a pusztába, és övéivel ott, a hegyek között vadállatok
módjára tengette életét. Hogy tisztátalanná ne legyenek, egész idő alatt növénnyel
táplálkoztak.

6 **A zsidó vallás üldözése** 1 Nem sok idő múlva a király elküldött egy antióchiai öreg
embert, hogy atyáik és Isten törvényeivel való szakításra kényszerítse a zsidókat, 2 hogy
meggyalázza a jeruzsálemi templomot, s azt az olimposzi Jupiterről nevezze el; a Garizimon
lévőt pedig – amint az az ott lakóknak megfelel – a vendégszerető Jupiterről. 3 Erre a
bajoknak igen gonosz és nehezen elviselhető áradata szakadt mindenkire. 4 A templom
megtelt paráznasággal és a pogányok tivornyáival, amelyeken parázna személyekkel
fajtalankodtak. A szent épületekbe kényük-kedvük szerint olyasmikkel tolakodtak be az
asszonyok, amik nem voltak odavalók. 5 Az oltárt is meg nem engedett és törvény által
tiltott dolgokkal rakták tele. 6 Szombatot nem tarthattak. A hazai ünnepeket nem ülhették.
Sőt egyáltalában még zsidónak sem vallhatta magát senki sem. 7 Ugyanakkor keserves
kényszerrel hurcolták őket a király nevenapján az áldozatokra. Dionízíosz ünnepén pedig
borostyánkoszorúval a fejükön kellett résztvenniük a Dionízíosz-körmeneten. 8 Ptolemajosz
tanácsára a szomszédos pogány városokba is elment az a rendelet, hogy ők is ugyanígy
járjanak el a zsidókkal szemben, és kényszerítsék őket az áldozatra; 9 azokat pedig, akik
vonakodtak áttérni a pogányok szokásaira, öljék meg. Ekkor látni lehetett, mily nyomorúság
támadt. 10 Két asszonyt ugyanis beárultak, hogy körülmetélték gyermeküket. Erre a
kisbabáikat a mellükre akasztották, és így körülvitték őket nyilvánosan a városban, aztán
letaszították őket a falról. 11 Másokat azért jelentettek fel Fülöpnek, mert összegyűltek a
közelben lévő barlangokban, és ott titokban megülték a szombatot. Ezeket tűzben
pusztították el. A szent nap iránti tiszteletből ugyanis még védekezni sem akartak.

A szerző történelemszemlélete 12 Kérem azokat, akik ezt a könyvet olvassák, ne
iszonyodjanak el ezek miatt a szomorú esetek miatt, hanem fontolják meg, hogy az, ami
történt, nem vesztére, hanem csak feddésére van nemzetünknek. 13 Mert nem engedni meg a
bűnösöknek, hogy hosszú ideig cselekedjenek kényük-kedvük szerint, hanem azonnal
büntetést szabni rájuk, nagy jóakaratnak a jele. 14 A többi nemzetnél azért vár türelmesen az
Úr, hogy majd az ítélet napjának eljövetelekor bűneik teljes mértéke szerint büntesse őket.
De nem úgy 15 határozott a mi ügyünkben: azaz rajtunk nem csak akkor áll bosszút, amikor
már tetőfokra hágtak bűneink. 16 Azért tehát tőlünk sohasem vonja meg irgalmasságát.

Csapásokkal sújt ugyan, de népét el nem hagyja sohasem. 17 Röviden csak ennyit akartunk mondani az olvasók okulására. Ám folytassuk most már az elbeszélést.

Eleazár vértanúsága 18 Eleazárnak, a legkiválóbb írástudók egyikének, egy élemedett korú és tisztes külsejű férfinak erőszakkal kinyitották a száját, így akarták kényszeríteni, hogy disznóhúst egyen. 19 Ő azonban a dicső halált többre becsülte a gyalázatos életnél, ezért önként ment a vesztőhelyre. 20 Jól tudta ugyanis, hogy miként kell viselkednie. Ezért hűséges kitartással el volt tökélve arra, hogy az élethez való ragaszkodás miatt tiltott dolgot nem enged meg magának. 21 Ekkor a körülállók hamis szánakozástól indíttatva, mivel régi barátság fűzte őket ehhez a férfihoz, félrevonták őt, és titokban arra kérték, hogy olyan húst hozasson, amelyből neki is szabad ennie, és tegyen úgy, mintha a király rendelete értelmében az áldozati húsból enne, 22 így aztán megszabadul a haláltól. A férfi iránt való régi barátságból tanúsítottak ilyen emberies bánásmódot vele szemben. 23 Ő azonban arra a tiszteletre gondolt, amely korát és öregségét méltán megillette, és arra a veleszületett nemességre, amelyben megőszült, valamint azokra az erényes cselekedeteire, amelyeket gyermekkorától fogva gyakorolt, ezért a szent s az Isten által hozott törvény értelmében azonnal válaszolt és kijelentette, hogy küldjék csak inkább az alvilágba. 24 »Mert nem illik – mondta – a színlelés a mi életkorunkhoz. Sok ifjú ugyanis abban a hitben volna, hogy a kilencvenéves Eleazár a pogányok életére tért át, 25 és így tévútra vezetné őket az én színlelésem, s egy múló élet parányi idejéhez való ragaszkodásom. Ezáltal pedig szégyent és átkot hívnék le vénségemre. 26 Az emberek büntetésétől a jelen pillanatban megszabadulnék ugyan, a Mindenható kezét azonban sem élve, sem halva el nem kerülhetem. 27 Azért elszántan válok meg életemtől, így legalább méltónak mutatom magam idős koromhoz. 28 Készséges szívvel és bátorsággal halok tisztes halált a magasztos és szent törvényekért, hogy nemes példát adjak az ifjaknak.« E szavak után azonnal a vesztőhelyre hurcolták. 29 Azok pedig, akik vezették, és kis idővel előbb még jóindulattal voltak irányában, haragra gerjedtek azok miatt a szavak miatt, amelyeket mondott, mert azt gondolták, hogy kevélységből mondta azokat. 30 Amikor aztán az ütések következtében már-már a halálán volt, felsóhajtott és így szólt: »Uram! Te, aki birtokában vagy a szent tudásnak, te jól tudod, hogy én, bár megmenekülhettem volna a haláltól, kínos fájdalmakat szenvedek testemben, irántad való félelemből azonban készségesen viselem el őket lelkemben.« 31 Így halt meg, és halálának emlékét mint a hősiesség és bátorság példaképét hagyta hátra nemcsak az ifjaknak, hanem az egész nemzetnek is.

7 **A hét testvér és édesanyjuk vértanúsága** 1 Történt pedig, hogy elfogtak hét testvért is anyjukkal együtt. Ostorral és szíjjal verette őket a király, hogy a törvényben tiltott sertéshúsevésre kényszerítse őket. 2 Ekkor közülük az első így szólt: »Mit akarsz velünk és mit kívánsz tudni tőlünk? Mi készek vagyunk inkább meghalni, mint megszegni az atyáinknak adott isteni törvényeket.« 3 Erre a király elrendelte haragjában, hogy tüzesítsenek meg serpenyőket és rézüstöket. Alighogy ezek áttüzesedtek, 4 annak, aki először szólt, kivágatta a nyelvét, lenyúzatta a fejbőrét, és lemetszette keze- és lábafejét a többi testvére és anyja szeme láttára. 5 Amikor aztán már mindene meg volt csonkítva, odavitette a tűzhöz és elevenen megsüttette a serpenyőben. S mialatt ebben sokáig kínlódott, a többiek egymást így biztatták anyjukkal együtt, hogy csak bátran menjenek a halálba: 6 »Az Úr Isten az igazságra tekint, és megkönyörül rajtunk, mint ahogy büntetést hirdető énekében kijelentette Mózes: `Meg fog könyörülni szolgáin.'« 7 Miután az első ily módon meghalt, a következőt vitték megcsúfítani. Hajastól lenyúzták a fejbőrét, aztán megkérdezték, nem akar-e enni, mielőtt megkínozzák tagonként egész testét. 8 Ő azonban saját nyelvén így szólt: »Nem teszem.« Ezért aztán ő is ugyanazokat a kínzásokat szenvedte el sorjában, mint az első.

9 Azután halálraváltan így szólt: »Te gonosz! A jelen életben ugyan elveszítesz minket. A
világ Királya azonban a föltámadásban örök életre kelt minket, mivel az ő törvényeiért
halunk meg.« 10 Utána a harmadikat csúfították el. Ez, mihelyt felszólították, mindjárt
kidugta a nyelvét, bátran odanyújtotta a kezét, 11 és bizalommal eltelve így szólt: »Az égből
kaptam ezeket. Ezért Isten törvényeiért lemondok róluk, mert bízom benne, hogy úgyis
visszakapom ezeket Tőle.« 12 A király pedig és az övéi megcsodálták az ifjú lelkierejét,
hogy szinte semmibevette a kínzásokat. 13 Ennek elhunyta után a negyediket kínozták meg
hasonló módon. 14 Ez, amikor már halálán volt, így szólt: »Vigasztalás azok számára, akik
az emberek által halnak meg, hogy bízván bízhatnak Istenben, aki újra feltámasztja majd
őket. Neked azonban nem lesz feltámadásod az életre.« 15 Aztán odahozták az ötödiket is,
hogy megkínozzák. Ez a királyra tekintett, 16 és így szólt: »Bár halandó vagy, mégis van
hatalmad arra, hogy kényed-kedved szerint bánj az emberekkel. Ne gondold azonban, hogy
Isten elhagyta népünket. 17 Várj csak türelemmel! Meglátod te még az ő nagy hatalmát,
amikor sanyargatni fog majd téged utódoddal együtt.« 18 Ezután elővezették a hatodikat, s ő
haldokolva így szólt: »Ne ámítsd magadat hiába! Mi ugyanis önmagunk miatt szenvedjük
ezeket, mert vétkeztünk Istenünk ellen. Ezért történtek velünk ilyen csodálatraméltó dolgok.
19 Te azonban, aki Istennel mered felvenni a harcot, ne hidd, hogy büntetlen maradsz.!«

20 De különösképpen csodálatra méltó, és a jók emlékezetére érdemes az anya, aki
Istenbe vetett bizodalmában hősies lelkülettel viselte el azt, hogy egy napon hét fiát látta
elveszni. 21 Bölcsességgel telve, mindegyiküket a saját nyelvén lelkesen buzdította, az
asszonyi lelkülettel a férfias bátorságot egyesítve 22 így szólt hozzájuk: »Nem tudom, mi
módon jelentetek meg méhemben. Nem én ajándékoztam nektek szellemet, lelket és életet,
és nem én illesztettem össze egyikteknek sem a tagjait, 23 hanem a világ Teremtője, aki
megalkotta az embert eredetébe, és mindennek megadja létét. S ő irgalmasságában vissza is
adja nektek lelketeket és életeteket, ha ti most föláldozzátok magatokat törvényeiért.«
24 Antióchosz pedig, bár látta, hogy megvetik őt, anélkül, hogy törődött volna a
gyalázkodónak szavaival, nemcsak szóval biztatta a még életben lévő fiatalabb testvért,
hanem esküvel ígérte neki, hogy gazdaggá és boldoggá teszi, felveszi barátai sorába és
megadja neki azt, amire szüksége van, ha elpártol atyáinak törvényeitől. 25 S mivel az ifjú
semmiképpen sem adta ehhez a beleegyezését, a király odahívatta az anyát, és unszolta őt,
hogy segítse megmenteni az ifjút. 26 Amikor aztán már sok szóval biztatta, az megígérte,
hogy a lelkére fog beszélni fiának. 27 Aztán lehajolt hozzá, és a kegyetlen zsarnok
megcsúfolására saját nyelvén így szólt: »Fiam! Légy irgalommal hozzám! Kilenc hónapig
méhemben hordoztalak, három esztendeig szoptattalak, tápláltalak és mind ez ideig
neveltelek. 28 Kérlek, fiam! Tekints az égre, a földre és mindenre, ami bennük van, és értsd
meg, hogy mindezt, valamint az emberi nemet is a semmiből teremtette Isten. 29 Ne félj
tehát ettől a hóhértól, hanem légy méltó testvéreidhez! Osztozz a sorsukban, és szenvedd el
a halált, hogy egykor, az irgalmasság idején testvéreiddel együtt visszakapjalak téged is!«
30 Miközben ezeket mondta, így szólt az ifjú: »Mire vártok? Én nem engedelmeskedem a
király parancsának, hanem a törvény parancsának, amit Mózes adott nekünk. 31 Te pedig, a
héberek minden bajának szerzője, nem kerülöd el Isten kezét. 32 Mi a mi bűneink miatt
szenvedjük ezeket. 33 Istenünk ugyanis rövid időre megharagudott ránk. Ezért fenyít és
büntet minket. De ismét megengesztelődik majd szolgáival szemben. 34 Te pedig, aki
őrjöngsz az ő szolgái ellen, ne áltasd magadat hiábavaló módon, hiú reményekkel, te gonosz
és legelvetemültebb valamennyi ember között. 35 Még nem kerülted el a mindenható és
mindentlátó Isten ítéletét. 36 Testvéreim csekély szenvedés árán a szövetségi ígéreteknek
lettek részeseivé az örök életben. Terád pedig Isten ítélete által felfuvalkodottságodnak
méltó büntetése vár. 37 Én testvéreimhez hasonlóan atyáim törvényeiért odaadom lelkemet
és testemet. Csak arra kérem Istent, hogy minél előbb könyörüljön meg népünkön, téged

pedig kínok és csapások árán arra a vallomásra bírjon, hogy egyedül ő az Isten. 38 Szűnjék
meg irántam és testvéreim iránt a Mindenható haragja, amely méltán szállt egész
nemzetünkre.« 39 Erre magánkívül lett haragjában a király, és vele szemben még
kegyetlenebbül dühöngött, mint bármelyikkel szemben, mert nagyon zokon vette, hogy
kigúnyolták. 40 Meghalt tehát ez is az Úrba vetett teljes bizalmában, ártatlanul. 41 Végül, a
fiai után az anyát is kivégezték. 42 De legyen elég ennyi az áldozatokról és a borzalmas
kínzásokról.

JERUZSÁLEM FELSZABADÍTÁSA: 8,1-10,8

8 **Makkabeus Júdás felkelése** 1 Makkabeus Júdás pedig, és az övéi titkon eljárogattak
a falvakba, összehívták rokonaikat meg barátaikat, és maguk köré gyűjtötték azokat, akik
hűen kitartottak a zsidó vallás mellett. Így hatezer embert szedtek össze. 2 Aztán az Úrhoz
kiáltottak, hogy tekintsen le a mindenki által legázolt népre. Könyörüljön meg az
istentelenektől meggyalázott templomon. 3 Legyen irgalommal a végromláshoz és a
pusztuláshoz közel álló város iránt, és hallja meg a hozzá kiáltó vér szavát. 4 Emlékezzék
meg az ártatlan kisdedek becstelen legyilkolásáról, az ő nevét sértő istenkáromlásokról, s
mutassa ki haragját ezek miatt. 5 Mikor aztán a Makkabeus sereget gyűjtött, nem bírtak vele
a pogányok, mert irgalomra fordult Isten haragja. 6 Váratlanul meglepte a falvakat és a
városokat, s felgyújtotta azokat. Megszállt alkalmas helyeket, és nem csekély csapást mért
az ellenségre. 7 Kiváltképpen éjszakánként járt ilyen portyázásokra. El is terjedt
hősiességének a híre mindenfelé.

Júdás győzelme Nikánor és más ellenségek felett 8 Amikor pedig Fülöp azt látta, hogy
ez a férfi lassanként eredményt ér el, és többnyire szerencsésen jár el dolgaiban, írt
Ptolemajosznak, Cöleszíria és Fönícia kormányzójának, hogy küldjön segítséget a király
ügye érdekében. 9 Az mindjárt elküldte Nikánort, Patroklosz fiát, legbensőbb bizalmasainak
egyikét. Rábízott nem kevesebb, mint húszezer fegyveres embert, akiket különböző
nemzetekből toboroztak össze, azzal, hogy irtsa ki a zsidók egész nemzetségét. Melléadta
Gorgiászt, egy vitéz és hadban igen jártas férfit. 10 Nikánor elhatározta, hogy azt a kétezer
talentumnyi adót, amelyet a rómaiaknak köteles fizetni a király, zsidó rabszolgák eladásából
fedezi. 11 El is küldött tüstént a tengerparti városokba azzal a felszólítással, hogy
vásároljanak zsidó rabszolgákat. Kilencven rabszolgát ígért egy talentumért. Nem is sejtette,
hogyan fogja ezt megtorolni rajta a Mindenható. 12 Amikor Júdás értesült Nikánor
jöveteléről, közölte ezt a vele lévő zsidókkal. 13 Erre néhányan közülük, azok a kislelkűek,
akik nem bíztak Isten igazságosságában, elmenekültek. 14 Mások ellenben mindent eladtak,
amijük még megmaradt, és esengve kérték az Urat, hogy szabadítsa meg őket az istentelen
Nikánortól, aki már eladta őket, mielőtt megütköztek volna. 15 S ha nem is őértük, de
legalább a szövetségért, amit atyáikkal kötött, tegye ezt meg, és az ő szent és magasztos
nevéért, amit viselnek. 16 Majd a Makkabeus összehívta a hozzá hű hétezer embert, és arra
buzdította őket, hogy ne legyenek békés hajlammal az ellenség iránt, és ne ijedjenek meg az
igaztalanul rájuk támadó ellenség tömegétől, hanem harcoljanak bátran. 17 Álljon szemük
előtt az a gyalázat, mellyel azok galádul illették a szent helyet, és az az erőszakoskodás,
amit elkövettek a megcsúfolt városon, valamint az ősi rendelkezések felforgatása. 18 »Azok
ugyanis – mondta – a fegyverekben és a bátorságban bizakodnak, mi azonban a mindenható
Úrban reménykedünk, aki nemcsak a ránk rontó ellenséget, hanem az egész világot is meg
tudja semmisíteni egyetlenegy intésével.« 19 Aztán emlékeztette őket Istennek arra a
segítségére, amelyet az atyákkal szemben gyakorolt: így Szanherib esetére, amikor
száznyolcvanötezer ember veszett el; 20 meg arra az ütközetre, amelyet a galatákkal vívtak
Babilóniában, amikor a harc hevében meginogtak harctársaiknak, a Makedónoknak sorai, és

ők, mindössze hatezren, az égből küldött segítséggel levertek százhúszezer embert, és ennek
következtében igen gazdag javak birtokába jutottak. 21 Ezekből a szavakból bátorságot
merítettek és készek voltak meghalni a törvényekért és a hazáért. 22 Egy-egy csapat élére
vezérül testvéreit állította: azaz Simont, Józsefet és Jonatánt, és mindegyikük alá ezerötszáz
embert rendelt. 23 Ezután Eleazár felolvasott nekik a szent könyvből, és kiadta a jelszót:
Isten segítségével! Akkor ő a sereg élére állva megütközött Nikánorral. 24 Mivel
megsegítette őket a Mindenható, lemészároltak több mint kilencezer embert;
megsebesítették és megcsonkították Nikánor seregének javarészét, és az egészet futásba
kergették. 25 Miután elvették azok pénzét, akik azért jöttek, hogy őket megvásárolják, jó
darabig űzőbe vették a menekülőket. 26 Az idő rövidsége miatt azonban visszatértek, mert
közvetlenül szombat előtt álltak, s így nem folytatták az üldözést. 27 Még összehordták
azonban azok fegyvereit és zsákmányát, azután szombatot ültek és áldották az Urat, aki
szabadulást hozott számukra azon a napon, és kezdte kiárasztani irgalmasságát rájuk. 28 A
szombat elmúltával aztán odaadták a zsákmány egy részét a megkínzottaknak, az árváknak
és az özvegyeknek, a többit pedig maguk meg övéik számára tartották meg. 29 Ezek
végeztével közös imát mondtak mindannyian, és kérték a könyörületes Urat, hogy
engesztelődjék meg végleg szolgáival szemben.

30 Azok közül, akik Timóteus és Bakhidész oldalán ellenük harcoltak, több mint
húszezer embert öltek meg. Hatalmukba kerítettek erős várakat is. Aztán szétosztották a
gazdag zsákmányt, egyenlő részt juttatva a megkínzottaknak, az árváknak és az
özvegyeknek, sőt az öregeknek is. 31 Minden fegyverüket, amelyet gondosan összeszedtek,
alkalmas helyre rakták; a zsákmány többi részét pedig Jeruzsálembe vitték. 32 Megölték
Filarhészt is, Timóteus egyik gonosz emberét, aki nagyon zaklatta a zsidókat. 33 A
diadalünnep alkalmával pedig elégették Jeruzsálemben Kallisztenészt, aki elégette a szent
kapukat, ekkor pedig egy lakóházba menekült. Méltó bérrel fizettek tehát neki
istentelenségéért.

34 Az elvetemült Nikánort is, aki ezer kereskedőt hozott, hogy a zsidókat eladják,
35 mély megalázás érte az Úr segítségével azok részéről, akiket semmibe sem vett. Ledobta
ugyanis díszes ruháját, és az országon át menekülve, egymagában érkezett Antióchiába, és
igen boldogtalan volt seregének elvesztése miatt. 36 Azt ígérte, hogy a jeruzsálemi
foglyokból fizeti majd meg a rómaiak adóját, és most nyíltan hirdette, hogy a zsidóknak
Isten az oltalmazójuk, ezért nem lehet őket megsebesíteni, ha megtartják az általa rendelt
törvényeket.

9 **Isten megbünteti a pogány királyt** 1 Ebben az időben Antióchosz kudarccal tért
vissza Perzsiából. 2 Benyomult ugyanis a Perzepolisznak elnevezett városba és kísérletet tett
arra, hogy kirabolja a templomot és hatalmába kerítse a várost. A tömeg azonban fegyvert
ragadott, és ők futásnak eredtek. Így történt, hogy a megfutamított Antióchosznak csúfosan
kellett visszavonulnia. 3 Amikor pedig Ekbatanához közeledett, tudomására jutott, hogy
hogyan járt Nikánor meg Timóteus. 4 Erre haragra lobbant és elhatározta, hogy ezért a
gyalázatért, ami azok részéről érte, akik megszalasztották, a zsidókon tölti ki a bosszúját.
Kiadta tehát a parancsot, hogy szünet nélkül hajtsák kocsiját és így tegyék meg az utat. Az
égi ítélet azonban már lesújtani készült rá, mert dölyfösen azt mondta: »A zsidók temetőjévé
teszem Jeruzsálemet, ha odaérek.«

5 Izrael Istene, a mindent látó Úr azonban gyógyíthatatlan és észre nem vehető
csapással sújtott le rá. Alighogy befejezte ugyanis e szavait, borzalmas fájdalom fogta el
beleiben, és szörnyű belső kínok gyötörték. 6 És méltán! Hiszen olyan sok és újfajta
kínzással gyötört meg másokat bensejükben. Mégsem hagyott fel gonoszságával, 7 hanem
gőggel telve, indulatában tüzet lihegett a zsidókra és kiadta a parancsot, hogy még

gyorsabban hajtsanak. Történt pedig, hogy a nagy iramban kiesett a kocsiból, súlyosan
megütötte testének tagjait és kínokban gyötrődött. 8 Lám, emberfölötti kevélységgel telve
azt hitte magáról, hogy a tenger hullámainak is parancsol, és mérleggel mérheti a magas
hegyeket, most pedig a földön terült el, és hordozható ágyon volt kénytelen vitetni magát, és
így saját maga tett bizonyságot Isten nyilvánvaló erejéről. 9 Férgek is hemzsegtek az
istentelennek testében, és bár még életben volt, fájdalmak közepette darabokban mállott le a
húsa, úgyhogy a szagától és bűzétől megundorodott a sereg. 10 Kevéssel előtte azt hitte,
hogy elérheti az ég csillagait is, most pedig kibírhatatlan szagát nem tudta elviselni senki
sem.

11 Az isteni csapás súlya alatt aztán, amikor már pillanatról-pillanatra növekedtek
fájdalmai, alábbhagyott a nagy kevélységgel, és kezdett önismeretre térni. 12 S amikor már
maga sem bírta ki saját szagát, így szólt: »Illő dolog, hogy alávesse magát az ember
Istennek, és halandó létére ne képzelje magát egyenlőnek Istennel.« 13 Azután az Úrhoz
imádkozott a gonosz, de az már nem könyörült meg rajta. 14 Annak a városnak, ahová
sietett, hogy földig lerontsa és sírhalommá változtassa, most vissza akarta adni a
szabadságát. 15 Azt ígérte most, hogy a zsidókat, akikről azt mondta, hogy az elföldelésre
sem tartja őket méltóknak, hanem odahányja majd őket a madaraknak és a vadaknak
zsákmányul, és csecseműstül kiirtja őket, Athén polgáraival helyezi egy sorba. 16 A szent
templomot, amelyet azelőtt kifosztott, a legjelesebb ajándékokkal ékesíti fel, a szent
edényeket megsokasítja, az áldozatokkal járó költségeket pedig a saját jövedelmeiből fedezi.
17 Sőt, mi több: ő maga is zsidóvá lesz, és bejárja majd a föld minden helyét és hirdeti Isten
hatalmát.

18 Mivel azonban nem csillapodott a fájdalma – utolérte ugyanis Isten igazságos
ítélete –, reménytelen helyzetében ilyen kérlelő levelet írt a zsidóknak: 19 »Antióchosz király
és fővezér üdvözli a legjobb polgárokat, a zsidókat és nekik jó egészséget meg boldogságot
kíván! 20 Ha jól vagytok ti is, meg fiaitok is és kedvetek szerint megy minden, igen nagy
hálát adunk. 21 Én ugyan betegen fekszem, de azért szeretettel gondolok rátok. Amikor
visszatértem a perzsa tartományokból, súlyos betegségbe estem. Ezért szükségesnek véltem,
hogy gondoskodjam a közjóról. 22 Nem mintha feladnám magamat illetően a reményt,
hiszen nagyon bízom benne, hogy kigyógyulok betegségemből. 23 Ám megfontoltam azt,
hogy atyám is, amikor hadat vezetett a felső tartományokba, kijelölte utódát az
uralkodásban, 24 hogy abban az esetben, ha valami váratlan dolog történne, vagy szomorú
hír érkeznék, tudják a tartományok lakói, kit illet a legfőbb hatalom, és ne
nyugtalankodjanak. 25 Ezenfölül arra is gondoltam, hogy a közeli fejedelmek és a
szomszédok lesik az alkalmas pillanatot és figyelik a dolgok kimenetelét. Ezért fiamat,
Antióchoszt rendeltem királynak, akit, amikor a felső tartományokban hadakoztam,
gyakorta ajánlottam soknak közületek. Neki az itt mellékelt iratot küldtem. 26 Hozzátok
fordulok tehát és kérlek titeket: emlékezzetek meg a közösségnek és az egyeseknek jutott
jótéteményekről, és mindenki tartson ki hűségesen mellettem és fiam mellett. 27 Bízom
ugyanis benne, hogy szándékom szerint szelíden és emberségesen jár majd el és jó
viszonyban lesz veletek.«

28 Így tehát a gyilkos és istenkáromló rettenetes csapástól sújtva – mint ahogyan ő is
elbánt másokkal –, szánalmas halállal fejezte be életét idegenben, a hegyek között.
29 Holttestét magával vitte tejtestvére, Fülöp, aki – mivel félt Antióchosz fiától – elment
Egyiptomba, Ptolemajosz Filométorhoz.

10 **A templom megtisztítása és újraszentelése** 1 Makkabeus pedig és a társai az Úr
segítségével újra hatalmukba kerítették a templomot és a várost, 2 lerombolták az idegenek
által a tereken felállított oltárokat meg a bálványszentélyeket. 3 Aztán megtisztították a

templomot, készítettek egy másik oltárt, tüzet csiholtak tűzkőből és két esztendő után újra
bemutatták az áldozatokat, égették a tömjént és a mécseseket, és kihelyezték a kitett
kenyereket. 4 Ezek végeztével földre borulva kérték az Urat, hogy ne jussanak többé ilyen
bajba, és ha vétkeznek is, elnézően büntesse őket és ne adja őket a pogányok és az
istenkáromlók kezére. 5 A templom megtisztítása ugyanazon a napon történt, mint amelyen a
pogányok megszentségtelenítették, vagyis Kiszlev havának huszonötödik napján. 6 Vigasság
közepette nyolc napon át ünnepeltek, mint a sátoros ünnepen. Közben pedig arra gondoltak,
hogy nemrég még vadállatok módjára a hegyek között és barlangokban kellett megülniük a
sátoros ünnepet. 7 Ezért faágat, zöld lombot és pálmalevelet hordoztak körül és hálálkodtak
Annak, aki megengedte, hogy megtisztítsák szent helyét. 8 Ugyanakkor közös határozattal
eldöntötték és elrendelték, hogy az egész zsidó nép minden esztendőben megülje e napokat.
9 Így végezte be tehát életét az Epifánésznek nevezett Antióchosz.

ESEMÉNYEK ANTIÓCHOSZ EUPÁTOR URALKODÁSA ALATT: 10,10-13,26

Antióchosz Eupátor uralkodni kezd 10 Most pedig elbeszéljük Eupátornak, az
istentelen Antióchosz fiának a történetét; a háborús szenvedéseket azonban csak röviden
adjuk elő. 11 Ő trónralépése után bizonyos Líziászra, a föníciai és a szíriai sereg fővezérére
bízta az ország ügyeit. 12 Ptolemajosz ugyanis, akit Makrónnak is neveztek, arra törekedett,
hogy – főleg a velük szemben elkövetett gazságok miatt – igazságot tegyen a zsidóknak, és
békésen intézze el ügyeiket. 13 Ezért aztán a király barátai beárulták Eupátornál. Különben is
mindenfelé árulónak mondták, mert otthagyta a Filométor által rábízott Ciprust és
Antióchosz Epifánészhez ment át, de attól is elpártolt. Méreggel vetett véget életének.

Küzdelem az idúmeaiakkal és Timóteussal 14 Gorgiász pedig, amikor annak a
vidéknek parancsnokává lett, felfogadott zsoldosaival gyakran háborgatta a zsidókat. 15 A
zsidók azonban, akik kedvező fekvésű várak birtokában voltak, befogadták azokat, akiket
kiűztek Jeruzsálemből, és felkészültek a harcra. 16 Makkabeus emberei ekkor imádkoztak és
kérték az Urat, hogy legyen a segítőjük. Majd megrohanták az idúmeaiak erősségeit, 17 és
heves támadással hatalmukba kerítették a helyeket. Aki kezükbe esett, azt megölték, és
összesen nem kevesebb, mint húszezer embert mészároltak le. 18 Amikor pedig többen két
jól megerősített toronyba menekültek, amelyek mindennel el voltak látva, ami az
ellenálláshoz szükséges, 19 Makkabeus azok megostromlására otthagyta Simont, Józsefet
meg Zakeust és elég sokat az emberei közül, ő maga pedig odament hadakozni, ahol
nagyobb szükség volt rá. 20 Simon emberei azonban kapzsiságtól vezéreltetve, hagyták
megvesztegetni magukat a toronyban lévők közül egyesektől, és hetvenezer didrachma
fejében néhányat szökni engedtek közülük. 21 Mikor Makkabeus megtudta, hogy mi történt,
összehívta a hadsereg vezéreit, és azzal vádolta őket, hogy pénzért adták el a testvéreket,
mert szabadon engedték ellenségeiket. 22 Majd kivégeztette az árulókat és csakhamar
hatalmába kerítette a két tornyot. 23 Minthogy pedig minden fegyveres vállalkozása sikerrel
járt, több, mint húszezer embert mészárolt le a két erősségben.

24 Timóteus pedig, akit korábban már megvertek a zsidók, nagyszámú zsoldos sereget
gyűjtött egybe, Ázsiából lovasságot vont össze, és elindult, hogy fegyverrel elfoglalja
Júdeát. 25 Közeledtére Makkabeus és a társai könyörögtek az Úrhoz, port szórtak a fejükre,
zsákkal övezték ágyékukat, 26 és odaborultak az oltár lábához, hogy – amint a törvény
mondja – nekik irgalmas, ellenségeiknek azonban ellensége és ellenfeleiknek ellenfele
legyen. 27 Az imádság végeztével aztán megragadták fegyverüket, messze eltávoztak a
várostól, és csak akkor állapodtak meg, amikor már közel voltak az ellenséghez.
28 Hajnalhasadáskor aztán mindkét oldalról megkezdték a támadást. Győzelmüknek és

sikerüknek vitézségük mellett az Úr volt a záloga. Amazoknál az indulat volt a hadban a vezér. 29 Amikor aztán már hevesen dúlt a harc, azt látta az ellenség, hogy aranyzablás lovakon öt ragyogó férfi jön az égből, és élére áll a zsidóknak. 30 Ketten közülük közrefogták Makkabeust, oltalmazták fegyverükkel és sértetlenül megőrizték. Az ellenségre azonban nyilakat és villámokat szórtak. Erre azok megvakítva és zavarba ejtve a földre hullottak. 31 Húszezer-ötszáz gyalogost és hatszáz lovast mészároltak le.

32 Timóteus Gézerbe menekült, egy megerősített várba, amelynek Khereász volt a parancsnoka. 33 Makkabeus és a társai hevesen ostromolták a várat négy napig. 34 A bentlévők azonban bizakodva a hely erősségében, módfelett gyalázkodtak és szórták az istentelen beszédeket. 35 De ötödik napra virradóra a Makkabeussal lévő ifjak közül húszan, felháborodva az istenkáromláson, vitézül a falhoz nyomultak, és bátor szívvel előre törtetve, felkapaszkodtak rá. 36 Ugyanígy mások is felmásztak és nekiláttak, hogy felgyújtsák a tornyokat meg a kapukat, és elevenen égessék el az istenkáromlókat. 37 Két egész napon át rombolták a várat. Timóteust, akit egy rejtekhelyen találtak, megölték, és meggyilkolták testvérét, Khereászt meg Apollófánészt is. 38 Ezek végeztével dicsőítő és hálaadó énekekkel áldották az Urat, aki nagy dolgot cselekedett Izraelben és győzelmet szerzett számukra.

11 **Júdás legyőzi Líziászt** 1 Kevéssel ezután Líziász, a király gyámja, rokona és főtisztje, mivel nagyon bántották a történt események, 2 összegyűjtött nyolcvanezer embert az egész lovassággal együtt, és felvonult a zsidók ellen. A terve az volt, hogy beveszi és pogányok lakóhelyévé teszi a várost, 3 a pogányok többi szentélyéhez hasonlóan pénzgyűjtésre használja fel a templomot, és évenként áruba bocsátja a papi tisztséget. 4 Isten hatalmára azonban egyáltalában nem gondolt, hanem szertelen önámítással csak a gyalogosok tömegében, a lovasok ezreiben és a nyolcvan elefántban bizakodott. 5 Betört Júdeába, felvonult Bétszúr ellen, ami Jeruzsálemtől öt stádiumnyi távolságban, hegyszorosban épült, és ostrom alá vette a várat. 6 Amikor Makkabeus és a társai megtudták, hogy ostromolja a várakat, az egész néppel együtt siránkozás és könnyhullatás közepette kérték az Urat, hogy jó angyalt küldjön Izrael megmentésére. 7 Majd maga Makkabeus ragadott elsőnek fegyvert, és arra buzdította a többieket is, hogy vele együtt szálljanak szembe a veszedelemmel, és vigyenek segítséget testvéreiknek. 8 Amikor aztán készséges szívvel együtt kivonultak, Jeruzsálemnél megjelent és élükre állt egy lovas, hófehér köntösben, aranyos fegyverzetben, lándzsát forgatva kezében. 9 Ekkor közösen áldották a könyörületes Urat mindannyian, és annyira nekibátorodtak lelkükben, hogy készek lettek volna nemcsak embereken, hanem a legvadabb állatokon, sőt vasfalakon is áttörni. 10 Bátran meneteltek, mert volt segítőjük az égből, és az Úr könyörületes volt irányukban. 11 Majd oroszlánok módjára hirtelen lendülettel rárontottak az ellenségre. Leterítettek közülük tizenegyezer gyalogost és ezerhatszáz lovast. 12 A többit pedig megszalasztották mind. Igen sokan azonban csak sebesülten és fegyverük nélkül tudtak megmenekülni. Maga Líziász is csak csúfos megfutamodás árán mentette meg életét.

Líziász békét köt a zsidókkal 13 Ő egyébként nem volt értelmetlen ember, mert amikor szenvedett és vereségén töprengett, megértette, hogy legyőzhetetlenek a héberek, ha a mindenható Isten segítségére támaszkodnak. Ezért hozzájuk küldött, 14 és biztosította őket, hogy helyt ad minden jogos követelésnek, és a király kegyét is megnyeri számukra. 15 Makkabeus a közjóra való tekintettel engedett Líziász kérésének. S a király megadta azt, amit Makkabeus írásban követelt Líziásztól a zsidók számára.

16 Líziásznak a zsidókhoz írt levele így szólt: »Líziász üdvözli a zsidó népet! 17 Megbízottjaitok, János és Abesszalóm átnyújtottak egy írást és benne azt kérték, hogy

teljesítsem azt, amit előadtak. 18 Én erre azt, amit a király elé kellett vinnem, eléje
terjesztettem, s ő meg is adta, amit lehetett. 19 Ha hűségesek maradtok az állam ügyeihez,
továbbra is azon leszek, hogy a javatokat szolgáljam. 20 Az egyes dolgokról egyébként
szóbeli megbízást adtam nekik is, meg az én követeimnek is, hogy élőszóval beszéljék meg
azokat veletek. 21 Legyetek jó egészségben! A száznegyvennyolcadik esztendőben,
Dioszkórosz hó huszonnegyedik napján.«

22 A király levele így szólt: »Antióchosz király üdvözli testvérét, Líziászt! 23 Miután
atyánk az istenek közé felvétetett, nekünk az az óhajunk, hogy mindenki zavartalanul éljen
országunkban és szorgosan járhasson dolgai után. 24 Értesültünk azonban arról, hogy a
zsidók a görögök vallására való áttérésükhöz nem adták meg atyámnak beleegyezésüket,
hanem saját szokásaik mellett kívánnak kitartani, és ezért tőlünk törvényes szokásaik
engedélyezését kérik. 25 Az a kívánságunk, hogy ez a nép is békében élhessen. Ezért
elhatároztuk és elrendeltük, hogy adják vissza nekik templomukat, hogy így őseik szokásai
szerint élhessenek. 26 Jól teszed tehát, ha elküldesz hozzájuk és jobbodat nyújtod nekik,
hogy elhatározásunk ismeretében jókedvűek legyenek és a saját javukon fáradozzanak.«

27 A királynak a zsidókhoz írt levele pedig így szólt: »Antióchosz király üdvözli a
zsidók nagytanácsát és a többi zsidót! 28 Ha jól vagytok, akkor úgy vagytok, ahogy mi
kívánjuk. Mi magunk is jól vagyunk. 29 Elénk járult Menelaosz és azt mondta, hogy vissza
akartok térni a tieitekhez, akik nálunk vannak. 30 Ennélfogva azoknak, akik Xántikosz hó
harmincadik napja előtt hazatérnek, jobbunkat nyújtjuk. Egyben biztosítjuk őket, 31 hogy a
zsidók saját étkezési és egyéb törvényeik szerint élhetnek, mint korábban. Meggondolatlanul
elkövetett cselekedetei miatt pedig senki sem fog közülük semmiféle zaklatást szenvedni.
32 Egyúttal elküldtük Menelaoszt, hogy megnyugtasson titeket. 33 Legyetek jó egészségben!
A száznegyvennyolcadik esztendőben, Xántikosz hó tizenötödik napján.«

34 A rómaiak is küldtek levelet, s ez így szólt: »Kvintusz Memmiusz és Títusz
Maníliusz, a rómaiak követei üdvözlik a zsidó népet! 35 Mindazt, amit Líziász, a király
rokona engedélyezett nektek, mi is engedélyezzük. 36 Amiről pedig jónak látta, hogy a király
elé vigye, azt gondosan vitassátok meg magatok között; azután küldjetek hamarosan valakit,
hogy azt határozhassuk, ami javatokra válik. Mi ugyanis útban vagyunk Antióchia felé.
37 Siessetek tehát a válasszal, hogy megtudjuk mi is, mi a kívánságtok! 38 Legyetek jó
egészségben! A száznegyvennyolcadik esztendőben, Xántikosz hó tizenötödik napján.«

12 **Bosszú Joppében és Jamniában** 1 E szerződések megkötése után Líziász a
királyhoz ment, a zsidók pedig visszatértek, hogy földjüket műveljék. 2 De az egyes
területek parancsnokai, azaz Timóteus és Apollóniosz, Gennajosz fia, továbbá Jeromos és
Démofón, s rajtuk kívül Nikánor, a ciprusiak vezére nem hagytak nekik nyugtot és békét.
3 Joppe lakói pedig a következő gyalázatos tettet követték el. Meghívták a náluk lakó
zsidókat, hogy szálljanak fel feleségestül és gyermekestül a készenlétben tartott kis hajókra,
mintha semmiféle ellenséges szándékkal sem lennének irányukban, 4 hanem a város közös
határozata alapján cselekednének. A zsidók a béke kedvéért gyanútlanul ráálltak. Erre azok
a mélyre eveztek és elsüllyesztettek közülük nem kevesebb, mint kétszáz embert. 5 Amikor
Júdás értesült a honfitársain elkövetett kegyetlenségről, elmondta ezt a vele lévő
embereknek. Majd segítségül hívta Istent, az igazságos bírót, 6 és elindult testvéreinek
gyilkosai ellen. Éjnek idején felgyújtotta a kikötőt és elégette a kis hajókat. Azokat pedig,
akik megmenekültek a tűztől, lemészárolta karddal. 7 Ennek végeztével elvonult azzal a
szándékkal, hogy újra visszatér és kiirtja Joppe valamennyi lakóját. 8 Ekkor azonban azt a
hírt kapta, hogy Jamnia lakói ugyanezen a módon akarnak cselekedni a náluk lakó
zsidókkal. 9 Rárontott tehát éjnek idején Jamnia lakóira is, lángba borította a kikötőt a
hajókkal együtt, úgyhogy a tűz fénye kétszáznegyven stádiumnyi távolságban,

Jeruzsálemben is látható volt.

Júdás hadjáratai a Jordán túloldalán 10 Amikor aztán Timóteus ellen vonultak, és már
kilenc stádiumnyira voltak onnan, arabok támadtak rá ötezer emberrel és ötszáz lovassal.
11 A harc heves volt, de Isten segítségével szerencsés véget ért. Az arabok vereséget
szenvedtek, és akik életben maradtak, arra kérték Júdást, hogy nyújtsa nekik jobbját, és
ígéretet tettek, hogy legelő jószágot adnak, és egyéb dolgokban is a kezére járnak. 12 Júdás
pedig, mert úgy látta, hogy valóban szolgálatára lehetnek sok dologban, békét ígért. Majd
szerződést kötöttek és azok visszatértek sátraikba. 13 Ezután rajtaütött egy hidakkal és
falakkal körülvett erős városon, amelyben mindenféle fajta pogány népség lakott. A neve
Kaszfin volt. 14 Lakói a fal erősségében és élelmiszerkészletükben bízva, csak lomhán
védekeztek, s átkozódásokkal ingerelték Júdást, káromolták Istent és bűnös dolgokat
beszéltek. 15 Makkabeus azonban a világ nagy uralkodóját hívta segítségül, aki Józsue
idejében faltörő kosok és hadigépek nélkül döntötte le Jerikót, majd vad iramban a falakra
rontott. 16 Az Úr akaratából be is vette a várost és szörnyű vérfürdőt rendezett. Olyannyira,
hogy úgy látszott, mintha a két stádium szélességű szomszédos tó a meggyilkoltak vérétől
telt volna meg.

17 Innen hétszázötven stádiumra távoztak és Karakába érkeztek, azokhoz a zsidókhoz,
akiket tubániaknak hívnak. 18 Timóteussal azokon a helyeken nem kerültek szembe. Ez
ugyanis anélkül, hogy végzett volna valamit, igen erős őrséget hagyott vissza egy helyen, és
elvonult. 19 Dosziteosz és Szoszipater, Makkabeus vezérei azonban lemészárolták azt a
tízezer embert, akiket Timóteus visszahagyott a várban. 20 Közben Makkabeus csatasorba
állította a vele lévő hatezer embert, hadirendekbe osztotta őket, és felvonult Timóteus ellen,
aki százhúszezer gyalogossal és kétezer-ötszáz lovassal rendelkezett. 21 Amikor Timóteus
értesült Júdás megérkezéséről, előreküldte az asszonyokat, a gyermekeket és a többi
népséget egy Kárnion nevű várba. Ez ugyanis bevehetetlen és a meredek szakadékok miatt
nehezen hozzáférhető volt. 22 Amint aztán feltűnt Júdás első csapata, a mindent látó Isten
megjelenése miatt félelem szállta meg az ellenséget és futásnak eredtek. Az egyik ide
szaladt, a másik oda, úgyhogy nemegyszer a saját embereik terítették le és sebezték meg
őket tulajdon kardjukkal. 23 Júdás pedig heves iramban rájuk rontott, lesújtott a gonoszokra
és leterített közülük harmincezer embert. 24 Maga Timóteus is Dosziteosz és Szoszipater
embereinek kezébe esett, és hosszan könyörögve kérte őket, hogy engedjék el élve, hiszen a
keze között vannak a zsidók közül soknak a szülei és testvérei, akik az ő halála
következtében elvesznének. 25 Amikor aztán megesküdött, hogy a megállapodás értelmében
hazabocsátja azokat, a testvérek megmenekülése érdekében sértetlenül elengedték.

26 Júdás azután Kárnajim és Atargation ellen vonult, és megölt huszonötezer embert.
27 Ezek megszalasztása és megölése után seregével Efron megerősített városa ellen indult,
amelyben különféle nemzetekből való csapatok tanyáztak. A fal mentén erős ifjak álltak és
vitézül védekeztek; bent pedig sok volt a hadigép meg a lövedék. 28 Ők azonban segítségül
hívták a Mindenhatót, aki erejével összeroppantja az ellenség hatalmát. Be is vették a
várost, és leterítettek a bentlévők közül huszonötezer embert. 29 Innen Szkitopoliszba
mentek, ami Jeruzsálemtől hatszáz stádiumra volt. 30 Az ott lakó zsidók tanúsították, hogy
Szkitopolisz lakói jóindulattal voltak irányukban, és még a szerencsétlenség idején is
emberségesen bántak velük. 31 Ezért köszönetet mondtak nekik és biztatták őket, hogy
továbbra is jóindulattal legyenek nemzetükkel szemben. Ezt követően Jeruzsálembe
vonultak, mert közel volt már a hetek ünnepe.

A hűtlen zsidók megbüntetése; áldozat a holtakért 32 Pünkösd után pedig Gorgiász,
Idúmea helytartója ellen mentek. 33 Ez háromezer gyalogossal és négyszáz lovassal vonult
ki. 34 Ekkor az történt, hogy az összecsapás után elestek néhányan a zsidók közül. 35 Ekkor

Bakénor egyik lovasa, egy Dosziteosz nevű vitéz férfi megragadta Gorgiászt azzal a szándékkal, hogy élve keríti kézre. De rárontott egy trákiai lovas és levágta karját. Így Gorgiász Máresába menekült. 36 Eszdrin emberei pedig elgyöngültek a tartós küzdelemben. Erre Júdás az Úrhoz kiáltott, hogy segítőjük és vezérük legyen a harcban. 37 Majd hazai nyelven, énekszóval harci kiáltásba kezdett, és futásba kergette Gorgiász katonáit. 38 Júdás pedig összegyűjtötte seregét és Adullám városába vezette. A hetedik nap elérkeztével szokás szerint megtisztultak és ugyanott megülték a szombatot. 39 A rákövetkező napon azután elment Júdás az embereivel, hogy elhozza az elesettek holttesteit, és eltemesse őket szüleik mellé a családi sírokba. 40 Ekkor azonban a jamniai bálványok fogadalmi tárgyait találták a megöltek alsóruhája alatt, pedig hát ilyenektől a törvény eltiltja a zsidókat. Erre mindnyájuk előtt világossá lett, hogy ezért kellett elesniük.

41 Ekkor mindannyian áldották az Úr igazságos ítéletét, aki napvilágra hozta a rejtett dolgokat. 42 Majd imára tértek és azt kérték, hogy feledésbe menjen az elkövetett bűn. A hős Júdás pedig intette a népet, hogy óvakodjék a bűntől. Hiszen tulajdon szemükkel látják, hogy mi történt az elesettek bűne miatt. 43 Majd gyűjtést rendezett, és tizenkétezer ezüst drachmát küldött Jeruzsálembe, hogy áldozatot mutassanak be a megholtak bűneiért, mert helyesen és jámborul gondolkodott a feltámadásról. 44 Ha nem remélte volna ugyanis, hogy az elesettek fel fognak támadni, felesleges és hiábavaló dolog lett volna imádkozni a halottakért. 45 Tekintetbe vette ezenkívül azt is, hogy azokra, akik istenfélően hunytak el, igen nagy jutalom vár: 46 ez szent és üdvös gondolat. Azért végzett engesztelést a halottakért, hogy bűneiktől megszabaduljanak.

13 **Eupátor támadása Jeruzsálem ellen** 1 A száznegyvenkilencedik esztendőben Júdás arról értesült, hogy Antióchosz Eupátor sereggel közeledik Júdea ellen, 2 és vele együtt a gyámja is, Líziász, az ország kormányzója száztízezer gyalogossal, ötezer lovassal, huszonkét elefánttal és háromszáz kaszás-szekérrel. 3 Hozzájuk csatlakozott Menelaosz is, aki nagy álnokságában kérésekkel ostromolta Antióchoszt, nem hazájának szabadulása érdekében, hanem abban a reményben, hogy elnyeri a legfőbb tisztséget. 4 A királyok Királya azonban felgerjesztette Antióchosz indulatát a gonosztevő ellen. Líziász ugyanis besúgta a királynak, hogy minden bajnak ő a szerzője. Erre ő megparancsolta, hogy a náluk érvényes szokás szerint ragadják meg és ott helyben öljék meg. 5 Volt pedig azon a helyen egy ötven könyök magas torony, amely meredek szakadékba tekintett alá, mely mindenfelől hamuval volt telerakva. 6 Ebbe dobatta bele a szentségtörőt, mert mindannyian követelték vesztét. 7 Így kellett tehát meghalnia a törvényszegőnek. Még csak földbe sem temették Menelaoszt. 8 Egészen méltó volt ez, mivel sokat vétkezett Isten oltára ellen, amelynek szent a tüze és a hamuja. Ezért ítélték arra, hogy hamuban lelje halálát.

9 A király pedig esztelen dühvel közeledett, és el volt szánva, hogy még apjánál is kegyetlenebb lesz a zsidókkal szemben. 10 Mikor Júdás értesült erről, megparancsolta a népnek: kiáltson éjjel-nappal az Úrhoz, hogy – mint mindig – most is segítse meg őket; 11 hiszen attól kell félniük, hogy elrabolják tőlük a törvényt, a hazát és a szent templomot. De azt se engedje meg, hogy a nép, amely rövid idő óta kissé fellélegzett, újra az istenkáromló pogányok kezére kerüljön. 12 Így is tettek mindnyájan együtt. A földre leborulva, siránkozás és böjtölés mellett három napon át szüntelenül irgalomért esedeztek az Úrhoz. Majd felszólította őket Júdás, hogy készüljenek fel. 13 Ő maga a vénekkel együtt úgy határozott, hogy még mielőtt a király betör seregével Júdeába és elfoglalja a várost, kivonul, és az Úr ítéletére bízza az ügyben a döntést. 14 Istennek, a világ teremtőjének tulajdonított tehát minden hatalmat. Majd buzdította övéit, hogy harcoljanak vitézül és halálukig álljanak helyt a törvényekért, a templomért, a városért, a hazáért meg a polgárokért. Azután felállította Modinnál a seregét, 15 és kiadta övéinek a jelszót: »Istennél a győzelem!« Majd kiválasztotta a legbátrabb ifjakat, éjnek idején megrohanta a királyi sátrat, és megölt a

táborban négyezer embert. Megölte a legnagyobb elefántot is, a rajta ülőkkel együtt. 16 S
miközben igen nagy félelem és zűrzavar töltötte meg az ellenség táborát, ők feladatuk
sikeres végrehajtása után elvonultak. 17 Ez hajnalhasadáskor történt, az Úr segítsége és
oltalma mellett.

18 A király pedig, miután ízelítőt kapott a zsidók elszántságából, csellel törekedett
elfoglalni a megerősített helyeket. 19 Felvonult Bétszúr, a zsidók erős vára ellen, de
megfutamították. Ismét támadt, de visszaverték. 20 A bentlévőket pedig Júdás ellátta a
szükséges dolgokkal. 21 Ekkor a zsidók seregéből egy bizonyos Rodokosz hadititkokat árult
el az ellenségnek. Ám utánanyomoztak, megfogták és bebörtönözték.

22 A király eközben másodszor is tárgyalt a bétszúriakkal. Jobbját nyújtotta, és ők
elfogadták. Majd elvonult 23 és harcba bocsátkozott Júdással, de vereséget szenvedett.
Amikor aztán arról értesült, hogy a kormányzónak visszahagyott Fülöp lázadást szított
Antióchiában, rémületében jó szóval fordult a zsidókhoz, engedett követeléseiknek, és eskü
alatt megígért mindent, ami jogosnak látszott. A kibékülés után áldozatot mutatott be,
tiszteletet tanúsított a templom iránt és ajándékokat adott. 24 Megölelte Makkabeust és
Ptolemaisztól egészen a gerréniekig helytartóvá és fejedelemmé tette meg őt; 25 majd elment
Ptolemaiszba. Ptolemaisz lakói azonban fel voltak háborodva a békekötés miatt, és
méltatlankodásukban a szerződés megsemmisítésére törtek. 26 Ekkor az emelvényre lépett
Líziász, feltárta a helyzetet, és lecsillapította a népet. Azután visszatért Antióchiába. Így
folyt le a király felvonulása és visszatérése.

NIKÁNOR HADJÁRATA: 14,1-15,36

14 **Alkímosz főpap áskálódása** 1 Három esztendő elmúltával aztán Júdás és a társai
arról értesültek, hogy Demetriosz, Szeleukosz fia hatalmas sereggel és hajóhaddal befutott
Tripolisz kikötőjébe, megszállta a kedvező helyeket, 2 és elfoglalta az országot
Antióchosztól meg hadvezérétől, Líziásztól. 3 Egy bizonyos Alkímosz pedig, aki egyszer
már főpap volt, de a pogányokkal való keveredés idején önként beszennyezte magát, mivel
úgy látta, hogy másképpen nem tud érvényesülni és hozzáférkőzni az oltárhoz, 4 a
százötvenedik esztendőben Demetriosz elé járult. Vitt neki aranykoszorút, pálmalevelet és
olajágakat, amelyek úgy néztek ki, mintha a templomból lennének. Aznap azonban még
csendben maradt. 5 De jó alkalom nyílt esztelensége számára akkor, amikor Demetriosz
meghívta a tanácsba és megkérdezte tőle, milyen dolgokkal és tervekkel foglalkoznak a
zsidók. 6 Erre ő így felelt: »Azok, akiket a zsidók haszidoknak hívnak, és akiknek
Makkabeus Júdás a vezérük, háborúra uszítanak, lázadásokat szítanak és nem engedik, hogy
az ország nyugalomban maradjon. 7 Engem is csalárdul megfosztottak atyáim méltóságától –
a főpapságról beszélek –, és azért jöttem ide, 8 hogy elsősorban hűségesen szolgáljam a
királyt, másodsorban pedig gondoskodjam polgártársaimról is. Egész népünk ugyanis nem
csekély mértékben szenved az ő elvetemültségük miatt. 9 Kérlek azért, királyom, érdeklődj
közelebbről az egyes dolgok iránt, és mindenfelé annyira ismeretes emberiességeddel tedd
magadévá az országnak és a népnek az ügyét. 10 Amíg ugyanis életben van Júdás, addig
lehetetlen, hogy békességben legyen az ország.«

11 E beszéd végeztével a többi barátja, akik Júdás ellenségei voltak, még jobban
felizgatták Demetrioszt. 12 Erre az legott elküldte Nikánort, az elefántok felügyelőjét
vezérnek Júdeába 13 azzal a paranccsal, hogy Júdást fogja el, a társait pedig szórja szét, és
tegye meg Alkímoszt a fölséges templom főpapjává. 14 Erre azok a pogányok, akik
elmenekültek Júdás elől Júdeából, csapatostul csatlakoztak Nikánorhoz, abban a reményben,
hogy a zsidók nyomorgatása és veresége nekik javukra fog szolgálni.

Nikánor és Júdás barátsága 15 Mikor a zsidóknak hírül vitték Nikánor közeledtét és a
pogányok egybesereglését, port szórtak fejükre és Ahhoz könyörögtek, aki arra választotta
ki népét, hogy örökre megtartsa, és nyilvánvaló jelekkel megoltalmazza osztályrészét. 16 A
vezér parancsára aztán tüstént felkerekedtek és Desszau váránál találkoztak. 17 Simon, Júdás
testvére Nikánorral került szembe, de az ellenség hirtelen csöndességétől megrettenve kitért
előle.

18 Nikánor ennek ellenére sem merte véres ütközetben kierőszakolni a döntést, mert
hallott Júdás társainak bátorságáról és arról a hősiességről, amelyet a hazáért vívott
harcokban tanúsítottak. 19 Ezért előre küldte Pozidónioszt, Teodotoszt és Matatiást, hogy
békejobbot nyújtsanak és kapjanak. 20 Miután sokáig tanácskoztak erről, és a vezér a
sereggel is közölte a dolgot, mindnyájan egyhangúlag úgy határoztak, hogy bele kell
egyezni a békekötésbe. 21 Kijelöltek tehát egy napot, hogy azon titkos tárgyalást
folytassanak egymással. Erre széket hoztak mindegyiküknek és felállították nekik. 22 Júdás
közben kiadta a parancsot, hogy alkalmas helyeken fegyveresek legyenek készenlétben, arra
az esetre, ha az ellenség részéről valami hirtelen baj fenyegetne. A tárgyalás azonban
zavartalanul folyt le. 23 Majd Jeruzsálemben időzött Nikánor, de semmi igaztalan dolgot sem
cselekedett, sőt elbocsátotta az összegyűjtött csapatokat is. 24 Júdást mindenkor szívből
kedvelte. Jóindulattal volt a férfi iránt, 25 és azt tanácsolta neki, hogy vegyen feleséget és
nemzzen fiúkat. Ő meg is házasodott, békében élt, és jó viszonyban voltak egymással.

Júdás és Nikánor szembefordul egymással 26 Mikor Alkímosz az ő kölcsönös
barátságukról és szövetségükről értesült, elment Demetrioszhoz, és ezt jelentette: Nikánor az
ellenséghez húz, mert az ország ellen fondorkodó Júdást jelölte ki utódjának. 27 A király erre
haragra lobbant, és a gonosz rágalmaktól indíttatva írt Nikánornak és kijelentette, hogy
nagyon neheztel a barátságos szerződés miatt; ezért elrendeli, hogy Makkabeust bilincsbe
verve küldje azonnal Antióchiába. 28 Mikor ezt Nikánor megtudta, nagyon zavarba jött, mert
nehezére esett érvénytelennek nyilvánítania a megállapodást, hiszen az az ember semmiféle
jogtalanságot nem követett el ellene. 29 Mivel azonban a királlyal szembeszállni nem
lehetett, kereste az alkalmat, hogy végrehajtsa a parancsot. 30 Makkabeusnak azonban
feltűnt, hogy Nikánor nyersebben bánik vele, és megszokott találkozásaik alkalmával
merevebb a viselkedése vele szemben. Ebből megértette, hogy nem jelent jót számára ez a
barátságtalanság. Ezért maga mellé vett néhányat övéi közül és elrejtőzött Nikánor elől.
31 Mikor ez rájött, hogy az a férfi bátran túltett az eszén, elment a legdicsőbb és legszentebb
templomhoz, és a papoknak, akik éppen a szokásos áldozatot mutatták be, kiadta a
parancsot: adják ki neki azt a férfit. 32 Amikor azok esküvel erősítették, hogy nem tudják,
hol van, akit keres, kiterjesztette kezét a templom felé, 33 megesküdött és mondta: »Ha ki
nem adjátok nekem Júdást bilincsbe verve, a földdel teszem egyenlővé Istennek ezt a
szentélyét, tövéből kiásom az oltárt, és Bakhusz atyának szentelem ezt a szent helyet.«
34 Ezeket mondta és eltávozott. A papok erre az ég felé terjesztették kezüket. Ahhoz
kiáltottak, aki mindig oltalmazója volt nemzetüknek és így szóltak: 35 »Mindeneknek Ura,
aki semmiben sem szűkölködsz! Te azt akartad, hogy lakóhelyül templomod legyen
körünkben. 36 Nos tehát, te Szent, aki minden szentség Ura vagy, őrizd meg örökké
szeplőtelenül ezt a hajlékot, amit csak tegnap tisztítottunk meg!«

Radzisz halála 37 Közben feljelentettek Nikánornál egy bizonyos Radzisz nevű férfit
Jeruzsálem vénei közül, aki szerette a várost és jó hírnévnek örvendett. Nemesszívűségéért a
zsidók atyjának nevezték. 38 Már hosszú idő óta eltökélt szándékkal ragaszkodott a zsidó
szokásokhoz, és testestől-lelkestől híve maradt az állhatatos kitartásnak. 39 Mivel pedig
Nikánor ki akarta mutatni gyűlöletét a zsidókkal szemben, ötszáz katonát küldött, hogy

fogják el őt. 40 Azt gondolta ugyanis, hogy nagy csapást mér a zsidókra, ha őt kelepcébe
csalja. 41 Amikor aztán felkészült a csapat, hogy megrohanja a házát, bezúzza a kaput és
tüzet vigyen oda, s már majdnem elfogták, ő a kardjába dőlt. 42 Nemeslelkűségében ugyanis
inkább meg akart halni, mint gonosztevők kezére kerülni és származásához méltatlan
bánásmódban részesülni. 43 Mivel azonban sietségében eltévesztette a döfést, a csapat pedig
már benyomult az ajtókon, merészen a falra rohant és férfiasan levetette magát a csapat
közé. 44 Ezek hirtelen utat engedtek zuhanásának, s ő nyakszirtjére esett. 45 Még mindig volt
azonban benne élet. Hirtelen talpra ugrott, és bár erősen patakzott a vére, nagyon súlyos
sebeiben átfutott a tömegen 46 s már-már elvérezve, egy kiugró sziklára állt, kitépte beleit, és
azokat mindkét kezével a tömeg közé hajította. Közben pedig arra kérte az élet és a lélek
Urát, hogy ezeket majd adja újra vissza neki. Így fejezte be az életét.

15 **Nikánor gonoszsága** 1 Akkor jelentették Nikánornak, hogy Júdás Szamaria
helységeiben tartózkodik. Erre úgy határozott, hogy szombati napon minden erővel rátámad.
2 Ekkor egyes zsidók, akik kényszerűségből vele vonultak, azt mondták: »Ne cselekedj ilyen
kegyetlen és embertelen módon! Tartsd tiszteletben a szent napot, és tiszteld Azt, aki
mindent lát!« 3 A szerencsétlen erre azt kérdezte: »Van-e az égben uralkodó, aki a szombat
megszentelését megparancsolta?« 4 Amikor pedig azt felelték: »Maga az élő Úr, aki az
égben uralkodik, parancsolta meg, hogy a hetedik napot meg kell ülni«, 5 ő így szólt: »A
földön pedig én uralkodom és én parancsolom meg, hogy fegyvert kell ragadni és szolgálni
kell a király ügyét.« De nem tudta keresztülvinni a tervét.

Júdás buzdítja a harcosokat 6 Míg ugyanis Nikánor mérhetetlen gőgjében
felfuvalkodva már azt tervezte, hogy nyilvános emléket állít a Júdás felett aratott
diadalának, 7 Makkabeus teljes bizalommal szüntelenül abban reménykedett, hogy Istentől
jön majd segítség számára. 8 Ezért biztatta övéit, hogy ne féljenek a pogányok támadásától.
Gondoljanak inkább arra a segítségre, amely az égből jött számukra, és bízzanak abban,
hogy a Mindenható most is megadja neki a győzelmet. 9 Majd a törvényből és a prófétákból
vett szavakkal szólt hozzájuk és figyelmeztette őket korábban vívott harcaikra, és így tovább
növelte harci készségüket. 10 De nem csupán feltüzelte a lelküket, hanem egyúttal a szemük
elé állította a pogányok hűtlenségét és esküszegését is, 11 és így fegyverrel látta el
mindegyiküket, de nem a pajzs meg a lándzsa védelmével, hanem igen találó szavakkal és
intésekkel. Emellett mindannyiuk örömére elmondott egy hitelt érdemlő álmot is.

12 A látomás ez volt: Oniás, az egykori főpap, egy derék, jóságos, tisztes megjelenésű
és szelíd erkölcsű, szépszavú és gyermekkorától fogva erényes életű férfi, kiterjesztette
kezét, hogy imádkozzék a zsidók egész népéért. 13 Majd megjelent mellette egy másik
élemedett korú, csodálatos ragyogással övezett, igen díszes külsejű férfi is. 14 Oniás ekkor
megnyitotta száját és így szólt: »Testvéreinek és Izrael népének barátja ez. Ő az, aki sokat
imádkozik a népért és az egész szent városért: Jeremiás ő, az Isten prófétája.« 15 Erre
Jeremiás kinyújtotta jobbját, aranykardot adott át Júdásnak és ezt mondta: 16 »Vedd ezt a
szent kardot, Isten ajándékát! Vele tönkrevered majd népemnek, Izraelnek ellenségeit.«

17 Fellelkesedtek tehát Júdás igen szép szavaitól, amelyek alkalmasak voltak arra,
hogy felélesszék a harci vágyat és bátorságra tüzeljék az ifjak lelkét. El is határozták, hogy
támadásba mennek és vitézül harcolnak. Hadd hozza meg a vitézség a döntést az ügyben,
hiszen a szent város meg a templom forgott veszedelemben. 18 Mert nem is annyira
feleségükért, gyermekeikért, testvéreikért meg rokonaikért aggódtak, hanem a legnagyobb
és legfőbb gondot a szent templom okozta nekik. 19 De nem kevésbé aggódtak a városban
lévők is azok miatt, akik ütközet előtt álltak. 20 Így várták mindnyájan az elkövetkező
döntést. Már fel is vonult az ellenség, csatarendben állt a sereg, s a vadállatok és a lovasok
is elfoglalták alkalmas helyüket. 21 Ekkor Makkabeus, látva a közeledő tömeget, sokféle

fegyverzetével és dühös vadállataival, kiterjesztette kezét az ég felé, és a csodatevő Úrhoz
kiáltott, aki nem a fegyverek ereje, hanem tulajdon akarata szerint juttatja a rá méltóknak a
diadalt. 22 Imádságában ezt mondta: »Uram! Te Hiszkijának, Júdea királyának idejében
angyalodat küldted el és megöltél Szanherib táborában száznyolcvanötezer embert. 23 Küldd
most is elénk, egek Ura, jó angyalodat! Hadd ijedjenek és rettenjenek meg hatalmas
karodtól, 24 és féljenek azok, akik istenkáromló módon szent népedre törnek!« Ezekkel a
szavakkal fejezte be imádságát.

Nikánor veresége és halála 25 Közben Nikánor trombitaharsogás és harci dal mellett
közeledett seregével, 26 Júdás pedig, és a társai Istenhez kiáltottak és imádkozva mentek a
harcba. 27 Kezükkel harcoltak, szívükben pedig az Úrhoz imádkoztak, s így nem kevesebb,
mint harmincötezer embert terítettek le. Nagyon megörvendeztette ugyanis őket Isten
segítsége. 28 Amikor aztán a küzdelem befejezése után vígan elvonultak, észrevették
fegyverzetében az elesett Nikánort. 29 Erre lárma és ujjongó kiáltozás közepette saját
nyelvükön áldották a mindenható Urat. 30 Júdás pedig, aki mindenképpen kész volt testét és
lelkét odaadni polgártársaiért, megparancsolta, hogy vágják le Nikánor fejét meg kezét a
karjával együtt, és vigyék el Jeruzsálembe. 31 Amikor aztán odaérkezett, összehívta
honfitársait, és az oltár elé állította a papokat. Majd elküldött a Várban lévőkért is, 32 és
megmutatta nekik Nikánor fejét és elvetemült kezét, amit ő elbizakodottan és dicsekvő
módon nyújtott ki a mindenható Isten szent háza ellen. 33 Aztán kivágatta az istentelen
Nikánor nyelvét, és odadobatta darabokban a madaraknak. Az őrjöngőnek kezét pedig
kifüggesztette a templom előtt.

34 Ekkor mindannyian ezekkel a szavakkal dicsőítették az ég Urát: »Áldott legyen az,
aki megszentségtelenítés nélkül őrizte meg szent helyét!« 35 Nikánor fejét azután Isten
segítségének világos és nyilvánuló jeleként kitűzette a Vár fokára. 36 Majd közös
elhatározással abban állapodtak meg mindannyian, hogy ez a nap semmiképpen se maradjon
megünneplés nélkül. Ünneppé avatták tehát a szír nyelven ádárnak nevezett hónap
tizenharmadik napját, vagyis a Mardókeus-nap előtt való napot.

UTÓSZÓ: 15,37-39

37 Így folytak le a Nikánorral történt dolgok. Mivel pedig a zsidók attól az időtől
kezdve a város birtokában vannak, ezzel befejezem elbeszélésemet. 38 Ha ez a történethez
illően szépen sikerült, úgy óhajtásom teljesült. Ha pedig kevésbé jól, azt is meg kell
bocsátani nekem. 39 Miként ugyanis nem kellemes mindig csak bort, avagy mindig csak
vizet inni, de jól esik úgy élni velük, hogy összevegyítjük őket, akként az olvasó sem leli
gyönyörűségét abban, ha az elbeszélés mindvégig tökéletes.

Ez legyen befejezése a műnek.

Mt 1:1 Jézus Krisztus nemzetségtáblája, aki Dávidnak, Ábrahám fiának a fia.
Mt 1:2 Ábrahám nemzette Izsákot; Izsák nemzette Jákobot; Jákob pedig nemzette Júdát és ennek testvéreit;
Mt 1:3 Júda nemzette Fáreszt és Zárát Támártól; Fáresz nemzette Ezront; Ezron nemzette Arámot;
Mt 1:4 Arám nemzette Aminádábot; Aminádáb nemzette Nahsont; Nahson nemzette Szálmont;
Mt 1:5 Szálmon nemzette Boózt Ráhábtól; Boóz nemzette Obedet Rúttól; Obed nemzette Jesszét; Jessze pedig nemzette Dávid királyt.
Mt 1:6 Dávid nemzette Salamont Uriás feleségétől;
Mt 1:7 Salamon nemzette Roboámot; Roboám nemzette Ábiát; Ábia nemzette Ászát.
Mt 1:8 Ásza nemzette Jozafátot; Jozafát nemzette Jórámot; Jórám nemzette Oziját;
Mt 1:9 Ozija nemzette Jótámot; Jótám nemzette Ácházt; Ácház nemzette Hiszkiját;
Mt 1:10 Hiszkija nemzette Manasszét; Manassze nemzette Ámont; Ámon nemzette Joziját;
Mt 1:11 Jozija pedig nemzette Joakint és ennek testvéreit a Babilonba való áttelepítéskor.
Mt 1:12 A Babilonba való áttelepítés után Joakin nemzette Salátielt; Salátiel nemzette Zerubbábelt;
Mt 1:13 Zerubbábel nemzette Ábiudot; Ábiud nemzette Eljakimot; Eljakim nemzette Ázort;
Mt 1:14 Ázor nemzette Szádokot; Szádok nemzette Ákimot; Ákim nemzette Eliúdot;
Mt 1:15 Eliúd nemzette Eleazárt; Eleazár nemzette Mattánt; Mattán nemzette Jákobot.
Mt 1:16 Jákob pedig nemzette Józsefet. Ő volt a férje Máriának, akitől született Jézus, akit Krisztusnak neveznek.
Mt 1:17 Az összes nemzedék tehát Ábrahámtól Dávidig tizennégy nemzedék; Dávidtól a Babilonba való áttelepítésig tizennégy nemzedék; és a Babilonba való áttelepítéstől Krisztusig tizennégy nemzedék.
Mt 1:18 Jézus Krisztus születése pedig így történt: Anyja, Mária el volt jegyezve Józseffel. Mielőtt egybekeltek volna, kitűnt, hogy méhében fogant a Szentlélektől.
Mt 1:19 József pedig, a férje, igaz ember lévén, nem akarta őt hírbe hozni, ezért elhatározta, hogy titokban bocsátja el.
Mt 1:20 Amikor ezeket forgatta szívében, íme, az Úr angyala álmában megjelent neki és így szólt: »József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami őbenne fogantatott, a Szentlélektől van.
Mt 1:21 Fiút fog szülni, és a Jézus nevet adod neki, mert ő szabadítja meg népét bűneitől.«
Mt 1:22 Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék az Úr szava, amit a próféta által mondott:
Mt 1:23 »Íme, a szűz méhében fogan és fiút szül, s a nevét Emmánuelnek fogják hívni«. Ez azt jelenti: Velünk az Isten.
Mt 1:24 József pedig fölkelt álmából és úgy tett, amint az Úr angyala megparancsolta neki. Magához vette feleségét,
Mt 1:25 de nem ismerte meg őt, amíg az meg nem szülte a fiút; és a Jézus nevet adta neki.
Mt 2:1 Amikor Heródes király napjaiban Jézus megszületett a júdeai Betlehemben, íme, napkeletről bölcsek érkeztek Jeruzsálembe,
Mt 2:2 és megkérdezték: »Hol van a zsidók most született királya? Mert láttuk csillagát felkeltében, és eljöttünk, hogy hódoljunk neki.«
Mt 2:3 Amikor Heródes király meghallotta ezt, nyugtalanság fogta el, és vele együtt egész Jeruzsálemet.
Mt 2:4 Azután összegyűjtötte a nép minden főpapját és írástudóját, és tudakozódott tőlük, hogy hol kell megszületnie a Krisztusnak.
Mt 2:5 Azok ezt felelték neki: »A júdeai Betlehemben, mert így van megírva a próféta által:
Mt 2:6 'És te Betlehem, Júda földje, semmiképp sem vagy a legkisebb Júda fejedelmi városai között, mert belőled támad majd a fejedelem, aki pásztora lesz népemnek, Izraelnek'«
Mt 2:7 Akkor Heródes titokban magához hívta a bölcseket, és pontosan megtudakolta tőlük a csillag megjelenésének idejét.
Mt 2:8 Azután elküldte őket Betlehembe ezekkel a szavakkal: »Menjetek, tudakozódjatok pontosan a gyermek felől, és amikor megtaláltátok, jelentsétek nekem, hogy én is elmenjek és hódoljak neki.«
Mt 2:9 Azok pedig, miután meghallgatták a királyt, elmentek. És íme, a csillag, amelyet felkeltében láttak, előttük haladt, majd mentében megállt fent, ahol a kisgyermek volt.
Mt 2:10 Mikor a csillagot meglátták, örvendeni kezdtek igen nagy örömmel.
Mt 2:11 Azután bementek a házba. Meglátták a kisgyermeket anyjával, Máriával, és a földre borulva hódoltak neki. Majd felnyitották kincsesládáikat és adományokat ajánlottak föl neki, aranyat, tömjént és mirhát.
Mt 2:12 Mivel álmukban intést kaptak, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza országukba.
Mt 2:13 Miután ők elvonultak, íme, az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában és így szólt: »Kelj föl, vedd magad mellé a gyermeket és anyját, és menekülj Egyiptomba! Maradj ott, amíg nem szólok neked! Heródes ugyanis keresni fogja a kisgyermeket, hogy megölje őt.«
Mt 2:14 Erre ő fölkelt, éjjel maga mellé vette a gyermeket és anyját, és eltávozott Egyiptomba.
Mt 2:15 Ott volt Heródes haláláig, hogy beteljesedjék az Úr szava, amit a próféta által mondott: »Egyiptomból hívtam ki fiamat«
Mt 2:16 Akkor Heródes, látva, hogy kijátszották a bölcsek, nagy haragra lobbant, és embereit elküldve megölette az összes fiúgyermeket Betlehemben és annak egész környékén kétévestől lefelé, annak az időnek megfelelően, amelyet megtudakolt a bölcsektől.
Mt 2:17 Így beteljesedett az ige, amit Jeremiás próféta mondott:
Mt 2:18 'Hang hallatszik Rámában, nagy sírás és jajgatás: Ráchel siratja fiait, és nem akar vigasztalódni, mert nincsenek többé'
Mt 2:19 Amikor Heródes bevégezte életét, íme, az Úr angyala megjelent álmában Józsefnek Egyiptomban
Mt 2:20 és így szólt: »Kelj föl, vedd magad mellé a kisgyermeket és anyját, és menj Izrael földjére. Meghaltak ugyanis, akik a gyermek életére törtek.«
Mt 2:21 Ő fölkelt, maga mellé vette a kisgyermeket és annak anyját, és bement Izrael földjére.
Mt 2:22 Mivel meghallotta, hogy Arkelausz uralkodik Júdeában apja, Heródes helyett, félt odamenni. Miután álmában intést kapott, eltávozott Galilea vidékeire.

Mt 2:23 Odaérve egy Názáretnek nevezett városban telepedett le, hogy így beteljesedjék, amit a próféták mondtak: »Názáretinek fogják hívni.«
Mt 3:1 Azokban a napokban megjelent Keresztelő János, és hirdette Júdea pusztájában:
Mt 3:2 »Térjetek meg, mert elközelgett a mennyek országa.«
Mt 3:3 Ő az, akiről Izajás próféta beszél: »A pusztában kiáltónak szava: 'Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit'«
Mt 3:4 Jánosnak teveszőrből volt az öltözete és bőröv a csípője körül, az étele pedig sáska volt és vadméz.
Mt 3:5 Akkor kiment hozzá Jeruzsálem, az egész Júdea és a Jordán egész környéke.
Mt 3:6 Megkeresztelte őket a Jordán folyóban, és megvallották bűneiket.
Mt 3:7 Amikor pedig látta, hogy a farizeusok és a szaddúceusok közül sokan jönnek, hogy felvegyék a keresztségét, ezt mondta nekik: »Viperák fajzata! Ki tanított titeket menekülni a jövendő haragtól?
Mt 3:8 Teremjétek hát a megtérés méltó gyümölcsét.
Mt 3:9 És ne gondoljátok, hogy azt mondhatjátok magatokban: 'Ábrahám a mi atyánk'. Mert mondom nektek, hogy ezekből a kövekből is képes az Isten gyermekeket támasztani Ábrahámnak.
Mt 3:10 A fejsze már a fák gyökerén van. Minden fát ugyanis, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágnak és tűzre vetnek.
Mt 3:11 Én vízzel keresztellek titeket a megtérésre, de aki utánam jön, erősebb nálam: a saruit sem vagyok méltó hordozni. Ő Szentlélekkel és tűzzel fog megkeresztelni titeket.
Mt 3:12 Szórólapátja a kezében van már, és meg fogja tisztítani szérűjét: összegyűjti búzáját a magtárba, a pelyvát pedig olthatatlan tűzzel elégeti.«
Mt 3:13 Akkor Jézus eljött Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy az megkeresztelje őt.
Mt 3:14 De János igyekezett visszatartani: »Nekem van szükségem arra, hogy megkeresztelkedjem általad, és te jössz hozzám?«
Mt 3:15 Jézus azonban ezt válaszolta neki: »Hagyd ezt most, mert így illik teljesítenünk minden igazságosságot.« Akkor engedett neki.
Mt 3:16 Miután Jézus megkeresztelkedett, mindjárt feljött a vízből, és íme, az ég megnyílt neki, és látta az Isten Lelkét, mint galambot leereszkedni és rászállni.
Mt 3:17 És íme, egy hang hangzott az égből: »Ez az én szeretett fiam, akiben kedvem telik«
Mt 4:1 Akkor a Lélek elvezette Jézust a pusztába, hogy megkísértse az ördög.
Mt 4:2 Miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett.
Mt 4:3 Odajött hozzá a kísértő és ezt mondta neki: »Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek legyenek kenyérré.«
Mt 4:4 De ő ezt válaszolta: »Írva van: 'Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely az Isten szájából származik'«
Mt 4:5 Akkor magával vitte őt az ördög a szent városba, odaállította a templom ormára
Mt 4:6 és azt mondta neki: »Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat! Mert írva van: 'Angyalainak parancsolt felőled: a kezükön hordoznak téged, hogy kőbe ne üssed lábadat'«
Mt 4:7 Jézus ezt mondta neki: »Az is írva van: 'Ne kísértsd az Urat, Istenedet'«
Mt 4:8 Azután magával vitte őt az ördög egy igen magas hegyre. Megmutatta neki a világ összes országát és azok dicsőségét,
Mt 4:9 majd azt mondta neki: »Ezeket mind neked adom, ha leborulva imádsz engem.«
Mt 4:10 Jézus azt felelte neki: »Távozz, Sátán! Mert írva van: 'Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj'«
Mt 4:11 Akkor elhagyta őt az ördög, és íme, angyalok jöttek hozzá és szolgáltak neki.
Mt 4:12 Amikor Jézus meghallotta, hogy Jánost börtönbe vetették, visszavonult Galileába.
Mt 4:13 Elhagyta Názáretet, elment és letelepedett a tengermenti Kafarnaumban, Zebulon és Naftali határában,
Mt 4:14 hogy beteljesedjék, amit Izajás próféta mondott:
Mt 4:15 »Zebulon földje és Naftali földje, a tengeri út, a Jordánon túl, a pogányok Galileája;
Mt 4:16 a nép, amely sötétségben ült, nagy fényt látott, s akik a halál országában és árnyékában ültek: fény virradt rájuk«
Mt 4:17 Ekkor kezdte Jézus hirdetni és mondani: »Térjetek meg, mert elközelgett a mennyek országa.«
Mt 4:18 Amint elhaladt a Galileai tenger mellett, látott két testvért: Simont, akit Péternek hívtak, és Andrást, a testvérét, amint körhálót vetettek a tengerbe; halászok voltak ugyanis.
Mt 4:19 Azt mondta nekik: »Jöjjetek utánam, és én emberek halászává teszlek titeket!«
Mt 4:20 Azok pedig azonnal elhagyták hálóikat és követték őt.
Mt 4:21 Amikor onnan továbbment, látott másik két testvért: Jakabot, Zebedeus fiát, és testvérét, Jánost a hajóban Zebedeussal, az apjukkal, amint javították hálóikat. És őket is hívta.
Mt 4:22 Azok pedig azonnal otthagyták a hajót és apjukat, és követték őt.
Mt 4:23 Jézus ezután bejárta egész Galileát. Tanított a zsinagógáikban, hirdette az ország örömhírét, és meggyógyított minden betegséget és minden bajt a nép között.
Mt 4:24 Elterjedt a híre egész Szíriában, és odavitték hozzá mindazokat, akik rosszul voltak, akiket különféle betegségek és kínok gyötörtek, az ördögtől megszállottakat, holdkórosokat és a bénákat, ő pedig meggyógyította őket.
Mt 4:25 Nagy tömeg követte őt Galileából és a Tízvárosból, Jeruzsálemből, Júdeából és a Jordánon túlról.
Mt 5:1 A tömeget látva fölment a hegyre. Leült, a tanítványai odajöttek hozzá,
Mt 5:2 ő pedig szólásra nyitva ajkát így tanította őket:
Mt 5:3 »Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa.
Mt 5:4 Boldogok, akik sírnak, mert ők vigasztalást nyernek.
Mt 5:5 Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet.
Mt 5:6 Boldogok, akik éhezik és szomjazzák az igazságot, mert ők kielégülést nyernek.
Mt 5:7 Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmat nyernek.
Mt 5:8 Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják Istent.
Mt 5:9 Boldogok a békeszerzők, mert őket Isten fiainak fogják hívni.

Mt 5:10 Boldogok, akiket az igazság miatt üldöznek, mert övék a mennyek országa.
Mt 5:11 Boldogok vagytok, amikor gyaláznak és üldöznek titeket, és hazudozva minden rosszat mondanak rátok miattam.
Mt 5:12 Örüljetek és ujjongjatok, mert jutalmatok nagy a mennyekben; így üldözték ugyanis a prófétákat is, akik előttetek voltak.
Mt 5:13 Ti vagytok a föld sója. De ha a só ízetlenné válik, mivel sózzák meg? Semmire sem jó többé, mint hogy kidobják, és eltapossák az emberek.
Mt 5:14 Ti vagytok a világ világossága. Nem lehet elrejteni a hegyre épült várost.
Mt 5:15 Lámpát sem azért gyújtanak, hogy aztán a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, hogy világítson mindenkinek, aki a házban van.
Mt 5:16 Úgy világítson a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jótetteiteket és dicsőítsék Atyátokat, aki a mennyekben van.
Mt 5:17 Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt vagy a prófétákat; nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy beteljesítsem.
Mt 5:18 Mert bizony, mondom nektek: amíg el nem múlik az ég és a föld, egy i betű vagy egy vesszőcske sem marad el a törvényből, amíg minden be nem teljesedik.
Mt 5:19 Aki tehát egyet is elhagy e legkisebb parancsok közül és úgy tanítja az embereket, azt a legkisebbnek fogják hívni a mennyek országában; aki pedig megteszi és tanítja, azt nagynak fogják hívni a mennyek országában.
Mt 5:20 Mert mondom nektek: ha a ti igazvoltotok nem múlja felül az írástudókét és farizeusokét, semmiképp sem mentek be a mennyek országába.
Mt 5:21 Hallottátok, hogy ezt mondták a régieknek: 'Ne ölj; aki pedig öl, méltó az ítéletre'
Mt 5:22 Én viszont azt mondom nektek, hogy mindenki, aki haragszik testvérére, méltó az ítéletre. Ha valaki azt mondja a testvérének: 'Oktalan', méltó a főtanács ítéletére; aki pedig azt mondja: 'Bolond', méltó a gyehenna tüzére.
Mt 5:23 Amikor tehát fölajánlod adományodat az oltáron, és ott eszedbe jut, hogy testvérednek valami panasza van ellened:
Mt 5:24 hagyd ott az adományodat az oltár előtt, és először menj, békülj ki testvéreddel, s csak akkor menj és ajánld föl adományodat.
Mt 5:25 Egyezz meg ellenfeleddel gyorsan, amíg vele vagy az úton; nehogy ellenfeled átadjon téged a bírónak, a bíró pedig a törvényszolgának, és börtönbe vessenek.
Mt 5:26 Bizony, mondom neked, semmiképp sem jössz ki onnan, amíg meg nem fizeted az utolsó fillért.
Mt 5:27 Hallottátok, hogy ezt mondták a régieknek: 'Ne törj házasságot!'
Mt 5:28 Én viszont azt mondom nektek, hogy mindaz, aki asszonyra néz azért, hogy megkívánja őt, már házasságot tört vele a szívében.
Mt 5:29 Ha pedig a jobb szemed megbotránkoztat téged, vájd ki azt és dobd el magadtól; mert jobb neked, hogy elvesszen egy a testrészeid közül, mint hogy az egész testedet a gyehennára vessék.
Mt 5:30 És ha a jobb kezed megbotránkoztat téged, vágd le azt és dobd el magadtól; mert jobb neked, hogy elvesszen egy a testrészeid közül, mint hogy az egész tested a gyehennára jusson.
Mt 5:31 Azt is mondták: 'Aki elbocsátja feleségét, adjon neki válólevelet'
Mt 5:32 Én viszont azt mondom nektek, hogy mindaz, aki elbocsátja feleségét - kivéve a paráznaság esetét -, házasságtörővé teszi, és aki elbocsátott nővel összeházasodik, házasságot tör.
Mt 5:33 Szintén hallottátok, hogy azt mondták a régieknek: 'Ne esküdj hamisan, hanem add meg az Úrnak, amit esküvel ígértél!'
Mt 5:34 Én viszont azt mondom nektek, hogy egyáltalán ne esküdjetek: se az égre, mert az az Isten trónja,
Mt 5:35 se a földre, mert az az ő lábainak zsámolya, se Jeruzsálemre, mert az a nagy király városa
Mt 5:36 A fejedre se esküdj, mert egyetlen hajszáladat sem tudod fehérré vagy feketévé tenni.
Mt 5:37 Legyen a ti beszédetek: igen, igen, nem, nem; ami ezeknél több, a gonosztól van.
Mt 5:38 Hallottátok, hogy azt mondták: 'Szemet szemért, és fogat fogért'
Mt 5:39 Én viszont azt mondom nektek: ne szálljatok szembe a gonosszal, hanem aki megüt téged a jobb arcodon, fordítsd oda neki a másikat is.
Mt 5:40 És aki el akarja perelni tőled az ingedet, engedd át neki a köpenyedet is;
Mt 5:41 s ha valaki kényszerít téged egy mérföldnyire, menj el vele kettőre.
Mt 5:42 Aki kér tőled, annak adj, és attól, aki kölcsön akar kérni tőled, el ne fordulj.
Mt 5:43 Hallottátok, hogy azt mondták: 'Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet.'
Mt 5:44 Én viszont azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért,
Mt 5:45 hogy fiai legyetek mennyei Atyátoknak, mert ő fölkelti napját a gonoszokra és a jókra, s esőt ad igazaknak és gonoszoknak.
Mt 5:46 Ha ugyanis csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi lesz a jutalmatok? Nemde a vámosok is ugyanezt teszik?
Mt 5:47 És ha csak a testvéreiteket köszöntitek, mi rendkívülit tesztek? Nemde a pogányok is ugyanezt teszik?
Mt 5:48 Ti tehát legyetek tökéletesek, mint ahogy a ti mennyei Atyátok tökéletes.
Mt 6:1 Ügyeljetek, hogy igazvoltotokat ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy csodáltassátok magatokat velük, mert így nem lesz jutalmatok Atyátoknál, aki a mennyben van.
Mt 6:2 Amikor tehát adakozol, ne kürtöltess magad előtt, ahogyan a képmutatók teszik a zsinagógákban és az utcákon, hogy dicsőítsék őket az emberek. Bizony, mondom nektek: megkapták jutalmukat.
Mt 6:3 Amikor te alamizsnát adsz, ne tudja a bal kezed, mit tesz a jobb,
Mt 6:4 hogy adományod rejtve maradjon; Atyád, aki lát a rejtekben, megfizet majd neked.
Mt 6:5 Mikor pedig imádkoztok, ne tegyetek úgy, mint a képmutatók, akik szeretnek a zsinagógákban és a terek sarkán állva imádkozni, hogy feltűnjenek az embereknek. Bizony, mondom nektek: megkapták jutalmukat.

Mt 6:6 Te, amikor imádkozol, menj be a szobádba, zárd be az ajtódat, és így imádkozz Atyádhoz, aki a rejtekben van; akkor Atyád, aki lát a rejtekben, megfizet majd neked.
Mt 6:7 Az imádságban pedig ne fecsegjetek, mint a pogányok, akik úgy gondolják, hogy a bőbeszédűségükért nyernek meghallgatást.
Mt 6:8 Ne hasonlítsatok tehát hozzájuk; mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek őt.
Mt 6:9 Ezért ti így imádkozzatok: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved;
Mt 6:10 jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.
Mt 6:11 Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma;
Mt 6:12 és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek;
Mt 6:13 és ne vígy minket kísértésbe; de szabadíts meg a Gonosztól.
Mt 6:14 Mert ha megbocsátjátok az embereknek botlásaikat, nektek is megbocsát a ti mennyei Atyátok.
Mt 6:15 De ha nem bocsátotok meg az embereknek, Atyátok sem fogja megbocsátani nektek a ti botlásaitokat.
Mt 6:16 Amikor böjtöltök, ne legyetek bús képűek, mint a képmutatók. Ők ugyanis elváltoztatják az arcukat, hogy böjtölésükkel feltűnjenek az emberek előtt. Bizony, mondom nektek: ők megkapták már jutalmukat.
Mt 6:17 Te, amikor böjtölsz, kend meg a fejedet, az arcodat pedig mosd meg.
Mt 6:18 Ne lássák az emberek, hogy böjtölsz, csak Atyád, aki a rejtekben van; és Atyád, aki lát a rejtekben, megfizet majd neked.
Mt 6:19 Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol moly és rozsda emészt, ahol a tolvajok betörnek és lopnak.
Mt 6:20 Gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem moly, sem rozsda nem emészt, és ahol tolvajok nem törnek be és nem lopnak.
Mt 6:21 Mert ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is.
Mt 6:22 A test világossága a szem. Ha tehát a szemed jó, egész tested világos lesz,
Mt 6:23 de ha a szemed rossz, az egész tested sötét lesz. Ha pedig a benned lévő fény sötétség, mekkora lesz akkor a sötétség!
Mt 6:24 Senki sem szolgálhat két úrnak; mert vagy gyűlöli az egyiket, a másikat pedig szereti, vagy tiszteli az egyiket, a másikat pedig megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.
Mt 6:25 Ezért azt mondom nektek: Ne aggódjatok az életetekért, hogy mit egyetek, se a testetekért, hogy mibe öltözködjetek. Nem több az élet az ételnél, a test pedig a ruhánál?
Mt 6:26 Nézzétek az ég madarait: nem vetnek, nem aratnak, csűrökbe sem gyűjtenek, és a ti mennyei Atyátok táplálja őket. Nem értek ti sokkal többet ezeknél?
Mt 6:27 Ki az közületek, aki aggodalmaskodásával képes az életkorához egyetlen könyöknyit hozzátenni?
Mt 6:28 És a ruha miatt miért aggódtok? Nézzétek a mezők liliomait, hogyan növekszenek: nem fáradoznak és nem fonnak;
Mt 6:29 mégis, mondom nektek: még Salamon sem volt dicsősége teljében úgy felöltözve, mint egy ezek közül.
Mt 6:30 Ha pedig a mezei füvet, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, Isten így felöltözteti, mennyivel inkább titeket, kishitűek?
Mt 6:31 Ne aggódjatok tehát és ne mondogassátok: 'Mit együnk?', vagy: 'Mit igyunk?', vagy: 'Mibe öltözködjünk?'
Mt 6:32 Mert ezeket a pogányok keresik. Hiszen tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van.
Mt 6:33 Ti keressétek először az Isten országát és annak igazságát, és mindezt megkapjátok hozzá.
Mt 6:34 Ne aggódjatok tehát a holnapért; a holnap majd aggódik önmagáért. Elég a napnak a maga baja.
Mt 7:1 Ne ítéljetek, hogy el ne ítéljenek titeket.
Mt 7:2 Mert amilyen ítélettel ti ítélkeztek, olyannal fognak megítélni titeket is, és amilyen mértékkel mértek, olyan mértékkel mérnek majd nektek is.
Mt 7:3 Miért látod meg a szálkát testvéred szemében, a saját szemedben meg nem veszed észre a gerendát?
Mt 7:4 Vagy hogyan mondhatod a testvérednek: engedd, hogy kivegyem a szemedből a szálkát, amikor íme, a gerenda ott van a te szemedben?
Mt 7:5 Képmutató! Vesd ki előbb a magad szeméből a gerendát, akkor fogsz majd látni, hogy kivehesd a szálkát testvéred szeméből!
Mt 7:6 Ne adjátok a szent dolgokat kutyáknak, és gyöngyeiteket ne dobjátok a disznók elé, nehogy eltapossák azokat lábukkal, és megfordulva széttépjenek titeket.
Mt 7:7 Kérjetek és adnak nektek, keressetek és találni fogtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek.
Mt 7:8 Mert mindenki, aki kér, kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek ajtót nyitnak.
Mt 7:9 Vagy ki az közületek, aki, ha a fia kenyeret kér tőle, követ ad neki?
Mt 7:10 Vagy ha halat kér, talán kígyót ad neki?
Mt 7:11 Ha tehát ti, akik gonoszok vagytok, tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább fog a ti Atyátok, aki a mennyekben van, jó dolgokat adni azoknak, akik kérik őt?
Mt 7:12 Mindazt, amit szeretnétek, hogy megtegyenek nektek az emberek, tegyétek meg ti is nekik. Mert ez a törvény és a próféták.
Mt 7:13 A szűk kapun át menjetek be, mert széles a kapu és tágas az út, amely a pusztulásba vezet, és sokan vannak, akik bemennek rajta.
Mt 7:14 S milyen szűk a kapu és szoros az út, amely az életre visz, és milyen kevesen vannak, akik megtalálják!
Mt 7:15 Óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik bárányok képében jönnek hozzátok, belül pedig ragadozó farkasok.
Mt 7:16 A gyümölcseikről ismeritek fel őket. Vajon szednek-e a tövisről szőlőt, vagy a bogáncsról fügét?
Mt 7:17 Így minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt terem.
Mt 7:18 A jó fa nem teremhet rossz gyümölcsöt, sem a rossz fa nem teremhet jó gyümölcsöt.
Mt 7:19 Minden fát, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágnak és tűzre vetnek.
Mt 7:20 Tehát a gyümölcseikről ismeritek fel őket.

Mt 7:21 Nem mindenki, aki azt mondja nekem: 'Uram, Uram!', megy be a mennyek országába, csak az, aki megteszi Atyám akaratát, aki a mennyben van.
Mt 7:22 Sokan mondják majd nekem azon a napon: 'Uram, Uram! Nem a te nevedben prófétáltunk, nem a te nevedben űztünk ördögöket, és nem a te nevedben tettünk sok csodát?'
Mt 7:23 Akkor majd kijelentem nekik: 'Sohasem ismertelek titeket. Távozzatok tőlem ti, akik gonoszságot cselekedtetek!'
Mt 7:24 Mert mindenki, aki hallgatja e szavaimat és tettekre váltja azokat, hasonló az okos emberhez, aki a házát sziklára építette.
Mt 7:25 Szakadt a zápor, jött az áradat, fújtak a szelek és nekizúdultak a háznak. De az nem dőlt össze, mert az alapjait sziklára rakták.
Mt 7:26 Mindaz pedig, aki hallgatja e szavaimat, de nem váltja tettekre azokat, hasonlít a balga emberhez, aki a házát homokra építette.
Mt 7:27 Szakadt a zápor, jött az áradat, fújtak a szelek és nekizúdultak a háznak. Az összedőlt, és nagy lett a romlása.
Mt 7:28 Történt pedig, hogy amikor Jézus befejezte ezeket a szavakat, a néptömegek le voltak nyűgözve a tanításától,
Mt 7:29 mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az ő írástudóik.
Mt 8:1 Amikor pedig lejött a hegyről, nagy tömeg követte őt.
Mt 8:2 És íme, odajött egy leprás, leborult előtte és azt mondta: »Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem!«
Mt 8:3 Jézus kinyújtotta a kezét, megérintette őt, és így szólt: »Akarom, tisztulj meg!« Erre az mindjárt megtisztult a leprától.
Mt 8:4 Ekkor Jézus azt mondta neki: »Vigyázz, senkinek se szólj erről, hanem eredj, mutasd meg magadat a papnak és ajánld föl az adományt, amelyet Mózes rendelt, bizonyságul nekik.«
Mt 8:5 Amikor pedig bement Kafarnaumba, odajött hozzá egy százados és kérlelte őt:
Mt 8:6 »Uram, a szolgám a házamban fekszik bénán, és rettenetesen kínlódik.«
Mt 8:7 Azt mondta neki: »Megyek és meggyógyítom.«
Mt 8:8 De a százados így válaszolt: »Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd, és meggyógyul a szolgám.
Mt 8:9 Mert én is hatalom alatt álló ember vagyok, beosztott katonák vannak alattam, és ha azt mondom az egyiknek: 'Menj!', elmegy, vagy a másiknak: 'Gyere!', odajön, a szolgámnak pedig: 'Tedd ezt!', megteszi.«
Mt 8:10 Ennek hallatára Jézus elcsodálkozott, és azt mondta követőinek: »Bizony, mondom nektek: Izraelben nem találtam ekkora hitet senkinél.
Mt 8:11 Mondom nektek: Sokan érkeznek majd keletről és nyugatról, s letelepszenek Ábrahámmal és Izsákkal és Jákobbal a mennyek országában.
Mt 8:12 Az ország fiait pedig kivetik a külső sötétségre. Lesz majd ott sírás és fogcsikorgatás!«
Mt 8:13 Ezután Jézus így szólt a századoshoz: »Menj, és legyen úgy, ahogyan hitted.« És meggyógyult a szolgája abban az órában.
Mt 8:14 Mikor ezután Jézus bement Péter házába, látta, hogy annak anyósa fekszik és lázas.
Mt 8:15 Megérintette a kezét, mire elhagyta a láz. Fölkelt és felszolgált neki.
Mt 8:16 Amikor beesteledett, odahoztak hozzá sok ördögtől megszállottat. Kiűzte szavával a lelkeket, azokat pedig, akiknek valami bajuk volt, meggyógyította,
Mt 8:17 hogy így beteljesedjék, amit Izajás próféta mondott: 'Ő a mi gyengeségeinket magára vette, és betegségeinket hordozta'
Mt 8:18 A körülötte levő tömeg láttán Jézus megparancsolta, hogy menjenek át a túlsó partra.
Mt 8:19 Akkor odajött hozzá egy írástudó és azt mondta neki: »Mester, követlek téged, ahová csak mész.«
Mt 8:20 Jézus azt felelte neki: »A rókáknak odújuk van, az ég madarainak pedig fészkük, az Emberfiának azonban nincs hová lehajtania a fejét.«
Mt 8:21 A tanítványai közül egy másik azt kérte tőle: »Uram, engedd meg nekem, hogy előbb elmenjek, és eltemessem az apámat.«
Mt 8:22 De Jézus azt felelte neki: »Kövess engem, hagyd a halottakra, hogy eltemessék a halottaikat.«
Mt 8:23 Amikor beszállt a bárkába, követték őt a tanítványai.
Mt 8:24 És íme, olyan nagy vihar támadt a tengeren, hogy a bárkát elborították a hullámok. Ő pedig aludt.
Mt 8:25 Odajöttek és felkeltették: »Uram, ments meg, elveszünk!«
Mt 8:26 Ő azt mondta nekik: »Miért vagytok gyávák, ti kishitűek?« Majd fölkelt, rászólt a szelekre és a tengerre, s nagy csendesség lett.
Mt 8:27 Az emberek pedig elcsodálkoztak és így szóltak: »Kicsoda ez, hogy még a szelek és a tenger is engedelmeskednek neki?«
Mt 8:28 Amikor a túlpartra értek, a gadaraiak vidékére, elébe jött két megszállott. A sírokból jöttek ki, nagyon veszélyesek voltak, ezért senki sem mert azon az úton járni.
Mt 8:29 S azok íme, így kiáltottak: »Mi közünk hozzád, Isten Fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt gyötörj minket?«
Mt 8:30 Messze tőlük egy nagy disznócsorda legelészett.
Mt 8:31 Az ördögök kérlelték őt: »Ha kiűzöl minket, küldj a disznócsordába.«
Mt 8:32 Azt mondta nekik: »Menjetek.« Azok kimentek és belebújtak a disznókba. És íme, lezúdult az egész konda, le a meredekről a tengerbe, és megfulladtak a vízben.
Mt 8:33 A kondások pedig elfutottak a városba, és hírül vittek mindent, a megszállottakkal történteket is.
Mt 8:34 És íme, az egész város kijött Jézus elé. Amikor meglátták őt, kérlelték, hogy menjen máshová a határukból.
Mt 9:1 Ezután beszállt a bárkába, átkelt a tengeren és elment a saját városába.
Mt 9:2 Ekkor íme, odahoztak hozzá egy ágyon fekvő bénát. A hitüket látva Jézus azt mondta a bénának: »Bízzál, fiam! Bűneid bocsánatot nyertek.«
Mt 9:3 Erre egyesek az írástudók közül azt mondták magukban: »Ez káromkodik.«
Mt 9:4 Jézus látta gondolataikat és így szólt: »Miért gondoltok gonosz dolgokat a szívetekben?

Mt 9:5 Ugyan mi könnyebb, azt mondani: 'Bocsánatot nyertek bűneid', vagy azt mondani: 'Kelj föl és járj'?
Mt 9:6 Hogy pedig lássátok, hogy az Emberfiának hatalma van a földön a bűnöket megbocsátani - s ekkor a bénához fordult -: Kelj föl, fogd ágyadat, és menj haza!«
Mt 9:7 Az fölkelt és hazament.
Mt 9:8 Amikor a tömeg látta ezt, félelem fogott el mindenkit, és dicsőítették Istent, aki ilyen hatalmat adott az embereknek.
Mt 9:9 Amikor Jézus továbbment onnan, meglátott egy embert, aki a vámnál ült. Máténak hívták. Megszólította: »Kövess engem!« Az fölkelt és követte őt.
Mt 9:10 Történt pedig, hogy amikor asztalhoz telepedett a házban, sok vámos és bűnös jött, és asztalhoz ült Jézussal és tanítványaival együtt.
Mt 9:11 Ezt látva a farizeusok megkérdezték a tanítványait: »Miért eszik a ti Mesteretek vámosokkal és bűnösökkel?«
Mt 9:12 Ő meghallotta ezt és így szólt: »Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek.
Mt 9:13 Menjetek és tanuljátok meg, mit tesz az: 'Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot'. Nem az igazakat jöttem hívni, hanem a bűnösöket.«
Mt 9:14 Akkor odajöttek hozzá János tanítványai, és megkérdezték: »Miért van az, hogy mi és a farizeusok gyakran böjtölünk, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek?«
Mt 9:15 Jézus így felelt nekik: »Vajon gyászolhat-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? Eljönnek azonban a napok, amikor elveszik tőlük a vőlegényt, akkor majd böjtölnek.
Mt 9:16 Senki sem varr régi ruhára nyers szövetből foltot; mert kiszakad a folt a ruhából, és a szakadás még nagyobb lesz.
Mt 9:17 Új bort sem töltenek régi tömlőkbe, mert különben a tömlők szétrepednek, s kiömlik a bor is, meg a tömlők is tönkremennek. Az új bort új tömlőkbe töltik, így mind a kettő megmarad.«
Mt 9:18 Amíg ezeket mondta nekik, odajött egy elöljáró, leborult előtte és azt mondta: »A lányom most halt meg, de gyere, tedd rá a kezedet és élni fog.«
Mt 9:19 Jézus fölkelt és követte őt a tanítványaival.
Mt 9:20 Ekkor egy tizenkét éve vérfolyásos asszony hátulról odament, s megérintette a ruhája szegélyét.
Mt 9:21 Azt gondolta magában: »Ha csak a ruháját érintem is, meggyógyulok.«
Mt 9:22 Jézus megfordult, meglátta őt és azt mondta neki: »Bízzál lányom! A hited meggyógyított téged.« És abban az órában meggyógyult az asszony.
Mt 9:23 Amikor Jézus bement az elöljáró házába és látta a fuvolásokat és a tolongó tömeget, így szólt:
Mt 9:24 »Távozzatok! Nem halt meg a kislány, csak alszik.« De azok kinevették.
Mt 9:25 Mikor kiküldték a tömeget, ő bement, megfogta a lány kezét, és a kislány fölkelt.
Mt 9:26 Ennek a híre elterjedt azon az egész vidéken.
Mt 9:27 Amikor Jézus továbbment onnan, két vak követte őt és így kiáltozott: »Könyörülj rajtunk, Dávid Fia!«
Mt 9:28 Amint hazaérkezett, odamentek hozzá a vakok. Jézus megkérdezte tőlük: »Hiszitek, hogy meg tudom ezt tenni?« Azok ezt válaszolták neki: »Igen, Uram!«
Mt 9:29 Erre ő megérintette a szemüket és így szólt: »Legyen nektek hitetek szerint.«
Mt 9:30 Ekkor megnyílt a szemük. Jézus pedig komolyan rájuk parancsolt: »Vigyázzatok, senki meg ne tudja!«
Mt 9:31 De ők, mihelyt kimentek, szétvitték a hírét azon az egész vidéken.
Mt 9:32 Amikor ezek elmentek, íme, odahoztak hozzá egy néma megszállottat.
Mt 9:33 Kiűzte belőle az ördögöt, és a néma megszólalt. A tömeg elcsodálkozott: »Soha nem történt még ilyen Izraelben!«
Mt 9:34 A farizeusok pedig azt mondták: »Az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket.«
Mt 9:35 Jézus bejárta az összes várost és falut. Tanított a zsinagógáikban, hirdette az ország örömhírét, és meggyógyított minden betegséget és minden bajt.
Mt 9:36 Mikor a tömegeket látta, megesett rajtuk a szíve, mert elgyötörtek voltak és levertek, olyanok, mint a pásztor nélküli juhok
Mt 9:37 Erre így szólt tanítványaihoz: »Az aratni való sok, de a munkás kevés.
Mt 9:38 Kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat aratásába.«
Mt 10:1 Ezután magához hívta a tizenkét tanítványát. Hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat, és meggyógyítsanak minden betegséget és minden bajt.
Mt 10:2 A tizenkét apostol nevei pedig ezek: az első Simon, akit Péternek neveznek, és András, a testvére,
Mt 10:3 Jakab, Zebedeus fia, és a testvére, János, Fülöp és Bertalan, Tamás és a vámos Máté, Jakab, Alfeus fia, Tádé,
Mt 10:4 a kánaáni Simon, és az iskarióti Júdás, aki el is árulta őt.
Mt 10:5 Ezt a tizenkettőt küldte Jézus, és megparancsolta nekik: »A pogányokhoz vezető útra ne térjetek le, és szamaritánus városba ne lépjetek be!
Mt 10:6 Menjetek inkább Izrael házának elveszett juhaihoz!
Mt 10:7 Menjetek és hirdessétek: 'Elközelgett a mennyek országa!'
Mt 10:8 Gyógyítsatok betegeket, támasszatok föl halottakat, tisztítsatok meg leprásokat, űzzetek ki ördögöket! Ingyen kaptátok, ingyen adjátok!
Mt 10:9 Ne legyen se aranyatok, se ezüstötök, sem rézpénz az övetekben,
Mt 10:10 sem úti tarisznyátok, se két ingetek, se sarutok, se botok! Méltó ugyanis a munkás az eledelére.
Mt 10:11 Ha egy városba vagy faluba bementek, tudakozódjatok, hogy ki az arra méltó benne, és maradjatok nála, amíg tovább nem mentek.
Mt 10:12 Amikor beléptek a házba, köszöntsétek azt!
Mt 10:13 Ha méltó rá a ház, szálljon rá a ti békétek; ha pedig nem méltó, a békétek térjen vissza hozzátok.
Mt 10:14 Ha pedig valaki nem fogad be titeket, és nem hallgatja meg szavaitokat: menjetek ki abból a házból vagy városból, és rázzátok le a lábatok porát.

Mt 10:15 Bizony, mondom nektek: kíméletesebb sorsa lesz Szodoma és Gomorra földjének az ítélet napján, mint annak a városnak.
Mt 10:16 Íme, úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé. Legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és egyszerűek, mint a galambok.
Mt 10:17 De óvakodjatok az emberektől! Mert átadnak benneteket a törvényszékeknek, és zsinagógáikban megkorbácsolnak majd titeket.
Mt 10:18 Helytartókhoz és királyokhoz hurcolnak benneteket miattam, hogy tanúságot tegyetek előttük és a pogányok előtt.
Mt 10:19 Amikor pedig átadnak titeket, ne aggódjatok előre, hogy hogyan vagy mit beszéljetek. Mert megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok.
Mt 10:20 Hiszen nem ti vagytok, akik beszéltek, hanem Atyátok Lelke az, aki beszél általatok.
Mt 10:21 Akkor halálra adja majd a testvér a testvérét és apa a fiát. A gyermekek szüleik ellen támadnak, és halálra juttatják őket.
Mt 10:22 Gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért, de aki kitart mindvégig, az üdvözül.
Mt 10:23 Amikor az egyik városban üldöznek titeket, meneküljetek a másikba. Mert bizony, mondom nektek: nem járjátok végig Izrael városait, amíg el nem jön az Emberfia.
Mt 10:24 Nem nagyobb a tanítvány a mesterénél, sem a szolga uránál.
Mt 10:25 Elég a tanítványnak, ha olyan lesz, mint a mestere, és a szolgának, mint az ura. Ha a ház urát Belzebulnak nevezték, mennyivel inkább a háza népét?
Mt 10:26 Ne féljetek tehát tőlük! Mert semmi sincs elrejtve, ami le ne lepleződne, s nincs rejtett dolog, ami ki ne tudódna.
Mt 10:27 Amit sötétben mondok nektek, mondjátok el világosban, és amit fülbe súgva hallotok, hirdessétek a háztetőkről.
Mt 10:28 Ne féljetek azoktól, akik megölik a testet, de a lelket nem tudják megölni. Féljetek inkább attól, aki a lelket is és a testet is el tudja pusztítani a gyehennában.
Mt 10:29 Két verebet ugye egy fillérért árulnak? És egy sem esik közülük a földre a ti Atyátok tudta nélkül.
Mt 10:30 Nektek azonban még a hajszálaitok is mind meg vannak számlálva a fejeteken.
Mt 10:31 Ne féljetek hát, hisz különbek vagytok ti a verebeknél!
Mt 10:32 Mindazt, aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom Atyám előtt, aki a mennyekben van.
Mt 10:33 De azt, aki megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom Atyám előtt, aki a mennyekben van.
Mt 10:34 Ne gondoljátok, hogy békét hozni jöttem a földre. Nem azért jöttem, hogy békét hozzak, hanem kardot.
Mt 10:35 Azért jöttem, hogy szembeállítsam az embert apjával, a lányt anyjával és a menyet anyósával:
Mt 10:36 saját háza népe lesz az ember ellensége
Mt 10:37 Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, nem méltó hozzám. Aki jobban szereti fiát vagy lányát, mint engem, nem méltó hozzám.
Mt 10:38 Aki nem veszi föl keresztjét és nem követ engem, nem méltó hozzám.
Mt 10:39 Aki megtalálta életét, elveszíti azt, és aki elvesztette az életét énértem, megtalálja azt.
Mt 10:40 Aki befogad titeket, engem fogad be, és aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem.
Mt 10:41 Aki befogad egy prófétát, mert próféta, az a próféta jutalmát kapja. Aki befogad egy igazat, mert igaz, az az igaz jutalmát kapja.
Mt 10:42 És aki inni ad akár csak egy pohár friss vizet is egynek e legkisebbek közül, mert a tanítványom, bizony, mondom nektek: nem veszíti el jutalmát.«
Mt 11:1 Történt pedig, hogy amikor Jézus befejezte tizenkét tanítványának oktatását, elment onnan, hogy tanítson és hirdesse az igét a városaikban.
Mt 11:2 Amikor János a börtönben Krisztus tetteiről hallott, elküldte hozzá tanítványait
Mt 11:3 és megkérdezte tőle: »Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?«
Mt 11:4 Jézus ezt válaszolta nekik: »Menjetek, vigyétek hírül Jánosnak, amit hallotok és láttok:
Mt 11:5 A vakok látnak, a sánták járnak, a leprások megtisztulnak, a süketek hallanak, a halottak föltámadnak, a szegényeknek pedig hirdetik az evangéliumot
Mt 11:6 Boldog, aki nem botránkozik meg bennem.«
Mt 11:7 Amikor azok elmentek, Jézus így kezdett beszélni Jánosról a tömegnek: »Miért mentetek ki, mit akartatok látni a pusztában? Széltől lengetett nádat?
Mt 11:8 Vagy mit akartatok látni, amikor kimentetek? Finom ruhákba öltözött embert? Íme, akik finom ruhákat hordanak, a királyok házaiban laknak.
Mt 11:9 Vagy mit akartatok látni, amikor kimentetek? Prófétát? Igen, mondom nektek: prófétánál is nagyobbat.
Mt 11:10 Ő az, akiről írva van: 'Íme, elküldöm küldöttemet színed előtt, aki elkészíti előtted utadat'
Mt 11:11 Bizony, mondom nektek: asszonyok szülöttei között nem támadt nagyobb Keresztelő Jánosnál. De aki a legkisebb a mennyek országában, az nagyobb őnála.
Mt 11:12 A mennyek országa Keresztelő János napjaitól mostanáig erőszakot szenved, és az erőszakosak ragadják el azt.
Mt 11:13 Az összes próféta és a törvény Jánosig erről jövendölt;
Mt 11:14 és ha el akarjátok őt fogadni: igen, ő Illés, aki eljön.
Mt 11:15 Akinek van füle, hallja meg.
Mt 11:16 Kihez is hasonlítsam ezt a nemzedéket? Hasonló a gyerekekhez, akik a piacon ülnek, kiáltanak a többieknek,
Mt 11:17 és mondják: 'Furulyáztunk nektek, de nem táncoltatok, siratót énekeltünk, de nem gyászoltatok.'
Mt 11:18 Mert eljött János, nem evett és nem ivott, és azt mondták: 'Ördöge van!'
Mt 11:19 Eljött az Emberfia, eszik és iszik, és azt mondják: 'Íme, a falánk és borissza ember, a vámosok és bűnösök barátja!' De a bölcsesség igazolást nyer a tettei által.«
Mt 11:20 Azután a városokat, amelyekben a legtöbb csodája történt, korholni kezdte, mert nem tértek meg:

Mt 11:21 »Jaj neked, Korozain! Jaj neked, Betszaida! Mert ha a csodák, amelyek nálatok történtek, Tíruszban és Szidonban történtek volna, már régen megtértek volna, zsákruhában és hamuban.
Mt 11:22 De mondom nektek: Tírusznak és Szidonnak tűrhetőbb sorsa lesz az ítélet napján, mint nektek.
Mt 11:23 És te, Kafarnaum! Talán az égig emelkedsz? Alászállsz majd az alvilágba! Mert ha a csodák, amelyek nálad történtek, Szodomában történtek volna, megmaradtak volna mind a mai napig.
Mt 11:24 De mondom nektek: Szodoma földjének tűrhetőbb sorsa lesz az ítélet napján, mint neked.«
Mt 11:25 Abban az időben így szólt Jézus: »Áldalak téged Atyám, menny és föld ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és okosak elől, és kinyilatkoztattad a kicsinyeknek.
Mt 11:26 Igen, Atyám, így tetszett ez neked!
Mt 11:27 Mindent nekem adott át az én Atyám, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, s az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és akinek a Fiú ki akarja nyilatkoztatni.
Mt 11:28 Jöjjetek hozzám mind, akik fáradtak vagytok és terhet hordoztok, és én felüdítelek titeket.
Mt 11:29 Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű - és nyugalmat találtok lelketeknek
Mt 11:30 Mert az én igám édes és az én terhem könnyű.«
Mt 12:1 Abban az időben Jézus szombaton vetések között ment át. Mivel tanítványai megéheztek, elkezdték a kalászokat tépdesni és enni.
Mt 12:2 A farizeusok meglátták ezt és azt mondták neki: »Íme, tanítványaid azt teszik, amit szombaton nem szabad tenni.«
Mt 12:3 Ő azt felelte nekik: »Nem olvastátok, mit cselekedett Dávid, amikor megéhezett ő és akik vele voltak?
Mt 12:4 Hogyan ment be az Isten házába és megette a kitett kenyereket, amelyeket nem volt szabad megennie, sem a vele levőknek, csak egyedül a papoknak?
Mt 12:5 Vagy nem olvastátok a törvényben, hogy szombaton a papok a templomban megszegik a szombatot és mégis vétlenek?
Mt 12:6 Mondom nektek: a templomnál is nagyobb van itt.
Mt 12:7 Ha megértettétek volna, mi jelent ez: 'Irgalmat akarok és nem áldozatot', nem ítéltétek volna el a vétleneket.
Mt 12:8 Mert az Emberfia ura a szombatnak.« A béna meggyógyítása
Mt 12:9 Mikor onnan továbbment, bement a zsinagógájukba.
Mt 12:10 Íme, volt ott egy elszáradt kezű ember. Hogy megvádolhassák őt, megkérdezték tőle: »Szabad-e szombaton gyógyítani?«
Mt 12:11 Ő azonban ezt felelte nekik: »Ki az az ember köztetek, akinek ha egyetlen juha van és szombaton beleesik egy gödörbe, nem fogja meg és nem húzza ki azt?
Mt 12:12 Pedig mennyivel több az ember a juhnál! Szabad tehát jót tenni szombaton.«
Mt 12:13 Ezután így szólt az emberhez: »Nyújtsd ki a kezedet!« Az kinyújtotta, és meggyógyult, olyan egészséges lett, mint a másik.
Mt 12:14 A farizeusok pedig kimentek és tanácskozni kezdtek ellene, hogy hogyan veszítsék el őt.
Mt 12:15 Jézus tudta ezt, ezért eltávozott onnan. Nagy tömeg követte őt, és ő mindegyiküket meggyógyította,
Mt 12:16 de szigorúan meghagyta nekik, hogy ne fedjék fel kilétét,
Mt 12:17 hogy beteljesedjék az ige, amit Izajás próféta mondott:
Mt 12:18 »Íme, a szolgám, akit választottam, a kedvencem, akiben lelkem tetszését találta. Ráadom a Lelkemet, és ő ítéletet hirdet a nemzeteknek.
Mt 12:19 Nem vitázik és nem kiált, senki sem hallja a tereken a hangját.
Mt 12:20 A megroppant nádszálat nem töri össze, a pislákoló mécsbelet nem oltja el, míg győzelemre nem viszi az ítéletet.
Mt 12:21 Az ő nevében reménykednek a nemzetek
Mt 12:22 Akkor odavittek hozzá egy vak és néma megszállottat. Ő meggyógyította, s a néma beszélt és látott.
Mt 12:23 Az egész tömeg csodálkozott és így szólt: »Csak nem ez a Dávid fia?«
Mt 12:24 A farizeusok ennek hallatára azt mondták: »Nem űzheti ez ki az ördögöket, csak az ördögök fejedelme, Belzebub által.«
Mt 12:25 Mivel ismerte gondolataikat, így szólt hozzájuk: »Minden ország, amely meghasonlik önmagával, elpusztul, és egyetlen város vagy ház, amely meghasonlik önmagával, fönn nem marad.
Mt 12:26 Ha a sátán kiűzi a sátánt, meghasonlott önmagával; hogyan maradhatna fenn az ő országa?
Mt 12:27 Ha én Belzebub által űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által űzik ki? Így ők maguk lesznek a ti bíráitok.
Mt 12:28 De ha én az Isten Lelke által űzöm ki az ördögöket, akkor elérkezett hozzátok Isten országa.
Mt 12:29 Vagy hogyan mehet be valaki az erősnek a házába, hogy elragadja a holmiját, ha előbb meg nem kötözi az erőset? Csak úgy tudja kirabolni a házát.
Mt 12:30 Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem gyűjt velem, szétszór.
Mt 12:31 Ezért mondom nektek: Az emberek minden bűne és káromlása bocsánatot nyer, de ha valaki a Lelket káromolja, az nem nyer bocsánatot.
Mt 12:32 Ha valaki az Emberfia ellen mond valamit, az bocsánatot nyer, de ha valaki a Szentlélek ellen szól, az nem nyer bocsánatot sem ezen a világon, sem az eljövendőben.
Mt 12:33 Vagy jó a fa, és a gyümölcsei is jók; vagy rossz a fa, és a gyümölcsei is rosszak. A fát ugyanis a gyümölcséről lehet megismerni.
Mt 12:34 Viperák fajzatai! Hogyan tudnátok jó dolgokat mondani, mikor gonoszak vagytok? Hiszen a szív bőségéből szól a száj.
Mt 12:35 A jó ember a jó kincséből jó dolgokat ad elő; a gonosz ember pedig gonosz kincséből gonosz dolgokat ad elő.
Mt 12:36 Mondom nektek: Minden hiábavaló szóról, amelyet kimondanak az emberek, számot fognak adni az ítélet napján.

Mt 12:37 Mert szavaid alapján mentenek fel, vagy szavaid alapján ítélnek el.«
Mt 12:38 Ekkor az írástudók és farizeusok közül egyesek azt mondták neki: »Mester, szeretnénk tőled egy jelet látni.«
Mt 12:39 Ő azt válaszolta nekik: »A gonosz és parázna nemzedék jelet kíván, de nem kap más jelet, csak Jónás próféta jelét.
Mt 12:40 Mert amint Jónás a cethal gyomrában volt három nap és három éjjel, úgy lesz az Emberfia is a föld szívében három nap és három éjjel.
Mt 12:41 A ninivei férfiak föltámadnak majd az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt, és el fogják ítélni azt, mert ők megtértek Jónás igehirdetésére; és íme, nagyobb van itt, mint Jónás.
Mt 12:42 Dél királynője föl fog támadni az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt, és el fogja ítélni azt, mert ő eljött a föld határairól, hogy meghallgassa Salamon bölcsességét; és íme, nagyobb van itt, mint Salamon.
Mt 12:43 Amikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélküli helyeken jár és megnyugvást keres, de nem talál.
Mt 12:44 Akkor azt mondja: 'Visszatérek a házamba, ahonnan kijöttem. Amikor odaér, üresen találja, kisöpörve és felékesítve.
Mt 12:45 Erre elmegy, maga mellé vesz hét más lelket, magánál gonoszabbakat; bemennek és ott laknak. Annak az embernek pedig ez az utóbbi állapota rosszabb lesz az előzőnél. Így történik ezzel a gonosz nemzedékkel is.«
Mt 12:46 Miközben beszélt a tömegekhez, íme, anyja és testvérei megálltak kint és kérték, hogy beszélhessenek vele.
Mt 12:47 Valaki szólt neki: »Íme, anyád és testvéreid kint állnak és beszélni akarnak veled.«
Mt 12:48 Ő ezt felelte annak, aki szólt neki: »Ki az én anyám, és kik az én testvéreim?«
Mt 12:49 Azután kitárta kezét tanítványai felé és így szólt: »Íme, az én anyám és testvéreim.
Mt 12:50 Mert mindaz, aki megteszi Atyám akaratát, aki a mennyekben van, az az én fivérem, nővérem és anyám.«
Mt 13:1 Azon a napon Jézus kiment a házból és leült a tenger mellett.
Mt 13:2 Nagy tömeg gyűlt össze körülötte. Ezért beszállt egy bárkába, leült, az egész tömeg pedig a parton állt.
Mt 13:3 Sok mindent elmondott nekik példabeszédekben: »Íme, kiment a magvető vetni.
Mt 13:4 Amint vetette a magot, némelyik mag az útfélre esett. Jöttek a madarak és fölszedegették.
Mt 13:5 Más magok köves helyre estek, ahol nem volt sok földjük. Hamar kikeltek, mert nem voltak mélyen a földben.
Mt 13:6 De amikor a nap felkelt, megperzselődtek, s mivel nem volt gyökerük, elszáradtak.
Mt 13:7 Néhány másik a tövisek közé esett. A tövisek felnőttek és elfojtották őket.
Mt 13:8 Végül más magok a jó földbe hullottak. Ezek termést hoztak, az egyik százszorosat, a másik hatvanszorosat, ismét másik harmincszorosat.
Mt 13:9 Akinek van füle, hallja meg!«
Mt 13:10 Odamentek hozzá a tanítványok és megkérdezték tőle: »Miért példabeszédekben szólsz hozzájuk?«
Mt 13:11 Ő ezt válaszolta nekik: »Mert nektek megadatott, hogy megismerjétek a mennyek országának titkait, nekik viszont nem adatik meg.
Mt 13:12 Akinek ugyanis van, annak még adnak és bővelkedni fog, de akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van.
Mt 13:13 Azért szólok hozzájuk példabeszédekben, mert néznek, de nem látnak, s hallgatnak, de nem hallanak és nem értenek.
Mt 13:14 Beteljesedik rajtuk Izajás jövendölése, aki azt mondta: 'Hallván hallotok majd, de nem értetek, és nézvén néztek, de nem láttok.
Mt 13:15 Mert elhízott a szíve e népnek, a fülükkel nehezen hallanak, a szemüket pedig behunyták, nehogy lássanak a szemükkel, halljanak a fülükkel, értsenek a szívükkel; nehogy megtérjenek, s meggyógyítsam őket'
Mt 13:16 A ti szemetek azonban boldog, mert lát, és a fületek, mert hall.
Mt 13:17 Bizony, mondom nektek: Sok próféta és igaz vágyott látni, amiket ti láttok, és nem látta, hallani, amiket ti hallotok, de nem hallotta.
Mt 13:18 Halljátok hát, hogy mit jelent a magvető példabeszéde:
Mt 13:19 Amikor valaki hallja az ország igéjét, s nem érti meg, akkor eljön a gonosz és elragadja, amit a szívébe vetettek: ez az, ami az útfélre esett.
Mt 13:20 A köves helyre hullott mag pedig az, aki hallja az igét, s mindjárt be is fogadja örömmel,
Mt 13:21 de nincs gyökere, és csak ideig-óráig tart. Amikor az ige miatt szorongatás és üldözés támad, hamar megbotránkozik.
Mt 13:22 A tövisek közé hullott pedig az, aki hallja az igét, de a világ gondjai és a csalóka gazdagság elfojtja azt, és az gyümölcsöt nem hoz.
Mt 13:23 A jó földbe vetett mag pedig az, aki hallja az igét és meg is érti azt. Aztán gyümölcsöt hoz: az egyik százszorosat, a másik hatvanszorosat, a harmadik harmincszorosat.«
Mt 13:24 Más példabeszédet is mondott nekik: »Hasonlít a mennyek országa egy emberhez, aki jó magot vetett szántóföldjébe.
Mt 13:25 Amíg aludtak az emberek, eljött az ellensége, konkolyt vetett a búza közé és elment.
Mt 13:26 Amikor kisarjadt a gabona és kalászba szökkent, előtűnt a konkoly is.
Mt 13:27 Odamentek a szolgák a gazdához és azt mondták neki: »Uram! Ugye, te jó magot vetettél a szántóföldedbe? Honnan van hát benne a konkoly?«
Mt 13:28 Azt felelte nekik: »Ellenséges ember cselekedte ezt.« A szolgák erre megkérdezték tőle: »Akarod-e, hogy elmenjünk és kiszedjük belőle?«
Mt 13:29 Ő azonban azt felelte: »Nem, nehogy a konkolyt kiszedve kitépjétek vele együtt a búzát is.
Mt 13:30 Hagyjátok együtt felnőni mindkettőt az aratásig. Aratáskor majd megmondom az aratóknak: 'Gyűjtsétek először össze a konkolyt és kössétek kévékbe, hogy elégessék. A búzát pedig gyűjtsétek össze a magtáramba.'«
Mt 13:31 Egy másik példabeszédet is mondott nekik: »Hasonló a mennyek országa a mustármaghoz, amelyet egy ember megfogott, és elvetett a szántóföldjébe.
Mt 13:32 Ez kisebb ugyan minden magnál, de amikor felnő, nagyobb lesz más veteményeknél. Fa lesz belőle, úgyhogy jönnek az ég madarai, és az ágai közt fészkelnek«

Mt 13:33 Azután egy másik példabeszédet mondott nekik: »Hasonló a mennyek országa a kovászhoz, amelyet egy asszony megfogott, és belekeverte három merőnyi lisztbe, amíg meg nem kelt az egész.«
Mt 13:34 Mindezeket Jézus példabeszédekben mondta el a tömegnek. Példabeszéd nélkül semmit sem mondott nekik,
Mt 13:35 hogy beteljesedjék, amit a próféta mondott: »Példabeszédekre nyitom ajkamat, kijelentem a világ alapítása óta elrejtett dolgokat«.
Mt 13:36 Akkor elbocsátotta a tömeget és hazament. Tanítványai odamentek hozzá és azt mondták: »Magyarázd meg nekünk a példabeszédet a szántóföldben lévő konkolyról!«
Mt 13:37 Ő azt felelte nekik: »Aki a jó magot veti, az az Emberfia.
Mt 13:38 A szántóföld a világ, a jó mag az ország fiai, a konkoly pedig a gonosz fiai.
Mt 13:39 Az ellenség, aki elvetette, az ördög, az aratás a világ vége, az aratók pedig az angyalok.
Mt 13:40 Ahogy a konkolyt összeszedik és tűzben elégetik, úgy lesz a világ végén is:
Mt 13:41 az Emberfia elküldi angyalait, azok összeszednek az ő országában minden botrányt, és azokat, akik gonoszságot cselekszenek,
Mt 13:42 és bedobják őket a tüzes kemencébe. Lesz majd ott sírás és fogcsikorgatás.
Mt 13:43 Akkor az igazak ragyogni fognak Atyjuk országában, mint a nap. Akinek füle van, hallja meg!
Mt 13:44 Hasonló a mennyek országa a szántóföldbe rejtett kincshez. Egy ember megtalálta, újra elrejtette, aztán örömében elment, eladta mindenét, amije csak volt, és megvette a szántóföldet.
Mt 13:45 Hasonló a mennyek országa a kereskedő emberhez, aki szép gyöngyöket keresett.
Mt 13:46 Amikor talált egy sokat érő gyöngyöt, elment, eladta mindenét, amije csak volt, és megvette azt.
Mt 13:47 Hasonló a mennyek országa a tengerbe vetett hálóhoz, amely minden fajta halat összefogott.
Mt 13:48 Amikor megtelt, felhúzták a partra, leültek, és a jókat edényekbe gyűjtötték, a hitványát pedig kidobták.
Mt 13:49 Így lesz a világ végén is. Az angyalok kimennek majd, a gonoszokat elválasztják az igazaktól
Mt 13:50 és bedobják őket a tüzes kemencébe. Lesz majd ott sírás és fogcsikorgatás.
Mt 13:51 Megértettétek mindezeket?« Azt felelték neki: »Igen.«
Mt 13:52 Ő pedig azt mondta nekik: »Így tehát minden írástudó, aki járatos a mennyek országában, hasonló a házigazdához, aki kincseiből újat és régit hoz elő.«
Mt 13:53 Történt pedig, hogy amikor Jézus befejezte ezeket a példabeszédeket, eltávozott onnan.
Mt 13:54 Azután elment a saját falujába, és tanította őket a zsinagógájukban, úgy, hogy elcsodálkoztak rajta: »Honnan van ennek ilyen bölcsessége és a csodái?
Mt 13:55 Nem az ács fia ez? Anyját nem Máriának hívják, és a testvérei nem Jakab, József, Simon és Júdás?
Mt 13:56 Nincs itt nálunk minden nővére? Honnan vette hát mindezt?«
Mt 13:57 És megbotránkoztak benne. Jézus pedig azt mondta nekik: »Nem vetik meg a prófétát, csak a hazájában és a saját házában.«
Mt 13:58 Nem is tett ott sok csodát a hitetlenségük miatt.
Mt 14:1 Abban az időben Heródes negyedes fejedelem hírét hallotta Jézusnak,
Mt 14:2 és azt mondta szolgáinak: »Ez Keresztelő János. Ő támadt föl a halálból, ezért működnek benne a csodatevő erők.«
Mt 14:3 Heródes ugyanis elfogatta Jánost, megkötözte és börtönbe vetette Heródiás miatt, aki testvérének, Fülöpnek volt a felesége.
Mt 14:4 János ugyanis azt mondta neki: »Nincs megengedve neked, hogy ő a tiéd legyen.«
Mt 14:5 Meg akarta őt ölni, de félt a néptől, mert prófétának tartották őt.
Mt 14:6 Amikor Heródesnek születésnapja volt, Heródiás lánya kiállt középre és táncolt. Tetszett ez Heródesnek,
Mt 14:7 ezért esküvel megígérte, hogy megadja neki, bármit kér is tőle.
Mt 14:8 Mivel az anyja már előre kioktatta, így szólt: »Add ide nekem egy tálon Keresztelő János fejét.«
Mt 14:9 A király elszomorodott, de az eskü és az asztalnál ülők miatt megparancsolta, hogy adják oda neki.
Mt 14:10 Elküldött és lefejeztette Jánost a börtönben.
Mt 14:11 A fejét odavitték egy tálon és átadták a lánynak, az meg odavitte anyjának.
Mt 14:12 A tanítványai pedig fogták a holttestet és eltemették őt, aztán elmentek és hírül vitték Jézusnak.
Mt 14:13 Amikor Jézus meghallotta ezt, visszavonult onnan bárkán egy puszta helyre, egyedül. A tömegek tudomást szereztek erről és követték őt gyalog a városokból.
Mt 14:14 Mikor kiszállt, meglátta a hatalmas tömeget. Megesett rajtuk a szíve, és meggyógyította a köztük lévő betegeket.
Mt 14:15 Mikor este lett, odamentek hozzá a tanítványok és azt mondták neki: »Sivár ez a hely és az idő is eljárt már. Bocsásd el a tömeget, hogy a falvakba menjenek és ennivalót vegyenek maguknak.«
Mt 14:16 Jézus azonban azt mondta nekik: »Nincs rá szükség, hogy elmenjenek, adjatok nekik ti enni.«
Mt 14:17 Azok ezt felelték neki: »Nincs itt másunk, csak öt kenyér és két hal.«
Mt 14:18 Azt mondta nekik: »Hozzátok ide azokat.«
Mt 14:19 Megparancsolta, hogy a tömeg telepedjék le a fűre, aztán fogta az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, áldást mondott, megtörte a kenyereket és odaadta a tanítványoknak, a tanítványok pedig a tömegnek.
Mt 14:20 Mindnyájan ettek és jóllaktak. Végül fölszedték a megmaradt darabokat, tizenkét tele kosárral.
Mt 14:21 Mintegy ötezer férfi volt, aki evett, az asszonyokat és gyerekeket nem számítva.
Mt 14:22 Ezután mindjárt megparancsolta a tanítványoknak, hogy szálljanak bárkába, és menjenek előtte a túlpartra, amíg ő elbocsátja a tömeget.
Mt 14:23 Miután elbocsátotta a tömeget, egyedül fölment a hegyre imádkozni. Amikor beesteledett, egyedül volt ott.
Mt 14:24 A bárka pedig már sok stádiumnyira volt a parttól, hányták-vetették a hullámok, mert ellenszél volt.
Mt 14:25 Éjjel pedig, a negyedik őrváltás idején odament hozzájuk a tengeren járva.
Mt 14:26 Amikor a tanítványok meglátták őt, amint a tengeren jár, megrettentek és azt mondták: »Kísértet!«, és félelmükben kiáltozni kezdtek.

Mt 14:27 Jézus azonban mindjárt szólt nekik: »Bízzatok, én vagyok, ne féljetek!«
Mt 14:28 Péter így válaszolt neki: »Uram, ha te vagy, parancsold, hogy hozzád menjek a vízen.«
Mt 14:29 Ő azt mondta: »Gyere!« Péter kiszállt a bárkából, elindult a vízen és Jézushoz ment.
Mt 14:30 Mikor azonban látta az erős szelet, megijedt, és amint merülni kezdett, felkiáltott: »Uram! Ments meg engem!«
Mt 14:31 Jézus azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta őt és azt mondta neki: »Te kishitű! Miért kételkedtél?«
Mt 14:32 Amikor beszálltak a bárkába, elállt a szél.
Mt 14:33 Akik a bárkában voltak, leborultak előtte, és azt mondták: »Valóban Isten Fia vagy!«
Mt 14:34 Átkelve a tavon Genezáret földjére jutottak.
Mt 14:35 Amikor annak a helynek a lakosai felismerték őt, üzentek az egész környékre, odahoztak hozzá minden beteget,
Mt 14:36 és kérték őt, hogy legalább a ruhája szegélyét érinthessék. Akik csak megérintették, meggyógyultak.
Mt 15:1 Akkor odajöttek Jézushoz a farizeusok és írástudók Jeruzsálemből és azt mondták:
Mt 15:2 »Miért vetik el tanítványaid az ősök hagyományát? Hisz nem mossák meg a kezüket, amikor kenyeret esznek.«
Mt 15:3 Ő ezt felelte nekik: »Ti pedig miért szegitek meg Isten parancsát a ti hagyományotok miatt? Isten ugyanis azt mondta:
Mt 15:4 'Tiszteld atyádat és anyádat!' és: 'Aki apját vagy anyját gyalázza, haljon meg'.
Mt 15:5 Ti pedig azt mondjátok: 'Ha valaki így szól apjához vagy anyjához: fogadalmi ajándék az, ami tőlem neked járna,
Mt 15:6 annak nem kell apját támogatnia.' Érvénytelenítettétek az Isten szavát hagyományotok miatt.
Mt 15:7 Képmutatók! Helyesen jövendölt rólatok Izajás:
Mt 15:8 'Ez a nép ajkával tisztel engem, a szíve azonban távol van tőlem.
Mt 15:9 Hiába tisztelnek engem, ha emberi tudományt és parancsokat tanítanak'«.
Mt 15:10 Ezután magához hívta a tömeget, és azt mondta nekik: »Halljátok és értsétek meg:
Mt 15:11 Nem az teszi tisztátalanná az embert, ami bemegy a szájába, hanem ami kijön a szájából, az teszi tisztátalanná az embert.«
Mt 15:12 Akkor odamentek a tanítványai, és azt mondták neki: »Ugye tudod, hogy a farizeusok megbotránkoztak annak hallatára, amit mondtál?«
Mt 15:13 Ő így válaszolt: »Minden növényt, amelyet nem az én mennyei Atyám ültetett, gyökerestől ki fognak tépni.
Mt 15:14 Hagyjátok őket: vakoknak vak vezetői ők. Ha pedig vak vezeti a vakot, mindketten gödörbe esnek.«
Mt 15:15 Péter akkor ezt mondta neki: »Magyarázd meg nekünk ezt a példabeszédet!«
Mt 15:16 Ő ezt felelte: »Még mindig értetlenek vagytok ti is?
Mt 15:17 Nem értitek, hogy mindaz, ami bemegy a szájba, a gyomorba kerül, aztán meg az árnyékszékbe dobják?
Mt 15:18 Az azonban, ami a szájból kijön, a szívből származik, és ez teszi tisztátalanná az embert.
Mt 15:19 Mert a szívből származnak a rossz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, erkölcstelenségek, lopások, hamis tanúskodás, káromkodások.
Mt 15:20 Ezek teszik tisztátalanná az embert. Az pedig, hogy valaki mosatlan kézzel eszik, nem teszi tisztátalanná az embert.
Mt 15:21 Jézus ezután elment onnan: visszavonult Tírusz és Szidon vidékére.
Mt 15:22 És íme, egy kánaáni asszony, aki arról a vidékről jött, így kiáltott hozzá: »Könyörülj rajtam, Uram, Dávid Fia! A lányomat kegyetlenül gyötri egy ördög.«
Mt 15:23 Ő azonban egy szóval sem válaszolt neki. A tanítványai odamentek hozzá és kérték: »Küldd el őt, mert kiabál utánunk!«
Mt 15:24 Ekkor így szólt: »Nem kaptam küldetést máshová, csak Izrael házának elveszett juhaihoz.«
Mt 15:25 Az asszony mégis odament, leborult előtte és kérte: »Uram, segíts rajtam!«
Mt 15:26 Erre így válaszolt: »Nem való elvenni a gyerekek kenyerét, és odadobni a kiskutyáknak.«
Mt 15:27 De az asszony csak folytatta: »Igen, Uram, de a kiskutyák is esznek a morzsákból, amelyek lehullanak uruk asztaláról.«
Mt 15:28 Erre Jézus így szólt hozzá: »Asszony, nagy a te hited! Történjék veled akaratod szerint!« És abban az órában meggyógyult a lánya.
Mt 15:29 Jézus ezután eltávozott onnan, és elment a Galileai tenger mellé. Fölment a hegyre és ott leült.
Mt 15:30 Nagy tömeg jött oda hozzá: voltak velük sánták, vakok, nyomorékok, némák és sok másféle beteg. Letették őket a lábaihoz, ő pedig meggyógyította őket.
Mt 15:31 A tömeg csodálkozott, amikor látta a némákat beszélni, a nyomorékokat meggyógyulni, a sántákat járni, a vakokat látni, és magasztalták Izrael Istenét.
Mt 15:32 Jézus pedig magához hívta tanítványait és azt mondta nekik: »Megesik a szívem a tömegen, mert íme, már három napja velem vannak és nincs mit enniük. Nem akarom őket étlen elbocsátani, nehogy ellankadjanak az úton.«
Mt 15:33 A tanítványok ezt felelték neki: »Honnan lenne a pusztaságban annyi kenyerünk, hogy jóltartsunk ekkora tömeget?«
Mt 15:34 Jézus megkérdezte tőlük: »Hány kenyeretek van?« Azt felelték: »Hét, és néhány apró halunk.«
Mt 15:35 Erre megparancsolta a tömegnek, hogy telepedjék le a földre.
Mt 15:36 Azután fogta a hét kenyeret és a halakat, hálát adott, megtörte és odaadta a tanítványoknak, a tanítványok pedig a tömegnek.
Mt 15:37 Ettek mindannyian, és jóllaktak. A megmaradt darabokat felszedték, hét tele kosárral.
Mt 15:38 Négyezer férfi volt, aki evett, az asszonyokat és a gyerekeket nem számítva.
Mt 15:39 Miután elbocsátotta a tömeget, beszállt a hajóba és Magadán vidékére ment.
Mt 16:1 Odamentek hozzá a farizeusok és a szaddúceusok, hogy próbára tegyék. Kérték őt, hogy mutasson nekik égi jelet.
Mt 16:2 Ő így válaszolt nekik: »Amikor beesteledik, azt mondjátok: 'Jó idő lesz, mert vöröslik az ég.'
Mt 16:3 Hajnalban pedig: 'Ma vihar lesz, mert vöröslik és borús az ég.' Az ég arculatát tehát meg tudjátok ítélni, az idők jeleit azonban nem tudjátok!

Mt 16:4 A gonosz és házasságtörő nemzedék jelet kíván, de nem kap más jelet, csak Jónás jelét.« Ezzel otthagyta őket és elment.
Mt 16:5 Amikor tanítványai átmentek a másik partra, elfelejtettek kenyeret vinni.
Mt 16:6 Jézus így szólt hozzájuk: »Vigyázzatok, óvakodjatok a farizeusok és a szaddúceusok kovászától!«
Mt 16:7 Azok erre így tanakodtak egymás közt: »Nem hoztunk kenyeret!«
Mt 16:8 Jézus, aki tudta ezt, megkérdezte tőlük: »Kishitűek, miért tanakodtok magatok közt azon, hogy nincs kenyeretek?
Mt 16:9 Még mindig nem értitek? Nem emlékeztek az ötezer ember öt kenyerére, és hogy hány kosárral szedtetek fel?
Mt 16:10 És a négyezer ember hét kenyerére, hogy hány kosárral szedtetek fel?
Mt 16:11 Miért nem értitek meg, hogy nem a kenyerekről beszéltem nektek! A farizeusok és a szaddúceusok kovászától őrizkedjetek!«
Mt 16:12 Ekkor felfogták, hogy nem arra gondolt, hogy a kenyér kovászától óvakodjanak, hanem a farizeusok és a szaddúceusok tanításától.
Mt 16:13 Amikor Jézus Fülöp Cézáreájának vidékére ment, megkérdezte tanítványait: »Kinek tartják az emberek az Emberfiát?«
Mt 16:14 Ők ezt felelték: »Egyesek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, mások meg Jeremiásnak, vagy egynek a prófétáik közül.«
Mt 16:15 Erre megkérdezte őket: »És ti kinek tartotok engem?«
Mt 16:16 Simon Péter válaszolt: »Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.«
Mt 16:17 Jézus azt felelte neki: »Boldog vagy, Simon, Jónás fia! Mert nem a test és vér nyilatkoztatta ki ezt neked, hanem az én Atyám, aki a mennyekben van.
Mt 16:18 Én pedig mondom neked: Te Péter vagy, és én erre a kősziklára fogom építeni egyházamat, s az alvilág kapui nem vesznek erőt rajta.
Mt 16:19 Neked adom a mennyek országának kulcsait. Amit megkötsz a földön, meg lesz kötve a mennyekben is, és amit feloldasz a földön, föl lesz oldva a mennyekben is.«
Mt 16:20 Ezután meghagyta a tanítványoknak, hogy senkinek se mondják el, hogy ő a Krisztus.
Mt 16:21 Ettől az időtől kezdte Jézus jelezni a tanítványainak, hogy Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell, hogy öljék, és harmadnapra föl kell támadnia.
Mt 16:22 Péter erre félrehívta őt, és kezdte lebeszélni: »Távol legyen ez tőled, Uram! Ez nem történhet meg veled.«
Mt 16:23 Ő azonban megfordult, és azt mondta Péternek: »Távozz előlem, Sátán! Botrány vagy nekem, mert nem Isten dolgaival törődsz, hanem az emberekével!«
Mt 16:24 Akkor Jézus azt mondta a tanítványainak: »Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl a keresztjét és kövessen engem.
Mt 16:25 Mert aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt, aki pedig elveszíti életét énértem, megtalálja azt.
Mt 16:26 Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megszerzi is, de az élete kárt szenved? Vagy mit adhat az ember cserébe a lelkéért?
Mt 16:27 Mert az Emberfia eljön angyalaival Atyja dicsőségében, és akkor megfizet majd mindenkinek tettei szerint.
Mt 16:28 Bizony, mondom nektek: vannak néhányan az itt állók közül, akik nem ízlelik meg a halált, amíg meg nem látják az Emberfiát, amint eljön az ő országában.«
Mt 17:1 Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, a testvérét, és fölvitte őket külön egy magas hegyre,
Mt 17:2 és színében elváltozott előttük. Ragyogott az arca, mint a nap, a ruhái pedig fehérek lettek, mint a napsugár.
Mt 17:3 És íme, megjelent nekik Mózes és Illés, s beszélgettek vele.
Mt 17:4 Péter ekkor azt mondta Jézusnak: »Uram, jó nekünk itt lenni! Ha akarod, csinálok itt három sátrat, neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet.«
Mt 17:5 Még beszélt, amikor íme, fényes felhő árnyékolta be őket, s a felhőből egy hang szólt: »Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik, őt hallgassátok«.
Mt 17:6 Ennek hallatán a tanítványok arcra borultak és igen megijedtek.
Mt 17:7 Jézus odament, megérintette őket és azt mondta: »Keljetek föl, és ne féljetek!«
Mt 17:8 Amikor fölemelték a szemüket, senkit sem láttak, csak Jézust egymagát.
Mt 17:9 Amint lejöttek a hegyről, Jézus megparancsolta nekik: »Senkinek se beszéljetek a látomásról, amíg az Emberfia a halálból föl nem támad.«
Mt 17:10 Ezután a tanítványok megkérdezték tőle: »Miért mondják akkor az írástudók, hogy Illésnek előbb el kell jönnie?«
Mt 17:11 Ő ezt felelte: »Illés valóban eljön, és helyreállít mindent,
Mt 17:12 De mondom nektek: Illés már eljött, s nem ismerték fel őt, hanem azt tették vele, amit csak akartak. Éppígy az Emberfia is szenvedni fog miattuk.«
Mt 17:13 Akkor megértették a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról beszélt nekik.
Mt 17:14 Amikor visszaértek a tömeghez, odajött hozzá egy ember, térdre esett előtte
Mt 17:15 és azt mondta: »Uram! Könyörülj a fiamon, mert holdkóros és nagyon szenved. Sokszor tűzbe esik, máskor meg vízbe.
Mt 17:16 Odavittem őt a tanítványaidhoz, de nem tudták meggyógyítani.«
Mt 17:17 Jézus ezt felelte: »Ó, hitetlen és romlott nemzedék! Meddig legyek még veletek? Meddig tűrjelek még titeket? Hozzátok őt ide hozzám!«
Mt 17:18 Jézus ráparancsolt, az ördög kiment belőle, és a gyermek meggyógyult abban az órában.
Mt 17:19 Ekkor a tanítványok külön odamentek Jézushoz és megkérdezték: »Mi miért nem tudtuk kiűzni?«
Mt 17:20 Azt felelte nekik: »A kishitűségetek miatt. Mert bizony, mondom nektek: ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, és azt mondjátok ennek a hegynek, 'menj innen oda', elmegy, és semmi sem lesz lehetetlen nektek.«
Mt 17:21
Mt 17:22 Amikor Galileában összegyűltek, Jézus azt mondta nekik: »Az Emberfiát át fogják adni az emberek kezébe,

Mt 17:23 megölik őt, de harmadnapon föl fog támadni.« Erre nagyon elszomorodtak.
Mt 17:24 Amikor Kafarnaumba érkeztek, odamentek Péterhez azok, akik a két drachmát szedik, és azt mondták neki: »A ti Mesteretek nem fizeti meg a két drachmát?«
Mt 17:25 Azt felelte: »De igen!« Amikor hazaért, Jézus már megelőzte őt és azt mondta neki: »Mit gondolsz, Simon, a föld királyai kiktől szednek vámot vagy adót: a fiaiktól, vagy az idegenektől?«
Mt 17:26 Ő azt felelte: »Az idegenektől.« Jézus erre így szólt: »Akkor tehát a fiak mentesek.
Mt 17:27 De hogy ne botránkoztassuk meg őket, menj a tengerhez, vesd ki a horgot, és fogd ki az elsőként kapó halat. Nyisd ki a száját, s találni fogsz benne egy sztatért. Fogd azt és add oda nekik értem és érted.«
Mt 18:1 Abban az órában a tanítványok odajöttek Jézushoz és azt mondták: »Ki a legnagyobb a mennyek országában?«
Mt 18:2 Erre ő odahívott egy kisgyereket, közéjük állította
Mt 18:3 és így szólt: »Bizony, mondom nektek: ha meg nem tértek és nem lesztek olyanok, mint a kisgyerekek, nem mentek be a mennyek országába.
Mt 18:4 Aki ugyanis kicsivé lesz, mint ez a gyermek, az a legnagyobb a mennyek országában.
Mt 18:5 És aki befogad egy ilyen kisgyereket az én nevemben, engem fogad be.
Mt 18:6 Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsik közül, akik hisznek bennem, jobb volna annak, ha malomkövet kötnének a nyakára és a tenger mélyébe vetnék.
Mt 18:7 Jaj a világnak a botrányok miatt! Mert szükséges ugyan, hogy botrányok legyenek, de jaj annak az embernek, aki által a botrány történik.
Mt 18:8 Ha a kezed vagy a lábad megbotránkoztat téged, vágd le és dobd el magadtól! Jobb neked nyomorékon vagy sántán bemenned az életre, mint két kézzel vagy két lábbal az örök tűzre kerülnöd.
Mt 18:9 És ha a szemed botránkoztat meg téged, vájd ki és dobd el magadtól! Jobb neked fél szemmel az életre bemenned, mint két szemmel a gyehenna tüzére kerülnöd.
Mt 18:10 Vigyázzatok, ne vessetek meg egyet sem e kicsik közül. Mert mondom nektek: angyalaik a mennyekben mindig látják Atyám arcát, aki a mennyekben van.
Mt 18:11
Mt 18:12 Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van, és azok közül egy elkóborol, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a hegyeken, nem megy-e el és nem keresi-e meg az eltévedtet?
Mt 18:13 Amikor pedig megtalálja, bizony, mondom nektek: jobban örül annak, mint a kilencvenkilencnek, amely el sem veszett.
Mt 18:14 Ugyanígy a ti Atyátok, aki a mennyekben van, nem akarja, hogy egy is elvesszen e kicsik közül.
Mt 18:15 Ha a testvéred vétkezik ellened, menj és figyelmeztesd őt négyszemközt. Ha hallgat rád, megnyerted testvéredet.
Mt 18:16 Ha azonban nem hallgat rád, végy magad mellé még egy vagy két társat, mert minden dolgot két vagy három tanú szavával kell igazolni.
Mt 18:17 Ha rájuk sem akar hallgatni, mondd meg az egyháznak. Ha pedig az egyházra sem akar hallgatni, legyen számodra olyan, mint a pogány és a vámszedő.
Mt 18:18 Bizony, mondom nektek: mindaz, amit megköttök a földön, meg lesz kötve a mennyben is, és amit föloldotok a földön, föl lesz oldva a mennyben is.
Mt 18:19 És bizony, mondom nektek: ha a földön ketten egyetértésben kérnek valamit, bármi legyen is az, megkapják Atyámtól, aki a mennyben van.
Mt 18:20 Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.«
Mt 18:21 Akkor Péter odament hozzá és azt mondta neki: »Uram! Hányszor vétkezhet ellenem a testvérem, hányszor kell megbocsátanom neki? Talán hétszer?«
Mt 18:22 Jézus azt felelte neki: »Nem azt mondom, hogy hétszer, hanem hogy hetvenszer hétszer.
Mt 18:23 Ezért hasonlít a mennyek országa egy királyhoz, aki el akart számolni szolgáival.
Mt 18:24 Amikor elkezdte az elszámolást, odavitték hozzá az egyiket, aki tízezer talentummal tartozott.
Mt 18:25 Mivel nem volt miből megadnia, az úr megparancsolta, hogy adják el őt, a feleségét, a gyerekeit, és mindenét, amije csak van, és úgy fizessen.
Mt 18:26 A szolga erre a földig hajolt, és leborulva kérte: 'Légy türelemmel irántam, és mindent megadok neked.'
Mt 18:27 Megesett a szíve az úrnak a szolgán, elbocsátotta hát őt, és még az adósságot is elengedte neki.
Mt 18:28 Ez a szolga azonban, mihelyt kiment, találkozott egyik szolgatársával, aki tartozott neki száz dénárral. Megragadta őt, fojtogatta és követelte: 'Add meg, amivel tartozol.'
Mt 18:29 A szolgatársa a földig hajolt, és kérlelte: 'Légy türelemmel irántam, és megadom neked.'
Mt 18:30 Az azonban nem engedett, hanem elvitte és börtönbe vetette őt, amíg megadja a tartozását.
Mt 18:31 Amikor a szolga társai látták a történteket, nagyon elszomorodtak. Elmentek és elbeszéltek uruknak mindent, ami történt.
Mt 18:32 Akkor az úr magához hívta őt és azt mondta neki: 'Te gonosz szolga! Én az egész tartozást elengedtem neked, mert kértél engem.
Mt 18:33 Nem kellett volna neked is megkönyörülnöd szolgatársadon, ahogy én is megkönyörültem rajtad?'
Mt 18:34 És az úr haragjában átadta őt a kínzóknak, amíg csak meg nem adja egész tartozását.
Mt 18:35 Így tesz majd mennyei Atyám is veletek, ha mindegyiktek szívből meg nem bocsát a testvérének.«
Mt 19:1 Történt, hogy amikor Jézus befejezte ezeket a szavakat, elhagyta Galileát, és Júdea határába ment a Jordánon túlra.
Mt 19:2 Nagy tömeg követte őt, és ott meggyógyította őket.
Mt 19:3 Akkor odamentek hozzá a farizeusok, s hogy próbára tegyék, megkérdezték tőle: »El szabad-e az embernek bocsátania a feleségét bármi okból?«
Mt 19:4 Ő ezt felelte: »Nem olvastátok, hogy Aki kezdettől fogva teremtett, 'férfinak és nőnek alkotta őket'? És így szólt:
Mt 19:5 'Ezért az ember elhagyja apját és anyját, a feleségéhez ragaszkodik, és a kettő egy testté lesz'.

Mt 19:6 Így már nem ketten vannak, hanem egy test. Amit tehát Isten egybekötött, azt ember szét ne válassza.«
Mt 19:7 Erre azt mondták neki: »Miért parancsolta hát Mózes, hogy válólevelet kell adni és úgy kell elbocsátani?«
Mt 19:8 Azt válaszolta nekik: »Mózes a ti keményszívűségetek miatt engedte meg nektek, hogy elbocsássátok feleségeiteket. De ez kezdetben nem így volt.
Mt 19:9 Mondom hát nektek: aki elbocsátja feleségét - hacsak nem paráznaság miatt -, és mást vesz el, házasságot tör.«
Mt 19:10 Tanítványai erre azt mondták neki: »Ha így áll a dolog az ember feleségével, nem érdemes megházasodni.«
Mt 19:11 Ő azt felelte nekik: »Nem mindenki érti meg ezt a dolgot, csak azok, akiknek megadatott.
Mt 19:12 Vannak ugyanis eunuchok, akik anyjuk méhéből így születtek; aztán vannak eunuchok, akiket az emberek tettek ilyenné, és vannak olyan eunuchok is, akik önmagukat férfiatlanították a mennyek országáért. Aki meg tudja érteni, értse meg.«
Mt 19:13 Akkor kisgyermekeket vittek oda hozzá, hogy tegye rájuk a kezét és imát mondjon, de a tanítványok megszidták őket.
Mt 19:14 Jézus azonban azt mondta: »Engedjétek hozzám jönni a kisgyerekeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké a mennyek országa.«
Mt 19:15 Rájuk tette a kezét, és továbbment onnan.
Mt 19:16 Ekkor íme, valaki odament hozzá és azt mondta: »Mester! Mi jót tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?«
Mt 19:17 Ő azt válaszolta neki: »Miért kérdezel engem a jóról? Csak egyvalaki a jó. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsokat.«
Mt 19:18 Az megkérdezte: »Melyeket?« Jézus ezt felelte: »Ne ölj, ne törj házasságot, ne lopj, ne tanúskodj hamisan,
Mt 19:19 tiszteld apádat és anyádat, és szeresd felebarátodat, mint önmagadat«.
Mt 19:20 Az ifjú erre azt mondta neki: »Mindezeket megtartottam, mi hiányzik még nekem?«
Mt 19:21 Erre Jézus így szólt hozzá: »Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el, amid van, add oda a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyekben. Azután jöjj, kövess engem.«
Mt 19:22 E szó hallatára az ifjú szomorúan elment, mert nagy vagyona volt.
Mt 19:23 Ekkor Jézus így szólt tanítványaihoz: »Bizony, mondom nektek: a gazdag ember nehezen tud bemenni a mennyek országába.
Mt 19:24 S újra mondom nektek: Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bemenni az Isten országába.«
Mt 19:25 Ennek hallatára a tanítványok nagyon elcsodálkoztak és megkérdezték: »Akkor hát ki üdvözülhet?«
Mt 19:26 Jézus rájuk tekintett és így szólt: »Embereknek lehetetlen ez, de Istennek minden lehetséges«.
Mt 19:27 Ekkor megszólalt Péter és azt mondta neki: »Íme, mi elhagytunk mindent, és követtünk téged. Mi lesz hát velünk?«
Mt 19:28 Jézus azt felelte nekik: »Bizony, mondom nektek: ti, akik követtetek engem, az újjászületés idején, amikor az Emberfia helyet foglal dicsősége trónján, ti is tizenkét trónon fogtok ülni, és ítélni fogjátok Izrael tizenkét törzsét.
Mt 19:29 És mindenki, aki elhagyta házát, fivéreit vagy nővéreit, apját vagy anyját, gyermekeit vagy földjét az én nevemért, százannyit kap majd és örök életet fog örökölni.
Mt 19:30 Sokan lesznek elsőkből utolsók, és utolsókból elsők.
Mt 20:1 Mert hasonló a mennyek országa a házigazdához, aki korán reggel kiment munkásokat fogadni a szőlőjébe.
Mt 20:2 Miután napi egy dénárban megegyezett a munkásokkal, elküldte őket a szőlőjébe.
Mt 20:3 Amikor a harmadik óra körül is kiment, látott másokat ott ácsorogni tétlenül a piactéren.
Mt 20:4 Azt mondta nekik: 'Menjetek ki ti is a szőlőbe, és ami igazságos, megadom majd nektek.'
Mt 20:5 Azok elmentek. Azután a hatodik és a kilencedik óra körül ismét kiment és ugyanígy tett.
Mt 20:6 Mikor a tizenegyedik óra körül kiment és megint talált ott ácsorgókat, azt mondta nekik: 'Miért álltok itt egész nap tétlenül?'
Mt 20:7 Azt felelték neki: »Mert senki sem fogadott fel minket.' Erre azt mondta nekik: 'Menjetek ki ti is a szőlőbe.'
Mt 20:8 Amikor beesteledett, a szőlő ura így szólt intézőjéhez: 'Hívd a munkásokat, és add ki nekik a bérüket, kezdve az utolsóktól az elsőkig.'
Mt 20:9 Jöttek azok, akik a tizenegyedik óra körül kezdtek, és kaptak egy-egy dénárt.
Mt 20:10 Mikor az elsők sorra kerültek, azt gondolták, hogy többet kapnak, de ők is csak egy-egy dénárt kaptak.
Mt 20:11 Amikor megkapták, zúgolódni kezdtek a gazda ellen:
Mt 20:12 'Ezek az utolsók csak egy órát dolgoztak, és egyformán kezelted őket velünk, akik viseltük a nap terhét és hevét.'
Mt 20:13 Ő azonban így válaszolt az egyiküknek: 'Barátom! Nem vagyok hozzád igazságtalan. Nem egy dénárban egyeztél meg velem?
Mt 20:14 Fogd, ami a tiéd, és menj! Én ennek az utolsónak is annyit akarok adni, mint neked.
Mt 20:15 Vagy nem szabad azt tennem az enyémmel, amit akarok? Rossz szemmel nézed talán, hogy én jó vagyok?'
Mt 20:16 Így lesznek az utolsókból elsők és az elsőkből utolsók.«
Mt 20:17 Jézus ezután fölment Jeruzsálembe. Útközben külön magához hívta a tizenkét tanítványt, és azt mondta nekik:
Mt 20:18 »Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfiát át fogják adni a főpapoknak és az írástudóknak. Halálra ítélik őt,
Mt 20:19 és átadják a pogányoknak, hogy kicsúfolják, megostorozzák és keresztre feszítsék, de harmadnapon föltámad.«
Mt 20:20 Akkor Zebedeus fiainak az anyja odament hozzá a fiaival együtt, és leborult előtte, hogy kérjen tőle valamit.
Mt 20:21 Jézus megkérdezte: »Mit kívánsz?« Az így válaszolt: »Rendeld el, hogy az én két fiam közül az egyik a jobbodon, a másik a balodon üljön országodban.«
Mt 20:22 Jézus ezt válaszolta: »Nem tudjátok, mit kértek. Tudtok-e inni a kehelyből, amelyből én inni fogok?« Azt felelték neki: »Tudunk!«
Mt 20:23 Ő erre azt mondta nekik: »A kelyhemből ugyan inni fogtok, de nem az én dolgom eldönteni, hogy a jobbomon vagy a balomon ki üljön. Az azoké lesz, akiknek Atyám készítette.«

Mt 20:24 Amikor a többi tíz meghallotta ezt, nagyon megharagudott a két testvérre.
Mt 20:25 Jézus azonban magához hívta őket, és így szólt: »Tudjátok, hogy a nemzetek fejedelmei uralkodnak a népeken, és a nagyok hatalmaskodnak felettük.
Mt 20:26 Köztetek azonban ne így legyen, hanem aki nagy akar lenni köztetek, legyen a szolgátok,
Mt 20:27 és aki első akar lenni köztetek, az legyen a ti szolgálótok.
Mt 20:28 Hiszen az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.«
Mt 20:29 Amikor kimentek Jerikóból, nagy tömeg követte őt.
Mt 20:30 És íme, ott ült az út mellett két vak. Amint meghallották, hogy Jézus arra megy, felkiáltottak: »Könyörülj rajtunk, Uram, Dávid Fia!«
Mt 20:31 A tömeg rájuk parancsolt, hogy hallgassanak, de azok még hangosabban kiáltották: »Könyörülj rajtunk, Uram, Dávid Fia!«
Mt 20:32 Jézus megállt, odahívta őket és így szólt: »Mit akartok, hogy tegyek veletek?«
Mt 20:33 Azok azt felelték neki: »Uram! Hogy megnyíljon a szemünk.«
Mt 20:34 Jézusnak megesett rajtuk a szíve és megérintette a szemüket. Azonnal látni kezdtek és követték őt.
Mt 21:1 Amikor már Jeruzsálem közelében jártak és odaértek Betfagéhoz az Olajfák hegyén, Jézus előre küldött két tanítványt.
Mt 21:2 Azt mondta nekik: »Menjetek be az előttetek lévő faluba. Mindjárt találni fogtok egy szamarat megkötve, és vele egy csikót; oldjátok el, és vezessétek ide hozzám.
Mt 21:3 Ha pedig valaki szólna valamit, mondjátok, hogy az Úrnak van rájuk szüksége, és azonnal el fogja engedni őket.
Mt 21:4 Ez pedig azért történt, hogy beteljesedjék az ige, amit a próféta mondott:
Mt 21:5 Mondjátok Sion leányának: Íme, királyod jön hozzád; szelíd ő, s szamárháton ül, szamárcsikón, teherhordó állat fián«.
Mt 21:6 A tanítványok elmentek és megtették, amit Jézus parancsolt nekik.
Mt 21:7 Odavezették a szamarat és a csikót, rájuk tették ruháikat, ő pedig felült rájuk.
Mt 21:8 A hatalmas tömeg pedig leterítette ruháit az útra, mások meg ágakat vagdostak a fákról és az útra szórták.
Mt 21:9 A tömeg, amely előtte ment és akik követték, így kiáltoztak: »Hozsanna Dávid fiának! Áldott, aki az Úr nevében jön! Hozsanna a magasságban!«
Mt 21:10 Amikor bement Jeruzsálembe, az egész város megmozdult. Azt kérdezték: »Kicsoda ez?«
Mt 21:11 A tömeg így felelt: »Ez Jézus, a próféta, a galileai Názáretből.«
Mt 21:12 Jézus bement a templomba és kiűzte onnan mindazokat, akik adtak-vettek a templomban. A pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit pedig fölborította.
Mt 21:13 Azt mondta nekik: »Írva van: 'Az én házamat az imádság házának fogják hívni', ti pedig rablók barlangjává teszitek azt«.
Mt 21:14 A templomban vakok és sánták jöttek hozzá, s ő meggyógyította őket.
Mt 21:15 Amikor a főpapok és az írástudók látták a csodákat, amelyeket művelt, és a gyermekeket, akik így kiáltoztak a templomban: »Hozsanna Dávid Fiának!«, méltatlankodni kezdtek.
Mt 21:16 Azt mondták neki: »Hallod, hogy mit beszélnek ezek?« Jézus azt felelte nekik: »Igen. De sohasem olvastátok: 'Kisgyerekek és csecsemők ajkáról készítettél magadnak dicséretet?'«
Mt 21:17 Aztán otthagyta őket, kiment a városon kívülre Betániába, és ott maradt.
Mt 21:18 Kora reggel, amikor visszatért a városba, megéhezett.
Mt 21:19 Meglátott egy fügefát az út mellett, odament hozzá, de semmit nem talált rajta, csak leveleket. Azt mondta neki: »Ne legyen rajtad gyümölcs soha többé!« Erre a fügefa azonnal kiszáradt.
Mt 21:20 Ennek láttán a tanítványok elcsodálkoztak és megkérdezték: »Miért száradt ki a fügefa hirtelen?«
Mt 21:21 Jézus azt felelte nekik: »Bizony, mondom nektek: ha volna hitetek és nem kételkednétek, nemcsak a fügefával tehetnétek meg ezt, hanem ha azt mondanátok ennek a hegynek: 'Emelkedj fel és vesd magad a tengerbe', megtörténne.
Mt 21:22 Mindazt, amit hittel, imádságban kértek, megkapjátok.«
Mt 21:23 Amikor bement a templomba és tanított, odajöttek hozzá a főpapok és a nép vénei. Megkérdezték tőle: »Milyen hatalommal teszed mindezt? És ki adta neked ezt a hatalmat?«
Mt 21:24 Jézus így válaszolt nekik: »Kérdeznék tőletek én is egy dolgot. Ha megmondjátok nekem, én is megmondom nektek, milyen hatalommal teszem mindezt.
Mt 21:25 János keresztsége honnan volt? A mennyből vagy az emberektől?« Azok így tanakodtak egymás közt:
Mt 21:26 »Ha azt mondjuk: 'a mennyből', azt mondja majd nekünk: 'Akkor miért nem hittetek neki?' Ha pedig azt mondjuk: 'az emberektől', félünk a néptől, mert mindnyájan prófétának tartják Jánost.«
Mt 21:27 Azt felelték tehát Jézusnak: »Nem tudjuk.« Erre ő azt mondta nekik: »Én sem mondom meg nektek, milyen hatalommal teszem mindezt.«
Mt 21:28 »Vajon erről mit gondoltok? Egy embernek két fia volt. Odament az elsőhöz és így szólt: 'Fiam! Menj ki ma, dolgozz a szőlőben!'
Mt 21:29 Az így válaszolt: 'Nem akarok', de később meggondolta magát és kiment.
Mt 21:30 Akkor odament a másikhoz is, és ugyanúgy szólt neki. Az ezt felelte: 'Igenis, Uram!' De nem ment ki.
Mt 21:31 A kettő közül melyik tette meg az apa akaratát?« Azt felelték: »Az első.« Erre Jézus azt mondta nekik: »Bizony, mondom nektek: a vámszedők és az utcanők előbb mennek be Isten országába, mint ti.
Mt 21:32 Eljött ugyanis hozzátok János az igazság útján - és nem hittetek neki. A vámszedők és az utcanők azonban hittek neki. Ti még ennek láttán sem gondoltátok meg magatokat később, hogy higgyetek neki.
Mt 21:33 Hallgassatok meg egy másik példabeszédet. Volt egy gazda: szőlőt ültetett, kerítést készített köréje, prést ásott benne és tornyot épített. Aztán kiadta azt bérlőknek, és idegen földre utazott.
Mt 21:34 Amikor elközelgett a szüret ideje, elküldte szolgáit a bérlőkhöz, hogy szedjék be a termését.

Mt 21:35 A bérlők azonban megragadták a szolgáit; az egyiket megverték, a másikat megölték, a harmadikat megkövezték.
Mt 21:36 Ekkor ismét küldött más szolgákat, az előzőknél többet, de azok éppúgy tettek velük is.
Mt 21:37 Végül elküldte hozzájuk a fiát, mondván: 'A fiamat majd tiszteletben tartják.'
Mt 21:38 De a bérlők, mihelyt meglátták a fiút, azt mondták egymás között: 'Itt az örökös, gyertek, öljük meg, és szerezzük meg az örökségét.'
Mt 21:39 Megragadták őt, kidobták a szőlőn kívülre és megölték.
Mt 21:40 Amikor tehát eljön a szőlő ura, mit fog tenni ezekkel a bérlőkkel?«
Mt 21:41 Azt felelték neki: »A gonoszokat kegyetlenül el fogja pusztítani, a szőlőt pedig más bérlőknek adja, akik megadják neki a termést a maga idejében.«
Mt 21:42 Jézus ekkor azt mondta nekik: »Sohasem olvastátok az Írásokban: 'A kő, amelyet az építők elvetettek, szegletkővé lett; az Úr tette azzá, és ez csodálatos a mi szemünkben'?
Mt 21:43 Ezért mondom nektek, hogy elveszik tőletek az Isten országát, és olyan népnek adják, amely meghozza annak gyümölcseit.
Mt 21:44 Aki ráesik erre a kőre, összezúzza magát, akire pedig ez ráesik, azt szét fogja zúzni.«
Mt 21:45 Példabeszédeit hallva a főpapok és a farizeusok megértették, hogy róluk beszél.
Mt 21:46 Ekkor el akarták őt fogni, de féltek a tömegtől, mert az emberek prófétának tartották őt.
Mt 22:1 Ezután Jézus újra beszélni kezdett, és ismét példabeszédekben szólt hozzájuk:
Mt 22:2 »Hasonló a mennyek országa egy királyhoz, aki menyegzőt készített fiának.
Mt 22:3 Elküldte szolgáit, hogy hívják el a meghívottakat a menyegzőre, de azok nem akartak eljönni.
Mt 22:4 Ekkor más szolgákat küldött ezekkel a szavakkal: »Mondjátok meg a meghívottaknak: Íme, a lakomát elkészítettem, ökreimet és hizlalt állataimat levágtam, minden készen van. Jöjjetek a menyegzőre.
Mt 22:5 De azok nem törődtek vele. Elmentek, egyik a földjére, a másik az üzlete után,
Mt 22:6 a többiek pedig megragadták a szolgáit, gyalázatokkal illették és megölték.
Mt 22:7 Haragra gerjedt erre a király, s elküldte hadseregét. A gyilkosokat elpusztította, a városukat pedig felégette.
Mt 22:8 Azután azt mondta a szolgáinak: »A menyegző ugyan kész, de a meghívottak nem voltak rá méltók.
Mt 22:9 Menjetek hát ki a bekötő utakra, s akit csak találtok, hívjátok a menyegzőre.«
Mt 22:10 A szolgák kimentek az utakra és összegyűjtöttek mindenkit, akit csak találtak, gonoszokat és jókat egyaránt, s a menyegzős ház megtelt vendégekkel.
Mt 22:11 Amikor a király bement, hogy megnézze az asztalnál ülőket, észrevett ott egy embert, aki nem volt menyegzős ruhába öltözve.
Mt 22:12 Azt mondta neki: »Barátom, hogyan jöttél be ide menyegzős ruha nélkül?« Az nem szólt semmit.
Mt 22:13 Erre a király azt mondta a felszolgálóknak: »Kötözzétek meg kezét-lábát és dobjátok ki őt a külső sötétségre. Lesz majd ott sírás és fogcsikorgatás!
Mt 22:14 Mert sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak.«
Mt 22:15 Ekkor a farizeusok elmentek és kitervelték, hogy hogyan csalják őt tőrbe szóval.
Mt 22:16 Odaküldték hozzá tanítványaikat a Heródes-pártiakkal és azt mondták neki: »Mester! Tudjuk, hogy igazmondó vagy és az Isten útját az igazság szerint tanítod, nem törődsz senkivel, mert nem nézed az emberek személyét.
Mt 22:17 Mondd meg tehát nekünk, mit gondolsz: Szabad-e adót fizetni a császárnak, vagy nem?«
Mt 22:18 Jézus azonban felismerte gonoszságukat és így szólt: »Miért kísértetek engem, ti képmutatók!
Mt 22:19 Mutassátok meg nekem az adópénzt!« Azok odahoztak neki egy dénárt.
Mt 22:20 Ekkor megkérdezte tőlük: »Kié ez a kép és a felirat?«
Mt 22:21 Azt felelték neki: »A császáré.« Erre azt mondta nekik: »Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené.«
Mt 22:22 Azok ezt hallva elcsodálkoztak, otthagyták őt és elmentek.
Mt 22:23 Azon a napon odamentek hozzá a szaddúceusok, akik azt mondják, hogy nincs feltámadás. Megkérdezték őt:
Mt 22:24 »Mester! Mózes azt mondta: 'Ha valaki meghal gyermekek nélkül, akkor a testvére vegye magához a feleségét, és támasszon utódot testvérének'.
Mt 22:25 Nos, volt nálunk hét testvér. Az első megnősült, de meghalt, és nem lévén utóda, ráhagyta a feleségét a testvérére.
Mt 22:26 Hasonlóan a második és a harmadik is, sőt, mind a hét.
Mt 22:27 Mindnyájuk után pedig meghalt az asszony is.
Mt 22:28 A feltámadáskor melyiknek lesz a felesége a hét közül? Hiszen mindegyiké volt.«
Mt 22:29 Jézus így válaszolt nekik: »Tévelyegtek, mert nem ismeritek az Írásokat, sem az Isten hatalmát.
Mt 22:30 A feltámadottak ugyanis nem nősülnek, és férjhez sem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyben.
Mt 22:31 Nem olvastátok a halottak feltámadásáról, amit Isten mondott nektek:
Mt 22:32 'Én vagyok Ábrahám Istene és Izsák Istene és Jákob Istene?' Ő nem a halottak Istene, hanem az élőké.«
Mt 22:33 Mikor a tömeg ezt meghallotta, csodálkozott a tanításán.
Mt 22:34 Mikor a farizeusok meghallották, hogy a szaddúceusokat elnémította, összegyűltek egy csoportba,
Mt 22:35 és az egyikük, egy törvénytudó, hogy próbára tegye, megkérdezte tőle:
Mt 22:36 »Mester, melyik a legnagyobb parancs a törvényben?«
Mt 22:37 Ő azt felelte neki: »'Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből'.
Mt 22:38 Ez a legnagyobb, az első parancs.
Mt 22:39 A második hasonló ehhez: 'Szeresd felebarátodat, mint önmagadat'.
Mt 22:40 Ezen a két parancson alapul az egész törvény és a próféták.«
Mt 22:41 Mivel a farizeusok együtt voltak, Jézus megkérdezte őket:
Mt 22:42 »Mit gondoltok a Krisztusról? Kinek a fia ő?« Azt felelték neki: »Dávidé.«

Mt 22:43 Erre megkérdezte tőlük: »Akkor Dávid miért hívja őt a Lélek által Úrnak, amikor így szól:
Mt 22:44 'Így szól az Úr az én Uramhoz: Jobbom felől foglalj helyet, míg lábaid alá vetem ellenségeidet'.
Mt 22:45 Ha tehát Dávid Úrnak hívja őt, hogyan lehet az ő fia?«
Mt 22:46 Senki sem tudott válaszolni neki egy szót sem, és attól a naptól fogva senki nem merte őt többé kérdezni.
Mt 23:1 Jézus ezután így beszélt a tömeghez és tanítványaihoz:
Mt 23:2 »Az írástudók és farizeusok Mózes székében ülnek.
Mt 23:3 Ezért mindazt, amit mondanak nektek, tegyétek meg és tartsátok meg - de a tetteiket ne kövessétek, mert mondják ők, de nem teszik.
Mt 23:4 Súlyos és elviselhetetlen terheket kötöznek össze és raknak az emberek vállára, de ők maguk egy ujjukkal sem hajlandók megmozdítani azokat.
Mt 23:5 Minden tettüket azért teszik, hogy lássák őket az emberek. Imaszíjaikat szélesre szabják, bojtjaikat megnagyobbítják.
Mt 23:6 Szeretik a főhelyeket a lakomákon, az első helyeket a zsinagógákban,
Mt 23:7 a köszöntéseket a főtéren, s azt, ha az emberek rabbinak hívják őket.
Mt 23:8 Ti ne hívassátok magatokat rabbinak, mert egy a ti Tanítótok, ti pedig mind testvérek vagytok.
Mt 23:9 Atyátoknak se hívjatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, a mennyei.
Mt 23:10 Ne hívassátok magatokat mesternek se, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus.
Mt 23:11 Aki közületek a legnagyobb, legyen a szolgátok.
Mt 23:12 Mert aki önmagát felmagasztalja, azt megalázzák, s aki megalázza önmagát, azt felmagasztalják.
Mt 23:13 Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bezárjátok a mennyek országát az emberek előtt. Ti magatok nem mentek be, és akik be szeretnének menni, azokat sem hagyjátok bemenni.
Mt 23:14
Mt 23:15 Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bejártok tengert és szárazföldet, hogy egy megtérőt szerezzetek, s amikor megszereztétek, magatoknál kétszer inkább a gyehenna fiává teszitek.
Mt 23:16 Jaj nektek, vak vezetők, akik azt mondjátok: 'Ha valaki megesküszik a templomra, az semmi, de aki megesküszik a templom aranyára, az kötelez.'
Mt 23:17 Ti ostobák és vakok! Mi a nagyobb, az arany, vagy a templom, amely megszenteli az aranyat?
Mt 23:18 És azt mondjátok: 'Ha valaki az oltárra esküszik, az semmi, de aki a rajta levő ajándékra esküszik, az kötelez.'
Mt 23:19 Ti vakok! Mi a nagyobb, az ajándék, vagy az oltár, amely megszenteli az ajándékot?
Mt 23:20 Hiszen aki az oltárra esküszik, megesküszik az oltárra és mindenre, ami rajta van.
Mt 23:21 S aki a templomra esküszik, megesküszik a templomra, és arra, aki benne lakik.
Mt 23:22 Aki pedig az égre esküszik, Isten trónjára esküszik, és arra, aki azon ül.
Mt 23:23 Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert tizedet adtok mentából, kaporból és köményből, de elhanyagoljátok a törvény komolyabb parancsait, a jogot, az irgalmat és a hűséget. Ezeket meg kellene tenni, s azokat sem elhagyni.
Mt 23:24 Vak vezetők, akik kiszűritek a szúnyogot, a tevét pedig lenyelitek.
Mt 23:25 Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert megtisztítjátok a pohár és a tál külsejét, de belül tele vagytok rablással és tisztátalansággal.
Mt 23:26 Te vak farizeus! Tisztítsd meg előbb a pohár belsejét, hogy a külseje is tiszta legyen!
Mt 23:27 Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlítotok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépnek látszanak, de belül tele vannak a holtak csontjaival és mindenféle tisztátalansággal.
Mt 23:28 Így ti is kívülről ugyan igaznak látszotok az emberek előtt, de belül tele vagytok képmutatással és gonoszsággal.
Mt 23:29 Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert síremlékeket építetek a prófétáknak, és feldíszítitek az igazak sírjait,
Mt 23:30 s azt mondjátok: 'Ha atyáink napjaiban éltünk volna, nem lettünk volna bűntársaik a próféták vérében.'
Mt 23:31 De ti magatok tanúsítjátok, hogy fiai vagytok azoknak, akik a prófétákat megölték.
Mt 23:32 Ti is betöltitek atyáitok mértékét!
Mt 23:33 Kígyók, viperák fajzatai! Hogyan menekülhetnétek meg a gyehenna ítéletétől?
Mt 23:34 Ezért íme, küldök hozzátok prófétákat, bölcseket és írástudókat. Közülük egyeseket megöltök majd és keresztre feszítetek, másokat megostoroztok zsinagógáitokban és üldöztök városról-városra.
Mt 23:35 Így rátok száll minden igaz vér, amelyet kiontottak a földön az igaz Ábel vérétől Zakariásnak, Barakiás fiának véréig, akit megöltetek a templom és az oltár között.
Mt 23:36 Bizony, mondom nektek: rászáll mindez erre a nemzedékre.
Mt 23:37 Jeruzsálem, Jeruzsálem, te megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, akiket hozzád küldtek! Hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, mint ahogy a tyúk a szárnyai alatt összegyűjti a csibéit, de ti nem akartátok!
Mt 23:38 Íme, elhagyott puszta lesz a házatok!
Mt 23:39 Mert mondom nektek: Nem láttok engem mostantól, amíg azt nem mondjátok: 'Áldott, aki az Úr nevében jön!'«
Mt 24:1 Jézus kijött a templomból és elindult. Tanítványai odamentek hozzá, hogy megmutassák neki a templom épületeit.
Mt 24:2 Ekkor így szólt hozzájuk: »Ugye, látjátok ezeket mind? Bizony, mondom nektek: Nem marad itt kő kövön, ami el ne pusztulna.«
Mt 24:3 Mikor az Olajfák hegyén leült, a tanítványok külön odamentek hozzá és kérték: »Mondd meg nekünk, mikor történnek ezek? És mi lesz a jele eljövetelednek és a világ végének?«
Mt 24:4 Jézus azt válaszolta nekik: »Vigyázzatok, nehogy valaki félrevezessen titeket.
Mt 24:5 Mert sokan fognak jönni az én nevemben és azt mondják: 'Én vagyok a Krisztus', és sokakat félre fognak vezetni.
Mt 24:6 Harcokról és háborús hírekről fogtok majd hallani. Vigyázzatok majd, meg ne rémüljetek. Ennek be kell következni, de ez még nem a vég.
Mt 24:7 Mert nemzet nemzet ellen támad és ország ország ellen. Sokfelé éhínség lesz és földrengés.

Mt 24:8 De mindez csak a fájdalmak kezdete lesz.
Mt 24:9 Akkor majd gyötrelmeknek vetnek alá benneteket és megölnek titeket. Gyűlöletesek lesztek minden nemzet előtt az én nevemért.
Mt 24:10 Sokan megbotránkoznak majd, elárulják és gyűlölni fogják egymást.
Mt 24:11 Sok hamis próféta támad és sokakat félrevezetnek.
Mt 24:12 Mivel megsokasodik a gonoszság, sokak szeretete kihűl majd.
Mt 24:13 De aki kitart mindvégig, az üdvözül.
Mt 24:14 Az országnak ezt az örömhírét pedig hirdetni fogják az egész világon, tanúságot tesznek róla minden nép előtt - és akkor eljön majd a vég.
Mt 24:15 Amikor tehát látjátok, hogy a pusztító gyalázat, amelyről Dániel próféta beszélt, ott áll a szent helyen - aki olvassa, értse meg! -,
Mt 24:16 akkor azok, akik Júdeában vannak, fussanak a hegyekbe.
Mt 24:17 Aki a tetőn van, ne szálljon le, hogy elvigyen valamit a házából,
Mt 24:18 aki pedig a mezőn, ne térjen vissza, hogy elvigye a köntösét!
Mt 24:19 Jaj a várandós és szoptatós anyáknak azokban a napokban!
Mt 24:20 Imádkozzatok azért, hogy menekülésetek ne télen, és ne szombaton legyen.
Mt 24:21 Mert olyan nagy szorongattatás lesz akkor, amilyen még nem volt a világ kezdetétől mostanáig, és nem is lesz többé.
Mt 24:22 Ha meg nem rövidítenék azokat a napokat, nem menekülne meg egyetlen élőlény sem; de a választottakért megrövidítik azokat a napokat.
Mt 24:23 Akkor, ha valaki azt mondja nektek: 'Íme, itt a Krisztus', vagy 'ott', ne higgyétek.
Mt 24:24 Mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak, nagy jeleket és csodákat művelnek, hogy ha lehet, még a választottakat is tévedésbe ejtsék.
Mt 24:25 Íme, előre megmondtam nektek.
Mt 24:26 Ha tehát azt mondják nektek: 'Íme, a pusztában van', ne menjetek ki; 'íme, a belső szobákban', ne higgyétek.
Mt 24:27 Mert amint a villám napkeleten támad és napnyugatig látszik, olyan lesz az Emberfiának eljövetele is.
Mt 24:28 Ahol ugyanis a holttest van, oda gyűlnek a keselyűk.
Mt 24:29 E napok szorongattatásai után a nap elsötétedik, a hold nem sugározza fényét, a csillagok lehullanak az égről, s az ég erői megrendülnek.
Mt 24:30 Aztán feltűnik az égen az Emberfia jele, s akkor mellét veri majd a föld minden népe. Látni fogják az Emberfiát, amint eljön az ég felhőin hatalommal és nagy dicsőséggel.
Mt 24:31 Elküldi angyalait nagy harsonaszóval, s azok összegyűjtik választottait a négy égtáj felől, az ég egyik szélétől a másik végéig.
Mt 24:32 Vegyetek példát a fügefáról: amikor már zsenge az ága és a levelei kihajtottak, tudjátok, hogy közel van a nyár.
Mt 24:33 Így ti is, amikor mindezeket meglátjátok, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtóban.
Mt 24:34 Bizony, mondom nektek: nem múlik el ez a nemzedék, amíg mindezek meg nem történnek.
Mt 24:35 Ég és föld elmúlnak, de az én igéim el nem múlnak.
Mt 24:36 Azt a napot azonban és azt az órát senki sem ismeri: sem az ég angyalai, sem a Fiú, csak egyedül az Atya.
Mt 24:37 Mert mint Noé napjai, olyan lesz az Emberfiának eljövetele is.
Mt 24:38 Mert amint a vízözön előtti napokban csak ettek és ittak, nősültek és férjhez mentek, egészen addig a napig, amelyen Noé bement a bárkába,
Mt 24:39 és nem is sejtették, amíg el nem jött a vízözön és el nem ragadta mindnyájukat: így lesz az Emberfia eljövetele is.
Mt 24:40 Ha akkor ketten a szántóföldön lesznek, az egyiket fölveszik, a másikat otthagyják.
Mt 24:41 S ha két asszony őröl malommal, az egyiket fölveszik, a másikat otthagyják.
Mt 24:42 Legyetek tehát éberek, mert nem tudjátok, mely napon jön el Uratok.
Mt 24:43 Azt pedig értsétek meg, hogy ha tudná a házigazda, melyik őrváltáskor jön a tolvaj, ébren volna és nem engedné betörni a házába.
Mt 24:44 Legyetek tehát készen ti is, mert amelyik órában nem gondoljátok, eljön az Emberfia.
Mt 24:45 Mit gondolsz, ki az a megbízható és értelmes szolga, akit az úr háza népe fölé állít, hogy adja ki nekik az ételt kellő időben?
Mt 24:46 Boldog az a szolga, akit ura, amikor megérkezik, ebben a munkában talál.
Mt 24:47 Bizony, mondom nektek: minden vagyona fölé rendeli őt.
Mt 24:48 De ha az a gonosz szolga azt mondja szívében: 'Késik jönni az én uram',
Mt 24:49 és elkezdi verni szolgatársait, eszik és iszik a részegekkel:
Mt 24:50 megjön majd az ura annak a szolgának azon a napon, amelyen nem várja, és abban az órában, amelyben nem gondolja.
Mt 24:51 Elkergeti őt, és a képmutatók sorsára juttatja. Lesz majd ott sírás és fogcsikorgatás!
Mt 25:1 Akkor hasonló lesz a mennyek országa a tíz szűzhöz, akik fogták lámpásaikat és kimentek a vőlegény elé.
Mt 25:2 Öt közülük ostoba volt, öt pedig okos.
Mt 25:3 Az ostobák ugyanis, amikor fölvették lámpásaikat, nem vettek magukhoz olajat.
Mt 25:4 Az okosak viszont lámpásaikkal együtt olajat is vittek edényeikben.
Mt 25:5 Mivel a vőlegény késett, mindnyájan elálmosodtak és elaludtak.
Mt 25:6 Éjfélkor aztán kiáltás támadt: 'Itt a vőlegény, gyertek ki elébe!'
Mt 25:7 Ekkor a szüzek mindnyájan fölkeltek és rendbe hozták lámpásaikat.
Mt 25:8 Az ostobák ekkor így szóltak az okosakhoz: 'Adjatok nekünk az olajotokból, mert lámpásaink kialszanak.'
Mt 25:9 Az okosak ezt válaszolták: 'Nehogy ne legyen elég se nekünk, se nektek, menjetek inkább az árusokhoz és vegyetek magatoknak.'

Mt 25:10 Amíg azok elmentek vásárolni, megjött a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőre. Az ajtót bezárták.
Mt 25:11 Később megjött a többi szűz is. Azt mondták: 'Uram, uram! Nyiss ki nekünk!'
Mt 25:12 De ő így válaszolt: 'Bizony, mondom nektek: nem ismerlek titeket.'
Mt 25:13 Legyetek tehát éberek, mert nem ismeritek sem a napot, sem az órát.
Mt 25:14 Úgy lesz akkor, mint amikor egy ember arra készült, hogy külföldre menjen. Hívta a szolgáit és átadta nekik vagyonát.
Mt 25:15 Az egyiknek öt talentumot adott, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, mindegyiknek a képessége szerint; és elment külföldre. Ekkor rögtön
Mt 25:16 elment az, aki öt talentumot kapott, befektette azokat, és szerzett másik ötöt.
Mt 25:17 Éppígy az is, aki kettőt kapott, szerzett másik kettőt.
Mt 25:18 Az viszont, aki egyet kapott, elment, a földbe ásva elrejtette ura pénzét.
Mt 25:19 Sok idő múltán megjött ezeknek a szolgáknak az ura és számadást tartott velük.
Mt 25:20 Előállt ekkor az, aki öt talentumot kapott, hozott másik öt talentumot, és így szólt: 'Uram, öt talentumot adtál nekem, nézd, másik öt talentumot nyertem rajta.'
Mt 25:21 Az ura azt mondta neki: 'Jól van, derék és hű szolga! A kicsiben hű voltál, sokat bízok rád: menj be urad örömébe.'
Mt 25:22 Ezután jött az is, aki a két talentumot kapta és így szólt: 'Uram, két talentumot adtál nekem, nézd, másik két talentumot nyertem rajta.'
Mt 25:23 Az ura azt mondta neki: 'Jól van, derék és hű szolga, a kicsiben hű voltál, sokat bízok rád: menj be urad örömébe.'
Mt 25:24 Végül odajött az is, aki egy talentumot kapott, és azt mondta: 'Uram, tudom rólad, hogy kemény ember vagy, aratsz, ahol nem vetettél, és begyűjtesz onnan is, ahová nem ültettél.
Mt 25:25 Mivel féltem tőled, elmentem és elrejtettem a talentumodat a földbe. Íme, itt van, ami a tied!'
Mt 25:26 Az ura azt válaszolta neki: 'Te gonosz és lusta szolga! Tudtad, hogy aratok, ahol nem vetettem és gyűjtök onnan, ahová nem ültettem.
Mt 25:27 Éppen ezért el kellett volna helyezned a pénzemet a pénzváltóknál, hogy amikor megjövök, kamatostul kapjam vissza a magamét.
Mt 25:28 Vegyétek hát el tőle a talentumot és adjátok annak, akinek tíz talentuma van!
Mt 25:29 Mert mindannak, akinek van, még adnak és bővelkedni fog. Attól pedig, akinek nincs, még azt is elveszik, amije van.
Mt 25:30 A haszontalan szolgát pedig dobjátok ki a külső sötétségre! Lesz majd ott sírás és fogcsikorgatás!'
Mt 25:31 Amikor az Emberfia eljön dicsőségében, és vele együtt az angyalok mindnyájan, akkor leül majd dicsőséges trónjára.
Mt 25:32 Összegyűjtenek eléje minden nemzetet, ő pedig elválasztja őket egymástól, ahogyan a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől.
Mt 25:33 A juhokat a jobbjára állítja, a kecskéket pedig a baljára.
Mt 25:34 Akkor a király így szól a jobbja felől állóknak: 'Jöjjetek, Atyám áldottai, vegyétek birtokba az országot, amely nektek készült a világ teremtése óta.
Mt 25:35 Mert éheztem és ennem adtatok, szomjaztam és innom adtatok, idegen voltam és befogadtatok engem,
Mt 25:36 mezítelen voltam és felöltöztettetek, beteg voltam és meglátogattatok, fogságban voltam és eljöttetek hozzám.'
Mt 25:37 Akkor az igazak megkérdezik majd tőle: 'Uram, mikor láttunk téged éhezni, és tápláltunk téged, vagy szomjazni és inni adtunk neked?
Mt 25:38 Mikor láttunk mint idegent, és befogadtunk, vagy mezítelenül, és felöltöztettünk téged?
Mt 25:39 Mikor láttunk betegen vagy fogságban, és meglátogattunk téged?'
Mt 25:40 A király így válaszol majd nekik: 'Bizony, mondom nektek: amikor megtettétek ezt egynek e legkisebb testvéreim közül, nekem tettétek.'
Mt 25:41 Ezután a balján levőknek ezt fogja mondani: 'Távozzatok tőlem, átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögnek és az ő angyalainak készült.
Mt 25:42 Mert éheztem és nem adtatok enni, szomjaztam és nem adtatok inni,
Mt 25:43 idegen voltam és nem fogadtatok be, mezítelen voltam és nem öltöztettetek föl, beteg voltam és fogságban, és nem látogattatok meg engem.'
Mt 25:44 Erre azok is megkérdezik: 'Uram, mikor láttunk téged éhezni vagy szomjazni, mint idegent vagy mezítelenül, betegen vagy a fogságban, és nem szolgáltunk neked?'
Mt 25:45 Akkor ő így felel majd nekik: 'Bizony, mondom nektek: amikor nem tettétek meg ezt egynek e legkisebbek közül, nekem nem tettétek meg.'
Mt 25:46 És elmennek majd, ezek az örök gyötrelemre, az igazak pedig az örök életre.«
Mt 26:1 Történt, hogy amikor Jézus befejezte ezeket a beszédeket, így szólt tanítványaihoz:
Mt 26:2 »Tudjátok, hogy két nap múlva húsvét lesz, és az Emberfiát átadják, hogy megfeszítsék.«
Mt 26:3 Akkor a főpapok és a nép vénei összegyűltek a főpap palotájában, akit Kaifásnak hívtak.
Mt 26:4 Megtanácskozták, hogy Jézust csellel elfogják és megölik.
Mt 26:5 De azt mondták: »Ne az ünnepen, nehogy zavargás támadjon a nép között!«
Mt 26:6 Amikor Jézus Betániában volt a leprás Simon házában,
Mt 26:7 odament hozzá egy asszony. Alabástrom edényben igen drága kenet volt nála, és kiöntötte azt Jézus fejére, miközben ő az asztalnál ült.
Mt 26:8 Ennek láttán a tanítványok így méltatlankodtak: »Mire jó ez a pazarlás?
Mt 26:9 Hisz sokért el lehetett volna ezt adni és odaadni a szegényeknek.«
Mt 26:10 Jézus észrevette ezt és azt mondta nekik: »Miért bántjátok ezt az asszonyt? Hiszen jót tett velem.

Mt 26:11 Szegények ugyanis mindig lesznek veletek, de én nem leszek mindig veletek.
Mt 26:12 Amikor ő kiöntötte ezt a kenetet a testemre, a temetésemre tette.
Mt 26:13 Bizony, mondom nektek: az egész világon, ahol csak hirdetni fogják ezt az evangéliumot, az ő emlékezetére elbeszélik majd azt is, amit tett.«
Mt 26:14 Ekkor egy a tizenkettő közül, akit karióti Júdásnak hívtak, elment a főpapokhoz
Mt 26:15 és azt mondta nekik: »Mit adtok nekem, ha átadom őt nektek?« Azok megígértek neki harminc ezüstöt.
Mt 26:16 Attól fogva kereste a kedvező alkalmat, hogy elárulja őt.
Mt 26:17 A kovásztalan kenyerek első napján odamentek a tanítványok Jézushoz, és azt mondták: »Hol akarod, hogy elkészítsük neked a húsvéti vacsorát?«
Mt 26:18 Ő azt felelte: »Menjetek el a városba ehhez és ehhez, és mondjátok meg neki: 'A Mester üzeni: Az időm közel van, tanítványaimmal együtt nálad fogom megtartani a pászkát.'«
Mt 26:19 A tanítványok úgy tettek, ahogy Jézus meghagyta nekik, és elkészítették a húsvéti vacsorát.
Mt 26:20 Amikor beesteledett, asztalhoz ült a tizenkettővel.
Mt 26:21 Miközben ettek, így szólt: »Bizony, mondom nektek: egy közületek elárul engem.«
Mt 26:22 Erre nagyon elszomorodtak és egyenként elkezdték kérdezgetni: »Csak nem én vagyok az, Uram?«
Mt 26:23 Ő így válaszolt: »Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem.
Mt 26:24 Az Emberfia ugyan elmegy, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja. Jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik.«
Mt 26:25 Ekkor megszólalt Júdás, aki elárulta őt: »Csak nem én vagyok az, Rabbi?« Ő azt felelte neki: »Te mondtad.«
Mt 26:26 Miközben ettek, Jézus fogta a kenyeret, áldást mondott, megtörte, és odaadta tanítványainak e szavakkal: »Vegyétek és egyétek, ez az én testem.«
Mt 26:27 Aztán fogta a kelyhet, hálát adott és odaadta nekik ezekkel a szavakkal: »Igyatok ebből mindnyájan,
Mt 26:28 mert ez az én vérem, az új szövetségé, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.
Mt 26:29 Mondom nektek: mostantól nem iszom a szőlőnek ebből a terméséből addig a napig, amíg az újat nem iszom veletek Atyám országában.«
Mt 26:30 Miután elénekelték a himnuszt, kimentek az Olajfák hegyére.
Mt 26:31 Akkor Jézus azt mondta nekik: »Ezen az éjszakán ti mindnyájan megbotránkoztok bennem, mert írva van: 'Megverem a pásztort, és szétszélednek a nyáj juhai'.
Mt 26:32 De miután feltámadtam, előttetek megyek Galileába.«
Mt 26:33 Erre Péter megszólalt és azt mondta neki: »Ha mindenki megbotránkozik is benned, én soha meg nem botránkozom.«
Mt 26:34 Jézus azt felelte neki: »Bizony, mondom neked: ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor is megtagadsz engem.«
Mt 26:35 Péter erre így fogadkozott: »Még ha meg is kell veled együtt halnom, akkor sem tagadlak meg téged.« Hasonlóan beszéltek a tanítványok mindnyájan.
Mt 26:36 Akkor Jézus elment velük egy majorba, amelyet Getszemáninak hívnak, és azt mondta a tanítványoknak: »Üljetek le itt, amíg én elmegyek oda és imádkozom.«
Mt 26:37 Maga mellé vette Pétert és Zebedeus két fiát, s elkezdett remegni és gyötrődni.
Mt 26:38 Akkor azt mondta nekik: »Szomorú az én lelkem mindhalálig. Maradjatok itt, és virrasszatok velem.«
Mt 26:39 Egy kissé előbbre ment, arcra borult és így imádkozott: »Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem ez a kehely. De ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te.«
Mt 26:40 Ezután odament a tanítványokhoz, és alva találta őket. Azt mondta Péternek: »Így hát nem tudtatok egy órát sem virrasztani velem?
Mt 26:41 Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek! A lélek ugyan kész, de a test erőtlen.«
Mt 26:42 Aztán újra elment másodszor is, és így imádkozott: »Atyám, ha nem lehet, hogy elmúljon ez anélkül, hogy kiigyam, legyen meg a te akaratod.«
Mt 26:43 Megint visszatért, és újra alva találta őket, mert a szemük elnehezedett.
Mt 26:44 Erre otthagyta őket, ismét elment és harmadszor is imádkozott újra, ugyanazokkal a szavakkal.
Mt 26:45 Aztán odament a tanítványokhoz és azt mondta nekik: »Aludjatok már és nyugodjatok! Íme, elközelgett az óra, és az Emberfiát a bűnösök kezébe adják.
Mt 26:46 Keljetek föl, menjünk! Íme, közel van már, aki elárul engem.«
Mt 26:47 Még beszélt, amikor íme, Júdás, a tizenkettő közül az egyik megérkezett, és vele nagy tömeg kardokkal és dorongokkal a főpapoktól és a nép véneitől.
Mt 26:48 Aki elárulta őt, jelt adott nekik: »Akit megcsókolok, ő az, fogjátok el!«
Mt 26:49 Mindjárt odalépett Jézushoz és azt mondta: »Üdvözlégy, Mester!« És megcsókolta.
Mt 26:50 Jézus így szólt hozzá: »Barátom, ezért jöttél!« Akkor odamentek, kezet emeltek Jézusra és megragadták őt.
Mt 26:51 És íme, az egyik azok közül, akik Jézussal voltak, kinyújtotta a kezét, kihúzta a kardját, rásújtott a főpap szolgájára, és levágta a fülét.
Mt 26:52 Jézus erre azt mondta neki: »Tedd vissza a kardodat a helyére. Mert mindaz, aki kardot ragad, kard által vész el.
Mt 26:53 Vagy azt hiszed, nem kérhetném Atyámat, hogy azonnal küldjön nekem több, mint tíz légió angyalt?
Mt 26:54 De akkor hogyan teljesednének be az Írások, hogy ennek így kell történnie?«
Mt 26:55 Abban az órában Jézus azt mondta a tömegeknek: »Mint valami rabló ellen, úgy jöttetek ki kardokkal és botokkal, hogy elfogjatok engem. Mindennap a templomban ültem és tanítottam, és nem fogtatok el.«
Mt 26:56 Mindez azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Akkor a tanítványok mindnyájan otthagyták őt és elfutottak.
Mt 26:57 Azok pedig megragadták Jézust és elvitték Kaifáshoz, a főpaphoz, ahol az írástudók és vének összegyűltek.
Mt 26:58 Péter pedig messziről követte őt a főpap palotájáig. Bement oda és leült a szolgákkal, hogy lássa a dolog végét.

Mt 26:59 A főpapok pedig, és az egész főtanács hamis tanúvallomást kerestek Jézus ellen, hogy halálra adják,
Mt 26:60 de nem találtak, noha sok hamis tanú jelentkezett. Végül előállt kettő
Mt 26:61 és így szólt: »Ez azt mondta: Le tudom bontani az Isten templomát, és három nap alatt fölépítem.«
Mt 26:62 Ekkor a főpap fölkelt és azt mondta neki: »Semmit sem felelsz? Mi az, amit ezek tanúsítanak ellened?«
Mt 26:63 De Jézus csak hallgatott. A főpap erre így szólt hozzá: »Megesketlek téged az élő Istenre: mondd meg nekünk, te vagy-e a Krisztus, az Isten Fia?«
Mt 26:64 Jézus azt felelte neki: »Te mondtad. De mondom nektek: most már látni fogjátok az Emberfiát a Hatalmasnak jobbján ülni, és eljönni az ég felhőin«.
Mt 26:65 Ekkor a főpap megszaggatta ruháit és így szólt: »Káromkodott! Mi szükségünk van még tanúkra? Íme, most hallottátok a káromkodást.
Mt 26:66 Mit gondoltok?« Azok ezt felelték: »Méltó a halálra!«
Mt 26:67 Azután az arcába köptek, ököllel verték, mások pedig pofon ütötték
Mt 26:68 és azt mondták: »Prófétálj nekünk, Krisztus, ki az, aki megütött téged?«
Mt 26:69 Péter pedig kint ült az udvaron. Odament hozzá egy szolgálólány és így szólt: »Te is a galileai Jézussal voltál!«
Mt 26:70 Ő azonban mindenki előtt letagadta ezt: »Nem tudom, mit beszélsz.«
Mt 26:71 Amikor kiment a kapuba, meglátta őt egy másik, és így szólt az ott lévőkhöz: »Ez is a Názáreti Jézussal volt!«
Mt 26:72 Ő ismét esküvel tagadta: »Nem ismerem azt az embert!«
Mt 26:73 Kis idő múltán odamentek az ott állók és azt mondták Péternek: »Biztosan te is közülük vagy, hiszen a kiejtésed is elárul téged.«
Mt 26:74 Erre ő elkezdett átkozódni és esküdözni: »Nem ismerem azt az embert.« Akkor mindjárt megszólalt a kakas.
Mt 26:75 Péternek pedig eszébe jutott Jézus szava, aki megmondta: »Mielőtt a kakas szól, háromszor tagadsz meg engem.« Kiment onnan és keserves sírásra fakadt.
Mt 27:1 Amikor megvirradt, a főpapok mindnyájan, és a nép vénei, döntést hoztak Jézus ellen, hogy halálra adják őt.
Mt 27:2 Megkötözték, elvezették és átadták Pilátus helytartónak.
Mt 27:3 Amikor Júdás, aki elárulta őt, látta, hogy elítélték, megbánta tettét, és visszavitte a harminc ezüstpénzt a főpapoknak és véneknek.
Mt 27:4 Azt mondta: »Vétkeztem, elárultam az igaz vért.« Azok azt felelték: »Mi közünk hozzá? A te dolgod!«
Mt 27:5 Erre beszórta az ezüstöket a templomba, aztán eltávozott, elment és fölakasztotta magát.
Mt 27:6 A főpapok pedig fölszedték az ezüstöket és azt mondták: »Nem szabad ezeket betenni a kincstárba, mert vér díja.«
Mt 27:7 Miután tanácsot tartottak, megvásárolták rajta a fazekas földjét az idegenek számára temetőnek.
Mt 27:8 Ezért hívják azt a földet Vérmezőnek mind a mai napig.
Mt 27:9 Akkor beteljesedett, amit Jeremiás próféta mondott: »Fogták a harminc ezüstöt - ez volt az ára, ennyire becsülték őt Izrael fiai -,
Mt 27:10 és odaadták a fazekas földjéért, amint az Úr megparancsolta nekem«.
Mt 27:11 Jézus pedig ott állt a helytartó előtt. A helytartó megkérdezte tőle: »Te vagy a zsidók királya?« Jézus azt felelte: »Te mondod.«
Mt 27:12 Amikor a főpapok és vének vádolták, semmit sem válaszolt.
Mt 27:13 Akkor Pilátus azt mondta neki: »Nem hallod, mi mindent tanúsítanak ellened?«
Mt 27:14 Ő azonban nem válaszolt neki egyetlen szóval sem, a helytartó pedig nagyon csodálkozott ezen.
Mt 27:15 Ünnep alkalmával szokásban volt, hogy a helytartó elbocsát a népnek egy foglyot, akit kérnek.
Mt 27:16 Volt akkor egy híres foglyuk, akit Barabásnak hívtak.
Mt 27:17 Pilátus összehívta őket és megkérdezte tőlük: »Kit akartok, hogy elbocsássak nektek, Barabást vagy Jézust, akit Krisztusnak mondanak?«
Mt 27:18 Tudta ugyanis, hogy irigységből adták őt a kezébe.
Mt 27:19 Miközben az ítélőszéken ült, a felesége üzenetet küldött neki: »Semmi dolgod se legyen azzal az igazzal, mert sokat szenvedtem ma álmomban miatta.«
Mt 27:20 De a főpapok és vének rávették a tömeget, hogy Barabást kérjék, Jézust pedig veszítsék el.
Mt 27:21 A helytartó tehát megkérdezte tőlük: »Melyiket akarjátok, hogy a kettő közül elbocsássam nektek?« Azok azt felelték: »Barabást!«
Mt 27:22 Pilátus erre azt kérdezte: »És mit tegyek Jézussal, akit Krisztusnak mondanak?«
Mt 27:23 Azok mindnyájan ezt felelték: »Keresztre vele!« Ő újra megkérdezte: »De hát mi rosszat tett?« Azok erre még hangosabban kiáltoztak: »Keresztre vele!«
Mt 27:24 Pilátus, látva, hogy semmire sem megy, sőt inkább zavargás támad, vizet hozatott, megmosta a kezét a tömeg előtt és így szólt: »Én ártatlan vagyok ennek a vérétől. Ti lássátok!«
Mt 27:25 Az egész nép azt felelte: »Az ő vére rajtunk és gyermekeinken!«
Mt 27:26 Erre elbocsátotta nekik Barabást, Jézust pedig megostoroztatta és átadta nekik, hogy feszítsék keresztre.
Mt 27:27 Ekkor a helytartó katonái bevitték Jézust a helytartóságra, és összegyűjtötték köréje az egész csapatot.
Mt 27:28 Levetkőztették, vörös katonaköpenyt adtak rá,
Mt 27:29 tövisekből koronát fontak, rátették a fejére, egy nádszálat pedig a jobb kezébe, aztán térdet hajtva előtte így gúnyolták: »Üdvözlégy, zsidók királya!«
Mt 27:30 Leköpdösték, elvették a nádat és a fejét verték.
Mt 27:31 Miután így gúnyt űztek belőle, levették róla a katonaköpenyt, ráadták saját ruháit, és elvezették, hogy keresztre feszítsék.
Mt 27:32 Miközben kifelé mentek, találtak egy cirenei embert, név szerint Simont. Ezt kényszerítették, hogy vigye a keresztjét.
Mt 27:33 Amikor elérkeztek arra a helyre, amelyet Golgotának neveznek, ami Koponyahelyet jelent,
Mt 27:34 epével kevert bort adtak neki inni. Amikor megízlelte, nem akart belőle inni.

Mt 27:35 Miután felfeszítették, sorsot vetve megosztoztak a ruháin.
Mt 27:36 Azután leültek és ott őrizték őt.
Mt 27:37 A feje fölé föltették elítélésének okát. Ez volt ráírva: »Ez Jézus, a Zsidók Királya«.
Mt 27:38 Két rablót is megfeszítettek vele együtt, az egyiket jobbról, a másikat balról.
Mt 27:39 Az arra járók pedig a fejüket csóválva káromolták,
Mt 27:40 és ezt mondták: »Te, aki lebontod a templomot és három nap alatt fölépíted, mentsd meg magadat! Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!«
Mt 27:41 Ugyanígy a főpapok is csúfolódva mondogatták az írástudókkal és a vénekkel együtt:
Mt 27:42 »Másokat megmentett, magát meg nem tudja megmenteni. Izrael királya ő, szálljon le most a keresztről, és hiszünk neki!
Mt 27:43 Az Istenben bízott, szabadítsa hát meg most, ha akarja! Hiszen azt mondta: 'Az Isten Fia vagyok'.«
Mt 27:44 Így gyalázták őt a rablók is, akiket vele együtt feszítettek keresztre.
Mt 27:45 A hatodik órától sötétség lett az egész földön a kilencedik óráig.
Mt 27:46 A kilencedik óra körül Jézus hangosan felkiáltott: »Élí, Élí, lemá szabaktáni?«, azaz: »Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?«
Mt 27:47 Ennek hallatára egyesek az ott állók közül így szóltak: »Ez Illést hívja.«
Mt 27:48 Az egyikük mindjárt elszaladt, hozott egy szivacsot, ecetbe mártotta, és nádszálra tűzve inni adott neki.
Mt 27:49 A többiek pedig így szóltak: »Hagyd csak, lássuk, eljön-e Illés, hogy megszabadítsa?«
Mt 27:50 Ekkor Jézus ismét hangosan felkiáltott és kiadta a lelkét.
Mt 27:51 És íme, a templom függönye kettészakadt felülről az aljáig, a föld megrendült, a sziklák megrepedtek,
Mt 27:52 a sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek föltámadt a teste.
Mt 27:53 Föltámadása után előjöttek a sírokból, bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek.
Mt 27:54 A százados pedig, és akik vele együtt őrizték Jézust, a földrengés és a történtek láttán nagyon megrémültek és azt mondták: »Ez valóban Isten Fia volt.«
Mt 27:55 Volt ott sok asszony is, akik messziről figyelték, azok, akik Galileából követték Jézust, és szolgáltak neki.
Mt 27:56 Köztük volt Mária Magdolna, Mária, Jakab és József anyja, és Zebedeus fiainak anyja.
Mt 27:57 Mikor beesteledett, jött egy Arimateából való gazdag ember, név szerint József, aki maga is tanítványa volt Jézusnak.
Mt 27:58 Odament Pilátushoz, és elkérte Jézus testét. Akkor Pilátus megparancsolta, hogy adják ki neki.
Mt 27:59 József fogta a testet, begöngyölte tiszta gyolcsvászonba,
Mt 27:60 és betette sziklába vágott, saját, új sírboltjába. A sír bejáratához egy nagy követ hengerített és elment.
Mt 27:61 Mária Magdolna és a másik Mária ott voltak, és ültek a sírral szemben.
Mt 27:62 Másnap pedig, azaz a készületnap után, Pilátusnál összegyűltek a főpapok és a farizeusok
Mt 27:63 és azt mondták: »Uram! Emlékszünk, hogy ez a csaló még életében azt mondta: 'Három nap múlva föltámadok.'
Mt 27:64 Parancsold meg tehát, hogy őrizzék a sírt a harmadik napig, nehogy odamenjenek a tanítványai, ellopják, és azt mondják a népnek: 'Feltámadt a halálból'. Ez az utóbbi csalás rosszabb lenne az előzőnél!«
Mt 27:65 Pilátus azt felelte nekik: »Van őrségtek, menjetek és biztosítsátok magatoknak, ahogy tudjátok.«
Mt 27:66 Azok pedig elmentek, lepecsételték a követ, és őrséggel biztosították maguknak a sírt.
Mt 28:1 A szombat befejeztével, abban az órában, amely a hét első napjára virrad, Mária Magdolna és a másik Mária elment megnézni a sírt.
Mt 28:2 És íme, nagy földrengés támadt: az Úr angyala leszállt az égből, odament, elhengerítette a követ és ráült.
Mt 28:3 Olyan volt a megjelenése, mint a villám, és a ruhája fehér volt, mint a hó.
Mt 28:4 Az őrök megrettentek tőle való félelmükben, és mint a holtak, olyanok lettek.
Mt 28:5 Az angyal megszólalt és azt mondta az asszonyoknak: »Ti ne féljetek! Hiszen tudom, hogy Jézust, a megfeszítettet keresitek.
Mt 28:6 Nincs itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg a helyet, ahol feküdt.
Mt 28:7 Menjetek gyorsan, mondjátok meg tanítványainak: »Föltámadt a halálból, és előttetek megy Galileába. Ott majd meglátjátok őt! Íme, megmondtam nektek!«
Mt 28:8 Rögtön el is mentek a sírtól. Nagy félelemmel és örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak.
Mt 28:9 Ekkor íme, Jézus jött velük szemben és így szólt: »Üdv nektek!« Ők pedig odamentek hozzá, átkarolták a lábát és leborultak előtte.
Mt 28:10 Akkor Jézus azt mondta nekik: »Ne féljetek! Menjetek, vigyétek hírül a testvéreimnek, hogy menjenek el Galileába. Ott majd meglátnak engem.«
Mt 28:11 Amikor elmentek, az őrségből néhányan a városba mentek és hírül vittek a főpapoknak mindent, ami történt.
Mt 28:12 Erre azok összegyűltek a vénekkel, tanácsot tartottak, majd sok pénzt adtak a katonáknak,
Mt 28:13 és azt mondták nekik: »Mondjátok azt: 'A tanítványai éjjel eljöttek és ellopták őt, amíg mi aludtunk.'
Mt 28:14 Ha a helytartó meghallja ezt, mi majd meggyőzzük őt, és kimentünk titeket.«
Mt 28:15 Azok átvették a pénzt és úgy tettek, ahogy kioktatták őket.« Ez a szóbeszéd el van terjedve a zsidóknál mind a mai napig.
Mt 28:16 A tizenegy tanítvány pedig elment Galileába, arra a hegyre, ahova Jézus rendelte őket.
Mt 28:17 Amikor meglátták őt, leborultak, bár egyesek még kételkedtek.
Mt 28:18 Jézus odament és azt mondta nekik: »Nekem adatott minden hatalom a mennyben és a földön.
Mt 28:19 Menjetek tehát, és tegyetek tanítvánnyá minden népet. Kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében,
Mt 28:20 és tanítsátok meg őket arra, hogy megtartsák mindazt, amit parancsoltam nektek! És íme, én veletek vagyok minden nap a világ végéig!«
Mk 1:1 Jézus Krisztus, Isten Fia evangéliumának kezdete.
Mk 1:2 Amint meg van írva Izajás prófétánál: »Íme, elküldöm küldöttemet színed előtt, aki elkészíti utadat;

Mk 1:3 a pusztában kiáltónak szava: 'Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit'«,
Mk 1:4 János megjelent a pusztában: keresztelt és hirdette a bűnbánat keresztségét a bűnök bocsánatára.
Mk 1:5 Kiment hozzá Júdea egész vidéke és a jeruzsálemiek mindnyájan. Megkeresztelte őket a Jordán folyóban, miután megvallották bűneiket.
Mk 1:6 János öltözete teveszőrből volt, és bőröv a csípője körül, sáskákat és vadmézet evett.
Mk 1:7 Így prédikált: »Utánam jön, aki erősebb nálam, akinek nem vagyok méltó leborulva megoldani a saruja szíját.
Mk 1:8 Én vízzel kereszteltelek titeket, ő pedig Szentlélekkel fog benneteket megkeresztelni.«
Mk 1:9 Történt azokban a napokban, hogy eljött Jézus a galileai Názáretből, és János megkeresztelte őt a Jordánban.
Mk 1:10 Amint feljött a vízből, látta, hogy megnyílnak az egek, és a Lelket, mint galambot leszállni rá.
Mk 1:11 Az égből szózat hangzott: »Te vagy az én szeretett fiam, benned kedvem telik«.
Mk 1:12 Ezután a Lélek azonnal elragadta őt a pusztába.
Mk 1:13 A pusztában volt negyven napig; a sátán kísértette. A vadállatokkal volt, és az angyalok szolgáltak neki.
Mk 1:14 Miután János átadatott, Jézus Galileába ment, hogy hirdesse Isten evangéliumát.
Mk 1:15 Azt mondta: »Betelt az idő, és elközelgett az Isten országa. Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban.«
Mk 1:16 Amikor a galileai tenger mellett elment, meglátta Simont és testvérét Andrást, amint hálót vetettek a tengerbe, mert halászok voltak.
Mk 1:17 Jézus azt mondta nekik: »Jöjjetek utánam, és én emberek halászaivá teszlek titeket!«
Mk 1:18 Ők azonnal elhagyták hálóikat, és követték őt.
Mk 1:19 Kissé továbbmenve meglátta Jakabot, Zebedeus fiát, és testvérét, Jánost, amint ők is a hálóikat javították a hajóban,
Mk 1:20 és azonnal hívta őket. Azok pedig elhagyva apjukat, Zebedeust a béresekkel együtt a hajóban, követték őt.
Mk 1:21 Bementek Kafarnaumba. Szombaton mindjárt bement a zsinagógába és tanított.
Mk 1:22 Álmélkodtak a tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.
Mk 1:23 Volt a zsinagógájukban egy ember a tisztátalan lélek hatalmában. Ez így kiáltott föl:
Mk 1:24 »Mi közünk hozzád, Názáreti Jézus! Azért jöttél, hogy elveszíts minket? Tudom ki vagy: az Isten Szentje!«
Mk 1:25 Jézus megparancsolta neki: »Némulj el, és menj ki belőle.«
Mk 1:26 A tisztátalan lélek erre össze-vissza rángatta őt, majd hangosan kiáltva kiment belőle.
Mk 1:27 Erre mindnyájan elcsodálkoztak, s azt kérdezték egymástól: »Mi ez? Új tanítás, hatalommal? Még a tisztátalan lelkeknek is parancsol, és azok engedelmeskednek neki.«
Mk 1:28 Egyszerre elterjedt a híre Galilea egész vidékén.
Mk 1:29 Ezután mindjárt kiment a zsinagógából, és elmentek Simon és András házába Jakabbal és Jánossal együtt.
Mk 1:30 Simon anyósa lázasan feküdt. Mindjárt szóltak is Jézusnak miatta.
Mk 1:31 Odament hozzá, és felsegítette a kezénél fogva. Erre rögtön elhagyta a láz, és felszolgált nekik.
Mk 1:32 Amikor beesteledett és a nap lement, odavitték hozzá az összes beteget és a megszállottakat:
Mk 1:33 az egész város odagyűlt az ajtóhoz.
Mk 1:34 Meggyógyított sok, különféle bajokban sínylődő beteget, és sok ördögöt űzött ki, de nem hagyta őket szóhoz jutni, mert azok ismerték őt.
Mk 1:35 Másnap korán hajnalban fölkelt, kiment, és elment egy elhagyatott helyre, hogy ott imádkozzék.
Mk 1:36 Simon, és akik vele voltak, utána mentek.
Mk 1:37 Amikor megtalálták, azt mondták neki: »Mindenki téged keres.«
Mk 1:38 Azt felelte: »Menjünk máshova, a szomszédos helységekbe, hogy ott is hirdessem az igét, mert azért jöttem.«
Mk 1:39 És bejárta egész Galileát, tanított a zsinagógáikban, és ördögöket űzött.
Mk 1:40 Akkor odajött hozzá egy leprás, és térdre esve így kérlelte: »Ha akarod, meg tudsz tisztítani engem.«
Mk 1:41 Jézus megkönyörült rajta. Kinyújtotta kezét, megérintette, s azt mondta neki: »Akarom, tisztulj meg!«
Mk 1:42 Amikor ezt kimondta, azonnal eltűnt róla a lepra, és megtisztult.
Mk 1:43 Erélyesen ráparancsolt, és azonnal elküldte őt e szavakkal:
Mk 1:44 »Vigyázz, senkinek se szólj erről; hanem eredj, mutasd meg magadat a papnak, és ajánld föl tisztulásodért, amit Mózes rendelt, bizonyságul nekik.«
Mk 1:45 De az, mihelyt elment, híresztelni kezdte a dolgot, úgyhogy Jézus már nem mehetett nyilvánosan a városba, hanem kint a puszta helyeken tartózkodott; és hozzá gyülekeztek mindenfelől.
Mk 2:1 Néhány nap múlva újra bement Kafarnaumba,
Mk 2:2 és elterjedt a híre, hogy a házban van. Sokan összegyűltek, úgyhogy már az ajtóhoz sem fértek, és hirdette nekik az igét.
Mk 2:3 Közben odajöttek hozzá néhányan, akik egy bénát hoztak, négyen cipelték.
Mk 2:4 Mivel nem tudták eléje vinni a tömeg miatt, kibontották a ház tetejét, ahol ő volt, és átlyukasztva azt, lebocsátották az ágyat, amelyen a béna feküdt.
Mk 2:5 A hitüket látva Jézus így szólt a bénához: »Fiam! Bűneid bocsánatot nyertek.«
Mk 2:6 Ültek ott néhányan az írástudók közül is. Ezek azt gondolták magukban:
Mk 2:7 »Hogyan beszélhet ez így? Káromkodik. Ki bocsáthatja meg a bűnöket más, mint egyedül az Isten?«
Mk 2:8 Jézus rögtön észrevette lelkében, hogy így gondolkodnak magukban, ezért azt mondta nekik: »Miért gondoljátok ezeket szívetekben?
Mk 2:9 Mi könnyebb, azt mondani a bénának: 'Bocsánatot nyertek bűneid', vagy azt mondani: 'Kelj föl, vedd ágyadat és járj'?
Mk 2:10 Hogy pedig lássátok, hogy az Emberfiának hatalma van a földön a bűnöket megbocsátani - ekkor a bénához fordult: -
Mk 2:11 Mondom neked, kelj föl, vedd ágyadat és menj haza!«

Mk 2:12 Az pedig mindjárt fel is kelt, fogta az ágyát, és elment mindenki szeme láttára, úgyhogy mindnyájan csodálkoztak, és dicsőítették az Istent. Ezt mondták: »Ilyet még nem láttunk soha.«
Mk 2:13 Ezután megint kiment a tenger mellé. Az egész tömeg hozzá sereglett, és tanította őket.
Mk 2:14 Amint továbbment, meglátta Lévit, Alfeus fiát a vámnál ülni, és megszólította: »Kövess engem!« Az fölkelt, és követte őt.
Mk 2:15 Mikor később asztalhoz ült ennek a házában, sok vámos és bűnös telepedett le Jézussal és tanítványaival együtt; sokan voltak ugyanis, akik követték őt.
Mk 2:16 Az írástudók és a farizeusok, azt látva, hogy a bűnösökkel és vámosokkal eszik, megkérdezték tanítványait: »Miért eszik a ti Mesteretek vámosokkal és bűnösökkel?«
Mk 2:17 Jézus meghallotta és azt mondta nekik: »Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek, nem az igazakat jöttem hívni, hanem a bűnösöket.«
Mk 2:18 János tanítványai és a farizeusok böjtöltek. Odajöttek néhányan, és megkérdezték Jézustól: »Miért böjtölnek János és a farizeusok tanítványai, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek?«
Mk 2:19 Jézus így felelt: »Vajon böjtölhet-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? Amíg náluk van a vőlegény, nem böjtölhetnek.
Mk 2:20 Eljönnek azonban a napok, amikor elveszik tőlük a vőlegényt: akkor majd böjtölnek, azon a napon.
Mk 2:21 Senki sem varr régi ruhára nyers szövetből foltot, mert elszakítja az ép részt is, és a szakadás még nagyobb lesz.
Mk 2:22 Senki sem tölt új bort régi tömlőkbe, különben a bor szétszakítja a tömlőket, és kiömlik, s a tömlők is tönkremennek. Az új bor új tömlőkbe való.«
Mk 2:23 Történt ismét, hogy amikor szombaton a vetések közt járt, tanítványai útközben tépdesni kezdték a kalászokat.
Mk 2:24 A farizeusok azt mondták neki: »Nézd, azt csinálják szombaton, amit nem szabad.«
Mk 2:25 Ő így felelt nekik: »Sohasem olvastátok, mit cselekedett Dávid, amikor szükséget szenvedett, és éhezett ő, és akik vele voltak?
Mk 2:26 Hogyan ment be az Isten házába Abjatár főpap idejében, és evett a kitett kenyerekből, amelyeket nem szabad másnak megenni, csak a papoknak, és adott a vele lévőknek is?«
Mk 2:27 Aztán hozzátette: »A szombat lett az emberért, és nem az ember a szombatért.
Mk 2:28 Ezért az Emberfia ura a szombatnak is.«
Mk 3:1 Majd ismét bement a zsinagógába. Volt ott egy ember, akinek a keze el volt száradva.
Mk 3:2 Lesték őt, vajon meggyógyítja-e szombatnapon, hogy vádolhassák.
Mk 3:3 Akkor ő ezt mondta a béna kezű embernek: »Állj középre.«
Mk 3:4 Aztán megkérdezte tőlük: »Szabad-e szombaton jót tenni, vagy rosszat, életet megmenteni vagy veszni hagyni?« Azok csak hallgattak.
Mk 3:5 Ő erre haragosan körülnézett rajtuk, elszomorodott szívük keménységén, és így szólt az emberhez: »Nyújtsd ki a kezedet!« Az kinyújtotta, és meggyógyult a keze.
Mk 3:6 A farizeusok, mihelyt kimentek, azonnal tanácsot tartottak ellene a Heródes-pártiakkal, hogy hogyan veszítsék el őt.
Mk 3:7 Jézus pedig tanítványaival együtt elment a tengerhez. Nagy sokaság követte őt Galileából, Júdeából,
Mk 3:8 Jeruzsálemből, Idúmeából. Sőt a Jordánon túlról, valamint Tírusz és Szidon környékéről is nagy sokaság jött hozzá, mert hallották, hogy miket művelt.
Mk 3:9 Tanítványaitól azt kérte, hogy egy bárka álljon készen számára a tömeg miatt, hogy ne szorongassák őt.
Mk 3:10 Mivel azonban sokakat meggyógyított, mindazok, akik valami betegségben szenvedtek, ott tolongtak körülötte, hogy megérinthessék.
Mk 3:11 A tisztátalan lelkek pedig, amikor meglátták, leborultak előtte és így kiáltoztak:
Mk 3:12 »Te vagy az Isten Fia.« Ő azonban keményen rájuk parancsolt, hogy ne fedjék fel kilétét.
Mk 3:13 Azután fölment a hegyre. Magához hívta, akiket ő akart, és azok odamentek hozzá.
Mk 3:14 Létrehozta a Tizenkettőt, hogy vele legyenek, és hogy elküldje őket igét hirdetni.
Mk 3:15 Hatalmat adott nekik, hogy kiűzzék az ördögöket.
Mk 3:16 Ezt a tizenkettőt választotta ki: Simont, akinek a Péter nevet adta;
Mk 3:17 ezenkívül Jakabot, Zebedeus fiát, és Jánost, Jakab testvérét, akiket Boanérgesznek, azaz mennydörgés fiainak nevezett el;
Mk 3:18 és Andrást; Fülöpöt, Bertalant, Mátét és Tamást; Jakabot, Alfeus fiát, Tádét, a kánaáni Simont,
Mk 3:19 és az iskarióti Júdást, aki elárulta őt.
Mk 3:20 Amint hazaértek, ismét olyan nagy tömeg gyűlt össze, hogy még kenyeret sem ehettek.
Mk 3:21 Mikor hozzátartozói ezt meghallották, elmentek, hogy erővel hazavigyék őt, mert azt mondták: »Megháborodott.«
Mk 3:22 Az írástudók, akik Jeruzsálemből jöttek le, azt mondták, hogy Belzebub szállta meg, és az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket.
Mk 3:23 Ekkor összehívta őket, és példabeszédekben ezt mondta nekik: »Hogyan űzheti ki a sátán a sátánt?
Mk 3:24 Ha valamely ország meghasonlik önmagával, az az ország nem állhat fenn.
Mk 3:25 És ha egy ház meghasonlik önmagával, az a ház nem állhat fenn.
Mk 3:26 Ha a sátán önmaga ellen támad és meghasonlott, nem maradhat fenn, hanem vége van.
Mk 3:27 Senki nem mehet be az erősnek a házába és nem ragadhatja el a holmiját, ha előbb meg nem kötözi az erőst, csak akkor tudja kirabolni a házát.
Mk 3:28 Bizony, mondom nektek, hogy minden vétket és káromlást, amellyel káromkodnak, megbocsátanak az emberek fiainak;
Mk 3:29 de aki a Szentlélek ellen káromkodik, az nem nyer bocsánatot soha, hanem örök vétek fogja terhelni.«
Mk 3:30 Mert azt mondták: »Tisztátalan lélek van benne.«
Mk 3:31 Ekkor az anyja és a testvérei odajöttek, és kint megállva üzentek neki, és hívták őt.

Mk 3:32 A körülötte ülő tömegből szóltak is neki: »Íme, anyád és testvéreid keresnek téged odakinn!«
Mk 3:33 Ő így felelt nekik: »Ki az én anyám, és kik az én testvéreim?«
Mk 3:34 Aztán végighordozva tekintetét a körülötte ülőkön, így szólt: »Íme, az én anyám és testvéreim.
Mk 3:35 Mert aki Isten akaratát cselekszi, az az én testvérem, nővérem és anyám.«
Mk 4:1 Később ismét tanítani kezdett a tenger mellett. Nagy tömeg gyülekezett köré, ő pedig a bárkába szállva leült a tavon, a tömeg pedig a parton maradt.
Mk 4:2 Példabeszédekben sok mindenre tanította őket:
Mk 4:3 »Halljátok! Íme, kiment a magvető vetni.
Mk 4:4 Amint vetett, az egyik mag az útfélre esett. Jöttek az ég madarai és fölkapkodták.
Mk 4:5 Egy másik köves helyre esett, ahol nem sok földje volt. Hamarosan kikelt, mert nem volt mélyen a földben,
Mk 4:6 de mikor kisütött a nap, elfonnyadt, s mivel nem volt gyökere, elszáradt.
Mk 4:7 Ismét másik a tövisek közé esett, és amikor felnőttek a tövisek, elfojtották, és nem hozott termést.
Mk 4:8 A többi azonban jó földbe esett. Ezek felnőttek és gyarapodtak, végül termést hoztak, az egyik harmincszorosat, a másik hatvanszorosat, a harmadik pedig százszorosat.«
Mk 4:9 Majd ezt mondta: »Akinek van füle a hallásra, hallja meg.«
Mk 4:10 Mikor egyedül maradt, a vele lévők és a tizenkettő megkérdezte őt a példabeszéd felől.
Mk 4:11 Ezt mondta nekik: »Nektek adatott, hogy ismerjétek az Isten országa titkát, azoknak pedig, akik kívül vannak, minden példabeszédekben hangzik el,
Mk 4:12 hogy nézvén nézzenek és ne lássanak, hallván halljanak és ne értsenek; nehogy megtérjenek és bűneik bocsánatot nyerjenek«.
Mk 4:13 Majd így folytatta: »Nem értitek ezt a példabeszédet? Hát hogyan értitek meg majd a többi példabeszédet?
Mk 4:14 A magvető az igét veti.
Mk 4:15 Akiknél az ige az útszélre esik, azok, amikor hallják azt, mindjárt jön a sátán, és elviszi az igét, amely a szívükbe hullott.
Mk 4:16 Hasonlóképpen amelyek köves helyre hullanak, azok, amikor hallják az igét, mindjárt befogadják örömmel,
Mk 4:17 de nem ver bennük gyökeret, hanem csak ideig-óráig tart. Amikor az ige miatt szorongatás és üldözés támad, hamar megbotránkoznak.
Mk 4:18 Mások pedig, amelyek a tövisek közé hullanak, azok, akik az igét hallják,
Mk 4:19 de a világi gondok, a csalóka gazdagság és más dolgok kívánsága betölti őket, s ezek elfojtják az igét, így az terméketlen marad.
Mk 4:20 A jó földbe vetett magok pedig azok, akik az igét meghallják, befogadják és termést hoznak, az egyik harmincszorosat, a másik hatvanszorosat, a harmadik pedig százszorosat.«
Mk 4:21 Aztán így szólt hozzájuk: »Vajon arra való a lámpa, hogy véka alá tegyék vagy az ágy alá? Nem arra, hogy a tartóra tegyék?
Mk 4:22 Mert nincs rejtett dolog, amely ki ne tudódna, és nincs titok, amely nyilvánosságra ne jutna.
Mk 4:23 Akinek van füle a hallásra, hallja meg!«
Mk 4:24 Majd így folytatta: »Figyeljetek arra, amit hallotok. Amilyen mértékkel mértek, olyan mértékkel mérnek majd nektek is, sőt ráadást is adnak nektek.
Mk 4:25 Mert akinek van, annak még adnak; akinek pedig nincsen, attól még azt is elveszik, amije van.«
Mk 4:26 Ezután így szólt: »Az Isten országa olyan, mint amikor az ember magot szór a földbe.
Mk 4:27 Azután már akár alszik, akár fölkel éjjel és nappal, a mag kikel és növekszik, maga sem tudja, hogyan.
Mk 4:28 Mert a föld magától termi meg először a hajtást, aztán a kalászt, majd a fejlett szemet a kalászban.
Mk 4:29 Mikor pedig megérett a termés, azonnal sarlót vág bele, mert elérkezett az aratás«.
Mk 4:30 Majd így szólt: »Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Milyen példabeszéddel szemléltessük?
Mk 4:31 Olyan az, mint a mustármag. Amikor a földbe vetik, kisebb minden magnál, amely a földön van;
Mk 4:32 de ha elvetették, felnő és nagyobb lesz minden veteménynél. Olyan nagy ágakat hajt, hogy árnyékában fészkelhetnek az ég madarai.«
Mk 4:33 Sok ilyen példabeszédben hirdette nekik az igét, hogy meg tudják érteni.
Mk 4:34 Példabeszéd nélkül nem szólt hozzájuk; tanítványainak azonban külön megmagyarázta mindegyiket.
Mk 4:35 Amikor aznap beesteledett, így szólt hozzájuk: »Menjünk át a túlsó partra!«
Mk 4:36 Erre azok elbocsátották a tömeget, őt pedig magukkal vitték úgy, ahogy ott volt a bárkában. Több bárka is kísérte őket.
Mk 4:37 Nagy szélvész támadt, s a hullámok becsaptak a bárkába, úgy, hogy már-már megtelt.
Mk 4:38 Ő pedig a bárka hátsó végében egy vánkoson aludt. Felkeltették, s ezt mondták neki: »Mester! Nem törődsz vele, hogy elveszünk?«
Mk 4:39 Ő fölkelt, megfenyegette a szelet, és azt mondta a tengernek: »Csendesedj és némulj el!« Erre elállt a szél és nagy csendesség lett.
Mk 4:40 Azután hozzájuk fordult: »Miért vagytok gyávák? Még mindig nincs hitetek?«
Mk 4:41 Erre nagy félelem fogta el őket, és azt kérdezgették egymástól: »Ki ez, hogy a szél és tenger is engedelmeskedik neki?«
Mk 5:1 Nemsokára átjutottak a tengeren túlra a gerázaiak földjére.
Mk 5:2 Amint kilépett a bárkából, mindjárt elébe ment egy ember a sírok közül, aki a tisztátalan lélek hatalmában volt
Mk 5:3 és sírboltokban lakott. Már láncokkal sem tudták megkötözni.
Mk 5:4 Sokszor béklyóba és láncra verték, de elszakította a láncokat, összetörte a bilincseket, és senki sem tudta őt megfékezni.
Mk 5:5 Éjjel-nappal mindig a sírboltokban és a hegyekben tanyázott, kiáltozott és kövekkel roncsolta magát.
Mk 5:6 Amikor messziről meglátta Jézust, odafutott, leborult előtte,

Mk 5:7 és nagy hangon kiáltotta: »Mi közöm hozzád, Jézus, a magasságbeli Isten Fia? Az Istenre kényszerítlek, ne gyötörj engem!«
Mk 5:8 Ő ugyanis azt mondta neki: »Tisztátalan lélek, menj ki az emberből!«
Mk 5:9 Ekkor megkérdezte tőle: »Mi a neved?« Az így válaszolt neki: »Légió a nevem, mert sokan vagyunk.«
Mk 5:10 És könyörögve kérte őt, hogy ne űzze ki arról a vidékről.
Mk 5:11 Volt ott a hegy körül a legelőn egy nagy disznócsorda.
Mk 5:12 Az ördögök azt kérték tőle: »Küldj minket a disznókba, hadd menjünk beléjük.«
Mk 5:13 Jézus megengedte nekik. A tisztátalan lelkek kimentek és megszállták a disznókat. Erre a kétezernyi csorda a meredekről a tengerbe rohant, és belefulladt a tengerbe.
Mk 5:14 Akik legeltették őket, elfutottak, s hírül vitték ezt a városba és a falvakba. Az emberek kimentek, hogy lássák, mi történt.
Mk 5:15 Jézushoz érve látták, hogy az ördögseregtől megszállott felöltözve, ép ésszel ül, és félelem fogta el őket.
Mk 5:16 A szemtanúk pedig elbeszélték nekik, hogy mi történt az ördöngössel és a disznókkal.
Mk 5:17 Ezért kérni kezdték őt, hogy távozzék el a határukból.
Mk 5:18 Amikor beszállt a bárkába, az ember, aki megszállott volt, kérte őt, hogy vele mehessen.
Mk 5:19 De Jézus nem engedte meg neki, hanem így szólt: »Menj haza a tieidhez, és hirdesd nekik, milyen nagy dolgot művelt veled az Úr, és hogyan könyörült meg rajtad!«
Mk 5:20 Az el is ment, és elkezdte hirdetni a Tízvárosban, hogy Jézus milyen nagy dolgot cselekedett vele. És mindenki csodálkozott.
Mk 5:21 Amikor Jézus ismét áthajózott a túlsó partra, nagy tömeg gyülekezett oda köré, ahol ő a tó partján volt.
Mk 5:22 Ekkor odajött hozzá egy zsinagóga-elöljáró, akit Jairusnak hívtak. Amikor meglátta őt, a lábaihoz borult,
Mk 5:23 és így esedezett hozzá: »A kislányom halálán van, jöjj, tedd rá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen!«
Mk 5:24 El is ment vele. Nagy tömeg követte és szorongatta.
Mk 5:25 Egy asszony, aki tizenkét esztendő óta vérfolyásos volt,
Mk 5:26 és sokat szenvedett a számtalan orvostól, elköltötte mindenét, de semmi hasznát nem látta, hanem még rosszabbul lett,
Mk 5:27 amint Jézusról hallott, hátulról odament a tömegben és megérintette a ruháját.
Mk 5:28 Azt gondolta: »Ha csak a ruháját érintem is, meggyógyulok.«
Mk 5:29 Valóban mindjárt megszűnt a vérfolyása, és érezte testében, hogy meggyógyult betegségétől.
Mk 5:30 De Jézus, aki azonnal észrevette, hogy erő ment ki belőle, a tömeghez fordult és megkérdezte: »Ki érintette meg a ruhámat?«
Mk 5:31 Tanítványai azt felelték neki: »Látod, hogy mennyire szorongat téged a tömeg, és mégis kérdezed, ki érintett engem?«
Mk 5:32 Erre körültekintett, hogy lássa, ki volt az.
Mk 5:33 Az asszony pedig, aki tudta, hogy mi történt vele, félve és remegve előjött, leborult előtte, és őszintén elmondott neki mindent.
Mk 5:34 Ő pedig ezt mondta neki: »Leányom! A hited meggyógyított téged. Menj békével, és légy mentes a bajodtól.«
Mk 5:35 Még beszélt, amikor jöttek a zsinagóga-elöljárótól, és azt mondták: »A lányod már meghalt. Minek fárasztanád tovább a Mestert?«
Mk 5:36 Jézus meghallotta, hogy mit mondtak, és így szólt a zsinagóga-elöljáróhoz: »Ne félj, csak higgy!«
Mk 5:37 Nem engedte meg, hogy más vele menjen, csak Péter, Jakab és János, Jakab testvére.
Mk 5:38 Odaérkeztek a zsinagóga-elöljáró házához, ahol látta a tolongást, s a hevesen sírókat és jajgatókat.
Mk 5:39 Bement, és azt mondta nekik: »Miért zajongtok és sírtok? Nem halt meg a gyermek, csak alszik.«
Mk 5:40 De azok kinevették. Ekkor elküldte onnan mindnyájukat, maga mellé vette a gyermek apját és anyját és a vele lévőket, és bement oda, ahol a gyermek feküdt.
Mk 5:41 Megfogta a gyermek kezét, és azt mondta neki: »Talíta, kúmi!« - ami azt jelenti: »Kislány, mondom neked, kelj fel!« -
Mk 5:42 A kislány azonnal fölkelt és járkálni kezdett. Tizenkét esztendős volt ugyanis. Mindenki nagyon csodálkozott.
Mk 5:43 Ő pedig szigorúan megparancsolta nekik, hogy ezt senki meg ne tudja; majd szólt nekik, hogy adjanak a lánynak enni.
Mk 6:1 Ezután kijött onnan, és elment a saját falujába. A tanítványai követték.
Mk 6:2 Amikor szombat lett, elkezdett a zsinagógában tanítani. Sokan, akik hallgatták, csodálkoztak tanításán, és azt kérdezték: »Honnan vette ez mindezt? Milyen bölcsesség az, amely neki adatott? És milyen csodák történnek a keze által?
Mk 6:3 Nem az ács ez, Mária fia, Jakab és József és Júdás és Simon testvére? Nem az ő nővérei vannak itt nálunk?« És megbotránkoztak benne.
Mk 6:4 Jézus pedig azt mondta nekik: »Nem vetik meg a prófétát, csak a maga hazájában, a rokonai között és a házában.«
Mk 6:5 Nem is tudott egy csodát sem tenni ott, csak néhány beteget gyógyított meg, rájuk téve kezét.
Mk 6:6 És csodálkozott hitetlenségükön. Ezután bejárta a helységeket a környéken és tanított.
Mk 6:7 Aztán magához hívta a tizenkettőt, és elkezdte őket kettesével elküldeni. Hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek felett.
Mk 6:8 Meghagyta nekik, hogy az útra vándorboton kívül semmit ne vigyenek; se táskát, se kenyeret, se pénzt az övükben.
Mk 6:9 Sarut kössenek, de ne öltözzenek két köntösbe.
Mk 6:10 Azt mondta nekik: »Ha valahol betértek egy házba, maradjatok ott, amíg tovább nem mentek onnan.
Mk 6:11 Ha pedig valahol nem fogadnak be és nem hallgatnak meg titeket, menjetek ki, rázzátok le lábatokról a port is, bizonyságul ellenük.«

Mk 6:12 Azok elmentek, és hirdették, hogy tartsanak bűnbánatot.
Mk 6:13 Sok ördögöt kiűztek, sok beteget megkentek olajjal, és azok meggyógyultak.
Mk 6:14 Heródes király is hallott róla, mert a neve ismert volt már. Azt mondták: »Keresztelő János támadt fel a halálból, azért működnek benne a csodatévő erők.«
Mk 6:15 Mások pedig így szóltak: »Illés ő.« Ismét mások azt mondták: »Próféta ez; mintha egy lenne a próféták közül.«
Mk 6:16 Ezeket hallva Heródes így szólt: »János, akinek a fejét vetettem, az támadt fel a halálból.«
Mk 6:17 Heródes ugyanis parancsot adott és elfogatta Jánost. Megkötöztette őt a börtönben Heródiás miatt, aki a testvérének, Fülöpnek volt a felesége, de ő feleségül vette.
Mk 6:18 János ugyanis azt mondta Heródesnek: »Nem szabad a testvéred feleségét elvenned.«
Mk 6:19 Ezért aztán Heródiás ármánykodott ellene, és meg akarta őt ölni, de nem volt képes rá.
Mk 6:20 Heródes ugyanis tartott Jánostól. Tudta róla, hogy igaz és szent férfiú, ezért védelmébe vette, őt hallgatva sokszor kétkedés fogta el, és szívesen hallgatta.
Mk 6:21 Egyszer azonban, amikor Heródes a születésnapján lakomát rendezett országa nagyjainak, ezredeseinek és Galilea előkelőségeinek,
Mk 6:22 bement Heródiás lánya és táncolt nekik. Ez nagyon tetszett Heródesnek és az asztaltársaságnak. A király erre azt mondta a lánynak: »Kérj tőlem, amit csak akarsz, és megadom neked.«
Mk 6:23 Meg is esküdött neki, hogy: »Bármit kérsz, megadom neked, akár az országom felét is!«
Mk 6:24 Az kiment és megkérdezte anyjától: »Mit kérjek?« Az így szólt: »Keresztelő János fejét.«
Mk 6:25 Erre nagy sietve bement a királyhoz és előadta kérelmét: »Azt akarom, hogy rögtön add nekem egy tálon Keresztelő János fejét.«
Mk 6:26 A király elszomorodott, de az esküje és az asztaltársak miatt nem akarta kedvét szegni.
Mk 6:27 Rögtön elküldte a hóhért, megparancsolta, hogy hozzák el a fejét egy tálon. Az lefejezte a tömlöcben,
Mk 6:28 elhozta a fejét egy tálon, és átadta a lánynak, a lány pedig odaadta anyjának.
Mk 6:29 Amikor a tanítványai megtudták ezt, eljöttek, elvitték a testét és sírba helyezték.
Mk 6:30 Az apostolok ismét összegyűltek Jézus körül, és mindnyájan beszámoltak, hogy mi mindent tettek és mit tanítottak.
Mk 6:31 Ő ekkor azt mondta nekik: »Gyertek félre egy magányos helyre, és pihenjetek meg egy kicsit.« Olyan sokan jöttek-mentek ugyanis, hogy még enni sem volt idejük.
Mk 6:32 Bárkába szálltak tehát, és félrevonultak egy elhagyatott helyre, egyedül.
Mk 6:33 Sokan látták azonban őket, s észrevették, amikor elmentek. Minden városból futottak oda gyalog, és megelőzték őket.
Mk 6:34 Amikor kiszállt, Jézus meglátta a hatalmas tömeget, és megesett rajtuk a szíve, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok, és sok mindenre kezdte őket tanítani.
Mk 6:35 Amikor az óra már késő́re járt, odamentek hozzá tanítványai, és azt mondták neki: »Sivár ez a hely és az idő késő́re jár.
Mk 6:36 Bocsásd el őket, hogy a környékbeli majorokba és falvakba menjenek és élelmet vegyenek maguknak.«
Mk 6:37 Ő azonban ezt felelte nekik: »Adjatok nekik ti enni.« Azok így válaszoltak: »Menjünk el és vegyünk kétszáz dénárért kenyeret, hogy enni adhassunk nekik?«
Mk 6:38 Erre megkérdezte tőlük: »Hány kenyeretek van? Menjetek, nézzétek meg.« Mikor megszámolták, azt mondták: »Öt darab, és két halunk.«
Mk 6:39 Ő megparancsolta nekik, hogy telepítsék le mindnyájukat csoportokban a zöld füvön.
Mk 6:40 Letelepedtek tehát csoportonként százával, ötvenével.
Mk 6:41 Akkor fogta az öt kenyeret és a két halat, föltekintett az égre, áldás mondott, és megtörte a kenyereket. Azután odaadta tanítványainak, hogy eléjük tegyék. A két halat is elosztotta valamennyiük között.
Mk 6:42 Mindnyájan ettek és jóllaktak.
Mk 6:43 A megmaradt kenyérdarabokkal és a halakkal tizenkét kosarat töltöttek meg.
Mk 6:44 Akik ettek a kenyerekből, ötezren voltak, csak a férfiak.
Mk 6:45 Ezután mindjárt megparancsolta tanítványainak, hogy szálljanak bárkába, és menjenek előre a túlpartra, Betszaidába, amíg ő elbocsátja a tömeget.
Mk 6:46 Miután elküldte őket, felment a hegyre imádkozni.
Mk 6:47 Amikor beesteledett, a bárka a tenger közepén volt, ő meg egymaga a szárazon.
Mk 6:48 Látta őket küszködni az evezéssel - mert ellenkező szelük volt. Az éjszaka negyedik őrváltása körül odament hozzájuk a tengeren járva, majd el akart mellettük haladni.
Mk 6:49 Azok pedig látva őt, amint a tengeren jár, kísértetnek nézték és fölkiáltottak,
Mk 6:50 mert mindnyájan látták őt, és zavarba estek. De ő mindjárt megszólította őket, és azt mondta nekik: »Bízzatok! Én vagyok, ne féljetek!«
Mk 6:51 Majd beszállt hozzájuk a bárkába, a szél pedig elállt. Ők erre még jobban álmélkodtak magukban.
Mk 6:52 Nem okultak ugyanis a kenyerekből, s a szívük még érzéketlen volt.
Mk 6:53 Átkeltek a tavon, és Genezáret földjére jutottak és kikötöttek.
Mk 6:54 De mihelyt kiszálltak a bárkából, az emberek rögtön felismerték őt,
Mk 6:55 és körbefutva az egész környéken elkezdték a betegeket ágyastól összehordani oda, ahol hallották, hogy ott van.
Mk 6:56 Amerre csak betért a falvakba, majorokba vagy városokba, az utcákra tették a betegeket, és kérték őt, hogy legalább a ruhája szegélyét érinthessék. Mindazok, akik megérintették őt, meggyógyultak.
Mk 7:1 Ekkor köréje gyülekeztek a farizeusok, és néhány írástudó, aki Jeruzsálemből jött.
Mk 7:2 Ezek azt látva, hogy tanítványai közül egyesek közönséges, azaz mosdatlan kézzel esznek kenyeret, morgolódtak.

Mk 7:3 A farizeusok ugyanis, és általában a zsidók, hacsak kezüket egy maréknyi vízzel meg nem mossák, nem esznek, követve a régiek hagyományát.
Mk 7:4 Ha a piacról jönnek, nem esznek, amíg meg nem mosdanak; és sok egyéb dolog van, amit hagyományaik szerint meg kell tartaniuk: a poharak és korsók, a rézedények és ágyak mosását.
Mk 7:5 Megkérdezték tehát őt a farizeusok és írástudók: »Miért nem élnek tanítványaid a régiek hagyománya szerint, miért esznek kenyeret közönséges kézzel?«
Mk 7:6 Ő ezt felelte nekik: »Helyesen jövendölt rólatok Izajás, képmutatók, amint írva van: 'Ez a nép ajkával tisztel engem, de a szíve távol van tőlem.
Mk 7:7 Pedig hiába tisztelnek, ha emberi tudományt és parancsokat tanítanak'.
Mk 7:8 Mert Isten parancsát elhagyva az emberek hagyományát tartjátok, a korsók és poharak mosását, és sok egyéb ezekhez hasonló dolgot cselekedtek.«
Mk 7:9 Majd így folytatta: »Szépen kijátsszátok Isten parancsolatát, hogy a magatok hagyományát megtartsátok.
Mk 7:10 Mózes ugyanis azt mondta: 'Tiszteld atyádat és anyádat'; és: 'Aki atyját vagy anyját gyalázza, haljon meg'.
Mk 7:11 Ti pedig azt mondjátok: 'Ha az ember azt mondja apjának vagy anyjának: korbán, azaz fogadalmi ajándék az, ami tőlem neked járna',
Mk 7:12 azontúl már nem engeditek, hogy valamit tegyen az apjáért vagy anyjáért,
Mk 7:13 s így érvénytelenítitek Isten szavát a ti hagyományotok kedvéért, melyet tovább adtok; és sok más effélét cselekszetek.«
Mk 7:14 Ezután ismét magához hívta a tömeget, és azt mondta nekik: »Hallgassatok rám mindnyájan és értsétek meg:
Mk 7:15 Semmi, ami kívülről megy be az emberbe, nem teheti őt tisztátalanná, hanem ami az emberből kijön, az szennyezi be az embert.
Mk 7:16 Akinek füle van a hallásra, hallja meg.«
Mk 7:17 Amikor bement a házba a tömeg elől, megkérdezték őt tanítványai a példabeszéd értelméről.
Mk 7:18 Így válaszolt nekik: »Hát ti is ilyen értetlenek vagytok? Nem látjátok be, hogy mindaz, ami kívülről megy be az emberbe, nem szennyezheti be őt,
Mk 7:19 mert nem a szívébe jut, hanem a gyomrába, aztán pedig az árnyékszékre kerül?« Ezzel megtisztított minden ételt.
Mk 7:20 »Hanem, amint mondtam, ami az emberből kijön, az teszi tisztátalanná az embert.
Mk 7:21 Mert belülről, az emberek szívéből erednek a gonosz gondolatok, házasságtörések, lopások, gyilkosságok,
Mk 7:22 hűtlenség, kapzsiság, gonoszság és csalárdság, kicsapongások, irigység, káromkodás, kevélység és esztelenség.
Mk 7:23 Mindez a rossz belülről származik, és tisztátalanná teszi az embert.«
Mk 7:24 Ezután továbbment onnan, és Tírusz és Szidon vidékére ment. Betért egy házba, de nem akarta, hogy valaki is megtudja; mégsem maradhatott titokban.
Mk 7:25 Mindjárt hírét vette egy asszony is, akinek a lányában tisztátalan lélek volt; odajött és a lábaihoz borult.
Mk 7:26 Az asszony pogány volt, szír-föníciai nemzetiségű, s kérte őt, hogy űzze ki lányából az ördögöt.
Mk 7:27 Ő azt mondta neki: »Hadd lakjanak jól először a gyermekek; mert nem való elvenni a gyerekek kenyerét, és odadobni a kiskutyáknak.«
Mk 7:28 De az asszony folytatta: »Uram! A kiskutyák is esznek az asztal alatt a gyermekek morzsáiból!«
Mk 7:29 Erre ő azt felelte neki: »Mivel ezt mondtad, menj, kiment az ördög lányodból.«
Mk 7:30 Amikor hazaért, a kislányt az ágyon fekve találta, és az ördög már kiment belőle.
Mk 7:31 Ezután ismét eltávozott Tírusz vidékéről. Szidonon át a Galileai tengerhez ment, a Tízváros határába.
Mk 7:32 Ott odavittek hozzá egy siketnémát, és kérték őt, hogy tegye rá a kezét.
Mk 7:33 Félrevitte őt külön a tömegtől, a füleibe dugta ujjait, köpött, megérintette a nyelvét,
Mk 7:34 majd föltekintve az égre, fohászkodott, és azt mondta neki: »Effeta!«, azaz »Nyílj meg!«
Mk 7:35 Erre azonnal megnyíltak a fülei, megoldódott nyelvének köteléke, és rendesen beszélt.
Mk 7:36 Ekkor megparancsolta nekik, hogy ezt senkinek se mondják el. De minél jobban tiltotta nekik, annál inkább hirdették.
Mk 7:37 Szerfölött csodálkoztak és mondták: »Mindent jól cselekedett; a süketeknek visszaadta hallásukat, és szóra bírta a némákat!«
Mk 8:1 Azokban a napokban, amikor ismét nagy tömeg volt együtt és nem volt mit enniük, magához hívta tanítványait és azt mondta nekik:
Mk 8:2 »Sajnálom a tömeget, mert íme, már három napja velem vannak, és nincs mit enniük.
Mk 8:3 Ha étlen bocsátom haza őket, ellankadnak az úton, mert egyesek messziről jöttek közülük.«
Mk 8:4 Tanítványai azt felelték neki: »Hogyan tarthatná jól az ember ezeket kenyérrel itt a pusztában?«
Mk 8:5 Ő pedig megkérdezte őket: »Hány kenyeretek van?« Azok azt felelték: »Hét.«
Mk 8:6 Erre megparancsolta a tömegnek, hogy telepedjen le a földre. Fogta a hét kenyeret, hálát adott, megszegte és odaadta tanítványainak, hogy eléjük tegyék; és azok a tömeg elé tették.
Mk 8:7 Egy kevés haluk is volt; azokat is megáldotta, és szólt, hogy ezeket is tegyék eléjük.
Mk 8:8 Aztán ettek és jóllaktak. Végül a megmaradt darabokból hét kosárral szedtek össze.
Mk 8:9 Akik ettek, mintegy négyezren voltak. Majd elbocsátotta őket.
Mk 8:10 Ő pedig azonnal beszállt a hajóba tanítványaival és Dalmanuta vidékére ment.
Mk 8:11 Ekkor kijöttek a farizeusok, elkezdtek vele vitatkozni, és kísértették őt, égi jelet kérve tőle.
Mk 8:12 Ekkor lelke mélyéből felsóhajtott és azt mondta: »Miért kér jelet ez a nemzedék? Bizony, mondom nektek: nem kap jelet ez a nemzedék.«
Mk 8:13 Azután otthagyta őket, ismét a hajóba szállt, és átkelt a túlsó partra.
Mk 8:14 Közben elfelejtettek kenyeret vinni, és egy kenyérnél több nem volt náluk a hajóban.
Mk 8:15 Ekkor így intette őket: »Vigyázzatok, óvakodjatok a farizeusok kovászától és Heródes kovászától.«

Mk 8:16 Azok pedig tanakodtak egymás közt, arra gondolva, hogy: »Nincsen kenyerünk.«
Mk 8:17 Jézus észrevette ezt, és azt mondta nekik: »Miért tanakodtok azon, hogy nincsen kenyeretek? Még mindig nem tudjátok és nem értitek a dolgot? Még mindig el van vakulva a szívetek?
Mk 8:18 Van szemetek, és nem láttok? Van fületek, és nem hallotok? Nem emlékeztek arra,
Mk 8:19 hogy amikor az öt kenyeret ötezernek megtörtem, hány tele kosár hulladékot szedtetek fel?« Azt felelték neki: »Tizenkettőt.«
Mk 8:20 »És amikor a hét kenyeret négyezernek, hány kosár maradékot szedtetek össze?« Azt felelték neki: »Hetet.«
Mk 8:21 Erre így szólt hozzájuk: »Miért van tehát az, hogy mégsem értitek?«
Mk 8:22 Azután Betszaidába érkeztek. Egy vakot vezettek hozzá, és kérték őt, hogy érintse meg.
Mk 8:23 Ő kézen fogta a vakot, kivezette a helységből, és a szemére köpve rátette a kezeit, aztán megkérdezte tőle, hogy lát-e valamit.
Mk 8:24 Az föltekintett és azt mondta: »Látom az embereket, mintha a fák járkálnának.«
Mk 8:25 Azután ismét a szemére tette a kezét, mire az látni kezdett, meggyógyult, és tisztán látott mindent.
Mk 8:26 S ő ezzel küldte őt haza: »A faluba ne menj be!«
Mk 8:27 Jézus ezután elment tanítványaival Fülöp Cézáreájának falvaiba. Az úton megkérdezte tanítványait: »Kinek tartanak engem az emberek?«
Mk 8:28 Ők azt felelték neki: »Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, mások pedig egynek a próféták közül.«
Mk 8:29 Erre megkérdezte őket: »És ti kinek tartotok engem?« Péter felelt neki: »Te vagy a Krisztus.«
Mk 8:30 Ő ekkor a lelkükre kötötte, hogy ezt senkinek se mondják el róla.
Mk 8:31 Ezután elkezdte őket tanítani arra, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie. El kell, hogy vessék a vének, a főpapok és az írástudók, meg kell, hogy öljék, és három nap múlva föl kell támadnia.
Mk 8:32 Egész nyíltan mondta el nekik ezt a dolgot. Ekkor Péter félrehívta őt, és kezdte lebeszélni.
Mk 8:33 De ő megfordult, a tanítványaira tekintett, és megdorgálta Pétert ezekkel a szavakkal: »Távozz előlem, Sátán! Mert nem az Isten dolgaival törődsz, hanem az emberekével.«
Mk 8:34 Azután magához hívta a tömeget a tanítványaival együtt, és azt mondta nekik: »Aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl keresztjét és kövessen engem.
Mk 8:35 Mert aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt, aki pedig elveszíti életét énértem és az evangéliumért, megmenti azt.
Mk 8:36 Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, lelkének pedig kárát vallja?
Mk 8:37 Hisz mit adhat az ember cserébe a lelkéért?
Mk 8:38 Mert aki szégyell engem és az én igéimet ebben a házasságtörő és bűnös korban, az Emberfia is szégyellni fogja azt, amikor eljön Atyjának dicsőségében a szent angyalokkal.«
Mk 9:1 Ezután így folytatta: »Bizony, mondom nektek: vannak egyesek az itt állók közül, akik nem ízlelik meg a halált, amíg meg nem látják, hogy eljön az Isten országa hatalommal.«
Mk 9:2 Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, őket külön fölvitte egy magas hegyre, és színében elváltozott előttük.
Mk 9:3 A ruhái fényesek lettek és ragyogó fehérek, mint a hó, ahogy semmiféle ruhafestő a földön nem tudná megfehéríteni.
Mk 9:4 Egyszerre megjelent nekik Illés Mózessel; Jézussal beszélgettek.
Mk 9:5 Ekkor megszólalt Péter, és azt mondta Jézusnak: »Mester, jó nekünk itt lennünk! Hadd csináljunk három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet.«
Mk 9:6 Nem is tudta, mit mond, mert teljesen meg voltak rettenve.
Mk 9:7 Erre felhő szállt alá, beborította őket, és a felhőből szózat hallatszott: »Ez az én szeretett Fiam, őt hallgassátok«.
Mk 9:8 Mire körülnéztek, már senki mást nem láttak a közelükben, csak Jézust egymagát.
Mk 9:9 Amikor jöttek lefelé a hegyről, meghagyta nekik, hogy amiket láttak, senkinek el ne beszéljék mindaddig, amíg az Emberfia fel nem támad a halálból.
Mk 9:10 Ők a dolgot magukban is tartották, de egymás között arról tanakodtak, hogy mit jelent az: 'feltámad a halálból'.
Mk 9:11 Aztán megkérdezték tőle: »Miért mondják a farizeusok és az írástudók, hogy Illésnek előbb el kell jönnie?«
Mk 9:12 Ő így felelt nekik: »Illés, amikor eljön, először helyreállít mindent. Akkor az Emberfiáról miért van megírva, hogy sokat kell szenvednie és gyalázatot kell tűrnie?
Mk 9:13 Mondom azonban nektek, hogy Illés már eljött, és azt cselekedték vele, amit akartak, amint írva volt felőle.«
Mk 9:14 Amikor visszaértek a tanítványokhoz, nagy tömeget láttak körülöttük, és írástudókat, akik vitatkoztak velük.
Mk 9:15 Amint az egész néptömeg meglátta Jézust, egyszerre mindnyájan elcsodálkoztak, majd odasiettek hozzá és köszöntötték őt.
Mk 9:16 Jézus megkérdezte őket: »Miről vitatkoztok egymással?«
Mk 9:17 A tömegből valaki ezt felelte: »Mester! Elhoztam hozzád a fiamat, akiben néma lélek van,
Mk 9:18 mindenütt megragadja őt, a földhöz vágja, ő pedig tajtékzik, a fogait csikorgatja és megmerevedik. Szóltam tanítványaidnak, hogy űzzék ki, de nem tudták.«
Mk 9:19 Ő így szólt hozzájuk: »Ó, te hitetlen nemzedék! Meddig legyek még veletek? Meddig tűrjelek még titeket? Hozzátok őt ide!«
Mk 9:20 Erre odavitték hozzá. Amint a gyermek meglátta őt, a lélek azonnal rángatni kezdte, és a földre esve tajtékozott és fetrengett.
Mk 9:21 Ő megkérdezte az apját: »Mennyi ideje, hogy ebbe a bajba esett?« Az ezt válaszolta: »Gyermekkora óta.
Mk 9:22 Sokszor tűzbe és vízbe vetette őt, hogy elveszítse. De ha valamit tehetsz, légy segítségünkre, könyörülj rajtunk.«
Mk 9:23 Jézus így szólt hozzá: »'Ha valamit tehetsz'? Minden lehetséges annak, aki hisz!«
Mk 9:24 A gyermek apja azonnal felkiáltott, és könnyeket hullatva azt mondta: »Hiszek! Segíts hitetlenségemen!«
Mk 9:25 Amikor Jézus látta, hogy a tömeg összefut, megfenyegette a tisztátalan lelket, és azt mondta neki: »Te süket és néma lélek! Parancsolom neked, menj ki belőle, és többé bele ne menj!«

Mk 9:26 Erre az elkezdett kiáltozni, és össze-vissza rángatva őt, kiment belőle. A gyermek pedig olyan lett, mint a halott, mire sokan azt mondták, hogy meghalt.
Mk 9:27 Jézus pedig kézenfogva fölemelte őt; az pedig fölkelt.
Mk 9:28 Mikor aztán bement a házba, külön megkérdezték őt a tanítványai: »Mi miért nem tudtuk kiűzni?«
Mk 9:29 Azt felelte nekik: »Ez a fajzat nem megy ki másképpen, mint imádság által.«
Mk 9:30 Ezután eltávoztak onnan és átmentek Galileán; ő azonban nem akarta, hogy valaki megtudja ezt.
Mk 9:31 Oktatta ugyanis tanítványait, és elmondta nekik, hogy az Emberfiát az emberek kezébe adják, megölik őt, de miután megölték, harmadnapra feltámad.
Mk 9:32 Azok nem értették ezt a beszédet, de nem merték őt megkérdezni.
Mk 9:33 Megérkeztek Kafarnaumba. Amikor már a házban volt, megkérdezte őket: »Miről beszélgettetek az úton?«
Mk 9:34 Azok csak hallgattak, mert az úton arról tanakodtak, hogy ki a legnagyobb közülük.
Mk 9:35 Ekkor leült, odahívta a tizenkettőt, és azt mondta nekik: »Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki közül az utolsó, és mindegyiknek a szolgája.«
Mk 9:36 Majd odahívott egy gyermeket, közéjük állította, magához ölelte, és azt mondta nekik:
Mk 9:37 »Aki egy ilyen gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be; és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem küldött.«
Mk 9:38 Ekkor János azt mondta neki: »Mester! Láttunk valakit, aki a te nevedben ördögöt űz, de nem követ minket. Megtiltottuk neki.«
Mk 9:39 Jézus azt felelte: »Ne tiltsátok meg neki! Mert senki, aki az én nevemben csodát tesz, nem fog engem egyhamar szidalmazni.
Mk 9:40 Hiszen aki nincs ellenünk, velünk van.
Mk 9:41 Mert aki csak egy pohár vizet ad is nektek inni az én nevemben, azért, mert Krisztuséi vagytok, bizony, mondom nektek: nem veszíti el jutalmát.
Mk 9:42 Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsik közül, akik hisznek bennem: jobb volna annak, ha malomkövet kötnének a nyakára és a tengerbe vetnék.
Mk 9:43 Ha a kezed megbotránkoztat téged, vágd le azt: jobb neked csonkán az életre bemenned, mint két kezeddel együtt a gyehennába jutnod, az olthatatlan tűzre.
Mk 9:44
Mk 9:45 Ha a lábad megbotránkoztat téged, vágd le azt; jobb neked sántán az örök életre bemenned, mint ha két lábaddal együtt a gyehennára vetnek.
Mk 9:46
Mk 9:47 Ha a szemed megbotránkoztat téged, vájd ki azt; jobb neked fél szemmel az Isten országába bemenned, mintha két szemmel a gyehennára vetnek,
Mk 9:48 ahol a férgük el nem pusztul, és a tüzük ki nem alszik.
Mk 9:49 Mindenkit tűzzel fognak megsózni.
Mk 9:50 Jó a só; de ha a só ízetlenné válik, mivel adtok ízt neki? Legyen só bennetek, és legyen békesség köztetek.«
Mk 10:1 Ezután elindult onnan, és a Jordán túlsó partján Júdea határába ment. Újból tömeg gyülekezett hozzá, ő pedig szokása szerint ismét tanította őket.
Mk 10:2 A farizeusok odajárultak hozzá, s hogy próbára tegyék, megkérdezték tőle: »Szabad-e a férfinak elbocsátani a feleségét?«
Mk 10:3 Ő így felelt nekik: »Mit parancsolt nektek Mózes?«
Mk 10:4 Erre azt mondták: »Mózes megengedte, hogy válólevet írjunk és elbocsássuk«.
Mk 10:5 Erre Jézus azt válaszolta nekik: »A ti keményszívűségetek miatt írta nektek e parancsot.
Mk 10:6 A teremtés kezdetén azonban Isten férfivá és nővé alkotta őket.
Mk 10:7 Ezért az ember elhagyja apját és anyját, a feleségéhez ragaszkodik,
Mk 10:8 és a kettő egy testté lesz. Így már nem ketten vannak, hanem egy test.
Mk 10:9 Amit tehát Isten egybekötött, azt ember szét ne válassza!«
Mk 10:10 Odahaza a tanítványai ismét megkérdezték őt erről a dologról.
Mk 10:11 Azt felelte nekik: »Aki elbocsátja a feleségét és másikat vesz, házasságtöréssel vét ellene.
Mk 10:12 És ha az asszony elhagyja férjét és máshoz megy, házasságot tör.«
Mk 10:13 Ekkor kisgyermekeket vittek hozzá, hogy érintse meg őket; de a tanítványok elkergették azokat, akik hozták őket.
Mk 10:14 Ezt látva Jézus haragra gerjedt, és azt mondta nekik: »Engedjétek hozzám jönni a kisgyerekeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa.
Mk 10:15 Bizony, mondom nektek: aki nem fogadja Isten országát úgy, mint a kisgyermek, nem megy be oda.«
Mk 10:16 Azután karjaiba vette őket, rájuk tette a kezét, és megáldotta őket.
Mk 10:17 Amikor kiment az útra, odafutott hozzá valaki, térdreesett előtte és megkérdezte: »Jó Mester! Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?«
Mk 10:18 Jézus erre azt mondta neki: »Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egyedül az Isten.
Mk 10:19 Ismered a parancsokat: Ne ölj, ne törj házasságot, ne lopj, hamisan ne tanúskodj, ne csalj, tiszteld apádat és anyádat! «
Mk 10:20 Az illető azt felelte neki: »Mester! Ezeket mind megtartottam ifjúságom óta.«
Mk 10:21 Akkor Jézus rátekintett, megkedvelte őt, és azt mondta neki: »Egynek vagy még híjával: menj, add el, amid van, s add a szegényeknek, akkor kincsed lesz a mennyben. Azután jöjj, kövess engem!«
Mk 10:22 Erre a szóra az elkomorult és szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt.
Mk 10:23 Jézus pedig körültekintett és azt mondta tanítványainak: »Milyen nehezen jutnak Isten országába azok, akiknek vagyonuk van!«

Mk 10:24 A tanítványok csodálkoztak szavain. Jézus pedig újra megszólalt, és ezt mondta nekik: »Gyermekeim! Bizony, nagyon nehéz az Isten országába bejutni!
Mk 10:25 Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bemenni az Isten országába.«
Mk 10:26 Azok erre még jobban csodálkoztak, és egymást kérdezgették: »Akkor hát ki üdvözülhet?«
Mk 10:27 Jézus azonban rájuk tekintett és így szólt: »Embereknek lehetetlen ez, de Istennek nem; mert Istennek minden lehetséges«.
Mk 10:28 Ekkor megszólalt Péter: »Íme, mi elhagytunk mindent és követtünk téged!«
Mk 10:29 Jézus azt felelte: »Bizony, mondom nektek: mindenki, aki elhagyta házát vagy testvéreit, nővéreit vagy apját, anyját, a gyermekeit, vagy földjeit értem és az evangéliumért,
Mk 10:30 százannyit kap már most, ebben a világban: házakat, testvéreket, nővéreket, anyákat, gyermekeket és földeket, bár üldözések között; az eljövendő világban pedig az örök életet.
Mk 10:31 Sokan lesznek elsőkből utolsók, és utolsókból elsők.«
Mk 10:32 Mikor úton voltak, hogy fölmenjenek Jeruzsálembe, Jézus előttük haladt. Az emberek megcsodálták, tanítványai pedig aggódva követték. Ekkor újra maga mellé vette a tizenkettőt, és elkezdett nekik beszélni mindarról, ami rá vár:
Mk 10:33 »Íme, fölmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfiát át fogják adni a főpapoknak és az írástudóknak. Halálra ítélik őt, és átadják a pogányoknak.
Mk 10:34 Kicsúfolják, leköpdösik, megostorozzák és megölik; de harmadnapra föltámad.«
Mk 10:35 Ekkor eléje járultak Zebedeus fiai, Jakab és János, és így szóltak: »Mester! Azt szeretnénk, hogy amit kérünk, tedd meg nekünk.«
Mk 10:36 Ő megkérdezte tőlük: »Mit akartok, hogy megtegyek nektek?«
Mk 10:37 Azt felelték: »Tedd meg nekünk, hogy egyikünk a jobbodon, másikunk pedig a bal oldaladon ülhessen a te dicsőségedben.«
Mk 10:38 Jézus erre azt mondta nekik: »Nem tudjátok, mit kértek. Tudtok-e inni a kehelyből, amelyből én iszom? Vagy meg tudtok-e keresztelkedni a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem?«
Mk 10:39 Ők azt felelték neki: »Meg tudunk.« Ekkor Jézus azt mondta nekik: »A kehelyből, amelyből én iszom, inni fogtok ugyan, és a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem, ti is meg fogtok keresztelkedni.
Mk 10:40 De azt megadni, hogy a jobbomon vagy a balomon ki üljön, az nem az én dolgom. Az azoké lesz, akiknek készítették.«
Mk 10:41 Amikor a tíz meghallotta ezt, haragudni kezdtek Jakabra és Jánosra.
Mk 10:42 Jézus azonban magához hívta őket, és azt mondta nekik: »Tudjátok, hogy akiket a nemzetek fejedelmeknek tekintenek, azok uralkodnak rajtuk, és a nagyok hatalmaskodnak felettük.
Mk 10:43 Köztetek azonban ez nem így van, hanem aki nagy akar lenni, az legyen a szolgátok;
Mk 10:44 aki pedig első akar lenni köztetek, az a szolgája lesz mindenkinek.
Mk 10:45 Hiszen az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.«
Mk 10:46 Ezután megérkeztek Jerikóba. Amikor kiment Jerikóból tanítványaival és a nagy sokasággal, a vak Bartímeus, Tímeus fia az útfélen ült és kéregetett.
Mk 10:47 Amint meghallotta, hogy a Názáreti Jézus az, elkezdett kiáltozni: »Jézus, Dávid Fia! Könyörülj rajtam!«
Mk 10:48 Sokan leintették őt, hogy hallgasson. Ő azonban annál jobban kiáltozott: »Dávid Fia! Könyörülj rajtam!«
Mk 10:49 Jézus megállt és megparancsolta, hogy hívják őt eléje. Erre odahívták a vakot, ezekkel a szavakkal: »Bízzál! Kelj föl, hív téged!«
Mk 10:50 Mire az ledobta a felső ruháját, felugrott és odament hozzá.
Mk 10:51 Jézus megszólította és megkérdezte: »Mit akarsz, mit cselekedjek neked?« A vak azt felelte neki: »Mester! Hogy lássak!«
Mk 10:52 Jézus erre azt mondta neki: »Menj, a hited meggyógyított téged.« Erre azonnal látni kezdett, és követte őt az úton.
Mk 11:1 Amikor közeledtek Jeruzsálemhez és Betániához, az Olajfák hegyénél előre küldött kettőt a tanítványai közül.
Mk 11:2 Azt mondta nekik: »Menjetek be ebbe a helységbe, amelyik előttetek van, és mindjárt, amint bementek, egy szamarat találtok megkötve, amelyen még ember nem ült. Oldjátok el, és hozzátok ide.
Mk 11:3 Ha pedig valaki megkérdezi tőletek, miért teszitek ezt, mondjátok, hogy az Úrnak van rá szüksége, és azonnal elengedi ide.«
Mk 11:4 Azok elmentek, megtalálták a szamarat az ajtóhoz kötve, kinn a keresztúton, és eloldották.
Mk 11:5 Az ott állók közül egyesek azt mondták nekik: »Miért oldjátok el a szamarat?«
Mk 11:6 Ők azt felelték, amit Jézus parancsolt nekik, erre elengedték azokat.
Mk 11:7 A szamarat elvitték Jézushoz. Ráterítették ruháikat, ő pedig felült rá.
Mk 11:8 Sokan az útra terítették ruhájukat, mások meg lombokat vagdaltak a fákról, és az útra szórták.
Mk 11:9 Akik előtte mentek és akik követték, így kiáltoztak: »Hozsanna! Áldott, aki az Úr nevében jön!
Mk 11:10 Áldott a mi atyánknak, Dávidnak országa, amely íme, eljön! Hozsanna a magasságban!«
Mk 11:11 Ő pedig bement Jeruzsálembe, a templomba. Mindent megnézett, de mivel már estére járt az idő, kiment Betániába a tizenkettővel.
Mk 11:12 Másnap, amikor kimentek Betániából, megéhezett.
Mk 11:13 Meglátott messziről egy lombos fügefát. Elindult feléje, hátha talál rajta valamit. Mikor azonban odaért, semmit sem talált rajta, csak leveleket; ekkor még nem volt fügeérés ideje.
Mk 11:14 Erre megszólalt, és azt mondta neki: »Senki ne egyen rólad többé soha gyümölcsöt!« A tanítványai hallották ezt.
Mk 11:15 Azután Jeruzsálembe értek. Bement a templomba, és kezdte kiűzni azokat, akik adtak és vettek a templomban. A pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit fölforgatta,

Mk 11:16 s nem engedte meg, hogy valaki bármilyen edényt átvigyen a templomtéren.
Mk 11:17 Azután így tanította őket: »Nincs talán megírva, hogy az én házam az imádság háza lesz minden nemzet számára? Ti pedig rablók barlangjává tettétek azt.«
Mk 11:18 Mikor a főpapok és az írástudók meghallották ezt, azon törték a fejüket, hogy mi módon veszítsék el őt. Féltek ugyanis tőle, mert az egész tömeg csodálkozott a tanításán.
Mk 11:19 Amikor beesteledett, kiment a városból.
Mk 11:20 Másnap reggel, amikor elmentek a fügefa mellett, látták, hogy tőből kiszáradt.
Mk 11:21 Péter visszaemlékezett, és azt mondta neki: »Rabbi, nézd, a fügefa, amelyet megátkoztál, kiszáradt.«
Mk 11:22 Jézus ezt felelte nekik: »Higgyetek Istenben!
Mk 11:23 Bizony, mondom nektek: ha valaki azt mondja ennek a hegynek: 'Emelkedj fel és vesd magad a tengerbe!', és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy megtörténik, amit mond, akkor az meg is fog történni.
Mk 11:24 Azért mondom nektek: Mindazt, amit imádkozva kértek, higgyétek, hogy már elnyertétek, és meglesz nektek.
Mk 11:25 Amikor azonban felálltok, hogy imádkozzatok, bocsássátok meg, ha valami sérelmetek van valaki ellen, hogy a ti Atyátok is, aki a mennyekben van, megbocsássa nektek vétkeiteket.
Mk 11:26 Kérdés Jézus hatalmáról
Mk 11:27 Ezután ismét Jeruzsálembe mentek. Amint a templomban járt, odamentek hozzá a főpapok, az írástudók és a vének,
Mk 11:28 és azt mondták neki: »Milyen hatalommal teszed mindezt? Ki adta neked a hatalmat, hogy ilyeneket tegyél?«
Mk 11:29 Jézus így felelt nekik: »Kérdezek tőletek én is egy dolgot. Feleljetek meg nekem, s akkor én is megmondom nektek, milyen hatalommal teszem mindezt.
Mk 11:30 János keresztsége a mennyből volt vagy az emberektől? Feleljetek nekem!«
Mk 11:31 Azok így tanakodtak egymás közt: »Ha azt mondjuk, a mennyből, azt mondja majd: akkor miért nem hittetek neki?
Mk 11:32 Ha pedig azt mondjuk: 'Az emberektől'?« Féltek a néptől, mert mindnyájan azt tartották Jánosról, hogy valóban próféta volt.
Mk 11:33 Azt felelték tehát Jézusnak: »Nem tudjuk.« Jézus erre azt mondta nekik: »Én sem mondom meg nektek, milyen hatalommal teszem mindezt.«
Mk 12:1 Ezután példabeszédekben kezdett szólni hozzájuk: »Egy ember szőlőt ültetett, kerítést készített köréje, présgödröt ásott, és tornyot épített. Aztán kiadta azt bérlőknek, és idegen földre utazott.
Mk 12:2 Amikor elérkezett az ideje, elküldött egy szolgát a bérlőkhöz, hogy hozzon tőlük a szőlő terméséből.
Mk 12:3 Azok megragadták a szolgát, megverték, és üres kézzel bocsátották el.
Mk 12:4 Erre másik szolgát küldött hozzájuk; ennek még a fejét is betörték, és gyalázattal illették.
Mk 12:5 Majd ismét másikat küldött, de azt is megölték, azután még másokat is. Ezek közül némelyeket megvertek, a többieket pedig megölték.
Mk 12:6 Volt neki egy igen kedves fia, utoljára azt küldte el hozzájuk. Azt gondolta ugyanis: 'A fiamat tiszteletben fogják tartani.'
Mk 12:7 A bérlők azonban így szóltak egymáshoz: 'Itt az örökös! Gyertek, öljük meg, és miénk lesz az örökség!'
Mk 12:8 Megragadták, megölték és kidobták a szőlőn kívülre.
Mk 12:9 Mit fog ezután tenni a szőlő ura? Eljön, megöli a bérlőket, a szőlőt pedig másoknak adja.
Mk 12:10 Vagy nem olvastátok az Írást: 'A kő, amelyet az építők elvetettek, szegletkővé lett;
Mk 12:11 az Úr tette azzá, és ez csodálatos a mi szemünkben'?«
Mk 12:12 Ekkor el akarták őt fogni, de féltek a tömegtől. Megértették ugyanis, hogy róluk mondta ezt a példabeszédet. Otthagyták hát őt, és elmentek.
Mk 12:13 Később odaküldtek hozzá a farizeusok és Heródes-pártiak közül néhányat, hogy megfogják őt beszédében.
Mk 12:14 Odajöttek, azt mondták neki: »Mester! Tudjuk, hogy igazmondó vagy, és nem nézed az emberek személyét, hanem az Isten útját az igazság szerint tanítod. Szabad-e adót fizetni a császárnak, vagy nem? Fizessünk vagy ne fizessünk?«
Mk 12:15 Ő azonban tisztában volt képmutatásukkal, ezért azt mondta nekik: »Miért kísértetek engem? Hozzatok nekem egy dénárt, hadd lássam!«
Mk 12:16 Azok hoztak egyet. Ekkor megkérdezte tőlük: »Kié ez a kép és a felirat?« Azt felelték neki: »A császáré.«
Mk 12:17 Erre Jézus azt mondta nekik: »Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené.« És csodálkoztak rajta.
Mk 12:18 Ekkor odamentek hozzá a szaddúceusok, akik azt mondják, hogy nincs feltámadás. Megkérdezték őt:
Mk 12:19 »Mester! Mózes megírta nekünk, hogy ha valakinek a testvére meghal és hátrahagyja feleségét gyermek nélkül, akkor a testvér vegye el annak a feleségét, és támasszon utódot testvérének.
Mk 12:20 Volt egyszer hét testvér. Az első feleséget vett magának és meghalt, nem hagyva utódot.
Mk 12:21 Akkor a második vette el azt, de ez is meghalt, és nem hagyott utódot. Éppúgy a harmadik.
Mk 12:22 Elvette az asszonyt hasonlóképpen mind a hét, és nem hagytak utódot. Mindezek után végül meghalt az asszony is.
Mk 12:23 A feltámadáskor tehát, amikor feltámadnak, ezek közül melyiknek lesz a felesége? Mert hétnek volt a felesége.«
Mk 12:24 Jézus azt felelte nekik: »Nyilván azért tévelyegtek, mert nem ismeritek az Írásokat, sem az Isten hatalmát!
Mk 12:25 Hiszen amikor a halottak föltámadnak, nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyben.
Mk 12:26 A halottak felől pedig, mármint hogy feltámadnak, nem olvastátok Mózes könyvében a csipkebokornál, hogy miként mondta neki Isten, amikor szólt: 'Én vagyok Ábrahám Istene és Izsák Istene és Jákob Istene?'
Mk 12:27 Ő nem a halottak Istene, hanem az élőké. Így tehát nagyon tévedtek.«

Mk 12:28 Ekkor odajárult hozzá az egyik írástudó, aki hallotta őket vitatkozni. Mivel látta, hogy jól megfelelt nekik, megkérdezte őt: »Melyik a legelső az összes parancs közül?«
Mk 12:29 Jézus így felelt neki: »Az összes parancs közül a legelső ez: 'Halld, Izrael! A mi Urunk, Istenünk az egyetlen Úr!
Mk 12:30 Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből!' Ez az első parancsolat.
Mk 12:31 A második pedig ez: 'Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!' Ezeknél nincs nagyobb parancsolat.«
Mk 12:32 Az írástudó ekkor azt mondta neki: »Jól van, Mester! Helyesen mondtad, hogy egy az Isten, és nincs más rajta kívül;
Mk 12:33 és hogy őt szeretni teljes szívből és teljes értelemből és teljes lélekből és teljes erőből, a felebarátot pedig úgy szeretni, mint önmagunkat - többet ér minden égő és egyéb áldozatnál.«
Mk 12:34 Amikor Jézus látta, hogy milyen okosan felelt, azt mondta neki: »Nem vagy messze az Isten országától.« Ezután senki sem merte őt többé kérdezni.
Mk 12:35 Jézus azonban, amikor a templomban tanított, megkérdezte: »Hogyan mondhatják az írástudók, hogy a Krisztus Dávid Fia?
Mk 12:36 Hiszen maga Dávid mondja a Szentlélek által: 'Így szól az Úr az én Uramhoz: Jobbom felől foglalj helyet, míg lábaid alá vetem ellenségeidet'.
Mk 12:37 Ha maga Dávid Urának nevezi őt, akkor hogyan lehet a fia?« S a hatalmas tömeg szívesen hallgatta őt.
Mk 12:38 Ő pedig tanítás közben ezt mondta nekik: »Óvakodjatok az írástudóktól, akik szeretnek hosszú köntösökben járni, és a piacon a köszöntéseket fogadni,
Mk 12:39 a zsinagógákban az első helyeken ülni, a lakomákon pedig a főhelyeken.
Mk 12:40 Felélik az özvegyek házait, és színleg nagyokat imádkoznak. Ezeket súlyosabban ítélik majd meg!«
Mk 12:41 Jézus ezután leült a templomkincstárral szemben, és figyelte, hogyan dob a tömeg pénzt a kincstárba: sok gazdag sokat dobott be.
Mk 12:42 Aztán jött egy szegény özvegy, és bedobott két fillért, ami egy krajcár.
Mk 12:43 Akkor odahívta tanítványait, és azt mondta nekik: »Bizony, mondom nektek: ez a szegény özvegy többet adott mindazoknál, akik pénzt dobtak a kincstárba.
Mk 12:44 Mert azok mind abból adtak, amiben bővelkedtek, ez pedig az ő szegénységéből bedobta mindenét, amije volt, egész megélhetését.«
Mk 13:1 Amikor a templomból kiment, az egyik tanítványa ezt mondta neki: »Mester! Nézd, milyen kövek, és micsoda épületek!«
Mk 13:2 Jézus azt felelte neki: »Látod-e mindezeket a hatalmas építményeket? Nem marad itt kő kövön, amelyet le ne rombolnának.«
Mk 13:3 Ezután az Olajfák hegyén leült a templommal szemben. Péter és Jakab, János és András külön megkérdezték tőle:
Mk 13:4 »Mondd el nekünk, mikor történnek ezek, és mi lesz a jele annak, amikor mindez teljesedni készül?«
Mk 13:5 Jézus így válaszolt nekik: »Vigyázzatok, nehogy valaki félrevezessen titeket.
Mk 13:6 Mert sokan jönnek majd az én nevemben, és azt mondják, hogy én vagyok, és sokakat félrevezetnek.
Mk 13:7 Amikor pedig harcokról és háborús hírekről hallotok, ne rémüljetek meg. Ennek be kell következni, de ez még nem a vég.
Mk 13:8 Mert nemzet nemzet ellen támad és ország ország ellen; itt is, ott is földrengések lesznek és éhínség. Ez a gyötrelmek kezdete.
Mk 13:9 Ti azonban vigyázzatok magatokra. Átadnak majd benneteket a törvényszékeknek, megvernek a zsinagógákban, helytartók és királyok elé állítanak benneteket énérettem, hogy tanúságot tegyetek előttük.
Mk 13:10 Előbb azonban minden nemzet számára hirdetni kell az evangéliumot.
Mk 13:11 Amikor bíróság elé hurcolnak titeket, ne aggódjatok előre, hogy mit beszéljetek. Mondjátok azt, ami abban az órában megadatik nektek. Hiszen nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a Szentlélek.
Mk 13:12 Akkor halálra adja majd a testvér a testvérét, az apa a fiát; a gyermekek szüleik ellen támadnak, és halálra juttatják őket.
Mk 13:13 Gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért, de aki kitart mindvégig, az üdvözül.
Mk 13:14 Amikor látjátok, hogy a pusztító gyalázat ott áll, ahol nem kellene - aki olvassa, értse meg -, akkor azok, akik Júdeában vannak, fussanak a hegyekbe!
Mk 13:15 Aki pedig a tetőn van, ne szálljon le, és ne menjen be, hogy elvigyen valamit a házából,
Mk 13:16 aki pedig a mezőn van, ne térjen vissza, hogy elvigye a köntösét!
Mk 13:17 Jaj a várandós és szoptatós anyáknak azokban a napokban!
Mk 13:18 Imádkozzatok azért, hogy mindez ne télen történjék!
Mk 13:19 Mert olyan szorongattatás napjai lesznek ezek, amilyen még nem volt mostanáig a világ kezdetétől, amit Isten teremtett, és nem is lesz többé.
Mk 13:20 És ha az Úr nem rövidítené meg azokat a napokat, nem menekülne meg egyetlen élőlény sem; de a választottakért, akiket kiválasztott, megrövidíti azokat a napokat.
Mk 13:21 Akkor, ha valaki azt mondja nektek: 'Íme, itt a Krisztus, íme, amott', ne higgyétek.
Mk 13:22 Mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak, jeleket és csodákat művelnek, hogy ha lehet, még a választottakat is tévedésbe ejtsék.
Mk 13:23 Ti tehát vigyázzatok; íme, mindent előre megmondtam nektek.
Mk 13:24 Azokban a napokban, a szorongattatás után a nap elsötétedik, a hold nem sugározza fényét,
Mk 13:25 a csillagok lehullanak az égről, és az erők, amelyek az egekben vannak, megrendülnek.
Mk 13:26 Akkor meglátják majd az Emberfiát, amint eljön a felhőkben, nagy hatalommal és dicsőséggel.
Mk 13:27 Elküldi angyalait, és egybegyűjti választottait az ég négy tája felől, a föld végétől az ég határáig.
Mk 13:28 Vegyetek példát a fügefáról: amikor már zsenge az ága és a levelei kihajtottak, tudjátok, hogy közel van a nyár.

Mk 13:29 Így ti is, amikor azt látjátok, hogy mindezek megtörténnek, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtóban.
Mk 13:30 Bizony, mondom nektek: nem múlik el ez a nemzedék, amíg mindezek meg nem történnek.
Mk 13:31 Ég és föld elmúlnak, de az én igéim el nem múlnak.
Mk 13:32 Azt a napot és az órát azonban senki sem ismeri, sem az angyalok az égben, sem a Fiú, csak az Atya.
Mk 13:33 Vigyázzatok tehát, legyetek éberek, mert nem tudjátok, mikor jön el az az idő!
Mk 13:34 Mint az ember, aki idegenbe készült: mikor elhagyta házát, hatalmat adott szolgáinak, mindenkinek a maga dolgában, az ajtónállónak pedig megparancsolta, hogy ébren legyen.
Mk 13:35 Legyetek tehát éberek; nem tudjátok ugyanis, mikor jön el a ház ura, este-e vagy éjfélkor, kakasszókor vagy reggel;
Mk 13:36 hogy amikor váratlanul eljön, alva ne találjon benneteket.
Mk 13:37 S amit nektek mondok, azt mindenkinek mondom: Legyetek éberek!«
Mk 14:1 Két nappal ezután volt a húsvéti vacsora és a kovásztalan kenyerek ünnepe. A főpapok és az írástudók azon tanakodtak, miképpen fogják el őt csellel, és hogyan öljék meg.
Mk 14:2 Azt mondták ugyanis: Ne az ünnepen, nehogy zavargás támadjon a nép között.
Mk 14:3 Amikor Jézus Betániában volt a leprás Simon házában és asztalnál ült, odament hozzá egy asszony, alabástromedényben valódi, drága nárduszolajat hozva. Eltörte az alabástromot, és a fejére öntötte.
Mk 14:4 Voltak, akik méltatlankodtak ezen, és így beszéltek maguk között: »Mire volt jó így elpazarolni ezt a kenetet?
Mk 14:5 Ezt az olajat el lehetett volna adni több, mint háromszáz dénárért, és odaadni a szegényeknek!« És megharagudtak az asszonyra.
Mk 14:6 Jézus azonban így szólt: »Hagyjatok békét neki! Miért bántjátok? Hiszen jót tett velem.
Mk 14:7 Szegények mindig lesznek veletek, és amikor akartok, jót tehettek velük; de én nem leszek mindig veletek.
Mk 14:8 Ő megtette azt, ami tőle telt: előre megkente testemet a temetésre.
Mk 14:9 Bizony, mondom nektek: az egész világon, ahol csak hirdetni fogják ezt az evangéliumot, elbeszélik majd azt is, amit ő tett, az ő emlékezetére.«
Mk 14:10 Az iskarióti Júdás pedig, a tizenkettő közül az egyik, elment a főpapokhoz, hogy kiszolgáltassa őt nekik.
Mk 14:11 Mikor azok meghallották ezt, megörültek, és megígérték, hogy pénzt adnak neki. Ő pedig kereste az alkalmat, hogy kiszolgáltassa őt.
Mk 14:12 A kovásztalan kenyerek első napján pedig, mikor a húsvéti bárányt feláldozzák, tanítványai megkérdezték tőle: »Mit akarsz, hová menjünk előkészíteni, hogy megehesd a húsvéti vacsorát?«
Mk 14:13 Akkor elküldött kettőt a tanítványai közül, ezekkel a szavakkal: »Menjetek a városba. Találkoztok ott egy emberrel, aki vizeskorsót visz. Kövessétek őt,
Mk 14:14 és ahova bemegy, mondjátok a házigazdának, hogy a Mester kérdezi: 'Hol van a szállásom, ahol a húsvéti bárányt tanítványaimmal elfogyaszthatom?'
Mk 14:15 Mutatni fog nektek egy nagy ebédlőt készen, megterítve. Ott készítsétek el nekünk.«
Mk 14:16 Tanítványai elindultak és bementek a városba. Mindent úgy találtak, ahogy megmondta nekik, és elkészítették a húsvéti vacsorát.
Mk 14:17 Amikor beesteledett, odaérkezett a tizenkettővel.
Mk 14:18 Amikor letelepedtek és ettek, Jézus így szólt: »Bizony, mondom nektek: közületek az egyik, aki velem eszik, elárul engem«.
Mk 14:19 Erre azok elszomorodtak, és egyenként kérdezgetni kezdték tőle: »Csak nem én vagyok az, Uram?«
Mk 14:20 Ő azt felelte nekik: »A tizenkettő közül az egyik, aki velem egyszerre márt a tálból.
Mk 14:21 Az Emberfia ugyan elmegy, ahogy meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja! Jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik!«
Mk 14:22 Miközben ettek, Jézus fogta a kenyeret, áldást mondott, megtörte, és odaadta nekik ezekkel a szavakkal: »Vegyétek, ez az én testem.«
Mk 14:23 Azután fogta a kelyhet, hálát adott, odaadta nekik, és ittak belőle mindnyájan.
Mk 14:24 Ő pedig így szólt: »Ez az én vérem, az új szövetségé, amely sokakért kiontatik.
Mk 14:25 Bizony, mondom nektek: többé már nem iszom a szőlőnek ebből a terméséből addig a napig, amíg az újat nem iszom Isten országában.«
Mk 14:26 Miután elénekelték a himnuszt, kimentek az Olajfák hegyére.
Mk 14:27 Jézus azt mondta nekik: »Mindnyájan megbotránkoztok bennem, mert írva van: 'Megverem a pásztort, és elszélednek a juhok'.
Mk 14:28 De miután feltámadtam, előttetek megyek Galileába.«
Mk 14:29 Péter erre azt mondta neki: »Ha mindenki megbotránkozik is benned, én nem fogok!«
Mk 14:30 Jézus azt felelte neki: »Bizony, mondom neked, te még ma éjszaka, mielőtt a kakas kétszer megszólal, háromszor is megtagadsz engem.«
Mk 14:31 Ő még erősebben fogadkozott: »Még ha veled együtt meg is kell halnom, akkor sem tagadlak meg téged!« Ugyanígy beszéltek a többiek is valamennyien.
Mk 14:32 Odaértek a majorba, amelyet Getszemáninak hívnak. Akkor azt mondta tanítványainak: »Üljetek le itt, amíg imádkozom.«
Mk 14:33 Maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, és elkezdett remegni és gyötrődni.
Mk 14:34 Azt mondta nekik: »Halálosan szomorú a lelkem. Maradjatok itt és virrasszatok.«
Mk 14:35 Egy kissé előbbre ment, a földre borult és imádkozott, hogy ha lehetséges, távozzék el tőle ez az óra.
Mk 14:36 Ezt mondta: »Abba, Atyám! Minden lehetséges neked. Vedd el tőlem ezt a kelyhet! De ne az legyen, amit én akarok, hanem amit te.«
Mk 14:37 Ezután visszajött, és alva találta őket. Így szólt Péterhez: »Simon, alszol? Nem tudtál virrasztani egy órát?
Mk 14:38 Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek! A lélek ugyan kész, de a test erőtlen.«
Mk 14:39 Aztán újra elment és imádkozott, ugyanazokkal a szavakkal.

Mk 14:40 Megint visszatért, és alva találta őket, mert a szemük elnehezedett; nem is tudták, mit feleljenek neki.
Mk 14:41 Majd harmadszor is odajött, és azt mondta nekik: »Aludjatok már és nyugodjatok! Elég, eljött az óra! Íme, az Emberfiát a bűnösök kezébe adják.
Mk 14:42 Keljetek föl, menjünk! Íme, közel van már, aki elárul engem.«
Mk 14:43 Még beszélt, amikor megérkezett az iskarióti Júdás, egy a tizenkettő közül, és vele nagy tömeg kardokkal és botokkal a főpapoktól, írástudóktól és a vénektől.
Mk 14:44 Aki elárulta őt, jelt adott nekik: »Akit megcsókolok, ő az, fogjátok meg, és jól vigyázva vigyétek el.«
Mk 14:45 Amint odaért, mindjárt odalépett hozzá, és így szólt: »Rabbi!« És megcsókolta őt.
Mk 14:46 Azok pedig kezet emeltek rá, és megragadták őt.
Mk 14:47 Az ott lévők közül az egyik kardot rántott, rásújtott a főpap szolgájára, és levágta a fülét.
Mk 14:48 Jézus így szólt hozzájuk: »Mint valami rabló ellen, úgy jöttetek ki kardokkal és botokkal, hogy elfogjatok.
Mk 14:49 Mindennap veletek voltam, tanítottam a templomban, mégsem fogtatok el. Az írásoknak azonban be kell teljesedniük.«
Mk 14:50 A tanítványai ekkor elhagyták őt, és mindnyájan elfutottak.
Mk 14:51 Egy ifjú azonban követte, mezítelen testén egy szál gyolcsingben. Elkapták,
Mk 14:52 de az, ingét otthagyva, mezítelenül elfutott tőlük.
Mk 14:53 Jézust a főpaphoz vitték. Összegyűlt nála minden főpap, írástudó és vén.
Mk 14:54 Péter pedig messziről követte őt, be egészen a főpap palotájáig, és a szolgákkal a tűznél leülve melegedett.
Mk 14:55 A főpapok pedig, és az egész főtanács, tanúvallomást kerestek Jézus ellen, hogy halálra adják, de nem találtak.
Mk 14:56 Sokan tettek ugyanis hamis tanúvallomást ellene, de vallomásaik nem egyeztek egymással.
Mk 14:57 Végül néhányan felálltak, és hamis tanúvallomást tettek ellene ezekkel a szavakkal:
Mk 14:58 »Hallottuk, hogy ez azt mondta: 'Lebontom ezt a kéz alkotta templomot, és három nap alatt másikat építek, amelyet nem kéz alkotott'.«
Mk 14:59 De a vallomásuk így sem volt megegyező.
Mk 14:60 Ekkor a főpap középre állt, és megkérdezte Jézust: »Semmit sem felelsz mindarra, amit ezek tanúsítanak ellened?«
Mk 14:61 Ő csak hallgatott, és semmit sem felelt. A főpap újra megkérdezte őt: »Te vagy-e a Krisztus, az áldott Isten Fia?«
Mk 14:62 Jézus azt felelte neki: »Én vagyok. És látni fogjátok az Emberfiát a Hatalmasnak jobbján ülni, és eljönni az ég felhőiben«.
Mk 14:63 Ekkor a főpap megszaggatta ruháit, és így szólt: »Mi szükségünk van még tanúkra?
Mk 14:64 Hallottátok a káromkodást. Mit gondoltok?« Erre azok mindnyájan halálra méltónak ítélték őt.
Mk 14:65 Ezután egyesek elkezdték őt leköpdösni, betakarták az arcát, ököllel verték, és azt mondták neki: »Prófétálj!« S a szolgák is arcul verték őt.
Mk 14:66 Eközben Péter lent volt az udvarban. Odajött a főpap egyik szolgálója,
Mk 14:67 látta Pétert melegedni, szemügyre vette őt, és azt mondta: »Te is a Názáreti Jézussal voltál!«
Mk 14:68 Ő azonban letagadta: »Nem ismerem őt, és azt sem értem, mit mondasz.« Aztán kiment az előcsarnokba; ekkor megszólalt a kakas.
Mk 14:69 A szolgáló megint meglátta őt, újra mondogatni kezdte a körülállóknak, hogy ez is azok közül való.
Mk 14:70 Ő megint csak letagadta. Kis idő múltán az ott állók ismét így szóltak Péterhez: »Biztosan közéjük tartozol, hiszen galileai vagy.«
Mk 14:71 Ő pedig átkozódni kezdett és esküdözni: »Nem ismerem azt az embert, akiről beszéltek!«
Mk 14:72 Erre mindjárt megszólalt a kakas, másodszor. Péternek pedig eszébe jutott Jézus szava, amit mondott neki: »Mielőtt a kakas kétszer szól, háromszor tagadsz meg engem.« És sírni kezdett.
Mk 15:1 A főpapok a vénekkel, az írástudókkal és az egész főtanáccsal kora reggel tanácsot tartottak, aztán megkötözték Jézust, majd elvezették és átadták Pilátusnak.
Mk 15:2 Pilátus megkérdezte őt: »Te vagy-e a zsidók királya?« Ő azt felelte neki: »Te mondod.«
Mk 15:3 A főpapok sok mindennel vádolták őt.
Mk 15:4 Pilátus ezért újra megkérdezte őt: »Semmit sem felelsz? Nézd, mi mindennel vádolnak téged!«
Mk 15:5 De Jézus egy szót sem szólt többé, Pilátus pedig csodálkozott ezen.
Mk 15:6 Ünnep alkalmával el szokta nekik bocsátani a foglyok közül azt, akit kérnek.
Mk 15:7 Volt akkor egy Barabás nevű, akit a lázadókkal együtt fogtak el, s aki a lázadás során gyilkosságot követett el.
Mk 15:8 Felvonult tehát a tömeg, és kérni kezdte azt, amit mindig megtett nekik.
Mk 15:9 Pilátus azt felelte nekik: »Akarjátok-e, hogy elbocsássam nektek a zsidók királyát?«
Mk 15:10 Tudta ugyanis, hogy a főpapok irigységből adták őt a kezébe.
Mk 15:11 A főpapok azonban felizgatták a tömeget, hogy inkább Barabást bocsássa el nekik.
Mk 15:12 Pilátus újra megkérdezte tőlük: »Mit akartok tehát, mit tegyek a zsidók királyával?«
Mk 15:13 Azok újra csak azt kiáltozták: »Feszítsd meg őt!«
Mk 15:14 Pilátus megkérdezte őket: »De hát mi rosszat tett?« Azok erre még hangosabban kiáltoztak: »Feszítsd meg őt!«
Mk 15:15 Pilátus ekkor, mivel eleget akart tenni a népnek, elbocsátotta a kedvükért Barabást, Jézust pedig megostoroztatta, és átadta, hogy feszítsék keresztre.
Mk 15:16 Ekkor a katonák bevitték őt a csarnokba, vagyis a helytartóságra, és összehívták az egész csapatot.
Mk 15:17 Felöltöztették bíborruhába, tövisből koronát fontak és a fejére tették,
Mk 15:18 azután elkezdték őt így köszöntgetni: »Üdvözlégy, Zsidók Királya!«
Mk 15:19 Majd náddal verték a fejét, leköpdösték, és térdet hajtva hódoltak előtte.
Mk 15:20 Miután csúfot űztek belőle, levették róla a bíbort, ráadták saját ruháit, és kivitték, hogy keresztre feszítsék.

Mk 15:21 Cirenei Simont, Sándor és Rúfusz atyját, aki a mezőről jövet éppen arra járt, arra kényszerítették, hogy vigye a keresztjét.
Mk 15:22 Kivitték a Golgota nevű helyre, ami azt jelenti, hogy 'Koponyahely'.
Mk 15:23 Mirhával kevert bort adtak neki inni, de nem fogadta el.
Mk 15:24 Azután keresztre feszítették, a ruháit pedig elosztották, sorsot vetve rájuk, hogy ki mit kapjon.
Mk 15:25 A harmadik óra volt, amikor keresztre feszítették.
Mk 15:26 Fel volt írva az ítélet oka: »A zsidók királya.«
Mk 15:27 Megfeszítettek vele két rablót is, az egyiket jobbról, a másikat balról.
Mk 15:28
Mk 15:29 Az arra járók pedig a fejüket csóválva káromolták őt, s ezt mondták: »Hé! Te, aki lebontod a templomot és három nap alatt felépíted,
Mk 15:30 mentsd meg magadat, szállj le a keresztről!«
Mk 15:31 Ugyanígy a főpapok is az írástudókkal együtt csúfolódva ezt mondogatták egymásnak: »Másokat megmentett, magát meg nem tudja megmenteni!
Mk 15:32 A Krisztus, Izrael királya szálljon le most a keresztről, hogy lássuk és higgyünk!« Gyalázták őt azok is, akiket vele együtt feszítettek keresztre.
Mk 15:33 A hatodik órában sötétség borult az egész földre a kilencedik óráig.
Mk 15:34 A kilencedik órakor Jézus felkiáltott, és hangosan így szólt: »Éloí, Éloí, lemá szabaktáni?« Ez azt jelenti: »Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?«
Mk 15:35 Az ott állók közül egyesek, amikor ezt hallották, azt mondták: »Íme, Illést hívja.«
Mk 15:36 Az egyikük odafutott, egy szivacsot ecetbe mártott, és nádszálra tűzve inni adott neki, és így szólt: »Hagyjátok! Lássuk, eljön-e Illés, hogy levegye őt!«
Mk 15:37 Jézus pedig hangosan felkiáltott és kilehelte lelkét.
Mk 15:38 Ekkor a templom függönye kettészakadt fölülről egészen az aljáig.
Mk 15:39 Mikor a százados, aki vele szemben állt, látta, hogy így kiáltva kiadta a lelkét, ezt mondta: »Ez az ember valóban Isten Fia volt.«
Mk 15:40 Asszonyok is voltak, akik messziről figyelték. Köztük volt Mária Magdolna és Mária, az ifjabb Jakab és József anyja, és Szalóme,
Mk 15:41 akik, amikor még Galileában járt, követték őt és szolgáltak neki; és még sok más asszony, akik vele együtt mentek fel Jeruzsálembe.
Mk 15:42 Mikor beesteledett - mivel a készület napja, azaz szombat előtti nap volt -,
Mk 15:43 odajött az arimateai József, egy előkelő tanácsos, aki maga is várta az Isten országát. Bátran bement Pilátushoz, és elkérte Jézus testét.
Mk 15:44 Pilátus nem akarta elhinni, hogy már meghalt. Hívatta a századost, és megkérdezte, hogy valóban meghalt-e.
Mk 15:45 Amikor a századostól megbizonyosodott erről, Józsefnek ajándékozta a testet.
Mk 15:46 József pedig gyolcsot vásárolt, levette őt, és begöngyölte a gyolcsba. Azután egy sziklába vágott sírba helyezte, és a sírbolt bejáratához egy követ hengerített.
Mk 15:47 Mária Magdolna pedig és Mária, József anyja figyelték, hogy hová helyezték.
Mk 16:1 Mikor elmúlt a szombat, Mária Magdolna és Mária, Jakab anyja és Szalóme illatszereket vásároltak, hogy elmenjenek és megkenjék Jézust.
Mk 16:2 A hét első napján korán reggel, amikor a nap felkelt, a sírhoz mentek.
Mk 16:3 Azt kérdezték egymástól: »Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt ajtajából?«
Mk 16:4 Amikor azonban körülnéztek, azt látták, hogy a kő már el van hengerítve. Igen nagy volt ugyanis.
Mk 16:5 Bementek a sírboltba. Jobbkéz felől egy ifjút láttak ülni hosszú fehér ruhába öltözve, és megrémültek.
Mk 16:6 De az így szólt hozzájuk: »Ne féljetek! A megfeszített Názáreti Jézust keresitek? Feltámadt, nincs itt. Íme, itt a hely, ahová tették őt.
Mk 16:7 Menjetek el, s mondjátok meg tanítványainak és Péternek: »Előttetek megy Galileába, ott majd meglátjátok őt, amint megmondta nektek.«
Mk 16:8 Azok kimentek és elfutottak a sírtól, mert remegés és rémület fogta el őket, és nem mondtak senkinek semmit, mert féltek.
Mk 16:9 Amikor a hét első napján reggel feltámadt, először Mária Magdolnának jelent meg, akiből hét ördögöt űzött ki.
Mk 16:10 Az elment és hírül vitte azoknak, akik korábban vele voltak, most pedig gyászoltak és siránkoztak.
Mk 16:11 Mikor meghallották tőle, hogy él és hogy ő látta, nem hitték el.
Mk 16:12 Ezek után elváltozott alakban megmutatta magát kettőnek közülük útközben, amikor vidékre mentek.
Mk 16:13 Ők is elmentek és hírt adtak a többieknek, de nekik sem hittek.
Mk 16:14 Végül megjelent a tizenegynek, amikor asztalnál ültek. Szemükre vetette hitetlenségüket és szívük keménységét, hogy nem hittek azoknak, akik őt feltámadása után látták.
Mk 16:15 Azután ezt mondta nekik: »Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.
Mk 16:16 Aki hisz és megkeresztelkedik, az üdvözül; aki pedig nem hisz, elkárhozik.
Mk 16:17 Azokat, akik hisznek, ezek a jelek fogják kísérni: a nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak,
Mk 16:18 kígyókat vesznek fel, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik; a betegekre teszik kezüket, és azok meggyógyulnak.«
Mk 16:19 Az Úr Jézus, miután szólt hozzájuk, fölvétetett a mennybe, és ül az Istennek jobbja felől.
Mk 16:20 Azok pedig elmentek és hirdették az igét mindenütt. Az Úr velük együtt munkálkodott, s a tanítást az azt kísérő csodajelekkel megerősítette.
Lk 1:1 Mivel már sokan megkísérelték rendben elbeszélni a köztünk végbement eseményeket,
Lk 1:2 amint előadták azt nekünk azok, akik kezdet óta szemtanúi és szolgái voltak az igének,

Lk 1:3 jónak láttam én is, miután mindennek elejétől fogva gondosan a végére jártam, neked, kegyelmes Teofil, sorrendben leírni,
Lk 1:4 hogy jól megismerd azon dolgoknak bizonyosságát, amelyekre téged oktattak.
Lk 1:5 Volt Heródesnek, Júdea királyának napjaiban egy Zakariás nevű pap, Ábia papi osztályából. A felesége Áron leányai közül volt, és Erzsébetnek hívták.
Lk 1:6 Mindketten igazak voltak Isten előtt, feddhetetlenül éltek az Úrnak minden parancsa és rendelése szerint.
Lk 1:7 De nem volt gyermekük, minthogy Erzsébet magtalan volt, és már mindketten előhaladott korban voltak.
Lk 1:8 Történt pedig, hogy amikor osztályának rendjében papi szolgálatot teljesített az Isten előtt,
Lk 1:9 s a papi szolgálat rendje szerint sorsvetés útján rá került a tömjénezés sora, bement az Úr templomába,
Lk 1:10 miközben az egész népsokaság kívül imádkozott az illatáldozat órájában.
Lk 1:11 Akkor megjelent neki az Úr angyala, és megállt a tömjénoltár jobb oldalán.
Lk 1:12 Ennek láttára Zakariás zavarba jött, és félelem szállta meg.
Lk 1:13 Az angyal ezt mondta neki: »Ne félj, Zakariás, mert meghallgatást nyert könyörgésed; feleséged, Erzsébet fiút szül neked, és a nevét Jánosnak fogod hívni.
Lk 1:14 Örömöd és vigasságod lesz ő, és sokan örülnek majd születésén.
Lk 1:15 Mert nagy lesz az Úr előtt; bort és részegítő italt nem iszik, és már anyja méhétől fogva betelik Szentlélekkel.
Lk 1:16 Izrael fiai közül sokakat fog Urukhoz, Istenükhöz téríteni.
Lk 1:17 Illés szellemével és erejével fog előtte járni, hogy az atyák szívét a fiakhoz fordítsa, a hitetleneket pedig az igazak okosságára, s így alkalmas népet készítsen az Úrnak.«
Lk 1:18 Ekkor Zakariás megkérdezte: »Hogyan győződjem meg erről? Hiszen én öreg vagyok, és a feleségem is előrehaladott már napjaiban.«
Lk 1:19 Az angyal ezt felelte neki: »Én Gábriel vagyok, aki az Isten színe előtt állok, és azért küldtek, hogy szóljak hozzád, és ezt az örömhírt meghozzam neked.
Lk 1:20 De íme, megnémulsz, és nem tudsz beszélni addig a napig, amikor ezek megtörténnek, mivel nem hittél szavaimnak, amelyek a maguk idejében beteljesednek.«
Lk 1:21 Ezalatt a nép várta Zakariást, és csodálkozott, hogy késik a templomban.
Lk 1:22 Amikor pedig kijött, nem tudott szólni hozzájuk, és megértették, hogy látomást látott a templomban; ő pedig intett nekik és néma maradt.
Lk 1:23 Amikor azután elteltek szolgálatának napjai, visszament a házába.
Lk 1:24 E napok után Erzsébet, a felesége méhében fogant, s elrejtőzött öt hónapig, mondván:
Lk 1:25 »Így cselekedett velem az Úr ezekben a napokban, amikor rámtekintett, hogy elvegye gyalázatomat az emberek előtt.«
Lk 1:26 Isten pedig a hatodik hónapban elküldte Gábriel angyalt Galilea városába, amelynek Názáret a neve,
Lk 1:27 egy szűzhöz, aki el volt jegyezve egy férfival. A neve József volt, Dávid házából, a szűz neve meg Mária.
Lk 1:28 Bement hozzá az angyal, és így szólt: »Üdvözlégy, kegyelemmel teljes, az Úr van teveled.«
Lk 1:29 Őt zavarba ejtette ez a beszéd, és elgondolkodott, hogy miféle köszöntés ez.
Lk 1:30 Az angyal pedig folytatta: »Ne félj, Mária! Kegyelmet találtál Istennél.
Lk 1:31 Íme, méhedben fogansz és fiút szülsz, és Jézusnak fogod nevezni.
Lk 1:32 Nagy lesz ő, a Magasságbeli Fiának fogják hívni; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak trónját,
Lk 1:33 és uralkodni fog Jákob házában mindörökké, és királyságának nem lesz vége«.
Lk 1:34 Mária erre így szólt az angyalhoz: »Miképpen lesz ez, hiszen férfit nem ismerek?«
Lk 1:35 Az angyal ezt felelte neki: »A Szentlélek száll rád, és a Magasságbeli ereje megárnyékoz téged; s ezért a Szentet, aki tőled születik, Isten Fiának fogják hívni.
Lk 1:36 Íme, Erzsébet, a te rokonod is fiat fogant öregségében, és már a hatodik hónapban van, ő, akit magtalannak hívtak,
Lk 1:37 mert Istennek semmi sem lehetetlen«.
Lk 1:38 Mária erre így szólt: »Íme, az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint.« És eltávozott tőle az angyal.
Lk 1:39 Mária pedig útra kelt azokban a napokban, és sietve elment a hegyek közé, Júda városába.
Lk 1:40 Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet.
Lk 1:41 És történt, hogy amint Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, felujjongott méhében a magzat, és Erzsébet eltelt Szentlélekkel.
Lk 1:42 Hangosan felkiáltott: »Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse!
Lk 1:43 De hogyan történhet velem az, hogy az én Uramnak anyja jön hozzám?
Lk 1:44 Mert íme, amint fülemben felhangzott köszöntésed szava, felujjongott a magzat méhemben.
Lk 1:45 És boldog, aki hitt, mert be fog teljesedni, amit az Úr mondott neki.«
Lk 1:46 Mária erre így szólt: »Magasztalja lelkem az Urat,
Lk 1:47 és szívem ujjong megváltó Istenemben,
Lk 1:48 mert tekintetre méltatta szolgálója alázatosságát. Íme, mostantól fogva boldognak hirdet engem minden nemzedék,
Lk 1:49 mert nagy dolgot cselekedett velem a Hatalmas, és Szent az ő Neve.
Lk 1:50 Irgalma nemzedékről nemzedékre azokra száll, akik őt félik.
Lk 1:51 Hatalmas dolgokat művelt karja erejével, szétszórta a gondolataikban kevélykedőket.
Lk 1:52 Hatalmasokat levetett a trónról, és kicsinyeket felemelt.
Lk 1:53 Éhezőket betöltött jókkal, és üresen bocsátott el gazdagokat.
Lk 1:54 Felkarolta szolgáját, Izraelt, megemlékezve irgalmasságáról,
Lk 1:55 amint megmondta atyáinknak, Ábrahámnak és utódainak mindörökre«.
Lk 1:56 És Mária nála maradt mintegy három hónapig, azután visszatért házába.
Lk 1:57 Azután eljött az ideje, hogy Erzsébet szüljön; és fiút szült.

Lk 1:58 Meghallották szomszédai és rokonai, hogy az Úr nagy irgalmasságot cselekedett vele, és együtt örvendeztek vele.
Lk 1:59 Történt pedig, hogy a nyolcadik napon eljöttek körülmetélni a gyermeket, és apja nevéről Zakariásnak akarták nevezni.
Lk 1:60 De az anyja így szólt: »Semmiképpen sem, hanem Jánosnak fogják hívni.«
Lk 1:61 Erre azt mondták: »De hiszen senki sincs a rokonságodban, akit így neveznének.«
Lk 1:62 Megkérdezték tehát az apját, hogyan akarja őt nevezni.
Lk 1:63 Ő pedig írótáblát kért, és ezeket a szavakat írta rá: »János a neve.« Mindnyájan elcsodálkoztak.
Lk 1:64 Erre azonnal megnyílt a szája és a nyelve, megszólalt, és magasztalta Istent.
Lk 1:65 Félelem szállta meg összes szomszédjukat, s e dolgok híre elterjedt Júdea egész hegyvidékén.
Lk 1:66 Mindannyian, akik hallották, a szívükbe vették ezt, és kérdezték: »Mi lesz ebből a gyermekből?« Mert az Úr keze volt vele.
Lk 1:67 Apja pedig, Zakariás, betelt Szentlélekkel és így jövendölt:
Lk 1:68 »Áldott az Úr, Izrael Istene, mert meglátogatta és megváltotta az ő népét.
Lk 1:69 Az üdvösség jelét támasztotta nekünk, Dávidnak, az ő szolgájának házában,
Lk 1:70 amint megmondta szentjeinek ajkával, ősidőktől fogva prófétái által.
Lk 1:71 Megmentett minket ellenségeinktől, és mindazok kezéből, akik gyűlölnek minket;
Lk 1:72 hogy irgalmasságot cselekedjék atyáinkkal, és megemlékezzék szent szövetségéről,
Lk 1:73 az esküről, melyet Ábrahám atyánknak esküdött, hogy majd megadja nekünk,
Lk 1:74 hogy ellenségeink kezéből megszabadulva, félelem nélkül szolgáljunk neki,
Lk 1:75 szentségben és igazságban színe előtt életünknek minden napján.
Lk 1:76 Téged pedig, gyermek, a Magasságbeli prófétájának fognak hívni: mert az Úr színe előtt fogsz járni, hogy előkészítsd az ő útját,
Lk 1:77 és népét az üdvösség ismeretére tanítsd, bűneik bocsánatára,
Lk 1:78 Istenünk mélységes irgalmából, amellyel meglátogatott minket a magasságban felkelő,
Lk 1:79 hogy fényt hozzon azoknak, akik sötétségben és a halál árnyékában ülnek, s hogy lépteinket a békesség útjára igazítsa«.
Lk 1:80 A gyermek pedig növekedett és erősödött lélekben, és a pusztában volt addig a napig, amíg nyilvánosan fel nem lépett Izraelben.
Lk 2:1 Történt pedig azokban a napokban: Rendelet ment ki Augusztusz császártól, hogy írassék össze az egész földkerekség.
Lk 2:2 Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriát Kvirínusz kormányozta.
Lk 2:3 El is ment mindenki, hogy összeírják, mindenki a maga városába.
Lk 2:4 Fölment tehát József is Galileából, Názáret városából Júdeába, Dávid városába, amelyet Betlehemnek hívnak, mert Dávid házából és nemzetségéből való volt,
Lk 2:5 hogy összeírják Máriával, eljegyzett feleségével, aki áldott állapotban volt.
Lk 2:6 Amikor ott voltak, eljött az ideje, hogy szüljön,
Lk 2:7 és megszülte elsőszülött fiát. Pólyába takarta és jászolba fektette, mert nem kaptak helyet a szálláson.
Lk 2:8 Azon a vidéken pásztorok tanyáztak, és őrizték nyájukat az éjszakában.
Lk 2:9 Egyszer csak ott termett mellettük az Úr angyala, és az Úr fényessége körülragyogta őket. Nagy félelem vett erőt rajtuk.
Lk 2:10 Az angyal ezt mondta nekik: »Ne féljetek! Íme, nagy örömet hirdetek nektek, melyben része lesz az egész népnek.
Lk 2:11 Ma született nektek az Üdvözítő, az Úr Krisztus, Dávid városában.
Lk 2:12 Ez lesz a jel számotokra: találni fogtok egy kisdedet pólyába takarva és jászolba fektetve.«
Lk 2:13 Ekkor azonnal mennyei sereg sokasága vette körül az angyalt, és dicsérte Istent:
Lk 2:14 »Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség a jóakaratú emberekben!«
Lk 2:15 És történt, hogy amikor az angyalok visszatértek tőlük a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: »Menjünk át Betlehembe, és lássuk azt a dolgot, ami történt, s amelyet az Úr hírül adott nekünk.«
Lk 2:16 Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát és Józsefet, és a jászolban fekvő kisdedet.
Lk 2:17 Amikor meglátták őket, elhíresztelték azt, amit a gyermek felől hallottak.
Lk 2:18 És mindnyájan, akik hallották, csodálkoztak azon, amiről a pásztorok beszéltek nekik.
Lk 2:19 Mária pedig megjegyezte mindezeket a dolgokat, és el-elgondolkodott rajtuk szívében.
Lk 2:20 A pásztorok pedig visszatértek, magasztalták és dicsérték Istent mindazokért a dolgokért, amiket hallottak és láttak úgy, ahogy megmondták nekik.
Lk 2:21 Amikor elérkezett a nyolcadik nap, hogy körülmetéljék a gyermeket, a Jézus nevet adták neki, úgy, amint az angyal nevezte, mielőtt anyja méhében fogantatott.
Lk 2:22 Mikor pedig elteltek tisztulásuk napjai, Mózes törvénye szerint felvitték őt Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak,
Lk 2:23 amint az Úr törvényében írva van: »Minden elsőszülött fiúgyermek az Úrnak legyen szentelve«,
Lk 2:24 és hogy áldozatot mutassanak be, amint az Úr törvénye mondja: »Egy pár gerlicét vagy két galambfiókát«.
Lk 2:25 Élt pedig Jeruzsálemben egy ember, Simeon volt a neve, igaz és istenfélő férfiú, aki várta Izrael vigasztalását, és a Szentlélek volt rajta.
Lk 2:26 A Szentlélek kijelentette neki, hogy halált nem lát, amíg meg nem látja az Úr Felkentjét.
Lk 2:27 Ekkor a Lélek ösztönzésére a templomba ment. Amikor szülei bevitték a gyermek Jézust, hogy a törvény szokása szerint cselekedjenek vele,
Lk 2:28 karjaiba vette őt, és Istent magasztalva így szólt:
Lk 2:29 »Most bocsátod el, Uram, szolgádat a te igéd szerint békességben,

Lk 2:30 mert látták szemeim üdvösségedet,
Lk 2:31 melyet minden nép színe előtt készítettél,
Lk 2:32 világosságul a nemzetek megvilágosítására és dicsőségére népednek, Izraelnek«.
Lk 2:33 Apja és anyja csodálkoztak mindazon, amit róla mondtak.
Lk 2:34 Simeon megáldotta őket, anyjának, Máriának pedig ezt mondta: »Íme, sokak romlására és feltámadására lesz ő Izraelben; jel lesz, melynek ellene mondanak
Lk 2:35 - és a te lelkedet tőr járja át -, hogy nyilvánosságra jussanak sok szív gondolatai.«
Lk 2:36 Volt egy Anna nevű prófétaasszony is, Fánuel leánya, Áser törzséből. Nagyon előre haladt már napjaiban, miután férjével hét esztendeig élt szüzessége után;
Lk 2:37 nyolcvannégy éves özvegy volt, és nem vált meg a templomtól, böjtöléssel és imádsággal szolgált ott éjjel és nappal.
Lk 2:38 Ő is odajött ugyanabban az órában, dicsérte Istent, és beszélt róla mindazoknak, akik várták Jeruzsálem megváltását.
Lk 2:39 Miután mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatértek Galileába, a városukba, Názáretbe.
Lk 2:40 A gyermek pedig növekedett és erősödött, telve bölcsességgel, és az Isten kegyelme volt rajta.
Lk 2:41 A szülei pedig minden évben elmentek Jeruzsálembe a Húsvét ünnepére.
Lk 2:42 Mikor azután tizenkét esztendős lett, fölmentek mindnyájan Jeruzsálembe az ünnepi szokás szerint.
Lk 2:43 Amikor elteltek az ünnepnapok és már visszatérőben voltak, a gyermek Jézus ottmaradt Jeruzsálemben, és nem vették észre a szülei.
Lk 2:44 Úgy gondolták, hogy az úti társaságban van. Megtettek egy napi utat, s akkor keresték őt a rokonok és az ismerősök között.
Lk 2:45 Mivel nem találták, visszatértek Jeruzsálembe, hogy megkeressék.
Lk 2:46 És történt, hogy három nap múlva megtalálták őt a templomban, amint a tanítók közt ült, hallgatta és kérdezte őket.
Lk 2:47 Mindnyájan, akik hallották, csodálkoztak okosságán és feleletein.
Lk 2:48 Mikor meglátták őt, elcsodálkoztak, és anyja ezt mondta neki: »Fiam! Miért tetted ezt velünk? Íme, apád és én bánkódva kerestünk téged.«
Lk 2:49 Ő pedig ezt felelte nekik: »Miért kerestetek engem? Nem tudtátok, hogy nekem az én Atyám dolgaiban kell lennem?«
Lk 2:50 De ők nem értették meg, amit nekik mondott.
Lk 2:51 Akkor hazatért velük. Elment Názáretbe, és engedelmeskedett nekik. Anyja megőrizte szívében mindezeket a szavakat.
Lk 2:52 Jézus pedig növekedett bölcsességben, korban és kedvességben Isten és az emberek előtt.
Lk 3:1 Tibériusz császár uralkodásának tizenötödik esztendejében, amikor Poncius Pilátus volt Júdea helytartója, Heródes pedig Galilea negyedes fejedelme, Fülöp, a testvére Itúrea és Trachonitisz tartomány negyedes fejedelme, és Lizániász Abilína negyedes fejedelme,
Lk 3:2 Annás és Kaifás főpapok alatt, elhangzott az Úr igéje Jánoshoz, Zakariás fiához, a pusztában.
Lk 3:3 S ő elment a Jordán egész környékére, hirdette a bűnbánat keresztségét a bűnök bocsánatára,
Lk 3:4 amint írva van Izajás próféta beszédeinek könyvében: »A pusztában kiáltónak szava: 'Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!
Lk 3:5 Minden völgyet betöltenek, minden hegyet és halmot elhordanak; ami görbe, egyenes lesz, a göröngyös pedig sima úttá:
Lk 3:6 és meglátja minden test Isten üdvösségét'«.
Lk 3:7 Így szólt tehát a sokasághoz, amely kiment, hogy megkeresztelkedjen nála: »Viperák fajzata! Ki tanított titeket menekülni a jövendő haragtól?
Lk 3:8 Teremjétek hát a megtérés méltó gyümölcseit, és ne mondogassátok magatokban: 'Ábrahám a mi atyánk'. Mert mondom nektek: Isten képes ezekből a kövekből is fiakat támasztani Ábrahámnak.
Lk 3:9 A fejsze már a fák gyökerén fekszik. Minden fát, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágnak és tűzre vetnek.«
Lk 3:10 Ekkor megkérdezte őt a tömeg: »Mit cselekedjünk tehát?«
Lk 3:11 Ő ezt felelte nekik: »Akinek két köntöse van, ossza meg azzal, akinek nincsen; és akinek ennivalója van, hasonlóképpen tegyen.«
Lk 3:12 Odajöttek a vámosok is, hogy megkeresztelkedjenek, és megkérdezték tőle: »Mester! Mit cselekedjünk?«
Lk 3:13 Ő ezt válaszolta nekik: »Semmit ne követeljetek azon felül, ami elő van írva nektek.«
Lk 3:14 Megkérdezték őt a katonák is: »Hát mi mit cselekedjünk?« Azt mondta nekik: »Senkit se bántalmazzatok, ne zsaroljatok, és elégedjetek meg a zsoldotokkal.«
Lk 3:15 A nép pedig várakozott, és mindenki tanakodott szívében János felől, vajon nem ő-e a Krisztus.
Lk 3:16 János így szólt mindnyájukhoz: »Én csak vízzel keresztellek titeket. De jön, aki erősebb nálam, akinek nem vagyok méltó a saruszíját megoldani. Ő Szentlélekkel és tűzzel fog megkeresztelni titeket.
Lk 3:17 Szórólapátja a kezében van, és megtisztítja szérűjét. A búzát összegyűjti a magtárjába, a pelyvát pedig olthatatlan tűzzel elégeti.«
Lk 3:18 Még sok egyébre is intette a népet, és hirdette nekik az evangéliumot.
Lk 3:19 Heródes pedig, a negyedes fejedelem, akit megrótt Heródiásért, testvérének feleségéért, és minden gonoszságért, amelyet Heródes cselekedett,
Lk 3:20 mindezeket még azzal is tetézte, hogy Jánost börtönbe záratta.
Lk 3:21 Történt pedig, hogy amikor már az egész nép megkeresztelkedett, Jézus is megkeresztelkedett. Miközben imádkozott, megnyílt az ég,
Lk 3:22 és mint egy galamb, testi alakban leszállt rá a Szentlélek, s ez a szózat hangzott az égből: »Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem«.

Lk 3:23 Jézus, amikor tanítani kezdett, mintegy harminc esztendős volt. A fia volt, amint vélték, Józsefnek, ő pedig Hélié, ő Mattáté,
Lk 3:24 ő Lévié, ő Melkié, ő Jannájé, ő Józsefé,
Lk 3:25 ő Mattitjáé, ő Ámoszé, ő Náhumé, ő Heszlié, ő Naggájé,
Lk 3:26 ő Maáté, ő Mattitjáé, ő Simié, ő Jószehé, ő Jódáé,
Lk 3:27 ő Johanané, ő Reszáé, ő Zerubbábelé, ő Sealtielé, ő Nérié,
Lk 3:28 ő Melkié, ő Addié, ő Koszámé, ő Elmadámé, ő Héré,
Lk 3:29 ő Józsuéé, ő Eliézeré, ő Jórimé, ő Mattáté, ő Lévié,
Lk 3:30 ő Simeoné, ő Júdáé, ő Józsefé, ő Jónámé, ő Eljakimé,
Lk 3:31 ő Meleáé, ő Mennáé, ő Mattatáé, ő Nátáné, ő Dávidé,
Lk 3:32 ő Izájé, ő Obedé, ő Boózé, ő Szálmoné, ő Nahsoné,
Lk 3:33 ő Aminádábé, ő Adminé, ő Arámé, ő Ezroné, ő Fáreszé, ő Júdáé,
Lk 3:34 ő Jákobé, ő Izsáké, ő Ábrahámé, ő Terahé, ő Náhoré,
Lk 3:35 ő Szerugé, ő Regué, ő Pelegé, ő Héberé, ő Selahé,
Lk 3:36 ő Kenané, ő Arfaxádé, ő Szemé, ő Noéé, ő Lámeké,
Lk 3:37 ő Matuzsálemé, ő Hénoké, ő Járedé, ő Mahalalélé, ő Kenané,
Lk 3:38 ő Énósé, ő Szeté, ő Ádámé, ő Istené.
Lk 4:1 Jézus pedig telve Szentlélekkel visszatért a Jordántól, és a Lélek a pusztába vitte
Lk 4:2 negyven napra, és kísértette az ördög. Azokban a napokban nem evett semmit, s ezek elteltével megéhezett.
Lk 4:3 Ekkor az ördög ezt mondta neki: »Ha Isten Fia vagy, mondd ennek a kőnek, hogy változzék kenyérré.«
Lk 4:4 Jézus ezt felelte neki: »Írva van: 'Nemcsak kenyérrel él az ember'«.
Lk 4:5 Majd felvitte őt egy magas hegyre, és megmutatta neki egy szempillantás alatt a földkerekség minden országát,
Lk 4:6 és így szólt az ördög: »Mindezt a hatalmat és ennek dicsőségét neked adom; mert az enyém, és akinek akarom, annak adom;
Lk 4:7 ha tehát imádsz engem, mind a tiéd lesz.«
Lk 4:8 Jézus ezt válaszolta neki: »Írva van: 'Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj'«.
Lk 4:9 Azután Jeruzsálembe vitte őt, a templom ormára állította, és azt mondta neki: »Ha Isten Fia vagy, vesd le innen magadat.
Lk 4:10 Mert írva van: 'Angyalainak parancsol felőled, hogy őrizzenek téged',
Lk 4:11 és 'kezükön hordoznak téged, hogy kőbe ne üssed lábadat'«.
Lk 4:12 Jézus ezt felelte neki: »De azt is mondták: 'Ne kísértsd Uradat, Istenedet'«.
Lk 4:13 Miután mindezek a kísértések véget értek, az ördög elhagyta őt egy időre.
Lk 4:14 Jézus pedig a Lélek erejében visszatért Galileába, és a híre elterjedt az egész környéken.
Lk 4:15 Tanított a zsinagógáikban, és mindenki dicsőítette.
Lk 4:16 Azután elment Názáretbe, ahol felnövekedett. Szokása szerint bement szombaton a zsinagógába, és fölállt olvasni.
Lk 4:17 Odaadták neki Izajás próféta könyvét. Amikor szétnyitotta a tekercset, arra a helyre talált, ahol ez van írva:
Lk 4:18 »Az Úr Lelke van rajtam; azért kent föl engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, elküldött, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak és látást a vakoknak, hogy szabadon bocsássam a megtörteket,
Lk 4:19 és hirdessem az Úr kedves esztendejét«.
Lk 4:20 Aztán összehajtotta a könyvet, visszaadta a szolgának, és leült. A zsinagógában minden szem rászegeződött.
Lk 4:21 Ő pedig elkezdett hozzájuk beszélni: »Ma teljesedett be ez az Írás a ti fületek hallatára.«
Lk 4:22 Mindnyájan igazat adtak neki, és csodálkoztak a kegyelem igéin, amelyek ajkáról fakadtak. Aztán így szóltak: »Nem József fia ez?«
Lk 4:23 Ő ezt felelte nekik: »Bizonyára azt a példázatot fogjátok nekem mondani: 'Orvos, gyógyítsd önmagadat! Amiket hallottunk, hogy Kafarnaumban történtek, cselekedd itt is, a hazádban.'«
Lk 4:24 Majd így folytatta: »Bizony, mondom nektek, hogy egy próféta sem kedves a maga hazájában.
Lk 4:25 Bizony, mondom nektek: sok özvegy volt Illés napjaiban Izraelben, amikor bezárult az ég három évre és hat hónapra, úgyhogy nagy éhínség lett az egész földön;
Lk 4:26 mégis azok közül egyikhez sem küldték Illést, csak a szidoni Szareptába, az özvegyasszonyhoz.
Lk 4:27 És sok leprás volt Izraelben Elizeus próféta idejében, de azok közül senki sem tisztult meg, csak a szíriai Námán«.
Lk 4:28 Ezeket hallva mindnyájukat düh töltötte el a zsinagógában.
Lk 4:29 Fölkeltek, kihurcolták őt a városból, és fölvitték annak a hegynek az oldalára, amelyen a városuk épült, hogy letaszítsák.
Lk 4:30 Ő azonban áthaladt köztük és eltávozott.
Lk 4:31 Azután lement Kafarnaumba, Galilea városába, és ott tanította őket szombaton.
Lk 4:32 Csodálkoztak a tanításán, mert a beszéde hatalommal teljes volt.
Lk 4:33 Volt a zsinagógában egy ember, akiben tisztátalan gonosz szellem lakott. Ez hangosan felkiáltott:
Lk 4:34 »Hagyj békén! Mi közünk hozzád, Názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elveszíts minket? Tudom, ki vagy: az Isten Szentje.«
Lk 4:35 Jézus azonban megparancsolta neki: »Némulj el, és menj ki belőle!« Az ördög pedig középre dobta az embert, kiment belőle, és semmit sem ártott neki.
Lk 4:36 Mindenkit félelem szállt meg, és egymás között így beszélgettek: »Milyen beszéd ez? Hatalommal és erővel parancsol a tisztátalan lelkeknek, és azok kimennek?«
Lk 4:37 És a híre elterjedt a környék minden részében.
Lk 4:38 Azután felállt, és a zsinagógából Simon házába ment. Simon anyósának magas láza volt. Kérték őt az érdekében.

Lk 4:39 Ő pedig odaállt, föléhajolt, és parancsolt a láznak, mire az elhagyta. Az asszony mindjárt fölkelt, és szolgált nekik.
Lk 4:40 Mikor azután a nap lement, mindazok, akiknek különféle bajokban szenvedő betegeik voltak, odavitték hozzá őket, és ő mindegyikre rátette a kezét és meggyógyította őket.
Lk 4:41 Sokakból kimentek az ördögök is, s ezt kiáltozták: »Te vagy az Isten Fia.« De ő rájuk parancsolt, nem hagyta őket beszélni, mert tudták, hogy ő a Krisztus.
Lk 4:42 Amikor megvirradt, kiment és visszavonult egy elhagyatott helyre. A tömeg azonban kereste. Amikor megtalálták, tartóztatták, hogy ne menjen el tőlük.
Lk 4:43 De ő azt mondta nekik: »Más városoknak is hirdetnem kell az Isten országa örömhírét, mert ezért küldtek.«
Lk 4:44 És tanított Júdea zsinagógáiban.
Lk 5:1 Történt pedig, hogy a tömeg áradt hozzá Isten igéjét hallgatni, míg ő a Genezáret tava mellett állt.
Lk 5:2 Látott a tó mellett két hajót állni; a halászok kiszálltak belőlük, és mosták a hálóikat.
Lk 5:3 Akkor beszállt az egyik hajóba, amely Simoné volt, és megkérte őt, hogy vigye egy kissé beljebb a parttól. Ott leült, és a hajóból tanította a tömeget.
Lk 5:4 Amikor befejezte beszédét, ezt mondta Simonnak: »Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat a halfogáshoz!«
Lk 5:5 Simon ezt felelte neki: »Mester! Egész éjszaka fáradoztunk, és semmit sem fogtunk. A te szavadra azonban kivetem a hálót.«
Lk 5:6 És miután ezt megtette, a halaknak oly bő sokaságát fogták ki, hogy szakadozott a hálójuk.
Lk 5:7 Intettek tehát a társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek a segítségükre. Azok odamentek és megtöltötték mind a két hajót, úgyhogy csaknem elmerültek.
Lk 5:8 Ennek láttára Simon Péter Jézus lábaihoz borult és így szólt: »Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!«
Lk 5:9 Mert a nagy halfogás miatt, amelyben részük volt, félelem fogta el őt és mindazokat, akik vele voltak,
Lk 5:10 hasonlóképpen Jakabot és Jánost is, Zebedeus fiait, akik Simon társai voltak. Jézus pedig így szólt Simonhoz: »Ne félj! Ezentúl már emberek halásza leszel.«
Lk 5:11 Erre kivonták a hajókat a partra, és mindenüket elhagyva követték őt.
Lk 5:12 És történt, hogy amikor egy városban volt, íme, volt ott egy leprás férfi. Amikor meglátta Jézust, arcra borult, és ezekkel a szavakkal kérlelte őt: »Uram! Ha akarod, te megtisztíthatsz engem.«
Lk 5:13 Ő pedig kezét kinyújtva megérintette, és szólt: »Akarom, tisztulj meg!« Azonnal eltávozott róla a lepra.
Lk 5:14 Erre ő meghagyta neki, hogy senkinek se szóljon, hanem »menj, mutasd meg magadat a papnak, és mutass be áldozatot tisztulásodért, amint Mózes rendelte, bizonyságul nekik.«
Lk 5:15 De a híre annál jobban elterjedt. Sok ember gyűlt össze, hogy hallják őt, és meggyógyuljanak betegségeikből.
Lk 5:16 Ő azonban visszavonult a pusztába, és ott imádkozott.
Lk 5:17 És történt egy napon, hogy leült tanítani, és ott ültek a farizeusok és a törvénytudók is, akik Galileának és Júdeának minden falvából és Jeruzsálemből jöttek. Az Úr ereje vele volt, hogy gyógyítson.
Lk 5:18 És íme, néhány férfi egy hordágyon fekvő bénát hozott. Be akarták vinni és eléje helyezni.
Lk 5:19 Mivel nem találtak utat a sokaság miatt, hogy bevigyék, fölmentek a háztetőre, s a tetőn át bocsátották le ágyastul középre, Jézus elé.
Lk 5:20 Ő pedig, amikor látta a hitüket, ezt mondta: »Ember! Bocsánatot nyertek a bűneid.«
Lk 5:21 Az írástudók és farizeusok erre gondolkodni kezdtek: »Kicsoda ez, hogy így káromkodik? Megbocsáthatja-e a bűnöket más, mint az Isten?«
Lk 5:22 Jézus azonban ismerte gondolataikat, és ezt válaszolta nekik: »Mit gondoltok szívetekben?
Lk 5:23 Mi könnyebb, azt mondani: 'Bocsánatot nyertek bűneid', vagy azt mondani: 'Kelj fel, és járj'?
Lk 5:24 Hogy pedig lássátok, hogy az Emberfiának hatalma van a földön a bűnöket megbocsátani - így szólt a bénához: - Mondom neked, kelj föl, fogd ágyadat, és menj haza.«
Lk 5:25 Az mindjárt fölkelt a szemük láttára, fogta az ágyát, amelyen feküdt, és Istent magasztalva hazament.
Lk 5:26 Erre elcsodálkoztak mindnyájan, dicsőítették Istent, és félelemmel eltelve ezt mondták: »Ma csodálatos dolgokat láttunk.«
Lk 5:27 Ezek után kiment, és látott egy Lévi nevű vámost a vámnál ülni. Azt mondta neki: »Kövess engem!«
Lk 5:28 Erre az otthagyott mindent, fölkelt és követte őt.
Lk 5:29 Lévi ezután nagy lakomát készített neki a házában. Nagy sereg vámos és még sokan mások is ültek velük az asztalnál.
Lk 5:30 A farizeusok és az írástudók felháborodva megkérdezték a tanítványait: »Miért esztek és isztok a vámosokkal és bűnösökkel?«
Lk 5:31 Jézus ezt válaszolta nekik: »Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek.
Lk 5:32 Nem az igazakat jöttem hívni, hanem a bűnösöket a bűnbánatra.«
Lk 5:33 Azok pedig így szóltak hozzá: »János tanítványai sokat böjtölnek és imádkoznak, ugyanígy a farizeusokéi is, a tieid pedig esznek és isznak.«
Lk 5:34 Ezt válaszolta nekik: »Böjtre tudjátok-e fogni a násznépet, amíg velük van a vőlegény?
Lk 5:35 Eljönnek azonban azok a napok, amikor elveszik tőlük a vőlegényt; akkor majd böjtölnek, azokban a napokban.«
Lk 5:36 És példázatot is mondott nekik: »Senki sem hasít új ruhából foltot, hogy azt ócska ruhára varrja; különben az újat is elszakítja, és az ócskához sem való az új folt.
Lk 5:37 És senki sem tölt új bort régi tömlőkbe; mert különben az új bor szétszakítja a tömlőket, és kifolyik az is, meg a tömlők is tönkremennek.
Lk 5:38 Az új bort új tömlőkbe kell tölteni.
Lk 5:39 És senki, aki óbort ivott, újat nem kíván, mert azt mondja: 'Jobb az ó'.«
Lk 6:1 Történt pedig, hogy szombaton, amikor a vetések közt járt, tanítványai tépdesték a kalászokat, és kezeikkel kimorzsolva megették.
Lk 6:2 A farizeusok közül egyesek azt mondták: »Miért teszitek azt, amit szombaton nem szabad?«
Lk 6:3 Jézus ezt felelte nekik: »Nem olvastátok, hogy mit tett Dávid, amikor éhezett, ő és akik vele voltak?

Lk 6:4 Miként ment be az Isten házába, hogyan vette el a kitett kenyereket, evett, és a vele levőknek is adott azokból, amelyeket nem szabad másnak megenni, csak egyedül a papoknak?«
Lk 6:5 Aztán hozzátette: »Az Emberfia ura a szombatnak.«
Lk 6:6 Történt azután egy másik szombaton, hogy bement a zsinagógába és tanított. Volt ott egy ember, akinek a jobb keze elszáradt.
Lk 6:7 Az írástudók és a farizeusok pedig lesték, vajon gyógyít-e szombaton, hogy találjanak valamit, amivel vádolhatják.
Lk 6:8 Ő azonban ismerte gondolataikat, és így szólt a elszáradt kezű emberhez: »Kelj föl és állj a középre!« Az fölkelt és odaállt.
Lk 6:9 Azután Jézus ezt mondta nekik: »Kérdezlek titeket, szabad-e szombaton jót cselekedni vagy rosszat tenni, életet menteni vagy elveszíteni?«
Lk 6:10 Majd körülnézett mindnyájukon, és így szólt az emberhez: »Nyújtsd ki a kezedet!« Az megtette, és meggyógyult a keze.
Lk 6:11 Azok erre esztelen haragra gerjedve arról kezdtek tanácskozni egymás közt, hogy mit cselekedjenek Jézussal.
Lk 6:12 Történt pedig azokban a napokban, hogy kiment a hegyre imádkozni, és az egész éjszakát Isten imádásában töltötte.
Lk 6:13 Amikor megvirradt, magához hívta tanítványait, és kiválasztott közülük tizenkettőt. Ezeket elnevezte apostoloknak:
Lk 6:14 Simont, akit Péternek is nevezett, és Andrást, a testvérét, valamint Jakabot és Jánost, Fülöpöt és Bertalant,
Lk 6:15 Mátét és Tamást, Jakabot, Alfeus fiát és Simont, akit Zelótának neveznek,
Lk 6:16 Júdást, Jakab fiát, és iskarióti Júdást, aki áruló lett.
Lk 6:17 Majd lement velük és megállt egy sík helyen. Vele volt tanítványainak egy nagy csoportja és hatalmas népsokaság egész Júdeából, Jeruzsálemből, Tírusz és Szidon tengermellékéről,
Lk 6:18 akik eljöttek, hogy hallgassák őt és meggyógyuljanak betegségeikből. Akiket pedig tisztátalan lelkek gyötörtek, meggyógyultak.
Lk 6:19 Az egész tömeg érinteni akarta őt, mert erő áradt ki belőle, és meggyógyította mindnyájukat.
Lk 6:20 Akkor szemeit tanítványaira emelte, és így szólt: »Boldogok vagytok, ti szegények, mert tiétek az Isten országa.
Lk 6:21 Boldogok vagytok, akik most éheztek, mert kielégítenek benneteket. Boldogok vagytok, akik most sírtok, mert nevetni fogtok.
Lk 6:22 Boldogok lesztek, amikor gyűlölnek titeket az emberek, amikor kirekesztenek és szidalmaznak, és kivetik neveteket mint gonoszat az Emberfiáért.
Lk 6:23 Örüljetek azon a napon és vigadjatok, mert íme, nagy a ti jutalmatok a mennyben! Hiszen atyáik éppen így cselekedtek a prófétákkal.
Lk 6:24 De jaj nektek, gazdagok, mert megkaptátok vigasztalástokat!
Lk 6:25 Jaj nektek, akik most jóllaktatok, mert éhezni fogtok! Jaj nektek, akik most nevettek, mert majd gyászoltok és sírtok!
Lk 6:26 Jaj nektek, amikor mindenki magasztal titeket, mert atyáik éppen így cselekedtek a hamis prófétákkal!
Lk 6:27 Nektek viszont, akik hallgattok engem, azt mondom: Szeressétek ellenségeiteket! Tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnek titeket.
Lk 6:28 Áldjátok azokat, akik átkoznak benneteket, és imádkozzatok azokért, akik gyaláznak titeket.
Lk 6:29 Annak, aki arcul üt téged, tartsd oda a másikat is; és attól, aki a köntösödet elveszi, ne tagadd meg az ingedet sem.
Lk 6:30 Adj mindenkinek, aki kér tőled; és ha valaki elveszi, ami a tiéd, vissza ne kérd.
Lk 6:31 Amint akarjátok, hogy cselekedjenek veletek az emberek, ti is hasonlóképpen cselekedjetek velük.
Lk 6:32 Ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, milyen jutalmat érdemeltek? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik.
Lk 6:33 És ha azokkal tesztek jót, akik veletek jót tesznek, milyen jutalmat érdemeltek? Hisz ezt a bűnösök is megteszik.
Lk 6:34 És ha azoknak adtok kölcsön, akiktől remélitek, hogy visszakapjátok, milyen jutalmat érdemeltek? Hiszen a bűnösök is kölcsönöznek a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza.
Lk 6:35 Szeressétek tehát ellenségeiteket! Tegyetek jót és kölcsönözzetek, semmit vissza nem várva; így nagy lesz a ti jutalmatok, és a Magasságbeli fiai lesztek, mert ő jóságos a hálátlanokhoz és gonoszokhoz is.
Lk 6:36 Legyetek tehát irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas!
Lk 6:37 Ne ítélkezzetek, és titeket sem fognak elítélni! Ne ítéljetek el senkit, és benneteket sem fognak elmarasztalni! Bocsássatok meg, és bocsánatot fogtok nyerni!
Lk 6:38 Adjatok, és adnak majd nektek is: jó és tömött, megrázott és túláradó mértékkel adnak majd az öletekbe! Mert amilyen mértékkel mértek, olyannal fognak visszamérni nektek!«
Lk 6:39 Hasonlatot is mondott nekik: »Vajon a vak vezethet-e vakot? Nem esnek-e mindketten verembe?
Lk 6:40 Nem nagyobb a tanítvány a mesterénél; valaki akkor tökéletes, ha olyan, mint a mestere.
Lk 6:41 Miért látod meg a szálkát testvéred szemében, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre?
Lk 6:42 És hogyan mondhatod testvérednek: 'Testvér, hadd vegyem ki szemedből a szálkát', a te szemedben pedig nem látod a gerendát? Képmutató! Vesd ki előbb a magad szeméből a gerendát, és majd látni fogsz, hogy kivehesd a szálkát testvéred szeméből!
Lk 6:43 Nincs jó fa, amely rossz gyümölcsöt terem; és nincs rossz fa, amely jó gyümölcsöt terem.
Lk 6:44 Mert minden fát gyümölcséről ismerünk meg. Tövisbokorról nem szednek fügét, sem a csipkebokorról nem szüretelnek szőlőt.
Lk 6:45 A jó ember jót hoz elő szívének jó kincséből, és a gonosz ember a gonoszból gonoszat hoz elő; mert a szív bőségéből szól a száj.
Lk 6:46 Miért mondjátok nekem: 'Uram! Uram!', ha nem cselekszitek, amiket mondok?
Lk 6:47 Megmutatom nektek, kihez hasonló mindaz, aki hozzám jön, hallgatja szavaimat és megcselekszi azokat.

Lk 6:48 Hasonló a házépítő emberhez, aki mélyre leásott és az alapot kősziklára rakta. Amikor aztán jött az árvíz, nekiesett a háznak a folyó árja, de nem tudta megingatni, mert jól volt megépítve.
Lk 6:49 Aki pedig hallgatja, de nem cselekszi, hasonló ahhoz az emberhez, aki a házát alap nélkül, a földre építette. Amikor nekirontott az ár, mindjárt összeomlott, és nagy lett annak a háznak romlása.«
Lk 7:1 Miután ezeket a beszédeket a nép hallatára mind befejezte, bement Kafarnaumba.
Lk 7:2 Egy százados egyik szolgája pedig, aki annak nagyon kedves volt, halálos betegen feküdt.
Lk 7:3 Mivel hallott Jézusról, elküldte hozzá a zsidók véneit, és kérte őt, hogy jöjjön el és gyógyítsa meg a szolgáját.
Lk 7:4 Azok pedig, amikor odaértek Jézushoz, nagyon könyörögtek: »Méltó arra, hogy megtedd ezt neki,
Lk 7:5 mert szereti nemzetünket, és a zsinagógát is ő építtette nekünk.«
Lk 7:6 Jézus tehát velük ment. Amikor már nem messze volt a háztól, a százados elküldte hozzá barátait, ezekkel a szavakkal: »Uram! Ne fáradj, mert nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj.
Lk 7:7 Éppen ezért nem is tartottam magamat méltónak, hogy hozzád menjek; hanem csak egy szóval mondd, és meggyógyul a szolgám.
Lk 7:8 Mert én is hatalom alatt álló ember vagyok, s katonák vannak alattam; és ha azt mondom az egyiknek: 'Menj', elmegy; vagy a másiknak: 'Gyere', odajön; és a szolgámnak: 'Tedd ezt', megteszi.«
Lk 7:9 Ennek hallatára Jézus elcsodálkozott. Megfordult, és így szólt az őt követő sokasághoz: »Mondom nektek: még Izraelben sem találtam ekkora hitet!«
Lk 7:10 A küldöttek pedig, amikor hazatértek, egészségben találták a szolgát.
Lk 7:11 Történt pedig, hogy ezután egy Naim nevű városba ment, és vele mentek tanítványai és nagy népsokaság.
Lk 7:12 Mikor a város kapujához közeledett, íme, egy halottat vittek ki, egy özvegyasszony egyetlen fiát, és a város sok lakosa kísérte.
Lk 7:13 Amikor meglátta őt az Úr, megesett rajta a szíve, és ezt mondta neki: »Ne sírj!«
Lk 7:14 Majd odament, és megérintette a hordágyat. Erre azok, akik vitték, megálltak. Ezt mondta: »Ifjú! Mondom neked: kelj föl!«
Lk 7:15 A halott pedig felült és beszélni kezdett. Ekkor átadta őt anyjának.
Lk 7:16 Mindnyájukat elfogta a félelem, és így dicsőítették Istent: »Nagy próféta támadt közöttünk!« És: »Isten meglátogatta az ő népét!«.
Lk 7:17 Az eset híre elterjedt egész Júdeában, és mindenütt a környéken.
Lk 7:18 Mindezeket hírül vitték Jánosnak a tanítványai.
Lk 7:19 János erre magához hívott tanítványai közül kettőt, és elküldte őket Jézushoz, hogy kérdezzék meg: »Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?«
Lk 7:20 Amikor ezek a férfiak odaérkeztek hozzá, így szóltak: »Keresztelő János küldött minket hozzád, hogy kérdezzünk meg: 'Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?'«
Lk 7:21 Éppen abban az órában sok embert megszabadított betegségétől, szenvedésétől és a gonosz lelkektől, és sok vaknak visszaadta a szeme világát.
Lk 7:22 Ezt felelte nekik: »Menjetek, vigyétek hírül Jánosnak, amit láttatok és hallottatok: a vakok látnak, a sánták járnak, a leprások megtisztulnak, a süketek hallanak, a halottak föltámadnak, a szegényeknek hirdetik az evangéliumot.
Lk 7:23 Boldog, aki nem botránkozik meg bennem.«
Lk 7:24 Miután János követei elmentek, elkezdett Jánosról beszélni a tömegnek: »Miért mentetek ki a pusztába, mit akartatok látni? Széltől lengetett nádat?
Lk 7:25 Vagy mit akartatok látni, amikor kimentetek? Finom ruhákba öltözött embert? Íme, akik drága ruhában és kényelemben élnek, a királyi palotákban vannak.
Lk 7:26 Vagy mit akartatok látni, amikor kimentetek? Prófétát? Igen, mondom nektek: prófétánál is nagyobbat.
Lk 7:27 Ő az, akiről írva van: 'Íme, elküldöm angyalomat színed előtt, aki elkészíti előtted utadat'.
Lk 7:28 Mondom nektek: Asszonyok szülöttei között nincs nagyobb Keresztelő Jánosnál; de aki a legkisebb Isten országában, az is nagyobb nála.
Lk 7:29 Az egész sokaság, amely őt hallotta, s a vámosok is, igaznak vallották Istent azzal, hogy megkeresztelkedtek János keresztségével.
Lk 7:30 De a farizeusok és a törvénytudók meghiúsították Isten szándékát önmagukban, és nem vették fel az ő keresztségét.
Lk 7:31 Ugyan kihez is hasonlítsam ezt a nemzedéket? Kihez hasonlók ők?
Lk 7:32 Hasonlók a piacon üldögélő gyermekekhez, akik így kiáltoznak egymásnak: 'Furulyáztunk nektek, de nem táncoltatok, siratót énekeltünk, de nem sírtatok!'
Lk 7:33 Mert eljött Keresztelő János, kenyeret nem eszik és bort nem iszik, és azt mondjátok: 'Ördöge van!'
Lk 7:34 Eljött az Emberfia, eszik és iszik, és azt mondjátok: 'Íme, a falánk és borissza ember, a vámosok és bűnösök barátja!'
Lk 7:35 De a bölcsességet igazolja annak minden fia.«
Lk 7:36 Egy farizeus meghívta, hogy egyen nála. Bement a farizeus házába és asztalhoz telepedett.
Lk 7:37 És íme, egy bűnös asszony a városból, amint megtudta, hogy a farizeus házában étkezik, kenetet hozott egy alabástrom edényben.
Lk 7:38 Megállt hátul a lábainál, sírva fakadt, elkezdte könnyeivel öntözni a lábait, és megtörölte hajával, csókolgatta a lábait, és megkente a kenettel.
Lk 7:39 Amikor a farizeus, aki meghívta, látta ezt, így szólt magában: »Ha ez próféta volna, bizonyára tudná, kicsoda és miféle asszony ez, aki őt érinti, vagyis hogy bűnös.«
Lk 7:40 Jézus ezt válaszolta neki: »Simon! Mondanék neked valamit.« Az így szólt: »Mester, szólj!«
Lk 7:41 »Két adósa volt egy hitelezőnek. Az egyik ötszáz dénárral tartozott, a másik ötvennel.
Lk 7:42 Nem lévén nekik miből megfizetni, elengedte mind a kettőnek. Melyik fogja őt közülük jobban szeretni?«
Lk 7:43 Simon ezt felelte: »Úgy vélem, az, akinek többet engedett el.« Ő pedig ezt mondta neki: »Helyesen ítéltél.«

Lk 7:44 Majd az asszony felé fordulva ezt mondta Simonnak: »Látod ezt az asszonyt? Bejöttem a házadba, és nem adtál vizet lábaimra; ez meg könnyeivel öntözte lábaimat, és a hajával törölte meg.
Lk 7:45 Csókot nem adtál nekem; ez meg, amióta bejött, nem szűnt meg csókolgatni lábaimat.
Lk 7:46 Olajjal nem kented meg fejemet; ez meg kenettel kente meg a lábaimat.
Lk 7:47 Azért mondom neked: Sok bűne bocsánatot nyert, mert nagyon szeretett. Akinek keveset bocsátanak meg, kevéssé szeret.«
Lk 7:48 Aztán így szólt az asszonyhoz: »Bocsánatot nyertek bűneid.«
Lk 7:49 Erre az asztaltársak ezt kezdték mondogatni magukban: »Kicsoda ez, hogy még a bűnöket is megbocsátja?«
Lk 7:50 Ő pedig így szólt az asszonyhoz: »A hited megmentett téged; menj békével.«
Lk 8:1 Történt azután, hogy bejárta a városokat és a falvakat, prédikálta és hirdette az Isten országának evangéliumát. Vele volt a tizenkettő,
Lk 8:2 és néhány asszony, akiket meggyógyított a gonosz lelkektől és a betegségekből: Mária, akit Magdolnának hívnak, akiből hét ördög ment ki,
Lk 8:3 és Johanna, Kúzának, Heródes helytartójának a felesége, valamint Zsuzsanna, és sokan mások, akik segítették őt vagyonukból.
Lk 8:4 Mikor pedig nagy tömeg gyűlt egybe, és a városokból özönlöttek hozzá, a következő példabeszédet mondta:
Lk 8:5 »Kiment a magvető magot vetni. Amint vetett, az egyik mag az útfélre esett. Ezt eltaposták, és az ég madarai felszedegették.
Lk 8:6 A másik sziklára esett. Ez kikelt, de aztán elszáradt, mert nem volt nedvessége.
Lk 8:7 A másik a tövisek közé esett. A tövisek is felnőttek vele, és elfojtották.
Lk 8:8 De egy másik a jó földbe estek. Kikelt és százszoros termést hozott.« Amikor ezt elmondta, felkiáltott: »Akinek van füle a hallásra, hallja meg!«
Lk 8:9 Tanítványai megkérdezték őt, hogy mit jelent ez a példabeszéd.
Lk 8:10 Ő ezt mondta nekik: »Nektek adatott, hogy megismerjétek Isten országának titkait, másoknak csak példabeszédekben, hogy nézvén ne lássanak, és hallván ne értsenek.
Lk 8:11 Ez tehát a példabeszéd: A mag Isten igéje.
Lk 8:12 Az útfélre hullott magok azok, akik hallgatják, de azután eljön az ördög, és kiveszi az igét szívükből, nehogy higgyenek és üdvözüljenek.
Lk 8:13 A kősziklára hullott magok azok, akik, amikor hallják, örömmel fogadják az igét, de nincs gyökerük; egy ideig hisznek, a kísértés idején azonban elpártolnak.
Lk 8:14 A tövisek közé hullott magok azok, akik hallgatják, de az élet gondjai, gazdagsága és gyönyörűségei később elfojtják bennük az igét, és gyümölcsöt nem teremnek.
Lk 8:15 Amelyik pedig jó földbe esett, azokat jelenti, akik tiszta és jó szívvel hallgatják az igét, megtartják, és gyümölcsöt hoznak állhatatosan.
Lk 8:16 Senki, aki lámpát gyújt, nem borítja azt le egy edénnyel, sem ágy alá nem rejti, hanem a tartóra teszi, hogy akik bemennek, lássák a világosságot.
Lk 8:17 Mert semmi nincs elrejtve, ami nyilvánosságra ne jutna, sem eltitkolva, ami ki ne tudódnék és napfényre ne kerülne.
Lk 8:18 Figyeljetek tehát, hogyan hallgatjátok! Mert akinek van, annak még adnak; akinek pedig nincsen, attól még azt is elveszik, amiről azt gondolja, hogy az övé.«
Lk 8:19 Odajöttek hozzá az anyja és testvérei, de nem juthattak hozzá a sokaság miatt.
Lk 8:20 Szóltak neki: »Anyád és testvéreid kinn állnak, látni akarnak téged.«
Lk 8:21 Ő azonban ezt felelte nekik: »Azok az én anyám és testvéreim, akik Isten igéjét hallgatják és megcselekszik.«
Lk 8:22 Történt pedig egy napon, hogy beszállt egy bárkába tanítványaival együtt, és azt mondta nekik: »Keljünk át a tó túlsó partjára!« Elindultak.
Lk 8:23 Amíg hajóztak, ő elaludt. Közben heves szélvész támadt a tavon, úgyhogy már-már elmerültek és veszélyben voltak.
Lk 8:24 Ekkor odamentek hozzá és felébresztették: »Mester, Mester! Elveszünk!« Ő pedig felkelt, parancsolt a szélnek és a víz hullámainak, mire azok megszűntek és lecsendesedtek.
Lk 8:25 Aztán így szólt hozzájuk: »Hol van a ti hitetek?« Azok pedig félelemmel eltelve csodálkoztak, és ezt mondogatták egymásnak: »Ki ez, hogy még a szélnek és tengernek is parancsol, és azok engedelmeskednek neki?«
Lk 8:26 Azután kikötöttek a gerázaiak földjén, amely Galileával átellenben van.
Lk 8:27 Amint kilépett a partra, egy férfi jött eléje a városból, akiben ördögök voltak, és már régóta nem vett magára ruhát, sem házban nem lakott, hanem a sírboltokban.
Lk 8:28 Amikor meglátta Jézust, leborult előtte, és hangosan fölkiáltott: »Mi közöm hozzád, Jézus, a magasságbeli Isten Fia? Kérlek, ne gyötörj engem!«
Lk 8:29 Mert parancsolt a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki az emberből. Ugyanis már jó ideje hatalmába kerítette, láncokkal volt megkötözve, és bilincsekben őrizték, de elszaggatta a kötelékeket, s az ördög a pusztába űzte.
Lk 8:30 Jézus ekkor megkérdezte: »Mi a neved?« Azt felelte: »Légió«, mert sok ördög szállta meg.
Lk 8:31 Arra kérték, ne azt parancsolja, hogy a mélységbe menjenek.
Lk 8:32 Volt ott egy nagy disznócsorda, a hegyen legelészett. Kérték őt, engedje meg, hogy azokba menjenek. Megengedte nekik.
Lk 8:33 Az ördögök erre kimentek, megszállták a disznókat, mire a csorda lerohant a meredeken a tóba, és belefúlt.
Lk 8:34 A kondások, látva, hogy mi történt, elfutottak, és hírül vitték ezt a városba és a falvakba.
Lk 8:35 Az emberek kimentek, hogy lássák a történteket. Amikor Jézushoz értek, ott találták azt az embert, akit az ördögök elhagytak, felöltözve és ép ésszel, amint ott ült Jézus lábainál, és félelem fogta el őket.
Lk 8:36 Azok pedig, akik látták, elbeszélték nekik, hogyan szabadult meg az, akit az ördög zaklatott.

Lk 8:37 Ekkor a gerázaiak földjének egész lakossága arra kérte őt, hogy távozzék el tőlük; mert nagy félelem vett erőt rajtuk. Ő pedig bárkába szállt és visszatért.
Lk 8:38 Az a férfi pedig, akiből kimentek az ördögök, megkérte, hogy vele lehessen. De Jézus elküldte őt ezekkel a szavakkal:
Lk 8:39 »Térj csak vissza házadba, és beszéld el, milyen nagy dolgot cselekedett veled az Isten.« Az be is járta az egész várost, és hirdette, milyen nagy dolgot cselekedett vele Jézus.
Lk 8:40 Amikor Jézus visszatért, tömeg fogadta őt, mert mindnyájan vártak rá.
Lk 8:41 És íme, jött egy Jairus nevű férfi, aki a zsinagóga elöljárója volt, és Jézus lábaihoz borulva kérte őt, hogy jöjjön a házába,
Lk 8:42 mert egyetlen lánya, aki mintegy tizenkét esztendős volt, haldoklik. Amíg ment, majdnem agyon-nyomta őt a tömeg.
Lk 8:43 Közben egy asszony, aki tizenkét esztendeje vérfolyásban szenvedett, és az orvosokra költötte minden vagyonát, de egyik sem tudta meggyógyítani,
Lk 8:44 odament hozzá hátulról, és megérintette a ruhája szegélyét. Rögtön megállt a vérfolyása.
Lk 8:45 Jézus így szólt: »Ki érintett meg engem?« Amikor mindnyájan tagadták, Péter így szólt: »Mester! A tömeg szorongat és lökdös téged.«
Lk 8:46 Jézus ezt felelte: »Valaki megérintett, mert éreztem, hogy erő ment ki belőlem.«
Lk 8:47 Ekkor az asszony látta, hogy nem maradt titokban. Remegve jött elő, a lábai elé borult, és bevallotta az egész nép előtt, hogy miért érintette meg őt, és hogy hogyan gyógyult meg azonnal.
Lk 8:48 Ő erre azt mondta neki: »Leányom! A hited meggyógyított téged! Menj békével!«
Lk 8:49 Még beszélt, amikor odajött valaki a zsinagóga vezetőjének házából, és azt mondta: »A lányod meghalt, ne fáraszd tovább a Mestert!«
Lk 8:50 Jézus azonban, amikor meghallotta ezt, így szólt hozzá: »Ne félj, csak higgy, és megmenekül!«
Lk 8:51 Mikor pedig a házba érkezett, senki másnak nem engedte meg, hogy bemenjen vele, csak Péternek, Jakabnak és Jánosnak, és a lány apjának és anyjának.
Lk 8:52 Mindnyájan sírtak és jajgattak a leány miatt. Ő így szólt hozzájuk: »Ne sírjatok! Nem halt meg a leány, csak alszik.«
Lk 8:53 Azok kinevették, mert tudták, hogy meghalt.
Lk 8:54 De ő megfogta a lány kezét, és hangosan felkiáltott: »Kislány, kelj föl!«
Lk 8:55 Erre visszatért a lány lelke, és rögtön fölkelt. Ekkor szólt, hogy adjanak neki enni.
Lk 8:56 A szülei nagyon elcsodálkoztak; ő pedig megparancsolta nekik, hogy senkinek se mondják el, ami történt.
Lk 9:1 Ezután összehívta a tizenkét apostolt, erőt és hatalmat adott nekik minden ördög felett, és a betegségek gyógyítására.
Lk 9:2 Majd elküldte őket, hogy hirdessék az Isten országát, és gyógyítsák meg a betegeket.
Lk 9:3 Azt mondta nekik: »Semmit se vigyetek az útra, se botot, se táskát, se kenyeret, se pénzt, és két ingetek se legyen!
Lk 9:4 Amelyik házba betértek, ott maradjatok, és onnan induljatok tovább!
Lk 9:5 Ha pedig valahol nem fogadnak be titeket, a várost elhagyva, még a lábatok porát is rázzátok le bizonyságul ellenük!«
Lk 9:6 Útra keltek tehát, bejárták a falvakat, hirdették az evangéliumot, és gyógyítottak mindenütt.
Lk 9:7 Heródes negyedes fejedelem hallott mindenről, ami történt, és zavarban volt, mivel egyesek azt mondták:
Lk 9:8 »János támadt fel a halálból«, némelyek pedig, hogy »Illés jelent meg«, mások meg: »a régi próféták közül támadt fel valamelyik«.
Lk 9:9 Ekkor Heródes azt mondta: »Jánost lefejeztettem; kicsoda tehát ez, akiről ilyeneket hallok?« És látni akarta őt.
Lk 9:10 Az apostolok visszatértek, és elbeszélték neki mindazt, amit cselekedtek. Azután velük együtt elvonult külön egy Betszaidának nevezett város közelébe.
Lk 9:11 Amikor a tömeg ezt megtudta, utánament. Ő magához engedte őket, beszélt nekik Isten országáról, és azokat, akiknek gyógyulásra volt szükségük, meggyógyította.
Lk 9:12 A nap azonban már lemenőben volt, ezért a tizenkettő odament hozzá, és azt mondták neki: »Bocsásd el a tömeget, hogy a környékbeli falvakba és tanyákra menjenek, szállást vegyenek és ennivalót keressenek, mert itt pusztaságban vagyunk.«
Lk 9:13 Ő azonban azt mondta nekik: »Ti adjatok nekik enni!« Azok ezt felelték: »Nincs több, mint öt kenyerünk és két halunk, hacsak nem megyünk el mi, és nem veszünk élelmet ennek az egész népnek.«
Lk 9:14 A férfiak ugyanis mintegy ötezren voltak. Ekkor azt mondta tanítványainak: »Telepítsétek le őket ötvenes csoportokban!«
Lk 9:15 Úgy is tettek, és letelepítették valamennyit.
Lk 9:16 Akkor fogta az öt kenyeret és a két halat, az égre tekintett, megáldotta, megtörte, és tanítványainak adta, hogy adják a tömegnek.
Lk 9:17 Mindnyájan ettek és jóllaktak. Azután fölszedték, amit meghagytak: tizenkét kosár kenyérdarabot.
Lk 9:18 Történt egyszer, hogy amikor egyedül imádkozott, és a tanítványok is vele voltak, megkérdezte őket: »Kinek tart engem a tömeg?«
Lk 9:19 Ők ezt felelték: »Egyesek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, mások pedig azt tartják, hogy a korábbi próféták közül támadt fel valaki.«
Lk 9:20 Azután megkérdezte tőlük: »Hát ti kinek tartotok engem?« Simon Péter válaszolt: »Az Isten Krisztusának.«
Lk 9:21 Ő pedig rájuk parancsolt, és meghagyta, hogy ezt senkinek se mondják el, és így szólt:
Lk 9:22 »Az Emberfiának sokat kell szenvednie, el kell, hogy vessék a vének, a papi fejedelmek és az írástudók, meg kell, hogy öljék, és harmadnapra föl kell támadnia.« Jézus követése; az önmegtagadás

Lk 9:23 Azután mindenkihez szólt: »Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét minden nap, és kövessen engem.
Lk 9:24 Mert aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt; aki pedig elveszíti életét énértem, megmenti azt.
Lk 9:25 Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, önmagát pedig elveszíti, vagy magára nézve kárt vall?
Lk 9:26 Mert aki szégyell engem és az én igéimet, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor majd eljön a maga, az Atya és a szent angyalok dicsőségében.
Lk 9:27 Igazán mondom nektek: vannak az itt állók között egyesek, akik nem ízlelik meg a halált, amíg meg nem látják Isten országát.«
Lk 9:28 Történt pedig e beszéd után mintegy nyolc nappal, hogy maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, és felment a hegyre imádkozni.
Lk 9:29 Miközben imádkozott, arcának színe elváltozott, a ruházata fehér lett és fényben sugárzó.
Lk 9:30 És íme, két férfi beszélgetett vele, Mózes és Illés,
Lk 9:31 akik dicsőségben megjelentek, és beszéltek az ő eltávozásáról, amelyet Jeruzsálemben készült beteljesíteni.
Lk 9:32 Pétert és a vele lévőket elnyomta az álom. Amikor felébredtek, látták dicsőségét, és a két férfit, akik ott álltak vele.
Lk 9:33 És történt, hogy amikor eltávoztak tőle, Péter ezt mondta Jézusnak: »Mester! Jó nekünk itt lenni! Hadd csináljunk három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet!« Nem tudta ugyanis, hogy mit mond.
Lk 9:34 Amíg ezeket mondta, felhő szállt le, és elborította őket. Amint a felhőbe jutottak, félelem fogta el őket.
Lk 9:35 A felhőből szózat hallatszott: »Ez az én választott Fiam, őt hallgassátok«.
Lk 9:36 Mikor a szózat elhangzott, Jézus ismét egyedül volt. Ők pedig hallgattak, és senkinek sem szóltak azokban a napokban mindarról, amit láttak.
Lk 9:37 Történt pedig a következő napon, hogy amint lementek a hegyről, nagy tömeg közeledett feléjük.
Lk 9:38 És íme, a tömegből felkiáltott egy férfi: »Mester! Kérlek, tekints egyetlen fiamra, hiszen csak ő van nekem!
Lk 9:39 Íme, egy lélek ragadja meg őt, és hirtelen felkiált; úgy rángatja, hogy tajtékzik tőle, s ritkán hagy fel a gyötrésével.
Lk 9:40 Kértem tanítványaidat, hogy űzzék ki, de nem tudták.«
Lk 9:41 Jézus ezt felelte: »Ó, hitetlen és romlott nemzedék! Meddig legyek még veletek és meddig tűrjelek titeket? Vezesd ide a fiadat!«
Lk 9:42 Alighogy előjött, odacsapta őt az ördög, és össze-vissza rángatta. Jézus azonban ráparancsolt a tisztátalan lélekre, meggyógyította a gyermeket, és visszaadta apjának.
Lk 9:43 Ekkor mindnyájan elcsodálkoztak Isten nagyságán. Mivel mindannyian csodálkoztak azon, amit tett, ő így szólt tanítványaihoz:
Lk 9:44 »Jegyezzétek meg jól ezeket a szavakat: az Emberfiát az emberek kezébe adják.«
Lk 9:45 Ők azonban nem értették ezt a beszédet. El volt rejtve előlük, hogy fel ne fogják, de nem merték őt kérdezni e beszéd felől.
Lk 9:46 Azután felmerült köztük a kérdés, hogy ki a nagyobb közülük.
Lk 9:47 Jézus, aki ismerte szívük gondolatát, odahívott egy gyermeket, maga mellé állította,
Lk 9:48 és azt mondta nekik: »Aki befogadja ezt a gyermeket az én nevemben, engem fogad be; és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött. Mert aki a legkisebb mindnyájatok között, az a legnagyobb.«
Lk 9:49 Ekkor János így szólt: »Mester! Láttunk valakit, aki a te nevedben ördögöket űzött, és megtiltottuk neki, mert nem követ téged velünk együtt.«
Lk 9:50 Jézus azt felelte neki: »Ne tiltsátok meg; mert aki nincs ellenetek, veletek van.«
Lk 9:51 Történt pedig, hogy amikor közeledtek felvételének napjai, elhatározta, hogy Jeruzsálembe megy.
Lk 9:52 Követeket küldött maga előtt, akik el is indultak, és a szamaritánusok egyik helységébe érkeztek, hogy szállást készítsenek neki.
Lk 9:53 Azok azonban nem fogadták be, mert Jeruzsálembe szándékozott menni.
Lk 9:54 Ennek láttára tanítványai, Jakab és János ezt mondták: »Uram! Akarod-e, hogy kérjük, szálljon le tűz az égből, és emésszе meg őket?«
Lk 9:55 De ő hozzájuk fordulva megfeddte őket,
Lk 9:56 és elmentek egy másik faluba.
Lk 9:57 Amint mentek az úton, valaki azt mondta neki: »Követlek téged, bárhová mész!«
Lk 9:58 Jézus azt felelte neki: »A rókáknak odujuk van, az ég madarainak pedig fészkük, az Emberfiának azonban nincs hová lehajtania a fejét.«
Lk 9:59 Egy másiknak ezt mondta: »Kövess engem!« Az így felelt: »Uram! Engedd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem apámat!«
Lk 9:60 Jézus ezt válaszolta neki: »Hagyd a holtakra, hadd temessék el halottaikat; te pedig menj, hirdesd az Isten országát!«
Lk 9:61 Egy másik is mondta: »Uram! követlek; de engedd meg, hogy előbb búcsút vegyek házam népétől!«
Lk 9:62 Jézus azt felelte neki: »Aki kezét az ekére teszi és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.«
Lk 10:1 Ezek után az Úr kiválasztott más hetvenkettőt, és elküldte őket kettesével maga előtt minden városba és helységbe, ahova menni készült.
Lk 10:2 Azt mondta nekik: »Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratás Urát, küldjön munkásokat az aratásába.
Lk 10:3 Menjetek! Íme, úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé.
Lk 10:4 Ne vigyetek erszényt, se tarisznyát, se sarut, és az úton senkit se köszöntsetek.
Lk 10:5 Ha valamelyik házba bementek, először ezt mondjátok: 'Békesség e háznak!'
Lk 10:6 Ha a békesség fia lakik ott, rászáll a ti békességtek; ha pedig nem, visszaszáll rátok.
Lk 10:7 Maradjatok ugyanabban a házban, egyétek és igyátok, amijük van, mert méltó a munkás a maga bérére. Ne járjatok házról házra.

Lk 10:8 Ha valamelyik városba betértek, és ott befogadnak titeket, egyétek, amit elétek tesznek.
Lk 10:9 Gyógyítsátok meg az ott lévő betegeket, és mondjátok nekik: 'Elközelgett hozzátok az Isten országa.'
Lk 10:10 Ha pedig egy városba betértek, és nem fogadnak be titeket, menjetek ki az utcára, és mondjátok:
Lk 10:11 'Még a port is lerázzuk nektek, amely a ti városotokban lábainkra tapadt; tudjátok meg azonban, hogy elközelgett az Isten országa.'
Lk 10:12 Mondom nektek: Szodomának könnyebb lesz a sorsa azon a napon, mint annak a városnak. Ítélet a hitetlen városok fölött
Lk 10:13 Jaj neked, Korozain! Jaj neked, Betszaida! Mert ha Tíruszban és Szidonban történtek volna a bennetek végbement csodák, már régen zsákban és hamuban ülve tartottak volna bűnbánatot.
Lk 10:14 De Tírusznak és Szidonnak könnyebb lesz a sorsa az ítéleten, mint nektek.
Lk 10:15 És te, Kafarnaum! Vajon az égig fogsz emelkedni? Az alvilágba süllyedsz!
Lk 10:16 Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket megvet, engem vet meg; aki pedig engem megvet, azt veti meg, aki engem küldött.«
Lk 10:17 Amikor a hetvenkettő visszatért, örömmel mondták: »Uram! Még az ördögök is engedelmeskednek nekünk a te nevedben!«
Lk 10:18 Ő azt felelte nekik: »Láttam a sátánt: mint a villám, úgy zuhant le az égből.
Lk 10:19 Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon és skorpiókon járjatok, s minden ellenséges hatalmon, és semmi sem fog ártani nektek.
Lk 10:20 De ne annak örüljetek, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, hanem annak örüljetek, hogy nevetek fel van írva a mennyekben.«
Lk 10:21 Abban az órában Jézus felujjongott a Szentlélekben, és így szólt: »Áldalak téged, Atyám, mennynek és földnek Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és okosak elől, és feltártad a kicsinyeknek. Igen, Atyám, így tetszett neked.
Lk 10:22 Atyám mindent átadott nekem. Senki sem tudja, hogy ki a Fiú, csak az Atya; és azt sem, hogy ki az Atya, csak a Fiú, és akinek a Fiú ki akarja nyilatkoztatni.«
Lk 10:23 Majd külön a tanítványaihoz fordulva ezt mondta: »Boldog a szem, amely látja, amit ti láttok.
Lk 10:24 Mert mondom nektek: sok próféta és király kívánta látni, amit ti láttok, és nem látta, és hallani, amit ti hallotok, de nem hallotta.«
Lk 10:25 Ekkor fölállt egy törvénytudó, hogy próbára tegye, és így szólt: »Mester! Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?«
Lk 10:26 Ő ezt válaszolta neki: »Mi van írva a törvényben? Hogyan olvasod?«
Lk 10:27 Az így felelt: »Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, minden erődből és egész elmédből; felebarátodat pedig, mint önmagadat«.
Lk 10:28 Erre ő így szólt: »Helyesen feleltél! Tedd ezt, és élni fogsz.«
Lk 10:29 De az igazolni akarta magát, ezért megkérdezte Jézust: »De ki az én felebarátom?«
Lk 10:30 Jézus akkor így kezdett beszélni: »Egy ember Jeruzsálemből Jerikóba ment, és rablók kezébe került. Azok kifosztották, véresre verték, majd félholtan otthagyták és eltávoztak.
Lk 10:31 Történetesen egy pap ment azon az úton lefelé; látta, de továbbment.
Lk 10:32 Hasonlóképpen egy levita is, amikor ahhoz a helyhez ért és látta őt, elment mellette.
Lk 10:33 Arra ment egy szamaritánus is. Amikor odaért hozzá és meglátta, megesett rajta a szíve.
Lk 10:34 Odalépett hozzá, olajat és bort öntött a sebeire, és bekötözte; azután föltette teherhordó állatára, elvitte egy fogadóba és ápolta.
Lk 10:35 Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadósnak, és ezt mondta: 'Viseld gondját neki, és ha többet költenél, amikor visszatérek, megadom neked.'
Lk 10:36 Mit gondolsz, e három közül melyik lett a felebarátja annak, aki a rablók kezébe került?«
Lk 10:37 Az így felelt: »Az, aki irgalmasságot cselekedett vele.« Jézus erre azt mondta neki: »Menj, és te is hasonlóképpen cselekedjél!«
Lk 10:38 Történt pedig, hogy amikor továbbmentek, betért egy faluba, ahol egy Márta nevű asszony befogadta őt házába.
Lk 10:39 Volt neki egy Mária nevű húga, aki az Úr lábához ülve hallgatta szavait,
Lk 10:40 Márta pedig sürgött-forgott a sok házi dologban. Egyszer csak megállt, és így szólt: »Uram! Nem törődsz vele, hogy a húgom egyedül hagy engem szolgálni? Szólj már neki, hogy segítsen!«
Lk 10:41 Az Úr ezt válaszolta neki: »Márta, Márta! Sok mindenre gondod van és sok mindennel törődsz,
Lk 10:42 pedig csak egy a szükséges. Mária a jobbik részt választotta, és nem is veszíti el soha.«
Lk 11:1 Történt egyszer, hogy valahol éppen imádkozott, és amint befejezte, tanítványai közül az egyik azt mondta neki: »Uram! Taníts meg minket imádkozni, ahogy János is megtanította tanítványait.«
Lk 11:2 Erre azt válaszolta nekik: »Amikor imádkoztok, ezt mondjátok: Atyánk! Szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod!
Lk 11:3 Mindennapi kenyerünket add meg nekünk naponta,
Lk 11:4 és bocsásd meg a bűneinket, miképpen mi is megbocsátunk minden ellenünk vétkezőnek, és ne vígy minket kísértésbe.«
Lk 11:5 Azután így szólt hozzájuk: »Ha közületek valamelyiknek barátja van, és az odamegy hozzá éjfélkor, s azt mondja neki: 'Barátom! Adj nekem kölcsön három kenyeret,
Lk 11:6 mert egy barátom érkezett az útról hozzánk, és nincs mit adnom neki';
Lk 11:7 a másik viszont belülről ezt feleli: 'Ne zavarj, az ajtó már be van zárva, gyermekeim is ágyban vannak velem együtt, nem kelhetek föl, hogy adjak neked!'
Lk 11:8 Mondom nektek: ha nem is kelne föl, hogy adjon neki azért, mert a barátja, mégis, alkalmatlankodása miatt fölkel, és ad neki annyit, amennyire szüksége van.
Lk 11:9 Ezért mondom nektek: Kérjetek, és adni fognak nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és ajtót nyitnak nektek.

Lk 11:10 Mert mindaz, aki kér, kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek ajtót nyitnak.
Lk 11:11 Melyik az az apa közületek, aki, ha a fia halat kér, hal helyett kígyót ad neki?
Lk 11:12 Vagy ha tojást kér, talán skorpiót nyújt neki?
Lk 11:13 Ha tehát ti, bár gonoszak vagytok, tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább adja a Szentlelket mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle!«
Lk 11:14 Egyszer kiűzött egy ördögöt, amely néma volt. Amikor az ördög kiment, a néma megszólalt, a tömeg pedig elcsodálkozott.
Lk 11:15 De közülük néhányan így szóltak: »Az ördögök fejedelme, Belzebub által űzi ki az ördögöket.«
Lk 11:16 Mások pedig égi jelet kértek tőle, hogy kísértsék.
Lk 11:17 Ő azonban látta gondolataikat, és ezt mondta nekik: »Minden ország, amely önmagával meghasonlott, elpusztul, és ház házra omlik.
Lk 11:18 Ha tehát a sátán meghasonlott önmagával, hogyan állhat fenn az ő országa? Azt mondjátok, hogy én Belzebub által űzöm ki az ördögöket.
Lk 11:19 De ha én Belzebub által űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által űzik ki? Ők lesznek tehát a ti bíráitok.
Lk 11:20 De ha én Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, biztosan elérkezett hozzátok az Isten országa.
Lk 11:21 Amikor az erős fegyverrel őrzi a házát, biztonságban van a vagyona.
Lk 11:22 De ha nála erősebb jön, legyőzi őt, elveszi összes fegyverzetét, amelyben bízott, és elosztja zsákmányát.
Lk 11:23 Aki nincs velem, ellenem van, s aki nem gyűjt velem, az szétszór.
Lk 11:24 Mikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélküli helyeken jár, és nyugalmat keres; mivel azonban nem talál, így szól: 'Visszatérek házamba, ahonnan kijöttem'.
Lk 11:25 Amikor megérkezik, kisöpörve találja azt és fölékesítve.
Lk 11:26 Akkor elmegy, magához vesz hét más lelket, magánál gonoszabbakat, bemennek, és ott laknak. Annak az embernek az utóbbi állapota pedig rosszabb lesz az előzőnél.«
Lk 11:27 Történt pedig, hogy amikor ezeket mondta, a tömegből felkiáltott egy asszony: »Boldog a méh, amely hordozott, és az emlők, amelyeket szoptál!«
Lk 11:28 Erre ő azt mondta: »Inkább azok a boldogok, akik Isten szavát hallgatják, és megtartják azt!«
Lk 11:29 Amikor a tömeg összesereglett, így kezdett beszélni: »Ez a nemzedék gonosz nemzedék. Jelet kíván, de nem kap más jelet, mint Jónás próféta jelét.
Lk 11:30 Mert amint Jónás jel volt a niniveiek számára, az Emberfia is az lesz ennek a nemzedéknek.
Lk 11:31 Dél királynője felkel majd az ítéleten e nemzedék embereivel, és elítéli őket, mert ő eljött a föld széléről, hogy meghallgassa Salamon bölcsességét, és íme, nagyobb van itt Salamonnál.
Lk 11:32 A ninivei férfiak felállnak majd az ítéleten e nemzedékkel, és elítélik, mert ők Jónás szavára bűnbánatot tartottak; és íme, nagyobb van itt Jónásnál.
Lk 11:33 Senki sem gyújt lámpát azért, hogy elrejtse, vagy a véka alá tegye, hanem a tartóra, hogy akik bemennek, lássák a világosságot.
Lk 11:34 Tested világa a szemed: ha a szemed jó, az egész tested világos; ha pedig rossz, a tested is sötét.
Lk 11:35 Vigyázz tehát, hogy a világosság, amely benned van, sötétség ne legyen.
Lk 11:36 Ha tehát tested egészen világos, nincs benne semmi sötétség, egészen világos lesz, mint amikor a lámpa ragyogásával megvilágít téged.«
Lk 11:37 Miközben beszélt, egy farizeus megkérte, hogy ebédeljen nála. Ő bement hozzá, és asztalhoz ült.
Lk 11:38 A farizeus pedig megütközött magában, amikor látta, hogy evés előtt nem mosott kezet.
Lk 11:39 Ekkor az Úr azt mondta neki: »Ti farizeusok ugye megtisztítjátok a pohár és tányér külsejét? A bensőtök azonban tele van rablással és gonoszsággal.
Lk 11:40 Esztelenek! Aki a külsőt alkotta, nem az alkotta a bensőt is?
Lk 11:41 Ami bennetek van, abból adjatok alamizsnát, és akkor minden tiszta lesz számotokra.
Lk 11:42 De jaj nektek, farizeusok! Mert tizedet adtok a mentából, a rutából és minden veteményből, de elhanyagoljátok Isten ítéletét és szeretetét. Ezeket meg kellene tenni, és amazokat sem elhanyagolni.
Lk 11:43 Jaj nektek, farizeusok! Mert szeretitek a főhelyeket a zsinagógában, és a köszöntéseket a piacon.
Lk 11:44 Jaj nektek, mert olyanok vagytok, mint a jeltelen sírok, amelyek fölött emberek járnak, anélkül, hogy tudnának róla.«
Lk 11:45 Erre a törvénytudók közül az egyik ezt mondta neki: »Mester! Ha ezt mondod, minket is gyalázol.«
Lk 11:46 Ő ezt felelte neki: »Jaj nektek is, törvénytudók! Mert elviselhetetlen terheket raktok az emberekre, magatok pedig egy ujjatokkal sem érintitek a terheket.
Lk 11:47 Jaj nektek, mert síremlékeket emeltek a prófétáknak, atyáitok pedig megölték őket.
Lk 11:48 Ezáltal tanúsítjátok, hogy egyetértetek atyáitok tetteivel; mert azok megölték őket, ti pedig a sírjaikat építitek.
Lk 11:49 Azért mondta Isten bölcsessége is: Prófétákat és apostolokat küldök hozzájuk, de közülük egyeseket megölnek és üldöznek,
Lk 11:50 hogy számon lehessen kérni e nemzedéktől minden próféta vérét, amelyet kiontottak a világ kezdetétől,
Lk 11:51 Ábel vérétől Zakariás véréig, aki az oltár és a templom között veszett el. Bizony, mondom nektek: számon fogják kérni mindezt ettől a nemzedéktől.
Lk 11:52 Jaj nektek, törvénytudók! Mert elvettétek a tudás kulcsát, magatok nem mentetek be, s a bemenőket is megakadályozzátok.«
Lk 11:53 Amikor kiment onnan, az írástudók és a farizeusok nagyon felháborodtak, és sok mindenről kezdték őt faggatni.
Lk 11:54 Azt lesték, hogy beszédeiben valamin rajtakapják.
Lk 12:1 Amikor olyan nagy tömeg gyűlt össze körülötte, hogy csaknem legázolták egymást, először csak a tanítványaihoz kezdett beszélni: »Óvakodjatok a farizeusok kovászától, vagyis a képmutatástól.
Lk 12:2 Semmi sincs elrejtve, ami nyilvánosságra ne jutna, és nincs olyan titok, ami ki ne tudódna.

Lk 12:3 Ezért amit sötétben mondtatok, fényes nappal halljátok majd vissza, és amit a belső szobában fülbe súgtatok, a háztetőkről fogják hirdetni.
Lk 12:4 Nektek, barátaimnak mondom: Ne féljetek azoktól, akik megölik a testet, de semmi többet nem tehetnek.
Lk 12:5 Megmondom én nektek, kitől féljetek: Féljetek attól, akinek, miután megölt, hatalma van a kárhozatra vetni. Igen, mondom nektek: tőle féljetek.
Lk 12:6 Öt verebet ugye két fillérért adnak? Isten mégsem feledkezik meg egyről sem közülük.
Lk 12:7 Nektek pedig még a fejetek hajszálai is mind számon vannak tartva. Ne féljetek tehát: sokkal értékesebbek vagytok ti akárhány verébnél.
Lk 12:8 Mondom pedig nektek: Aki megvall engem az emberek előtt, azt az Emberfia is megvallja majd Isten angyalai előtt.
Lk 12:9 Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt ő is megtagadja majd Isten angyalai előtt.
Lk 12:10 Ha valaki az Emberfia ellen szól, bocsánatot nyer; de aki a Szentlelket káromolja, annak nincs bocsánat.
Lk 12:11 Mikor pedig a zsinagógába, elöljárók és hatóságok elé hurcolnak benneteket, ne aggódjatok azon, hogy hogyan és mivel védekezzetek, vagy mit mondjatok,
Lk 12:12 mert a Szentlélek megtanít benneteket abban az órában, hogy mit kell mondanotok.«
Lk 12:13 Valaki megszólította a tömegből: »Mester! Mondd testvéremnek, hogy ossza meg velem az örökséget!«
Lk 12:14 Ő azt felelte neki: »Ember! Ki tett engem bíróvá vagy végrehajtóvá közöttetek?«
Lk 12:15 Aztán így szólt hozzájuk: »Vigyázzatok és őrizkedjetek minden kapzsiságtól, mert nem a vagyonban való bővelkedéstől függ az ember élete.«
Lk 12:16 Példabeszédet is mondott nekik: »Egy gazdag embernek a földje bőséges termést hozott.
Lk 12:17 Akkor így gondolkozott magában: 'Mit tegyek? Nincs hová gyűjtsem a termésemet.'
Lk 12:18 Majd azt mondta: 'Ezt fogom tenni: Lebontom magtáraimat, nagyobbakat építek, és oda gyűjtöm minden termésemet és vagyonomat.
Lk 12:19 Azután azt mondom lelkemnek: Én lelkem! Van sok javad, sok esztendőre eltéve; nyugodjál, egyél, igyál, élvezd az életet!'
Lk 12:20 Isten azonban így szólt hozzá: 'Esztelen! Még az éjjel számon kérik tőled lelkedet. Kié lesz mindaz, amit szereztél?'
Lk 12:21 Így jár az, aki kincset gyűjt magának, és nem az Istenben gazdag.«
Lk 12:22 Majd így szólt tanítványaihoz: »Ezért azt mondom nektek: Ne aggódjatok életetek miatt, hogy mit egyetek, se a testetek miatt, hogy mibe öltözzetek.
Lk 12:23 Az élet több az eledelnél, és a test a ruházatnál.
Lk 12:24 Nézzétek a hollókat! Nem vetnek, nem aratnak, nincs kamrájuk, sem magtáruk, és az Isten táplálja őket. Mennyivel többet értek ti akárhány madárnál!
Lk 12:25 Aggodalmaskodásával ki adhat közületek az életéhez akár egy arasznyit is?
Lk 12:26 Ha tehát a legkisebb dologra sem vagytok képesek, a többi miatt miért aggódtok?
Lk 12:27 Nézzétek a liliomokat, hogyan növekednek! Nem fonnak és nem szőnek; mégis, mondom nektek: Salamon teljes dicsőségében sem volt úgy öltözve, mint egy ezek közül.
Lk 12:28 Ha pedig a mező füvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, Isten így ruházza, mennyivel inkább titeket, kicsinyhitűek!
Lk 12:29 Ne keressétek tehát, hogy mit egyetek vagy mit igyatok, és ne nyugtalankodjatok,
Lk 12:30 mert ezeket a pogányok keresik a világban. Atyátok azonban tudja, hogy szükségetek van ezekre.
Lk 12:31 Ti keressétek csak az ő országát, és mindezt megkapjátok hozzá.
Lk 12:32 Ne félj, te kisded nyáj, mert úgy tetszett Atyátoknak, hogy nektek adja az országot.
Lk 12:33 Adjátok el, amitek van, és adjátok oda adomány gyanánt; készítsetek magatoknak el nem avuló erszényeket, kifogyhatatlan kincset a mennyben, ahol a tolvaj nem fér hozzá, és a moly meg nem rágja.
Lk 12:34 Mert ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is.
Lk 12:35 Legyen a csípőtök felövezve, a lámpásotok pedig meggyújtva.
Lk 12:36 Hasonlítsatok azokhoz az emberekhez, akik urukat várják, mikor visszatér a menyegzőről, hogy mihelyt jön és zörget, azonnal ajtót nyissanak neki.
Lk 12:37 Boldogok azok a szolgák, akiket az úr ébren talál, amikor megérkezik. Bizony, mondom nektek: felövezi magát, asztalhoz ülteti őket, aztán megy, és kiszolgálja őket.
Lk 12:38 S ha a második őrváltáskor vagy a harmadik őrváltáskor jön, és így találja őket, boldogok azok a szolgák.
Lk 12:39 Azt is fontoljátok meg: ha tudná a házigazda, hogy melyik órában jön a tolvaj, nem engedné betörni a házába.
Lk 12:40 Ti is legyetek készen, mert amelyik órában nem is gondoljátok, eljön az Emberfia.«
Lk 12:41 Péter ekkor megkérdezte: »Uram! Nekünk mondod ezt a példabeszédet, vagy mindenkinek?«
Lk 12:42 Az Úr így válaszolt: »Mit gondolsz, ki az a hű és okos intéző, akit az úr a háza népe fölé rendel, hogy idejében kiadja részüket az élelemből?
Lk 12:43 Boldog az a szolga, akit ura ebben a munkában talál, amikor megérkezik.
Lk 12:44 Bizony, mondom nektek: minden vagyona fölé rendeli őt.
Lk 12:45 De ha ez a szolga azt mondja magában: 'Késik az én uram', és verni kezdi a szolgákat és szolgálókat, eszik-iszik és részegeskedik,
Lk 12:46 megjön annak a szolgának az ura azon a napon, amelyen nem várja, és abban az órában, amelyet nem ismer. Elkergeti őt, és a hűtlenek sorsára juttatja.
Lk 12:47 Az a szolga pedig, aki ismerte ura akaratát, és nem készült vagy nem cselekedett akarata szerint, sok verést fog kapni.
Lk 12:48 Aki pedig nem ismerte, és úgy tette azt, amiért büntetést érdemel, kevesebb verést kap. Mert attól, akinek sokat adtak, sokat fognak követelni, és attól, akire sokat bíztak, többet fognak számon kérni.
Lk 12:49 Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre; s mennyire szeretném, ha már fellobbanna!

Lk 12:50 Keresztséggel kell megkeresztelkednem, és mennyire vágyom utána, amíg be nem teljesedik!
Lk 12:51 Azt gondoljátok talán: azért jöttem, hogy békét hozzak a földre? Mondom nektek: nem, hanem széthúzást.
Lk 12:52 Mert mostantól fogva ha öten lesznek egy házban, meghasonlanak, hárman kettő ellen, és ketten három ellen.
Lk 12:53 Meghasonlik az apa a fiával és a fiú az apjával; az anya a lányával és a lány az anyjával; az anyós a menyével és a meny az anyósával«.
Lk 12:54 Ezután a tömeghez is szólt: »Amikor látjátok, hogy nyugatról felhő támad, mindjárt azt mondjátok: 'Jön az eső', és úgy is lesz;
Lk 12:55 amikor délről fúj a szél, azt mondjátok: 'Forróság lesz', és meglesz.
Lk 12:56 Képmutatók! Az ég és föld jeleiből tudtok következtetni, ezt az időt miért nem tudjátok hát megítélni?
Lk 12:57 Miért nem jöttök rá magatok, hogy mi az igazságos?
Lk 12:58 Mikor pedig ellenfeleddel az elöljáróhoz mész, útközben igyekezz megegyezni vele, nehogy a bíróhoz hurcoljon, s a bíró átadjon a börtönőrnek, a börtönőr pedig tömlöcbe vessen.
Lk 12:59 Mondom neked, ki nem jössz onnan, míg az utolsó fillért is meg nem fizeted.«
Lk 13:1 Éppen abban az időben voltak ott néhányan, akik hírt hoztak neki azokról a galileaiakról, akiknek a vérét Pilátus az áldozatukéval vegyítette.
Lk 13:2 Ő ezt felelte nekik: »Azt hiszitek, hogy ezek a galileaiak bűnösebbek voltak a többi galileainál, mivel mindezt elszenvedték?
Lk 13:3 Mondom nektek: Nem! De ha nem tartotok bűnbánatot, mindnyájan ugyanígy elvesztek.
Lk 13:4 Vagy az a tizennyolc, akire Síloében rádőlt a torony, és megölte őket? Azt hiszitek, hogy vétkesebbek voltak minden más embernél, aki Jeruzsálemben lakik?
Lk 13:5 Mondom nektek: Nem! De ha nem tartotok bűnbánatot, mindnyájan ugyanígy elvesztek.«
Lk 13:6 Aztán ezt a példabeszédet mondta: »Egy embernek volt egy fügefa a szőlőjében. Kiment, gyümölcsöt keresett rajta, de nem talált.
Lk 13:7 Ezért így szólt az intézőjéhez: 'Íme, három esztendeje, hogy ide járok, gyümölcsöt keresek ezen a fügefán, de nem találok. Vágd ki, miért foglalja hiába a földet?'
Lk 13:8 De az így felelt neki: 'Uram! Hagyd meg még ebben az évben, amíg körülásom és megtrágyázom,
Lk 13:9 hátha gyümölcsöt hoz jövőre; ha pedig nem, akkor vágd ki.'«
Lk 13:10 Egyszer valamelyik zsinagógában tanított szombaton.
Lk 13:11 És íme, volt ott egy asszony, akiben tizennyolc éve lakott a betegség lelke. Annyira meggörnyedt, hogy egyáltalán nem tudott felegyenesedni.
Lk 13:12 Amikor Jézus meglátta, odahívta, és azt mondta neki: »Asszony! Megszabadultál betegségedtől.«
Lk 13:13 Rátette a kezét, mire az rögtön felegyenesedett, és dicsőítette Istent.
Lk 13:14 Ekkor megszólalt a zsinagóga elöljárója. Azon méltatlankodva, hogy Jézus szombaton gyógyított, ezt mondta a tömegnek: »Hat nap van, amikor dolgozni kell; azokon jöjjetek hát és gyógyíttassátok magatokat, ne pedig szombaton!«
Lk 13:15 Az Úr ezt felelte neki: »Képmutatók! Nem oldja-e el mindegyiktek szombaton az ökrét vagy a szamarát a jászoltól, és nem viszi-e itatni?
Lk 13:16 Ábrahámnak ezt a leányát pedig, akit immár tizennyolc éve megkötözve tart a sátán, nem kellett-e szombaton föloldani ettől a köteléktől?«
Lk 13:17 Amint ezt elmondta, megszégyenült minden ellenfele, s az egész nép örvendezett a csodás dolgokon, amiket cselekedett.
Lk 13:18 Akkor így szólt: »Mihez hasonló az Isten országa, mihez hasonlítsam?
Lk 13:19 Hasonló a mustármaghoz, amelyet egy ember fogott, és elvetett a kertjében. Azután felnövekedett és fává lett, úgyhogy az égi madarak az ágai közt fészkeltek«.
Lk 13:20 Aztán így folytatta: »Mihez hasonlítsam Isten országát?
Lk 13:21 Hasonló a kovászhoz, amelyet fogott az asszony, belekeverte három mérő lisztbe, amíg az egész meg nem kelt.«
Lk 13:22 Ezután bejárta a városokat és falvakat, és tanított, Jeruzsálem felé haladva.
Lk 13:23 Közben valaki megkérdezte tőle: »Uram! Kevesen vannak-e, akik üdvözülnek?« Ő ezt felelte nekik:
Lk 13:24 »Igyekezzetek a szűk kapun bemenni, mert mondom nektek: sokan akarnak majd bemenni, de nem tudnak.
Lk 13:25 Amikor a családapa már felkel és bezárja az ajtót, ti kívül állva zörgetni kezdtek az ajtón, és azt mondjátok: 'Uram! Nyisd ki nekünk!' Ő ezt feleli majd nektek: 'Nem tudom, honnan valók vagytok.'
Lk 13:26 Akkor ti ezt kezditek majd mondogatni: 'Előtted ettünk és ittunk, és a mi utcáinkon tanítottál.'
Lk 13:27 Ő erre azt feleli nektek: 'Nem ismerlek titeket, hogy honnan valók vagytok! Távozzatok tőlem mindnyájan, ti gonosztevők!'
Lk 13:28 Lesz majd sírás és fogcsikorgatás, amikor látni fogjátok Ábrahámot, Izsákot és Jákobot és az összes prófétát Isten országában, magatokat pedig kirekesztve.
Lk 13:29 Jönnek majd napkeletről és napnyugatról, északról és délről, és letelepszenek az Isten országában.
Lk 13:30 Mert íme, vannak utolsók, akikből elsők lesznek, és vannak elsők, akikből utolsók lesznek.«
Lk 13:31 Még abban az órában odajött hozzá néhány farizeus, és azt mondta neki: »Menj el, távozz innen, mert Heródes meg akar ölni.«
Lk 13:32 Ő azt mondta nekik: »Menjetek, mondjátok meg annak a rókának: Íme, ördögöket űzök és gyógyítok, ma és holnap, és harmadnap befejezem.
Lk 13:33 De ma, holnap és a következő napon úton kell lennem; mert nem lehet, hogy próféta Jeruzsálemen kívül vesszen el. Jeruzsálem megfeddése
Lk 13:34 Jeruzsálem, Jeruzsálem! Te megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, akiket hozzád küldtek! Hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, mint a tyúk a csibéit a szárnyai alá, de ti nem akartátok.
Lk 13:35 Íme, elhagyatott lesz a házatok. Mondom nektek, nem láttok engem, amíg el nem jön az idő, amikor majd ezt mondjátok: 'Áldott, aki az Úr nevében jön'«.

Lk 14:1 Történt pedig, hogy Jézus szombaton az egyik vezető farizeus házába ment étkezni, és azok figyelték őt.
Lk 14:2 Ott egy vízkóros ember került elébe.
Lk 14:3 Ekkor Jézus megkérdezte a törvénytudóktól és a farizeusoktól: »Szabad-e szombaton gyógyítani vagy nem?«
Lk 14:4 Azok csak hallgattak. Erre megérintette a beteget, meggyógyította, és elbocsátotta.
Lk 14:5 Aztán így szólt hozzájuk: »Ha közületek valakinek a fia vagy az ökre kútba esik, nem húzza-e ki rögtön, akár szombaton is?«
Lk 14:6 Erre nem tudtak mit felelni.
Lk 14:7 A meghívottaknak pedig példabeszédet mondott, mert megfigyelte, hogy hogyan válogatják az első helyeket. Ezt mondta nekik:
Lk 14:8 »Amikor lakodalomba hívnak, ne ülj az első helyre. Nehogy előforduljon, hogy ha nálad előkelőbbet is meghívtak volna,
Lk 14:9 odajöjjön az, aki téged és őt is meghívta, és azt mondja neked: 'Add át a helyedet!' És akkor szégyenszemre az utolsó helyet kell elfoglalnod.
Lk 14:10 Ha tehát meghívnak, menj, telepedj le az utolsó helyre. Akkor odajön majd az, aki meghívott, és ezt mondja neked: 'Barátom! Menj följebb!' Így tiszteletet ébresztesz az egész vendégsereg előtt.
Lk 14:11 Mert aki magát fölmagasztalja, megalázzák, és aki magát megalázza, fölmagasztalják.«
Lk 14:12 Annak pedig, aki őt meghívta, ezt mondta: »Amikor ebédet vagy vacsorát adsz, ne a barátaidat és testvéreidet hívd meg, se a rokonaidat és gazdag szomszédaidat, akik majd téged is meghívnak és viszonozzák neked.
Lk 14:13 Amikor vendégséget rendezel, hívd meg a szegényeket, bénákat, sántákat, vakokat.
Lk 14:14 Így boldog leszel, mert ők nem tudják azt viszonozni neked. De amikor az igazak feltámadnak, megkapod jutalmadat.
Lk 14:15 Az egyik vendég ennek hallatára így szólt hozzá: »Boldog, aki asztalhoz ülhet az Isten országában!«
Lk 14:16 Ő pedig ezt válaszolta: »Egy ember nagy vendégséget rendezett és sokakat meghívott.
Lk 14:17 A vacsora órájában elküldte szolgáját, hogy szóljon a meghívottaknak: 'Jöjjetek, mert már minden el van készítve!'
Lk 14:18 De azok közül sorra mindegyik kezdte magát kimenteni. Az első azt mondta neki: 'Földet vettem, el kell mennem megnézni; kérlek, ments ki engem!'
Lk 14:19 A másik meg azt mondta: 'Öt pár ökröt vettem, megyek kipróbálni őket; kérlek, ments ki engem!'
Lk 14:20 Egy másik azt mondta: 'Most nősültem, azért nem mehetek!'
Lk 14:21 Amikor a szolga visszatért, jelentette mindezt urának. Erre a házigazda megharagudott, és ezt mondta szolgájának: 'Menj ki gyorsan a város tereire és utcáira, és hozd be ide a szegényeket, bénákat, vakokat és sántákat!'
Lk 14:22 A szolga jelentette: 'Uram! Megtörtént, amit parancsoltál, de még mindig van hely.'
Lk 14:23 Akkor az Úr ezt mondta a szolgájának: 'Menj ki az utakra és a sövényekhez! Kényszerítsd bejönni az embereket, hogy megteljék a házam.'
Lk 14:24 Mondom azonban nektek, hogy azok közül, akik hivatalosak voltak, senki sem ízleli meg a lakomámat.«
Lk 14:25 Nagy népsokaság ment vele, ő pedig hozzájuk fordult, és ezt mondta:
Lk 14:26 »Ha valaki hozzám jön, és nem gyűlöli apját és anyját, feleségét és gyermekeit, fivéreit és nővéreit, sőt még saját életét is, nem lehet az én tanítványom.
Lk 14:27 És aki nem hordozza keresztjét és nem jön utánam, nem lehet az én tanítványom.
Lk 14:28 Mert ki az közületek, aki tornyot akar építeni, és nem ül le előbb, hogy kiszámítsa a költségeket, vajon van-e miből befejezni?
Lk 14:29 Nehogy miután az alapot lerakta és nem tudta befejezni, mindenki, aki látja, csúfolni kezdje őt:
Lk 14:30 'Ez az ember elkezdett építeni, de nem tudta befejezni.'
Lk 14:31 Vagy melyik király az, aki amikor háborúba indul egy másik király ellen, nem ül le előbb, hogy megfontolja, vajon képes-e tízezerrel szembeszállni azzal, aki húszezerrel jön ellene?
Lk 14:32 Mert ha nem, követséget küld hozzá és békét kér, amikor még messze van.
Lk 14:33 Így tehát aki közületek nem mond le mindenről, amije van, nem lehet az én tanítványom.
Lk 14:34 Jó a só; de ha a só ízét veszti, mivel sózzák meg?
Lk 14:35 Sem a földre, sem a szemétdombra nem való, hanem hogy kidobják. Akinek van füle a hallásra, hallja meg!«
Lk 15:1 A vámosok és bűnösök is mindnyájan odamentek hozzá, hogy hallgassák.
Lk 15:2 A farizeusok és az írástudók azonban méltatlankodtak: »Ez bűnösökkel áll szóba és velük eszik.«
Lk 15:3 Akkor ezt a példabeszédet mondta nekik:
Lk 15:4 »Ha közületek valakinek száz juha van, és egyet elveszít közülük, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy-e az elveszett után, amíg meg nem találja?
Lk 15:5 Amikor megtalálja, örömében vállára veszi,
Lk 15:6 hazamegy, összehívja barátait és szomszédait, és azt mondja nekik: 'Örüljetek velem, mert megtaláltam elveszett juhomat!'
Lk 15:7 Mondom nektek: éppen így nagyobb öröm lesz a mennyben is egy megtérő bűnös miatt, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akinek nincs szüksége megtérésre. Példabeszéd az elveszett drachmáról
Lk 15:8 Vagy ha egy asszonynak tíz drachmája van, és elveszít egy drachmát, nem gyújt-e lámpát, nem söpri-e ki a házát, és nem keresi-e gondosan, amíg meg nem találja?
Lk 15:9 Ha pedig megtalálta, összehívja barátnőit és szomszédait, hogy elmondja nekik: 'Örüljetek velem, mert megtaláltam a drachmát, amelyet elvesztettem!'
Lk 15:10 Mondom nektek: hasonló öröm lesz Isten angyalainak színe előtt egy megtérő bűnös miatt.«
Lk 15:11 Azután így szólt: »Egy embernek volt két fia.
Lk 15:12 A fiatalabb azt mondta apjának: 'Apám! Add ki nekem az örökség rám eső részét!' Erre szétosztotta köztük vagyonát.

Lk 15:13 Nem sokkal ezután a fiatalabb fiú összeszedte mindenét, elment egy távoli országba, és ott léha élettel eltékozolta vagyonát.
Lk 15:14 Miután mindent elpazarolt, nagy éhínség támadt azon a vidéken, és nélkülözni kezdett.
Lk 15:15 Erre elment és elszegődött egy ottani gazdához, aki kiküldte a tanyájára, hogy őrizze a disznókat.
Lk 15:16 Szeretett volna jóllakni a disznók eledelével, de abból sem adtak neki.
Lk 15:17 Ekkor magába szállt, és azt mondta: 'Apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én meg itt éhen halok.
Lk 15:18 Fölkelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Apám! Vétkeztem az ég ellen és teellened!
Lk 15:19 Már nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezz, csak béreseid közé fogadj be engem!'
Lk 15:20 Föl is kerekedett, és elment apjához. Apja már messziről meglátta és megesett rajta a szíve. Eléje sietett, a nyakába borult és megcsókolta.
Lk 15:21 A fiú így szólt hozzá: 'Apám! Vétkeztem az ég ellen és teellened; már nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezz.'
Lk 15:22 Az apa azonban ezt mondta szolgáinak: 'Hozzátok hamar a legdrágább ruhát és adjátok rá, húzzatok gyűrűt az ujjára és sarut a lábára!
Lk 15:23 Azután hozzátok elő a hízlalt borjút, vágjátok le, együnk és vigadjunk,
Lk 15:24 mert ez a fiam meghalt, és föltámadt, elveszett, és megtaláltatott.' Aztán elkezdtek vigadozni.
Lk 15:25 Az idősebb fiú pedig a mezőn volt, és amikor hazatérőben a házhoz közeledett, meghallotta a zeneszót és táncot.
Lk 15:26 Odahívott egyet a szolgák közül, és megkérdezte, hogy mi történt.
Lk 15:27 Az így válaszolt neki: 'Megjött az öcséd, és apád levágta a hízlalt borjút, mivel egészségben kapta őt vissza.'
Lk 15:28 Erre ő megharagudott, és nem akart bemenni. Ezért az apja kijött, és kérlelte.
Lk 15:29 Ő azonban ezt mondta apjának: 'Lásd, hány esztendeje szolgálok neked, soha meg nem szegtem parancsodat, mégsem adtál nekem soha egy kecskét sem, hogy mulathassak barátaimmal.
Lk 15:30 De amikor megjött ez a te fiad, aki a vagyonodat parázna nőkre költötte, levágattad neki a hízlalt borjút.'
Lk 15:31 Ő azonban azt mondta neki: 'Fiam! te mindig velem vagy, és mindenem a tiéd.
Lk 15:32 De vigadozni és örvendezni kellett, mert ez az öcséd meghalt, és föltámadt, elveszett, és megtaláltatott.'«
Lk 16:1 A tanítványoknak pedig ezt mondta: »Egy gazdag embernek volt egy intézője. Bevádolták nála, hogy eltékozolja a vagyonát.
Lk 16:2 Erre magához hívatta és azt mondta neki: 'Mit hallok rólad? Adj számot gazdálkodásodról, mert nem lehetsz tovább az intézőm!'
Lk 16:3 Az intéző ezt mondta magában: Mitévő legyek, hisz uram elveszi tőlem az intézőséget? Kapálni nem tudok, koldulni szégyellek.
Lk 16:4 Tudom már, mit teszek, hogy befogadjanak az emberek a házukba, miután elmozdított az intézőségből.
Lk 16:5 Magához hívta tehát urának minden egyes adósát, és megkérdezte az elsőtől: 'Mennyivel tartozol uramnak?'
Lk 16:6 Az így felelt: 'Száz korsó olajjal.' Erre azt mondta neki: 'Fogd adósleveledet, ülj le hamar, és írj ötvenet!'
Lk 16:7 Azután megkérdezte a másikat: 'Hát te mennyivel tartozol?' Az így válaszolt: 'Száz véka búzával.' Erre azt mondta neki: 'Fogd adósleveledet, és írj nyolcvanat!'
Lk 16:8 Az Úr megdicsérte a hamis intézőt, hogy okosan cselekedett; mert a világ fiai a maguk módján okosabbak a világosság fiainál.
Lk 16:9 Azt mondom hát nektek: Szerezzetek magatoknak barátokat a hamis mammonnal, hogy amikor az elmúlik, befogadjanak titeket az örök hajlékokba.
Lk 16:10 Aki kicsiben hű, a nagyban is hű; és aki a kicsiben gonosz, az a nagyban is gonosz.
Lk 16:11 Ha tehát a hamis mammonban nem voltatok hűségesek, ki bízza rátok az igazit?
Lk 16:12 És ha a másében nem voltatok hűek, akkor ki adja oda nektek azt, ami a tiétek?
Lk 16:13 Egy szolga sem szolgálhat két úrnak; mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.«
Lk 16:14 Hallották mindezt a kapzsi farizeusok, és kigúnyolták őt.
Lk 16:15 Ekkor azt mondta nekik: »Ti ugyan igaznak mutatjátok magatokat az emberek előtt, de Isten ismeri a szíveteket, mert ami az emberek előtt magasztos, az az Isten előtt utálatos.
Lk 16:16 A törvény és a próféták Jánosig tartottak; azóta Isten országának örömhírét hirdetik, és mindenki erőszakkal igyekszik oda.
Lk 16:17 Könnyebben múlik el ég és föld, mint hogy a törvényből egy vessző is elvesszen.
Lk 16:18 Mindaz, aki elbocsátja feleségét és mást vesz el, házasságot tör; és aki férjétől elbocsátott asszonyt vesz el, az is házasságot tör.
Lk 16:19 Volt egyszer egy gazdag ember. Bíborba, patyolatba öltözködött, és mindennap fényes lakomát rendezett.
Lk 16:20 Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a kapuja előtt, tele fekéllyel.
Lk 16:21 Szeretett volna jóllakni abból, ami a gazdag asztaláról lehullott, de csak a kutyák jöttek és nyalogatták a sebeit.
Lk 16:22 Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és az angyalok Ábrahám kebelére vitték. Meghalt a gazdag is, és eltemették.
Lk 16:23 Amikor a pokolban a kínok közt föltekintett, meglátta messziről Ábrahámot, és a keblén Lázárt.
Lk 16:24 Ekkor felkiáltott neki: 'Atyám, Ábrahám! Könyörülj rajtam! Küldd el Lázárt, hogy ujja hegyét vízbe mártva hűsítse a nyelvemet, mert kínlódom ebben a lángban!'
Lk 16:25 Ábrahám ezt felelte neki: 'Fiam! Emlékezz csak vissza, hogy életedben elnyerted javaidat, Lázár pedig ugyanígy a rosszat; ő most itt vigasztalódik, te pedig gyötrődsz.
Lk 16:26 Ráadásul köztünk és köztetek nagy szakadék is van, hogy akik innen át akarnának menni hozzátok, ne tudjanak, se onnan hozzánk ne jöhessen senki.'
Lk 16:27 Erre az így szólt: 'Akkor hát arra kérlek, atyám, küldd el őt apám házába,
Lk 16:28 mert öt testvérem van. Tegyen előttük tanúságot, nehogy ők is ide jussanak, e gyötrelmek helyére.'

Lk 16:29 Ábrahám ezt válaszolta: 'Van Mózesük és prófétáik, hallgassanak azokra!'
Lk 16:30 Az erre így könyörgött: 'Nem úgy, atyám, Ábrahám! De ha a halottak közül megy valaki hozzájuk, bűnbánatot tartanak.'
Lk 16:31 Erre ő azt felelte: 'Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, még ha a halottak közül támad is fel valaki, annak sem fognak hinni!'«
Lk 17:1 Azután így szólt tanítványaihoz: »Lehetetlen, hogy botrányok elő ne forduljanak, de jaj annak, aki okozza azokat.
Lk 17:2 Jobb lenne annak, ha malomkövet kötnének a nyakára és a tengerbe vetnék, mint hogy megbotránkoztasson egyet is e kicsinyek közül.
Lk 17:3 Vigyázzatok magatokra! Ha vét ellened testvéred, figyelmeztesd; és ha megbánja, bocsáss meg neki!
Lk 17:4 Még ha napjában hétszer vét is ellened, és napjában hétszer tér vissza hozzád, és azt mondja: 'Bánom!' - bocsáss meg neki.«
Lk 17:5 Az apostolok ekkor azt mondták az Úrnak: »Növeld bennünk a hitet!«
Lk 17:6 Az Úr ezt felelte: »Ha csak akkora hitetek lesz is, mint egy mustármag, és ennek az eperfának azt mondjátok: 'Szakadj ki tövestől és verj gyökeret a tengerben!', engedelmeskedni fog nektek.
Lk 17:7 Ki mondja közületek szolgájának, mikor az szántás vagy legeltetés után hazatér a mezőről: 'Gyere gyorsan, ülj az asztalhoz?'
Lk 17:8 Nem azt mondja-e neki inkább: 'Készíts nekem vacsorát, övezd fel magad és szolgálj ki, amíg eszem és iszom, azután ehetsz és ihatsz majd magad is'?
Lk 17:9 Csak nem köszöni meg a szolgának, hogy megtette mindazt, amit parancsolt?
Lk 17:10 Így ti is, amikor mindent megtesztek, amit parancsoltak nektek, mondjátok: 'Haszontalan szolgák vagyunk, csak azt tettük, ami a kötelességünk volt!'«
Lk 17:11 Történt pedig, hogy miközben Jeruzsálem felé tartott, átment Szamarián és Galileán.
Lk 17:12 Amikor beért az egyik faluba, szembejött vele tíz leprás férfi. Megálltak a távolban,
Lk 17:13 és hangosan kiáltoztak: »Jézus, Mester! Könyörülj rajtunk!«
Lk 17:14 Amikor meglátta őket, azt mondta: »Menjetek, mutassátok meg magatokat a papoknak!« Történt pedig, hogy amíg mentek, megtisztultak.
Lk 17:15 Az egyikük, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, hangosan magasztalta Istent,
Lk 17:16 és Jézus lábai előtt arcra borulva hálát adott neki; s ez szamariai volt.
Lk 17:17 Jézus pedig így szólt: »Nemde tízen tisztultak meg? A többi kilenc hol van?
Lk 17:18 Nem volt más, aki visszatért volna, hogy dicsőítse Istent, csak ez az idegen?«
Lk 17:19 Aztán így szólt hozzá: »Kelj föl és menj; a hited meggyógyított téged.«
Lk 17:20 Amikor a farizeusok megkérdezték tőle, hogy mikor jön el az Isten országa, ezt válaszolta nekik: »Az Isten országa nem jön el szembetűnő módon.
Lk 17:21 Nem fogják azt mondani: 'íme itt van,' vagy 'amott'. Mert az Isten országa köztetek van.«
Lk 17:22 A tanítványoknak pedig ezt mondta: »Jönnek napok, amikor szeretnétek látni az Emberfiának egyetlen napját, és nem fogjátok látni.
Lk 17:23 Ha azt mondják majd nektek: 'Íme, itt van', 'íme, ott van'; ne menjetek el és ne fussatok oda.
Lk 17:24 Mert mint ahogy a cikázó villám az ég egyik végétől a másikig látszik, olyan lesz az Emberfia is az ő napján.
Lk 17:25 De előbb még sokat kell szenvednie, és el kell, hogy vesse ez a nemzedék.
Lk 17:26 Ahogy Noé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfiának napjaiban is.
Lk 17:27 Ettek, ittak, házasodtak s férjhez mentek addig a napig, amelyen Noé bement a bárkába. Azután jött a vízözön, és mindenkit elpusztított.
Lk 17:28 És ugyanúgy, ahogy Lót napjaiban történt: Ettek, ittak, adtak, vettek, ültettek, építettek.
Lk 17:29 Azon a napon pedig, amikor Lót kiment Szodomából, tűz és kénkő esett az égből és elpusztított mindenkit.
Lk 17:30 Így lesz azon a napon is, amelyen az Emberfia megjelenik.
Lk 17:31 Aki azon a napon a háztetőn lesz és a holmija a házban, ne jöjjön le érte, hogy elvigye; és aki a mezőn lesz, ne térjen vissza.
Lk 17:32 Emlékezzetek Lót feleségére.
Lk 17:33 Aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt; aki pedig elveszíti, megmenti azt.
Lk 17:34 Mondom nektek: Azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban: az egyiket fölveszik, a másikat otthagyják.
Lk 17:35 Két asszony őröl együtt: az egyiket fölveszik, a másikat otthagyják.
Lk 17:36 Ketten lesznek a mezőn: az egyiket fölveszik, a másikat otthagyják.«
Lk 17:37 Erre megkérdezték tőle: »Hol lesz ez, Uram?« Ő azt felelte nekik: »Ahol a test van, oda gyűlnek a sasok is.«
Lk 18:1 Arról is mondott nekik egy példabeszédet, hogy szüntelen kell imádkozni és nem szabad belefáradni.
Lk 18:2 Így szólt: »Az egyik városban volt egy bíró, aki Istentől nem félt és embertől nem tartott.
Lk 18:3 Volt abban a városban egy özvegyasszony is, aki elment hozzá és kérte: 'Szolgáltass nekem igazságot ellenfelemmel szemben!'
Lk 18:4 Az egy ideig nem volt rá hajlandó. Azután mégis így szólt magában: 'Bár Istentől nem félek, és embertől nem tartok,
Lk 18:5 mégis, mivel terhemre van ez az özvegyasszony, igazságot szolgáltatok neki, nehogy végül is idejöjjön és arcul üssön.'«
Lk 18:6 Azután így szólt az Úr: »Hallottátok, mit mond az igazságtalan bíró?
Lk 18:7 Hát Isten nem szolgáltat-e igazságot választottainak, akik éjjel-nappal hozzá kiáltanak? Vajon megvárakoztatja őket?
Lk 18:8 Mondom nektek: hamarosan igazságot szolgáltat nekik. De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?«
Lk 18:9 Néhány elbizakodottnak pedig, akik azt gondolták, hogy ők igazak, és másokat megvetettek, ezt a példabeszédet mondta:

Lk 18:10 »Két ember fölment a templomba imádkozni, az egyik farizeus volt, a másik vámos.
Lk 18:11 A farizeus megállt, és így imádkozott magában: 'Istenem! Hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember, rabló, igaztalan és házasságtörő, mint ez a vámos is.
Lk 18:12 Kétszer böjtölök hetente, tizedet adok mindenemből.'
Lk 18:13 A vámos pedig távol állt meg, nem merte a szemét sem az égre emelni. Mellét verve így szólt: 'Istenem! Légy irgalmas nekem, bűnösnek!'
Lk 18:14 Mondom nektek: ez megigazultan ment haza, amaz pedig nem. Mert mindazt, aki magát felmagasztalja, megalázzák, és aki magát megalázza, felmagasztalják.«
Lk 18:15 Odavitték hozzá a kisgyermekeket is, hogy érintse meg őket. Mikor a tanítványok meglátták ezt, szemrehányást tettek nekik.
Lk 18:16 Jézus azonban magához hívta őket, és így szólt: »Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a gyermekek, s ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa.
Lk 18:17 Bizony, mondom nektek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint a gyermek, nem jut be oda.«
Lk 18:18 Egy előkelő ember megkérdezte tőle: »Jó Mester! Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?«
Lk 18:19 Jézus ezt mondta neki: »Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egyedül az Isten.
Lk 18:20 Ismered a parancsokat: Ne törj házasságot, ne ölj, ne lopj, hamisan ne tanúskodj, tiszteld apádat és anyádat«.
Lk 18:21 Az így felelt: »Ezeket ifjú korom óta mind megtartottam.«
Lk 18:22 Ennek hallatára Jézus így szólt hozzá: »Egy valami hiányzik még neked: add el mindenedet, amid van, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem!«
Lk 18:23 Ennek hallatára az nagyon elszomorodott, mert igen gazdag volt.
Lk 18:24 Amikor Jézus látta, hogy elszomorodott, így szólt: »Milyen nehezen jutnak Isten országába azok, akik gazdagok!
Lk 18:25 Mert könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak bejutni Isten országába.«
Lk 18:26 Akik hallották, megkérdezték: »Hát akkor ki üdvözülhet?«
Lk 18:27 Ezt felelte nekik: »Ami az embereknek lehetetlen, az Istennek lehetséges«.
Lk 18:28 Ekkor Péter megszólalt: »Íme, mi mindenünket elhagytuk, és követtünk téged.«
Lk 18:29 Ő azt mondta nekik: »Bizony, mondom nektek: Senki sem hagyja el házát vagy feleségét, vagy testvéreit vagy szüleit, vagy gyermekeit az Isten országáért
Lk 18:30 anélkül, hogy ne kapna ezen a világon sokkal többet, az eljövendő világban pedig az örök életet.«
Lk 18:31 Ezután Jézus maga mellé vette a tizenkettőt, és azt mondta nekik: »Íme, most fölmegyünk Jeruzsálembe, és beteljesedik mindaz, amit a próféták az Emberfiáról megírtak.
Lk 18:32 A pogányok kezébe adják, kigúnyolják, meggyalázzák és leköpdösik;
Lk 18:33 aztán megostorozzák, megölik, de harmadnapra feltámad.«
Lk 18:34 Ők azonban semmit sem értettek ebből. Rejtve maradt előttük ez a beszéd, és nem értették a mondottakat.
Lk 18:35 Történt pedig, hogy amikor Jerikóhoz közeledett, egy vak ült az út szélén és kéregetett.
Lk 18:36 Amikor hallotta az elvonuló tömeget, megkérdezte, hogy mi az.
Lk 18:37 Megmondták neki, hogy a Názáreti Jézus megy arra.
Lk 18:38 Erre felkiáltott: »Jézus, Dávid fia! Könyörülj rajtam!«
Lk 18:39 Akik elöl mentek, ráparancsoltak, hogy hallgasson. De ő annál jobban kiáltozott: »Dávid fia! Könyörülj rajtam!«
Lk 18:40 Erre Jézus megállt, és megparancsolta, hogy vezessék őt hozzá. Amikor odaért, megkérdezte tőle:
Lk 18:41 »Mit akarsz, mit cselekedjem veled?« Az így szólt: »Uram! Hogy lássak!«
Lk 18:42 Jézus azt mondta neki: »Láss! A hited megmentett téged.«
Lk 18:43 Azonnal látott is, és követte őt, Istent magasztalva. Erre az egész tömeg, amely ezt látta, dicsőítette Istent.
Lk 19:1 Ezután bement Jerikóba és áthaladt rajta.
Lk 19:2 Ekkor íme, egy Zakeus nevű férfi, aki a vámosok feje volt és gazdag,
Lk 19:3 szerette volna látni, hogy ki az a Jézus, de nem tudta a tömeg miatt, mert alacsony termetű volt.
Lk 19:4 Előre futott tehát, felmászott egy vadfügefára, hogy lássa őt, mert arra kellett elmennie.
Lk 19:5 Amikor Jézus arra a helyre ért, fölnézett, meglátta őt, és ezt mondta neki: »Zakeus! Jöjj le hamar, mert ma a te házadban kell megszállnom.«
Lk 19:6 Erre az sietve lemászott, és örömmel befogadta.
Lk 19:7 Akik ezt látták, mindannyian zúgolódva mondták: »Bűnös embernél száll meg!«
Lk 19:8 Zakeus azonban odaállt, és azt mondta az Úrnak: »Uram, íme, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakit valamiben megcsaltam, négyannyit adok helyette.»
Lk 19:9 Jézus azt mondta neki: »Ma üdvösség köszöntött erre a házra, hiszen ő is Ábrahám fia.
Lk 19:10 Az Emberfia ugyanis azért jött, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett.«
Lk 19:11 Azoknak pedig, akik mindezt hallották, mondott egy példabeszédet is, mert közel volt már Jeruzsálemhez, és azt hitték, hogy hamarosan megjelenik az Isten országa.
Lk 19:12 Így szólt hozzájuk: »Egy nemes ember messze földre indult, hogy királyi méltóságot szerezzen magának, és aztán visszatérjen.
Lk 19:13 Hívatta tíz szolgáját, átadott nekik tíz mínát, s így szólt hozzájuk: 'Gazdálkodjatok, amíg vissza nem jövök!'
Lk 19:14 Alattvalói azonban gyűlölték őt, és követséget küldtek utána ezzel az üzenettel: 'Nem akarjuk, hogy ez uralkodjék rajtunk!'
Lk 19:15 Ő azonban, amikor megszerezte a királyi méltóságot és visszatért, maga elé hívatta a szolgákat, akiknek a pénzt adta, hogy megtudja, ki mennyit szerzett vele.
Lk 19:16 Jött az első, és azt mondta: 'Uram, a mínád tíz mínát hozott.'
Lk 19:17 Erre azt mondta neki: 'Jól van, jó szolgám, mivel a kevésben hű voltál, hatalmad lesz tíz város felett.'
Lk 19:18 Jött a második is, és így szólt: 'Uram, a mínád öt mínát nyert.'
Lk 19:19 Ennek is azt mondta: 'Uralkodj öt város felett.'
Lk 19:20 Aztán jött a következő, és így szólt: 'Uram, itt van a mínád! Eltettem a kendőmben,

Lk 19:21 mert féltem tőled, mivel szigorú ember vagy: elveszed, amit le nem tettél, és learatod, amit nem vetettél.'
Lk 19:22 Azt mondta neki: 'A magad szájából ítéllek meg téged, gonosz szolga! Tudtad, hogy szigorú ember vagyok: elveszem, amit le nem tettem, és learatom, amit nem vetettem.
Lk 19:23 Miért nem tetted hát pénzemet a pénzváltóasztalra, hogy amikor visszatérek, kamatostul kapjam azt vissza?'
Lk 19:24 Majd így szólt az ott állókhoz: 'Vegyétek el tőle a mínát, és adjátok annak, akinek tíz mínája van.'
Lk 19:25 Azok így szóltak: 'Uram, annak már tíz mínája van.'
Lk 19:26 Mondom nektek: 'Mindannak, akinek van, még adnak, attól meg, akinek nincs, még azt is elveszik, amije van.
Lk 19:27 Ellenségeimet pedig, akik nem akarták, hogy uralkodjam felettük, hozzátok ide, és öljétek meg színem előtt!'«
Lk 19:28 Miután ezeket mondta, haladt tovább Jeruzsálem felé.
Lk 19:29 Amikor Betfagéhez és Betániához közeledett, ahhoz a hegyhez, amelyet Olajfák hegyének hívnak, elküldte két tanítványát
Lk 19:30 ezekkel a szavakkal: »Menjetek a szemközti faluba. Amikor bementek, találtok ott megkötve egy szamárcsikót, amelyen még nem ült ember. Oldjátok el és vezessétek ide.
Lk 19:31 Ha pedig valaki megkérdezi tőletek: 'Miért oldjátok el?' - mondjátok neki: 'Az Úrnak szüksége van rá.'«
Lk 19:32 A küldöttek elmentek, és mindent úgy találtak, amint megmondta nekik.
Lk 19:33 Amikor eloldották a szamárcsikót, a gazdái megkérdezték tőlük: »Miért oldjátok el a szamárcsikót?«
Lk 19:34 Ők azt felelték: »Az Úrnak szüksége van rá.«
Lk 19:35 És elvitték Jézushoz. A szamárcsikóra ráterítették ruháikat, aztán fölültették rá Jézust.
Lk 19:36 Amikor pedig elindult, az útra terítették ruháikat.
Lk 19:37 Mikor már közel volt az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész csoportja elkezdte örvendezve, hangosan dicsérni Istent a sok csodáért, amelyet láttak.
Lk 19:38 Ezt mondták: »Áldott a király, aki az Úr nevében jön! Békesség a mennyben és dicsőség a magasságban!«
Lk 19:39 A tömegből néhány farizeus azt mondta neki: »Mester, intsd meg tanítványaidat!«
Lk 19:40 Ő azonban ezt felelte nekik: »Mondom nektek: ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani!«
Lk 19:41 Mikor közeledett és meglátta a várost, megsiratta, s így szólt:
Lk 19:42 »Bárcsak te is felismernéd ezen a napon, ami békességedre szolgál! Most azonban el van rejtve a szemed elől.
Lk 19:43 Mert jönnek napok, amikor ellenségeid körülvesznek sáncokkal, bekerítenek és szorongatnak mindenfelől.
Lk 19:44 Földre tipornak téged és gyermekeidet, akik benned laknak; nem hagynak benned követ kövön, mert nem ismerted fel látogatásod idejét.«
Lk 19:45 Azután bement a templomba, és kezdte kiűzni az árusokat.
Lk 19:46 Ezt mondta nekik: »Írva van: Az én házam az imádság háza, ti pedig rablók barlangjává tettétek«.
Lk 19:47 Mindennap tanított a templomban. A főpapok, az írástudók és a nép vezetői az életére törtek,
Lk 19:48 de nem tudták módját ejteni, mert az egész nép ajkain csüngve hallgatta.
Lk 20:1 Történt pedig, hogy egy napon, amikor a népet tanította a templomban és az evangéliumot hirdette, odamentek a főpapok és az írástudók a vénekkel együtt,
Lk 20:2 és így szóltak hozzá: »Mondd meg nekünk, milyen hatalommal teszed ezeket, vagy ki adta neked ezt a hatalmat?«
Lk 20:3 Ő így válaszolt nekik: »Én is kérdezek tőletek valamit: Mondjátok meg nekem,
Lk 20:4 János keresztsége a mennyből való volt-e vagy az emberektől?«
Lk 20:5 Azok így tanakodtak egymás között: »Ha azt mondjuk: 'A mennyből volt', azt fogja felelni: 'Miért nem hittetek hát neki?'
Lk 20:6 Ha pedig azt mondjuk: 'Az emberektől', akkor az egész nép megkövez bennünket, mert meg van győződve, hogy János próféta.«
Lk 20:7 Ezért azt válaszolták, hogy nem tudják, honnét való.
Lk 20:8 Erre Jézus azt mondta nekik: »Akkor én sem mondom meg nektek, hogy milyen hatalommal teszem ezeket.«
Lk 20:9 A népnek pedig ezt a példabeszédet kezdte mondani: »Egy ember szőlőt ültetett. Kiadta bérbe a szőlőműveseknek, azután elutazott hosszabb időre.
Lk 20:10 Amikor eljött az ideje, elküldött egy szolgát a szőlőművesekhez, hogy a szőlő terméséből adják oda neki a ráeső részt. De a szőlőmunkások megverték, és üres kézzel elkergették.
Lk 20:11 Ekkor egy másik szolgát küldött; azok azonban azt is megverték, gyalázattal illették, és üres kézzel elkergették.
Lk 20:12 Erre egy harmadikat is küldött; de azok azt is megsebesítették és kidobták.
Lk 20:13 Akkor a szőlő ura így szólt: 'Mit tegyek? Elküldöm az én kedves fiamat; őt talán megbecsülik.'
Lk 20:14 A szőlőművesek azonban, amikor meglátták őt, így tanakodtak maguk között: 'Ez az örökös; öljük meg, és miénk lesz az örökség!'
Lk 20:15 Aztán kidobták őt a szőlőből és megölték. Mit tesz velük ezután a szőlő ura?
Lk 20:16 Odamegy és elpusztítja azokat a szőlőműveseket, a szőlőt pedig másoknak adja.« Amikor meghallották ezt, így szóltak: »Távol legyen tőlünk!«
Lk 20:17 Ő azonban végignézett rajtuk és megkérdezte: »Mit jelent hát az, ami írva van: 'A kő, amelyet az építők elvetettek, szegletkővé lett'?
Lk 20:18 Mindaz, aki erre a kőre ráesik, összezúzódik, akire pedig ez ráesik, szétmorzsolja azt.«
Lk 20:19 Abban az órában a főpapok és az írástudók kezet akartak emelni rá, de féltek a néptől; megértették ugyanis, hogy róluk mondta ezt a példabeszédet.
Lk 20:20 Hogy szemmel tartsák őt, megfigyelőket küldtek, akik magukat igazaknak tettették, hogy megfoghassák őt beszéde alapján, és a hatóság és a helytartó hatalmába adhassák.
Lk 20:21 Ezek megkérdezték tőle: »Mester! Tudjuk, hogy helyesen szólsz és tanítasz, s hogy nem vagy személyválogató, hanem igazságban tanítod az Isten útját.
Lk 20:22 Szabad-e adót fizetnünk a császárnak, vagy nem?«
Lk 20:23 Ő észrevette álnokságukat, és azt mondta nekik:

Lk 20:24 »Mutassatok nekem egy dénárt. Kinek a képe és felirata van rajta?« Azt felelték neki: »A császáré.«
Lk 20:25 Erre azt mondta nekik: »Adjátok hát meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené.«
Lk 20:26 Így nem tudtak belekötni szavaiba, melyeket a nép előtt mondott; inkább elcsodálkoztak feleletén, és elhallgattak.
Lk 20:27 Odamentek hozzá néhányan a szaddúceusok közül, akik tagadják a feltámadást, és megkérdezték őt:
Lk 20:28 »Mester, Mózes előírta nekünk: Ha valakinek meghal a testvére, akinek felesége volt, de gyermeke nem, akkor a testvér vegye el az asszonyt, és támasszon utódot testvérének.
Lk 20:29 Volt hét testvér. Az első megnősült, aztán meghalt gyermek nélkül.
Lk 20:30 Előbb a második,
Lk 20:31 majd a harmadik vette feleségül őt, és hasonlóképpen mind a heten, gyermeket nem hagyva, mind meghaltak.
Lk 20:32 Végül meghalt az asszony is.
Lk 20:33 A feltámadáskor ezek közül kinek lesz a felesége az asszony? Hiszen mind a hétnek felesége volt.«
Lk 20:34 Jézus ezt felelte nekik: »E világ fiai házasodnak és férjhez mennek.
Lk 20:35 Azok pedig, akik méltók lesznek elnyerni a másik világot és a halálból való föltámadást, nem házasodnak, és férjhez sem mennek,
Lk 20:36 hiszen többé már meg sem halhatnak. Hasonlók lesznek ugyanis az angyalokhoz, és Isten fiai lesznek, mert a feltámadás fiai.
Lk 20:37 Hogy pedig a halottak feltámadnak, azt Mózes is jelezte a csipkebokornál, amikor az Urat 'Ábrahám Istenének, Izsák Istenének és Jákob Istenének' mondta.
Lk 20:38 Isten pedig nem a holtaké, hanem az élőké, hiszen mindenki érte él.«
Lk 20:39 Ekkor néhány írástudó azt mondta neki: »Mester! Helyesen feleltél.«
Lk 20:40 És többé nem mertek kérdezni tőle semmit.
Lk 20:41 Ekkor ő kérdezte meg tőlük: »Hogyan mondhatják Krisztust Dávid fiának,
Lk 20:42 amikor maga Dávid mondja a zsoltárok könyvében: 'Így szólt az Úr az én Uramhoz: Ülj az én jobbomra,
Lk 20:43 míg ellenségeidet lábad zsámolyává nem teszem!'
Lk 20:44 Dávid tehát Urának hívja őt. Hogyan lehet akkor az ő fia?«
Lk 20:45 Ezután az egész nép hallatára ezt mondta tanítványainak:
Lk 20:46 »Óvakodjatok az írástudóktól, akik szeretnek pompás öltözékben járni, és kedvelik azt, ha köszöntik őket a tereken, meg az első üléseket a zsinagógákban, és a főhelyeket a lakomákon.
Lk 20:47 Felélik az özvegyek házát, miközben színleg nagyokat imádkoznak. Ezekre súlyosabb ítélet vár.«
Lk 21:1 Aztán föltekintett, és látta, hogy a gazdagok hogyan dobják adományaikat a templom kincstárába.
Lk 21:2 Látott egy szegény özvegyasszonyt is, aki két fillért dobott be.
Lk 21:3 Akkor így szólt: »Bizony, mondom nektek: ez a szegény özvegy többet adott mindenkinél.
Lk 21:4 Mert azok mindnyájan a fölöslegükből adtak adományokat; ő pedig a maga szegénységéből odaadta mindenét, amije csak volt: egész megélhetését.«
Lk 21:5 Amikor néhányan megjegyezték a templomról, hogy milyen szép kövekkel és fogadalmi ajándékokkal van díszítve, ő így szólt:
Lk 21:6 »Jönnek majd napok, amikor mindezekből, amit itt láttok, nem marad kő kövön, amelyet le ne rombolnának.«
Lk 21:7 Erre megkérdezték őt: »Mester! Mikor fognak ezek bekövetkezni, és mi lesz előtte a jel?«
Lk 21:8 Ő pedig így szólt: »Vigyázzatok, nehogy félrevezessenek benneteket! Mert sokan jönnek az én nevemben, és azt mondják: 'Én vagyok', és: 'Elérkezett az idő'; de ti ne menjetek utánuk.
Lk 21:9 Mikor háborúkról és lázadásokról hallotok, meg ne rémüljetek; ezeknek előbb meg kell történniük; de ez még nem a vég.«
Lk 21:10 Azután ezt mondta nekik: »Nemzet nemzet ellen támad, és ország ország ellen.
Lk 21:11 Földindulások lesznek, sok helyen dögvész, éhség, rettentő tünemények és nagy égi jelek.
Lk 21:12 Mindezek előtt pedig kezet emelnek rátok és üldözni fognak titeket. Átadnak benneteket a zsinagógáknak és börtönbe vetnek. Királyok és helytartók elé hurcolnak titeket az én nevemért.
Lk 21:13 Alkalom lesz ez számotokra, hogy tanúságot tegyetek.
Lk 21:14 Véssétek hát szívetekbe: ne gondolkodjatok előre, mi módon védekezzetek.
Lk 21:15 Mert olyan szájat és bölcsességet adok majd nektek, amelynek egyetlen ellenfeletek sem tud ellenállni vagy ellentmondani.
Lk 21:16 Kiszolgáltatnak titeket szüleitek és testvéreitek, rokonaitok és barátaitok, és közületek egyeseket halálra adnak.
Lk 21:17 Gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért,
Lk 21:18 de egy hajszál sem vész el a fejetekről.
Lk 21:19 Állhatatossággal fogjátok megőrizni lelketeket.
Lk 21:20 Amikor pedig látjátok, hogy seregek veszik körül Jeruzsálemet, tudjátok meg, hogy elközelgett a pusztulása.
Lk 21:21 Akkor akik Júdeában vannak, fussanak a hegyekbe. Az ottlévők költözzenek ki, és akik vidéken vannak, ne menjenek oda.
Lk 21:22 Mert a bosszúállás napjai ezek, hogy beteljesedjen mindaz, ami meg van írva.
Lk 21:23 Jaj a várandós és szoptatós anyáknak azokban a napokban! Mert nagy szorongatás lesz a földön és harag ezen a népen.
Lk 21:24 Kard élén hullanak el, és fogságba hurcolják őket minden néphez, Jeruzsálemet pedig legázolják a pogányok, míg be nem telik a nemzetek ideje.
Lk 21:25 Jelek lesznek a napban, a holdban és a csillagokban, és a földön a népek kétségbeesett rettegése a tenger zúgása és háborgása miatt.
Lk 21:26 Az emberek megdermednek a rémülettől, és annak várásától, ami a világmindenséggel történik, mert az egek erői megrendülnek.
Lk 21:27 Akkor meglátják az Emberfiát, amint eljön felhőben, nagy hatalommal és dicsőséggel.

Lk 21:28 Mikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjetek fel és emeljétek fel a fejeteket, mert közel van a ti megváltástok.«
Lk 21:29 Példabeszédet is mondott nekik: »Nézzétek a fügefát és a többi fát.
Lk 21:30 Amikor kifakadnak, tudjátok, hogy közel van a nyár.
Lk 21:31 Így ti is, amikor látjátok, hogy ezek megtörténnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa.
Lk 21:32 Bizony, mondom nektek: el nem múlik ez a nemzedék, amíg mindez meg nem történik.
Lk 21:33 Ég és föld elmúlnak, de az én igéim el nem múlnak.
Lk 21:34 Vigyázzatok hát magatokra, hogy el ne nehezedjen szívetek a tobzódásban és részegségben, s az élet gondjai között, és az a nap meg ne lepjen titeket hirtelen.
Lk 21:35 Mert mint a csapda, úgy fog lecsapni mindazokra, akik az egész föld színén laknak.
Lk 21:36 Virrasszatok tehát, és minden időben imádkozzatok, hogy megmeneküljetek mindattól, ami be fog következni, és megállhassatok az Emberfia előtt.«
Lk 21:37 Nappal a templomban tanított, éjszakára pedig kiment, és azon a hegyen időzött, amelyet Olajfák hegyének hívnak.
Lk 21:38 De már kora reggel odament hozzá az egész nép a templomba, hogy hallgassa őt.
Lk 22:1 Közeledett a kovásztalan kenyerek ünnepe, amelyet pászkának hívnak.
Lk 22:2 A főpapok és írástudók keresték a módját, hogy hogyan ölhetnék meg, de féltek a néptől.
Lk 22:3 Akkor a sátán megszállta Júdást, akit iskariótinak neveznek, s aki egyike volt a tizenkettőnek.
Lk 22:4 Elment és megbeszélte a főpapokkal és a templomőrség vezetőivel, hogy hogyan adja őt a kezükbe.
Lk 22:5 Azok megörültek, és megállapodtak, hogy pénzt adnak neki.
Lk 22:6 Ő kötelezte magát, és kereste az alkalmat, hogy kezükbe adja őt, amikor nincs jelen a tömeg.
Lk 22:7 Elérkezett a kovásztalan kenyerek napja, amelyen fel kellett áldozni a húsvéti bárányt.
Lk 22:8 Jézus elküldte Pétert és Jánost: »Menjetek, készítsétek el nekünk a húsvéti bárányt, hogy elfogyaszthassuk!«
Lk 22:9 Azok megkérdezték: »Hol akarod, hogy elkészítsük?«
Lk 22:10 Azt felelte nekik: »Ha bementek a városba, találkoztok egy emberrel, aki vizeskorsót visz. Kövessétek őt abba a házba, ahova bemegy,
Lk 22:11 és mondjátok meg a házigazdának: 'A Mester ezt üzeni neked: hol van az a helyiség, ahol a húsvéti bárányt tanítványaimmal elkölthetem?'
Lk 22:12 Ő mutat majd nektek egy nagy, emeleti termet berendezve, ott készítsétek el.«
Lk 22:13 Elmentek tehát, és úgy találtak mindent, ahogy mondta nekik, és elkészítették a húsvéti vacsorát.
Lk 22:14 Amikor eljött az óra, asztalhoz ült az apostolokkal együtt,
Lk 22:15 és azt mondta nekik: »Vágyva vágytam arra, hogy elfogyasszam veletek ezt a húsvéti vacsorát, mielőtt szenvednék.
Lk 22:16 Mert mondom nektek: többé nem eszem belőle, amíg be nem teljesedik az Isten országában.«
Lk 22:17 Azután fogta a kelyhet, hálát adott, és így szólt: »Vegyétek ezt, és osszátok el magatok között.
Lk 22:18 Mert mondom nektek: mostantól fogva nem iszom a szőlő terméséből, amíg el nem jön az Isten országa.«
Lk 22:19 Aztán fogta a kenyeret, hálát adott, megtörte, és odaadta nekik ezekkel a szavakkal: »Ez az én testem, mely értetek adatik. Ezt tegyétek az én emlékezetemre!«
Lk 22:20 Ugyanígy a vacsora végén fogta a kelyhet, és azt mondta: »Ez a kehely az új szövetség az én véremben, amely értetek kiontatik.
Lk 22:21 De íme, az áruló keze az enyémmel együtt van az asztalon.
Lk 22:22 Mert az Emberfia ugyan elmegy, amint el van rendelve, de jaj annak az embernek, aki elárulja őt!«
Lk 22:23 Erre ők kérdezgetni kezdték egymástól, hogy ki az közülük, aki ezt megteszi?
Lk 22:24 Versengés is támadt köztük arról, hogy ki a nagyobb közülük.
Lk 22:25 Erre azt mondta nekik: »A nemzetek királyai uralkodnak a népeken, és akiknek hatalmuk van fölöttük, jótevőknek hívatják magukat.
Lk 22:26 Ti azonban ne így tegyetek, hanem aki nagyobb köztetek, legyen olyan, mint a legkisebb, és aki elöljáró, legyen olyan, mint a szolga.
Lk 22:27 Mert ki nagyobb: az, aki az asztalnál ül, vagy az, aki felszolgál? Nem az, aki az asztalnál ül? Én mégis úgy vagyok köztetek, mint aki szolgál.
Lk 22:28 Ti kitartottatok velem megpróbáltatásaimban,
Lk 22:29 ezért nektek adom az országot, amint nekem adta Atyám,
Lk 22:30 hogy asztalomnál egyetek és igyatok országomban, és trónon ülve ítélkezzetek Izrael tizenkét törzse felett.
Lk 22:31 Simon, Simon! A sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát,
Lk 22:32 de én könyörögtem érted, hogy meg ne fogyatkozzék a hited, és egykor megtérve, megerősítsd testvéreidet.«
Lk 22:33 Ő erre azt mondta neki: »Uram, kész vagyok veled a börtönbe és a halálba is menni!«
Lk 22:34 De Jézus azt felelte: »Mondom neked, Péter: mielőtt ma megszólal a kakas, háromszor is letagadod, hogy ismersz engem.«
Lk 22:35 Aztán azt mondta nekik: »Amikor erszény, táska és saru nélkül küldtelek titeket, szenvedtetek-e valamiben hiányt?«
Lk 22:36 Ők azt felelték: »Semmiben.« Majd így folytatta: »Most azonban akinek erszénye van, vigye magával, hasonlóképpen a táskát is; akinek pedig nincsen, adja el a felső ruháját, és vegyen kardot.
Lk 22:37 Mert mondom nektek: be kell teljesednie annak rajtam, ami írva van: 'A gonosztevők közé számították'. Mert ami rólam szól, az beteljesedik.«
Lk 22:38 Erre ők így szóltak: »Uram, íme, itt van két kard.« Ő pedig azt mondta nekik: »Elég!«
Lk 22:39 Aztán elindult, és szokása szerint az Olajfák hegyére ment; követték őt a tanítványok is.
Lk 22:40 Amikor odaért, azt mondta nekik: »Imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!«
Lk 22:41 Majd mintegy kőhajításnyira eltávolodott tőlük, és térdre borulva így imádkozott:

Lk 22:42 »Atyám! Ha akarod, vedd el tőlem ezt a kelyhet, de ne az én akaratom teljesedjék, hanem a tiéd.«
Lk 22:43 Ekkor megjelent neki egy angyal az égből, és megerősítette. Aztán a halállal tusakodva még buzgóbban imádkozott.
Lk 22:44 A verejtéke olyan lett, mint a földre hulló vér cseppjei.
Lk 22:45 Majd felkelt az imádságból, és odament a tanítványaihoz, de a szomorúságtól alva találta őket.
Lk 22:46 Azt mondta nekik: »Miért alszotok? Keljetek föl, imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!«
Lk 22:47 Még beszélt, amikor egy sereg közeledett; Júdás vezette őket, egy a tizenkettő közül. Odament Jézushoz, hogy megcsókolja.
Lk 22:48 Jézus azonban azt mondta neki: »Júdás! Csókkal árulod el az Emberfiát?«
Lk 22:49 Azok, akik körülötte voltak, látva, hogy mi készül, azt mondták: »Uram, közéjük vágjunk karddal?«
Lk 22:50 Egyikük rá is csapott a főpap egyik szolgájára, és levágta a jobb fülét.
Lk 22:51 De Jézus azt felelte: »Hagyjátok, elég!« Aztán megérintette a fülét, és meggyógyította.
Lk 22:52 Akkor Jézus ezt mondta azoknak, akik ellene jöttek, a főpapoknak, a templomőrség tisztjeinek és a véneknek: »Mint rabló ellen, úgy jöttetek kardokkal és dorongokkal.
Lk 22:53 Amikor nap mint nap köztetek voltam a templomban, nem emeltetek rám kezet, de ez a ti órátok, és a sötétség hatalmáé.«
Lk 22:54 Megragadták tehát őt, és a főpap házába vitték. Péter pedig messziről követte.
Lk 22:55 Amikor tüzet raktak az udvar közepén és körbeülték, Péter is közéjük ült.
Lk 22:56 Egy szolgáló meglátta, hogy ő is ott ül a tűznél, szemügyre vette, és azt mondta: »Ez is vele volt!«
Lk 22:57 De ő tagadta: »Asszony, nem ismerem őt!«
Lk 22:58 Nem sokkal ezután egy másik látta meg, és így szólt: »Te is közülük való vagy.« Péter azt felelte: »Ember! Nem vagyok!«
Lk 22:59 Körülbelül egy óra múltán ismét erősítgette egy másik: »Bizony, ez is vele volt, hiszen galileai.«
Lk 22:60 Péter erre így szólt: »Ember! Nem tudom, mit beszélsz!« És azonnal, mikor még beszélt, megszólalt a kakas.
Lk 22:61 Akkor az Úr hátrafordult, és rátekintett Péterre. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, hogy azt mondta neki: »Mielőtt ma megszólal a kakas, háromszor is megtagadsz engem.«
Lk 22:62 Ekkor kiment, és keservesen sírni kezdett.
Lk 22:63 A férfiak pedig, akik őrizték, gúnyolták és verték őt.
Lk 22:64 Letakarták az arcát, és azt kérdezték tőle: »Prófétálj! Ki ütött meg téged?«
Lk 22:65 És egyéb szidalmakkal is illették.
Lk 22:66 Mihelyt megvirradt, egybegyűltek a nép vénei, a főpapok meg az írástudók, és főtanácsuk elé vitték. Így szóltak: »Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk!«
Lk 22:67 Ő azt felelte nekik: »Ha megmondom nektek, nem hiszitek el;
Lk 22:68 ha pedig kérdezlek titeket, nem feleltek.
Lk 22:69 De mostantól fogva az Emberfia a hatalmas Isten jobbján fog ülni«.
Lk 22:70 Erre mindnyájan azt mondták: »Tehát te vagy az Isten Fia?« Jézus azt felelte nekik: »Ti mondjátok, hogy én vagyok.«
Lk 22:71 Azok erre így szóltak: »Mi szükségünk van még tanúságtételre? Hiszen mi magunk hallottuk a saját szájából.«
Lk 23:1 Akkor mindannyian fölkerekedtek, és elvitték Pilátushoz.
Lk 23:2 Ott így kezdték vádolni: »Azt tapasztaltuk, hogy ez félrevezeti népünket, megtiltja, hogy adót fizessünk a császárnak, és azt mondja magáról, hogy ő a Messiás király.«
Lk 23:3 Pilátus megkérdezte tőle: »Te vagy a zsidók királya?« Ő azt felelte: »Te mondod.«
Lk 23:4 Pilátus erre kijelentette a főpapoknak és a tömegnek: »Semmi vétket sem találok ebben az emberben.«
Lk 23:5 De azok erősködtek, és azt mondták: »Föllázítja a népet tanításával egész Júdeában, Galileától kezdve egészen idáig.«
Lk 23:6 Ennek hallatára Pilátus megkérdezte, hogy ez az ember Galileából való-e.
Lk 23:7 Amint megtudta, hogy Heródes uralma alá tartozik, elküldte Heródeshez, aki maga is Jeruzsálemben volt azokban a napokban.
Lk 23:8 Amikor Heródes meglátta Jézust, nagyon megörült. Már régóta szerette volna őt látni, mert hallott felőle, és remélte, hogy a szeme láttára valami csodát tesz.
Lk 23:9 Hosszasan kérdezgette, ő azonban semmit sem felelt.
Lk 23:10 A főpapok és az írástudók pedig ott álltak, és hevesen vádolták.
Lk 23:11 Heródes a kíséretével együtt megszégyenítette őt, csúfot űzött belőle, aztán fehér ruhába öltöztette, majd visszaküldte Pilátushoz.
Lk 23:12 Azon a napon Heródes és Pilátus jó barátok lettek, előtte ugyanis haragban voltak egymással.
Lk 23:13 Pilátus pedig összehívta a főpapokat, a nép vezetőit és a népet,
Lk 23:14 s azt mondta nekik: »Idehoztátok nekem ezt az embert, mint a nép lázítóját. Kihallgattam előttetek, de semmi vétséget sem találtam ebben az emberben mindazok közül, amikkel vádoljátok.
Lk 23:15 Sőt Heródes sem, mert visszaküldte őt hozzánk. Láthatjátok tehát, hogy semmi halált érdemlő dolgot nem követett el.
Lk 23:16 Megfenyítem ezért, és szabadon bocsátom.«
Lk 23:17
Lk 23:18 Erre valamennyien fölkiáltottak: »Veszítsd el ezt, és bocsásd el nekünk Barabást!«
Lk 23:19 Őt valami lázadásért és gyilkosságért vetették börtönbe, amely a városban történt.
Lk 23:20 Pilátus ismét szólt hozzájuk, mert szabadon akarta bocsátani Jézust.
Lk 23:21 De azok kiáltoztak: »Feszítsd meg, feszítsd meg őt!«
Lk 23:22 Ő azonban harmadszor is szólt hozzájuk: »De hát mi gonoszat tett? Semmi halált érdemlő dolgot nem találtam benne. Megfenyítem tehát, és elbocsátom.«

Lk 23:23 De azok nem tágítottak, hanem nagy hangon követelték, hogy feszítse meg. A lármájuk egyre erősödött.
Lk 23:24 Pilátus ezért úgy döntött, hogy legyen meg, amit kívánnak.
Lk 23:25 Amint kérték, szabadon bocsátotta azt, akit lázadásért és gyilkosságért vetettek börtönbe, Jézust pedig kiszolgáltatta akaratuknak.
Lk 23:26 Miközben elvezették, megragadtak egy bizonyos Simont, Cirenéből valót, aki a mezőről jött, és rátették a keresztet, hogy vigye Jézus után.
Lk 23:27 Nagy népsokaság követte őt, köztük asszonyok is, akik jajgattak és sírtak miatta.
Lk 23:28 Jézus odafordult hozzájuk, és így szólt: »Jeruzsálem leányai, ne miattam sírjatok! Magatokat és gyermekeiteket sirassátok!
Lk 23:29 Mert jönnek majd napok, amikor azt mondják: 'Boldogok a meddők, az anyaméhek, amelyek nem szültek, és az emlők, amelyek nem szoptattak!'
Lk 23:30 Akkor azt kezdik majd mondani a hegyeknek: 'Szakadjatok ránk!' És a halmoknak: 'Takarjatok el minket!'
Lk 23:31 Mert ha a zöldellő fával ezt teszik, mi lesz a szárazzal?«
Lk 23:32 Vele együtt vittek két gonosztevőt is, hogy kivégezzék.
Lk 23:33 Amikor a Koponyahelynek nevezett helyhez értek, megfeszítették őt ott, és vele a gonosztevőket is, az egyiket jobbról, a másikat balról.
Lk 23:34 Jézus ekkor így szólt: »Atyám! Bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.« A ruháit elosztották, és sorsot vetettek rájuk.
Lk 23:35 A nép bámészkodva állt ott, a főemberek pedig így gúnyolták őt : »Másokat megmentett, mentse meg most magát, ha ő a Krisztus, az Isten választottja!«
Lk 23:36 A katonák is gúnyolták őt. Odamentek, ecettel kínálták,
Lk 23:37 és azt mondták: »Ha te vagy a zsidók királya, szabadítsd meg magadat!«
Lk 23:38 Felirat is volt fölötte: »Ez a zsidók királya.«
Lk 23:39 A megfeszített gonosztevők közül az egyik szidalmazta: »Nem a Krisztus vagy te? Szabadítsd hát meg magad, és minket is!«
Lk 23:40 De a másik megrótta ezekkel a szavakkal: »Nem félsz Istentől? Hiszen te is ugyanazt a büntetést szenveded!
Lk 23:41 Mi ugyan jogosan, mert tetteink méltó büntetését vesszük, de ez itt semmi rosszat sem cselekedett.«
Lk 23:42 Aztán így szólt: »Jézus, emlékezz meg rólam, mikor eljössz országodba.«
Lk 23:43 Ő azt felelte neki: »Bizony, mondom neked: még ma velem leszel a paradicsomban!«
Lk 23:44 A hatodik óra körül sötétség támadt az egész földön, a kilencedik óráig.
Lk 23:45 A nap elsötétedett, a templom függönye középen kettéhasadt.
Lk 23:46 Jézus ekkor hangosan felkiáltott: »Atyám! Kezedbe ajánlom lelkemet!« E szavakkal kilehelte a lelkét.
Lk 23:47 Amikor a százados látta, ami történt, dicsőítette Istent, és így szólt: »Ez az ember valóban igaz volt.«
Lk 23:48 Az egész sokaság, amely összeverődött, a történtek láttán mellét verve hazatért.
Lk 23:49 Jézus minden ismerőse, és az asszonyok, akik Galileából követték őt, távolabb állva figyelték mindezt.
Lk 23:50 Volt egy József nevű, derék és igaz férfi, a főtanács tagja,
Lk 23:51 aki nem értett egyet a határozatukkal és tetteikkel. Arimateából, a zsidók egyik városából származott, és maga is várta az Isten országát.
Lk 23:52 Elment Pilátushoz, és elkérte Jézus testét.
Lk 23:53 Aztán levette, gyolcsba göngyölte, és egy sziklába vágott sírba helyezte, amelyben még senki sem feküdt.
Lk 23:54 A készület napja volt, és közeledett a szombat.
Lk 23:55 Az asszonyok, akik Galileából jöttek vele, utánamentek, és megnézték a sírt, hogy miképpen helyezték el a testét.
Lk 23:56 Aztán hazatértek, illatszereket és keneteket készítettek, de a szombatot a parancs szerint nyugalomban töltötték.
Lk 24:1 A hét első napján kora hajnalban a sírhoz mentek, magukkal vitték az illatszereket, amelyeket készítettek.
Lk 24:2 A követ a sírtól elhengerítve találták.
Lk 24:3 Amikor beléptek, nem találták az Úr Jézus testét.
Lk 24:4 Történt pedig, hogy amíg ezen tanakodtak, egyszerre két férfi állt ott mellettük, ragyogó ruhában.
Lk 24:5 Az asszonyok megijedtek, és a földre szegezték tekintetüket. Azok pedig így szóltak hozzájuk: »Miért keresitek az élőt a holtak között?
Lk 24:6 Nincs itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek csak vissza, mit mondott nektek, mikor még Galileában volt:
Lk 24:7 'Az Emberfiának a bűnös emberek kezébe kell kerülnie, hogy megfeszítsék, de harmadnapra föltámad.'«
Lk 24:8 Ekkor eszükbe jutottak ezek a szavai.
Lk 24:9 Visszatértek tehát a sírtól, és elmondták mindezt a tizenegynek és a többieknek.
Lk 24:10 Mária Magdolna, Johanna, Mária, Jakab anyja, és a velük lévő többi asszony mondta el mindezt az apostoloknak.
Lk 24:11 Ők azonban képzelődésnek tartották szavaikat, és nem hittek nekik.
Lk 24:12 Péter mégis útra kelt, és a sírhoz futott. Behajolt, de csak a lepleket látta, ezért a történteken csodálkozva hazament.
Lk 24:13 Aznap ketten közülük egy Emmausz nevű helységbe mentek, amely Jeruzsálemtől hatvan stádium távolságra volt,
Lk 24:14 s beszélgettek egymással mindarról, ami történt.
Lk 24:15 Miközben beszélgettek és tanakodtak, egyszer csak maga Jézus közeledett, és csatlakozott hozzájuk.
Lk 24:16 De a szemüket akadályozta valami, hogy fel ne ismerjék.
Lk 24:17 Megszólította őket: »Miről beszélgettek egymással útközben?« Ők szomorúan megálltak.
Lk 24:18 Az egyik, akinek Kleofás volt a neve, azt felelte: »Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod, mi történt ott ezekben a napokban?«

Lk 24:19 Ő megkérdezte tőlük: »Micsoda?« Azt felelték: »A Názáreti Jézus esete, aki tettben és szóban hatalmas próféta volt Isten és az egész nép előtt.
Lk 24:20 Hogy hogyan adták őt a főpapok és főembereink halálos ítéletre, és hogyan feszítették meg őt.
Lk 24:21 Pedig mi azt reméltük, hogy ő fogja megváltani Izraelt. Azonfelül ma már harmadik napja, hogy ezek történtek.
Lk 24:22 De néhány közülünk való asszony is megzavart bennünket, akik hajnalban a sírnál voltak,
Lk 24:23 s mivel nem találták a testét, visszajöttek azzal a hírrel, hogy angyalok jelenését is látták, akik azt mondták, hogy él.
Lk 24:24 Társaink közül néhányan a sírhoz mentek, és úgy találták, ahogy az asszonyok mondták, de őt magát nem látták.«
Lk 24:25 Erre ő azt mondta nekik: »Ó, ti oktalanok és késedelmes szívűek arra, hogy elhiggyétek mindazt, amit a próféták mondtak!
Lk 24:26 Hát nem ezeket kellett elszenvednie a Krisztusnak, hogy bemehessen dicsőségébe?«
Lk 24:27 És kezdve Mózesen és valamennyi prófétán, mindent megmagyarázott nekik, ami az Írásokban róla szólt.
Lk 24:28 Mikor odaértek a faluhoz, ahová mentek, úgy tett, mintha tovább akarna menni.
Lk 24:29 De marasztalták: »Maradj velünk, mert esteledik, és lemenőben van már a nap!« Bement hát, hogy velük maradjon.
Lk 24:30 Amikor asztalhoz ült velük, fogta a kenyeret, áldást mondott, megtörte, és odanyújtotta nekik.
Lk 24:31 Ekkor megnyílt a szemük, és felismerték, de ő eltűnt a szemük elől.
Lk 24:32 Ők pedig így szóltak egymáshoz: »Hát nem lángolt a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, és feltárta előttünk az Írásokat?«
Lk 24:33 Még abban az órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe, ahol egybegyűlve találták a tizenegyet és a velük levőket.
Lk 24:34 Azok elmondták: »Valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak!«
Lk 24:35 Erre ők is elbeszélték, ami az úton történt, és azt, hogy hogyan ismerték fel őt a kenyértöréskor.
Lk 24:36 Amíg ezekről beszéltek, egyszer csak maga Jézus állt közöttük, és azt mondta nekik: »Békesség nektek!«
Lk 24:37 Megrémültek és féltek, mert azt hitték, hogy szellemet látnak.
Lk 24:38 De ő megkérdezte tőlük: »Miért rémültetek meg, és miért támad kétely szívetekben?
Lk 24:39 Nézzétek meg a kezemet és lábamat, hogy valóban én vagyok! Tapintsatok meg, és lássátok, mert a szellemnek nincs húsa és csontja, de amint látjátok, nekem van.«
Lk 24:40 Ezt mondta, azután megmutatta nekik a kezét és a lábát.
Lk 24:41 Mivel örömükben még mindig nem hittek, és csak csodálkoztak, azt mondta nekik: »Van itt valami ennivalótok?«
Lk 24:42 Erre adtak neki egy darab sült halat.
Lk 24:43 Elvette, és a szemük láttára evett belőle.
Lk 24:44 Azután így szólt hozzájuk: »Ezek azok az igék, amelyeket elmondtam nektek, amikor még veletek voltam, hogy be kell teljesedni mindannak, ami meg van írva rólam Mózes törvényében, a prófétákban és a zsoltárokban.«
Lk 24:45 Akkor megnyitotta értelmüket, hogy megértsék az Írásokat.
Lk 24:46 Azt mondta nekik: »Úgy van megírva, hogy a Krisztusnak szenvednie kell, és harmadnapon feltámadni a halálból.
Lk 24:47 A nevében megtérést kell hirdetni a bűnök bocsánatára Jeruzsálemtől kezdve minden népnek.
Lk 24:48 Ti tanúi vagytok ezeknek.
Lk 24:49 Én majd elküldöm nektek azt, amit Atyám ígért. Ti csak maradjatok a városban, amíg el nem tölt az erő benneteket a magasságból.«
Lk 24:50 Ezután kivezette őket Betánia közelébe, felemelte a kezét, és megáldotta őket.
Lk 24:51 Áldás közben eltávozott tőlük, és fölvitetett a mennybe.
Lk 24:52 Leborulva imádták, azután nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe.
Lk 24:53 Szüntelen ott voltak a templomban, és áldották Istent.
Jn 1:1 Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.
Jn 1:2 Ő volt kezdetben Istennél.
Jn 1:3 Minden általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett.
Jn 1:4 Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága.
Jn 1:5 A világosság a sötétségben világít, de a sötétség azt nem fogta föl.
Jn 1:6 Volt egy ember, akit Isten küldött, János volt a neve.
Jn 1:7 Tanúskodni jött, hogy tanúskodjék a világosságról, s mindenki higgyen általa.
Jn 1:8 Nem ő volt a világosság, csak tanúságot kellett tennie a világosságról.
Jn 1:9 Az igazi világosság, aki minden embert megvilágosít, a világba jött.
Jn 1:10 A világban volt, a világ őáltala lett, de a világ nem ismerte fel őt.
Jn 1:11 A tulajdonába jött, övéi azonban nem fogadták be.
Jn 1:12 Mindazoknak azonban, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek; azoknak, akik hisznek az ő nevében,
Jn 1:13 akik nem a vérből, sem a test ösztönéből, sem a férfi akaratából, hanem Istenből születtek.
Jn 1:14 Az Ige testté lett, és köztünk lakott, és mi láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttének dicsőségét, aki telve volt kegyelemmel és igazsággal.
Jn 1:15 János tanúságot tesz róla, és hirdeti: »Ő az, akiről ezt mondtam: Aki utánam jön, megelőz engem, mert előbb volt, mint én.«
Jn 1:16 Mi mindnyájan az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre halmozva.
Jn 1:17 Mert a törvényt Mózes által kaptuk, a kegyelem és az igazság pedig Jézus Krisztus által valósult meg.
Jn 1:18 Istent soha senki nem látta: az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, ő nyilatkoztatta ki.

Jn 1:19 Ez János tanúsága, amikor a zsidók papokat és levitákat küldtek Jeruzsálemből hozzá, hogy megkérdezzék őt: »Ki vagy te?«
Jn 1:20 Ő megvallotta, és nem tagadta, és megvallotta: »Nem én vagyok a Krisztus.«
Jn 1:21 Erre megkérdezték tőle: »Mi vagy tehát? Illés vagy?« Ő azt válaszolta: »Nem vagyok.« »A próféta vagy?« Azt felelte: »Nem.«
Jn 1:22 Akkor azt mondták neki: »Akkor ki vagy? Választ kell vinnünk azoknak, akik küldtek minket! Mit mondasz magadról?«
Jn 1:23 Ő azt felelte: »A pusztában kiáltó szava vagyok: 'Tegyétek egyenessé az Úr útját', amint Izajás próféta mondta.«
Jn 1:24 A küldöttek a farizeusok közül voltak.
Jn 1:25 Ezért tovább kérdezték: »Miért keresztelsz tehát, ha nem te vagy a Krisztus, sem Illés, sem a próféta?«
Jn 1:26 János ezt felelte nekik: »Én vízzel keresztelek, de köztetek áll az, akit ti nem ismertek.
Jn 1:27 Ő az, aki utánam jön, akinek a saruszíját megoldani sem vagyok méltó.«
Jn 1:28 Ezek Betániában történtek, a Jordánon túl, ahol János keresztelt.
Jn 1:29 Másnap látta, hogy Jézus közeledik hozzá. Erre így szólt: »Íme, az Isten Bárányа, aki elveszi a világ bűnét!
Jn 1:30 Ő az, akiről mondtam: Utánam jön egy férfi, aki megelőz engem, mert előbb volt, mint én.
Jn 1:31 Én nem ismertem őt; de azért jöttem vízzel keresztelni, hogy őt megismertessem Izraellel.«
Jn 1:32 János tanúságot tett és azt mondta: »Láttam, hogy a Lélek, mint galamb, leszállt az égből és rajta maradt.
Jn 1:33 Nem ismertem őt, de aki azért küldött, hogy vízzel kereszteljek, azt mondta nekem: 'Akire látod a Lelket leszállni és rajta maradni, ő az, aki Szentlélekkel keresztel.'
Jn 1:34 Én láttam, és tanúságot tettem arról, hogy ő az Isten Fia.«
Jn 1:35 Másnap ismét ott állt János két tanítványával együtt.
Jn 1:36 Mikor meglátta Jézust, amint arra haladt, azt mondta: »Íme, az Isten Bárányа.«
Jn 1:37 A két tanítvány hallotta szavait, és követték Jézust.
Jn 1:38 Jézus pedig megfordult, és amikor látta, hogy követik, megkérdezte tőlük: »Mit kerestek?« Azt felelték neki: »Rabbi - ami Mestert jelent -, hol laksz?«
Jn 1:39 Ő azt mondta nekik: »Gyertek és meglátjátok.« Elmentek tehát, és meglátták, hogy hol lakik. Aznap nála maradtak. Körülbelül tíz óra volt.
Jn 1:40 A kettő közül, akik ezt hallották Jánostól, és követték őt, az egyik András volt, Simon Péter testvére.
Jn 1:41 Ő elsőként testvérével, Simonnal találkozott, s azt mondta neki: »Megtaláltuk a Messiást, azaz a Fölkentet!«
Jn 1:42 És elvitte Jézushoz. Jézus rátekintett, és így szólt: »Te Simon vagy, János fia. Kéfás lesz a neved.« Ez azt jelenti, hogy Péter (vagyis Szikla).
Jn 1:43 Másnap, amikor Jézus Galileába készült menni, találkozott Fülöppel. Azt mondta neki: »Kövess engem!«
Jn 1:44 Fülöp Betszaidából való volt, András és Péter városából.
Jn 1:45 Fülöp találkozott Natanaellel, és elmondta neki: »Megtaláltuk azt, akiről Mózes írt a törvényben és a próféták: Jézust, József fiát Názáretből.«
Jn 1:46 Natanael erre megjegyezte: »Jöhet valami jó Názáretből?« Fülöp azt felelte neki: »Gyere és lásd!«
Jn 1:47 Amikor Jézus meglátta a közeledő Natanaelt, azt mondta róla: »Íme, egy igaz izraelita, akiben nincs álnokság.«
Jn 1:48 Natanael megkérdezte: »Honnan ismersz engem?« Jézus azt felelte: »Mielőtt Fülöp hívott volna téged, láttalak, amikor a fügefa alatt voltál.«
Jn 1:49 Natanael azt válaszolta: »Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy Izrael királya!«
Jn 1:50 Jézus erre így szólt: »Mivel azt mondtam neked: láttalak a fügefa alatt, hiszel? Nagyobb dolgokat fogsz majd látni ezeknél.«
Jn 1:51 Aztán hozzátette: »Bizony, bizony, mondom nektek: látni fogjátok a megnyílt eget, s hogy az Isten angyalai föl- és leszállnak az Emberfia fölött.«
Jn 2:1 Harmadnapon menyegző volt a galileai Kánában. Ott volt Jézus anyja,
Jn 2:2 és Jézus is hivatalos volt a menyegzőre tanítványaival együtt.
Jn 2:3 Amikor fogytán volt a bor, Jézus anyja így szólt hozzá: »Nincs boruk!«
Jn 2:4 Jézus azt felelte neki: »Mi közünk ehhez, asszony? Még nem jött el az én órám!«
Jn 2:5 Anyja ekkor ezt mondta a szolgáknak: »Tegyetek meg mindent, amit mond!«
Jn 2:6 A zsidók tisztulására volt ott hat kőedény, egyenként két vagy három mérős.
Jn 2:7 Jézus azt mondta nekik: »Töltsétek meg az edényeket vízzel!« Színig töltötték őket.
Jn 2:8 Ekkor így szólt hozzájuk: »Most merítsetek, és vigyetek belőle a násznagynak!« Azok vittek neki.
Jn 2:9 Amint a násznagy megízlelte a borrá vált vizet, mivel nem tudta, hogy honnan való - de a szolgák, akik a vizet merítették, tudták -, odahívta a vőlegényt,
Jn 2:10 és azt mondta neki: »Minden ember a jó bort adja először, és miután megittasodtak, akkor a kevésbé jót. Te mindeddig tartogattad a jó bort!«
Jn 2:11 Jézus ezzel kezdte meg csodajeleit a galileai Kánában. Kinyilatkoztatta dicsőségét, és tanítványai hittek benne.
Jn 2:12 Azután lement Kafarnaumba, ő és anyja, a testvérei és tanítványai, és ott maradtak néhány napig.
Jn 2:13 Közel volt a zsidók Pászkája, és Jézus fölment Jeruzsálembe.
Jn 2:14 A templomban ökör-, juh- és galambkereskedőket talált, s az odatelepedett pénzváltókat.
Jn 2:15 Akkor kötelekből ostort font, és mindnyájukat kizavarta a templomból a juhokkal és az ökrökkel együtt, a pénzváltók pénzét szétszórta, az asztalaikat fölforgatta.
Jn 2:16 A galambárusoknak pedig azt mondta: »Vigyétek el innen ezeket, ne tegyétek Atyám házát vásárcsarnokká!«
Jn 2:17 Akkor tanítványai visszaemlékeztek arra, hogy írva van: »Emészt engem a buzgóság házadért«.
Jn 2:18 A zsidók azonban megszólították, és azt kérdezték tőle: »Milyen csodajelet mutatsz nekünk, hogy ezeket cselekszed?«
Jn 2:19 Jézus azt felelte nekik: »Bontsátok le ezt a templomot, és én három nap alatt fölépítem azt!«
Jn 2:20 A zsidók erre így szóltak: »Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt fölépítenéd?«

Jn 2:21 De ő a saját testének templomáról mondta ezt.
Jn 2:22 Amikor föltámadt a halálból, tanítványai visszaemlékeztek, hogy ezt mondta, és hittek az Írásnak, és a szónak, amelyet Jézus mondott.
Jn 2:23 Amikor Jeruzsálemben volt Húsvét ünnepén, sokan hittek az ő nevében, mert látták csodajeleit, amelyeket művelt.
Jn 2:24 De Jézus nem bízta magát rájuk, mert ismerte mindnyájukat, s mert
Jn 2:25 nem szorult rá, hogy valaki tanúságot tegyen az emberről; jól tudta ugyanis, hogy mi lakik az emberben.
Jn 3:1 Volt a farizeusok közt egy Nikodémus nevű ember, a zsidók egyik főembere.
Jn 3:2 Éjszaka elment Jézushoz, és így szólt hozzá: »Rabbi, tudjuk, hogy Istentől jött tanító vagy, mert senki nem tudja ezeket a csodajeleket véghezvinni, amelyeket te cselekszel, hacsak nincs vele az Isten.«
Jn 3:3 Jézus azt felelte neki: »Bizony, bizony mondom neked: ha valaki felülről nem születik, nem láthatja meg Isten országát.«
Jn 3:4 Nikodémus megkérdezte: »Hogyan születhet meg az ember, ha már vén? Csak nem mehet be ismét anyja méhébe, hogy megszülessék?«
Jn 3:5 Jézus azt válaszolta: »Bizony, bizony mondom neked: ha valaki nem születik vízből és Szentlélekből, nem mehet be Isten országába.
Jn 3:6 Ami a testből született, az test, és ami a Lélekből született, az lélek.
Jn 3:7 Ne csodálkozz, hogy azt mondtam neked: szükséges felülről megszületnetek.
Jn 3:8 A szél ott fúj, ahol akar. Hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hová megy. Így van mindaz, aki a Lélektől született.«
Jn 3:9 Nikodémus megkérdezte: »De miképpen történhet meg mindez?«
Jn 3:10 Jézus azt felelte neki: »Te Izrael tanítója vagy, és nem tudod ezeket?
Jn 3:11 Bizony, bizony mondom neked, hogy amit tudunk, azt mondjuk el, és amit láttunk, arról tanúskodunk, de a mi tanúságunkat nem fogadjátok el.
Jn 3:12 Ha földi dolgokról szóltam nektek és nem hiszitek, hogyan fogjátok majd elhinni, ha a mennyei dolgokról beszélek nektek?
Jn 3:13 Senki sem ment föl a mennybe, csak az, aki a mennyből jött le: az Emberfia.
Jn 3:14 Ahogyan Mózes fölemelte a kígyót a pusztában, úgy kell majd az Emberfiának is fölemeltetnie,
Jn 3:15 hogy mindannak, aki hisz, örök élete legyen őbenne.«
Jn 3:16 Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy mindaz, aki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.
Jn 3:17 Mert nem azért küldte Isten a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön általa a világ.
Jn 3:18 Aki hisz benne, az nem esik ítélet alá, de aki nem hisz, az már ítélet alá esett, mert nem hitt az Isten egyszülött Fia nevében.
Jn 3:19 Az ítélet pedig ez: a világosság a világba jött, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mivel cselekedeteik gonoszak voltak.
Jn 3:20 Mert mindaz, aki gonoszat tesz, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy el ne marasztalják a cselekedeteit;
Jn 3:21 de aki az igazságot cselekszi, a világosságra megy, hogy nyilvánosságra jussanak tettei, mert Istenben cselekedte azokat. Keresztelő János és Jézus
Jn 3:22 Ezek után Jézus Júdea földjére ment tanítványaival. Ott tartózkodott velük, és keresztelt.
Jn 3:23 János szintén keresztelt Enonban, Szálim közelében, mert ott sok víz volt. Az emberek odamentek és megkeresztelkedtek.
Jn 3:24 Akkor ugyanis János még nem volt börtönbe vetve.
Jn 3:25 Vita támadt tehát János tanítványai és egy zsidó között a tisztulás felől.
Jn 3:26 Odamentek Jánoshoz, és azt mondták neki: »Rabbi, az, aki veled volt a Jordánon túl, akiről tanúságot tettél, íme, ő is keresztel, és mindenki hozzá megy.«
Jn 3:27 János azt felelte: »Az ember semmit sem szerezhet, hacsak a mennyből nem adatott neki.
Jn 3:28 Ti magatok vagytok a tanúim, hogy azt mondtam: Nem én vagyok a Krisztus, hanem az vagyok, akit őelőtte küldtek.
Jn 3:29 Akié a menyasszony, az a vőlegény; a vőlegény barátja pedig, aki ott áll és hallja őt, ujjongva örül a vőlegény hangjának. Ez az örömöm most beteljesedett.
Jn 3:30 Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbednem.«
Jn 3:31 Aki felülről jön, fölötte van mindenkinek. Aki a földről való, az földi, és földi módon beszél. Aki a mennyből jön, feljebb való mindenkinél.
Jn 3:32 Arról tanúskodik, amit látott és hallott, de a tanúságát senki sem fogadja el.
Jn 3:33 Aki elfogadja tanúságát, az igazolja, hogy Isten igazmondó.
Jn 3:34 Mert akit Isten küldött, az az Isten igéit mondja, ő ugyanis a Lelket nem mértékkel adja.
Jn 3:35 Az Atya szereti a Fiút, és mindent az ő kezébe adott.
Jn 3:36 Aki a Fiúban hisz, annak örök élete van, aki pedig nem hisz a Fiúban, nem látja meg az életet, hanem Isten haragja marad rajta.
Jn 4:1 Amikor Jézus megtudta, hogy a farizeusok meghallották, hogy Jézus több tanítványt szerez és keresztel, mint János
Jn 4:2 - bár Jézus maga nem keresztelt, csak a tanítványai -,
Jn 4:3 elhagyta Júdeát, és ismét Galileába ment.
Jn 4:4 Át kellett mennie Szamarián.
Jn 4:5 Megérkezett tehát Szamaria egyik városába, amelyet Szikarnak neveznek, közel ahhoz a földdarabhoz, amelyet Jákob a fiának, Józsefnek adott.

Jn 4:6 Ott volt Jákob kútja. Jézus akkor elfáradva az úttól, azon nyomban leült a kútnál. Körülbelül a hatodik óra volt.
Jn 4:7 Odajött egy szamariai asszony, hogy vizet merítsen. Jézus azt mondta neki: »Adj innom!«
Jn 4:8 Tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy élelmet vegyenek.
Jn 4:9 A szamariai asszony erre azt mondta neki: »Zsidó létedre hogyan kérhetsz te inni tőlem, aki szamariai asszony vagyok?« Mert a zsidók nem érintkeznek a szamariaiakkal.
Jn 4:10 Jézus azt felelte: »Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki mondja neked: 'adj innom', talán te kérted volna őt, és ő élő vizet adott volna neked.«
Jn 4:11 Az asszony így szólt: »Uram, nincs is mivel merítened, a kút pedig mély; honnan vennéd hát az élő vizet?
Jn 4:12 Csak nem vagy nagyobb Jákob atyánknál, aki nekünk a kutat adta, amelyből ő maga, fiai és jószágai is ittak?«
Jn 4:13 Jézus azt felelte: »Mindaz, aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik,
Jn 4:14 de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé nem szomjazik meg, hanem a víz, amelyet adok neki, örök életre szökellő vízforrás lesz benne.«
Jn 4:15 Erre az asszony így szólt: »Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne szomjazzam, és ne járjak ide meríteni!«
Jn 4:16 Jézus ezt felelte neki: »Menj, hívd el a férjedet, és jöjj ide!«
Jn 4:17 Az asszony erre kijelentette: »Nincs férjem.« Jézus ezt válaszolta: »Jól mondtad: 'Nincs férjem'.
Jn 4:18 Mert öt férjed volt, és akid most van, az nem férjed. Ezt helyesen mondtad.«
Jn 4:19 Az asszony ekkor így szólt: »Uram, látom, hogy próféta vagy.
Jn 4:20 A mi atyáink ezen a hegyen imádták Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van a hely, ahol őt imádni kell.«
Jn 4:21 Jézus azt felelte neki: »Hidd el nekem, asszony, hogy eljön az óra, amikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem fogjátok imádni az Atyát.
Jn 4:22 Ti azt imádjátok, amit nem ismertek, mi azt imádjuk, amit ismerünk, mert az üdvösség a zsidóktól van.
Jn 4:23 De eljön az óra, és már itt is van, amikor az igazi imádók Lélekben és igazságban fogják imádni az Atyát, mert az Atya ilyen imádókat keres magának.
Jn 4:24 Az Isten lélek, és akik őt imádják, Lélekben és igazságban kell őt imádniuk.«
Jn 4:25 Az asszony erre megjegyezte: »Tudom, hogy eljön a Messiás, akit Krisztusnak neveznek, és amikor ő eljön, kijelent majd nekünk mindent.«
Jn 4:26 Jézus azt válaszolta neki: »Én vagyok az, aki veled beszélek.«
Jn 4:27 Ekkor odaérkeztek a tanítványai, és elcsodálkoztak, hogy asszonnyal beszélgetett. Mégsem kérdezte egyikük sem: »Mit akarsz, vagy mit beszélsz vele?«
Jn 4:28 Az asszony pedig otthagyta az edényét, elment a városba, és szólt az embereknek:
Jn 4:29 »Gyertek, lássátok azt az embert, aki elmondott nekem mindent, amit cselekedtem. Vajon nem ő a Krisztus?«
Jn 4:30 Azok erre kimentek a városból, és odamentek hozzá.
Jn 4:31 Eközben a tanítványok kérték őt: »Rabbi, egyél!«
Jn 4:32 Ő azt felelte nekik: »Van nekem ennivalóm, amiről ti nem tudtok.«
Jn 4:33 A tanítványok egymást kérdezgették: »Talán enni hozott neki valaki?«
Jn 4:34 Jézus pedig így folytatta: »Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki küldött engem, hogy elvégezzem az ő művét.
Jn 4:35 Ugye ti mondjátok: Még négy hónap, és elérkezik az aratás? Íme, mondom nektek: Emeljétek föl szemeteket, és nézzétek a szántóföldeket, mert megértek már az aratásra.
Jn 4:36 Az arató megkapja a jutalmát, és termést gyűjt az örök életre, hogy együtt örvendjen a vető az aratóval.
Jn 4:37 Mert abban igaza van a közmondásnak, hogy más az, aki vet, és más az, aki arat.
Jn 4:38 Elküldtelek titeket, hogy learassátok, amit nem ti munkáltatok. Mások fáradoztak, és ti azok munkájába álltatok be.«
Jn 4:39 Abból a városból a szamaritánusok közül sokan hittek benne az asszony szavára, aki bizonygatta: »Elmondott nekem mindent, amit cselekedtem.«
Jn 4:40 Amikor tehát a szamaritánusok odamentek hozzá, kérték őt, hogy maradjon náluk. Két napig ott is maradt.
Jn 4:41 Ekkor már sokkal többen hittek az ő tanítása miatt.
Jn 4:42 Az asszonynak pedig azt mondták: »Most már nem a te beszéded miatt hiszünk, hanem mert mi magunk hallottuk, és tudjuk, hogy ő valóban a világ Üdvözítője.«
Jn 4:43 Két nap múlva eltávozott onnan Galileába.
Jn 4:44 Jézus ugyan saját maga tanúsította, hogy a prófétának nincs becsülete a saját hazájában,
Jn 4:45 mégis, amikor Galileába érkezett, befogadták őt a galileaiak, mivel látták mindazt, amit Jeruzsálemben művelt az ünnepen, mert ők is fölmentek az ünnepre.
Jn 4:46 Ismét elment tehát a galileai Kánába, ahol a vizet borrá változtatta. Volt egy királyi tisztviselő, akinek a fia beteg volt Kafarnaumban.
Jn 4:47 Amikor meghallotta, hogy Jézus Júdeából Galileába érkezett, elment hozzá, és kérte őt, hogy jöjjön és gyógyítsa meg a fiát, mert az már a halálán volt.
Jn 4:48 Erre Jézus azt mondta neki: »Hacsak jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek!«
Jn 4:49 A királyi tisztviselő erre azt felelte: »Uram, gyere el, amíg meg nem hal a gyermekem!«
Jn 4:50 Jézus azt mondta neki: »Menj, a fiad él!« Hitt az ember a szónak, amit Jézus mondott neki, és elment.
Jn 4:51 Amint hazafelé tartott, már eléje jöttek a szolgái, és jelentették, hogy a fia él.
Jn 4:52 Megtudakolta tőlük, hogy melyik órában lett jobban. Azt felelték neki: »Tegnap a hetedik órában hagyta el őt a láz.«
Jn 4:53 Így megértette az apa, hogy ez éppen abban az órában történt, amikor Jézus azt mondta neki: »A fiad él.« És hitt ő és egész háza népe.
Jn 4:54 Ez már a második csodajel volt, amelyet Jézus művelt, amikor Júdeából Galileába ment.
Jn 5:1 Ezek után volt a zsidók ünnepe, és Jézus fölment Jeruzsálembe.

Jn 5:2 Van Jeruzsálemben a Juh-kapunál egy fürdő, amelyet héberül Betezdának neveznek, és öt oszlopcsarnoka van.
Jn 5:3 Ezekben feküdt a betegek, vakok, sánták, bénák sokasága.
Jn 5:4
Jn 5:5 Volt ott egy ember, aki már harmincnyolc esztendő óta beteg volt.
Jn 5:6 Mikor Jézus meglátta őt, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta van így, megkérdezte tőle: »Akarsz-e meggyógyulni?«
Jn 5:7 A beteg azt felelte: »Uram, nincs emberem, aki, amikor felkavarodik a víz, bevigyen engem a tóba. Mire pedig én odaérek, más megy be előttem.«
Jn 5:8 Jézus azt mondta neki: »Kelj föl, vedd ágyadat, és járj!«
Jn 5:9 Az ember azonnal meggyógyult, fogta az ágyát és járni kezdett. Azon a napon pedig szombat volt.
Jn 5:10 Ezért a zsidók azt mondták a meggyógyított embernek: »Szombat van, nem szabad az ágyadat vinned.«
Jn 5:11 Azt felelte nekik: »Aki meggyógyított engem, ő mondta nekem: 'Vedd ágyadat, és járj.'«
Jn 5:12 Erre megkérdezték tőle: »Ki az az ember, aki neked azt mondta: 'Vedd ágyadat és járj'?«
Jn 5:13 A meggyógyult azonban nem tudta, hogy ki volt az, mert Jézus eltávozott a helyszínen levő tömegből.
Jn 5:14 Később Jézus találkozott vele a templomban, és azt mondta neki: »Íme, meggyógyultál, többé már ne vétkezz, nehogy valami rosszabb történjék veled.«
Jn 5:15 Az ember elment, és megvitte a hírt a zsidóknak, hogy Jézus volt az, aki meggyógyította őt.
Jn 5:16 A zsidók pedig üldözni kezdték Jézust azért, mert ezeket szombaton tette.
Jn 5:17 Jézus azt felelte nekik: »Az én Atyám mindmáig munkálkodik, és én is munkálkodom.«
Jn 5:18 Ezért a zsidók még inkább életére törtek, mivel nemcsak megszegte a szombatot, hanem az Istent is Atyjának mondta, és egyenlővé tette magát az Istennel.
Jn 5:19 Jézus azt felelte nekik: »Bizony, bizony mondom nektek: A Fiú nem tehet magától semmit, hanem csak azt, amit lát, hogy az Atya cselekszik. Mert amiket ő tesz, azokat cselekszi ugyanúgy a Fiú is.
Jn 5:20 Az Atya ugyanis szereti a Fiút, és mindent megmutat neki, amit tesz. Ezeknél nagyobb dolgokat is mutat majd neki, hogy csodálkozzatok.
Jn 5:21 Mert amint az Atya feltámasztja a halottakat és életre kelti, úgy a Fiú is életre kelti, akiket akar.
Jn 5:22 Az Atya nem ítél meg senkit, az ítéletet egészen a Fiúnak adta át,
Jn 5:23 hogy mindenki tisztelje a Fiút, mint ahogy tisztelik az Atyát. Aki nem tiszteli a Fiút, az Atyát sem tiszteli, aki őt küldte.
Jn 5:24 Bizony, bizony mondom nektek: aki az én igémet hallgatja, és hisz annak, aki engem küldött, annak örök élete van, és nem ítéletre jut, hanem átment a halálból az életre.
Jn 5:25 Bizony, bizony mondom nektek: eljön az óra, és már itt is van, amikor a halottak meghallják az Isten Fiának szavát, és akik meghallották, élni fognak.
Jn 5:26 Mert amint az Atyának élete van önmagában, ugyanúgy megadta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában,
Jn 5:27 és hatalmat adott neki, hogy ítéletet tartson, mivel ő az Emberfia.
Jn 5:28 Ne csodálkozzatok ezen, mert eljön az óra, amikor mindnyájan, akik a sírokban vannak, meghallják az ő szavát,
Jn 5:29 és előjönnek: akik jót tettek, az élet feltámadására, akik pedig gonoszat tettek, az ítélet feltámadására.
Jn 5:30 Én nem tehetek magamtól semmit. Amint hallok, úgy ítélek, és ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki küldött engem.
Jn 5:31 Ha én tanúskodom magamról, tanúságom nem érvényes.
Jn 5:32 Más az, aki tanúskodik énrólam, és tudom, hogy igaz az a tanúság, amelyet rólam tesz.
Jn 5:33 Ti Jánost kérdeztétek, és ő tanúságot tett az igazságról.
Jn 5:34 Nekem azonban nincs szükségem emberek tanúságtételére, csak azért mondom ezeket, hogy üdvözüljetek.
Jn 5:35 Ő égő és világító lámpás volt, és ti egy ideig örvendezni akartatok az ő fényében.
Jn 5:36 Nekem nagyobb bizonyítékom van Jánosnál. A tettek, amelyeket az Atya bízott rám, hogy elvégezzek, azok a tettek, amelyeket én viszek végbe, tanúskodnak felőlem, hogy az Atya küldött engem.
Jn 5:37 Rólam az Atya tett tanúságot, aki küldött. Ti soha az ő hangját nem hallottátok, sem arcát nem láttátok,
Jn 5:38 és az ő igéje nem marad meg bennetek, mert nem hisztek annak, akit ő küldött.
Jn 5:39 Vizsgáljátok az Írásokat, hiszen azt gondoljátok, hogy azokban van örök élet számotokra. Éppen azok tesznek tanúságot rólam;
Jn 5:40 ti azonban nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.
Jn 5:41 Emberektől nem fogadok el dicsőséget.
Jn 5:42 Rólatok viszont tudom, hogy nincs bennetek Isten szeretete.
Jn 5:43 Én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtok el engem. Majd ha más jön a maga nevében, azt elfogadjátok.
Jn 5:44 Hogyan is tudnátok hinni ti, akik egymástól kaptok dicsőséget, de azt a dicsőséget, amely egyedül Istentől van, nem keresitek?
Jn 5:45 Ne gondoljátok, hogy én foglak vádolni titeket az Atyánál! Van, aki vádol benneteket: Mózes, akiben reménykedtek.
Jn 5:46 Mert ha Mózesnek hinnétek, talán nekem is hinnétek, mert ő énrólam írt.
Jn 5:47 Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, hogyan hisztek majd az én igéimnek?«
Jn 6:1 Mindezek után Jézus Galilea, azaz Tibériás tengerén túlra ment.
Jn 6:2 Nagy sokaság követte őt, mert látták a csodajeleket, amelyeket a betegeken művelt.
Jn 6:3 Jézus fölment a hegyre, és leült ott tanítványaival.
Jn 6:4 Közel volt a Húsvét, a zsidók ünnepe.
Jn 6:5 Amikor Jézus fölemelte szemét és látta, hogy nagy sokaság közeledik hozzá, megkérdezte Fülöptől: »Honnan veszünk kenyeret, hogy ehessenek?«
Jn 6:6 Ezt pedig azért mondta, hogy próbára tegye őt, mert ő maga tudta, mit akar tenni.
Jn 6:7 Fülöp azt felelte neki: »Kétszáz dénár árú kenyér sem elég nekik, hogy mindegyiknek csak valami kevés jusson.«

Jn 6:8 A tanítványok egyike, András, Simon Péter testvére így szólt:
Jn 6:9 »Van itt egy fiú, akinek van öt árpakenyere és két hala. De mi ez ennyinek?«
Jn 6:10 Jézus erre azt mondta: »Telepítsétek le az embereket!« Sok fű volt azon a helyen. Letelepedtek tehát; a férfiak szám szerint mintegy ötezren voltak.
Jn 6:11 Jézus pedig fogta a kenyereket, hálát adott, és szétosztotta a letelepülteknek. Ugyanígy a halakból is adott, amennyit akartak.
Jn 6:12 Miután jóllaktak, azt mondta tanítványainak: »Szedjétek föl a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne vesszen!«
Jn 6:13 Összeszedték tehát, és az öt árpakenyér darabjaiból, ami megmaradt az étkezők után, tizenkét kosarat töltöttek meg.
Jn 6:14 Az emberek pedig, látva a csodajelet, amelyet művelt, azt mondták: »Bizonyára ez az a próféta, aki eljön a világra!«
Jn 6:15 Amikor Jézus észrevette, hogy arra készülnek, hogy megragadják és királlyá tegyék, ismét visszavonult a hegyre, egészen egyedül.
Jn 6:16 Miután beesteledett, tanítványai lementek a tengerre.
Jn 6:17 Beszálltak a bárkába, és elindultak a tengeren túlra, Kafarnaumba. Besötétedett már, de Jézus még mindig nem ment oda hozzájuk.
Jn 6:18 Mivel nagy szél támadt, a tenger háborgott.
Jn 6:19 Amikor mintegy huszonöt vagy harminc stádiumnyira hajóztak, látták, hogy Jézus a tengeren járva a bárkához közeledik, és megrémültek.
Jn 6:20 Ő pedig így szólt hozzájuk: »Én vagyok, ne féljetek!«
Jn 6:21 Fel akarták őt venni a bárkába, de a bárka azonnal a parthoz érkezett, ahová tartottak.
Jn 6:22 Másnap a tömeg, amely a tengeren túl állt, észrevette, hogy csak egy bárka volt ott, és hogy Jézus nem szállt be tanítványaival a bárkába, a tanítványai egyedül távoztak el.
Jn 6:23 Jöttek viszont Tibériásból más bárkák annak a helynek a közelébe, ahol a kenyeret ették, miután az Úr hálát adott.
Jn 6:24 Amikor tehát a sokaság meglátta, hogy nincs ott sem Jézus, sem a tanítványai, beszálltak a bárkákba, és Jézust keresve Kafarnaumba mentek.
Jn 6:25 Amikor megtalálták őt a tengeren túl, azt mondták neki: »Rabbi, mikor jöttél ide?«
Jn 6:26 Jézus azt felelte: »Bizony, bizony mondom nektek: Kerestek engem, de nem azért, mert csodajeleket láttatok, hanem mert ettetek a kenyerekből és jóllaktatok.
Jn 6:27 Ne azért az eledelért fáradozzatok, amely veszendő, hanem azért az eledelért, amely megmarad az örök életre, amelyet majd az Emberfia ad nektek. Őt ugyanis az Atyaisten jelölte meg.«
Jn 6:28 Erre azt kérdezték tőle: »Mit tegyünk, hogy Isten tetteit cselekedjük?«
Jn 6:29 Jézus azt felelte: »Isten tette az, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.«
Jn 6:30 Erre megkérdezték tőle: »Milyen jelet viszel végbe, hogy lássuk és higgyünk neked? Mit cselekszel?
Jn 6:31 Atyáink mannát ettek a pusztában, amint írva van: 'A mennyből adott nekik kenyeret enni'«.
Jn 6:32 Jézus ezt válaszolta: »Bizony, bizony mondom nektek: Nem Mózes adott nektek mennyből való kenyeret, hanem az én Atyám adja nektek az igazi mennyből való kenyeret.
Jn 6:33 Mert az Isten kenyere az, amely a mennyből szállott le, és életet ad a világnak.«
Jn 6:34 Ekkor azt mondták neki: »Uram, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret!«
Jn 6:35 Jézus azt felelte nekik: »Én vagyok az élet kenyere. Aki hozzám jön, nem fog éhezni, és aki bennem hisz, sohasem szomjazik meg.
Jn 6:36 De mondtam nektek, hogy bár láttatok engem, mégsem hisztek.
Jn 6:37 Mindenki, akit nekem ad az Atya, hozzám jön, és aki hozzám jön, nem utasítom el,
Jn 6:38 mert nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem annak akaratát, aki küldött engem.
Jn 6:39 Annak, aki küldött engem, az az akarata, hogy el ne veszítsek semmit abból, amit nekem adott, hanem föltámasszam azt az utolsó napon.
Jn 6:40 Mert Atyám akarata az, hogy mindenkinek, aki látja a Fiút és hisz benne, örök élete legyen; és én feltámasztom őt az utolsó napon.«
Jn 6:41 A zsidók ekkor zúgolódni kezdtek ellene, mivel azt mondta: »Én vagyok a kenyér, aki a mennyből szálltam alá«,
Jn 6:42 és azt mondták: »Nem Jézus ez, József fia, akinek ismerjük apját és anyját? Hogyan mondja most: 'A mennyből szálltam alá'?«
Jn 6:43 Jézus azt válaszolta nekik: »Ne zúgolódjatok egymás közt!
Jn 6:44 Senki sem jöhet hozzám, hacsak az Atya, aki engem küldött, nem vonzza; és én feltámasztom őt az utolsó napon.
Jn 6:45 Meg van írva a prófétáknál: 'Mindnyájan Isten tanítványai lesznek'. Mindaz, aki az Atyát hallgatta és elfogadta tanítását, hozzám jön.
Jn 6:46 Nem mintha az Atyát látta volna valaki: csak az látta az Atyát, aki Istentől való.
Jn 6:47 Bizony, bizony mondom nektek: Aki hisz, annak örök élete van.
Jn 6:48 Én vagyok az élet kenyere.
Jn 6:49 Atyáitok mannát ettek a pusztában és meghaltak.
Jn 6:50 Ez a mennyből alászállott kenyér, hogy aki ebből eszik, ne haljon meg.
Jn 6:51 Én vagyok az élő kenyér, amely a mennyből szállt alá. Ha valaki ebből a kenyérből eszik, örökké él. A kenyér pedig, amelyet majd én adok, az én testem a világ életéért.
Jn 6:52 Vitatkozni kezdtek erre a zsidók egymás közt, és ezt kérdezték: »Hogyan adhatja ez testét eledelül nekünk?«
Jn 6:53 Jézus azt felelte nekik: »Bizony, bizony mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok az ő vérét, nem lesz élet tibennetek.

Jn 6:54 Aki eszi az én testemet, és issza az én véremet, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon.
Jn 6:55 Mert az én testem valóságos étel, és az én vérem valóságos ital.
Jn 6:56 Aki eszi az én testemet, és issza az én véremet, az bennem marad, és én őbenne.
Jn 6:57 Amint engem küldött az élő Atya, és én az Atya által élek, úgy aki engem eszik, az is általam él.
Jn 6:58 Ez az a kenyér, amely a mennyből szállt alá. Nem olyan, mint amit az atyák ettek és meghaltak; aki ezt a kenyeret eszi, örökké élni fog.
Jn 6:59 Ezeket mondta Kafarnaumban, amikor a zsinagógában tanított.
Jn 6:60 Amikor ezt meghallották, a tanítványai közül sokan azt mondták: »Kemény beszéd ez! Ki hallgathatja ezt?«
Jn 6:61 Jézus tudta magában, hogy tanítványai emiatt zúgolódnak, ezért azt mondta nekik: »Megbotránkoztat ez titeket?
Jn 6:62 Hát ha majd látjátok az Emberfiát fölmenni oda, ahol azelőtt volt?
Jn 6:63 A Lélek az, ami éltet, a test nem használ semmit. Az igék, amelyeket én mondtam nektek, Lélek és élet.
Jn 6:64 De vannak közületek egyesek, akik nem hisznek.« Mert Jézus kezdettől fogva tudta, hogy kik azok, akik nem hisznek, és hogy ki fogja őt elárulni.
Jn 6:65 Majd hozzátette: »Ezért mondtam nektek: Senki nem jöhet hozzám, hacsak az Atya meg nem adja neki.«
Jn 6:66 Ettől fogva a tanítványai közül sokan visszahúzódtak, és már nem jártak vele.
Jn 6:67 Jézus azért így szólt a tizenkettőhöz: »Talán ti is el akartok menni?«
Jn 6:68 Simon Péter azt felelte: »Uram, kihez mennénk? Az örök élet igéi a tieid.
Jn 6:69 Mi hittünk, és megismertük, hogy te vagy az Isten Szentje.«
Jn 6:70 Jézus azt felelte nekik: »Nem tizenkettőt választottam ki közületek? Egy közületek mégis ördög.«
Jn 6:71 Ezt pedig Júdásra, az iskarióti Simon fiára értette, mert ez árulója lett, egy a tizenkettő közül.
Jn 7:1 Ezek után Jézus bejárta Galileát. Nem akart ugyanis Júdeába menni, mert a zsidók halálra keresték.
Jn 7:2 Közel volt a zsidók ünnepe, a sátoros ünnep.
Jn 7:3 Testvérei ekkor azt mondták neki: »Menj el innen, eredj Júdeába, hogy tanítványaid is lássák tetteidet, amelyeket művelsz!
Jn 7:4 Hiszen senki sem cselekszik titokban, aki nyilvánosságra akar jutni. Ha ezeket teszed, mutasd meg magad a világnak!«
Jn 7:5 Mert még testvérei sem hittek benne.
Jn 7:6 Jézus azt felelte nekik: »Az én időm még nincs itt, de számotokra az idő mindenkor alkalmas.
Jn 7:7 Titeket nem gyűlölhet a világ, de engem gyűlöl, mert én tanúskodom arról, hogy a tettei gonoszak.
Jn 7:8 Ti csak menjetek fel az ünnepre, én nem megyek fel erre az ünnepre, mert az én időm még nem telt be.«
Jn 7:9 Ezeket mondta, és ő maga Galileában maradt.
Jn 7:10 Amikor azonban testvérei felmentek az ünnepre, ő is felment, de nem nyilvánosan, hanem mintegy titokban.
Jn 7:11 A zsidók keresték őt az ünnepen, és azt kérdezték: »Hol van ő?«
Jn 7:12 A nép között sok mindent beszéltek róla. Egyesek azt mondták: »Jó ember az!« Mások ellenben: »Nem, hanem félrevezeti a népet.«
Jn 7:13 Mindamellett senki sem beszélt róla nyíltan a zsidóktól való félelem miatt.
Jn 7:14 Mikor már az ünnep közepe volt, Jézus fölment a templomba és tanított.
Jn 7:15 A zsidók csodálkoztak, s ezt mondták: »Honnan ismeri ez az Írásokat, holott nem tanulta?«
Jn 7:16 Jézus azt felelte nekik: »Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki engem küldött.
Jn 7:17 Ha valaki kész az ő akaratát megtenni, felismeri a tanításról, hogy az az Istentől való-e, vagy én magamtól szólok-e.
Jn 7:18 Aki önmagától beszél, az a maga dicsőségét keresi, aki pedig küldőjének dicsőségét keresi, az igazmondó, és nincs benne hamisság.
Jn 7:19 Nem Mózes adta nektek a törvényt? És senki közületek nem cselekszi a törvényt. Miért akartok engem megölni?«
Jn 7:20 A nép azt felelte: »Ördögöd van! Ki akar téged megölni?«
Jn 7:21 Jézus azt mondta nekik: »Egyetlen dolgot tettem, és mindnyájan megütköztök.
Jn 7:22 A körülmetélést Mózes adta nektek - bár az nem is Mózestől való, hanem az atyáktól -, és szombaton körülmetélitek az embert.
Jn 7:23 Ha valaki körülmetélkedhet szombaton anélkül, hogy Mózes törvényén csorba esnék, miért acsarkodtok rám azért, hogy az egész embert meggyógyítottam szombaton?
Jn 7:24 Ne ítéljetek a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéljetek!«
Jn 7:25 A jeruzsálemiek közül egyesek azt mondták: »Nem ő az, akit halálra keresnek?
Jn 7:26 Íme, nyilvánosan beszél, és semmit sem mondanak neki. Talán a főemberek valóban fölismerték, hogy ő a Krisztus?
Jn 7:27 Róla azonban tudjuk, hogy honnan való, a Krisztust pedig, amikor eljön, senki sem tudja, honnan van.«
Jn 7:28 Akkor Jézus, aki a templomban tanított, így kiáltott fel: »Ismertek engem is, és azt is tudjátok, hogy honnan való vagyok. Márpedig én nem magamtól jöttem, hanem az küldött engem, aki Igaz, akit ti nem ismertek.
Jn 7:29 Én ismerem őt, mert tőle vagyok, és ő küldött engem.«
Jn 7:30 Ekkor szerették volna elfogni, de senki sem emelte rá kezét, mert még nem jött el az ő órája.
Jn 7:31 A népből azonban sokan hittek benne és azt mondták: »A Krisztus, amikor eljön, vajon több csodajelet fog-e tenni, mint amit ő tett?«
Jn 7:32 Meghallották a farizeusok, hogy a nép ilyeneket suttog felőle, ezért a főpapok és a farizeusok szolgákat küldtek, hogy elfogják őt.
Jn 7:33 Akkor Jézus így szólt: »Még egy kevés ideig veletek vagyok, aztán elmegyek ahhoz, aki küldött engem.
Jn 7:34 Keresni fogtok engem, de nem találtok, és ahol én vagyok, oda ti nem jöhettek.«
Jn 7:35 A zsidók ezért azt mondták egymás közt: »Hová akar ez menni, hogy nem találjuk őt? Csak nem akar a görögök közé a szórványba menni és a görögöket tanítani?

Jn 7:36 Miféle beszéd ez, amelyet mondott: 'Keresni fogtok engem, de nem találtok, és ahol én vagyok, oda ti nem jöhettek'?«
Jn 7:37 Az ünnep utolsó, nagy napján Jézus megállt és felkiáltott: »Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyon mindenki,
Jn 7:38 aki hisz bennem. Amint az Írás mondja: élővíz folyói fakadnak majd belőle.«
Jn 7:39 Ezt a Lélekről mondta, amelyet a benne hívők meg fognak kapni. A Lélek ugyanis még nem volt megadva, mert Jézus még nem dicsőült meg.
Jn 7:40 Akik a népből ezeket a szavakat hallották, azt mondták: »Ez valóban a próféta!«
Jn 7:41 Mások így szóltak: »Ez a Krisztus!« Némelyek pedig megjegyezték: »Csak nem Galileából jön a Krisztus?
Jn 7:42 Nem ezt mondta az Írás: 'Dávid utódaiból és Betlehem helységből jön a Krisztus, ahonnan Dávid származott?'«
Jn 7:43 És a sokaságban szakadás támadt miatta.
Jn 7:44 Közülük egyesek el akarták őt fogni, de senki sem emelt rá kezet.
Jn 7:45 A szolgák visszamentek a főpapokhoz és a farizeusokhoz. Azok azt mondták nekik: »Miért nem hoztátok el?«
Jn 7:46 A szolgák azt felelték: »Soha ember így nem beszélt!«
Jn 7:47 Erre a farizeusok így válaszoltak: »Talán bizony titeket is félrevezetett?
Jn 7:48 Vajon a főemberek vagy a farizeusok közül hitt-e valaki benne?
Jn 7:49 De ez a népség, amely nem ismeri a törvényt, átkozott.«
Jn 7:50 Erre Nikodémus, aki korábban nála járt, és közülük való volt, azt mondta nekik:
Jn 7:51 »Vajon a mi törvényünk elítéli-e az embert, mielőtt kihallgatták volna őt, és meg nem tudták, mit cselekedett?«
Jn 7:52 Azok azt felelték neki: »Csak nem vagy te is galileai? Nézz utána és lásd be, hogy Galileából nem támad próféta!«
Jn 7:53 Azután mindegyikük visszatért saját házába.
Jn 8:1 Jézus pedig kiment az Olajfák hegyére.
Jn 8:2 Korán reggel ismét megjelent a templomban, ahol az egész nép köréje sereglett. Leült, és tanította őket.
Jn 8:3 Az írástudók és a farizeusok odavittek hozzá egy asszonyt, akit házasságtörésen értek. Középre állították,
Jn 8:4 és azt mondták Jézusnak: »Mester! Ezt az asszonyt házasságtörésen kapták.
Jn 8:5 Mózes a törvényben azt parancsolta nekünk, hogy az ilyeneket meg kell kövezni. Te ugyan mit mondasz?«
Jn 8:6 Ezt azért mondták, hogy próbára tegyék, és hogy bevádolhassák. Jézus azonban lehajolt, és ujjával írt a földre.
Jn 8:7 Amikor azok tovább faggatták őt, fölegyenesedett, és azt mondta nekik: »Aki közületek bűn nélkül van, az vessen rá először követ.«
Jn 8:8 Aztán újra lehajolt, és írt a földre.
Jn 8:9 Azok pedig ennek hallatára egymás után elmentek, kezdve a véneken, s ő egyedül maradt a középen álló asszonnyal.
Jn 8:10 Jézus fölegyenesedett, és azt mondta neki: »Asszony, hol vannak ők? Senki sem ítélt el téged?«
Jn 8:11 Az erre így szólt: »Senki, Uram!« Jézus ekkor azt mondta neki: »Én sem ítéllek el. Menj, és többé már ne vétkezzél!«
Jn 8:12 Jézus ismét megszólalt, és azt mondta nekik: »Én vagyok a világ világossága. Aki követ engem, nem jár sötétben, hanem övé lesz az élet világossága.«
Jn 8:13 Erre a farizeusok azt mondták neki: »Te önmagadról teszel tanúságot, tanúságtételed tehát nem igaz.«
Jn 8:14 Jézus azt felelte nekik: »Ha én önmagamról teszek is tanúságot, igaz az én tanúságom, mert tudom, hogy honnan jöttem, és hová megyek. Ti azonban nem tudjátok, hogy honnan jövök vagy hová megyek.
Jn 8:15 Ti test szerint ítéltek, én viszont nem ítélek meg senkit.
Jn 8:16 Ha pedig ítélek, igaz az én ítéletem, mert nem vagyok egyedül, hanem én, és az, aki küldött engem, az Atya.
Jn 8:17 Márpedig a ti törvényetekben is meg van írva, hogy két ember tanúságtétele igaz.
Jn 8:18 Én vagyok az, aki tanúságot teszek magamról, és tanúságot tesz rólam az is, aki engem küldött, az Atya.«
Jn 8:19 Erre megkérdezték: »Hol van a te Atyád?« Jézus azt felelte: »Sem engem nem ismertek, sem Atyámat. Ha engem ismernétek, talán Atyámat is ismernétek.«
Jn 8:20 Ezeket a szavakat mondta a kincstárban, amikor a templomban tanított. Senki sem fogta el őt, mert még nem jött el az ő órája.
Jn 8:21 Majd ismét szólt hozzájuk: »Elmegyek, és keresni fogtok, de meghaltok bűnötökben. Ahová én megyek, oda ti nem jöhettek.«
Jn 8:22 A zsidók erre azt mondták: »Csak nem öli meg magát, s azért mondja: 'Ahová én megyek, oda ti nem jöhettek'?«
Jn 8:23 Ő azt felelte nekik: »Ti innen alulról vagytok, én meg felülről vagyok. Ti ebből a világból vagytok, én azonban nem vagyok ebből a világból.
Jn 8:24 Azért mondtam nektek, hogy meghaltok bűneitekben. Mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok bűneitekben.«
Jn 8:25 Erre azt kérdezték: »Ki vagy te?« Jézus azt felelte: »Az, amit mindig is mondtam nektek.
Jn 8:26 Sokat kellene még rólatok mondanom és ítélkeznem, de aki küldött engem, igazmondó, és én azt mondom el a világnak, amit tőle hallottam.«
Jn 8:27 Azok nem értették meg, hogy az Atyáról beszélt nekik.
Jn 8:28 Ezért Jézus így szólt: »Amikor fölemelitek az Emberfiát, akkor megtudjátok majd, hogy én vagyok, és semmit sem teszek magamtól, hanem úgy mondom ezeket, amint az Atya tanított engem.
Jn 8:29 És aki küldött engem, velem van, nem hagyott magamra, mert mindenkor azt teszem, ami kedves neki.«
Jn 8:30 Mikor ezeket mondta, sokan hittek benne.
Jn 8:31 Azoknak a zsidóknak, akik hittek neki, Jézus azt mondta: »Ha megmaradtok tanításomban, valóban tanítványaim vagytok,
Jn 8:32 megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.«

Jn 8:33 Azok azt felelték neki: »Ábrahám utódai vagyunk, és soha senkinek nem szolgáltunk. Hogyan mondod hát te, hogy 'szabadok lesztek'?«
Jn 8:34 Jézus így szólt: »Bizony, bizony mondom nektek: Mindaz, aki bűnt cselekszik, szolga.
Jn 8:35 De a szolga nem marad örökre a házban, csak a fiú marad ott mindörökké.
Jn 8:36 Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.
Jn 8:37 Tudom, hogy Ábrahám utódai vagytok, de meg akartok engem ölni, mert a tanításom nem hatol belétek.
Jn 8:38 Én azt mondom, amit az Atyánál láttam, és ti is azt teszitek, amit atyátoktól hallottatok.«
Jn 8:39 Azt felelték neki: »A mi atyánk Ábrahám!« Jézus azt mondta nekik: »Ha Ábrahám fiai lennétek, Ábrahám tetteit cselekednétek.
Jn 8:40 De most meg akartok ölni engem, azt az embert, aki nektek azt az igazságot mondtam, amelyet az Istentől hallottam; ezt Ábrahám nem tette.
Jn 8:41 Ti a ti atyátok tetteit cselekszitek.« Erre azt mondták neki: »Mi nem paráznaságból születtünk. Egy Atyánk van, az Isten!«
Jn 8:42 Jézus így szólt hozzájuk: »Ha Isten volna az Atyátok, szeretnétek engem, mert én Istentől származtam és jöttem. Hiszen nem magamtól jöttem, hanem ő küldött engem.
Jn 8:43 Miért nem értitek a beszédemet? Mert nem tudjátok hallgatni az igémet.
Jn 8:44 Ti az ördög-atyától vagytok, és atyátok kívánságait akarjátok cselekedni. Ő gyilkos volt kezdet óta és az igazságban meg nem állt, mert nincs benne igazság. Amikor hazugságot szól, magától beszél, mert hazug, és a hazugság atyja.
Jn 8:45 Én azonban az igazságot mondom, ezért nem hisztek nekem.
Jn 8:46 Ki vádolhat engem közületek bűnnel? Ha igazságot mondok nektek, miért nem hisztek nekem?
Jn 8:47 Aki Istentől van, Isten igéit hallgatja. Ti azért nem hallgatjátok, mert nem vagytok Istentől.«
Jn 8:48 A zsidók azt felelték: »Vajon nem helyesen mondjuk, hogy szamaritánus vagy és ördögöd van?«
Jn 8:49 Jézus azt felelte: »Nincs nekem ördögöm, csak tisztelem Atyámat, és ti gyalázattal illettek engem.
Jn 8:50 Én azonban nem keresem a magam dicsőségét; van, aki keresi azt, és ítéletet mond.
Jn 8:51 Bizony, bizony mondom nektek: Aki tanításomat megtartja, halált nem lát sohasem.«
Jn 8:52 Azt mondták erre a zsidók: »Most ismertük meg, hogy ördögöd van. Ábrahám meghalt, a próféták is, és te azt mondod: 'Ha valaki a tanításomat megtartja, nem ízleli meg a halált sohasem.'
Jn 8:53 Nagyobb vagy talán Ábrahám atyánknál, aki meghalt? A próféták is meghaltak. Mivé teszed magad?«
Jn 8:54 Jézus azt felelte: »Ha én dicsőítem magamat, az én dicsőségem semmi. Atyám az, aki megdicsőít engem, akiről ti azt mondjátok: 'Istenünk',
Jn 8:55 pedig nem ismeritek őt. Én azonban ismerem. Ha azt mondanám, hogy nem ismerem őt, hozzátok hasonló hazug lennék. De én ismerem őt, és a tanítását megtartom.
Jn 8:56 Ábrahám, a ti atyátok, ujjongott, hogy láthatja az én napomat. Látta, és örvendezett.«
Jn 8:57 A zsidók erre azt mondták neki: »Még ötven esztendős sem vagy, és láttad Ábrahámot?«
Jn 8:58 Jézus azt felelte nekik: »Bizony, bizony mondom nektek: Mielőtt Ábrahám lett volna, én vagyok.«
Jn 8:59 Ekkor köveket ragadtak, hogy megkövezzék. De Jézus elrejtőzött, és kiment a templomból.
Jn 9:1 Amikor továbbment, látott egy vakon született embert.
Jn 9:2 Tanítványai megkérdezték őt: »Mester, ki vétkezett, ő vagy a szülei, hogy vakon született?«
Jn 9:3 Jézus azt felelte: »Sem ő nem vétkezett, sem a szülei, hanem Isten tetteinek kell megnyilvánulniuk benne.
Jn 9:4 Nekünk annak tetteit kell cselekednünk, aki engem küldött, míg nappal van. Eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat.
Jn 9:5 Amíg a világban vagyok, világossága vagyok a világnak.«
Jn 9:6 Miután ezeket mondta, földre köpött, sarat csinált a nyálból, a sarat a vak szemére kente,
Jn 9:7 és azt mondta neki: »Eredj, mosakodj meg a Síloe tavában!« Ez küldöttet jelent. Elment tehát, megmosdott, és ép szemmel tért vissza.
Jn 9:8 Ezért a szomszédok és akik azelőtt látták őt mint koldust, azt kérdezték: »Nem ő az, aki itt ült és koldult?« Egyesek azt mondták: »Ő az.«
Jn 9:9 Mások így szóltak: »Nem, csak hasonlít rá.« Ő azonban kijelentette: »Én vagyok az.«
Jn 9:10 Erre megkérdezték tőle: »Hogyan nyíltak meg a szemeid?«
Jn 9:11 Azt felelte: »Az az ember, akit Jézusnak hívnak, sarat csinált, megkente a szemeimet, és azt mondta nekem: 'Menj a Síloe tavához, és mosakodj meg.' Elmentem tehát, megmosdottam, és látok.«
Jn 9:12 Azok megkérdezték tőle: »Hol van ő?« Ő azt felelte: »Nem tudom.«
Jn 9:13 Ekkor elvitték a farizeusokhoz azt, aki előbb vak volt.
Jn 9:14 Azon a napon pedig, amikor Jézus a sarat csinálta és megnyitotta szemeit, szombat volt.
Jn 9:15 Ismét megkérdezték tehát tőle a farizeusok is, hogy hogyan nyerte vissza a szeme világát. Ő azt felelte: »Sarat tett a szemeimre, megmosdottam, és látok.«
Jn 9:16 Azt mondták erre néhányan a farizeusok közül: »Nem Istentől való ez az ember, aki a szombatot nem tartja meg!« Mások azt mondták: »Hogyan cselekedhet bűnös ember ilyen csodajeleket?« És szakadás támadt köztük.
Jn 9:17 Erre ismét megkérdezték a vaktól: »Te mit gondolsz róla, hisz megnyitotta szemeidet?« Ő pedig azt felelte: »Próféta!«
Jn 9:18 A zsidók azonban nem hitték el róla, hogy vak volt, és visszatért a látása, amíg elő nem hívták a most már ép szemű ember szüleit.
Jn 9:19 Megkérdezték őket: »A ti fiatok ez, s azt mondjátok róla, hogy vakon született? Most hogyan lát tehát?«
Jn 9:20 A szülei azt felelték: »Azt tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született.
Jn 9:21 De hogy most miképpen lát, nem tudjuk, és hogy ki nyitotta meg szemét, azt sem tudjuk. Kérdezzétek őt, megvan a kora, majd ő beszél magáról.«

Jn 9:22 Ezt azért mondták a szülei, mert féltek a zsidóktól, mivel már elhatározták a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, ki kell zárni a zsinagógából.
Jn 9:23 Ezért mondták a szülei: »Megvan a kora, őt kérdezzétek.«
Jn 9:24 Másodszor is előhívták tehát az embert, aki vak volt, és azt mondták neki: »Adj dicsőséget Istennek! Mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.«
Jn 9:25 Ő azt felelte: »Hogy bűnös-e, nem tudom. Egyet tudok: hogy vak voltam, és most látok.«
Jn 9:26 Erre megkérdezték tőle: »Mit csinált veled? Hogyan nyitotta meg a szemedet?«
Jn 9:27 Az azt felelte nekik: »Megmondtam már nektek, de nem hallgattátok meg. Miért akarjátok újra hallani? Csak nem akartok ti is a tanítványai lenni?«
Jn 9:28 Erre megátkozták őt, és azt mondták: »Te vagy az ő tanítványa, mi Mózes tanítványai vagyunk.
Jn 9:29 Mi tudjuk, hogy Mózeshez szólt az Isten, ezt pedig nem tudjuk, honnan van.«
Jn 9:30 Az ember erre azt felelte: »Éppen az a csodálatos, hogy ti nem tudjátok, honnan való, nekem pedig megnyitotta a szemeimet.
Jn 9:31 Tudjuk, hogy Isten a bűnösöket nem hallgatja meg, de aki istenfélő, és megteszi az ő akaratát, azt meghallgatja.
Jn 9:32 Mióta a világ áll, soha nem lehetett hallani, hogy valaki megnyitotta volna egy vakon született szemeit.
Jn 9:33 Ha ő nem Istentől való volna, nem tehetett volna semmit.«
Jn 9:34 Azok azt felelték neki: »Mindenestől bűnben születettél, és te oktatsz minket?« És kidobták őt.
Jn 9:35 Jézus meghallotta, hogy kidobták, és amikor találkozott vele, megkérdezte tőle: »Hiszel-e az Emberfiában?«
Jn 9:36 Az így felelt: »Ki az, Uram, hogy higgyek benne?«
Jn 9:37 Jézus azt mondta neki: »Hiszen láttad őt: ő az, aki veled beszél.«
Jn 9:38 Erre az így szólt: »Hiszek Uram!« És leborult előtte.
Jn 9:39 Akkor Jézus ezt mondta: »Ítélkezni jöttem erre a világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakká legyenek.«
Jn 9:40 A farizeusok közül, akik vele voltak, néhányan hallották ezt, és azt mondták neki: »Csak nem vagyunk mi is vakok?«
Jn 9:41 Jézus ezt válaszolta: »Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök. Ti azonban azt mondjátok most: 'Látunk.' Ezért megmarad a bűnötök.«
Jn 10:1 »Bizony, bizony mondom nektek: Aki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem máshol oson be, az tolvaj és rabló.
Jn 10:2 Aki pedig az ajtón megy be, az a juhok pásztora.
Jn 10:3 Ennek ajtót nyit a kapus, a juhok pedig hallgatnak a szavára. Juhait a nevükön szólítja, és kivezeti őket.
Jn 10:4 Miután valamennyi sajátját kiengedi, előttük megy, a juhok pedig követik őt, mert ismerik a hangját.
Jn 10:5 Idegen után pedig nem mennek, hanem elfutnak tőle, mert az idegennek a hangját nem ismerik.«
Jn 10:6 Ezt a példabeszédet mondta nekik Jézus, de ők nem értették, mit mondott.
Jn 10:7 Jézus ekkor ismét szólt: »Bizony, bizony mondom nektek: Én vagyok a juhok ajtaja.
Jn 10:8 Mindnyájan, akik előttem jöttek, tolvajok és rablók, s a juhok nem is hallgattak rájuk.
Jn 10:9 Én vagyok az ajtó: aki rajtam keresztül megy be, üdvözül, bejár és kijár, és legelőre talál.
Jn 10:10 A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson. Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bőségben legyen.
Jn 10:11 Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért.
Jn 10:12 A béres azonban, aki nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, amikor látja, hogy jön a farkas, elhagyja a juhokat és elfut - a farkas pedig elragadja és szétszéleszti azokat -,
Jn 10:13 mert béres, és nem törődik a juhokkal.
Jn 10:14 Én vagyok a jó pásztor: ismerem enyéimet, és enyéim ismernek engem,
Jn 10:15 amint engem ismer az Atya, és én is ismerem az Atyát; és én életemet adom a juhokért.
Jn 10:16 Más juhaim is vannak, amelyek nem ebből az akolból valók. Azokat is vezetnem kell. Hallgatni fognak szavamra, és egy akol lesz, és egy pásztor.
Jn 10:17 Azért szeret engem az Atya, mert odaadom az életemet, hogy ismét visszavegyem azt.
Jn 10:18 Senki sem veszi el tőlem: én adom oda magamtól. Hatalmam van odaadni, és hatalmam van újra visszavenni. Ezt a parancsot kaptam Atyámtól.«
Jn 10:19 Ismét szakadás lett a zsidók között emiatt a beszéd miatt.
Jn 10:20 Sokan közülük azt mondták ugyanis: »Ördöge van, és megháborodott! Minek hallgatjátok?«
Jn 10:21 Mások azt mondták: »Ezek nem egy ördöngösnek a szavai. Vajon az ördög megnyithatja-e a vakok szemeit?«
Jn 10:22 Jeruzsálemben elérkezett a templomszentelés ünnepe. Tél volt.
Jn 10:23 Jézus a templomban járt, Salamon tornácában.
Jn 10:24 A zsidók körülvették őt, és azt mondták neki: »Meddig tartasz még bizonytalanságban minket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyíltan!«
Jn 10:25 Jézus azt felelte nekik: »Mondtam nektek, de nem hiszitek. Tanúskodnak rólam a tettek, amelyeket Atyám nevében művelek,
Jn 10:26 de ti nem hisztek, mert nem vagytok az én juhaim közül valók.
Jn 10:27 Az én juhaim hallgatnak szavamra; én ismerem őket, ők pedig követnek engem,
Jn 10:28 és én örök életet adok nekik. Nem vesznek el soha, és senki sem ragadja el őket a kezemből.
Jn 10:29 Amit Atyám nekem adott, az mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki az Atya kezéből.
Jn 10:30 Én és az Atya egy vagyunk.«
Jn 10:31 Erre a zsidók ismét köveket ragadtak, hogy megkövezzék.
Jn 10:32 Jézus azt mondta nekik: »Sok jótettet mutattam nektek az Atyától, azok közül melyik tettért köveztek meg?«
Jn 10:33 A zsidók azt felelték: »Jótettért nem kövezünk meg téged, hanem a káromlásért, mivel ember létedre Istenné teszed magadat.«

Jn 10:34 Jézus azt felelte nekik: »Vajon a ti törvényetekben nincs megírva: 'Én azt mondtam: Ti istenek vagytok'?
Jn 10:35 Ha azokat mondta isteneknek, akikhez az Isten igéje szólt - márpedig az Írás érvényét nem veszti -,
Jn 10:36 miképp mondhatjátok arról, akit az Atya megszentelt és a világra küldött: 'Káromkodsz!', mivel azt mondtam: Isten Fia vagyok?
Jn 10:37 Ha nem cselekszem Atyám tetteit, ne higgyetek nekem,
Jn 10:38 de ha cselekszem, akkor, ha nekem nem is hisztek, higgyetek a tetteknek, hogy megtudjátok és belássátok, hogy az Atya énbennem van, és én az Atyában.«
Jn 10:39 Erre ismét el akarták őt fogni, de kisiklott a kezük közül.
Jn 10:40 Ezután ismét eltávozott a Jordánon túlra, arra a helyre, ahol János először keresztelt, és ott maradt.
Jn 10:41 Sokan jöttek hozzá, és azt mondták: »János ugyan semmi csodajelet sem cselekedett, de mindaz, amit János róla mondott, igaz volt.
Jn 10:42 És ott sokan hittek benne.
Jn 11:1 Volt egy Lázár nevű beteg Betániában, Máriának és nővérének, Mártának a falujában.
Jn 11:2 Mária volt az, aki megkente az Urat kenettel, és lábát hajával törölgette. Az ő testvére, Lázár volt beteg.
Jn 11:3 A nővérek üzentek érte: »Uram, íme, akit szeretsz, beteg.«
Jn 11:4 Amikor Jézus meghallotta ezt, így szólt: »Ez a betegség nem válik halálára, hanem Isten dicsőségére, hogy megdicsőüljön általa az Isten Fia.«
Jn 11:5 Jézus szerette Mártát, meg a nővérét, és Lázárt.
Jn 11:6 Mikor tehát meghallotta, hogy beteg, két napig még azon a helyen maradt, ahol volt,
Jn 11:7 azután így szólt a tanítványokhoz: »Menjünk ismét Júdeába.«
Jn 11:8 A tanítványok azt mondták neki: »Rabbi, most akartak a zsidók megkövezni, és ismét odamégy?«
Jn 11:9 Jézus azt felelte: »Nem tizenkét órája van a nappalnak? Aki nappal jár, nem botlik meg, mert látja ennek a világnak a világosságát.
Jn 11:10 Aki pedig éjjel jár, megbotlik, mert nincs benne világosság.«
Jn 11:11 Ezt mondta, azután így szólt hozzájuk: »A barátunk, Lázár elaludt, de megyek, hogy felkeltsem őt az álomból.«
Jn 11:12 A tanítványok erre azt mondták: »Uram, ha alszik, meg fog gyógyulni.«
Jn 11:13 Jézus azonban a haláláról szólt, azok pedig azt gondolták, hogy az álom nyugalmáról beszél.
Jn 11:14 Ezért Jézus nyíltan megmondta nekik: »Lázár meghalt,
Jn 11:15 és örülök miattatok, hogy nem voltam ott, hogy majd higgyetek. De menjünk hozzá!«
Jn 11:16 Tamás, akit Ikernek neveznek, így szólt a többi tanítványhoz: »Menjünk mi is, és haljunk meg vele együtt!«
Jn 11:17 Amikor Jézus megérkezett, úgy találta, hogy Lázár már négy napja a sírban van.
Jn 11:18 Betánia pedig Jeruzsálem közelében volt, mintegy tizenöt stádiumnyira.
Jn 11:19 Ezért a zsidók közül sokan elmentek Mártához és Máriához, hogy vigasztalják őket testvérük miatt.
Jn 11:20 Márta, amint meghallotta, hogy Jézus jön, eléje ment, Mária pedig otthon maradt.
Jn 11:21 Márta akkor így szólt Jézushoz: »Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.
Jn 11:22 De most is tudom, hogy bármit is kérsz Istentől, Isten megadja neked.«
Jn 11:23 Jézus azt felelte neki: »Testvéred fel fog támadni.«
Jn 11:24 Márta így szólt hozzá: »Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.«
Jn 11:25 Jézus azt mondta neki: »Én vagyok a föltámadás és az élet. Aki hisz bennem, még ha meg is halt, élni fog,
Jn 11:26 és mindaz, aki él és hisz bennem, nem hal meg soha. Hiszed ezt?«
Jn 11:27 Márta azt felelte neki: »Igen, Uram, hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, aki a világba jön.«
Jn 11:28 Miután ezt mondta, elment és hívta a nővérét, Máriát, és odasúgta neki: »A Mester itt van és hív téged.«
Jn 11:29 Amikor az meghallotta ezt, gyorsan fölkelt, és hozzá sietett.
Jn 11:30 Jézus ugyanis még nem ért a faluba, hanem azon a helyen volt, ahol Márta eléje ment.
Jn 11:31 A zsidók pedig, akik a házban vele voltak és őt vigasztalták, amikor látták, hogy Mária gyorsan fölkelt és kiment, utánamentek, mert azt gondolták: »A sírhoz megy, hogy ott sírjon.«
Jn 11:32 Amikor Mária odaért, ahol Jézus volt, és meglátta őt, lábaihoz borult, és azt mondta neki: »Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.«
Jn 11:33 Jézus pedig, látva, hogy sír, és hogy a vele érkező zsidók is sírnak, a lelke mélyéig megindult és megrendült.
Jn 11:34 Megkérdezte: »Hová tettétek őt?« Azt felelték neki: »Uram, jöjj és lásd!«
Jn 11:35 Jézus könnyezett.
Jn 11:36 Erre a zsidók azt mondták: »Íme, mennyire szerette őt!«
Jn 11:37 De voltak köztük, akik így szóltak: »Ő, aki megnyitotta a vak szemeit, nem tehette volna meg, hogy ez meg ne haljon?«
Jn 11:38 Jézus, lelkében még mindig megindulva a sírhoz ment. Egy barlang volt az, és kővel volt befedve.
Jn 11:39 Jézus így szólt: »Vegyétek el a követ!« Márta, a megholt nővére azt mondta neki: »Uram, már szaga van, hiszen negyednapos!«
Jn 11:40 Jézus azt felelte neki: »Nem azt mondtam neked, hogy ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét?«
Jn 11:41 A követ tehát elvették. Jézus pedig fölemelte szemeit, és így szólt: »Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál.
Jn 11:42 Én ugyan tudtam, hogy mindenkor meghallgatsz, csak a körülálló népért mondtam, hogy higgyék, hogy te küldtél engem.«
Jn 11:43 Miután ezeket mondta, hangosan ezt kiáltotta: »Lázár, jöjj ki!«
Jn 11:44 S az, aki halott volt, kijött. A lába és a keze pólyával volt körülkötve, és az arcát kendő födte. Jézus azt mondta nekik: »Oldozzátok ki, és hagyjátok elmenni!«
Jn 11:45 Sokan a zsidók közül, akik Máriához és Mártához jöttek, és látták, amit tett, hittek benne.
Jn 11:46 De néhányan közülük elmentek a farizeusokhoz, és elmondták nekik, hogy Jézus miket cselekedett.

Jn 11:47 Erre a főpapok és a farizeusok összehívták a főtanácsot, és azt mondták: »Mit csináljunk? Ez az ember ugyanis sok csodajelet művel.
Jn 11:48 Ha hagyjuk ezt neki, mindnyájan hinni fognak benne. Akkor eljönnek a rómaiak, és elveszik tőlünk földünket és népünket.«
Jn 11:49 Egyikük pedig, Kaifás, aki abban az esztendőben főpap volt, azt mondta nekik: »Ti nem tudtok semmit,
Jn 11:50 s arra sem gondoltok, hogy jobb nektek, ha egy ember hal meg a népért, mint ha az egész nemzet elvész!«
Jn 11:51 Ezt pedig nem magától mondta, hanem, főpap lévén abban az esztendőben, megjövendölte, hogy Jézus meg fog halni a nemzetért,
Jn 11:52 és nemcsak a nemzetért, hanem hogy az Isten szétszórt gyermekeit egybegyűjtse.
Jn 11:53 Attól a naptól tehát elhatározták, hogy megölik őt.
Jn 11:54 Ezért Jézus már nem járt nyilvánosan a zsidók közt. Elment onnan a puszta melletti vidékre, egy Efraim nevű városba, és ott tartózkodott a tanítványaival együtt.
Jn 11:55 Közel volt a zsidók Pászkája, és vidékről sokan mentek föl Jeruzsálembe Húsvét előtt, hogy megszenteljék magukat.
Jn 11:56 Keresték Jézust, és a templomban azt mondogatták egymásnak: »Mit gondoltok? Vajon eljön-e az ünnepre?«
Jn 11:57 A főpapok és a farizeusok pedig parancsot adtak, hogy ha valaki megtudja, hol van, jelentse, és elfogják őt.
Jn 12:1 Húsvét előtt hat nappal Jézus Betániába ment, ahol Lázár lakott, akit Jézus föltámasztott a halálból.
Jn 12:2 Ott vacsorát készítettek neki. Márta felszolgált, Lázár azok között volt, akik vele ültek az asztalnál.
Jn 12:3 Mária pedig fogott egy font igazi, drága nárduszolajat, megkente Jézus lábát, és hajával törölgette azt. A ház megtelt a kenet illatával.
Jn 12:4 Erre tanítványai közül az egyik, az iskarióti Júdás, aki árulója lett, így szólt:
Jn 12:5 »Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénárért, és adták oda a szegényeknek?«
Jn 12:6 Ezt pedig nem azért mondta, mintha a szegényekre lett volna gondja, hanem mivel tolvaj volt, és nála lévén az erszény, az adományokat elsikkasztotta.
Jn 12:7 Jézus ekkor így szólt: »Hagyj békét neki, hogy temetésem napjára teljesítse azt.
Jn 12:8 Mert szegények mindenkor lesznek veletek, de én nem leszek mindig veletek.«
Jn 12:9 A zsidók közül sokan megtudták, hogy ott van, és odamentek, nemcsak Jézus miatt, hanem hogy Lázárt is lássák, akit föltámasztott a halálból.
Jn 12:10 A főpapok pedig azon tanakodtak, hogy Lázárt is megölik,
Jn 12:11 mert a zsidók közül sokan mentek oda miatta, és hittek Jézusban.
Jn 12:12 Másnap, amikor a nagy tömeg, amely az ünnepre jött, meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálembe jön,
Jn 12:13 pálmaágakat fogott, eléje ment és kiáltozott: »Hozsanna! Áldott, aki az Úr nevében jön, és Izrael királya!«
Jn 12:14 Jézus pedig talált egy szamárcsikót, felült rá, amint meg van írva:
Jn 12:15 »Ne félj, Sion leánya! Íme, királyod jön szamárcsikón ülve!«
Jn 12:16 Tanítványai eleinte nem értették ezt, de amikor Jézus megdicsőült, visszaemlékeztek arra, hogy azt tették vele, ami meg volt róla írva.
Jn 12:17 Tanúskodott tehát róla a sokaság, amely vele volt, amikor előhívta Lázárt a sírból, és föltámasztotta őt a halálból.
Jn 12:18 A sokaság éppen azért ment eléje, mert hallotta, hogy ezt a jelet művelte.
Jn 12:19 A farizeusok akkor így szóltak egymáshoz: »Látjátok, hogy semmire sem mentek? Lám, az egész világ tódul utána!«
Jn 12:20 Azok között, akik fölmentek, hogy imádkozzanak az ünnepen, volt néhány görög is.
Jn 12:21 Ezek odamentek Fülöphöz, aki a galileai Betszaidából volt, és kérték őt: »Uram, látni szeretnénk Jézust!«
Jn 12:22 Fülöp elment és szólt Andrásnak, mire András és Fülöp elmentek, és szóltak Jézusnak.
Jn 12:23 Jézus ezt felelte nekik: »Eljött az óra, hogy az Emberfia megdicsőüljön.
Jn 12:24 Bizony, bizony mondom nektek: ha a földbe hullott gabonaszem meg nem hal, egymaga marad, de ha meghal, sok termést hoz.
Jn 12:25 Aki szereti életét, elveszíti azt, és aki gyűlöli életét ezen a világon, megőrzi azt az örök életre.
Jn 12:26 Aki nekem szolgál, kövessen engem, és ahol én vagyok, ott lesz a szolgám is. Azt, aki szolgál nekem, meg fogja tisztelni az Atya.
Jn 12:27 Most megrendült a lelkem. Mit is mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától? De hiszen ezért jöttem, ezért az óráért.
Jn 12:28 Atyám, dicsőítsd meg nevedet!« Erre szózat hangzott az égből: »Már megdicsőítettem, és újra meg fogom dicsőíteni.«
Jn 12:29 Az ott álló tömeg, amely ezt hallotta, azt mondta, hogy mennydörgés volt. Mások így szóltak: »Angyal beszélt hozzá.«
Jn 12:30 Jézus azt felelte: »Nem miattam hangzott el ez a szózat, hanem miattatok.
Jn 12:31 Ítélet van most e világ felett, most fogják kivetni ennek a világnak a fejedelmét.
Jn 12:32 Én pedig, ha majd felmagasztalnak a földről, mindent magamhoz vonzok.«
Jn 12:33 Ezt azért mondta, hogy jelezze, milyen halállal fog meghalni.
Jn 12:34 A tömeg megjegyezte: »Mi azt hallottuk a törvényből, hogy a Krisztus örökké megmarad. Miért mondod tehát: 'Az Emberfiát fel kell magasztalni?' Ki az az Emberfia?«
Jn 12:35 Jézus azt felelte nekik: »Már csak kevés ideig van nálatok a világosság. Addig járjatok, amíg tiétek a világosság, hogy a sötétség el ne borítson benneteket. Aki sötétben jár, nem tudja, hová megy.
Jn 12:36 Amíg tiétek a világosság, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiai legyetek.« Ezeket mondta Jézus, aztán elment és elrejtőzött előlük.
Jn 12:37 Jóllehet ennyi jelet művelt a szemük láttára, mégsem hittek benne,

Jn 12:38 hogy beteljesedjék Izajás próféta szava, aki ezeket mondta: »Uram, ki hitt a mi beszédünknek, és az Úr karja kinek nyilvánult meg?«
Jn 12:39 Nem tudtak hinni, mert Izajás ezt is megmondta:
Jn 12:40 »Vakká tette a szemüket és megkeményítette szívüket, hogy ne lássanak a szemükkel és ne értsenek a szívükkel, nehogy megtérjenek és meggyógyítsam őket«.
Jn 12:41 Ezeket mondta Izajás, mert látta az ő dicsőségét és róla beszélt.
Jn 12:42 Mégis, még a főemberek közül is sokan hittek őbenne, de a farizeusok miatt nem vallották meg, hogy ki ne zárják őket a zsinagógából.
Jn 12:43 Mert jobban szerették az emberek megbecsülését, mint az Isten dicsőségét.
Jn 12:44 Jézus pedig hangját felemelve így szólt: »Aki hisz bennem, nem bennem hisz, hanem abban, aki küldött engem.
Jn 12:45 És aki engem lát, azt látja, aki küldött engem.
Jn 12:46 Azért jöttem a világba, hogy világosság legyek, hogy mindaz, aki hisz bennem, sötétségben ne maradjon.
Jn 12:47 Ha pedig valaki hallja az én igéimet, de nem tartja meg, azt nem ítélem el. Mert nem azért jöttem, hogy a világot elítéljem, hanem hogy megmentsem a világot.
Jn 12:48 Van, aki megítélje azt, aki megvet engem, és nem fogadja el igéimet: az ige, amelyet szóltam, az ítéli el őt az utolsó napon.
Jn 12:49 Mert nem magamtól beszéltem, hanem aki küldött engem, az Atya, ő parancsolta meg nekem, hogy mit mondjak és mit beszéljek.
Jn 12:50 Tudom, hogy az ő parancsa örök élet. Amit tehát én beszélek, úgy mondom el, ahogy az Atya mondta nekem.«
Jn 13:1 A Húsvét ünnepe előtt Jézus tudta, hogy eljött az ő órája, hogy átmenjen e világból az Atyához, bár szerette övéit, akik a világban voltak, mindvégig szerette őket.
Jn 13:2 A vacsora alkalmával, amikor az ördög már szívébe sugallta Júdásnak, az iskarióti Simon fiának, hogy elárulja őt,
Jn 13:3 Jézus tudva, hogy mindent kezébe adott az Atya, és hogy Istentől jött el és Istenhez megy,
Jn 13:4 fölkelt a vacsorától, letette felsőruháit, fogott egy kendőt és maga elé kötötte.
Jn 13:5 Azután vizet öntött a mosdótálba, és mosni kezdte a tanítványok lábát, majd megtörölte a derekára kötött kendővel.
Jn 13:6 Amikor odaért Simon Péterhez, az így szólt hozzá: »Uram, te mosod meg az én lábamat?«
Jn 13:7 Jézus azt felelte neki: »Amit teszek, azt te most nem érted, de majd később meg fogod érteni.«
Jn 13:8 Péter erre így szólt: »Az én lábamat ugyan meg nem mosod soha!« Jézus azt felelte neki: »Ha nem moslak meg, nem lesz részed velem.«
Jn 13:9 Akkor Simon Péter ezt mondta: »Uram, ne csak a lábamat, hanem a kezemet és a fejemet is!«
Jn 13:10 Jézus azt felelte: »Aki megfürdött, annak elég, ha csak a lábát mossák meg, akkor egészen tiszta. Ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan.«
Jn 13:11 Tudta ugyanis, hogy ki az, aki elárulja őt, azért mondta: »Nem vagytok tiszták mindnyájan.«
Jn 13:12 Miután megmosta a lábukat és fölvette felsőruháit, újra leült, és azt mondta nekik: »Tudjátok-e, mit tettem veletek?
Jn 13:13 Ti úgy hívtok engem: 'Mester' és 'Úr', és jól mondjátok, mert az vagyok.
Jn 13:14 Ha tehát én, az úr és a mester megmostam a lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát.
Jn 13:15 Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek.
Jn 13:16 Bizony, bizony mondom nektek: Nem nagyobb a szolga uránál, sem a küldött nem nagyobb annál, aki őt küldte.
Jn 13:17 Miután ezeket tudjátok, boldogok vagytok, ha meg is teszitek.
Jn 13:18 Nem mindnyájatokról mondom; tudom én, kiket választottam. De az Írásnak be kell teljesednie: 'Aki kenyeremet eszi, sarkát emelte ellenem'.
Jn 13:19 Már most megmondom nektek, mielőtt megtörténik, hogy mikor bekövetkezik, higgyétek, hogy én vagyok.
Jn 13:20 Bizony, bizony mondom nektek: Aki befogadja azt, akit én küldök, engem fogad be, aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem.«
Jn 13:21 Miután ezeket mondta, Jézus megrendült lelkében, és tanúságot tett e szavakkal: »Bizony, bizony mondom nektek: Egy közületek elárul engem.«
Jn 13:22 A tanítványok egymásra néztek, mert zavarba jöttek, hogy kiről mondja.
Jn 13:23 Tanítványai közül az egyik, akit Jézus szeretett, Jézushoz egészen közel foglalt helyet.
Jn 13:24 Simon Péter intett neki, hogy kérdezze meg: »Ki az, akiről beszél?«
Jn 13:25 Az odahajolt Jézushoz, és megkérdezte tőle: »Uram, ki az?«
Jn 13:26 Jézus azt felelte: »Az, akinek a bemártott kenyérdarabot adom.« Azután bemártotta a darabot, és odaadta Júdásnak, az iskarióti Simon fiának.
Jn 13:27 Amikor az a kenyérdarabot elvette, mindjárt belészállt a sátán. Jézus pedig azt mondta neki: »Amit teszel, tedd meg gyorsan!«
Jn 13:28 Az asztaltársak közül senki sem értette, miért mondta ezt neki.
Jn 13:29 Mivel Júdásnál volt az erszény, egyesek azt gondolták, hogy Jézus azt mondta neki: »Vedd meg, amire szükségünk van az ünnepen!« vagy hogy a szegényeknek adjon valamit.
Jn 13:30 Ő pedig, amint elvette a falatot, azonnal kiment. Éjszaka volt.
Jn 13:31 Miután kiment, Jézus így szólt: »Most dicsőült meg az Emberfia, és Isten megdicsőült benne.
Jn 13:32 Ha Isten megdicsőült benne, Isten is megdicsőíti őt önmagában, hamarosan megdicsőíti.
Jn 13:33 Gyermekeim, már csak kis ideig vagyok veletek. Keresni fogtok engem, de amint a zsidóknak mondtam, most nektek is mondom: Ahova én megyek, oda ti nem jöhettek.
Jn 13:34 Új parancsot adok nektek, hogy szeressétek egymást; ahogy én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.
Jn 13:35 Arról ismeri meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymás iránt.«

Jn 13:36 Ekkor Simon Péter megszólalt: »Uram, hová mégy?« Jézus azt felelte: »Ahova én megyek, oda most nem jöhetsz utánam, de később követni fogsz engem.«
Jn 13:37 Péter megkérdezte: »Uram, miért nem mehetek most utánad? Az életemet is odaadnám érted!«
Jn 13:38 Jézus azt felelte: »Életedet adnád értem? Bizony, bizony mondom neked: Mire a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem.
Jn 14:1 Ne nyugtalankodjék szívetek. Hisztek Istenben, és bennem is higgyetek.
Jn 14:2 Atyám házában sok hajlék van. Ha nem így volna, mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni számotokra?
Jn 14:3 És ha már elmentem és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magamhoz veszlek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.
Jn 14:4 Hiszen ismeritek az utat oda, ahova én megyek.«
Jn 14:5 Tamás erre azt mondta neki: »Uram, nem tudjuk, hová mégy, hogyan ismerhetnénk az utat?«
Jn 14:6 Jézus azt felelte neki: »Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem jut az Atyához, csak általam.
Jn 14:7 Ha engem megismertetek volna, Atyámat is ismernétek. De mostantól fogva ismeritek és láttátok őt.«
Jn 14:8 Ekkor Fülöp kérte őt: »Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk!«
Jn 14:9 Jézus így válaszolt neki: »Annyi idő óta veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem látott, az Atyát látta. Hogyan mondhatod hát: 'Mutasd meg nekünk az Atyát'?
Jn 14:10 Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem? Az igéket, amelyeket én mondok nektek, nem magamtól mondom, hanem az Atya, aki bennem lakik, ő cselekszi a tetteit.
Jn 14:11 Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem. Ha másért nem, hát legalább a tettekért higgyetek.
Jn 14:12 Bizony, bizony mondom nektek: Aki hisz bennem, ugyanazokat a tetteket viszi majd végbe, amelyeket én teszek, sőt nagyobbakat is tesz majd azoknál, mert én az Atyához megyek.
Jn 14:13 Bármit kértek az én nevemben, megteszem azt, hogy az Atya megdicsőüljön a Fiúban.
Jn 14:14 Ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem azt.
Jn 14:15 Ha szerettek engem, megtartjátok parancsaimat.
Jn 14:16 Én pedig kérni fogom az Atyát, és más Vigasztalót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké:
Jn 14:17 az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja és nem ismeri őt. De ti megismeritek őt, mert nálatok marad és bennetek lesz.
Jn 14:18 Nem hagylak árván titeket, eljövök hozzátok.
Jn 14:19 Még egy kis idő, és a világ többé már nem lát engem. De ti láttok engem, mert én élek, és ti is élni fogtok.
Jn 14:20 Azon a napon megtudjátok majd, hogy én Atyámban vagyok, ti pedig énbennem, és én tibennetek.
Jn 14:21 Aki parancsaimat ismeri és megtartja azokat, szeret engem. Aki pedig szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja, én is szeretni fogom, és kinyilatkoztatom magam neki.«
Jn 14:22 Ekkor megszólalt Júdás, nem az iskarióti: »Uram, miért van az, hogy nekünk akarod magadat kinyilatkoztatni, és nem a világnak?«
Jn 14:23 Jézus azt felelte neki: »Ha valaki szeret engem, megtartja szavamat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk, és lakóhelyet veszünk nála.
Jn 14:24 Aki nem szeret engem, nem tartja meg igéimet. Az ige pedig, amelyet hallottatok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki küldött engem.
Jn 14:25 Ezeket mondtam nektek, amíg veletek voltam.
Jn 14:26 A Vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az Atya küld az én nevemben, megtanít majd titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek.
Jn 14:27 Békét hagyok rátok, az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjék szívetek és ne féljen.
Jn 14:28 Hallottátok, hogy azt mondtam nektek: Elmegyek, és visszajövök hozzátok. Ha szeretnétek engem, örülnétek annak, hogy az Atyához megyek, mert az Atya nagyobb nálam.
Jn 14:29 Megmondtam nektek már most, mielőtt megtörténne, hogy amikor bekövetkezik, higgyetek.
Jn 14:30 Most már nem sokat beszélek veletek, mert jön a világ fejedelme; felettem ugyan nincs hatalma,
Jn 14:31 de hogy megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát, és úgy teszek, ahogy az Atya meghagyta nekem: keljetek föl, menjünk innen.
Jn 15:1 Én vagyok az igazi szőlőtő, Atyám pedig a szőlőműves.
Jn 15:2 Minden szőlővesszőt, amely nem hoz rajtam gyümölcsöt, lemetsz, és minden termőt megtisztít, hogy többet teremjen.
Jn 15:3 Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet mondtam nektek.
Jn 15:4 Maradjatok bennem, és én tibennetek. Miként a szőlővessző nem tud gyümölcsöt hozni önmagától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok bennem.
Jn 15:5 Én vagyok a szőlőtő, ti pedig a szőlővesszők. Aki bennem marad, és én őbenne, az bő termést hoz, mert nálam nélkül semmit sem tehettek.
Jn 15:6 Ha valaki nem marad bennem, azt kivetik, mint a szőlővesszőt, és elszárad; összeszedik, tűzre vetik és elég.
Jn 15:7 Ha bennem maradtok, és az én igéim tibennetek maradnak, kérjetek, amit csak akartok, és megkapjátok.
Jn 15:8 Azáltal dicsőül meg Atyám, hogy sok gyümölcsöt hoztok, és tanítványaim lesztek.
Jn 15:9 Ahogy engem szeretett az Atya, úgy szerettelek én is titeket. Maradjatok meg szeretetemben.
Jn 15:10 Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok szeretetemben, mint ahogy én is megtartottam Atyám parancsait, és megmaradok az ő szeretetében.
Jn 15:11 Azért mondtam nektek ezeket, hogy az én örömöm bennetek legyen, és örömötök teljes legyen.
Jn 15:12 Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket.
Jn 15:13 Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint ha valaki életét adja barátaiért.

Jn 15:14 Ti a barátaim vagytok, ha megteszitek, amiket parancsolok nektek.
Jn 15:15 Már nem mondalak benneteket szolgáknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Barátaimnak mondtalak titeket, mert mindent, amit hallottam Atyámtól, tudtul adtam nektek.
Jn 15:16 Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket. Arra rendeltelek benneteket, hogy elmenjetek, gyümölcsöt teremjetek, és gyümölcsötök megmaradjon, s hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.
Jn 15:17 Azt parancsolom nektek: szeressétek egymást!
Jn 15:18 Ha a világ gyűlöl benneteket, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt nálatok.
Jn 15:19 Ha a világból valók volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé. Mivel nem vagytok a világból valók, hanem kiválasztottalak titeket a világból, azért gyűlöl benneteket a világ.
Jn 15:20 Emlékezzetek a szóra, amit mondtam nektek: Nem nagyobb a szolga uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak; ha az én szavamat megtartották, a tiéteket is megtartják majd.
Jn 15:21 Ám mindezeket az én nevemért fogják tenni veletek, mert nem ismerik azt, aki küldött engem.
Jn 15:22 Ha nem jöttem volna, és nem beszéltem volna nekik, nem volna vétkük, de most nincs mentségük a bűneikre.
Jn 15:23 Aki engem gyűlöl, Atyámat is gyűlöli.
Jn 15:24 Ha nem műveltem volna közöttük olyan tetteket, amilyeneket senki más nem művelt, nem volna bűnük. De most láttak, s mégis gyűlöltek engem is, Atyámat is.
Jn 15:25 Be kellett teljesednie a mondásnak, amely meg van írva a törvényükben: 'Ok nélkül gyűlöltek engem'.
Jn 15:26 Amikor pedig eljön a Vigasztaló, akit elküldök majd nektek az Atyától, az igazság Lelkét, aki az Atyától származik, ő majd tanúságot tesz rólam;
Jn 15:27 de ti is tanúságot tesztek majd, mert kezdettől fogva velem vagytok.
Jn 16:1 Azért mondtam nektek mindezt, hogy meg ne botránkozzatok.
Jn 16:2 Ki fognak zárni benneteket a zsinagógából, sőt eljön az óra, amikor mindaz, aki megöl titeket, szolgálatot vél tenni az Istennek.
Jn 16:3 Azért teszik ezt, mert nem ismerték meg sem az Atyát, sem engem.
Jn 16:4 Mindezt pedig azért mondtam nektek, hogy amikor eljön ezeknek az órája, emlékezzetek rájuk, hogy én megmondtam nektek. Kezdetben azért nem mondtam el nektek ezeket, mert veletek voltam.
Jn 16:5 Most elmegyek ahhoz, aki küldött engem, és senki közületek nem kérdi tőlem: 'Hová mégy?'
Jn 16:6 Hanem, mivel ezeket mondtam, szomorúság töltötte be szíveteket.
Jn 16:7 De én az igazságot mondom nektek: Jobb nektek, ha elmegyek. Mert ha nem megyek el, a Vigasztaló nem jön el hozzátok, ha azonban elmegyek, elküldöm őt hozzátok.
Jn 16:8 Ő, amikor eljön, meggyőzi a világot a bűnről, az igazságosságról és az ítéletről:
Jn 16:9 vagyis a bűnről, hogy nem hisznek bennem;
Jn 16:10 az igazságosságról, hogy az Atyához megyek, és többé nem láttok engem;
Jn 16:11 és az ítéletről, hogy ennek a világnak a fejedelme megítéltetett.
Jn 16:12 Még sok mondanivalóm volna számotokra, de most még nem tudjátok elviselni.
Jn 16:13 Amikor pedig eljön az igazság Lelke, ő elvezet majd titeket a teljes igazságra, mert nem magától fog szólni, hanem azt fogja mondani, amit hall, és az eljövendő dolgokat hirdeti nektek.
Jn 16:14 Ő majd megdicsőít engem, mert az enyémből vesz, és kijelenti azt nektek.
Jn 16:15 Mindaz, ami az Atyáé, az enyém; azért mondtam, hogy az enyémből vesz, és kijelenti azt nektek.
Jn 16:16 Még egy kis idő, és már nem láttok engem, majd ismét egy kis idő, és látni fogtok engem.«
Jn 16:17 Ekkor a tanítványok közül néhányan így szóltak egymáshoz: »Mi az, amit mond nekünk: 'Egy kis idő, és nem láttok engem, majd ismét egy kis idő, és látni fogtok engem', és: 'Az Atyához megyek'?«
Jn 16:18 Aztán megjegyezték: »Mi az, amit mond: 'egy kis idő'? Nem értjük, mit beszél!«
Jn 16:19 Jézus észrevette, hogy kérdezni akarják, azért így szólt: »Arról tanakodtok egymás között, hogy azt mondtam: 'Egy kis idő, és nem láttok engem, majd ismét egy kis idő, és látni fogtok engem'?
Jn 16:20 Bizony, bizony mondom nektek, hogy ti sírtok majd, és jajgattok, a világ pedig örvendeni fog. Ti szomorkodtok majd, de szomorúságotok örömre fordul.
Jn 16:21 Az asszony is, amikor szül, szomorkodik, mert eljött az ő órája; amikor azonban megszülte a gyermeket, már nem emlékszik a szorongatásra az öröm miatt, hogy ember született a világra.
Jn 16:22 Most ti is szomorkodtok, de újra látlak majd titeket, a szívetek örülni fog, és örömötöket nem veszi el tőletek senki.
Jn 16:23 S azon a napon már semmit sem kérdeztek tőlem. Bizony, bizony mondom nektek: Amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.
Jn 16:24 Eddig semmit sem kértetek az én nevemben. Kérjetek, és megkapjátok, hogy örömötök teljes legyen.
Jn 16:25 Ezeket példabeszédekben mondtam nektek. De eljön az óra, amikor már nem példabeszédekben szólok nektek, hanem nyíltan beszélek az Atyáról.
Jn 16:26 Azon a napon kértek majd az én nevemben, és én nem mondom majd nektek, hogy én fogom kérni az Atyát értetek,
Jn 16:27 mert maga az Atya szeret titeket, mivel ti szerettetek engem, és hittétek, hogy én Istentől jöttem.
Jn 16:28 Eljöttem az Atyától, és idejöttem a világba; most újra elhagyom a világot, és elmegyek az Atyához.«
Jn 16:29 Tanítványai erre azt mondták: »Íme, most nyíltan beszélsz, és nem példabeszédet mondasz.
Jn 16:30 Most tudjuk, hogy mindent tudsz, és nincs szükséged arra, hogy valaki kérdezzen téged. Ezért hisszük, hogy az Istentől jöttél.«
Jn 16:31 Jézus azt felelte nekik: »Most hiszitek?
Jn 16:32 Íme, eljön az óra, sőt már itt is van, amikor elszéledtek, mindenki az otthonába, engem pedig magamra hagytok. De én nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.

Jn 16:33 Ezeket azért mondtam el nektek, hogy békességtek legyen bennem. A világban megpróbáltatások érnek titeket, de bízzatok, én legyőztem a világot.«
Jn 17:1 Amikor Jézus mindezt elmondta, szemét az égre emelve így szólt: »Atyám, eljött az óra: dicsőítsd meg Fiadat, hogy a Fiú is megdicsőítsen téged,
Jn 17:2 ahogy hatalommal ruháztad fel őt minden test fölött, hogy mindenkinek, akit neki adtál, örök életet adjon.
Jn 17:3 Az örök élet pedig az, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit küldtél, Jézus Krisztust.
Jn 17:4 Én megdicsőítettelek téged a földön: befejeztem a művet, amelyet rám bíztál, hogy elvégezzem.
Jn 17:5 Most te dicsőíts meg engem, Atyám, önmagadnál, azzal a dicsőséggel, amely az enyém volt nálad, mielőtt a világ lett.
Jn 17:6 Megismertettem nevedet az emberekkel, akiket a világból nekem adtál. Ők a tieid voltak, és nekem adtad őket, s ők megtartották a te szavadat.
Jn 17:7 Most már megtudták, hogy minden, amit nekem adtál, tőled van,
Jn 17:8 mert az igéket, amelyeket nekem adtál, átadtam nekik; ők elfogadták, és valóban felismerték, hogy tőled jöttem, és elhitték, hogy te küldtél engem.
Jn 17:9 Értük könyörgök. Nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál, mert ők a tieid.
Jn 17:10 Mindaz, ami az enyém, a tiéd, és ami a tiéd, az enyém, és én megdicsőültem bennük.
Jn 17:11 Én már nem vagyok a világban, de ők a világban vannak, én pedig tehozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, amelyet nekem adtál, hogy egy legyenek, mint mi.
Jn 17:12 Amíg velük voltam, megtartottam őket nevedben, akiket nekem adtál. Megőriztem őket, és senki más nem veszett el közülük, csak a kárhozat fia, hogy az Írás beteljesedjék.
Jn 17:13 Most pedig hozzád megyek, és ezeket elmondom a világban, hogy az én örömöm teljes legyen bennük.
Jn 17:14 Közöltem velük igédet, és a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, ahogy én sem vagyok a világból.
Jn 17:15 Nem azt kérem, hogy vedd el őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól.
Jn 17:16 Nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való.
Jn 17:17 Szenteld meg őket az igazságban. A te igéd igazság.
Jn 17:18 Ahogyan engem a világba küldtél, úgy küldtem őket én is a világba.
Jn 17:19 Értük szentelem magam, hogy ők is meg legyenek szentelve az igazságban.
Jn 17:20 De nem csupán értük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő szavuk által hinni fognak bennem,
Jn 17:21 hogy mindnyájan egy legyenek; ahogyan te, Atyám, bennem vagy, és én tebenned, úgy ők is egy legyenek mibennünk, és így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.
Jn 17:22 Azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, átadtam nekik, hogy egy legyenek, ahogyan mi egy vagyunk.
Jn 17:23 Én őbennük, te énbennem, hogy tökéletesen egy legyenek. Ismerje meg ebből a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, mint ahogy engem szerettél.
Jn 17:24 Atyám, azt akarom, hogy ők is, akiket nekem adtál, ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szerettél engem a világ teremtése előtt.
Jn 17:25 Én igaz Atyám! A világ nem ismert meg téged, de én ismertelek téged, és ők is megismerték, hogy te küldtél engem.
Jn 17:26 Megismertettem velük a nevedet, és meg is fogom ismertetni, hogy a szeretet, amellyel engem szerettél, bennük legyen, és én őbennük.«
Jn 18:1 Miután Jézus ezeket elmondta, kiment tanítványaival a Kedron patakon túlra, ahol volt egy kert; oda ment be ő és a tanítványai.
Jn 18:2 Ismerte azt a helyet Júdás is, aki elárulta őt, mert Jézus gyakran járt oda tanítványaival.
Jn 18:3 Júdás tehát, miután magához vett egy szakasz katonát, s a főpapoktól és a farizeusoktól poroszlókat, odament lámpásokkal, fáklyákkal és fegyverekkel.
Jn 18:4 Jézus pedig, aki tudott mindent, ami várt rá, eléjük ment, és megkérdezte tőlük: »Kit kerestek?«
Jn 18:5 Azt felelték neki: »A Názáreti Jézust.« Ő azt mondta nekik: »Én vagyok.« Ott állt velük Júdás is, aki elárulta őt.
Jn 18:6 Amikor azt mondta nekik: »Én vagyok«, meghátráltak és a földre estek.
Jn 18:7 Erre ismét megkérdezte őket: »Kit kerestek?« Azok pedig azt mondták: »A Názáreti Jézust.«
Jn 18:8 Jézus megismételte: »Mondtam nektek: Én vagyok! Ha tehát engem kerestek, hagyjátok ezeket elmenni!«
Jn 18:9 Be kellett teljesednie az igének, amelyet mondott: »Akiket nekem adtál, azok közül senkit sem vesztettem el.«
Jn 18:10 Mivel Simon Péternek volt egy kardja, kirántotta azt, lesújtott a főpap szolgájára, és levágta a jobb fülét. A szolga neve Malkusz volt.
Jn 18:11 Jézus erre azt mondta Péternek: »Tedd a hüvelyébe kardodat! Ne igyam ki a poharat, amelyet az Atya nekem adott?«
Jn 18:12 Ekkor a szakasz, a parancsnok és a zsidók poroszlói elfogták Jézust, és megkötözték őt.
Jn 18:13 Először Annáshoz vitték, ő ugyanis apósa volt Kaifásnak, aki főpap volt abban az esztendőben.
Jn 18:14 Kaifás volt az, aki azt a tanácsot adta a zsidóknak: »Jobb, ha egy ember hal meg a népért«.
Jn 18:15 Simon Péter és egy másik tanítvány követte Jézust. Ez a tanítvány ismerőse volt a főpapnak, és bement Jézussal a főpap udvarába,
Jn 18:16 Péter pedig az ajtón kívül állt. Kiment tehát az a másik tanítvány, aki ismerőse volt a főpapnak, szólt az ajtónálló szolgálónak, és bevezette Pétert.
Jn 18:17 Akkor az ajtónálló szolgáló azt mondta Péternek: »Nem vagy te is ennek az embernek a tanítványai közül való?« Ő azt felelte: »Nem vagyok!«
Jn 18:18 Ott álltak a szolgák és poroszlók, akik tüzet raktak, mert hideg volt, és melegedtek. Péter is ott állt velük, és melegedett.
Jn 18:19 A főpap eközben tanítványairól és tanításáról kérdezte Jézust.
Jn 18:20 Jézus azt felelte neki: »Én nyíltan beszéltem a világnak, mindig a zsinagógában tanítottam és a templomban, ahova a zsidók mindnyájan összegyűlnek, és titokban semmit sem mondtam.

Jn 18:21 Miért kérdezel engem? Kérdezd azokat, akik hallották, mit beszéltem nekik. Íme, ők tudják, mit mondtam.«
Jn 18:22 Amikor ezeket mondta, az ott álló poroszlók egyike arcul ütötte Jézust, és így szólt: »Így felelsz a főpapnak?«
Jn 18:23 Jézus azt felelte neki: »Ha rosszul szóltam, bizonyítsd be a rosszat, ha pedig jól, miért ütsz engem?«
Jn 18:24 Akkor Annás elküldte őt megkötözve Kaifás főpaphoz.
Jn 18:25 Simon Péter pedig ott állt és melegedett. Egyesek azt mondták neki: »Ugye te is az ő tanítványai közül való vagy?« Ő azonban letagadta: »Nem vagyok!«
Jn 18:26 A főpap egyik szolgája, rokona annak, akinek Péter levágta a fülét, így szólt: »Nem téged láttalak vele a kertben?«
Jn 18:27 Péter pedig ismét tagadta, és nyomban megszólalt a kakas.
Jn 18:28 Jézust Kaifástól a helytartóságra vezették. Kora reggel volt. Ők nem mentek be a helytartóságra, hogy tisztátalanná ne váljanak, és megehessék a húsvéti bárányt.
Jn 18:29 Ezért Pilátus ment ki hozzájuk, és megkérdezte: »Miféle vádat hoztok fel ez ellen az ember ellen?«
Jn 18:30 Azt felelték neki: »Ha nem volna gonosztevő, nem adtuk volna őt a kezedbe.«
Jn 18:31 Erre Pilátus azt mondta nekik: »Vegyétek át ti őt, és ítéljétek el a törvényetek szerint.« A zsidók azt felelték neki: »Nekünk senkit sem szabad megölnünk.«
Jn 18:32 Ez azért történt, hogy beteljesedjék Jézus szava, amelyet mondott, jelezve, hogy milyen halállal fog meghalni.
Jn 18:33 Ismét bement tehát Pilátus a helytartóságra, hívatta Jézust, és megkérdezte őt: »Te vagy-e a zsidók királya?«
Jn 18:34 Jézus azt felelte: »Magadtól mondod ezt, vagy mások mondták neked rólam?«
Jn 18:35 Pilátus ezt válaszolta: »Hát zsidó vagyok én? Saját nemzeted és a főpapok adtak téged a kezembe. Mit tettél?«
Jn 18:36 Jézus azt felelte: »Az én országom nem ebből a világból való. Ha az én országom ebből a világból volna, szolgáim harcra kelnének, hogy a zsidók kezébe ne kerüljek. De az én országom nem innen való.«
Jn 18:37 Pilátus erre megkérdezte: »Tehát király vagy te?« Jézus azt felelte: »Te mondod, hogy király vagyok. Arra születtem és azért jöttem a világba, hogy tanúságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat a szavamra.«
Jn 18:38 Pilátus erre így szólt: »Mi az igazság?« Majd e szavak után ismét kiment a zsidókhoz, és azt mondta nekik: »Én semmi vétket sem találok őbenne.
Jn 18:39 Szokás pedig nálatok, hogy húsvétkor szabadon bocsássak nektek valakit. Akarjátok-e, hogy szabadon bocsássam nektek a zsidók királyát?«
Jn 18:40 Erre ismét így kiáltoztak: »Ne ezt, hanem Barabást!« Barabás pedig rabló volt.
Jn 19:1 Akkor Pilátus elvezettette Jézust és megostoroztatta.
Jn 19:2 A katonák pedig koronát fontak tövisből, a fejére tették, és bíborszínű köpenyt adtak rá.
Jn 19:3 Aztán eléje járultak, és azt mondogatták: »Üdvözlégy, zsidók királya!« És arcul verték őt.
Jn 19:4 Pilátus újra kiment, és azt mondta nekik: »Íme, kihozom őt nektek, hogy megtudjátok, hogy semmi vétket sem találok benne.«
Jn 19:5 Akkor kijött Jézus, töviskoronával, bíborköpenyben. Ő pedig azt mondta nekik: »Íme, az ember!«
Jn 19:6 Amikor a főpapok és poroszlók meglátták, kiáltozni kezdtek: »Feszítsd meg, feszítsd meg!» Pilátus így szólt: »Vegyétek át ti őt, és feszítsétek keresztre, mert én nem találok vétket benne.«
Jn 19:7 De a zsidók így szóltak: »Nekünk törvényünk van, és a törvény szerint meg kell halnia, mert Isten Fiává tette magát!«
Jn 19:8 Amikor Pilátus meghallotta ezeket a szavakat, még jobban megijedt.
Jn 19:9 Újra bement a helytartóságra, és megkérdezte Jézustól: »Honnan való vagy te?« Jézus azonban nem adott neki feleletet.
Jn 19:10 Ezért Pilátus azt mondta neki: »Nekem nem válaszolsz? Nem tudod, hogy hatalmam van arra, hogy szabadon bocsássalak, és arra, hogy megfeszítselek?«
Jn 19:11 Jézus azt felelte: »Semmi hatalmad sem volna felettem, ha onnan felülről nem adatott volna neked. Ezért annak, aki engem kezedbe adott, nagyobb a bűne.«
Jn 19:12 Ettől fogva Pilátus azon volt, hogy elbocsássa őt. De a zsidók így kiáltoztak: »Ha ezt elbocsátod, nem vagy a császár barátja! Mindaz, aki királlyá teszi magát, ellenszegül a császárnak.«
Jn 19:13 Amikor Pilátus meghallotta ezeket a szavakat, kihozatta Jézust, és a bírói székbe ült azon a helyen, amelyet kövezett udvarnak neveznek, héberül meg Gabbatának.
Jn 19:14 A húsvét készületnapja volt akkor, körülbelül a hatodik óra. Így szólt a zsidókhoz: »Íme, a ti királyotok!«
Jn 19:15 De azok így kiáltoztak: »El vele, el vele, feszítsd meg őt!« Pilátus megkérdezte tőlük: »A királyotokat feszítsem meg?« A főpapok azt felelték: »Nincs királyunk, csak császárunk!«
Jn 19:16 Akkor aztán kezükbe adta őt, hogy feszítsék meg. Azok átvették Jézust.
Jn 19:17 Ő pedig keresztjét hordozva kiment az úgynevezett Koponyahelyre, amelyet héberül Golgotának neveznek.
Jn 19:18 Ott keresztre feszítették őt, és vele másik kettőt kétfelől, Jézust pedig középen.
Jn 19:19 Pilátus egy feliratot is készíttetett, és a keresztre helyeztette. Ez volt ráírva: »A Názáreti Jézus, a zsidók királya.«
Jn 19:20 Ezt a feliratot tehát sokan olvasták a zsidók közül, mert közel volt a városhoz az a hely, ahol megfeszítették Jézust. Héberül, latinul és görögül volt írva.
Jn 19:21 A zsidók főpapjai ezért arra kérték Pilátust: »Ne azt írd: A zsidók királya, hanem: Ez azt mondta: 'A zsidók királya vagyok'!«
Jn 19:22 Pilátus azt felelte: »Amit írtam, azt megírtam!«
Jn 19:23 A katonák pedig, miután megfeszítették Jézust, fogták a ruháit, elosztották négy felé, minden katonának egy részt, azután fogták a köntöst is. A köntös varratlan volt, felülről egy darabban szőve.
Jn 19:24 Ezért azt mondták egymásnak: »Ezt ne vágjuk szét, inkább vessünk rá sorsot, kié legyen!« Ez azért történt, hogy beteljesedjék az Írás, amely így szól: »Elosztották maguk között ruháimat, és köntösömre sorsot vetettek«. A katonák tehát ezt tették.

Jn 19:25 Jézus keresztje mellett ott állt anyja, anyjának nővére, Mária, Kleofás felesége és Mária Magdolna.
Jn 19:26 Amikor Jézus meglátta anyját és az ott álló tanítványt, akit szeretett, így szólt anyjához: »Asszony, íme, a te fiad!«
Jn 19:27 Azután azt mondta a tanítványnak: »Íme, a te anyád!« És attól az órától magához vette őt a tanítvány.
Jn 19:28 Ezután Jézus, aki tudta, hogy már minden bevégeztetett, hogy beteljesedjék az Írás, így szólt: »Szomjazom!«
Jn 19:29 Volt ott egy ecettel teli edény. Ezért ecettel telt szivacsot tűztek egy izsópra, és a szájához nyújtották.
Jn 19:30 Amikor Jézus az ecetet megízlelte, azt mondta: »Beteljesedett!« És fejét lehajtva kilehelte lelkét.
Jn 19:31 A zsidók pedig, mivel készületnap volt, kérték Pilátust, hogy törjék meg lábszárcsontjaikat, és vegyék le őket, hogy a testek ne maradjanak ott a kereszten szombatra, mert az a szombat nagy nap volt.
Jn 19:32 Odamentek tehát a katonák, és eltörték a lábszárát először az egyik vele együtt keresztrefeszítettnek, aztán a másiknak.
Jn 19:33 Amikor azonban Jézushoz értek, mivel látták, hogy ő már meghalt, nem törték meg a lábszárát,
Jn 19:34 hanem az egyik katona lándzsával megnyitotta oldalát, amelyből azonnal vér és víz jött ki.
Jn 19:35 Aki ezt látta, tanúságot tett róla, és igaz az ő tanúsága. Ő tudja, hogy igazat mond, hogy ti is higgyetek.
Jn 19:36 Mert ezek azért történtek, hogy beteljesedjék az Írás: »Csontját ne törjék össze«.
Jn 19:37 Egy másik Írás pedig azt mondja: »Látni fogják azt, akit keresztülszúrtak«.
Jn 19:38 Ezek után pedig az arimateai József, aki Jézus tanítványa volt, de a zsidóktól való félelmében csak titokban, megkérte Pilátust, hogy levehesse Jézus testét. Pilátus megengedte. Elment tehát és levette a testet.
Jn 19:39 Eljött Nikodémus is, aki először éjszaka ment hozzá, s mirha- és áloé-keveréket hozott, körülbelül száz fontot.
Jn 19:40 Fogták tehát Jézus testét, és a fűszerekkel együtt gyolcsruhákba göngyölték, ahogy a zsidóknál temetni szokás.
Jn 19:41 Azon a helyen, ahol felfeszítették őt, volt egy kert, és a kertben egy új sírbolt, amelyben még senki sem feküdt.
Jn 19:42 Mivel a sír közel volt, a zsidók készületnapja miatt oda helyezték Jézust.
Jn 20:1 Mária Magdolna a hét első napján kora reggel, amikor még sötét volt, a sírhoz ment, és látta, hogy a kő el van mozdítva a sírbolttól.
Jn 20:2 Elfutott tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és azt mondta nekik: »Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették!«
Jn 20:3 Erre Péter és a másik tanítvány elindultak, és a sírhoz mentek.
Jn 20:4 Ketten együtt futottak, de a másik tanítvány gyorsabban futott, mint Péter, és elsőként ért a sírhoz.
Jn 20:5 Lehajolt, és látta lerakva a gyolcsokat, de nem ment be.
Jn 20:6 Azután odaért Simon Péter is, aki követte őt, és bement a sírboltba. Látta letéve a gyolcsokat
Jn 20:7 és a kendőt, amely a fején volt, nem a gyolcsok mellé helyezve, hanem külön egy helyen, összegöngyölve.
Jn 20:8 Akkor bement a másik tanítvány is, aki először érkezett a sírhoz; látta és hitt.
Jn 20:9 Még nem értették ugyanis az Írást, hogy fel kell támadnia a halálból.
Jn 20:10 A tanítványok ezután ismét hazamentek.
Jn 20:11 Mária pedig kinn állt a sírnál, és sírt. Amint sírdogált, behajolt a sírboltba.
Jn 20:12 Két angyalt látott fehér ruhában ülni, az egyiket fejtől, a másikat lábtól, ahol Jézus teste feküdt.
Jn 20:13 Azok megkérdezték tőle: »Asszony, miért sírsz?« Ő azt felelte nekik: »Elvitték az én Uramat, és nem tudom hová tették!«
Jn 20:14 Ahogy ezt kimondta, hátrafordult, és látta Jézust, hogy ott áll, de nem tudta, hogy Jézus az.
Jn 20:15 Jézus megkérdezte tőle: »Asszony, miért sírsz? Kit keresel?« Ő pedig, azt gondolva, hogy a kertész az, ezt felelte neki: »Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hová tetted, és én elviszem!«
Jn 20:16 Ekkor Jézus megszólította őt: »Mária!« Erre ő megfordult, és héberül így szólt: »Rabbóní!«, ami azt jelenti: Mester.
Jn 20:17 Jézus így szólt hozzá: »Ne tarts fel engem, mert még nem mentem fel az Atyához, hanem menj el a testvéreimhez, és mondd meg nekik: Fölmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.«
Jn 20:18 Mária Magdolna elment, és hírül vitte a tanítványoknak: »Láttam az Urat!«, és hogy ezeket mondta neki.
Jn 20:19 Mikor azon a napon, a hét első napján este lett, és a helyiség ajtaja, ahol a tanítványok összegyűltek, be volt zárva a zsidóktól való félelem miatt, eljött Jézus, megállt középen, és azt mondta nekik: »Békesség nektek!«
Jn 20:20 Miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. A tanítványok megörültek, amikor meglátták az Urat.
Jn 20:21 Aztán újra szólt hozzájuk: »Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.«
Jn 20:22 S miután ezt mondta, rájuk lehelt, és így szólt hozzájuk: »Vegyétek a Szentlelket!
Jn 20:23 Akiknek megbocsátjátok bűneiket, bocsánatot nyernek; akiknek pedig megtartjátok, azok bűnei megmaradnak.«
Jn 20:24 Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Ikernek hívnak, nem volt velük, amikor eljött Jézus.
Jn 20:25 A többi tanítvány elmondta neki: »Láttuk az Urat!« Ő azonban így szólt: »Hacsak nem látom kezén a szegek nyomát, és ujjamat a szegek helyére nem teszem, és kezemet az oldalába nem helyezem, én nem hiszem!«
Jn 20:26 Nyolc nap múlva ismét együtt voltak a tanítványai, és Tamás is velük volt. Jézus eljött - bár az ajtó zárva volt -, megállt középen, és így szólt: »Békesség nektek!«
Jn 20:27 Azután azt mondta Tamásnak: »Tedd ide ujjadat és nézd a kezeimet; nyújtsd ki kezedet és tedd az oldalamba, és ne légy hitetlen, hanem hívő!«
Jn 20:28 Tamás azt felelte: »Én Uram és én Istenem!«
Jn 20:29 Jézus erre azt mondta neki: »Mivel láttál engem, hittél. Boldogok, akik nem láttak, és mégis hittek.«
Jn 20:30 Jézus még sok egyéb csodajelet is művelt tanítványai szeme láttára, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben.
Jn 20:31 Ezeket pedig azért írták le, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hit által az ő nevében életetek legyen.
Jn 21:1 Ezek után Jézus ismét megjelent a tanítványoknak a Tibériási tengernél. Így jelent meg:

Jn 21:2 Együtt volt Simon Péter, Tamás, akit Ikernek hívnak, a galileai Kánából való Natanael, Zebedeus fiai, és még másik kettő a tanítványai közül.
Jn 21:3 Simon Péter azt mondta nekik: »Megyek halászni.« Azok azt felelték: »Megyünk veled mi is.« Elindultak tehát, és beszálltak a bárkába, de azon az éjszakán semmit sem fogtak.
Jn 21:4 Amikor már megvirradt, Jézus a parton állt, de a tanítványok nem tudták, hogy Jézus az.
Jn 21:5 Jézus azt mondta nekik: »Fiaim, nincs valami ennivalótok?« Azt felelték: »Nincsen!«
Jn 21:6 Ő ekkor azt mondta nekik: »Vessétek a hálót a bárka jobb oldalára, és találni fogtok!« Kivetették, de kihúzni már nem tudták a tömérdek hal miatt.
Jn 21:7 Akkor az a tanítvány, akit Jézus szeretett, így szólt Péterhez: »Az Úr az!« Amint Simon Péter meghallotta, hogy az Úr az, magára öltötte köntösét, mert neki volt vetkőzve, és a tengerbe vetette magát.
Jn 21:8 A többi tanítvány pedig a bárkával jött ki, mert nem voltak messze a parttól, csak mintegy kétszáz könyöknyire, és húzták maguk után a halakkal telt hálót.
Jn 21:9 Amikor partra szálltak, égő parazsat pillantottak meg, rajta halat és mellette kenyeret.
Jn 21:10 Jézus azt mondta nekik: »Hozzatok a halakból, amelyeket most fogtatok!«
Jn 21:11 Erre Simon Péter visszament, és partra vonta a hálót, amely meg volt tömve százötvenhárom nagy hallal. És bár ennyi volt, nem szakadozott a háló.
Jn 21:12 Jézus azt mondta nekik: »Gyertek, egyetek!« A tanítványok közül senki sem merte őt megkérdezni: »Ki vagy te?« Tudták ugyanis, hogy az Úr az.
Jn 21:13 Jézus odament, fogta a kenyeret, és odaadta nekik, ugyanígy a halat is.
Jn 21:14 Jézus ekkor már harmadszor jelent meg a tanítványainak azóta, hogy föltámadt a halálból.
Jn 21:15 Miután ettek, Jézus megkérdezte Simon Pétert: »Simon, János fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?« Ő azt felelte: »Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek!« Erre azt mondta neki: »Legeltesd bárányaimat!«
Jn 21:16 Majd másodszor is megkérdezte: »Simon, János fia, szeretsz-e engem?« Azt felelte: »Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek!« Erre azt mondta neki: »Legeltesd juhaimat!«
Jn 21:17 Aztán harmadszor is megkérdezte: »Simon, János fia, szeretsz-e engem?« Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte őt: »Szeretsz-e engem?«, és azt felelte: »Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek!« Ekkor így szólt: »Legeltesd juhaimat!
Jn 21:18 Bizony, bizony mondom neked: amikor fiatalabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál. Amikor azonban megöregszel, kiterjeszted kezeidet; más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarod.«
Jn 21:19 Ezt pedig azért mondta, hogy jelezze, milyen halállal fogja megdicsőíteni az Istent. Miután ezt mondta, így szólt hozzá: »Kövess engem!«
Jn 21:20 Amint Péter hátrafordult, látta, hogy jön utána az a tanítvány, akit Jézus szeretett, aki a vacsorán közel hajolt Jézushoz, és megkérdezte: »Uram, ki az, aki téged elárul?«
Jn 21:21 Amikor tehát Péter meglátta őt, megkérdezte Jézustól: »Uram, és ő?«
Jn 21:22 Jézus azt felelte neki: »Ha azt akarom, hogy maradjon, amíg eljövök, mit törődsz vele? Te kövess engem!«
Jn 21:23 Ezért a testvérek között elterjedt a szóbeszéd, hogy az a tanítvány nem hal meg. Pedig Jézus nem azt mondta neki: »Nem hal meg«, hanem: »Ha azt akarom, hogy maradjon, amíg eljövök, mit törődsz vele?«
Jn 21:24 Ez az a tanítvány, aki tanúságot tesz mindezekről, és aki ezeket írta. Tudjuk, hogy igaz az ő tanúsága.
Jn 21:25 Van még sok egyéb is, amit Jézus tett, s ha azokat egyenként mind megírnák, úgy gondolom, az egész világ sem tudná befogadni a könyveket, amelyeket írni kellene.
ApCsel 1:1 Az első könyvben, Teofil, szóltam mindarról, amit Jézus tett és tanított kezdettől fogva
ApCsel 1:2 addig a napig, amelyen felvétetett, miután a Szentlélek által parancsot adott apostolainak, akiket kiválasztott.
ApCsel 1:3 Kínszenvedése után élve megmutatta magát nekik, számos csalhatatlan jellel bizonyította be számukra, hogy él, és negyven napon át megjelenve Isten országáról beszélt nekik.
ApCsel 1:4 Amikor együtt étkezett velük, meghagyta nekik, hogy ne távozzanak el Jeruzsálemből, hanem várjanak az Atya ígéretére: »Azt hallottátok tőlem,
ApCsel 1:5 hogy János csak vízzel keresztelt, ti azonban néhány nap múlva Szentlélekkel fogtok megkeresztelkedni.«
ApCsel 1:6 Erre az egybegyűltek megkérdezték tőle: »Uram, talán most állítod helyre Izrael országát?«
ApCsel 1:7 Ő azonban azt mondta nekik: »Nem a ti dolgotok, hogy ismerjétek az időket és a korszakokat, amelyeket az Atya saját tetszése szerint határozott meg.
ApCsel 1:8 A rátok lejövő Szentlélek azonban erővel tölt majd el benneteket, hogy tanúságot tegyetek rólam Jeruzsálemben és egész Júdeában, Szamariában, egészen a föld határáig.«
ApCsel 1:9 Miután ezeket mondta, a szemük láttára felemelkedett, és felhő takarta el a szemük elől.
ApCsel 1:10 S miközben nézték őt, amint az égbe ment, íme, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában.
ApCsel 1:11 Így szóltak: »Galileai férfiak, miért álltok és néztek az égre? Ez a Jézus, aki felvétetett mellőletek, úgy jön el ismét, ahogy az égbe felmenni láttátok.«
ApCsel 1:12 Ekkor visszatértek Jeruzsálembe a hegyről, amelyet Olajfák hegyének hívnak, s amely Jeruzsálem mellett egy szombatnapi járásra van.
ApCsel 1:13 Amikor beértek, felmentek a felső terembe, ahol időzni szoktak: Péter és János, Jakab és András, Fülöp és Tamás, Bertalan és Máté, Jakab, Alfeus fia, és Simon, a buzgó, végül Júdás, Jakab testvére.
ApCsel 1:14 Ezek mindnyájan állhatatosan, egy szívvel-lélekkel kitartottak az imádkozásban az asszonyokkal, valamint Máriával, Jézus anyjával és rokonaival együtt.
ApCsel 1:15 Azokban a napokban felállt Péter a testvérek között - mintegy százhúsz emberből álló sokaság volt együtt -, és így szólt:
ApCsel 1:16 »Férfiak, testvérek! Be kell teljesednie az Írásnak, amelyet a Szentlélek megjövendölt Dávid szája által Júdásról, azoknak vezetőjéről, akik elfogták Jézust.
ApCsel 1:17 Ő közénk tartozott és részes volt ebben a szolgálatban.

ApCsel 1:18 Telket szerzett azonban a gonoszság bérén, azután felakasztotta magát, kettérepedt és minden bele kiomlott.
ApCsel 1:19 Erről tudomást szerzett Jeruzsálem minden lakója, úgyhogy azt a telket az ő nyelvükön Hakeldamának, azaz Vérmezőnek hívják.
ApCsel 1:20 Meg van ugyanis írva a Zsoltárok könyvében: 'Lakóhelyük váljék pusztasággá, s ne legyen, aki benne lakik', és: 'Elöljárói tisztségét kapja meg más'.
ApCsel 1:21 Ennélfogva szükséges, hogy azok közül a férfiak közül, akik együtt voltak velünk minden időben, amikor az Úr Jézus közöttünk járt-kelt,
ApCsel 1:22 kezdve János keresztségétől addig a napig, amelyen felvétetett tőlünk, ezek közül valaki velünk együtt az ő feltámadásának tanúja legyen.«
ApCsel 1:23 Kijelöltek tehát kettőt: Józsefet, akit Barzabásnak, melléknevén Jusztusznak hívtak, és Mátyást.
ApCsel 1:24 Majd így imádkoztak: »Urunk, aki mindenkinek a szívét ismered, mutasd meg a kettő közül az egyiket, akit kiválasztottál,
ApCsel 1:25 hogy átvegye ennek a szolgálatnak és apostoli hivatásnak a helyét, amelyet Júdás hűtlenül elhagyott, és eltávozott az őt illető helyre.«
ApCsel 1:26 Azután sorsot vetettek rájuk, és a sors Mátyásra esett, akit a tizenegy apostol közé soroltak.
ApCsel 2:1 Mikor elérkezett pünkösd napja, mindannyian együtt voltak, ugyanazon a helyen.
ApCsel 2:2 Hirtelen zaj támadt az égből, olyan, mint a heves szélvész zúgása. Betöltötte az egész házat, ahol ültek.
ApCsel 2:3 Majd pedig szétoszló nyelvek jelentek meg nekik, olyanok, mint a tűz, és leereszkedtek mindegyikükre.
ApCsel 2:4 Ekkor mindnyájan beteltek Szentlélekkel és különféle nyelveken kezdtek beszélni, amint a Szentlélek megadta nekik, hogy szóljanak.
ApCsel 2:5 Ekkortájt az ég alatt található mindenféle nemzetből való istenfélő zsidók tartózkodtak Jeruzsálemben.
ApCsel 2:6 A zaj hallatára tömeg verődött össze, és teljesen elképedtek, mivel mindenki a tulajdon nyelvén hallotta beszélni őket.
ApCsel 2:7 Mindnyájan álmélkodtak és csodálkoztak: »Íme, ezek, akik beszélnek, ugye mindnyájan galileaiak?
ApCsel 2:8 Hogyan halljuk hát mégis mindannyian a saját nyelvünket, amelyben születtünk?
ApCsel 2:9 Mi, pártusok, médek, elamiták, Mezopotámiának, Júdeának, Kappadóciának, Pontusznak, Ázsiának,
ApCsel 2:10 Frígiának, Pamfíliának, Egyiptomnak és a Cirene körüli Líbia részeinek lakói, a Rómából való jövevények,
ApCsel 2:11 zsidók, prozeliták, krétaiak és arabok: halljuk, hogy a mi nyelvünkön hirdetik Isten nagy tetteit.«
ApCsel 2:12 Mindnyájan álmélkodtak, és csodálkozva mondták egymásnak: »Vajon mi ez?«
ApCsel 2:13 Mások azonban gúnyolódva azt mondták: »Tele vannak édes borral!«
ApCsel 2:14 Akkor Péter, aki a tizeneggyel ott állt, felemelte szavát, és beszédet intézett hozzájuk: »Zsidó férfiak, és Jeruzsálem összes lakója! Tudjátok meg ezt, s halljátok szavamat!
ApCsel 2:15 Nem részegek ezek, ahogy ti gondoljátok, hiszen a nappalnak még csak a harmadik órája van,
ApCsel 2:16 hanem csak az történt, amit Joel próféta megmondott:
ApCsel 2:17 'És ez lesz az utolsó napokban - mondja az Úr -, kiárasztom Lelkemet minden emberre; akkor fiaitok és leányaitok prófétálni fognak, ifjaitok látomásokat látnak, öregjeiteknek pedig álomlátásaik lesznek.
ApCsel 2:18 Szolgáimra és szolgálóimra kiárasztom Lelkemet azokban a napokban, és prófétálni fognak.
ApCsel 2:19 Csodákat fogok tenni odafönn az égen és jeleket lenn a földön, vért, tüzet és füstpárát.
ApCsel 2:20 A nap sötétséggé fog változni, a hold pedig vérré, mielőtt eljön az Úrnak nagy és nyilvánvaló napja.
ApCsel 2:21 És ez fog történni: mindaz, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül'.
ApCsel 2:22 Izraelita férfiak, halljátok ezeket a szavakat: ti a Názáreti Jézust, azt a férfiút, akit Isten igazolt előttetek erőkkel, csodákkal és jelekkel, amelyeket, mint ti is tudjátok, Isten általa művelt közöttetek,
ApCsel 2:23 ezt az embert istentelenek keze által felszegezve megöltétek, miután Isten elhatározott terve és előretudása szerint átadatott.
ApCsel 2:24 Isten azonban föloldozta a halál bilincseit, és föltámasztotta őt, amint lehetetlen is volt, hogy azok fogva tartsák,
ApCsel 2:25 mert Dávid róla mondja: 'Magam előtt látom az Urat mindenkor, mert jobbomon áll ő, hogy meg ne inogjak.
ApCsel 2:26 Ezért örvend a szívem, és ujjong a nyelvem, sőt testem is békében nyugszik el,
ApCsel 2:27 mert nem hagyod lelkemet az alvilágban s nem engeded, hogy Szented rothadást lásson.
ApCsel 2:28 Megmutatod nekem az élet útját, és színed előtt örömmel töltesz el engem'.
ApCsel 2:29 Férfiak, testvérek! Hadd szóljak hozzátok bátran Dávid ősatyáról! Ő meghalt, eltemették, és sírja a mai napig itt van nálunk.
ApCsel 2:30 Mivel azonban ő próféta volt, és tudta, hogy Isten esküvel fogadta meg neki, hogy az ő utódaiból ül majd valaki a trónjára,
ApCsel 2:31 a jövőbe látva Krisztus feltámadásáról beszélt: hogy sem az alvilágban nem marad, sem a teste nem lát rothadást.
ApCsel 2:32 Ezt a Jézust Isten feltámasztotta, s ennek mi mindannyian tanúi vagyunk.
ApCsel 2:33 Miután tehát Isten jobbja felmagasztalta őt, és akit az Atya neki megígért, a Szentlelket, kiárasztotta - akit ti láttok és hallotok.
ApCsel 2:34 Mert nem Dávid ment fel az égbe, hiszen ő azt mondja: 'Szólt az Úr az én Uramnak: Jobbom felől foglalj helyet,
ApCsel 2:35 amíg én ellenségeidet lábad zsámolyává teszem'.
ApCsel 2:36 Tudja meg tehát Izrael egész háza teljes bizonyossággal, hogy Isten Úrrá és Krisztussá tette őt, azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek!«
ApCsel 2:37 Amikor ezeket hallották, szívükben megrendültek. Így szóltak Péterhez és a többi apostolhoz: »Mit tegyünk, férfiak, testvérek?«

ApCsel 2:38 Péter azt felelte nekik: »Tartsatok bűnbánatot, és mindegyiktek keresztelkedjék meg Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára; akkor megkapjátok ajándékul a Szentlelket.
ApCsel 2:39 Mert az ígéret nektek szól, valamint a ti fiaitoknak, és mindazoknak, akik távol vannak, de akik közül mindenkit meghív magához a mi Urunk Istenünk.«
ApCsel 2:40 Számos egyéb szóval is bátorította és buzdította őket: »Mentsétek meg magatokat ettől a gonosz nemzedéktől!«
ApCsel 2:41 Azok tehát megfogadták szavát és megkeresztelkedtek; körülbelül háromezer lélek csatlakozott aznap hozzájuk.
ApCsel 2:42 Ők pedig állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában, a kenyérszegés közösségében és az imádságokban.
ApCsel 2:43 Félelem fogott el mindenkit: számos csoda és jel történt az apostolok által.
ApCsel 2:44 A hívek mind összetartottak, és mindenük közös volt.
ApCsel 2:45 Birtokaikat és javaikat eladták, s az árát szétosztották, mindenkinek szükségéhez mérten.
ApCsel 2:46 Naponta egy szívvel-lélekkel ott voltak a templomban, házanként végezték a kenyérszegést, örvendezve és a szív tisztaságával vették magukhoz az eledelt.
ApCsel 2:47 Dicsérték Istent, és az egész nép szerette őket. Az Úr pedig naponta növelte az üdvözülendők számát.
ApCsel 3:1 Péter és János pedig felmentek a templomba a kilenc órai imádság idején.
ApCsel 3:2 Ekkor egy férfit vittek arra, aki születésétől fogva béna volt. Naponta odatették a templomnak az úgynevezett Ékes-kapujához, hogy a templomba jövőktől alamizsnát kérjen.
ApCsel 3:3 Amikor Pétert és Jánost meglátta, amint a templomba készültek bemenni, könyörgött, hogy alamizsnát kapjon.
ApCsel 3:4 Péter Jánossal együtt reátekintett, és azt mondta: »Nézz ránk!«
ApCsel 3:5 Erre az rájuk nézett, remélve, hogy kap tőlük valamit.
ApCsel 3:6 Péter azonban így szólt: »Ezüstöm, aranyam nincs, de amim van, azt neked adom: a Názáreti Jézus Krisztus nevében kelj fel és járj!«
ApCsel 3:7 Azzal megfogta jobb kezénél, és fölemelte. Erre annak azonnal erő szállt a lábába és talpába,
ApCsel 3:8 úgyhogy felugrott, állt és járt-kelt. Bement velük a templomba, járkált, ugrándozott, és dicsérte az Istent.
ApCsel 3:9 Az egész nép látta, hogy jár, és Istent magasztalja.
ApCsel 3:10 Ráismertek, hogy ő az, aki alamizsnáért üldögélt a templom Ékes-kapujánál. Elteltek csodálkozással, és magukon kívül voltak amiatt, ami vele történt.
ApCsel 3:11 Mivel nem tágított Péter és János mellől, az egész nép csodálkozva futott hozzájuk az úgynevezett Salamon-csarnokba.
ApCsel 3:12 Amikor Péter látta ezt, így szólt a néphez: »Izraelita férfiak! Miért csodálkoztok ezen és miért ámultok rajtunk, mintha a magunk erejéből vagy hatalmából tettük volna, hogy ez jár?
ApCsel 3:13 Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákob Istene, a mi atyáink Istene megdicsőítette Fiát, Jézust, akit ti kiszolgáltattatok ugyan és megtagadtatok Pilátus színe előtt, bár az úgy döntött, hogy szabadon bocsátja őt.
ApCsel 3:14 Ti azonban megtagadtátok a Szentet és Igazat, s azt kívántátok, hogy a gyilkost adják nektek ajándékul
ApCsel 3:15 az élet szerzőjét pedig megöltétek, de Isten feltámasztotta őt a halálból. Ennek mi tanúi vagyunk.
ApCsel 3:16 Az ő neve adott erőt a nevében való hit által ennek az embernek, akit ti láttok és ismertek, s a tőle származó hit adta meg neki ezt az ép egészséget mindnyájatok szeme láttára.
ApCsel 3:17 Tudom azonban, testvérek, hogy tudatlanságból cselekedtetek, mint ahogy a ti elöljáróitok is.
ApCsel 3:18 Isten azonban ily módon teljesítette, amit minden prófétájának ajka által előre hirdetett, hogy az ő Krisztusa szenvedni fog.
ApCsel 3:19 Tartsatok tehát bűnbánatot és térjetek meg, hogy eltöröljék bűneiteket,
ApCsel 3:20 s hogy az enyhülés idői eljöjjenek az Úr színétől, és elküldje azt, akit hirdettek nektek, Jézus Krisztust.
ApCsel 3:21 Őt ugyan az égnek kell befogadnia minden dolog helyreállításának az idejéig, amelyről Isten szólt századok óta szent prófétáinak ajka által.
ApCsel 3:22 Mózes ugyanis megmondta, hogy 'Uratok, Istenetek hozzám hasonló prófétát támaszt majd nektek testvéreitek közül, őt hallgassátok mindenben, amit mond majd nektek.
ApCsel 3:23 Az történik ugyanis, hogy mindenkit, aki nem hallgatja ezt a prófétát, kiirtanak a nép közül'.
ApCsel 3:24 A próféták, akik szóltak Sámueltől kezdve és azután, mind hirdették ezeket a napokat.
ApCsel 3:25 Ti vagytok a prófétáknak és a szövetségnek fiai, amelyet Isten atyáinkkal kötött, amikor Ábrahámnak azt mondta: 'A te utódodban nyer áldást a föld minden nemzetsége'.
ApCsel 3:26 Isten elsősorban számotokra támasztotta s küldte el Fiát, hogy megáldjon titeket, és így mindenki megtérjen gonoszságából.«
ApCsel 4:1 Amíg ők a néphez beszéltek, odajöttek a papok, a templomőrség parancsnoka és a szaddúceusok.
ApCsel 4:2 Ezek bosszankodtak, hogy tanítják a népet, és hirdetik a halálból való feltámadást Jézusban.
ApCsel 4:3 Kezet emeltek tehát rájuk, és őrizetbe vették őket másnapig, mert már esteledett.
ApCsel 4:4 De azok közül sokan, akik az igét hallgatták, hittek, úgyhogy a férfiak száma elérte az ötezret.
ApCsel 4:5 Történt pedig másnap, hogy a vezetőembereik, a vének és az írástudók összegyűltek Jeruzsálemben,
ApCsel 4:6 velük Annás főpap és Kaifás is, valamint János és Alexander, és ahányan csak voltak a főpapi nemzetségből.
ApCsel 4:7 Miután középre állították őket, megkérdezték: »Milyen hatalommal vagy kinek a nevében tettétek ezt?«
ApCsel 4:8 Ekkor Péter Szentlélekkel eltelve így szólt hozzájuk: »Népünk vezetői és ti vének, halljátok!
ApCsel 4:9 Ti ma felelősségre vontok minket, mert jót tettünk egy beteg emberrel, hogy megtudjátok, hogyan lett újra egészséges.
ApCsel 4:10 Vegyétek hát tudomásul mindnyájan, ti és Izrael egész népe, hogy a mi Urunknak, a Názáreti Jézus Krisztusnak neve által, akit ti keresztre feszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból: őáltala áll ez itt előttetek egészségesen.

ApCsel 4:11 Ez az a kő, amelyet ti, az építők, elvetettetek, s amely szegletkő lett;
ApCsel 4:12 és nincs üdvösség senki másban, mert más név nem is adatott az embereknek az ég alatt, amelyben üdvözülnünk kell.«
ApCsel 4:13 Amikor látták Péter és János állhatatosságát, és megtudták, hogy írástudatlan és tanulatlan emberek, elcsodálkoztak, és rájuk ismertek, hogy Jézussal voltak.
ApCsel 4:14 Mivel azonban látták, hogy a meggyógyult ember is mellettük áll, semmiben sem mondhattak ellent.
ApCsel 4:15 Megparancsolták tehát nekik, hogy menjenek ki a gyűlésből, azután így tanakodtak egymás között:
ApCsel 4:16 »Mitévők legyünk ezekkel az emberekkel? Hogy csakugyan Jeruzsálem összes lakója előtt ismeretes csodajelet műveltek, az nyilvánvaló, és nem tagadhatjuk.
ApCsel 4:17 Nehogy azonban még tovább terjedjen a híre a nép között, fenyegessük meg őket, hogy ne beszéljenek többé senkinek se ennek a nevében.«
ApCsel 4:18 Azután beszólították őket, és megparancsolták, hogy egyáltalán ne beszéljenek, és ne tanítsanak Jézus nevében.
ApCsel 4:19 Péter és János azonban azt felelték nekik: »Ítéljétek meg ti, vajon helyes volna-e Isten színe előtt, ha inkább hallgatnánk rátok, mint Istenre!
ApCsel 4:20 Hisz lehetetlen nekünk, hogy el ne beszéljük, amiket láttunk és hallottunk!«
ApCsel 4:21 Azok erre újra megfenyegették, majd elbocsátották őket, mivel nem találtak módot arra, hogy megbüntessék őket, a nép miatt, mert mindenki dicsőítette Istent azért, ami az emberrel történt.
ApCsel 4:22 Hiszen több, mint negyven éves volt az, akivel a gyógyulásnak ez a csodajele történt.
ApCsel 4:23 Elbocsátásuk után övéikhez mentek, és hírül vitték nekik, hogy mi mindent mondtak nekik a főpapok és a vének.
ApCsel 4:24 Mikor azok meghallották ezt, egy szívvel-lélekkel így fohászkodtak Istenhez: »Urunk, te vagy az, aki alkottad az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van',
ApCsel 4:25 aki Dávidnak, a mi atyánknak, a te szolgádnak szájával, a Szentlélek által azt mondtad: 'Miért acsarkodnak a nemzetek s terveznek hiúságokat a népek?
ApCsel 4:26 A föld királyai felkeltek, egybegyűltek mind a fejedelmek az Úr ellen s az ő Fölkentje ellen'.
ApCsel 4:27 Mert valóban egybegyűltek ebben a városban a te szent Fiad, Jézus ellen, akit fölkentél: Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izrael népeivel,
ApCsel 4:28 hogy végrehajtsák, amiről kezed és akaratod elhatározta, hogy megtörténjék.
ApCsel 4:29 Most tehát, Urunk, tekints fenyegetéseikre, s add meg szolgáidnak, hogy teljes bizodalommal hirdessék igédet.
ApCsel 4:30 Te pedig nyújtsd ki kezedet gyógyításokra, hogy jelek és csodák történjenek szent Fiadnak, Jézusnak neve által.«
ApCsel 4:31 Miután így imádkoztak, megremegett a hely, ahol egybegyűltek. Mindnyájan beteltek Szentlélekkel, s bátran hirdették Isten igéjét.
ApCsel 4:32 A hívek sokaságának pedig egy volt a szíve-lelke. Egyikük sem mondott semmit sem a magáénak a birtokából, hanem mindenük közös volt.
ApCsel 4:33 Az apostolok pedig nagy erővel tettek tanúságot Urunknak, Jézus Krisztusnak feltámadásáról; és bőséges volt a kegyelem mindnyájukban.
ApCsel 4:34 Nem is volt közöttük senki szűkölködő, mert mindazok, akiknek földje vagy háza volt, eladták, s az eladott javak árát elhozták,
ApCsel 4:35 és az apostolok lábához tették. Mindenkinek annyit osztottak ki, amennyire kinek-kinek szüksége volt.
ApCsel 4:36 Így József, a ciprusi származású levita, aki az apostoloktól a Barnabás melléknevet kapta - ennek jelentése: Vigasztalás fia -,
ApCsel 4:37 mivel szántóföldje volt, eladta azt, az árát pedig elhozta, és letette az apostolok lábához.
ApCsel 5:1 Egy bizonyos Ananiás nevű férfi is a feleségével, Szafirával együtt földet adott el,
ApCsel 5:2 de a felesége tudtával csalárdul megtartott valamit a föld árából, s csak egy részt hozott el és tett az apostolok lábához.
ApCsel 5:3 Péter azonban így szólt: »Ananiás, miért ejtette a sátán kísértésbe a szívedet, hogy hazudj a Szentléleknek, és csalárdul visszatarts a föld árából?
ApCsel 5:4 Ha megmaradt volna, magadnak maradt volna, és magad rendelkeznél azzal, amit eladtál. Miért vetemedett hát szíved erre a dologra? Nem embereknek hazudtál, hanem Istennek!«
ApCsel 5:5 Amint Ananiás ezeket a szavakat hallotta, összeesett és meghalt. Erre nagy félelem fogta el mindazokat, akik ezt hallották.
ApCsel 5:6 Az ifjak pedig felkeltek, felemelték, kivitték és eltemették.
ApCsel 5:7 Körülbelül három óra múlva belépett a felesége, aki nem tudta, hogy mi történt.
ApCsel 5:8 Péter megkérdezte tőle: »Mondd nekem, asszony, csakugyan annyiért adtátok el a földet?« Az így felelt: »Igen, annyiért.«
ApCsel 5:9 Erre Péter azt mondta neki: »Mire volt jó megegyeznetek abban, hogy megkísértitek az Úr Lelkét? Íme, akik eltemették férjedet, az ajtónál állnak, s téged is kivisznek.«
ApCsel 5:10 Nyomban összeesett a lábainál és meghalt. Az ifjak pedig beléptek, halva találták, erre kivitték és eltemették a férje mellé.
ApCsel 5:11 Ekkor nagy félelem fogta el az egész egyházat és mindazokat, akik ezeket hallották.
ApCsel 5:12 Az apostolok keze által pedig sok jel és csoda történt a nép között. Mindnyájan egy szívvel voltak együtt Salamon csarnokában.
ApCsel 5:13 Mások közül senki sem mert közéjük elegyedni, de a nép nagyra becsülte őket.
ApCsel 5:14 Az Úrban hívő férfiak és nők sokasága egyre növekedett.

ApCsel 5:15 A betegeket kivitték az utcákra, hordágyakra és ágyakra rakták őket, hogy amikor Péter arra megy, legalább az árnyéka érje valamelyiküket, s megszabaduljanak betegségeiktől.
ApCsel 5:16 Sőt, Jeruzsálem szomszédos városainak néptömege is odaáradt, hozták a betegeket és a tisztátalan lelektől megszállottakat, s ezek mind meggyógyultak.
ApCsel 5:17 Felállt ekkor a főpap, és mindnyájan, akik vele tartottak - vagyis a szaddúceusok pártja -, elteltek irigységgel.
ApCsel 5:18 Elfogták az apostolokat, és a nyilvános börtönbe vetették őket.
ApCsel 5:19 Az Úr angyala azonban éjjel kinyitotta a börtön ajtaját, kivezette őket, és azt mondta:
ApCsel 5:20 »Menjetek, álljatok ki és hirdessétek a templomban a népnek a tanítást erről az életről.«
ApCsel 5:21 Miután ezt hallották, virradatkor bementek a templomba és tanítottak. Mikor megérkezett a főpap és akik vele voltak, összehívták a főtanácsot, vagyis Izrael fiainak összes vénjét, és elküldtek a börtönbe, hogy elővezessék őket.
ApCsel 5:22 De amikor a szolgák odaértek és kinyitották a tömlöcöt, nem találták ott őket. Visszatértek tehát és jelentették:
ApCsel 5:23 »A börtönt egész gondosan bezárva találtuk ugyan, az őrök is ott álltak az ajtók előtt, de amikor benyitottunk, senkit sem találtunk ott.«
ApCsel 5:24 E szavak hallatára a templomőrség parancsnoka és a főpapok megdöbbentek azon, ami történt.
ApCsel 5:25 Ekkor beállított valaki, és hírül hozta nekik: »Íme a férfiak, akiket börtönbe vetettetek, a templomban állnak és tanítják a népet.«
ApCsel 5:26 Erre a parancsnok elment a szolgákkal, és erőszak alkalmazása nélkül elhozta őket, mert féltek a néptől, hogy megkövezi őket.
ApCsel 5:27 Majd odahozták és a főtanács elé állították őket. A főpap a szemükre vetette:
ApCsel 5:28 »Parancsban hagytuk meg nektek, hogy ne tanítsatok az ő nevében, s lám, ti betöltöttétek Jeruzsálemet tanításotokkal, és ránk akarjátok hárítani annak az embernek a vérét.«
ApCsel 5:29 Erre Péter és az apostolok azt felelték: »Inkább kell engedelmeskednünk Istennek, mint az embereknek.
ApCsel 5:30 Atyáink Istene feltámasztotta Jézust, akit ti a fára függesztve megöltetek.
ApCsel 5:31 Isten fejedelemmé és üdvözítővé emelte őt jobbjával, hogy bűnbánatot és bűnbocsánatot adjon Izraelnek.
ApCsel 5:32 Ezeknek a dolgoknak tanúi vagyunk, mi és a Szentlélek, akit Isten megadott mindazoknak, akik engedelmeskednek neki.«
ApCsel 5:33 Mikor ezt hallották, feldühödtek, és arra gondoltak, hogy megölik őket.
ApCsel 5:34 Ekkor azonban egy bizonyos Gamáliel nevű farizeus, aki az egész nép előtt tiszteletben álló törvénytudó volt, felállt a főtanácsban és rövid időre kiküldte az embereket.
ApCsel 5:35 Azután beszédet intézett hozzájuk: »Izraelita férfiak, vigyázzatok magatokra, mit tesztek ezekkel az emberekkel!
ApCsel 5:36 Mert a közelmúltban fellépett Teudás, azt mondta önmagáról, hogy ő nagy valaki, és szám szerint mintegy négyszáz férfi csatlakozott hozzá. Őt megölték, azokat pedig, akik hittek neki, mind szétszórták és semmivé lettek.
ApCsel 5:37 Őutána az összeírás napjaiban fellépett Galileai Júdás, és magához csábította a népet. Ő is elpusztult, s akik egyetértettek vele, azokat mind szétszórták.
ApCsel 5:38 Ennélfogva én most is azt mondom nektek: hagyjátok magukra ezeket az embereket és engedjétek el őket, mert ha ez a terv vagy mű emberektől van, elenyészik.
ApCsel 5:39 Ha azonban Istentől van, nem ronthatjátok le, nehogy az történjék, hogy Isten ellen hadakoztok.« Igazat adtak neki.
ApCsel 5:40 Azután előhívták az apostolokat, megverették őket, és meghagyták nekik, hogy semmiképp se beszéljenek Jézus nevében, majd elbocsátották őket.
ApCsel 5:41 Azok pedig örvendezve eltávoztak a főtanácsból, mivel méltónak találtattak, hogy Jézus nevéért gyalázatot szenvedjenek.
ApCsel 5:42 Nem is szűntek meg naponta a templomban és házaknál tanítani és hirdetni Krisztus Jézust.
ApCsel 6:1 Azokban a napokban a tanítványok számának megszaporodtával zúgolódás támadt a görögök között a zsidók ellen amiatt, hogy özvegyeiket elhanyagolják a mindennapi kiszolgálásnál.
ApCsel 6:2 A tizenkettő egybehívta tehát a tanítványok sokaságát, és így szóltak: »Nem volna rendjén, hogy az asztaloknál szolgáljunk, s közben elhanyagoljuk az Isten igéjét.
ApCsel 6:3 Azért testvérek, szemeljetek ki magatok közül hét jó hírű, Szentlélekkel és bölcsességgel teljes férfit, s bízzuk rájuk ezt a feladatot.
ApCsel 6:4 Mi meg majd az imádsággal és az ige szolgálatával foglalkozunk.«
ApCsel 6:5 Ez a beszéd tetszett az egész sokaságnak. Kiválasztották tehát Istvánt, akit eltöltött a hit és a Szentlélek, továbbá Fülöpöt, Prohóroszt, Nikánort, Timont, Parmenászt és Miklóst, az antióchiai prozelitát.
ApCsel 6:6 Ezeket az apostolok elé állították, és ők imádság közben rájuk tették kezüket.
ApCsel 6:7 Az Úr igéje pedig terjedt, úgyhogy a tanítványok száma igen megszaporodott Jeruzsálemben, sőt a papoknak is nagy tömege hódolt meg a hitnek.
ApCsel 6:8 István pedig, telve kegyelemmel és erővel, csodákat és nagy jeleket művelt a nép között.
ApCsel 6:9 Felléptek azonban néhányan abból a zsinagógából, amelyet a libertinusokról, a cireneiekről, az alexandriaiakról neveztek el, és azokról, akik Kilíkiából és Ázsiából valók, s vitatkoztak Istvánnal.
ApCsel 6:10 Nem tudtak azonban ellenállni a bölcsességnek és a Léleknek, amely által szólt.
ApCsel 6:11 Erre férfiakat küldtek ki alattomban, akik azt mondták: »Hallottuk őt, amint káromló szavakat mondott Mózesre és Istenre.«
ApCsel 6:12 Ily módon felizgatták a népet, a véneket és az írástudókat, akik azután összecsődülve megragadták őt és a főtanács elé vitték.
ApCsel 6:13 Sőt, hamis tanúkat is állítottak, hogy mondják azt: »Ez az ember minduntalan a szent hely és a törvény ellen beszél.

ApCsel 6:14 Hallottuk ugyanis őt, amikor azt mondta, hogy ez a Názáreti Jézus lerontja majd ezt a helyet, s megmásítja a hagyományokat, amelyeket Mózes hagyott ránk.«
ApCsel 6:15 Akik a főtanácsban ültek, mind őt nézték, s olyannak látták az arcát, mint egy angyalét.
ApCsel 7:1 A főpap erre megkérdezte tőle: »Csakugyan így áll a dolog?«
ApCsel 7:2 Ő pedig azt felelte: »Férfiak, testvérek és atyák, halljátok! A dicsőség Istene megjelent atyánknak, Ábrahámnak, midőn Mezopotámiában tartózkodott, és mielőtt Háránba költözött.
ApCsel 7:3 Így szólt hozzá: 'Menj ki földedről és rokonságodból, s jöjj arra a földre, amelyet mutatok neked'.
ApCsel 7:4 Erre elhagyta a káldeaiak országát, és Háránba költözött. Innen pedig atyja halála után áthozta őt erre a földre, amelyen ti laktok most.
ApCsel 7:5 Nem adott ugyan belőle neki talpalatnyi örökséget sem, de megígérte, hogy birtokul adja neki és utódainak őutána, bár nem volt még fia.
ApCsel 7:6 Isten ezt mondta neki: 'Az ő utóda hontalanként fog lakni idegen földön, szolgaságba hajtják és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig.
ApCsel 7:7 De én - mondja az Úr -megítélem a nemzetet, amelynek szolgái lesznek, azután majd kivonulnak és szolgálni fognak nekem ezen a helyen'.
ApCsel 7:8 Egyben megkötötte vele a körülmetélés szövetségét. Ábrahámnak így lett a fia Izsák, akit körülmetélt a nyolcadik napon, Izsáké pedig Jákob, Jákobé meg a tizenkét pátriárka.
ApCsel 7:9 A pátriárkák irigységből eladták Józsefet Egyiptomba, de Isten vele volt,
ApCsel 7:10 s kiragadta őt minden viszontagságából. Kegyelmet s bölcsességet adott neki a fáraónak, Egyiptom királyának a színe előtt, úgyhogy az megtette őt kormányzónak Egyiptom fölé és a tulajdon egész háza fölé.
ApCsel 7:11 Akkoriban éhínség és nagy nyomorúság sújtotta egész Egyiptomot és Kánaánt, s atyáink nem találtak élelmet.
ApCsel 7:12 Mikor azonban Jákob meghallotta, hogy Egyiptomban van gabona, elküldte atyáinkat első ízben;
ApCsel 7:13 a második alkalommal a testvérei megismerték Józsefet, és a fáraó előtt kitudódott a származása.
ApCsel 7:14 József erre érte küldött és elhivatta atyját, Jákobot és egész rokonságát, hetvenöt lelket.
ApCsel 7:15 Jákob tehát lement Egyiptomba, s aztán ő és atyáink meghaltak.
ApCsel 7:16 Átvitték őket Szíchembe, és eltemették a sírba, amelyet Ábrahám vett meg ezüstpénzen a szichemi Hámor fiaitól.
ApCsel 7:17 Mikor azonban elközelgett az ígéret ideje, amelyet Isten Ábrahámnak adott, a nép gyarapodott és sokasodott Egyiptomban,
ApCsel 7:18 amíg másik király nem támadt Egyiptomban, aki nem ismerte Józsefet.
ApCsel 7:19 Ez álnok módon bánt a népünkkel. Azzal sújtotta atyáinkat, hogy ki kellett tenniük csecsemőiket, hogy életben ne maradjanak.
ApCsel 7:20 Abban az időben született Mózes, akit Isten kedvelt. Három hónapig apja házában táplálták.
ApCsel 7:21 Mikor azután kitették, a fáraó lánya felvette, és felnevelte saját fia gyanánt.
ApCsel 7:22 Mózes így oktatást kapott az egyiptomiak minden bölcsességében, és hatalmas lett szavaiban és tetteiben.
ApCsel 7:23 Mikor pedig betöltötte negyvenedik évét, feltette szívében, hogy meglátogatja a testvéreit, Izrael fiait.
ApCsel 7:24 Amikor meglátta, hogy egyikük méltatlanságot szenved, a védelmére kelt, és bosszút állt az igazságtalanságot szenvedőért azzal, hogy megölte az egyiptomit.
ApCsel 7:25 Azt hitte ugyanis, hogy testvérei megértik, hogy Isten az ő keze által ad nekik szabadulást, ám azok nem értették meg.
ApCsel 7:26 Másnap megjelent köztük, amikor éppen perlekedtek, és békítgette őket: 'Férfiak, ti testvérek vagytok, miért bántjátok egymást?'
ApCsel 7:27 De az, aki bántalmazta felebarátját, eltaszította őt, és így szólt: 'Ki tett téged följebbvalóvá és bíróvá fölénk?
ApCsel 7:28 Csak nem akarsz megölni, ahogy megölted tegnap az egyiptomit?'
ApCsel 7:29 Mikor Mózes meghallotta ezt a beszédet, elmenekült, és jövevény lett Midián földjén, ahol két fia született.
ApCsel 7:30 Negyven esztendő eltelte után Sína hegyének pusztájában angyal jelent meg neki a csipkebokor lángoló tüzében.
ApCsel 7:31 Mózes látta, és csodálkozott a látványon. Amint azonban odament, hogy megnézze, az Úr szólt hozzá:
ApCsel 7:32 'Én vagyok atyáid Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákob Istene'. Mózes erre megrettent, és nem merte megnézni.
ApCsel 7:33 Az Úr pedig azt mondta neki: 'Oldd le lábad saruját, mert a hely, amelyen állsz, szent föld.
ApCsel 7:34 Jól láttam Egyiptomban élő népem nyomorúságát, hallottam sóhajtozásukat, azért szálltam le, hogy megszabadítsam őket. Jöjj tehát, elküldek Egyiptomba'.
ApCsel 7:35 Ezt a Mózest, akit megtagadtak, amikor azt mondták: 'Ki rendelt téged följebbvalóvá és bíróvá?', Isten vezérül és szabadítóul küldte az angyal által, aki megjelent neki a csipkebokorban.
ApCsel 7:36 Ő hozta ki őket, közben csodákat és jeleket művelt Egyiptom földjén, majd a Vörös-tengernél és a pusztában negyven éven át.
ApCsel 7:37 Ez az a Mózes, aki megmondta Izrael fiainak: 'Prófétát támaszt nektek Isten testvéreitek közül, hozzám hasonlót'.
ApCsel 7:38 Ő volt az, aki a pusztai közösségből kapcsolatban állt az angyallal, aki Sína hegyén szólt hozzá és atyáinkhoz; ő vette át az élet igéit, hogy nekünk adja.
ApCsel 7:39 Ám atyáink nem akartak engedelmeskedni neki, hanem eltaszították, és szívük visszavágyott Egyiptomba.
ApCsel 7:40 Azért azt mondták Áronnak: 'Készíts nekünk isteneket, vezessenek bennünket ők, mert nem tudjuk, mi történt ezzel a Mózessel, aki kihozott minket Egyiptom földjéről!'
ApCsel 7:41 És borjúképmást készítettek azokban a napokban, áldozatot mutattak be a bálványnak, és örömük telt önkezük alkotásaiban.

ApCsel 7:42 Ezért Isten elfordult tőlük, és hagyta őket, hogy szolgáljanak az ég seregeinek, amint meg van írva a próféták könyvében: 'Vajon mutattatok-e be nekem áldozati állatokat és áldozatokat negyven éven át a pusztában, Izrael háza?
ApCsel 7:43 Inkább befogadtátok Molok sátrát és isteneteknek, Refánnak csillagát, a bálványképeket, amelyeket készítettetek, hogy imádjátok őket. Ezért Babilonon túlra viszlek majd el titeket'.
ApCsel 7:44 A szövetség sátra atyáinkkal volt a pusztában, amint Isten elrendelte nekik, aki Mózeshez szólt, hogy készítse el azt a látott minta szerint.
ApCsel 7:45 Ezt atyáink átvették, s be is vitték Józsuéval a pogányok birodalmába, akiket Isten kiűzött atyáink elől, Dávid napjaiig.
ApCsel 7:46 Ő kegyelmet talált Istennél, és könyörgött, hogy hajlékot emelhessen Jákob Istenének.
ApCsel 7:47 Végül csak Salamon épített neki házat.
ApCsel 7:48 Ámde a Magasságbeli nem lakik kezek alkotásaiban, amint a próféta mondja:
ApCsel 7:49 'Az ég az én trónusom, a föld pedig lábaim zsámolya. Miféle házat építenétek nekem - mondja az Úr -, vagy hol lenne az én nyugodalmam helye?
ApCsel 7:50 Nem az én kezem alkotta-e mindezeket?'
ApCsel 7:51 Ti keménynyakúak, körülmetéletlen szívűek és fülűek! Ti mindenkor ellenálltok a Szentléleknek: amint atyáitok, úgy ti is.
ApCsel 7:52 Melyik prófétát nem üldözték atyáitok? Igen, megölték őket, akik annak az Igaznak eljöveteléről jövendöltek, akinek ti most árulói és gyilkosai lettetek,
ApCsel 7:53 ti, akik angyalok szolgálata által kaptátok a törvényt, de meg nem tartottátok.«
ApCsel 7:54 Amikor ezeket hallották, megdühödtek szívükben, és fogukat csikorgatták ellene.
ApCsel 7:55 Ő azonban Szentlélekkel telve föltekintett az égre, látta Isten dicsőségét, és Jézust Isten jobbja felől állni.
ApCsel 7:56 Megszólalt: »Íme, nyitva látom az egeket, és az Emberfiát állni Isten jobbja felől.«
ApCsel 7:57 Erre ők fennhangon kiáltva befogták fülüket, és egy akarattal rárohantak.
ApCsel 7:58 Azután kihurcolták őt a városon kívülre, és megkövezték. A tanúk pedig letették ruháikat egy ifjú lábához, akit Saulnak hívtak.
ApCsel 7:59 Amikor megkövezték Istvánt, az így könyörögött: »Úr Jézus, vedd magadhoz lelkemet!«
ApCsel 7:60 Amikor pedig térdre esett, fennhangon azt kiáltotta: »Uram, ne tulajdonítsd ezt nekik bűnül!« Amint ezt kimondta, elszenderült az Úrban.
ApCsel 8:1 Saul pedig egyetértett azzal, hogy megöljék őt. Azon a napon nagy üldözés tört ki a jeruzsálemi egyház ellen, s az apostolok kivételével mindnyájan szétszóródtak Júdea és Szamaria tartományában.
ApCsel 8:2 Istvánt pedig istenfélő férfiak eltemették, és nagyon megsiratták.
ApCsel 8:3 Saul meg pusztította az egyházat, sorra járva a házakat, elhurcolta a férfiakat és asszonyokat, s őrizetbe vetette őket.
ApCsel 8:4 Azok, akik szétszóródtak, eközben körüljártak, és hirdették az Isten igéjét.
ApCsel 8:5 Így jutott el Fülöp Szamaria városába, és hirdette nekik Krisztust.
ApCsel 8:6 Tömegesen és egyetértően figyeltek mindarra, amit Fülöp mondott, hallva és látva a jeleket, amelyeket cselekedett.
ApCsel 8:7 Mert a tisztátalan lelkek hangos kiáltással kimentek sokakból, akikben laktak, és sok inaszakadt és sánta meggyógyult.
ApCsel 8:8 Nagy öröm támadt abban a városban.
ApCsel 8:9 Volt azonban a városban egy Simon nevű férfi, aki azelőtt varázslással foglalkozott, és elámította Szamaria népét, azt állítva, hogy ő rendkívüli valaki.
ApCsel 8:10 Nagyok és kicsik, mindenki egyaránt hallgatott rá, s azt mondták: »Az Isten ereje ő, akit Nagynak hívnak.«
ApCsel 8:11 És követték őt, mert jó ideje ámította őket varázslataival.
ApCsel 8:12 Amikor azonban hittek Fülöpnek, aki hirdette az örömhírt Isten országáról, a férfiak és az asszonyok megkeresztelkedtek Jézus Krisztus nevében.
ApCsel 8:13 Sőt, maga Simon is hitt, és megkeresztelkedése után Fülöphöz szegődött. Mikor látta, hogy jelek és igen nagy csodák is történnek, álmélkodva csodálkozott.
ApCsel 8:14 Mikor pedig az apostolok, akik Jeruzsálemben voltak, meghallották, hogy Szamaria befogadta az Isten igéjét, elküldték hozzájuk Pétert és Jánost.
ApCsel 8:15 Amint odaérkeztek, imádkoztak értük, hogy elnyerjék a Szentlelket,
ApCsel 8:16 mert az még egyikükre sem szállt le, csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevében.
ApCsel 8:17 Ekkor rájuk tették kezüket, és azok elnyerték a Szentlelket.
ApCsel 8:18 Amikor Simon látta, hogy az apostolok kézrátétellel megadják a Szentlelket, pénzt kínált nekik,
ApCsel 8:19 és azt mondta: »Adjátok meg nekem is ezt a hatalmat, hogy akire ráteszem a kezemet, megkapja a Szentlelket!«
ApCsel 8:20 Péter azonban így szólt hozzá: »Vesszen a pénzed veled együtt, mivel azt gondoltad, hogy Isten ajándékát pénzért lehet megszerezni!
ApCsel 8:21 Sem részed nincs ebben, sem jussod nincs hozzá, mert a szíved nem igaz Isten előtt.
ApCsel 8:22 Térj meg tehát ebből a gonoszságodból, s kérd Istent, hogy szívednek ez a gondolata bocsánatot nyerjen!
ApCsel 8:23 Mert azt látom, hogy a keserűség epéjében és a gonoszság kötelékében vagy.«
ApCsel 8:24 Erre Simon azt felelte: »Könyörögjetek értem az Úrhoz, hogy semmi se érjen engem abból, amit mondtatok!«
ApCsel 8:25 Ők pedig, miután tanúságot tettek és az Úr igéjét hirdették, visszatértek Jeruzsálembe. Közben a szamariaiak sok helységének hirdették az evangéliumot.
ApCsel 8:26 Ezek után az Úr angyala így szólt Fülöphöz: »Kelj föl és menj délre, arra az elhagyatott útra, amely Jeruzsálemből Gázába visz le!«

ApCsel 8:27 Az fölkelt tehát, és elment. S íme, egy etióp férfi, Kandakénak, az etiópok királynőjének hatalmas udvari tisztje és minden kincsének kezelője, aki Jeruzsálembe jött imádkozni,
ApCsel 8:28 visszatértében kocsiján ülve Izajás prófétát olvasta.
ApCsel 8:29 Ekkor a Lélek így szólt Fülöphöz: »Menj oda, és szegődj ahhoz a kocsihoz!«
ApCsel 8:30 Amint Fülöp odasietett és hallotta, hogy Izajás prófétát olvassa, megszólította: »Azt gondolod, hogy érted, amit olvasol?«
ApCsel 8:31 Az így felelt: »Hogyan érteném, ha nincs, aki megmagyarázza nekem?« Megkérte tehát Fülöpöt, hogy szálljon fel és üljön melléje.
ApCsel 8:32 Az Írás helye pedig, amelyet olvasott, ez volt: »Mint a bárány, amelyet leölésre visznek, és mint a juh, mely nyírója előtt elnémul, nem nyitotta ki száját.
ApCsel 8:33 Megaláztatásban hoztak fölötte ítéletet. A sorsával ki törődik? Hisz életét elvették e földön«.
ApCsel 8:34 Erre az udvari tiszt megkérdezte Fülöpöt: »Kérlek, kiről mondja ezt a próféta, önmagáról vagy valaki másról?«
ApCsel 8:35 Ekkor Fülöp megnyitotta száját, s ebből az Írásból kiindulva hirdette neki Jézust.
ApCsel 8:36 Amint haladtak az úton, egy vízhez értek. Erre az udvari tiszt így szólt: »Íme a víz; mi gátol abban, hogy megkeresztelkedjem?«
ApCsel 8:37
ApCsel 8:38 Azután megállította a kocsit. Mindketten lementek a vízbe, Fülöp és az udvari tiszt, és megkeresztelte őt.
ApCsel 8:39 Mikor a vízből feljöttek, az Úr Lelke elragadta Fülöpöt. Az udvari tiszt nem látta őt többé, s örvendezve folytatta útját.
ApCsel 8:40 Fülöp pedig Asdódban termett, körüljárt, és hirdette az evangéliumot, amíg Cézáreába nem érkezett.
ApCsel 9:1 Eközben Saul, aki még mindig gyűlölettől lihegett és halállal fenyegette az Úr tanítványait, elment a főpaphoz,
ApCsel 9:2 és levelet kért tőle a damaszkuszi zsinagógákhoz, hogy megkötözve Jeruzsálembe hozhassa azokat a férfiakat és nőket, akiket ott talál ennek a tannak a követői közül.
ApCsel 9:3 De amint haladt az úton és Damaszkuszhoz közeledett, történt, hogy hirtelen fényesség ragyogta körül az égből.
ApCsel 9:4 Leesett a földre, és szózatot hallott, amely azt mondta neki: »Saul, Saul, miért üldözöl engem?«
ApCsel 9:5 Erre ő megkérdezte: »Ki vagy te, Uram?« Az így felelt: »Én vagyok Jézus, akit te üldözöl!
ApCsel 9:6 De kelj föl és menj be a városba, ott majd megmondják neked, mit kell tenned.«
ApCsel 9:7 A férfiak, akik kísérték, csodálkozva álltak. Hallották ugyan a hangot, de nem láttak senkit sem.
ApCsel 9:8 Saul pedig fölkelt a földről, de amikor kinyitotta a szemét, semmit sem látott. Úgy vezették be kezénél fogva Damaszkuszba.
ApCsel 9:9 Ott volt három napig, nem látott, nem evett, nem ivott semmit.
ApCsel 9:10 Volt Damaszkuszban egy Ananiás nevű tanítvány, akihez az Úr látomásban így szólt: »Ananiás!« Ő pedig így felelt: »Itt vagyok, Uram!«
ApCsel 9:11 Az Úr így folytatta: »Kelj föl, menj el az úgynevezett Egyenes utcába, keress fel Júdás házában egy Saul nevű tarzusi embert. Íme, épp imádkozik,
ApCsel 9:12 és lát egy Ananiás nevű férfit, amint belép hozzá, és ráteszi a kezét, hogy látását visszanyerje.«
ApCsel 9:13 Ananiás azonban azt felelte: »Uram, sokaktól hallottam erről a férfiról, hogy mennyi gonoszat tett szentjeiddel Jeruzsálemben.
ApCsel 9:14 Itt meg felhatalmazása van a főpapoktól, hogy megkötözze mindazokat, akik segítségül hívják nevedet.«
ApCsel 9:15 De az Úr azt mondta neki: »Csak menj, mert kiválasztott edényem ő nekem, hogy hordozza nevemet a pogányok, a királyok és Izrael fiai előtt.
ApCsel 9:16 Én ugyanis megmutatom neki, mennyit kell szenvednie az én nevemért.«
ApCsel 9:17 Erre Ananiás elindult, bement a házba, rátette a kezét, és azt mondta: »Saul testvér, az Úr Jézus küldött engem, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, hogy láss és eltelj Szentlélekkel.«
ApCsel 9:18 Erre azonnal halpikkely-szerű valami hullott le a szemeiről, és visszanyerte a szeme világát. Fölkelt és megkeresztelkedett,
ApCsel 9:19 azután ételt vett magához és megerősödött. Néhány napig még együtt maradt a tanítványokkal, akik Damaszkuszban voltak.
ApCsel 9:20 Azonnal hirdette a zsinagógákban Jézust, hogy ő az Isten Fia.
ApCsel 9:21 Mindazok pedig, akik hallgatták, csodálkoztak és megjegyezték: »Nem ez az, aki Jeruzsálemben vesztére tört azoknak, akik ezt a nevet segítségül hívták, és ide is azért jött, hogy megkötözve elhurcolja őket a főpapokhoz?«
ApCsel 9:22 Saul azonban mind nagyobb erővel lépett fel, zavarba hozta a damaszkuszi zsidókat, és bizonyította előttük, hogy Jézus a Krisztus.
ApCsel 9:23 Jó néhány nap múlva a zsidók megállapodtak, hogy megölik őt.
ApCsel 9:24 De Saul tudomást szerzett ármánykodásukról. Azok még a kapukat is őrizték éjjel-nappal, hogy megöljék őt.
ApCsel 9:25 A tanítványok azonban éjjel fogták őt, és kimenekítették a falon át, leeresztve őt egy kosárban.
ApCsel 9:26 Mikor így Jeruzsálembe érkezett, a tanítványokhoz akart csatlakozni, de mindnyájan féltek tőle, mert nem hitték, hogy tanítvány.
ApCsel 9:27 Barnabás azonban maga mellé vette, elvezette az apostolokhoz, és elbeszélte nekik, hogyan látta meg az Urat útközben, hogyan beszélt vele, és hogy milyen bátran tevékenykedett Damaszkuszban Jézus nevében.
ApCsel 9:28 Velük volt, járt-kelt Jeruzsálemben, és bátran tevékenykedett az Úr nevében.
ApCsel 9:29 Beszélt a pogányokhoz is, és vitatkozott a görögökkel, de azok az életére törtek.
ApCsel 9:30 Mikor a testvérek értesültek erről, lekísérték őt Cézáreába, és elküldték Tarzusba.
ApCsel 9:31 Az egyház ekkor egész Júdeában, Galileában és Szamariában békében élt és gyarapodott, az Úr félelmében járt, s telve volt a Szentlélek vigasztalásával.

ApCsel 9:32 Történt egyszer, hogy Péter, amikor mindenkit fölkeresett, eljutott azokhoz a szentekhez is, akik Liddában laktak.
ApCsel 9:33 Talált ott egy Éneász nevű embert, aki nyolc év óta ágyban feküdt, mert béna volt.
ApCsel 9:34 Péter így szólt hozzá: »Éneász, Jézus Krisztus meggyógyít téged! Kelj föl, vesd be ágyadat!« Erre ő azonnal fölkelt.
ApCsel 9:35 Lidda és Száron lakói mind látták őt, és megtértek az Úrhoz.
ApCsel 9:36 Joppéban a tanítványok közt volt egy asszony, a neve Tabíta volt, ami azt jelenti: Dorkász. Teljesen a jócselekedeteknek és az alamizsnálkodásnak szentelte életét.
ApCsel 9:37 Történt pedig azokban a napokban, hogy megbetegedett és meghalt. Miután megmosták, lefektették a felső teremben.
ApCsel 9:38 Mivel Lidda közel van Joppéhoz, s a tanítványok meghallották, hogy Péter ott van, elküldtek hozzá két férfit, és kérték: »Ne késlekedj hozzánk jönni!«
ApCsel 9:39 Péter erre útra kelt, és elment velük. Amikor megérkeztek, felvezették őt a felső terembe. Az özvegyek mind körülvették őt sírva, és a köntösöket és ruhákat mutogatták, amelyeket Dorkász készített nekik, amíg velük volt.
ApCsel 9:40 Péter azonban mindnyájukat kiparancsolta, azután térdre borulva imádkozott, majd a holttesthez fordulva így szólt: »Tabíta, kelj föl!« Erre az kinyitotta a szemét, meglátta Pétert, és felült.
ApCsel 9:41 Ő pedig odanyújtotta neki a kezét és felsegítette. Azután odahívta a szenteket és az özvegyeket, és megmutatta nekik őt, hogy él.
ApCsel 9:42 Híre ment ennek egész Joppéban, és sokan hittek az Úrban.
ApCsel 9:43 Történt ezután, hogy sok napon át ott maradt Joppéban egy bizonyos Simon tímárnál.
ApCsel 10:1 Volt Cézáreában egy Kornéliusz nevű férfi, az Itáliainak nevezett zászlóalj századosa.
ApCsel 10:2 Egész háza népével együtt vallásos és istenfélő ember volt, sok alamizsnát osztott ki a nép között, és szüntelenül imádkozott az Istenhez.
ApCsel 10:3 Egyszer, a nap kilencedik órája körül látomásban tisztán látta, hogy az Isten angyala bejött hozzá, és azt mondta neki: »Kornéliusz!«
ApCsel 10:4 Ő rátekintett, és megrémülve azt mondta: »Mi az, Uram?« Erre az így szólt: »Imádságaid és alamizsnáid felszálltak Isten színe elé, és ő megemlékezett rólad.
ApCsel 10:5 Azért küldj most férfiakat Joppéba, és hivass ide egy bizonyos Simont, akit Péternek is hívnak.
ApCsel 10:6 Ez egy bizonyos Simon tímárnál szállt meg, akinek a háza a tenger mellett van. Ő majd megmondja neked, mit kell tenned.«
ApCsel 10:7 Amikor eltávozott az angyal, aki szólt hozzá, odahívta két szolgáját és beosztottjai közül egy istenfélő katonát.
ApCsel 10:8 Mindent elmondott nekik, és elküldte őket Joppéba.
ApCsel 10:9 Másnap pedig, miközben ők úton voltak és a városhoz közeledtek, hat óra tájban Péter felment a ház tetejére imádkozni.
ApCsel 10:10 Közben megéhezett, és enni akart. Amíg készítettek neki, elragadtatásba esett.
ApCsel 10:11 Nyitva látta az eget, és egy edény ereszkedett alá, olyan mint egy nagy lepedő, amelyet négy sarkánál fogva eresztenek le a földre.
ApCsel 10:12 Mindenféle négylábú, földi csúszómászó és égi madár volt benne.
ApCsel 10:13 Egy hang így szólt hozzá: »Kelj fel Péter, öld meg és edd!«
ApCsel 10:14 De Péter azt mondta: »Távol legyen tőlem, Uram, hiszen sohasem ettem semmi közönségeset és tisztátalant!«
ApCsel 10:15 De a hang újból, másodszor is szólt hozzá: »Amit Isten tisztává tett, azt te ne mondd tisztátalannak!«
ApCsel 10:16 Ez háromszor megismétlődött, aztán az edény hirtelen felemelkedett az égbe.
ApCsel 10:17 Amíg Péter azon tűnődött magában, hogy mit jelent a látomás, amit látott, a férfiak, akiket Kornéliusz küldött, megkeresték Simon házát. Megálltak az ajtónál,
ApCsel 10:18 bekiáltottak és tudakolták, vajon Simon, akit Péternek is hívnak, ott szállt-e meg?
ApCsel 10:19 Péternek pedig, amíg a látomásról tűnődött, azt mondta a Lélek: »Három férfi keres téged.
ApCsel 10:20 Kelj fel tehát, eredj le, és menj el velük habozás nélkül, mert én küldtem őket.«
ApCsel 10:21 Péter tehát lement a férfiakhoz, és így szólt: »Íme, én vagyok, akit kerestek. Mi járatban vagytok?«
ApCsel 10:22 Ezek azt felelték: »Kornéliusz százados, az igaz és istenfélő férfi, aki mellett az egész zsidó nép tanúságot tesz, egy szent angyaltól parancsot kapott, hogy hivasson téged a házába, és hallgassa tőled az igéket.«
ApCsel 10:23 Erre bevezette és vendégül látta őket. Másnap pedig fölkelt és elindult velük. Néhányan a joppéi testvérek közül elkísérték.
ApCsel 10:24 A következő napon megérkezett Cézáreába. Kornéliusz már várta őket. Összehívta rokonait és bizalmas barátait.
ApCsel 10:25 És történt, hogy amikor Péter belépett, Kornéliusz elébe jött, és a lábaihoz borulva hódolt neki.
ApCsel 10:26 Péter azonban fölemelte őt és így szólt: »Kelj föl, én magam is ember vagyok!«
ApCsel 10:27 Azután beszédbe elegyedett vele, betért hozzá, és sokakat talált összegyűlve.
ApCsel 10:28 Ezeknek azt mondta: »Tudjátok ti is, hogy a zsidó ember mennyire visszariad attól, hogy idegennel barátkozzon, vagy hogy belépjen a házába. De Isten értésemre adta, hogy senkit se mondjak közönségesnek vagy tisztátalannak.
ApCsel 10:29 Azért ellenkezés nélkül eljöttem a meghívásra. Kérdezem tehát: Mi okból hívtatok engem?«
ApCsel 10:30 Kornéliusz erre azt mondta: »Ebben az órában éppen négy napja, hogy kilenc órakor imádkoztam a házamban, és íme, egy férfi állt elém fehér ruhában.
ApCsel 10:31 Azt mondta: 'Kornéliusz, imádságod meghallgatásra talált, és alamizsnáidról megemlékeztek az Isten színe előtt.

ApCsel 10:32 Küldj azért Joppéba, és hivasd el Simont, akit Péternek is hívnak. Simon tímár házában szállt meg a tenger mellett.'
ApCsel 10:33 Mindjárt hozzád küldtem tehát, és te jól tetted, hogy eljöttél. Íme, most mindnyájan itt vagyunk előtted, hogy meghallgassuk mindazt, amit az Úr parancsolt neked.«
ApCsel 10:34 Akkor Péter beszélni kezdett: »Valóban azt tapasztalom, hogy Isten nem személyválogató,
ApCsel 10:35 ellenkezőleg, kedves előtte bármelyik nép fia, aki féli őt és igazságot cselekszik.
ApCsel 10:36 Isten elküldte igéjét Izrael fiainak, amikor békességet hirdetett Jézus Krisztus által, aki mindennek az Ura.
ApCsel 10:37 Ti is tudjátok, hogy mi történt Galileától kezdve egész Júdeában, a János által hirdetett keresztség után;
ApCsel 10:38 hogy miképpen kente föl Isten Szentlélekkel és erővel a Názáretből való Jézust, aki körüljárt, jót tett, és meggyógyította mindazokat, akiket az ördög a hatalmába kerített, mert Isten vele volt.
ApCsel 10:39 Mi pedig tanúi vagyunk mindannak, amit ő a zsidók országában és Jeruzsálemben tett. Fára függesztve megölték őt.
ApCsel 10:40 De Isten harmadnapon feltámasztotta, s megadta neki, hogy megjelenjen,
ApCsel 10:41 nem az egész népnek, hanem Isten által előre kijelölt tanúknak, minekünk, akik ettünk és ittunk vele, miután a halálból feltámadt.
ApCsel 10:42 Meg is parancsolta nekünk, hogy hirdessük a népnek, és bizonyítsuk, hogy ő az, akit Isten az élők és a holtak bírájává rendelt.
ApCsel 10:43 Róla tesz tanúságot az összes próféta, hogy az ő neve által mindenki elnyeri a bűnök bocsánatát, aki csak hisz benne.«
ApCsel 10:44 Miközben Péter ezeket a szavakat mondta, a Szentlélek leszállt mindazokra, akik az igét hallgatták.
ApCsel 10:45 A körülmetéltségből származó hívek, akik Péterrel jöttek oda, elcsodálkoztak, hogy a Szentlélek kegyelme a pogányokra is kiáradt.
ApCsel 10:46 Hallották ugyanis őket nyelveken beszélni és magasztalni Istent.
ApCsel 10:47 Ekkor Péter azt mondta: »Vajon megtagadhatjuk-e a keresztség vizét azoktól, akik a Szentlelket éppúgy elnyerték, mint mi?«
ApCsel 10:48 Elrendelte tehát, hogy kereszteljék meg őket Jézus Krisztus nevében. Ekkor megkérték őt, hogy maradjon náluk néhány napig.
ApCsel 11:1 Az apostolok és a júdeai testvérek meghallották, hogy a pogányok is befogadták Isten igéjét.
ApCsel 11:2 Mikor tehát Péter feljött Jeruzsálembe, a körülmetéltségből valók nekitámadtak,
ApCsel 11:3 és azt mondták: »Bementél a körülmetéletlen férfiakhoz, és ettél velük!«
ApCsel 11:4 Erre Péter hozzáfogott, hogy sorjában elmondja a történteket:
ApCsel 11:5 »Joppe városában voltam és imádkoztam, amikor lelkem elragadtatásában látomást láttam. Valami edény ereszkedett le, mint egy nagy lepedő, a négy sarkánál fogva az égből, úgyhogy egészen elém ért.
ApCsel 11:6 Mikor szemügyre vettem és beletekintettem, négylábú földi állatokat és vadakat, csúszómászókat és égi szárnyasokat láttam.
ApCsel 11:7 Szózatot is hallottam, amely felszólított: 'Kelj föl Péter, öld meg és edd!'
ApCsel 11:8 Én azonban azt mondtam: 'Távol legyen tőlem, Uram, mert közönséges vagy tisztátalan sohasem jutott a számba!'
ApCsel 11:9 Erre másodszor is megszólalt a szózat az égből: 'Amit Isten tisztává tett, azt te ne mondd közönségesnek.'
ApCsel 11:10 Ez pedig három ízben történt, mire az egész újból visszaemelkedett az égbe.
ApCsel 11:11 Akkor nyomban három férfi állt ott a házban, amelyben voltam. Cézáreából küldték őket hozzám.
ApCsel 11:12 Ekkor a Lélek azt mondta nekem, hogy menjek velük minden habozás nélkül. Velem jött ez a hat testvér is, és beléptünk Kornéliusz házába.
ApCsel 11:13 Ő elbeszélte nekünk, hogyan látta az angyalt, aki megállt házában, és így szólt hozzá: 'Küldj Joppéba, és hívasd el Simont, akit Péternek is hívnak;
ApCsel 11:14 ő olyan igéket hirdet majd neked, amelyek által üdvözülsz, te és egész házad.'
ApCsel 11:15 Amikor aztán beszélni kezdtem, a Szentlélek leszállt rájuk, ahogyan miránk is kezdetben.
ApCsel 11:16 Ekkor megemlékeztem az Úr szaváról, amely megmondta: 'János csak vízzel keresztelt, titeket azonban Szentlélekkel fognak megkeresztelni'.
ApCsel 11:17 Ha tehát Isten ugyanazt a kegyelmet adta nekik, mint nekünk, akik hittünk az Úr Jézus Krisztusban, ki vagyok én, hogy útjába állhattam volna Istennek?«
ApCsel 11:18 Mikor ezeket meghallották, megnyugodtak, és így magasztalták Istent: »Tehát a pogányoknak is megadta Isten az életadó bűnbánatot!«
ApCsel 11:19 Azok pedig, akik az István miatt kitört üldözés elől szétszóródtak, elmentek Föníciáig, Ciprusig és Antióchiáig, de nem hirdették az igét senki másnak, csak a zsidóknak.
ApCsel 11:20 Volt azonban közöttük néhány ciprusi és cirenei férfi, akik, mikor eljutottak Antióchiába, a görögökhöz is beszéltek, hirdetve az Úr Jézust.
ApCsel 11:21 Az Úr keze velük volt, úgyhogy a hívek nagy számban tértek meg az Úrhoz.
ApCsel 11:22 Hírük eljutott a jeruzsálemi egyház fülébe, ezért elküldték Barnabást Antióchiába.
ApCsel 11:23 Amikor odaérkezett és látta Isten kegyelmét, megörült, és mindnyájukat arra buzdította, hogy állhatatos szívvel maradjanak meg az Úrban,
ApCsel 11:24 mert derék férfi volt, telve Szentlélekkel és hittel. Nagy tömeg csatlakozott az Úrhoz.
ApCsel 11:25 Barnabás azután elutazott Tarzusba, hogy felkeresse Sault, és mikor megtalálta, elhozta Antióchiába.
ApCsel 11:26 Egy álló esztendőn át jelen voltak az összejöveteleken, s nagy tömeget tanítottak. Antióchiában nevezték először a tanítványokat keresztényeknek.
ApCsel 11:27 Azokban a napokban próféták jöttek le Jeruzsálemből Antióchiába,
ApCsel 11:28 és az egyikük, név szerint Agabusz, felállt, és a Lélek által kijelentette, hogy nagy éhínség lesz az egész földkerekségen. Ez be is következett Klaudiusz idejében.

ApCsel 11:29 A tanítványok erre elhatározták, hogy mindegyikük küldeni fog valamit a Júdeában lakó testvérek megsegítésére, mindenki tehetsége szerint.
ApCsel 11:30 Ezt meg is tették, és elküldték a vénekhez Barnabás és Saul keze által.
ApCsel 12:1 Ugyanebben az időben Heródes király felemelte kezét, hogy az egyházból néhány emberre lesújtson.
ApCsel 12:2 Így karddal kivégeztette Jakabot, János testvérét.
ApCsel 12:3 Mivel pedig látta, hogy a zsidóknak tetszik ez, még tovább ment, és elfogatta Pétert. Éppen a kovásztalan kenyerek napjai voltak.
ApCsel 12:4 Miután elfogatta őt, börtönbe vetette, és őrizetbe adta négy, egyenként négyszemélyes katonai őrségnek. Az volt a szándéka, hogy Húsvét után a nép elé vezetteti.
ApCsel 12:5 Pétert tehát a börtönben őrizték, az egyház pedig szüntelenül könyörgött érte Istenhez.
ApCsel 12:6 Amikor Heródes éppen arra készült, hogy elővezetteti, azon az éjszakán Péter két katona között aludt kettős lánccal megbilincselve, az őrök pedig az ajtó előtt őrizték a börtönt.
ApCsel 12:7 De íme, megjelent mellette az Úr angyala, és fény ragyogott fel a cellában. Az angyal meglökte Péter oldalát, fölkeltette, és így szólt: »Kelj fel gyorsan!« Erre a láncok lehullottak a kezéről.
ApCsel 12:8 Az angyal pedig azt mondta neki: »Övezd fel magad és vedd fel saruidat!« Ő megtette, az angyal pedig azt mondta neki: »Vedd magadra a ruhádat, és kövess engem!«
ApCsel 12:9 Péter az angyal nyomában kiment, és nem tudta, hogy valóság-e az, ami az angyal által történik. Azt hitte, látomása van.
ApCsel 12:10 Miután átmentek az első és a második őrségen, a vaskapuhoz jutottak, amely a városba vezetett. Ez magától kinyílt előttük. Kimentek, végigmentek egy utcán, s ekkor az angyal hirtelen eltűnt mellőle.
ApCsel 12:11 Péter pedig magához térve azt mondta: »Most már igazán tudom, hogy az Úr elküldte angyalát, és kimentett engem Heródes kezéből és mindabból, amire a zsidó nép számított.«
ApCsel 12:12 Ezt elgondolva, Máriának, a Márknak is nevezett János anyjának a házához ment, ahol sokan voltak egybegyűlve, és imádkoztak.
ApCsel 12:13 Mikor zörgetett a tornác ajtaján, egy Rodé nevű szolgáló jött ki, hogy megtudja, ki az.
ApCsel 12:14 Amint felismerte Péter hangját, örömében nem nyitotta ki az ajtót, hanem befutott és jelentette, hogy Péter áll az ajtó előtt.
ApCsel 12:15 Azok azonban rászóltak: »Elment az eszed!« De ő erősítgette, hogy bizony úgy van. Mire azok azt mondták: »Az angyala az.«
ApCsel 12:16 Péter pedig egyre csak zörgetett. Mikor azután végre ajtót nyitottak, meglátták őt, és elcsodálkoztak.
ApCsel 12:17 Miután intett a kezével, hogy hallgassanak, elbeszélte, hogyan hozta ki őt az Úr a börtönből. Végül azt mondta: »Vigyétek hírül ezeket Jakabnak és a testvéreknek!« Azután útra kelt, és eltávozott más helyre.
ApCsel 12:18 Mikor pedig megvirradt, nem csekély zavarodás támadt a katonák között, hogy mi lett Péterrel.
ApCsel 12:19 Heródes pedig, miután kereste őt és nem találta, vallatta az őröket, azután elvitette őket, majd lement Júdeából Cézáreába, és ott tartózkodott.
ApCsel 12:20 Akkoriban neheztelt a tírusziakra és a szidoniakra. Ezek azonban közös akarattal eljöttek hozzá, s miután Blasztuszt, a király kamarását megnyerték maguknak, békét kértek, mert a vidékük tőle szerezte élelmét.
ApCsel 12:21 A kitűzött napon azután Heródes királyi ruhába öltözve ítélőszékébe ült, és beszédet intézett hozzájuk.
ApCsel 12:22 A nép pedig felkiáltott: »Isten szavai ezek és nem emberé!«
ApCsel 12:23 De azonnal lesújtott rá az Isten angyala, mert nem hárította Istenre a tiszteletet. Férgek emésztették el, úgy halt meg.
ApCsel 12:24 Az Úr igéje pedig növekedett és terjedt.
ApCsel 12:25 Barnabás és Saul visszatértek Jeruzsálemből, miután elvégezték a szeretetszolgálatot. Jánost, akit Márknak is neveznek, magukhoz vették.
ApCsel 13:1 Az antióchiai egyházban több próféta és tanító is volt, köztük Barnabás és Simon, akit Nigernek neveztek, a cirenei Lúciusz, továbbá Manaén, Heródes negyedes fejedelem tejtestvére és Saul.
ApCsel 13:2 Miközben ezek az Úr szolgálatát végezték és böjtöltek, a Szentlélek azt mondta nekik: »Különítsétek el nekem Sault és Barnabást a munkára, amelyre meghívtam őket!«
ApCsel 13:3 Erre böjtöt tartottak, imádkoztak, rájuk tették kezüket, azután útnak indították őket.
ApCsel 13:4 Ők tehát a Szentlélektől küldve lementek Szeleukiába, onnan pedig Ciprusba hajóztak.
ApCsel 13:5 Eljutottak Szalamiszba, és hirdették Isten igéjét a zsidók zsinagógáiban. János is a szolgálatukban volt.
ApCsel 13:6 Amikor bejárták Páfoszig az egész szigetet, találtak egy Barjézus nevű zsidó férfit, aki varázsló és hamis próféta volt.
ApCsel 13:7 Szergiusz Paulusz prokonzullal, egy bölcs férfival volt, aki magához hívatta Barnabást és Sault, mert hallani kívánta Isten igéjét.
ApCsel 13:8 Elimász azonban, a varázsló - a neve ugyanis ezt jelenti -, akadékoskodott, s igyekezett eltéríteni a helytartót a hittől.
ApCsel 13:9 De Saul, akit Pálnak is neveznek, Szentlélekkel eltelve ránézett,
ApCsel 13:10 és így szólt: »Te minden csalárdsággal és álnoksággal teljes ördögfia, minden igazságosságnak ellensége, nem szűnsz meg az Úr egyenes útjait megrontani?
ApCsel 13:11 Íme, ezért az Úr keze most rajtad van, megvakulsz, s egy ideig nem látod a napvilágot.« Rögtön homály és sötétség szakadt rá, és körbe járva kereste, hogy valaki kezét nyújtsa neki.
ApCsel 13:12 Erre a prokonzul hitt, mivel látta, hogy mi történt, és csodálkozott az Úr tanításán.
ApCsel 13:13 Azután Pál, és akik vele voltak, elhajóztak Páfoszból, és a pamfíliai Pergébe jutottak. János azonban elvált tőlük és visszatért Jeruzsálembe.
ApCsel 13:14 Ők pedig átmentek Pergén, s a pizídiai Antióchiába érkeztek. Szombaton bementek a zsinagógába és leültek.

ApCsel 13:15 A törvényből és a prófétákból való felolvasás után a zsinagóga elöljárói hozzájuk küldtek ezzel az üzenettel: »Férfiak, testvérek, ha van valami intelmetek a nép számára, mondjátok el!«
ApCsel 13:16 Pál felemelkedett tehát, s a kezével csendet intve megszólalt: »Izraelita férfiak, és ti istenfélők, halljátok!
ApCsel 13:17 Izrael népének Istene kiválasztotta atyáinkat és naggyá tette a népet, amikor Egyiptom földjén jövevények voltak. Azután hatalmas karral kivezette őket onnan,
ApCsel 13:18 és negyven esztendeig tűrte viselkedésüket a pusztában,
ApCsel 13:19 majd Kánaán földjén hét népet elpusztított, és sorsolással felosztotta nekik azoknak a földjét,
ApCsel 13:20 mintegy négyszázötven évre. Azután bírákat adott nekik Sámuel prófétáig.
ApCsel 13:21 Ettől fogva királyt kívántak, és Isten negyven esztendőre Sault adta nekik, Kís fiát, a Benjamin törzséből való férfit.
ApCsel 13:22 Ennek elvetése után Dávid királyt támasztotta nekik, aki mellett tanúságot is tett, mondván: 'Szívem szerint való férfit találtam, Jessze fiát, Dávidot, aki megteszi majd minden akaratomat'.
ApCsel 13:23 Az ő ivadékából támasztotta Isten az ígéret szerint Izrael üdvözítőjét, Jézust,
ApCsel 13:24 akinek eljövetele előtt János a bűnbánat keresztségét hirdette Izrael egész népének.
ApCsel 13:25 Mikor pedig János bevégezte pályafutását, azt mondta: 'Nem az vagyok, akinek tartotok engem; íme, utánam jön, akinek a lábáról a saruit sem vagyok méltó megoldani.'
ApCsel 13:26 Férfiak, testvérek! Ábrahám nemzetének fiai és a köztetek lévő istenfélők! Ennek az üdvösségnek az igéje hozzánk küldetett.
ApCsel 13:27 Mert Jeruzsálem lakói és a vezetőik nem ismerték el őt, hanem ítélkezésükkel beteljesítették a próféták szavait is, amelyeket minden szombaton felolvasnak.
ApCsel 13:28 Mert bár nem találtak benne semmi okot sem a halálra, a kivégzését kívánták Pilátustól.
ApCsel 13:29 Miután mindent végrehajtottak, ami meg volt írva róla, levették őt a fáról, és sírba helyezték.
ApCsel 13:30 De Isten feltámasztotta őt a halálból,
ApCsel 13:31 és több napon át megjelent azoknak, akik vele együtt jöttek fel Galileából Jeruzsálembe. Ezek tanúságot tesznek róla a mai napig a nép előtt.
ApCsel 13:32 Mi is az atyáknak tett ígéretet hirdetjük nektek,
ApCsel 13:33 mert azt Isten nekünk, az ő fiainak teljesítette, amikor föltámasztotta Jézust, amint meg is van írva a második zsoltárban: 'Fiam vagy te, ma nemzettelek téged'.
ApCsel 13:34 Hogy pedig feltámasztotta a halálból, és hogy többé már nem tér vissza az enyészetbe, így mondta meg: 'Nektek adom a Dávidnak ígért biztos kegyelmet'.
ApCsel 13:35 Éppen ezért mondja másutt is: 'Nem engeded, hogy Szented romlást lásson'.
ApCsel 13:36 Dávid ugyanis, miután a maga idejében Isten akaratát szolgálta, elszenderült, atyái mellé tették, s meglátta a romlást.
ApCsel 13:37 De az, akit Isten a halálból feltámasztott, nem látott romlást.
ApCsel 13:38 Vegyétek tehát tudomásul férfiak, testvérek, hogy őáltala hirdetjük nektek a bűnök bocsánatát, és hogy mindattól, amitől Mózes törvénye által meg nem igazulhattatok,
ApCsel 13:39 őáltala mindenki megigazul, aki hisz.
ApCsel 13:40 Ügyeljetek azért, hogy be ne teljesedjen rajtatok, amit a próféta mondott:
ApCsel 13:41 'Lássátok, ti önteltek, csodálkozzatok és semmisüljetek meg, mert napjaitokban egy művet valósítok meg, olyan művet, amelyet el sem hinnétek, ha valaki mondaná nektek'«.
ApCsel 13:42 Amikor azután kimentek, kérlelték őket, hogy a következő szombaton is magyarázzák nekik ezeket a dolgokat.
ApCsel 13:43 Sőt, amikor a zsinagóga szétoszlott, a zsidók és az istenfélő jövevények közül sokan követték Pált és Barnabást, ők pedig biztatták és bátorították őket, hogy maradjanak meg Isten kegyelmében.
ApCsel 13:44 A következő szombaton azután majdnem az egész város összegyűlt, hogy hallja Isten igéjét.
ApCsel 13:45 Mikor azonban a zsidók a sokaságot látták, elfogta őket a féltékenység, s káromlások között ellentmondtak annak, amit Pál mondott.
ApCsel 13:46 Erre Pál és Barnabás egész bátran kijelentették: »Először nektek kellett hirdetnünk Isten igéjét, mivel azonban ti visszautasítjátok azt, s nem tartjátok magatokat méltóknak az örök életre, íme, a pogányokhoz fordulunk,
ApCsel 13:47 mert így parancsolta nekünk az Úr: 'A pogányok világosságává tettelek téged, hogy szolgáld az üdvösséget a föld végső határáig'«.
ApCsel 13:48 Mikor a pogányok meghallották ezt, megörültek, és magasztalták az Úr igéjét. Hittek is mindnyájan, akik az örök életre voltak rendelve.
ApCsel 13:49 Az Úr igéje pedig elterjedt az egész tartományban.
ApCsel 13:50 A zsidók azonban felizgatták a vallásos és előkelő asszonyokat, s a város első embereit. Üldözést szítottak Pál és Barnabás ellen, és kiűzték őket határukból.
ApCsel 13:51 Ezek lerázták ellenük lábuk porát, és elmentek Ikóniumba.
ApCsel 13:52 A tanítványok pedig elteltek örömmel és a Szentlélekkel.
ApCsel 14:1 Ikóniumban pedig az történt, hogy mindnyájan bementek a zsidók zsinagógájába és beszéltek, úgyhogy a zsidók és görögök nagy sokasága hívő lett.
ApCsel 14:2 Akik azonban a zsidók közül nem hittek, felizgatták és felbőszítették a pogányok lelkét a testvérek ellen.
ApCsel 14:3 Mégis ott maradtak azért jó ideig, és bizakodva fáradoztak az Úrban, aki tanúságot tett kegyelmének igéje mellett; megengedte ugyanis, hogy jelek és csodák történjenek a kezük által.
ApCsel 14:4 A város lakossága azonban megoszlott. Egyesek ugyanis a zsidókkal, mások viszont az apostolokkal tartottak.
ApCsel 14:5 Mikor pedig a pogányok és a zsidók a főembereikkel együtt támadásra készültek, hogy bántalmazásokkal illessék, sőt megkövezzék őket,

ApCsel 14:6 és ők értesültek erről, elmenekültek Likaónia városaiba, Lisztrába, Derbébe, és körös-körül az egész tartományba.
ApCsel 14:7 Mindenütt hirdették az evangéliumot.
ApCsel 14:8 Volt Lisztrában egy béna lábú ember, aki születésétől fogva sánta volt, és sohasem tudott járni.
ApCsel 14:9 Hallgatta Pált, amikor beszélt. Pál rátekintett, s mivel látta, hogy hisz a gyógyulásában,
ApCsel 14:10 fennhangon azt mondta: »Állj fel egyenesen, a lábaidra!« Az felugrott és járkált.
ApCsel 14:11 Amikor a néptömeg látta, hogy mit tett Pál, likaóniai nyelven felkiáltott: »Az istenek emberi alakot öltöttek, s leszálltak hozzánk!«
ApCsel 14:12 Barnabást elnevezték Jupiternek, Pált meg Merkurnak, mert ő vitte a szót.
ApCsel 14:13 A város előtt lévő Jupiter-templom papja bikákat és koszorúkat hozott a kapuk elé, és a tömeggel együtt áldozatot akart bemutatni.
ApCsel 14:14 Amikor az apostolok, Barnabás és Pál meghallották ezt, megszaggatták ruhájukat, kiáltozva kisiettek a tömeg közé,
ApCsel 14:15 és ezt mondták: »Férfiak, miért teszitek ezt? Mi is hozzátok hasonló halandó emberek vagyunk, s éppen azt hirdetjük nektek, hogy ezektől a hiábavaló dolgoktól térjetek meg az élő Istenhez, aki az eget és a földet teremtette, a tengert és mindazt, ami bennük van.
ApCsel 14:16 A letűnt időkben megengedte minden pogánynak, hogy a saját útján járjon,
ApCsel 14:17 de önmagát sem hagyta tanúságtétel nélkül, mert jót cselekedett az égből: esőt, termékeny időket adott, betöltötte szívünket eledellel és örömmel.«
ApCsel 14:18 Bár ezeket mondták, alig tudták lecsillapítani a tömeget, hogy ne mutasson be nekik áldozatot.
ApCsel 14:19 Antióchiából és Ikóniumból azonban utánuk jött néhány zsidó. Felbujtották a tömeget, és megkövezték Pált. Azután kivonszolták a városon kívülre, abban a hitben, hogy meghalt.
ApCsel 14:20 De amikor a tanítványok körülvették, felkelt, és bement a városba. Másnap pedig Barnabással útra kelt Derbébe.
ApCsel 14:21 Miután ennek a városnak is hirdették az evangéliumot és sokakat tanítottak, visszafordultak Lisztrába, Ikóniumba és Antióchiába.
ApCsel 14:22 Útközben megerősítették a tanítványok lelkét, és intették őket, hogy maradjanak meg a hitben. Elmondták, hogy sok viszontagságon át kell bemennünk az Isten országába.
ApCsel 14:23 S miután az egyes egyházakban böjtölve és imádkozva presbitereket rendeltek számukra, az Úrnak ajánlották őket, akiben hittek.
ApCsel 14:24 Azután átmentek Pizídián, és Pamfíliába jutottak.
ApCsel 14:25 Miután Pergében is hirdették az Úr igéjét, lementek Attáliába,
ApCsel 14:26 onnan pedig elhajóztak Antióchiába, ahonnan Isten kegyelmébe ajánlva elindították őket a most elvégzett munkára.
ApCsel 14:27 Amikor megérkeztek és egybegyűjtötték az egyházat, elbeszélték, milyen nagy dolgokat művelt általuk az Isten, és hogy a hit ajtaját megnyitotta a pogányoknak.
ApCsel 14:28 Ezután jó ideig ott maradtak a tanítványokkal.
ApCsel 15:1 Eközben néhányan azok közül, akik lejöttek Júdeából, így tanították a testvéreket: »Ha nem metélkedtek körül Mózes törvénye szerint, nem üdvözülhettek.«
ApCsel 15:2 Mivel pedig Pál és Barnabás nagyon felháborodtak ezen, elhatározták, hogy Pál, Barnabás és még néhányan a többiek közül menjenek fel Jeruzsálembe az apostolokhoz és a presbiterekhez ennek a kérdésnek az ügyében.
ApCsel 15:3 Az egyház elkísérte őket, ők pedig átmentek Fönícián és Szamarián. Elbeszélték a pogányok megtérését, nagy örömet szerezve az összes testvérnek.
ApCsel 15:4 Amikor megérkeztek Jeruzsálembe, az egyház, az apostolok és a presbiterek fogadták őket, ők pedig elbeszélték, hogy milyen nagy dolgokat művelt velük az Isten.
ApCsel 15:5 De egyesek, akik a farizeusok felekezetéből lettek hívők, előálltak, és azt mondták, hogy azoknak is körül kell metélkedniük, és nekik is meg kell parancsolni, hogy tartsák meg Mózes törvényét.
ApCsel 15:6 Emiatt az apostolok és a presbiterek összegyűltek, hogy megvizsgálják ezt a kérdést.
ApCsel 15:7 Mivel azonban nagy vitatkozás támadt, Péter felállt, és így szólt hozzájuk: »Férfiak, testvérek! Tudjátok, hogy Isten a régmúlt napoktól fogva kiválasztott engem közülünk, hogy a pogányok az én számból hallják az evangélium igéjét és hívők legyenek.
ApCsel 15:8 És Isten, aki ismeri a szíveket, tanúságot tett, mert nekik éppúgy megadta a Szentlelket, mint nekünk.
ApCsel 15:9 Nem tett semmi különbséget köztünk és közöttük, amikor a hit által megtisztította szívüket.
ApCsel 15:10 Most tehát miért kísértitek Istent azzal, hogy azt az igát rakjátok a tanítványok nyakára, amelyet sem atyáink, sem mi nem tudtunk elviselni?
ApCsel 15:11 Ellenkezőleg, mi hisszük, hogy Jézus Krisztus kegyelme által üdvözülünk, amint ők is.«
ApCsel 15:12 Erre az egész sokaság elhallgatott, aztán meghallgatta Barnabást és Pált, akik elbeszélték, milyen nagy jeleket és csodatetteket művelt Isten a pogányok között általuk.
ApCsel 15:13 Miután ők elhallgattak, Jakab szólalt meg: »Férfiak, testvérek, hallgassatok meg engem!
ApCsel 15:14 Simon elbeszélte, hogyan és mi módon történt Isten látogatása első ízben azért, hogy a pogányok közül támasszon népet az ő nevének.
ApCsel 15:15 Ezzel egyeznek a próféták mondásai is, amint meg van írva:
ApCsel 15:16 'Ezután majd visszatérek, és felállítom Dávidnak leomlott hajlékát, kijavítom falainak repedéseit, és ami romba dőlt, megújítom,
ApCsel 15:17 hogy keresse az Urat a többi ember és minden nép, amely segítségül hívta nevemet - így szól az Úr, és meg is teszi azt',
ApCsel 15:18 ami ismert volt öröktől fogva. -

ApCsel 15:19 Ennélfogva úgy gondolom, hogy nem kell háborgatni azokat, akik a pogányok közül megtérnek Istenhez,
ApCsel 15:20 hanem meg kell írni nekik, hogy tartózkodjanak a bálványoktól, nehogy tisztátalanná váljanak, a paráznaságtól, a fojtott állatoktól és a vértől.
ApCsel 15:21 Mert akik Mózest hirdetik, a régi időktől fogva ott vannak minden városban a zsinagógákban, és minden szombaton felolvassák azt.«
ApCsel 15:22 Erre az apostolok és a presbiterek az egész egyházzal együtt jónak látták, hogy férfiakat válasszanak ki maguk közül, és elküldjék Antióchiába Pállal és Barnabással Júdást, akit melléknevén Barszabásnak hívnak, és Szilást - ők a testvérek között vezetők voltak -,
ApCsel 15:23 és kezük által ezt az írást küldték: »Üdvözlet az apostoloktól és a presbiter testvérektől a pogányokból lett testvéreknek, akik Antióchiában, Szíriában és Kilíkiában vannak!
ApCsel 15:24 Mivel hallottuk, hogy némelyek, akik közülünk kerültek ki, megzavartak titeket szavaikkal, és feldúlták lelketeket, bár tőlünk megbízást nem kaptak,
ApCsel 15:25 jónak láttuk, miután megállapodásra jutottunk, hogy férfiakat válasszunk ki és küldjünk el hozzátok a mi igen kedves Barnabásunkkal és Pálunkkal,
ApCsel 15:26 ezekkel az emberekkel, akik életüket adták a mi Urunk, Jézus Krisztus nevéért.
ApCsel 15:27 Elküldtük tehát Júdást és Szilást, akik mindezt személyesen, élőszóval is tudtotokra adják.
ApCsel 15:28 Úgy tetszett ugyanis a Szentléleknek és nekünk, hogy semmi további terhet ne rakjunk rátok, csak azt, ami szükséges:
ApCsel 15:29 hogy tartózkodjatok a bálványoknak áldozott dolgoktól, a vértől, a fojtott állatoktól és a paráznaságtól. Ha ezektől őrizkedtek, jól teszitek. Jó egészséget!«
ApCsel 15:30 Azok tehát, miután elbocsátották őket, lementek Antióchiába. Itt egybegyűjtötték a sokaságot, és átadták a levelet.
ApCsel 15:31 Amikor elolvasták, örültek a vigasztalásnak.
ApCsel 15:32 Júdás és Szilás pedig, akik maguk is próféták voltak, sok beszéddel vigasztalták a testvéreket és megerősítették őket.
ApCsel 15:33 Miután pedig egy ideig itt időztek, a testvérek visszabocsátották őket békében azokhoz, akik küldték őket.
ApCsel 15:34
ApCsel 15:35 Pál és Barnabás is Antióchiában időztek. Tanítottak a többiekkel együtt, és hirdették az Úr igéjét.
ApCsel 15:36 Néhány nap múlva azonban Pál így szólt Barnabáshoz: »Menjünk vissza, és városról városra mindenütt, ahol hirdettük az Úr igéjét, látogassuk meg a testvéreket, hogy vannak.«
ApCsel 15:37 Barnabás magával akarta vinni Jánost, akit Márknak is hívnak.
ApCsel 15:38 Pál azonban kérte őt, hogy ne kelljen visszafogadni azt, aki elvált tőlük Pamfíliától kezdve, s nem ment velük a munkába.
ApCsel 15:39 Így nézeteltérés támadt köztük, és különváltak egymástól. Barnabás Ciprusba hajózott, miután maga mellé vette Márkot.
ApCsel 15:40 Pál viszont Szilást választotta, és útra kelt, miközben a testvérek őt Isten kegyelmébe ajánlották.
ApCsel 15:41 Bejárta Szíriát és Cilíciát, megerősítette az egyházakat, és megparancsolta, hogy tartsák meg az apostolok és a presbiterek rendelkezéseit.
ApCsel 16:1 Eljutott Derbébe és Lisztrába is. Volt ott egy Timóteus nevű tanítvány, egy hívővé lett zsidó anyának és pogány apának volt a fia.
ApCsel 16:2 A testvérek, akik Lisztrában és Ikóniumban voltak, jó véleménnyel voltak róla.
ApCsel 16:3 Pál azt akarta, hogy vele menjen az útra, azért magához vette és körülmetéltette, tekintettel a zsidókra, akik ezekben a helységekben voltak; mindenki tudta ugyanis, hogy az apja pogány volt.
ApCsel 16:4 Amikor sorra járták a városokat, s tudatták, mihez kell tartaniuk magukat, közölték velük a határozatokat, amelyeket az apostolok és a presbiterek hoztak, akik Jeruzsálemben voltak.
ApCsel 16:5 Így az egyházak megerősödtek a hitben és gyarapodtak számban napról-napra.
ApCsel 16:6 Amikor keresztülmentek Frígián és Galácia tartományán, a Szentlélek megtiltotta nekik, hogy Ázsiában hirdessék Isten igéjét.
ApCsel 16:7 Míziába érve megkísérelték ugyan, hogy Bitíniába menjenek, de Jézus Lelke nem engedte őket.
ApCsel 16:8 Ezért átmentek Mízián, és lementek Troászba.
ApCsel 16:9 Itt látomás jelent meg Pálnak éjnek idején: egy makedón férfi eléje állt és könyörgött neki: »Jöjj át Makedóniába, és segíts rajtunk!«
ApCsel 16:10 Miután ezt a jelenést látta, késedelem nélkül igyekeztünk elindulni Makedóniába. Biztosan tudtuk, hogy Isten hívott minket, hogy hirdessük nekik az evangéliumot.
ApCsel 16:11 Elhajóztunk tehát Troászból. Egyenesen Szamotrákiába jutottunk, másnap Neápoliszba,
ApCsel 16:12 innen pedig Filippibe, amely Makedóniának ebben a részében az első telepes város. Ebben a városban töltöttünk néhány napot, és beszélgetéseket folytattunk.
ApCsel 16:13 Szombaton kimentünk a kapun kívül a folyóvízhez; úgy gondoltuk, hogy ott az imahely. Leültünk ott, és szóltunk az asszonyokhoz, akik összegyűltek.
ApCsel 16:14 A hallgatóságban volt egy Lídia nevű istenfélő bíborárus asszony Tiatíra városából, akinek az Úr megnyitotta a szívét, hogy hallgasson mindarra, amit Pál mondott.
ApCsel 16:15 Miután ő és háza népe megkeresztelkedett, így könyörgött: »Ha úgy ítéltek meg, hogy hűséges vagyok az Úrhoz, térjetek be házamba és maradjatok nálam.« És erővel rá is vett minket.
ApCsel 16:16 Történt pedig, hogy amikor az imádságra mentünk, egy jósoló szellemtől megszállott lánnyal találkoztunk, aki jövendöléseivel nagy hasznot hajtott gazdáinak.
ApCsel 16:17 Ez nyomon követte Pált és minket, és így kiáltozott: »Ezek az emberek a magasságbeli Isten szolgái, akik az üdvösség útját hirdetik nektek.«

ApCsel 16:18 Több napon át így tett. Pált bántotta ez, azért hátrafordult, és azt mondta a léleknek: »Jézus Krisztus nevében parancsolom, menj ki belőle.« Ki is ment belőle abban az órában.
ApCsel 16:19 Mikor azonban a gazdái látták, hogy oda van a reményük a bevételre, megragadták Pált és Szilást, és elvitték a piacra az elöljárókhoz.
ApCsel 16:20 A bírák elé állították őket, és így szóltak: »Ezek a zsidó emberek zavart keltenek városunkban,
ApCsel 16:21 és olyan életmódot hirdetnek, amelyet nekünk nem szabad elfogadnunk, sem cselekedetben követnünk, mivel rómaiak vagyunk.«
ApCsel 16:22 A nép is összecsődült ellenük, a bírák pedig letépették a ruháikat, és megvesszőztették őket.
ApCsel 16:23 Sok ütést mértek rájuk, aztán börtönbe vetették őket. Az őrnek pedig megparancsolták, hogy szigorúan őrizze őket.
ApCsel 16:24 Miután ilyen parancsot kapott, a belső tömlöcbe vitte őket, a lábukat pedig kalodába zárta.
ApCsel 16:25 Éjféltájban Pál és Szilás imádkozva dicsérték Istent, a foglyok pedig hallgatták őket.
ApCsel 16:26 Ekkor hirtelen nagy földrengés támadt, s a börtön alapjai meginogtak. Egyszerre minden ajtó kinyílt, és mindnyájuk bilincsei leoldódtak.
ApCsel 16:27 Amikor a börtönőr felriadt és azt látta, hogy a börtön ajtajai nyitva vannak, kirántotta a kardját, és meg akarta magát ölni abban a hitben, hogy a foglyok megszöktek.
ApCsel 16:28 Pál azonban fennhangon így kiáltott: »Ne tégy magadban semmi kárt, mert mindannyian itt vagyunk!«
ApCsel 16:29 Az erre világosságot kért, beljebb ment, és remegve borult Pál és Szilás lábához.
ApCsel 16:30 Azután kivezette őket és így szólt: »Uraim, mit kell tennem, hogy üdvösséget nyerjek?«
ApCsel 16:31 Azok azt felelték: »Higgy az Úr Jézusban és üdvözülni fogsz, te és házad népe.«
ApCsel 16:32 Aztán hirdették neki az Úr igéjét, és mindazoknak, akik a házában voltak.
ApCsel 16:33 Ő pedig még abban az éjjeli órában elvitte őket, megmosta sebeiket, s mindjárt megkeresztelkedett, és vele övéi is mindnyájan.
ApCsel 16:34 Aztán bevezette őket otthonába, asztalt terített nekik, és örvendezett háza népével együtt, hogy híve lett Istennek.
ApCsel 16:35 Miután megvirradt, a bírák elküldték a törvényszolgákat ezzel az üzenettel: »Bocsásd el azokat az embereket!«
ApCsel 16:36 A börtönőr pedig elvitte Pálnak az üzenetet: »A bírák ideküldtek, hogy bocsássalak el titeket. Most tehát menjetek ki, és távozzatok békével!«
ApCsel 16:37 Pál azonban azt mondta neki: »Mielőtt elítéltek volna minket, nyilvánosan megvesszőztek és börtönbe vetettek, noha római polgárok vagyunk, s most titokban kiutasítanak? Azt már nem! Jöjjenek ide, és ők maguk vezessenek ki minket!«
ApCsel 16:38 A törvényszolgák pedig hírül vitték ezeket a szavakat a bíráknak. Azok megijedtek, amikor meghallották, hogy római polgárok.
ApCsel 16:39 Eljöttek tehát és megkövették, majd kivezették őket, és kérték, hogy távozzanak a városból.
ApCsel 16:40 Amikor kijöttek a börtönből, betértek Lídiához. Miután látták a testvéreket, és megvigasztalták őket, útra keltek.
ApCsel 17:1 Ezután áthaladtak Amfipoliszon és Apollónián, majd Tesszalonikibe érkeztek, ahol a zsidóknak zsinagógájuk volt.
ApCsel 17:2 Pál szokás szerint bement hozzájuk, és három szombaton át magyarázta nekik az Írást.
ApCsel 17:3 Kifejtette és kimutatta, hogy Krisztusnak szenvednie kellett, a halálból fel kellett támadnia, és hogy »ez a Jézus az a Krisztus, akit én hirdetek nektek.«
ApCsel 17:4 Némelyikük hitt, és csatlakozott Pálhoz és Sziláshoz, az istenfélő pogányokból szintén nagy sokaság, és nem kevesen az előkelő asszonyok közül.
ApCsel 17:5 A zsidók azonban féltékenykedtek. Maguk mellé vettek a csőcselékből néhány gonosz embert. Csődületet támasztottak, és izgalomba hozták a várost, majd Jázon házánál csoportosulva megkísérelték, hogy kihozzák őket a nép közé.
ApCsel 17:6 Mivel azonban nem találták meg őket, Jázont és néhány testvért vonszolták a város elöljárói elé, s közben így kiáltoztak: »Ide is eljöttek ezek, akik felkavarják a világot.
ApCsel 17:7 Jázon meg befogadta őket, pedig ezek mindnyájan a császár rendeletei ellen cselekszenek. Azt mondják ugyanis, hogy másvalaki, hogy Jézus a király!«
ApCsel 17:8 Fel is bőszítették a népet és a város elöljáróit, akik ezt végighallgatták.
ApCsel 17:9 Mégis szabadon bocsátották őket, miután Jázon és a többiek kezeskedtek értük.
ApCsel 17:10 A testvérek pedig mindjárt éjjel elküldték Pált és Szilást Béreába, ahol megérkezésük után bementek a zsidók zsinagógájába.
ApCsel 17:11 Ezek már nemesebb lelkűek voltak, mint a tesszalonikiek. Be is fogadták az igét lelkesen, és nap-nap után kutatták az Írásban, vajon ezek a dolgok valóban így vannak-e.
ApCsel 17:12 Közülük sokan hívők lettek, sőt még az előkelő pogány asszonyok és férfiak közül is számosan.
ApCsel 17:13 Amikor azonban Tesszalonikiben a zsidók megtudták, hogy Pál Béreában is hirdette az Isten igéjét, ide is eljöttek, felizgatták és fellázították a tömeget.
ApCsel 17:14 Erre a testvérek azonnal útra bocsátották Pált, hogy eljusson a tengerig: Szilás és Timóteus azonban ott maradtak.
ApCsel 17:15 Akik elkísérték Pált, elvezették őt Athénig, aztán elutaztak, miután parancsot kaptak tőle Szilás és Timóteus számára, hogy mihamarabb menjenek hozzá.
ApCsel 17:16 Amíg Pál Athénben várt rájuk, a lelke megrendült a bálványimádásba merült város láttán.
ApCsel 17:17 Vitatkozott a zsidókkal és az istenfélőkkel a zsinagógában, s a köztéren is nap-nap után azokkal, akik ott voltak.

ApCsel 17:18 Némelyik epikureus és sztoikus bölcselő vitába ereszkedett vele. Egyesek azt kérdezték: »Mit akar mondani ez a szószaporító?« Mások viszont: »Új istenek hirdetőjének látszik« - mert Jézust és a feltámadást hirdette nekik.
ApCsel 17:19 Aztán megragadták, és az Areopáguszra vitték ezekkel a szavakkal: »Megtudhatjuk-e, mi az az új tanítás, amelyet hirdetsz?
ApCsel 17:20 Mert valami újszerűt mondogatsz a fülünkbe, tudni akarjuk tehát, vajon mik ezek.«
ApCsel 17:21 Ugyanis az összes athéni és az ott lévő jövevények semmi egyébbel nem foglalkoztak, mint azzal, hogy valami újat mondjanak vagy halljanak.
ApCsel 17:22 Pál pedig felállt az Areopágusz közepére és így szólt: »Athéni férfiak! Minden tekintetben nagyon vallásosnak látlak titeket.
ApCsel 17:23 Amikor ugyanis körüljártam és megszemléltem a bálványképeiteket, egy olyan oltárra akadtam, amelyen ez a felirat volt: 'Az ismeretlen istennek.' Nos, akit ti nem ismertek és mégis tiszteltek, azt hirdetem én nektek.
ApCsel 17:24 Isten, aki a világot alkotta, és benne mindent - mivel ő a mennynek és a földnek ura -, nem lakik kézzel épített templomokban.
ApCsel 17:25 Ő nem szorul emberi kéz szolgálatára, mintha valamire szüksége volna, hiszen ő ad mindennek életet, leheletet és mindent.
ApCsel 17:26 Az ő műve, hogy az egytől származó egész emberi nem lakja a teljes földkerekséget. Ő szabta meg tartózkodásuk meghatározott idejét és határait,
ApCsel 17:27 hogy keressék Istent, hátha megérzik őt és megtalálják - bár nincs messze egyikünktől sem.
ApCsel 17:28 Hiszen őbenne élünk, mozgunk és vagyunk, amint az egyik költőtök meg is mondta: 'Az ő gyermekei vagyunk.'
ApCsel 17:29 Mivel tehát Isten gyermekei vagyunk, nem kell azt gondolnunk, hogy az istenség hasonló aranyhoz, ezüsthöz, kőhöz, a művészet és az emberi gondolat alkotásához.
ApCsel 17:30 Isten elviselte ennek a tudatlanságnak az idejét, most azonban hirdeti, hogy mindnyájunknak bűnbánatot kell tartani mindenütt,
ApCsel 17:31 mert meghatározott egy napot, amelyen ítélkezni fog a világ felett igazságban egy férfi által, akit arra rendelt, és igazolt is mindenki előtt, mikor feltámasztotta a halálból.«
ApCsel 17:32 Mikor a holtak feltámadásáról hallottak, egyesek gúnyolódtak, mások meg azt mondták: »Erről majd még egyszer meghallgatunk téged.«
ApCsel 17:33 Ezzel Pál eltávozott körükből.
ApCsel 17:34 De néhány férfi csatlakozott hozzá és hívő lett, köztük Areopagita Dénes, valamint egy Damarisz nevű asszony, és velük együtt mások is.
ApCsel 18:1 Ezek után eltávozott Athénból, és elment Korintusba.
ApCsel 18:2 Itt találkozott egy Akvila nevű, Pontuszból származó zsidóval, aki nemrégen jött Itáliából - mivel Klaudiusz el-rendelte, hogy az összes zsidó távozzon Rómából -, meg a feleségével, Priszcillával, és elment hozzájuk.
ApCsel 18:3 Mivel ugyanaz volt a mesterségük - sátorkészítők voltak -, náluk maradt és dolgozott.
ApCsel 18:4 Minden szombaton vitatkozott a zsinagógában, hirdette az Úr Jézus nevét, és igyekezett meggyőzni a zsidókat és a görögöket.
ApCsel 18:5 Amikor pedig Szilás és Timóteus megjöttek Makedóniából, Pál még többet fáradozott az igehirdetésben, és bizonyította a zsidóknak, hogy Jézus a Krisztus.
ApCsel 18:6 Mivel azok káromlások között ellentmondtak neki, lerázta ruháit, és azt mondta nekik: »A fejeteken a véretek! Én tiszta vagyok, és mostantól fogva a pogányokhoz megyek.«
ApCsel 18:7 Elköltözött tehát onnan, és betért egy bizonyos Tíciusz Jusztusz nevű istenfélő férfinak a házába. Az illető háza a zsinagóga mellé épült.
ApCsel 18:8 Kriszpusz pedig, a zsinagóga elöljárója hitt az Úrban egész házával együtt, sőt, a korintusiak közül sokan, akik hallgatták, hittek és megkeresztelkedtek.
ApCsel 18:9 Az Úr pedig azt mondta éjjel látomásban Pálnak: »Ne félj, csak beszélj és ne hallgass,
ApCsel 18:10 mert én veled vagyok. Senki sem fog hozzád nyúlni, hogy ártson neked, mert sok népem van nekem ebben a városban.«
ApCsel 18:11 Ott maradt tehát egy évig és hat hónapig, s közben tanította nekik az Isten igéjét.
ApCsel 18:12 Egyszer azonban, amikor Gallió volt Akhája prokonzulja, a zsidók egy akarattal rátámadtak Pálra. Odavitték az ítélőszékhez,
ApCsel 18:13 és azt mondták: »Ez törvényellenes istentiszteletre beszéli rá az embereket!«
ApCsel 18:14 Mielőtt azonban Pál szóra nyitotta volna száját, Gallió így szólt a zsidókhoz: »Zsidó férfiak! Türelemmel lennék hozzátok annak rendje s módja szerint, ha csakugyan valami törvénytelenségről vagy nagyon gonosz bűntettről volna szó.
ApCsel 18:15 De ha tanításról, nevekről és a ti törvényetekről folyik a vita, intézzétek el magatok. Ezekben én nem akarok bíró lenni.«
ApCsel 18:16 S elűzte őket az ítélőszéktől.
ApCsel 18:17 Erre mindnyájan megragadták Szosztenészt, a zsinagóga elöljáróját, és megverték az ítélőszék előtt, de Gallió ezzel sem törődött semmit.
ApCsel 18:18 Pál pedig még jó ideig ott maradt, aztán búcsút vett a testvérektől. Miután Kenkreában megnyíratta a fejét - fogadalma volt ugyanis -, elhajózott Szíriába, és vele ment Priszcilla és Akvila is.
ApCsel 18:19 Efezusba érkezve elvált tőlük. Bement a zsinagógába, és vitatkozott a zsidókkal.
ApCsel 18:20 Bár az ottaniak kérték, hogy huzamosabb ideig maradjon, nem állt rá,
ApCsel 18:21 hanem búcsút vett tőlük ezekkel a szavakkal: »Újra visszatérek hozzátok, ha Isten akarja.« Ezzel útra kelt Efezusból.
ApCsel 18:22 Lement Cézáreába, onnan felment, köszöntötte az egyházat, aztán lement Antióchiába.

ApCsel 18:23 Miután itt töltött egy bizonyos időt, útra kelt, és sorjában bejárta Galácia tartományát és Frígiát, s minden tanítványt megerősített.
ApCsel 18:24 Eközben egy Apolló nevű, alexandriai származású zsidó jött Efezusba, aki ékesszóló és az Írásokban igen jártas volt.
ApCsel 18:25 Mivel már oktatást kapott az Úr útjáról, buzgó lélekkel beszélte el és szorgosan tanította az Úrra vonatkozó dolgokat, de csak János keresztségéről tudott.
ApCsel 18:26 Bátran kezdett tehát működni a zsinagógában. Amikor Priszcilla és Akvila hallották őt, maguk mellé vették, és alaposabban megmagyarázták neki Isten útját.
ApCsel 18:27 Mikor aztán Akhájába készült menni, a testvérek buzdították, s írtak a tanítványoknak, hogy fogadják be őt. Amikor odaérkezett, sok mindenben hasznukra volt a híveknek,
ApCsel 18:28 mert ellenállhatatlanul megcáfolta a zsidókat a nyilvánosság előtt, s kimutatta az Írások alapján, hogy Jézus a Krisztus.
ApCsel 19:1 Amíg Apolló Korintusban volt, Pál bejárta a felső tartományokat, aztán Efezusba jött, s néhány tanítványra talált.
ApCsel 19:2 Ezeknek azt mondta: »Vajon megkaptátok-e a Szentlelket, amikor hívők lettetek?« Azok azonban azt felelték neki: »Még csak azt sem hallottuk, hogy van Szentlélek.«
ApCsel 19:3 Ő erre megkérdezte: »Hogyan vagytok hát megkeresztelve?« Azok így feleltek: »János keresztségével.«
ApCsel 19:4 Erre Pál azt mondta: »János a bűnbánat keresztségével keresztelte a népet, s azt mondta, hogy abban higgyenek, aki utána jön, azaz Jézusban.«
ApCsel 19:5 Amikor ezt meghallották, megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevében.
ApCsel 19:6 Pál rájuk tette kezeit, és a Szentlélek leszállt rájuk, ők pedig nyelveken kezdtek beszélni és prófétáltak.
ApCsel 19:7 Ezek a férfiak összesen mintegy tizenketten voltak.
ApCsel 19:8 Azután bejárt a zsinagógába, bátran tanított három hónapon át, és meggyőzően vitatkozott Isten országáról.
ApCsel 19:9 Mivel azonban egyesek megátalkodtak és nem hittek, sőt gyalázták az Úr útját a sokaság előtt, eltávozott tőlük. Különhívta a tanítványokat és nap mint nap egy bizonyos Tirannosznak az iskolájában mondott beszédet.
ApCsel 19:10 Ez két esztendeig tartott, így mindazok, akik Ázsiában laktak, zsidók és pogányok, hallották az Úr igéjét.
ApCsel 19:11 Isten rendkívüli csodákat is művelt Pál keze által.
ApCsel 19:12 Elvitték kendőit és kötényeit, amelyeket viselt, és a betegekre tették, mire azok meggyógyultak, és a gonosz lelkek kimentek belőlük.
ApCsel 19:13 Egyes kóbor zsidó ördögűzők is megkísérelték, hogy az Úr Jézusnak a nevét hívják segítségül azokra, akikben gonosz lelkek voltak. Azt mondogatták: »Parancsolok nektek Jézus által, akit Pál hirdet!«
ApCsel 19:14 Egy zsidó főpapnak, Szkévának hét fia tette ezt.
ApCsel 19:15 A gonosz lélek azonban így felelt nekik: »Jézust ismerem, Pálról is tudok, de ti kik vagytok?«
ApCsel 19:16 Aztán az ember, akiben a gonosz lélek volt, rájuk vetette magát, a hatalmába kerítette őket, s úgy megmutatta nekik az erejét, hogy ruhátlanul és sebesülten menekültek ki abból a házból.
ApCsel 19:17 Ezt aztán megtudta Efezus valamennyi zsidó és pogány lakója, mire félelem fogta el mindnyájukat, és magasztalták az Úr Jézus nevét.
ApCsel 19:18 A hívek közül is sokan eljöttek, bevallották és elmondták tetteiket.
ApCsel 19:19 Azok közül pedig, akik a rendkívüli dolgokat hajhászták, sokan összehordták a könyveket, és mindenki szeme láttára elégették. Megbecsülték azok értékét is, és úgy találták, hogy az értékük ötvenezer ezüst.
ApCsel 19:20 Így tehát az Úr igéje rendkívüli módon gyarapodott és megerősödött.
ApCsel 19:21 Amikor mindezek megtörténtek, Pál a Lélek által elhatározta, hogy átmegy Makedónián és Akháján, s elmegy Jeruzsálembe. Azt gondolta ugyanis: »Ha ott már voltam, Rómát is meg kell látogatnom.«
ApCsel 19:22 Előreküldött tehát Makedóniába kettőt azok közül, akik szolgáltak neki, Timóteust és Erasztoszt, maga pedig egy ideig még Ázsiában maradt.
ApCsel 19:23 Abban az időben azonban nem kis háborúság támadt az Úr útja miatt.
ApCsel 19:24 Egy Demetriosz nevű ezüstműves ugyanis Diana-templomocskákat készített ezüstből, és jókora keresethez juttatta a kézműveseket.
ApCsel 19:25 Ezeket és a hasonló foglalkozású iparosokat összehívta, s azt mondta nekik: »Emberek! Jól tudjátok, hogy ebből a mesterségből származik a keresetünk.
ApCsel 19:26 De látjátok és halljátok azt is, hogy ez a Pál nemcsak Efezusban, hanem szinte egész Ázsiában nagy tömegeket térít el rábeszéléssel. Azt mondja, hogy nem istenek azok, amiket kézzel csinálnak.
ApCsel 19:27 Így azonban nem csak a mi foglalkozásunk sodródik veszélybe és válik érdektelenné, hanem a nagy Dianának a templomát is semmibe fogják venni, s annak fölsége is meg fog inogni, akit egész Ázsia és a föld kereksége tisztel.«
ApCsel 19:28 Mikor ezeket a szavakat meghallották, harag töltötte el őket, és felkiáltottak: »Nagy az efezusiak Dianája!«
ApCsel 19:29 Kavarodás töltötte be a várost, és egy akarattal a körszínházba rohantak. Odahurcolták a makedóniai Gájuszt és Arisztarchuszt, Pál társait.
ApCsel 19:30 Ekkor Pál be akart menni a nép közé, de a tanítványok nem engedték.
ApCsel 19:31 Néhányan az ázsiai főtisztviselők közül is, akik barátai voltak, elküldtek hozzá és kérték, hogy ne menjen a színházba.
ApCsel 19:32 Ott mindenki mást kiabált, mert a népgyűlés meg volt zavarodva, s többen azt sem tudták, hogy mi okból gyűltek össze.
ApCsel 19:33 Végül előhozták a tömegből Alexandert, akit a zsidók előretuszkoltak. Alexander pedig csendet intett a kezével, mert fel akarta világosítani a népet.
ApCsel 19:34 Amikor azonban felismerték, hogy zsidó, egyszerre mindnyájan lármázni kezdtek, és vagy két órán át így kiáltoztak: »Nagy az efezusiak Dianája!«

ApCsel 19:35 Végre a jegyző lecsendesítette a tömeget, és így szólt: »Efezusi férfiak! Van-e ember, aki ne tudná, hogy Efezus városa tiszteli a nagy Dianát, Jupiter magzatát?
ApCsel 19:36 Mivel ez nem kétséges, meg kell nyugodnotok, és semmit sem kell meggondolatlanul cselekednetek.
ApCsel 19:37 Idehoztátok ugyanis ezeket az embereket, akik sem nem szentségtörők, sem a ti istennőtöket nem káromolták.
ApCsel 19:38 Ha tehát Demetriosznak és a többi kézművesnek panaszuk van valaki ellen - miután tartanak törvénynapokat és vannak prokonzulok -, emeljenek panaszt egymás ellen.
ApCsel 19:39 Ha pedig másféle vitás ügyetek van, a törvényes népgyűlésen el lehet intézni.
ApCsel 19:40 Mert még abba a veszélybe kerülünk, hogy bevádolnak a mai zendülés miatt - hiszen semmi okunk sincs erre a csődületre -, hogy számot adjunk róla.« Ezt mondta, azután feloszlatta a gyűlést.
ApCsel 20:1 A zavargás megszűntével Pál magához hívta a tanítványokat, buzdította őket, azután elbúcsúzott, és útra kelt, hogy Makedóniába menjen.
ApCsel 20:2 Miután bejárta azokat a területeket, többször is beszélt és intette őket, elment Görögországba,
ApCsel 20:3 és ott töltött három hónapot. Amikor Szíriába készült hajózni, a zsidók cselt szőttek ellene. Ezért úgy határozott, hogy Makedónián át tér vissza.
ApCsel 20:4 A béreai Szopatér, Pirrosz fia volt a kísérője, a tesszalonikiek közül pedig Arisztarchosz és Szekundusz, továbbá a derbéi Gájusz és Timóteus, végül Ázsiából Tichikusz és Trofimusz.
ApCsel 20:5 Ők elmentek előre, és megvártak minket Troászban.
ApCsel 20:6 Mi pedig a kovásztalan kenyerek napjai után elhajóztunk Filippiből, és öt nap múlva értük utol őket Troászban, ahol hét napot töltöttünk.
ApCsel 20:7 A hét első napján azután, amikor egybegyűltünk a kenyérszegésre, Pál beszélni kezdett nekik. Mivel másnap útra akart kelni, a beszédet egészen éjfélig nyújtotta.
ApCsel 20:8 A felső teremben, ahol egybegyűltünk, volt lámpa bőven.
ApCsel 20:9 Közben egy Eutíchosz nevű fiút, aki az ablakban ült és mély álomba merült, mert Pál hosszan beszélt, az álom elnyomta, leesett a harmadik emeletről, és holtan szedték fel.
ApCsel 20:10 Pál lement hozzá, ráborult, átkarolta, és így szólt: »Ne nyugtalankodjatok, mert a lelke benne van!«
ApCsel 20:11 Aztán felment, megszegte a kenyeret és evett, s beszélt még jó sokáig, egészen virradatig, akkor kelt útra.
ApCsel 20:12 A fiút pedig élve hozták oda, és teljesen megvigasztalódtak.
ApCsel 20:13 Mi pedig hajóra szálltunk, és Asszoszba hajóztunk, hogy ott felvegyük Pált. Így rendelkezett ugyanis, mert ő maga szárazon akarta megtenni az utat.
ApCsel 20:14 Amikor aztán összetalálkozott velünk Asszoszban, felvettük őt, és Mitilénébe mentünk.
ApCsel 20:15 Innen elhajóztunk, s másnap Khiosz elé értünk. A következő nap Szamoszon kötöttünk ki, majd a rákövetkező napon megérkeztünk Milétoszba.
ApCsel 20:16 Pál ugyanis úgy határozott, hogy Efezus mellett elhajózik, hogy ne kelljen időznie Ázsiában. Sietett, hogy ha lehetséges, pünkösd napján már Jeruzsálemben legyen.
ApCsel 20:17 Milétoszból beüzent tehát Efezusba, és hívatta az egyház presbitereit.
ApCsel 20:18 Amikor azok odaértek és együtt voltak, így szólt hozzájuk: »Tudjátok, hogy Ázsiába jövetelem első napjától fogva hogyan voltam veletek az egész idő alatt.
ApCsel 20:19 Szolgáltam az Úrnak teljes alázatossággal, könnyhullatás és megpróbáltatások között, amelyek a zsidók cselszövései miatt értek.
ApCsel 20:20 Semmi hasznosat el nem hagytam, mindent hirdettem nektek, tanítottalak titeket nyilvánosan és házanként.
ApCsel 20:21 Tanúságot tettem mind a zsidók, mind a pogányok előtt az Istenhez való megtérésről és a Jézus Krisztusba, a mi Urunkba vetett hitről.
ApCsel 20:22 És most íme, lélekben megkötözve elmegyek Jeruzsálembe, és nem tudom, mi minden vár ott rám.
ApCsel 20:23 Csak azt tudom, amit a Szentlélek minden városban értésemre ad, hogy bilincsek és szorongatások várnak rám Jeruzsálemben.
ApCsel 20:24 De nem félek ezektől. Az életemet sem tartom értékesebbnek, mint magamat, csak elvégezhessem pályafutásomat, az ige szolgálatát, amelyet az Úr Jézustól kaptam, hogy tanúságot tegyek Isten kegyelmének evangéliumáról.
ApCsel 20:25 Azt is tudom már, hogy közületek, akik között jártam, s akiknek hirdettem Isten országát, többé senki sem fogja látni arcomat.
ApCsel 20:26 Azért szentül állítom ma nektek, hogy nem szárad rajtam senkinek a vére sem.
ApCsel 20:27 Mert nem vonakodtam attól, hogy hirdessem nektek Isten maradéktalan akaratát.
ApCsel 20:28 Vigyázzatok magatokra és az egész nyájra, amely fölé a Szentlélek elöljáróul helyezett titeket, hogy kormányozzátok Isten egyházát, amelyet tulajdon vérén szerzett.
ApCsel 20:29 Tudom, hogy miután elmegyek, ragadozó farkasok jönnek közétek, és nem fogják kímélni a nyájat.
ApCsel 20:30 Sőt köztetek is támadnak férfiak, akik fonák dolgokat beszélnek, hogy magukkal ragadják a tanítványokat.
ApCsel 20:31 Őrködjetek azért és tartsátok emlékezetben, hogy három éven át éjjel-nappal könnyek között szüntelenül intettem mindegyikteket.
ApCsel 20:32 Most pedig Istennek ajánllak titeket, és az ő kegyelme igéjének. Neki van hatalma, hogy gyarapodást és örökséget adjon az összes megszentelt számára.
ApCsel 20:33 Nem kívántam el senki ezüstjét, aranyát vagy ruháját.
ApCsel 20:34 Magatok tudjátok, hogy ezek a kezek dolgoztak meg azért, amire szükségem volt nekem és azoknak, akik velem vannak.
ApCsel 20:35 Mindenben megmutattam nektek, hogy így kell fáradozni, segíteni a gyöngéken, és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert ő mondta: 'Nagyobb boldogság adni, mint kapni.'«
ApCsel 20:36 Miután ezeket elmondta, letérdelt, és együtt imádkozott mindnyájukkal.
ApCsel 20:37 Azok pedig mindannyian nagy sírásra fakadtak, és Pál nyakába borulva csókolgatták őt.

ApCsel 20:38 Az a mondása fájt nekik leginkább, hogy nem fogják többé viszontlátni az arcát. Végül pedig elkísérték őt a hajóra.
ApCsel 21:1 Amikor azután elváltunk tőlük, kihajóztunk, és egyenes irányban haladva Kószba értünk, másnap Rodoszba, onnan pedig Patarába.
ApCsel 21:2 Amikor találtunk egy Fóníciába menő hajót, beszálltunk és továbbhajóztunk.
ApCsel 21:3 Mikor feltűnt előttünk Ciprus, azt bal felől haladva elhagytuk, aztán Szíriába hajóztunk, és eljutottunk Tíruszba, mert a hajó ott készült kirakni a rakományt.
ApCsel 21:4 Miután a tanítványokat megtaláltuk, ott maradtunk hét napig. Ők a Lélek által azt mondták Pálnak, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe.
ApCsel 21:5 Néhány nap elteltével mégis elindultunk és továbbmentünk. Ők pedig mindannyian elkísértek bennünket feleségeikkel és gyermekeikkel, kikísértek a városból, és a parton letérdelve imádkoztunk.
ApCsel 21:6 Miután elbúcsúztunk egymástól, mi hajóra szálltunk, ők pedig visszatértek övéikhez.
ApCsel 21:7 A hajóút befejezéseként lementünk Tíruszból Ptolemaiszba. Köszöntöttük a testvéreket, és egy napig náluk maradtunk.
ApCsel 21:8 Másnap továbbmentünk, és Cézáreába érkeztünk. Itt betértünk Fülöp evangélista házába, és megszálltunk nála, aki a hét közül az egyik volt.
ApCsel 21:9 Négy hajadon leánya volt, s ezek prófétáltak.
ApCsel 21:10 Amíg mi néhány napig időztünk, egy Agabusz nevű próféta érkezett oda Júdeából.
ApCsel 21:11 Odajött hozzánk, fogta Pál övét, megkötözte vele a saját lábát és kezét, és így szólt: »A Szentlélek ezeket mondja: Azt a férfit, akié ez az öv, a zsidók így kötözik meg Jeruzsálemben, és átadják a pogányok kezébe.«
ApCsel 21:12 Mikor ezt meghallottuk, mi is kértük őt, meg az ottaniak is, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe.
ApCsel 21:13 De Pál így felelt: »Mit csináltok, miért sírtok és szomorítjátok a szívemet? Hiszen én kész vagyok az Úr Jézus nevéért nemcsak arra, hogy megkötözzenek, hanem hogy meg is haljak Jeruzsálemben.«
ApCsel 21:14 S mivel nem tudtuk lebeszélni őt, megnyugodtunk, és így szóltunk: »Legyen meg az Úr akarata!«
ApCsel 21:15 E napok után tehát útnak eredtünk, és felmentünk Jeruzsálembe.
ApCsel 21:16 Cézáreából a tanítványok közül is velünk tartottak néhányan. Magukkal hozták Mnázont, egy Ciprusról való régi tanítványt, hogy nála szálljunk meg.
ApCsel 21:17 Amikor Jeruzsálembe értünk, a testvérek szívesen fogadtak minket.
ApCsel 21:18 Másnap Pál velünk együtt bement Jakabhoz, és a presbiterek is mindnyájan összegyűltek.
ApCsel 21:19 Miután köszöntötte őket, részletesen elmondta, mit művelt Isten a pogányok között az ő szolgálata által.
ApCsel 21:20 Azok pedig, miután meghallgatták, dicsőítették Istent, neki pedig azt mondták: »Nézd, testvér, sok ezren vannak a zsidók között, akik hívők lettek, de azért mind féltékenyen tartják a törvényt.
ApCsel 21:21 Rólad azonban azt hallották, hogy a Mózestől való elpártolásra tanítod azokat a zsidókat, akik a pogányok között vannak. Azt mondod nekik, hogy nem kell sem a fiaikat körülmetéltetniük, sem a szokásokat követniük.
ApCsel 21:22 Mi tehát a teendő? Elkerülhetetlen, hogy a tömeg össze ne csődüljön, ha meghallják, hogy megjöttél.
ApCsel 21:23 Tedd meg tehát azt, amit mondunk neked. Van nálunk négy férfi, akik fogadalmat vettek magukra.
ApCsel 21:24 Vedd őket magad mellé, szentelődj meg velük, fizess helyettük, hogy megnyiratkozzanak. Akkor mindenki tudni fogja, hogy nem igaz, amit rólad hallottak; ellenkezőleg, te is megtartod a törvényt, és aszerint élsz.
ApCsel 21:25 Ami pedig azokat illeti, akik a pogányok közül lettek hívők, mi megírtuk végzésünket, hogy tartózkodjanak a bálványoknak áldozott dolgoktól, a vértől, a fojtott állatoktól és a paráznaságtól.«
ApCsel 21:26 Erre Pál maga mellé vette a férfiakat, másnap tisztulást végzett, velük együtt bement a templomba, és bejelentette, hogy a tisztulás napjai letelnek, amikor mindegyikükért bemutatják az áldozatot.
ApCsel 21:27 Mikor azonban a hét nap lassan már letelt, az Ázsiából való zsidók meglátták őt a templomban, fölizgatták az egész népet, és elfogták őt.
ApCsel 21:28 Közben ezt kiáltozták: »Izraelita férfiak! Segítsetek! Ez az az ember, aki a nép, a törvény és ez ellen a hely ellen tanít mindenkit mindenütt, sőt még pogányokat is behozott a templomba, és megfertőzte ezt a szent helyet!«
ApCsel 21:29 Vele látták ugyanis az efezusi Trofimoszt a városban, s róla gondolták, hogy Pál bevitte a templomba.
ApCsel 21:30 Meg is mozdult az egész város. A nép összecsődült, megragadták Pált, és kihurcolták a templomból, a kapukat pedig azonnal bezárták.
ApCsel 21:31 Mikor már azon voltak, hogy megöljék őt, az a hír jutott el a helyőrség ezredeséhez, hogy egész Jeruzsálem zavargásban tört ki.
ApCsel 21:32 Az mindjárt katonákat és századosokat vett maga mellé, és lesietett hozzájuk. Azok pedig, amikor meglátták az ezredest és a katonákat, abbahagyták Pál ütlegelését.
ApCsel 21:33 Ekkor az ezredes odalépett, megfogta őt, és megkötöztette két lánccal. Aztán megkérdezte, hogy kicsoda ez, és mit tett.
ApCsel 21:34 De a tömegből az egyik ember ezt, másik azt kiabált, s mivel pontosan nem tudott tájékozódni a zajongás miatt, a várba vitette őt.
ApCsel 21:35 Amikor azonban a lépcsőkhöz jutott, történt, hogy a nép erőszakossága miatt a katonáknak már vinniük kellett.
ApCsel 21:36 A népsokaság ugyanis utána tódult, és azt kiáltozta: »Öld meg őt!«
ApCsel 21:37 Amikor már a várba készültek bevezetni Pált, ő így szólt az ezredeshez: »Szabad-e valamit mondanom neked?« Az megkérdezte: »Te tudsz görögül?
ApCsel 21:38 Nem te vagy az az egyiptomi, nem te keltettél a napokban zavargást, s kivezettél a pusztába négyezer szikárius férfit?«
ApCsel 21:39 Pál azonban azt mondta neki: »Én zsidó ember vagyok a cilíciai Tarzusból, annak az ismert városnak vagyok a polgára. Kérlek azonban, engedd meg nekem, hogy szóljak a néphez!«
ApCsel 21:40 Mikor az megadta az engedélyt, Pál a lépcsőkön állva intett a népnek a kezével. Erre nagy csendesség lett. Ő pedig megszólalt zsidó nyelven, és ezt mondta:

ApCsel 22:1 »Férfiak, testvérek és atyák! Hallgassátok meg védekezésemet, melyet most elétek tárok.«
ApCsel 22:2 Amint meghallották, hogy héber nyelven szól hozzájuk, még csendesebbek lettek.
ApCsel 22:3 Ő pedig így szólt: »Zsidó ember vagyok, a cilíciai Tarzusban születtem, de ebben a városban nevelkedtem fel Gamáliel lábánál. Az atyák törvényének szigorúsága szerint nyertem oktatást, a törvény buzgó követője voltam, amint ti is azok vagytok ma mindnyájan.
ApCsel 22:4 Ezt az utat pedig halálra üldöztem, megkötöztem és őrizetbe adtam férfiakat és nőket.
ApCsel 22:5 Ezt a főpap és a vének mind tanúsítják rólam. Kaptam tőlük leveleket is, úgy mentem el Damaszkuszba a testvérekhez, hogy az ottaniakat is megkötözve Jeruzsálembe hozzam, hogy megbüntessék őket.
ApCsel 22:6 Történt azonban, hogy útközben, amikor Damaszkuszhoz közeledtem, déltájban hirtelen nagy világosság áradt rám az égből.
ApCsel 22:7 Leestem a földre, és szózatot hallottam, amely azt mondta nekem: 'Saul, Saul miért üldözöl engem?'
ApCsel 22:8 Én pedig így feleltem: 'Uram, ki vagy?' Ő azt válaszolta: 'Én vagyok a Názáreti Jézus, akit te üldözöl.'
ApCsel 22:9 Akik velem voltak, látták ugyan a világosságot, de nem hallották annak szavát, aki velem beszélt.
ApCsel 22:10 Erre én megkérdeztem: 'Mit tegyek, Uram?' Az Úr pedig azt mondta nekem: 'Kelj fel, és menj Damaszkuszba. Ott megmondják majd neked mindazt, amit tenned kell.'
ApCsel 22:11 Mivel azonban a ragyogó fény következtében nem láttam, a kísérők kézen fogva vezettek, s így értem Damaszkuszba.
ApCsel 22:12 Egy bizonyos Ananiás nevű férfi, aki félte Istent a törvény szerint, s akiről az ott lakó zsidók mind jó véleménnyel vannak,
ApCsel 22:13 felkeresett, és mellém állva azt mondta nekem: 'Saul testvér, láss!' Abban a pillanatban megláttam őt.
ApCsel 22:14 Ő pedig így folytatta: 'Atyáink Istene előre kijelölt téged, hogy megismerd akaratát, meglásd az Igazat, és szavait a saját szájából halld.
ApCsel 22:15 Tanúskodni fogsz mellette minden ember előtt azokról a dolgokról, amiket láttál és hallottál.
ApCsel 22:16 Most pedig miért késlekedsz? Kelj fel, keresztelkedj meg, mosd le bűneidet, és hívd segítségül az Ő nevét!'
ApCsel 22:17 Amikor később visszatértem Jeruzsálembe, és imádkoztam a templomban, lelki elragadtatásba estem.
ApCsel 22:18 Láttam őt, s ő azt mondta nekem: 'Siess, menj ki gyorsan Jeruzsálemből, mert nem fogadják el a rólam szóló tanúságtételedet!'
ApCsel 22:19 Erre megkérdeztem: 'Uram, hisz tudják, hogy én voltam az, aki börtönbe zárattam, és a zsinagógákban megverettem a benned hívőket.
ApCsel 22:20 Amikor pedig Istvánnak, a te tanúdnak vérét ontották, ott álltam, helyeseltem azt, és őriztem gyilkosainak ruháját.'
ApCsel 22:21 De ő azt mondta nekem: 'Menj el, mert én elküldlek téged messzire, a pogányok közé.'«
ApCsel 22:22 Amíg ezeket elmondta, hallgatták őt, de ekkor hangosan kiáltozni kezdtek: »Veszítsd el az ilyen embert a földről, nem élhet tovább!«
ApCsel 22:23 Mivel egyre csak lármáztak, köntöseiket eldobálták, és port szórtak a levegőbe,
ApCsel 22:24 az ezredes megparancsolta, hogy vezessék be a várba, ostorozzák meg, vessék kínvallatás alá, mert meg akarta tudni, hogy miért kiabálnak úgy ellene.
ApCsel 22:25 Mikor azonban szíjakkal lekötötték, Pál megkérdezte a mellette álló századost: »Szabad nektek római polgárt megostorozni, mielőtt elítélték volna?«
ApCsel 22:26 A százados, aki ezt hallotta, odament az ezredeshez, és jelentést tett neki: »Mit akarsz tenni? Hiszen ez az ember római polgár.«
ApCsel 22:27 Erre az ezredes odament hozzá, és azt mondta neki: »Mondd meg nekem, valóban római polgár vagy?« Ő azt felelte: »Igen.«
ApCsel 22:28 Az ezredes erre azt mondta: »Én sok pénzért jutottam ehhez a polgársághoz.« Mire Pál azt mondta: »Én pedig abban születtem.«
ApCsel 22:29 Erre nyomban félreálltak, akik kínvallatására készültek. Az ezredes is megijedt, amikor megtudta, hogy római polgár létére megkötöztette őt.
ApCsel 22:30 Másnap aztán tüzetesebben meg akarta tudakolni, hogy a zsidók mivel vádolják. Eloldoztatta őt, összehívta a papokat és az egész főtanácsot, azután elővezette Pált, és eléjük állította.
ApCsel 23:1 Pál a főtanács felé fordult, és így szólt: »Férfiak, testvérek! Mind a mai napig maradéktalanul jó lelkiismerettel jártam az Úr előtt.«
ApCsel 23:2 Ananiás főpap erre megparancsolta a mellette állóknak, hogy üssék őt szájon.
ApCsel 23:3 Pál ekkor így szólt hozzá: »Megver téged Isten, te fehérre meszelt fal! Leülsz, hogy a törvény szerint ítélkezz rajtam, és a törvény ellenére parancsot adsz, hogy megüssenek!«
ApCsel 23:4 Az ott állók azt mondták: »Az Isten főpapját szidalmazod?«
ApCsel 23:5 Pál azonban így szólt: »Nem tudtam, testvérek, hogy ő a főpap. Hiszen meg van írva: 'Ne átkozd néped fejedelmét!'«
ApCsel 23:6 Mivel Pál tudta, hogy egy részük a szaddúceusok közül, a többi pedig a farizeusok közül való, felkiáltott a főtanácsban: »Férfiak, testvérek! Farizeus vagyok, és farizeusok fia! A reménység és a holtak feltámadása miatt állok törvény előtt.«
ApCsel 23:7 Mihelyt kimondta ezt, nézeteltérés támadt a farizeusok és a szaddúceusok között, és a sokaság megoszlott.
ApCsel 23:8 A szaddúceusok ugyanis azt mondják, hogy nincs feltámadás, sem angyal, sem lélek; a farizeusok pedig mindkettőt vallják.
ApCsel 23:9 Lett erre nagy lárma. A farizeusok közül ugyanis néhányan felálltak, és harciasan kijelentették: »Semmi rosszat sem találunk ebben az emberben! Lehet, hogy lélek, vagy angyal szólt hozzá.«
ApCsel 23:10 Mivel a vita elfajult, az ezredes attól tartott, hogy szétszaggatják Pált. Kiadta tehát a parancsot, hogy a katonák jöjjenek le, ragadják ki közülük, és vigyék a várba.

ApCsel 23:11 A következő éjszakán pedig megállt mellette az Úr, és azt mondta neki: »Légy állhatatos, mert amint tanúságot tettél rólam Jeruzsálemben, úgy kell tanúságot tenned Rómában is.«
ApCsel 23:12 Amikor megvirradt, a zsidók közül néhányan összefogtak, és fogadalmat tettek. Azt mondták, hogy sem nem esznek, sem nem isznak, amíg Pált meg nem ölik.
ApCsel 23:13 Negyvennél többen voltak a férfiak, akik így összeesküdtek.
ApCsel 23:14 Elmentek a főpapokhoz és a vénekhez, és azt mondták nekik: »Fogadalommal köteleztük magunkat, hogy addig semmit sem ízlelünk meg, amíg Pált meg nem öljük.
ApCsel 23:15 Most tehát jelentsétek be a főtanáccsal együtt az ezredesnek, hogy hozassa őt elétek, mintha valami biztosabbat akarnátok róla megtudni; mi pedig készen állunk, hogy mielőtt ideérne, megöljük.«
ApCsel 23:16 Pál nővérének a fia azonban értesült a cselszövésről. Odament tehát, bement a várba, és tudtára adta Pálnak.
ApCsel 23:17 Pál pedig magához hivatott egyet a századosok közül, és azt mondta neki: »Vezesd ezt az ifjút az ezredeshez, mert valami jelenteni valója van számára!«
ApCsel 23:18 Az maga mellé vette, elvezette az ezredeshez, és így szólt: »A fogoly Pál megkért, hogy vezessem hozzád ezt az ifjút, mert valami mondanivalója van számodra.«
ApCsel 23:19 Az ezredes megfogta a kezét, félrevonult vele, és megkérdezte: »Milyen jelentenivalód van számomra?«
ApCsel 23:20 Az pedig elmondta: »A zsidók megállapodtak abban, hogy megkérnek téged, vezettesd Pált a holnapi napon a főtanácsba, mintha valami biztosabbat akarnának megtudni róla.
ApCsel 23:21 De te ne higgy nekik, mert közülük negyvennél több férfi lesben áll ellene; ezek fogadalommal kötelezték magukat, hogy sem nem esznek, sem nem isznak, amíg meg nem ölik őt. Készen is állnak már, és várják ígéretedet.«
ApCsel 23:22 Az ezredes erre elbocsátotta az ifjút, s megparancsolta neki, ne mondja el senkinek, hogy »ezeket tudtul adtad nekem«.
ApCsel 23:23 Azután hívatott két századost, és azt mondta nekik: »Éjjeli három órától kezdve tartsatok készenlétben hetven lovast és kétszáz dárdást, hogy Cézáreába menjenek.
ApCsel 23:24 Szereljetek fel hátasállatokat is«, hogy Pált felültessék és épségben elvigyék Félix helytartóhoz.
ApCsel 23:25 Aztán levelet írt. Ez állt benne:
ApCsel 23:26 »Klaudiusz Líziász Félixnek, a kegyelmes helytartónak. Üdv neked!
ApCsel 23:27 A zsidók elfogták ezt a férfit, és meg akarták ölni, amikor katonasággal közbeléptem és kimentettem, mert megtudtam, hogy római.
ApCsel 23:28 Azzal a szándékkal, hogy megtudjam a vádat, amelyet ellene felhoznak, bevittem őt a főtanácsukba.
ApCsel 23:29 Úgy láttam, hogy törvényüknek vitás kérdései miatt vádolják, de semmi bűne sincs, ami miatt halált vagy bilincset érdemelne.
ApCsel 23:30 Mivel azt is jelentették nekem, hogy cselt szőttek ellene, elküldtem őt hozzád, s a vádlóknak is értésükre adtam, hogy hozzád folyamodjanak. Jó egészséget!«
ApCsel 23:31 A katonák tehát parancsuk értelmében magukhoz vették Pált, s az éj folyamán elvitték Antipatriszba.
ApCsel 23:32 Másnap a lovasokat útra bocsátották, hogy továbbmenjenek vele, ők pedig visszatértek a várba.
ApCsel 23:33 Azok pedig, amikor eljutottak Cézáreába, átadták a levelet a helytartónak, és Pált is eléje állították.
ApCsel 23:34 Amikor az elolvasta a levelet, megkérdezte, hogy melyik tartományból való. Mikor megtudta, hogy cilíciai,
ApCsel 23:35 azt mondta: »Majd kihallgatlak, amikor vádlóid is megjönnek.« Végül megparancsolta, hogy tartsák őrizetben Heródes székházában.
ApCsel 24:1 Öt nap múlva Ananiás főpap lement néhány vénnel és egy bizonyos Tertullusz nevű ügyvéddel, s jelentkeztek a helytartó előtt Pál ellen.
ApCsel 24:2 Miután Pált előhívták, Tertullusz elkezdte előadni a vádat: »Igazi békében élünk alattad, és gondoskodásod folytán sok dologban javulás állt be,
ApCsel 24:3 azt mindig és mindenütt teljes hálával fogadjuk, kegyelmes Félix.
ApCsel 24:4 Hogy azonban hosszasabban föl ne tartsalak, kérlek, hallgass meg minket röviden a te kegyelmességed szerint.
ApCsel 24:5 Úgy találtuk, hogy ez az ember veszedelmet terjeszt és lázadásokat szít az összes zsidó között az egész földkerekségen, és élére áll a názáretiek eretneksége által keltett lázadásnak.
ApCsel 24:6 Sőt a templomot is meg akarta szentségteleníteni, ezért elfogtuk.
ApCsel 24:7
ApCsel 24:8 Ha törvényt ülsz, magad is megtudhatod tőle mindazt, amivel mi vádoljuk őt.«
ApCsel 24:9 A zsidók is megerősítették ezt, és bizonygatták, hogy mindez így van.
ApCsel 24:10 Pál azonban, miután a helytartó intett neki, hogy beszéljen, ezt válaszolta: »Mivel tudom, hogy sok esztendeje bírája vagy ennek a népnek, jó lélekkel felelek meg magamért.
ApCsel 24:11 Meggyőződhetsz ugyanis, hogy nincs több, mint tizenkét napja, amikor feljöttem Jeruzsálembe imádkozni.
ApCsel 24:12 Nem látott engem senki vitatkozni vagy népcsődületet támasztani, sem a templomban, sem a zsinagógákban,
ApCsel 24:13 sem a városban. Nem is tudják előtted bebizonyítani, amikkel most vádolnak engem.
ApCsel 24:14 Azt azonban megvallom előtted, hogy az Atyának, az én Istenemnek szolgálok, azt a felekezetet követve, amelyet ők eretnekségnek mondanak, s hiszek mindabban, ami meg van írva a törvényben és a prófétákban.
ApCsel 24:15 Reménységem van az Istenben, amit ők maguk is várnak, hogy az igazak és a gonoszok föltámadnak.
ApCsel 24:16 Ennélfogva magam is arra törekszem, hogy lelkiismeretem feddhetetlen legyen mindenkor Isten és az emberek előtt.
ApCsel 24:17 Több esztendő eltelte után azonban megérkeztem, hogy adományt hozzak népemnek, áldozzak és fogadalmakat teljesítsek.
ApCsel 24:18 Ez alkalomból találtak engem megtisztulásom után a templomban, de nem sokasággal, és nem is zavargás közepette.

ApCsel 24:19 Az a néhány Ázsiából való zsidó, akiknek meg kellett volna előtted jelenniük és vádat emelniük, ha panaszuk van ellenem,
ApCsel 24:20 vagy akár ezek itt maguk is, csak mondják meg, hogy találtak-e bennem valami gonoszságot, amikor a főtanács előtt álltam.
ApCsel 24:21 Legfeljebb abban az egy mondásban, melyet hangosan hirdettem, mikor köztük álltam, hogy »a holtak feltámadása miatt állok ma ítélőszéketek előtt.«
ApCsel 24:22 De Félix elhalasztotta ügyüket, mert jól ismerte ezt az utat, s azt mondta: »Majd ha Líziász ezredes lejön, meghallgatlak benneteket.«
ApCsel 24:23 A századosnak pedig megparancsolta, hogy tartsa őt őrizetben, hagyja nyugton, és ne akadályozzon meg senkit sem övéi közül, hogy a szolgálatára legyen.
ApCsel 24:24 Néhány nap múlva Félix odajött Druzillával, a feleségével, aki zsidó nő volt. Hívatta Pált, és meghallgatta őt a Krisztus Jézusban való hitről.
ApCsel 24:25 Amikor azonban ő az igazságosság, a tisztaság és a jövendő ítélet kérdését kezdte fejtegetni, Félix ijedten közbeszólt: »Most egyelőre menj; alkalmas időben majd hívatlak.«
ApCsel 24:26 Ezenkívül azt is remélte, hogy Pál majd lefizeti, ezért gyakran hívatta, és elbeszélgetett vele.
ApCsel 24:27 Két év elteltével azonban Félix utóda Porciusz Fesztusz lett. Mivel Félix a zsidók kedvében akart járni, Pált fogságban hagyta.
ApCsel 25:1 Amikor Fesztusz megérkezett a tartományba, három nap múlva felment Cézáreából Jeruzsálembe.
ApCsel 25:2 A főpapok és a zsidók főemberei eléje járultak, és Pál ellen kérelmet terjesztettek elő.
ApCsel 25:3 Azt a kegyet kérték az ő kárára, hogy hozassa fel őt Jeruzsálembe. Azt a cselt tervelték ki ugyanis, hogy útközben megölik.
ApCsel 25:4 Fesztusz azonban azt válaszolta, hogy Pált Cézáreában őrizteti, maga pedig hamarosan elutazik.
ApCsel 25:5 »Akik tehát közületek hatalommal vannak felruházva - mondta -, jöjjenek le velem, és emeljenek vádat ellene, ha valami gonoszság van abban a férfiban.«
ApCsel 25:6 Még vagy nyolc-tíz napig tartózkodott köztük, aztán lement Cézáreába. Másnap törvényt ült, s elővezettette Pált.
ApCsel 25:7 Amikor odahozták őt, a zsidók, akik lejöttek Jeruzsálemből, körülállták, és sok, súlyos vádat hoztak fel ellene. Bizonyítani azonban nem tudták,
ApCsel 25:8 mert Pál előadta a védekezését: »Én sem a zsidók törvénye, sem a templom, sem a császár ellen nem vétettem semmit.«
ApCsel 25:9 De Fesztusz kedvében akart járni a zsidóknak, azért ezt válaszolta Pálnak: »Akarsz-e Jeruzsálembe felmenni, hogy ezek ott ítéljenek meg téged az én jelenlétemben?«
ApCsel 25:10 Pál azonban azt mondta: »A császár ítélőszéke előtt állok, ott kell ítélni felettem. A zsidók ellen semmit sem vétettem, amint magad is igen jól tudod.
ApCsel 25:11 Mert ha ártottam volna, vagy valami halálra méltó dolgot tettem, kész vagyok meghalni; ha azonban semmi alapja sincs mindannak, amivel ezek vádolnak, senki sem szolgáltathat ki engem nekik. A császárhoz fellebbezek!«
ApCsel 25:12 Erre Fesztusz értekezett tanácsosaival, és így szólt: »A császárhoz fellebbeztél, a császárhoz fogsz menni.«
ApCsel 25:13 Néhány nap múlva Agrippa király és Bereniké lejöttek Cézáreába, hogy Fesztuszt üdvözöljék.
ApCsel 25:14 Mikor már több napja ott időztek, Fesztusz említést tett a királynak Pálról: »Félix itt hagyott egy fogoly férfit,
ApCsel 25:15 akinek dolgában a zsidók főpapjai és vénei hozzám fordultak, amikor Jeruzsálemben voltam, és követelték az elítélését.
ApCsel 25:16 Azt feleltem nekik: A rómaiaknak nem szokásuk, hogy elítéljenek valakit, amíg a vádlottat nem szembesítették vádlóival, és lehetőséget nem adtak neki az önvédelemre, hogy a bűntettek alól tisztázza magát.
ApCsel 25:17 Amikor ennek következtében minden késedelem nélkül idegyűltek, másnap az ítélőszékbe ültem, és elővezettettem azt a férfit.
ApCsel 25:18 A vádlók előálltak, de nem hozakodtak elő semmi olyasmivel, amiből én gonoszat gyanítottam volna,
ApCsel 25:19 csak holmi vitás kérdéseik voltak ellene a vallásuk dolgában, és valami meghalt Jézust illetően, akiről Pál azt erősítgette, hogy él.
ApCsel 25:20 Mivel pedig én nem igazodom el az efféle kérdésben, azt mondtam, hogy akar-e felmenni Jeruzsálembe, hogy ezek ott ítélkezzenek felette.
ApCsel 25:21 Pál azonban fellebbezett, hogy a császár ítélkezzen fölötte, őrizetben tartottam, amíg el nem küldöm a császárhoz.«
ApCsel 25:22 Erre Agrippa azt mondta Fesztusznak: »Magam szeretném meghallgatni ezt az embert.« »Holnap - válaszolta - majd meghallod.«
ApCsel 25:23 A következő napon Agrippa és Bereniké nagy pompával eljöttek, és bementek a tárgyalóterembe az ezredesekkel és a város előkelő polgáraival. Fesztusz parancsára elővezették Pált.
ApCsel 25:24 Ekkor Fesztusz így szólt: »Agrippa király, és ti férfiak mindnyájan, akik velünk itt jelen vagytok! Íme, látjátok őt, aki miatt a zsidók egész sokasága megkeresett engem Jeruzsálemben, követelőzve és lármázva, hogy nem szabad tovább élnie.
ApCsel 25:25 Én azonban úgy találtam, hogy nem követett el semmit sem, ami miatt halált érdemelne. Mivel ő a császárhoz fellebbezett, úgy határoztam, hogy odaküldöm.
ApCsel 25:26 Nincsen semmi, ami bizonyosat írhatnék róla uramnak. Ezért hoztam őt elétek, kiváltképpen teeléd, Agrippa király, hogy a kihallgatás megtörténte után tudjak mit írni.
ApCsel 25:27 Mert nem látom ésszerűnek, hogy elküldjem a foglyot, és ne jelentsem az ellene emelt vádakat.«
ApCsel 26:1 Agrippa erre azt mondta Pálnak: »Megengedjük, hogy szólj a magad érdekében.« Ekkor Pál kitárta kezét, és elkezdte előadni védekezését:

ApCsel 26:2 »Boldognak tartom magam, Agrippa király, hogy jelenlétedben védekezem ma mindaz ellen, amivel a zsidók vádolnak.
ApCsel 26:3 Főként pedig azért, mert te ismered a zsidóknál levő összes szokást és vitás kérdést. Azért kérlek, hallgass meg türelmesen.
ApCsel 26:4 A zsidók mindnyájan ismerik ugyanis életemet ifjúságomtól kezdve, amely elejétől fogva népem körében folyt le Jeruzsálemben.
ApCsel 26:5 Tudják rólam korábbról, kezdettől fogva - ha hajlandók lennének tanúskodni -, hogy vallásunknak legszigorúbb felekezete szerint éltem, mint farizeus.
ApCsel 26:6 Most mégis itt állok, ítélkezésnek alávetve, mert reménykedem abban az ígéretben, amelyet Isten tett atyáinknak,
ApCsel 26:7 s amelyre tizenkét törzsünk éjjel-nappal szolgálva reméli, hogy eljut. E reménység miatt vádolnak engem a zsidók, király.
ApCsel 26:8 Mi hihetetlent találtok abban, hogy Isten a halottakat feltámasztja?
ApCsel 26:9 Korábban magam is azt tartottam, hogy nagy ellenségként kell eljárnom a Názáreti Jézus neve ellen,
ApCsel 26:10 s ezt meg is tettem Jeruzsálemben. A szentek közül sokat zárattam börtönökbe, miután a főpapoktól felhatalmazást nyertem. Amikor pedig megölték őket, a hozzájárulásomat adtam.
ApCsel 26:11 Zsinagógáról zsinagógára járva sok esetben megkínoztam őket, így akartam őket káromlásra kényszeríteni. S aztán, egyre jobban dühöngve ellenük, idegen városokban is üldöztem őket.
ApCsel 26:12 Amikor ilyen szándékkal a főpapok felhatalmazásával és engedélyével Damaszkuszba mentem,
ApCsel 26:13 útközben egyszer déltájban azt láttam, király, hogy az égből a nap fényénél ragyogóbb világosság ragyogott körül engem, s azokat, akik velem voltak.
ApCsel 26:14 Mindannyian leestünk a földre, s ekkor szózatot hallottam, amely héber nyelven így szólt hozzám: 'Saul, Saul, miért üldözöl engem? Nehéz neked az ösztöke ellen rugdalóznod!'
ApCsel 26:15 Erre megkérdeztem: 'Ki vagy, Uram?' Az Úr ekkor így szólt: 'Én vagyok Jézus, akit te üldözöl.
ApCsel 26:16 De kelj fel, és állj lábadra, mert azért jelentem meg neked, hogy szolgájává és tanújává tegyelek azoknak a dolgoknak, amiket láttál, és amelyek végett még meg fogok jelenni neked.
ApCsel 26:17 Ezért kimentelek téged a népből és a pogányok közül, akik közé most küldlek,
ApCsel 26:18 hogy megnyisd szemüket, s hogy a sötétségből a világosságra, és a sátán hatalmából Istenhez térjenek, s így elnyerjék a bűnök bocsánatát, és az örökrészt a szentek között a bennem való hit által.'
ApCsel 26:19 Mindezek következtében, Agrippa király, nem kételkedtem a mennyei látomásban.
ApCsel 26:20 Először a Damaszkuszban levőknek, aztán Jeruzsálemben és Júdea egész tartományában, végül a pogányoknak hirdettem, hogy tartsanak bűnbánatot, és térjenek Istenhez, végezzék a bűnbánat méltó cselekedeteit.
ApCsel 26:21 Emiatt fogtak el a zsidók, amikor a templomban voltam, és meg akartak ölni.
ApCsel 26:22 De Isten oltalma megsegített, és a mai napig helytálltam mint tanú, kicsi és nagy előtt. Nem mondok semmit sem azokon kívül, amikről Mózes és a próféták beszéltek, mint eljövendő dolgokról:
ApCsel 26:23 hogy Krisztus szenvedni fog, első lesz a halottak föltámadásában, és világosságot fog hirdetni a népnek és a pogányoknak.«
ApCsel 26:24 Mikor ezeket szólva előadta védekezését, Fesztusz jó hangosan azt mondta: »Esztelen vagy Pál, a sok tudomány esztelenségbe kerget téged!«
ApCsel 26:25 Pál pedig: »Nem vagyok én esztelen, kegyelmes Fesztusz, hanem az igazság és a józanság szavait mondom.
ApCsel 26:26 A király ugyanis, akihez éppen ezért bátran beszélek, tud ezekről. Úgy gondolom, ezek közül semmi sem ismeretlen előtte, hiszen ezekből semmi sem történt holmi zugban.
ApCsel 26:27 Agrippa király, hiszel a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel!«
ApCsel 26:28 Erre Agrippa így szólt Pálhoz: »Kevésen múlik, hogy meggyőzz, és keresztény legyek.«
ApCsel 26:29 Pál pedig: »Kérem Istentől, akár kicsi, akár nagy áron, hogy nemcsak te, hanem azok is mindnyájan, akik ma hallanak, olyanok legyenek, amilyen én is vagyok, leszámítva ezeket a köteleket.«
ApCsel 26:30 Erre a király, a helytartó, Bereniké és akik mellettük ültek, felkeltek.
ApCsel 26:31 Távozás közben így beszélgettek egymással: »Ez az ember semmit sem tett, ami halált vagy bilincseket érdemelne.«
ApCsel 26:32 Agrippa pedig azt mondta Fesztusznak: »Ezt az embert el lehetett volna bocsátani, ha nem fellebbezett volna a császárhoz.«
ApCsel 27:1 Miután a határozat úgy szólt, hogy hajón elviszik őt Itáliába, Pált a többi fogollyal együtt átadták az Auguszta-zászlóalj Júliusz nevű századosának.
ApCsel 27:2 Felszálltunk tehát egy adramittiumi hajóra, s útnak indultunk, megkezdve a hajózást az ázsiai helységek felé. A Tesszalonikiből való makedóniai Arisztarchosz is velünk tartott.
ApCsel 27:3 Másnap elérkeztünk Szidonba. Júliusz emberségesen bánt Pállal. Megengedte neki, hogy felkeresse barátait, s gondoskodjék magáról.
ApCsel 27:4 Amikor onnan elindultunk, Ciprus alá hajóztunk, mert a szelek éppen szembe fújtak.
ApCsel 27:5 Áthajózva Cilícia és Pamfília tengerén, elérkeztünk a líkiai Mírába.
ApCsel 27:6 Mivel a százados talált ott egy Itáliába induló alexandriai hajót, arra szállított át minket.
ApCsel 27:7 Miután hajónk több napon át lassan haladt előre, nagy nehezen eljutottunk Knídosz elé, de mert a szél gátolt bennünket, Szalmóné táján áthajóztunk Kréta alá.
ApCsel 27:8 Nagy nehezen haladtunk mellette, s elérkeztünk egy Jókikötő nevű helyhez Lászea város közelében.
ApCsel 27:9 Mivel az idő igen előre haladt, és a hajózás nem volt már biztonságos, hisz a böjt is elmúlt már, Pál figyelmeztette őket
ApCsel 27:10 ezekkel a szavakkal: »Férfiak, látom, hogy a hajózás nemcsak a rakománynak és a hajónak, hanem az életünknek is gyötrelmére és nagy kárára kezd lenni.«

ApCsel 27:11 A százados azonban inkább hitt a kormányosnak és a kapitánynak, mint Pál szavainak.
ApCsel 27:12 S mivel a kikötő sem volt alkalmas a telelésre, a többség megállapodott abban a tervben, hogy elhajóznak onnan. Ha csak lehetséges, elérik Főnixet, és ott telelnek a krétai kikötőben, amely a délnyugati és északnyugati szélirányra tekint.
ApCsel 27:13 Mivel a déli szél gyengén fújt, és úgy gondolták, hogy kitarthatnak szándékuk mellett, felszedték hát a horgonyt, és tovább haladtak szorosan Kréta mellett.
ApCsel 27:14 De röviddel ezután rájuk tört onnan az Északkeletinek nevezett orkán.
ApCsel 27:15 Mivel elkapta a hajót, és nem tudtunk a szél ellen haladni, elsodródtunk, átengedve a hajót a szélrohamoknak.
ApCsel 27:16 Amikor elszáguldottunk egy Kauda nevű kis sziget alatt, alig tudtuk megmenteni a csónakot.
ApCsel 27:17 Mikor végre sikerült azt felhúzni, védőintézkedéseket alkalmaztak: átkötötték a hajót, és mivel attól tartottak, hogy a Szirtiszhez csapódnak, lebocsátották a lassítót, és így haladtak tovább.
ApCsel 27:18 A hatalmas vihar úgy hányt-vetett bennünket, hogy másnap kidobálták a rakományt.
ApCsel 27:19 Harmadnap pedig a hajó felszereléseit dobálták ki saját kezükkel.
ApCsel 27:20 S mert több napon át sem a nap, sem a csillagok nem tűntek fel, és a rémséges vihar folyton dühöngött, odalett már minden reményünk, hogy megmenekülünk.
ApCsel 27:21 Mikor már sokat éheztek, Pál közéjük állt, és így szólt: »Férfiak, rám kellett volna hallgatnotok, nem kellett volna elindulni Kréta alól, s nem szenvednénk ezt a vesződséget és kárt.
ApCsel 27:22 De most is arra biztatlak titeket, legyen a lelketek bizakodó, mert egy ember sem fog közületek elveszni, egyedül a hajó.
ApCsel 27:23 Ezen az éjszakán ugyanis megállt mellettem Isten angyala - én az övé vagyok és neki szolgálok -,
ApCsel 27:24 s azt mondta: 'Ne félj, Pál! A császár elé kell állnod; íme, Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled hajóznak!'
ApCsel 27:25 Azért férfiak, legyetek bizakodó lelkűek, mert én elhiszem Istennek, hogy úgy lesz, amint nekem megmondta.
ApCsel 27:26 Ki kell vetődnünk valamelyik szigetre.«
ApCsel 27:27 Amikor már a tizennegyedik éjszaka is beállt, amióta az Adrián hajóztunk, éjféltájban a hajósok azt gyanították, hogy valamiféle föld tűnik fel előttük.
ApCsel 27:28 Erre lebocsátották a mélységmérőt, és húsz ölet mértek. Majd kicsit továbbhaladva onnan már tizenöt ölet mértek.
ApCsel 27:29 Ezért attól tartva, hogy sziklás helyekbe ütközünk, leeresztettek négy vasmacskát a hajó faráról, és aggódva várták, hogy kivilágosodjon.
ApCsel 27:30 Közben a hajósok meg akartak szökni a hajóról. Azzal az ürüggyel, hogy a hajó orráról horgonyokat vetnek ki, leeresztették a csónakot.
ApCsel 27:31 Ekkor Pál azt mondta a századosnak és a katonáknak: »Ha ezek nem maradnak a hajón, ti nem menekülhettek meg.«
ApCsel 27:32 Erre a katonák elvágták a csónak köteleit és hagyták kiesni.
ApCsel 27:33 Amikor világosodni kezdett, Pál kérte mindnyájukat, hogy vegyenek magukhoz eledelt. Ezt mondta nekik: »Ma tizennegyedik napja, hogy vártok, étlen vagytok, és semmit sem vesztek magatokhoz.
ApCsel 27:34 Azért arra kérlek titeket, vegyetek táplálékot magatokhoz, ez a javatokra lesz. Egyikteknek sem vész el egy haja szála sem a fejéről.«
ApCsel 27:35 Miután ezt elmondta, fogta a kenyeret, s mindnyájuk szeme láttára hálát adott Istennek. Aztán megtörte azt, és elkezdett enni.
ApCsel 27:36 Erre mindnyájan megnyugodtak, és ők is vettek magukhoz eledelt.
ApCsel 27:37 Összesen kétszázhetvenhatan voltunk a hajón.
ApCsel 27:38 Amikor jóllaktak az étellel, úgy könnyítettek a hajón, hogy a gabonát a tengerbe dobták.
ApCsel 27:39 Bár ekkorra megvirradt már, a szárazföldet nem ismerték fel, de észrevettek egy öblöt, amelynek lejtős partja volt. Azt gondolták, hogy erre futtatják ki a hajót, ha tudják.
ApCsel 27:40 Miután a horgonyokat eloldották és a tengerbe dobták, meglazították a kormányrudak köteleit is, majd felvonták a vezérvitorlát a szél fújásának az irányában, így igyekeztek a part felé.
ApCsel 27:41 Amikor végül egy földnyelvhez jutottak, ráhajtották erre a hajót. A hajóorr megakadt ugyan, és mozdulatlan maradt, de a hátsó rész kezdett szétesni a hullámverés ereje miatt.
ApCsel 27:42 A katonáknak az volt a szándékuk, hogy megölik a foglyokat, nehogy valamelyik kiússzon és megszökjön.
ApCsel 27:43 A százados azonban meg akarta menteni Pált, ezért megtiltotta, hogy ezt megtegyék. Megparancsolta tehát, hogy azok bocsátkozzanak le elsőként, akik úszni tudnak. Jussanak ki és menjenek ki a szárazra.
ApCsel 27:44 A többieket pedig kivitték, kit deszkákon, kit a hajó roncsain. Így történt azután, hogy minden ember kimenekült a partra.
ApCsel 28:1 Megmenekülésünk után tudtuk meg, hogy a szigetet Máltának hívják.
ApCsel 28:2 A barbárok nem csekély emberséget tanúsítottak irántunk: tüzeket raktak, és gondoskodtak mindannyiunkról a ránk szakadt esőben és hidegben.
ApCsel 28:3 Amikor azonban Pál összeszedett egy csomó rőzsét és rárakta a tűzre, egy vipera mászott elő a melegtől, és rávetette magát a kezére.
ApCsel 28:4 A barbárok meglátták a kezén lógó állatot, és azt mondogatták egymásnak: »Ez az ember bizonyosan gyilkos, mert kimenekült ugyan a tengerből, de a bosszú nem hagyja életben.«
ApCsel 28:5 De ő lerázta a kígyót a tűzbe, és nem lett semmi baja.
ApCsel 28:6 Pedig azok azt hitték, hogy felpuffad, nyomban lerogy és meghal. Vártak is erre jó ideig, s amikor látták, hogy semmi baj sem érte, mást gondoltak: azt mondták, hogy isten.

ApCsel 28:7 Azon a vidéken a sziget Publiusz nevű főemberének voltak birtokai. Ez befogadott minket, és három napig jól tartott bennünket.
ApCsel 28:8 Publiusz apja éppen akkor lázban és vérhasban gyötrődve feküdt. Pál bement hozzá, imádkozott, aztán rátette a kezét, és meggyógyította.
ApCsel 28:9 Ez után az eset után a szigetről minden beteg eljött hozzá, és mind meggyógyult.
ApCsel 28:10 Ezek nagy tisztelettel vettek körül minket, s amikor hajóra szálltunk, elhalmoztak bennünket a szükséges dolgokkal.
ApCsel 28:11 Három hónap múlva aztán elindultunk egy alexandriai hajón, amely a szigeten telelt, s a »Dioszkuroszok« jelvényét viselte.
ApCsel 28:12 Eljutottunk Szirakúzába, és ott maradtunk három napig.
ApCsel 28:13 Onnan körbehajózva Régiumba értünk. Mivel másnap déli szél támadt, a rákövetkező napon Puteoliba érkeztünk.
ApCsel 28:14 Itt testvéreket találtunk, akik kértek minket, hogy maradjunk náluk hét napig, s csak aztán mentünk Rómába.
ApCsel 28:15 A testvérek meghallották ezt, és elénk jöttek onnan a Fórum Appii-ig és Tresz Tabernéig. Mikor Pál meglátta őket, hálát adott Istennek, és bízni kezdett.
ApCsel 28:16 Mikor aztán megérkeztünk Rómába, megengedték Pálnak, hogy magánházban lakjon katonai őrizet mellett.
ApCsel 28:17 Harmadnapra összehívta a zsidók főembereit. Amikor összegyűltek, így szólt hozzájuk: »Testvérek, férfiak, nem tettem ugyan semmit sem a nép vagy az ősi szokás ellen, mégis megkötözve adtak át Jeruzsálemben a rómaiak kezébe.
ApCsel 28:18 Miután vizsgálatot tartottak ügyemben, el akartak bocsátani, hisz nincs semmi főbenjáró vétkem.
ApCsel 28:19 Mivel azonban a zsidók tiltakoztak, kénytelen voltam a császárhoz fellebbezni. Nem azért, mintha vádolnám valamivel nemzetemet.
ApCsel 28:20 Emiatt kértem, hogy lássalak titeket és beszéljek veletek. Ezek a kötelek ugyanis Izrael reménysége miatt vesznek körül engem.«
ApCsel 28:21 Azok azt válaszolták neki: »Semmilyen levelet nem kaptunk rólad Júdeából, és az idejövő testvérek egyike sem hozott hírt vagy mondott rólad valami rosszat.
ApCsel 28:22 Kérünk, hadd halljuk tőled, hogyan gondolkozol. Tudjuk ugyanis erről a felekezetről, hogy mindenütt ellenzésre talál.«
ApCsel 28:23 Megállapodtak tehát vele egy napban, s akkor igen sokan eljöttek hozzá a szállásra. Ő pedig magyarázott nekik, és tanúságot tett Isten országáról. Reggeltől estig igyekezett őket Mózes törvényéből és a prófétákból meggyőzni Jézusról.
ApCsel 28:24 Egyesek hittek szavainak, mások viszont nem hittek.
ApCsel 28:25 Mivel nem értettek egyet egymás között, szétszéledtek, Pál pedig ezt a mondást idézte nekik: »Jól mondta a Szentlélek atyáinknak Izajás próféta által:
ApCsel 28:26 'Menj el ehhez a néphez és mondd nekik: Hallván hallotok, de nem értetek, nézvén néztek, de nem láttok.
ApCsel 28:27 Mert megkeményedett ennek a népnek a szíve, és fülükkel nehezen hallanak, a szemüket eltakarják, nehogy lássanak a szemükkel, s halljanak a fülükkel, nehogy értsenek a szívükkel, s megtérjenek, és meggyógyítsam őket'.
ApCsel 28:28 Vegyétek tehát tudomásul, hogy Istennek ez az üdvözítő szándéka a pogányoknak szól, azok majd meghallgatják!«
ApCsel 28:29
ApCsel 28:30 Ő pedig két álló esztendeig ott maradt bérelt szállásán, és fogadta mindazokat, akik hozzá betértek.
ApCsel 28:31 Közben hirdette Isten országát, s bátran és akadálytalanul tanított Urunkról, Jézus Krisztusról.
Róm 1:1 Pál, Jézus Krisztus szolgája, meghívott apostol, akit Isten kiválasztott evangéliuma számára -
Róm 1:2 amelyet Isten előre megígért a szent iratokban prófétái által
Róm 1:3 Fiáról, aki testileg Dávid nemzetségéből született,
Róm 1:4 de akit a szentség Lelke szerint, a halottak közül való föltámadás által Isten hatalmas Fiául rendelt;
Róm 1:5 s aki által kegyelmet és apostoli megbízást kaptunk minden néphez, hogy engedelmeskedjenek a hit által az ő nevéért
Róm 1:6 - ezek közé tartoztok ti is, Jézus Krisztus meghívottjai -,
Róm 1:7 Isten összes szeretteinek, akik Rómában vannak, a meghívott szenteknek. Kegyelem és békesség nektek Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól!
Róm 1:8 Először is hálát adok Istenemnek Jézus Krisztus által mindnyájatokért, mert az egész világon magasztalják a ti hiteteket.
Róm 1:9 Tanúm az Isten, akinek szolgálok lelkemmel Fiának evangéliumában, hogy hogyan emlékezem meg rólatok szüntelenül,
Róm 1:10 s mindenkor könyörgök imádságaimban azért, hogy Isten akaratából végre-valahára sikerüljön valahogyan eljutnom hozzátok.
Róm 1:11 Hiszen vágyódom az után, hogy lássalak titeket, és juttassak nektek némi lelki kegyelmet, hogy megerősítselek benneteket,
Róm 1:12 és hogy közöttetek tartózkodva közösen megvigasztalódjunk egymás hite, a tiétek és az enyém által.
Róm 1:13 Nem akarom, testvérek, hogy ne tudjátok, milyen sokszor feltettem magamban, hogy elmegyek hozzátok, és hogy elérjek valami eredményt köztetek is, mint ahogy a többi népnél, de mindezideig gátolva voltam.
Róm 1:14 Adósa vagyok görögnek és barbárnak, bölcsnek és tudatlannak;
Róm 1:15 ezért, ami engem illet, megvan bennem a készség, hogy hirdessem az evangéliumot nektek is, rómaiaknak.

Róm 1:16 Nem szégyellem ugyanis az evangéliumot, mert Isten ereje az mindenkinek az üdvösségére, aki hisz, elsősorban a zsidónak, aztán a görögnek.
Róm 1:17 Mert Isten igazsága nyilvánul meg benne, amely a hitből hitre vezet, amint írva van: »Az igaz a hitből él«.
Róm 1:18 Isten haragja megnyilvánul az égből azoknak az embereknek minden gonoszsága és igazságtalansága ellen, akik igazságtalansággal elfojtják az isteni igazságot.
Róm 1:19 Amit ugyanis tudni lehet Istenről, az nyilvánvaló előttük, mert Isten kinyilvánította nekik.
Róm 1:20 Hiszen az, ami láthatatlan benne: örök ereje és istensége, a világ teremtése óta alkotásai alapján értelemmel felismerhető. Éppen ezért nincs mentség számukra,
Róm 1:21 mivel ők, bár megismerték Istent, nem dicsőítették őt mint Istent, és nem adtak hálát neki, hanem üressé váltak gondolataikban, és sötétség borult oktalan szívükre.
Róm 1:22 Bölcseknek mondogatták magukat, és esztelenek lettek,
Róm 1:23 fölcserélték a halhatatlan Isten dicsőségét halandó embereknek, sőt madaraknak, négylábúaknak és csúszómászóknak a képmásával.
Róm 1:24 Ezért Isten átadta őket szívük vágya szerint a tisztátalanságnak, hogy maguk becstelenítsék meg testüket,
Róm 1:25 mint olyanok, akik felcserélték Isten igazságát a hazugsággal, és inkább tisztelték és szolgálták a teremtményt, mint a Teremtőt, aki áldott mindörökké. Ámen.
Róm 1:26 Ezért Isten átadta őket gyalázatos szenvedélyeiknek. Asszonyaik ugyanis elcserélték a természetes érintkezést a természetellenessel.
Róm 1:27 Hasonlóképpen a férfiak is, elhagyva a természetes együttélést az asszonnyal, egymás iránt gerjedtek vágyra, férfiak férfiakkal ocsmányságot műveltek; és így elvették eltévelyedésük illő bérét.
Róm 1:28 Ahogy ők nem méltatták Istent arra, hogy megtartsák ismeretükben, úgy Isten is ráhagyta őket romlott értelmükre, hadd tegyék azt, ami nem való;
Róm 1:29 hiszen telve vannak mindenféle igazságtalansággal, rosszasággal, kapzsisággal, romlottsággal, telve irigységgel, gyilkossággal, viszálykodással, csalással, gonoszlelkűséggel; árulkodók ők,
Róm 1:30 és rágalmazók, Isten előtt gyűlöletesek, gyalázkodók, kevélyek, kérkedők, fortélyos gazok, a szülőkkel szemben engedetlenek,
Róm 1:31 ostobák, megbízhatatlanok, szívtelenek, könyörtelenek.
Róm 1:32 Jóllehet megismerték Istennek azt az elhatározását, hogy akik ilyeneket tesznek, méltók a halálra, mégis, nemcsak megteszik, hanem az így cselekvőkkel egyet is értenek.
Róm 2:1 Nincs tehát mentség számodra, bárki légy, te ember, aki ítélkezel; mert azzal, hogy mást elítélsz, önmagadat ítéled el, hiszen te, aki ítélkezel, hasonlókat teszel.
Róm 2:2 Márpedig tudjuk, hogy Isten ítélete igazságosan éri azokat, akik ilyeneket tesznek.
Róm 2:3 Vagy azt gondolod, te ember, hogy megmenekülsz Isten ítélete elől, amikor azt teszed, amiért elítélsz másokat, akik ilyeneket tesznek?
Róm 2:4 Vagy megveted jóságának, türelmének és hosszantűrésének gazdagságát, s nem fogod fel, hogy Isten jósága megtérésre vezet?
Róm 2:5 Pedig konokságod és megátalkodott szíved által haragot halmozol magadra, a harag napjára, amikor Isten igazságos ítélete megnyilvánul,
Róm 2:6 s ő majd megfizet mindenkinek tettei szerint :
Róm 2:7 örök élettel azoknak, akik a jócselekedetben való kitartásukkal dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot keresnek,
Róm 2:8 haraggal és dühvel azoknak, akik szembeszállnak vele, és nem engedelmeskednek az igazságnak, hanem a gonoszságnak hisznek.
Róm 2:9 Gyötrelem és kín lesz minden embernek, aki gonoszat tesz, elsősorban a zsidónak, aztán a görögnek;
Róm 2:10 viszont dicsőség, tisztesség és béke lesz mindenkinek, aki jót cselekszik, elsősorban a zsidónak, aztán a görögnek.
Róm 2:11 Mert Istennél nincs személyválogatás.
Róm 2:12 Mindazok ugyanis, akik törvény nélkül vannak és vétkeztek, elvesznek a törvény nélkül is; mindazokat pedig, akik a törvény alatt vétkeztek, a törvény alapján ítélik el,
Róm 2:13 mert nem a törvény hallgatói igazak Isten előtt, hanem a törvény megtartói nyernek megigazulást.
Róm 2:14 Amikor ugyanis a pogányok, kiknek nincs törvényük, természettől vezérelve megteszik a törvényben foglaltakat, akkor - noha törvényük nincsen, ők maguk a törvény maguknak,
Róm 2:15 és így megmutatják, hogy a törvény követése a szívükbe van írva. Lelkiismeretük tesz nekik erről tanúságot, és a gondolataik, amelyek hol vádolják őket, hol pedig felmentik
Róm 2:16 azon a napon, amikor Isten ítélkezni fog Jézus Krisztus által az emberek rejtett dolgairól az én evangéliumom szerint.
Róm 2:17 Ha tehát zsidó a neved, s megnyugvást találsz a törvényben, és dicsekvésed az Isten,
Róm 2:18 ismered az akaratát, felismered, mi a helyes, mert a törvény által oktatást nyertél,
Róm 2:19 és azt hiszed, hogy a vakoknak vezetője, a sötétségben levők világossága,
Róm 2:20 az oktalanok oktatója, a kisdedek nevelője vagy, aki megkaptad a törvényben a tudás és az igazság formáját;
Róm 2:21 nos tehát te, aki mást tanítasz, önmagadat nem tanítod? Aki másnak hirdeted, hogy nem szabad lopni, te lopsz?
Róm 2:22 Aki azt mondod, hogy nem szabad házasságot törni, házasságot törsz? Aki utálod a bálványokat, templomokat rabolsz ki?
Róm 2:23 Aki kérkedsz a törvénnyel, a törvény megszegésével gyalázod az Istent?
Róm 2:24 »Miattatok káromolják Isten nevét a nemzetek között«, amint írva van.
Róm 2:25 A körülmetélkedés használ ugyan, ha a törvényt megtartod, de ha a törvényt áthágod, körülmetéltséged körülmetéletlenséggé válik.

Róm 2:26 Ha viszont a körülmetéletlen megtartja a törvény rendelkezéseit, nem számít körülmetéltségnek a körülmetéletlensége?
Róm 2:27 S az, aki a természet szerint körülmetéletlen, ha teljesíti a törvényt, megítél majd téged, aki az Írás és a körülmetéltség mellett törvényszegő vagy.
Róm 2:28 Mert nem az a zsidó, aki külsőleg az, és nem az a körülmetéltség, ami kívül, a testen látható,
Róm 2:29 hanem az a zsidó, aki bensejében az. Ez a szív körülmetéltsége a lélek szerint és nem a betű szerint. Az ilyen ember nem az emberektől nyer dicséretet, hanem Istentől.
Róm 3:1 Mi előnye van tehát a zsidónak? Vagy mi haszna a körülmetélkedésnek?
Róm 3:2 Sok, minden tekintetben. Éspedig először az, hogy Isten rájuk bízta igéit.
Róm 3:3 Mit számít az, hogy közülük egyesek hitetlenek voltak? Vajon azoknak a hitetlensége megszünteti-e Isten hűségét? Bizony nem!
Róm 3:4 Ellenkezőleg, Isten igaz, legyen bár minden ember hazug, amint meg van írva: »Hogy elismerjenek igaznak beszédeidben, és győztes légy, mikor perbe szállnak veled«.
Róm 3:5 De mit mondjunk arra, ha a mi igaztalanságunk teszi nyilvánvalóvá Isten igazságát? Nem igazságtalan-e Isten, amikor haragjával sújt? - Emberi módon szólok.
Róm 3:6 Semmiképpen sem. Különben hogyan ítélné meg Isten ezt a világot?
Róm 3:7 De ha Isten igazsága az én hazugságom révén bővelkedik az ő dicsőségére, akkor miért sújt engem az ítélet, mint bűnöst?
Róm 3:8 És miért ne tennénk rosszat, hogy jó származzék belőle, amivel rágalmaznak is minket egyesek, s ránk fogják, hogy mi így beszélünk? Az ilyen embereket méltón sújtja az ítélet.
Róm 3:9 Hogyan áll tehát a dolog? Különbek vagyunk-e náluk? Semmiképpen sem. Az imént bizonyítottuk be, hogy a zsidók és a görögök mind alá vannak vetve a bűnnek,
Róm 3:10 amint írva van: »Nincs egy igaz ember sem;
Róm 3:11 nincs, aki értene, nincs, aki keresse Istent;
Róm 3:12 mindnyájan eltévedtek, s egyaránt haszontalanok lettek, nincs, aki jót tenne, nincs egyetlen egy sem.
Róm 3:13 A torkuk tátongó sír, nyelvüket álnokul forgatják, kígyók mérge van az ajkuk alatt.
Róm 3:14 Átkozódással és keserűséggel van tele a szájuk.
Róm 3:15 Lábuk gyors a vérontásra.
Róm 3:16 Csapás és szerencsétlenség van útjaikon,
Róm 3:17 s a békesség útját nem ismerik,
Róm 3:18 Isten félelme nincs a szemük előtt«.
Róm 3:19 Mi pedig tudjuk, hogy mindazt, amit a törvény mond, azoknak mondja, akik a törvény alatt vannak, s így minden száj némuljon el, és az egész világ kerüljön Isten ítélete alá!
Róm 3:20 Mert nincs az az ember, aki megigazul előtte a törvény tettei által. Hiszen a törvény csak megismerteti a bűnt.
Róm 3:21 Most azonban Isten igazvolta nyilvánvaló lett, függetlenül a törvénytől. A törvény és a próféták tanúságot tesznek róla.
Róm 3:22 Istennek ez az igazvolta pedig a Jézus Krisztusba vetett hit által irányul mindazokra, akik hisznek benne; különbségtétel ugyanis nincsen.
Róm 3:23 Mert mindnyájan vétkeztek, és nélkülözik Isten dicsőségét.
Róm 3:24 Ingyen igazulnak meg az ő kegyelméből a megváltás által, amely Jézus Krisztusban van,
Róm 3:25 akit Isten rendelt vére által történő engesztelésül, a hit révén, hogy így kimutassa a maga igazvoltát, miután eltűrte az előző idő bűneit
Róm 3:26 Isten béketűrésével, hogy kimutassa - mondom - a maga igazvoltát a mostani időben, s hogy ő maga igaz legyen, s megigazulttá tegye azt, aki Jézus Krisztus hitéből való.
Róm 3:27 Lehet e akkor dicsekedni? Ki van zárva! Melyik törvény által? A cselekedetek törvénye által? Nem, hanem a hit törvénye által.
Róm 3:28 Mi ugyanis azt tartjuk, hogy az ember a hit által igazul meg a törvény cselekedetei nélkül.
Róm 3:29 Vagy Isten csak a zsidóké volna, s nem a pogányoké is? Bizony a pogányoké is!
Róm 3:30 Mert ugyanaz az egy Isten az, aki megigazulttá teszi a körülmetéltet a hitből, és a körülmetéletlent a hit által.
Róm 3:31 Lerontjuk tehát a törvényt a hit által? Dehogyis! Ellenkezőleg: megerősítjük a törvényt.
Róm 4:1 Mit mondjunk tehát Ábrahámról, test szerint való atyánkról? Mit nyert el ő?
Róm 4:2 Ha ugyanis Ábrahám a tettei által igazult meg, van mivel dicsekedjék, de nem az Istennél.
Róm 4:3 Mert mit mond az Írás? »Ábrahám hitt Istennek, s ez megigazulásul számíttatott be neki«.
Róm 4:4 Márpedig aki tetteket visz végbe, annak a bért nem kegyelemből számítják be, hanem a tartozás kiegyenlítéseként.
Róm 4:5 Annak ellenben, aki nem visz végbe tetteket, hanem hisz abban, aki megigazulttá teszi a bűnöst, annak a hitet számítják be megigazulásul.
Róm 4:6 Mint ahogy Dávid is hirdeti annak az embernek a boldogságát, akinek Isten beszámítja a megigazulást tettek nélkül:
Róm 4:7 »Boldogok, akiknek gonoszsága bocsánatot nyert, és akiknek bűnei. be fannak födve.
Róm 4:8 Boldog az az ember, akinek az Úr nem számítja be bűneit«.
Róm 4:9 De vajon ez a boldogság csak a körülmetélteket illeti meg, vagy a körülmetéletleneket is? Hiszen azt mondjuk, hogy »a hit számíttatott be Ábrahámnak megigazulásul«.
Róm 4:10 Nos hát, hogyan tudatott be? Körülmetélt, vagy körülmetéletlen állapotában? Bizony, nem mint körülmetéltnek, hanem mint körülmetéletlennek.
Róm 4:11 A körülmetélés jelét úgy kapta, mint a hitből való, a körülmetéletlenségben elnyert megigazulás pecsétjét, hogy atyja legyen mindenkinek, aki hisz, bár körülmetéletlen, s a megigazulás nekik is beszámíttassék,

Róm 4:12 és hogy atyjuk legyen a körülmetélteknek is; nemcsak azoknak, akik a körülmetéltségből valók, hanem azoknak is, akik követik Ábrahám atyánknak a körülmetéletlenség állapotában tanúsított hitének nyomdokait.
Róm 4:13 Azt az ígéretet ugyanis, hogy a világ örököse lesz, Ábrahám és utódai kapták, nem a törvény közvetítésével, hanem a hitből való megigazulás alapján.
Róm 4:14 Ha az örökösök azok, akik a törvényből valók, akkor a hit hiábavaló, és az ígéret semmis.
Róm 4:15 Hisz a törvény haragot szül. Ahol ugyanis nincs törvény, ott törvényszegés sincs.
Róm 4:16 Azért hitből, hogy kegyelemből legyen, és az ígéret biztos legyen minden utód számára, nemcsak azoknak, akik a törvényből valók, hanem azoknak is, akik Ábrahám hitéből valók, aki mindnyájunknak atyja
Róm 4:17 Isten előtt, amint meg van írva: »sok nemzet atyjává rendeltelek«. Ő hitt annak, aki életre kelti a holtakat, és aki létre hívja a nemlétezőket, hogy létezzenek.
Róm 4:18 Ő reménységgel hitt a remény ellenére, így sok nemzet atyja lett, amint megmondatott neki: »Annyi lesz a te utódod«.
Róm 4:19 És nem gyengült meg a hitben, holott már majdnem százesztendős volt, nem gondolt sem életerejét vesztett testére, sem Sára elapadt méhére,
Róm 4:20 és Isten ígéretével szemben sem kételkedett hitetlenkedéssel, hanem megerősödött hitében, s megadta a tiszteletet Istennek
Róm 4:21 abban a teljes meggyőződésben, hogy van hatalma megtenni, amit ígért.
Róm 4:22 És ez számíttatott be neki megigazulásul.
Róm 4:23 De nemcsak róla írták meg azt, hogy beszámították neki,
Róm 4:24 hanem rólunk is, akiknek beszámítják, ha hiszünk abban, aki feltámasztotta a halottak közül Jézus Krisztust, a mi Urunkat,
Róm 4:25 aki bűneinkért átadatott, és megigazulásunkért feltámasztatott.
Róm 5:1 Mivel tehát elnyertük a megigazulást a hitből, békességünk van Istennel a mi Urunk, Jézus Krisztus által.
Róm 5:2 Őáltala megnyílt számunkra az út a hit által a kegyelemhez, amelyben kitartunk, és dicsekszünk Isten dicsőségének reménysége alapján.
Róm 5:3 Sőt dicsekszünk még a szorongatásokban is, tudva, hogy a szorongatás türelmet eredményez,
Róm 5:4 a türelem kipróbáltságot, a kipróbáltság reményt,
Róm 5:5 a remény pedig nem engedi, hogy megszégyenüljünk, mert Isten szeretete kiáradt szívünkbe a nekünk adott Szentlélek által.
Róm 5:6 Krisztus ugyanis akkor, amikor még erőtlenek voltunk, a meghatározott időben, meghalt a gonoszokért.
Róm 5:7 Pedig az igaz emberért is aligha hal meg valaki; esetleg a jóért képes valaki meghalni.
Róm 5:8 Isten azonban azzal bizonyítja irántunk való szeretetét, hogy abban az időben, amikor még bűnösök voltunk,
Róm 5:9 Krisztus meghalt értünk. Azért most, miután az ő vére által megigazultunk, még sokkal inkább megment minket őáltala a haragtól.
Róm 5:10 Ha mi, amikor még ellenségek voltunk, kiengesztelődtünk Istennel Fiának halála által, most, mint kiengesztelődöttek, sokkal inkább üdvösséget nyerünk az ő élete által.
Róm 5:11 Sőt még dicsekszünk is Istenben a mi Urunk, Jézus Krisztus által, aki által most elnyertük a kiengesztelődést.
Róm 5:12 Egy ember által jött a bűn ebbe a világba, a bűn által pedig a halál, s így a halál átment minden emberre, mert mindenki vétkezett.
Róm 5:13 Bűn ugyanis volt a világon a törvény előtt is, de a bűnt nem számítják be, ha nincs törvény.
Róm 5:14 A halál mégis uralkodott Ádámtól Mózesig azokon is, akik nem vétkeztek hasonló törvényszegéssel, mint Ádám, aki előképe az Eljövendőnek.
Róm 5:15 De nem úgy áll a dolog a kegyelem ajándékával, mint a bűnbeeséssel. Ha ugyanis sok ember meghalt egynek bűnbeesése következtében, Isten kegyelme, és az egy embernek, Jézus Krisztusnak a kegyelmében nyert ajándék még sokkal bőségesebben kiáradt sokakra.
Róm 5:16 Az ajándékkal pedig nem úgy van, mint annak az egy bűnösnek a tettével; mert az egy miatt való ítélet büntetést eredményez, a kegyelem azonban sok vétekből a megigazulásra vezet.
Róm 5:17 Mert ha a halál uralomra jutott egy által, egynek a bűnbeesése miatt, akkor sokkal inkább uralkodnak majd az életben az egy Jézus Krisztus által mindazok, akik megkapják a kegyelem és a megigazulás ajándékának a bőségét.
Róm 5:18 Amint tehát büntetés szállt minden emberre egynek a bűnbeesése miatt, úgy az életet adó megigazulásban is minden ember részesül egynek az igaz volta miatt.
Róm 5:19 Ahogyan ugyanis a sok ember bűnössé vált egy ember engedetlensége által, éppúgy a sok ember megigazulttá is válik egynek az engedelmessége által.
Róm 5:20 A törvény azért jött közbe, hogy a bűnözés fokozódjék; amikor azonban elhatalmasodott a bűn, túláradt a kegyelem,
Róm 5:21 hogy amint a bűn halált hozva uralkodott, úgy uralkodjék a kegyelem is a megigazulás által az örök életre a mi Urunk, Jézus Krisztus által.
Róm 6:1 Mit mondjunk tehát? Megmaradjunk-e a bűnben, hogy a kegyelem annál bőségesebb legyen?
Róm 6:2 Semmi esetre sem. Mert mi, akik meghaltunk a bűnnek, hogyan éljünk továbbra is benne?
Róm 6:3 Vagy nem tudjátok, hogy mindnyájan, akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusra, az ő halálára keresztelkedtünk meg?
Róm 6:4 Eltemettek tehát vele együtt a halálba a keresztség által, hogy amint az Atya dicsősége feltámasztotta Krisztust a halottak közül, éppúgy mi is új életben járjunk.
Róm 6:5 Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában, úgy majd a feltámadásában is egy leszünk vele.
Róm 6:6 Hisz tudjuk: a régi embert bennünk azért feszítették meg vele együtt, hogy a bűn teste elpusztuljon, s ne szolgáljunk többé a bűnnek.
Róm 6:7 Mert aki meghalt, az felszabadult a bűn alól.
Róm 6:8 Ha tehát meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy Krisztussal együtt élni is fogunk,

Róm 6:9 mert tudjuk, hogy Krisztus, miután feltámadt a halottak közül, már nem hal meg, s a halál többé nem uralkodik rajta.
Róm 6:10 Mert halála egyszer s mindenkorra való halál volt a bűnnek; az élete azonban élet az Istennek.
Róm 6:11 Ti is úgy tekintsétek tehát magatokat, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek Krisztus Jézusban.
Róm 6:12 Ne uralkodjék tehát a bűn halandó testetekben, ne engedelmeskedjetek kívánságainak,
Róm 6:13 de ne is adjátok oda tagjaitokat a bűnnek a gonoszság fegyvereiként, hanem mint akik a halottak közül életre keltetek, adjátok magatokat Istennek, s tagjaitokat is, mint az igazság fegyvereit, adjátok Istennek!
Róm 6:14 Mert a bűn nem fog uralkodni rajtatok, hisz nem vagytok már a törvény alatt, hanem a kegyelem alatt.
Róm 6:15 Mi következik tehát ebből? Vétkezzünk, mert nem a törvény, hanem a kegyelem alatt vagyunk? Semmi esetre sem!
Róm 6:16 Nem tudjátok, hogy ha valakinek odaadjátok magatokat szolgák gyanánt engedelmességre, akkor szolgái vagytok annak, akinek engedelmeskedtek: vagy a bűné a halálra, vagy az engedelmességé a megigazulásra?
Róm 6:17 Hála legyen azonban Istennek, hogy bár szolgái voltatok a bűnnek, szívből engedelmesek lettetek annak a tanításnak, amelynek Isten átadott titeket,
Róm 6:18 s így megszabadultatok a bűntől, és az igazvolt szolgái lettetek.
Róm 6:19 Emberi módon fejezem ki magam testetek gyöngesége miatt. Ahogyan ugyanis egykor átadtátok tagjaitokat a tisztátalanság és a gonoszság szolgálatában a gonoszságra, úgy adjátok most az igazságosság szolgálatára a megszentelődés végett!
Róm 6:20 Mert amíg a bűn szolgái voltatok, szabadok voltatok ugyan az igazságossággal szemben,
Róm 6:21 de milyen gyümölcsét kaptátok akkor ennek? Most szégyenkeztek miattuk, mert halál a végük.
Róm 6:22 Most azonban, miután felszabadultatok a bűn alól, s Isten szolgái lettetek, megvan a gyümölcsötök a megszentelődésre, aminek a vége az örök élet.
Róm 6:23 Mert a bűn zsoldja a halál, Isten kegyelmi ajándéka azonban az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.
Róm 7:1 Vagy talán nem tudjátok, testvérek - hiszen olyanokhoz szólok, akik ismerik a törvényt -, hogy a törvény addig uralkodik az emberen, amíg él?
Róm 7:2 A férjes asszonyt törvény köti életben levő férjéhez, de ha a férj meghal, felszabadul a férfi törvénye alól.
Róm 7:3 Tehát házasságtörőnek mondják, ha más férfié lesz, amíg a férj él; ha azonban a férj meghalt, szabad lesz a törvénytől, és már nem válik házasságtörővé, ha más férfié lesz.
Róm 7:4 Éppígy ti is, testvérek, meghaltatok a törvénynek Krisztus teste által, hogy másé legyetek, azé, aki a halottak közül feltámadt, s így gyümölcsöt teremjünk Istennek.
Róm 7:5 Amíg ugyanis a test szerint éltünk, a törvény folytán a bűnök szenvedélyei működtek tagjainkban, s azok a halálnak hoztak gyümölcsöt.
Róm 7:6 Most azonban, miután meghaltunk annak, ami minket fogva tartott, felszabadultunk a törvény alól, hogy a Lélek szerinti új élettel szolgáljunk, és nem az elavult betű szerint.
Róm 7:7 Mit mondjunk tehát? Azt, hogy a törvény bűn? Semmi esetre sem! De a bűnt nem ismertem, csak a törvény által, mert a kívánságot nem ismertem volna, ha a törvény nem mondaná: »Ne kívánd!«.
Róm 7:8 De a bűn, mivel alkalmat kapott, a parancs által felkeltett bennem minden kívánságot; törvény nélkül ugyanis halott volt a bűn.
Róm 7:9 Valamikor én is törvény nélkül éltem, de amikor a parancs megérkezett, a bűn életre kelt,
Róm 7:10 én pedig meghaltam, és a parancs, amelynek életet kellett volna adnia nekem, számomra halálthozónak bizonyult.
Róm 7:11 Mert a bűn, amely alkalmat nyert, a parancs által megcsalt engem, és megölt általa.
Róm 7:12 Így tehát a törvény szent, a parancs is szent, igaz és jó.
Róm 7:13 Az lett hát a halálom, ami jó? Semmi esetre sem. Hanem a bűn, hogy bűnnek mutatkozzék, halálomat okozta olyasmivel, ami jó, és a bűn így még bűnösebb lett a parancs által.
Róm 7:14 Tudjuk ugyanis, hogy a törvény lelki, én azonban testi vagyok, rabszolgája a bűnnek.
Róm 7:15 Magam sem értem, hogy mit teszek. Mert nem azt teszem, amit akarok, hanem azt teszem, amit gyűlölök.
Róm 7:16 De ha azt teszem, amit nem akarok, helyeslem a törvényt, hogy jó.
Róm 7:17 Így már nem is én cselekszem azt, hanem a bennem lakó bűn.
Róm 7:18 Tudom ugyanis, hogy a jó nem lakik bennem, azaz a testemben; mert megvan bennem az akarat a jóra, de a jót megtenni nem tudom.
Róm 7:19 Hisz nem teszem a jót, amelyet akarok, hanem azt teszem, amit nem akarok, a rosszat.
Róm 7:20 Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, már nem én teszem azt, hanem a bűn, amely bennem lakik.
Róm 7:21 Így tehát én, aki a jót akarom tenni, azt a törvényt találom, hogy a rossz áll hozzám közel;
Róm 7:22 mert belső emberi voltom szerint gyönyörűségemet találom Isten törvényében,
Róm 7:23 de más törvényt érzek tagjaimban, s ez küzd értelmem törvénye ellen, és a bűn törvényének foglyává tesz, amely tagjaimban van.
Róm 7:24 Ó, én szerencsétlen ember! Ki szabadít meg e halálnak testétől?
Róm 7:25 Hála legyen Istennek, Jézus Krisztus, a mi Urunk által! Így tehát én magam az értelmem által Isten törvényének szolgálok, a test által azonban a bűn törvényének.
Róm 8:1 Nincs tehát már semmi kárhoztató ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak.
Róm 8:2 Mert a Krisztus Jézusban való élet Lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől.
Róm 8:3 Ami ugyanis lehetetlen volt a törvénynek, mert a test erőtlenné tette, azt Isten megtette. Elküldte a bűn miatt saját Fiát a bűn testéhez hasonló testben, és kárhoztató ítéletet hozott a bűn ellen a testben,
Róm 8:4 hogy a törvény által megkövetelt igazságosság beteljesedjék mibennünk, akik nem élünk test szerint, hanem Lélek szerint.
Róm 8:5 A testi ember ugyanis a testi dolgokra törekszik, a Lélek embere pedig a Lélek dolgaira törekszik.
Róm 8:6 Mert a test törekvése a halál, a Lélek törekvése pedig élet és béke,

Róm 8:7 mivel a test törekvése ellenszegülés az Istennek, mert nem veti alá magát Isten törvényének, hiszen nem is képes rá.
Róm 8:8 Márpedig a testi ember nem lehet kedves Isten előtt.
Róm 8:9 Ti azonban nem test szerinti, hanem Lélek szerinti emberek vagytok, ha valóban Isten Lelke lakik bennetek. Akiben viszont nincs meg Krisztus Lelke, az nem az övé.
Róm 8:10 Ha azonban Krisztus bennetek van, a test halott ugyan a bűn miatt, de a Lélek életet ad az igazságosság által.
Róm 8:11 S ha annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor Ő, aki feltámasztotta Jézus Krisztust a halálból, életre kelti halandó testeteket is a bennetek lakó Lelke által.
Róm 8:12 Ennélfogva, testvérek, nem vagyunk a test lekötelezettjei, hogy a test szerint éljünk.
Róm 8:13 Ha ugyanis a test szerint éltek, meghaltok, de ha a Lélekkel megölitek a test cselekedeteit, élni fogtok.
Róm 8:14 Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.
Róm 8:15 Nem a szolgaság lelkét kaptátok ugyanis, hogy ismét csak féljetek, hanem a gyermekké fogadás Lelkét, amelyben azt kiáltjuk: »Abba, Atyánk!«
Róm 8:16 Maga a Lélek tesz lelkünkkel együtt tanúságot, hogy Isten fiai vagyunk.
Róm 8:17 Ha pedig fiai, akkor örökösök is: Isten örökösei, Krisztusnak pedig társörökösei - ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.
Róm 8:18 Azt tartom ugyanis, hogy mindaz, amit most szenvedünk, nem mérhető össze a jövendő dicsőséggel, amely meg fog nyilvánulni rajtunk.
Róm 8:19 Mert a teremtett világ sóvárogva várja, hogy Isten fiai megnyilvánuljanak.
Róm 8:20 Hiszen a teremtett világ hiábavalóságnak van alávetve, nem önként, hanem az által, aki alávetette, mégpedig azzal a reménységgel,
Róm 8:21 hogy a teremtett világ is felszabadul majd a romlandóság szolgaságából Isten fiai dicsőségének szabadságára.
Róm 8:22 Tudjuk ugyanis, hogy minden teremtmény együtt sóhajtozik és vajúdik mind ez ideig.
Róm 8:23 De nemcsak azok, hanem mi is, akik magunkban hordjuk a Lélek zsengéit: mi magunk is sóhajtozunk bensőnkben, s várjuk a fogadott fiúságot, testünk megváltását.
Róm 8:24 Üdvözülésünk ugyanis reménybeli. Ha látjuk azt, amit remélünk, az nem reménység; hisz ki remélné azt, amit lát?
Róm 8:25 Ha pedig azt reméljük, amit nem látunk, akkor várjuk is türelemmel.
Róm 8:26 Hasonlóképpen a Lélek is segítségnükre van erőtlenségünkben, mert nem tudjuk, hogyan imádkozzunk helyesen; de maga a Lélek jár közben értünk szavakba nem foglalható sóhajtásokkal.
Róm 8:27 Aki azonban vizsgálja a szíveket, tudja, hogy melyek a Lélek kívánságai, tudja, hogy közbenjár a szentekért Isten akarata szerint.
Róm 8:28 Tudjuk, hogy az Istent szeretőknek minden javukra válik, azoknak, akik az ő végzése értelmében meghívást kaptak, hogy szentek legyenek.
Róm 8:29 Mert akiket eleve ismert, azokat eleve arra is rendelte, hogy hasonlók legyenek Fia képmásához, s így ő elsőszülött legyen a sok testvér között.
Róm 8:30 Akiket pedig eleve elrendelt, azokat meg is hívta; és akiket meghívott, azokat megigazultakká is tette; akiket pedig megigazultakká tett, azokat meg is dicsőítette.
Róm 8:31 Mit mondjunk tehát mindezek után? Ha Isten velünk, ki ellenünk?
Róm 8:32 Ő, aki tulajdon Fiát sem kímélte, hanem odaadta értünk, mindnyájunkért, ne ajándékozna vele együtt mindent nekünk?
Róm 8:33 Ki lenne vádlója Isten választottjainak? Talán Isten, aki a megigazulást adja?
Róm 8:34 Ki lenne hát az, aki kárhoztat? Talán Krisztus Jézus, aki meghalt, mi több, fel is támadt, Isten jobbján van, és közben is jár értünk?
Róm 8:35 Ki szakíthat el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság vagy szorongatás? Üldözés, éhség, mezítelenség, veszedelem, vagy kard?
Róm 8:36 Amint írva van: »Miattad gyilkolnak minket naphosszat, olybá vesznek, mint a leölésre szánt juhokat«.
Róm 8:37 De mindezeken győzedelmeskedünk azáltal, aki szeret minket.
Róm 8:38 Abban ugyanis biztos vagyok, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem jövendők, sem erők,
Róm 8:39 sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat minket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van.
Róm 9:1 Igazat mondok Krisztusban, nem hazudom, a lelkiismeretem mellettem tesz tanúságot a Szentlélekben,
Róm 9:2 hogy nagy a szomorúságom és szívemnek fájdalma szüntelen.
Róm 9:3 Hiszen azt kívánnám, hogy magam legyek átkozottként távol Krisztustól testvéreimért, test szerint való rokonaimért,
Róm 9:4 az izraelitákért, akiké a gyermekké fogadás, a dicsőség, a szövetségek, a törvényadás, az istentisztelet és az ígéretek.
Róm 9:5 Övék az atyák, és test szerint Krisztus is közülük való, aki Isten mindenek fölött, áldott legyen mindörökké! Ámen.
Róm 9:6 Az nem lehet azonban, hogy Isten igéje meghiúsult. Hiszen nem mind izraelita, aki Izraeltől származik;
Róm 9:7 és nem is mindnyájan Ábrahám fiai azért, mert az ő leszármazottjai; hanem: »Izsák utódait hívják majd a te utódodnak«.
Róm 9:8 Más szóval: nem azok fiai Istennek, akik a test fiai, hanem az ígéret fiai, azok számítanak utódnak.
Róm 9:9 Az ígéret ugyanis így hangzik: »Ez idő tájban eljövök, és Sárának fia lesz«.
Róm 9:10 Ezt nemcsak az ő esete mutatja, hanem Rebekáé is, aki egytől, Izsák atyánktól foganta fiait,
Róm 9:11 mert mielőtt még megszülettek volna, s akár jót, akár rosszat tettek volna - azért, hogy az Isten szabad választása megmaradjon -,

Róm 9:12 nem a tettekért, hanem a meghívó akaratából Rebekka ezt a kijelentést kapta: »az idősebb lesz a fiatalabbnak a szolgája«,
Róm 9:13 amint írva van: »Jákobot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem«.
Róm 9:14 Mit szólunk ehhez? Nem igazságtalanság ez Isten részéről? Semmi esetre sem!
Róm 9:15 Hiszen így szól Mózeshez: »Könyörülök azon, akin könyörülök, és irgalmazok annak, akinek irgalmazok«.
Róm 9:16 Tehát nem azon múlik, aki akar, vagy aki törekszik, hanem a könyörülő Istenen.
Róm 9:17 Az Írás ugyanis azt mondja a fáraónak: »Azért támasztottalak téged, hogy megmutassam rajtad hatalmamat, s nevemet világszerte hirdessék«.
Róm 9:18 Azon könyörül tehát, akin akar, s azt teszi megátalkodottá, akit akar.
Róm 9:19 Azt mondod majd nekem erre: »Akkor miért hibáztat mégis? Hiszen ki állhat ellen az ő akaratának?«
Róm 9:20 Ember! Ki vagy te, hogy perbe szállj Istennel? Vajon kérdi-e az edény a formálójától : »Miért alkottál engem ilyennek?«
Róm 9:21 Nincs-e a fazekasnak hatalma az agyag fölött, hogy ugyanazon anyagból az egyik edényt tisztes célra készítse, a másikat dicstelenre?
Róm 9:22 Isten pedig nem a haragját akarta-e megmutatni és a hatalmát megláttatni, és nem azért hordozta-e türelemmel a harag eszközeit, amelyek pusztulásra készültek?
Róm 9:23 És nem azért, hogy megismertesse dicsőségének gazdagságát az irgalmasság eszközein, amelyeket dicsőségre készített,
Róm 9:24 amilyenek mi vagyunk, akiket meghívott nemcsak a zsidók, hanem a pogányok közül is?
Róm 9:25 Ahogy Ózeásnál mondja: »Aki nem népem, azt népemnek fogom hívni, és a nem kedveltet kedveltnek«.
Róm 9:26 És akkor ez lesz: »Azon a helyen, ahol azt mondták nekik: 'Ti nem vagytok népem', ott az élő Isten fiainak hívják majd őket«.
Róm 9:27 Izajás pedig fennen hirdeti Izraelről: »Ha Izrael fiainak száma annyi lesz is, mint a tenger fövénye, csak a maradék üdvözül.
Róm 9:28 Szavát ugyanis beteljesíti és sietve végrehajtja az Úr a földön«.
Róm 9:29 Amint előre megmondta Izajás: »Ha a seregek Ura nem hagyott volna nekünk utódot, úgy jártunk volna, mint Szodoma, és olyanok lettünk volna, mint Gomorra«.
Róm 9:30 Mit mondjunk tehát? Azt, hogy a nemzetek, akik nem jártak a megigazulás útján, elnyerték a megigazulást, mégpedig a hitből való megigazulást.
Róm 9:31 Izrael ellenben törekedett a megigazulás törvényére, mégsem érte el a törvény célját.
Róm 9:32 Miért? Mert nem a hit, hanem a tettek által akarta azt elérni. Megbotlottak a botlás kövében,
Róm 9:33 amint írva van: »Íme, Sionban leteszem a botlás kövét és a botrány szikláját, és senki sem szégyenül meg, aki hisz benne«.
Róm 10:1 Testvérek! Szívemből kívánom és könyörgök Istenhez az ő üdvösségükért.
Róm 10:2 Mert tanúságot teszek mellettük, hogy megvan bennük a buzgóság Istenért, de ez a nem ismerők buzgósága.
Róm 10:3 Nem ismerték el ugyanis az Istentől való megigazulást, s a magukét igyekeztek helyébe állítani; nem vetették alá magukat az Istentől való megigazulásnak.
Róm 10:4 Pedig Krisztus a törvény végcélja, mindenkinek a megigazulására, aki hisz.
Róm 10:5 Mózes ugyanis azt írja a törvényből eredő megigazulásról: »Az ember, aki teljesíti azt, élni fog általa«.
Róm 10:6 A hitből eredő megigazulásról pedig így szól: »Ne mondd szívedben: Ki megy föl az égbe?« - tudniillik, hogy Krisztust lehozza.
Róm 10:7 Vagy: »Ki száll le az alvilágba?« - tudniillik, hogy Krisztust a halottak közül visszahívja.
Róm 10:8 Az Írás viszont mit mond? »Közel van hozzád az ige, a szádban és a szívedben«. Ez tudniillik a hit igéje, amelyet hirdetünk.
Róm 10:9 Ha tehát a száddal vallod, hogy »Jézus az Úr!«, és a szívedben hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halottak közül, üdvözülsz.
Róm 10:10 A szív hite megigazulásra, a szájjal való megvallás pedig üdvösségre szolgál.
Róm 10:11 Az Írás ugyanis azt mondja: »Mindaz, aki hisz benne, meg nem szégyenül «.
Róm 10:12 Nincsen ugyanis különbség zsidó és görög között, mert mindnyájuknak ugyanaz az egy Ura van, aki bőkezű mindazokhoz, akik segítségül hívják őt.
Róm 10:13 Mert mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül.
Róm 10:14 De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? S hogyan higgyenek abban, akiről nem hallottak? S hogyan halljanak, ha nincsen, aki hirdesse?
Róm 10:15 S hogyan hirdessék, ha nem küldték őket? Amint meg van írva: »Milyen gyönyörűségesek azok lábai, akik a jó hírt hirdetik!«
Róm 10:16 De nem mindnyájan fogadták engedelmességgel a jó hírt. Azért mondja Izajás: »Uram, ki hitt annak, amit hallott tőlünk?«
Róm 10:17 Eszerint a hit hallásból van, a hallás pedig Krisztus szava által.
Róm 10:18 De kérdem én: Talán nem hallották? Sőt, ellenkezőleg: »Hangjuk elhatott az egész földre, s beszédük a földkerekség határaira«.
Róm 10:19 Vagy kérdem én: Talán Izrael nem értette meg? Mózes mondja először: »Versengésre indítalak benneteket azok ellen, akik 'nem népem', és oktalan nép által haragra ingerellek titeket«.
Róm 10:20 Izajás bátran kimondja: »Megtaláltak engem, akik nem kerestek, és kinyilvánítottam magam azoknak, akik nem kutattak utánam«.
Róm 10:21 Izraelhez azonban így szól: »Kitártam kezemet egész nap a hitetlen és ellenszegülő nép felé«.
Róm 11:1 Azt kérdem tehát: Vajon elvetette Isten az ő népét? Semmi esetre sem! Hiszen én is izraelita vagyok, Ábrahám utóda Benjamin törzséből.

Róm 11:2 Isten nem taszította el népét, amelyet eleve magáénak ismert. Vagy nem tudjátok, mit mond az Írás Illésről, hogyan tesz panaszt Istennél Izrael ellen?
Róm 11:3 »Uram, prófétáidat megölték, oltáraidat felforgatták, egyedül én maradtam meg, s nekem is az életemre törnek«.
Róm 11:4 És mit mond neki az isteni válasz? »Meghagytam magamnak hétezer férfit, akik nem hajtottak térdet Baál előtt«.
Róm 11:5 Éppígy a jelenben is van maradék a kegyelemből való kiválasztás alapján.
Róm 11:6 De ha kegyelemből, akkor már nem tettek fejében; különben a kegyelem már nem volna kegyelem.
Róm 11:7 Hogyan is van tehát? Amit Izrael keres, azt nem érte el, a választottak pedig elérték. A többiek viszont vakok lettek,
Róm 11:8 amint meg van írva: »Isten a kábulat lelkét adta nekik; szemeket, hogy ne lássanak, füleket, hogy ne halljanak, mind a mai napig«.
Róm 11:9 Dávid is azt mondja: »Asztaluk váljék számukra tőrré és csapdává, botránkozássá és megtorlássá!
Róm 11:10 Szemük homályosodjék el, hogy ne lássanak, és hátukat görnyeszd meg egészen!«
Róm 11:11 Azt kérdem mármost: Vajon úgy botlottak-e meg, hogy végleg elessenek? Semmi esetre sem. Ellenkezőleg, az ő bukásukból üdvösség támadt a nemzeteknek azért, hogy őket versengésre serkentse.
Róm 11:12 Ha pedig már a bukásuk is nyereség a világnak, és mulasztásuk gazdagodás a nemzeteknek, mennyivel inkább az lesz a beteljesedésük!
Róm 11:13 Nektek, nemzeteknak azonban azt mondom: Amennyiben én a nemzetek apostola vagyok, a szolgálatomat megbecsülöm,
Róm 11:14 hátha versengésre serkenthetem véreimet, és üdvözítek közülük egyeseket.
Róm 11:15 Mert ha az ő félreállításuk a világ megbékélését szolgálja, mi más lesz a befogadásuk, ha nem élet a halálból?
Róm 11:16 Ha a termés zsengéje szent, a belőle készült tészta is az, és ha a gyökér szent, az ágak is azok.
Róm 11:17 Ha egyik-másik ág le is törött, téged pedig vadolajfa létedre beoltottak közéjük, s így részese lettél az olajfa gyökerének és dús nedvének,
Róm 11:18 ne kérkedj az ágak ellenében. Ha kérkedsz, tudd meg, hogy nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged.
Róm 11:19 Mondhatnád ugyan: »Azért törték le azokat az ágakat, hogy engem beoltsanak.«
Róm 11:20 Igen, ők a hitetlenség következtében törtek le, te azonban a hit által állsz; ne légy tehát fennhéjázó, hanem félj.
Róm 11:21 Mert ha Isten nem kegyelmezett meg a természetes ágaknak, neked sem fog megkegyelmezni!
Róm 11:22 Lásd meg tehát Isten jó voltát és szigorúságát! Azok iránt, akik elestek, a szigorúságát, irántad pedig Isten jóvoltát, ha megmaradsz a jóságban - máskülönben téged is le fognak metszeni.
Róm 11:23 De ha felhagynak hitetlenségükkel, őket is beoltják, mert Istennek van hatalma, hogy újra beoltsa őket.
Róm 11:24 Ha ugyanis téged kivágtak a természetes vadolajfából, és beoltottak a természet rendjén kívül a nemes olajfába, mennyivel inkább be fogják oltani saját olajfájukba azokat, akik a természet szerint oda tartoznak?
Róm 11:25 Nem akarom, testvérek, hogy saját bölcsességetekre hagyatkozzatok, és meg ne ismerjétek azt a titkot, hogy a vakság Izraelnek csak egy részében következett be, addig, amíg a nemzetek összessége be nem lép,
Róm 11:26 s így majd egész Izrael üdvözül, amint meg van írva: »Eljön a Szabadító Sionból, és elfordítja Jákobtól a gonoszságot.
Róm 11:27 S ez lesz velük a szövetségem, amikor elveszem a bűneiket«.
Róm 11:28 Ők az evangéliumot tekintve ellenségek ugyan a ti javatokra; a kiválasztottságot tekintve azonban igen kedvesek az ősök kedvéért.
Róm 11:29 Isten ugyanis nem bánja meg adományait és hívását.
Róm 11:30 Hiszen ahogyan egykor ti nem hallgattatok Isten szavára, most azonban irgalmasságot nyertetek az ő engedetlenségük miatt:
Róm 11:31 ugyanúgy ők most engedetlenek az irántatok megnyilvánult irgalmasság miatt, hogy most ők is irgalmasságot nyerjenek.
Róm 11:32 Isten ugyanis mindenkit engedetlenségbe zárt, hogy mindenkin könyörüljön.
Róm 11:33 Milyen nagy Isten gazdagságának, bölcsességének és tudásának mélysége! Mennyire megfoghatatlanok az ő ítéletei, és kifürkészhetetlenek az ő útjai!
Róm 11:34 Mert ki ismerte az Úr gondolatát? Vagy ki volt az ő tanácsadója?
Róm 11:35 Vagy ki adott előbb neki, hogy vissza kellene fizetnie?
Róm 11:36 Mert minden belőle, általa és érte van. Dicsőség neki mindörökké! Ámen.
Róm 12:1 Kérlek tehát benneteket, testvérek, Isten irgalmasságára, hogy adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen a ti ésszerű istentiszteletetek.
Róm 12:2 Ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem alakuljatok át értelmetek megújításával, hogy felismerjétek, mi az Isten akarata, mi a jó, neki kedves és tökéletes.
Róm 12:3 Azt mondom ugyanis mindegyikteknek a nekem adott kegyelemnél fogva, hogy senki se gondoljon magáról a kelleténél többet; hanem józanul gondolkodjék, mindenki a hit mértéke szerint, amelyet Isten juttatott neki.
Róm 12:4 Amint ugyanis egy testben sok testrészünk van, s nem ugyanaz a rendeltetése minden testrésznek,
Róm 12:5 ugyanúgy vagyunk sokan egy test Krisztusban; egyenként pedig egymásnak tagjai.
Róm 12:6 Különböző adományaink vannak a nekünk adott kegyelemnek megfelelően: ha prófétaság, akkor gyakoroljuk a hit mértéke szerint;
Róm 12:7 ha szolgálat, akkor fáradozzunk a szolgálatban; ha valaki tanít, tanítson;
Róm 12:8 aki buzdít, buzdítson; aki adakozik, tegye egyszerűségben; aki elöljáró, buzgóságban, aki irgalmasságot gyakorol, vidámságban.

Róm 12:9 A szeretet legyen tettetés nélkül! Utáljátok a rosszat, s ragaszkodjatok a jóhoz!
Róm 12:10 Ami a testvéri szeretetet illeti, legyetek egymás iránt gyengédek, a tisztelet dolgában egymással versengők,
Róm 12:11 az igyekezetben nem lusták, lélekben buzgók: az Úrnak szolgáltok!
Róm 12:12 Legyetek örvendezők a reménységben, béketűrők a nyomorúságban, állhatatosak az imádságban,
Róm 12:13 támogassátok a szenteket szükségleteikben; gyakoroljátok a vendégszeretetet!
Róm 12:14 Áldjátok azokat, akik üldöznek titeket; áldjátok, és ne átkozzátok!
Róm 12:15 Örüljetek az örvendezőkkel, és sírjatok a sírókkal!
Róm 12:16 Legyetek egyetértők egymás között, nem nagyravágyók, hanem együttérzők az alacsonyrendűekkel. Ne legyetek bölcsek a magatok szemében!
Róm 12:17 Ne fizessetek senkinek rosszal a rosszért! A jóra törekedjetek minden ember előtt!.
Róm 12:18 Amennyiben rajtatok áll, lehetőség szerint éljetek békében minden emberrel!
Róm 12:19 Ne tegyetek a magatok ügyében igazságot, kedveseim, hanem adjatok helyet az isteni haragnak, mert meg van írva: »Enyém a bosszúállás, én majd megfizetek« - mondja az Úr.
Róm 12:20 Hanem, ha ellenséged éhezik, adj neki enni, ha szomjazik, adj neki inni! Mert ha ezt teszed, eleven parazsat gyűjtesz a fejére.
Róm 12:21 Ne hagyd, hogy a rossz legyőzzön téged; te győzd le a rosszat jóval!
Róm 13:1 Mindenki vesse alá magát a felettes hatóságoknak! Nincs ugyanis hatalom, csak Istentől; amelyek pedig vannak, azokat Isten rendelte.
Róm 13:2 Aki tehát ellene szegül a felsőbbségnek, szembeszáll Isten rendelésével. Az ellenszegülők pedig önmagukat vetik ítélet alá.
Róm 13:3 Mert a fejedelmek a jótettet nem büntetik, csak a rosszat. Azt akarod, hogy ne kelljen félned a felsőbbségtől? Tedd a jót, és dicséretet nyersz tőle,
Róm 13:4 mert ő Isten szolgája a javadra. De ha rosszat tettél, félj, mert nem ok nélkül hordozza a kardot; szolgája ugyanis Istennek, hogy bosszút álljon büntetéssel azon, aki rosszat cselekszik.
Róm 13:5 Eszerint tehát szükséges, hogy alávessétek magatokat, nemcsak a büntető harag, hanem a lelkiismeret miatt is.
Róm 13:6 És az adókat is fizessétek, mert ők Isten szolgái, akik éppen ebben a szolgálatban fáradoznak.
Róm 13:7 Adjátok meg tehát mindenkinek, amivel tartoztok; akinek adóval, annak az adót, akinek illetékkel, annak az illetéket, akinek félelemmel, annak a félelmet, akinek tisztelettel, annak a tiszteletet!
Róm 13:8 Ne tartozzatok senkinek semmivel, csak azzal, hogy egymást szeretitek, mert aki felebarátját szereti, teljesítette a törvényt.
Róm 13:9 Azt ugyanis, hogy ne törj házasságot, ne ölj, ne lopj, hamis tanúságot ne szólj, ne kívánd meg a mását, és ami egyéb parancs még van, újra egybefoglalja ez az egy ige: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat.
Róm 13:10 A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak. A törvény teljesítése tehát a szeretet.
Róm 13:11 Annál is inkább, mivel ismeritek az időt, hogy itt az óra, amikor fel kell kelnünk az álomból. Most ugyanis az üdvösség közelebb van már hozzánk, mint amikor hívők lettünk.
Róm 13:12 Az éjszaka előrehaladt, a nappal pedig elközelgett. Vessük el tehát a sötétség cselekedeteit, és öltsük magunkra a világosság fegyvereit.
Róm 13:13 Mint nappal, járjunk tisztességesen; nem tobzódásban és részegeskedésben, nem bujálkodásban és kicsapongásban, nem civódásban és versengésben,
Róm 13:14 hanem öltsétek magatokra az Úr Jézus Krisztust, és ne dédelgessétek testeteket az érzéki vágyakban!
Róm 14:1 Karoljátok fel szeretettel azt, aki gyönge a hitben, de anélkül, hogy vitatkoznátok az eltérő felfogásokról.
Róm 14:2 Van, aki hiszi, hogy mindent szabad ennie; aki pedig gyönge, az növényekkel táplálkozik.
Róm 14:3 Aki eszik, ne vesse meg azt, aki nem eszik; és aki nem eszik, ne kárhoztassa azt, aki eszik. Hiszen Isten magáévá fogadta őt.
Róm 14:4 Ki vagy te, hogy kárhoztasd más szolgáját? Urának áll vagy bukik; bizonyára állni fog, mert Istennek van hatalma, hogy fenntartsa.
Róm 14:5 Van, aki különbséget tesz nap és nap között, más meg egyformán ítél meg minden napot: kövesse mindenki a maga meggyőződését.
Róm 14:6 Aki megtartja a napot, az Úrért tartja meg; s aki eszik, az Úrra való tekintettel eszik, mert hálát ad Istennek; és aki nem eszik, az Úrra való tekintetből nem eszik - s ő is hálát ad Istennek.
Róm 14:7 Hiszen egyikünk sem él önmagának, és egyikünk sem hal meg önmagának;
Róm 14:8 amíg élünk, az Úrnak élünk, s ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Akár élünk tehát, akár halunk, az Úré vagyunk.
Róm 14:9 Krisztus ugyanis azért halt meg és kelt életre, hogy a holtaknak is, az élőknek is Ura legyen.
Róm 14:10 Miért ítéled meg hát testvéredet? És te miért veted meg testvéredet? Hiszen mindnyájan odaállunk majd Krisztus ítélőszéke elé.
Róm 14:11 Mert írva van: »Életemre mondom - mondja az Úr -, minden térd meghajlik előttem, és minden nyelv magasztalja Istent«.
Róm 14:12 Így tehát mindegyikünk magáról ad majd számot Istennek.
Róm 14:13 Ezért ne ítéljük el többé egymást, hanem inkább arra határozzátok el magatokat, hogy ne okozzatok a testvérnek megütközést vagy megbotránkozást!
Róm 14:14 Tudom, és meggyőződésem az Úr Jézusban, hogy semmi sem tisztátalan önmagában; csak annak tisztátalan, aki tisztátalannak tartja.
Róm 14:15 De ha a testvéred elszomorodik az ételed miatt, akkor már nem a szeretetnek megfelelően jársz el. Ne veszítsd el ételeddel azt, akiért Krisztus meghalt!
Róm 14:16 Ne káromolják azt a jót, amelyben részesültetek!
Róm 14:17 Isten országa ugyanis nem étel és nem ital dolga, hanem igazságosság, béke és öröm a Szentlélekben.

Róm 14:18 Aki ebben szolgál Krisztusnak, kedves az Isten előtt, és dicséretes az emberek előtt.
Róm 14:19 Azért tehát arra törekedjünk, ami békességre és egymás épülésére szolgál.
Róm 14:20 Ne rontsd le az étel miatt Isten művét! Minden tiszta ugyan, de ártalmára lesz annak az embernek, aki botránkozást okozva eszi.
Róm 14:21 Jobb, ha nem eszel húst és nem iszol bort, sem egyebet nem teszel, ami miatt testvéred megütközik.
Róm 14:22 A hitből eredő meggyőződésed maradjon a tied Isten előtt! Boldog, aki nem ítéli el magát azzal, amire elhatározza magát.
Róm 14:23 Akinek azonban kétségei vannak, és mégis eszik, ítéletet von magára, mert cselekvése nem származik meggyőződésből. Bűn tehát mindaz, ami nem történik hitből eredő meggyőződésből.
Róm 15:1 Nekünk azonban, akik erősek vagyunk, kötelességünk, hogy elviseljük az erőtlenek gyengeségeit, és ne a magunk kedvét keressük.
Róm 15:2 Mindegyiktek igyekezzen keresni felebarátjának kedvét, javát és épülését!
Róm 15:3 Hiszen Krisztus sem kereste a maga kedvét, hanem amint meg van írva: »Szidalmazóid szidalmai rám hullottak«.
Róm 15:4 Márpedig minden régi Írást a mi okulásunkra írtak meg, hogy reménységünk legyen az Írásokból származó béketűrés és vigasztalás által.
Róm 15:5 A béketűrés és a vigasztalás Istene pedig adja meg nektek, hogy Jézus akarata szerint egyetértés legyen köztetek,
Róm 15:6 hogy egy lélekkel és egy szájjal dicsőítsétek Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak Istenét és Atyját!
Róm 15:7 Fogadjátok el tehát egymást, ahogyan Krisztus is elfogadott titeket Isten dicsőségére!
Róm 15:8 Azt mondom ugyanis, hogy Krisztus Jézus a körülmetéltek szolgája lett, hogy bebizonyítsa Isten igazmondását, megvalósítva az atyáknak tett ígéreteket;
Róm 15:9 a nemzetek azonban irgalmasságáért dicsőítik Istent, amint meg van írva: »Ezért magasztallak, Uram, a nemzetek között, és zengek dalt nevednek«.
Róm 15:10 Azt mondja továbbá: »Nemzetek, örvendezzetek az ő népével együtt«.
Róm 15:11 Majd pedig: »Nemzetek, dicsérjétek mindnyájan az Urat! Magasztalja őt minden nép!«
Róm 15:12 Izajás továbbá azt mondja: »Jesszének sarja lesz, aki felkel, hogy uralkodjék a népeken, benne reménykednek a nemzetek«.
Róm 15:13 A reménység Istene töltsön el titeket a hit teljes örömével és békéjével, hogy a remény bőségben legyen bennetek a Szentlélek erejéből!
Róm 15:14 Testvérek, veletek kapcsolatban meg vagyok győződve arról, hogy ti is telve vagytok jósággal, bővében vagytok minden ismeretnek, és képesek vagytok figyelmeztetni egymást.
Róm 15:15 Itt-ott merészebben írtam nektek, testvérek, hogy emlékeztesselek titeket bizonyos dolgokra. Annak a kegyelemnek erejében tettem ezt, amit Isten adott nekem,
Róm 15:16 hogy Krisztus Jézus szolgája legyek a nemzetek között, és Isten evangéliumának szent szolgálatát végezzem, s így a nemzetek kedves, és a Szentlélek által megszentelt áldozattá legyenek.
Róm 15:17 Van tehát mivel dicsekednem Krisztus Jézusban Isten előtt.
Róm 15:18 Természetesen csak arról merek beszélni, amit Krisztus vitt általam végbe a nemzetek megtérítésére szóval és tettel:
Róm 15:19 a jelek és csodák erejével, a Lélek erejével, amíg Jeruzsálemtől messze körbejárva Illíriáig teljesítettem Krisztus evangéliumának hirdetését.
Róm 15:20 Így tehát becsületbeli dolognak tartottam hirdetni az evangéliumot, de nem ott, ahol Krisztus neve már ismert volt, nehogy más által rakott alapra építsek,
Róm 15:21 hanem amint meg van írva: »Akiknek nem hirdették, meglátják, s akik nem hallották, megértik«.
Róm 15:22 Ez akadályozott meg igen sokszor abban, hogy hozzátok menjek.
Róm 15:23 Mivel azonban most már nincs helyem ezeken a tájakon, s már sok év óta vágyódom hozzátok menni,
Róm 15:24 amikor majd útra kelek Hispániába, remélem, hogy átmenőben meglátlak titeket, s ti elkísértek majd oda, miután körötökben kissé felüdültem.
Róm 15:25 Most azonban Jeruzsálembe indulok a szentek szolgálatában.
Róm 15:26 Makedónia és Akhája ugyanis jónak látták, hogy némi gyűjtést rendezzenek a jeruzsálemi szentek szegényei számára.
Róm 15:27 Jónak látták, de tartoznak is nekik. Mert ha a nemzetek részesei lettek az ő lelki javaiknak, kötelességük anyagiakkal nekik szolgálni.
Róm 15:28 Amikor tehát ezt elvégeztem és kezükbe tettem ennek a gyűjtésnek a gyümölcsét, utamba ejtve titeket, elmegyek Hispániába.
Róm 15:29 Tudom, hogy amikor hozzátok megyek, Krisztus áldásának bőségével megyek.
Róm 15:30 Kérlek tehát titeket, testvérek, a mi Urunk Jézus Krisztusra és a Szentlélek szeretetére, segítsetek engem imádságaitokban. Kérjétek Istent értem,
Róm 15:31 hogy megmeneküljek a hitetlenektől, akik Júdeában vannak, és Jeruzsálem érdekében való szolgálatom kedves legyen a szenteknek,
Róm 15:32 s így azután Isten akaratából örömmel menjek hozzátok, és megpihenhessek nálatok.
Róm 15:33 A békesség Istene legyen veletek, mindnyájatokkal! Ámen.
Róm 16:1 Ajánlom nektek Főbe nővérünket, aki a kenkreai egyház szolgálatában áll.
Róm 16:2 Fogadjátok őt az Úrban, ahogyan a szentekhez illik! Legyetek segítségére, bármiben van is szüksége rátok, mert ő is sokaknak segítségére volt, nekem magamnak is.
Róm 16:3 Köszöntsétek Priszkát és Akvilát, munkatársaimat Krisztus Jézusban!
Róm 16:4 Ők életüket kockáztatták az én életemért; nemcsak én vagyok hálás nekik, hanem a nemzetek minden egyháza is.

Róm 16:5 Köszöntsétek a házukban levő közösséget is! Köszöntsétek az én kedves Epenétuszomat, aki Ázsiának zsengéje Krisztusban!
Róm 16:6 Köszöntsétek Máriát, aki sokat fáradozott értetek!
Róm 16:7 Köszöntsétek Andronikoszt és Júniászt, rokonaimat és fogolytársaimat, akiket az apostolok körében nagyra becsülnek, s akik előbb lettek Krisztusban hívők, mint én.
Róm 16:8 Köszöntsétek Ampliátuszt, aki nekem igen kedves az Úrban!
Róm 16:9 Köszöntsétek Urbánuszt, munkatársunkat Krisztusban, és az én kedves Sztakhiszomat!
Róm 16:10 Köszöntsétek Apellészt, aki helytállt Krisztusért! Köszöntsétek az Arisztobulosz házához tartozókat!
Róm 16:11 Köszöntsétek rokonomat, Heródiont! Köszöntsétek a Narcisszusz házához tartozókat, akik hisznek az Úrban!
Róm 16:12 Köszöntsétek Trifénát és Trifózát, akik munkálkodnak az Úrban! Köszöntsétek a szeretett Persziszt, aki sokat fáradozott az Úrban!
Róm 16:13 Köszöntsétek Rúfuszt, a kiválasztottat az Úrban, valamint anyját, aki nekem is az!
Róm 16:14 Köszöntsétek Aszinkritoszt, Flegont, Hermészt, Patrobászt, Hermászt és a testvéreket, akik velük vannak!
Róm 16:15 Köszöntsétek Filologoszt és Júliát, Néreuszt és nővérét, meg Olimpászt, valamint az összes szentet, akik velük vannak!
Róm 16:16 Köszöntsétek egymást szent csókkal! Krisztus minden egyháza köszönt titeket.
Róm 16:17 Kérlek azonban titeket, testvérek, tartsátok szemmel azokat, akik egyenetlenséget és botránkozást okoznak - ellentétben azzal a tanítással, melyet tanultatok. Kerüljétek őket!
Róm 16:18 Az ilyenek ugyanis nem Krisztus Urunknak szolgálnak, hanem a hasuknak. Szenteskedő beszéddel és hízelgő szavakkal megtévesztik az ártatlanok szívét.
Róm 16:19 A ti engedelmességetek híre ugyanis mindenhová eljutott; örömem is telik bennetek. Akarom azonban, hogy bölcsek legyetek a jóra és együgyűek a rosszra.
Róm 16:20 A békesség Istene hamarosan össze fogja tiporni lábatok alatt a sátánt! Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak kegyelme legyen veletek!
Róm 16:21 Köszönt titeket Timóteus, a munkatársam, továbbá Lúciusz, Jázon, Szoszipatrosz, a rokonaim.
Róm 16:22 Köszöntelek titeket én, Terciusz is, aki írtam a levelet az Úrban.
Róm 16:23 Köszönt titeket Gájusz, aki házigazdám nekem és az egész egyháznak. Köszönt titeket Erasztusz, a város vagyonkezelője és Kvartusz testvér.
Róm 16:24
Róm 16:25 Annak pedig, akinek van hatalma arra, hogy megerősítsen titeket evangéliumomban és a Jézus Krisztusról szóló tanításban, s annak a titoknak a kinyilatkoztatásában, amelyre az örök idők során hallgatás borult,
Róm 16:26 de amely most nyilvánvalóvá lett, és az örök Isten parancsára a próféták iratai által a hitnek való engedelmesség végett minden nemzetnek tudtul adatott,
Róm 16:27 az egyedül bölcs Istennek, Jézus Krisztus által, tisztelet és dicsőség örökkön-örökké. Ámen.
1Kor 1:1 Pál, Jézus Krisztusnak Isten akaratából meghívott apostola, és Szosztenész testvér,
1Kor 1:2 Isten korintusi egyházának, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, a meghívott szenteknek, mindazokkal e-együtt, akik segítségül hívják a mi Urunk Jézus Krisztus nevét, minden helyen, náluk és nálunk.
1Kor 1:3 Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.
1Kor 1:4 Szüntelenül hálát adok Istenemnek értetek Isten kegyelméért, amely megadatott nektek Krisztus Jézusban,
1Kor 1:5 hogy mindenben gazdagok lettetek őbenne, minden igében és minden ismeretben.
1Kor 1:6 Mert Krisztus tanúbizonysága megerősödött bennetek,
1Kor 1:7 úgyhogy semmiféle kegyelmi adománynak sem vagytok híjával, miközben a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését várjátok.
1Kor 1:8 Ő meg is erősít majd titeket mindvégig, hogy feddhetetlenek legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus napján.
1Kor 1:9 Hűséges az Isten, aki által meghívást nyertetek Fiának, Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak közösségébe.
1Kor 1:10 Kérlek titeket, testvérek, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan ugyanazt mondjátok, és ne legyen köztetek pártoskodás, hanem legyetek tökéletesen egyek ugyanabban a lelkületben és ugyanabban a felfogásban.
1Kor 1:11 Azt a hírt kaptam ugyanis felőletek, testvéreim, Klóé házanépétől, hogy viszálykodások vannak köztetek.
1Kor 1:12 Arról beszélek, hogy közületek mindenki ilyeneket mond: »Én Pálé vagyok«, »Én Apollóé«, »Én Kéfásé«, »Én pedig Krisztusé«.
1Kor 1:13 Talán részekre oszlott Krisztus? Vajon Pált feszítették meg értetek, vagy Pál nevében vagytok megkeresztelve?
1Kor 1:14 Hálát adok Istennek, hogy senkit sem kereszteltem meg közületek, csak Kriszpuszt és Gájuszt,
1Kor 1:15 nehogy valaki azt mondhassa, hogy az én nevemben vagytok megkeresztelve.
1Kor 1:16 Még Sztefanász házanépét is megkereszteltem; ezenkívül nem tudom, hogy másvalakit megkereszteltem volna.
1Kor 1:17 Mert nem azért küldött engem Krisztus, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliumot hirdessem, nem szavak bölcsességével, hogy Krisztus keresztje erejét ne veszítse.
1Kor 1:18 Mert a kereszt igéje azoknak, akik elvesznek, oktalanság ugyan, de azoknak, akik üdvözülnek, vagyis nekünk, Isten ereje.
1Kor 1:19 Mert írva van: »Elpusztítom a bölcsek bölcsességét, és az okosak okosságát megsemmisítem«.
1Kor 1:20 Hol van a bölcs? Hol az írástudó? Hol e világnak kutatója? Nemde oktalansággá tette Isten a világ bölcsességét?
1Kor 1:21 Mivel ugyanis a világ Isten bölcsessége révén nem ismerte meg bölcsességgel az Istent, úgy tetszett Istennek, hogy az igehirdetés oktalansága által üdvözítse a hívőket.
1Kor 1:22 Mert a zsidók csodajeleket kívánnak, a görögök pedig bölcsességet keresnek,

1Kor 1:23 mi azonban a keresztrefeszített Krisztust hirdetjük, ami ugyan a zsidóknak botrány, a pogányoknak pedig oktalanság;
1Kor 1:24 maguknak a meghívottaknak azonban, zsidóknak és görögöknek egyaránt, Krisztus Isten ereje és Isten bölcsessége,
1Kor 1:25 Isten oktalansága ugyanis bölcsebb az embereknél, és Isten gyöngesége erősebb az embereknél.
1Kor 1:26 Mert nézzétek csak meghívásotokat, testvérek: nem sok köztetek a bölcs az emberek megítélése szerint, nem sok a hatalmas, nem sok az előkelő;
1Kor 1:27 hanem azt, ami a világ szerint oktalan, azt választotta ki Isten, hogy megszégyenítse a bölcseket, és ami a világ szerint gyönge, azt választotta ki Isten, hogy megszégyenítse az erőseket.
1Kor 1:28 Ami a világ szerint alacsonyrendű és megvetett, azt választotta ki Isten: azt, ami semmi, hogy azt, ami valami, megsemmisítse,
1Kor 1:29 hogy egy ember se dicsekedhessék Isten színe előtt.
1Kor 1:30 Általa vagytok ti Krisztus Jézusban, aki Istentől bölcsességünkké, megigazulásunkká, megszentelődésünkké és megváltásunkká lett,
1Kor 1:31 hogy amint írva van: »Aki dicsekszik, az Úrban dicsekedjék«.
1Kor 2:1 Én is, amikor hozzátok mentem, testvérek, nem a beszéd vagy a bölcsesség fölényével mentem, hogy hirdessem nektek Isten titkát.
1Kor 2:2 Mert nem akartam másról tudni köztetek, mint Jézus Krisztusról, mégpedig a megfeszítettről.
1Kor 2:3 Gyöngeségben, félelemben és nagy rettegésben voltam nálatok.
1Kor 2:4 Beszédem és igehirdetésem nem a bölcsesség meggyőző szavaiból állt, hanem a Lélek és az erő bizonyságából,
1Kor 2:5 hogy hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék.
1Kor 2:6 Bölcsességet pedig a tökéletesek közt hirdetünk, de nem ennek a világnak bölcsességét, sem ennek a világnak pusztulásra ítélt fejedelmeiét;
1Kor 2:7 hanem Istennek titokzatos, elrejtett bölcsességét hirdetjük, amelyet Isten öröktől fogva előre elrendelt a mi dicsőségünkre.
1Kor 2:8 Ezt senki sem ismerte fel ennek a világnak a fejedelmei közül, mert ha felismerték volna, sohasem feszítették volna keresztre a dicsőség Urát.
1Kor 2:9 Hanem amint írva van: »Amit szem nem látott, fül nem hallott, ami az ember szívébe föl nem hatolt, azt készítette Isten azoknak, akik szeretik őt«.
1Kor 2:10 Nekünk azonban kinyilatkoztatta Isten a Lélek által; mert a Lélek mindent kikutat, még az Isten mélységeit is.
1Kor 2:11 Mert ki ismeri az emberek közül az ember benső dolgait, ha nem az ember bensejében levő lelke? Éppúgy Isten benső dolgait sem ismeri senki, csak Isten Lelke.
1Kor 2:12 Mi azonban nem a világ lelkét kaptuk, hanem az Istentől származó Lelket, hogy megismerjük, amit Isten nekünk ajándékozott.
1Kor 2:13 Ezt hirdetjük is, de nem az emberi bölcsesség tudós szavaival, hanem a Lélek által tanított szavakkal, lelkiekhez lelkieket mérve.
1Kor 2:14 Az érzéki ember azonban nem fogja fel, ami az Isten Lelkéé, mert oktalanság az számára, és nem tudja megérteni, hiszen lelki módon kell azt megítélni.
1Kor 2:15 A lelki ember pedig mindent megítél, őt azonban senki sem ítéli meg.
1Kor 2:16 Mert ki ismeri az Úr gondolatait, hogy oktathatná őt? Bennünk pedig Krisztus gondolatai vannak.
1Kor 3:1 Én azonban, testvérek, nem beszélhettem nektek mint lelkieknek, hanem mint testieknek, mint kisdedeknek Krisztusban.
1Kor 3:2 Tejet adtam nektek inni, nem szilárd eledelt, mert még nem bírtátok volna el. Sőt még most sem bírjátok el,
1Kor 3:3 mert még testiek vagytok. Mert amikor köztetek féltékenység és viszály van, nem vagytok-e testiek, és nem viselkedtek-e emberi módon?
1Kor 3:4 Amikor ugyanis azt mondja az egyik: »Én Pálé vagyok«, a másik pedig: »Én Apollóé«, vajon nem vagytok-e emberiek?
1Kor 3:5 Vajon mi Apolló? Mi Pál? Szolgák, akik hitre vezettek titeket, mégpedig mindegyik úgy, ahogy az Úr megadta nekik.
1Kor 3:6 Én ültettem, Apolló öntözte, de a növekedést Isten adta.
1Kor 3:7 Tehát sem az nem számít, aki ültet, sem az, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja.
1Kor 3:8 Aki ültet, és aki öntöz, mind egy; mindegyikük a saját jutalmát nyeri majd el munkája szerint.
1Kor 3:9 Mert Isten munkatársai vagyunk, ti pedig Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok.
1Kor 3:10 Isten nekem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, alapot vetettem; más pedig arra épít. De mindenki ügyeljen, hogyan épít rá.
1Kor 3:11 Mert a lerakott alapon kívül, amely Jézus Krisztus, más alapot senki sem rakhat.
1Kor 3:12 Ha pedig valaki az alapra aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, szalmát épít,
1Kor 3:13 mindegyiknek a munkája nyilvánvaló lesz; ugyanis az a nap megmutatja, mivel az tűzben fog megnyilvánulni, s a tűz majd kipróbálja, hogy kinek-kinek milyen a munkája.
1Kor 3:14 Az, akinek megmarad a munkája, amelyet ráépített, jutalmat nyer.
1Kor 3:15 Az, akinek munkája elég, kárt vall; ő maga ugyan megmenekül, de csak mintegy tűz által.
1Kor 3:16 Nem tudjátok, hogy Isten temploma vagytok, és Isten Lelke lakik bennetek?
1Kor 3:17 Azt pedig, aki Isten templomát lerombolja, lerombolja az Isten. Mert Isten temploma szent, s ti vagytok az.
1Kor 3:18 Senki se ámítsa önmagát. Aki közületek bölcsnek véli magát ezen a világon, legyen oktalanná, hogy bölcs lehessen.
1Kor 3:19 Mert e világ bölcsessége oktalanság Isten előtt. Írva van ugyanis: »Megfogja a bölcseket ravaszságukban«.
1Kor 3:20 Továbbá: »Az Úr tudja a bölcsek gondolatairól, hogy hiábavalók«.

1Kor 3:21 Senki se dicsekedjék tehát emberekkel. Mert minden a tietek,
1Kor 3:22 akár Pál, akár Apolló, akár Kéfás, akár a világ, akár az élet, akár a halál, akár a jelenvalók, akár a jövendők: minden a tietek,
1Kor 3:23 ti pedig Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig Istené.
1Kor 4:1 Úgy tekintsen ránk minden ember, mint Krisztus szolgáira, és Isten titkainak intézőire.
1Kor 4:2 Márpedig az intézőtől azt kívánják, hogy hűséges legyen.
1Kor 4:3 Nekem azonban az a legkisebb gondom, hogy ti mondjatok rólam ítéletet, vagy más emberi fórum, sőt magam sem ítélem meg magamat.
1Kor 4:4 Semmiben sem érzem ugyan magamat bűnösnek, de ez még nem tesz engem igazzá. Az Úr az, aki megítél engem.
1Kor 4:5 Tehát ne mondjatok ítéletet idő előtt, amíg el nem jön az Úr, aki a sötétség titkait megvilágítja, és a szívek szándékait is nyilvánosságra hozza. Akkor majd mindenki megkapja a dicséretet Istentől.
1Kor 4:6 Ezt pedig, testvérek, értetek alkalmaztam magamra és Apollóra, hogy rajtunk tanuljátok meg: »Ne többet annál, ami írva van!« Senki se fuvalkodjék fel kérkedve az egyikükkel a másikkal szemben.
1Kor 4:7 Mert ki tesz téged különbbé? Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, miért dicsekszel, mintha nem kaptad volna?
1Kor 4:8 Már jóllaktatok, már gazdagok lettetek. Nélkülünk uralomra jutottatok; bárcsak valóban uralomra jutottatok volna, hogy mi is uralkodhatnánk veletek együtt!
1Kor 4:9 Mert úgy gondolom, hogy Isten minket apostolokat az utolsó helyre állított, mint halálra szántakat, mert látványossága lettünk a világnak, az angyaloknak is, s az embereknek is.
1Kor 4:10 Mi oktalanok vagyunk Krisztusért, ti pedig okosak Krisztusban; mi gyöngék, ti pedig erősek; ti megbecsültek, mi pedig megvetettek.
1Kor 4:11 Mind ez óráig éhezünk és szomjazunk, nincs ruhánk és verést szenvedünk, nincs otthonunk,
1Kor 4:12 és saját kezünkkel dolgozva fáradozunk. Ha átkoznak minket, mi áldást mondunk; ha üldözést szenvedünk, mi eltűrjük;
1Kor 4:13 ha gyaláznak minket, mi jó szóval felelünk; szinte salakja lettünk a világnak, mindennek a söpredékévé mind ez ideig.
1Kor 4:14 Nem azért írom ezeket, hogy megszégyenítselek titeket, hanem azért, hogy mint kedves fiaimat intselek.
1Kor 4:15 Mert ha tízezer tanítótok is volna Krisztusban, atyátok nincs sok, hiszen Krisztus Jézusban az evangélium által én adtam nektek életet.
1Kor 4:16 Kérlek tehát titeket: kövessétek példámat!
1Kor 4:17 Ezért küldtem hozzátok Timóteust, aki kedves és hűséges fiam az Úrban; ő majd eszetekbe juttatja útmutatásomat Krisztusban, úgy, ahogy mindenütt, minden egyházban tanítok.
1Kor 4:18 Némelyek úgy felfuvalkodtak, mintha nem készülnék hozzátok.
1Kor 4:19 Pedig elmegyek hozzátok hamarosan, ha az Úr akarja; s akkor megismerem majd a felfuvalkodottaknak nem a beszédét, hanem az erejét.
1Kor 4:20 Mert nem beszédből áll az Isten országa, hanem erőből.
1Kor 4:21 Mit akartok? Vesszővel menjek hozzátok, vagy szeretettel és a szelídség lelkületével?
1Kor 5:1 Az a hír járja felőletek, hogy paráznaság van köztetek, és pedig olyan paráznaság, amilyen még a nemzetek közt sincs, hogy tudniillik valaki az apjának feleségével él.
1Kor 5:2 És ti még fel vagytok fuvalkodva, ahelyett, hogy inkább szomorkodnátok, és eltávolítanátok magatok közül azt, aki ezt a dolgot tette.
1Kor 5:3 Én, aki ugyan test szerint távol, de lélek szerint jelen vagyok, már ítéletet mondtam mint jelenlevő arról, aki így tett.
1Kor 5:4 A mi Urunk Jézus nevében fonódjék egybe a ti lelketek és az enyém, és a mi Urunk Jézus hatalmával
1Kor 5:5 adjuk át az ilyet a sátánnak, testének vesztére, hogy a lélek üdvözüljön az Úr napján.
1Kor 5:6 Dicsekvéstek nem helyes. Nem tudjátok, hogy egy kevés kovász az egész tésztát megkeleszti?
1Kor 5:7 El a régi kovásszal, hogy új tésztává legyetek, hisz valójában kovásztalanok vagytok! Mert a mi Pászkánkat, Krisztust feláldozták.
1Kor 5:8 Üljünk tehát ünnepet, de ne a régi kovásszal, sem a rosszaság és a gonoszság kovászával, hanem az egyeneslelkűség és az igazság kovásztalanságával.
1Kor 5:9 Levelemben azt írtam nektek, hogy ne érintkezzetek a paráznákkal.
1Kor 5:10 Nem általában ennek a világnak paráznáival vagy kapzsijaival, rablóival vagy bálványimádóival; mert akkor ki kellene mennetek a világból.
1Kor 5:11 Valójában azt írtam nektek, hogy ne érintkezzetek azzal, akit testvérnek neveznek, de parázna vagy kapzsi, bálványimádó vagy átkozódó, részeges vagy rabló; az ilyennel még csak ne is étkezzetek együtt.
1Kor 5:12 Mert talán rám tartozik, hogy a kívüllevők felett ítélkezem? Nem azok fölött ítélkeztek-e ti is, akik belül vannak?
1Kor 5:13 A kívüllevőket pedig Isten fogja megítélni. Vessétek ki a gonoszt magatok közül!
1Kor 6:1 Hogyan merészeli közületek valaki, akinek peres ügye van a másikkal szemben, a hitetleneknél keresni igazságot és nem a szenteknél?
1Kor 6:2 Vagy nem tudjátok, hogy a szentek fogják a világot megítélni? Ha pedig ti fogjátok megítélni a világot, talán méltatlanok vagytok arra, hogy jelentéktelen dolgokban ítélkezzetek?
1Kor 6:3 Nem tudjátok, hogy angyalok fölött fogunk ítélkezni? Mennyivel inkább világi dolgok fölött!
1Kor 6:4 Amikor tehát világi dolgokban pereskedtek, azokat teszitek meg bírónak, akik az egyházban semmit sem számítanak?
1Kor 6:5 Azért mondom ezt, hogy szégyelljétek magatokat! Ennyire nincs köztetek egyetlen bölcs ember sem, aki ítéletet tudna mondani testvérei ügyében?
1Kor 6:6 Testvér a testvérével pereskedik, és pedig hitetlenek előtt?

1Kor 6:7 Egyáltalában már az is hiba nálatok, hogy peres ügyeitek vannak egymással. Miért nem viselitek el inkább az igazságtalanságot? Miért nem tűritek el inkább a károsodást?
1Kor 6:8 E helyett ti követtek el igazságtalanságot és okoztok kárt, mégpedig testvéreknek!
1Kor 6:9 Vagy nem tudjátok, hogy a gonoszok nem részesülnek Isten országában? Ne ámítsátok magatokat: sem paráznák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem kéjencek, sem férfiakkal paráználkodó férfiak,
1Kor 6:10 sem tolvajok, sem kapzsik, sem iszákosak, sem átkozódók, sem rablók nem részesülnek Isten országában.
1Kor 6:11 Bizony, ilyenek voltatok néhányan; de meg lettetek mosva, megszentelést nyertetek, és megigazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében, a mi Istenünk Lelke által.
1Kor 6:12 »Minden szabad nekem!« Csakhogy nem minden használ. »Minden szabad nekem!« Csakhogy én ne legyek semminek a rabszolgája.
1Kor 6:13 »Az étel a gyomorért van, s a gyomor az ételért!« De Isten ezt is, azt is megsemmisíti. A test azonban nem a paráznaságért van, hanem az Úrért, az Úr pedig a testért.
1Kor 6:14 Isten ugyanis feltámasztotta az Urat, és minket is fel fog támasztani hatalmával.
1Kor 6:15 Nem tudjátok, hogy a testetek Krisztus tagja? Elszakítsam tehát Krisztus tagját, és parázna nő tagjává tegyem? Semmi esetre sem!
1Kor 6:16 Vagy nem tudjátok, hogy aki parázna nővel egyesül, egy testté lesz vele? Mert - amint az Írás mondja -»ketten egy testté lesznek«.
1Kor 6:17 Aki pedig az Úrral egyesül, egy Lélek ővele.
1Kor 6:18 Kerüljétek a paráznaságot! Minden bűn, amelyet az ember elkövet, a testen kívül van; aki azonban paráználkodik, az a saját teste ellen vétkezik.
1Kor 6:19 Vagy nem tudjátok, hogy testetek a Szentlélek temploma, aki bennetek van, s akit Istentől kaptatok, tehát nem vagytok a magatokéi?
1Kor 6:20 Mert nagy árat fizettek értetek! Dicsőítsétek meg tehát Istent testetekben.
1Kor 7:1 Ami pedig azt illeti, amiről írtatok nekem, azt felelem: jó az embernek asszonyt nem illetni.
1Kor 7:2 A paráznaság veszélye miatt azonban minden férfinak legyen meg a maga felesége, és minden asszonynak legyen meg a maga férje.
1Kor 7:3 A férj adja meg a feleségnek amivel tartozik, hasonlóképpen a feleség is férjének.
1Kor 7:4 A feleségnek nincs hatalma teste fölött, hanem a férjének; hasonlóképpen a férjnek sincs hatalma teste fölött, hanem az feleségének.
1Kor 7:5 Ne tartózkodjatok egymástól, legfeljebb közös akaratból egy időre, hogy az imádságnak szenteljétek magatokat; azután legyetek ismét együtt, hogy a sátán meg ne kísértsen titeket, mivel nem tudtok önmegtartóztatásban élni.
1Kor 7:6 Ezt pedig úgy mondom, mint engedményt, nem mint parancsot.
1Kor 7:7 Mert azt szeretném, ha mindenki olyan lenne, mint én magam, de mindenkinek saját ajándéka van Istentől: az egyiknek ilyen, a másiknak meg olyan.
1Kor 7:8 A nem házasoknak és az özvegyeknek pedig ezt mondom: Jó nekik, ha úgy maradnak, mint én is.
1Kor 7:9 De ha meg nem tartóztatják magukat, lépjenek házasságra; mert jobb dolog megházasodni, mint égni.
1Kor 7:10 Azoknak pedig, akik házasságban élnek, nem én parancsolom, hanem az Úr, hogy a feleség a férjétől el ne váljon
1Kor 7:11 - ha pedig elválik, maradjon házasság nélkül, vagy béküljön ki férjével -, és a férfi se bocsássa el a feleségét.
1Kor 7:12 A többieknek viszont én mondom, nem az Úr: Ha valamelyik testvérnek hitetlen felesége van, és az kész vele lakni, ne bocsássa el;
1Kor 7:13 és ha valamelyik asszonynak hitetlen férje van, és az kész vele lakni, ne hagyja el a férjét.
1Kor 7:14 Mert a hitetlen férj megszentelődik a felesége által, és a hitetlen asszony megszentelődik a férje által. Különben fiaitok tisztátalanok volnának, pedig szentek.
1Kor 7:15 Ha azonban a hitetlen fél elválik, váljék csak el. Mert a testvér vagy a nővér ilyen esetben nincs szolgaságra kötelezve, hiszen békességre hívott meg minket az Isten.
1Kor 7:16 Mert honnan tudod, te asszony, hogy megmentheted a férjedet? Vagy honnan tudod, te férfi, hogy megmentheted a feleségedet?
1Kor 7:17 Egyébként éljen mindenki úgy, ahogy az Úr megadta neki, amint Isten meghívta. Ezt tanítom minden egyházban.
1Kor 7:18 Mint körülmetélt kapta valaki a meghívást? Ne tüntesse el körülmetéltségét! Körülmetéletlenül kapta valaki a meghívást? Ne metéltesse magát körül!
1Kor 7:19 A körülmetéltség semmi, és a körülmetéletlenség is semmi, egyedül csak Isten parancsainak megtartása fontos.
1Kor 7:20 Mindenki maradjon meg ugyanabban a hivatásban, amelyben meghívást kapott.
1Kor 7:21 Mint rabszolga kaptad a meghívást? Ne törődj vele; és ha szabaddá is válhatnál, inkább ezt használd fel.
1Kor 7:22 Mert aki mint rabszolga kapott hivatást az Úrban, az az Úr szabadosa; hasonlóképpen, aki mint szabad ember kapott hivatást, az Krisztus rabszolgája.
1Kor 7:23 Nagy árat fizettek értetek! Ne legyetek emberek szolgái!
1Kor 7:24 Mindenki maradjon meg abban a hivatásban Isten előtt, amelyben meghívást kapott.
1Kor 7:25 A szüzekre nézve nincs parancsom az Úrtól, tanácsot azonban adok, mint aki irgalmasságot nyertem az Úrtól, hogy hitelt érdemeljek.
1Kor 7:26 Azt tartom tehát jónak a küszöbön álló nehéz idők miatt, hogy jó az embernek így maradnia.
1Kor 7:27 Feleséghez vagy kötve? Ne keresd az elválást. Feleség nélkül vagy? Ne keress feleséget.
1Kor 7:28 De ha feleséget veszel, nem vétkeztél; és ha a szűz férjhez megy, nem vétkezett. Az ilyeneknek azonban testi gyötrelmük lesz, én pedig meg akarlak kímélni benneteket.
1Kor 7:29 Azt mondom tehát, testvérek: Az idő rövid. Ezután azok is, akiknek feleségük van, legyenek olyanok, mintha nem volna,

1Kor 7:30 és akik sírnak, mintha nem sírnának, akik örvendeznek, mintha nem örvendeznének, akik vásárolnak, mintha nem volna tulajdonuk,
1Kor 7:31 és akik élnek ezzel a világgal, mintha nem élnének vele; mert elmúlik ennek a világnak a formája.
1Kor 7:32 Én pedig azt szeretném, ha gond nélkül lennétek. Akinek nincs felesége, arra gondol, ami az Úré, hogy hogyan tetsszék az Úrnak.
1Kor 7:33 Akinek pedig felesége van, arra gondol, ami a világé, hogy hogyan tetsszék feleségének,
1Kor 7:34 tehát meg van osztva. A férj nélküli asszony is, meg a szűz is arra gondol, ami az Úré, hogy testben és lélekben szent legyen; aki azonban férjnél van, arra gondol, ami a világé, hogy hogyan tetsszék a férjének.
1Kor 7:35 Ezt pedig a ti érdeketekben mondom, nem azért, hogy csapdát állítsak nektek, hanem hogy tisztességesen éljetek, és osztatlan szívvel ragaszkodjatok az Úrhoz.
1Kor 7:36 Ha pedig valaki úgy gondolja, hogy nem tud tartózkodni szűz jegyesétől, és hogy történjenek meg a dolgok a maguk módján, kövesse akaratát. Nem vétkezik: házasodjanak meg.
1Kor 7:37 De ha valaki erősen elhatározta szívében, s minden kényszer nélkül, akaratának teljes birtokában azt tette fel szívében, hogy tartózkodik jegyesétől, jól teszi.
1Kor 7:38 Tehát az, aki feleségül veszi jegyesét, az is jól cselekszik. De aki nem veszi feleségül jegyesét, az még jobban teszi.
1Kor 7:39 Az asszony le van kötve, amíg férje él; de ha a férje meghal, szabadon férjhez mehet, akihez akar, de csak az Úrban.
1Kor 7:40 Véleményem szerint azonban boldogabb lesz, ha magában marad. Hiszem pedig, hogy bennem is Isten Lelke van.
1Kor 8:1 Ami pedig a bálványoknak áldozott húst illeti, tudjuk, hogy mindnyájunknak van ismeretünk. Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít.
1Kor 8:2 Ha valaki úgy véli, hogy valamilyen ismeretre tett szert, még nem ismerte fel, hogyan kell megismernie.
1Kor 8:3 De ha valaki szereti Istent, azt már megismerte Isten.
1Kor 8:4 Ami tehát a bálványoknak áldozott hús fogyasztását illeti, tudjuk, hogy nincs bálvány a világon, és hogy nincs más Isten, csak egy.
1Kor 8:5 Mert ha vannak is úgynevezett istenek, akár az égben, akár a földön, amint sok isten van és sok úr,
1Kor 8:6 nekünk mégis egy Istenünk van, az Atya, akitől minden van, s akiért vagyunk; és egy Urunk van, Jézus Krisztus, aki által minden van, s aki által mi is vagyunk.
1Kor 8:7 De nem mindenkinek van ismerete; egyesek mindmáig bálványokhoz szokva, a húst, mint bálványáldozatot eszik, és lelkiismeretük, mivel gyönge, beszennyeződik.
1Kor 8:8 Pedig az étel nem tesz minket kedvesebbé Isten előtt; ha nem eszünk, nem fogunk hiányt szenvedni, s ha eszünk, nem fogunk bővelkedni.
1Kor 8:9 Vigyázzatok azonban, hogy a ti szabadságotok ne legyen valamiképpen a gyengék botránkozására.
1Kor 8:10 Mert ha valaki azt, akinek ismerete van, a bálványtemplomban látja az asztalnál, annak a lelkiismerete, mert gyönge, felbátorodik a bálványhús evésére.
1Kor 8:11 Így a te ismereted miatt elvész gyönge testvéred, akiért Krisztus meghalt!
1Kor 8:12 Amikor azonban testvéreitek ellen így vétkeztek, és megsértitek az ő gyönge lelkiismeretüket, Krisztus ellen vétkeztek.
1Kor 8:13 Ezért ha étel botránkoztatja meg testvéremet, inkább nem eszem húst sohasem, hogy testvéremet meg ne botránkoztassam.
1Kor 9:1 Nem vagyok-e szabad? Nem vagyok-e apostol? Nem láttam-e Jézust, a mi Urunkat? Nem az én művem vagytok-e ti az Úrban?
1Kor 9:2 Ha másoknak nem is volnék apostola, nektek bizony az vagyok; mert az én apostolságom pecsétje ti vagytok az Úrban.
1Kor 9:3 Ez az én védekezésem azok előtt, akik kérdőre vonnak engem.
1Kor 9:4 Vajon nincs jogunk enni és inni?
1Kor 9:5 Vajon nincs jogunk asszonytestvért magunkkal vinni, mint a többi apostol, az Úr testvérei és Kéfás?
1Kor 9:6 Vagy csak nekem és Barnabásnak nincs jogunk arra, hogy ne dolgozzunk?
1Kor 9:7 Ki katonáskodik a saját zsoldján? Ki ültet szőlőt, és nem eszik annak gyümölcséből? Vagy ki legeltet nyájat, és nem élvezi a nyáj tejét?
1Kor 9:8 Vajon emberi módon mondom ezeket? Nem ugyanezt mondja a törvény is?
1Kor 9:9 Mert írva van Mózes törvényében: »Nyomtató ökörnek ne kösd be a száját!« Vajon az ökrökre van gondja Istennek?
1Kor 9:10 Nem inkább miértünk mondja ezt? Bizony, értünk írták meg ezt, hogy aki szánt, reménységben szántson, és aki csépel, abban a reményben csépeljen, hogy része lesz a termésben.
1Kor 9:11 Ha mi lelki javakat vetettünk nektek, nagy dolog-e, ha anyagi javaitokat aratjuk?
1Kor 9:12 Ha mások részesülnek a ti javaitokból, miért nem sokkal inkább mi? De nem éltünk ezzel a hatalommal, hanem mindent eltűrünk, hogy akadályt ne állítsunk Krisztus evangéliuma elé.
1Kor 9:13 Nem tudjátok, hogy akik a templomi szolgálatokat végzik, a szentélyből származó dolgokat eszik? És akik az oltárnál szolgálnak, az oltárról részesednek?
1Kor 9:14 Éppen így rendelte az Úr is azok számára, akik az evangéliumot hirdetik, hogy az evangéliumból éljenek.
1Kor 9:15 Én azonban ezek közül semmivel sem éltem. De nem azért írtam le mindezt, hogy a jövőben így bánjatok velem! Inkább meghalnék! Senki sem fogja semmissé tenni ezt az én dicsekvésemet!
1Kor 9:16 Mert ha hirdetem az evangéliumot, nincs miért dicsekednem, hiszen kényszer alatt vagyok. Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot!
1Kor 9:17 Mert ha a magam akaratából tenném ezt, fizetségre tarthatnék igényt. De ha nem a magam akaratából teszem, akkor sáfársággal vagyok megbízva.

1Kor 9:18 Mi tehát az én fizetségem? Az, hogy az evangélium hirdetésekor ingyen adom az evangéliumot, és nem élek vissza az evangéliumból eredő hatalmammal.
1Kor 9:19 Mert én, bár mindenkitől független voltam, mindenki szolgájává tettem magam, hogy minél többeket nyerjek meg.
1Kor 9:20 A zsidóknak olyan lettem, mint zsidó, hogy megnyerjem a zsidókat; a törvény alatt levőknek, mintha a törvény alatt volnék - bár én magam nem vagyok a törvény alatt -, hogy a törvény alatt levőket megnyerjem;
1Kor 9:21 a törvény nélkül levőknek, mintha a törvény nélkül volnék - bár nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvénye alatt élek -, hogy megnyerjem a törvény nélkül levőket.
1Kor 9:22 A gyöngéknek gyönge lettem, hogy megnyerjem a gyöngéket; mindenkinek mindene lettem, hogy egyeseket megmentsek.
1Kor 9:23 Mindent az evangéliumért teszek, hogy nekem is részem legyen benne.
1Kor 9:24 Nem tudjátok, hogy akik a versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a díjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek!
1Kor 9:25 Az pedig, aki részt vesz a versenyben, mindentől tartózkodik: ők azért, hogy hervatag koszorút nyerjenek, mi pedig, hogy hervadhatatlant.
1Kor 9:26 Futok tehát, és nem csak vaktában; mérem az ökölcsapásokat, s nem csak úgy, a levegőbe csapkodva;
1Kor 9:27 hanem sanyargatom a testemet és szolgaságba vetem, nehogy, míg másokat tanítok, magam elvetésre méltó legyek.
1Kor 10:1 Nem akarom, hogy figyelmen kívül hagyjátok, testvérek, hogy atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, és mindnyájan átvonultak a tengeren,
1Kor 10:2 és mindnyájan megkeresztelkedtek Mózes által a felhőben és a tengerben.
1Kor 10:3 Mindnyájan ugyanazt a lelki eledelt ették,
1Kor 10:4 és mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták, ittak ugyanis az őket követő lelki sziklából: a szikla pedig Krisztus volt.
1Kor 10:5 De legtöbbjükben nem telt kedve Istennek, hiszen elpusztultak a pusztában.
1Kor 10:6 Ez pedig számunkra előképként történt, hogy mi ne kívánjuk meg a rosszat, mint ahogy ők megkívánták.
1Kor 10:7 Se bálványimádók ne legyetek, mint egyesek azok közül, amint írva van: »Leült a nép enni és inni, és fölkeltek játszani«.
1Kor 10:8 És ne paráználkodjunk, ahogy egyesek paráználkodtak azok közül, és egy nap huszonháromezren pusztultak el.
1Kor 10:9 Krisztust se kísértsük, mint egyesek azok közül kísértették, és elvesztek a kígyók által.
1Kor 10:10 Zúgolódni se zúgolódjatok, mint egyesek zúgolódtak azok közül, és elvesztek a pusztító által.
1Kor 10:11 Mindezek előképként történtek velük, és azért írták le, hogy okuljunk belőlük mi, akikhez az idők vége elközelgett.
1Kor 10:12 Aki tehát azt hiszi, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék.
1Kor 10:13 Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem engedi meg, hogy erőtökön felül szenvedjetek kísértést, hanem a kísértéssel együtt a szabadulást is megadja, hogy elviselhessétek.
1Kor 10:14 Ezért, szeretteim, kerüljétek a bálványimádást.
1Kor 10:15 Úgy szólok hozzátok, mint értelmes emberekhez; ítéljétek meg ti magatok, amit mondok:
1Kor 10:16 Az áldás kelyhe, amelyet megáldunk, nem Krisztus vérében való részesedés? És a kenyér, amelyet megtörünk, nem Krisztus testében való részesedés?
1Kor 10:17 Mert egy a kenyér, s egy test vagyunk sokan, hiszen mindnyájan egy kenyérből részesülünk.
1Kor 10:18 Tekintsétek a test szerint való Izraelt: akik az áldozatokat eszik, ugye közösségben vannak az oltárral?
1Kor 10:19 Mit akarok ezzel mondani? Talán azt, hogy a bálványoknak áldozott hús vagy a bálvány valóban valami?
1Kor 10:20 Dehogy! De amit a nemzetek áldoznak, azt az ördögöknek áldozzák és nem Istennek. Nem akarom, hogy ördögökkel legyetek közösségben.
1Kor 10:21 Nem ihatjátok az Úr kelyhét és az ördögök kelyhét. Nem lehettek részesei az Úr asztalának és az ördögök asztalának.
1Kor 10:22 Ingereljük talán féltékenységre az Urat? Talán erősebbek vagyunk nála?
1Kor 10:23 »Minden szabad«, de nem minden használ. »Minden szabad«, de nem minden szolgál épülésre.
1Kor 10:24 Senki se keresse a maga javát, hanem a másikét.
1Kor 10:25 Mindent, ami a húspiacon eladásra kerül, egyetek meg, anélkül, hogy lelkiismereti okból bármit kérdeznétek.
1Kor 10:26 Mert az Úré a föld és annak teljessége.
1Kor 10:27 Ha valaki a hitetlenek közül meghív titeket és el akartok menni, mindent egyetek meg, amit elétek tesznek, anélkül, hogy lelkiismereti okból bármit kérdeznétek.
1Kor 10:28 De ha valaki azt mondja nektek: »Ez a bálványok áldozatából való«, ne egyétek meg amiatt, aki szóvá tette, és a lelkiismeret miatt;
1Kor 10:29 nem a te lelkiismeretedet értem ezen, hanem a másikét. Miért ítélje meg az én szabadságomat másnak a lelkiismerete?
1Kor 10:30 Ha én hálaadással étkezem, miért káromoljon engem valaki azért, amiért hálát adok?
1Kor 10:31 Tehát akár esztek, akár isztok, és bármi mást tesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek.
1Kor 10:32 Ne adjatok okot a botránkozásra se zsidóknak, se görögöknek, se Isten egyházának,
1Kor 10:33 mint ahogy én is mindenben mindenkinek kedvében járok, nem azt keresve, ami nekem hasznos, hanem ami a többieknek, hogy üdvözüljenek.
1Kor 11:1 Kövessétek példámat, ahogy én Krisztus példáját követem!.
1Kor 11:2 Dicsérlek titeket, hogy mindenben megemlékeztek rólam, és megtartjátok a hagyományokat, úgy, ahogy átadtam nektek.
1Kor 11:3 Szeretném azonban, ha tudnátok, hogy minden férfinek feje Krisztus, az asszonynak a feje a férfi, Krisztus feje pedig az Isten.

1Kor 11:4 Minden férfi, aki fedett fővel imádkozik vagy prófétál, szégyent hoz a fejére;
1Kor 11:5 viszont minden asszony, aki fedetlen fővel imádkozik vagy prófétál, szégyent hoz a fejére: mert ez ugyanaz, mintha megnyírták volna.
1Kor 11:6 Ha az asszony nem fedi be a fejét, vágassa le a haját; ha viszont szégyenletes dolog az asszonynak, hogy a haját levágassa vagy leborotváltassa, fedje csak be fejét.
1Kor 11:7 A férfinak nem kell befednie fejét, mert ő Isten képmása és dicsősége, az asszony azonban a férfi dicsősége.
1Kor 11:8 Mert nem a férfi van az asszonyból, hanem az asszony a férfiból;
1Kor 11:9 és nem a férfit teremtették az asszonyért, hanem az asszonyt a férfiért.
1Kor 11:10 Ezért az asszonynak viselnie kell a fején az alárendeltség jelét az angyalok miatt.
1Kor 11:11 Igaz azonban, hogy az Úrban sem asszony nincs férfi nélkül, sem férfi asszony nélkül.
1Kor 11:12 Mert amint az asszony a férfiból lett, úgy a férfi is az asszony által születik - és minden Istentől.
1Kor 11:13 Ítéljétek meg ti magatok: illik-e asszonynak fedetlen fővel imádkozni Istenhez?
1Kor 11:14 Nem tanít-e titeket maga a természet is arra, hogy ha a férfi hosszú hajat növeszt, szégyenére válik,
1Kor 11:15 ha pedig az asszony növeszt hosszú hajat, dicsőségére szolgál? Mert a haj fátyol gyanánt adatott neki.
1Kor 11:16 Ha pedig valaki erről tovább akar vitatkozni, tudja meg, hogy sem nálunk, sem Isten egyházainál nincs ilyen szokás.
1Kor 11:17 Ez a parancsom, s emellett nem dicsérhetem, hogy nem javatokra, hanem károtokra gyűltök össze.
1Kor 11:18 Mert először is úgy hallom, hogy amikor közösségbe gyűltök, szakadások vannak köztetek, és ezt részben el is hiszem.
1Kor 11:19 Mert szükséges, hogy megosztottság is legyen köztetek, hogy azok, akit a próbát kiállják, nyilvánvalókká legyenek.
1Kor 11:20 Mikor tehát egybegyűltök, az már nem az Úr vacsorájának elköltése,
1Kor 11:21 mert étkezés közben mindenki a saját vacsoráját veszi elő, és az egyik éhezik, a másik pedig dőzsöl.
1Kor 11:22 Vajon nincsen házatok az evésre és ivásra? Vagy megvetitek Isten egyházát, és megszégyenítitek azokat, akiknek semmijük nincsen? Mit mondjak nektek? Dicsérjelek titeket? Ebben nem dicsérlek!
1Kor 11:23 Mert az Úrtól kaptam, amit átadtam nektek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárulták, fogta a kenyeret,
1Kor 11:24 hálát adott, megtörte, és így szólt: »Ez az én testem, amely értetek van. Ezt tegyétek az én emlékezetemre!«
1Kor 11:25 A vacsora után ugyanígy fogta a kelyhet is, és így szólt: »Ez a kehely az új szövetség az én véremben. Tegyétek ezt, ahányszor csak isszátok, az én emlékezetemre!«
1Kor 11:26 Mert amikor ezt a kenyeret eszitek, és ezt a kelyhet isszátok, az Úr halálát hirdetitek, amíg el nem jön.
1Kor 11:27 Aki tehát méltatlanul eszi a kenyeret, vagy issza az Úr kelyhét, vétkezik az Úr teste és vére ellen.
1Kor 11:28 Vizsgálja meg tehát az ember önmagát, és úgy egyék e kenyérből és igyék a kehelyből,
1Kor 11:29 mert aki úgy eszik és iszik, hogy nem különbözteti meg a testet, saját ítéletét eszi és issza.
1Kor 11:30 Ezért van köztetek sok beteg és gyengélkedő, és sokan meghaltak.
1Kor 11:31 Ha ellenben megítélnénk önmagunkat, nem esnénk ítélet alá.
1Kor 11:32 Amikor pedig ítélet alá esünk, az Úr fenyít meg minket, hogy ne kárhozzunk el ezzel a világgal.
1Kor 11:33 Ezért, testvéreim, amikor egybegyűltök az étkezésre, várjátok meg egymást.
1Kor 11:34 Ha valaki éhes, egyen odahaza, hogy ne ítéletre gyűljetek össze. A többit pedig majd akkor rendezem el, ha odamegyek.
1Kor 12:1 A lelki adományokra nézve pedig, testvérek, nem akarom, hogy tudatlanok legyetek.
1Kor 12:2 Tudjátok, hogy amikor pogányok voltatok, a néma bálványokhoz vonzódtatok.
1Kor 12:3 Ezért tudtotokra adom, hogy senki, aki Isten Lelke által szól, nem mondja: »Átkozott legyen Jézus!«, és senki sem mondhatja: »Jézus az Úr«, csakis a Szentlélek által.
1Kor 12:4 A kegyelmi adományok különfélék ugyan, de a Lélek ugyanaz.
1Kor 12:5 A szolgálatok is különfélék, de az Úr ugyanaz.
1Kor 12:6 És az erőmegnyilvánulások is különfélék, de Isten, aki mindezt mindenkiben cselekszi, ugyanaz.
1Kor 12:7 A Lélek megnyilvánulásait mindenki azért kapja, hogy használjon vele.
1Kor 12:8 Egyik a bölcsesség szavait kapja a Lélek által, a másik a tudományét ugyanattól a Lélektől.
1Kor 12:9 Más valaki a hitet kapja ugyanabban a Lélekben, ismét más a gyógyítások adományát az egy Lélek által,
1Kor 12:10 vagy csodatévő hatalmat, prófétálást, a szellemek megkülönböztetését, a nyelveken való beszédet vagy a nyelveken való beszéd értelmezését.
1Kor 12:11 Ezt mind egy és ugyanaz a Lélek műveli, tetszése szerint osztva kinek-kinek.
1Kor 12:12 Mert amint a test egy, bár sok tagja van, a testnek pedig minden tagja, bár sok, mégis egy test, úgy Krisztus is.
1Kor 12:13 Mi ugyanis mindnyájan egy Lélekben egy testté keresztelkedtünk, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájunkat egy Lélek itatott át.
1Kor 12:14 Mert a test sem egy tag, hanem sok.
1Kor 12:15 Ha azt mondaná a láb: »Nem vagyok kéz, nem vagyok a test része«, vajon akkor nem lenne a test része?
1Kor 12:16 És ha azt mondaná a fül: »Nem vagyok szem, nem vagyok a test része», vajon akkor nem lenne a test része?
1Kor 12:17 Ha az egész test szem volna, hol lenne a hallás? Ha az egész test hallás volna, hol lenne a szaglás?
1Kor 12:18 Már pedig Isten helyezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, amint akarta.
1Kor 12:19 Ha valamennyi egy tag volna, hol volna a test?
1Kor 12:20 Márpedig sok ugyan a tag, de a test egy.
1Kor 12:21 Nem mondhatja a szem a kéznek: »Nincs rád szükségem!«, sem a fej a lábaknak: »Nincs rátok szükségem!«
1Kor 12:22 Sőt a test gyöngébbnek látszó tagjai sokkal inkább szükségesek,
1Kor 12:23 és a test kevésbé nemesnek tartott tagjait nagyobb tisztességgel vesszük körül. Tisztességtelen tagjainknak nagyobb tisztességük van,

1Kor 12:24 tisztességes tagjainknak viszont nincs erre szükségük. De Isten azért alkotta úgy a testet, hogy amelyik tagnak nem volt, annak nagyobb tisztességet adott,
1Kor 12:25 hogy ne legyen meghasonlás a testben, hanem a tagok egymásért kölcsönösen szorgoskodjanak.
1Kor 12:26 Ha tehát az egyik tag szenved, vele együtt szenved valamennyi tag; vagy ha az egyik tag tiszteletben részesül, együtt örvendezik vele valamennyi tag.
1Kor 12:27 Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként tagjai.
1Kor 12:28 Az egyházban Isten egyeseket először is apostolokká tett, másodszor prófétákká, harmadszor tanítókká; másoknak csodatevő erőt adott, vagy a gyógyítás, segélynyújtás, kormányzás és a nyelveken való szólás adományát.
1Kor 12:29 Vajon mindnyájan apostolok? Vajon mindnyájan próféták? Vajon mindnyájan tanítók? Vajon mindnyájan csodatevők?
1Kor 12:30 Vajon mindnyájuknak megvan a gyógyítás adománya? Vajon mindnyájan szólnak nyelveken? Vajon mindnyájan értelmezik azt?
1Kor 12:31 Ti azonban törekedjetek a nagyobb adományokra! Ezen felül egy mindennél kiválóbb utat mutatok nektek.
1Kor 13:1 Szóljak bár az emberek vagy angyalok nyelvén, ha szeretet nincs bennem, olyan vagyok, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom.
1Kor 13:2 Legyen bár prófétáló tehetségem, ismerjem akár az összes titkot és minden tudományt, és legyen bár olyan teljes a hitem, hogy a hegyeket áthelyezzem: ha szeretet nincs bennem, semmi sem vagyok.
1Kor 13:3 Osszam el bár egész vagyonomat alamizsnaként, és adjam át testemet, hogy dicsekedjek: ha szeretet nincs bennem, semmit sem használ nekem.
1Kor 13:4 A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, nem féltékeny, nem kérkedik, nem fuvalkodik fel,
1Kor 13:5 nem tapintatlan, nem keresi a magáét, nem gerjed haragra, nem feltételezi a rosszat,
1Kor 13:6 nem örül a gonoszságnak, de együtt örül az igazsággal;
1Kor 13:7 mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel.
1Kor 13:8 A szeretet soha meg nem szűnik. A prófétálások véget érnek, a nyelvek megszűnnek, a tudomány elenyészik.
1Kor 13:9 Mert töredékes a megismerésünk, és töredékes a prófétálásunk;
1Kor 13:10 amikor pedig eljön majd a tökéletes, a töredékes véget fog érni.
1Kor 13:11 Amikor gyermek voltam, úgy beszéltem, mint a gyermek, úgy éreztem, mint a gyermek, úgy gondolkoztam, mint a gyermek; amikor pedig férfivá lettem, felhagytam azokkal a dolgokkal, amelyek gyermekhez valók.
1Kor 13:12 Most ugyanis tükör által, homályosan látunk, akkor pedig majd színről színre. Most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, mint ahogy én is ismert vagyok.
1Kor 13:13 Most tehát megmarad a hit, a remény, a szeretet, ez a három; de ezek közül legnagyobb a szeretet.
1Kor 14:1 Törekedjetek a szeretetre, keressétek buzgón a lelki adományokat, különösen pedig azt, hogy prófétálhassatok.
1Kor 14:2 Aki ugyanis nyelveken szól, nem embereknek beszél, hanem Istennek; senki sem érti, hanem a Lélek által beszél titkos dolgokat.
1Kor 14:3 Aki pedig prófétál, embereknek beszél, az ő épülésükre, buzdításukra és vigasztalásukra.
1Kor 14:4 Aki nyelveken szól, önmaga épülésére szolgál; aki azonban prófétál, az egyházat építi.
1Kor 14:5 Szeretném ugyan, ha mindnyájan szólnátok nyelveken, de még inkább azt, hogy prófétáljatok, mert nagyobb az, aki prófétál, mint az, aki nyelveken szól, kivéve, ha meg is magyarázza, hogy az egyház épüljön.
1Kor 14:6 Így tehát, testvérek, ha hozzátok érkezve nyelveken szólnék, mit használnék nektek, ha nem szólnék hozzátok kinyilatkoztatással vagy ismerettel, prófétálással vagy tanítással?
1Kor 14:7 Hiszen az élettelen hangszerek is, mint a fuvola vagy a citera, ha nem adnak különböző hangokat, hogyan lehet felismerni a fuvolázást vagy a citerázást?
1Kor 14:8 És ha a trombita bizonytalan hangot ad, ki fog harcra készülődni?
1Kor 14:9 Így ti is, ha a nyelveken való szólás során világos beszédet nem mondotok, hogyan fogják megérteni, hogy mit beszéltek? Csak a levegőbe beszéltek.
1Kor 14:10 Olyan sokféle nyelv van ezen a világon, és egy sem érthetetlen.
1Kor 14:11 Ha tehát nem ismerem a szónak a jelentését, idegen leszek annak, aki beszél, és a beszélő is idegen lesz számomra.
1Kor 14:12 Így ti is, mivel lelki adományokra törekedtek, azon legyetek, hogy az egyház épülésére gazdagodjatok.
1Kor 14:13 Éppen ezért, aki nyelveken szól, imádkozzék, hogy meg is magyarázza.
1Kor 14:14 Mert ha nyelveken imádkozom, a lelkem imádkozik, az értelmem viszont gyümölcstelen.
1Kor 14:15 Mi következik ebből? Imádkozzam lélekben, de imádkozzam értelemmel is; énekeljek lélekben, de énekeljek értelemmel is.
1Kor 14:16 Különben, ha csak lélekben mondasz hálaadást, az ott levő avatatlan miképpen mondja rá hálaadásodra az »Ámen«-t, ha nem tudja, hogy mit beszélsz?
1Kor 14:17 Mert te ugyan szépen adsz hálát, de a másik nem épül rajta.
1Kor 14:18 Hálát adok Istennek, hogy mindnyájatoknál jobban szólok nyelveken;
1Kor 14:19 de az egyházban inkább akarok öt szót mondani értelmesen, hogy másokat is oktassak, mint tízezer szót nyelveken.
1Kor 14:20 Testvérek, értelem dolgában ne legyetek gyermekek, legyetek inkább a gonoszságban kisdedek; értelem dolgában viszont legyetek érettek.
1Kor 14:21 Írva van a törvényben: »Idegen nyelveken és idegenek ajkával szólok majd ehhez a néphez, de még így sem hallgatnak rám« - mondja az Úr.
1Kor 14:22 Tehát a nyelveken való szólás nem a hívek számára szolgál jelül, hanem a hitetleneknek; a prófétálás pedig nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek.
1Kor 14:23 Ha tehát összegyűlik az egész egyház, és mindnyájan nyelveken szólnak, ha avatatlanok vagy hitetlenek lépnek be, vajon nem azt mondják-e, hogy őrjöngtök?

1Kor 14:24 Ha azonban valamennyien prófétálnak, és belép egy hitetlen vagy avatatlan, annak mindenki a lelkére beszél, azt mindenki megítéli,
1Kor 14:25 szívének titkai nyilvánvalóvá lesznek, úgyhogy arcra borulva imádja Istent, és megvallja: »Valóban közöttetek van Isten«.
1Kor 14:26 Mi következik tehát ebből, testvérek? Amikor egybegyűltök, és mindegyiktek énekelhet egy zsoltárt, mondhat valami tanítást, közölhet egy kinyilatkoztatást, beszélhet nyelveken vagy értelmezheti azokat: minden az épülésre szolgáljon.
1Kor 14:27 Ha nyelveken szól valaki, kettő vagy legfeljebb három szóljon, mégpedig egymás után, egy pedig értelmezze.
1Kor 14:28 Ha nincs, aki értelmez, akkor hallgasson a közösségben: szóljon önmagának és Istennek.
1Kor 14:29 A próféták pedig ketten vagy hárman beszéljenek, a többiek pedig ítéljék meg.
1Kor 14:30 Mikor pedig valaki más ottlévő nyer kinyilatkoztatást, az előbbi hallgasson el.
1Kor 14:31 Mert egymás után mindnyájan prófétálhattok, hogy mindnyájan tanuljanak, és mindnyájan buzdítást nyerjenek.
1Kor 14:32 A prófétaság lelke alá van vetve a prófétáknak.
1Kor 14:33 Mert Isten nem a zűrzavar Istene, hanem a békességé. Miként a szentek összes egyházában,
1Kor 14:34 az asszonyok hallgassanak az összejöveteleken, mert nem szabad nekik szólniuk; hanem legyenek engedelmesek, amint a törvény is mondja.
1Kor 14:35 Ha pedig tanulni akarnak valamit, kérdezzék meg otthon a férjüket; mert nem illik asszonynak a közösségben beszélni.
1Kor 14:36 Vajon tőletek indult ki az Isten igéje, vagy egyedül hozzátok jutott el?
1Kor 14:37 Aki prófétának vagy lelki embernek tartja magát, értse meg, hogy amit nektek írok, az az Úr parancsa.
1Kor 14:38 Ha pedig valaki nem ismeri el, akkor őt sem fogják elismerni.
1Kor 14:39 Ezért tehát, testvéreim, törekedjetek a prófétálásra, és ne akadályozzátok meg a nyelveken való szólást sem.
1Kor 14:40 De minden tisztességesen és rendben történjék.
1Kor 15:1 Figyelmetekbe ajánlom, testvérek, az evangéliumot, amelyet hirdettem nektek, amelyet el is fogadtatok, és amelyben álltok.
1Kor 15:2 Általa üdvözülni is fogtok, ha megtartjátok úgy, ahogy hirdettem nektek, különben hiába lettetek volna hívőkké.
1Kor 15:3 Mert mindenekelőtt azt adtam át nektek, amit én is kaptam: hogy Krisztus meghalt a bűneinkért az Írások szerint,
1Kor 15:4 eltemették, és harmadnapon feltámadt, az Írások szerint.
1Kor 15:5 Megjelent Kéfásnak, majd a tizenkettőnek.
1Kor 15:6 Azután megjelent több, mint ötszáz testvérnek egyszerre, akik közül a legtöbben még élnek, egyesek pedig elszenderültek.
1Kor 15:7 Azután megjelent Jakabnak, majd valamennyi apostolnak.
1Kor 15:8 Mindnyájuk után pedig mint koraszülöttnek, megjelent nekem is.
1Kor 15:9 Mert én a legkisebb vagyok az apostolok között, arra sem vagyok méltó, hogy apostolnak nevezzenek, mert üldöztem Isten egyházát.
1Kor 15:10 De Isten kegyelméből vagyok az, ami vagyok, és nekem juttatott kegyelme nem volt hiábavaló. Sőt, valamennyiüknél többet munkálkodtam, bár nem én, hanem Isten kegyelme velem együtt.
1Kor 15:11 Tehát akár én, akár ők, így hirdetjük, és ti így lettetek hívőkké.
1Kor 15:12 Ha tehát Krisztusról az hirdetjük, hogy a halottak közül feltámadt, hogyan mondják egyesek közületek, hogy nincs halottak feltámadása?
1Kor 15:13 Mert ha nincs halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadt fel!
1Kor 15:14 Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, és hiábavaló a ti hitetek is.
1Kor 15:15 Sőt, Isten hamis tanúinak is bizonyulunk, mert tanúságot tettünk Isten ellen, hogy feltámasztotta Krisztust, pedig nem is támasztotta fel, ha a halottak valóban nem támadnak fel.
1Kor 15:16 Mert ha a halottak nem támadnak fel, Krisztus sem támadt fel.
1Kor 15:17 Ha pedig Krisztus nem támadt fel, hiábavaló a ti hitetek, és még mindig bűneitekben vagytok.
1Kor 15:18 Sőt, akkor azok is, akik Krisztusban elszenderültek, elvesztek.
1Kor 15:19 Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, nyomorultabbak vagyunk minden más embernél.
1Kor 15:20 Krisztus azonban feltámadt a halottak közül, mint az elszenderültek zsengéje.
1Kor 15:21 Mert amint egy ember által lett a halál, úgy egy ember által lett a halottak feltámadása is.
1Kor 15:22 Amint ugyanis Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy Krisztusban mindnyájan életre fognak kelni.
1Kor 15:23 Mindenki a maga rendje szerint: elsőként Krisztus; azután azok, akik Krisztuséi, az ő eljövetelekor.
1Kor 15:24 Azután jön a vég, amikor majd átadja az uralmat az Atyaistennek, miután megsemmisített minden fejedelemséget, minden hatalmasságot és erőt.
1Kor 15:25 Mert addig kell neki uralkodnia, amíg ellenségeit mind a lába alá nem veti.
1Kor 15:26 Mint utolsó ellenséget, a halált semmisíti meg,
1Kor 15:27 mert mindent lába alá vetett. Amikor azonban ezt mondja: »Minden alá van vetve«, kétségtelenül kivétel az, aki mindent alávetett neki.
1Kor 15:28 Mikor pedig minden alá lesz vetve neki, akkor a Fiú maga is aláveti magát annak, aki mindent alávetett neki, hogy Isten legyen minden mindenben.
1Kor 15:29 Hisz különben mit csinálnak azok, akik megkeresztelkednek a halottakért? Ha a halottak egyáltalán nem támadnak fel, miért keresztelkednének meg értük?
1Kor 15:30 Miért tesszük ki mi is magunkat veszélynek minden órában?
1Kor 15:31 Nap mint nap meghalok, olyan igaz ez, testvérek, mint a veletek való dicsekvésem Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.

1Kor 15:32 Ha - emberileg szólva - vadállatokkal küzdöttem Efezusban, mit használ nekem? Ha a halottak nem támadnak fel, akkor csak »együnk és igyunk, mert holnap meghalunk«.
1Kor 15:33 Ne engedjétek magatokat félrevezetni: »A gonosz társaság megrontja a jó erkölcsöt.«
1Kor 15:34 Józanodjatok ki teljesen, és ne vétkezzetek! Némelyek ugyanis nem ismerik Istent. Azért mondom ezt, hogy szégyelljétek magatokat!
1Kor 15:35 Azt mondhatná azonban valaki: »Hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testtel jönnek majd elő?«
1Kor 15:36 Balga! Amit vetsz, nem kel életre, ha előbb meg nem hal.
1Kor 15:37 És amikor vetsz, nem a leendő növényt veted el, hanem a puszta magot, például a búzáét vagy másét.
1Kor 15:38 Isten pedig alakot ad annak, amint akarja, mégpedig minden egyes magnak saját alakot.
1Kor 15:39 Nem minden test ugyanaz a test, hanem más az embereké, és más az állatoké, más a madaraké, és más a halaké.
1Kor 15:40 És vannak égi testek és földi testek, de más az égiek fényessége, és más a földieké.
1Kor 15:41 Más a fényessége a napnak, más a fényessége a holdnak, és más a fényessége a csillagoknak. Mindegyik csillag különbözik fényességben a másik csillagtól.
1Kor 15:42 Így van a halottak feltámadása is: romlandó testet vetnek el, és romolhatatlan test támad fel;
1Kor 15:43 szégyenben vetik el, és dicsőségben támad fel; gyöngeségben vetik el, s erőben támad fel;
1Kor 15:44 érzéki testet vetnek el, és lelki test támad fel. Ha van érzéki test, van lelki test is.
1Kor 15:45 Ezt mondja az Írás is: »Ádám, az első ember élő lénnyé lett«, az utolsó Ádám pedig éltető Lélekké.
1Kor 15:46 De nem a lelki az első, hanem az érzéki, csak azután a lelki.
1Kor 15:47 Az első ember a földből való, földi, a második ember a mennyből való.
1Kor 15:48 Amilyen a földi, olyanok a földiek is, és amilyen a mennyei, olyanok a mennyeiek is.
1Kor 15:49 És amint hordtuk a földi ember képét, úgy hordani fogjuk a mennyeinek képét is.
1Kor 15:50 Mondom pedig, testvérek, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem fogja örökölni a romolhatatlanságot.
1Kor 15:51 Íme, titkot mondok nektek: Nem fogunk ugyan mindnyájan meghalni, de mindnyájan el fogunk változni:
1Kor 15:52 hirtelen, egy szempillantás alatt, a végső harsonaszóra, mert megszólal a harsona, és a halottak feltámadnak romolhatatlan állapotban, mi pedig elváltozunk.
1Kor 15:53 Mert ennek a romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie, és ennek a halandó testnek halhatatlanságba kell öltöznie.
1Kor 15:54 Amikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és ez a halandó halhatatlanságba, akkor beteljesedik az ige, amely írva van: »Elnyelte a halált a diadal.
1Kor 15:55 Halál, hol a te győzelmed? Halál, hol a te fullánkod?«
1Kor 15:56 A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény.
1Kor 15:57 De hála Istennek, aki megadta nekünk a győzelmet a mi Urunk Jézus Krisztus által.
1Kor 15:58 Tehát, szeretett testvéreim, legyetek állhatatosak, rendíthetetlenek, tegyetek mindig többet az Úrért, hiszen tudjátok, hogy munkátok nem hiábavaló az Úrban.
1Kor 16:1 Ami pedig a szentek javára való gyűjtést illeti, ti is úgy tegyetek, amint azt Galácia egyházainak elrendeltem.
1Kor 16:2 A hét első napján mindegyiktek tegyen félre és gyűjtsön annyit, amennyi neki tetszik, hogy ne akkor történjék a gyűjtés, amikor megérkezem.
1Kor 16:3 Amikor aztán ott leszek, azokat, akiket ajánlani fogtok, majd elküldöm levéllel, hogy szeretetadományotokat elvigyék Jeruzsálembe.
1Kor 16:4 Ha pedig érdemes lesz, hogy én is elmenjek, velem fognak jönni.
1Kor 16:5 Hozzátok pedig akkor megyek, ha már bejártam Makedóniát, mert Makedónián keresztül utazom.
1Kor 16:6 Talán ott is maradok nálatok, vagy a telet is ott töltöm, hogy ti adjatok nekem kíséretet, bármerre is megyek majd.
1Kor 16:7 Mert nem akarlak titeket most csak úgy átmenőben látni, remélem ugyanis, hogy egy ideig nálatok maradok, ha az Úr megengedi.
1Kor 16:8 Efezusban pedig pünkösdig maradok.
1Kor 16:9 Nagy és tágas kapu nyílt meg ugyanis előttem, de sok az ellenség is.
1Kor 16:10 Amikor odaérkezik Timóteus, legyetek azon, hogy félelem nélkül legyen nálatok, mert az Úr dolgában munkálkodik, amint én is.
1Kor 16:11 Tehát senki se vesse meg őt, hanem kísérjétek el őt békével, hogy hozzám jöjjön, mert várom őt a testvérekkel együtt.
1Kor 16:12 Ami pedig Apolló testvért illeti, nagyon kértem őt, hogy menjen el hozzátok a testvérekkel együtt, de semmiképp sem akart most elmenni; el fog azonban menni, mihelyt ideje lesz.
1Kor 16:13 Vigyázzatok, legyetek állhatatosak a hitben, cselekedjetek férfiasan és legyetek erősek.
1Kor 16:14 Minden, amit tesztek, szeretetben történjék.
1Kor 16:15 Kérlek titeket, testvérek: ismeritek Sztefanász házanépét, hogy ők Achájának zsengéi, és hogy magukat a szentek szolgálatára szentelték;
1Kor 16:16 ti is engedelmeskedjetek az ilyeneknek, és mindenkinek, aki velük együtt munkálkodik és fárad.
1Kor 16:17 Örülök Sztefanász, Fortunátusz és Achaikusz ittlétének, mert távollétetekben ők pótoltak titeket,
1Kor 16:18 hiszen felüdítették mind az én lelkemet, mind a tieteket. Tartsátok tehát az ilyeneket tiszteletben.
1Kor 16:19 Köszöntenek titeket Ázsia egyházai. Sokszor köszöntenek benneteket az Úrban Akvila és Priszcilla a házukban lévő közösséggel együtt.
1Kor 16:20 Köszöntenek titeket a testvérek mindnyájan. Köszöntsétek egymást szent csókkal.
1Kor 16:21 Én, Pál, sajátkezűleg írom a köszöntést.
1Kor 16:22 Aki nem szereti az Urat, legyen kivetett! Marana tha!
1Kor 16:23 Az Úr Jézus kegyelme legyen veletek!

1Kor 16:24 Szeretetem mindnyájatokkal Krisztus Jézusban.
2Kor 1:1 Pál, Isten akaratából Krisztus Jézus apostola, és Timóteus testvér, Isten korintusi egyházának, valamint az összes szenteknek, akik egész Achájában vannak.
2Kor 1:2 Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól!
2Kor 1:3 Áldott legyen Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene,
2Kor 1:4 aki megvigasztal minket minden szorongattatásunkban, hogy mi is megvigasztalhassuk azokat, akik bármiféle szorongattatásban vannak, azzal a vigasztalással, amellyel Isten minket is megvigasztal.
2Kor 1:5 Mert amint bőven van részünk Krisztus szenvedéseiben, úgy bőven van részünk Krisztus által a vigasztalásban is.
2Kor 1:6 Ha szorongatást szenvedünk, az a ti vigasztalásotokért és üdvösségetekért van, ha pedig vigasztalásban van részünk, az is a ti megvigasztalásotokért van, amely erőt ad ugyanazoknak a szenvedéseknek az elviselésére, amelyeket mi is elszenvedünk.
2Kor 1:7 Szilárd a reménységünk titeket illetően, mert tudjuk, hogy amint társaink vagytok a szenvedésekben, úgy társaink lesztek a vigasztalásban is.
2Kor 1:8 Mert nem akarjuk, hogy ne tudjatok, testvérek, a mi szorongattatásunkról, amelyben Ázsiában volt részünk. Módfelett, erőnkön felül próbára tettek minket, úgyhogy még az életünk felől is kétségeink voltak.
2Kor 1:9 Sőt magunkban már a halálos ítéletet is elfogadtuk, hogy ne magunkban bízzunk, hanem Istenben, aki feltámasztja a halottakat.
2Kor 1:10 Ő megszabadított minket ekkora halálos veszedelemből, és meg is fog szabadítani. Őbenne bízunk, hogy ezután is megszabadít,
2Kor 1:11 ha ti is segítségünkre lesztek értünk mondott imáitokkal, hogy a kegyelmi adományokért, amelyeket sokan eszközöltek ki számunkra, sokan adjanak hálát értünk.
2Kor 1:12 Mert ez a mi dicsekvésünk: lelkiismeretünknek az a bizonysága, hogy egyszerű módon és istenfélő őszinteséggel, nem emberi bölcsesség szerint, hanem Isten kegyelmével jártunk a világon, kiváltképpen nálatok.
2Kor 1:13 Hiszen nem írunk nektek mást, mint amit olvastok és meg is értetek - remélem, hogy teljesen meg fogjátok érteni,
2Kor 1:14 mint ahogy részben már meg is értettetek minket -, hogy mi a ti dicsekvésetek vagyunk, ugyanúgy, ahogy ti is a miénk, a mi Urunk Jézus napján.
2Kor 1:15 Ezzel a bizalommal akartam hozzátok menni a múltkor, hogy másodízben legyen részetek a kegyelemben,
2Kor 1:16 és aztán tőletek átmenni Makedóniába, és Makedóniából ismét visszatérni hozzátok, hogy ti kísérjetek el Júdeába.
2Kor 1:17 Amikor tehát ezt akartam, vajon könnyelmű voltam? Vagy amit tervezek, azt emberi módon tervezem, úgyhogy nálam az »igen, igen« egyben »nem, nem« is?
2Kor 1:18 Isten hűségére mondom, hogy hozzátok intézett beszédünkben nincs: »igen« is meg »nem« is.
2Kor 1:19 Mert Isten Fia, Jézus Krisztus, akit köztetek hirdettünk, én, Szilvánusz és Timóteus, nem volt »igen« is meg »nem« is, hanem az »igen« valósult meg benne.
2Kor 1:20 Mert ahány ígérete csak van Istennek, mind »igen» lett őbenne. Ezért az »ámen« is általa hangzik fel tőlünk Isten dicsőségére.
2Kor 1:21 Aki pedig megerősít minket veletek együtt Krisztusban, és aki felkent minket, az Isten,
2Kor 1:22 és ő az, aki pecsétjével megjelölt minket, s foglalóként a Lelket adta szívünkbe.
2Kor 1:23 Istent hívom tanúnak magam mellett, hogy irántatok való kíméletből nem mentem el eddig Korintusba.
2Kor 1:24 Mert nem uralkodni akarunk hiteteken, hanem örömötök segítői vagyunk, hiszen a hitben erősen álltok.
2Kor 2:1 Azt tettem fel magamban, hogy nem megyek ismét szomorúsággal hozzátok.
2Kor 2:2 Mert ha én megszomorítlak titeket, ugyan ki az, aki megörvendeztet engem, ha az nem, akit én megszomorítok?
2Kor 2:3 És arról a dologról is azért írtam nektek, hogy amikor majd odamegyek, ne érjen engem szomorúság azok miatt, akiknek örülnöm kellene, mert meggyőződésem mindnyájatokról, hogy az én örömöm mindnyájatok öröme.
2Kor 2:4 Hiszen szívemnek nagy szorongattatásából és aggodalmából írtam nektek sok könnyhullatás közepette, nem azért, hogy szomorúságot okozzak nektek, hanem hogy megismerjétek, milyen szeretettel vagyok elsősorban irántatok.
2Kor 2:5 Ha nekem valaki szomorúságot okozott, nem engem szomorított meg, hanem részben, hogy ne túlozzak, mindnyájatokat.
2Kor 2:6 Elég az ilyennek az a büntetés, amely a többség részéről érte.
2Kor 2:7 Most pedig, éppen ellenkezőleg, inkább bocsássatok meg neki, és vigasztaljátok meg, hogy a nagyon mély bánat valamiképpen el ne emésszé őt.
2Kor 2:8 Éppen ezért kérlek titeket, tanúsítsatok iránta szeretetet.
2Kor 2:9 Hiszen azért is írtam, hogy próbára tegyelek titeket, és megtudjam, vajon mindenben engedelmesek vagytok-e?
2Kor 2:10 Akinek pedig ti megbocsátotok valamit, annak én is megbocsátok; mert én is, amikor megbocsátottam, ha volt mit megbocsátanom, azt értetek tettem Krisztus színe előtt,
2Kor 2:11 hogy be ne hálózzon minket a sátán, mert nem ismeretlenek előttünk az ő szándékai.
2Kor 2:12 Amikor Troászba érkeztem Krisztus evangéliumának hirdetésére, bár a kapu nyitva volt előttem az Úrban,
2Kor 2:13 nem volt nyugalma lelkemnek, mert nem találtam ott Títusz testvéremet, azért búcsút vettem tőlük, és Makedóniába mentem.
2Kor 2:14 De hála legyen Istennek, aki mindig diadalra segít minket Krisztusban, és az ő ismeretének jó illatát minden helyen elterjeszti általunk!
2Kor 2:15 Mert Krisztus jó illata vagyunk az Istenért azok közt, akik üdvözülnek, és azok közt is, akik elvesznek.
2Kor 2:16 Ezeknek halált hozó halotti szag, azoknak pedig az élet éltető illata. De ki alkalmas erre?
2Kor 2:17 Mert mi nem vagyunk olyanok, mint igen sokan, akik meghamisítják Isten igéjét, hanem őszintén, mintegy Istenből beszélünk, Isten előtt, Krisztusban.

2Kor 3:1 S most kezdjük-e újra ajánlani magunkat? Talán nekünk is szükségünk van, mint egyeseknek, hozzátok szóló vagy tőletek való ajánló levelekre?
2Kor 3:2 A mi levelünk ti vagytok, beírva a szívünkbe, ismeri és olvassa azt minden ember.
2Kor 3:3 Mert nyilvánvaló veletek kapcsolatban, hogy Krisztus levele vagytok, amely a mi szolgálatunk által készült, nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével írva, nem kőtáblákra, hanem a szív húsból való tábláira.
2Kor 3:4 Isten iránt ilyen bizalmunk Krisztus által van.
2Kor 3:5 Nem mintha magunktól, mintegy saját erőnkből képesek lennénk bármit is kigondolni, ellenkezőleg: a mi képességünk Istentől van.
2Kor 3:6 Ő tett minket alkalmassá arra, hogy az Újszövetség szolgái legyünk, nem a betűé, hanem a Léleké: mert a betű öl, a Lélek pedig éltet.
2Kor 3:7 Ha már a halálnak a betűkkel, kövekre írt szolgálata dicsőséges volt, úgyhogy Izrael fiai nem nézhettek Mózes arcára arcának mulandó dicsősége miatt,
2Kor 3:8 hogyne lenne még dicsőségesebb a Lélek szolgálata?
2Kor 3:9 Mert ha már a kárhoztatás szolgálata dicsőséges, sokkal dicsőségesebb a megigazulás szolgálata.
2Kor 3:10 Sőt, ami ott dicsőséges volt, ezen túláradó dicsőség miatt már nem is dicsőséges.
2Kor 3:11 Mert ha a mulandó dicsőséges, sokkal dicsőségesebb a maradandó.
2Kor 3:12 Mivel tehát ilyen reménységünk van, nagy nyíltsággal beszélünk,
2Kor 3:13 s nem úgy viselkedünk, mint Mózes, aki leplet helyezett arcára, hogy Izrael fiai ne lássák annak a végét, ami mulandó.
2Kor 3:14 De értelmük eltompult. Hisz mind a mai napig, amikor az Ószövetséget olvassák, ott van ugyanaz a lepel, nincs levéve, mert az csak Krisztusban tűnik el.
2Kor 3:15 Sőt, mind a mai napig, mikor Mózest olvassák, lepel takarja szívüket.
2Kor 3:16 De amikor az Úrhoz fordul, elvétetik a lepel.
2Kor 3:17 Mert az Úr Lélek, s ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.
2Kor 3:18 Mi pedig mindnyájan, miközben fedetlen arccal szemléljük az Úr dicsőségét, ugyanarra a képmásra változunk át dicsőségről dicsőségre az Úr Lelke által.
2Kor 4:1 Mivel tehát ilyen szolgálatunk van, miután irgalmasságot nyertünk, nem csüggedünk el,
2Kor 4:2 hanem lemondunk a gyalázatos alattomosságról, nem járunk álnokságban, és nem hamisítjuk meg Isten igéjét, hanem az igazság hirdetésével ajánljuk magunkat minden ember lelkiismeretének Isten előtt.
2Kor 4:3 Ha a mi evangéliumunk mégis el van takarva, azok előtt van eltakarva, akik elvesznek,
2Kor 4:4 akikben ennek a világnak az istene elvakította a hitetlen értelmet, hogy az Isten képmásának, Krisztusnak dicsőségéről szóló evangélium fénye ne ragyogjon fel számukra.
2Kor 4:5 Mi ugyanis nem önmagunkat hirdetjük, hanem Jézus Krisztust, az Urat; önmagunkat pedig mint a ti szolgátokat Jézusért.
2Kor 4:6 Mert Isten, aki azt mondta: »A sötétségből világosság ragyogjon fel«, maga támasztott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon Isten dicsőségének ismerete Jézus Krisztus arcán.
2Kor 4:7 Ez a kincsünk pedig cserépedényben van, hogy a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk és ne önmagunknak.
2Kor 4:8 Mindenfelől szorongatnak minket, de agyon nem nyomnak; bizonytalanságban vagyunk, de nem esünk kétségbe;
2Kor 4:9 üldözést szenvedünk, de elhagyatottak nem vagyunk; földre terítenek, de el nem veszünk;
2Kor 4:10 állandóan hordozzuk testünkben Jézus halálát, hogy Jézus élete is nyilvánvaló legyen testünkben.
2Kor 4:11 Mert minket, élőket, szüntelenül halálra adnak Jézusért, hogy Jézus élete is nyilvánvaló legyen halandó testünkön.
2Kor 4:12 Bennünk tehát a halál munkálkodik, bennetek pedig az élet.
2Kor 4:13 Mivel azonban a hitnek ugyanaz a lelke van bennünk, mint amiről írva van: »Hittem, azért szóltam«, mi is hiszünk, és ezért beszélünk.
2Kor 4:14 Hiszen tudjuk, hogy aki az Úr Jézust feltámasztotta, minket is fel fog támasztani Jézussal, és veletek együtt elébe állít.
2Kor 4:15 Mert minden értetek van, hogy a kegyelem bőséges kiáradása miatt egyre többen adjanak hálát Isten dicsőségére.
2Kor 4:16 Éppen ezért nem csüggedünk el, sőt, még ha a mi külső emberünk romlásnak indul is, a belső emberünk mégis napról napra megújul.
2Kor 4:17 Ez a mi mostani, könnyű szenvedésünk ugyanis a dicsőségnek igen nagy, örök mértékét szerzi meg nekünk.
2Kor 4:18 Ha nem a látható dolgokra figyelünk, hanem a láthatatlanokra. Mert a látható: ideigvaló, a láthatatlan pedig örökkévaló.
2Kor 5:1 Tudjuk ugyanis, hogy ha ez a mi földi sátrunk leomlik, Istentől kapunk hajlékot, nem kézzel alkotott, örök házat az égben.
2Kor 5:2 Azért is sóhajtozunk ebben a testben, mert vágyakozunk felölteni rá égi hajlékunkat,
2Kor 5:3 hogy ha le is kell vetkőznünk, mezítelennek ne bizonyuljunk.
2Kor 5:4 Mert amíg ebben a sátorban vagyunk, roskadozva sóhajtozunk, mivel nem azt akarjuk, hogy levetkőztessenek, hanem hogy felöltöztessenek, s így azt, ami halandó, elnyelje az élet.
2Kor 5:5 Aki pedig felkészített erre bennünket, Isten az, aki foglalóként a Lelket adta nekünk.
2Kor 5:6 Ezért mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben élünk, távol járunk az Úrtól,
2Kor 5:7 mert hitben járunk, és nem szemlélésben.
2Kor 5:8 De bizakodunk, s jobban szeretnénk kiköltözni a testből, és elérkezni az Úrhoz.
2Kor 5:9 Ezért igyekszünk is neki tetszeni, akár nála vagyunk, akár távol élünk tőle.
2Kor 5:10 Mert mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt, hogy mindenki elvegye a bérét, aszerint, hogy jót vagy gonoszat cselekedett testében.

2Kor 5:11 Mivel tehát ismerjük az Úr félelmét, az embereket igyekszünk meggyőzni, Isten előtt azonban nyíltan állunk. Remélem pedig, hogy a ti lelkiismeretetek előtt is nyíltan állunk.
2Kor 5:12 Nem ajánljuk magunkat nektek újra, hanem alkalmat adunk nektek, hogy velünk dicsekedjetek azokkal szemben, akik a külső szerint dicsekszenek, és nem a szív szerint.
2Kor 5:13 Mert ha magunkon kívül vagyunk, az az Istenért történik; ha eszünknél vagyunk, az pedig értetek van.
2Kor 5:14 Krisztus szeretete ugyanis sürget minket. Mert azt gondoljuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor valamennyien meghaltak;
2Kor 5:15 és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, már ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.
2Kor 5:16 Mi tehát mostantól fogva senkit sem ismerünk emberi módon. És ha Krisztust emberi módon ismertük is, most már nem úgy ismerjük.
2Kor 5:17 Ezért aki Krisztusban van, új teremtmény; a régiek elmúltak, s íme, újak keletkeztek.
2Kor 5:18 Mindez pedig Istentől van, aki Krisztus által megbékéltetett minket önmagával, és nekünk adta a megbékélés szolgálatát.
2Kor 5:19 Mert Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, úgy, hogy nem számította be bűneinket, és ránk bízta a békéltetés igéjét.
2Kor 5:20 Mi tehát Krisztus követségében járunk, s maga Isten buzdít általunk. Krisztusért kérünk tehát benneteket, béküljetek meg Istennel!
2Kor 5:21 Ő azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazságossága legyünk őáltala.
2Kor 6:1 Mint munkatársak pedig intünk titeket, ne vegyétek hiába Isten kegyelmét.
2Kor 6:2 Mert ő mondja: »A nekem tetsző időben meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek téged«. Íme, most van a kellő idő, íme, most van az üdvösség napja!
2Kor 6:3 Senkinek sem okozunk semmiféle botrányt, hogy ne szidalmazzák szolgálatunkat,
2Kor 6:4 hanem mindenben Isten szolgáiként viselkedünk: sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban,
2Kor 6:5 verésben, börtönben, zendülés közepette, fáradságban, virrasztásban, böjtölésben,
2Kor 6:6 tisztaságban, tudásban, béketűrésben, kedvességben, a Szentlélekben, nem színlelt szeretetben,
2Kor 6:7 az igazság igéjében, Isten erejében; jobbról és balról az igazság fegyverzetében,
2Kor 6:8 dicsőségben és becstelenségben, gyalázatban és jó hírnévben; mint csábítók és mégis igazmondók;
2Kor 6:9 mint ismeretlenek és mégis ismertek; mint halálra váltak, és íme, mégis élünk; mint megvertek, de meg nem öltek;
2Kor 6:10 mint szomorkodók, és mégis mindig örvendezők; mint szűkölködők, és mégis sokakat gazdagítók; mint akiknek semmijük sincsen, és mindenük megvan.
2Kor 6:11 A szánk megnyílt felétek, korintusiak, s a szívünk kitárult.
2Kor 6:12 Nem bennünk van szűk hely számotokra, hanem a ti szívetekben szűk a hely.
2Kor 6:13 Hogy pedig ezt viszonozzátok, mint gyermekeimnek mondom, tárjátok ki ti is szíveteket!
2Kor 6:14 Ne húzzatok egy igát a hitetlenekkel! Mert mi köze az igazvoltnak a gonoszsághoz? Vagy milyen közösség van a világosság és a sötétség között?
2Kor 6:15 Hogyan egyezne ki Krisztus Béliállal? Vagy mi köze a hívőnek a hitetlenhez?
2Kor 6:16 Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Hisz ti az élő Isten temploma vagytok, amint Isten mondja: »Köztük fogok lakni és közöttük járni, az ő Istenük leszek, és ők az én népem lesznek.
2Kor 6:17 Menjetek ki tehát közülük, váljatok külön - mondja az Úr -, s ne érintsetek tisztátalant! Akkor magamhoz fogadlak majd titeket,
2Kor 6:18 és én atyátok leszek, ti pedig az én fiaim és leányaim lesztek, mondja a mindenható Úr«.
2Kor 7:1 Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szeretteim, tisztítsuk meg magunkat a test és a lélek minden szennyétől, és tegyük teljessé megszentelődésünket Isten félelmében.
2Kor 7:2 Fogadjatok be minket szívetekbe! Senkit nem bántottunk meg, senkit nem döntöttünk romlásba, senkit nem csaltunk meg.
2Kor 7:3 Nem kárhoztatásotokra mondom ezt; hiszen az előbb mondtam, hogy életre-halálra a szívünkben vagytok.
2Kor 7:4 Nagy a bizalmam bennetek, nagyon dicsekszem veletek; telve vagyok vigasztalással, nagyon bőséges az én örömöm minden szorongatásunk mellett.
2Kor 7:5 Mert amikor Makedóniába érkeztünk, semmi nyugalma sem volt testünknek, hanem mindenféle szorongatást szenvedtünk: kívül harcok, belül félelem.
2Kor 7:6 De Isten, aki megvigasztalja a megalázottakat, megvigasztalt minket Títusz megérkezésével;
2Kor 7:7 sőt nemcsak az ő megérkezésével, hanem azzal a vigasztalással is, amellyel megvigasztalódott köztetek, mert elbeszélte nekünk vágyódásotokat, sírásotokat, buzgólkodásotokat érettem, úgyhogy még jobban megörültem.
2Kor 7:8 Mert ha meg is szomorítottalak titeket levelemmel, nem bánom; de ha meg is bántam volna - mivel látom, hogy az a levél, bár ideig-óráig, megszomorított titeket -,
2Kor 7:9 most örülök, nem azért, mert megszomorodtatok, hanem azért, mert megtérésre szolgált a szomorúságotok. Isten szerint szomorodtatok meg, úgyhogy semmiben se szenvedtetek kárt miattunk.
2Kor 7:10 Mert az Isten szerint való szomorúság állhatatos megtérést szerez az üdvösségre; a világ szomorúsága azonban halált szerez.
2Kor 7:11 S íme, éppen ez a ti Isten szerint való szomorúságotok milyen nagy buzgóságot ébresztett bennetek, sőt mentegetőzést, méltatlankodást, félelmet, vágyódást, buzgólkodást és a vétkes megbüntetését! Mindenben megmutattátok, hogy ti ártatlanok vagytok a dologban.
2Kor 7:12 Tehát, ha írtam is nektek, nem a sértő miatt tettem, és nem is a sértett miatt, hanem hogy nyilvánvalóvá tegyem nektek Isten színe előtt buzgóságtokat, amelyet irányunkban tanúsítotok.
2Kor 7:13 Ezért vigasztalódtunk meg. De vigasztalódásunkban még jobban megörültünk Títusz öröme miatt, hogy lelkét mindnyájan felüdítettétek,

2Kor 7:14 és ha valamivel dicsekedtem neki veletek kapcsolatban, nem vallottam szégyent, hanem ahogyan nektek mindent az igazság szerint mondtunk, úgy a mi Títusz előtt való dicsekvésünk is igaznak bizonyult.
2Kor 7:15 És ő még jobb szívvel van irántatok, amikor megemlékezik mindnyájatok engedelmességéről, ahogyan félelemmel és rettegéssel fogadtátok őt.
2Kor 7:16 Örülök, hogy mindenben bizalommal lehetek hozzátok.
2Kor 8:1 Tudtotokra adjuk, testvérek, Isten kegyelmét, amelyet Makedónia egyházai kaptak,
2Kor 8:2 hogy a nyomorúság sok megpróbáltatása között bőséges lett az örömük, és igen nagy szegénységükből megszületett jószívűségük túláradó gazdagsága.
2Kor 8:3 Mert tanúskodom róla, hogy erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak,
2Kor 8:4 és kérvén-kérve igyekeztek meggyőzni minket, hogy részük lehessen a jótékonyságban és a szentek javára végzett szolgálatban.
2Kor 8:5 És reményünket felülmúlva önmagukat adták oda először az Úrnak, aztán pedig nekünk, Isten akarata szerint.
2Kor 8:6 Ezért arra kértük Tituszt, hogy amint már megkezdte, fejezze is be nálatok ezt a jótékonyságot.
2Kor 8:7 Ezért, mint ahogy mindenben kitűntök: hitben, szóban, ismeretben, minden buzgóságban és a tőlünk kapott szeretetben, úgy tűnjetek ki ebben a jótékonyságban is.
2Kor 8:8 Nem parancsképpen mondom ezt, hanem hogy mások buzgósága által a ti szeretetetek őszinteségét is próbára tegyem.
2Kor 8:9 Hiszen ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét: ő értetek szegénnyé lett, bár gazdag volt, hogy az ő szegénysége által ti gazdagok legyetek.
2Kor 8:10 Tanácsot viszont adok ebben az ügyben, mert ez hasznotokra van nektek, akik tavaly óta elkezdtetek cselekedni, méghozzá saját akaratotokból.
2Kor 8:11 Most tehát a cselekvést is hajtsátok végre, hogy amilyen készséges az akarat, olyan legyen a végrehajtás is abból, amitek van.
2Kor 8:12 Mert ha az akarat készséges, aszerint kedves az, amije valakinek van, nem aszerint, amije nincs.
2Kor 8:13 Nem úgy, hogy másoknak könnyebbségük legyen, nektek pedig nyomorúságtok, hanem az egyenlőség szerint:
2Kor 8:14 most a ti bőségetek pótolja azoknak szűkölködését, hogy az ő bőségük is pótolja majd a ti szűkölködéseteket; hogy egyenlőség legyen, ahogy írva van:
2Kor 8:15 »Aki sokat gyűjtött, nem bővelkedett, és aki keveset, nem szűkölködött«.
2Kor 8:16 Hála legyen Istennek, aki ugyanezt a buzgóságot adta értetek Títusz szívébe,
2Kor 8:17 mert elfogadta a felkérést, sőt, mivel buzgósága nagy volt, önszántából ment el hozzátok.
2Kor 8:18 Vele küldtük azt a testvért is, aki az evangélium hirdetéséért minden egyházban elismerésnek örvend,
2Kor 8:19 sőt mi több, akit az egyházak kísérőnkké is rendeltek ebben a jótékonyságban, melyet az Úr dicsőségére és elszántságunk megmutatására szolgálunk.
2Kor 8:20 Így kívánjuk elkerülni azt, hogy valaki megrágalmazhasson minket ezen bőséges adomány miatt, amely gondunkra van bízva,
2Kor 8:21 mert gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is.
2Kor 8:22 Velük együtt elküldtük azt a testvérünket is, akinek buzgó voltát sok dologban gyakran kipróbáltuk, most pedig még sokkal buzgóbb, irántatok való nagy bizalommal.
2Kor 8:23 Ami Tituszt illeti: ő az én társam és segítőm közöttetek, a testvéreink pedig az egyházak küldöttei, Krisztus dicsősége.
2Kor 8:24 Mutassátok meg tehát irántuk szereteteteknek és rólatok való dicsekvésünknek bizonyságát az egyházak színe előtt.
2Kor 9:1 A szentek javára való szolgálatról fölösleges nektek írnom;
2Kor 9:2 hiszen ismerem készségeteket, amelyért dicsekszem is veletek a makedónok előtt, hogy Achája készen áll a múlt esztendő óta, és a ti buzgóságotok igen sokakat föllelkesített.
2Kor 9:3 Mindamellett elküldtem a testvéreket, nehogy a veletek való dicsekvésünk ebben az ügyben alaptalannak bizonyuljon, hanem, amint mondtam, készen legyetek.
2Kor 9:4 És ha a makedónok eljönnek velem, és titeket készületlenül találnak, szégyent ne valljunk mi - hogy ne is mondjam: ti - ebben a dologban.
2Kor 9:5 Azért szükségesnek tartottam megkérni a testvéreket, hogy menjenek előre hozzátok, és készítsék elő a megígért adományt, hogy az úgy legyen készen, mint bő áldás, nem mint szűk alamizsna.
2Kor 9:6 Azt mondom: Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat.
2Kor 9:7 Mindenki úgy adjon, ahogyan eltökélte szívében, ne kedvetlenséggel vagy kényszerűségből, mert Isten a jókedvű adakozót szereti.
2Kor 9:8 Isten pedig elég hatalmas, hogy minden kegyelmét bőven árassza rátok, hogy mindig, mindennel teljesen el legyetek látva, és bőven teljék minden jótéteményre,
2Kor 9:9 amint írva van: »Bőven adott a szegényeknek; igazságossága fennmarad örökkön-örökké«.
2Kor 9:10 Aki pedig magot ad a magvetőnek, és kenyeret nyújt eledelül, megsokasítja majd a ti vetéseteket is, és megszaporítja igazvoltotok gyümölcsét.
2Kor 9:11 Így mindenben gazdagok lesztek minden jószívűségre, amely általunk hálaadást eredményez Isten iránt.
2Kor 9:12 Mert ennek a szolgálatnak a teljesítése nemcsak azt adja meg, amire a szenteknek szükségük van, hanem sokakat hálaadásra is késztet Isten iránt.
2Kor 9:13 Ennek a szolgálatnak a próbája folytán ugyanis dicsőítik majd Istent azért az engedelmességért, amellyel Krisztus evangéliumát valljátok, és azért az őszinte közösségvállalásért, amelyet irántuk és mindenki iránt tanúsítotok.
2Kor 9:14 Imádkoznak is értetek és vágyódnak utánatok, mivel Isten kegyelme bőségesen áradt ki rátok.
2Kor 9:15 Hála legyen Istennek kimondhatatlan ajándékáért!
2Kor 10:1 Krisztus szelídségére és szerénységére kérlek titeket, én Pál, aki szemtől szemben ugyan alázatos vagyok köztetek, távollétemben azonban bátor vagyok veletek szemben:

2Kor 10:2 kérlek benneteket, hogy amikor majd nálatok leszek, ne kelljen bátornak lennem, olyan határozottsággal, amellyel, úgy gondolom, bátor lehetek egyesekkel szemben, akik úgy vélekednek rólunk, mintha mi az emberek módjára viselkednénk.
2Kor 10:3 Mert bár emberek vagyunk, nem emberek módjára harcolunk.
2Kor 10:4 Harci fegyvereink ugyanis nem embertől származnak, hanem Isten által erősek az erősségek lerombolására. Harcunkkal leromboljuk a terveket,
2Kor 10:5 és minden magasságot, amely Isten ismerete ellen ágaskodik, és fogságba ejtünk minden értelmet, Krisztus iránt való engedelmességre.
2Kor 10:6 Készek vagyunk megbüntetni minden engedetlenséget, mihelyt teljes lesz a ti engedelmességetek.
2Kor 10:7 Nézzetek szembe a valósággal! Ha valaki azzal biztatja magát, hogy Krisztusé, gondolja meg magában azt is, hogy amint ő Krisztusé, úgy mi is.
2Kor 10:8 Mert még ha kissé többet is találnék dicsekedni hatalmunkkal, amelyet az Úr a ti építésetekre, s nem romlásotokra adott, nem vallanék szégyent.
2Kor 10:9 De nem akarom azt a látszatot kelteni, hogy csak rémisztgetlek titeket a levelekkel.
2Kor 10:10 Mert »a levelek ugyan - mondják - súlyosak és erősek, a testi megjelenése azonban erőtlen, és a beszéde gyarló.«
2Kor 10:11 Gondoljon az ilyen arra, hogy amilyenek távollétünkben vagyunk leveleinkben, szóval, olyanok leszünk ottlétünkkor is, tettel.
2Kor 10:12 Mert mi nem merjük magunkat azokhoz számítani vagy hasonlítani, akik önmagukat ajánlják; de oktalanul viselkednek, hiszen önmagukhoz mérik és önmagukhoz hasonlítják magukat.
2Kor 10:13 Mi azonban nem dicsekszünk mértéktelenül, hanem annak a munkának a mértéke szerint, melyet Isten jelölt ki számunkra, hogy hozzátok is eljussunk.
2Kor 10:14 Mert mi nem terjeszkedünk ki rátok, mintha nem jutottunk volna el hozzátok, hiszen hozzátok is eljutottunk Krisztus evangéliumával.
2Kor 10:15 Nem dicsekszünk mértéktelenül mások munkájával, de megvan a reményünk, hogy ha hitetek növekedni fog, bőséges megbecsülésben lesz részünk köztetek saját munkakörünkben.
2Kor 10:16 Akkor a rajtatok túl levő területeken is hirdetni fogjuk az evangéliumot, anélkül, hogy a mások által már elvégzett munkával dicsekednénk.
2Kor 10:17 Aki pedig dicsekszik, az Úrban dicsekedjék;
2Kor 10:18 mert nem az érdemel hitelt, aki önmagát ajánlja, hanem akit az Úr ajánl.
2Kor 11:1 Bárcsak eltűrnétek tőlem egy kis ostobaságot! Kérlek, viseljetek el!
2Kor 11:2 Mert Isten féltékenységével vagyok féltékeny rátok. Eljegyeztelek ugyanis titeket egy férfival, hogy mint tiszta szüzet vezesselek Krisztushoz.
2Kor 11:3 De félek, hogy amint a kígyó félrevezette Évát álnokságával, úgy a ti értelmetek is elfordul a Krisztus iránti őszinte és tiszta odaadástól.
2Kor 11:4 Mert ha valaki jön, és más Krisztust hirdet, mint akit mi hirdettünk, vagy más Lelket fogadtok be, mint amit kaptatok, vagy más evangéliumot, mint amit elfogadtatok, azt igen jól eltűritek.
2Kor 11:5 Pedig azt hiszem, semmivel sem tettem kevesebbet a fő-fő apostoloknál,
2Kor 11:6 mert ha járatlan vagyok is a beszédben, az ismeretben nem, hiszen azt mindenben és minden tekintetben megmutattam nektek.
2Kor 11:7 Vagy talán bűnt követtem el akkor, amikor önmagamat megaláztam, hogy titeket fölmagasztaljalak, mikor Isten evangéliumát ingyen hirdettem nektek?
2Kor 11:8 Más egyházakat fosztottam ki, támogatást fogadtam el tőlük, hogy titeket szolgálhassalak.
2Kor 11:9 Amikor nálatok voltam és szükséget szenvedtem, senkinek sem voltam a terhére, mert amiben hiányt szenvedtem, azt pótolták a Makedóniából jött testvérek, és mindenben vigyáztam, hogy terhetekre ne legyek, és vigyázni is fogok.
2Kor 11:10 Krisztus bennem levő igazságára mondom, hogy ezen a dicsőségemen ezután sem engedek csorbát ejteni Achája vidékein.
2Kor 11:11 Miért? Azért, mert nem szeretlek titeket? Isten a tudója!
2Kor 11:12 De amit teszek, tenni is fogom, hogy elvegyem az alkalmat azoktól, akik alkalmat keresnek, hogy olyanokkal dicsekedjenek, mint mi.
2Kor 11:13 Mert az ilyenek álapostolok, álnok munkások, akik Krisztus apostolainak tettetik magukat.
2Kor 11:14 S ez nem is csoda, hiszen maga a sátán is a világosság angyalának tetteti magát.
2Kor 11:15 Nem nagy dolog tehát, ha az ő szolgái is az igazságosság szolgáinak tettetik magukat. Végük megfelel majd a cselekedeteiknek.
2Kor 11:16 Újra mondom tehát, ne tartson senki ostobának. Vagy fogadjatok el engem akár ostobának, hadd dicsekedjem én is egy kissé.
2Kor 11:17 Amit mondok, nem az Úr szerint mondom, hanem mintegy ostobaságból, mert van alapja dicsekvésemnek.
2Kor 11:18 Mivel sokan dicsekszenek emberi előnyeikkel, most én is dicsekedni fogok.
2Kor 11:19 Ti ugyanis örömest eltűritek az ostobákat, hiszen bölcsek vagytok.
2Kor 11:20 Mert elviselitek, ha valaki szolgaságra vet benneteket, ha valaki elnyel, ha valaki hatalmába kerít, ha valaki felfuvalkodik, ha valaki arcul ver.
2Kor 11:21 Szégyenkezve mondom, hisz mintha mi gyöngék lettünk volna ebben a tekintetben. De azzal, amivel valaki dicsekedni mer - ostobaságból mondom -, én is merek.
2Kor 11:22 Zsidók ők? Én is! Izraeliták ők? Én is! Ábrahám ivadékai ők? Én is!
2Kor 11:23 Krisztus szolgái ők? Mint oktalan mondom, én még inkább: számtalan fáradság, igen sokszor fogság, módfelett való verések, gyakori halálveszély közepette.
2Kor 11:24 A zsidóktól öt ízben kaptam egy híján negyven ütést.

2Kor 11:25 Háromszor szenvedtem megvesszőzést, egyszer megkövezést, háromszor hajótörést, egy nap és egy éjjel a mély tengeren hányódtam.
2Kor 11:26 Gyakran voltam úton, veszélyben folyóvizeken, veszélyben rablók között, veszélyben saját népem körében, veszélyben a nemzetek között, veszélyben városban, veszélyben pusztaságban, veszélyben tengeren, veszélyben hamis testvérek között,
2Kor 11:27 fáradságban és nyomorúságban, gyakori virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakori böjtölésben, hidegben és mezítelenségben.
2Kor 11:28 Ezek mellett ott van még mindennapi nyugtalanságom: valamennyi egyház gondja.
2Kor 11:29 Ki erőtlen, hogy én ne lennék erőtlen? Ki botránkozik meg, hogy én ne égnék?
2Kor 11:30 Ha dicsekedni kell, gyöngeségemmel dicsekszem.
2Kor 11:31 Isten, a mi Urunk Jézus Atyja, aki áldott mindörökké, tudja, hogy nem hazudom.
2Kor 11:32 Damaszkuszban Aretász király helytartója őriztette a damaszkusziak városát, hogy engem elfogjon,
2Kor 11:33 és az ablakon keresztül, kosárban bocsátottak le a falon, így menekültem meg a kezéből.
2Kor 12:1 Ha már dicsekednem kell - bár semmit sem használ - áttérek a látomásokra és az Úr kinyilatkoztatásaira.
2Kor 12:2 Ismerek egy embert Krisztusban, aki tizennégy évvel ezelőtt - testben-e, nem tudom, vagy testen kívül, nem tudom, Isten tudja - elragadtatott a harmadik égig.
2Kor 12:3 S tudom, hogy ugyanez az ember - testben-e, vagy testen kívül, nem tudom, Isten tudja -
2Kor 12:4 elragadtatott a paradicsomba, és titkos igéket hallott, amelyeket embernek nem szabad kimondania.
2Kor 12:5 Ezzel az emberrel dicsekszem, önmagammal viszont nem dicsekszem, csak gyöngeségeimmel.
2Kor 12:6 Pedig ha dicsekedni akarnék, akkor sem lennék ostoba, hiszen igazságot mondanék, de tartózkodom ettől, nehogy valaki többre becsüljön annál, amit bennem lát vagy amit tőlem hall
2Kor 12:7 a kinyilatkoztatások nagysága miatt. Ezért, hogy el ne bízzam magam, tövist kaptam testembe, a sátán angyalát, hogy arcul verjen.
2Kor 12:8 Háromszor kértem emiatt az Urat, hogy távozzék az tőlem;
2Kor 12:9 de ő azt mondta nekem: »Elég neked az én kegyelmem, mert az erő a gyöngeségben lesz teljessé.« Legszívesebben tehát gyöngeségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem.
2Kor 12:10 Ezért telik kedvem a Krisztusért való erőtlenségben, bántalmazásban, szükségben, üldöztetésben és szorongattatásban, mert amikor gyönge vagyok, akkor vagyok erős.
2Kor 12:11 Ostobává lettem, ti kényszerítettetek rá. Mert nektek kellett volna engem ajánlanotok, semmivel sem voltam ugyanis kisebb azoknál, akik fölötte nagy apostolok - bár semmi sem vagyok;
2Kor 12:12 de az én apostoli mivoltom jelei a végtelen türelemben, jelekben, csodákban és hatalmi tettekben nyilvánultak meg közöttetek.
2Kor 12:13 Mert miben kaptatok kevesebbet a többi egyházaknál, hacsak nem abban, hogy én magam nem voltam a terhetekre? Bocsássátok meg nekem ezt az igazságtalanságot!
2Kor 12:14 Íme, most harmadszor készülök hozzátok menni, de nem leszek a terhetekre. Mert nem azt keresem, ami a tietek, hanem titeket, hiszen nem a gyermekek tartoznak kincseket gyűjteni a szülőknek, hanem a szülők a gyermekeknek.
2Kor 12:15 Én pedig igen szívesen áldozok, sőt magam is áldozattá leszek a ti lelketekért. Ha én ennyire szeretlek titeket, kevesebb szeretetre találnék nálatok?
2Kor 12:16 Ám legyen, én nem voltam terhetekre, mivel azonban ravasz vagyok, csellel fogtalak meg titeket.
2Kor 12:17 Behálóztalak-e titeket küldötteim bármelyike által?
2Kor 12:18 Megkértem Títuszt, és vele elküldtem azt a testvért. Behálózott-e titeket Títusz? Nem jártunk-e ugyanazon lélek szerint? S nem ugyanazon az úton?
2Kor 12:19 Régóta azt gondoljátok már, hogy mentegetőzünk előttetek? Isten előtt, Krisztusban beszélünk. Mindez pedig, szeretteim, a ti épülésetekre szolgál.
2Kor 12:20 Mert félek, hogy amikor majd odaérkezem, nem olyanoknak találllak titeket, amilyeneknek szeretnélek, és ti is olyannak találtok engem, amilyennek nem szeretnétek. Félek, hogy versengés, irigység, indulatosság, egyenetlenkedés, rágalom, fondorkodás, felfuvalkodottság, pártoskodás lesz köztetek,
2Kor 12:21 úgyhogy amikor odaérkezem, az én Istenem ismét megaláz engem nálatok, és meg kell majd siratnom sokakat azok közül, akik régebben vétkeztek, és nem tértek meg a tisztátalanságból, paráznaságból és szemérmetlenségből, amelyet elkövettek.
2Kor 13:1 Íme, ezúttal harmadszor megyek hozzátok: »Két vagy három tanú vallomása döntsön el minden ügyet«.
2Kor 13:2 Előre megmondtam, és most előre kijelentem, ahogy második ottlétemkor, most a távollétemben is azoknak, akik régebben vétkeztek, és a többieknek is, hogy ha ismét odamegyek, nem fogok kegyelmezni.
2Kor 13:3 Hiszen annak bizonyítékát keresitek, hogy belőlem Krisztus szól, aki veletek szemben nem erőtlen, hanem erős köztetek.
2Kor 13:4 Mert bár gyöngeségében megfeszítették, Isten erejéből él. Mi is gyöngék vagyunk benne, de élni fogunk vele együtt Isten erejéből értetek.
2Kor 13:5 Önmagatokat vizsgáljátok meg, vajon a hitben vagytok-e; önmagatokat tegyétek próbára. Vagy nem ismeritek fel önmagatokon, hogy Jézus Krisztus bennetek van? Ha nem, akkor nem álltátok ki a próbát.
2Kor 13:6 Azt azonban remélem felismeritek, hogy mi kiálltuk a próbát.
2Kor 13:7 Kérjük Istent, hogy semmi gonoszat ne tegyetek, nem azért, hogy mi próbát kiálltaknak látsszunk, hanem azért, hogy ti megtegyétek a jót, nekünk pedig ne kelljen kiállnunk a próbát.
2Kor 13:8 Mert semmit sem tehetünk az igazság ellen, hanem csak az igazságért.
2Kor 13:9 Sőt örülünk, amikor mi gyöngék vagyunk, ti pedig erősek vagytok; könyörgünk is a ti tökéletességetekért.
2Kor 13:10 Azért írom mindezt távollétemben, hogy ha jelen leszek, ne járjak el keményen azzal a hatalommal, melyet az Úr nekem építésre adott, és nem rombolásra.

2Kor 13:11 Egyébként, testvérek, örüljetek, legyetek tökéletesek, buzdítsátok egymást, legyetek egyetértők, éljetek békességben, s a szeretet és békesség Istene veletek lesz.
2Kor 13:12 Köszöntsétek egymást szent csókkal. Üdvözölnek titeket a szentek mindnyájan.
2Kor 13:13 Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal!
Gal 1:1 Pál, aki nem emberektől, nem ember által apostol, hanem Jézus Krisztus és az Atyaisten által, aki feltámasztotta őt a halottak közül,
Gal 1:2 és a velem levő testvérek mindnyájan, Galácia egyházainak.
Gal 1:3 Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.
Gal 1:4 Ő feláldozta önmagát bűneinkért, hogy kiragadjon minket a jelen gonosz világból, Istenünknek és Atyánknak akarata szerint.
Gal 1:5 Legyen neki dicsőség mindörökkön örökké! Ámen.
Gal 1:6 Csodálom, hogy attól, aki titeket Krisztus kegyelme által meghívott, ilyen hamar más evangéliumhoz pártoltok,
Gal 1:7 holott nincsen más, csak olyanok vannak, akik zavarba ejtenek titeket, és el akarják ferdíteni Krisztus evangéliumát.
Gal 1:8 De még ha mi, vagy akár az égből egy angyal hirdetne is nektek más evangéliumot, mint amit hirdettünk nektek, kivetett legyen!
Gal 1:9 Ahogy azelőtt is mondtuk, most megismétlem: Ha valaki más evangéliumot hirdet nektek, mint amit átvettetek, kivetett legyen!
Gal 1:10 Vajon emberek helyeslését akarom most elnyerni, vagy Istenét? Embereknek igyekszem-e tetszeni? Ha még az embereknek igyekeznék tetszeni, nem volnék Krisztus szolgája!
Gal 1:11 Tudtotokra adom ugyanis, testvérek, hogy az evangélium, melyet én hirdettem, nem emberi találmány;
Gal 1:12 mert én nem embertől kaptam vagy tanultam azt, hanem Jézus Krisztus kinyilatkoztatásából.
Gal 1:13 Hallottátok ugyanis, hogyan viselkedtem egykor a zsidóságban, hogy mód felett üldöztem Isten egyházát, és pusztítottam azt.
Gal 1:14 Felülmúltam a zsidóságban számos kortársamat nemzetemből, nagyobb buzgósággal követve őseim hagyományait.
Gal 1:15 Mikor azonban úgy tetszett Istennek, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott, és kegyelme által meghívott,
Gal 1:16 hogy kinyilatkoztassa bennem Fiát, hogy hirdessem őt a nemzetek között, egyáltalán nem kértem ki emberek tanácsát,
Gal 1:17 Jeruzsálembe sem mentem föl apostol-elődeimhez, hanem elmentem Arábiába, majd ismét visszatértem Damaszkuszba.
Gal 1:18 Három év múlva azután felmentem Jeruzsálembe, hogy meglátogassam Kéfást, és nála maradtam tizenöt napig.
Gal 1:19 Mást azonban az apostolok közül nem láttam, csak Jakabot, az Úr testvérét.
Gal 1:20 Amit itt írok, íme, Isten előtt mondom, hogy nem hazudom.
Gal 1:21 Azután Szíria és Kilikia vidékeire mentem.
Gal 1:22 Júdeának Krisztusban lévő egyházai számára személyesen nem is voltam ismert.
Gal 1:23 Csak azt hallották felőlem: »Az, aki minket egykor üldözött, most hirdeti a hitet, amelyet valaha pusztított«,
Gal 1:24 és dicsőítették miattam az Istent.
Gal 2:1 Tizennégy esztendő múlva azután ismét fölmentem Jeruzsálembe Barnabással, s magammal vittem Tituszt is.
Gal 2:2 Kinyilatkoztatástól indítva mentem föl, és megtárgyaltam velük az evangéliumot, amelyet a nemzetek közt hirdetek, azokkal külön is, akik tekintélyesek voltak, nehogy hiábavaló legyen, ahogy futok vagy ahogy futottam.
Gal 2:3 De még a velem levő Tituszt sem kényszerítették a körülmetélésre, bár görög volt.
Gal 2:4 A hamis testvérek ellenére sem tették, akik azért lopakodtak és furakodtak be, hogy kikémleljék a Krisztus Jézusban való szabadságunkat, s így minket szolgaságba taszítsanak.
Gal 2:5 Ezeknek egy pillanatig sem engedtük magunkat alávetni, hogy az evangélium igazsága megmaradjon nálatok.
Gal 2:6 Azok pedig, akik tekintélyesek voltak - hogy milyenek voltak valamikor, az nem tartozik rám; Isten nem nézi az ember személyét -, azok a tekintélyesek engem semmivel sem terheltek meg.
Gal 2:7 Sőt inkább, amikor látták, hogy rám van bízva a körülmetéletlenek evangéliuma, mint ahogy Péterre a körülmetélteké
Gal 2:8 - mert aki erőt adott Péternek a körülmetéltek apostolságára, nekem is erőt adott a nemzetek között -,
Gal 2:9 és amikor megismerték a nekem adott kegyelmet, Jakab, Kéfás és János, akiket oszlopoknak tekintettek, az egység jeléül jobbot nyújtottak nekem és Barnabásnak, hogy mi a nemzetek között apostolkodjunk, ők pedig a körülmetéltek között.
Gal 2:10 Csak legyen gondunk a szegényekre, amit én törekedtem is megtenni.
Gal 2:11 Amikor azonban Kéfás Antióchiába jött, nyíltan szembeszálltam vele, mert méltó volt a feddésre.
Gal 2:12 Mielőtt ugyanis Jakabtól odaérkeztek volna néhányan, mindig együtt étkezett a pogány származásúakal; de amikor azok odaérkeztek, visszavonult, és különvált tőlük, mert félt a körülmetéltektől.
Gal 2:13 Képmutatását követte a többi zsidó is, úgyhogy Barnabást is belevitték a képmutatásba.
Gal 2:14 De amikor láttam, hogy nem járnak egyenesen az evangélium igazsága szerint, mindnyájuk előtt azt mondtam Kéfásnak: »Ha te zsidó létedre a pogányok módjára élsz és nem zsidó módon, hogyan kényszerítheted a pogány származásúakat, hogy zsidó módon éljenek?«
Gal 2:15 Mi természet szerint zsidók vagyunk, és nem a pogányok közül való bűnösök.
Gal 2:16 Mivel pedig tudjuk, hogy az ember nem a törvény cselekedeteiből igazul meg, hanem a Jézus Krisztusba vetett hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk Krisztus hite, és nem a törvény cselekedetei által, mert a törvény cselekedeteiből egy ember sem igazul meg.
Gal 2:17 Hogyha mi, akik Krisztusban keresünk megigazulást, magunk is bűnösöknek bizonyulunk, vajon akkor Krisztus a bűn előmozdítója? Semmi esetre sem!

Gal 2:18 Mert ha ismét felépítem azt, amit leromboltam, önmagamat teszem törvényszegővé.
Gal 2:19 Én ugyanis a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek. Krisztussal együtt keresztre vagyok szegezve:
Gal 2:20 élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem. Amit pedig most a testben élek, azt az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.
Gal 2:21 Nem érvénytelenítem Isten kegyelmét: ha ugyanis a megigazulás a törvény által van, akkor Krisztus hiába halt meg.
Gal 3:1 Ó, esztelen galaták! Ki babonázott meg titeket, miután a szemetek elé tártuk a megfeszített Jézus Krisztust?
Gal 3:2 Csak azt mondjátok meg nekem: a törvény cselekedetei alapján kaptátok-e meg a Lelket, vagy az igehirdetés hívő hallgatása által?
Gal 3:3 Ennyire oktalanok vagytok? Amit a Lélekkel kezdtetek, most a testtel fejezitek be?
Gal 3:4 Hiába éltetek át oly sok mindent? Úgy látszik, valóban hiába!
Gal 3:5 Aki tehát a Lelket adja nektek és csodákat művel köztetek, a törvény cselekedetei, vagy az igehirdetés hívő hallgatása alapján teszi-e ezt?
Gal 3:6 Ahogy Ábrahám: »hitt Istennek, és ez megigazulására szolgált«.
Gal 3:7 Értsétek meg tehát, hogy akik hisznek, azok Ábrahám fiai.
Gal 3:8 Mivel pedig az Írás előre látta, hogy Isten a hit által ad megigazulást a pogányoknak, előre hirdette Ábrahámnak: »Tebenned nyer áldást minden nemzet«.
Gal 3:9 Így tehát akik hitből valók, azok nyernek áldást a hívő Ábrahámmal.
Gal 3:10 Mert mindazok, akik a törvény cselekedeteire támaszkodnak, átok alatt vannak. Írva van ugyanis: »Átkozott mindenki, aki hűségesen meg nem tartja mindazt, aminek teljesítése elő van írva a törvény könyvében«.
Gal 3:11 Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert »az igaz hitből él«.
Gal 3:12 A törvény pedig nem a hiten alapszik, hanem »aki teljesíti a törvényt, élni fog általa«.
Gal 3:13 Krisztus megváltott minket a törvény átkától, amikor átokká lett értünk, mert írva van: »Átkozott mindaz, aki a fán függ«.
Gal 3:14 Ez azért történt, hogy Ábrahám áldása Krisztus Jézusban a pogányokra is rászálljon, és hogy a megígért Lelket megkapjuk a hit által.
Gal 3:15 Testvérek, emberi módon szólok. Még az ember érvényes végrendeletét sem érvénytelenítheti senki, és nem egészítheti ki.
Gal 3:16 Nos, az ígéretek Ábrahámnak és utódjának szóltak. Nem azt mondja az Írás: »és utódainak«, mint soknak, hanem mint egynek: »és a te utódodnak«, aki a Krisztus.
Gal 3:17 Azt mondom tehát: az Isten által megerősített végrendeletet a négyszázharminc évvel később adott törvény nem teszi érvénytelenné, hogy megszüntesse az ígéretet.
Gal 3:18 Mert ha a törvényből származna az örökség, akkor már nem az ígéretből; Ábrahámnak pedig Isten ígéret által adta ajándékát.
Gal 3:19 Mi tehát a törvény? A bűnök miatt hozták, amíg el nem jön az utód, akinek az ígéret szól. Angyalok által hirdették ki, közvetítő útján.
Gal 3:20 Ez a közvetítő azonban nem egy valakinek a közvetítője, Isten pedig egy.
Gal 3:21 A törvény tehát az Isten ígéretei ellen van? Semmi esetre sem! Mert ha olyan törvényt adtak volna, amely éltetni képes, valóban a törvényből lenne a megigazulás.
Gal 3:22 De az Írás mindent a bűn alá foglalt, hogy az ígéretet Jézus Krisztus hite által nyerjék el a hívők.
Gal 3:23 Amíg a hit el nem érkezett, a törvény fogságában voltunk tartva a hit számára, amely majd kinyilatkoztatást nyer.
Gal 3:24 Ennélfogva a törvény Krisztushoz vezető nevelőnk volt, hogy a hit által igazuljunk meg.
Gal 3:25 Amikor azonban elérkezett a hit, már nem vagyunk a nevelő alatt.
Gal 3:26 Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a hit által Krisztus Jézusban.
Gal 3:27 Hiszen mindannyian, akik megkeresztelkedtetek Krisztusra, Krisztust öltöttétek magatokra:
Gal 3:28 nincs többé zsidó, sem görög, sem szolga, sem szabad, sem férfi, sem nő; mert mindnyájan egy vagytok Krisztus Jézusban.
Gal 3:29 Ha pedig ti Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám utódai, s az ígéret szerint való örökösök.
Gal 4:1 Mondom pedig: Amíg az örökös kiskorú, semmiben sem különbözik a szolgától, bár mindennek ura,
Gal 4:2 hanem gyámok és gondviselők alatt van az apjától előre meghatározott időig.
Gal 4:3 Így mi is, amíg kiskorúak voltunk, a világ elemeinek szolgasága alatt voltunk.
Gal 4:4 De amikor elérkezett az idők teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született, és a törvény alattvalója lett,
Gal 4:5 hogy azokat, akik a törvény alatt voltak, megváltsa, és elnyerjük a fogadott fiúságot.
Gal 4:6 Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldte Fiának Lelkét szívünkbe, aki azt kiáltja: »Abba, Atya!«
Gal 4:7 Tehát többé nem vagy már szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, akkor örökös is az Isten által.
Gal 4:8 Azelőtt ugyan, mivel Istent nem ismertétek, azoknak szolgáltatok, amik természet szerint nem istenek;
Gal 4:9 de most, amikor megismertétek Istent, sőt ismertek vagytok Isten előtt, hogyan fordultok ismét az erőtlen és szegényes elemekhez, hogy azoknak újból szolgáljatok?
Gal 4:10 Napokat tartotok meg és hónapokat, időket és esztendőket!
Gal 4:11 Féltelek titeket, hogy talán hiába fáradoztam köztetek.
Gal 4:12 Legyetek olyanok, mint én, mert én is olyan vagyok, mint ti; kérve-kérlek titeket, testvérek! Semmivel sem bántottatok meg.
Gal 4:13 Hiszen tudjátok, hogy a test erőtlenségében hirdettem nektek először az evangéliumot;
Gal 4:14 és azt, ami kísértésetekre szolgálhatott testemben, nem vetettétek meg, és meg sem utáltátok, hanem úgy fogadtatok engem, mint Isten angyalát, mint Krisztus Jézust.
Gal 4:15 Hova lett hát az akkori boldogságtok? Mert tanúsítom rólatok, hogy ha lehetett volna, a szemeteket is kivájtátok volna és nekem adtátok volna.

Gal 4:16 Hát ellenségetek lettem, mert igazat mondok nektek?
Gal 4:17 Nem jó szándékkal buzgólkodnak körülöttetek, hanem el akarnak tőlem szakítani titeket, hogy aztán értük buzgólkodjatok.
Gal 4:18 Jó dolog mindenkor buzgólkodnotok a jóban, nemcsak akkor, amikor jelen vagyok köztetek,
Gal 4:19 fiacskáim, akiket fájdalommal szülök újra, míg Krisztus kialakul bennetek!
Gal 4:20 Szeretnék most nálatok lenni, és más hangon beszélni, mert nem tudom, miként is kellene szólnom hozzátok.
Gal 4:21 Mondjátok meg nekem ti, akik a törvény alatt akartok lenni: nem halljátok a törvényt?
Gal 4:22 Mert írva van: Ábrahámnak két fia volt, egy a szolgálótól, és egy a szabad asszonytól.
Gal 4:23 De az, aki a szolgálótól volt, test szerint született, aki pedig a szabad asszonytól, ígéret folytán.
Gal 4:24 Ezeket példázatképpen mondták; mert ezek az asszonyok a két szövetséget jelentik: az egyik a Sínai hegyről valót, amely szolgaságra szül, ez Hágár.
Gal 4:25 Hágár voltaképpen az Arábiában levő Sínai hegyet jelenti, s megfelel a mostani Jeruzsálemnek; ugyanis fiaival együtt szolgaságban él.
Gal 4:26 A magasságbeli Jeruzsálem pedig szabad: ez a mi anyánk.
Gal 4:27 Mert írva van: »Örülj, te magtalan, aki nem szülsz; ujjongj és kiálts, aki nem vajúdsz, mert több a fia az elhagyottnak, mint annak, akinek férje van«.
Gal 4:28 Ti pedig, testvérek, mint ahogy Izsák, az ígéret fiai vagytok.
Gal 4:29 De amint akkor az, aki test szerint született, üldözte a lélek szerint valót, úgy van most is.
Gal 4:30 De mit mond az Írás? »Űzd el a szolgálót és fiát, mert a szolgáló fia nem fog örökölni a szabad asszony fiával«.
Gal 4:31 Tehát, testvérek, nem a szolgálónak vagyunk fiai, hanem a szabad asszonynak.
Gal 5:1 Erre a szabadságra tett szabaddá minket Krisztus. Legyetek tehát állhatatosak, és ne vegyétek magatokra ismét a szolgaság igáját.
Gal 5:2 Íme én, Pál, mondom nektek, hogy ha körülmetélkedtek, Krisztus semmit sem használ nektek.
Gal 5:3 Újra tanúságot teszek minden ember előtt, aki körülmetélkedik, hogy köteles az egész törvényt megtartani.
Gal 5:4 Elszakadtatok Krisztustól, akik a törvényben keresitek a megigazulást, kiestetek a kegyelemből.
Gal 5:5 Mert mi a Lélek által, hitből várjuk a megigazulás reményét.
Gal 5:6 Hiszen Krisztus Jézusban sem a körülmetélés nem ér semmit, sem a körülmetéletlenség, csak a szeretet által munkálkodó hit.
Gal 5:7 Jól futottatok; ki akadályozott meg benneteket, hogy engedelmeskedjetek az igazságnak?
Gal 5:8 Ez a hitegetés nem attól van, aki meghívott titeket.
Gal 5:9 Egy kevés kovász az egész tésztát megkeleszti.
Gal 5:10 Bízom bennetek az Úrban, hogy nem fogtok másképp vélekedni. Aki pedig megzavar titeket, viselni fogja az ítéletet, akárki legyen is az.
Gal 5:11 Én pedig, testvérek, ha még most is a körülmetélkedést hirdetem, miért szenvedek még mindig üldözést? Akkor megszűnt a kereszt botránya.
Gal 5:12 Bárcsak egészen megcsonkítanák magukat azok, akik titeket megzavarnak!
Gal 5:13 Mert ti szabadságra vagytok hivatva, testvérek, csak a szabadság ne legyen kibúvó a testnek, hanem szeretetben szolgáljatok egymásnak!
Gal 5:14 Mert az egész törvény egy mondatban teljesedik be, mégpedig ebben: »Szeresd felebarátodat, mint önmagadat«.
Gal 5:15 De ha egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást el ne emésszétek!
Gal 5:16 Azt mondom tehát: Lélek szerint járjatok, és ne teljesítsétek a test kívánságait!
Gal 5:17 Mert a test a Lélek ellen vágyakozik, a Lélek pedig a test ellen; ezek ugyanis egymással ellenkeznek, hogy ne azt tegyétek, amit szeretnétek.
Gal 5:18 Ha a Lélek vezet titeket, nem vagytok a törvény alatt.
Gal 5:19 A test cselekedetei nyilvánvalók: paráznaság, tisztátalanság, bujaság,
Gal 5:20 bálványimádás, mágia, ellenségeskedés, viszálykodás, versengés, harag, veszekedés, széthúzás, szakadás,
Gal 5:21 irigykedés, részegeskedés, tobzódás és hasonlók. Ezekről előre mondom nektek, mint előbb is mondtam, hogy akik ilyen dolgokat tesznek, nem nyerik el Isten országát.
Gal 5:22 A Lélek gyümölcse pedig a szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség,
Gal 5:23 szelídség, önmegtartóztatás. Ilyenek ellen nincsen törvény.
Gal 5:24 Akik pedig Krisztus Jézusé, megfeszítették testüket a vétkekkel és a kívánságokkal együtt.
Gal 5:25 Ha a Lélek által élünk, járjunk is a Lélek szerint!
Gal 5:26 Ne vágyódjunk a hiú dicsőség után, egymást ingerelve, egymásra irigykedve!
Gal 6:1 Testvérek, ha valakit valamilyen bűnben tetten is érnek, ti, akik lelkiek vagytok, oktassátok az ilyet a szelídség szellemében; de ügyelj magadra, nehogy te is kísértésbe ess.
Gal 6:2 Hordozzátok egymás terhét, s így teljesíteni fogjátok Krisztus törvényét.
Gal 6:3 Mert ha valaki valaminek tartja magát, holott semmi, félrevezeti önmagát.
Gal 6:4 Mindenki a saját tetteit vizsgálja meg, és akkor csak önmagára nézve lesz dicsekednivalója, és nem másra nézve.
Gal 6:5 Mert mindenki a maga terhét fogja hordozni.
Gal 6:6 Aki pedig az igében oktatást nyer, részesítse oktatóját minden jóban.
Gal 6:7 Ne vezessétek félre magatokat: Istent nem lehet kijátszani. Mert amit az ember vet, azt fogja aratni is;
Gal 6:8 hiszen aki testének vet, a testből arat majd romlást, aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből arat majd örök életet.
Gal 6:9 Ne fáradjunk bele a jótettekbe, mert ha el nem lankadunk, annak idején majd aratni is fogunk.
Gal 6:10 Tehát amíg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, főképpen pedig hittestvéreinkkel.
Gal 6:11 Nézzétek csak, milyen nagy betűkkel írok nektek saját kezemmel!

Gal 6:12 Akik test szerint akarnak tetszeni, azok kényszerítenek titeket a körülmetélkedésre, csak azért, hogy Krisztus keresztjéért ne szenvedjenek üldözést.
Gal 6:13 Mert maguk a körülmetéltek sem tartják meg a törvényt; csak azért akarják, hogy körülmetélkedjetek, hogy testetekkel dicsekedjenek.
Gal 6:14 Tőlem azonban távol legyen másban dicsekedni, mint a mi Urunk, Jézus Krisztus keresztjében, aki által a világ meg van feszítve számomra, és én a világnak.
Gal 6:15 Mert sem a körülmetélés nem ér semmit, sem a körülmetéletlenség, csak az új teremtmény.
Gal 6:16 És mindazokra, akik ezt a szabályt követik, békesség és irgalom, és Istennek Izraeljére!
Gal 6:17 Ezután senki se okozzon nekem kellemetlenséget, mert Jézus jegyeit viselem testemen.
Gal 6:18 A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen lelketekkel, testvérek! Ámen.
Ef 1:1 Pál, Isten akaratából Krisztus Jézus apostola, az Efezusban lévő szenteknek és a Krisztus Jézusban hívőknek.
Ef 1:2 Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól!
Ef 1:3 Áldott legyen Urunknak, Jézus Krisztusnak Istene és Atyja, aki Krisztusban minden mennyei, lelki áldással megáldott minket.
Ef 1:4 Mert kiválasztott minket őbenne a világ megteremtése előtt, hogy szentek és szeplőtelenek legyünk előtte a szeretetben.
Ef 1:5 Eleve arra rendelt minket, hogy fiaivá fogadjon Jézus Krisztus által, akaratának jóságos tetszése szerint,
Ef 1:6 és magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában.
Ef 1:7 Benne van számunkra a megváltás az ő vére által, a bűnök bocsánata, kegyelme gazdagságának megfelelően,
Ef 1:8 amelyet igen bőségesen juttatott nekünk minden bölcsességgel és ismerettel.
Ef 1:9 Megismertette ugyanis velünk akaratának a titkát jóságos tetszése szerint, amelyet elhatározott benne
Ef 1:10 az idők teljességének megvalósításáról: hogy Krisztusban, mint Főben, újra összefogjon mindent, ami a mennyben és ami a földön van.
Ef 1:11 Benne részesei is lettünk az örökségnek, mi, akik eleve erre rendeltettünk annak végzése szerint, aki mindent akaratának végzése szerint cselekszik,
Ef 1:12 hogy magasztaljuk az ő dicsőségét, mi, akik már azelőtt is reméltünk Krisztusban.
Ef 1:13 Benne ti is hallottátok az igazság igéjét, üdvösségetek evangéliumát, hittetek is neki, és megkaptátok a megígért Szentlélek pecsétjét,
Ef 1:14 aki foglalója örökségünknek, amíg Isten teljesen meg nem váltja tulajdonát dicsőségének magasztalására.
Ef 1:15 Ezért én is, miután hallottam az Úr Jézusban való hitetekről és az összes szent iránti szeretetetekről,
Ef 1:16 nem szűnök meg hálát adni értetek, megemlékezve rólatok imádságaimban,
Ef 1:17 hogy Urunk, Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt.
Ef 1:18 Világosítsa meg lelki szemeteket, hogy tudjátok, milyen reményre hívott meg titeket, milyen gazdag dicsőséges öröksége a szentek számára,
Ef 1:19 és milyen mérhetetlenül nagy az ő ereje fölöttünk, akik hiszünk. Hatalmas erejének hatékonyságát
Ef 1:20 Krisztusban mutatta meg, amikor feltámasztotta a halottak közül, és jobbjára állította a mennyekben,
Ef 1:21 minden fejedelemség és hatalmasság, erő és uralom, és minden egyéb név fölé, nemcsak ezen a világon, hanem az eljövendő világban nevezettek fölé is.
Ef 1:22 Mindent a lába alá vetett, s megtette őt mindenek fölött álló főnek az egyház számára,
Ef 1:23 amely az ő teste, és annak a teljessége, aki mindent mindenben betölt.
Ef 2:1 És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt,
Ef 2:2 amelyekben jártatok egykor ennek a világnak szokása szerint, a levegőben uralkodó fejedelemnek engedelmeskedve, annak a léleknek, amely most a hitetlenség fiaiban működik.
Ef 2:3 Egykor mi is mindnyájan ezek között forgolódtunk, mikor követtük testünk vágyait, és teljesítettük a test és az érzékek kívánságait. Természetünknél fogva a harag fiai voltunk, akárcsak a többiek.
Ef 2:4 De Isten, aki gazdag az irgalmasságban, igen nagy szeretetéből, mellyel szeretett minket,
Ef 2:5 noha bűneink miatt halottak voltunk, Krisztussal együtt életre keltett - kegyelemből üdvözültetek -,
Ef 2:6 vele együtt feltámasztott, és a mennyeiek közé helyezett el Jézus Krisztusban,
Ef 2:7 hogy megmutassa a jövendő időkben kegyelmének bőséges gazdagságát hozzánk való jóvoltából Krisztus Jézusban.
Ef 2:8 Mert kegyelemből üdvözültetek a hit által. Ez nem tőletek van, hanem Isten ajándéka:
Ef 2:9 nem tettek által, hogy senki se dicsekedjék.
Ef 2:10 Hiszen az ő műve vagyunk, Krisztus Jézusban jótettekre teremtve, amelyeket Isten előre elkészített, hogy azokat gyakoroljuk.
Ef 2:11 Tartsátok tehát eszetekben, hogy egykor a pogányság jelét viseltétek testetekben, és körülmetéletleneknek neveztek titeket azok, akik a testen kézzel végzett körülmetélkedésről kapják a nevüket.
Ef 2:12 Akkoriban Krisztus nélkül éltetek, idegenek voltatok Izrael közösségétől, kívül álltatok az ígéret szövetségein, remény nélkül és Isten nélkül éltetek ezen a világon.
Ef 2:13 Most azonban Jézus Krisztusban ti, akik egykor távol voltatok, közel jutottatok Krisztus vére által.
Ef 2:14 Mert ő a mi békességünk, aki a két népet eggyé tette, és a közöttük lévő válaszfalat, az ellenségeskedést lebontotta saját testében.
Ef 2:15 A tételes parancsokból álló törvényt megszüntette, hogy mint békeszerző, a kettőt egy új emberré teremtse önmagában,
Ef 2:16 és mindkettőt egy testben engesztelje ki Istennel a keresztfa által, megölve az ellenségeskedést saját magában.
Ef 2:17 Eljött, hogy békét hirdessen nektek, akik távollévők voltatok, s békét a közel lévőknek;
Ef 2:18 mert általa van mindkettőnknek szabad utunk egy Lélekben az Atyához.
Ef 2:19 Így tehát most már nem vagytok idegenek és jövevények, hanem a szentek polgártársai és Isten házanépe,

Ef 2:20 az apostolok és próféták alapjára rakott épület, melynek szegletköve maga Krisztus Jézus.
Ef 2:21 Benne illeszkedik egybe az egész építmény, és szent templommá növekszik az Úrban.
Ef 2:22 Ti is benne épültök egybe Isten lakóhelyévé a Lélekben.
Ef 3:1 Ezért vagyok én, Pál, Krisztus Jézus foglya értetek, a nemzetekhez tartozókért.
Ef 3:2 Bizonyára hallottátok, hogy Istennek milyen kegyelmi adományában részesültem a ti javatokra,
Ef 3:3 vagyis azt, hogy kinyilatkoztatásból megismertem a titkot, ahogyan már fentebb röviden megírtam.
Ef 3:4 Ha elolvassátok, megérthetitek belőle, hogy megismertem Krisztus titkát,
Ef 3:5 amely más nemzedékek idejében nem volt ismert az emberek fiai előtt, úgy ahogyan most a Lélek által kijelentette szent apostolainak és prófétáinak:
Ef 3:6 azt ugyanis, hogy a nemzetek Krisztus Jézusban társörökösök, tagjai az egy testnek, és együtt részesülnek az ígéretben az evangélium által.
Ef 3:7 Ennek lettem én szolgája Isten kegyelmének adományából, melyet nekem juttatott hathatós ereje szerint.
Ef 3:8 Nekem, az összes szent közül a legkisebbnek jutott osztályrészül ez a kegyelem: hirdetni a nemzeteknek Krisztus felfoghatatlan gazdagságát,
Ef 3:9 és felvilágosítani mindenkit, miként vált valóra a titok, amely öröktől fogva el volt rejtve a mindent teremtő Istenben,
Ef 3:10 hogy most kinyilvánuljon Isten sokrétű bölcsessége a mennyei fejedelemségeknek és hatalmasságoknak az egyház útján.
Ef 3:11 Ez volt az ő örök végzése, amelyet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban valósított meg.
Ef 3:12 Benne, a belé vetett hit által járulhatunk bátran és bizalommal Istenhez.
Ef 3:13 Ezért kérlek titeket, ne csüggedjetek el az értetek viselt megpróbáltatásaim miatt. Ezek a ti dicsőségetekre fognak szolgálni.
Ef 3:14 Ezért hajtom meg térdemet az Atya előtt,
Ef 3:15 akitől minden nemzetség nevét nyerte a mennyben és a földön:
Ef 3:16 Adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy megerősödjetek benső emberré az ő Lelke által,
Ef 3:17 hogy Krisztus a hit által a szívetekben lakjék, s a szeretetben meggyökerezve és megalapozva
Ef 3:18 fel tudjátok fogni az összes szenttel együtt, hogy mi a szélesség és a hosszúság, a magasság és a mélység,
Ef 3:19 és megismerhessétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét is, s beteljetek Isten egész teljességével.
Ef 3:20 Annak pedig, aki a bennünk munkálkodó erőnél fogva mindent megtehet bőségesen azon túl is, amit mi kérünk vagy megértünk,
Ef 3:21 dicsőség legyen az egyházban és Krisztus Jézusban minden nemzedéken át örökkön-örökké! Ámen.
Ef 4:1 Kérlek tehát titeket, én, aki fogoly vagyok az Úrban, éljetek méltó módon ahhoz a hivatáshoz, amelyet kaptatok,
Ef 4:2 teljes alázatosságban, szelídségben és türelemben. Viseljétek el egymást szeretettel.
Ef 4:3 Igyekezzetek megtartani a lelki egységet a béke kötelékében.
Ef 4:4 Egy a test és egy a Lélek, amint hivatásotok is egy reménységre szól.
Ef 4:5 Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség.
Ef 4:6 Egy az Isten és mindeneknek Atyja, aki mindenek fölött áll, mindent áthat, és mindenben benne van.
Ef 4:7 A kegyelmet azonban mindegyikünk Krisztus ajándékozásának mértéke szerint kapta.
Ef 4:8 Ezért mondja az Írás: »Felment a magasba, foglyokat vitt magával, s ajándékokat adott az embereknek.«
Ef 4:9 Az pedig, hogy »felment«, mi mást jelent, mint hogy le is szállt a föld alsó részeire?
Ef 4:10 Aki leszállt, ugyanaz, mint aki felment, feljebb minden égnél, hogy betöltsön mindent.
Ef 4:11 Ő tett egyeseket apostollá, másokat pedig prófétává, másokat evangélistává, ismét másokat pedig pásztorrá és tanítóvá,
Ef 4:12 hogy alkalmassá tegye a szenteket a szolgálat végzésére Krisztus testének felépítése céljából,
Ef 4:13 amíg mindnyájan eljutunk a hitnek és Isten Fia megismerésének egységére, és azzá a tökéletes emberré leszünk, aki megvalósította Krisztus teljességét;
Ef 4:14 hogy ne legyünk már ingatag gyermekek, és ne vessen minket ide-oda a tanítás bármely szélfúvása emberi megtévesztéssel és tévedésbe ejtő álnoksággal.
Ef 4:15 Ellenkezőleg, járjunk az igazság szerint szeretetben, és mindenben nőjünk fel őhozzá, Krisztushoz, aki a fej.
Ef 4:16 Általa az egész test, az összekötő ízek segítségével egybefogva és összetartva, minden egyes rész sajátos tevékenységével gondoskodik saját növekedéséről, hogy felépüljön a szeretetben.
Ef 4:17 Azt mondom tehát, és kérve kérlek titeket az Úrban, hogy most már ne éljetek úgy, ahogy a pogányok élnek, akik hiúságokon jártatják az eszüket.
Ef 4:18 Sötétség borult az értelmükre, az istenes élettől elidegenedtek a bennük levő tudatlanság miatt, amely szívük megátalkodottságának következménye.
Ef 4:19 Érzéketlenné váltak, átadták magukat a fajtalanságnak, és haszonlesésből mindenféle tisztátalan tettet elkövetnek.
Ef 4:20 Ti azonban nem így tanultátok Krisztustól,
Ef 4:21 ha valóban őt hallottátok és róla kaptatok oktatást, annak az igazságnak megfelelően, amely Jézusban van:
Ef 4:22 vessétek le a korábbi életmód szerint való régi embert, aki romlásba rohan a megtévesztő kívánságok miatt;
Ef 4:23 újuljatok meg gondolkodástok szellemében,
Ef 4:24 és öltsétek magatokra az új embert, aki Isten képére teremtetett, valóban igaz és szent emberként.
Ef 4:25 Éppen ezért szakítsatok a hazugsággal, és mindenki mondjon igazat felebarátjának, hiszen tagjai vagyunk egymásnak.
Ef 4:26 Ha haragszotok is, ne vétkezzetek; a nap ne nyugodjék le haragotok fölött,
Ef 4:27 és ne adjatok helyet az ördögnek.
Ef 4:28 Aki lopott, többé ne lopjon, hanem inkább dolgozzék, és saját kezével szerezzen javakat, hogy legyen miből adnia a szűkölködőnek.

Ef 4:29 Semmiféle gonosz beszéd ne kerüljön ki szátokból, csak olyan, amely, ahol szükséges, alkalmas az építésre, hogy kegyelmet közöljön a hallgatókkal.
Ef 4:30 Ne szomorítsátok meg Isten Szentlelkét, aki által meg vagytok pecsételve a megváltás napjára.
Ef 4:31 Minden keserűség és harag, indulat, szóváltás és szitkozódás legyen távol tőletek minden gonoszsággal együtt.
Ef 4:32 Egymás iránt legyetek inkább jóságosak, könyörületesek, bocsássatok meg egymásnak, ahogy Isten is megbocsátott nektek Krisztusban.
Ef 5:1 Kövessétek tehát, mint kedvelt gyermekek, Isten példáját,
Ef 5:2 s éljetek szeretetben, ahogy Krisztus is szeretett minket, és odaadta magát értünk jó illatú áldozati adományként Istennek.
Ef 5:3 Paráznaság és mindenféle tisztátalanság vagy kapzsiság szóba se jöjjön köztetek, mint ahogy ez a szentekhez illik,
Ef 5:4 sem ocsmányság, sem ostoba vagy kétértelmű beszéd, ami illetlen, hanem inkább a hálaadás.
Ef 5:5 Értsétek már meg, és jegyezzétek meg magatoknak, hogy semmiféle paráznának vagy tisztátalannak, kapzsinak, azaz bálványimádónak nincs öröksége Krisztus és Isten országában.
Ef 5:6 Senki se vezessen félre benneteket üres fecsegéssel, hiszen ilyenek miatt sújtja Isten haragja a hitetlenség fiait.
Ef 5:7 Ne legyetek tehát bűneik részesei.
Ef 5:8 Mert valamikor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban. Úgy éljetek, mint a világosság gyermekei
Ef 5:9 - a világosság gyümölcse pedig csupa jóság, igazságosság és igazság -,
Ef 5:10 keressétek azt, ami az Úrnak tetszik.
Ef 5:11 Ne vegyetek részt a sötétség meddő cselekedeteiben, sőt inkább korholjátok azokat.
Ef 5:12 Mert amiket ők titokban tesznek, még kimondani is szégyen.
Ef 5:13 Mindenre azonban, ami elmarasztalásban részesül, világosság derül,
Ef 5:14 s minden, ami napvilágra jut, világossággá válik. Innen a mondás: »Kelj fel alvó, támadj fel a halottak közül, és Krisztus rád ragyog!«
Ef 5:15 Gondosan ügyeljetek tehát arra, hogyan éltek, ne mint esztelenek,
Ef 5:16 hanem mint bölcsek. Jól használjátok fel az időt, mert rossz napokat élünk!
Ef 5:17 Ne legyetek tehát ostobák, hanem értsétek meg, hogy mi az Úr akarata!
Ef 5:18 Ne részegedjetek le bortól, mert abból erkölcstelenség fakad, inkább teljetek el Lélekkel!
Ef 5:19 Magatok közt zsoltárokat, szent dalokat és lelki énekeket zengjetek, énekeljetek és zengedezzetek szívetekben az Úrnak!
Ef 5:20 Adjatok hálát mindenkor mindenért a mi Urunk Jézus Krisztus nevében az Istennek és Atyának!
Ef 5:21 Engedelmeskedjetek egymásnak Krisztus félelmében!
Ef 5:22 Az asszonyok engedelmeskedjenek férjüknek, akárcsak az Úrnak,
Ef 5:23 mert a férfi feje az asszonynak, amint Krisztus is feje az egyháznak; ő a test üdvözítője.
Ef 5:24 De mint ahogy az egyház Krisztusnak van alárendelve, úgy az asszonyok is mindenben a férjüknek.
Ef 5:25 Ti férjek, szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat! Önmagát adta érte,
Ef 5:26 hogy a víz fürdőjében az ige által megtisztítva megszentelje,
Ef 5:27 és dicsővé tegye magának az egyházat, hogy sem folt, sem ránc, sem más efféle ne legyen rajta, hanem legyen szent és szeplőtlen.
Ef 5:28 Ugyanígy a férfiak is úgy szeressék feleségüket, mint önnön testüket. Aki szereti a feleségét, önmagát szereti.
Ef 5:29 Hiszen soha, senki sem gyűlöli a testét, hanem táplálja és ápolja, akárcsak Krisztus az egyházat,
Ef 5:30 mert tagjai vagyunk az ő testének.
Ef 5:31 »Ezért az ember elhagyja apját és anyját, a feleségéhez ragaszkodik, és ketten egy test lesznek«.
Ef 5:32 Nagy titok ez; én pedig Krisztusról és az egyházról mondom!
Ef 5:33 Tehát mindegyiktek úgy szeresse a feleségét, mint önmagát, az asszony pedig tisztelje a férjét.
Ef 6:1 Gyermekek, engedelmeskedjetek szüleiteknek az Úrban, mert így van az rendjén.
Ef 6:2 »Tiszteld apádat és anyádat«; ez az első, ígérettel egybekötött parancs:
Ef 6:3 »hogy jó dolgod legyen, és hosszú életű légy a földön«.
Ef 6:4 És ti apák, ne ingereljétek haragra gyermekeiteket, hanem neveljétek őket fegyelemben és az Úr intelmével!
Ef 6:5 Szolgák, engedelmeskedjetek test szerinti uraitoknak félelemmel és remegéssel szívetek egyszerűségében, akárcsak Krisztusnak!
Ef 6:6 Ne látszatra szolgáljatok, mintha emberek tetszését keresnétek, hanem mint Krisztus szolgái, akik szívesen teljesítik Isten akaratát!
Ef 6:7 Készséges akarattal szolgáljatok, mintha az Úrnak tennétek, s nem embereknek!
Ef 6:8 Tudjátok, hogy mindenki, aki valami jót tesz, annak jutalmát megkapja majd az Úrtól, akár szolga, akár szabad.
Ef 6:9 Ti pedig, gazdák, ugyanezt tegyétek velük, hagyjátok a fenyegetőzést, hiszen tudjátok, hogy nekik is, nektek is Uratok van az égben, s nála nincs személyválogatás.
Ef 6:10 Végezetül pedig: erősödjetek meg az Úrban és az ő hathatós erejében!
Ef 6:11 Öltsétek fel Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög cselvetéseivel szemben!
Ef 6:12 Mert nem a vér és a test ellen kell küzdenünk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, a sötétség világának kormányzói ellen, a gonoszságnak az ég magasságaiban lévő szellemei ellen.
Ef 6:13 Vegyétek fel tehát Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, s megállhassatok, mert mindent megtettetek.
Ef 6:14 Úgy álljatok tehát, hogy derekatokat övezzétek fel igazságossággal, s öltsétek magatokra a megigazulás vértjét!
Ef 6:15 Lábatok saruja legyen a béke evangéliumának hirdetésére való készség.
Ef 6:16 Mindezekhez vegyétek a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosz minden tüzes nyilát.
Ef 6:17 Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, vagyis az Isten igéjét.

Ef 6:18 Mindenkor esedezzetek a Lélekben, minden imádságban és könyörgésben, s őbenne virrasszatok teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentért,
Ef 6:19 és értem is, hogy Isten adjon nekem szavakat, amikor megnyitom ajkamat, hogy bátran hirdessem az evangélium titkát,
Ef 6:20 aminek hírnöke vagyok a bilincsekben is; hadd beszéljek bátran, amint kötelességem.
Ef 6:21 Hogy pedig ti is megtudjátok, mi van velem, mit művelek, Tichikusz, a szeretett testvér és hűséges szolga az Úrban, mindent el fog nektek mondani.
Ef 6:22 Éppen azért küldtem őt hozzátok, hogy megtudjátok, mi van velünk, s megvigasztalja szíveteket.
Ef 6:23 Békesség a testvéreknek, és hittel párosult szeretet az Atyaistentől és az Úr Jézus Krisztustól!
Ef 6:24 Kegyelem mindazoknak, akik meg nem fogyatkozó szeretettel szeretik a mi Urunkat, Jézus Krisztust!
Fil 1:1 Pál és Timóteus, Krisztus Jézus szolgái, Krisztus Jézus összes szentjének Filippiben az elöljárókkal és a diákonusokkal együtt.
Fil 1:2 Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól!
Fil 1:3 Valahányszor megemlékezem rólatok, hálát adok Istenemnek,
Fil 1:4 és mindig, minden imádságomban örömmel könyörgök mindnyájatokért,
Fil 1:5 mivel részt vesztek az evangélium szolgálatában az első naptól kezdve mindmáig.
Fil 1:6 Bízom is abban, hogy aki megkezdte bennetek a jó művet, teljessé teszi azt Krisztus Jézus napjáig.
Fil 1:7 Illő is, hogy így gondolkozzam mindnyájatokról, mert szívembe zártalak titeket, akik a bilincseimben, valamint az evangélium védelmezésében és megerősítésében mindannyian részesei vagytok a nekem juttatott kegyelemnek.
Fil 1:8 Mert Isten a tanúm, mennyire vágyódom mindnyájatok után Krisztus Jézus szeretetében.
Fil 1:9 Azért imádkozom, hogy szeretetetek mindjobban gazdagodjék megismerésben és teljes megértésben,
Fil 1:10 hogy meg tudjátok ítélni, mi a helyes, hogy tiszták és kifogástalanok legyetek Krisztus napjára,
Fil 1:11 telve az igaz életnek Jézus Krisztus által szerzett gyümölcsével Isten dicsőségére és dicséretére.
Fil 1:12 Tudomásotokra akarom hozni, testvérek, hogy jelen körülményeim inkább hasznára vannak az evangéliumnak,
Fil 1:13 mert az egész császári testőrségben és máshol is ismeretes lett, hogy bilincseimet Krisztusért viselem,
Fil 1:14 és az Úrban való testvérek többsége bilincseimből bizalmat merítve bátrabban, félelem nélkül meri hirdetni az igét.
Fil 1:15 Némelyek ugyan irigységből és versengésből, mások azonban jóakaratból hirdetik Krisztust.
Fil 1:16 Ezek szeretetből, mert tudják, hogy az evangélium védelméért vagyok itt;
Fil 1:17 azok meg versengésből, nem tiszta szándékkal hirdetik Krisztust, s azt hiszik, hogy lelki kínt okoznak bilincseimben.
Fil 1:18 De mit számít ez? Csak Krisztust hirdessék bármi módon, akár hátsó gondolattal, akár őszinte szándékkal. Én örülök neki. Sőt, ezután is örülni fogok,
Fil 1:19 mert tudom, hogy ez üdvösségemre válik imádságotok és Jézus Krisztus Lelkének segítsége által.
Fil 1:20 Ez az én várakozásom és reménységem, hogy semmiben sem szégyenülök meg, ellenkezőleg, teljes a bizalmam, hogy mint mindig, úgy most is megdicsőül Krisztus az én testemben, akár élet, akár halál által.
Fil 1:21 Mert számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség.
Fil 1:22 De ha az életben maradás az eredményes munkát jelenti számomra, akkor nem tudom, mit válasszak.
Fil 1:23 A kettő között vívódom: szeretnék elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez mindennél jobb lenne,
Fil 1:24 tiértetek viszont szükségesebb, hogy a testben maradjak.
Fil 1:25 Mivel meg vagyok erről győződve, tudom, hogy maradok, és együtt maradok mindnyájatokkal a ti előrehaladásotok érdekében, és hitből fakadó örömötökre,
Fil 1:26 hogy még inkább dicsekedhessetek velem Krisztus Jézusban, amikor újból elmegyek hozzátok.
Fil 1:27 Ezért tehát éljetek is méltón Krisztus evangéliumához, hogy akár elmegyek és meglátlak benneteket, akár távol vagyok, azt halljam rólatok, hogy egy Lélekben vagytok, egyetértően együtt küzdötök az evangélium hitéért,
Fil 1:28 és egyáltalán nem rettentek meg az ellenfelektől. Ez számukra a kárhozatnak, számotokra pedig az üdvösségnek a jele, mégpedig Istentől.
Fil 1:29 Mert Krisztusért ti nem csak azt a kegyelmet kaptátok, hogy higgyetek benne, hanem hogy szenvedjetek is érte,
Fil 1:30 hiszen ti is ugyanazt a harcot vívjátok, amelyet nálam láttatok, és amelyet most felőlem hallotok.
Fil 2:1 Ha tehát ér valamit a Krisztusban adott buzdítás, a szeretetből fakadó intelem, a lelki közösség, az együttérzés és a könyörület,
Fil 2:2 tegyétek teljessé örömömet azzal, hogy egyetértők vagytok, ugyanazon szeretet van bennetek, és együttérezve ugyanarra törekedtek.
Fil 2:3 Ne tegyetek semmit versengésből, sem hiú dicsőségvágyból, hanem mindenki alázatosan tekintse a másikat maga fölött állónak.
Fil 2:4 Egyiktek se tartsa csak a maga érdekét szem előtt, hanem a másokét is.
Fil 2:5 Ugyanazt az érzést ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban is megvolt,
Fil 2:6 aki, bár Isten alakjában létezett, nem tartotta Istennel való egyenlőségét olyan dolognak, amelyhez mint zsákmányhoz ragaszkodnia kell,
Fil 2:7 hanem kiüresítette önmagát, szolgai alakot vett fel, és hasonló lett az emberekhez, külsejét tekintve úgy jelent meg, mint egy ember.
Fil 2:8 Megalázta magát, engedelmes lett a halálig, mégpedig a kereszthalálig.
Fil 2:9 Ezért Isten felmagasztalta őt, és olyan nevet adott neki, amely minden más név fölött van,
Fil 2:10 hogy Jézus nevére hajoljon meg minden térd az égben, a földön és az alvilágban,
Fil 2:11 és minden nyelv vallja, hogy »Jézus Krisztus az Úr!« az Atyaisten dicsőségére.
Fil 2:12 Így tehát, kedveseim, amint mindig is engedelmesek voltatok, munkáljátok üdvösségeteket félelemmel és rettegéssel, nemcsak úgy, ahogy jelenlétemben tettétek, hanem még sokkal inkább most, a távollétemben.
Fil 2:13 Mert Isten az, aki bennetek az akarást és a véghezvitelt egyaránt műveli jóakarata szerint.

Fil 2:14 Tegyetek meg mindent zúgolódás és habozás nélkül,
Fil 2:15 hogy kifogástalanok és tiszták, Isten feddhetetlen fiai legyetek a gonosz és romlott nemzedék között, akik között ragyogtok, mint csillagok a mindenségben.
Fil 2:16 Ragaszkodjatok az élet igéjéhez, hogy meglegyen a dicsőségem Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, és nem fáradtam eredménytelenül.
Fil 2:17 Sőt, ha italáldozatul véremet kiontják is a ti hitetek istentiszteleti áldozatára, örülök és együtt örvendezem mindnyájatokkal.
Fil 2:18 Hasonlóképpen ti is örüljetek, és velem együtt örvendezzetek.
Fil 2:19 Remélem az Úr Jézusban, hogy Timóteust hamarosan hozzátok küldhetem, hogy én is megnyugodjam, ha értesülök dolgaitokról.
Fil 2:20 Senkim sincs ugyanis, aki lélekben annyira hozzám hasonló volna és olyan őszintén szívén viselné ügyeteket.
Fil 2:21 Hiszen mindenki a maga dolgával törődik, és nem Jézus Krisztusával.
Fil 2:22 Megbízhatóságát ismeritek, hiszen mint a gyermek apjának, úgy végezte velem a szolgálatot az evangéliumért.
Fil 2:23 Remélem tehát, hogy elküldhetem őt, mihelyt látom, hogy merre fordulnak ügyeim.
Fil 2:24 Sőt, bízom az Úrban, hogy magam is hamarosan el tudok menni.
Fil 2:25 Szükségesnek tartottam, hogy Epafroditosz testvért, társamat a munkában és a küzdelemben, aki mint a ti küldöttetek, szükségemben szolgálatomra volt, hozzátok küldjem,
Fil 2:26 mert kívánkozott mindnyájatok után, és bánkódott azon, hogy hírét hallottátok betegségének.
Fil 2:27 Bizony, halálosan beteg volt, Isten azonban megkönyörült rajta, de nemcsak rajta, hanem rajtam is, nehogy bánatra bánat érjen.
Fil 2:28 Annál gyorsabban küldtem tehát őt, hogy újból örüljetek, ha viszontlátjátok, és ne bánkódjam én sem.
Fil 2:29 Fogadjátok tehát őt az Úrban teljes örömmel, és becsüljétek meg az ilyen férfiakat!
Fil 2:30 Hiszen ő Krisztus ügye miatt került közel a halálhoz, s kockára tette életét, hogy pótolja az irányomban végzett szolgálatban azt, amit ti nem teljesíthettetek.
Fil 3:1 Egyébiránt, testvéreim, örvendezzetek az Úrban. Nekem nem terhes, hogy ugyanazt írjam nektek, titeket viszont megerősít.
Fil 3:2 Ügyeljetek a kutyákra, ügyeljetek a rossz munkásokra, ügyeljetek a megcsonkítottakra!
Fil 3:3 Mert a körülmetéltek mi vagyunk, akik Isten Lelke által szolgálunk, és Krisztus Jézusban dicsekszünk, s bizalmunkat nem a testbe helyezzük.
Fil 3:4 Nekem lehetne ugyan bizalmam a testben is. Ha másvalaki úgy gondolja, hogy bizakodhat a testben, én még inkább:
Fil 3:5 a nyolcadik napon körülmetéltek, Izrael nemzetéből, Benjamin törzséből származom, héber a héberek közül, a törvény megtartásában farizeus,
Fil 3:6 buzgóságból az egyház üldözője, a törvény szerinti igazság dolgában kifogástalan.
Fil 3:7 De ami számomra nyereség volt, azt veszteségnek tartottam Krisztusért.
Fil 3:8 Sőt, mindent veszteségnek tartok Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének mindent fölülmúló voltáért. Őérte mindent veszni hagytam, és szemétnek tekintek, csakhogy Krisztust elnyerjem,
Fil 3:9 és hogy én őbenne legyek, nem a saját megigazulásom alapján, amely a törvényből származik, hanem az által a megigazulás által, amely Krisztus hitéből való, vagyis amely Istentől van a hit révén.
Fil 3:10 Krisztust akarom megismerni, és feltámadásának erejét, a szenvedéseiben való részvételt hozzá hasonulva a halálban,
Fil 3:11 hogy valamiképpen eljussak a halottak közül való feltámadásra.
Fil 3:12 Nem mintha már kezemben tartanám, vagy már tökéletes lennék, de törekszem rá, hogy magamhoz ragadjam, mert Krisztus is magához ragadott engem.
Fil 3:13 Testvérek, nem képzelem magamról, hogy már magamhoz ragadtam, de egyet igen: felejtem, ami mögöttem van, és nekifeszülök annak, ami előttem van.
Fil 3:14 Így futok a cél felé, annak a hivatásnak jutalmáért, amelyet Isten felülről adott Krisztus Jézusban.
Fil 3:15 Akik tehát tökéletesek vagyunk, gondolkodjunk így mindnyájan; ha pedig valamiben másképp gondolkoztok, Isten azt is feltárja majd előttetek.
Fil 3:16 Amire azonban már eljutottunk, aszerint járjuk utunkat.
Fil 3:17 Legyetek követőim, testvérek, és figyeljetek azokra, akik úgy élnek, ahogy példát adtunk nektek.
Fil 3:18 Mert sokan élnek úgy - sokszor mondtam nektek, és most is sírva mondom -, mint Krisztus keresztjének ellenségei.
Fil 3:19 Végük a pusztulás, istenük a hasuk, dicsekvésük az, ami a szégyenük, s a figyelmük földi dolgokra irányul.
Fil 3:20 A mi hazánk azonban a mennyekben van, ahonnan mint üdvözítőt várjuk az Úr Jézus Krisztust.
Fil 3:21 Ő átalakítja gyarló testünket, és hasonlóvá teszi az ő dicsőséges testéhez, azzal az erővel, amellyel hatalma alá vethet mindent.
Fil 4:1 Azért tehát, szeretett és hőn óhajtott testvéreim, örömöm és koronám, így tartsatok ki az Úrban, szeretteim!
Fil 4:2 Evódiát nagyon kérem, és Szintichét is kérve-kérem, hogy értsenek egyet az Úrban.
Fil 4:3 Téged is felkérlek, igazi munkatársam, segíts nekik, hisz velem együtt küzdöttek az evangéliumért, Kelemennel és a többi munkatársammal, akiknek a neve benne van az élet könyvében.
Fil 4:4 Örüljetek az Úrban mindig! Újra mondom: Örüljetek!
Fil 4:5 Ismerje meg mindenki a ti szelídségeteket! Az Úr közel van!
Fil 4:6 Ne legyetek semmiben sem aggodalmaskodók, hanem minden helyzetben hálaadással végzett imádságban és könyörgésben terjesszétek a kéréseiteket Isten elé!
Fil 4:7 Isten békéje pedig, amely meghalad minden értelmet, megőrzi szíveteket és elméteket Krisztus Jézusban.
Fil 4:8 Egyébként, testvérek, arra irányuljanak gondolataitok, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami dicséretes, ami erényes és magasztos.

Fil 4:9 Amit tanultatok és elfogadtatok, amit hallottatok és láttatok tőlem: azt tegyétek; és veletek lesz a békesség Istene.
Fil 4:10 Igazán megörültem az Úrban, hogy végre megint felbuzdultatok a rólam való gondoskodásra. Korábban is gondoskodtatok volna, de nem volt rá alkalmatok.
Fil 4:11 Nem az ínség mondatja ezt velem, hiszen megtanultam, hogy beérjem azzal, amim van.
Fil 4:12 Tudok szűkölködni és tudok bővelkedni is; mindenütt mindent megszoktam: tudok jóllakni is, éhezni is, bővelkedni és nélkülözni is.
Fil 4:13 Mindenre képes vagyok abban, aki nekem erőt ad.
Fil 4:14 Mégis jól tettétek, hogy részvéttel voltatok nyomorúságomban.
Fil 4:15 Ti is tudjátok, filippiek, hogy az evangélium hirdetésének kezdetén, amikor Makedóniából útnak indultam, egy egyház sem lépett velem az adás és viszonzás kapcsolatára, egyedül csak ti.
Fil 4:16 Már Tesszalonikibe is küldtetek egyszer-kétszer valamit a szükségleteimre.
Fil 4:17 Nem mintha adományra vágynék, hanem mert annak gyümölcsét áhítom, amelyet bőségesen írnak majd a javatokra.
Fil 4:18 Átvettem mindent, és bővelkedem; el vagyok látva, amióta megkaptam Epafroditosztól, amit küldtetek, mint kellemes illatot, kedves és Istennek tetsző áldozatot.
Fil 4:19 Az én Istenem kielégíti majd minden szükségteket gazdagsága szerint dicsőséggel Krisztus Jézusban.
Fil 4:20 Istennek és a mi Atyánknak dicsőség mindörökkön-örökké! Ámen.
Fil 4:21 Köszöntsetek minden szentet Krisztus Jézusban. A velem levő testvérek köszöntenek titeket.
Fil 4:22 A szentek mindnyájan, különösen a császár házából valók, köszöntenek titeket.
Fil 4:23 Az Úr Jézus Krisztus kegyelme legyen lelketekkel! Ámen.
Kol 1:1 Pál, Isten akaratából Krisztus Jézus apostola, és Timóteus testvér
Kol 1:2 a Kolosszében élő szent és hívő testvéreknek Krisztusban. Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól! Pál öröme:
Kol 1:3 Hálát adunk Istennek, a mi Urunk, Jézus Krisztus Atyjának, valahányszor értetek imádkozunk,
Kol 1:4 mivel hallottunk hitetekről Krisztus Jézusban, és a szeretetről, amelyet az összes szent iránt tanúsítotok,
Kol 1:5 azért a reménységért, amely készen áll számotokra a mennyben, s amelyről már hallottatok az evangélium igaz igéjében.
Kol 1:6 Ez eljutott hozzátok, és ahogy az egész világon gyümölcsöt hoz és növekszik, úgy nálatok is, attól a naptól kezdve, amelyen a maga igazságában hallottátok és megismertétek Isten kegyelmét.
Kol 1:7 Így tanultátok azt Epafrásztól, a mi szeretett szolgatársunktól, aki Krisztus hűséges szolgája értünk.
Kol 1:8 Ő értesített minket Lélekből fakadó szeretetetekről is.
Kol 1:9 Ezért mi is, attól a naptól kezdve, hogy ezt hallottuk, szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek, hogy az ő akaratának az ismerete teljes legyen bennetek, minden lelki bölcsességgel és megértéssel együtt,
Kol 1:10 és az Úrhoz méltóan éljetek, mindenben az ő tetszése szerint, hogy minden jócselekedetben gyümölcsöt hozzatok, és gyarapodjatok Isten ismeretében.
Kol 1:11 Erősítsen meg titeket dicsőségének hatalmából minden erővel, hogy végig kitartsatok, és béketűrők legyetek.
Kol 1:12 Örömmel adjatok hálát az Atyának, aki méltókká tett titeket arra, hogy nektek is részetek legyen a szentekkel a világosságban.
Kol 1:13 Kiragadott minket a sötétség hatalmából, s áthelyezett szeretett Fiának országába.
Kol 1:14 Benne van a mi megváltásunk, a bűnök bocsánata.
Kol 1:15 Ő a láthatatlan Isten képmása, és minden teremtmény elsőszülöttje,
Kol 1:16 mert benne teremtetett minden az égben és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, a trónusok és uralmak, a fejedelemségek és hatalmasságok. Minden őáltala és őérte teremtetett.
Kol 1:17 Ő előbb van mindennél, és minden benne áll fenn.
Kol 1:18 Ő a testnek, az egyháznak a feje; ő a kezdet, az elsőszülött a halottak közül, hogy az övé legyen az elsőség mindenben.
Kol 1:19 Mert úgy tetszett az Atyának, hogy benne lakjon az egész teljesség,
Kol 1:20 és hogy általa engeszteljen ki magával mindent, ami a földön és a mennyben van, azáltal, hogy békességet szerzett keresztjének vérével.
Kol 1:21 Titeket is, akik egykor idegenek és ellenséges érzületűek voltatok a gonosz tettek miatt,
Kol 1:22 megbékéltetett most az ő emberi testében a halál által, hogy mint szenteket, szeplőtelenül és feddhetetlenül állítson önmaga elé.
Kol 1:23 Maradjatok meg ezért a hitben szilárdan és állhatatosan, ne tántorodjatok el az evangélium reménységétől, amelyet hallottatok, amelyet minden teremtménynek hirdettek az ég alatt, s amelynek én, Pál, a szolgája lettem.
Kol 1:24 Most pedig örömest szenvedek értetek, és kiegészítem testemben azt, ami hiányzik Krisztus szenvedéseiből, testének, az egyháznak javára,
Kol 1:25 amelynek én szolgája lettem az Istentől értetek kapott tisztségnél fogva, hogy teljesen érvényt szerezzek Isten igéjének,
Kol 1:26 a titoknak, amely századok és nemzedékek óta el volt rejtve, de amelyet most kinyilatkoztatott szentjeinek.
Kol 1:27 Velük akarta Isten megismertetni ennek a titoknak dicsőséges gazdagságát a nemzetek között. Ez a titok pedig nem más, mint a bennetek lévő Krisztus, a dicsőség reménye.
Kol 1:28 Mi őt hirdetjük, amikor minden embert intünk és tanítunk teljes bölcsességgel, hogy minden embert tökéletessé tegyünk Krisztusban.
Kol 1:29 Ezért fáradozom és küzdök az ő erejének segítségével, amely hatékonyan működik bennem.
Kol 2:1 Azt akarom, hogy tudjátok meg, hogyan küzdök értetek, a laodíceaiakért, és mindazokért, akik nem látták szemtől-szembe személyemet,
Kol 2:2 hogy a szívük megvigasztalódjék, és szeretetben összeforrva eljussanak a megértés teljességének minden gazdagságára, Isten titkának, Krisztusnak ismeretére,

Kol 2:3 akiben a bölcsesség és a tudomány minden kincse rejlik.
Kol 2:4 Ezt azért mondom, hogy senki félre ne vezessen titeket tetszetős beszéddel.
Kol 2:5 Mert ha testileg távol vagyok is, lelkileg veletek vagyok, és örülök, amikor látom köztetek a rendet és a Krisztusban való hiteteknek a szilárdságát.
Kol 2:6 Ezért tehát, ahogyan elfogadtátok az Úr Jézus Krisztust, úgy éljetek is benne,
Kol 2:7 gyökerezzetek meg őbenne, és épüljetek rá! Erősödjetek meg a hitben, ahogyan tanultátok, és legyen bőséges a hálaadásotok!
Kol 2:8 Vigyázzatok, hogy senki rabul ne ejtsen titeket bölcselettel és hiú megtévesztéssel, amely emberi hagyományhoz, a világ elemeihez, nem pedig Krisztushoz igazodik.
Kol 2:9 Mert őbenne lakik az istenség egész teljessége testi formában,
Kol 2:10 és benne jutottatok teljességre, benne, aki minden fejedelemségnek és hatalmasságnak a feje.
Kol 2:11 Benne körül is metélkedtetek, nem kézzel végzett körülmetéléssel, hanem az érzéki test levetésével, a Krisztus szerinti körülmetéléssel,
Kol 2:12 amikor vele együtt eltemetkeztetek a keresztségben, és vele együtt fel is támadtatok, annak az Istennek erejébe vetett hit által, aki őt feltámasztotta a halottak közül.
Kol 2:13 Vele együtt titeket is, amikor halottak voltatok vétkeitek és testetek körülmetéletlensége miatt, életre keltett azáltal, hogy megbocsátotta minden vétkünket.
Kol 2:14 Az adóslevelet, mely ellenünk szólt és vádolt minket, eltörölte, eltette az útból, és a keresztre szegezte;
Kol 2:15 lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és diadalmaskodott rajtuk.
Kol 2:16 Senki ne ítéljen el tehát titeket étel vagy ital dolgában, sem az ünnepnapra, újholdra vagy szombatra vonatkozó dolgokban.
Kol 2:17 Ezek csak árnyékai a jövendő dolgoknak, a valóság azonban Krisztusé.
Kol 2:18 Ne fosszon meg titeket a jutalomtól az olyan ember, aki tetszeleg magának az alázatoskodásban és az angyalok tiszteletében, aki látomásai miatt felfuvalkodik, alaptalanul elbizakodik érzékies lelkületében,
Kol 2:19 és nem ragaszkodik a Főhöz, aki az illesztések és az ízületek segítségével gondozza és összetartja az egész testet, hogy megvalósítsa abban az Isten szerint való növekedést.
Kol 2:20 Ha tehát Krisztussal meghaltatok a világ elemeinek, miért vesztek magatokra szabályokat, mintha a világban élnétek:
Kol 2:21 »Ne nyúlj hozzá, ne ízleld, ne érintsd!«
Kol 2:22 Hiszen ezek mind arra valók, hogy a használat folytán elpusztuljanak. Csak emberi parancsokról és tanításokról van szó.
Kol 2:23 A bölcsesség látszatát keltik az önkényes istentisztelettel, az alázatoskodással és a test sanyargatásával, de nincs bennük semmi érték; csak az érzéki test kielégítésére szolgálnak.
Kol 3:1 Ezért tehát, ha feltámadtatok Krisztussal, keressétek az odafent valókat, ahol Krisztus van, Isten jobbján ülve.
Kol 3:2 Az odafent való dolgokkal törődjetek, ne a földiekkel.
Kol 3:3 Hiszen meghaltatok, és életetek Krisztussal el van rejtve Istenben.
Kol 3:4 Amikor pedig Krisztus, a ti életetek, megjelenik, akkor majd ti is megjelentek vele együtt a dicsőségben.
Kol 3:5 Irtsátok ki tehát tagjaitokból azt, ami földi: a paráznaságot, a tisztátalanságot, a bujaságot, a gonosz kívánságot és a kapzsiságot, ami nem más, mint bálványimádás.
Kol 3:6 Miattuk érkezik el Isten haragja a hitetlenség fiaira.
Kol 3:7 Ti is ezeket műveltétek egykor, amikor köztük éltetek.
Kol 3:8 Most azonban vessétek el magatoktól mindezeket: a haragot, az indulatosságot, a rosszakaratot, szátokból a káromlást és a rút beszédet.
Kol 3:9 Ne hazudjatok egymásnak, ti, akik levetettétek a régi embert cselekedeteivel együtt,
Kol 3:10 és magatokra öltöttétek az újat, aki teremtőjének képmására állandóan megújul a teljes megismerésig.
Kol 3:11 Itt nincs már többé görög és zsidó, nincs körülmetéltség és körülmetéletlenség, nincs barbár, szkíta, szolga és szabad, hanem Krisztus minden, mindenkiben.
Kol 3:12 Öltsétek tehát magatokra, mint Isten szent és kedves választottjai, az irgalom érzületét, a jóságot, az alázatosságot, a szelídséget és a béketűrést!
Kol 3:13 Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasza van a másik ellen! Ahogy az Úr megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is!
Kol 3:14 Mindezek fölött pedig: öltsétek magatokra a szeretetet, amely a tökéletesség köteléke!
Kol 3:15 S Krisztus békéje, amelyre meghívást kaptatok egy testben, uralkodjék a szívetekben! Legyetek hálásak!
Kol 3:16 Krisztus igéje lakjék bennetek gazdagon! Minden bölcsességgel tanítsátok és intsétek egymást! Hálaadással szívetekben énekeljetek Istennek zsoltárokat, himnuszokat és szent énekeket!
Kol 3:17 Bármit tesztek, szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézus nevében tegyetek, és adjatok hálát az Atyaistennek általa!
Kol 3:18 Asszonyok, engedelmeskedjetek férjeteknek, ahogy illik az Úrban!
Kol 3:19 Férfiak, szeressétek feleségeteket, és ne legyetek kemények irántuk!
Kol 3:20 Gyermekek, fogadjatok szót mindenben szüleiteknek, mert ez kedves az Úrnak!
Kol 3:21 Apák, ne keltsétek fel a haragot gyermekeitekben, hogy kedvüket ne veszítsék!
Kol 3:22 Szolgák, engedelmeskedjetek mindenben test szerinti uraitoknak! Ne látszatra szolgáljatok, mintha emberek kedvét keresnétek, hanem egyenes szívvel az Úr félelmében!
Kol 3:23 Bármit tesztek, szívből tegyétek, mintha az Úrnak, és nem embereknek tennétek!
Kol 3:24 Hiszen tudjátok, hogy az Úrtól megkapjátok jutalmul az örökséget. Az Úr Krisztusnak szolgáljatok;
Kol 3:25 mert aki igazságtalanságot követ el, visszakapja, amit igaztalanul cselekedett: ebben nincs személyválogatás.

Kol 4:1 Urak, adjátok meg a szolgáknak azt, ami jogos és méltányos, hiszen tudjátok, hogy nektek is van Uratok a mennyben!
Kol 4:2 Az imádságban legyetek állhatatosak, legyetek abban éberek, hálaadással!
Kol 4:3 Imádkozzatok értünk is, hogy Isten tárja fel előttünk az ajtót a beszédhez, Krisztus titkának hirdetéséhez, amely miatt bilincsekbe is vertek,
Kol 4:4 hogy úgy ismertessem meg azt, mint ahogy róla szólnom kell.
Kol 4:5 Bölcsen viselkedjetek a kívülállókkal szemben, használjátok fel a kedvező alkalmat! Jól értékesítsétek az időt!
Kol 4:6 Beszédetek legyen mindig kedves, sóval ízesített, hogy tudjátok, miképpen kell kinek-kinek megfelelnetek!
Kol 4:7 Az én sorsomról mindent elmond majd nektek Tichikusz, a szeretett testvér, a hűséges szolga és szolgatársam az Úrban.
Kol 4:8 Éppen azért küldtem őt hozzátok, hogy megismerjétek helyzetünket, és megvigasztalja szíveteket.
Kol 4:9 Vele megy Onezimosz, a kedves és hű testvér is, aki közületek való. Ők mindenről értesítenek majd titeket, ami itt történik.
Kol 4:10 Köszönt titeket Arisztarchosz fogolytársam, és Márk, Barnabás unokaöccse, akiről utasításokat kaptatok - ha hozzátok megy, fogadjátok be -,
Kol 4:11 valamint Jézus is, akit Jusztusznak hívnak. A zsidók közül csak ők munkatársaim Isten országának hirdetésében, s a vigasztalásomra is voltak.
Kol 4:12 Köszönt titeket a közületek való Epafrász, Krisztus Jézus szolgája, aki mindig küzd értetek az imádságban, hogy tökéletesen és szilárd meggyőződéssel álljatok helyt mindabban, ami Isten akarata.
Kol 4:13 Tanúskodom róla, hogy sokat fáradozik értetek, és azokért, akik Laodíceában és Hierapoliszban vannak.
Kol 4:14 Köszönt titeket Lukács, a szeretett orvos, és Démász.
Kol 4:15 Köszöntsétek a Laodíceában lévő testvéreket, Nimfát és a közösséget, amely a házában van!
Kol 4:16 Ha ezt a levelet nálatok már felolvasták, gondoskodjatok róla, hogy a laodíceaiak egyházában is felolvassák, a laodíceaiakét pedig ti olvassátok el!
Kol 4:17 Mondjátok meg Archipposznak: »Légy rajta, hogy teljesítsd a szolgálatot, amelyet kaptál az Úrban!«
Kol 4:18 A köszöntést magam, Pál, saját kezemmel írom. Emlékezzetek meg bilincseimről! Kegyelem veletek!
1Tessz 1:1 Pál, Szilvánusz és Timóteus a tesszalonikiek egyházának, amely az Atyaistenben és az Úr Jézus Krisztusban él. Kegyelem nektek és békesség!
1Tessz 1:2 Hálát adunk Istennek mindnyájatokért mindenkor, amikor megemlékezünk rólatok imádságainkban. Szüntelenül
1Tessz 1:3 gondolunk Istenünk és Atyánk előtt a mi Urunkban, Jézus Krisztusban való hitetek gyümölcseire, fáradozó szeretetetekre és türelmes reménységetekre.
1Tessz 1:4 Tudjuk, Istentől szeretett testvéreim, hogy választottak vagytok.
1Tessz 1:5 Mi ugyanis az evangéliumot nem csak szóval hirdettük nálatok, hanem erővel és Szentlélekkel is, és egész teljességgel. Hiszen tudjátok, milyenek voltunk köztetek, a ti érdeketekben.
1Tessz 1:6 Ti pedig a mi követőink lettetek, és az Úréi, elfogadtátok az igét sok szorongatás közt, a Szentlélek örömével.
1Tessz 1:7 Így példaképpé lettetek minden hívő számára Makedóniában és Akhájában.
1Tessz 1:8 Az Úr igéjének hirdetése ugyanis tőletek haladt tovább, nem csak Makedóniában és Akhájában. Istenbe vetett hitetek eljutott mindenhová, úgyhogy szükségtelen is arról beszélnünk.
1Tessz 1:9 Hiszen mindenki beszéli rólunk, hogy hogyan érkeztünk hozzátok, és hogyan tértetek meg a bálványoktól Istenhez, hogy az élő, igaz Istennek szolgáljatok,
1Tessz 1:10 és várjátok a mennyből Fiát, akit feltámasztott a halottak közül, Jézust, aki megment minket a jövendő haragtól.
1Tessz 2:1 Magatok is tudjátok, testvérek, hogy hozzátok való érkezésünk nem volt hiábavaló.
1Tessz 2:2 Ellenkezőleg, noha előbb, mint tudjátok, szenvedések és bántalmak értek minket Filippiben, mégis, Istenben bízva, a nagy gondok között is hirdettük nektek Isten evangéliumát.
1Tessz 2:3 Mert a mi igehirdetésünk nem tévedésből fakad, sem tisztátalanságból, és nem történik álnoksággal,
1Tessz 2:4 hanem úgy beszélünk, mint akiket Isten megpróbált és igazolt, hogy ránk bízza az evangéliumot. Nem mint olyanok, akik az emberek tetszését keresik, hanem Istenét, aki vizsgálja szívünket.
1Tessz 2:5 Egyáltalán nem szokásunk a hízelgő beszéd, amint tudjátok, sem a kapzsiság alkalmának keresése - Isten a tanúnk erre.
1Tessz 2:6 Az emberek elismerését sem kerestük, sem a tiéteket, sem másokét.
1Tessz 2:7 Bár rátok támaszkodhattunk volna, mint Krisztus apostolai, mégis úgy voltunk köztetek, mint kicsinyek, úgy, ahogyan a dajka gondozza a gyermekeit.
1Tessz 2:8 Ragaszkodtunk hozzátok, és szívesen nektek adtuk volna nemcsak Isten evangéliumát, hanem életünket is, mert nagyon megkedveltünk titeket.
1Tessz 2:9 Emlékeztek ugyanis, testvérek, munkánkra és fáradozásunkra. Éjjel-nappal dolgoztunk, és úgy hirdettük nálatok Isten evangéliumát, hogy ne legyünk közületek senkinek sem a terhére.
1Tessz 2:10 Ti tanúi vagytok ennek, és Isten is, hogy milyen szent, igaz és feddhetetlen módon éltünk értetek, akik hívők lettetek.
1Tessz 2:11 Hasonlóképpen azt is tudjátok, hogy amint az apa inti a gyermekeit, mindegyikteket
1Tessz 2:12 úgy intettünk és vigasztaltunk, s kérve-kértünk, hogy viselkedjetek méltóan ahhoz az Istenhez, aki országába és dicsőségére hív titeket.
1Tessz 2:13 Szüntelenül hálát adunk tehát Istennek, hogy ti, akik Isten igéjének hirdetését tőlünk hallottátok, azt nem úgy fogadtátok, mint emberek szavát, hanem mint ami az valójában: mint Isten igéjét, amely munkálkodik is bennetek, akik hisztek.
1Tessz 2:14 Mert ti, testvéreim, hasonló sorsra jutottatok, mint Isten egyházai, amelyek Júdeában vannak Krisztus Jézusban, mert ti ugyanazt szenvedtétek el fajtestvéreitektől, amit ők is a zsidóktól,

1Tessz 2:15 akik megölték az Úr Jézust és a prófétákat, s minket is üldöztek. Istennek nem telik kedve bennük. Ők ellenséges érzületűek minden ember iránt,
1Tessz 2:16 és megtiltják nekünk, hogy a pogányokhoz beszéljünk, nehogy üdvözüljenek. Így mindenkor betöltik bűneik mértékét, és Isten haragja utol is érte őket mindvégig. Az elmaradt látogatás
1Tessz 2:17 Testvérek, mi rövid időre elszakadtunk ugyan tőletek és egymás látásától, de nem a szívünkkel! Ezért nagy vágyódásunkban annál jobban igyekeztünk arra, hogy színről színre lássunk titeket.
1Tessz 2:18 El akartunk ugyanis menni hozzátok, kiváltképpen én, Pál, egyszer is, másszor is, de a sátán megakadályozott.
1Tessz 2:19 Mert ki a mi reménységünk, örömünk, vagy dicsőségünk koszorúja? Nem ti, a mi Urunk Jézus előtt, amikor eljön?
1Tessz 2:20 Igen, ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk!
1Tessz 3:1 Mivel tovább már nem állhattuk meg, jónak láttuk, hogy magunkra maradjunk Athénben,
1Tessz 3:2 és elküldtük Timóteust, a testvérünket, Isten munkatársát Krisztus evangéliumában, hogy hiteteket szolgálja, megerősítsen titeket, és bátorítson hitetekben,
1Tessz 3:3 hogy senki meg ne tántorodjék ezekben a szorongatásokban. Hiszen tudjátok, hogy erre vagyunk rendelve.
1Tessz 3:4 Meg is mondtuk előre, amikor nálatok voltunk, hogy szorongatásokat fogunk elszenvedni, mint ahogy meg is történt, s tudtok is róla.
1Tessz 3:5 Azért nem állhattam meg tovább, s elküldtem, hogy értesüljek hitetekről, hogy nem kísértett-e meg titeket a kísértő, és nem vész-e kárba a munkánk.
1Tessz 3:6 Most viszont, amikor Timóteus visszatért tőletek hozzánk, és hírt hozott hitetekről és szeretetetekről, s arról, hogy mindig örömmel emlékeztek ránk, és látni kívántok minket, ahogy mi is titeket,
1Tessz 3:7 vigasztalást találtunk bennetek és a ti hitetekben, testvérek, minden ínségünk és szorongatásunk ellenére is.
1Tessz 3:8 Most újra feléledünk, mert ti állhatatosak vagytok az Úrban.
1Tessz 3:9 Mivel is róhatnánk le hálánkat értetek Istennél a bőséges örömért, mellyel örvendezünk miattatok a mi Istenünk előtt?
1Tessz 3:10 Éjjel-nappal igen buzgón esedezünk, hogy meglássuk arcotokat, és pótoljuk azt, ami hiányos még a hitetekben.
1Tessz 3:11 A mi Istenünk és Atyánk, és Urunk Jézus Krisztus vezesse utunkat hozzátok!
1Tessz 3:12 Titeket pedig gyarapítson az Úr, és tegyen gazdaggá a szeretetben egymás és mindenki iránt, ahogyan mi szeretünk titeket,
1Tessz 3:13 s így szívetek erős legyen, feddhetetlen és szent Istenünk és Atyánk előtt, amikor Urunk, Jézus eljön minden szentjével. Ámen.
1Tessz 4:1 Egyébként, testvérek, az Úr Jézusban kérünk és intünk titeket arra, amit tőlünk tanultatok, hogy hogyan kell élnetek és Isten kedvében járnotok - amint teszitek is. Éljetek is úgy, hogy előrehaladásotok mind nagyobb legyen.
1Tessz 4:2 Hiszen ismeritek a parancsokat, amelyeket az Úr Jézus által adtunk nektek.
1Tessz 4:3 Isten akarata ugyanis ez: a ti megszentelődésetek, hogy megtartóztassátok magatokat a paráznaságtól;
1Tessz 4:4 hogy mindegyiktek meg tudja őrizni a testét szentségben és tisztességben,
1Tessz 4:5 nem a vágyódás szenvedélyében, mint a pogányok, akik nem ismerik Istent.
1Tessz 4:6 És senki se károsítsa meg, s ne csalja meg semmilyen ügyletben a testvérét, mert az Úr bosszút áll mindezért, mint ahogy már régebben megmondtuk nektek és bebizonyítottuk.
1Tessz 4:7 Isten ugyanis nem tisztátalanságra hívott meg minket, hanem szentségre.
1Tessz 4:8 Azért, aki megveti ezeket, nem embert vet meg, hanem Istent, aki Szentlelkét is nektek ajándékozta.
1Tessz 4:9 A testvéri szeretetről nem szükséges írnom nektek, mert magatok tanultátok Istentől, hogy szeressétek egymást.
1Tessz 4:10 Hiszen gyakoroljátok is ezt minden testvér iránt egész Makedóniában. Kérünk azonban titeket, testvérek, hogy ebben gyarapodjatok még,
1Tessz 4:11 és igyekezzetek békében élni, dolgaitokat végezni, saját kezetekkel dolgozni, mint ahogy megparancsoltuk nektek,
1Tessz 4:12 hogy viselkedjetek tisztességesen a kívül lévőkkel, és senkire se szoruljatok rá.
1Tessz 4:13 Testvérek, nem akarunk titeket, tudatlanságban hagyni azokról, akik elhunytak, hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük.
1Tessz 4:14 Ha ugyanis hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, akkor Isten ugyanígy elő fogja vezetni vele együtt azokat is, akik Jézusban hunytak el.
1Tessz 4:15 Az Úr igéje alapján azt mondjuk ugyanis nektek, hogy mi, akik élünk, és megmaradunk az Úr eljöveteléig, nem előzzük meg azokat, akik elhunytak.
1Tessz 4:16 Mert a parancsszóra, a főangyal hangjára és Isten harsonájának szavára az Úr maga leszáll az égből, és először a Krisztusban elhunytak támadnak fel,
1Tessz 4:17 azután mi, az élők, a megmaradtak, velük együtt elragadtatunk a felhőkön az égbe az Úr elé, s így mindenkor az Úrral leszünk.
1Tessz 4:18 Vigasztaljátok tehát egymást ezekkel az igékkel.
1Tessz 5:1 Az időről és az óráról azonban, testvérek, szükségtelen írnom nektek.
1Tessz 5:2 Hiszen magatok is igen jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj.
1Tessz 5:3 Amikor azt mondják: »Békesség és biztonság«, éppen akkor szakad rájuk hirtelen a veszedelem, mint a várandós asszonyra a fájdalom, és nem menekülnek meg.
1Tessz 5:4 De ti, testvérek, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvaj módjára lepjen meg titeket.
1Tessz 5:5 Mindnyájan a világosság fiai és a nappal fiai vagytok. Nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé.
1Tessz 5:6 Ne is aludjunk tehát, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok!
1Tessz 5:7 Az alvók éjjel alszanak, a részegek éjjel részegednek le.

1Tessz 5:8 Mi azonban, akik a nappaléi vagyunk, legyünk józanok, és öltsük fel a hit és szeretet páncélját, sisak gyanánt pedig az üdvösség reményét.
1Tessz 5:9 Mert Isten nem haragra rendelt, hanem arra, hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk, Jézus Krisztus által,
1Tessz 5:10 aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alszunk,ővele éljünk.
1Tessz 5:11 Vigasztaljátok tehát egymást, és legyetek egymás épülésére, mint ahogy meg is teszitek.
1Tessz 5:12 Kérünk ezenkívül titeket, testvérek, hogy becsüljétek meg azokat, akik fáradoznak közöttetek, akik elöljáróitok az Úrban, és intenek titeket.
1Tessz 5:13 Munkájukért legyetek irántuk különösen nagy szeretettel! Éljetek békességben egymással!
1Tessz 5:14 Kérünk továbbá titeket, testvérek, feddjétek meg a nyughatatlanokat, bátorítsátok a félénk szívűeket, gyámolítsátok a gyengéket, legyetek türelmesek mindenki iránt!
1Tessz 5:15 Vigyázzatok, hogy senki rosszért rosszal ne fizessen, hanem mindenkor szolgáljátok egymás és mindenki javát!
1Tessz 5:16 Mindig örüljetek!
1Tessz 5:17 Szüntelenül imádkozzatok!
1Tessz 5:18 Mindenért adjatok hálát, mert ezt várja Isten mindnyájatoktól Krisztus Jézusban.
1Tessz 5:19 A Lelket ki ne oltsátok!
1Tessz 5:20 A prófétai beszédet meg ne vessétek!
1Tessz 5:21 Mindent vizsgáljatok meg; ami jó, azt tartsátok meg!
1Tessz 5:22 Mindenfajta rossztól óvakodjatok!
1Tessz 5:23 A békesség Istene szenteljen meg titeket mindenben, és egész lelki valótok, mind a lelketek, mind a testetek maradjon feddhetetlen Urunk, Jézus Krisztus eljövetelére.
1Tessz 5:24 Aki hív titeket, hűséges, tehát meg is valósítja.
1Tessz 5:25 Testvérek, imádkozzatok értünk is.
1Tessz 5:26 Köszöntsetek minden testvért szent csókkal.
1Tessz 5:27 Parancsolom az Úr nevében, hogy ezt a levelet olvassák fel az összes testvérnek.
1Tessz 5:28 Urunk, Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek! Ámen.
2Tessz 1:1 Pál, Szilvánusz és Timóteus a tesszalonikiek egyházának, amely Istenben, a mi Atyánkban és az Úr Jézus Krisztusban él.
2Tessz 1:2 Kegyelem és békesség nektek Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól!
2Tessz 1:3 Mindig hálaadással tartozunk Istennek értetek, testvérek, méghozzá méltán, mert a hitetek komolyan erősödik, és az egymás iránti szeretet mindnyájatokban gyarapszik,
2Tessz 1:4 annyira, hogy dicsekszünk is veletek Isten egyházaiban, béketűrésetekkel és hitetekkel, amellyel minden üldözést és viszontagságot elviseltek.
2Tessz 1:5 Isten igazságos ítéletének a jelei ezek, hogy méltónak találjanak benneteket Isten országára, ha meg is szenvedtek érte.
2Tessz 1:6 Mert igazságos dolog Isten előtt, hogy szorongatással fizessen azoknak, akik titeket szorongatnak,
2Tessz 1:7 és nyugalommal velünk együtt nektek, a szorongatottaknak, amikor az Úr Jézus megjelenik az égből hatalmának angyalaival,
2Tessz 1:8 tűz lángjában, és bosszút áll azokon, akik nem ismerik Istent, s nem engedelmeskednek Urunk, Jézus evangéliumának.
2Tessz 1:9 Ezeket a kárhozatban örök büntetéssel sújtja az Úr színe és hatalmának dicsősége
2Tessz 1:10 amikor eljön azon a napon, hogy megdicsőüljön szentjeiben, és megcsodálják mindazokban, akik hittek; nálatok ugyanis hitelre talált a tanúságtételünk.
2Tessz 1:11 Ezért imádkozunk is mindig értetek, hogy Istenünk méltónak találjon titeket meghívására. Adjon beteljesedést a jóra irányuló minden készségnek és a hit erőteljes munkájának,
2Tessz 1:12 hogy Urunk, Jézus Krisztus neve megdicsőüljön bennetek, és ti is őbenne, Istenünk és az Úr Jézus Krisztus kegyelméből.
2Tessz 2:1 Urunk, Jézus Krisztus eljövetele és a hozzá való gyülekezésünk dolgában kérünk titeket, testvérek,
2Tessz 2:2 ne tántorodjatok el egyhamar józan felfogásotoktól, és ne riasszon meg titeket semmiféle lélek, sem beszéd, sem állítólag tőlünk küldött levél, mintha az Úr napja már közel volna.
2Tessz 2:3 Semmiképp se ámítson el titeket senki, mert előbb az elpártolásnak kell bekövetkeznie, és meg kell jelennie a bűn emberének, a kárhozat fiának,
2Tessz 2:4 aki ellenszegül, és önmagát föléje helyezi mindannak, amit Istennek vagy isteni tiszteletre méltónak nevezünk, beül Isten templomába, és úgy mutogatja magát, mintha Isten volna.
2Tessz 2:5 Nem emlékeztek rá, hogy amikor még nálatok voltam, megmondtam ezt nektek?
2Tessz 2:6 És azt is tudjátok, mi tartja vissza most, amíg meg nem jelenik majd a maga idejében.
2Tessz 2:7 A gonoszság titka ugyanis már munkálkodik, csakhogy azt, aki most még visszatartja, előbb el kell távolítani az útból.
2Tessz 2:8 Akkor majd megjelenik az a gonosz, akit az Úr Jézus elpusztít szájának leheletével, és megsemmisít eljövetelének fényességével.
2Tessz 2:9 Az érkezését pedig - a sátán hatalmából - mindenféle hamis erőmegnyilvánulás, jel és csoda kíséri,
2Tessz 2:10 és mindenféle csábítás a gonoszságra, azok vesztére, akik elkárhoznak, mert nem fogadták be az igazság szeretetét, hogy üdvözüljenek.
2Tessz 2:11 Ezért bocsátja rájuk Isten a megtévesztés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak,
2Tessz 2:12 és ítélet alá essenek mindannyian, akik nem hittek az igazságnak, hanem beleegyeztek a gonoszságba.
2Tessz 2:13 Nekünk pedig mindenkor hálát kell adnunk Istennek értetek, testvérek, akiket Isten szeret, azért, mert Isten kiválasztott titeket első zsengéül az üdvösségre a Lélek megszentelése és az igazság hite által.
2Tessz 2:14 Meg is hívott titeket erre evangéliumunk által, hogy elnyerjétek Urunk Jézus Krisztus dicsőségét.

2Tessz 2:15 Ezért tehát, testvérek, legyetek állhatatosak, és őrizzétek szilárdan a hagyományokat, amelyeket akár beszédünkből, akár levelünkből tanultatok.
2Tessz 2:16 Urunk, Jézus Krisztus pedig, és Isten, a mi Atyánk, aki szeret minket, s örök vigasztalást és jó reménységet ajándékozott nekünk kegyelemben,
2Tessz 2:17 bátorítsa és erősítse meg szíveteket minden jótettben és beszédben.
2Tessz 3:1 Egyébként, testvérek, imádkozzatok értünk, hogy az Úr igéje, amint nálatok is, terjedjen és dicsőségre jusson,
2Tessz 3:2 s megszabaduljunk az ártalmas és gonosz emberektől, mert a hit nem mindenkié.
2Tessz 3:3 Az Úr azonban hűséges: ő megerősít titeket és megóv a gonosztól.
2Tessz 3:4 Ami titeket illet, bizalmunk van az Úrban, hogy megteszitek és meg fogjátok tenni, amit parancsolunk.
2Tessz 3:5 Az Úr vezesse szíveteket Isten szeretetére és Krisztus béketűrésére!
2Tessz 3:6 Ugyanakkor Urunk, Jézus Krisztus nevében meghagyjuk nektek, testvérek, hogy tartsátok távol magatokat minden olyan testvértől, aki rendetlenül él, és nem a szerint a hagyomány szerint, amelyet tőlünk kapott.
2Tessz 3:7 Jól tudjátok, miként kell minket követni, éspedig abban, hogy nem viselkedtünk köztetek rendetlenül,
2Tessz 3:8 nem ettük ingyen senki kenyerét, hanem megdolgoztunk érte, fáradsággal, éjjel-nappal munkálkodva, hogy ne legyünk terhére egyikteknek sem.
2Tessz 3:9 Nem mintha nem lett volna jogunk hozzá, hanem hogy magunkat követendő példakép gyanánt állítsuk elétek.
2Tessz 3:10 Amikor ugyanis még nálatok voltunk, meghagytuk nektek, hogy aki nem akar dolgozni, ne is egyék.
2Tessz 3:11 Hallottuk azonban, hogy egyesek izgágán élnek köztetek, nem dolgoznak semmit, és hiábavalóságokkal töltik idejüket.
2Tessz 3:12 Az ilyeneknek meghagyjuk, és könyörgünk nekik az Úr Jézus Krisztus nevében, hogy csöndben munkálkodva, a saját kenyerüket egyék.
2Tessz 3:13 Ti pedig testvérek, ne hagyjatok fel a jócselekedetekkel!
2Tessz 3:14 Ha valaki nem engedelmeskedik levélben megírt szavunknak, azt tartsátok számon, és kerüljétek a társaságát, hadd szégyellje magát.
2Tessz 3:15 De azért ne tekintsétek ellenségnek, hanem úgy feddjétek meg, mint testvért.
2Tessz 3:16 A békesség Ura adjon nektek örök békességet mindenhol! Az Úr legyen mindnyájatokkal!
2Tessz 3:17 Én Pál, a saját kezemmel írom az üdvözlést. Minden levelemben ez az ismertető jel. Így írok.
2Tessz 3:18 A mi Urunk, Jézus Krisztus kegyelme legyen mindnyájatokkal!
1Tim 1:1 Pál, Istennek, a mi Üdvözítőnknek és Krisztus Jézusnak, a mi reménységünknek rendeletéből Jézus Krisztus apostola
1Tim 1:2 Timóteusnak, édes fiának a hitben. Kegyelem, irgalom és béke az Atyaistentől és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól!
1Tim 1:3 Amikor elindultam Makedóniába, arra kértelek, hogy maradj Efezusban, és parancsold meg egyeseknek, hogy ne tanítsanak másként,
1Tim 1:4 ne foglalkozzanak mesékkel és vég nélküli nemzetségtáblákkal, amelyek inkább vitatkozásokhoz vezetnek, mint az Isten szerint való rendhez, amely hiten alapszik.
1Tim 1:5 A parancs célja a tiszta szívből, a jó lelkiismeretből és a tettetés nélküli hitből származó szeretet.
1Tim 1:6 Az illetők eltértek mindettől, és üres fecsegésre adták a fejüket.
1Tim 1:7 A törvény tanítói akarnak lenni, pedig nem is értik, amit mondanak és bizonygatnak.
1Tim 1:8 Mi azonban tudjuk, hogy a törvény jó, ha a törvénynek megfelelően alkalmazzák:
1Tim 1:9 tudva, hogy az igazra nem vonatkozik törvény, hanem csak a gonoszokra, engedetlenekre, istentelenekre, bűnösökre, vétkesekre, szentségtelenekre, apagyilkosokra, anyagyilkosokra, gyilkosokra,
1Tim 1:10 paráznákra, férfiakkal fajtalankodókra, emberrablókra, hazugokra, hamisan esküvőkre, és arra, ami ezeken kívül még ellenkezik az egészséges tanítással,
1Tim 1:11 a boldog Isten dicsőségének rám bízott evangéliuma szerint.
1Tim 1:12 Hálát adok annak, aki erőt adott nekem, Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, hogy megbízhatónak ítélt, és erre a szolgálatra rendelt engem,
1Tim 1:13 aki azelőtt káromló, üldöző és gyalázkodó voltam, de irgalmat találtam, mert hitetlenségemben tudatlanul cselekedtem.
1Tim 1:14 Sőt, valósággal elárasztott a mi Urunk kegyelme, a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel együtt.
1Tim 1:15 Igaz beszéd ez, s teljes hitelt érdemlő: azért jött el Krisztus Jézus erre a világra, hogy üdvözítse a bűnösöket. Ezek között az első én vagyok.
1Tim 1:16 De éppen azért találtam irgalmasságot, hogy Krisztus Jézus rajtam, az elsőn mutassa meg egész hosszantűrését, okulásul azoknak, akik hinni fognak benne az örök életre.
1Tim 1:17 Tisztesség és dicsőség érte az örökkévalóság halhatatlan, láthatatlan Királyának, az egy Istennek, mindörökkön örökké! Ámen!
1Tim 1:18 Ezt a parancsot kötöm a lelkedre, Timóteus fiam, hivatkozva a rád vonatkozó, egykori jövendölésekre, hogy azokban bízva harcold a jó harcot,
1Tim 1:19 s tartsd meg a hitet és a jó lelkiismeretet, amelyet egyesek elvetettek, s így hajótörést szenvedtek a hitben.
1Tim 1:20 Ezek közé tartozik Himéneusz és Alexander, akiket átadtam a sátánnak, hadd tanulják meg, hogy ne káromkodjanak.
1Tim 2:1 Mindenekelőtt arra kérlek tehát, tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért:
1Tim 2:2 a királyokért és minden feljebbvalóért, hogy békés és csendes életet élhessünk, telve istenfélelemmel és tisztességgel.
1Tim 2:3 Ez jó és kedves a mi Üdvözítő Istenünk előtt,
1Tim 2:4 aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és eljusson az igazság ismeretére.
1Tim 2:5 Hiszen egy az Isten, és egy a közvetítő is Isten és az emberek között: az ember Jézus Krisztus,

1Tim 2:6 aki odaadta önmagát váltságul mindenkiért, tanúságot téve a maga idejében.
1Tim 2:7 Emiatt rendelt ő engem hírnökké s apostollá - igazat mondok, nem hazudom -, a nemzetek tanítójává hitben és igazságban.
1Tim 2:8 Azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt tisztán emeljék fel kezüket imádságra, harag és viszálykodás nélkül.
1Tim 2:9 Ugyanígy az asszonyok is tisztességes öltözetben, szemérmesen és józanul ékesítsék magukat, nem bodorított hajjal, arannyal, gyönggyel és drága ruhával,
1Tim 2:10 hanem, amint az az istenfélelmet valló asszonyokhoz illik: jócselekedetekkel.
1Tim 2:11 Az asszony csendben tanuljon, teljes alázatossággal.
1Tim 2:12 Nem engedem, hogy az asszony tanítson, és a férfi fölé kerekedjék: maradjon csak csendben.
1Tim 2:13 Mert Ádámot alkottatott először, Éva azután,
1Tim 2:14 és nem Ádámot szedték rá; az asszonyt azonban rászedték, és engedetlenségbe esett.
1Tim 2:15 Gyermekek szülése által fog üdvözülni, ha megmarad a hitben, a szeretetben, a szentségben és a józanságban.
1Tim 3:1 Igaz beszéd ez: aki püspökségre vágyik, derék dolgot kíván.
1Tim 3:2 Éppen azért a püspöknek feddhetetlennek, egyszer nősült férfinak, józannak, megfontoltnak, tisztességesnek, vendégszeretőnek, tanításra alkalmasnak kell lennie.
1Tim 3:3 Nem iszákosnak és verekedőnek, hanem szelídnek, nem viszálykodónak és kapzsinak, hanem olyannak,
1Tim 3:4 aki házát jól vezeti, fiait engedelmességben és mindenképpen tisztességben tartja,
1Tim 3:5 hiszen aki a maga házát nem tudja vezetni, hogy tudná gondját viselni Isten egyházának?
1Tim 3:6 Ne legyen újonnan megtért ember, nehogy felfuvalkodjék, és ugyanaz az ítélet érje, mint az ördögöt.
1Tim 3:7 A kívül levőktől is jó tanúságot kell kapnia, nehogy gyalázatba és az ördög kelepcéjébe essék.
1Tim 3:8 A diákonusok hasonlóképpen tisztességes emberek legyenek, nem kettős nyelvűek, nem a sok bor hívei, nem rút haszonlesők;
1Tim 3:9 olyanok, akik tiszta lelkiismerettel őrzik magukban a hit titkát.
1Tim 3:10 Először ezeket is próba alá kell vetni, s csak akkor szolgáljanak, ha kifogástalanok.
1Tim 3:11 Az asszonyok hasonlóképpen tisztességesek legyenek, nem megszólók, józanok, és mindenben megbízhatóak.
1Tim 3:12 A diákonusok egyszer nősült férfiak legyenek, olyanok, akik gyermekeiket és házukat jól vezetik.
1Tim 3:13 Mert akik szolgálatukat jól végzik, szép rangot és a Krisztus Jézusban való hitben nagy bizalmat szereznek maguknak.
1Tim 3:14 Azért írom ezeket neked - bár remélem, hogy hamarosan hozzád jutok -,
1Tim 3:15 hogy ha késlekedném is, tudd, hogy hogyan kell forgolódnod az Isten házában, amely az élő Isten egyháza, az igazság oszlopa és szilárd alapja.
1Tim 3:16 Márpedig nyilvánvalóan nagy dolog a jámborság titka, amely testben kinyilvánította magát, a Lélek által igazolást nyert, bemutatták az angyaloknak, a nemzetek között hirdették, világszerte hittek benne, s fölment a dicsőségbe.
1Tim 4:1 A Lélek azonban kifejezetten mondja, hogy az utolsó időkben egyesek elszakadnak a hittől, a megtévesztés szellemeire és az ördögök tanítására hallgatnak,
1Tim 4:2 azokra, akik képmutatóskodva, de lelkiismeretükben megbélyegezve hazugságokat hirdetnek.
1Tim 4:3 Ők azt mondják, hogy tilos a házasság, hogy tartózkodni kell egyes ételektől, holott azokat azért teremtette Isten, hogy hálát adva élvezzék őket a hívek, azok, akik megismerték az igazságot.
1Tim 4:4 Mert Isten minden teremtménye jó, és semmi sem elvetendő, amit hálaadással vesz magához az ember,
1Tim 4:5 mert szentté lesz Isten igéje és az imádság által.
1Tim 4:6 Ha ezt tárod a testvérek elé, Krisztus Jézus jó szolgája leszel. A hitnek és annak az igaz tanításnak igéivel táplálkozol, amelynek követője lettél.
1Tim 4:7 Hagyd a képtelen és vénasszonyos meséket, a jámborságban gyakorold magadat.
1Tim 4:8 Mert a test gyakorlatoztatása kevés dologra jó: a jámborság azonban mindenre hasznos, mert hordozza a jelen és a jövendő élet ígéretét.
1Tim 4:9 Igaz beszéd ez, és minden hitelre méltó!
1Tim 4:10 Hiszen azért fáradozunk és küzdünk, mert remélünk az élő Istenben, aki Üdvözítője minden embernek, különösen a híveknek.
1Tim 4:11 Ezt parancsold, ezt tanítsd!
1Tim 4:12 Senki meg ne vessen téged ifjú korod miatt, de légy is példaképe a híveknek beszédben, viselkedésben, szeretetben, hitben, tisztaságban.
1Tim 4:13 Amíg odamegyek, fordíts gondot az Írás felolvasására, az intésre és a tanításra.
1Tim 4:14 Ne hanyagold el a benned levő kegyelmi ajándékot, amelyet a jövendölés alapján a presbiterek kézföltétele által kaptál.
1Tim 4:15 Ezekre a dolgokra legyen gondod, ezeknek szenteld magad, hogy haladásod nyilvánvaló legyen mindenki előtt.
1Tim 4:16 Vigyázz magadra és a tanításra! Légy állhatatos ezekben, mert ha ezt teszed, üdvözíted magadat is, meg azokat is, akik hallgatnak téged.
1Tim 5:1 Az öreget ne korhold, hanem buzdítsd, mint atyádat; a fiatalabbakat mint testvéreidet,
1Tim 5:2 az idős asszonyokat, mint anyádat, a fiatalabb nőket, mint lánytestvéreidet, teljes tisztasággal.
1Tim 5:3 Az özvegyasszonyokat, ha igazán özvegyek, tiszteld.
1Tim 5:4 Ha pedig valamelyik özvegyasszonynak fiai vagy unokái vannak, tanulják meg elsősorban a maguk házát vezetni és szüleik szolgálatára lenni, mert ez kedves dolog Isten előtt.
1Tim 5:5 Az az özvegy pedig, aki igazán özvegy és elhagyatott, bízzék Istenben, s tartson ki éjjel-nappal az imádságban és a könyörgésben,

1Tim 5:6 mert az, aki kicsapongó, élő halott.
1Tim 5:7 Ezt parancsold hát nekik, hogy feddhetetlenek legyenek.
1Tim 5:8 Aki pedig övéinek, főképpen házanépének gondját nem viseli, megtagadta a hitet, s rosszabb a hitetlennél.
1Tim 5:9 Az özvegyek sorába csak olyant kell választani, aki legalább hatvanéves, aki csak egy férfi felesége volt,
1Tim 5:10 s akinek jótetteiről tanúskodnak; aki gyermeket nevelt, vendégszerető volt, a szentek lábát mosta, és segített a nyomorúságban sínylődőkön; aki minden jócselekedetet gyakorolt.
1Tim 5:11 A fiatalabb özvegyeket utasítsd vissza, mert ha Krisztus ellenére átadják magukat az érzékiségnek és férjhez akarnak menni,
1Tim 5:12 akkor büntetést vonnak magukra, mert az első hűséget megszegték,
1Tim 5:13 ezenkívül kerülik a munkát, megszokják, hogy házról házra járogassanak, éspedig nemcsak a munkát kerülve, hanem pletykálkodva, kotnyeleskedve, olyanokat beszélve, amiket nem kellene.
1Tim 5:14 Azért tehát azt akarom, hogy a fiatalabbak menjenek csak férjhez, szüljenek gyermekeket, vezessék a háztartást, és ne adjanak alkalmat az ellenfélnek a gyalázkodásra.
1Tim 5:15 Néhányan már visszaszegődtek a sátánhoz!
1Tim 5:16 Ha valamelyik hívő asszonynak özvegyei vannak, lássa el őket, ne terheljék azok az egyházközséget, hogy az a valóban özvegyeket segíthesse.
1Tim 5:17 A tisztüket jól végző presbitereket kétszeres tiszteletre tartsák méltóknak, főképpen azokat, akik az igehirdetést és a tanítást végzik,
1Tim 5:18 mert azt mondja az Írás: »A nyomtató ökörnek ne kösd be a száját«, és: »Méltó a munkás a maga bérére«.
1Tim 5:19 Presbiter ellen ne fogadj el vádat, csak két vagy három tanú vallomása alapján.
1Tim 5:20 A vétkeseket valamennyiük előtt fedd meg, hogy a többiek is elrettenjenek.
1Tim 5:21 Kérve kérlek Istenre, Krisztus Jézusra, a választott angyalokra, tartsd be ezt előítélet nélkül, és részrehajlásból ne tégy semmit sem.
1Tim 5:22 A kezedet elhamarkodva fel ne tedd senkire, hogy ne legyen részed idegen bűnökben. Őrizd meg magadat tisztán.
1Tim 5:23 Ezután ne csak vizet igyál, hanem élj egy kis borral is a gyomrod és gyakori gyengélkedéseid miatt.
1Tim 5:24 Egyes emberek bűnei nyilvánvalók már az ítélet előtt is, másokéi csak az után;
1Tim 5:25 éppígy nyilvánvalók a jótettek is; s mégsem azok, nem maradhatnak elrejtve.
1Tim 6:1 Akik járomba vannak fogva, a rabszolgák, tartsák urukat minden tiszteletre méltónak, hogy ne káromolja senki az Úr nevét és a tanítást.
1Tim 6:2 Akiknek hívő uruk van, ne vegyék őket kevésbé komolyan, azzal az ürüggyel, hogy testvérek, sőt, éppen azért szolgáljanak nekik jobban, mert hívők, a szeretet és a jótétemények részesei. Ezeket tanítsd, ezekre ints!
1Tim 6:3 Aki másként taníts, s nem tartja magát a mi Urunk Jézus Krisztus egészséges igéihez és az istenfélelemmel összhangban levő tanításhoz,
1Tim 6:4 az önhitt, nem tud semmit, a szőrszálhasogatás és a szócséplés betege, ebből pedig irigykedés, veszekedés, káromlás, rosszakaratú gyanúsítás fakad,
1Tim 6:5 a megbomlott elméjű, az igazságtól megfosztott, az istenfélelmet nyerészkedésnek tekintő emberek torzsalkodása.
1Tim 6:6 Az istenfélelem természetesen nagy nyereség, ha megelégedés kíséri.
1Tim 6:7 Mert semmit sem hoztunk magunkkal a világra, és el sem vihetünk semmit.
1Tim 6:8 Ha tehát van ennivalónk és ruházatunk, elégedjünk meg azzal.
1Tim 6:9 Mert akik gazdagok akarnak lenni, kísértésbe esnek, kelepcébe, sok haszontalan és káros kívánságba, amelyek pusztulásba és romlásba döntik az embert.
1Tim 6:10 Minden bajnak gyökere ugyanis a kapzsiság: jó néhányan, akik hozzá szegődtek, eltévelyedtek a hittől, és sok gyötrelmet okoztak maguknak.
1Tim 6:11 De te, Isten embere, menekülj ezektől a dolgoktól: igazságosságra, vallásosságra, hitre, szeretetre, béketűrésre, szelídségre törekedj.
1Tim 6:12 Harcold a hit jó harcát, szerezd meg az örök életet, amelyre meghívást kaptál, s amelyre számos tanú előtt letetted az igaz hitvallást.
1Tim 6:13 Megparancsolom neked Isten előtt, aki mindenkit éltet, és Krisztus Jézus előtt, aki Poncius Pilátus alatt tanúságot tett igaz hitvallással:
1Tim 6:14 tartsd meg a parancsot szeplőtelenül, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljöveteléig,
1Tim 6:15 amelyet meg fog mutatni annak idején a boldog és egyetlen Hatalmasság, a királyok Királya, az urak Ura,
1Tim 6:16 aki egyedül birtokolja a halhatatlanságot, aki megközelíthetetlen világosságban lakik, akit senki ember nem látott és nem láthat, akinek dicsőség és örök hatalom! Ámen!
1Tim 6:17 E világ gazdagjainak hagyd meg, hogy ne legyenek fennhéjázók, ne bizakodjanak a csalóka gazdagságban, hanem az élő Istenben, aki bőségesen megad nekünk mindent, amire szükségünk van;
1Tim 6:18 hogy legyenek jótékonyak, jócselekedetekben gazdagok, szívesen adakozzanak, osztogassanak,
1Tim 6:19 és gyűjtsenek maguknak gazdag, jó alapot a jövendőre, hogy elnyerjék az igaz életet.
1Tim 6:20 Timóteus! Őrizd meg a rád bízott kincset, kerüld a profán, újdonsághajhászó fecsegést, az álságos »ismeret« ellenvetéseit,
1Tim 6:21 amelyet némelyek elfogadtak, és a hittől elszakadtak. Kegyelem veletek!
2Tim 1:1 Pál, Isten akaratából, a Krisztus Jézusban való élet ígérete szerint Krisztus Jézus apostola
2Tim 1:2 Timóteusnak, szeretett fiának. Kegyelem, irgalom és béke az Atyaistentől, és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól!
2Tim 1:3 Hálát adok Istennek - akinek, miként őseim, tiszta lelkiismerettel szolgálok -, amikor szüntelenül, éjjel-nappal megemlékezem rólad imádságaimban.
2Tim 1:4 Ilyenkor - könnyeidre emlékezve - úgy szeretnélek látni, hadd teljek el örömmel.

2Tim 1:5 Eszembe jut a benned levő képmutatás nélküli hit, amely előbb nagyanyádban, Loiszban, majd anyádban, Eunikében élt, és bizton tudom, tebenned is megvan.
2Tim 1:6 Éppen ezért figyelmeztetlek, szítsd fel magadban Isten kegyelmi ajándékát, amely kézrátételem által benned van.
2Tim 1:7 Hiszen Isten nem a félénkség lelkét adta nekünk, hanem az erőét, a szeretetét és a józanságét.
2Tim 1:8 Ne szégyenkezz hát az Úrról való tanúságtétel miatt, sem énmiattam, aki őérte bilincseket hordok, hanem szenvedj velem az evangéliumért Isten erejének segítségével.
2Tim 1:9 Ő megmentett és szent hívással meghívott minket, nem tetteink alapján, hanem saját elhatározása és kegyelme által, amelyet örök idők előtt adott nekünk Krisztus Jézusban.
2Tim 1:10 Ez most nyilvánvalóvá lett a mi Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak megjelenése által, aki a halált legyőzte, az életet pedig és a halhatatlanságot felragyogtatta az evangélium által.
2Tim 1:11 Ennek lettem hírnöke, apostola és tanítója.
2Tim 1:12 Ezt is emiatt szenvedem, de nem szégyenkezem, mert tudom, kinek hittem, s biztos vagyok abban, hogy ő meg tudja őrizni rábízott kincsemet addig a napig.
2Tim 1:13 Tartsd hát magadat a tőlem hallott egészséges igékhez hittel és szeretettel Krisztus Jézusban!
2Tim 1:14 Őrizd meg a rád bízott drága kincset a Szentlélek által, aki bennünk lakik!
2Tim 1:15 Hiszen tudod, hogy az ázsiaiak valamennyien cserben hagytak, köztük Figelosz és Hermogenész is.
2Tim 1:16 Könyörüljön az Úr Oneziforosz házán: sokszor felüdített engem, és bilincseim miatt nem szégyenkezett,
2Tim 1:17 hanem amikor Rómába jött, szorgalmasan keresett, és meg is talált.
2Tim 1:18 Adja meg neki az Úr, hogy irgalmat leljen az Úr előtt azon a napon! Hogy milyen szolgálatokat tett Efezusban, azt te tudod legjobban.
2Tim 2:1 Fiam, légy tehát erős a Jézus Krisztusban levő kegyelem által,
2Tim 2:2 és amit tőlem számos tanú által megerősítve hallottál, bízd azt hűséges, mások tanítására is alkalmas emberekre.
2Tim 2:3 Fáradozz, mint Krisztus Jézus jó katonája.
2Tim 2:4 Aki Istenért harcol, nem bocsátkozik világi dolgokba, mert annak akar tetszeni, akihez szegődött.
2Tim 2:5 A versenyző is csak akkor nyer koszorút, ha szabályszerűen versenyez.
2Tim 2:6 A termésből elsősorban a fáradozó földművest illeti a részesedés.
2Tim 2:7 Értsd meg, amit mondok: az Úr megadja majd neked, hogy mindent megérts!
2Tim 2:8 Gondolj Jézus Krisztusra, Dávid sarjára, aki feltámadt a halottak közül, mint ahogy hirdeti az én evangéliumom,
2Tim 2:9 amelyért a bilincseket is beleértve úgy szenvedek, mint egy gonosztevő. De Isten igéje nincs megbilincselve.
2Tim 2:10 Mindent elviselek tehát a választottakért, hogy ők is elnyerjék a Krisztus Jézusban levő üdvösséget, az örök dicsőséggel együtt.
2Tim 2:11 Igaz beszéd ez: ha vele együtt meghalunk, vele együtt élni is fogunk;
2Tim 2:12 ha vele együtt szenvedünk, vele együtt uralkodni is fogunk. Ha megtagadjuk őt, ő is megtagad minket,
2Tim 2:13 de ha hűtlenek leszünk, ő hű marad, mert önmagát meg nem tagadhatja.
2Tim 2:14 Erre figyelmeztess, kérve kérj mindenkit Istenre. Szóvitát ne folytass; nem jó az semmire, csak a hallgatóság romlására.
2Tim 2:15 Azon légy tehát, hogy derék embernek bizonyulj az Úr előtt, olyan munkásnak, aki meg nem szégyenül, s aki helyesen munkálja az igazság igéjét.
2Tim 2:16 A gonosz, üres fecsegéseket viszont kerüld, mert azok jobbára istentelenséghez vezetnek.
2Tim 2:17 Az ilyen emberek fecsegése úgy terjed, mint a rákfene. Ezek közül való Himéneosz és Filétosz is,
2Tim 2:18 akik eltévelyedtek az igazságtól, azt állítva, hogy a feltámadás már megtörtént - és jó néhány ember hitét feldúlják.
2Tim 2:19 De a szilárd alap, amelyet Isten lefektetett, rendületlenül áll, és ez a pecsétje: »Ismeri az Úr az övéit«, továbbá: »Hagyjon fel a gonoszsággal mindaz, aki az Úr nevét hívja segítségül!«
2Tim 2:20 De egy nagy házban nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fából és agyagból valók is; az előbbiek tisztességes, az utóbbiak pedig közönséges célokra.
2Tim 2:21 Aki magát az utóbbiaktól tisztán tartja, az tisztességes célra való, szent, az Úr számára hasznos, minden jó dologra alkalmas edény lesz.
2Tim 2:22 Kerüld az ifjúkor vágyait! Igazságosságra, hitre, szeretetre és békességre törekedj azokkal, akik tiszta szívvel hívják segítségül az Urat.
2Tim 2:23 Az oktalan és zabolátlan vitákat kerüld, tudva, hogy viszályokat szülnek.
2Tim 2:24 Márpedig az Úr szolgájának nem veszekednie kell, hanem mindenkihez jóságosnak, tanításra alkalmasnak és béketűrőnek kell lennie.
2Tim 2:25 Azokat pedig, akik ellenszegülnek neki, szelídséggel meg kell feddenie, hátha egyszer töredelmet ad nekik is Isten az igazság megismerésére,
2Tim 2:26 és magukhoz térnek az ördög kelepcéjéből, aki fogva tartja őket a maga kedvére.
2Tim 3:1 Azt pedig tudnod kell, hogy az utolsó napokban veszedelmes idők következnek.
2Tim 3:2 Az emberek önzők lesznek, kapzsik, kérkedők, kevélyek, káromlók, szüleik iránt engedetlenek, hálátlanok, gonoszok,
2Tim 3:3 szeretetlenek, békétlenkedők, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, rosszakarók,
2Tim 3:4 árulók, vakmerők, felfuvalkodottak; inkább fogják szeretni a gyönyört, mint Istent.
2Tim 3:5 A vallásosság látszatát viselni fogják ugyan magukon, de megtagadják annak erejét. Az ilyeneket kerüld!
2Tim 3:6 Ezek közül valók ugyanis azok, akik beosonnak a házakba, és rabul ejtenek bűnökkel terhelt, különböző vágyaktól hajtott asszonyokat, azokat,
2Tim 3:7 akik mindig tanulnak, de az igazság ismeretére soha el nem jutnak.

2Tim 3:8 Ahogy Jannész és Jambrész ellene szegültek Mózesnek, úgy szegülnek ellene ezek is az igazságnak, mert bomlott elméjű, megbízhatatlan hitű emberek.
2Tim 3:9 De sokra nem jutnak ezzel: ostobaságuk éppúgy nyilvánvalóvá lesz mindenki előtt, mint ahogy azoké is az lett.
2Tim 3:10 Te követted tanításomat, életmódomat, elhatározásomat, hitemet, béketűrésemet, szeretetemet, türelmemet,
2Tim 3:11 üldöztetéseimet, szenvedéseimet. Mi minden történt velem Antióchiában, Ikóniumban és Lisztrában, milyen üldözéseket álltam ki! És mindezekből kiszabadított engem az Úr!
2Tim 3:12 De hiszen mindazok, akik buzgón akarnak élni Krisztus Jézusban, üldözést fognak szenvedni!
2Tim 3:13 A gonosz emberek és a csalók viszont a gonoszságban haladnak előre: tévelygésbe vezetnek és tévelyegnek.
2Tim 3:14 Te azonban tarts ki abban, amit tanultál, és amiről meggyőződtél! Hiszen tudod, kiktől tanultad,
2Tim 3:15 és gyermekkorod óta ismered a szent Írásokat, amelyek a Krisztus Jézusban való hit révén üdvösségre szolgáló bölcsességet adhatnak neked.
2Tim 3:16 Minden Istentől sugalmazott írás hasznos a tanításra, az intésre, a feddésre, az igazságosság oktatására,
2Tim 3:17 hogy Isten embere tökéletes és minden jótettre kész legyen.
2Tim 4:1 Kérve kérlek Isten színe előtt, és Krisztus Jézus előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat, az ő eljövetele és uralma által:
2Tim 4:2 hirdesd az igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan! Feddj, ints, buzdíts minden türelemmel és tudománnyal.
2Tim 4:3 Lesz ugyanis idő, amikor az emberek nem viselik el az egészséges tanítást, hanem saját kívánságaik szerint seregszámra szereznek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük;
2Tim 4:4 elfordítják fülüket az igazságtól, és átadják magukat a meséknek.
2Tim 4:5 Te vigyázz mindenre, viseld el a szenvedéseket, végezd az evangélista dolgát, töltsd be szolgálatodat.
2Tim 4:6 Engem ugyanis már kiöntenek, mint italáldozatot, elköltözésem ideje közel van.
2Tim 4:7 A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitet megtartottam.
2Tim 4:8 Készen vár már rám az igazságosság koszorúja, amelyet azon a napon megad nekem az Úr, az igazságos bíró, sőt nemcsak nekem, hanem mindazoknak, akik sóvárogva várják az ő eljövetelét.
2Tim 4:9 Siess, jöjj hozzám mielőbb!
2Tim 4:10 Démász ugyanis elhagyott a világ szeretete miatt, és elment Tesszalonikibe, Kreszcensz Galáciába, Títusz pedig Dalmáciába.
2Tim 4:11 Egyedül Lukács van velem. Márkot is vedd magad mellé, és hozd el: jó hasznát tudom venni a szolgálatban.
2Tim 4:12 Tichikuszt elküldtem Efezusba.
2Tim 4:13 A köpenyemet, amelyet Troászban Karpusznál hagytam, arra jöttödben hozd magaddal, úgyszintén a könyveket is, de legfőképpen a pergameneket.
2Tim 4:14 A rézműves Alexander sok rosszat tett velem; az Úr majd megfizet neki tettei szerint.
2Tim 4:15 Te is óvakodj tőle, nagyon ellene szegült ugyanis szavainknak.
2Tim 4:16 Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, mindenki cserbenhagyott - ne tudassék be nekik!
2Tim 4:17 De az Úr mellém állt, és erőt adott nekem, hogy az igehirdetés teljessé legyen általam, s tudomást szerezzen róla az összes nemzet. Így megszabadultam az oroszlán torkából.
2Tim 4:18 Az Úr megszabadít minden gonosz ármánytól, és meg fog menteni mennyei országa számára. Dicsőség neki mindörökkön örökké! Ámen!
2Tim 4:19 Köszöntsd Priszkát és Akvilát, azonkívül Oneziforosz házát.
2Tim 4:20 Erasztosz Korintusban maradt, Trofimoszt pedig Milétoszban hagytam, betegen.
2Tim 4:21 Siess, hogy még a tél előtt ideérj! Köszönt Eubulosz, Pudensz, Línusz, Klaudia és az összes testvér!
2Tim 4:22 Az Úr legyen a lelkeddel! Kegyelem veletek!
Tit 1:1 Pál, Isten szolgája és Jézus Krisztus meghívott apostola, hogy Isten választottjait hitre és az igazi istentisztelet ismeretére vezesse,
Tit 1:2 az örök élet reményében, amelyet örök idők előtt megígért Isten, aki nem hazudik,
Tit 1:3 s aki a meghatározott időben ki is nyilvánította szavát az igehirdetés által, amelyet Üdvözítő Istenünk rendelete rám bízott:
Tit 1:4 Títusznak, a közös hit révén szeretett fiának. Kegyelem és békesség az Atyaistentől és Krisztus Jézustól, a mi Üdvözítőnktől!
Tit 1:5 Azért hagytalak Kréta szigetén, hogy a hiányzó dolgokat elvégezd, és városról városra presbitereket rendelj, amint meghagytam neked:
Tit 1:6 feddhetetlent, egyszer nősültet, akinek a fiai hívők, nem kicsapongók vagy engedetlenek.
Tit 1:7 A püspöknek ugyanis, mint Isten intézőjének, feddhetetlennek kell lennie, nem kevélynek, nem haragosnak, nem iszákosnak, nem verekedőnek, nem rút haszonlesőnek,
Tit 1:8 inkább vendégszeretőnek, jóakaratúnak, józannak, igaznak, szentnek, önmegtartóztatónak,
Tit 1:9 aki helytáll a hiteles tanítás megbízható végzésében, hogy az egészséges tanítás alapján képes legyen bátorítani is, és azokat, akik ellentmondanak, megcáfolni.
Tit 1:10 Van ugyanis sok engedetlenkedő, üres fecsegést folytató, csaló ember is, főképp a körülmetéltek köréből.
Tit 1:11 Ezeket el kell hallgattatni, mert feldúlnak egész házakat, rút haszon kedvéért olyasmiket tanítanak, amiket nem kellene.
Tit 1:12 Közülük az egyik, az ő tulajdon prófétájuk azt mondta: »A krétaiak örök hazugok, gonosz bestiák, lusta haspókok.«
Tit 1:13 Ez a tanúságtétel igaz. Éppen azért fedd meg őket keményen, hogy egészségesek legyenek a hitben,
Tit 1:14 ne hallgassanak zsidó mesékre, és olyan emberek parancsaira, akik hátat fordítottak az igazságnak.
Tit 1:15 A tisztáknak minden tiszta; a tisztátalanoknak és a hitetleneknek viszont semmi sem tiszta, mert szennyes az elméjük is, a lelkiismeretük is.

Tit 1:16 Azt hangoztatják, hogy ismerik Istent, de tetteikkel megtagadják, mert utálatosak, engedetlenek, és minden jótettre alkalmatlanok.
Tit 2:1 Te azonban azt hirdesd, ami a józan tanításnak megfelel.
Tit 2:2 Az időseknek azt, hogy legyenek józanok, tisztességesek, egészségesek a hitben, a szeretetben és a türelemben.
Tit 2:3 Az idős asszonyok hasonlóképpen szent magaviseletűek legyenek, nem rágalmazók, nem a sok bor rabjai, hanem tanítsanak a jóra,
Tit 2:4 oktassák a fiatal asszonyokat arra, hogy férjüket szeressék, gyermekeiket kedveljék.
Tit 2:5 Legyenek ezenkívül megfontoltak, tiszták, háziasak, jóságosak, férjüknek engedelmesek, hogy ne káromolják miattuk Isten igéjét.
Tit 2:6 Az ifjakat ugyanígy buzdítsd, hogy józanok legyenek.
Tit 2:7 Mindenekelőtt te magad légy példakép a jótettekben; a tanításban feddhetetlen és komoly.
Tit 2:8 A szavad legyen józan, megcáfolhatatlan, hogy az ellenfél megszégyenüljön, mivel semmi rosszat sem tud mondani rólunk.
Tit 2:9 A rabszolgákat intsd, hogy vessék alá magukat uruknak mindenben, keressék azok kedvét, ne vitatkozzanak,
Tit 2:10 ne hűtlenkedjenek, hanem tanúsítsanak mindenben igaz hűséget, hogy mindenben díszére váljanak Üdvözítő Istenünk tanításának.
Tit 2:11 Megjelent ugyanis Üdvözítő Istenünk kegyelme minden embernek,
Tit 2:12 és arra oktat minket, hogy tagadjuk meg az istentelenséget és a világi vágyakat. Éljünk józanul, igazként, istenfélelemmel ezen a világon,
Tit 2:13 és várjuk a boldog reménységet, a nagy Isten és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének eljövetelét.
Tit 2:14 Ő önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszságtól, és megtisztítson minket jótettekre törekvő, tulajdon népévé.
Tit 2:15 Ezt hirdesd, erre buzdíts, és így figyelmeztess teljes határozottsággal. Senki meg ne vessen téged!
Tit 3:1 Figyelmeztesd őket, hogy a fejedelmeknek és a hatóságoknak vessék alá magukat, hogy engedelmeskedjenek, legyenek minden jótettre készek,
Tit 3:2 senkit se szidalmazzanak, ne veszekedjenek. Legyenek szerények, tanúsítsanak minden ember iránt mindig szelídséget.
Tit 3:3 Hiszen valamikor mi magunk is oktalanok, engedetlenek és tévelygők voltunk, sokféle vágynak és gyönyörnek szolgáltunk, gonoszságban és irigységben tengődtünk, gyűlöletesek és egymással gyűlölködők voltunk.
Tit 3:4 Mikor azonban Üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete megjelent,
Tit 3:5 megmentett minket, nem a mi igaz cselekedeteinkért, amelyeket véghezvittünk, hanem az ő irgalmasságából, a Szentlélek újjáalkotó és megújító fürdője által,
Tit 3:6 akit bőségesen kiárasztott ránk Jézus Krisztus, a mi Üdvözítőnk által,
Tit 3:7 hogy kegyelme révén megigazulva, reménybeli örököseivé legyünk az örök életnek.
Tit 3:8 Igaz beszéd ez, és azt akarom, hogy erősítsd meg bennük ezt, hogy akik hisznek Istenben, igyekezzenek elöljárni a jócselekedetekben. Jó ez és hasznos az emberek számára.
Tit 3:9 Az oktalan vitákat, nemzetségtáblákat, veszekedéseket és a törvényről való vitatkozásokat ellenben kerüld, mert azok haszontalan és hiábavaló dolgok.
Tit 3:10 Az eretnek embert egy-két intés után kerüld,
Tit 3:11 tudva, hogy az ilyen romlott, vétkezik, és saját maga ítéli el önmagát.
Tit 3:12 Mihelyt hozzád küldöm Artemászt vagy Tichikuszt, siess, gyere hozzám Nikopoliszba! Úgy határoztam ugyanis, hogy ott töltöm a telet.
Tit 3:13 A törvénytanító Zénászt, valamint Apollót gondosan ellátva küldd tovább, hogy ne legyen hiányuk semmiben.
Tit 3:14 De a mieink is tanulják meg, hogy jótettekkel járjanak elöl, ahol sürgős segítségre van szükség, hogy ne legyenek gyümölcstelenek.
Tit 3:15 Köszöntenek a velem levők mindnyájan. Köszöntsd azokat, akik szeretnek minket a hitben! Kegyelem legyen mindnyájatokkal!
Filem 1:1 Pál, aki fogoly Krisztus Jézusért, valamint Timóteus testvér Filemonnak, szeretett munkatársunknak,
Filem 1:2 Appia nővérünknek, Archipposz küzdőtársunknak, és a házadban levő közösségnek.
Filem 1:3 Kegyelem és békesség nektek Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól!
Filem 1:4 Hálát adok mindenkor Istenemnek, amikor megemlékezem rólad imádságaimban -
Filem 1:5 hiszen hallottam szeretetedről és hitedről, amellyel az Úr Jézus és az összes szent iránt viseltetsz -,
Filem 1:6 hogy a hitben való közösségünk nyilvánvalóvá váljék minden jócselekedet megismerése által, amely köztünk Krisztusban megvalósul.
Filem 1:7 Nagy örömöm telik és vigasztalódom szeretetedben, hogy felüdült a szentek szíve általad, Testvér!
Filem 1:8 Ezért, bár Krisztusba vetett nagy bizalmamnál fogva meg is parancsolhatnám neked azt, ami helyes,
Filem 1:9 a szeretetnél fogva azonban inkább kérlek én, amint vagyok, az öreg Pál, aki most fogoly is Krisztus Jézusért.
Filem 1:10 Fiamért, Onezimoszért könyörgök, akit bilincseimben nemzettem,
Filem 1:11 aki egykor haszontalan volt számodra, most azonban számodra is, számomra is hasznos.
Filem 1:12 Visszaküldtem hozzád, mint a saját szívemet.
Filem 1:13 Szerettem volna magamnál tartani, hogy az evangéliumért szenvedett bilincseimben helyetted szolgáljon nekem,
Filem 1:14 de elhatározásod nélkül semmit sem akartam tenni, hogy jótéteményed ne kényszerből, hanem önként szülessék.
Filem 1:15 Talán éppen azért távozott el tőled egy időre, hogy visszakapd őt mindörökre,
Filem 1:16 már nem mint rabszolgát, hanem rabszolgánál sokkal többet: mint szeretett testvért. Nekem nagyon is az ő, de mennyivel inkább neked: test szerint is, s az Úr szerint is.
Filem 1:17 Azért, ha társadnak tartasz, fogadd úgy, mint engem.

Filem 1:18 Ha pedig valamivel megkárosított vagy tartozik, nekem számítsd föl:
Filem 1:19 - én, Pál sajátkezűleg írom - én térítem meg. Bár - hadd ne mondjam neked - te önmagaddal is nekem tartozol.
Filem 1:20 Bizony, Testvér! Hasznodat akarom venni az Úrban, enyhítsd meg hát szívemet Krisztusban!
Filem 1:21 Engedelmességedben bízva írtam neked: tudom, te többet is fogsz tenni annál, amit kérek.
Filem 1:22 Ezenkívül készíts nekem szállást is; remélem ugyanis, hogy imádságaitokra ajándékul visszakaptok engem.
Filem 1:23 Köszönt téged Epafrász, fogolytársam Krisztus Jézusban,
Filem 1:24 valamint Márk, Arisztarchosz, Démász és Lukács, a munkatársaim.
Filem 1:25 Az Úr Jézus Krisztus kegyelme legyen lelketekkel!
Zsid 1:1 Sokszor és sokféle módon szólt hajdan Isten az atyákhoz a próféták által,
Zsid 1:2 ezekben a végső napokban pedig Fia által szólt hozzánk, akit a mindenség örökösévé rendelt, aki által a világokat is teremtette,
Zsid 1:3 s aki - mivel az ő dicsőségének fénye és lényegének képmása, és mindent fenntart hatalmának igéjével -, miután a bűnöktől megtisztulást szerzett, a Fölség jobbján ül a magasságban.
Zsid 1:4 Annyival kiválóbb lett az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt náluk.
Zsid 1:5 Hiszen melyik angyalnak mondta valaha: »Fiam vagy te, a mai napon nemzettelek téged«? És ismét: »Én Atyja leszek, ő pedig a fiam lesz«?
Zsid 1:6 Amikor pedig újra bevezeti elsőszülöttjét a földkerekségre, így szól: »És hódol előtte Isten minden angyala!«
Zsid 1:7 Az angyalokat illetően ugyanis így szól: »Aki angyalait szelekké teszi, és szolgáit tűznek lángjává«.
Zsid 1:8 Fiát illetően pedig: »A te trónod, Isten, örökkön-örökké áll; országod jogara az igazság jogara.
Zsid 1:9 Szeretted az igazságosságot és gyűlölted a gonoszságot; azért kent fel téged, Isten, a te Istened, az öröm olajával társaid felett«.
Zsid 1:10 És: »Kezdetben te, Uram, megvetetted a föld alapját, és az egek a te kezed művei.
Zsid 1:11 Elmúlnak ezek, de te megmaradsz; és mint a ruha, mind elavulnak,
Zsid 1:12 összegöngyölöd őket, mint egy köntöst, és elváltoznak, mint a ruha; te azonban ugyanaz vagy, és éveid el nem fogynak«.
Zsid 1:13 Angyalai közül melyiknek mondta valaha is: »Jobbom felől foglalj helyet, míg lábad zsámolyává teszem ellenségeidet«?
Zsid 1:14 Ők ugye mindnyájan szolgáló lelkek, s azok szolgálatára küldték őket, akiknek az a hivatása, hogy örököljék az üdvösséget?
Zsid 2:1 Ezért még inkább figyelnünk kell mindarra, amit hallottunk, hogy valamiképpen el ne sodródjunk.
Zsid 2:2 Mert ha már az angyalok által hirdetett ige is olyan hatalmas volt, hogy minden bűn és engedetlenség elnyerte igazságos, megérdemelt büntetését,
Zsid 2:3 hogyan fogunk megmenekülni mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel? Ezt, miután kezdetét vette az Úr tanításával, azok, akik hallották, megerősítették számunkra,
Zsid 2:4 és velük együtt Isten is tanúságot tett róla jelekkel és csodákkal, akarata szerint sokféle erőmegnyilvánulással és a Szentlélek közléseivel.
Zsid 2:5 Mert nem angyaloknak vetette alá Isten az eljövendő világot, amelyről beszélünk.
Zsid 2:6 Az egyik helyen valaki tanúságot tett erről: »Mi az ember, hogy megemlékezel róla, s az ember fia, hogy meglátogatod?
Zsid 2:7 Kevéssel tetted kisebbé az angyaloknál; dicsőséggel és tisztelettel koronáztad,
Zsid 2:8 és mindent a lábai alá vetettél«. Mert azzal, hogy mindent alávetett, nem hagyott semmit sem, ami ne lenne alávetetve neki. Most azonban még nem látjuk, hogy minden alá van vetve neki.
Zsid 2:9 Láttuk azonban, hogy Jézust, aki kevéssel lett kisebb az angyaloknál, a halál elszenvedéséért dicsőséggel és tisztelettel koronázta, hogy Isten kegyelme szerint mindenkiért megízlelje a halált.
Zsid 2:10 Mert illett ahhoz, akiért és aki által minden van, s aki sok fiat vezet a dicsőségbe, hogy üdvösségük szerzőjét szenvedés által vezesse el a tökéletességre.
Zsid 2:11 Mert aki megszentel és akik megszentelődnek, egytől vannak mindnyájan. Ezért nem szégyelli őket testvéreinek nevezni,
Zsid 2:12 amikor így szól: »Hirdetem nevedet testvéreimnek; a közösségben dicsérni foglak téged«.
Zsid 2:13 És ismét: »Bízni fogok őbenne«. És ismét: »Íme, én és gyermekeim, akiket Isten nekem adott«.
Zsid 2:14 Mivel tehát a gyermekek részesei a testnek és vérnek, ő maga is hasonlóan részese lett ezeknek, hogy a halál által lerontsa azt, akinek halált osztó hatalma volt, az ördögöt,
Zsid 2:15 és megszabadítsa azokat, akiket a halál félelme egész életükön át rabszolgaságban tartott.
Zsid 2:16 Mert bizony nem az angyalokat karolta fel, hanem Ábrahám utódát karolta fel.
Zsid 2:17 Ezért mindenben hasonlónak kellett lennie testvéreihez, hogy irgalmas és hűséges főpap legyen Isten előtt, hogy kiengesztelje a nép bűneit.
Zsid 2:18 Mivel ő maga is elszenvedte a kísértést, segítségükre tud lenni azoknak, akik kísértést szenvednek.
Zsid 3:1 Ezért tehát, szent testvérek, a mennyei hivatás részesei, tekintsetek a mi hitvallásunk követére és főpapjára, Jézusra,
Zsid 3:2 aki hűséges ahhoz, aki őt megbízta, mint ahogy az volt Mózes is az ő egész házában.
Zsid 3:3 Mert annyival nagyobb dicsőségre méltó Mózesnél, amennyivel nagyobb tisztelete van a háznál annak, aki azt alkotta.
Zsid 3:4 Mert minden háznak van építőmestere; aki pedig a mindenséget alkotta, az az Isten.
Zsid 3:5 De míg Mózes hűséges volt az ő egész házában mint szolga, mint tanúja mindannak, amit hirdetni kellett,
Zsid 3:6 addig Krisztus, mint Fiú, a saját háza fölött áll. Ez a ház mi vagyunk, ha a bizalmat és a dicsőséges reménységet mindvégig szilárdan megtartjuk.
Zsid 3:7 Ezért - amint a Szentlélek mondja: »Ma, amikor meghalljátok az ő szavát,

Zsid 3:8 meg ne keményítsétek szíveteket, mint a megkeseredésben, a kísértés napján a pusztában,
Zsid 3:9 ahol atyáitok megkísértettek engem a próbatételben noha látták cselekedeteimet
Zsid 3:10 negyven éven át! Megharagudtam ezért arra a nemzedékre, és így szóltam: Mindig csak tévelyegnek szívükben! Ők azonban nem ismerték fel az én útjaimat.
Zsid 3:11 Amint megesküdtem haragomban: Nem mennek be az én nyugalmamba!«
Zsid 3:12 Vigyázzatok, testvérek, ne legyen közületek senkiben hitetlenségre hajló gonosz szív, hogy el ne szakadjon az élő Istentől!
Zsid 3:13 Inkább buzdítsátok egymást minden egyes nap, amíg azt mondják: »ma«, nehogy megkeményítsen valakit is közületek a bűn csalárdsága.
Zsid 3:14 Mert Krisztusnak részesei lettünk, de csak akkor, ha az általa vetett alapon mindvégig erősen kitartunk,
Zsid 3:15 amíg azt mondják nekünk: »Ma, amikor meghalljátok az ő szavát, meg ne keményítsétek szíveteket, mint abban a megkeseredésben!«
Zsid 3:16 Kik voltak azok, akik hallották, és megkeserítették Istent? Nemde mindnyájan, akik Mózes alatt Egyiptomból kivonultak?
Zsid 3:17 Kikre haragudott negyven esztendeig? Nemde azokra, akik vétkeztek, s akiknek a holtteste elhullott a pusztában?
Zsid 3:18 Kiknek esküdött meg, hogy nem mennek be az ő nyugalmába, ha nem azoknak, akik hitetlenek voltak?
Zsid 3:19 S látjuk is, hogy nem mehettek be a hitetlenség miatt.
Zsid 4:1 Mivel tehát még érvényben van az ő nyugalmába való bemenetelünk ígérete, féljünk attól, hogy közületek bárkit is későn jöttnek találjanak!
Zsid 4:2 Mert a jó hírt kinyilatkoztatta nekünk ugyanúgy, mint nekik; de nekik nem szolgált javukra a hallott beszéd, mert nem egyesültek hitükben azokkal, akik hallgattak rá.
Zsid 4:3 Mi, akik hiszünk, bemegyünk a nyugalomba, ahogy megmondta: »Amint megesküdtem haragomban: Nem mennek be az én nyugalmamba!« Ezzel fejeződnek be ugyanis a világ teremtésének művei.
Zsid 4:4 Mert egy helyen így szól a hetedik napról: »És Isten elnyugodott minden munkájától, melyet végzett«.
Zsid 4:5 Ugyanígy ezen a helyen is: »Nem mennek be az én nyugalmamba!«
Zsid 4:6 Mivel tehát még hátravan, hogy egyesek bemenjenek abba, és azok, akiknek először hírül adták, nem mentek be az engedetlenség miatt,
Zsid 4:7 ismét meghatároz egy napot: »Ma« - mondja Dávid által, annyi idő után, mint fentebb mondja: »Ma, amikor meghalljátok az ő szavát, meg ne keményítsétek szíveteket«.
Zsid 4:8 Mert ha Józsue megszerezte volna nekik a nyugalmat, sohasem beszélt volna ezután más napról.
Zsid 4:9 Eszerint a szombati nyugalom Isten népe számára van fenntartva.
Zsid 4:10 Mert aki bement az ő nyugalmába, maga is elnyugodott tetteitől, mint Isten az övéitől.
Zsid 4:11 Törekedjünk tehát bemenni abba a nyugalomba, nehogy valaki az engedetlenségnek ugyanazt a példáját kövesse.
Zsid 4:12 Mert Isten szava eleven és hatékony, áthatóbb minden kétélű kardnál, behatol és szétválasztja a lelket és a szellemet, az ízeket és a velőket, s megítéli a szív gondolatait és szándékait.
Zsid 4:13 Semmiféle teremtmény nem láthatatlan a színe előtt, sőt, minden mezítelen és nyitott annak a szeme előtt, akinek elszámolással tartozunk.
Zsid 4:14 Mivel tehát olyan kiváló főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten Fia, tartsunk ki a hitvallás mellett.
Zsid 4:15 Mert nem olyan főpapunk van, aki nem tud részvéttel lenni gyöngeségeink iránt, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, bűn nélkül.
Zsid 4:16 Járuljunk ezért bizalommal a kegyelem trónja elé, hogy irgalmasságot nyerjünk, és kegyelmet találjunk az alkalmas időben való segítségre.
Zsid 5:1 Mert minden főpapot az emberek közül választanak, és az emberekért rendelnek az Istennel kapcsolatos dolgokban, hogy ajándékokat és áldozatokat mutasson be a bűnökért.
Zsid 5:2 Részvéttel tud lenni a tudatlanok és tévelygők iránt, mert ő maga is körül van véve gyöngeséggel,
Zsid 5:3 s így, miként a népért, úgy önmagáért is áldozatot kell bemutatnia a bűnökért.
Zsid 5:4 Erre a tisztségre senki sem választja önmagát, hanem akit Isten hív, mint Áront.
Zsid 5:5 Így Krisztus sem önmaga dicsőítette meg magát, hogy főpappá legyen, hanem az, aki azt mondta neki: »Fiam vagy te, ma nemzettelek téged«.
Zsid 5:6 És ahogy más helyen is mondja: »Te pap vagy mindörökké Melkizedek rendje szerint«.
Zsid 5:7 Ő, testi mivoltának napjaiban imáit és könyörgéseit nagy kiáltással és könnyhullatással bemutatta annak, aki megszabadíthatta őt a haláltól; és meghallgatást is nyert hódolatáért.
Zsid 5:8 Bár Isten Fia volt, engedelmességet tanult abból, amit elszenvedett;
Zsid 5:9 és amikor eljutott a tökéletességhez, örök üdvösség szerzője lett mindazoknak, akik engedelmeskednek neki,
Zsid 5:10 mivel Isten főpapnak nevezte őt Melkizedek rendje szerint.
Zsid 5:11 Sok mindent kell erről mondanunk, és nehéz is megmagyarázni, mert késedelmesek lettetek a hallásra;
Zsid 5:12 ugyanis ez idő szerint már tanítóknak kellene lennetek, de ismét arra van szükségetek, hogy valaki tanítson titeket Isten tanításának elemi dolgaira; olyanok lettetek, mint akiknek tejre van szükségük, nem szilárd eledelre.
Zsid 5:13 Mert mindaz, aki tejet kap, tapasztalatlan az igazságosság tanításában, mivel még csecsemő;
Zsid 5:14 a tökéleteseknek pedig a szilárd étel való, azoknak, akik a gyakorlás által kifejlesztették érzékeiket, hogy megkülönböztessék a jót és a rosszat.
Zsid 6:1 Így tehát, mellőzve Krisztus tanításának elemeit, a tökéletesebb dolgokra térünk át, s nem rakjuk le újra az alapot a holt cselekedetekből való megtérésről és az Istenben való hitről,
Zsid 6:2 a keresztségek tanításáról, valamint a kézföltételről, a halottak feltámadásáról és az örök ítéletről.
Zsid 6:3 Ezt is megtesszük majd, ha Isten megengedi.

Zsid 6:4 Lehetetlen ugyanis, hogy azok, akik egyszer megvilágosodtak, megízlelték a mennyei ajándékot, részesültek a Szentlélekben,
Zsid 6:5 és megízlelték Isten értékes igéjét és a jövendő világ erőit,
Zsid 6:6 azután mégis elestek, hogy ismét megújuljanak és megtérjenek. Ők ugyanis újra megfeszítik Isten Fiát, amennyire rajtuk áll, és csúfot űznek belőle.
Zsid 6:7 Mert az a föld, amely beissza a gyakran hulló esőt, és alkalmas növényt terem azoknak, akik művelik, Istentől áldást nyer;
Zsid 6:8 az viszont, amelyik tövist és bojtorjánt terem, megvetésre méltó, átok fenyegeti, s a sorsa a tűzben való megégettetés.
Zsid 6:9 De tőletek, szeretteim, jobbat remélünk, és azt, ami közelebb van az üdvösséghez, bár így beszélünk.
Zsid 6:10 Mert Isten nem igazságtalan, hogy megfeledkezzék művetekről és a szeretetről, amelyet az ő nevében tanúsítottatok, amikor a szenteknek szolgáltatok és szolgáltok.
Zsid 6:11 Azt kívánjuk, hogy közületek mindenki ugyanazt a készséget tanúsítsa mindvégig, míg a remény be nem teljesedik,
Zsid 6:12 s hogy ne legyetek restek, hanem azok követői, akik a hit és a béketűrés által örökösei az ígéreteknek.
Zsid 6:13 Mert amikor az Úr Ábrahámnak ígéretet tett, mivel nála nem volt senki nagyobb, akire esküdjék, önmagára esküdött:
Zsid 6:14 »Bizony, áldván áldalak téged és sokasítván megsokasítalak.«
Zsid 6:15 Az pedig türelmesen kitartott, és így elnyerte az ígérteket.
Zsid 6:16 Mert az emberek önmaguknál nagyobbra esküsznek, és minden viszálykodásuk vége a megerősítő eskü.
Zsid 6:17 Ezért Isten, hogy annál inkább megmutassa az ígéret örököseinek terve változatlanságát, esküvel kötelezte magát,
Zsid 6:18 hogy két megmásíthatatlan dolog által, melyek tekintetében Isten nem hazudhat, igazán komoly vigasztalásunk legyen nekünk, akik törekszünk az elénk tárt remény elnyerésére.
Zsid 6:19 Ez a mi lelkünk biztos és szilárd horgonya, amely elér a kárpit belsejéig,
Zsid 6:20 ahová elsőként lépett be értünk Jézus, aki Melkizedek rendje szerint főpap lett mindörökké.
Zsid 7:1 Mert ez a Melkizedek, Szálem királya, a fölséges Isten papja, aki Ábrahámnak eléje ment, amikor az a királyok legyőzése után visszatért, megáldotta őt.
Zsid 7:2 Ábrahám tizedet adott neki mindenből. A neve előszöris azt jelenti, hogy az igazságosság királya, azután pedig Szálem királya, azaz a békesség királya;
Zsid 7:3 apa nélkül, anya nélkül, nemzetségtábla nélkül jelent meg; mivel sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs, hasonló Isten Fiához, és pap marad mindörökké.
Zsid 7:4 Nézzétek tehát, milyen nagy az, akinek a zsákmány legjavából Ábrahám pátriárka tizedet is adott!
Zsid 7:5 Azoknak, akik Lévi fiai közül nyerik el a papságot, parancsuk van arra, hogy a törvény szerint tizedet szedjenek a néptől, azaz testvéreiktől, noha azok is Ábrahám testéből származtak;
Zsid 7:6 az viszont, aki nem tartozik őseik közé, tizedet szedett Ábrahámtól, és megáldotta azt, aki az ígéreteket kapta.
Zsid 7:7 Márpedig nem kétséges, hogy a nagyobb áldja meg a kisebbet.
Zsid 7:8 Itt halandó emberek szednek tizedet, ott viszont az, akiről a tanúság szól, hogy él.
Zsid 7:9 Úgy is lehet mondani, hogy Ábrahám által Lévi is, aki beszedi a tizedet, megfizette a tizedet;
Zsid 7:10 mert még atyjának testében volt, amikor Melkizedek kiment eléje.
Zsid 7:11 Ha tehát a tökéletességet a leviták papsága jelentette volna - a nép ugyanis őalattuk kapta a törvényt -, mi szükség lett volna arra, hogy Melkizedek rendje szerint más pap támadjon, aki nem Áron rendje szerint való?
Zsid 7:12 Mert ha megváltozik a papság, szükséges, hogy a törvény is megváltozzék.
Zsid 7:13 Akiről ugyanis mindezt mondják, más törzsből való, amelyből senki sem szolgált az oltárnál.
Zsid 7:14 Mert nyilvánvaló, hogy a mi Urunk Júda törzséből származott, s erre a törzsre vonatkozóan papokról semmit sem mondott Mózes.
Zsid 7:15 Ez még inkább nyilvánvaló, ha Melkizedekhez hasonló más pap támad,
Zsid 7:16 aki nem a testi parancs törvénye szerint lett azzá, hanem az örök élet ereje szerint.
Zsid 7:17 Mert így szól a tanúságtétel: »Te pap vagy mindörökké Melkizedek rendje szerint«.
Zsid 7:18 Egy korábbi törvény megszüntetése annak erőtlensége és használhatatlansága miatt történik.
Zsid 7:19 A törvény ugyanis nem vezetett el senkit a tökéletességre, csak bevezetése volt egy jobb reménynek, amely által Istenhez közeledünk.
Zsid 7:20 S amennyiben ez nem eskü nélkül történt - mások ugyan eskü nélkül lettek papokká,
Zsid 7:21 ez pedig annak esküje által, aki így szólt hozzá: »Megesküdött az Úr és nem bánta meg: Te pap vagy mindörökké« -,
Zsid 7:22 annyiban jobb szövetségnek lett kezese Jézus.
Zsid 7:23 S míg azok többen lettek papokká, mert a halál miatt nem maradhattak meg,
Zsid 7:24 neki, mivel örökre megmarad, örökkévaló a papsága.
Zsid 7:25 Így örökre üdvözítheti is azokat, akik általa Istenhez közelednek, hisz mindenkor él, hogy értük közbenjárjon.
Zsid 7:26 Illő volt ugyanis, hogy ilyen főpapunk legyen: szent, ártatlan, szeplőtlen, a bűnösöktől elkülönített, és fölségesebb az egeknél;
Zsid 7:27 akinek nincs arra szüksége, hogy mint a papok, minden nap először a saját vétkeikért mutasson be áldozatot, azután a nép vétkeiért, mert ő ezt egyszer s mindenkorra megtette, amikor önmagát feláldozta.
Zsid 7:28 A törvény ugyanis gyarló embereket rendelt papokká; az eskü szava pedig, amely a törvény után jött, az örökké tökéletes Fiút.
Zsid 8:1 Mindabból azonban, amit mondunk, ez a legfontosabb: olyan főpapunk van, aki a Fölség trónjának jobbján ül az egekben,
Zsid 8:2 mint a szentély szolgája és az igaz sátoré, amelyet nem ember, hanem az Úr épített.

Zsid 8:3 Mivel minden főpapot az ajándékok és áldozatok bemutatására rendelnek, ezért szükséges, hogy neki is legyen valamije, amit bemutat.
Zsid 8:4 Ezért, ha ő a földön volna, nem is volna pap, mert már vannak olyanok, akik a törvény szerint mutatnak be áldozatokat.
Zsid 8:5 Ezek a papok a mennyei dolgok képmásának és árnyékának szolgálnak, ahogyan Isten Mózesnek megmondta, mikor a sátrat készítette: »Nézd - mondta -,készíts mindent arra a mintára, amelyet neked a hegyen megmutattam!«
Zsid 8:6 Ő azonban most annyival kiválóbb szolgálatot nyert, amennyivel kiválóbb szövetségnek közvetítője, amely kiválóbb ígéreteken alapul.
Zsid 8:7 Mert ha az az első kifogástalan lett volna, bizonyára nem lett volna szükség másikra.
Zsid 8:8 Inti ugyanis őket, és mondja: »Íme, jönnek napok - mondja az Úr -, amikor új szövetségre lépek Izrael házával és Júda házával,
Zsid 8:9 nem aszerint a szövetség szerint, amelyet atyáikkal kötöttem azon a napon, amelyen megfogtam kezüket, hogy kivezessem őket Egyiptom földjéől. Mivel ők nem maradtak meg szövetségemben, én is megvetettem őket - mondja az Úr. -
Zsid 8:10 Ez az a szövetség, amelyet Izrael házával kötni fogok azok után a napok után - mondja az Úr: - Elméjükbe adom törvényeimet, s a szívükbe írom azokat; én Istenük leszek, ők pedig az én népem lesznek.
Zsid 8:11 Akkor senki sem fogja majd tanítani a polgártársát, és senki sem mondja a testvérének: 'Ismerd meg az Urat!', mert mindnyájan ismerni fognak engem, a legkisebbtől a legnagyobbig;
Zsid 8:12 s én megbocsátom gonoszságaikat, és bűneikre többé már nem emlékezem«.
Zsid 8:13 Azzal, hogy »új«-ról beszélt, az előzőt elavulttá tette. Ami pedig elavul és megvénül, közel jár az enyészethez.
Zsid 9:1 Voltak ugyan az előzőnek is istentiszteleti törvényei és evilági szentélye,
Zsid 9:2 hiszen felállították a sátrat, az elsőt, amelyben lámpás, asztal és kitett kenyerek voltak; ezt nevezik szentélynek.
Zsid 9:3 A második kárpit mögött pedig az a sátor volt, amelyet szentek szentjének neveznek,
Zsid 9:4 amelyben az arany tömjénező és a szövetség szekrénye volt, minden oldalán arannyal borítva, ebben pedig a mannát tartalmazó aranyveder, Áron kivirágzott vesszője, és a szövetség táblái.
Zsid 9:5 Fölötte a dicsőség kerubjai voltak, amelyek beárnyékozták a fedelet; minderről nem szükséges most egyenként beszélni.
Zsid 9:6 Miután ezeket így elrendezték, az első sátorba mindig beléphettek az istentiszteletet végző papok;
Zsid 9:7 a másodikba azonban csak évenként egyszer, egyedül a főpap, és soha nem a vér nélkül, amelyet bemutat önmaga és a nép tévedéseiért.
Zsid 9:8 Ezzel azt akarta jelezni a Szentlélek, hogy a szentélybe vezető út addig nem volt nyilvánvaló, amíg az első sátor fennállt.
Zsid 9:9 Ez példázata a jelen időnek, amikor olyan ajándékokat és áldozatokat mutatnak be, amelyek a bemutatót lelkiismeretben nem tehetik tökéletessé,
Zsid 9:10 hiszen ezek csak ételből, italból és különböző mosakodásokból, azaz testi előírásokból álltak; ezek a helyesbítés idejéig voltak rendelve.
Zsid 9:11 Krisztus azonban mint a jövendő javak főpapja jelent meg, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel készített, azaz nem ebből a világból való sátoron át,
Zsid 9:12 nem is bakok vagy borjak vére által, hanem a saját vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, és örök váltságot szerzett.
Zsid 9:13 Mert ha bakok és bikák vére, és az üszők elhintett hamva a tisztátalanokat megszenteli a test megtisztulására,
Zsid 9:14 mennyivel inkább fogja Krisztus vére, aki az örök Lélek által önmagát adta szeplőtlen áldozatul Istennek, megtisztítani lelkiismeretünket a halott tettektől, hogy az élő Istennek szolgáljunk!
Zsid 9:15 Így tehát egy új szövetség közvetítője: ő, aki halálával megváltott az első szövetség alatt elkövetett bűnöktől, hogy a meghívottak elnyerjék az örökké tartó örökség ígéretét.
Zsid 9:16 Mert ahol végrendelet van, szükséges, hogy bekövetkezzék a végrendelkező halála.
Zsid 9:17 A végrendelet csak halál esetén jogerős, addig még nem érvényes, amíg él a végrendelkező.
Zsid 9:18 Így az elsőt sem iktatták be vér nélkül,
Zsid 9:19 hiszen Mózes is, miután felolvasta a törvény minden parancsát az egész népnek, fogta a borjak és bakok vérét, vízzel, vörös gyapjúval és izsóppal együtt, és meghintette magát, a tekercset és az egész népet,
Zsid 9:20 közben ezt mondta: »Ez annak a szövetségnek a vére, amelyet Isten rendelt számotokra«.
Zsid 9:21 A sátrat is és az istentisztelet minden eszközét hasonlóképpen meghintette vérrel.
Zsid 9:22 A törvény szerint ugyanis majdnem minden dolgot vérrel tisztítanak meg, vérontás nélkül nincs bűnbocsánat.
Zsid 9:23 Szükséges volt tehát, hogy a mennyei dolgok képmásait ilyenekkel tisztítsák meg; magukat a mennyei dolgokat pedig ezeknél nemesebb áldozatokkal.
Zsid 9:24 Mert Krisztus nem kézzel alkotott szentélybe lépett be, amely az igazinak csak jelképe, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék értünk;
Zsid 9:25 nem is azért, hogy gyakran föláldozza önmagát, mint ahogy a főpap évről-évre bemegy a szentélybe idegen vérrel;
Zsid 9:26 különben gyakran kellett volna szenvednie a világ kezdete óta; így pedig egyszer jelent meg az idők végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt.
Zsid 9:27 És ahogyan el van határozva, hogy az emberek egyszer meghaljanak, és utána következik az ítélet,
Zsid 9:28 úgy Krisztus is egyszer lett áldozattá, hogy sokak bűnét elvegye; másodszor pedig bűn nélkül fog megjelenni az őt várók üdvösségére.
Zsid 10:1 Mivel tehát a törvényben a jövendő javaknak csak az árnyéka van meg, nem a dolgok valóságos formája, ugyanazokkal az áldozatokkal, melyeket évről-évre szünet nélkül bemutatnak, sohasem teheti tökéletesekké azokat, akik bemutatják.

Zsid 10:2 Nemde felhagytak volna az áldozatok bemutatásával, ha az imádók egyszer s mindenkorra megtisztultak volna, és nem volna többé bűntudatuk?
Zsid 10:3 De éppen ezek az áldozatok emlékeztetik őket minden évben bűneikre.
Zsid 10:4 Lehetetlen ugyanis, hogy bikák és bakok vére bűnöket töröljön el.
Zsid 10:5 Ezért mondta, amikor a világba jött: »Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nekem;
Zsid 10:6 az égő- és engesztelő áldozatok nem tetszettek neked.
Zsid 10:7 Akkor azt mondtam: Íme, eljövök - a könyvtekercsben meg van írva rólam - hogy megtegyem, Isten, a te akaratodat!.«
Zsid 10:8 Először azt mondja: az »áldozatokat és ajándékokat, az égő- és engesztelő áldozatokat nem akartad, nem tetszenek neked«, amelyeket a törvény szerint mutatnak be.
Zsid 10:9 Akkor azt mondta: »Íme eljövök, hogy megtegyem a te akaratodat«. Megszünteti az elsőt, hogy a helyébe a következőt állítsa.
Zsid 10:10 Ezzel az akarattal nyertük el a megszentelést Krisztus Jézus testének egyszer történt feláldozása által.
Zsid 10:11 Minden pap naponta szolgálatban áll, és gyakran mutatja be ugyanazokat az áldozatokat, amelyek sohasem törölhetik el a bűnöket;
Zsid 10:12 ő pedig egy áldozatot mutatott be a bűnökért, s örökké Isten jobbján ül,
Zsid 10:13 arra várva, hogy ellenségeit lábai zsámolyává tegyék.
Zsid 10:14 Mert egy áldozattal mindörökre tökéletesekké tette a megszentelteket.
Zsid 10:15 Tanúságot tesz nekünk erről a Szentlélek is, mert miután így szólt:
Zsid 10:16 »Ez pedig az a szövetség, amelyet kötni fogok velük azok után a napok után - mondja az Úr -, a szívükbe adom törvényeimet, elméjükbe írom azokat,
Zsid 10:17 és bűneikre s gonoszságaikra többé már nem emlékezem«.
Zsid 10:18 Ahol pedig ezek bocsánatot nyertek, nincs többé bűnért való áldozat.
Zsid 10:19 Mivel tehát bízunk abban, testvérek, hogy Jézus vére által bemegyünk a szentélybe:
Zsid 10:20 ő új és élő utat nyitott meg számunkra a függönyön, azaz a saját testén keresztül.
Zsid 10:21 Miután van főpapunk Isten háza fölött,
Zsid 10:22 járuljunk oda igaz szívvel a hit teljességében, hintsük meg és tisztítsuk meg szívünket a rossz lelkiismerettől, és mossuk le testünket tiszta vízzel.
Zsid 10:23 Tartsunk ki rendületlenül reménységünk megvallása mellett - mert hűséges az, aki az ígéreteket tette -,
Zsid 10:24 és figyeljünk egymásra, hogy szeretetre és jótettekre buzduljunk,
Zsid 10:25 ne hagyjuk el összejövetelünket, mint némelyek szokták, hanem bátorítsuk egymást, annál inkább, minél inkább látjátok a napot közeledni.
Zsid 10:26 Mert ha szántszándékkal vétkezünk, miután az igazság ismeretét elnyertük, nincs már többé áldozat a bűnökért,
Zsid 10:27 csak a rettenetes ítélet várása és a tűz heve, amely megemészti az ellenszegülőket.
Zsid 10:28 Ha valaki Mózes törvényét elveti, annak két vagy három tanú szavára irgalom nélkül meg kell halnia.
Zsid 10:29 Mit gondoltok: mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki Isten Fiát megtapossa, és a szövetség vérét, mely által megszentelődött, megszentségteleníti, s a kegyelem Lelkét kigúnyolja?
Zsid 10:30 Mert ismerjük azt, aki így szólt: »Enyém a bosszú, én majd megfizetek!« És ismét: »Az Úr ítéletet tart népe felett«.
Zsid 10:31 Rettenetes dolog az élő Isten kezébe esni!
Zsid 10:32 Emlékezzetek vissza a hajdani napokra, amikor, miután megvilágosodtatok, a szenvedések kemény küzdelmét álltátok ki,
Zsid 10:33 s részint gyalázásokban és szorongatásokban látványul szolgáltatok, részint pedig azoknak, akikkel így bántak, társai lettetek.
Zsid 10:34 Mert részetek volt a foglyok szenvedésében, és javaitok elrablását is örömmel viseltétek, tudva, hogy jobb és maradandó javatok van.
Zsid 10:35 Ne veszítsétek hát el bizalmatokat, mert nagy lesz annak a jutalma.
Zsid 10:36 Béketűrésre van szükségetek, hogy Isten akaratát megtegyétek, s elnyerjétek az ígéretet.
Zsid 10:37 Mert még egy kis idő, s az, aki eljövendő, eljön és nem késik.
Zsid 10:38 Az én igazam a hit által élni fog; de ha meghátrál, a lelkem nem leli benne kedvét.
Zsid 10:39 Mi azonban nem vagyunk a meghátrálás gyermekei a romlásra, hanem a hité az élet elnyerésére.
Zsid 11:1 A hit pedig alapja annak, amit remélünk, bizonyítéka annak, amit nem látunk.
Zsid 11:2 A régiek erről tettek tanúságot.
Zsid 11:3 A hit által ismerjük meg, hogy a világot Isten igéje alkotta, s a nem látható dolgokból lett mindaz, ami látható.
Zsid 11:4 Mivel hitt, azért mutatott be Ábel nemesebb áldozatot Istennek, mint Káin, így bizonyságot nyert arról, hogy igaz, mert Isten tanúságot tett az ő ajándékai mellett; s hite által még holta után is beszél.
Zsid 11:5 Mivel hitt, azért ragadtatott el Hénok, hogy halált ne lásson; nem találták, mert Isten elragadta őt. Elragadtatása előtt ugyanis bizonyságot nyert, hogy Istennek tetsző volt.
Zsid 11:6 Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni, mert aki Istenhez járul, annak hinnie kell, hogy ő van, és megjutalmazza az őt keresőket.
Zsid 11:7 Mivel hitt, azért épített Noé isteni félelemmel bárkát családja megmentésére, miután kinyilatkoztatást kapott a még nem látható dolgokról,; s hite által elítélte a világot, és az igazságosság örököse lett, amely hitből fakad.
Zsid 11:8 A hite által engedelmeskedett az, akit Ábrahámnak hívnak, hogy elköltözzék arra a helyre, amelyet örökségül kellett kapnia. Elköltözött, bár nem tudta, hová megy.
Zsid 11:9 Mivel hitt, azért tartózkodott az ígéret földjén, mint idegen földön, sátrakban lakva Izsákkal és Jákobbal, az ígéretek társörököseivel;
Zsid 11:10 várta ugyanis a szilárd alapokon álló várost, amelynek Isten az építője és alkotója.

Zsid 11:11 Mivel hitt, azért nyert még a meddő Sára is erőt magzat foganására, még idején túl is, mert hűségesnek hitte azt, aki az ígéretet tette.
Zsid 11:12 Ezért származtak egy embertől - és pedig egy ereje vesztettől - olyan sokan, mint az ég csillagai, és mint a tengerpart megszámlálhatatlan homokszemei.
Zsid 11:13 Ők mindannyian hitben haltak meg, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígéretek. Csak messziről szemlélték és üdvözölték azokat, és megvallották, hogy zarándokok és jövevények a földön.
Zsid 11:14 Mert akik így beszélnek, azt jelzik, hogy hazát keresnek.
Zsid 11:15 Ha ugyanarra gondoltak volna, amelyből kiköltöztek, lett volna még idejük visszatérni,
Zsid 11:16 ők azonban egy jobb haza felé törekszenek, a mennyei felé. Ezért Isten nem szégyelli, hogy őt az ő Istenüknek hívják, hisz várost készített nekik.
Zsid 11:17 Mivel hitt, azért ajánlotta fel Ábrahám Izsákot, amikor próbára tétetett; felajánlotta egyszülöttjét ő, aki az ígéreteket kapta,
Zsid 11:18 mikor azt mondták neki: »Akik Izsáktól származnak, azokat hívják majd utódaidnak«.
Zsid 11:19 Azt tartotta ugyanis, hogy Isten képes bárkit a halottak közül is feltámasztani; ezért fiát - előképül - vissza is nyerte.
Zsid 11:20 Mivel hitt az eljövendő dolgokban, azért áldotta meg Izsák is Jákobot és Ézsaut.
Zsid 11:21 Mivel hitt, azért áldotta meg a haldokló Jákob József mindkét fiát, és imádkozva borult rá botjának végére.
Zsid 11:22 Mivel hitt, azért emlékezett meg a haldokló József Izrael fiainak kivonulásáról, és rendelkezett csontjairól.
Zsid 11:23 Mivel hittek, azért rejtegették szülei az újszülött Mózest három hónapig, mikor látták, hogy szép a gyermek, és nem féltek a király parancsától.
Zsid 11:24 Mivel hitt, azért utasította el Mózes, amikor felnőtt, hogy a fáraó leánya fiának mondják.
Zsid 11:25 Inkább azt választotta, hogy gyötrelmet szenvedjen Isten népével, mint hogy az ideig-óráig tartó bűn gyönyörűségét élvezze.
Zsid 11:26 Az egyiptomiak kincsénél nagyobb gazdagságnak tartotta Krisztus gyalázatát, mert a jutalomra tekintett.
Zsid 11:27 Mivel hitt, azért hagyta el Egyiptomot, s nem félt a király haragjától; mintegy látva a Láthatatlant, állhatatos maradt.
Zsid 11:28 Mivel hitt, azért ünnepelte a pászkát és a vérrel való meghintést, hogy ne érintse őket az, aki az elsőszülötteket megölte.
Zsid 11:29 Mivel hittek, azért mentek át a Vörös-tengeren mint szárazföldön; mikor ezt az egyiptomiak is megkísérelték, elnyelte őket.
Zsid 11:30 Mivel hittek, azért omlottak le Jerikó falai, miután hét nap körüljárták azt.
Zsid 11:31 Mivel hitt, azért nem veszett el a hitetlenekkel a parázna Ráháb, aki békével befogadta a kémeket.
Zsid 11:32 És kit említsek még? Kifogynék az időből, ha beszélnék Gedeonról, Bárákról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról,
Zsid 11:33 akik, mivel hittek, legyőztek országokat, igazságosságot cselekedtek, ígéreteket nyertek el, oroszlánok száját tömték be,
Zsid 11:34 elfojtották a tűz erejét, megmenekültek a kard élétől, felgyógyultak betegségükből, diadalmaskodtak a harcban, megfutamították az idegenek táborát;
Zsid 11:35 asszonyok feltámadás által visszanyerték halottaikat. Másokat viszont kínpadra vontak, akik nem fogadták el a szabadulást, hogy jobb feltámadást nyerjenek,
Zsid 11:36 mások meg gúnyt és megvesszőzést szenvedtek, ezenfelül még bilincseket és börtönt is;
Zsid 11:37 megkövezték, szétfűrészelték, kardélre hányva megölték őket, szerte bujdostak juhok és kecskék bőrében, szűkölködve, szorongatást szenvedve, nyomorogva,
Zsid 11:38 akikre nem volt méltó a világ, sivatagokban bolyongtak, hegyek közt, barlangokban és a föld üregeiben.
Zsid 11:39 És mindezeken, akiket hitük tanúságtétele igazolt, nem teljesült be az ígéret,
Zsid 11:40 mert számunkra Isten valami jobbat rendelt, s ők nélkülünk nem juthattak el a tökéletességre.
Zsid 12:1 Azért mi is, akiket a tanúknak ilyen nagy felhője vesz körül, tegyünk le minden terhet és a minket környező bűnt, kitartással fussuk végig az előttünk álló küzdőpályát.
Zsid 12:2 Tekintsünk fel a hit szerzőjére és bevégzőjére, Jézusra, aki az eléje tárt öröm helyett keresztet szenvedett, nem törődve a gyalázattal; és Isten trónjának jobbján ül.
Zsid 12:3 Gondoljatok tehát őrá, aki a bűnösök részéről maga ellen ilyen nagy ellentmondást szenvedett el -, hogy el ne lankadjatok, és lelketekben ne csüggedjetek.
Zsid 12:4 Mert még nem álltatok ellen véretek ontásáig a bűn ellen vívott harcban,
Zsid 12:5 és elfelejtettétek a vigasztalást, amely nektek, mint fiaknak szól: »Fiam, ne vesd meg az Úr nevelő fenyítését, és ne csüggedj el, ha büntet,
Zsid 12:6 mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostorozza minden fiát, akit magához fogad«.
Zsid 12:7 Neveltetésetek érdekében szenvedtek. Mint fiakkal, úgy bánik veletek Isten, s melyik fiú az, akit apja nem fenyít meg?
Zsid 12:8 Ha kimaradtatok a fenyítésből, amelyben mindenki részesült, akkor fattyak vagytok és nem fiak!
Zsid 12:9 Ezenkívül ha a testi apáink megfenyítettek minket, és tiszteltük őket, vajon nem kell-e sokkal inkább engedelmeskednünk a lelkek Atyjának, hogy éljünk?
Zsid 12:10 Mert apáink kevés napon át, tetszésük szerint fenyítettek meg minket, ő pedig azért, ami segítségünkre van, hogy az ő szentségében részesedjünk.
Zsid 12:11 A fenyítés a jelenben nem látszik ugyan örvendetesnek, inkább elszomorítónak. Később azonban azoknak, akik általa megedződtek, az igazságosság békeszerző gyümölcsét adja.
Zsid 12:12 Ezért tehát feszítsétek ki lankadt kezeteket és ingadozó térdeiteket,
Zsid 12:13 és lábatokat szoktassátok egyenes járásra, hogy a béna tag ne ficamodjon ki, hanem gyógyuljon meg!
Zsid 12:14 Békességre törekedjetek mindenkivel,és megszentelődésre, mert enélkül senki sem fogja meglátni Istent.

Zsid 12:15 Ügyeljetek arra, hogy senki se hanyagolja el Isten kegyelmét, nehogy a keserűségnek valamilyen hajtása felnövekedve zavart okozzon, és így sokan megfertőződjenek.
Zsid 12:16 Senki se legyen parázna vagy hitvány, és a szent dolgokat se vesse meg, mint Ézsau, aki egy ételért eladta elsőszülöttségét.
Zsid 12:17 Mert tudjátok, hogy később is, amikor örökölni akarta az áldást, elutasították, és nem talált helyet a megtérésre, bár könnyek között kereste azt.
Zsid 12:18 Ti ugyanis nem érinthető és lángoló tűzhöz járultatok, nem forgószélhez, sötétséghez és fergeteghez,
Zsid 12:19 harsonazengéshez és szózatok hangjához. Akik ezt hallották, azért esedeztek, hogy ne szóljon hozzájuk az ige,
Zsid 12:20 mert nem viselhették el azt, ami parancsba volt adva: »Még ha oktalan állat érinti is a hegyet, kövezzék meg«;
Zsid 12:21 s a látvány is olyan rettenetes volt, hogy Mózes így szólt: »Megrémültem és reszketek«.
Zsid 12:22 De ti Sion hegyéhez járultatok, és az élő Isten városához, a mennyei Jeruzsálemhez, sokezernyi angyal seregéhez,
Zsid 12:23 az elsőszülöttek egyházához, akik fel vannak jegyezve a mennyben, és mindenki bírájához, az Istenhez, a tökéletességre jutott igazak lelkeihez,
Zsid 12:24 az új szövetség közvetítőjéhez, Jézushoz, és a meghintés véréhez, amely jobbat szól, mint Ábelé.
Zsid 12:25 Vigyázzatok tehát, ne utasítsátok vissza azt, aki beszél! Mert ha azok, akik vonakodtak meghallgatni a földön szólót, nem menekültek meg, sokkal kevésbé mi, ha elfordulunk attól, aki a mennyből szól hozzánk!
Zsid 12:26 Az ő szava akkor megrendítette a földet, most pedig ígéretet tesz: »Még egyszer megrendítem nemcsak a földet, hanem az eget is«.
Zsid 12:27 Ez a »Még egyszer« a változékony dolgok eltűnésére utal, hogy megmaradjanak azok, amelyek rendíthetetlenek.
Zsid 12:28 Mivel tehát rendíthetetlen országot nyertünk, őrizzük meg a kegyelmet, hogy általa Istennek tetsző módon, tisztelettel és félelemmel szolgáljunk,
Zsid 12:29 mert emésztő tűz a mi Istenünk.
Zsid 13:1 A testvéri szeretet maradjon meg bennetek!
Zsid 13:2 Ne feledkezzetek meg a vendégszeretetről, mert általa egyesek tudtukon kívül angyalokat fogadtak be szállásra.
Zsid 13:3 Emlékezzetek meg a foglyokról, mintha ti is velük együtt foglyok volnátok, és azokról, akiket nyomorgatnak, mint akik magatok is testben vagytok.
Zsid 13:4 Tisztességes legyen a házasság mindenben, és szeplőtlen a házaságy; mert a paráznákat és a házasságtörőket megítéli Isten.
Zsid 13:5 Legyen viselkedésetek fösvénység nélkül való, elégedjetek meg azzal, amitek van; mert ő mondta: »Nem hagylak el, s nem távozom el tőled«,
Zsid 13:6 ezért bizalommal mondhatjuk: »Az Úr az én segítőm, nem félek, ember mit is tehetne ellenem?«
Zsid 13:7 Emlékezzetek meg elöljáróitokról, akik nektek Isten igéjét hirdették, nézzétek életük végét, és kövessétek hitüket!
Zsid 13:8 Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, és ma, és mindörökké.
Zsid 13:9 Sokféle és idegen tanítással ne engedjétek magatokat félrevezetni; mert legjobb, ha a szívet kegyelemmel erősítjük meg, nem pedig olyan ételekkel, amelyek nem használnak az azokkal élőknek.
Zsid 13:10 Van oltárunk, amelyről nem ehetnek azok, akik a sátornak szolgálnak.
Zsid 13:11 Mert amelyik állat vérét a főpap a bűnért a szentélybe viszi, annak testét a táboron kívül égetik el.
Zsid 13:12 Ezért Jézus is, hogy a saját vére által megszentelje a népet, a kapun kívül szenvedett.
Zsid 13:13 Menjünk ki tehát hozzá a táboron kívülre, s hordozzuk az ő gyalázatát.
Zsid 13:14 Hiszen nincs itt maradandó városunk: az eljövendőt keressük.
Zsid 13:15 Általa mutassuk be tehát Istennek mindenkor a dicséret áldozatát, azaz ajkunk gyümölcsét, amely az ő nevét magasztalja.
Zsid 13:16 A jótékonyságról pedig és a javak elosztásáról ne feledkezzetek meg, mert az ilyen áldozatok tetszenek Istennek.
Zsid 13:17 Engedelmeskedjetek elöljáróitoknak, és vessétek magatokat alá nekik, hiszen úgy őrködnek ők fölöttetek, mint akik számot fognak adni lelketekért, hadd tegyék ezt örömmel és ne sóhajtva, mert ez nem szolgálna javatokra.
Zsid 13:18 Imádkozzatok értünk, hiszen bízunk abban, hogy tiszta a lelkiismeretünk, és mindenben jól akarunk eljárni.
Zsid 13:19 Annál inkább kérlek titeket, tegyetek így, hogy mielőbb visszakapjatok.
Zsid 13:20 A békesség Istene pedig, aki a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát a halálból kivezette az örök szövetség vérében,
Zsid 13:21 tegyen alkalmassá titeket minden jóra, hogy megtegyétek az ő akaratát. Azt munkálja bennünk, ami előtte kedves, Jézus Krisztus által, akié a dicsőség örökkön-örökké! Ámen.
Zsid 13:22 Kérlek titeket, testvérek, vegyétek jó néven az intés igéjét; mert röviden írtam nektek.
Zsid 13:23 Tudjátok meg, hogy Timóteus testvérünk kiszabadult. Ha nemsokára eljön, meg foglak vele látogatni benneteket.
Zsid 13:24 Üdvözöljétek összes elöljáróitokat és minden szentet! Üdvözölnek titeket az itáliai testvérek!
Zsid 13:25 Kegyelem mindnyájatokkal!
Jak 1:1 Jakab, Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak szolgája üdvözletét küldi a szórványban élő tizenkét törzsnek!
Jak 1:2 Mindig örömnek tartsátok, testvéreim, ha különféle kísértésbe estek,
Jak 1:3 hiszen tudjátok, hogy a hitetek megpróbálása álhatatosságot szerez.
Jak 1:4 Az álhatatosság pedig tökéletességre viszi a tetteket, hogy minden fogyatkozás nélkül tökéletesek és hibátlanok legyetek.

Jak 1:5 Ha pedig valaki közületek szűkölködik bölcsességben, kérje azt Istentől, aki mindenkinek bőven ad, szemrehányás nélkül meg fogja adni neki.
Jak 1:6 De ne kételkedve, hanem hittel kérje, mert aki kételkedik, hasonló a tenger hullámához, amelyet a szél fölver, és ide-oda hajszol.
Jak 1:7 Az ilyen ember ne gondolja, hogy kap valamit az Úrtól,
Jak 1:8 hiszen kettős lelkű és minden útján állhatatlan ember.
Jak 1:9 Az alacsony sorsú testvér azzal dicsekedjék, hogy Isten felmagasztalta,
Jak 1:10 a gazdag viszont azzal, hogy megalázta, mert el fog tűnni, mint a fű virága.
Jak 1:11 Fölkelt ugyanis a nap perzselő hevével, kiszárította a füvet, lehullott a virága, s tönkrement a színpompája; így fog a gazdag is elhervadni az ő útján.
Jak 1:12 Boldog az az ember, aki a próbatételt elviseli, mert ha hűnek találják, elnyeri az élet koronáját, amelyet Isten az őt szeretőknek megígért.
Jak 1:13 Senki se mondja, amikor kísértést szenved, hogy »Isten kísért«, mert Istent nem lehet rosszra kísérteni, és ő sem kísért senkit.
Jak 1:14 Mindenkit, aki kísértésbe esik, a saját kívánsága vezeti félre és csábítja a rosszra.
Jak 1:15 A kívánság pedig, mihelyt megfogant, bűnt szül, a bűn pedig, ha elkövetik, halált okoz.
Jak 1:16 Ne tévedjetek tehát, szeretett testvéreim!
Jak 1:17 Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a fényességek Atyjától származik, akinél nincs változás, sem árnyéka a változandóságnak.
Jak 1:18 Szabad akaratból nemzett minket az igazság igéjével, hogy mintegy zsengéje legyünk az ő teremtésének.
Jak 1:19 Szeretett testvéreim, ti is tudjátok! Legyen minden ember gyors a hallásra, és késedelmes a szólásra, s késedelmes a haragra!
Jak 1:20 Mert haragjában nem azt teszi az ember, ami Isten előtt igazságos.
Jak 1:21 Azért vessetek el minden tisztátalanságot és a különféle gonoszságokat, és fogadjátok szelídséggel a belétek oltott igét, amely meg tudja menteni lelketeket.
Jak 1:22 Cselekedjetek az ige szerint, s ne csak hallgassátok, önmagatokat ámítva.
Jak 1:23 Mert ha valaki hallgatja az igét és nem cselekszi, hasonlít ahhoz az emberhez, aki a saját arcát a tükörben szemléli;
Jak 1:24 ha megnézte magát és elment, rögtön elfelejti, hogy milyen volt.
Jak 1:25 Aki azonban gondosan beletekint a szabadság tökéletes törvényébe, és megmarad abban, s annak nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója, az boldog lesz tette által.
Jak 1:26 Ha pedig valaki vallásosnak tartja magát, de nem fékezi a nyelvét, hanem megcsalja saját szívét, annak hiábavaló a vallásossága.
Jak 1:27 Mert ez a tiszta és szeplőtlen vallásosság az Isten és Atya előtt: meglátogatni az árvákat és özvegyeket szorongattatásukban, és önmagunkat szeplőtelenül megőrizni ettől a világtól.
Jak 2:1 Testvéreim, a mi dicsőséges Urunkban, Jézus Krisztusban való hitetek legyen mentes minden személyválogatástól.
Jak 2:2 Mert ha belép a ti közösségetekbe egy ember aranygyűrűvel, fényes öltözetben, és belép egy szegény is rongyos ruhában,
Jak 2:3 s ti arra figyeltek, aki drága ruhába van öltözve, és azt mondjátok neki: »Foglalj itt helyet kényelmesen«, a szegénynek pedig azt mondjátok: »Te csak állj meg ott vagy ülj a lábam zsámolya elé«,
Jak 2:4 vajon nem ítélkeztek-e magatokban, s nem lettetek-e gonosz felfogású bírákká?
Jak 2:5 Halljátok, szeretett testvéreim! Nem a világ szemében szegényeket választotta ki Isten, hogy gazdagok legyenek a hitben, és örökösei annak az országnak, melyet azoknak ígért, akik őt szeretik?
Jak 2:6 Ti pedig tiszteletlenséggel illettétek a szegényt. Nem a gazdagok nyomnak el titeket, s hurcolnak benneteket a törvény elé?
Jak 2:7 Nem ők káromolják azt a szép nevet, amelyről el vagytok nevezve?
Jak 2:8 Ha teljesítitek a királyi törvényt az Írás szerint: »Szeresd felebarátodat, mint önmagadat«, jól teszitek.
Jak 2:9 De ha személyválogatók vagytok, bűnt követtek el, s a törvény ítél el titeket, mert megszegtétek azt.
Jak 2:10 Aki ugyanis megtartja az egész törvényt, de egy ellen vét, valamennyiben vétkes lett.
Jak 2:11 Hiszen aki azt mondta: »Ne törj házasságot!«, azt is mondta: »Ne ölj!« Ha tehát nem törsz házasságot, de ölsz, megszegted a törvényt.
Jak 2:12 Úgy beszéljetek és úgy cselekedjetek, hogy titeket a szabadság törvénye által fognak megítélni.
Jak 2:13 Mert irgalom nélkül ítélet vár arra, aki nem cselekszik irgalmasságot, az irgalmasság viszont diadalmaskodik az ítéleten.
Jak 2:14 Mit használ, testvéreim, ha valaki azt mondja, hogy hite van, de tettei nincsenek? Vajon a hit üdvözítheti-e őt?
Jak 2:15 Ha pedig egy testvér vagy nővér ruhátlan és szükséget szenved a mindennapi élelemben,
Jak 2:16 valaki pedig közületek azt mondja neki: »Menj békében, melegedjél és lakjál jól!« - de nem adjátok meg neki, amire a testnek szüksége van, mit fog ez használni?
Jak 2:17 Így a hit is, ha tettei nincsenek, halott önmagában.
Jak 2:18 De azt mondja valaki: »Neked hited van, nekem pedig tetteim vannak.« Mutasd meg nekem hitedet tettek nélkül, és én megmutatom neked a tettekből a hitemet.
Jak 2:19 Hiszed, hogy egy az Isten - és jól teszed. De az ördögök is hiszik ezt - és mégis remegnek!
Jak 2:20 Akarod azonban tudni, ó balga ember, hogy a hit tettek nélkül meddő?
Jak 2:21 Ábrahám, a mi atyánk, nem a tettei által igazult meg, feláldozva fiát, Izsákot az oltáron?
Jak 2:22 Láthatod, hogy a hite közreműködött a tetteinél, és a hite a tettek által lett tökéletessé.
Jak 2:23 Így beteljesedett az Írás, amely azt mondja: »Ábrahám hitt Istennek, s ez megigazulásul tudatott be neki«, és Isten a barátjának nevezte.

Jak 2:24 Látjátok, hogy tettek által igazul meg az ember, és nem egyedül a hit által.
Jak 2:25 Hasonlóképpen a parázna Ráháb is nem a tettek által igazult-e meg, amikor befogadta a kémeket, és más úton bocsátotta el őket?
Jak 2:26 Mert ahogyan halott a test lélek nélkül, úgy a hit is halott tettek nélkül.
Jak 3:1 Ne akarjatok sokan tanítók lenni, testvéreim, hiszen tudjátok, hogy így súlyosabb ítéletet veszünk magunkra.
Jak 3:2 Mert sok mindenben vétünk mindnyájan. Ha valaki a szavában nem hibázik, az tökéletes ember, s az ilyen féken tudja tartani egész testét is.
Jak 3:3 Ha ugyanis a lovaknak zablát teszünk a szájába, hogy engedelmeskedjenek nekünk, az egész testüket kormányozzuk.
Jak 3:4 Lám, a hajókat is, bár nagyok, és erős szelek hajtják őket, a kis kormánnyrúddal oda irányítják, ahová a kormányos akarata vezeti.
Jak 3:5 Így a nyelv is kicsi testrész ugyan, de nagy dolgokat visz végbe. Íme, egy csekély tűz milyen nagy erdőt gyújt fel!
Jak 3:6 A nyelv is tűz, a gonoszság egész világa. Testrészeink közül a nyelv az, amely beszennyezi egész testünket, s a pokoltól lángra lobbanva egész életünk folyamát lángra gyullasztja.
Jak 3:7 Mert minden vadállat és madár, kígyó és egyéb állat természetét meg lehet szelídíteni, és meg is szelídíti az ember,
Jak 3:8 a nyelvet azonban az emberek közül senki sem szelídítheti meg. Nyughatatlan rossz az, telve halálos méreggel.
Jak 3:9 Azzal áldjuk az Istent és az Atyát, és azzal átkozzuk az embereket, akiket Isten a saját képére teremtett.
Jak 3:10 Egyazon szájból ered az áldás és az átok. Testvéreim, ennek nem szabad így lennie.
Jak 3:11 Vajon a forrás bocsát-e ki ugyanabból a nyílásból édes és keserű vizet?
Jak 3:12 Vajon teremhet-e, testvéreim, a fügefa olajbogyót, vagy a szőlő fügét? Így a sós forrás sem adhat édes vizet.
Jak 3:13 Ki a bölcs és képzett közületek? Az ilyen mutassa fel az igaz élet tetteit bölcs szelídségben.
Jak 3:14 De ha keserű irigység van bennetek, és viszálykodás a szívetekben, ne dicsekedjetek és ne hazudjatok, meghazudtolva az igazságot.
Jak 3:15 Mert az ilyen nem felülről jövő bölcsesség, hanem földi, érzéki, ördögi.
Jak 3:16 Ahol ugyanis irigység és versengés van, ott állhatatlanság is, és minden rossz cselekedet.
Jak 3:17 Az a bölcsesség pedig, amely felülről származik, először is szemérmes, azután békeszerető, szerény, engedékeny, telve van irgalommal és jó gyümölcsökkel, nem ítélkezik, s nincs benne tettetés.
Jak 3:18 Az igazság gyümölcsét pedig békességben vetik el a békeszeretők.
Jak 4:1 Honnan a háborúság és a civakodás köztetek? Nemde bensőtökből, a kívánságaitokból, amelyek tagjaitokban háborognak?
Jak 4:2 Csak kívántok, s nem kaptok semmit, öldököltök és versengtek, s nem szereztek semmit. Civakodtok és tusakodtok, és nincs semmitek - azért, mert nem kértek.
Jak 4:3 Kértek és nem kaptok - mert rosszul kértek: azért, hogy kívánságaitokra fordítsátok.
Jak 4:4 Ti házasságtörők! Nem tudjátok, hogy a világgal való barátkozás ellensége az Istennek? Aki tehát ennek a világnak barátja akar lenni, ellenségévé lesz Istennek.
Jak 4:5 Vagy azt gondoljátok, hogy hiába mondja az Írás: »Féltékenyen vágyakozik a Lélek, amely bennünk lakik«?
Jak 4:6 Sőt még nagyobb kegyelmet is ad. Azért mondja: »Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosaknak pedig kegyelmet ad«.
Jak 4:7 Engedelmeskedjetek tehát Istennek; az ördögnek pedig álljatok ellen, és futni fog tőletek.
Jak 4:8 Közeledjetek Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg kezeteket, bűnösök, és tisztítsátok meg szíveteket, ti kettős lelkűek!
Jak 4:9 Keseregjetek, szomorkodjatok és siránkozzatok, nevetésetek forduljon gyászra, és örömötök szomorkodásra.
Jak 4:10 Alázkodjatok meg az Úr színe előtt, és ő felmagasztal titeket.
Jak 4:11 Ne rágalmazzátok egymást, testvéreim! Aki rágalmazza testvérét vagy aki megítéli testvérét, a törvényt rágalmazza és a törvényt ítéli el. Ha pedig elítéled a törvényt, nem vagy a törvény követője, hanem bírája.
Jak 4:12 Egy törvényhozó és bíró van, az, aki megmenthet és elveszíthet. Te pedig ki vagy, hogy felebarátodat megítéled?
Jak 4:13 Rajta hát, akik így szóltok: »Ma vagy holnap elmegyünk ebbe és ebbe a városba, s ott töltünk egy esztendőt, kereskedünk és nyerészkedünk« -
Jak 4:14 pedig azt sem tudjátok, mi lesz az életetekkel holnap. Pára vagytok, amely kevés ideig látszik, aztán elenyészik.
Jak 4:15 Ahelyett, hogy azt mondanátok: »Ha az Úr akarja, és ha élünk, ezt vagy azt fogjuk tenni.«
Jak 4:16 Ti azonban most dicsekedtek büszkeségetekben - pedig minden ilyen dicsekvés rossz.
Jak 4:17 Aki tehát tudna jót tenni és nem tesz, az vétkezik.
Jak 5:1 Rajta hát, gazdagok! Sírjatok, jajveszékeljetek a nyomorúságok miatt, amelyek rátok következnek!
Jak 5:2 Gazdagságotok elpusztult, ruháitokat megemésztette a moly.
Jak 5:3 Aranyotok és ezüstötök megrozsdásodott, a rozsdája tanúskodni fog ellenetek, és megemészti testeteket, mint a tűz. Még az utolsó napokban is gyűjtögettetek!
Jak 5:4 Íme, a munkások bére, akik mezőiteket learatták, s amelyet ti nem fizettetek ki, felkiált, és az aratók kiáltása eljutott a Seregek Urának fülébe.
Jak 5:5 Lakmároztatok a földön, és bujaságban hizlaltátok szíveteket a leölés napjára!
Jak 5:6 Elítéltétek és megöltétek az igazat, s ő nem állt ellen nektek!
Jak 5:7 Legyetek tehát béketűrők, testvéreim, az Úr eljöveteléig! Íme, a földművelő is várja a föld drága terményét, türelmesen várakozik, amíg a korai és a késői esőt megkapja..
Jak 5:8 Legyetek ti is türelmesek, és erősítsétek meg szíveteket, mert az Úr eljövetele közel van!
Jak 5:9 Ne panaszkodjatok, testvérek, egymás ellen, hogy meg ne ítéljenek benneteket! Íme, a bíró az ajtó előtt áll!
Jak 5:10 A szenvedésben és béketűrésben legyenek példaképeitek, testvérek, azok a próféták, akik az Úr nevében szóltak!

Jak 5:11 Íme, boldognak mondjuk őket, mert kitartottak. Hallottatok Jób béketűréséről, és láttátok a végét, melyet az Úr adott, mert irgalmas az Úr, és könyörületes.
Jak 5:12 Mindenekelőtt pedig, testvéreim, ne esküdjetek sem az égre, sem a földre, és semmi egyébre sem! Legyen a ti »igen«-etek igen, a »nem«-etek nem, hogy ne essetek ítélet alá!
Jak 5:13 Szenved valaki közületek? Imádkozzék! Vidám valaki? Énekeljen zsoltárokat!
Jak 5:14 Beteg valaki köztetek? Hívassa el az egyház presbitereit, azok imádkozzanak fölötte, és kenjék meg őt olajjal az Úr nevében!
Jak 5:15 A hitből fakadó imádság megszabadítja a beteget, és az Úr felsegíti őt, ha pedig bűnökben van, bocsánatot nyer.
Jak 5:16 Valljátok meg tehát egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok, mert sokat megtehet az igaz ember könyörgése.
Jak 5:17 Illés hozzánk hasonló ember volt, s amikor buzgón imádkozott, hogy ne essék eső a földre, nem is esett három évig és hat hónapig.
Jak 5:18 Aztán ismét imádkozott, és az ég esőt adott, s a föld megadta termését.
Jak 5:19 Testvéreim! Ha valaki közületek eltéved az igazságtól, és valaki megtéríti őt,
Jak 5:20 tudja meg, hogy aki a bűnöst visszatéríti téves útjáról, megmenti annak lelkét a haláltól, és betakarja bűneinek sokaságát.
1Pét 1:1 Péter, Jézus Krisztus apostola, a szórványban élő, választott jövevényeknek Pontuszban, Galáciában, Kappadóciában, Ázsiában és Bitíniában,
1Pét 1:2 az Atyaisten előretudása szerint, a Lélektől eredő megszentelésben, hogy Jézus Krisztusnak engedelmeskedjenek, és az ő vére hintse meg őket. A kegyelem és béke gyarapodjék bennetek!
1Pét 1:3 Áldott legyen Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki nagy irgalmasságával élő reménységre szült újjá minket, Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által,
1Pét 1:4 romolhatatlan, szennyezetlen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyekben fenn van tartva számotokra.
1Pét 1:5 Isten ereje a hit által megőriz titeket az üdvösségre, amely készen áll, hogy az utolsó időben kinyilvánuljon.
1Pét 1:6 Emiatt örvendeztek, ha most szomorkodnotok is kell egy kissé a különféle kísértésekben,
1Pét 1:7 hogy a ti megpróbált hitetek a romlandó aranynál - melyet tűz által próbálnak meg - sokkal értékesebbnek bizonyuljon dicséretetekre, dicsőségetekre és tisztességetekre Jézus Krisztus megjelenésekor,
1Pét 1:8 akit bár nem láttatok, szerettek; akiben, bár most sem látjátok, hisztek; s örvendeztek kimondhatatlan és megdicsőült örömmel,
1Pét 1:9 mert eléritek hitetek célját, lelketek üdvösségét.
1Pét 1:10 Ezt az üdvösséget vizsgálták és kutatták a próféták, akik a bennetek megvalósuló kegyelemről jövendöltek,
1Pét 1:11 kutatva, hogy melyik vagy milyen időre mutat bennük Krisztus Lelke, aki előre megjövendölte a Krisztusra váró szenvedéseket és a rájuk következő dicsőséget.
1Pét 1:12 Tudomásukra hozták, hogy nem önmaguknak, hanem nektek szolgáltak mindazokkal, amiket most az evangélium hirdetői feltártak nektek, miután az égből elküldetett a Szentlélek; ezek szemlélésére vágynak az angyalok is.
1Pét 1:13 Ezért tehát övezzétek fel elmétek derekát, legyetek józanok, és bízzatok tökéletesen a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenésekor felajánlanak nektek;
1Pét 1:14 mint engedelmes fiak, nem tudatlanságotok régi vágyaihoz alkalmazkodva,
1Pét 1:15 hanem a Szent szerint, aki titeket meghívott, magatok is egész életmódotokban szentek legyetek,
1Pét 1:16 mert írva van: »Szentek legyetek, mert én szent vagyok!«
1Pét 1:17 És ha Atyának hívjátok azt, aki személyválogatás nélkül ítél kinek-kinek cselekedete szerint, járjatok félelemmel zarándokságotok idején,
1Pét 1:18 tudva, hogy nem romlandó ezüstön vagy aranyon történt a megváltásotok az atyáitoktól rátok hagyományozott hiú életmódotokból,
1Pét 1:19 hanem a szeplőtlen és érintetlen Báránynak, Krisztusnak drága vérén,
1Pét 1:20 akit az Atya ugyan a világ alkotása előtt szemelt ki, de az utolsó időben jelentett ki tiértetek.
1Pét 1:21 Általa hisztek Istenben, aki őt feltámasztotta a halottak közül, és dicsőséget adott neki, hogy Istenben higgyetek és reméljetek.
1Pét 1:22 Tisztítsátok meg tehát lelketeket az igazságnak engedelmeskedve, a nem színlelt testvéri szeretetben. Figyelmesebben, szívből szeressétek egymást,
1Pét 1:23 újjászületve nem romlandó, hanem romolhatatlan magból Isten élő és örökké megmaradó igéje által,
1Pét 1:24 mert minden test olyan, mint a fű, s minden dicsősége, mint a fű virága: elszáradt a fű, lehullott a virága,
1Pét 1:25 az Úr igéje azonban örökre megmarad. Ez pedig az az ige, amelyet hirdettek nektek.
1Pét 2:1 Vessetek le hát minden gonoszságot, minden álnokságot és képmutatást, irigységet és minden rágalmazást,
1Pét 2:2 és mint a most született kisdedek, hamisítatlan szellemi tej után vágyakozzatok, hogy általa növekedjetek az üdvösségre,
1Pét 2:3 miután megízleltétek, milyen édes az Úr.
1Pét 2:4 Hozzá járultok, mint élő kőhöz, akit az emberek elvetettek ugyan, de Isten kiválasztott és megtisztelt.
1Pét 2:5 Ti is, mint élő kövek, felépültök rajta lelki házzá, szent papsággá lelki áldozatok bemutatására, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.
1Pét 2:6 Azért áll az Írásban: »Íme, kiválasztott, értékes szegletkövet teszek le Sionban; aki hisz benne, meg nem szégyenül«.
1Pét 2:7 Ez nektek, hívőknek, tisztesség, a nem hívőknek pedig »ez az a kő, amelyet az építők elvetettek, és mégis szegletkővé lett«.
1Pét 2:8 Ezenkívül »a botlás kövévé és a botrány sziklájává« mindazoknak, akik megütköznek az igén, és nem hisznek benne, pedig erre rendelték őket.

1Pét 2:9 Ti pedig választott nép, királyi papság, szent nemzet, megváltott nép vagytok, hogy hirdessétek annak üdvözítő tetteit, aki a sötétségből meghívott titeket az ő csodálatos világosságára,
1Pét 2:10 akik egykor »nem nép« voltatok, most pedig Isten népe vagytok; akik számára azelőtt nem volt irgalom, most pedig irgalmat nyertetek.
1Pét 2:11 Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és zarándokokat, tartózkodjatok a testi kívánságoktól, amelyek a lélek ellen harcolnak.
1Pét 2:12 Tanúsítsatok jó magatartást a nemzetek között, hogy éppen abban, amiben mint gonosztevőket megrágalmaznak, a jócselekedetek láttán, dicsőítsék Istent a látogatás napján.
1Pét 2:13 Engedelmesek legyetek minden emberi teremtménynek az Úrért, akár a királynak, mint legfelsőbbnek,
1Pét 2:14 akár a helytartóknak, mint akiket ő a gonosztevők büntetésére, a jóknak pedig dicséretére küldött.
1Pét 2:15 Mert az az Isten akarata, hogy jót cselekedve elnémítsátok az oktalan emberek tudatlanságát;
1Pét 2:16 mint szabadok, és nem mint olyanok, akik a szabadságot a gonoszság palástjául használjátok, hanem mint Isten szolgái.
1Pét 2:17 Mindenkit becsüljetek, a testvéri közösséget szeressétek, az Istent féljétek, a királyt tiszteljétek.
1Pét 2:18 Szolgák, engedelmeskedjetek uraitoknak teljes félelemmel, ne csak a jóknak és szelídeknek, hanem a gonoszoknak is.
1Pét 2:19 Mert kegyelem az, ha valaki Isten iránti lelkiismeretességből igazságtalanul szenvedve tűri a gyötrelmeket.
1Pét 2:20 Hiszen miféle dicsőség az, ha vétkeztek, és azért viselitek el a pofonokat? De ha jót cselekedtetek, és békével tűrtök, ez kedves Isten előtt.
1Pét 2:21 Hiszen erre vagytok hivatva, mert példát hagyva nektek, Krisztus is szenvedett értetek, hogy az ő nyomdokait kövessétek.
1Pét 2:22 Ő, aki bűnt nem cselekedett, s álnokságot sem találtak szájában,
1Pét 2:23 aki, mikor szidalmazták, maga nem szidalmazott, mikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta magát az igazságos Bíróra;
1Pét 2:24 aki a mi bűneinket maga hordozta testében a fán, hogy a bűnöknek meghalva igaz életet éljünk; az ő sebe által gyógyultatok meg.
1Pét 2:25 Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és felügyelőjéhez.
1Pét 3:1 Ugyanígy az asszonyok is legyenek engedelmesek férjüknek, hogy ha egyesek nem hisznek is az igének, az asszonyok magaviselete beszéd nélkül is megnyerje őket,
1Pét 3:2 mikor látják istenfélő, tiszta életeteket.
1Pét 3:3 Ne a külső hajdísz, az arany viselése vagy fényes ruha legyen az ékességük,
1Pét 3:4 hanem ami a szívben rejtőző, múlhatatlan ékszer: a szelíd és nyugodt természet. Ez értékes Isten szemében.
1Pét 3:5 Hiszen egykor így ékesítették fel magukat a szent és Istenben bízó asszonyok is, engedelmeskedve saját férjüknek,
1Pét 3:6 mint ahogy Sára engedelmeskedett Ábrahámnak, urának nevezve őt, akinek ti leányai vagytok, ha jót tesztek, és semmi viszontagságtól nem féltek.
1Pét 3:7 De ti is, férfiak, megértőek legyetek asszonyaitokkal, becsüljétek meg őket, mint a gyengébb asszonyi nemet, és mint társörököseiteket a kegyelemből való életben, hogy imádságotoknak ne legyen akadálya.
1Pét 3:8 Végül pedig legyetek mindnyájan egyetértők, együttérzők, szeressétek a testvéri közösséget, legyetek irgalmasok, alázatosak!
1Pét 3:9 Ne viszonozzátok a rosszat rosszal, sem a szidalmat szidalommal, inkább mondjatok áldást; hisz arra vagytok hivatva, hogy áldás legyen az örökrészetek.
1Pét 3:10 »Mert aki az életet szeretni akarja, és jó napokat szeretne látni, fékezze nyelvét a rossztól, és szája ne szóljon álnokságot.
1Pét 3:11 Forduljon el a gonosztól, és tegyen jót; keresse a békét, és kövesse azt.
1Pét 3:12 Mert az Úr szemei az igazakon nyugszanak, és fülei hallgatnak könyörgéseikre; de az Úr tekintete haragos a gonosztevők felé«.
1Pét 3:13 Ki árthat nektek, ha a jónak buzgó követői lesztek?
1Pét 3:14 De ha szenvedtek is az igaz élet miatt, boldogok vagytok. Ne féljetek és ne rettegjetek tőlük, és meg ne zavarodjatok,
1Pét 3:15 hanem őrizzétek szentül szívetekben az Úr Krisztust. Mindenkor legyetek készen arra, hogy válaszolni tudjatok mindenkinek, aki a bennetek lévő reménység okát kérdezi tőletek.
1Pét 3:16 De ezt szelídséggel és tisztelettudóan, jó lelkiismerettel tegyétek, hogy akik rágalmazzák buzgó életeteket Krisztusban, szégyent valljanak abban, amivel titeket gyaláznak.
1Pét 3:17 Jobb ugyanis - ha Isten úgy akarja - jót cselekedve szenvedni, mint rosszat cselekedve.
1Pét 3:18 Mert Krisztus is meghalt egyszer a bűnökért, az Igaz a bűnösökért, hogy minket Istenhez vezessen. Test szerint megölték ugyan, de a Lélek életre keltette.
1Pét 3:19 Őbenne ment el, hogy azoknak a lelkeknek is hirdesse az örömhírt, akik a börtönben voltak,
1Pét 3:20 akik egykor hitetlenek voltak, amikor Isten türelmesen várt Noé napjaiban, míg a bárka épült, amelyben kevés, összesen nyolc lélek menekült meg a víz által.
1Pét 3:21 Ennek felel meg most a keresztség, amely titeket most megment, nem a test szennyének lemosása által, hanem mint a jó lelkiismeret kérése Istentől Jézus Krisztus feltámadása alapján,
1Pét 3:22 aki az Isten jobbján van, miután felment a mennybe, és akinek uralma alá vannak vetve az angyalok, hatalmasságok és erők.
1Pét 4:1 Mivel tehát Krisztus testben szenvedett, ti is ugyanezzel a gondolattal fegyverkezzetek fel, mert aki testben szenvedett, megszűnt vétkezni,
1Pét 4:2 hogy már ne az emberi vágyaknak, hanem Isten akaratának éljen a testben még hátralevő időben.

1Pét 4:3 Mert elég, hogy az elmúlt időt a pogányok akarata szerint töltöttétek, és kicsapongásokban, tobzódásban, részegeskedésben, dorbézolásokban, tivornyázásokban, tiltott bálványimádásban éltetek.
1Pét 4:4 Most meg csodálkoznak, hogy nem tartotok velük ugyanezen érzékiség áradatában, és káromolnak titeket.
1Pét 4:5 De számot fognak adni annak, aki készen áll ítélni eleveneket és holtakat.
1Pét 4:6 Mert azért hirdette Krisztus az evangéliumot a megholtaknak is, hogy bár test szerint, emberek módjára ítélet alá estek, de a Lélek szerint Istenben életük legyen.
1Pét 4:7 Közel van mindennek a vége. Legyetek tehát okosak, és ügyeljetek, hogy helyesen imádkozzatok!
1Pét 4:8 Mindenekelőtt pedig kölcsönös szeretettel legyetek egymás iránt szüntelenül, mert a szeretet sok bűnt eltakar!
1Pét 4:9 Legyetek vendégszeretők egymás iránt zúgolódás nélkül!
1Pét 4:10 Mindegyiktek, ahogy kapta a kegyelmet, úgy adja tovább másnak is, mint jó intézői az Isten sokféle kegyelmének.
1Pét 4:11 Ha valaki beszél, mintegy Isten szavaival beszéljen; ha valaki szolgálatot tesz, mintha azzal az erővel tenné, amelyet Isten oszt ki, hogy mindenben Isten dicsősége valósuljon meg Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom mindörökkön örökké! Ámen.
1Pét 4:12 Szeretteim, ne lepődjetek meg azokon a perzselő szorongatásokon, amelyek megpróbáltatásul érnek benneteket, mintha valami hallatlan dolog esett volna veletek.
1Pét 4:13 Inkább örüljetek, hogy részetek lehet Krisztus szenvedéseiben, hogy amikor dicsősége kinyilvánul, vigadozva örvendezzetek.
1Pét 4:14 Ha szidalmaznak titeket Krisztus nevéért, boldogok vagytok, mert a dicsőség Lelke és Isten Lelke nyugszik rajtatok.
1Pét 4:15 Közületek senkit se azért érjen szenvedés, mert gyilkos, vagy tolvaj, vagy gonosztevő, vagy a mások ügyébe avatkozik.
1Pét 4:16 Ha pedig mint keresztény szenved, ne szégyellje, hanem dicsőítse Istent ebben a névben.
1Pét 4:17 Itt az ideje ugyanis, hogy megkezdődjék az ítélet Isten házán. Ha pedig rajtunk kezdődik, mi lesz a vége azoknak, akik nem hisznek Isten evangéliumának?
1Pét 4:18 »Ha az igaz is alig üdvözül, mivé lesz az istentelen és a bűnös?«
1Pét 4:19 Ezért azok is, akik Isten akarata szerint szenvednek, ajánlják lelküket a hűséges Teremtőnek jótetteik által.
1Pét 5:1 A presbitereket, akik köztetek vannak, kérem - mint elöljárótársuk és Krisztus szenvedésének tanúja és az ő dicsőségének is részese, amely a jövőben ki fog nyilvánulni: -
1Pét 5:2 legeltessétek Isten rátok bízott nyáját. Viseljétek gondját, ne kényszerűségből, hanem szabad akaratból Isten szerint; ne rút nyerészkedésből, hanem buzgóságból;
1Pét 5:3 nem uralkodva a választottak fölött, hanem mint a nyájnak példaképei.
1Pét 5:4 S ha majd megjelenik a pásztorok Fejedelme, elnyeritek a dicsőség hervadhatatlan koronáját.
1Pét 5:5 Hasonlóképpen ti ifjak, engedelmeskedjetek az idősebbeknek! Mindnyájan öltsétek magatokra az egymás iránti alázatosságot, mert Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosaknak pedig kegyelmet ad.
1Pét 5:6 Alázkodjatok meg tehát Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.
1Pét 5:7 Bízzátok rá minden aggodalmatokat, mert gondja van rátok.
1Pét 5:8 Józanok legyetek és vigyázzatok, mert ellenségetek, az ördög, mint ordító oroszlán körüljár, keresve, kit nyeljen el.
1Pét 5:9 Erős hittel álljatok neki ellen, tudjok ugyanis, hogy ugyanez a szenvedés éri testvéreiteket is, akik ezen a világon vannak.
1Pét 5:10 Minden kegyelem Istene pedig, aki meghívott titeket az ő örök dicsőségére Jézus Krisztus által, maga fog titeket - miután kissé szenvedtetek - tökéletesíteni, megerősíteni, megszilárdítani és megalapozni.
1Pét 5:11 Övé a dicsőség és az uralom mindörökkön örökké! Ámen.
1Pét 5:12 Szilvánusz által, akit hű testvérnek tekintek, röviden írtam nektek, kérve-kérve titeket, és tanúságot téve arról, hogy ez Isten igaz kegyelme. Tartsatok ki benne!
1Pét 5:13 Üdvözöl titeket a veletek együtt kiválasztott egyház Babilonban, és Márk, a fiam.
1Pét 5:14 Köszöntsétek egymást a szeretet csókjával! Békesség mindnyájatoknak, akik Krisztusban vagytok!
2Pét 1:1 Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola, azoknak, akik velünk egyenlő hitben részesültek a mi Istenünknek és az üdvözítő Jézus Krisztusnak igazságossága által.
2Pét 1:2 Kegyelem és békesség töltsön el benneteket Isten és a mi Urunk Jézus ismeretében!
2Pét 1:3 Mindazokat a javakat, amelyek az élethez és az istenfélelemhez szükségesek, az isteni hatalom ajándékozta nekünk azáltal, hogy megismertük őt, aki minket saját dicsőségével és erejével meghívott.
2Pét 1:4 Ezek által nekünk ajándékozta az értékes és rendkívül nagy ígéreteket, hogy általuk részeseivé legyetek az isteni természetnek, és megmeneküljetek a világban uralkodó vágyak okozta romlottságtól.
2Pét 1:5 Fordítsátok tehát minden gondotokat arra, hogy hitetekkel szolgáljátok az erényt, az erénnyel a tudományt,
2Pét 1:6 a tudománnyal a mértékletességet, a mértékletességgel a béketűrést,
2Pét 1:7 a béketűréssel az istenfélelmet, az istenfélelemmel a testvérek iránti jóindulatot, a testvérek iránti jóindulattal pedig a szeretetet.
2Pét 1:8 Mert ha ezek megvannak, és bőven vannak meg bennetek, nem lesztek tétlenek, sem meddők a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésében.
2Pét 1:9 Akiben viszont nincsenek meg ezek, az vak és rövidlátó, s megfeledkezett a régi bűneiből való megtisztulásáról.
2Pét 1:10 Ezért annál inkább legyetek rajta, testvérek, hogy biztossá tegyétek hivatásotokat és kiválasztásotokat, mert ha ezt teszitek, soha nem fogtok elbotolni.
2Pét 1:11 Így ugyanis tágas bejárat nyílik nektek a mi Urunk és üdvözítő Jézus Krisztusunk örök országába.
2Pét 1:12 Ennélfogva azon vagyok, hogy ezekre mindig figyelmeztesselek benneteket, jóllehet jártasak és erősek vagytok az elnyert igazságban.
2Pét 1:13 Helyesnek tartom mégis, hogy amíg testem sátorában időzöm, figyelmeztesselek és serkentselek benneteket,

2Pét 1:14 mert biztos vagyok abban, hogy közel van sátram lebontása, mint ahogy ezt a mi Urunk Jézus Krisztus is értésemre adta.
2Pét 1:15 De rajta leszek, hogy ezekről halálom után is gyakran megemlékezzetek.
2Pét 1:16 Mert nem tudálékosan kiagyalt meséket követve adtuk tudtotokra a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem mint akik szemtanúi voltunk az ő nagyságának.
2Pét 1:17 Mikor ugyanis az Atyaistentől tiszteletet és dicsőséget nyert, ez a szózat hangzott hozzá a magasztos dicsőségből: »Ez az én szeretett fiam, akiben kedvem telik!«
2Pét 1:18 Mi hallottuk ezt az égből jövő szózatot, amikor vele voltunk a szent hegyen.
2Pét 1:19 És súlyos prófétai beszéd birtokában vagyunk, amelyre jól teszitek, ha figyeltek, mint sötét helyen világító lámpásra, amíg a nap fel nem virrad, és a hajnalcsillag fel nem kél szívetekben.
2Pét 1:20 Mindenekelőtt azt kell megértenetek, hogy az Írás egyetlen prófétai beszéde sem egyéni értelmezés dolga.
2Pét 1:21 Mert sohasem emberi akaratból származott a prófétai beszéd, hanem Isten szent emberei a Szentlélektől sugalmazva szóltak.
2Pét 2:1 Voltak azonban a nép körében hamis próféták is, mint ahogy közöttetek is lesznek hazug tanítók, akik veszedelmes tévtanokat terjesztenek, s azt, aki megváltotta őket, az Urat, megtagadják, gyors romlást zúdítva magukra.
2Pét 2:2 Sokan fogják követni eltévelyedéseiket, s miattuk becsmérelni fogják az igazság útját.
2Pét 2:3 Nyereségvágyból fakadó szavaikkal igyekeznek megvásárolni titeket; de az ítélet már régóta készül ellenük, és a rájuk váró pusztulás el nem alszik.
2Pét 2:4 Hiszen Isten még a vétkező angyaloknak sem kegyelmezett, hanem a pokol bilincseibe zárva a mélységbe taszította őket, hogy ott fogva tartsák őket az ítéletre.
2Pét 2:5 És nem kegyelmezett a régi világnak sem, csak Noét, az igazság hirdetőjét mentette meg nyolcadmagával, amikor az istentelenek világára rázúdította a vízözönt.
2Pét 2:6 Szodoma és Gomorra városát is hamuvá égette, pusztulással büntette, példát állítva arra, hogy mi fog történni az istentelenekkel;
2Pét 2:7 a szorongatott igaz Lótot pedig az elvetemültek fajtalan életmódja közül megszabadította,
2Pét 2:8 mert ez az igaz ember köztük lakott, látta és hallgatta őket, és gonosz tetteik napról napra gyötörték igaz lelkét.
2Pét 2:9 Az Úr meg tudja szabadítani a kísértésből az istenfélőket, a gonoszokat pedig az ítélet napjára megőrizni, hogy bűnhődjenek.
2Pét 2:10 Legfőképpen azokat, akik tisztátalan vágyakkal a test után járnak, s az Úr hatalmát megvetik. Ezek vakmerők, önhittek, nem félnek a Fényességeket káromolni,
2Pét 2:11 jóllehet az angyalok, akik erejüket és hatalmukat tekintve nagyobbak, nem hoznak ezek ellen káromló ítéletet.
2Pét 2:12 Ezek azonban, mint a természet szerint megfogásra és leölésre való oktalan állatok, káromolják mindazt, amit nem értenek. De el fognak veszni saját romlottságukban,
2Pét 2:13 és akaratuk ellenére elnyerik gonoszságuk jutalmát. Ők gyönyörűségnek tartják a naponkénti vigadozást. Piszok- és szennyfoltok ők, akik gyönyörökben tobzódnak és lakomáikon kéjelegnek nálatok.
2Pét 2:14 Szemük tele van házasságtöréssel, és telhetetlenek a bűnben. Elcsábítják az állhatatlan lelkeket, szívük kapzsiságra van begyakorolva. Az átok fiai ők,
2Pét 2:15 akik elhagyták az egyenes utat, és eltévedtek. Követték Boszor fiának, Bálámnak útját, aki jobban szerette a gonoszság bérét,
2Pét 2:16 de meg is bűnhődött vétkéért: a teherhordó néma állat emberi hangon megszólalt, és megakadályozta a próféta esztelenségét.
2Pét 2:17 Víz nélküli források ők, forgószéltől kergetett fellegek, - a legfeketébb sötétség vár rájuk!
2Pét 2:18 Mert hiábavalóságokat beszélnek kevélyen, és buja testi kívánságokra csábítják azokat, akik alig menekültek meg a tévelygésben élőktől.
2Pét 2:19 Szabadságot ígérnek nekik, holott ők maguk a romlottság szolgái, mert mindenki rabja lesz annak, ami legyőzte.
2Pét 2:20 Ha tehát azok, akik a mi Urunk és üdvözítő Jézus Krisztusunk megismerése által megmenekültek a világ förtelmeitől, de újból elmerülnek ezekben, és vereséget szenvednek, ez utóbbi állapotuk rosszabb az előbbinél.
2Pét 2:21 Jobb lett volna nekik az igazságosság útját meg sem ismerni, mint annak megismerése után eltérni a nekik adott szent parancstól.
2Pét 2:22 Beteljesedik ugyanis rajtuk az igaz közmondás: »Visszatér a kutya a hányadékához«, és: »A megfürösztött disznó újra a sárban hempereg«.
2Pét 3:1 Íme, szeretteim, ezt a második levelet írom nektek, amelyben figyelmeztetéssel fölébresztem becsületes lelketeket,
2Pét 3:2 hogy emlékezzetek azokra a dolgokra, amelyeket a szent próféták előre megmondtak, valamint az Úrnak és Üdvözítőnek az apostolok által hirdetett parancsaira.
2Pét 3:3 Először is tudnotok kell, hogy az utolsó napokban csalárdságban járó gúnyolódók fognak jönni, akik saját kívánságaik útján járnak,
2Pét 3:4 és azt mondják: »Hol van az ő eljövetelének ígérete?« Mert amióta elhunytak az atyák, minden úgy maradt, ahogy volt a teremtés kezdetétől.
2Pét 3:5 Azok, akik ezt állítják, nem tudják, hogy az ég régóta létezett, és a föld is, amely vízből és a víz által jött elő Isten szavára.
2Pét 3:6 E kettő által pusztult el az akkori világ, amikor a víz elárasztotta.
2Pét 3:7 A mostani eget és a földet ugyanaz az Ige őrizte meg a tűzre, az ítélet és az istentelen emberek pusztulásának napjára.
2Pét 3:8 Egy valami pedig semmiképpen se kerülje el figyelmeteket, szeretteim: Egy nap az Úrnál annyi, mint ezer év, és ezer év, mint egy nap.

2Pét 3:9 Az Úr nem késik ígéretével, ahogy egyesek gondolják. Türelemmel kezel bennünket, mert nem akarja, hogy bárki is elvesszen, hanem hogy mindnyájan megtérjenek.
2Pét 3:10 Az Úr napja úgy jön majd el, mint a tolvaj. Akkor az egek nagy robajjal elmúlnak, az elemek a hőségtől elolvadnak, ugyanígy a föld is, és annak minden műve, mely rajta található.
2Pét 3:11 Ha tehát mindezek el fognak pusztulni, vajon milyeneknek kell lennetek a szent életben és buzgóságban nektek,
2Pét 3:12 akik várjátok és siettetitek Isten napjának eljövetelét, amikor az egek elégnek és szétfoszlanak, az elemek pedig a tűz hevétől elolvadnak?
2Pét 3:13 Mi azonban - az ő ígérete szerint -új eget és új földet várunk, ahol igazságosság lakik.
2Pét 3:14 Ha tehát, szeretteim, ezeket várjátok, azon legyetek, hogy szeplőtelenül és feddhetetlenül találjon titeket békességben.
2Pét 3:15 Tekintsétek a mi Urunk hosszantűrését rátok nézve üdvösségnek, amint a mi szeretett testvérünk, Pál is megírta azt nektek a neki adott bölcsesség szerint.
2Pét 3:16 Szól is ezekről minden levelében. Bizonyos dolgokat nehéz ugyan megérteni bennük - ezeket a tudatlanok és állhatatlanok kiforgatják, mint ahogy a többi Írásokat is, a saját vesztükre.
2Pét 3:17 Ti tehát, szeretteim, miután mindezt előre tudjátok, vigyázzatok, hogy az istentelenek tévelygése magával ne ragadjon titeket, és el ne veszítsétek saját szilárdságotokat.
2Pét 3:18 Sőt, inkább növekedjetek a kegyelemben és a mi Urunk és üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében. Neki legyen dicsőség most és az örökkévalóság napján! Ámen.
1Jn 1:1 Ami kezdettől volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megnéztünk és a kezünk tapintott az élet Igéjéről
1Jn 1:2 - mert az élet megjelent, és mi láttuk, és tanúságot teszünk róla, és hirdetjük nektek az örök életet, mely az Atyánál volt és megjelent nekünk -,
1Jn 1:3 amit láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy ti is közösségben legyetek velünk. Mi ugyanis közösségben vagyunk az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal.
1Jn 1:4 Ezeket azért írjuk nektek, hogy örömünk teljes legyen.
1Jn 1:5 Ez az üzenet, amelyet tőle hallottunk és hirdetünk nektek, hogy Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség.
1Jn 1:6 Ha azt mondjuk, hogy közösségben vagyunk vele és sötétségben járunk, hazudunk, és nem cselekszünk igazságot.
1Jn 1:7 Ha azonban világosságban járunk, mint ahogy ő is világosságban van, akkor közösségben vagyunk egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.
1Jn 1:8 Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, megcsaljuk magunkat, és nincs bennünk igazság.
1Jn 1:9 Ha megvalljuk bűneinket, ő hű és igazságos, hogy megbocsássa a bűnöket, és megtisztítson minket minden gonoszságtól.
1Jn 1:10 Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük őt, és az ő igéje nincs bennünk.
1Jn 2:1 Gyermekeim, ezeket azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek. De ha valaki vétkezett is, van szószólónk az Atyánál, Jézus Krisztus, az igaz.
1Jn 2:2 Ő az engesztelés a mi bűneinkért, de nemcsak a mieinkért, hanem az egész világ bűneiért is.
1Jn 2:3 Abból tudjuk meg, hogy ismerjük őt, ha megtartjuk parancsait.
1Jn 2:4 Aki azt mondja: »Ismerem őt«, de parancsait nem tartja meg, az hazug, és nincs benne igazság.
1Jn 2:5 Aki azonban megtartja az ő igéjét, abban Isten szeretete valóban tökéletes, ebből tudjuk meg, hogy őbenne vagyunk.
1Jn 2:6 Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy is kell élnie, ahogyan ő élt.
1Jn 2:7 Szeretteim! Nem új parancsot írok nektek, hanem régi parancsot, amelyet kezdettől fogva ismertek. A régi parancs az ige, amelyet hallottatok.
1Jn 2:8 De új parancsot is írok nektek, s ez rá is, rátok is vonatkozik, mert a sötétség elmúlt, és az igaz világosság világít már.
1Jn 2:9 Aki azt mondja, hogy világosságban van, és testvérét gyűlöli, az még most is a sötétségben van.
1Jn 2:10 Aki szereti testvérét, az a világosságban marad, és nem okozza testvére bukását.
1Jn 2:11 De aki gyűlöli testvérét, az sötétben van, a sötétben jár, és nem tudja, hova megy, mert a sötétség megvakította a szemét.
1Jn 2:12 Írok nektek, gyermekeim, mert bocsánatot nyernek bűneitek az ő nevéért.
1Jn 2:13 Írok nektek, apák, mert megismertétek azt, aki kezdettől fogva van. Írok nektek, ifjak, mert legyőztétek a gonoszt.
1Jn 2:14 Írtam nektek, kisdedek, mert megismertétek az Atyát. Írtam nektek, apák, mert megismertétek azt, aki kezdettől van. Írtam nektek, fiatalok: erősek vagytok, Isten igéje megmarad bennetek, és a gonoszt legyőztétek.
1Jn 2:15 Ne szeressétek a világot, sem azt, ami ebben a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete,
1Jn 2:16 mert minden, ami a világon van, a test kívánsága, a szemek kívánsága és az élet kevélysége. Ez nem az Atyától, hanem a világtól van.
1Jn 2:17 Ez a világ elmúlik, és elmúlik a kívánsága is. De aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.
1Jn 2:18 Fiacskáim, itt az utolsó óra! És amint hallottátok, hogy jön az Antikrisztus, támadt is már sok antikrisztus. Ebből tudjuk, hogy itt az utolsó óra.
1Jn 2:19 Közülünk jöttek elő, de nem voltak közülünk valók. Ha közülünk valók lettek volna, bizonyára velünk maradtak volna; de ki kellett derülnie annak, hogy nem mindnyájan közülünk valók.
1Jn 2:20 Ti azonban fel vagytok kenve a Szent által, és mindnyájan tudjátok ezt.
1Jn 2:21 Nem is azért írtam nektek, mintha nem ismernétek az igazságot, hanem mint olyanoknak, akik ismerik, és azt is, hogy semmi hazugság nem származik az igazságból.

1Jn 2:22 Ki a hazug, ha nem az, aki tagadja, hogy Jézus a Krisztus? Az Antikrisztus az, ő tagadja az Atyát és a Fiút.
1Jn 2:23 Ha valaki tagadja a Fiút, akkor az Atya sem az övé; ha valaki vallja a Fiút, akkor az Atya is az övé.
1Jn 2:24 Amit kezdettől fogva hallottatok, maradjon meg bennetek. Ha megmarad bennetek, amit kezdettől fogva hallottatok, ti is megmaradtok a Fiúban és az Atyában.
1Jn 2:25 Ez az ígéret, amelyet ő ígért nekünk: az örök élet.
1Jn 2:26 Mindezt azokkal kapcsolatban írtam nektek, akik félrevezetnek titeket.
1Jn 2:27 A kenet, amelyet tőle nyertetek, megvan bennetek, és bennetek is marad, így nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket. Amire az ő kenete taníttiteket, az igaz és nem hazugság. Amint ő tanított titeket, maradjatok őbenne!
1Jn 2:28 Igen, gyermekeim, maradjatok őbenne, hogy amikor meg fog jelenni, bizalommal legyünk, és meg ne szégyenüljünk általa, amikor eljön.
1Jn 2:29 Ha tudjátok, hogy ő igaz, akkor azt is tudjátok, hogy mindaz, aki igazat cselekszik, tőle született.
1Jn 3:1 Nézzétek, mekkora szeretetet tanúsított irántunk az Atya, hogy Isten gyermekeinek neveznek, és azok is vagyunk! Azért nem ismer minket a világ, mert őt sem ismeri.
1Jn 3:2 Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mik leszünk. Tudjuk azonban, hogy amikor meg fog jelenni, hasonlók leszünk hozzá, mert látni fogjuk őt, amint van.
1Jn 3:3 Mindaz, aki ezt reméli tőle, megszenteli magát, mint ahogy ő is szent.
1Jn 3:4 Mindaz, aki bűnt cselekszik, gonoszságot is elkövet, mert a bűn gonoszság.
1Jn 3:5 És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy elvegye a bűneinket, és benne nincsen bűn.
1Jn 3:6 Mindaz, aki benne marad, nem vétkezik, és mindaz, aki vétkezik, nem látta és nem ismerte őt.
1Jn 3:7 Gyermekeim, senki meg ne csaljon titeket! Aki igazat cselekszik, az igaz, mint ahogy ő is igaz.
1Jn 3:8 Aki bűnt cselekszik, az ördögtől van, mert az ördög kezdettől fogva vétkezik. Azért jelent meg Isten Fia, hogy az ördög műveit lerontsa.
1Jn 3:9 Mindaz, aki Istentől született, bűnt nem cselekszik, mert Isten magja van benne, és nem vétkezhet, mert Istentől született.
1Jn 3:10 Erről lehet megismerni, hogy kik az Isten gyermekei és kik az ördög gyermekei. Mindaz, aki nem igazat cselekszik, és aki nem szereti testvérét, nem Istentől van.
1Jn 3:11 Mert az az üzenet, amelyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást.
1Jn 3:12 Nem úgy, mint Kain, aki a gonosztól volt, és megölte testvérét. S miért ölte meg? Azért, mert az ő tettei gonoszak voltak, a testvérének tettei pedig igazak.
1Jn 3:13 Ne csodálkozzatok, testvérek, ha a világ gyűlöl titeket.
1Jn 3:14 Mi tudjuk, hogy a halálból átmentünk az életre, mert szeretjük testvéreinket. Aki nem szeret, az a halálban marad.
1Jn 3:15 Mindaz, aki gyűlöli testvérét, gyilkos. És jól tudjátok, hogy egy gyilkosnak sincs örök élete, amely megmaradna benne.
1Jn 3:16 Abból ismertük meg a szeretetet, hogy ő életét adta értünk, tehát nekünk is életünket kell adnunk testvéreinkért.
1Jn 3:17 Aki birtokolja a világ javait, és szűkölködni látja testvérét, de a szívét elzárja előle, hogyan marad meg abban az Isten szeretete?
1Jn 3:18 Gyermekeim! Ne szeressünk szóval, se nyelvvel, hanem tettel és igazsággal!
1Jn 3:19 Erről ismerjük meg, hogy az igazságból vagyunk, és az ő színe előtt meg fog nyugodni a szívünk.
1Jn 3:20 Mert ha a szívünk vádol is minket, Isten nagyobb a szívünknél, és tud mindent.
1Jn 3:21 Szeretteim! Ha a szívünk nem vádol minket, bizalmunk van Istenhez,
1Jn 3:22 és bármit kérünk, megkapjuk tőle, mert megtartjuk parancsait, és azt tesszük, ami kedves előtte.
1Jn 3:23 És az ő parancsa az, hogy higgyünk Fiának, Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, amint megparancsolta nekünk.
1Jn 3:24 Aki megtartja parancsait, Istenben marad, és az Isten is őbenne. Hogy pedig ő bennünk marad, azt a Lélektől tudjuk meg, amelyet nekünk adott.
1Jn 4:1 Szeretteim! Ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, vajon Istentől vannak-e, mert sok hamis próféta ment szerteszét a világba.
1Jn 4:2 Erről ismerhetjük meg Isten Lelkét: Minden lélek, amely vallja, hogy Jézus Krisztus testben eljött, Istentől van.
1Jn 4:3 És minden lélek, amely nem vallja Jézust, nem Istentől van. Az Antikrisztusé az, akiről hallottátok, hogy eljön, és már most a világban van.
1Jn 4:4 Ti Istentől vagytok, gyermekeim, azokat pedig legyőztétek, mert nagyobb az, aki bennetek van, mint aki a világban van.
1Jn 4:5 Ők ebből a világból valók, azért e szerint a világ szerint beszélnek, és a világ hallgat rájuk.
1Jn 4:6 Mi Istentől vagyunk. Aki ismeri Istent, hallgat ránk; aki nincs Istentől, nem hallgat ránk. Erről ismerjük meg az igazság Lelkét és a tévelygés lelkét.
1Jn 4:7 Szeretteim! Szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van. Mindaz, aki szeret, Istentől született, és ismeri Istent.
1Jn 4:8 Aki nem szeret, nem ismeri Istent, mert Isten a szeretet.
1Jn 4:9 Isten szeretete abban nyilvánult meg irántunk, hogy egyszülött Fiát küldte a világra, hogy általa éljünk.
1Jn 4:10 Ebben áll a szeretet. Nem mintha mi szerettük volna Istent, hanem mert ő szeretett minket, és elküldte Fiát engesztelésül bűneinkért.
1Jn 4:11 Szeretteim! Ha Isten így szeretett minket, nekünk is szeretnünk kell egymást!
1Jn 4:12 Istent soha nem látta senki. Ha szeretjük egymást, Isten bennünk marad, és szeretete tökéletes bennünk.
1Jn 4:13 Abból ismerjük meg, hogy benne maradunk, és ő mibennünk, hogy a Lelkéből adott nekünk.
1Jn 4:14 Mi pedig láttuk, és tanúságot teszünk arról, hogy az Atya elküldte Fiát, mint a világ üdvözítőjét.
1Jn 4:15 Aki vallja, hogy »Jézus az Isten Fia«, abban Isten benne marad, és ő Istenben.

1Jn 4:16 Mi, akik hittünk, megismertük a szeretetet, amellyel Isten szeret bennünket. Szeretet az Isten; aki a szeretetben marad, Istenben marad, és Isten őbenne.
1Jn 4:17 Isten szeretete azzal lesz teljes bennünk, hogy az ítélet napján is lesz bizalmunk. Mert amilyen ő, olyanok vagyunk mi is ezen a világon.
1Jn 4:18 A szeretetben nincs félelem. A tökéletes szeretet kizárja a félelmet, mert a félelem gyötrelemmel jár. Aki pedig fél, nem tökéletes a szeretetben.
1Jn 4:19 Szeressünk tehát, mert Isten előbb szeretett minket.
1Jn 4:20 Ha valaki azt mondja: »Szeretem Istent«, és a testvérét gyűlöli, az hazug. Mert aki nem szereti testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát.
1Jn 4:21 Az a parancsunk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a testvérét is.
1Jn 5:1 Mindaz, aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született. És mindaz, aki szereti azt, aki szült, szereti azt is, aki tőle született.
1Jn 5:2 Arról ismerjük meg, hogy szeretjük Isten szülötteit, ha Istent szeretjük, és parancsait teljesítjük.
1Jn 5:3 Mert az az Isten szeretete, hogy parancsait megtartjuk; és az ő parancsai nem nehezek.
1Jn 5:4 Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot. Ez az a győzelem, amely legyőzi a világot: a mi hitünk.
1Jn 5:5 Ki más győzi le a világot, mint aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?
1Jn 5:6 Ő az, aki víz és vér által jött, Jézus Krisztus. Nem csupán víz által, hanem víz és vér által. És a Lélek az, aki tanúskodik, ugyanis a Lélek igazság.
1Jn 5:7 Mert hárman vannak, akik tanúskodnak:
1Jn 5:8 a Lélek, a víz és a vér; és ez a három egy.
1Jn 5:9 Ha az emberek tanúságát elfogadjuk, Isten tanúsága nagyobb. S Isten tanúsága az, hogy tanúságot tett az ő Fiáról.
1Jn 5:10 Aki hisz Isten Fiában, az magában hordozza Isten tanúságát. Aki nem hisz Istennek, hazugnak tartja őt, mert nem hisz abban a tanúságban, amelyet Isten tett az ő Fiáról.
1Jn 5:11 A tanúság pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk. És ez az élet az ő Fiában van.
1Jn 5:12 Aki magáénak mondhatja a Fiút, annak van élete; aki nem mondhatja magáénak Isten Fiát, annak nincs élete.
1Jn 5:13 Ezeket azért írom nektek, hogy tudjátok: nektek, akik hisztek Isten Fiának nevében, örök életetek van.
1Jn 5:14 Abban rejlik a mi iránta való bizalmunk, hogy bármit kérünk az ő akarata szerint, meghallgat minket.
1Jn 5:15 S ha tudjuk, hogy meghallgat minket, bármit kérünk is tőle, azt is tudjuk, hogy már a miénk, amit kértünk.
1Jn 5:16 Ha valaki látja, hogy a testvére vétkezik, de nem halálos bűnnel, imádkozzon érte, és Isten életet fog adni annak, aki nem halálosan vétkezett. Van halált okozó bűn is; nem erről mondom, hogy valaki könyörögjön érte.
1Jn 5:17 Minden gonoszság bűn, de van halált nem okozó bűn is.
1Jn 5:18 Tudjuk, hogy mindaz, aki Istentől született, nem vétkezik, mert az Istentől való születés megőrzi őt, s a gonosz meg nem érinti.
1Jn 5:19 Tudjuk, hogy mi Istentől vagyunk, ez az egész világ pedig gonoszságban fetreng.
1Jn 5:20 S azt is tudjuk, hogy Isten Fia eljött, és értelmet adott nekünk, hogy megismerjük azt, aki Igaz. Mi őbenne vagyunk, aki igaz: az ő Fiában, Jézus Krisztusban. Ő az igaz Isten és az örök élet.
1Jn 5:21 Gyermekeim, őrizkedjetek a bálványoktól! Ámen.
2Jn 1:1 A presbiter a kiválasztott úrnőnek és gyermekeinek, akiket igazán szeretek; s nem egyedül én, hanem azok is mindnyájan, akik megismerték az igazságot,
2Jn 1:2 az igazság révén, amely megmarad bennünk, és velünk lesz örökké.
2Jn 1:3 Legyen velünk kegyelem, irgalom, békesség az Atyaistentől és Jézus Krisztustól, az Atyának Fiától igazságban és szeretetben!
2Jn 1:4 Igen örültem, hogy gyermekeid között olyanokat találtam, akik igazságban járnak, amint parancsot kaptunk az Atyától.
2Jn 1:5 Most pedig kérlek téged, úrnőm, nem mintha új parancsot írnék neked, hanem azt, ami megvolt nálunk kezdettől fogva, hogy szeressük egymást.
2Jn 1:6 A szeretet az, ha az ő parancsai szerint járunk. Mert az a parancs, hogy amit kezdettől fogva hallottátok, aszerint járjatok.
2Jn 1:7 Sok csaló ment ugyanis szerteszét a világba. Ezek nem vallják, hogy Jézus Krisztus testben eljött. Aki ilyen, az csaló és antikrisztus.
2Jn 1:8 Vigyázzatok magatokra! El ne veszítsétek, amit fáradozásotokkal elértetek, hogy teljes jutalmat kapjatok!
2Jn 1:9 Ha valaki túllép ezen, és nem marad meg Krisztus tanításában, akkor Isten sem az övé. Ha azonban valaki megmarad a tanításban, akkor az Atya is és a Fiú is az övé.
2Jn 1:10 Ha valaki hozzátok jön, és nem ezt a tanítást hozza magával, ne fogadjátok be őt házatokba, még azt se mondjátok neki: »Üdv neked!«.
2Jn 1:11 Mert aki azt mondja neki: »Üdv neked!«, az részes az ő gonosz cselekedeteiben.
2Jn 1:12 Még több írnivalóm is volna nektek, de nem akartam papíron és tintával, mert remélem, eljutok hozzátok, és szemtől szembe beszélhetek veletek, hogy örömünk teljes legyen.
2Jn 1:13 Üdvözölnek téged kiválasztott nővéred gyermekei!
3Jn 1:1 A presbiter a kedves Gájusznak, akit igazán szeretek.
3Jn 1:2 Kedvesem! Azon imádkozom, hogy mindenben szerencsésen járj, és egészséges légy, mint ahogy lelked is jó állapotban van.
3Jn 1:3 Nagyon örültem, amikor a testvérek megérkeztek, és tanúságot tettek igazságodról, arról, hogy igazságban jársz.
3Jn 1:4 Nincs annál nagyobb öröm számomra, mint amikor hallom, hogy a gyermekeim igazságban járnak.
3Jn 1:5 Kedvesem! Hűségesen jársz el mindabban, amit a testvérekkért, méghozzá idegenekért teszel.
3Jn 1:6 Ők tanúságot tettek szeretetedről az egyház színe előtt, és jól teszed, ha az úton gondoskodsz róluk, amint ez méltó Istenhez.

3Jn 1:7 Hiszen az ő nevéért keltek útra, és semmit sem fogadnak el a pogányoktól.
3Jn 1:8 Nekünk kell tehát az ilyeneket támogatnunk, hogy segítőtársai legyünk az igazságnak.
3Jn 1:9 Írtam valamit az egyháznak, de az, aki szereti közöttük az első helyet elfoglalni, Diotrefész, nem fogad be minket.
3Jn 1:10 Ezért, ha majd elmegyek, megfeddem őt azért, amit tesz. Gonosz szavakat fecseg ellenünk, és mintha még ez sem volna neki elég, nem fogadja be a testvéreket. Azoknak pedig, akik be akarják fogadni őket, megtiltja, sőt, kiutasítja őket az egyházból.
3Jn 1:11 Kedvesem! Ne kövesd a rosszat, hanem azt, ami jó! Aki jót cselekszik, az Istenből van; aki rosszat cselekszik, nem látta Istent.
3Jn 1:12 Demeterről mindnyájan tanúságot tesznek, maga az igazság is, sőt, mi is tanúságot teszünk róla, és te tudod, hogy a mi tanúságunk igaz.
3Jn 1:13 Sok írnivalóm volna még neked, de nem akartam neked tintával és tollal írni.
3Jn 1:14 Remélem ugyanis, hogy hamarosan meglátlak, s akkor szemtől szembe fogunk beszélni. Békesség neked! Üdvözölnek barátaid! Üdvözöld barátainkat név szerint!
3Jn 1:15
Júd 1:1 Júdás, Jézus Krisztus szolgája és Jakab testvére, azoknak, akiket az Atyaisten szeret, Jézus Krisztusnak megtartott és meghívott.
Júd 1:2 Irgalom, béke és szeretet bőségesen adassék nektek!
Júd 1:3 Szeretteim, mivel őszinte törekvésem, hogy közös üdvösségünkről írjak nektek, szükségesnek tartottam ebben az írásban kérni titeket, hogy harcoljatok a hitért, amelyet egyszer s mindenkorra átadtak a szenteknek.
Júd 1:4 Mert alattomban bejöttek közénk bizonyos emberek, akik régóta ki vannak jelölve az ítéletre. Istentelenek, akik Istenünk kegyelmét érzékiségre fordítják, s egyedüli Uralkodónkat és Urunkat, Jézus Krisztust tagadják.
Júd 1:5 Figyelmeztetni akarlak titeket - bár mindezt jól tudjátok -, hogy az Úr, miután kiszabadította a népet Egyiptom földjéről, később azokat, akik nem hittek, elpusztította.
Júd 1:6 Az angyalokat pedig, akik nem őrizték meg méltóságukat, hanem elhagyták lakóhelyüket, a nagy nap ítéletére örök bilincseken, sötétségben tartja.
Júd 1:7 Ugyanígy Szodoma és Gomorra is, és a szomszédos városok, amelyek hasonlóképpen paráznák voltak, és más test után jártak, szenvedik az örök tűz büntetését, és intő példaként állnak előttünk.
Júd 1:8 Ezek az álmodozók is ugyanúgy megfertőzik a testet, az Úr hatalmát megvetik, a Fényességeket pedig káromolják.
Júd 1:9 Pedig Mihály főangyal, amikor az ördöggel vitatkozott és viaskodott Mózes teste miatt, nem mert káromló ítéletet kimondani ellene, hanem azt mondta: »Büntessen meg téged az Úr!«
Júd 1:10 Ezek pedig gyalázzák mindazt, amit nem értenek. Amit viszont a természet szerint, mint az oktalan állatok, tudnak, azáltal romlásba jutnak.
Júd 1:11 Jaj nekik, mert Kain útján járnak, és nyereségért Bálám tévedésére adták magukat, és mint Kóré a lázadásban, elvesznek.
Júd 1:12 Szégyenfoltok ezek a lakomáitokon, tartózkodás nélkül lakmároznak, és önmagukat hizlalják; esőtlen felhők, amelyeket a szelek ide-oda kergetnek, őszi, terméketlen, kétszer kiveszett, gyökerestül kitépett fák,
Júd 1:13 vad tengeri hullámok, amelyek saját gyalázatukat tajtékozzák, bolygó csillagok, amelyekre a sötétség vihara vár örökké.
Júd 1:14 Ezekről jövendölt Hénok, Ádám után a hetedik, amikor így szólt: »Íme, jön az Úr ezernyi szentjével,
Júd 1:15 minden fölött ítéletet tart, és megfenyíti az összes istentelent minden gonoszságért, amelyet gonoszul véghezvittek; és minden durva beszédért, amelyet az istentelen bűnösök ellene szóltak.«
Júd 1:16 Izgága elégedetlenkedők ezek, akik saját kívánságaik útján járnak; a szájuk kevélységet beszél, és haszonlesésből hízelegnek az embereknek.
Júd 1:17 Ti azonban, szeretteim, emlékezzetek meg az igékről, amelyeket előre megmondtak a mi Urunk, Jézus Krisztus apostolai.
Júd 1:18 Megmondták nektek, hogy »az utolsó időben gúnyolódók jönnek, akik saját kívánságaik útján járnak, istentelenségben.«
Júd 1:19 Ezek azok, akik szakadásokat támasztanak, érzékiek, a Lélek nélkül valók.
Júd 1:20 Ti ellenben, szeretteim, épüljetek rá legszentebb hitetekre, imádkozzatok a Szentlélekben,
Júd 1:21 őrizzétek meg magatokat Isten szeretetében, s várjátok a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak irgalmasságát az örök életre!
Júd 1:22 A kételkedőkön könyörüljetek,
Júd 1:23 amazokat viszont mentsétek meg, ragadjátok ki őket a tűzből! A többieken pedig könyörüljetek, ám félelemmel, s borzadjatok még a ruhától is, amit a testük beszennyezett!
Júd 1:24 Annak pedig, akinek van hatalma bűn nélkül megőrizni titeket, és szeplőtelenül, boldog örömmel az ő dicsőségének színe elé állítani,
Júd 1:25 a mi egyedül üdvözítő Istenünknek, Urunk Jézus Krisztus által, legyen dicsőség és magasztalás, uralkodás és hatalom minden idő előtt, most és mindörökkön-örökké! Ámen.
Jel 1:1 Jézus Krisztus kinyilatkoztatása, melyet Isten adott neki, hogy szolgáinak megmutassa mindazt, aminek csakhamar meg kell történnie. Elküldte angyalát, és kijelentette szolgájának, Jánosnak,
Jel 1:2 aki tanúságot tett Isten igéjéről és Jézus Krisztus tanúbizonyságáról, mindarról, amit látott.
Jel 1:3 Boldog az, aki olvassa és aki hallja ennek a próféciának igéit, és megtartja mindazt, ami abban meg van írva, mert az idő közel van!
Jel 1:4 János a hét egyháznak, amelyek Ázsiában vannak. Kegyelem nektek és békesség attól, aki van és aki volt és aki eljövendő; és a hét szellemtől, akik az ő trónja előtt vannak;
Jel 1:5 és Jézus Krisztustól, aki hűséges tanú, elsőszülött a halottak közül, és fejedelme a föld királyainak; aki szeretett minket és megszabadított bennünket bűneinktől a saját vére által,

Jel 1:6 és Istene és Atyja számára királysággá és papokká tett minket; övé a dicsőség és az uralom örökkön-örökké! Ámen.
Jel 1:7 Íme, a felhőkön jön, és látni fogja őt minden szem, és akik őt átszúrták. Gyászolja majd őt a föld összes népe. Igen! Ámen.
Jel 1:8 Én vagyok az Alfa és az Ómega, mondja az Úr, az Isten, aki van, és aki volt, és aki eljövendő: a Mindenható.
Jel 1:9 Én, János, Jézusban testvéretek, és társatok a szorongattatásban, az uralomban és a béketűrésben, a Patmosz nevű szigeten voltam Isten igéjéért és Jézus tanúbizonyságáért.
Jel 1:10 A Lélekben elragadtatásba estem az Úr napján, és hátam mögött olyan nagy hangot hallottam, mint a harsonáé,
Jel 1:11 amely így szólt: »Amit látsz, írd le egy könyvbe, és küldd el a hét egyháznak: Efezusba, Szmirnába, Pergamonba, Tiatírába, Szárdeszbe, Filadelfiába és Laodíceába!«
Jel 1:12 Megfordultam, hogy lássam a hangot, amely velem beszélt; és amikor megfordultam, hét arany gyertyatartót láttam,
Jel 1:13 és a hét arany gyertyatartó között az Emberfiához hasonlót, bokáig érő ruhába öltözve, és a mellén arany övvel körülövezve.
Jel 1:14 A feje és a haja fehér volt, mint a fehér gyapjú, és mint a hó, és a szeme olyan, mint a tűz lángja.
Jel 1:15 Lába hasonló volt a kemencében izzó sárgarézhez, és a hangja, mint a nagy vizek zúgása.
Jel 1:16 Jobbjában hét csillagot tartott, és a szájából kétélű kard állt ki. Az arca olyan volt, mint a teljes fényében ragyogó nap.
Jel 1:17 Amikor megláttam őt, a lába elé hullottam, mint egy halott. A jobbját rámtette, és azt mondta: »Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó,
Jel 1:18 az élő, bár halott voltam; de íme élek örökkön-örökké; nálam vannak a halál és az alvilág kulcsai.
Jel 1:19 Írd föl tehát, amiket láttál, és amik vannak, és amiknek ezek után kell megtörténniük!
Jel 1:20 A hét csillag titka, amelyet a jobbomban láttál, és a hét arany gyertyatartó: a hét csillag a hét egyház angyala; és a hét gyertyatartó a hét egyház.
Jel 2:1 Az efezusi egyház angyalának írd meg: Így szól, aki a hét csillagot tartja a jobbjában, aki a hét arany gyertyatartó között jár:
Jel 2:2 Ismerem cselekedeteidet, fáradozásodat és béketűrésedet, és hogy nem szenvedheted a gonoszokat; hogy próbára tetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugnak találtad őket.
Jel 2:3 Béketűrő vagy, és szenvedtél az én nevemért, és nem fáradtál el.
Jel 2:4 De kifogásom van ellened: az, hogy elhagytad első szeretetedet.
Jel 2:5 Emlékezz tehát arra, honnan estél ki, térj meg, és tedd azt, amit korábban tettél; mert különben föllépek ellened, és elmozdítom gyertyatartódat helyéről, ha nem térsz meg.
Jel 2:6 De az megvan benned, hogy gyűlölöd a nikolaiták cselekedeteit, amelyeket én is gyűlölök.
Jel 2:7 Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak. A győztesnek enni adok az élet fájáról, mely Isten paradicsomában van!
Jel 2:8 A szmirnai egyház angyalának írd meg: Így szól az első és az utolsó, aki halott volt és él:
Jel 2:9 Ismerem szorongatásodat és szegénységedet - noha gazdag vagy -, és káromolnak azok, akik zsidónak mondják magukat, holott nem azok, hanem a sátán zsinagógája.
Jel 2:10 Semmit se félj a rád váró szenvedésektől! Íme, az ördög közületek egyeseket börtönbe fog vetni, hogy próbára tegyen titeket, és szorongatásotok lesz tíz napig. Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.
Jel 2:11 Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak: Aki győzni fog, azt nem sebzi meg a második halál!
Jel 2:12 A pergamoni egyház angyalának írd meg: Így szól, akié a kétélű kard:
Jel 2:13 Tudom, hol laksz: ott, ahol a sátán székhelye van; és kitartasz nevem mellett, és nem tagadtad meg hitemet még azokban a napokban sem, amikor Antipászt, az én tanúmat, az én hívemet megölték nálatok, ahol a sátán lakik.
Jel 2:14 De van ellened némi kifogásom is, hogy vannak ott nálad követői Bálám tanításának, aki arra tanította Bálákot, hogy tőrbe csalja Izrael fiait, hogy áldozati húsból lakmározzanak és paráználkodjanak.
Jel 2:15 Így nálad is vannak olyanok, akik a nikolaiták tanításának követői.
Jel 2:16 Térj meg tehát te is, különben csakhamar föllépek ellened, és harcba szállok azokkal szám kardjával.
Jel 2:17 Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak. A győztesnek elrejtett mannát adok, és egy kis fehér követ adok neki, a kis kőre írva pedig új nevet, amelyet senki sem ismer, csak az, aki kapja.
Jel 2:18 A tiatírai egyház angyalának írd meg: Így szól az Isten Fia, akinek a szeme olyan, mint a tűz lángja, és a lába hasonló a sárgarézhez :
Jel 2:19 Ismerem műveidet, hitedet, szeretetedet, szolgálatodat és béketűrésedet, és utóbbi tetteidet, amelyek számosabbak az előbbieknél.
Jel 2:20 De van ellened egy kifogásom, hogy megengeded Jezabel asszonynak, aki magát prófétanőnek mondja, hogy tanítson, és elcsábítsa szolgáimat, hogy paráználkodjanak és egyenek a bálványáldozatokból.
Jel 2:21 Időt adtam neki, hogy megtérjen, de nem akar megtérni paráznaságából.
Jel 2:22 Íme, ágyba döntöm őt, és akik vele házasságtörést követnek el, igen nagy szorongatásban lesznek, ha nem fordulnak el tetteiktől.
Jel 2:23 Fiait halállal ölöm meg, és megtudja minden egyház, hogy én vagyok a vesék és a szívek vizsgálója, és megfizetek közületek mindenkinek tettei szerint.
Jel 2:24 Nektek pedig azt mondom, a többieknek, akik Tiatírában vagytok, akik nem követik ezt a tanítást, és akik nem ismerték a sátán állítólagos mélységeit: Nem rakok rátok más terhet!
Jel 2:25 Azonban amitek van, ahhoz ragaszkodjatok, amíg el nem jövök!
Jel 2:26 Aki pedig győz és mindvégig megtartja cselekedeteimet, annak hatalmat adok a nemzetek fölött,
Jel 2:27 hogy vasvesszővel kormányozza azokat, és összetörjenek, mint a cserépedény,
Jel 2:28 amint én is megkaptam Atyámtól, és neki adom a hajnalcsillagot.

Jel 2:29 Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak!
Jel 3:1 A szárdeszi egyház angyalának írd meg: Így szól az, akié az Isten hét szelleme és a hét csillag: Ismerem cselekedeteidet, hogy van neved, hogy élsz, de halott vagy!
Jel 3:2 Légy éber, és erősítsd meg a többieket, akik közel vannak a halálhoz, mert műveidet nem találom teljesnek Istenem előtt.
Jel 3:3 Emlékezz tehát vissza, hogyan kaptad és hallottad, tartsd meg azt, és térj meg. Ha pedig nem leszel éber, úgy érkezem hozzád, mint a tolvaj, és nem fogod tudni, melyik órában jövök hozzád.
Jel 3:4 De vannak néhányan nálad Szárdeszben, akik nem szennyezték be ruháikat, és velem fognak járni fehérben, mert megérdemlik.
Jel 3:5 Aki győz, így fog fehér ruhába öltözni, és nem törlöm ki nevét az élet könyvéből, és megvallom nevét Atyám és angyalai előtt.
Jel 3:6 Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak!
Jel 3:7 A filadelfiai egyház angyalának írd meg: Így szól a Szent, az Igaz, akié Dávid kulcsa; aki ha valamit megnyit, azt senki sem zárja be; ha valamit bezár, azt senki sem nyitja ki :
Jel 3:8 Ismerem cselekedeteidet. Íme, nyitott ajtót adtam eléd, melyet senki sem zárhat be. Bár kevés az erőd, mégis megtartottad igémet, és nem tagadtad meg nevemet.
Jel 3:9 Íme, odaadok egyeseket a sátán zsinagógájából, akik zsidóknak mondják magukat, holott nem azok, hanem hazudnak; íme, megteszem, hogy eljöjjenek és lábadhoz boruljanak, és megtudják, hogy szeretlek téged.
Jel 3:10 Mivel megőrizted béketűrésem igéjét, én is megőrizlek téged a megpróbáltatás órájától, amely eljön az egész földkerekségre, hogy próbára tegye a föld lakóit.
Jel 3:11 Íme, csakhamar eljövök! Tartsd meg, amid van, hogy senki se vegye el koronádat!
Jel 3:12 Aki győz, azt oszloppá teszem Istenem templomában, és nem megy ki többé, és ráírom Istenem nevét és Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely leszáll az égből Istenemtől, és saját, új nevemet.
Jel 3:13 Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak!
Jel 3:14 A laodíceai egyház angyalának írd meg: Így szól az Ámen, a hűséges és igaz tanú, aki Isten teremtésének kútfeje :
Jel 3:15 Ismerem cselekedeteidet, hogy sem hideg nem vagy, sem meleg; bár hideg volnál vagy meleg!
Jel 3:16 De mivel langyos vagy, és sem hideg, sem meleg, kezdlek téged kivetni a számból.
Jel 3:17 Mert azt mondod: 'Gazdag vagyok, és igen sok kincsem van, nem szorulok rá semmire', és nem tudod, hogy nyomorult és szánalmas vagy, szegény, vak és meztelen,
Jel 3:18 tanácsolom neked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált színaranyat, hogy meggazdagodj; ölts fehér ruhát, hogy ne legyen látható meztelenséged szégyene; s végy gyógyírt, hogy bekend a szemed, és láss.
Jel 3:19 Akiket szeretek, azokat korholom és megfenyítem; buzdulj tehát föl, és térj meg.
Jel 3:20 Íme, az ajtónál állok és zörgetek. Ha valaki meghallja szavamat, és ajtót nyit, bemegyek hozzá, vele étkezem, és ő énvelem.
Jel 3:21 Aki győz, annak megadom, hogy velem üljön trónomon, mint ahogy én is győztem, és Atyámmal ülök az ő trónján.
Jel 3:22 Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak!«
Jel 4:1 Ezek után látomásom volt, és íme, ajtó nyílt meg az égben, és az előbbi hang, amelyet mint harsonát hallottam velem beszélni, így szólt: »Jöjj fel ide, és megmutatom neked azt, aminek ezek után történnie kell!«
Jel 4:2 Azonnal elragadtatásba estem a Lélekben, és íme, trón volt elhelyezve az égben, és a trónon ült valaki.
Jel 4:3 Az ott ülő hasonlónak látszott a jáspishoz és a karneolhoz; szivárvány volt a trón körül, hasonló a smaragd színéhez.
Jel 4:4 A trón körül huszonnégy szék, és a székeken huszonnégy vén ült fehér ruhába öltözve, a fejükön arany korona.
Jel 4:5 A trónból villámok, zúgás és mennydörgések törtek elő. Hét fáklya égett a trón előtt: Isten hét szelleme.
Jel 4:6 A trón előtt mintegy üvegtenger volt, kristályhoz hasonló, és a trón közepén, és a trón körül négy élőlény, elöl és hátul tele szemekkel.
Jel 4:7 Az első élőlény oroszlánhoz volt hasonló, a második élőlény bikához volt hasonló, a harmadik élőlénynek emberéhez hasonló arca volt, és a negyedik élőlény repülő sashoz hasonlított.
Jel 4:8 A négy élőlény mindegyikének hat-hat szárnya volt, körös-körül és belül tele voltak szemekkel. Éjjel-nappal pihenés nélkül azt mondták: »Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt és aki van és aki eljövendő!«
Jel 4:9 Mikor ezek az élőlények dicsőséget, tiszteletet és hálát zengtek a trónon ülőnek, az örökkön-örökké élőnek,
Jel 4:10 a huszonnégy vén leborult a trónon ülő előtt, imádta az örökkön-örökké élőt, letette koronáját a trón előtt, és így szólt:
Jel 4:11 »Méltó vagy, Urunk, Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztelet és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és a te akaratod által jöttek létre a teremtmények!«
Jel 5:1 A trónon ülő jobbjában láttam egy belül és kívül teleírt könyvet, amely hét pecséttel volt lepecsételve.
Jel 5:2 Láttam egy erős angyalt, aki hangosan hirdette: »Ki méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és feltörje annak pecsétjeit?«
Jel 5:3 És sem az égben, sem a földön, sem a föld alatt nem tudta senki felnyitni a könyvet, sem beletekinteni abba.
Jel 5:4 Nagyon sírtam, mert senkit sem találtak méltónak, hogy a könyvet felnyissa vagy hogy abba beletekintsen.
Jel 5:5 Erre a vének egyike így szólt hozzám: »Ne sírj! Íme, győzött az oroszlán Júda törzséből, Dávid sarja, hogy felnyissa a könyvet, és felbontsa annak hét pecsétjét!«
Jel 5:6 Akkor láttam, hogy íme, a trón és a négy élőlény között és a vének között a Bárány állt mintegy megölve. Hét szarva és hét szeme volt, amelyek Istennek az egész földre küldött hét szelleme.
Jel 5:7 Odament, és átvette a trónon ülő jobbjából a könyvet.
Jel 5:8 Amikor átvette a könyvet, a négy élőlény és a huszonnégy vén leborult a Bárány előtt; mindegyiküknek hárfája és arany csészéje volt, tele illatszerekkel, amelyek a szentek imádságai.

Jel 5:9 Új éneket énekeltek, amely így hangzott : »Méltó vagy, hogy átvedd a könyvet, és felnyisd annak pecsétjeit, mert megöltek, és saját véreddel megváltottál Istennek, minden törzsből, nyelvből, népből és nemzetből,
Jel 5:10 és Istenünk számára uralommá és papokká tetted őket, és uralkodni fognak a föld felett!«
Jel 5:11 Sok angyalt láttam, és hallottam szavukat a trón körül, s az élőlényekét és a vénekét, és számuk tízezernyi tízezer és ezernyi ezer volt,
Jel 5:12 akik hangosan azt kiáltották: »Méltó a Bárány, akit megöltek, hogy övé legyen a hatalom és gazdagság, a bölcsesség, az erő, a tisztelet, a dicsőség és az áldás!«
Jel 5:13 Minden teremtményt, amely az égben van, a földön és a föld alatt, és amely a tengeren és a tengerben van, mindezeket hallottam, amint azt mondták: »A trónon ülőnek és a Bárványnak áldás, tisztelet, dicsőség és hatalom, örökkön-örökké!«
Jel 5:14 A négy élőlény azt felelte: »Ámen!« A vének arcra borultak és imádták az örökkön-örökké élőt.
Jel 6:1 Láttam, amint a Bárány felnyitott egyet a hét pecsét közül; és hallottam a négy élőlény egyikét, amint mennydörgésszerű hangon így szólt: »Jöjj!«
Jel 6:2 És láttam egy fehér lovat, a lovon ülőnek íj volt a kezében, és megkoronázták, ő pedig diadalmasan kivonult, hogy győzzön.
Jel 6:3 Amikor a második pecsétet felnyitotta, hallottam a második élőlényt, amint így szólt: »Jöjj!«
Jel 6:4 Kijött egy másik, tűzvörös ló, és a rajta ülőnek megengedték, hogy elvegye a békét a földről, és hogy egymást öldössék. Egy nagy kardot adtak neki.
Jel 6:5 Amikor a harmadik pecsétet fölnyitotta, hallottam a harmadik élőlényt, amint így szólt: »Jöjj!« És láttam egy fekete lovat; és a rajta ülőnek kezében mérleg volt.
Jel 6:6 A négy élőlény között egy hang hallatszott, amely így szólt: »Két mérő gabona egy tizesért, és háromszor két mérő árpa egy tizesért; de a bort és az olajat ne bántsd!«
Jel 6:7 Amikor a negyedik pecsétet fölnyitotta, hallottam a negyedik élőlény szavát, amint így szólt: »Jöjj!«
Jel 6:8 És láttam egy fakó lovat; és a rajta ülő neve Halál, és az alvilág követte őt. Hatalom adatott neki a föld negyed része fölött, hogy öljön karddal, éhínséggel, halállal, és a föld vadállataival.
Jel 6:9 Amikor az ötödik pecsétet fölnyitotta, láttam az oltár alatt azoknak a lelkét, akiket Isten igéjéért és tanúbizonyságukért megöltek.
Jel 6:10 Hangosan kiáltottak: »Uram, te szent és igaz, meddig nem mondasz ítéletet és nem állsz bosszút vérünkért a föld lakóin?«
Jel 6:11 Mindegyiküknek hosszú fehér ruhát adtak, és azt mondták nekik, hogy még egy kis ideig legyenek nyugton, míg teljessé nem lesz szolgatársaiknak és testvéreiknek száma, akiket kell, hogy ugyanúgy megöljenek, mint őket.
Jel 6:12 Láttam, hogy amint a hatodik pecsétet felnyitotta, nagy földrengés támadt. A nap olyan fekete lett, mint a szőrzsák, és az egész hold olyan lett, mint a vér.
Jel 6:13 A csillagok lehullottak az égről a földre, ahogy a fügefa lehullatja éretlen fügéit, amikor nagy szél rázza.
Jel 6:14 Az ég visszahúzódott, mint az összegöngyölt könyvtekercs, és minden hegy és sziget kimozdult a helyéből.
Jel 6:15 A föld királyai, a fejedelmek, a hadvezérek, a gazdagok és az erősek, és minden szolga és szabad ember a hegyek barlangjaiba és kősziklái közé rejtőzött,
Jel 6:16 és azt mondták a hegyeknek és a kősziklákhoz: »Omoljatok ránk, és rejtsetek el minket a trónon ülő elől és a Bárány haragja elől!
Jel 6:17 Mert elérkezett az ő haragjuk nagy napja, és ki képes megállni azon?«
Jel 7:1 Ezután négy angyalt láttam, akik a föld négy sarkán álltak, és akik feltartóztatták a földnek négy szelét, hogy ne fújjanak sem a földön, sem a tengeren, és egyetlen fára sem.
Jel 7:2 Akkor láttam, hogy napkelet felől egy másik angyal száll fel, akinél az élő Isten pecsétje volt, és hangosan azt kiáltotta a négy angyalnak, akiknek megadatott, hogy ártsanak a földnek és a tengernek:
Jel 7:3 »Ne ártsatok a földnek és a tengernek, sem a fáknak, amíg meg nem jelöljük homlokukon Istenünk szolgáit!«
Jel 7:4 Hallottam a megjelöltek számát: száznegyvennégyezer megjelölt, Izrael fiainak valamennyi törzséből.
Jel 7:5 Júda törzséből tizenkétezer megjelölt; Rúben törzséből tizenkétezer; Gád törzséből tizenkétezer;
Jel 7:6 Áser törzséből tizenkétezer; Neftali törzséből tizenkétezer; Manassze törzséből tizenkétezer;
Jel 7:7 Simeon törzséből tizenkétezer; Lévi törzséből tizenkétezer; Isszakár törzséből tizenkétezer;
Jel 7:8 Zebulon törzséből tizenkétezer; József törzséből tizenkétezer; Benjamin törzséből tizenkétezer.
Jel 7:9 Ezután nagy sereget láttam, amelyet senki sem volt képes megszámlálni, minden nemzetből, néptörzsből, népből és nyelvből a trón előtt és a Bárány előtt állni, hosszú fehér ruhába öltözve, kezükben pálmaággal,
Jel 7:10 és hangosan azt kiáltották: »Üdv a mi Istenünknek, aki a trónon ül, és a Bárványnak!«
Jel 7:11 Az angyalok mind ott álltak a trón, a vének és a négy élőlény körül, és a trón előtt arcra borulva imádták Istent:
Jel 7:12 »Ámen! Áldás és dicsőség, bölcsesség, hálaadás, tisztelet, hatalom és erősség a mi Istenünknek, örökkön-örökké! Ámen.«
Jel 7:13 Ekkor megszólalt az egyik vén, és azt kérdezte tőlem: »Kik ezek, akik hosszú fehér ruhába vannak öltözve, és honnan jöttek?«
Jel 7:14 Azt mondtam neki: »Uram, te tudod!« Erre ő azt mondta nekem: »Ezek azok, akik a nagy szorongatásból jöttek, és fehérre mosták ruhájukat a Bárány vérében.
Jel 7:15 Ezért vannak Isten trónja előtt, és éjjel-nappal szolgálnak neki templomában; és aki a trónon ül, fölöttük lakik.
Jel 7:16 Nem éheznek többé és nem szomjaznak, nem éri őket többé a nap, sem bármiféle forróság,
Jel 7:17 mert a királyi széken trónoló Bárány lesz a pásztoruk, az élet vizének forrásához vezeti őket, és Isten letöröl szemükről minden könnyet«.
Jel 8:1 Amint a hetedik pecsétet felnyitotta, csend lett az égben mintegy félóráig.
Jel 8:2 Láttam a hét angyalt, akik Isten előtt állnak, és hét harsonát adtak nekik.
Jel 8:3 Aztán egy másik angyal jött, és megállt az oltár előtt arany tömjénezővel. Sok jó illatszert adtak neki, hogy mindegyik szent imádságából tegyen az arany oltárra, amely Isten trónja előtt áll.

Jel 8:4 A jó illatszerek füstje fölszállt a szentek imádságából, az angyal kezéből Isten előtt.
Jel 8:5 Az angyal fogta a tömjénezőt, tett bele az oltár tüzéből, és ledobta a földre. Akkor mennydörgés, zúgás, villámlás és nagy földrengés támadt.
Jel 8:6 A hét angyal, akiknél a hét harsona volt, felkészült, hogy megfújja a harsonát.
Jel 8:7 Az első angyal megfújta a harsonát. Erre vérrel vegyes jégeső és tűz támadt, és a földre hullott. A föld harmadrésze megégett, a fák harmadrésze elhamvadt, és minden zöldellő fűszál kiégett.
Jel 8:8 A második angyal megfújta a harsonát. Valami tűzzel égő nagy hegy zuhant a tengerbe, és a tenger harmadrésze vérré változott.
Jel 8:9 Ekkor meghalt a tengerben élő teremtmények harmadrésze, és a hajók harmadrésze elpusztult.
Jel 8:10 A harmadik angyal megfújta a harsonát, és egy nagy csillag hullott le az égből, égve, mint a fáklya, beleesett a folyók harmadrészébe és a vizek forrásaiba.
Jel 8:11 A csillag neve: Üröm. A vizek harmadrésze ürömmé változott, és számos ember meghalt a vizektől, mert keserűek lettek.
Jel 8:12 A negyedik angyal megfújta a harsonát, és csapás érte a nap harmadát, a hold harmadrészét és a csillagok harmadrészét, hogy harmadrészük elsötétüljön, és a nappal harmadrésze ne ragyogjon, és az éjjelé hasonlóképpen.
Jel 8:13 Ekkor láttam és hallottam, hogy egy magányos sas repült át az égen, és hangosan így kiáltott: »Jaj, jaj, jaj a föld lakóinak a másik három angyal további harsonázása miatt, akik ezután fogják megfújni a harsonát!«
Jel 9:1 Az ötödik angyal megfújta a harsonát, és láttam, hogy egy csillag esett le az égből a földre, és neki adatott a mélység kútjának kulcsa.
Jel 9:2 Megnyitotta a mélység kútját, és fölszállt a kút füstje, mint egy nagy kemence füstje, erre elsötétült a nap és a levegő a kút füstjétől.
Jel 9:3 A kút füstjéből sáskák jöttek ki a földre, és olyan hatalom adatott nekik, amilyen hatalma a föld skorpióinak van.
Jel 9:4 Azt a parancsot kapták, hogy ne bántsák a föld füvét, egyetlen zöldellő növényt és egyetlen fát sem, hanem csak azokat az embereket, akiknek a homlokán nincs rajta Isten jele.
Jel 9:5 Parancsot kaptak, hogy ne öljék meg őket, csak kínozzák őket öt hónapig, és kínjuk olyan, mint ahogy a skorpió kínoz, ha megsebzi az embert.
Jel 9:6 Azokban a napokban az emberek keresni fogják a halált, de nem találják meg, és vágyódni fognak a halál után, de a halál futni fog előlük.
Jel 9:7 A sáskák alakja harcrakész lovakhoz hasonlított, és fejükön mintegy aranyhoz hasonló korona volt. Az arcuk olyan volt, mint az emberek arca.
Jel 9:8 A hajuk olyan volt, mint az asszonyok haja, és fogaik, mint az oroszlánok fogai.
Jel 9:9 A mellvértjük olyan volt, mint a vaspáncél, és a szárnyuk zúgása, mint a harcba száguldó nagyszámú lovas szekér zúgása.
Jel 9:10 A skorpióéhoz hasonló farkuk volt, és fullánk volt a farkukban, ebben pedig hatalom, hogy ártsanak az embereknek öt hónapig.
Jel 9:11 A mélység angyala volt a királyuk, akinek a neve héberül Abaddón, görögül Apollión.
Jel 9:12 Az egyik jaj elmúlt, de íme, még két jaj jött ezek után.
Jel 9:13 A hatodik angyal megfújta a harsonát, és egy hangot hallottam az Isten szeme előtt álló arany oltár szarvai közül,
Jel 9:14 amely azt mondta a hatodik angyalnak, akinél a harsona volt: »Oldozd el a négy angyalt, akik a nagy Eufrátesz folyónál meg vannak kötözve!«
Jel 9:15 Eloldozták a négy angyalt, akik készen voltak az órára, a napra, a hónapra és az esztendőre, hogy megöljék az emberek harmadrészét.
Jel 9:16 A lovas sereg száma húszezerszer tízezer; hallottam a számukat.
Jel 9:17 Így láttam a lovakat a látomásban, és akik rajtuk ültek, azoknak tüzes, kék és kénkő-színű mellvértjük volt, és a lovak feje oroszlánfejhez hasonlított. A szájukból tűz, füst és kénkő tört elő.
Jel 9:18 Ettől a három csapástól elpusztult az emberek harmadrésze, a tűztől, a füsttől és a kénkőtől, amely a szájukból előtört.
Jel 9:19 Mert a lovak ereje a szájukban és a farkukban van, mert a farkuk a kígyóhoz hasonló, feje van és azzal ártanak.
Jel 9:20 A többi ember, aki nem halt meg ezekben a csapásokban, mégsem tért meg keze tetteitől, hogy ne imádja a démonokat és az aranyból, ezüstből, rézből, kőből és fából való bálványokat, amelyek nem tudnak látni, sem hallani, sem járni.
Jel 9:21 Nem tértek meg gyilkosságaiktól, varázslataikból, sem paráznaságaikból és lopásaikból.
Jel 10:1 Azután egy másik, erős angyalt láttam leszállni az égből, felhővel körülvéve, s a fején szivárvány volt. Arca olyan volt, mint a nap, lába pedig, mint a tűzoszlop.
Jel 10:2 A kezében nyitott könyvet tartott, a jobb lábát a tengerre tette, a balt pedig a földre,
Jel 10:3 és olyan hangosan kiáltott, mint amikor az oroszlán ordít. Amikor kiáltott, megszólalt a hét mennydörgés hangja.
Jel 10:4 Mikor pedig a hét mennydörgés hangja megszólalt, írni akartam, de egy hangot hallottam az égből, amely így szólt hozzám: »Pecsételd le, amit a hét mennydörgés mondott, és ne írd le!«
Jel 10:5 Ekkor az angyal, akit állni láttam a tenger és a föld felett, fölemelte jobbját az ég felé,
Jel 10:6 és megesküdött az örökkön-örökké élőre, aki az eget teremtette, és mindazt, ami azon van, és a földet, és mindazt, ami rajta van, és a tengert és mindazt, ami benne van, hogy »nem lesz több haladék,
Jel 10:7 hanem a hetedik angyal harsonázásának napjaiban, amikor az kezdi megfújni a harsonát, beteljesedik Isten titka, mint ahogy ezt a jó hírt kinyilatkoztatta szolgái, a próféták által.«
Jel 10:8 Ekkor hangot hallottam az égből, amint újból szólt hozzám, és azt mondta: »Menj, és vedd át a nyitott könyvet a tenger és a föld felett álló angyal kezéből!«
Jel 10:9 Elmentem az angyalhoz, és mondtam neki, hogy adja nekem a könyvet. Ő azt felelte nekem: »Fogd és edd meg! Keserűvé fogja tenni a gyomrodat, de a szádban olyan édes lesz, mint a méz.«

Jel 10:10 Elvettem a könyvet az angyal kezéből, megettem, és a számban édes volt, mint a méz, de amikor lenyeltem, a gyomrom keserű lett.
Jel 10:11 Ekkor azt mondták nekem: »Ismét jövendölnöd kell a nemzetekről és népekről és nyelvekről és számos királyról!«
Jel 11:1 Akkor mérővesszőhöz hasonló nádszálat adtak nekem, és azt mondták: »Kelj föl, mérd meg Isten templomát, az oltárt és a benne imádkozókat!
Jel 11:2 De a templomon kívül levő tornácot hagyd ki, és ne mérd meg, mert azt átadták azoknak a nemzeteknek, amelyek a szent várost negyvenkét hónapig taposni fogják.
Jel 11:3 Meg fogom hagyni két tanúmnak, hogy ezerkétszázhatvan napig jövendöljenek, szőrzsákba öltözve.«
Jel 11:4 Ők a két olajfa és a két gyertyatartó, amelyek a föld Ura előtt állnak.
Jel 11:5 Ha valaki ártani akar nekik, tűz tör elő a szájukból, és megemészti ellenségeiket. Ha valaki bántani akarja őket, akkor azt meg kell ölni.
Jel 11:6 Ezeknek hatalmuk van arra, hogy bezárják az eget, hogy ne essen az eső prófétálásuk napjaiban, és hatalmuk van a vizek fölött, hogy vérré változtassák azokat, és mindenféle csapással sújtsák a földet, ahányszor csak akarják.
Jel 11:7 Amikor befejezik tanúságtételüket, a mélységből fölszálló fenevad háborút indít ellenük, legyőzi és megöli őket.
Jel 11:8 A holttestük annak a nagy városnak az utcáján fog heverni, amelyet szellemi értelemben Szodomának és Egyiptomnak hívnak, és ahol Urukat is megfeszítették.
Jel 11:9 A törzsekből, népekből, nyelvekből és nemzetekből sokan fogják látni holttestüket három és fél napon keresztül, és holttestüket nem engedik sírba tenni.
Jel 11:10 A föld lakói pedig örvendezni fognak felettük, és vigadni fognak. Ajándékokat küldenek egymásnak, mert ez a két próféta gyötrelmére volt a föld lakóinak.
Jel 11:11 De három és fél nap múlva Istentől az élet lelke szállt beléjük. Lábukra álltak, és nagy félelem fogta el azokat, akik látták őket.
Jel 11:12 Ekkor egy hatalmas hangot hallottak az égből, amely azt mondta nekik: »Szálljatok fel ide!« Erre fölszálltak az égbe a felhőben, ellenségeik pedig látták őket.
Jel 11:13 Abban az órában nagy földrengés támadt, és a város tizedrésze összeomlott. A földrengésben név szerint hét-ezer ember vesztette életét. A többiek megrettentek, és dicsőítették az ég Istenét.
Jel 11:14 A második jaj elmúlt, de íme, csakhamar eljön a harmadik jaj!
Jel 11:15 A hetedik angyal megfújta a harsonát, és hatalmas hangok szólaltak meg a mennyben: »A mi Urunké és az ő Krisztusáé lett ennek a világnak az uralma, és uralkodni fog örökkön-örökké!«
Jel 11:16 Ekkor a huszonnégy vén, aki Isten előtt ült székein, arcra borult, és imádta Istent, mondván:
Jel 11:17 »Hálát adunk neked, mindenható Úristen, aki vagy, és aki voltál, mert átvetted nagy hatalmadat és uralkodsz.
Jel 11:18 A nemzetek ugyan haragudtak, de eljött a te haragod, és az idő, hogy a halottakat megítéljék, és megadják a jutalmat szolgáidnak, a prófétáknak és a szenteknek, és azoknak, akik nevedet félik, a kicsinyeknek és a nagyoknak, és hogy kiirtsák azokat, akik megrontották a földet.«
Jel 11:19 Ekkor megnyílt Isten temploma az égben, és láthatóvá lett a szövetség szekrénye a templomában; villámok, zúgás, földrengés és nagy jégeső támadt.
Jel 12:1 Ekkor nagy jel tűnt fel az égen: egy asszony, akinek öltözete a nap volt, lába alatt a hold, és a fején tizenkét csillagból álló korona.
Jel 12:2 Mivel áldott állapotban volt, vajúdva, a szüléstől gyötrődve kiáltozott.
Jel 12:3 Aztán egy másik jel tűnt fel az égen: íme, egy nagy, tűzvörös sárkány, amelynek hét feje és tíz szarva volt, és a hét fején hét királyi korona.
Jel 12:4 A farka lesöpörte az ég csillagainak harmadrészét, és a földre sodorta őket. A sárkány a vajúdó asszony elé állt, hogy amint megszül, elnyelje fiát.
Jel 12:5 Az fiúgyermeket szült, aki vasvesszővel fogja kormányozni az összes nemzetet. Elragadták a fiát, és Isten trónjához vitték.
Jel 12:6 Az asszony pedig a pusztaságba menekült, ahol Istentől elkészített helye volt, hogy ott táplálják őt ezerkétszázhatvan napig.
Jel 12:7 Ekkor harc támadt az égben: Mihály és angyalai harcoltak a sárkánnyal. A sárkány és angyalai harcoltak,
Jel 12:8 de nem diadalmaskodtak, sem helyük nem volt többé az égben.
Jel 12:9 Ekkor letaszították a nagy sárkányt, az őskígyót, akit ördögnek és sátánnak hívnak, aki elcsábítja az egész világot. Letaszították a földre, és vele együtt angyalait is letaszították.
Jel 12:10 Ekkor nagy hangot hallottam az égben, amely így szólt: »Most lett a mi Istenünké az üdvösség, az erő és a királyság, a hatalom pedig az ő Krisztusáé, mert letaszították testvéreink vádlóját, aki éjjel-nappal vádat emelt ellenük Istenünk előtt.
Jel 12:11 Ők pedig legyőzték őt a Bárány vére és a tanúságtétel igéje által, s nem kímélték saját életüket mindhalálig.
Jel 12:12 Örvendezzetek tehát, egek, és akik bennük laktok! Jaj a földnek és a tengernek, mert hozzátok szállt le az ördög nagy haraggal, s tudja, hogy kevés ideje van!«
Jel 12:13 Miután a sárkány látta, hogy letaszították a földre, üldözte az asszonyt, aki fiúgyermeket szült.
Jel 12:14 Ekkor az asszony két nagy sasszárnyat kapott, hogy a pusztaságba repüljön a saját helyére, hogy ott táplálják egy ideig és időkig és fél ideig, távol a kígyótól.
Jel 12:15 Ekkor a kígyó akkora vízárat bocsátott a szájából az asszony után, mint egy folyó, hogy elsodortassa őt a folyóval.
Jel 12:16 De a föld megsegítette az asszonyt, megnyitotta száját, és elnyelte a folyót, amelyet a sárkány bocsátott ki a szájából.
Jel 12:17 Ekkor a sárkány haragra gerjedt az asszony ellen, és elment, hogy harcra keljen az asszony többi ivadéka ellen, akik megtartják Isten parancsait, és akiknél Jézus tanúságtétele van.
Jel 12:18 Aztán megállt a tenger fövenyén.

Jel 13:1 Ekkor láttam, hogy egy fenevad száll föl a tengerből, melynek hét feje és tíz szarva volt, és szarvain tíz királyi korona, fejein pedig a káromlás nevei.
Jel 13:2 A fenevad, amelyet láttam, hasonló volt a párduchoz, a lábai mint a medve lábai, a szája mint az oroszlán szája, és a sárkány neki adta erejét, trónját és nagy hatalmát.
Jel 13:3 Láttam, hogy a fejei közül az egyik szinte halálosan megsebesült, de halálos sebe meggyógyult. Az egész föld csodálkozva követte a fenevadat.
Jel 13:4 Imádták a sárkányt, aki hatalmat adott a fenevadnak, és imádták a fenevadat, és így szóltak: »Ki hasonló a fenevadhoz, és ki harcolhatna vele?«
Jel 13:5 Nagy dolgokat és káromlást beszélő száj adatott neki, és hatalmat kapott a cselekvésre negyvenkét hónapig.
Jel 13:6 Káromlásra nyitotta száját Isten ellen, hogy káromolja nevét és hajlékát és az ég lakóit.
Jel 13:7 Megadatott neki, hogy harcoljon a szentekkel, és legyőzze őket. Hatalmat kapott minden törzs és nép és nyelv és nemzet fölött.
Jel 13:8 És imádni fogja őt a föld minden lakója, akiknek a neve nincs beírva a megölt Bárránynak életkönyvébe a világ kezdete óta.
Jel 13:9 Akinek van füle, hallja meg!
Jel 13:10 Akinek fogságba kell mennie, az fogságba megy, akinek kard által kell meghalnia, azt karddal kell megölni. - Ez a szentek béketűrése és hite. -
Jel 13:11 Ekkor láttam, hogy egy másik fenevad száll fel a szárazföldből, amelynek két szarva volt, hasonlók a Bárányéhoz, de úgy beszélt, mint a sárkány.
Jel 13:12 Ez gyakorolja az első fenevad teljes hatalmát az ő színe előtt, és rábírja a földet és a föld lakóit, hogy imádják az első fenevadat, amelynek a halálos sebe meggyógyult.
Jel 13:13 Nagy jeleket művel, s még azt is megteszi, hogy tűz szálljon le az égből az emberek szeme láttára.
Jel 13:14 Elcsábítja a föld lakóit a jelekkel, amelyekre hatalmat kapott, hogy megtegye a fenevad színe előtt, s azt mondja a föld lakóinak, hogy készítsék el annak a fenevadnak a képmását, amelynek kard által ejtett sebe van, de életben maradt.
Jel 13:15 Hatalmat kapott, hogy lelket adjon a fenevad képmásának, és hogy megszólaljon a fenevad képmása, és megölethesse azokat, akik nem imádják a fenevad képmását.
Jel 13:16 Megteszi, hogy minden kicsiny és nagy, gazdag és szegény, szabad és szolga bélyeget viseljen a jobb kezén vagy a homlokán;
Jel 13:17 és senki se vásárolhasson vagy adhasson el, ha nem viseli a vadállat bélyegét: a nevét, vagy a nevének számát.
Jel 13:18 - Ez a bölcsesség. Akinek van értelme, számítsa ki a vadállat számát; mert ember száma az, és a száma hatszázhatvanhat. -
Jel 14:1 Ekkor íme, láttam, hogy a Bárány a Sion hegyén állt, és vele a száznegyvennégyezer, akiknek homlokára volt írva az ő neve és az ő Atyjának neve.
Jel 14:2 Egy hangot hallottam az égből, amely olyan volt, mint a nagy vizek zúgása és mint a mennydörgés, s a hang, amelyet hallottam, olyan volt, mint a hárfákon játszó hárfásoké.
Jel 14:3 Új éneket énekeltek a trón előtt, a négy élőlény és a vének előtt, és senki más nem tudta megtanulni azt az éneket, mint az a száznegyvennégyezer, akik meg vannak váltva a földről.
Jel 14:4 Ezek azok, akik nem szennyezték be magukat asszonyokkal, mert szüzek. Követik a Bárányt, amerre csak megy; ők megváltást nyertek az emberek közül, zsengéül Istennek és a Bárránynak,
Jel 14:5 és a szájukban nem találtatott hazugság, mert szeplőtelenek.
Jel 14:6 Ekkor láttam egy másik angyalt repülni az ég zenitjén, akinél örök evangélium volt, hogy hirdesse az evangéliumot a föld lakóinak, minden nemzetnek, törzsnek, nyelvnek és népnek,
Jel 14:7 hangos szóval: »Féljétek Istent, és adjatok neki tiszteletet, mert eljött ítéletének órája; és imádjátok őt, aki az eget és a földet, a tengert és a vizek forrásait alkotta!«
Jel 14:8 Ezt egy másik angyal követte, aki ezt mondta: »Elesett, elesett a nagy Babilon, amely féktelen paráznaságának borával itatott meg minden nemzetet!«
Jel 14:9 Egy harmadik angyal követte őket, hangosan kiáltva: »Aki imádja a vadállatot és annak képmását, és felveszi bélyegét a homlokára vagy a kezére,
Jel 14:10 az is inni fog Isten haragjának borából, amely készen van, elegyítetlenül, haragjának kelyhében, és gyötrődni fog tűzben és kénben az angyalok és a Bárány előtt.
Jel 14:11 Gyötrelmeik füstje felszáll örökkön-örökké, és nincs nyugalmuk éjjel-nappal azoknak, akik imádták a vadállatot és képmását, és aki fölveszi nevének bélyegét.«
Jel 14:12 - Ez a szentek béketűrése, akik megtartják Isten parancsait és Jézus hitét. -
Jel 14:13 Egy hangot hallottam az égből, amely ezt mondta nekem: »Írjad: Már most boldogok a holtak, akik az Úrban halnak meg! Igen, mondja a Lélek, hogy megpihenjenek munkáiktól; mert cselekedeteik követik őket!«
Jel 14:14 Ekkor íme, fehér felhőt láttam, és a felhőn az Emberfiához hasonló ült, akinek fején arany korona volt, és a kezében éles sarló.
Jel 14:15 Egy másik angyal jött ki a templomból, és hangos szóval így kiáltott a felhőn ülőnek: »Csapj a sarlóddal és arass, mert eljött az aratás órája, hiszen megérett az aratnivaló a földön!«
Jel 14:16 És a felhőn ülő nekieresztette sarlóját a földnek, és learatta a földet.
Jel 14:17 Ekkor egy másik angyal jött ki az égben levő templomból, neki szintén éles sarlója volt.
Jel 14:18 Az oltártól ismét egy másik angyal jött ki, akinek hatalma volt a tűz felett, és hangosan odakiáltott annak, akinek éles sarlója volt: »Csapj le éles sarlóddal, és szüreteld le a föld szőlőjének gyümölcseit, mert megértek szőlőfürtjei!«
Jel 14:19 Az angyal megindította sarlóját a földre, és leszüretelte a föld szőlőjét, és Isten haragjának nagy borprésébe dobta.
Jel 14:20 Megtaposták a borprést a városon kívül, és vér jött ki a présből a lovak zablájáig, ezerhatszáz stádiumnyira.

Jel 15:1 Ekkor egy másik nagy és csodálatos jelet láttam az égben: hét angyalt, akiknél a hét utolsó csapás volt, mert azok által teljesedett be Isten haragja.
Jel 15:2 Akkor egy üvegtenger-félét láttam, ami tűzzel volt vegyítve. Láttam azokat, akik legyőzték a fenevadat, a képmását és nevének számát, amint az üvegtenger fölött állnak Isten hárfáival,
Jel 15:3 és éneklik Mózesnek, Isten szolgájának énekét és a Bárány énekét: »Nagyok és csodálatosak a te műveid, Uram, mindenható Isten! Igazságosak és igazak a te útjaid, nemzetek Királya!
Jel 15:4 Ki ne félne téged, Uram, és ki ne magasztalná nevedet? Mert egyedül te vagy szent, hisz minden nemzet eljön és leborul színed előtt, mert ítéleteid nyilvánvalóvá lettek!«
Jel 15:5 Ezek után láttam, hogy íme, megnyílt a tanúbizonyság hajlékának temploma az égben,
Jel 15:6 és hét angyal jött ki a templomból, akiknél a hét csapás volt, tiszta és fehér gyolcsba öltözve, a mellük körül pedig aranyövvel övezve.
Jel 15:7 A négy élőlény egyike a hét angyalnak hét aranycsészét adott, telve az örökkön-örökké élő Isten haragjával.
Jel 15:8 És a templom megtelt füsttel Isten felségétől és hatalmától, és senki sem mehetett be a templomba, amíg be nem teljesedett a hét angyal hét csapása.
Jel 16:1 Ekkor egy erős hangot hallottam a templomból, amely így szólt a hét angyalhoz: »Menjetek, és öntsétek ki Isten haragjának hét csészéjét a földre!«
Jel 16:2 Elment az első, és kiöntötte csészéjét a földre, erre fájdalmas és igen veszélyes fekély támadt az embereken, akik a vadállat bélyegét viselték, és azokon, akik az ő képét imádták.
Jel 16:3 És a második angyal is kiöntötte csészéjét a tengerbe, és az vérré változott, mint a halotté, és minden élőlény elpusztult a tengerben.
Jel 16:4 És a harmadik is kiöntötte csészéjét a folyókba és a vízforrásokba, és azok vérré változtak.
Jel 16:5 Hallottam a vizek angyalát, amint azt mondta: »Igazságos vagy, Uram, aki vagy, és aki voltál, szent, mert így ítéltél,
Jel 16:6 mivel szentek és próféták vérét ontották, vért adtál nekik inni. Valóban megérdemelték!«
Jel 16:7 És hallottam, hogy így szólt az oltár felől: »Úgy van, Uram, mindenható Isten, igazak és igazságosak a te ítéleteid!«
Jel 16:8 És a negyedik angyal is kiöntötte csészéjét a napra, erre annak megadatott, hogy forróséggal gyötörje az embereket, és tűzzel.
Jel 16:9 És az embereket égette a nagy forróság, s káromolták Isten nevét, akinek hatalma van e csapások fölött, s mégsem tértek meg, hogy őt megdicsőítsék.
Jel 16:10 És az ötödik angyal is kiöntötte csészéjét a fenevad trónjára. Erre annak országa elsötétült, és nyelvüket harapdálták fájdalmukban.
Jel 16:11 Káromolták az ég Istenét fájdalmaik és sebeik miatt; de nem tértek meg cselekedeteikből.
Jel 16:12 És a hatodik angyal is kiöntötte csészéjét abba a nagy folyamba, az Eufráteszbe, s kiszáradt annak vize, hogy út készüljön a Napkeletről jövő királyoknak.
Jel 16:13 És láttam, hogy a sárkány szájából, a fenevad szájából és az álpróféta szájából három tisztátalan szellem jön ki, mintha békák lennének,
Jel 16:14 mert démonok lelkei ezek, akik jeleket művelnek, és a föld összes királyaihoz mennek, hogy összegyűjtsék őket a harcra a mindenható Isten nagy napjára.
Jel 16:15 - Íme, úgy jövök, mint a tolvaj! Boldog az, aki virraszt, és őrzi ruháját, hogy meztelenül ne járjon, és ne lássák a szégyenét!
Jel 16:16 És egybegyűjti őket arra a helyre, amelyet héberül Harmageddónnak neveznek. -
Jel 16:17 És a hetedik angyal is kiöntötte csészéjét a levegőbe, és harsány hang hallatszott a templomból, a tróntól: »Megtörtént!«
Jel 16:18 És villámlások, zúgás és mennydörgések támadtak, és akkora földrengés lett, amekkora még nem volt, amióta ember van a földön, olyan földrengés, olyan hatalmas!
Jel 16:19 A nagy város három részre szakadt, a nemzetek városai leomlottak, és Isten megemlékezett a nagy Babilonról, hogy bosszúálló haragja borának kelyhét adja neki.
Jel 16:20 Eltűnt minden sziget, és a hegyek sem látszottak sehol.
Jel 16:21 Hatalmas, mázsányi jégeső hullott le az égből az emberekre, s az emberek káromolták Istent a jégeső csapása miatt, mert az igen nagy volt.
Jel 17:1 A hét angyal közül az egyik odajött, és így szólt hozzám: »Jöjj, megmutatom neked a nagy parázna asszony kárhozatát, aki a nagy vizek fölött ül,
Jel 17:2 akivel a föld királyai paráználkodtak, és akinek paráznasága borától megrészegültek a föld lakói!«
Jel 17:3 És lélekben elvitt engem a pusztaságba: egy asszonyt láttam skarlátvörös fenevadon ülni, amely tele volt a káromlás neveivel, és hét feje és tíz szarva volt.
Jel 17:4 Az asszony pedig bíborba és karmazsinba volt öltözve, felékesítve arannyal és drágakővel és gyöngyökkel. Kezében arany serleget tartott, telve utálatossággal és paráznaságának tisztátalanságával.
Jel 17:5 A homlokára ez a név, ez a titok volt írva: »A nagy Babilon, a föld paráznaságainak és utálatosságainak anyja!«
Jel 17:6 És láttam, hogy az asszony részeg a szentek vérétől és Jézus vértanúinak vérétől. Mikor őt láttam, nagyon csodálkoztam.
Jel 17:7 Az angyal azt mondta nekem: »Miért csodálkozol? Megmagyarázom én neked az asszony titkát és a fenevadét, amely őt hordozza, amelynek hét feje és tíz szarva van!
Jel 17:8 A fenevad, amelyet láttál, volt és nincs, és megjelenik. Fel fog szállni a mélységből, és a vesztébe jut; a föld lakói pedig csodálkozni fognak - azok, akiknek a neve nincs beírva az élet könyvébe a világ teremtése óta -, amikor látják a fenevadat, amely volt és nincs.
Jel 17:9 - Ennek ez a bölcs értelme: A hét fej hét hegy, amelyeken az asszony ül; és hét király.
Jel 17:10 Öt már elesett, az egyik még van, a másik pedig még nem jött el. Amikor eljön, csak rövid ideig lesz maradása.

Jel 17:11 És a vadállat, amely volt és nincs, az maga a nyolcadik, és a hétből való, és vesztébe jut.
Jel 17:12 És a tíz szarv, amelyet láttál, tíz király, akik még nem jutottak uralomra, de mint királyok hatalmat nyernek egy órára a fenevaddal együtt.
Jel 17:13 Ezeknek egy a szándékuk, és erejüket és hatalmukat a fenevadnak adják át.
Jel 17:14 Harcolni fognak a Bárány ellen, de a Bárány legyőzi őket, mert ő az uraknak Ura és a királyoknak Királya; akik pedig vele vannak, azok hivatottak, választottak és hűségesek.«
Jel 17:15 Majd azt mondta nekem:»A vizek, amelyeket láttál, ahol a parázna asszony ül, a népek, törzsek és nemzetek és nyelvek.
Jel 17:16 A tíz szarv pedig, amelyet láttál, és a fenevad meggyűlöli a parázna asszonyt. Elhagyottá és meztelenné teszik, megeszik a húsát, és tűzzel megégetik.
Jel 17:17 Mert Isten adta szívükbe, hogy végrehajtsák szándékát, és egyetértve adják királyi hatalmukat a fenevadnak, míg beteljesednek Isten igéi.
Jel 17:18 Az asszony, akit láttál, az a nagy város, amely a föld királyai fölött uralkodik«.
Jel 18:1 Ezek után egy másik angyalt láttam leszállni az égből, akinek nagy hatalma volt, és a föld felragyogott dicsőségétől.
Jel 18:2 Hangos szóval így kiáltott: »Elesett, elesett a nagy Babilon, démonok lakóhelyévé lett, és minden tisztátalan szellem tanyájává, minden tisztátalan és gyűlöletes állat lakóhelyévé.
Jel 18:3 Mert féktelen paráznasága borából ivott minden nemzet; s a föld királyai paráználkodtak vele, a föld kereskedői az ő gyönyörűségeinek bőségéből lettek gazdagokká!«
Jel 18:4 Aztán egy másik hangot hallottam az égből, amely így szólt: »Menjetek ki onnan, én népem, hogy részesei ne legyetek az ő gonoszságainak, és ne legyen részetek az őt érő csapásokban,
Jel 18:5 mert bűnei az égig hatoltak, és Isten megemlékezett gonoszságairól.
Jel 18:6 Fizessetek neki vissza, mint ahogy ő is megfizetett nektek, és kétszeresen viszonozzátok cselekedeteit; a pohárba, amelybe ő töltött, töltsetek neki kétannyit!
Jel 18:7 Amennyire dicsőítette önmagát és gyönyörűségben volt, annyi gyötrelmet és gyászt adjatok neki, mert így szól szívében: 'Mint királyné, ülök a trónon, és nem vagyok özvegy, gyászt nem fogok látni!'
Jel 18:8 Ezért egy napon jönnek rá a csapások, a halál, gyász és éhség, és tűz fogja megégetni; mert erős az Isten, aki őt megítéli!«
Jel 18:9 Sírni és gyászolni fognak fölötte a föld királyai, akik paráználkodtak vele, és gyönyörűségekben éltek, amikor látják majd füstjét, amint ég.
Jel 18:10 Elhúzódnak tőle, félve gyötrelmeitől, és így szólnak: »Jaj, jaj, az a nagy város! Babilon, az erős város! Mert egy óra alatt eljött a te ítéleted!«
Jel 18:11 A föld kereskedői sírni és gyászolni fognak fölötte, mert senki sem veszi meg többé áruikat:
Jel 18:12 arany és ezüst árut, drágakövet, gyöngyöt, gyolcsot, bíbort, selymet és karmazsint, semmiféle tujafát, sem elefántcsont-edényt, és egyetlen nemes fából, rézből, vasból és márványból való edényt sem,
Jel 18:13 sem a fahéjat, fűszert és illatszereket, kenetet, tömjént, bort, olajat, lisztlángot, búzát, barmokat, juhokat, lovakat, kocsikat, rabszolgákat és emberi személyeket.
Jel 18:14 A lelked számára kívánatos gyümölcsök eltávoztak tőled, és minden kövérség és kiválóság elveszett tőled, és többé már nem találják meg!
Jel 18:15 Mindazok, akik ezekkel kereskedtek, s akik meggazdagodtak, megállnak tőle távol, gyötrelmeitől félve, sírva és gyászolva,
Jel 18:16 és így szólnak: »Jaj, jaj, az a nagy város, amely gyolcsba, bíborba és skarlátba öltözött, arannyal, drágakővel és gyöngyökkel ékes volt,
Jel 18:17 és egy óra alatt odalett ennyi gazdagság!« Minden hajókormányos és mindenki, aki a vizeket járja, a hajósok, és akik a tengeren dolgoznak, megállnak távol,
Jel 18:18 és így kiáltanak, amikor látják égésének helyét: »Melyik város volt hasonló ehhez a nagy városhoz?«
Jel 18:19 Majd port hintenek fejükre, és sírva és gyászolva így kiáltanak : »Jaj, jaj, az a nagy város, amelynek kincseiből meggazdagodtak mindnyájan, akiknek hajóik voltak a tengeren, az ő kincseiből; és egy óra alatt elpusztult!
Jel 18:20 Örvendezz fölötte ó ég, és ti, szent apostolok és próféták, mert Isten kimondta fölötte az ítéletet értetek!«
Jel 18:21 Egy erős angyal követ vett föl, olyat, mint egy nagy malomkő, a tengerbe dobta, és ezt mondta: »Ilyen erővel döntik le Babilont, azt a nagy várost, és többé már nem találják meg!
Jel 18:22 A hárfások, zenészek és fuvolások hangja és harsona nem hangzik fel többé benned; semmiféle művészet mestere nem található többé benned, és malom zörgése nem hallatszik többé benned;
Jel 18:23 és lámpavilág nem fénylik többé benned, és a vőlegénynek és menyasszonynak szava nem hangzik fel többé benned, mert kereskedőid a föld fejedelmei voltak, s a te varázslataid miatt jutott tévútra minden nemzet;
Jel 18:24 benne található a próféták és szentek vére, és mindazoké, akiket megöltek a földön.«
Jel 19:1 Ezek után mintha nagy sokaság hangját hallottam volna az égben: »Alleluja! Üdv, dicsőség és hatalom a mi Istenünknek,
Jel 19:2 mert igazak és igazságosak az ő ítéletei, mert ítéletet mondott a nagy parázna asszony fölött, aki paráznaságával megrontotta a földet, és számon kérte szolgáinak vérét a kezéből!«
Jel 19:3 Azután pedig ezt mondták: »Alleluja! És a füstje felszáll örökkön-örökké!«
Jel 19:4 Ekkor a huszonnégy vén és a négy élőlény arcra borult, és imádták a trónján ülő Istent : »Ámen! Alleluja!«
Jel 19:5 A trón felől pedig egy hang szólt: »Mondjatok dicséretet Istenünknek mindnyájan, ti szolgái, és akik őt félitek, kicsinyek és nagyok!«
Jel 19:6 Aztán mintha nagy sereg hangját hallottam volna, olyat, mint a nagy vizek zúgása, és mint a nagy mennydörgés: »Alleluja! Mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható!
Jel 19:7 Örvendezzünk és vigadjunk, és adjuk meg neki a dicsőséget, mert eljött a Bárány menyegzője és a jegyese felkészült!

Jel 19:8 Megadatott neki, hogy ragyogó és fehér gyolcsba öltözzék; a gyolcs ugyanis a szentek igaz cselekedetei.«
Jel 19:9 Ekkor így szólt hozzám: »Írd meg: Boldogok, akik hivatalosak a Bárány menyegzős lakomájára!« Majd ezt mondta nekem: »Ezek Isten igaz igéi.«
Jel 19:10 Ekkor a lábához borultam, hogy imádjam őt, de ő így szólt hozzám: »Vigyázz, ne tedd ezt, mert a te szolgatársad vagyok, és testvéreidé, akiknél Jézus tanúságtétele van. Istent imádd, mert Jézus tanúságtétele a prófétálás lelke.«
Jel 19:11 Ekkor láttam a megnyílt eget, és íme, egy fehér ló, és aki azon ült, annak Hűséges és Igaz volt a neve, és igazságosan ítél és harcol.
Jel 19:12 A szeme pedig olyan, mint a tűz lángja, és a fején számos korona. Olyan név van rá írva, amelyet rajta kívül senki sem ismer.
Jel 19:13 Vértől ázott ruhába volt öltözve, és ez a neve: Isten Igéje.
Jel 19:14 Az égi seregek követték őt fehér lovakon, fehér és tiszta gyolcsba öltözve.
Jel 19:15 Szájából kétélű kard nyúlt ki, hogy azzal verje meg a nemzeteket. Ő fogja kormányozni őket vasvesszővel, és ő tapossa a mindenható Isten bosszuló haragjának szőlőprését.
Jel 19:16 A ruhája és ágyéka fölé ez van írva: Királyok Királya és uralkodók Ura!
Jel 19:17 Aztán láttam egy angyalt a napban állni, aki hangosan így kiáltott minden madárnak, amely az ég zenitjén repül: »Jöjjetek és gyűljetek egybe Isten nagy lakomájára,
Jel 19:18 hogy királyok húsát egyétek, és vezérek húsát, és erősek húsát, és lovak húsát, és azokét, akik rajtuk ülnek, és valamennyi szabad embernek és szolgának és kicsinynek és nagynak a húsát!«
Jel 19:19 Láttam, hogy a vadállat és a föld királyai és a seregeik egybegyűltek, hogy harcra keljenek a lovon ülővel és seregével.
Jel 19:20 De a fenevad fogságba esett, és vele együtt az álpróféta, aki a jeleket művelte a színe előtt, amelyekkel elcsábította azokat, akik fölvették a fenevad bélyegét, és akik imádták a képmását. Ezt a kettőt elevenen a kénkővel égő tüzes tóba vetették.
Jel 19:21 A többieket pedig megölte a lovon ülő kardja, amely a szájából áll ki. A madarak mind jóllaktak a húsukból.
Jel 20:1 Ekkor láttam, hogy egy angyal száll le az égből, akinél a mélység kulcsa volt, és kezében egy nagy lánc.
Jel 20:2 Megragadta a sárkányt, az őskígyót, aki az ördög és a sátán, és megkötözte őt ezer esztendőre.
Jel 20:3 Levetette őt a mélységbe, bezárta, és pecsétet tett rá, hogy ne csábítsa el többé a nemzeteket, amíg el nem múlik az ezer esztendő. Azután el kell oldozni, de csak rövid időre.
Jel 20:4 Majd székeket láttam, és a rajta ülőket, akik ítélő hatalmat kaptak, és láttam azok lelkeit, akiknek fejét vették a Jézusról való tanúságtétel és Isten igéje miatt, és akik nem imádták a fenevadat, sem annak képmását, sem bélyegét nem vették homlokukra és kezükre, és éltek és uralkodtak Krisztussal ezer esztendeig.
Jel 20:5 A többi halott nem éled föl, amíg el nem telik az ezer esztendő. Ez az első feltámadás.
Jel 20:6 Boldog és szent az, akinek része van az első feltámadásban! Ezeken nincs hatalma a második halálnak, hanem Isten és Krisztus papjai lesznek, és uralkodnak vele ezer esztendeig.
Jel 20:7 Amikor majd eltelik az ezer esztendő, eloldozzák börtönében a sátánt.
Jel 20:8 Kijön, és elcsábítja a föld négy szegletén lakó nemzeteket, Gógot és Magógot, egybegyűjti őket a harcra; a számuk annyi, mint a tenger fövenye.
Jel 20:9 Felvonulnak a föld minden táján, és bekerítik a szentek táborát és a szeretett várost. De tűz szállt le Istentől az égből, és megemésztette őket.
Jel 20:10 És az ördögöt, aki elcsábította őket, a tüzes és kénköves tóba vetik, ahol a fenevad és az álpróféta is van, és gyötrődnek éjjel-nappal örökkön-örökké.
Jel 20:11 Aztán láttam egy nagy fehér trónt és a rajta ülőt, akinek tekintetétől menekült a föld és az ég, és nem volt hely számukra.
Jel 20:12 És láttam, hogy a halottak, nagyok és kicsik a trón előtt állnak, és könyveket nyitottak ki. Egy másik könyvet is kinyitottak, amely az élet könyve. A halottakat megítélték azokból, amik tetteiknek megfelelően a könyvbe voltak írva.
Jel 20:13 A tenger visszaadta a halottakat, akik benne voltak, és a halál és az alvilág visszaadták a halottakat, akik náluk voltak, és mindegyiket megítélték tettei szerint.
Jel 20:14 A halált és az alvilágot egy tüzes tóba vetették: ez a második halál, a tüzes tó.
Jel 20:15 Aki nem volt beírva az élet könyvébe, azt a tüzes tóba vetették.
Jel 21:1 Ekkor új eget és új földet láttam, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sem volt többé.
Jel 21:2 Láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet Istentől leszállni az égből, mint a férjének felékesített menyasszonyt.
Jel 21:3 Hallottam, hogy egy harsány hang a trón felől azt mondta: »Íme, Isten hajléka az emberek között! Velük fog lakni, s ők az ő népe lesznek. Maga a velük levő Isten lesz az ő Istenük.
Jel 21:4 Isten letöröl majd a szemükről minden könnyet, és nem lesz többé sem halál, sem gyász, sem jajgatás, és fájdalom sem lesz többé, mert az elsők elmúltak.«
Jel 21:5 A trónon ülő így szólt: »Íme, megújítok mindent!« És azt mondta nekem: »Írd: Ezek az igék hitelesek és igazak.«
Jel 21:6 Aztán azt mondta nekem: »Beteljesedett! Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. A szomjazónak ingyen adok az élet vizének forrásából.
Jel 21:7 Mindez azé lesz, aki győzni fog. Én Istene leszek, ő pedig az én fiam lesz.
Jel 21:8 De a gyáváknak és a hitetleneknek, a megfertőzötteknek, gyilkosoknak, paráznáknak, varázslóknak, bálványimádóknak és minden hazugnak osztályrésze a tűzzel és kénkővel égő tóban lesz. Ez a második halál.«
Jel 21:9 Akkor odajött hozzám a hét angyal közül az egyik, akiknél az utolsó hét csapással teli csésze volt, és így szólt hozzám: »Gyere, megmutatom neked az asszonyt, a Bárány jegyesét!«
Jel 21:10 Lélekben elvitt egy nagy és magas hegyre, és megmutatta nekem a szent várost, Jeruzsálemet, amely a mennyből szállt alá Istentől.
Jel 21:11 Isten dicsőségétől ragyogott, és világossága hasonló volt a drágakőhöz, a kristálytiszta jáspishoz.

Jel 21:12 Nagy és magas fala volt, tizenkét kapuval, és a kapuk fölött tizenkét angyal. A kapukra nevek voltak írva, amelyek Izrael fiainak tizenkét törzsének nevei.
Jel 21:13 Keletről három kapu, és északról három kapu, és délről három kapu, és nyugatról három kapu.
Jel 21:14 A város falának tizenkét alapköve volt, és azokon a Bárány tizenkét apostolának tizenkét neve.
Jel 21:15 Aki velem beszélt, arany mérőnádat tartott a kezében, hogy megmérje a várost, s annak kapuit és falát.
Jel 21:16 A város négyszögű területen épült, és hossza annyi volt, mint a szélessége. Megmérte a várost az aranynáddal: tizenkétezer stádium. A hossza, a szélessége és a magassága egyforma volt.
Jel 21:17 Megmérte a falait is: száznegyvennégy könyök, az ember, vagyis az angyal mértéke szerint.
Jel 21:18 A falának anyaga jáspiskő volt; maga a város pedig színarany, tiszta üveghez hasonló.
Jel 21:19 A város falának alapkövei minden drágakővel ékesek. Az első alapkő jáspis, a második zafír, a harmadik kalcedon, a negyedik smaragd,
Jel 21:20 az ötödik szárdonix, a hatodik karneol, a hetedik krizolit, a nyolcadik berill, a kilencedik topáz, a tizedik krizopráz, a tizenegyedik jácint, a tizenkettedik ametiszt.
Jel 21:21 A tizenkét kapu tizenkét drágagyöngy, és egy-egy kapu egy-egy drágagyöngyből áll. A város utcája színarany, mint az átlátszó üveg.
Jel 21:22 Templomot nem láttam benne, mert az Úr, a mindenható Isten a temploma, és a Bárány.
Jel 21:23 A városnak nincs szüksége sem a napra, sem a holdra, hogy világítsanak benne, mert Isten dicsősége világítja meg azt, és lámpása a Bárány.
Jel 21:24 A nemzetek az ő világosságában járnak, s dicsőségüket hozzá viszik a föld királyai.
Jel 21:25 Kapuit nem zárják be egész nap, mert éjszaka nem lesz ott.
Jel 21:26 Odaviszik a nemzetek dicsőségét és gazdagságát.
Jel 21:27 Nem lépnek be oda tisztátalanok, sem azok, akik undokságot és hazugságot követnek el, csak azok, akik be vannak írva a Bárány életkönyvébe.
Jel 22:1 Azután megmutatta nekem az élet vizének folyóját, amely ragyogó volt, mint a kristály, és Isten és a Bárány trónjából fakadt.
Jel 22:2 Utcája közepén és a folyó mindkét partján az élet fája volt, amely tizenkétszer terem gyümölcsöt, minden egyes hónapban meghozza a maga gyümölcsét; és a fa levelei a nemzetek gyógyulására szolgálnak,
Jel 22:3 Nem lesz többé átok. Isten és a Bárány trónja áll benne, és szolgái szolgálnak neki.
Jel 22:4 Látni fogják az ő arcát, és homlokukon lesz az ő neve.
Jel 22:5 Nem lesz többé éjszaka, és nem lesz szükségük lámpafényre, sem napfényre, mert az Úr, az Isten világosítja meg őket, és uralkodni fognak örökkön-örökké
Jel 22:6 Akkor így szólt hozzám: »Ezek az igék valóban hitelesek és igazak, és az Úr, a próféták szellemeinek Istene küldte el angyalát, hogy megmutassa szolgáinak mindazt, aminek rövidesen meg kell történnie.
Jel 22:7 Íme, hamarosan eljövök. Boldog, aki megtartja e könyv próféciáinak igéit!«
Jel 22:8 Én vagyok, János, aki hallottam és láttam ezeket. Miután hallottam és láttam, leborultam az angyal lába előtt, aki nekem ezeket megmutatta, hogy imádjam.
Jel 22:9 De ő azt mondta nekem: »Vigyázz, ne tedd! Hiszen én a szolgatársad vagyok, és testvéreidé, a prófétáké, és azoké, akik megtartják e könyv próféciájának igéit. Az Istent imádd!«
Jel 22:10 Majd így szólt: »Ne pecsételd le e könyv próféciájának igéit, mert az idő közel van!
Jel 22:11 Aki árt, ám csak ártson továbbra is, és aki szennyes, legyen még szennyesebb, de aki igaz, legyen még igazabb, és a szent legyen még szentebb!
Jel 22:12 Íme, hamarosan eljövök, és jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek tettei szerint.
Jel 22:13 Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég.
Jel 22:14 Boldogok, akik megmossák ruhájukat a Bárány vérében, hogy hatalmuk legyen az élet fája fölött, és a kapukon át bemenjenek a városba!
Jel 22:15 Ki innen az ebekkel, a varázslókkal, a paráznákkal, a gyilkosokkal, a bálványimádókkal, és mindenkivel, aki a hazugságot szereti és cselekszi!
Jel 22:16 Én, Jézus, küldtem el angyalomat, hogy előttetek tanúságot tegyen ezekre az egyházakra vonatkozóan. Én vagyok Dávid gyökere és ivadéka, a fényes hajnalcsillag!«
Jel 22:17 A Lélek és a menyasszony így szól: »Jöjj el!« És aki hallja, az is mondja: »Jöjj el!« Aki szomjazik, jöjjön; és aki akarja, merítsen ingyen az élet vizéből!
Jel 22:18 Tanúságot teszek mindenki előtt, aki hallja e könyv próféciájának igéit: Ha valaki hozzátesz ezekhez valamit, arra Isten azokat a csapásokat bocsátja, amelyek meg vannak írva ebben a könyvben.
Jel 22:19 És ha valaki elvesz valamit e könyv próféciájának igéiből, attól Isten elveszi osztályrészét az élet fájából, a szent városból, és mindabból, ami meg van írva ebben a könyvben.
Jel 22:20 Aki tanúságot tesz mindezekről, így szól: »Bizony, hamarosan eljövök.« »Ámen. Jöjj el, Uram Jézus!«
Jel 22:21 Az Úr Jézus kegyelme legyen mindenkivel!